

14-20
F-9

Liber Epistolarum beati

Augustini episcopi Hipponeusis ecclesiae Complurimorum sanctorum & illustrium virorum ad ipsum Augustinum scriptorum.

Cum duplici indice: a fronte & a tergo posito.

Venundatur ab Joanne

Paruo & Iodoco Badio Ascensio.

DEPUTATA RAZ.
ROMA
LIBRARIUM

CARMELITANI SCALZI
DI S. MARIA DELLA SCALA

LONGE VERENDO CLARISQVE NATALIBVS, MORIBVS, ET
litteris illustri dño Francisco Demelun Atrebatensi, epo dignissimo lo. Badius
Alencius cum omni obseruantia felicitatem.

ARAE ADMODVM Felicitatis (hoc præsertim
tēpore) esse mihi quidē videt̃ añtistes integerrime
populum quempiam nancisci præfulem vera gene-
rositate perspicuum: vt qui antiquo stemmate fult⁹
a maiorum virtute non modo nō degeneret: verum
illi christianæ religionis (quæ omnib⁹ electis suis re-
gale proposuit sacerdotium) decora ornāmētāq; ad-
iiciat. Rarioris qui ad auitam generositatem præcla-
ræ vitæ sanctorumq; morum speciositatem accumu-
let. Multo autem rarissima: / qui ad illustres natales
præclarosq; mores sanctæ laudatq; doctrinæ gloriā
apponat: vt vere Christi bonus odor prædicari merea-
tur. Quæ cum oīa accumulatissime in te sint / gratu-
lor Atrebatensi, tuis: eum antistitem deo miserāte ad

ep̃is / qui ad amplissimam nobilitatem / lapidissimos mores / omnis naturæ charites & virtutū
eum specimina: etiam sanctissimæ doctrinæ adiecisti ornamenta: nequaq; negociis secularibus
implicir⁹: sed diuinæ scripturæ lectioni / sacrisq; canonib⁹ penitus addictus. Quā rem cū ex
aliis multis facile est perspicere / tum ex iis libris quos nuper Parisiī agens curasti comparan-
dos: omnis quidem ab apostolica sede & Romana ecclesia probatos. Inter quos agnouimus &
bibliorum elucidamenta: & diui patris Augustini monumenta. Cuius cū ep̃stolas / quas spe-
ciosi corporis alterum merito duxerim oculum / desiderari vbiquē gērium intelligeres: monu-
isti imprimendas curarem. Qd̃ lubens feci / tuoq; nomini auspiciatissimo nunc impressas nun-
cupo ac dedico: precorq; vt reuerenda tua paternitas / si id audacule / certe ruditer / feci: qui
boniq; consular. Vale. Ad. xv. Calendas Iulias Anni a virginali partu sesquimillesimi decimi
quinti.

EPISTOLARVM DIVI AVRELI AVGVSTINI HIPONENSIS EPISCOPI:
EXIMIIQVE ECCLESIAE DOCTORIS ELEGANTISSIMO STILO DIGESTA-
RVM BREVIS ANNOTATIO SINGVLARVM INITIA MATERIAM ATQVE
ORDINEM EXPONENS.

Augustinus Volusiano eundem salutans: & vt ipsum non pigeat sanctarum literarum stu-
dio curam impendere: & praecipue ad linguas apostolorum legendas exhortans. Epistola. I.
Domino illustri &c. De salute tua.

Volusianus Augustino: petitionem eius exponens: habitamq; proximae confabulationem
replicans: Et vnum multis quaerens: quis sibi ambigua & dubios suos sensus possit aperire
atq; dissolvere: Vtrum videlicet mundi dominus & rector intemeratae virginis corpus im-
pleverit: eademq; mater decem mensium longa pertulerit fastidia: ac virgo peperit & intra
octa permanferit. An etiam intra corpusculum vagientis infantiae ille latuerit: cui parua res
putatur vniuersitas: caeterasq; humanae conditionis passiones & infirmitates pertulerit: in-
troducens. Epistola. II. Domino vere &c. Petis a me.

Augustinus Volusiano: quaestiones in superiori epistola introductas repetens: eisdemq; di-
serta ac subtili responsione satisfaciens: & illum ad firmam credulitatem diligenter admonens.
Epistola. III. Domino illustri &c. Legi literas tuas.

Marcellinus Augustino: dicta ipsius excellenter commendans: & vice cuiusdam precans vt
ad ea vigilantius respondere dignetur: in quibus dispensatione dominicae incarnationis insa-
mant: nihil ipsius dñm q̃ alii hoies facere potuerūt: fecisse vel gessisse meriti. Quaestione
adiungens: Cur etiā de q̃q; veteris testamenti de⁹ esse firmat: scriptis veterib⁹ sacrificiis: de le-
uitatis sit & nouis. Q̃z praeter Christi pdicatio & doctrina reipublice morib⁹ nulla ex parte cō-
ueniat. Q̃z per Christianos principes multa mala reipublicae euenerint obiciens: & ad haec
omnia responsionem postulans. Epistola. IIII. Domino nimiumq; &c. Vt illustris.

Augustinus Marcellino: superiores quaestiones & obiectiones clara ac diserta responsione
dissolvens. Epistola. V. Domino eximio &c. Illustri viro.

Augustinus Italicae viduae: super morte eius mariti consolans: ac de interiori visione qua
deus videri possit eleganter differens. Epistola. VI. Domini eximii &c. Non solum literis.

Augustinus Marcellino: hanc quaestionem soluens: Quomodo conuersi in sanguinem to-
ta aqua in terra Aegypti: magi Pharaonis inuenerint aquam vnde simile facerent: Notans
praeterea aliam quaestionem ex suis libris sibi propositam: & probans nō solum ab aliis: sed &
a seipso reprehendi debere si quid incautius vel indoctus ab eo positū sit. Humiliter quoq; cō-
fites se talē existimari nō debere vt nūq; in scriptis suis errauerit: Ac deinde a se posita expo-
nens: & ita reprehensores suos cōpescens. Epistola. VII. Dño eximio &c. Epistolam tuam.

Augustinus Hieronymo: gau dens q̃ exiguum quiddam sui muneris habeat: & fratrem ei
Profuturum commendans: eundemq; ad interpretationem graecorum scriptorum prouo-
cans: ac de superflua post septuaginta interpretes editione: & de expositione epistolae ad Gala-
tas carpens. Epistola. VIII. Domino dilectissimo &c. Nunq̃ aequē quisq;.

Augustinus Hieronymo: Gratiā habens q̃ pro subscripta salutatione plenā sibi episto-
lam reddiderit: & ad literariam colloquutionem inuitās: librumq; de viris illustribus: de cuius
titulo se dubitare dicit: commendans: Ad expositionem praeterea epistolae ad Galatas re-
diens: adiungensq; illud eiusdem apostoli: Ex factus sum iudaeis &c. Ac tandem vt opus istud
corrige re velit obsecrās. Epistola. IX. Domino dilectissimo &c. Habeo gratiā.

Augustinus Hieronymo: ad rescribendum puocās: & ad interpretationem scripturarum ex
graeco scdm septuaginta interpretes exhortans. Epistola. X. Dño vene. &c. Ex quo cepti.

Hieronymus Augustino: tribus superioribus epistolis: de libro videlicet virorum illustriū
de expositione epistolae ad Galatas: & de sua ex hebreo scripturarum translatione respondēs.
Epistola. XI. Domino vere sancto &c. Tres simul epistolas.

Augustinus Hieronymo: se de libro quem asserabatur contra eum Romam misisse expor-
tans. Epistola. XII. Domino charissimo &c. Audiui peruenisse.

Hieronymus Augustino: rationem reddens cur epistola suā nō responderit: & vt vel aper-
te scribat: vel veriora mittat exēplaria postulat: simulq; suadens ne iuuenis ipse scribendo se-
nem prouocet: Libelli praeterea Calpurnii exemplaria sibi misisse significans. Epistola. XIII.

Domino vere sancto &c. In ipso perfectionis.

Hieronymus Augustinocum admirans qd per crebras epistolas se compellat ad respondendum cuidam epistola: cum illa eadem & Romae & in Italia a plerisq; haberi dicitur: causamq; cur respondere noluerit exponens: atq; ut iuuenibus congregiatur & senem ac veteranum non vocet ad certamen commonens. Epistola. xliiii. Domino vere &c. Crebras ad me.

Augustinus Hieronymo de commemoratis in superiori epistola accurate se purgans: venia qd si sferit deprecans: In qua etiam deplorat inter Hieronymum & Rufinum quondam amicissimos tantam exortam esse discordiam: quos ad pristinam charitatem nititur reuocare. Epistola. xv. Domino venerando &c. Quis existimet.

Augustinus Praesidio: vt suprapositam epistolam beato Hieronymo aduersum se commoto transmittat rogans. Epistola. xvi. Domino beatissimo &c. Sicut praesens rogavi.

Hieronymus Augustino: vt sui meminerit obsecrans: & baiulum litterarum sanctum Praesidium sibi germanissimum singulariter commendans. Epistola. xvii. Domino vere sancto &c. Anno praeterito.

Hieronymus Augustino: vt pudori suo ignoscat obsecrans: & deinceps ad mutuam charitatem exhortans. Epistola. xviii. Domino vere &c. Cum a sancto fratre.

Augustinus Hieronymo: ad omnia sibi respondens sententiamq; suam tuens: & ostendens non dispensatoriam aut simulatam: sed veram & dignam fuisse a Paulo Petri reprehensionem Epistola. xix. Domino dilectissimo &c. Iam pridem tuae.

Augustinus Longiniano: noniter in fide Christi imbutum quid agere debeat qui nihil se esse maius qvrum bonum: edocens. Epistola. xx. Longiniano Augustinus. Solere aiunt.

Longinianus Augustino: familiariter tractata epistola respondens: & ad quarundam quoq; stitumularum eiusdem solutionem exhortans. Epistola. xxi. Domino venerando &c. Beatus sum & relucentis.

Augustinus Longiniano: an ad viam qua itur ad deum per virtutes: requiratur vt quis a maiorum suorum praeceptis & expiationibus expurgetur: investigans. Epistola. xxii. Longiniano Augustinus. Ceppi fructum.

Augustinus Bonifaciano: parentes paruulis suis baptizatis noceant: eos & demonioq; sacrificiis sanare conantur: & quomodo eis prolii cu baptizant patentis fides: quorum eis non pot obesse perfidia: determinans. Epistola. xxiii. Bonifacio coepiscopo &c. Quis a me vtrum.

Hieronymus Alipio & Augustino episcopis: eorum opera atq; auxilio haeresim Caecilianam extinctam gratulas: & quare contra libros Anniani pseudo diaconi describere distulissent excusans. Epistola. xxiiii. Dominis vere &c. Sanctus Innocentius.

Hieronymus Augustino: de zelo fidei contra haereticos: & de odio & persecutione eorum dem gratulans. Epistola. xxv. Domino sancto &c. Omni quidem tempore.

Hieronymus Augustino: salutationem fratrum illi committens: & sub similitudine de praua haereticorum doctrina in ciuitate Hierosolyma pullulante dolens. Epistola. xxvi. Multi vtroq; claudicant pede.

Hieronymus Marcellino & Anapsychia: de origine animae catholicorum atq; haereticorum sententias referens. Epistola. xxvii. Dominis vere &c. Tandem ex Africa.

Augustinus Hieronymo: de immortalitate animae: et si anima sit pars dei aut incorporea: disputans: Deinde ubi contraxit animam reatum quo trahatur in condemnationem: etiam infans: et si p sacramentu Chritianae gratiae non liberet: ingres. Epistola. xxviii. Deo nostro q nos.

Augustinus Hieronymo: expositionem de eo quod scribitur in canonica Iacobi: Si quis eam legem seruauerit: offendet autem in vno: factus est omnium reus: petens. Plurima etiam de conuentione virtutum ac vitiorum secundum philosophorum catholicorumq; sententias pertractans. Epistola. xxix. Quod ad te scripsi.

Hieronymus Augustino: uocet sibi ad quaesita non mox responderit: se excusans: Simul & sui amicitiam & charitatem eidem pollicens: & ad obuiandum haereticorum calumniae alteruterum adhortans. Epistola. xxx. Domino vere &c. Virum honorabilem.

Paulinus Augustino: pro pentateucho ab illo cetera Manichaeos composito: & sibi transmissos gratias habens: eundemq; pro saluati litterarum doctrina & eruditione vitae aeternae deprecans. Epistola. xxxi. Domino fratri &c. Charitas Chriti.

Augustinus Paulino: egre & dolenter ferens illius absentiam: simul & eius sanctum ppositum

& vehemensissimam charitatem commendans: atq; ad synode & recte scripta sua relegenda exorans. Epistola. xxii. Domino vere &c. O bone vir.

Paulinus Augustino iterato iuxta prioris epistolae mentem scribens: ac illius praesentiam exoptans. Epistola. xx. clui. Domino fratri &c. iam dudum frater.

Augustinus Paulino & Thersasie de praesentia & iucundo aduëtu fratrum Romani & Agilis gratulans: & praesentiam illorum affectans: illorumq; vitae & status integritatem cõmendans: atq; libros de libero arbitrio se ad illos transmississe asserens. Epistola. xxxiii. Dominis dilectissimis &c. Cũ literas meas.

Paulinus Alipio: penitenteum beati Augustini se receperisse: & ad illum Eusebii de temporũ historia librũ transmississe attestans: ac de stirpe & vita illius certior fieri cupiens: vitamq; & originem prius declarans. Epistola. xxxv. Domino merito &c. Hac est vera charitas.

Paulin⁹ & Thersia Romaniano: de eo q; sanctus Augustinus dar⁹ esset coadiutor Valerio Hipponensi episcopo: illum certiores reddentes: simul & pro salute Licentii adolescentis eruditissimi comprecantes: & ad eundem carmina quædã Augustiniana: æmulationis prouocatus: conscribentes. Epistola. xxxvi. Domino merito &c. Pridie q̃ has daremus.

Seuerus Augustino: familiariter virtutes eius commendans: & deo gratias propterea agēs. Epistola. xxxvii. Venerabili ac delectabili &c. Deo gratias frater.

Augustinus Lato: tyrocinium illius in dei militia: confortans: & quomodo odisse oportet patrem & matrem: etiam animã propriã: eum qui ad regnum caelorum tendit ostendens: & ad fugiendum blandimenta materna: a vita æterna retardantia: edocens. Epistola. xxxviii. Domino dilectissimo &c. Legi epistolam.

Augustinus Licentio: vt ad finem veræ sapientiæ cõsequendũ: & vincula huius mundi tanq; pernicioſa effugiendum: operam det: persuadens. Epistola. xxxix. Vix reperi occa.

Licentius Augustino: herolico carmine varium suum studium: simul & beniuolentiã suam & gratificandi animum erga eundẽ profitens & explanans. Epistola. xl. Arcanum Varronis.

Augustinus Licentio: ipsum eo q; ad diuinam legem & vitæ honestatem non ram ordinat⁹ q̃ ad carminum compositionem accedat increpans: & ad dimittendum vana huius sæculi: & dandum fẽ totum deo exorans. Epistola. xli. Si verlustuus.

Augustinus fratribus Maudarenſibus: ipsos eo q; idololatras essent & tamen Christi nomẽ scriptis suis inferrent: eum quadam charitatis offensione increpans: ac illis omnia Christiana: nã fidei sacramenta in sacris libris pręſita: prædicta & scripta fuisse demonstrans: Simul & ad viam salutis: & vnus dei & hominis Iesu Christi fidem exhortans. Epistola. xlii. Dominis prædicabilibus &c. Si forte illi qui inter vos.

Maximus grammaticus Maudarenſis Augustino: religionem Christianam prophanans: vnumq; deum per vniuersum orbem: licet variis & diuersis vocabulis: a gentibus venerari contendens. Epistola. xliii. Habens crebro tuis.

Augustinus Maximo grammatico: errorem præcedentis epistolę refellens: & ad grauiora fidei studia illum commonens. Epistola. xliiii. Serium ne aliquid.

Augustinus Armentario Ripario & Paulinæ ei⁹ vxori: ad celerem salutis portũ ppter incertũ finẽ applicandũ fore exhortans: & quales æternæ vitæ dilectores esse debeamus: ac qualia vota sint reddenda edocēs. Epistola. xlv. Dominis eximii &c. Vit egregius filius meus.

Augustinus Valentino: In eos qui liberum arbitrium negant: atq; asserunt q; in die iudicii non sit deus redditurus vnicuiq; secundum opera eius inuehens. Epistola. xlvi. Domino dilectissimo &c. Venerunt adnos.

Augustinus Valentino: iuxta materiam prioris epistolę acius contra nouos hæreticos Pelagianos de voluntate & gratia disputans: Ex istud Salomonis: Ne declines in sinistram neq; in dexteram: exponens. Epistola. xlvii. Domino dilectissi. &c. Cresconium feli.

Augustinus Vincentio Donatistæ & Rogatillę: de correctione multorum hæreticorum ex affectu gaudens: Quosdam etiam durius per sculares potestates ad emendationem erroris coercendos esse docens: De correctionum etiam & persecutionum differentia: ac de hæreticorum baptismo & sacramentis pertractans: Q; per vnitatem: & communionem malorum cum bonis: iusti non maculentur: atq; de duplici confusione adducente peccatum & adducen te gratiam & gloriam determinans. Epistola. xlviii. Dilectissimo fratri &c. Accepi epistolã.

Augustinus Deo gratias prestbytero: sex quaestionibus ab illo praepositis se respondurū pollicens. Epistola. xlix. Syncerissimo fratri &c. Quaestiones tibi propositas.

Augustinus Bonifacio comiti: quid intersit inter errorē Arrianorū & Donatistarum: Cū deinde quare a cōmune catholice ecclesie Donatistae recesserint insinuans: & qđo etiam magna misericordia cum illis fiat: si legibus imperialibus ab errore suo coercantur edocens. Epistola. li. Laudo & gratulor.

Macedonius Augustino: illius sapientiam admirans: Quod ob eius verecundam petitionē duos vincos liberos explicuerit affirmans: & quē beata vita & verę virtutes sint scire optās. Epistola. lii. Domino merito &c. Miro modo afficior.

Augustinus Macedonio: vñ vera amicitia emanet: & ob quā causam philosophi verā pietatem & beatitudinē inuenire nō potuerint: declarās, Quod eam solaspē in pręsenti vita consequi possimus: edocens. Epistola. liii. Augustinus episcopus &c. Quis sapientiā quā mihi.

Macedonius Augustino: An sit officium sacerdoti interuenire pro reus consulens. Epistola liiii. Domino merito &c. Optabas admodum.

Augustinus Macedonio: solutionem praetactae quaestioni expediens: & ad illius inquisita respondens. Epistola. liiiii. Augustinus episcopus &c. Negotiosissimum in republica.

Dioscorus Augustino: super quibusdam Ciceronis dialogorum interrogatiunculis efflagrans. Epistola. lv. Procecare apud te.

Augustinus Dioscoro: illum de superfluis & curiosis quaestiunculis inquirentem increpans: & ab inani vulgi applausu & fallaci hominum laude cauendum esse demonstrans: & de summo hominis bono accurate disputans. Epistola. lvi. Tu me innumerabiliū.

Augustinus Dardano: seipsum quāt dius ad quaesita responderit excusans: & deinde ad interrogata per eum: Quomodo mediator dei & hominum homo Christus Iesus nunc esse creditur in caelo: cum pendens in ligno iamque moriturus: latroni credenti dixerit: Hodie mecum eris in paradiso: respondens. Epistola. lvii. Fateor me frater.

Paulinus Augustino: Quid sit, qđ in psalmo decimoquinto dicitur: Sanctis qui sunt in terra eius: mirificauit omnes voluntates eius inter illos &c. Qui sint illi sancti qui sunt in terra interrogans: & de quibusdam aliis dubitatiunculis ex psalmis euangelio & epistolis sibi satis fieri desiderans. Epistola. lviii. De paucis quae nunc iam.

Augustinus Paulino: quaestiunculis eiusdem in priori epistola praebitis: magna cum modestia & vtilitate respondens. Epistola. lix. Beatissimo & venerabiliter &c. Quod per uentione.

Augustinus Caelestino praesidi: ut circa Hipponensem dioecesim ita inuigilate velit contra haereticos: quemadmodum in aliis Africae partibus fecerit: exorans. Epistola. lx. Domino eximio &c. Administ rationis tuae.

Augustinus Dulcizio tribuno: quemadmodum oporteat haereticis responderi: qui cum caedibus ecclesiam vastare non possint: in seipsos tamen crudelissimi: proprio exitio eam terrere se credant instigantes: ac deinde auctoritatibus plurimis: nemini sibi ipsi mortem inferre licere: edocens. Epistola. lxi. Domino eximio &c. Non debui contemnere.

Augustinus Caestino diacono: Quomodo charitas libenter gauderetque recipienda sit: receptaque repetenda: & quomodo reddatur: adhuc debeatur: explanans. Epistola. lxii. Domine venerabili &c. Quis longe.

Augustinus eidē Caestino: libros suos quos cetera Manichaeos cōscripsit repetēs: & de triplicis naturae distributione differēs. Epistola. lxiii. Augustinus Caestino. O vñ si possem assidue. Augustinus Aurelio episcopo: eidem de sua beniuolentia gratias agens: de illius sagacitate & integritate in ecclesia Africana plurimum fructum sperans: atque de conuiuationibus & comestationibus ab ecclesia proiciendis seuerē laborans. Epistola. lxiiii. Aurelio episcopo &c. Qua gratia responderem.

Augustinus Paulino & Thersia: quaestiunculam sibi propositam nimis breuiter explicauerit conquerens: & qualiter nostrae voluntati diuinam voluntatem praefere debeat enodans. Epistola. lxy. Sanctis & deo dilectis &c. Charissimus frater Celsus.

Augustinus & Alipius Maximo medico ciui: ut suos qui ecclesiae catholicae nondum sunt incorporati: docere non differat: quemadmodum vñum deum in trinitate cultu laetitia adorare debeant rogans: & quomodo de trinitate credere & sentire oporteat explanans. Epistola. lxyi. Domino eximio &c. Cum a sancto fratre.

Augustinus Alipio senide Gabiniani & Diofcori ad fidem catholici cōuersione plurimū gratulans. Ep̃la. lxxii. Augustinus Alipio seni. Frater Paulus hic est inco.

Clerici catholici regionis Hippone Ianuario primē sedis partis Donatice nouo genere & 1 audite crudelitatis persecutione Donaristarū & circūcellionū cōtra catholicos perpetrata cō quentes: Simul & iustas penas eisdem per imperiales leges impositas declarantes. Ep̃stola lxxiii. Ianuario: Clerici catholici &c. Clerici & circūcelliones.

Augustinus Restituto diacono: quomodo in ecclesia dei siqua forte peruersa vel etiā scelerata corrigere aut extinguere nō valeamus: saluo vnitatis vinculo toleranda sint: pertractās. Ep̃la. lxxix. Domino desyderantissimo &c. Aestus indicantes.

Augustinus Bonifacio comiti: Cur post prioris vxoris obitum: alteram non baptizatū du cere voluit: & filiam ex ea genitā per haereticos baptizari permiserit: cur etiā concubinali cō mixtione & vanitatibus huius saeculi se polluerit: paterne corrigens: & ad saniorē viuēdi nor mam alliciens. Ep̃stola. lxx. Domino filio &c. Fideliores hominem & qui faciliores.

Nebridius Augustinos de phantasia & memoria inquirēs. Ep̃stola. lxxi. Augustino Nebridii us. Ep̃stolas tuas perplect.

Augustinus Nebridio: ad priora interrogata perpulchre respondens: & de triplici vi imā ginariua pertractans. Ep̃la. lxxii. Augustinus Nebridio. Procmio superfedebo.

Augustinus Possidio & qui cū eo sunt: an & quib⁹ liceat se ornare auro vel vestib⁹ determinans. Ep̃stola. lxxiii. Domino dilectissimo &c. Magis quid agas cum eis.

Augustin⁹ Deuterio episcopo: de errore & expulsionē Victorini subdiaconi Manichaei: & de electis & auditoribus Manicheorū & eorū haereti pertractans. Ep̃stola. lxxiiii. Domino beatif simo &c. Nihil melius me facere.

Augustinus Auxilio episcopo: an pro peccato patris: filius: aut matris: vxor: aut domini/ ferus possit excommunicari: Et quē sit causa iustae excommunicationis: explanās. Ep̃stola. lxxv. Domino dilectissimo &c. Vir spectabilis filius noster.

Augustinus Aurelio: qd monachi desertores monasteriorū ad militiā clericatus eligi non debeant determinans. Ep̃stola. lxxvi. Domino beatissimo &c. Literas nullas tuas.

Augustinus & Alipius Aurelio papa: gratiarum actiones deo agētes pro fructuoso incre mento ministrorū ecclesie deuotorū: per eundē institutorum. Ep̃la. lxxvii. Domino beatissimo &c. Implerū est gaudio o nostrum.

Augustinus Elycio: de prophetis dictis siue predictis & fine saeculi: mentem suam post beati Hieronymi scripta aperiens. Ep̃stola. lxxviii. Domino beatissimo &c. Ad sanctitatē tuā filio tuo.

Elycio & Augustino: Quid ipse de fine saeculi & aduentu domini sentiat declarās: & vtrum signa euangelica & prophetica quae in nobis completa sunt: finem mundi proxime instare ma nifestent: inquirens. Ep̃stola. lxxix. Domino beatissimo &c. Desyderanti & expectanti.

Augustinus Elycio: declarans qd singula scripturarum testimonia non sint sufficientia ad indicandum certū & determinatū tēpus aduentus domini: & quēāmodū ille desyderadus vī expectandus sit: docens. Ep̃stola. lxxx. Domino beatissimo &c. Accepi literas venerationis tuae.

Augustinus Eudoxio abbati insulae Caprariae: & qui cum eo sunt fratribus: exhortans vt memores sui & fratrum suorum sint in orationibus: atq; vt officia ecclesiastica ita subeāt: vt neq; auida elatione affectasse: neq; blandiēte desyderio respicere videantur admonens. Ep̃la. lxxxi. Domino dilecto &c. Quando quietē vestram.

Augustinus Largo: vt fallaces suauitates huius saeculi & vanos eiusdem appetitus & amo res contemnat: admonens. Ep̃stola. lxxxii. Domino insigni & prestantissimo &c. Accepi literas eximietatis tuae.

Augustinus Crysinos: illi propter impatiētē mororem amissionis rerū temporalium: & stultam eius propemodum desperationem increpās: & ad meliora exhortās. Ep̃stola. lxxxiii. Domino vere &c. Rumor ad me detulit.

Augustinus Gaio: scripta sua familiariter illi commendans: & simul quid in his senti re: aut cui ascribere debeat declarans. Ep̃stola. lxxxiiii. Gaio Augustinus. Vt abs te absce dissim.

Augustinus Consentio: de tribus generibus rerum quae videntur: Vnum corporalium
d. iiii.

Secundum simile corporalibus: Tertium ab vtroq; discretum: quo ipsa sola trinitas videtur & quadam pulchra de ipsa trinitate pertractans. Epistola. lxxv. Augustinus Cōfessio. Cogitationis carnalis compositionem.

Augustinus Casulano: an liceat sabbato ieiunare: eleganter determinans. Epistola. lxxvi. Dilectissimo & desyderatissimo &c. Nescio vnde sit factum.

Augustinus Felicitati & Rustico & sororibus quæ cum eis sunt: de ineffabili iucunditate quam preparauit deus diligentibus se commemorans: & vt ipsi mutua dilectione vnitate spiritus in vinculo pacis seruire stu deant admonens. Epistola. lxxvii. Dilectissimæ & sanctissimæ &c. Bonus est dominus.

Hilarius Augustino: an homo possit esse sine peccato: & mandata dei facile custodire si velit: & an infantes non baptizari morte præueniri: perire possint: Deinde de diuine manente in diuinitate: an regnum dei ingredi possit: si non omnia sua vendiderit: & si sibi prodesse possit: si forte ex ipsis diuinitis fecerit mandata: & an liceat aliquo modo iurare: Postremo quæ sit ecclesiæ de qua scriptum est: non habeat rugam neq; maculam inquirens. Epistola. lxxviii. Domino sancto &c. Sanctitatis tuæ gratia.

Augustinus Hilario: interrogatiunculis prioris epistolæ tam eleganter q̃ diserte satisfaciens. Epistola. lxxix. Augustinus episcopus &c. Ex literis tuis didici.

Patres Carthaginensis concilii: Innocentio pontifici maximo: quid in eo actum fuerit contra Pelagium & Cælestinum hæreticos exponentes. Epistola. xc. Domino beatissimo &c. Cum ex more ad Carthaginensem ecclesiam.

Innocentius papa: patribus Carthaginensis concilii respondens. Epistola. xci. Innocentius Aurelio &c. Inquirendis de his rebus.

Augustinus & alii episcopi in concilio Mileuitano præsidentes: Innocentio papæ: de peruersa Pelagianorum & Cælestinorum hæresi & doctrina conuergentes. Epistola. xcii. Domino beatissimo &c. Quia te dominus gratia suæ.

Innocentius papa præfatis Mileuitani concilii patribus: eorūdem ordinare & cōstituciones cōprobans. Epistola. xciii. Innocentius Syluano seni &c. Inter ceteras Romanæ ecclsiæ curas.

Augustinus Hilario: illi Palladium fratrem cōmendans: & de prauo dogmate Pelagii duobus conciliis Carthaginensibus videlicet & Numidiæ reprobatō commemorans. Epistola. xciiii. Domino beatissimo &c. Honorabilis filius noster Palladius.

Augustinus & alii episcopi: Innocentio papæ: contra doctrinam Pelagii acriter inuehentes: atq; ad diligenter expurgationis eius indagacionem faciendam exhortantes. Epistola. xcv. Domino beatissimo &c. De conciliis duobus prouinciæ.

Innocentius papa præfatis episcopis: eorum scriptis respondens. Epistola. xcvi. Innocentius Aurelio &c. Fraternitatis vestre literas plenas.

Innocentius Aurelio & Augustino episcopis: vt in dño gaudeant cupiens: & pro eo paria vota ad deum rependat: precis. Epistola. xcvi. Innocentius Aurelio &c. Acceptissimi mihi.

Euodius episcopus Augustino: de ratione & deinde corpore saluatoris an substantiam dei videat: de anima Christi: & qui sint spiritus de quibus Petrus dicit: Mortificatus carne & uiuificatus spiritu: in carcere prædicauit: scire cupiens. Epistola. xcvi. Euodius episcopus &c. Pridem qua: Nonem misi.

Augustinus Euodio: ad interrogata per eum copiose respondens: & sibi satisfaciens. Epistola. xcix. Domino dilectissimo &c. Questio quæ mihi proposuisti.

Augustinus Euodio: sibi fratrem Barbarum cōmendans: & simul iuxta priora interrogata de egressu animæ a corpore quemadmodum ad corporalia loca ferri possit: vel locis corporalibus detineri determinans. Epistola. c. Domino beatissimo &c. Frater iste nomine.

Augustinus Euodio: de difficultate ad impetunas singulorū quaestiones respondendi præmittens: Vtrū etiā aia præsens sit cū in somnis videat: & vtrū oculis corporeis filius patris videat aliqd tractans. Epistola. ci. Domino beatissimo &c. Multa queris ab homine.

Augustinus Euodio: de trinitate & columba qua spiritus sanctus demonstratus est discurrens. Epistola. cii. Augustinus episcopus &c. Si ea quæ me magis occupant.

Augustinus Quintianorū: Gallam viduam & filiam eius Simpliciolam virginem cōmendans: & per eas reliquias sancti Stephani sibi transmississe protestans. Epistola. ciii. Domino beatissimo &c. Honorabiles dei famulas.

Augustin⁹ Sixto pſbyteroꝝ pernicioſum dogma Pelagianorum de gratia dei literis ſuis dulciſſimis pſpauere congratulans: & ad per hanc hæreſim laſorum vniuerſibus remedium adhibendum & medellam exhortans. Epistoſa. ciiii. Domino venerabili &c. Ex quo Hipponē.

Augustinus Sixto Romano pſbytero: de gratia dei iuxta priorē materiā laus differē. Epistoſa. cv. Dño in dño dñō &c. In epistoſa quā per chariſſimum fratrem.

Augustinus & Alipius Paulinus: de Pelagio Britone: & libro illius de gratia dei differēs. Epistoſa. cvi. Dño beatiſſimo &c. Tandem aliquando puidit deus.

Augustinus Vitali Carthaginēſi: illi p eo q̄ dicebat p inſidelib⁹ nō eē orādū: ſed tātūmo do vt cōuertant prædicandū: obiurgās: ac inſuper duodecim de gratia dei regulas ſecūdū catholicā fidem tenendas tradens. Epistoſa. cvii. Augustinus eps &c. Cū de temihi eſſent.

Augustinus Seleucian: de baptiſmo & poenitentia beati Petri: pertractans. Epistoſa. cviii. Religioſiſſim⁹ & in Chriſti &c. Lectis literis tuis de ſalute veſtra.

Augustinus ſanctimonialibus: illas p altera inter ſe diſcordia & contentione increpans: & ad fraternam concordiā cum præſinitione regulæ & modi in monaſterio viuendi exhortās. Epistoſa. cix. Sicur parata eſt ſeuertitas.

Narratio eorū quæ geſta ſunt: cū beat⁹ Augustinus eps Eradiū pſbyterū designauit: ac pnuſtiauuit ſucceſſorē ſibi. Epſa. cx. Glorioſiſſimo Theodoſio duodecimo.

Augustinus Iuliano comiti: de perfectiſſima atq; pleniffima ſuſtina tractans: & quomodo viuere debeat quo ad deum & pſimos edocens. Epistoſa. cxj. O mi frater chariſſime.

Augustinus Paulinæ de videndo deo: ſubtiliter diligenterq; inquirens: vtrum per oculos corporeos deus videri poſſit: Imprimis cauſam dilationis præmiſſi aſſignans: & plus valere in hac inſpectione viuendū: q̄ loquendi modum aſſuens. Epistoſa. cxii. Augustinus. Memor de biel qd̄ ex tua petitione.

Augustin⁹ Romaniano: rationē cur in pellicula ad eum ſcripſerit reddēs: gratumq; habēs q̄ ſe gaudiū domeſtici participē facere voluerit. Epistoſa. cxiii. Nō hæc epistoſa ſic inopiā charæ indicat.

Nebridius Augustinos: illū deū amare: illi ſeruire: atq; in hæc ete atteſtans. Epistoſa. cxiiii. Ita ne eſt mi Auguſtine.

Augustinus Nebridio: epistoſis ſuis reſpondendo eum conſolans: & quaſtioni qua conat quomōdū fiat vt nobis a ſuperioribus poteſtatibus vel a demonibus: & cogitationes quedā inſerantur & ſomnia: illi quoq; qua querit: vtrum ſumma illa veritas & ſumma ſapientia &c. generaliter hominū: an etiam vniuſcuiuſq; noſtrum rationem contineat: ſatiſfaciens. Epistoſa. cxv. Qd̄ mei animi cognitor ſis.

Augustinus Nebridio: literis eius vbi ipſum arguit q̄ cōſulere negligat vt vna ſecum vi uere liceat: rīdēs: Simul etiā oſtendens quo pacto ad hoc pueniri poſſit vt ſyncerū illud bonū guſtetur atq; ametur. Epistoſa. cxvi. Nunq̄ aque quicq; tuarum.

Augustinus Nebridio: epistoſæ qua petir vt tanto orio ſuo indicet quid inſenſibilis atq; inrelligibilis naturæ diſcemenſia profecerit: reſpondens. Epistoſa. cxvii. Mirum admodum eſt q̄ mihi.

Augustinus Ianuario: in quaſtionebus eius de quibuſdam eccleſiaſticis obſervationibus reſpondens: certaq; ratione diſtiniens circa ſingula quid faciendum ſit: & q̄ generaliter id quod neg contra fidem: neg contra bonos mores iniungitur: indiſcerner ſit habendum: ac pro eorum inter quos viuirit ſocietate ſeruandum. Epistoſa. cxviii. Dilectiſſimo filio &c. Ad ea quæ me interrogaſti.

Augustinus Ianuario: reſiduis quaſtionebus eius reſpondendo: cauſam reddens cur annū uerſarius dies celebrandæ dominicæ paſſionis nō ad eundem redeat anni diſſicut dies qua traditur natus: & de ratione ac myſterio paſchæ: ſy derum: ſabbati: præceptorum decalogi: diei dominici: tridui crucifixi: ſepulture: reſurrectionis: quadageſimæ: ieiuniorum: numeri quādragenarij: ac quingenarij: diſſuſe & ſubtiliter diſſerens: Saluberrima quoq; regula iterū diſſiniens quid de his quæ varie per diuerſa loca obſeruantur ſectandum ſit: quid etiam reſecandum. Epistoſa. cxix. Lectis literis tuis.

Augustinus Honorato: quaſtione de gratia noui teſtamenti cum quinq; aliis per eum propoſitis: accurate: ampliffime: ac diſſerte pertractās atq; diſſoluens. Epistoſa. cxx. Quinq; mihi propoſuiſti.

Augustinus Probat: de orando deo quod maximum viduitatis est negotium elegantiori copioso sermone scribens. Epistola. cxxi. Augustinus episcopus &c. Et petiit te.

Augustinus Victoriano: de tam magnis malis & pressuris Christianis imminentibus querentem: & sibi respondere petentem: satifaciens: ac cum dolore talia commemorando & aggrauando eum sanctarum scripturarum exemplis plurimum consolans: Quemadmodum etiam pro captiuis ancillis dei orare debeat: & quid illas facere velit: admonens. Epistola. cxxii. Domino dilectissimo &c. Literae tuae impleuerunt.

Augustinus Oronzio: gratia pro aduentu & literis eius agens: nuntiatamque incolumitatem ipsius continui optans: & ad quaedam verba ab eodem scripta humiliter respondens. Epistola. cxxiii. Domino eximio &c. Ago gratias.

Augustinus Olympio: eum commendans: & honorem adeptum celsiorem non alta sapere: sed humilibus conficere debere secundum quod domino didicerit: insinuans: petitionemque Bonifacii episcopi sibi faciens commendatam. Epistola. cxxiiii. Domino dilectissimo &c. Quicquid sis secundum saeculi huius cursum.

Augustinus Cornelio: epistolam consolatoriam propter mortem uxoris Cyprianae petentem: increpans: & ut vitam emenderet exhortans. Epistola. cxxv. Domino dilectissimo &c. Scripsi mihi ut ad te.

Augustinus Antonio: de fidei spe: & charitate gratulans: & deo gratias agens: erroremque cauendum: & quid desyderet: exponens. Epistola. cxxvi. Augustinus Antonio. Cum a duobus tibi scripta deberentur.

Augustinus Donato: proconsuli Africae: ut a sceleratis & sacrilegis ausibus inimicis ecclesiae cohibeat: non tamen occidat: illum exhortans. Epistola. cxxvii. Domino eximio &c. Nolle quidem in his afflictionibus.

Augustinus eidem Donato: illius virtutes & praeconia extollens: veramque famam: non in ore vulgi: sed in virtutis fulgore & pondere consistere demonstrans. Epistola. cxxviii. Domino eximio &c. Quae te administrantem.

Augustinus Olympio: de illius erga ecclesiam dei amore gaudens: & de professione & sua ga multorum fratrum ob persecutionem ecclesiae querens: & illum pro praesidio ferendo obsecrans. Epistola. cxxix. Domino eximio &c. Quis mox.

Augustinus Circesibus: ut bona quae in eorum ciuitate per eum facta laudantur: non sibi sed deo attribuantur contestans: & illud exemplo atque scriptura confirmans. Quid praeterea occulte segregatis ab vinitate cogitandum & eligendum sit exponens. Epistola. cxxx. Dominis honorabilibus &c. Si id quod in vestra ciuitate.

Augustinus Memorio: confitens se libros quos emendaturum se promiserat: mittere: cauamque cur id non fecerat exponens: Possidium praeterea collegam suum non literis illis quas variarum libidinum serui liberales vocant: sed vere liberalibus institutum commendans: iniquosque & impios qui sibi eruditi videntur confutans: ac pariter ostendens quod illorum literae non recte liberales vocentur: & quemadmodum in historiarum scriptoribus possit esse aliqua propinqua libertatis: Petitioni quoque illius de libris a se de rhythmo & melos compositis respondens: & ratione cur non scripserit quibus numeris versus dauidici constent reddens. Epistola. cxxxi. Domino beatissimo &c. Nullas iam reddere.

Augustinus Florentino: sanctum propositum illius ob timorem domini commendans: atque admonens ut si quid ab eo cupiat discere: id quod velit quaerat: libere se ad satisfaciendum exhibens: & superbiae vitium in docendo sollicitissime cauendum esse suadens. Epistola. cxxxii. Domini eximiae &c. Sanctum propositum.

Augustinus Italicae: ternis illius literis se respondisse asserens: & cur fratres episcopi de tribulationibus suis nihil sibi scripserint admirans. Epistola. cxxxiii. Religiosissimae atque in Christi &c. Tres epistolas tuae benignitatis.

Augustinus Pamachio: causam agnitionis eius absentis: simul & dilectionis exponens: & ea de re plurimum exultans atque gratulans: gratulatoriaque has literas ad eum se misisse contestans. Epistola. cxxxiiii. Domino eximio &c. Bona opera tua.

Augustinus Severo: quantum debeat vere fratrem charitati ostendens: & cum eo familiariter de mutua amicitia iocans. Epistola. cxxxv. Domino beatissimo &c. Epistola mea quam peruxit.

Augustinus Felici & Hilarino: illos ad generatam charitatis dei exhortans: & de accusatiōe

Bonifacii presbyteri se expurgans. Epistola cxxxvi. Dominis dilectissimis &c. Non timor Sathanam.

Augustinus clero & vniuersae plebi ecclesiae Hipponensis: de his quae circa Bonifacii presbyterum gesta fuerint dolenter enarrans: ipsosque propterea perturbatos paterne consolans. Epistola. cxxxvii. Dilectissimis fratribus &c. Vtinam scripturae dei.

Augustinus iterum clero & vniuersae plebi Hipponensis ipsos ne absentiam suam moleste ferant obsecrans: & eos ad vniuersitatem & patientiam exhortans. Epistola. cxxxviii. Dilectissimis fratribus &c. In primis peto charitatem. vltimam.

Audax Augustinus: In primis gratias habens quod libenter sui sumpsit tentamina sermonis et deinde quod minus de desiderato sapientiae thesauro acceperit conquerens: ac post Augustini commendationem optans atque petens: ut abundantius sapientiae floribus pascatur: & viui fontis haustibus irrigetur. Epistola. cxxxix. Domino vere &c. Habeo gratiam beatitudini tuae.

Augustinus Audaci: rationem quare epistolam eius laetus acceperis: & cur longam epistolam ad respondendum non conscripseris assignans: breuiterque verbis illius quibus se commendauit ac petitioni ipsius respondens. Epistola. cxi. Domino dilectissimo &c. Breuem epistolam tuam.

Augustinus Maximetantum se scribens contristari quod per errores noxios & perniciosissimos provinciam eius periclitari intelligat: Quantum studium sanctum ipse cum laetificauerit: causamque cur deus ista permittat exponens: atque ipsam commendando consolans. Epistola. cxli. Honorabili & eximia &c. Quantum nos tuum studium.

Incertus autor quidam Demetriadi: de virginitate & vita perfecta: qui post sui purgationem a temeritate & ambitione: in commendatione Demetriadis virginis quam instituturus est: humanae naturae bonum ac libertatem arbitrii nimis extollit atque defendit: & eandem instituens: quae prima virginis cura primumque studium esse debeat exponit: aliterque virginem quae consilium amplexata est: multo magis seruare debere praecceptum: & animum optimis rebus occupare. Docet quoque minima praeccepta non esse negligenda: & omnia sine murmuratione complenda. Virtutes praeterea vitiaque discernere. Monet deinceps adulanti non debere credere: nec quae adulatione decipere: moderata seruare ieiunia de dignitate natalium non gloriari: atque in publicum procedere. Inruit eam post hoc: de congruo orationis tempore: & modo lectionis scripturarum: & qualis debeat esse ornatus in sponsa Christi. Erudit denique ipsam ad cautelam in discernendis cogitationibus: Exhortaturque postremo illam ad omnem laborem ferendum: causam ex consideratione instabilitatis humanae & futuri iudicii aduentu aeternitatisque contemplatione assignans. Epistola. cxlii. Si summo ingenio.

Augustinus & Alipius Iulianae Demetriadis virginis matri: quantum illi debeant religionis affectum: & quantum eis apud deum & inter homines sit cura de ipsa: quantumque fructus ex eorum ministerio exortus sit exponentes. ac sollicite admonentes ut contraria gratiae dei dogmata deuiter & caueat. & ob id errorem illorum notantes atque carpentes qui putat ex nobis ipsis nos habere siquid virtutis in nobis est. Quaedam quoque ipsius libri verba qui ad Demetriadem scriptus: & sub titulo epistolae praemissus est commemorantes: sanctarumque scripturarum testimonis arguentes & condemnantes. Epistola. cxliii. Dominae debitis &c. Grate admodum.

Augustinus Anastasio: de periculoso mundi blandimento: & de effectu & operatione legis pertractans. Epistola. cxliiii. Domino fratri &c. Salutandi syncritatem.

Augustinus Sebastiano: epistolae illius quae aedium a peccatoribus delinquentibus legem dei habere significabat: respondens. Epistola. cxlv. Domino sancto & cetera. Quis ab animo.

Augustinus Consentio: illius quaestioni: verum nunc corpus domini ossa & sanguinem habeat: aut reliqua carnis linimenta: respondens. Epistola. cxlvi. Dilectissimo fratri &c. Quantum ad oculos.

Augustinus Proculiano: ostendens qua ratione bonum sit cum se iuniceum ab errore reuocare conentur: idque se agere asserens: & quantum illum diligat exponens: atque petens ne in responsionibus sibi datis aliquod contum eliose in se dictum existimet: ipsum praeterea rogans & obsecrans: ut promissionis suae meminerit: ut sic veritate discussa errores & dissensiones tollant. Epistola. cxlvii. Domino honorabili &c. Propter imperitorum.

Augustinus Valerio: petens ut de percussis officii episcopi aut presbyteri aut diaconi cogit

ret: in idoneitate quoque suū pius humiliter recognoscens: & vt tempus sibi concedat: & in orationibus adiuuet donec magis reddatur instructus. Epistola. clxviii. Domino beatissimo &c. Ante omnia peto.

Augustinus Profuturo eidem malam corporis sui validitatem exponens: & quoniam id domino placeat: recte secum agi consentiens: diesque & noctes suas orationibus illius commendans: De scandalis præterea & motoribus conquerens: & ad vigilandū inter hæc ne cuiusque odium cordis intima teneat: diligenter admonens. Epistola. clxix. Fratri Profuturo &c. Secunduū spiritum.

Augustinus Helioidi: gratū habere contestans quod se quia errare crediderit reuocare ab errore conatus sit: illique operans vt deus eum nosse faciat quod nosse se putat: & ne in contumeliā partem accipiat quod tantæ sibi cognitionis munus optauerit petens: arguit ex subiuncta ratione si lium non esse factum demonstrans. Epistola. cli. Domino eximio &c. Quis nostrum erret.

Augustinus Nebridio: de eo quod se beatum appellauerit amplia ac subtili disputatione differtens. Epistola. clii. Nebridio Augustinus. Vtrum nescio.

Sylvanus ac ceteri episcopi de concilio Zetensi Donatistis: reddentes causam: cur ad eos ad huc veritati acquiescere nolentes scripserint: episcoposque ipsorum esse mendaces ex narratione eorum quæ in concilio gesta fuerunt: comprobantes. Epistola. clii. Sylvanus senex &c. Cui in auribus.

Publicola Augustino: ab eo vt in lege ac diuersis causis instruat: exquirens: quæstionesque singulas ad quas sibi singillatim respondere postulat: per capitula signans. Epistola. cliiii. Dilecto & venerabili &c. Scriptum est.

Augustinus Publicolæ: singulis quæstionibus illius in superiori epistola annotatis: vere ac subtiliter satisfaciens. Epistola. cliiii. Honorabili & dilectissimo. &c. Aestus animi.

Augustinus Marciano: ex diffinitione amicitia: probans illum vunc seuerū habere amicum quem ante non habuerat: atque reddens cur ille prius amicus non fuerit: Eundem præterea exhortans: vt ea præcepta teneat quibus ipsorum amicitia vera ac semper tua esse possit. Epistola. clii. Domino merito &c. Abripui vel potius.

Augustinus Probæ: dicta illius approbans: & eam quod mala huius mundi tolerabiliora duxerit sepe futuri commendans: sibi a domino futuræ vitæ præmia & præsentis solatia poscens. Epistola. clii. Domine insigni &c. Est quidem ita.

Augustinus Oprato: de origine animæ differtens: & se de quæstione per eundem mota: vtrum via delicti animæ sicut corpora propagatione nascatur: an creator omnipotens sine vlla propagatione nouas faciat singulas: nūquid fuisse ausum desinuit: præsertim sententiā confitens: Docet præterea quædammodum sine periculo origo animæ possit latere: astuensque neminem iuxta sanā fidem a contagione mortis & obligatione peccati liberari posse nisi per vnu mediatorē dei & hominū: hominē Christū Iesum. Cur etiam creent illi quos creator præcuius ad damnationē non ad gratiā pertinet: subtiliter explanans: Ex ad quæstionē principalem redeūdo diffuse de ea disputans: Opratū quoque diligenter admonens: ne minus cautus nouā incurrat hæresim: ac postremo quid illū de agitata quæstione diffinitū audire velit aperiens. Epistola. clii. Domino beatissimo &c. Quis tuæ san.

Augustinus Marcellino: quia ratione gesta per eum promissa vehemēter expectet aperiri: ac dubitationi illius respondendo vt poena sceleratorum præter supplicium mortis sit: rogans et exhortans: vt sic catholice ecclesiæ mansuetudo & lenitas appareat: sequi quod libros de baptismo paruulorum & epistolam quandam ad ipsum non miserit excusans: & tandem ecclesiā in Numidia constitutam sibi commendans. Epistola. clii. Domino merito &c. Gesta quas promissit.

Augustinus eidem Marcellino: sollicitudinem sibi asserens incussum: ne ipse circuncelliones et clericos partis Donati censeat tanta seueritate plebendos: vt qualia fecerunt: talia paria rursum: per dei misericordiam obtestans: vt hoc nec faciat: nec fieri oīno permittat: ac pluribus argumentis id suadens: ac postremo ac proconsulem quoque literas se dedisse significans. Epistola. clii. Domino eximio &c. Circuncelliones illos.

Augustinus Apringio: beniuolentiam illius in primis captans: ad deinde eū deprecans & obsecrans: vt circuncellionibus & clericis Donatistis per quibus & in superiori epistola ad Marcellinū feri p̄scripta paria non retribuās: & ne vel ipsi vel illi quorū homicidiū patefactū est: mulcent: pulchrisque rationibus hoc sua dens. Epistola. clii. Domino insigni &c. Non dubito in hac potestare.

Augustinus Honorato Donatistæ: consiliū illius vt lris inter se res agat approbans: breuiterque

quid ab illo responderi desyderet insinuans. Epistola. clxi. Honorato episcopo & c. Consiliū tu, Augustin⁹ Glorio: Eleusio: Felici grammaticos: & ceteris omnibusq; quibus hoc gratum est Primo causam reddens cur ad eos & ad nullos Donatistarum primarios tales literas misit: ac deinde ad memoriam eis reducens: quae cum ipsis in actione de cōmunionē Christianae unitatis gesta ac recitata sint: quid etiā ipse responderit aperiens: & ex his aliisq; multis quae acta sunt: acriter inuectiuoq; sermone eos reprehendens & confutans. Postremoq; cuidam objectioni ipsorum respondendo: plurimis exemplis ac testimoniis scripturarum comprobans: a bonis Christianis etiam malos esse tolerandos. Epistola. clxii. Dominis dilectissimis & c. Dixit quidem apostolus.

Augustinus iterum Eleusio: Glorio: & Felici: narrans quae in disputatione habita cum Fortunio Tuburfacio episcopo acta sint: eosq; exhortans & obtestans: vt illi promissi sui cōmone antea grauius instent vt res coepta petagatur: Simul etiam vt turbulentis turbis deuotitate ad aliquā villā nō magnam conueniant suadens. Epistola. clxiii. Dominis dilect. & c. Fortunio.

Augustinus Emerito: diligenter ab eo inquirens originem schismatis & causam cur factum sit: instanterq; ac iterato petens vt quid sibi videatur respondere non graue. Epistola. clxiiii. Desyderabili & dilecto & c. Ego cum audio.

Augustinus: Fortunatus: & Alipius Generoso: petentes vt ad Donatistarum presbyterum qui epistolam ad eum dederat: hanc praescripta perferat: Eldemq; recitet quae apud diuersos gesta sunt: vt ea audiens taceat: & veritati insidiari desinat. Epistola. clxv. Dilectissimo & honorabili & c. Quoniam nobis notam.

Augustinus episcopus catholicus Donatistis: causas propter quas catholici ab eis odio habentur: reuellens ac confutans: eosq; ad amorem charitatis & unitatis inuitans. Demonstrans praeterea: qd vbi in scripturis Christus agnoscitur: ibi etiam ecclesia agnoscat. Epistola. clxvi. Augustinus episcopus & c. Charitas Christi.

Augustinus Festo: vt Christianae veritatis assertores illam constanter manifestent suadens Et Donatistas de perfectione quam pro iniquitate sua patiuntur: non solum gloriantes: verum etiam honorem martyrum quae rentes: cum eorum erroribus: ac pertinacia cōdemnans: Significans quoq; homines qui in regione Hipponensi sunt: ad huc esse Donatistas: nec apud eos literas suas quicq; valuisse. Epistola. clxvii. Domino dilectissimo & c. Si pro errore.

Augustinus Eusebio: detestans sacrilega eorum facta qui in dissensione pacis Christianae: per seuerant: facinorosi cuiusdam iuuenis: matrem propriam cadētis: & in partem Donati se trāsferētis: cum magno animi dolore execrantis: & tandem petens vt de causa presbyteri ipsi⁹ Proculiano diligenter perquirat: & faciat vt tota quaestio dissensionis cum Proculiano placide pertractetur. Epistola. clxviii. Domino meritoq; & c. Scit deus cui.

Augustinus iterū Eusebio: dicta illius in se negās: & qd rogauerit ab eo ac etiā nūc roget cōmemorās: ad excusationē praeter ea illi⁹ qui iuuenē matrē suam cedentem a cōmunionē nō prohibuit rīdēns: Et p additionē quorūdā execrabiliū casuum crimē eiusdē exaggerās: atq; vt haec Proculiano nota faciat deprecans. Epistola. clxix. Domino eximio & c. Non ego reculant.

Augustinus Seuerino: orationem cur literas illius letus suscepit exponens: catholicamq; ecclesiam extollens: & partē Donati condemnans: De obiectione quoq; criminum in collegas suos confutans. Epistola. clxx. Domino multum & c. Literas fraternitatis tuae.

Augustinus Donatistis: inuectiua eos argutione q se ab unitate toti⁹ orbis nefario schismatis sacrilegio diuiserint: reprehendens: manifestisq; sanctarum scripturarum testimoniis conuincens. Epistola. clxxi. Vobis Donatistae catholica.

Augustinus Crispino: illum vt ad hanc epistolam respondeat protocans: Et q de hac re nihil cum ipso aliisq; Donatistis nisi per literas agere velit protestans: Facta illorum praeterea redarguens: & singulis illorum obiectionibus verissima dissolutione respondens. Epistola. clxxii. Quia humilitatem nostram.

Augustinus iterum Crispino: eundem q in baptizandis Mappaliensibus plus hoīem: q defecimuerit reprehendens: atq; nō p hominem sed Christum cui respondens est perterrens: & vt in ea causa ambo ipsi audiantur postulans. Epistola. clxxiii. Deum quidem timere.

Augustinus Pascentio comiti Atriano: Causā cur ad eū scripserit reddens: & ex repetitione actorū in placito praeterito: ipso reprehendens ac confutans: fidēq; suā clare cōfiteās & exponens: atq; manu propria subscribens: & regēs vt & ille hoc facere velit. Epistola. clxxiiii. Volo uero quidem,

Augustinus iterum Pascencio dicitur eius falsa esse: & fidem suam se dicere noluisse astringens: & ob id ne vltcrius iactetq; fidem suam dixerit &c. commonens. Epistola. clxxv. Si dicis te, Pascencius comes Arrianus Augustino sibi q; in errore permanear mēdacier improperās: ac conuictiosis comparationibus eum mordens: atq; ad rescripta ipsius perfide respondēs. Epistola. clxxvi. Opeaueram te frater.

Augustinus iterum Pascencio comiti Arrianus superiori epistola illius respondens: & vt ipse ad argumētū ex verbis apostoli sumptū rēdeat petēs. Epistola. clxxvii. Literae tuę nec ad reddēda, Narratio altercationis inter beatum Augustinum episcopum: & comitem Pascencium Arrianum: habitae in domo Amicia Hippone: regio praesente Laurentio viro clarissimo iudice abvtriusq; partibus electo. Epistola. clxxviii. Laurentius vir clarissimus.

Augustinus Probae & Iulianae de conuersione neptis Demetriadis gratulans: exultans: atq; laudans q; Christo sit desponsata: & ad perseverantiam exhortans. Epistola. clxxix. Dominorum honore dignissimis &c. Implestis gaudia.

Augustinus Honorato: questioni illius qua sibi consuli perit quid in periculis occurrētibus sit faciendum: amplissime respondens: & firma ac dilucida sententia diffiniens: qua ratione rē pore imminentis persecutionis episcopi & clerici dei ministri fugere possint: qua etiam conditione hoc ipsis nequaquā sit permissum. Epistola. clxxx. Sancto fratri &c. Charitati tuae.

Augustinus Italicae: eius petitioni vt de inuisibili deo vtrum per oculos corporeos possit videri scribat: satisfaciens. Epistola. clxxxi. Domine eximiae &c. Cum petuisses.

Augustinus Bonifacio: illum vt mores suos ornet pudicitia conugalisis: ornet & sobrietate atq; frugalitate: admonens. Epistola. clxxxii. Domino sublimi &c. Ornet mores.

Bonifacius Augustino: superiori epistola ipsius respondens. Epistola. clxxxiii. Domino merito. &c. Tuae sanctitatis.

Augustinus iterum Bonifacio: astringens solam admonitionem sufficere: & ei qui templum domini violare ausus fuerit posse condonari: si tempus poenitentiae diuinitus cōcedatur. Epistola. clxxxiiii. Ego quos diligo.

Augustinus iterum Bonifacio: ei militem transmarinum Africae litus attigisse: & ab Italia hostem publicum esse nuntiatum referens: ipsumq; per directionem intentionis cordis ad domum consolans. Epistola. clxxxv. Domino sublimi &c. Africae litus.

Bonifacius Augustino: praecedenti epistola illius respondens: & vt deum pro se precetur petens. Epistola. clxxxvi. Domino sancto &c. Scio q; sit tua.

Augustinus iterum Bonifacio: eum vt pro commissis ausibus debitam agat poenitentiam admonens: & oblationem interem atq; communionem ipsi interdicens. Epistola. clxxxvii. Dilectissimo & spectabili &c. Miror quomodo.

Bonifacius Augustino: admonitionibus illius se velle obtemperare affirmans: delictumq; suū confitens: & virum de foribus ecclesiae abstractum: illacum ei offerens: atq; vt ecclesiae introitus sibi non negetur: oblatio quoq; eius non respuatur: humiliter deprecans. Epistola. clxxxviii. Humilis salus o. Suscepi autem tremens.

Augustinus iterum Bonifacio: ea quae vidit illi cum commendatione narrās: & p Gudila si delissimum ipsius seruo veniā deprecans. Epistola. clxxxix. Domino sublimi &c. Dum quodam.

Bonifacius Augustino: superiori ipsius epistola respondens: & veniā Gudilae condonans. Epistola. c. Domino beatissimo &c. Furens paratog.

Bonifacius iterum Augustino: significans ei Castinum olim inimicum: & persecutorem suū se nunc defensionibus commississe: & honorem de hoc diuinae potentiae tribuens: de puritate tamen nihilominus Castini adhuc dubitans: & vt Augustinus ab ipso integrum de suis sensibus accipiat sacramentum: postulans. Epistola. cxi. Domino venerabili &c. Castinus ille prius tuus.

Augustinus Bonifacio: antecedenti epistola illius respondens: & Castinum sacramento se p didisse q; ab omni culpa & erroribus alienus sit asserens: Exemplis quoq; q; inimicis parcendum sit: comprobans. Epistola. cxii. Domino insigni &c. Vir illusterrimus.

Bonifacius Augustino: graue sibi bellum imminere conquerens: & vt preces pro se domino fundat precans. Epistola. cxiii. Domino venerabili &c. Graue nobis.

Augustinus Bonifacio: praemissa epistola illius respondens: & vt manib; arripiat arma: & oratione aures pulset auctoritatis consules. Epistola. cxiiii. Dilectissimo &c. Graui de,

Bonifacius Augustino multos ex aduersariis cecidisse de suis autē nullos vulneratos esse narrans: & quod ore ut talis de inimicis ultio saepe procedat petens, Epistola. cxcv. Domino venerabili &c. Manus superba.

Augustinus Bonifacio: Lecto se vacare & aduentum ultimae diei exoptare scribens: victoriae illius gaudens: & ipsum quemadmodum se in regimine habere debeat instruens. Epistola. cxcvii. Domino insigni &c. Lecto me vacare.

Bonifacius Augustino: superioei eius epistolae respondens: & mansionem ipsius in hac vita adhuc necessariam esse sibi confitens: utque & ipse ore ut salus aliquantulum temporis condideretur exhortans. Epistola. cxcviii. Nunquam diuinitas.

Augustinus Fortunatiano: illum commoneans ut fratrem eorum de quo collocuti fuerant rogare dignetur: ut sibi ignoscat si quid in ipsum durius & asperius dictum acceperit in epistola ad eundem scripta. In qua dixit: istius corporis oculos nec videre deum nec esse visuros. Sed quoque modo quod scripserit non poenitere conitens: Et causam cur hoc dixerit dilucide & subtiliter explicans: sanctorumque doctorum aut horitibus ac diuinarum scripturarum testimonis dicta sua corroborans. Epistola. cxcviii. Communitorium sancto fratri.

Augustinus Edirae: vehementer se doluisse narrans: quod ipsa sic cum marito egerit: ut in adulterii ruinam miserabiliter lapsus sit: & ob hanc causam atque quod sine eiusdem mariti consensu perne omnia quae habebat: duobus monachis tanquam pauperibus erogando donauerit: quod etiam praeter illius arbitrium habuit murauerit: acriter reprehensione increpans: & quemadmodum se erga eundem iam ac de cetero habere debeat: diligenter instruens. Epistola. cxcix. Domini religiosissimae &c. Lectis literis re.

Augustinus Afellico: Literis illius de cauendi Iudaismi disceptatione respondens: testimonis Pauli apostoli comprobans: Christianos maxime ex gentibus venientes Iudaizare non oportere: & quae sit utilitas legis pulchrae declarans: erroresque aliquorum confutans: Tractando praeterea quaestionem: utrum qui Christianus est: etiam Iudeus vel Israelita dicendus sit: diffinicens: quod si hoc esse non carne sed spiritu intelligatur: non debere ipsum nomen sibi in consuetudine sermonis imponere: sed spiritali intelligentia retinere. Epistola. cc. Domino beatissimo &c. Literas sanctitatis tuae.

Nectarius Augustino: quantum patriam diligit: & eam florere & incolumem esse cupiat: exponens: & Calamitatem coloniam non leui populi sui errato prolapsam conquerens: deposcens: ut si res defendenda sit: innoxius defendatur: & ab innocentibus molestia separaretur. Epistola. ccci. Domino insigni &c. Quanta sit charitas.

Augustinus Nectario: epistolae illius aptissime & ad plenum cum multa admonitione ac reprehensione respondens. Epistola. ccii. Domino eximio &c. Iam senio frigescentibus.

Augustinus Maximino: primo rationem tituli huius epistolae reddens: & deinde cum dubitet: utrum ille diaconum quendam rebaptizauerit: obsecrans ut sibi quid gestum sit referat: bere dignetur: ut scribendi impedimenta repellendo: diligenterque admonens: ut si non rebaptizet: libera voce hoc clamet. Quid ipse etiam ulterius facere decreuerit exponens. Epistola. cciii. Domino dilectissimo &c. Priusquam ad rem.

Augustinus Donato presbytero partis Donati: illi dolorem cordis & sollicitudinem pro salute eius exponens: & errorem ipsius quo aestimat neminem ad bonum esse cogendum: scriptis sanctis atque exemplis confutans: Euasiones quoque eiusdem & obiectiones argute refellens: cum diligenti admonitione ut resipiscat & ad ecclesiae unitatem redeat. Epistola. cciii. Donato presbytero &c. Si posses videre.

Augustinus Aurelio Carthaginensi ecclesiae episcopo: Causam exponens ob quam libros de sancta trinitate per se iuuenem inchoatos & postea relictos iam terminare & illi mittere cura uerit: petens quoque ut hanc epistolam ad caput eorumdem librorum iubeat anteponi. Epistola. ccv. Domino beatissimo &c. De trinitate quae.

Augustinus Cyrillo hierosolymitano episcopo: de magnificis admirandisque sancti Hieronymi virtutibus ac praconiis: elegantissimo stilo differens. Epistola. ccvi. Gloriosissimi christiani fidei athleta.

Cyrillus Augustino: de miraculis beati Hieronymi presbyteri post mortem celebratis: accurate disertissimeque scribens. Epistola. ccvii. Venerabili episcoporum & cillius sequi vestigia.

FINIS.

EPISTOLARVM AVTHORES.

EPISTOLAE AVGVSTINI ad quos scribantur ferre literaria & numero epistolari.		Hipponenses & cxxxviii. Honoratum & clxxx. Clauarium. clix. Innocentiū papā. xcii. & xcv. Iulianam viduam. vi. cxxxiii. & clxxxi. Iulianum. cxi. Iulianam. cxliii. Larginum. lxxii. Latum. xxviii. Licentium. xxxix. xl. & xli. Longianum. xx. xxi. Macedonium. lii. liiii. Marcellinū. v. vii. clviii. clx. Marcianum. clv. Maximum. xliiii. lvi. & cciii. Maximam. cxli. Memorium. cxxxi. Nebridium. lxxii. cxv. cxi. Nectarium. ccii. Olympium. cxxlii. & cxxix. Optatum. clvii. Oronium. cxliii. Pammachium. cxxxiii. Pascendum. clxxiii. clxv. & clxxvii. Paulinum. xxii. xxiii. Paulinam. cxli. Pollidum. lxxii. Præfidium. xvi. Probam. cxxi. clvi. & clxxix. Proculianum. cxlvii. Profuturum. cxlix. Publicolam. cliii. Quintianum. clxii. Restitutum. lxx. Romanianum. cxlii. Sanctimoniales. cix. Sebastianum. cxlv. Seleucianum. cviii. Severinum. clxx. Severum. cxxv. Sixtum. cliii. cv. Theodosium. cx. Valentium. xli. xlii. Valerium. cxlviii. Victorianum. cxxii. Vincetium Donaristā. xlviii. Viralem. cvii. Volusianum. i. & iii.		EPISTOLAE DIVERSORVM AD AVGVSTINVM.	
Alipium. lxxii. & lxxvii.	cxlii.	Clauarium. clix.	cxli.	¶ Audacis. cxxix.	¶ Bonifacii. clxxiii. clxxvi. clxxviii. cxi. cxcii. cxcv. & cxcvii.
Anastafium. cxliiii.	cxlii.	Innocentiū papā. xcii. & xcv.	cxlii.	¶ Cyrilli. ccvii.	¶ Dioscori. ly.
Antonium. cxvi.	cxlii.	Iulianam viduam. vi. cxxxiii.	cxlii.	¶ Esycii. lxxix.	¶ Euodii. lxxviii.
Apringium. clx.	cxlii.	Iulianum. cxi.	cxli.	¶ Hieronymi. xi. xiii. xiiii. xvii. xviii. xiiii. xxy. xxvi. & xxx.	¶ Hilarii. lxxviii.
Armentarium. xlv.	cxlii.	Iulianam. cxliii.	cxlii.	¶ Innocentiū papā. xciii. xcvi. & xcvi.	
Asellum. cc.	cxlii.	Larginum. lxxii.	cxlii.	¶ Longiani. xxi.	¶ Macedoniū. li. liii.
Audacem. cxl.	cxlii.	Latum. xxviii.	cxlii.	¶ Marcellini. iiii.	¶ Marcelli. xliii.
Aurelium. lxxiii. lxxvi. & ccv.	cxlii.	Licentium. xxxix. xl. & xli.	cxlii.	¶ Maximi. xliii.	¶ Nebridii. lxxi. & cxxiii.
Auxilium. lxxv.	cxlii.	Longianum. xx. xxi.	cxlii.	¶ Nectarii. ccl.	¶ Pascentiū. clxxvi.
¶ Bonifacii. xxi. lxx. clxxii. clxxxiii. clxxxv. clxxxvii. clxxxix. cxc. cxci. cxci. cxci.	cxlii.	Macedonium. lii. liiii.	cxlii.	¶ Paulini. xxi. xxi. & lxxii.	¶ Publicolæ. cliii.
¶ Caium. lxxiii.	cxlii.	Marcellinū. v. vii. clviii. clx.	cxlii.	¶ Seueri. xxvii.	
Casulanum. lxxvi.	cxlii.	Marcianum. clv.	cxlii.	¶ Volusiani. ii.	
Cepilianum. lx.	cxlii.	Maximum. xliiii. lvi. & cciii.	cxlii.	EPISTOLAE ALIO, RVM AD ALIOS.	
Celestinum. lxx. lxxii.	cxlii.	Maximam. cxli.	cxlii.	HIERONYMI AD	
Circenses. cxx.	cxlii.	Memorium. cxxxi.	cxlii.	Alipium. xxi.	xxiii.
Cyrillum. ccvi.	cxlii.	Nebridium. lxxii. cxv. cxi.	cxlii.	¶ Marcellinum. xxvii.	
Consentium. lxxv. & cxli.	cxlii.	Nectarium. ccii.	cxlii.	PAVLINI AD	
Cornelium. cxxv.	cxlii.	Olympium. cxxlii. & cxxix.	cxlii.	Alipium. xxv.	xxv.
Crispinum. lxxiii.	cxlii.	Optatum. clvii.	cxlii.	Romanianum. xxvi.	xxvi.
Crispinum. clxxii. clxxiii.	cxlii.	Oronium. cxliii.	cxlii.	Cleri ad	
¶ Dardanum. lvi.	cxlii.	Pammachium. cxxxiii.	cxlii.	Iannarium. lxxvi.	lxxvi.
Deogratias. xlix.	cxlii.	Pascendum. clxxiii. clxv. & clxxvii.	cxlii.	¶ Cœlii Carthaginensi. ad	
Deuterium. lxxiii.	cxlii.	Paulinum. xxii. xxiii.	cxlii.	Innocentium papam. xc.	xc.
Dioscorum. lvi.	cxlii.	Paulinam. cxli.	cxlii.	Innocentiū ad	
Donatum. cxxvii. cxxviii. & cciii.	cxlii.	Pollidum. lxxii.	cxlii.	¶ Conciliū Carthæ. xci.	xc.
Donatistas. clxvi. & clxxi.	cxlii.	Præfidium. xvi.	cxlii.	Syluani ad	
Dulcitium. lxi.	cxlii.	Probam. cxxi. clvi. & clxxix.	cxlii.	Donatistas. clii.	cli.
¶ Edictum. cxcix.	cxlii.	Proculianum. cxlvii.	cxlii.	FINIS.	
Emeritum. clxxiii.	cxlii.	Profuturum. cxlix.	cxlii.		
Esycium. lxxviii. & lxxx.	cxlii.	Publicolam. cliii.	cxlii.		
Eudorium. lxxi.	cxlii.	¶ Quintianum. clxii.	cxlii.		
Eudorium. xcix. c. ci. & cxi.	cxlii.	¶ Restitutum. lxx.	cxlii.		
Eusebium. clxxvii. clxx.	cxlii.	Romanianum. cxlii.	cxlii.		
¶ Felicitatem & Rusticū epistolā. lxxvii.	cxlii.	¶ Sanctimoniales. cix.	cxlii.		
Felicem. cxxvi.	cxlii.	Sebastianum. cxlv.	cxlii.		
Festum. clxxvii.	cxlii.	Seleucianum. cviii.	cxlii.		
Florentiam. cxxii.	cxlii.	Seuerinum. clxx.	cxlii.		
Fortunatianum. cxxviii.	cxlii.	Severum. cxxv.	cxlii.		
Fratres Maudareses. xlii.	cxlii.	Sixtum. cliii. cv.	cxlii.		
¶ Generosum. clxx.	cxlii.	¶ Theodosium. cx.	cxlii.		
Gloriū & alios. clxxi. & clxxii.	cxlii.	¶ Valentium. xli. xlii.	cxlii.		
¶ Helpidium. cl.	cxlii.	Valerium. cxlviii.	cxlii.		
Hieronymum. viii. lx. x. xii. xv. xix. xxviii. & xxix.	cxlii.	Victorianum. cxxii.	cxlii.		
Hilarium. lxxxix. & xciii.	cxlii.	Vincetium Donaristā. xlviii.	cxlii.		
		Viralem. cvii.	cxlii.		
		Volusianum. i. & iii.	cxlii.		

EPISTOLAE ALIORVM AD ALIOS. HIERONYMI AD

Alipium. xliii.	
Marcellinum. xxvii.	
PAVLINI AD	
Alipium. xxv.	
Romanianum. xxvi.	
Cleri ad	
Iannarium. lxxvii.	
Cœciliū Carthaginensē. ad	
Innocentium papam. xc.	
Innocenti ad	
Concilii Carthā. xci.	
Syluani ad	
Donatistas. clii.	
FINIS.	

DIVI AVRELI AVGVSTINI HIPONEN. EPISCOPI. LIBER EPISTOLARVM FELICITER INCIPIT.

Sancti Augustini ad Volusianum eundem salutantis: & vt ipsum non pigeat sanctorum litterarum studio curam impendere: & precipue ad linguas apostolorum legēdas exhortantis.

Epistola. I.

A

OMINO ILLVSTRI ET MERITO PRAESTANTISSIMO filio Volusiano: Augustinus episcopus. De salute tua: quam & in hoc saeculo & in Christo eē cupio: sanctę matris tuę votis sum fortasse etiam ipse non impar. Vnde meritis tuis reddens salutationis obsequium: hortor vt valeas: vt litterarum vere certę sanctarum studio te curam non pigeat impendere. Syncera em̄ & solida res est: nec fucatis eloquiis ambat ad animum: nec vllō linguae te, & storio inane aliquid ac pēdulum crepitat. Multum mouet: nō verborum sed rerū auidum: & multum terret factura securum. Precipue apostolorum linguas exhortor vt legas. Ex his em̄ ad cognoscendos pphetas excitaberis: quorum testimonis vtuntur apostoli. Si quid autem vel cum legis: vel cum cogitas tibi oris quæstionis: in quo dissoluendo videar necessarius: scribere vt rescribam. Magis enim hoc forte: domino adiuuante: potero q̄ presentialiter loqui tecum: non solum propter occupationes varias & meas: & tuas: quoniam nō cū mihi vacat: occurrit vt & tibi vacet: verū etiam propter eorum irruentem presentiam: magis plerumq̄ non sunt apci tali negotio: & magis q̄ lingua certaminibus: q̄ scientiæ luminibus delectatur. Qd̄ autem scriptum habetur: semper vacat ad legendum: cum vacat legenti: nec onerosum sit præsens: quod cum voles sumitur: cum voles ponitur.

Volusiani ad beatū Augustinū: p̄tione ei⁹ exponētis: habetisq̄ p̄xiē cōfabulationē replantis: Ex vno e multis quęrentē q̄s sibi ambigua & dubios suos sensus possit apire atq̄ dissoluere: Vtrum videlicet mundi dñs & rector / intemeratę virginis corp⁹ impleuerit: eadēq̄ mater decē mensium longa p̄ulerit fastidia: ac virgo pepererit & intacta p̄miserit. An etiam intra corpusculum vagiētis infantie: ille latuerit: cui parua rerum putatur vniuersitas: cęteręq̄ humanę conditionis p̄ssiones & infirmitates p̄ulerit: introducētis.

Epistola. II.

B

OMINO Vere sancto ac merito venerabili patri Augustino ep̄os Volusianus. Peris a me vte p̄bitatis iustitięq̄ documentū: vt aliqua ex ambiguis lectionis p̄xiē discenda p̄ceter. Amplector gratiam muneris imperati: meq̄ libens in disciplinas tuas offero: veteris sententię auctoritatē securus: quā nullā ad p̄discendā abundare credit atarē. Neq̄ immerito sapiens prudens etiā studia nullis terminis neq̄ sine cōclusit: quando primordiis suis remota virtus nunq̄ adeo referat̄ ad euntib⁹: vt omnis p̄tinus ad agnitionem p̄tēscat. Dñe vere sancte ac merito venerabilis pater: est op̄erēp̄rium cognoscere habitam inter nos p̄xiē cōfabulationem. Quibusdam amicorū conuentibus aderamus frequētes: p̄ ferebantur illic p̄ ingeniis studiisq̄ lenētē. Erat tamen sermonis thetorica partitio: apud agnoscētē loquor: nam etiam ista paulo ante docuisti. Astruebat qd̄ eē inuenio: & inuenio nis acrimonia: quantus disponendi labor: quę translationis gratia: & iconisatū pulchritudo: & p̄ ingenio naturęq̄ materię: apposita etiā dicendi facultas. Alii rursus poetica elegabant fauētes. Nec quidem eloquentię partem tacitam aut inhonoram reliquis: vt conuenienter poeta dixerit: Inter victrices hederas tibi serpere lauros. Dicebatur ergo quantus iconis esset ornatu: quę metaphorarū venustas: quanta in comparatione sublimitas: iam leues eno desq̄ versus: atq̄ vt ita dixerim: cęsurarum modulata variatio. Tunc ad familiarem tuā philosophiā sermo defecit: quā ipse aristotelico more tanq̄ elocaticam fouere cōsueueras. Quę rebamus & quid egerit p̄ceptor ex Lycio: quid academię multiplex & continuata cunctatior: quid ille disipulator ex portici: quid phisicorum peritiā: quid Epicureorū voluptas: qd̄ inter omnes infinita disputandi libido. Tūc magis ignorata veritas: postq̄ p̄sumptum est q̄ possit agnosci. Dum in his cōfabulatio nostra remoratur: vnus e multis: & quis inquit est sapientia ad p̄fectum Christianitatis imbutus: qui ambigua in quibus hæreo possit aperire

Vir. in. luc.

dubiosq; sensus meos vera: vel verisimili firmare credulitate? Stupemus tacentes. Tūc in hęc sponte prorupit: Miror vtrum mundi dominus & rector: intemerata: sceminae corpus impleuerit: perculerit decem mēsum longa illa fastidia mater: & tamen virgo enixa sit solennitate patiendi: & post hęc virginitas putetur intacta. His & alia subnectit. Intra corpusculum vagientis infantie: laetis: cui parua putatur vniuersitas: patitur puerilitatis annos: adolescit: iuuē tute solidatur: Tam diu a sedibus suis abest ille regnator: atq; ad vnum corpusculum totius mundi cura transfertur. Deinde in somnos resoluitur: cibo alitur: omnes mortalium senserit affectus: nec vllis competentibus signis tantae maiestatis indicia clarescunt: quoniam larualis illa purgatio: debiliū cura: reddita vita defunctis: haec & alia si cogites: deo parua sunt. Insuper uenimus vltieris inquireris solutoq; conuentu: ad potioris peritiae merita distulimus: ne dum incautus secreta temeratur: in culpam deflueret error innocuus. Accepisti vit. toti⁹ gloriae capax: imperitiae confessionem: quid a partibus nostris desideretur agnoscis. Interest famae tuae: vt quae sita nouerimus. Vt cumq; absq; detrimento cultus diuini in aliis sacerdotibus toleratur iustitiae: cum ad antistitem Augustini venit: legi deest quicquid contigerit ignorari. Incolumem venerationem tuam diuinitas summa tueatur domine vere sancte ac merito venerabilis pater.

Sancti Augustini ad Volusianum: Quaestiones in superiori epistola introductas repetens: eis demq; dispersa ac subtili responsione satisfaciens: & illum ad firmam credulitatem dilige-
 genter admonens.

Epistola.III.

Omnino illustris & merito insignis: & praestantissimo filio Volusiano: Augustinus in dño saluē. Legi literas tuas: in qbus vidi magni cuiusdā dialogi specimen: laudabili breuitate cōprehensum. Respondere igitur debui: nec p dilatio-
 ne aliquid excusationis opponere. Accidit em oportune: vt ab alienis negociis mihi aliquātulū vacaret. Quibus aut dictandis hoc otii statuerā impendere: paululū distulit: nequāq; iustū esse arbitrarer: vt quem ad querendum exhortatus ipse fuerā: disserterē gentē. Quis aut nostrū: q Christi (vt possu-
 mus) gratia ministramus: scilicet tua verba legerit: ita te velle doctrina instrui Christianae: vt tibi ratiū sufficiat ad salutē: nō huius vitae: quā vaporis esse simillimā: itellū apparētis: & illico vanescens: atq; perueniens: sermo diuinus admonere curauit: sed illū salutē ppter quā adipiscē-
 dā: & in eternū obtinendā Christiani sumus? Parū est ergo nobis sic te instrui: vt tibi sit liberā do satis. Ingeniū quippe & eloquiū tuum tam excellēs tāq; luculentū: pdesse debet etiā ceteris: cōtra quorū tarditatē seu puerilitatē: conuenientissime defendenda est tantae gratiae dispē-
 satio: quā supbia animulae nihil pendunt: quae nimis affectant plurimum posse: & ad sua vitia sananda vel etiam refraganda: nihil possunt. Quas igitur vtrū mundi dominus & re-
 ctor: intemerata: sceminae corpus impleuerit: perculerit decem mēsum longa illa fastidia mater: & tamen virgo enixa sit solennitate patiendi: & post hēc virginitas inuiolata permanse-
 rit. Vtrum intra corpusculū vagientis infantie: laetitia: cui parua putatur vniuersitas: passus fuerit puerilitatis annos: adolescit: iuuē tute solidatus sit: tam diu a sedibus suis abfue-
 rit regnator: ille: atq; in vnum corpusculum totius mudi cura translata sit: deinde in somnos resolutus sit: cibo alitur: omnes mortalium senserit affectus: nec vllis competentibus signis clarescit tantae maiestatis indicia: quoniam larualis illa purgatio: debiliū cura: reddita vita defunctis: haec & alia si cogites: deo parua sunt. Hanc scribis in quodam conuentu amico-
 rū ab vno ex multis qui aderant illam esse quēstionē: vos aut interuenisse vltieris inquireris solutoq; conuentu ad potioris peritiae merita distulisse: ne dū incautus secreta temeratur: in culpam deflueret error innocuus. Deinde ad me literarū tuarū dirigs intentionē: & post hanc imperitiae confessionē: admones vt a partibus vestris quid deſy detur agnoscam. Ad-
 iungis etiam famae meae interessē: vt quae sita noueritis: qd vtrūq; absq; detrimento diuini cul-
 tus in aliis sacerdotibus toleratur inficitiae: cum ad me antistitem venit: legi deesse quicquid contigerit ignorari. Primum igitur hanc de me opinionem facile praesumptam: quae lo deponas: utq; animum quīs erga me beniuolentissimū soluas atq; exuas: ac de me mihi magis q; vlli alteri credas: si mihi dilectionis vice rependis. Tāta est em Christianarū pfunditas literarū: vt in eis quotidie pſicerem: si eas solas ab inuente pueritia vsq; ad decrepitam senectutem maximo otio: summo studio: meliore ingenio conarer addiscere. Nō quo ad ea quae necessaria sunt salutis: ita in eis perueniatur difficultates: sed cum quisq; ibi fidē temeris: sine

qua pie recteq non viuif: cā multa: tamq multiplicibus myfteriorū ymbraculis opaca intelli-
 genda proficientibus reſtante: tantaq non ſolum in verbis quibus iſta dicta ſunt: verſetiam
 in rebus: quæ intelligendæ ſunt lateat altitudo ſapientiæ: vt annoſiſſimis / acuriſſimis / ſagran-
 tiſſimis cupiditate diſcendi hoc cōtingat: qd eadem ſcriptura quodā loco habet: Cū cōſu-
 mauerie homotunc incipit. Sed quid hinc plura? Veniendū potius eſt ad rem quam requi-
 riſ: Vbi primum te ſcire volo: non hoc habere Chriſtianam doctrinam q ita ſit deus inſuſus
 carni qua ex virgine naſceret: vt curam gubernandæ vniuerſitatis: vel deferuerit: vel amiſſe-
 rit: vel ad illud corpusculum: quaſi contractam materiam collectamq trāſſulerit. Hominum
 iſte ſenſus eſt: nihil niſi corpora valentium cogitare: ſiue iſta craſſiora ſicut ſunt humor atq
 humus: ſiue ſubtiliora: ſicut aeris & lucis: ſed tamen corpora quorum nullum poteſt eſſe vbi
 q totum: quoniam per innumerabiles partes aliud alibi abeat: neceſſe eſt. Et quantūcūq ſit
 corpus ſeu quantulūcūq corpusculum loci occupet ſpaciū: eundēq locum ſic impleat: vt
 in nulla eius parte ſit totum: ac per hoc deſari ac rareſcere: contrahi & dilatari: in minutias
 deteri: & grandefeſcere in mole: nou niſi corporum eſt. Longe aliud eſt animæ natura q corpo-
 riſ: quanto magis dei: qui creator eſt & animæ & corporis. Non ſic deus dicitur imple-
 re mundum: velut aqua: velut aer: velut ipſa lux: vt minore ſui parte: minorem mundi impleat pa-
 tem: & maiore maiorem. Nouit vbiq totus eſſe: & nullo cōſineri loco. Nouit venire non re-
 cedendo vbi erat. Nouit abire non deferendo quo venerat. Miratur hoc mens hūana: & quia
 non capit fortaſſe nec credit. Seipſam primitus migrata miretur: ſeipſam paululum ſi poteſt
 attollat a corpore: & ab eis rebus quas ſolet ſentire p corpus: & videat ipſa qd ſit quæ vrit cor-
 pore. Sed forte non poteſt: Magni quippe eſt ingenii: vt ait quidam: ſeuocare mentem a ſenſi-
 bus: & cogitationem a conſuetudine abducere. Ipſos ergo corporis ſenſus: aliquanto inſueti-
 & vigilantius perſcrutetur. Sunt certe quinq partiri corporis ſenſus: q nec ſine corpore: nec
 ſine anima eſſe poſſunt: quia neq ſentire eſt niſi viuētis: qd ab anima eſt corpori: neq ſine cor-
 poreis inſtrumentis: & quaſi valis atq organis videmus: audimus: ceteriſq tribus vtiſimū
 ſenſibus. Intendat hæc anima rationalis: & ſenſus corporis: non ſenſus corporis: ſed ipſa mē-
 te atq ratione conſyderet. Certe ſentire homo non poteſt niſi viuat: viuē autem in carne: an
 teq morte verūq dirimatur. Quomodo igitur anima quæ ſunt extra carnē ſuam ſentit: quæ
 non niſi in carne ſua viuūt? An non ab eius carne lōgiſſime abſunt ſydera in cælo? An nō in cæ-
 lo videt ſolē? An ſentire nō eſt videre: cū ſit in quinq ſenſibus cæteriſq excellentior viſus? An
 & in cælo viuūt: quia & in cælo ſentit: & ſenſus non poteſt eſſe vbi vita nō eſt? An ſentit: & vbi
 non viuūt: quia cum in ſua tantū carne viuat: ſentit etiam in his locis quæ præter eius carnē
 continent ea quæ tangit aſpectu? Vides ne q ſit hoc latebroſum in ſenſu tam conſpicuo qui vſ-
 ſus dicitur? Attende & auditum: Nam & ipſe ſe foras quodammodo diſſundit a carne. Vnde
 de enim dicimus: Foris ſonat: niſi ibi ſentiamus vbi ſonat? Ergo & illic extra carnem noſtram
 viuimus. An ſentire poſſumus: & vbi non viuimus: cum ſenſus ſine vita eſſe non poſſit? Cæ-
 teri tres ſenſus: apud ſeipſos ſentiunt: quīs de olfactu vtrūq poſſit dubitari. De gactu aurē
 atq tactu: nulla controverſia eſt: q ea quæ guſtamus & tangimus: non alibi q in carne noſtra
 ſentimus. Proinde iſti tres ſenſus: ab hac conſyderatione ſemoueantur. Viſus a diſtinctis: aſſe-
 runt mirabilem quæſtionem. Aut quomodo anima ſentiat vbi nō viuūt: aut quomodo viuat
 vbi non eſt. Neq enim niſi in carne ſua eſt. Sentit autem etiam præter carnem ſuam. Ibi quip-
 pe ſentit vbi videt: quia & videre ſentire eſt. Ibi ſentit vbi audit: quia audire ſentire eſt. Aut
 ergo & ibi viuūt: ac per hoc etiam & ibi eſt: aut ſentit & vbi non viuūt: aut viuūt & vbi nō eſt.
 Hæc omnia mira ſunt: nihil horum affirmari ſine quadam velut abſurditate poteſt. Et de ſen-
 ſu loquimur morticino. Quid igitur eſt ipſa anima: præter corporis ſenſum: id eſt in mente
 qua iſta conſyderat? Neq enim ſenſu corporis: de ipſis ſenſibus corporis iudicat: Et puram
 nobis de omnipotentia dei incredibile dici aliquid: cum dicitur verbum dei p qd omnia facta
 ſunt: ſic aſſumpſiſſe corp⁹ ex virgine: & ſenſib⁹ apparuiſſe mortalibus: vt immortalitatē ſuā
 non corruperit: vt æternitatem ſuam non mutauerit: vt poteſtatem ſuam nō minuerit: vt ad
 miniſtrationem mundi non deferuerit: vt a ſinu patris: id eſt a ſecreto quo cum illo & in illo
 eſt: non receſſerit? Verbum dei ſic intellige p qd facta ſunt oīa: nō vt eius trāſire aliquid cogi-
 tes: & ex futuro præteritū fieri. Manet ſicuti ē: & vbiq totū eſt. Venit autē cū manifeſtaſt: & cū
 occultat abſcedit. Adeſt tñ ſiue occultū: ſiue manifeſtū: ſicut lux adeſt oculis & videt⁹ & ocepit
 ſed vidēti adeſt pſentia: co vero abſenti. Adeſt & vox audietib⁹ aurib⁹: adeſt etiā ſurdis: ſed

illis patet: istis latet. Quid autem mirabilis q̄ id quod accidit in vocibus nostris: verbisq̄ sonantibus: in re scilicet raprim transitoria? Cum enim loquimur: nec secundæ quidem syllabæ locus est nisi per prima sonare destiterit: & tamen si vnus assit auditor: totum audit qd̄ dicimus: et si duo assint: tãtũdem ambo audiunt: qd̄ & singulis totum est. Ex si audiat multitudo filijs non inter se particularim cõminuunt sonos ranḡ cibos: sed omne qd̄ sonat & omnibus totum est: & singulis totum. Ita ne iam non illud est potius incredibile: si verbum hominis transiens qd̄ exhibetur auribus: verbum dei permanens non exhibetur rebus: vt quẽadmodum hoc si simul auditur a singulis etiam totum: ita illud simul vbicq̄ sit totum! Nõ itaq̄ metuendũ est corpusculum infanti: ne in illo tanteus deus angustias passus esse videatur. Negi enim mole sed virtute: magnus est deus: qui prudentia sua meliorem sensum magis formiculis & apiculis dedit: q̄ afinis & camelis: Qui ex grano minutissimo seminis tãtam siculneæ arboris magnitudinem creat: cum ex multo maioribus seminibus longe minora multa nascatur. Qui pupillam tam paruam ditauit acie: qua per oculos emicante: in ictu temporis cælum prope dimidiatum iustaret. Qui ex puncto & quasi centro cerebri: sensus omnes goinaria distributione distudit. Qui cor de membro tam exiguo viralem motum per corporis cuncta dispensat. His itaq̄ huiusmodi rebus insinuans magna de minimis: q̄ non est paruus in paruis. Ipsa em̄ magnitudo virtutis eius: quæ nullas in angusto sentit angustias: yterum virginealem: non aduerticio: sed indigena puerperio foecundauit. Ipsa sibi animam rationalem: & per eandem etiã corpus humanum: totumq̄ omnino hominem in melius mutandum: nullo modo in deterius mutata coarctauit: nomen humanitatis ab eo dignanter assumens: diuinis ei largitur tribuẽs. Ipsa virtus per inuolatæ matris virgineæ viscera: membra infantis eduxit: quæ postea p̄ clausa ostia: membra iuuenis introduxit. Hic si ratio queritur: non erit mirabile: si exemplum poscitur: non erit singulare. Demus deum aliquid posse: qd̄ nos fatemur inuestigare non posse. In talibus rebus: tota ratio facti est potentia facientis. Iam illud qd̄ in somnos soluitur: & cibo alitur: & omnes humanos sentit affectus: hominem persuader hominibus: quem non consumpsit vtrq̄: sed assumpsit. Ecce sic factum est: & tamen quidam hæretici: peruersè mirando laudandoq̄ eius virtutem: naturam humanam in eo prorsus agnoscere noluerũt: vbi est omnis gratiæ commendatio: quia saluos facit credentes in se: profundos thesauros sapientiæ & scientiæ continens: & fide mentes imbuens: quas ad æternam contemplationem veritatis incommutabilis prouehat. Quid si omnipotens hominẽ vbicunq̄ formatũ: nõ ex materno vtero creatũ: sed repentinũ in inferis aspectibus? Quid si nullas ex paruulo in iuentũ mutaret: quates: nullos cibos: nullos caperet somnos! Nõne opinionẽ cõfirmaret erroris: nec hominem verum suscepisse villo modo crederetur: & dum omnia mirabiliter facit: auferet qd̄ misericorditer fecit! Nunc vero ira inter deum & homines mediator apparuit: vt in vnitate personæ copulans vtranḡ naturam: & solita solicis infolitis: & insolita solicis temperaret. Quid autem non mirum facit deus in omnibus creaturæ moribus: nisi consuetudine quotidiana viluissent! Deniq̄ q̄ multa vñtata calcantur: quæ considerata stupentur! Sicut ipsa vis seminum: quos numeros habet: & q̄ vituacq̄ efficaces: q̄ latenter potentes: q̄ in paruo magna molientes: quis adeat animosquis promat eloquio! Ille igitur sibi hominem sine semine operatus est: qui in re rum natura sine seminibus operatur & semina. Ille in suo corpore numeros temporum mensurasq̄ seruauit ætatumq̄ sine vlla sui mutabilitate mutando conexitur ordinem seculorum. Hoc enim creuit in tempore: quod coepit ex tempore. Verbum autem in principio: per quod facta sunt tempora: tempus elegit quo susceperet carnem: non tempori cessit: vt vertetur in carnem. Homo quippe deo accessit: nõ deus a se recessit. Sic autem quidam reddidit bi rationem flagitant: quomodo deus homini permixtus sit: vt vna fieret persona Christi: cum hoc semel fieri oportuerit: quasi rationem ipsi reddant de re quæ quotidie fit: quomodo miscetur anima corpori: vt vna persona fiat hominis. Nam sicut in vnitate personæ: anima vtrius corpore vt homo sit: ita in vnitate personæ deus vtrius homine: vt Christus sit. In illa ergo persona mixtura est animæ & corporis: in hac persona mixtura est dei & hominis: si tamen recedat auditor a consuetudine corporum: quia solent duo liquores ita commisceri: vt neuter seruet integritatem suam: q̄q̄ & in ipsis corporibus aer lux incorrupta miscetur. Ergo persona homini mixtura est animæ & corporis: persona autem Christi: mixtura est dei & hominis. Cum enim verbũ dei permixtũ est animæ: habenti corpus: simul & aiã suscepit & corpus. Illud quotidie fit ad precãdos hoies: hoc semel factum est ad liberandos homines. Ve

ritamen duarum rerum incorporearum cōmixtio facilius credi debuit q̄ vnus incorporeus
& alterius corporeus. Nam si anima in sua natura nō fallit: incorpoream se esse comprehendit:
multo magis incorporeum est verbum dei: ac per hoc verbi dei & animę credibilior debuit eē
permixtionē animę & corporis. Sed hoc in nobis ipsis experimur: illud in Christo credere iu-
bemur. Si autem vtrūq; nobis pariter incertum credendum præciperetur: quid horum di-
tius crederemus? Quomodo non fateremur duo incorporea q̄ vnum corporeum: alterumq;
incorporeum facilius potuisse misceri: si tamen non indigne ad ista mixtionis: vel mixturę no-
men addiderit propter consuetudinem corporalium rerum: longe aliter se habentium ali-
terq; notarum? Verbum igitur dei idemq; dei filius: patri cōter nus eademq; virtus: & sapi-
entia dei: a superno fine creaturę rationalis vsq; ad infimum finem creaturę corporalis attri-
gens foriter: & disponens omnia suauiter: præsens & latens: nusq; conclusa: nusq; discissa: nus-
q; tumida: sed sine mole vbique tota: longe alio modo quodam: q̄ eo quo creaturis ceteris adest
suscepit hominem: secp; & illum fecit vnum Iesum Christum: mediatorem dei & hominum
aequalem patri secundum diuinitatē: minorem patre secundum carnem: hoc est secundū ho-
minem: inoñmutabiliter immortalem secundum æqualem patri diuinitatem: eundemq; mu-
tabile atq; mortalem secundum cognitam nobis infirmitatem. In quo Christo eo tempore qd
opportuniūssimū ipse nouerat: & ante sæcula disposuerat: venit hominib; magisterium & ad-
iutorium: ad capeñdam sempiternam salutem. Magisterium quid dēmt ea quę hic ante di-
cta sunt vtiliter vera: non solum a pphetis sanctis: qui omnia vera dixerunt: verū etiam a philo-
sophis atq; ipsis poetis: & huiuscemodi auctoribus literarum: quos multa vera falsis miscu-
isse quis ambigat? Illius etiam in carne præsentata confirmaret auctoritas: ppter eos qui non
posse in ipsa intima veritate cernere atq; discernere. Quę veritas & anteq; hominem assu-
meret: ipsa aderat omnibus qui eius participes esse potuerunt. Maxime vero suę incarnationis
exemplo id salubriter persuasit: vt quoniam homines pleriq; diuinitatis audi p potestates cę-
lestes: quas deos putarent: itusq; varios illicitorum non sacrorum sed sacrilegiorum ambie-
dum sibi arbitrantur ad deum: magis superbe q̄ pie: quia in re p angelis sanctis: eis se dāmo-
nes superbe cogitationis supponunt: scirent homines tam primum esse deum pietatē homi-
num: ad quem velut longe positum p interpositas potestates ambiebant: vt hominem suscipe-
re dignaret: & cum illo vniri quodāmodo: vt ei sic coaptaret homo totus: quādmōdum ani-
mę corpus: excepta concretione mutabili: in quā non conuertit deus: & quā videmus q̄ ha-
beat & corp⁹ & animus. Adiutorium autē: q̄ sine gratia fidei quę ab illo æterno potē vt vi-
cere concupiscentias viciosas: & si qua earum residua non vicerit: veniali remissione purgari.
Qd ergo ad magisterium eius attinet: quis nunc extremus idiota: vel quę abiecta muliercu-
la: non credit animę immortalitatē: vitamq; post mortem futuram? Qd apud gręcos olim pri-
mus Pherecydes assyrius cum disputasset: Pythagoram Samium illius disputationis ncuti-
te pnotum: ex athleta in philosophum vertit. Nunc ergo qd Maro ait: & omnes videmus:
anōmū assyrium vulgo nasci. Quod autem ad adiutorium gratiæ pertinet: quę in Christo
est: ipse est omnino: quo duce si qua manent sceleris vestigia nostri irrita: perpetua soluent for-
midine terras. Sed nulla inquit: competentibus signis claruerunt tantę maiestatis indicia:
quia lustralis illa purgatio: debiliū curę: reddita vita defunctis: si & alia consideremur:
deo parua sunt. Faterur quidem & nos: italia quædam fecisse prophetas. Nam in his signis
quid excellentius qd mortuos resurrexisset? Fecit hoc Helias: fecit hoc Heliseus. Nam de ma-
gorum miraculis: vtrum etiam mortuos suscitauerint: illi viderint qui & Apuleium se con-
tra magicarum artium crimina copiosissime defendentem: conantur non accusandos sed lau-
dando cōiungere. Nos legimus magos ægyptiorum artium istarum peritissimos: a Moyse fa-
mulo dei fuisse superatos: cum illi quædam mira nefandis artibus agerent: ille deo supplicio
ter inuocatō machinamenta eorum cuncta subuerteret. Sed & ipse Moyses & ceteri pphete
veracissimi dominum Christum pphetauerunt: & gloriam magnam ei dederunt: inunc non
tanq; parem sibi: nec in eadem miraculorum potentia superiorem: sed plane dominum deum
omnium: & hominem propter homines factum venturum prænuntiauerunt. Qui propterea
& ipse talia facere voluit: ne esset absurdum: quę per illos fecerant: ipse non faceret. Sed ta-
men & aliquod pprium facere debuit: Nasci de virgine: a mortuis resurgere: in celum ascen-
dere. Hoc deo q parū putat: quid plus expectet ignoro. Arbitror eū talia sagitari: qualia ge-
rens hominē facere non debuit. Nā in principio erat verbū: & verbū erat apd deū: & de⁹ erat

Sap. 8.

Pherecydes
Pythagoras
Vir. in buc.3. Reg. 17.
4. Reg. 4.
Apuleius.Exo. 7. & seq
quenti.

Ios. 1.

adii.

verbum:& omnia per ipsum facta sunt. Num homine assumptocalium mundi facere debuisset cum esse crederemus:per quem factus est mundus!Sed nec maior mundus: nec isti equalis in hoc mundo fieri posset. Si autem minorem faceret infra istum: similiter hoc quoque parum pararetur. Quia et ego non oportebat ut nouum faceret mundum:noua fecit in mundo. Hos enim de virgine procreatus:& a mortuis in aeternam vitam resuscitatus:& super celos ex altaris:potentius fortasse opus est q̄ mundus. Hic forte respondent:se factum hoc esse nō credere. Quid ergo fiet hominibus:qui minima contemnunt: maiora non credunt!

Reddita vita defunctis:ideo creditur:quia & alii fecerunt:& parum est deo. Caro propria de virgine creata:& a morte in aeterna vita super celos leuata: ideo non creditur: quia nemo fecit:& competit deo:ac per hoc quae sibi quisque facilia non factu sed capru purat:quo animo accipit:supra ea veluti ficta pro falsis ducit. Noli eis esse similis obsecro te. Disputantur haec latius:& omnis quaestionum necessarium finis perscrutari discussiq̄ pandunt: sed intelletui fides aditum aperit:infidelitas claudit. Quem non moueat ad credendum tantus ab initio ipse rerum gestarum ordo:& ipsa connexio temporum:præteritis fidem de praesentibus faciens:priora posterioribus:& recentioribus antiqua confirmans! Eligitur vnus ex gente Chaldeorum:pietate fidelissima praeclitus:cui promissa diuina post tantam saeculorum serie notissimis temporibus complenda prodantur:atq̄ in eius semine omnes gentes habiturū benedictionem praeannuntiantur. Sic vnum deum verum colens vniuersitatis creatorem: gignit filium senex:de coniuge quā spe pariendi penitus destitutam sterilitas atq̄ iam fecerat. Pro pagatur ex illo numerosissimus populus:multiplicatus in Aegypto:quo illam stirpem ex oel entalibus partibus promissis effectisq̄ crebescens:dispositio diuina transmisserat. Educitur ex Aegypti feruente gens valida:horrendis signis atq̄ miraculis: pulsusq̄ impiis gentibus in terram promissionis per ducta & constituta:regno etiam sublimatur. Deinde praeterea seque peccato:sacri legis ausibus deum verum:qui eis tanta beneficia contulerat sapissime offendens:varisq̄ flagellata cladiibus:& prosperitatibus consolata:vſq̄ ad Christi incarnationem declarationemq̄ per ducitur. Quem Christum:dei verbum:dei filium:deum in carne venturum:morturum:resurrecturum:in caelum ascensurum:prepollentissimo luo nomine:in omnibus gentibus dicatos sibi populos habiturum:in illo remissionem peccatorum:salutemq̄ aeternam futuram esse credentibus:omnia gentis illius promissa: omnes prophetiae:sacerdotia:sacrificia:templum:& cuncta omnino sacramenta sonuerunt. Venit Christus:complemtur in eius ortu:vita:dictis factis:passionibus:morte:resurrectione:ascensione: omnia prophetarum. Mittit spiritum sanctum:implet fideles vna in domo congregatos:& hoc ipsum promissum orando:atq̄ desiderando expectantes. Impleri autem spiritu sancto loquuntur repente linguis omnium gentium:arguunt fidenter errores:praedicant saluberrimam veritatem:exhortantur ad poenitentiam:præteritæ culpabilis vitae:indulgentiam de diuina gratia pollicentur:praedicationem pietatis veræq̄ religionis signa congruentia & miracula consequuntur. Excitatur aduersus eos saeva infidelitas:tolerant prædicta:spem promissa:docēt præcepta:numero exigui per mundum disseminantur:populos facilitate mirabili conuertit inter inimicos augentur:persecutionibus crescunt:per afflictionum angustias vſq̄ in terrarum extrema dilantur. Ex imperitissimis:ex abiectissimis:ex paucissimis illuminantur: nobilitantur:multiplicantur:præclarissima ingenia:cultissima eloquia: mirabileſq̄ peritias eorum:saeculorum:atq̄ doctorum subiugant Christo:& ad prædicandum viam pietatis salutisq̄ conuertunt. Alternis aduersitatibus & prosperitatibus rerum: patientiam & temperantiam vigilanter exercent:mundo declinante in extrema fessisq̄ rebus ætatem viritatem prostant:multo fidentius:quia & hoc prædictum est: aeternam ciuitatis caelestis felicitatem expectant. Atq̄ inter hæc omnia contra ecclesiam Christi implarum gentium infidelitas fremit:eiunct illa patiendos:& inconcussam fidem inter obſistentium facitiam profitendos reuelat: veritatis quæ diu promissis mysticis velabatur:sacrificio succedente:illa sacrificia quibus hoc figurabatur:templi ipsius euerſione tolluntur:reproba per infidelitatem gens ipsa iudaorum a sedibus extirpata:per mundum vſquequaq̄ dispergitur: ut vbique portet codices sanctos:ac sic prophetiae testimoniis:qua Christus & ecclesia praeannuntiata est:ne ad tempus a nobis fictum existimaretur:ab ipsis aduersariis proferatur: vbi etiam ipsos prædictum est non fuisse credituros. Tempia & simulacra daemonum:ritusq̄ sacrilegi paulatim atq̄ altera natim secundum prædicta pphetica subuertuntur:hæreses aduersus nomen Christi sub vela

Sallustius.

Geli.ii.

Q

mento tamen nominis Christi: ad exercendam doctrinam sanctę religionis: sicut p̄sentatę
 sunt pullulanti. Hęc omnia sicut leguntur p̄dicta: ita cernitur impleta: atq; ex his iam tot
 & tantis quę restant expectantur implenda. Quę tandem mens auida ęternitatis: vitęq;
 p̄sentis breuitatis: permota: contra huius diuina: auctoritatis cultum: lumēq; contendat?
 Quę disputationesque litterę quorūlibet philosophorum: quę leges quārūlibet ciuitatum
 duobus p̄ceptis: ex quibus Christus dicit totam legem p̄phetasq; pendere: vilo modo sint
 comparandę? Diliges dominum deum tuum ex toto corde tuo: & ex tota anima tua: & ex tota
 mente tua: & proximum tuum tanq; teipsum: Hic physica: quoniam omnes omnium natu-
 rarum causę in deo creatore sunt. Hic ethica: quoniam vita bona & honesta: non aliunde for-
 matur: q̄ cum ea quę diligenda sunt: quę admodum diligenda sunt: diliguntur: hoc est deus &
 proximus. Hic logica: quoniam veritas lumēq; animę rationalis nō nisi deus est. Hic etiam
 laudabilis reipublicę salus. Neg enim conditur & custoditur optima ciuitas: nisi fidemam-
 to & vinculo fidei: firmatq; concordię: cum bonum cōmune diligitur: qđ summum ac verissi-
 mum: deus est: atq; in illo inuicem syncerissime se diligant homines: cum propter illum se di-
 ligant: cuius quo animo diligant: occultare non possunt. Modus autē ipse dicendi: quo sancta
 scriptura contextitur: q̄ omnibus accessibilis: quib; paucissimis penetrabilis: Ea quę ap̄ta cōi-
 ner quasi amic⁹ familiaris sine fuco ad cor loquitur indoctorum atq; doctorum. Ea vero quę
 in mysteriis occultantur: nec ipso eloquio superbo erigit: quo non audeat accedere mens tardius-
 cula & inerudita: quasi pauper ad diuitem: sed inuitat omnes humili sermone: quos non solū
 manifesta pascit: sed etiam secreta exerceat veritate: hoc in promptis qđ in reconditis habes.
 Sed ne ap̄ta saltidirentur: eadem rursus op̄ta desyderantur: desyderata quodāmodo reno-
 uantur: renouata suauiter inrimantur. His salubriter & praua corriguntur: & parua nutriū-
 tur: & magna oblectant ingenia. Ille huic doctrinę inimicus est animus: qui vel errando eā
 nescit esse saluberrimam: vel odit agrotando medicinam. Vides qđ proluxam epistolam fece-
 rim? Si quid ergo te moueat: atq; inter nos pertractari tanti habes: non tibi faciat angustias vsi-
 tatarum epistolarum: velut custodiendus modus: quia & optime nosti qđ grandes eas veteres
 habuerunt: cum aliquid agerent qđ explicare breuiter non valerēt. Et si auctorum ad alias li-
 teras pertinentium: mos esset alius: nollorum nobis in hac re dignius imiranda pręberetur
 auctoritas. Inspice itaq; modum epistolarum apostolicarum: vel eorū etiam qui illa diuina
 eloquia tractauerunt: & non pigeat te vel multa quęrenda proponere: multa te mouē: vel
 aliquando diutius versari quod quærīs: vt quantum fieri per tales quales sumus potest: non
 remaneat dubitationis nubilum: quod obsteri lumini veritatis. Scio enim excellentiam tuam
 quorundam perpeti obstinatissimas contradictiones: qui propterea putant: vel putari volunt
 Christianam doctrinam vtilitati non conuenire reipublicę: quia nolunt stare reipublicę
 firmitate virtutum: sed impunitate vitiorum. Nō autem sicut regi homini vel cuiuslibet prin-
 cipi ciuitatis: ita etiam deo quicquid a multis peccatur inultum est. Misericordia vero eius &
 gratia p̄dicata hominibus per hominem Christum: impartita autem per deum: deiq; filiū
 eundem ipsum Christum: non deserit eos qui ex fide viuunt: eumq; pie colunt: siue mala huius
 vitę patienter fortioreq; experiantur: siue bonis eius misericorditer ac temperanter vtā-
 tur: ęternum pro vtroq; p̄miiū recepturi in ciuitate sup̄ma atq; diuina: vbi iam non sit
 moleste toleranda calamitas: nec laboriose frenanda cupiditas: sed sola sine vlla difficultate: &
 perfecta libertate retinenda dei & proximi charitas. In columen feliciorēq; te misericordissi-
 ma dei omnipotētia tueatur domine illustris: & merito insignis: ac p̄stantissime fili. Sancta
 & in Christo dignissime honorandam matrem: cuius pro te deus preces exaudiat: pro meri-
 tis vestris: officiosissime saluto. Sanctus frater & coepiscopus meus Possidius: p̄stantiam ve-
 stram multum salutat.

Marcellini ad beatum Augustinum: dicta ipsius excellenter commendantis: & vice cuius
 dam precantis: vt ad ea vigilantius respondere dignetur: in quibus dispensationem domini-
 cę incarnationis infamantes: nihil amplius dominum q̄ alii homines facere potuerunt: fecisse
 se vel gessisse mentiantur. Quęstionēq; adiungens: Cur etiam deus: qui & veteris testamē-
 ti deus esse firmatur: spreus veteribus sacrificiis: delectatus sit & nouis. Q; propterea Chri-
 sti p̄dicatio & doctrina reipublicę moribus nulla ex parte conueniat. Q; p̄ Christianos
 principes multa mala reipublicę euenerint obicientis: & ad hęc omnia responsum postula-
 tis.

Omino nimisq̃ venerabili: & omnibus mihi officiis vnice percolendo: patri Augustino: Marcellinus. Vir illustis Volusianus beatitudinis tuæ mihi li-
teras legit: immo me quidē cogēte pluribus legit. quæ scilicet omnia q̃ a re di-
cuntur: vere mirāda sunt: vsquequaq̃ mirat⁹ sum. Sermois em̃ diuini gra-
tia humiliter tumēsfacile vt placeret emeruit. Hinc em̃ plurimū placuit q̃
hols gressus aliquāto titubātes boni ppositi exhortatione statuerē & firma-
re cōtēdis. Est em̃ nobis cum eodem quotidiana p viribus nris: & p ingenii

paupertate disputatio. Sanctę qdē matris eius precatione cōpulsus: cura mihi est eum frequē-
rius salutādi grātia cōuenire: licet vicē in hac parte reddere etiā ipse dignēf. Accepta autem
venerabilitatis tuæ epistola: homo qui a veri dei stabilitate: multorum (quorum in hac vrbe
copia est) p̃suasione reuocatur: ita motus est vt si quantū ipse cōfirmat: literarum plixitatem
minime formidasset: omne beatitudini tuæ qd̃ habere pōt: insinuasset ambigūf. Sed tñ satis:
sicut etiam ipse probare dignaberis: culto accuratoq̃ sermone: & Romanæ eloquentiæ nitore
perspicuo: aliqua sibi exolui impēdio postulat. Quæ quidē questio vsquequaq̃ detrita est: &
eorum super hac parte satis nota calliditas: q̃ dispensationē dominicæ incarnationis infamāf.
Sed tñ etiam ego in hac pre: quia plurimis quicqd̃ rescriptis p̃furum esse cōsidio: preceas
tot accesserim: vt ad ea vigilanti respondere digneris: in quibus nihil amplius dominum q̃
alii homines facere potuerunt: scisse vel gessisse mentiunt. Apolloniū siquidem suum nobis:
& Apuleium alioq̃ magicæ artis homines in medium proferunt: quorum maiora contē-
dunt extitisse miracula. Ipse autē vir illustis superius memoratus: multa esse dixit præsentis
bus aliquantē: quæ huic possent iungi nō immerito quæstioni: si vt ante dixit: non ab ei⁹ par-
tibus: epistolariis cōsiderata breuitas fuisset. Quæ tamen licet scribere noluerit: tacere non
est passus. Dicebat em̃ q̃ et si sibi hodie incarnationis dominicæ ratio redderet: reddi vix ad li-
quidum possit: cur hic deus qui & veteris testamenti deus esse firmatur: speris veteribus sa-
crificiis delectatus est nouis. Nihil enim corrigi posse asserbat: nisi qd̃ ante factum non recte
pbaret: vel qd̃ semel recte factum sit: immutari vllatenus nō debuisse. Recte em̃ facta dicebat
mutari nisi iussit non possē maxime quia ista vanitas inconstantie dominum possit argue-
re. Tum deinde q̃ eius predicatio atq̃ doctrina reipublice moribus nulla ex parte conueniat
vtpote sicut a multis dicitur: cuius hoc constat præceptū: vt nulli malū p malo reddere debe-
amus: & percutiēti aliam præbere maxillam: & pallium dare persistenti tunicam tollere: & cū
eo qui nos angariare voluerit ire debere spacio itineris duplicato: quæ omnia reipublicæ mo-
ribus asserit esse contraria. Nam quis tolli sibi ab hoste aliquid patiari: vel Romanæ prouin-
ciæ depredatori non mala velis belli iure reponere? Et cætera quæ dici ad rem posse intelligit
venerabilitas tua. Hæc ergo omnia: ipsi posse adiungi æstimo quæstioni: intantum vt p Chri-
stianis principes: Christianam religionem maxima ex parte seruant: tanta (etiam si ipse de
hac parte taceat) reipublicæ mala euenisse manifestū sit. Vnde beatitudo tua meū dignetur
agnoscere. Ad hæc omnia quoniā multorū manib⁹ sine dubio tradēf sanctitatis tuæ de ydēra-
ta responsio: plenus debet & clucubratus solutionis splendor ostēdi: maxime quia cum ista ge-
rerentur: eximius Hipponensis regionis possessor: & dñs præfens a derat: qui & sanctitatē tuā
sub ironiæ adulatione laudaret: & sibi cum de his quæ retent: minime satisfactum esse cōtēde-
ret. Ego vero ad hæc omnia promissionis non immemor: sed exactor: libros confici deprecor: ec-
clesiæ: hoc maxime tempore incredibiliter profuturos.

Apollonius
Apuleius.

Matth. 5.

Sancti Augustini ad Marcellinum: superiores quæstiones & obiectiones clara ac disertā
responsione dissoluentis.

Epistola. V.

Omino eximio: & merito insigni: charissimo: ac desideratissimo filio Mar-
cellino: Augustinus in dño salutē. Illustri viro & eloquentissimo nobisq̃ dile-
ctissimo filio Volusiano: nō amplius q̃ ad illud qd̃ inquirendū putauit res-
pōdēdū fuit. Ad ea vero q̃ mihi peractāda: atq̃ soluēda epistola tua ipse mi-
sisti: siue ab illo: siue etiam ab aliis: vel suggerant: vel ingerant: ad te pot⁹ p
viribus nostris pertractata & soluta mitti debuerant: non sic quemadmodū
dū agendum est de his librorum negotio: sed quemadmodum potēs es epi-
stolari adesse colloquio: vt si tibi visum fuerit: qui eorum motus quotidianis disputationis
bus experiris: & illis legantur hæc literæ. At si auriculis eorum minus pietate fidei præculti-
st

sermo iste non sufficit: prius inter nos qđ eis putas sufficere peragatur: tum demum ad illos quod peractum fuerit perferatur. Multa em̄ sunt a quibus sensus eorum si adhuc abhorret & resistit: vel vberiore vel subtiliore ratione vel certe auctoritate: cui resistere indignum putent persuaderi aliquando forsitan possit. Ergo in epistola tua posuisti: moueri quod dicitur hic de⁹ qui & veteris testamenti deus esse firmatur: spretis veteribus sacrificiis: delectatus sit nouis. Nihil enim corrigi posse asserunt: nisi qđ ante nō recte factum probaretur: vel quod semel te & factum sit nullatenus immutari debuisset. Recte enim facta dicuntur mutari nisi iniuste non posse. Hęc verba ex literis tuis in has meas transuli. Quibus si respondere copiose velim: tēpus me citius qđ exēpla defecerint: quib⁹ rerum ipsa natura & opera humana certa ratione p temporū opportunitate mutantur: nec tamen eadē ratio sit mirabilis qua ista mutantur. Vis de pauca commemorem: vt ex his excitata quodāmodo iam p plura similia vigil currat in tēra. Nonne hyemī aestas addito sensum calore succedit: Nonne diurnis: tēpora nocturnayertitur! Quoties nostrę variantur etates! Adolescentię puericia non reditura cedit: iuuentus adolescentię non mansura succedit: finiens iuuentutē senectus: senectus autem morte finitur. Hęc oīa mutantur: nec mutatur diuina: pudentiā: ratio: qua sitit ista mutantur. Non autē opinor cum agricola aestate aliud iusserit qđ iusserit hyeme: ratio mutetur agricultura. Et cum mane surgit qui nocte quiescebat i vitę consilium non mutauit. Aliud magister adolecenti qđ puero solebat: imposuit. Doctrina igitur consistens: mutato pcepto non mutat in functionem. Nam magnus ille nostrorum tēporum medicus Vindicianus consulus a quodā: dolori eius adhiberi iussit qđ in tempore congruere videbatur: adhibuit sanitas consecuta est. Deinde post annos aliquot eadem rursus corporis causa cōmora: hoc idem ille putauit adhibēdum. vertit in peius. Miratus currit ad medicum: indicat factū. At ille vt erat acer rimus: ita respondit: Ideo male acceptus es: quia non ego iussi: vt omnes qui audissent: parū qđ hominem nosset: non eum arte medicinali fidere: id nescio qua illicita potentia putaret. Vnde cum esset a gbus poterat stupentibus interrogatus: aperuit qđ non intellexerant: vide licet illi atati iam non hoc se fuisse iussurum. Tantum igitur valet ratio atq; artibus non mutatis: quid secundum eas sit pro temporum varietate mutandum. Non itaq; verum est qđ dicitur: Semel recte factum nullatenus esse mutandum. Mutata quippe temporis causa: qđ recte ante factū fuerat ita mutari vera ratio plerūq; flagitat: vt cum ipsi dicant recte non fieri si mutetur: contra veritas clamat: Recte non fieri nisi mutetur: quia vt rursus tunc erit rectum: si eris p temporū varietate diuersum. Quod em̄ in diuersitate personarum vno tēpore accidere potest: vt huic liceat aliquid impune facere: quod non liceat illi non qđ dissimilis sit res: sed is qui facit: ita ab vna ea demq; persona diuersis temporibus tunc oportet aliquid fieri: tunc non oportet: non qđ sui dissimilis sit qui facit: sed quando facit. Hęc questio qđ late pateat: profecto videt quisquis pulchri apiq; distantiam sparsam quodāmodo in vniuersitate rerum valet neq; negligit intueri. Pulchrum em̄ p seipsum consideratur atq; laudatur: cui turpe ac deforme contrariū est. Aptum vero: cui ex aduerso ineptū: quasi religatum penset aliud: nec ex semetipso: sed ex eo cui connectitur iudicatur. Nimiū etiam decēs atq; in decens: vel hoc idem est vel pinde habetur. Age nunc: ea quę diximus refer ad illud vnde agitur. Aptum fuit primis temporibus sacrificium: a quod pcepit deus: nunc vero non ita est. Aliud em̄ pcepit quod huic temporī aptum eēt: qui multo magis qđ homo nouit: qđ cuiq; tēporī accommodatē adhibeat: ut quid quando impertiat: addat: auferat: detrahat: augeat: minuat: vt immutabilis mutabilium sicut creator ita moderator: donec vniuersi sēculi pulchritudo cuius particule sunt quę suis quibuscq; temporibus apta sunt: velut magnum carmen cuiusdam ineffabilis modulatrix excurrat: atq; ide transcat in æternam cōtēplationem. Speciei quid dē rite colunt: etiam cū tempore est fidei. Fallunt autē qui existimant hęc deum iubere causa suę utilitatis vel voluptatis. Et merito mouentur: cur deus ista mutauerit: quasi delectatione mutabili aliud sibi iubens offerri illo prius tēpore: aliud isto. Non autem ira est. Nihil em̄ deus iubet qđ sibi pter se illi cui iubet. Ideo verus est domin⁹: qui seruus non indiget: & quo seruus indiget. In ea quippe scriptura quę verus dicitur testamentum: & eo tempore quo adhuc illa offerebantur sacrificia: quę hoc tempore non offeruntur: dictum est. Dixi domino: deus meus es tu: quoniam bonorū meorū non eges. Nec illorū ergo sacrificiorū egebat deus: nec cuiusq; eget vnq; sed rerum diuinitus impertitarum: vel imbuendo virtutibus animo: vel æternę salutis adipiscendę quędam signa sunt: quorum celebratiōe atq; fun

Vindician⁹:

xii. de ciuitate dei, ca. iiii. & v.

x. de ciuitate dei, ca. v.

Psal. xvi.

ditionem: non deo sed nobis vtilia pietatis officia exercent. Nihil autem longum est cōuenienter disputare de varietate signorum: quæ cum ad res diuinas pertinent: sacramenta appellant. Sicut autem non ideo mutabilis deus: quia mane aliud aliud vespere: illud hoc mens: illud alio modo hoc isto anno quod illo: non ideo mutabilis deus quia vniuersi sæculi priore volumine aliud aliud posteriore sibi iussit offerri: quo conuenienter significationes ad doctrinam religionis saluberrimam pertinentes: per mutabilia tempora sine vlla sui mutatione disponderet. Nam ut non uerint homines quos hæc mouent: iam hoc fuisse in ratione diuina: ne cū ista noua cōstitue renfubito priora displicuisse: velut mutabili voluntate: sed hoc iam fixum & statutū fuisse in ipsa sapientia dei: cui de maioribus etiam rebus mutationibus: eadē scriptura dicit. Mutabis ea & mutabuntur: aut idē ipse es: insinuādū est eis mutationē istā sacramentorum testamenti veteris & noui etiam prædictā fuisse prophetis: vocibus. Ita enim videbūt: si poterūt: id quod in tempore noui est: non esse noui apud eū quod didit tempus: & sine tempore habet omnia quæ suis quibusque temporibus per eorum varietatem distribuit. Nam & in illo psalmo vnde cōmemorauit aliquid quo de monstrare non egere deum sacre legis nostris cui dicit: Dixi dñs: deus meus es tu quoniam boni mei: non ego: paulo post legit ex persona Christi. Non cōgregabo cōuenticula eorū de sanguinibus: hoc est pecorū victimarum: quibus prius cōgregabant cōuenticula Iudeorum. Et alibi dicit: Non accipiam de manu tua vitulos: neque de gregibus tuis hircos. Et alius propheta. Ecce inquit dies venient: dicit dominus: & confirmabo super domū Iacob testamentum nouum: sicut testamentum quod disposui patribus eorū: cum eduxi eos de terra Aegypti. Et alia multa sunt de hac re testimonia: quibus hoc deum facturum esse prædictum est: quæ commemorare nunc longum est. Hic iam si satis constitit: quod recte alio tempore constitutum est: itidem recte alio tempore posse mutari: mutantis opere non dispositione mutata quā dispositionē intelligibilis ratio continet ubi sine tempore simul sunt quæ in temporibus simul fieri non possunt: quia tempora non simul currunt. Quispiā fortassis expectet causas a nobis ipsius mutationis accipere: quod ipse noster quod pluri sit negotii. Verūtamē breuiter dici potest quod homini aut fortasse suffecerit: aliis sacramentis præiuncti Christum cū venturus esset: aliis cū venisset annūtiari oportuiffet: sicut modo nos id ipsum loquentes diuersitas rerum cōpuli etiam verba mutare. Siquidem aliud est præiuncti: aliud annūtiari: aliud cū venturus esset: aliud cū venisset.

Nūc deinde videamus quale sit quod in epistola tua sequitur. Adiecit enim eos dicere quod Christi predicatio atque doctrina reipublice moribus nulla ex parte cōueniat: cuius hoc consistit esse præceptum: ut nulli malū pro malo reddere debeamus: & percutienti aliam perire maxillā: & palliū dare ei qui tunicā aufert: percutit: & cum eo qui nos angariare voluerit: ire debere spacio itineris duplicato. Quæ omnia reipublice moribus afferunt eē cōtraria. Nā quæ (inquit) tolli sibi ab hoste aliqd pariat: vel Romanæ prouinciæ depredatoribus non mala velit belli iure reponere? Hæc atque huiusmodi verba obrectant: siue non obrectando: sed quæ edo talia loquentis: opera siue foras se referre: nisi hæc disceptationes haberent cū viris liberaliter institutis. Vnde quid opus est ut diutius laboremus: ac non ipsos potius percontemur: quomodo poterant gubernare: atque augere reipublicam: quā ex parua & inopi: magnā opulentiam fecerunt: qui accepta iniuria ignoscere quod persequi malebant? Quomodo Cæsari vtriusque administratori reipublicæ mores eius extollens Cicero dicebat: quod nihil obliuisci solet nri iniurias? Dicebat enim hoc tam magnus laudator: aut tam magnus adulator. Sed si laudator: talem Cæsarem nouerat. Si autem adulator: talem esse debere ostendebat principem ciuitatis: qualem illum fallaciter prædicabat. Quid est autem non reddere malum pro malo: nisi abhorreere ab vlticendi libidine? Quid accepta iniuria ignoscere malle quod persequi: & nihil nisi iniurias obliuisci? Hæc cum in eorum leguntur auctoribus: exclamatur & plauditur: describi atque prædicari mores videntur: quibus dignum esset exurgere ciuitatem: quæ tot gentibus imperaret: quæ accepta iniuria ignoscere quod persequi malebant. Cum vero legitur præcipiente auctoritate diuina non reddendū malum pro malo: cū hæc talis salubris admonitio cōgregationis populo: tamque publicis vtriusque sexus atque omnium ætatis & dignitatis scholis de superiore loco pronata: accusat religio tam iusticia reipublicæ. Quæ siue dignū ē audire: longē melius? Romulo: Numa: Bruto: ceteris illis Romanæ gentis sanctis viris cōstitueret: cōsecraret: firmaret: augetet: reipublicā. Quid enim est reipublica nisi res populi? Res ergo cōmunis res vtriusque ciuitatis. Quid est autē ciuitas: nisi multitudo hominum: in quoddā vinculo redacta cōcordia? Apud eos enim ita legimus

Psal.c.

Psal. vi.

Psal. lix.
Hier. xxxi.

Matth. v.

Sallustius.
Tullius.Romulus.
Numa.
Brutus.

tur. Brevis multitudo diuersa atq; vaga concordia ciuitas facta erat. Quæ porro præcepta concordie in suis templis vnq; illi legenda censuerunt: quandoquidè miser quærere cogebar tur: quoniam modo sine offensione cuiusq; eorum discordes inter se deos suos colere possent? Q; si limari discordantes vellent: rupto concordia: vinculo ciuitas liberetur: quod postea paulatim decoloratis corrupteque moribus agi cepit per ciuilia bella. Quana vero præcepta concordia: non humanis disputationibus exquisita: sed diuina auctoritate conscripta in Christi ecclesiis lectentur: quis vel ab illa religione alienus: ita surdus est: vt ignoret? Ad hoc enim & illa pertinent quæ malum exagitant: q; discere: alteram percurientem præbandam esse maxillam: alteri auferre tunicam dandum etiam pallium: eum angariam duplicandam viam. Hoc quippe fir vt vincatur bono malo: immo in homine malos vincatur bono malo: & homo liberetur a malo: non exteriori & alieno: sed intimo ac suo: quo grauius & perniciosius q; cuiusuis hostis extrinsecus immanitate vastatur. Qui ergo vincit bono malo: patienter amittit temporalia commoda: vt doceat q; pro fide atq; iustitia contemnenda sint: quæ ille nimis amando fit malus: ac sic iniurius ab eo ipso cui fecit iniuriam. Quia qualia sint ppter quæ fecit iniuriam: atq; in concordiam: qua nihil est vtilius ciuitati: pcentens acquiritur victus non faciens viribus: sed beniuolentia patientis. Tunc enim recte finem videtur et profuturum esse propter quem fit ad operandum in eo correctionem atq; concordiam. Hoc certe alio faciendū est: et si alius exie⁹ cōsequat: nec corrigi velle atq; pacari: ppter quem cor

F rigendum atq; pacandum: velut curandum & sanandum adhibita est ista medicina. Alioq; si verba attenderimus: eorumq; proprietati seruandum putauerimus: non est præbenda ma xilla dextera: si sinistra fuerit percussa. Quoniam si quis te (Ite) percusserit i maxillā dextrā præbe illi & sinistram. Magis autē sinistra percutitur: q; in eam potius patienti: q; ad dexteram facilius ferientis ictus est. Sed sic intelligi solet: ac si dictum esset: Si quis in te meliora fuerit psecutus: & inferiora ei præbe: ne vindicta potius q; patientiæ studentis contemnas æterna p reoralib⁹: cū potius temporalia p æternis contemnenda sint: atq; sinistra p dextris. Hæc sem p fuit sanctorū martyrum intentio. Vindicta enim leuissimè ulte poscit: quando nullus iā restat cor rectionis locus: extremo scilicet summoq; iudicio. Nunc vero cauendum est ne vindictā cu piditate amittat (vt nihil aliud dicam) ipsa patientia: quæ pluri est habenda q; omne quod potest etiam inuito infirmis aufferre. Namq; alius euangelista in eadem sententia nullā fecit dextera: mentionē: sed tantū maxillā & alterā nominauit: vt aliquanto distinctius intelligere tur in altero: vtpote alterum simpliciter eandem patientiā cōmendare. Paratus itaq; debet. e homo iustus & pius patienter eorū malitiā sustinere: quos fieri bonos quærit: vt numerus po tius crescat bonorū: non vt pati malitia se quoq; numero addat malorū. Deniq; ista præcepta

G magis ad præparationem cordis quæ intrus est perire: q; ad opus quod in aperto fit: vt tene arut in secreto animi patientia cū beniuolentia: in manifesto autem id fiat: quod eis videtur prodesse possit: quibus bene velle debemus. Hinc liquido ostenditur q; ipse dominus Iesus ex emplum singulare patientiæ: cū percuteretur in faciem: respondit. Si male dixi & exproba de ma lo: si autem bene quid me cardis? Nequaquā igit pceptū suum si verba intueamur impleuit. Ne q; eū præbuit patientem alteram partem: sed potius prohibuit: ne quā fecerat iniuriam. Augeret: & ramen paratus venerat: non solū in faciem percuti: verum etiam pro his quoq; a qui bus hæc patiebat: crucifixus occidi: pro quibus air in cruce pendens: Pater: ignosce illis quia nesciunt quid faciunt. Nec Paulus apostolus præceptū domini & magistrī sui videt im plesse: vbi etiam ipse percussus in faciem dixit principi sacerdotum. Percutiet te deus pati es de albare: sedens iudicas me secundū legē: & cōtra legē iubet me percuti. Et cum a circum stantibus diceret: Iniuriam facis principi sacerdotum: incidenter eos admonere voluit quid diceret: vt qui sperent intelligere iam destruendū esse aduentu Christi patientem de alba: bardū: hoc est hypocritā sacerdotū Iudæorū. Ait quippe. Nesciui fratres quia princeps est. Scri ptū est enī. Principi populi tui non maledices. Cum pculdubio qui in eodē populo creauerat atq; ibi lege fuerat eruditus: illū principem sacerdotum nescire non posset: nec eos quibus ita notus erat: vilo modo falleret quo nesciret. Sunt ergo ista præcepta patientiæ semp in cordis pparatione retinenda: ipsaq; beniuolentia ne reddatur malum p malo: semp in voluntate cō piēda est. Agēda sunt autē multa etiā: cum inuitis benigna quadā asperitate plectēdis: quo rō potius vtilitati consulēdum est q; voluntariis: quod in principe ciuitatis luculentissime il loq; literæ laudauerunt. Nam in corripēdo filio q; libet aspernamq; profecto amor paternus

Lib. 1. de ser.
dñi i mōre
ca. 10. & 21.
Martha. 5.

Lucæ. 6.

Ioan. 18.

Lucæ. 22.

Act. 23.

Exo. 22.

amittitur. Fix tamen quod nolit & doleat: qui etiam iniurius videtur dolore sanandus. Ac p hoc si terrena ista respublica precepta Christiana custodiat: & ipsa bella sine beniuolentia nō gerentur: vt ad pietatis iustitiaeque pacatā societate victis facilius consulatur. Nam cui licentia iniquitatis eripitur: vtiliter vincit. Quoniam nihil est infelicius felicitate peccantis: q̄ poena lis meritis impunitas: & mala voluntas velut hostis interior roborat. Sed pueria & aduersa corda mortaliū: felices res humanas putant: cum tectorum splendor attendit: & labes nō attēda animoq. Cum theatrorū moles extruunt: & effodiuntur fundamenta virtutum. Cū gloriofa est effusio in infantia & opa misericordiae deridentur. Cum ex his quae diuitibus abundant: luxuriantur histiones: & necessariarū habet pauperes. Cum deus qui doctrinae suae publicis vocibus contra hoc malum publicum clamat: ab impiis populus blasphematur: & diuites requirunt: in quorū honorē ea ipsa theatrica corporū & animorum dedecora celebrantur. Haec si deus pollere permittat: tunc indignat grauius. Hec si impunita dimittat: tunc punire infestius. Cum vero euerit sublidum vitiorum: & copiosas libidines inopes reddat: misericorditer aduersatur. Misericorditer eū si fieri posset etiam bella gererentur a bonis: vt licentia suis cupiditatibus domitis haec vitia perderentur: quae iusto imperio vel extirpari vel deprimi debuerunt. Nam si Christiana disciplina omnia bella culparet: hoc potius militibus consiliū salutis perentibus in euangelio diceret: vt abicerent arma: seque militie omnino subtraherēt. Dictum est autem eis. Neminem concusseritis: nulli calumniā feceritis: sufficiat nobis stipendium vestrū. Quibus proprium stipendium sufficere debere praecipit: militare vtriq. nō prohibuit. Proinde qui doctrinam Christi aduersam dicite esse reipublicae: dicit exercitum talē, quales doctrina Christi esse milites iussit: dent tales puinciales: tales maritos: tales coniuges: tales parētes: tales filios: tales dominos: tales seruos: tales reges: tales iudices: tales deniq. debitorum redditores: & exactores ipsius fisci: quales esse praecipit doctrina Christiana: & audent eam dicere aduersam esse reipublicae: immo vero dubitent eam confiteri magnā: si ei obtemperet saltem esse reipublicae. Vt quid autē ad illud respondeat q̄ dicunt per quosdam Imperatores Christianos multa mala imperio accidisse Romano? Haec generalis conuestio calumniosa est. Nam si apertius certe de p̄teritis Imperatoribus aliqua cōmemorarent: possem similia vel fortasse etiam grauiora de Imperatoribus non Christianis & ego cōmemorare: vt intelligerent vel hominū hac esse vitia non doctrinae: vel non imperatorū: sed alioq. sine quib⁹ imperatores agere nihil possunt. Ex quo enim tēpore pessum ire coepit Romana respublica satis liquet: litera loquuntur ipsorum: longe anteq. Christi nomen eluxisset in terris: dictum est. O urbem iherusalem: & matura peritura: n: si emptorem inuenerit. In libro etiam belli Carthaginiense aduentum vtriq. Christi idem nobilissimus historicus eoq. non tacet quando primum inuenerit exercitus populi Romani amare: potare: signa: tabulas pictas: vasa celata mirari: & ea priuatim & publice rapere: delubra spoliare: sacra pphanag. oia polluere. Quando ergo nec hominibus nec ipsis etiā quos deos putabāt mox corruptorū & p̄ditorū auaritia rapacitasq. parebat: tunc coepit perire laudabile illud decus salutis reipublicae. Quos deinde vitia pessima successus habuerunt: & quanto humanarum rer. malo illa iniquitas p̄sp̄rata sit: nunc longum est dicere. Audiant saryricū suum garrindo vera dicentē. Seruabat castas humilis fortuna laetas. Quondam: nec virtus contingi parua sinebat. Tecta labor: somnig breues: & velle thufco. Vexata: duraq. manus: ac proximus vrbī Annibal: & stantes collinae iuxta turri mariti. Nunc patimur longe pacis mala: seuior armis. Luxuria incubuit: victumq. vl ciscit ur orbem. Nullū crimē abest: facinusq. libidinis: ex quo Paupertas Romana perit. Quid ergo expectas: vt ego exaggerem: quanta mala importauerit successu prospero iniquitas subleuata: quandoquidem & ipsi qui aliquanto prudentius attenderunt: plus dolendam viderunt paupertatem: q̄ opulentiam perisse Romanam. In illa enim morum integritas seruabatur per hanc autem non muros vrbs: sed mentes ipsius ciuitatis dira nequitia omni hoste peior irrupit. Gratas domino deo nostro: qui contra ista mala misit nobis adiutorium singulare. Quo enim non tolleret quem non inuolueret: in quod pfundum non demergeret fluuius iste: horrendae nequitiae generis humani: nisi crux Christi in tantavelut mole auctoritatis eminentius firmi usq. figeretur: cuius apprehenso robore: stabiles effemus: ne male suaderium vel in mala impellentium: tam vasto huius mundi gurgite arrepti forberemur. In ista enim colluue mox pessimorū: & veteris p̄ditae disciplinae: maxime venire ac subuenire debuit celestis auctoritas: quae voluntariam paupertatem: quae continentia: beniuolentiam: iustitia

Lucy. iii.

4. de ciuitate dei. ca. 2.

2. de ciuitate dei ca. 18. Sallustius.

Iuuenalis.

atq; concordiam; veramq; pietatem pfuaderet; ceterasq; vitæ luminofas validasq; virtutes non tantum ppter istam vitam honestissime gerendam; nec tantum propter ciuitatis terræque concordiffimam societatem; verumetiam ppter adipiscendam sempiternam salutē; & femper eternam cuiusdam populi celestem diuināq; rempublicam; cui nos ciues afficit fides; spes charitas; vt q̄d iū inde peregrinamur; feramus eos si corrigere non valeamus qui vitii impunitis volūt stare rempublicā; quā primi Romani constituerunt; auxeruntq; virtutib;: et si nō habentes veram pietatem erga deum verum; quæ illos etiā in æternam ciuitatem posset salubri regione pducere; cultodientes tamen quandam sui generis pbietatem; quæ posset terræque ciuitati constituendæ; augendæ; conseruandæq; sufficere. Deus enim sic ostendit in opulentissimo & præclaro imperio Romanorum; quantum valerent ciuiles etiā sine vera religione virtutes; vt intelligeret hac addita fieri hoies ciues alterius ciuitatis; cuius rex veritas; cui?

Lex charitas; cuius modus æternitas. Quis ade vel risu dignū non putet; Apollonium & Apuleiū cæterisq; magicarum artium peritissimos cōferre Christo vel etiā præferre conantur; q̄q; tolerabilis ferendum sit; quando istos ei potius comparant q̄ deos suos / Mulco cōm melior (q̄d fatendum est) Apollonius fuit; q̄ tot si uprorum auctor & ppetrator; quem Iouem nominant. Ista (ingunt) fabulosa sunt. Adhuc ergo laudent reipublicæ luxuriosam; licentiosam; planeq; sacrilegā felicitatem; quæ ista deorum proba cōfinxit; que non solum in fabulis audienda posuit; verum etiā in theatris spectanda pposuit; vbi crimina plura essent q̄ nominata; quæ ipsi dii sibi exhiberi habebant libenter; qui in suos cultores vindicare debuerunt q̄ ea saltem viderent patienter. Sed non ipsi (ingunt) sunt qui talium fabularum mēdacio celebrātur. Qui ergo sunt isti qui talium turpitudinum celebratiōe placent? Hæc demonum puerilitatem atq; fallaciā; p quos & magicæ artes humanas mentes decipiunt; quia pdidit Christi ana doctrina; q̄a mundo vniuerso patefecit; quia angelos sanctos ab eorū malignitate distinxit quia cauendos potius & quemadmodū cauere dæmonuit; reipublicæ dicē inimica; quasi non si omnino p istos esset temporalis obtinenda felicitas; quælibet potius fuerat istelicitas eligenda. Sed neq; hinc deus voluit dubitari; q̄ primum populum vnum verum deū colentem; deos autē falsissimos continēt; q̄d iū oportuit verus testamentū / vbi velamentū testamenti noui est; obumbrari tanta rerū terrenarū felicitate honesta; ut qui uis intelligat; nec ipsam esse in dæmonum potestate; sed in illius vnus; cui angelī seruiunt; quem dæmones contramiscunt. Apuleius eū; vt de illo potissimū loquamur; nobis astris asserit et notior; nō dico ad regnū; sed nec ad aliquā quidē iudiciariā potestatem reipublicæ; cum omnibus suis magicis artibus potuit puenire; Hæc patriæ suæ loco natus; & liberaliter educatus; magnaq; præditus eloquentia. An forte ista vt philosophus volūtatē cōtempnit; sacerdos puinciae p magno fuit; vt munera ederet; veneratoremq; vestiret; & p statua sibi apud Coenses locanda; ex q̄ ciuitate habebat vxorē; aduersus contradictionē quorundā ciuium litigaret; Quod posteros ne lateret eiusdem litris orationem scriptam memoriæ cōmendauit. Quod ergo ad istam terrenam prinet felicitatē; fuit magus ille quoad potuit. Vnde apparet eum nō hūc amplius fuisse; nō quia noluit; sed quia nō potuit. Q̄q; & aduersus quosdam; qui ei magicarum artū crimen intenderant; eloquentissime se defendit. Vnde miror laudatores eius; qui eum nescio q̄ fecisse miracula illis artibus prædicant; contra eius defensionem testes esse conari. Sed viderint vtrum vix ipsi phibeant testimonium; & ille falsam defensionem. Illud si sapiunt attendant; qui magicas artes; non vix nī p felicitate terrena vel damnabili curiositate conquirunt; vel ab eis innocentes; periculosa tamen eas admiratione collaudant; & videat Dauid nostrum sine vili talibus artibus ex pastore ouium puenisse ad regiam dignitatem. Cui? & peccata & merita fidelis scriptura non tacuit; vt sciremus & quibus modis non offenderet deus et quibus modis placaret offensus. Quantum autē attinet ad miracula quæ humanis sensib; itā pendenda monstrant; multum errant q̄ pphetis sanctis miraculorū magnorū nobilitate pstantib; magos cōparat; quātomagis si eos cōparat Christo; quem pphetæ illi quib; magi quilibet nulli modo sunt comparandi; p nūntia ueritē esse venturum; & secundum carnem quam suscepit ex virgine; & secundum diuinitatem qua nunc nunq̄ separatur a patre; Video me fecisse paucissimā epistolam; nec tñ de Christo dixisse omnia; quæ vel eis qui cardiore ingenio diuina nō valent æsequi; vel eis qui licet acute moueant cōtentiosum tamē studium & pccupatio diuturni erroris; ab intelligendo impedit; sufficere vt que possint. Veruntamen agnosce; qd eos contra moueat; atq; rescribere vel epistolis vel libris; si adiuuerit deus; ad omnia respon-

M

de re citemus. Sis in domino felix: gratia & misericordia eius: domine eximie & merito in-
gnis: charissime ac desiderantissime fili.

Sancti Augustini ad Italica viduam sup morte eius mariti consolantis: Ac de interiori vi-
sione qua deus videti possit eleganter differentis.

Epistola. VI.

Omnis eximie & merito praestantissime atq; Christi charitate honoranda
filia Italica: Augustinus episcopus in dño salutē. Nō solū literis tuis: verū
etia ipso referente q̄ p̄lucit: cōperi muleti te flagitare literas meas: creden-
tē: ex eis consolationē habere plurimā possis. Tu itaq; videris qd exinde cas-
piassego tamē eas negare vel differe nō debui. Consolet autē te fides & spe-
ra: & ipsa charitas q̄ diffundit in cordibus p̄iorū p̄ spiritū sanctū: cui nunc
aliquid p̄ pignore accepim⁹: vt ipsā plenitudinē desiderare nouerimus. Non

enī te desolatā putare debes: cū in interiore hoīe habes p̄sentē Christū per fidē in corde tuo.
Aut sic te cōtristari oportet quēadmodū gētes q̄ sp̄s nō habēt: cū veracissima p̄missione spe-

i. Thesal. 4.

romus nos in hac vita: vnde migraturi quoddā nostros migrantes nō amissimus: sed p̄missus
ad eam vitam esse venturos: vbi nobis erunt quanto notiores: tanto vtiq; chariores: & sine ti-
more vilius discessionis amabiles. Hic autē & cōfūx tuus: cui⁹ abcessu vidua diceris: tibi no-
tissimus erit: q̄ ius & hic tibi notus esset: sibi tñ notior erat q̄ tibi. Et vnde hoc cum tu eius

i. Corin. ii.

i. Corin. iiii.

corpore: nē faciē videres: quā ipse vtiq; nō videbat: nisi quia notitia nostri cetero intus est:
vbi nemo scit quā sunt hominis: nisi sp̄itus hoīs qui in ipso est: Sed cum venerit dñs & illu-
minauerit abscondita tenebrarū: & manifestauerit cogitationes cordis: tunc nihil latebit p̄xi-
mū in p̄ximo: nec erit qd suis quisq; aperiat: abscondat alienis: vbi nullus erit alienus. Lux ve-
ro ipsa qua illuminabunt⁹: hac omnia quā modo in cordibus recondunt⁹: qualis autē quanta sit

i. Ioan. i.

quā lingua p̄ferat: quis saltē infirma mēte contingat! Profecto lux illa deus ipse est: quoniam
deus lux est: & tenebræ in eo nō sunt vllæ: sed lux mentis purgata: nō istorū corporis o-
culorū. Erat ergo tunc mēs idonea: quā illā lucē videat: qd nunc videndū nō est. Hoc autē ocu-
lus videre corporis: neq; nūc pōt: neq; tūc poterit. Omne quippe qd oculis corporis cōspici po-
test: in loco aliquo sit necesse est: nec vbiq; sit totū: sed minore sui parte minorē locū occupet
per maiore maiorē. Nō ita est deus inuisibilis: & incorruptibilis: qui solus habet immortalita-
tē: & lucē habitat inaccessibilē: quem nemo hominū vidit nec videre potest. Per hoc enī vide-
ri ab homine nō potest: per qd videt homo corpore corpora. Nā et si mentib⁹ plorū esset inae-
cessibilis: nō diceretur: Accedite ad eum & illuminamini: Et si mentibus p̄iorū esset inuisi-
bilis: nō diceretur: Videbimus eum: sicuti est. Nam perspicere totā ipsam in epistola Ioannis

i. Timor. vi.

Psal. xxx. ii.

i. Ioanis. iiii.

sententiā. Dilectissimi inquit: filii dei sumus: & nondū apparuit qd erimus. Scimus quoniam
cum apparuerit similes ei erimus: quoniam videbimus eum sicuti est. Intantum ergo vide-
bimus: in quantum similes ei erim⁹: quia & nunc intantū nō videmus: in quātū dissimiles su-
mus. Inde igitur videbimus: vnde similes erimus. Quis autem demētrissimus dixerit: corpo-
re nos vel esse: vel futuros esse similes deorū? In interiore igitur homine ista similitudo est: qui re-
nouatur in agnitōnem dei: secundū imaginē eius qui creauit illū. Et tanto efficimur similio-
res illi: quanto magis in eius cognitiōne & charitate proficimus: quia etsi exterior homo no-
ster corrumpitur: sed interior renouatur de die in diē: ita sane vti in hac vita quantūcūq; p̄-
fectus sit: longe abest ab illa p̄fectione similitudinis: quā idonea erit ad videndū deū: sicut di-
cit apostolus: facie ad faciem. In qb⁹ verbis certe: si corporale faciē voluerimus accipere: consē-
quens erit: vt etiā deus talē habeat faciē: & sit aliqd interuallū inter nostrā & ipsius cū eū vide-
bimus facie ad faciē. Et si interuallū: vtiq; finis & mēbrorū habit⁹ terminat⁹: & cetera absurdū
dictūq; & cogitatu impia: quibus animalis homo nō p̄cipiens ea quē sunt sp̄itus dei: sala-
cissimis vanitatibus ludif. Dicunt enī quidā eorū q̄ talia garriunt: quārū ad me potuit p̄ue-
nire: nos deū videre nunc mēte: tunc corpore: ita vt etiam impios eū pari mō allexerent esse
visuros. Vide quantū in peius p̄ficiūt: cū sine limite timoris vel pudoris: hac autē illac vaga-
bunda fertur impuuita loquacitas. Antea dicebant carni suæ tantum hoc p̄stisse Christū:
vt corporeis oculis videret deum. Deinde addiderunt etiam omēs sanctos receptis in resur-
rectione corporibus: eodem modo deum esse visuros. Nunc iam istam possibilitatem etiā im-

Col. iiii.

ii. Cori. iiii.

piis donauerunt. Donent sane quantum volunt & quibus volunt. Nam quis audeat contra
dicere hominibus de suo donantibus? Qui enim loquit⁹ mendaciū: suo loquitur. Tu autem
cum his qui sanam doctrinam tenent: nihil istorū audeas usurpare de tuo: Sed cū legis: Beati

Matthæ. v.

Ioan. viii.

mundo corde quoniam ipsi deum videbunt: intellige impios non visuros. Neg. em̄ beati & mundo corde sunt impii. Item cum legis: Videmus nunc per speculum in enigmate: tūc autem facie ad faciem: intellige inde nos tūc visuros facie ad faciem: vnde videmus nūc p̄specu-
Q lum in enigmate. Hoc autē verūq; interioris hominis munus est: siue cum in ista peregrinatione adhuc per fidem ambulatur: in qua vtrūq; speculo & enigmate: siue in illa patria cum p̄speculū contemplantur. Pro qua visione positum est: Facie ad faciem. Audiat caro carnalibus ebria cogitationibus: Spiritus est deus: & ideo qui adorant deum in spiritu & veritate oportet adorare. Si adorare: quantomagis videre? Quis enim audeat affirmare dei substantiam corporaliter videri: cum eam noluērit corporaliter adorari? Sed argute tibi videtur dicere: & quasi interrogando premere. Poruit Christus carni suę pręstare: vt oculis corporeis videret patrem: an non potuit? Vt si non potuisset responderimus: oīni potentię dei nos derogasse p̄clament. Si autem potuisset concesserimus: argumentationē suam ex nostra respōsione concludant. Quanto iam tolerabilius desipiunt: qui carnem afferunt conuersum idē substantiam dei: & hanc futuram esse qđ deus est: vt sic eam saltem vident deo faciant idoneā non tāta diuerſitate dissimilem? Quam vanitatem credo istos abigere a fide sua fortasse & ab auribus. Et tamen si interrogatione de hoc similiter vrgēantur: possit ne deus hoc an non efficere possit: vtrūvis potestati detrahēt si nō posse responderint: an hoc futurū fatēbuntur: si posse concesserint? Quomodo ergo exierint de hoc laqueo alieno: sic exeat de suo. Deinde cur solis oculis corporeis Christi: hoc donum attributum esse contendunt: nūc etiam ceteris sensibus? Sonus ergo erit deus: vt possit eius etiam auribus percipi: Et halitus erit: vt sentiri possit eius olfactu: Et liquor aliquis erit vt possit & bibi: Et moles erit vt possit & tāgi: Non ingunt. Quid ergo? An illud potest deus: & hoc non potest? Si non posse dixerint: cur derogant omnipotentię dei? Si posse & nolle responderint: cur solis oculis fauerit: inuidet autem ceteris sensibus corporis Christi? An quousq; volunt desipiunt? Quanto nos melius: qui non eorum insipientiā terminos figimus: sed vt despiciant prorsus nolumus? Multa p̄ferri possunt: ad istam dementiam refutandam. Sed si aliquando intruerint auribus tuis: hac interitis legete: & quid respondeant: non pigeat te scribere vt potes. Ad hoc em̄ fide corda nostra mundatur: quia nobis fidei merces visio dei promittitur. Quę p̄t corporis oculis erit: frustra ad eā percipiendam sanctorum animus exercetur: immo vero tam puerse sentiens animus non in se exercetur: sed totus in carne est. Vbi enim tenacius habitabit & furius inſi vnde se deum visurum esse pręsumit? Quod certe quantum malum sit: intelligenti potius dimitto tue: qđ longo sermone moliar explicare. In protectione domini semp̄ habet cor tuū domina exiua et merito pręstantissima atq; Christi charitate honoranda filia. Honorabiles recum nobisq; in domino dilectissimos filios tuos debito meritis nostris officio resaluta.

Sancti Augustini ad Marcellinū hęc quæſtionē soluentis: Quo cōuerſi in sanguinem tota aqua in terra Aegypti: magi Pharaonis inuenerint aquam vnde simile facerent: Notatis pręterea aliam quæſtionē ex suis libris sibi propositam: & probantis nō solū ab aliis: sed & a seipso prehendi debere si qđ incautus vel indoctus ab eo positū sit: Humiliter quoq; cōſtitens se ita lem existimari non debere vt nūq; in scriptis suis errauerit: Ac deinde a se posita exponētis et ita reprehēsores suos compescētis.

Epistola. VII.

R Omino eximio: & merito insigni: multumq; charissimo filio Marcellino: Augustinus in domino salutem. Epistolam tuam quam per sanctum fratrem & coepiscopum meum Bonifacium accepi: quæsiui vt rescriberem nec tuenti. Recolui tamen te in ea quæſiſſe: quomodo inuenerint magi Pharaonis: conuerſi in sanguinem tota aqua Aegypti: vnde simile aliquid facerent. Quæ duobus modis solui quæſtio solet: Siue cum marina aqua potuerit offerri: siue: qđ est credibilis: quia in ea regione: in qua erant filii Israel: ista plage nō fiebant. Hoc em̄ quibusdam scripturæ illius locis apertissime exp̄ſſum: admonet: tibi vbi nō dictum est: quid intelligi debeat. Ille autē literę tuę quas presbyter Vrbani attulit: habent quæſtionem mihi propositā ex libris nō diuinis sed meis: quos scripsi de libero arbitrio. In talibus autē quæſtionib; non multum laboro: quia et si defendi sententiā mea ligda ratione non potest: mea est: non eius auctoris cuius sensum improbare fas non est: tibi cū tu eo non intelligo hoc vnde sentitur quod improbandum est. Ego proinde fateor me ex eōtū numero esse

Li. ill. de li
bero arbitrio.
iii. de trinitate i. proo
mio.

ii. de trinita
te i poemio

i. retrac. in
pñatione.

Tullius.

Horatius.

Lib. i. de li
bero arbi
trio.

conari: qui proficiendo scribunt: & scribendo pñiunt. Vnde si aliquid vel incautus vel indoctus a me posuit: est: qd non solum ab aliis qui videre id possunt: merito reprehendatur: verum etiam a meipso: quia & ego saltem postea videre debeo si pñcio: nec mirandum est: nec dolendum: sed potius ignoscendum: atq; gratulandum: non quia erratum est: sed quia improbaturum. Nam nimis peruerse seipsum amat: qui & alios vult errare: vt error suus lateat. Quis tamen melius & utilius: vbi ipse errauit: alii non errent: quorum admonitu errore careat. Quod si noluerit: saltem comites erroris non habeat. Si enim mihi deus quod volo præsiterit: vt omnium librorum meorum quaecumq; mihi rectissime displicent: opere aliquo ad hoc ipsum instituto colligam atq; demonstrem: tunc videbunt omnes homines q non sim acceptor personarum mearum. Vos autem qui me multum diligitis: si talem me asseritis: aduersus eos quos

rum malitia vel imperitia vel intelligentia reprehendit: vt me nusq scriptorum meorum errasse dicatis: frustra laboratis: non bonam causam suscepistis: facile in ea meipso iudice superamini: Quoniam non mihi placet: cum a charissimis meis talis esse existimor: qualis non sum. Profecto enim non merced p me alium sub meo nomine diligit: si non qd sum: sed qd non sibi diligit. Nam in quantum me nouerunt: vel de me verum credunt: ego ab eis diligit: in quantum autem mihi tribuunt qd in me non cognoscunt: alium talem qualem me putant pro me diligunt. Nec Romani maximus auctor Tullius eloquiis nulli vnq verbum inquit qd reuocare vellet emisit. Quae quidem laus quis pclarissima videatur: tamen credibilior est de nimis fatuosq de sapiente perfecto. Nam & illi quos vulgo moriones vocant: quanto magis a sensu cõmuni dissonant: magisq absurdi & insulsi sunt: tanto magis nullum verbu emisit: qd reuocare velint: quia dicti mali vel stulti vel incomodi poenitere: vtq cordatores est. Sed si i bonam partem accipiat: vt quẽpiam talem fuisse credamus: qui cum sapienter omnia loqueretur nullum vnq verbum qd reuocare vellet emisit: hoc potius de hominibus dedit: qui spiritu sano eto acti locuti suntq de illo quẽ Cicero laudat: saluberrima pietate credendum est. Ab hac ego excellentia tam longe absuim: vt si nullu verbu qd reuocare vellem protuleros: fatuo sim q sapienti filior. Illi quippe scripta summa sũt auctoritate dignissima: q nullu verbu nõ qd reuocare vellet: qd reuocare deberet emisit. Hoc qsq nõdũ est assecutus: sed etiam habere pres motestitiae prima non potuit habere sapientiae: quia non valuit omnia non poenitenda diligenter dixisse: poeniteat quae cognouerit dicenda non fuisse. Cum ergo non sicut quidam charissimi mei putant: nulla vel pauca: sed potius plura fortasse q etiam maledicti opinantur verba dixerim quae male reuocare si possem: non mihi Tulliana illa blanditur sententia: quia dictu est nullum vnq verbu qd reuocare vellet emisit: sed angit me plane Horatiana sententia: Nescit vox missa reueri. Hinc est q periculosissimarũ questionũ libros: de Genesi scilicet: & de trinitate diutius teneo q vultis & fertis: vt si non potuerint nisi habere aliqua quae merito reprehendant: saltem pauciora sint q esse possent: si praecipiti festinatione inconsulti uiderentur.

Vos enim vt vestra indicant litera: Nam hoc mihi etiam sanctus frater & coepiscopus meus scripsit Florentius: ideo vt edantur vt geris: quo possint a me dum in hac carne viuo desendiscum vel ab inimicis mordentibus: vel etiam ab amicis parum intelligentibus: fortasse in quibusdam coeperint accusari. Quod vtq ppter ea dicitis: quia non putatis esse in eis aliquid qd vera possit ratione culpari. Alioquin non me ad eorum editionẽ ad diligenter emendationẽ potius hortaremini. Ego autem iudices veros: & veritate seueros magis intueor: inter quos & meipsum primitus constituere volui: vt ad illos ea tantu reprehendenda poenitiant: quae a me quis sedulo pscrutante: minime videri potuerunt. Quae cũ ita sint: hoc tamen quod in tertio libro de libero arbitrio: cum de substantia rationali agerem: sic a me posuit: est: vt diceret: In corporibus autem inferioribus a se post peccatu ordinata regit corpus filius nõ omni modo pro arbitrio: sed sicut leges vniuersitatis sunt: diligenter aduertant qui putant me aliquid de anima humana velut certu statuisse atq; fixisse: q vel ex parentibus per propagationem veniat: vel in actibus vitae superioris atq; caelestis peccauerit: vt corruptibili carne mereret includi: & videat sic a me verba fuisse perpensa: vt retento eo qd certu habeo: post peccatu primi hominis: matos esse atq; nasci ceteros hoies in carne peccati: cui sananda veniit in domino similitudo carnis peccati: ita omnia sonarent: vt nulli piudicenter opinioni quatuor illas: quas postea digessi atq; distinxim: non confirmans aliquam: sed interim qd agebam sequestrata illarũ discussione determinans: vt quaecumq; illarũ vera esset: deus sine dubio laudaretur. Siue enim ex illa vna omnes animae propagent: siue singillatim in singulis fiant: siue ex

tra create mītantur: siue in corpora sponte mergantur: pculdubio creatura ista rationalis id est humanæ animæ natura: in corporibus inferioribus: hoc est terrenis: post peccatum ordinata regit corpus suum: nō omni modo pro arbitrio: interim q̄ cōstat peccatum primi hominis. Non enim dictum est: post peccatum suum: aut postea q̄ peccauit: sed dictum est: post peccatum: vt qd liber postea si fieri posset: disculsa ratio declararet: siue peccatum ei⁹: siue peccatum parentis carnis eius: recte dictum intelligeretur qd dictum est. Post peccatum in inferioribus corporibus ordinata regit corpus suum: non omnimodo pro suo arbitrio: quia & caro cōcupiscit aduersus spiritum: & ingemiscimus grauati: & corpus qd corrumpitur aggruat animam. Et quis omnia enarraret carnalis infirmitatis incommoda: Quæ vtiq; non erunt: cū corruptibile hoc induerit incorruptionem: vt absorbeat mortale a vita. Tunc itaq; spiritalis corpus reger omni modo p libero arbitrio: nec vero non omni modo: sed sicut leges vniuersitatis sunt: per quas constitutum est vt corpora orta occidant: & aucta senescant. Nam illius primi hominis anima: ante peccatum etiam si nondum spiritalis corpus sed animalis: erat me pro arbitrio regibat. Post peccatum autem id est postea q̄ peccatum in illa carne commissum est: ex qua deinceps propagaretur caro peccati: anima rationalis sic est in inferioribus corporibus ordinata: vt non omni modo pro arbitrio regat corpus suū. Q; si nōdum acquisierit in paruulis: qui nulla adhuc peccata propria cōmiserunt: iam tamen esse carnem peccati: quia & huc sanā: cū baptizant necessaria est medicina: similitudo illa carnis peccati: nec sic istis verbis nostris habent qd succenseant. Constat quippe nisi fallor: eandem carnem etiam si non in vitio sed natura infirma est: tamen post peccatum corpisse nasci: quia neq; ita creatus est Adā neq; aliquem genuit ante peccatum. Quærāt ergo alia quæ recte reprehendant: non solum in alitis sed in istis editis: verū etiam in his ipsis libris meis de libero arbitrio. Neq; enim eos iuueniuros nego vnde mihi beneficium conferant: quoniam si illi (q̄ iam in multorum manibus exierunt) corrigi non possunt: ego certe quoniam viuo adhuc possum. Hęc autem verba tam caute a me posita: vt nulli de animæ exitu: quatuor illarum opinioni ratione p̄ferri breui: hi tantum reprehendant: qui reprehendendam putāt eandem ipsam de re tam obscure cunctationem meam. Cōtra quos me non defendo q̄ recte faciam in hac questione cunctari: cunctationem meam. Cōtra quos me non defendo q̄ recte faciam in hac questione cunctari: cunctationem meam. Cōtra quos me non defendo q̄ recte faciam in hac questione cunctari: cunctationem meam.

Gal. 5.
1. Cor. 5.
Sap. 9.
1. Cor. 15.

2. Timot. 6.

Eccle. 12.
1. Retract.

Gen. 1.

quæ duæ opinionones videntur excludi: quia si fieret in singulis hominibus anima propriæ eff
 creantur: non putaretur dici debuisse: Spiritus reuertatur ad deû qui dedit eum: sed ad deû
 qui fecit eum. Dedit enî veluti sic sonat quasi iam extra fuerit qd dari posset. Deinde quod
 dictum est: Reuertatur ad deû: vt genit verba & premûr dicêtes. Quomodo reuertet vbi nun
 q̃ antea fuerit: Potius enî dici debuisset: asserût: & ad deû vel p̃gati vel vadat ad deum: q̃ reuer
 tatur ad deum: si nunq̃ illuc antea spiritus iste fuisse credêdus est. Itê quomodo animæ sponte
 labantur in corpus: cû scriptum sit: Dedit eum: non tam in promptu est explicare. ac p̃ hoc vt
 dixi duæ istæ opinionones sub verbis huius testimoniî laborant. Vna qua putantur singulæ quæ
 q̃ animæ in singulis suis corporibus fieri singulæ alia qua putant in corpora sponte demer
 gi. Duabus aut̃ illis siue de traducere illius vnus veniant: illius antea iam creatæ & apud deum
 constitutæ: singulis corporibus dentur: siue labore verba ista coaptant. Et tñ si assertores eius
 sententiæ: quæ credunt animæ in suis singulis corporibus fieri: asserunt ita esse dictû de sp̃
 ritu: qui p̃ anima positus est: de? dedit eû: quodmodû recte dicitur dedisse nobis oculos: vel
 aures: vel manus: vel quodlibet aliud: quæ mēbra vtriq̃ non extra iam fecerat & alicubi repos
 ita habebat: quæ cum opus esset daret: hoc est adderet & adiungeret: sed illic ea fecit in corpo
 re cui dedisse illa dicit: quid ei respondeat non video: nisi forte alia vel alia testimoniâ proferâ
 tur: vel certa ratio vnde ista opinio refellatur. Itemq̃ illi qui putant animas in corpora p̃p̃te
 deluere: sic accipiunt dictum: Dedit deus eum: quomodo dictû est. Tradidit illos deus in cõ
 cupiscentiam cordis eorû. Proinde vnum verbum relinquit qd dictum est: Reuertatur ad de
 um: qui p̃ peccato accipi possit reuerti: vbi ante nō fuit: si aq̃ in suis quæq̃ corporibus fiunt: quon
 solo verbo vna illarum quaruor angustatur opinio. Sed negi p̃pter hoc vnum verbum temere
 existimo illam sententiam esse refutandam: ne forte possit ostendi aliquo genere locutio
 nis: quo sancta scriptura vri solet: hoc quoq̃ recte dici potuisse: vt reuerti intelligatur ad deû
 spiritus creatus tanq̃ ad auctorem a quo creatus est: non tanq̃ ad eum apud quem primitus
 fuit. Hæc ideo scripsi: vt quisquis illarum quaruor de anima sententiarum aliquam voluerit
 asseruere atq̃ defendere: ita proferat vel de scripturis in auctoritatē ecclesiasticam receptis:
 quæ non possint aliter accipi: sicuti est: q̃ deus hominem fecit: vel ratione tam certa: vt cõtra
 dictio aut nulla existat: aut insanîe similis merito iudicetur: velut si quisq̃ dicat: nec veritatē
 cognoscere: nec falli quēq̃ posse nisi viuētem. Negi enî vt videamus q̃ sit hoc verum: scrip
 turæ aut auctoritas necessaria est: ac non sensus ipse communis ita verum esse perspicua ratio
 ne proclamat: vt quisquis contradixerit: demeritissimus habeatur. Hoc si in ista obsecrissima
 quaestione quæ de anima est præstare aliquis potest: adiuvet imperitiam meam. Qz si nō pos
 test: non culpet cunctationem meam. De virginitate autem sanctæ Mariæ: si hoc qd scripsi
 non persuadet fieri potuisse: neganda sunt omnia quæ mirabiliter in corporibus acciderunt.
 Qd si propterea non creditur: quia semel factum est: quare ab amico quem hoc adhuc mouet
 verum nihil inueniatur in literis secularibus: qd & semel factum sit: & tamen creditum non
 fabulosa vanitate: sed sicut existimât historica fide: quæ obsecro. Si enî tale aliquid in illis
 literis inueniri negauerit: admonendus est: si autem falsus fuerit: soluta quaestio est.

1. Retrac. 1.
 2. Retrac. 13

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum gaudentis q̃ exiguum quiddam sui muneris
 habeat: & fratrem ei profuturum commendantis: eundemq̃ ad interpretationem græcorum
 scriptorum prouocantis: ac de superflua post septuaginta interpretis editione: & de expositione
 ne epistolæ ad Galatas carpentis.

Epistola. VIII.

Omino dilectissimo & cultu sincerissimo charitatis obsequendo: atq̃ am
 plectendo fratri & cõpresbytero Hieronymo: Augustinus. Nunq̃ a que q̃
 q̃ tam facile cuilibet innotuit: q̃ mihi tuorum in domino studiorum quie
 ta leticia: & vere exercitatio liberalis. Qz ego percipiam omnino te nos
 se: tamen exiguum quiddam tui munus habeo: præsentia videlicet corporis
 quâ ipsa etiâ postea q̃ te beatissim? nûc episcop? itic vero iâ episcopatu di
 gnus: frater Alipius vidit: tunc aq̃ a me visus est (negare nō possum) ma
 gna ex parte mihi esse relatu eius impressam: & ante reditum: cum te ille videret & ego vide
 bam sed oculis eius. Non enim animo me atq̃ illum: sed corpore duos qui nouerit dixere: cõ
 cordia duraxat & familiaritate fidissima: nō meritis quibus ille antecellit. Quia ergo me pri
 mitus cõmunione spiritus: quo in vñs nûr imur: deinde ill? ex ore iâ diligis: neq̃q̃ ipudēter

quasi aliquis ignotus commendo germanitati tuę fratrem Profuturum: quem nostris conatibus adiutorio tuo vere profuturum speramus: nisi forte q̄ talis est: vt ipse tibi per eum fidē commendatior: q̄ ille per me. Hactenus fortasse scribere debuimus: si esse vellem epistolarum solentium more contentus. Sed sciret animus in loquelas communicandas tecum de studiis nostris quę habemus in Christo Iesu domino nostro: q̄ nobis multas vtilitates & viatica quędam demonstrati a se itineris etiam per tuam charitatem non mediocriter ministrare dignatur. Petimus ergo & nobiscum pete omnis ecclesiarum studiosa societas: vt interpretandis eorum libris: qui gr̄ce scripturas nostras q̄ optime tractauerunt: curā atq̄ operam impendere non graueris. Potes enim efficere: vt nos quoq̄ habeamus tales illos viatos: & vnum potissimum quem tu libentius in tuis literis sonas. De vertendis autem in latinam linguam sanctis literis canonicis: laborare re nolum: nisi eo modo quo lob interpretatus est: vt si gnis adhibeas quid inter hanc tuam & septuaginta: quorum est grauissima auctoritas: inter pretationem distet: appareat. Satis autem neque mirari: si aliquid adhuc in hebreis exemplaribus inuenitur: qd̄ tot interpretes illius linguę peritissimos fugerit. Omitto enim septuaginta: de quorum vel consilio vel spiritus maiore concordia q̄ si vnus homo esset non audeo in aliquam partem certam ferre sententiam: nisi q̄ eis præminentem auctoritatem in hoc munere sine controversia tribuendam existimo. Illi me plus mouent: qui cum posteriores interpretarentur: & verborum locutionumq̄ hebræarum viam: atq̄ regulas modestius vt fertur tenebant: non solum inter se non consenserunt: sed etjā reliquerunt multas: quę tanto post erenda & prodenda remanerēt. Et aut obscura sunt: aut manifesta. Si enim obscura sunt: te quoq̄ in eis falli potuisse: non immerito creditur. Si autem manifesta: superfluum est te voluisse explanare: qd̄ illos latere non potuit. Huius rei pro tua charitate: expositis causis: certum me facias obsecrauerim. Legi etiam quędam scripta quę tua dicerentur: in epistolas apostoli Pauli: quarum vnam ad Galatas: cum enodare velles: venit in manus locus ille quo apostolus Petrus a pernicioſa simulatione reuocatur. Ibi patrociniū mendacii susceptum esse vel abs te tali viro: vel a quopiam si alius illa scripsit (fateor) non mediocriter doleo donec refellatur: si forte refelli possunt ea quę me mouent. Mihi enim videtur exitiosissime credi aliquod in libris sanctis esse mendacium: id est eos homines per quos nobis illa scriptura ministrata est atq̄ conscripta: aliquid in libris suis fuisse mentitos. Alia quippe quæstio est: si ne aliquando mentiri viti boni. Et alia quæstio est: vt rum scriptorem sanctarum scripturam mentiri oportuerit: immo vero nō alia: sed nulla quæstio est. Admisso enim semel in tantum auctoritatis fastigium: officioso aliquo mendacio: nulla illorum librorum particula remanebit: quę non vt vtrumq̄ videbitur: vel ad mores difficilis: vel ad fidem incredibilis: eandē perniciosissima regula ad mentientis auctoris consilium officiumq̄ referatur. Si enim mentiebatur apostolus Paulus: cum apostolum Petrum obiurgans diceret: Si tu cum sis iudeus gentiliter & nō iudaice viuus: quemadmodum gentes cogis iudaizare! Et recte illi videbatur Petrus fecisse: quem non recte fecisse: & dixit & scripsit: vt quasi animos tumultuantium deliniret: quid respōdebimus: cum exurrexerint peruersi homines: prohibentes nupcias quos futuros ipse præ nunciavit: & dixerint totum illud quod idem apostolus de matrimoniorum iure firmādo locutus est: propter homines qui dilectione coniugum tumultuari poterant fuisse mentitum: scilicet non q̄ hoc senserit: sed vt illorum placaretur aduersitas! Non opus est multa commorare. Possunt enim videri etiam de laudibus dei esse officiosa mendacia: vt apud homines pigriores dilectio eius ardeat: atq̄ ita nūq̄ certa erit in libris sanctis castre veritatis auctoritas. Nonne attendimus eundem apostolum: cum ingenti cura commendandę veritatis diceret: Si autem Christus non resurrexerit: inanitas est prædicatio nostra: inanitas est & fides nostra: Inuenimur autem & falsi testes dei: quia testimonium diximus aduersus deum: q̄ suscitauit Christum quod nō suscitauit! Si quis huius diceret: quid in hoc mendacio perhorreſcis cum id dixeris: qd̄ etiam si falsum sit ad laudem dei maxime pertinet! Nonne huius detestatus insaniā: quibus posset verbis & significatiōibus in lucem generalia sui cordis aperire: clamās non minore aut fortasse etiam maiore scelere: in deo laudati falsitate: q̄ vituperari veritate! Agendum est igitur: vt ad cognitionem diuinarum scripturarum talis homo accedat: qui de sanctis libris: tam sanctę & veraciter existimet: vt nolit aliquam eorum partem delectari per officiosa mendacia: potiusq̄ id quod non intelligit & transeat: q̄ cor suum præferat illi veritati. Profecto em̄ cum hoc dicat: credi sibi experit: & id agit vt diuinarum scripturarum au

18. de Ciuitate dei. ca. 42 & 43.

Gala. 2.

1. Cor. 15.

toritaribus non credamus. Et ego quidem qualibuscumq; viribus quas dominus suggerit omnia illa testimonia quę adhibita sunt astuendę utilitati mędacialiter oportere intelligi ostenderem: vt vbiq; eorum firma veritas doceretur. Q; enim testimonia mendacia esse non debent: tam non debent fauere mendacio. Sed hoc intelligentię relinquo tuę. Admora enim lectioni diligentiori consideratione: multo id fortasse facilius videbis q̃ ego. Ad hanc autem considerationem cogit te pietas: qua cognoscis fluctuare auctoritatem scripturarum diuinarum: vt in eis qđ vult quisq; credat qđ non vult non credat: si semel fuerit persuasum aliqua illos viros per quos nobis hæc ministrata sunt: in scripturis suis officio potuisse mętri. Nisi forte regulas quasdam daturus es: quibus nouerimus vbi oporteat mentiri: vbi nō oporteat. Qđ si heri potest: nullo modo mendacibus dubiisq; rationibus id explices quæso: nec me onerosum: aut impudentem iudices: per humanitatem veracissimam domini nostri. Nam vt non dicam nulla: certe non magna culpa meus error veritati fauet: si recte in te potest veritas finire mendacio. Multa alia cum syncerissimo corde tuo loqui cuperem: & de Christiano studio confertesse huic desyderio meo nulla epistola satis est. Vberius id ipsum possum per fratrem: quem miscendum & alendum dulcibus atq; vtilibus sermocinationibus tuis misisse me gaudeo: Et tamen quantum vellem: nec ipse (qđ pace eius dixim) forsitan capiet: qđ nihil me illi perætulerim. Ego enim me fateor tui capaciorem: sed ipsum video fieri pleniorē: quo me sine dubitatione antecellit: & posteaq; redierit (qđ domino adiuvante prosperatum in spe) cum eius pectoris abs te cumulatı/particeps fuero: non est impleturus quod in me adhuc vacuum erit atq; audium sensorum tuorum. Ita fiet vt & ego etiam tunc egentior sim: ille copiosior. Sane idem frater: aliqua scripta nostra fert secum: quibus legendis si dignationem adhibueris: etiam synceram atq; fratrem seueritatem adhibeas quæso. Non enim aliter intellico qđ scriptum est: Emendabit me iustus in misericordia & arguet me: oleum autem peccatoris non impinguet caput meum: nisi quia magis amar obliurgator sanansq; adulator vngēs caput. Ego autem difficillime bonus iudex lego qđ scripserim: sed aut timidior recto aut cupidior. Video etiam interdum vicia mea: sed hæc malo audire a melioribus: ne cum me recte fortasse reprehenderis: tui mihi blandiar: & meticulosam potius mihi videar in me q̃ iustam tulisse sententiam.

Psal. 140.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum: Gratiam habentis q̃ pro subscripta salutatione plenam sibi epistolam reddiderit: & ad literatorem colloquutionem inuitantis: librumq; de viris illustribus de cuius titulo se dubitare dicit commendantis. Ad expositionem præterea epistolę ad Galatas redeiſis: adiungentisq; illud eiusdem apostoli: Et factus sum iudeis secus. Ac tandem vt opus istud corrigere velit obsecantis.

Epistola. IX.

Omino dilectissimo & cultu syncerissimo charitatis obsecrudo: atq; ample tendens: fratri & compresbytero Hieronymo: Augustinus. Habeo gratiam q̃ pro subscripta salutatione plenam mihi epistolam reddidisti: sed breuiorem multoq; ex te vellem sumere tali viro: a quo tempora quālibet occurrerent nullus sermo prolixus est. Q; itaq; nos negotiorum alienorum: meorumq; secularium curis circumstemur: ingentibus tamen epistolę tuę breuitate si facile non ignoscerem: nisi cogitarem q̃ paucioribus verbis meis reddere tur. Quare aggregere quæso istam nobiscum literariam colloquutionem: ne multum ad nos distungendos liceat absentię corporali: qđ sumus in domino spiritus vniuitate cōiuncti: etiam si ab stilo quiescamus & taceamus. Et libri quidem quos de horreo dominico elaborasti: penitus totum te nobis exhibēt. Si enim propterea te non nouimus: quia faciem tuam corporeis non vidimus: hoc modo nec ipse te nosti. Nam tu quoq; non vides eam. Si autem tibi non ob aliud notus es: nisi quia nostri animum tuum: & nos eum non mediocriter nouimus in literis tuis: in quibus benedicimus domino: qđ tibi & nobis omnibusq; fratribus qui tua legunt: te talem dedit. Liber quidem tuus: inter cætera non diu est vt venit in manus nostras: quæ sit eius inscriptio nescimus adhuc. Non enim hoc codex ipse vt assolet: in liminari pagina præstendebat Epitaphium tamen appellari dicebat frater: apud quem inuentus est. Qđ et nomen tibi placuisse vt videretur: crederemus: si eorum tantum hominum vel yras vel scripta vel legisset: mus qui iam defuncti essent. Cum vero multoq; & eo tēpore quo scribebatur: & nunc vsq; uiuentium tibi cōmemorentur opuscula: miramur cur hūc ei titulus: vel imposueris: vel ipsi

E se credaris. Sane vtiliter a te conscriptum eundem librum satis approbamus. In expositione quoque epistolę Pauli apostoli ad Galatas: inuenimus aliquid qđ nos multum moueat. Si enim ad scripturas sanctas admissa fuerint velut officiosa mendacia: quid in eis remanebit auctori-
 tatis? Quę tandem de scripturis illis sententia profetetur: cuius pondere contentiosę falsita-
 tis obteatur improbitas? Statim enim vt protuleris: si aliter sapie qui contra nititur: dicit il-
 lud quod prolatum erit: honesto aliquo officio scriptorem fuisse mēitum. Vbi enim hoc nō
 poteris: si potui in ea narratione: quā exorlus apostolus ait: Quę autem scribo vobis: ecce co-
 ram deo quia non mentior: credi affirmari: mentitus: eo loco vbi dixit de Petro & Barnabaz. Gal. 1.
 Cum viderem quia non recte ingrediuntur ad veritatem euangelii! Si enim recte illi ingre-
 diebantur: iste mentitus est. Si autem ibi mentitus est: vbi verum dixit? An ibi verum dixisse
 videbitur: vbi hoc dixerit quod lektor sapie! Cum vero contra sensum lectoris aliquid occur-
 rerit: officioso mendacio deputabitur! Non enim deesse poterūt causę: cur existimetur non
 solum potuisse: verum etiam debuisse mentiri: si huic regulę conceditur locus. Non opus est
 hanc causam multis verbis agere: præsertim apud te cui sapienter providenti dictum sit est.
 Nequāq; vero mihi arrogauerim: vt ingenium tuum diuino dono autem: meis obolis ditare
 re contendam: nec quicq; te magis idoneus: qui opus illud emendet. Neq; enim a me docen-
 dus es: quomodo intelligatur: quod idem dicit: Factus sum iudeis tanq; iudeus: vt iudeos
 lucrificarem: & cetera: quę ibi dicuntur compassione misericordię: non simulatione fallacię.
 Fit enim tanq; ægrotus qui ministrat ægrotis: non cum se febres habere mentitur: sed cū
 animo condolentis cogitat quemadmodum sibi ministrari vellet si ipse ægrotaret: & si ipse
 aliis ægrotantibus ministrando comparitur. Nam vtq; iudeus erat: Christianus autem fa-
 ctus: non iudeorum sacramenta reliquerat: quę conuenienter ille populus & legitimo tem-
 pore quo oportebat acceperat. Ideo suscepit ea celebranda: cum iam Christi esset apostolus
 lus: vt doceret non esse perniciosā his qui ea vellent sicut a parentibus per legem acceperant
 custodire: etiam cum Christo credidissent: non tamen in eis iam constituere spem salutis
 quoniam per dominum Iesum salus ipsa quę illis sacramentis significabatur aduenerat. Ideo
 q; gentibus q; infusos a fidei reuocarent onere graui & non necessariis: nullo modo imponen-
 da esse censbat. Quapropter non ideo Petrum emendauit: q; paternas traditiones obserua-
 re: quod si facere vellet: nec mendaciter nec incongrue faceret. Quis enim iam superflua tan-
 men solita non nocerent. Sed quoniam gentes cogebat iudaizare: quod nullo modo posset ni-
 si ea sic ageret tanq; adhuc etiam post domini aduentum necessaria salutis forent: quod vehe-
 menter post apostolorum Pauli veritas dissuasit. Nec apostolus Petrus hoc ignorabat: sed id
 faciebat: timens eos qui ex circumcisione erant. Itaq; & ipse vere correctus est: et Paulus ve-
 ra narrauit: ne sancta scriptura quę ad fidem posteris edita est: admissa auctoritate menda-
 ciis: tota dubia nurer & fluctuaret. Non enim potest aut oportet literis explicari: quanta & q; in-
 explicabilia mala consequatur: si hoc cōcesserimus. Posset autem oportune minusq; periculose
 demonstrari: si coram inter nos colloqueremur. Hoc ergo iudeorum Paulus dimiserat
 quod malum habebant: & in primis illud q; ignorantes dei iusticiam: & suam iusticiam vo-
 lentes constituere: iustitię dei non sunt subiecti. Deinde q; post passionem & resurrectionem
 Christi dato ac manifestato sacramento gratię: secundum ordinem Melchisedech: adhuc pu-
 tabant sacramenta vetera: non ex consuetudine solennitatis: sed ex necessitate salutis esse
 celebranda. Quę tamen si nunq; fuissent necessaria: instructuose atq; inaniter pro eis macha-
 bæ martyres fierent. Postremo illud: q; prædicatores gratię Christianos: iudei tanq; hos-
 tes legis persequebantur. Hos itaq; atq; huiusmodi errores & vitia dicit se damnare: & vt
 stercorea arbitrarum: vt Christum lucrificeret: nō obseruationes legis: si more patrio celebra-
 rentur: sicut & ab ipso celebrata sunt: sine vlla salutis necessitate sicut iudei celebrandas pu-
 tabant: aut fallaci simulatione: qđ in Petro reprehenderat. Nam si propterea illa sacramenta
 celebrauit: quia simulauit: se iudeum vt illos lucrificeret: cur non etiam sacrificauit cum gē-
 tibus: quia & his qui sine lege erāt tanq; sine lege factus est: vt eos quoq; lucrificeret: nisi quia
 & illud fecit: vt natura iudeus: & hoc totum dixit: non vt fallaciter se fingeret esse quod non
 erat: sed vt misericorditer eis ita subueniendum esse sentiret: ac si ipse in eodem errore labo-
 raret: non scilicet mentientis astu: sed compariētis affectu! Sicut eo ipso loco generaliter in-
 tulit. Factus sum infirmis infirmus: vt infirmos lucrificarem: vt sequens conclusio: Omnia
 hęc omnia factus sum vt omnes lucrificarem: ad hęc referenda intelligatur: vt cuiusq; infirmus
1. Cor. 9.

mitatem tanq̃ in seiplo miseratus apparear. Nō enim & cum diceret: Quis infirmatus & ego non infirmor: infirmitatem alterius simulasse potius q̃ condoluisse volebat intelligi. Quare arripe obsecro te Ingenium & vere Christianam cum charitate seueritatem ad illud opus corrigendum atq; emendandum: & *καταρτιστικῶς* vt dicitur) cane, Incomparabiliter enī pulchrior est veritas Christianorum: q̃ Helena græcorum. Pro ista enim fortius nostri martyrea aduersus hanc Sodomam: q̃ pro illa illi heroes aduersus Troiā dimicauerunt. Neq; hoc ideo dico: vt oculos cordis recte pias: quos absit vt amiseris: sed vt aduersas quos cum habeas sanos & vigiles: in seculo qua dissimulatione auertisti: vt non intenderes: que consequantur aduersari si semel creditum fuerit: posse honeste arg̃ pie accipi: scriptorem diuinorum librorum in alia qua sui operis parte mitti. Scripseram hinc iam aliquando ad te epistolā: que non per lata est: quia nec perrexerit cui perferendam tradideram. Ex qua illud mihi suggestum est: cū istam dictarem: qd̃ in hac quoq; prætermittere non debui: vt si alia est senrenria tua: eadēq; est melior: timori meo libenter ignoscas. Si enim aliter sentis: vt umq; tu sentis: Nam nisi verum sit melius esse non potest: vt nō dicam nulla certe non magna culpa / meus error veritati fauere si recte in quoquā veritas potest fauere mōdacio. De Origene autem quod rescribere dignatus es: iam sciebam: non tantum in ecclesiasticis literis: sed in omnibus recta & vera que inuenimus approbare atq; laudare: falsa vero & praua improbare arg̃ reprehendere. Sed illud de prudentia doctrināq; tua desyderabam: & adhuc desydero: vt nota nobis facias ea ipsa ei' errata: quibus a fide veritatis ille vir tantus recessisse conuincitur. In libro etiā quo cunctos quorum meminisse potuisti scriptores ecclesiasticos: & eorum scrip̃a commemorasti: cōmōdius vt arbitror fieret: si nominatis eis quos hæreticos esse nosti: quādo ne ipsos quidem prætermittere volueris: subiungeres etiā in quibus cauendi essent. q̃q̃ nonnullos etiā præterieris: quod scire cupetem quo consilio factum sit. Aut si illud volumen forte onerare nolueris: vt commemoratis hæreticis: non adderes in quibus eos catholica damnari auctoritas: pe to ne graue fir literario labori tuo: quo non mediocriter per domini dei nostri gratiam in latīna lingua sanctorum studia & accendisti & adiuuisti: id quod tibi per humilitatem meam fraternā charitas indicir: vt si occupationes tuæ sinunt: omnium hæreticorum peruersa dogmata: qui rectitudinem fidei Christianæ: vsq; ad hoc tempus: vel imprudentia: vel peruicacia de prauare conati sunt: vno libello breuiter digesta edas in noticiam eorum: quibus aut non vacat propter alia negotia: aut non valent propter alienam linguam: tam multa legere atq; cognoscere. Diu te rogaui: nisi hoc soteret esse indicium minus præsumptis de charitate. Hūc interea fratrem nostrum Paulum: in Christo multum commendo benignitati tuæ: cui' in nostris regionibus existimationi bonum coram deo testimonium perhibemus.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum: ad rescribendum protocantis: & ad intera pretationem scripturarum ex græco secundum septuaginta interpretes exhortantis.
Epistola.X.

Omnino venerabili & desyderabili sancto fratri: & compes bytero Hieronymo: Augustin' in domino salutem. Ex quo coepi ad te scribere: aut tua scrip̃a desyderare: nunq̃ mihi melior occurrit occasio: q̃ vt per dei seruum ac ministrum fidelissimum mihiq; charissimum mea tibi afferretur epistola: qualis est filius noster Cyprianus diaconus. Per hunc certe ira spero literas tuas: vt certius in hoc terum genere quicq; sperare nō possum. Nam nec studium in petendis rescriptis memorato filio nostro deerit: nec gratia in protomerendis: nec diligentia in custodiendis: nec alacritas in perferendis: nec fides in reddendis tantum si aliquo modo merear: adiuuet dominus: & assit cordi tuo: & desyderio meo vt fraternam voluntatem nulla maior voluntas impediatur. Quia ergo duas iam epistolas misi: nullam autem tuam postea recepi: easdem ipsas rursus mittere volui: credens eas non peruenisse. Quæ et si peruenierunt: ac fortasse tuæ potius ad me peruenire minime potuerunt: ea ipsa scrip̃a quæ iam misi: iterum mitte si forte reseruata sunt. Sin minus: rursus dicta qd̃ legamedum tamen his respondere ne graueris: quod iam diu est vt expecto. Primas etiā quas ad te adhuc presbyter literas preparaueram: mittendas per quendam fratrem nostrum Profuturum: qui postea collega nobis factus iam ex hac vita migrauit. Nec eas tuæ ipse per-

sete potuit: quia continuo dum proficisci disponit: episcopatus sarcina detentus: ac deinde in breui defunctus est: etiam nunc mittere volui: vt scias in tua colloquia q̄ olim inat descam: & quā vim patiar: q̄ a me tam longe absunt sensus corporis tui: per quos adire possit ad animum tuum animus meus: si mi frater dulcissime & in domini mēbris honorande. In hac autem epistola: hoc addo qd̄ postea didicimus: leb ex hebreo a te interpretatum: cū iam quādam haberemus interpretationem tuam eiusdem prophete ex græco eloquio versam in latinum: vbi tamen altericis notasti quæ in hebreo sunt: & in græco defunt. Obeliscis autē quæ in græco inueniuntur: & in hebreo non sunt: tam mirabili diligentia: vt quibuscumq; in locis ad verba singula: stellas significantes videamus eadem verba esse in hebreo: in græco autem non esse. Porro in hac posteriore interpretatione: quæ versa est ex hebreo: non eadem verborum fides occurrit: nec parum turbat cogitantem: vel cur in illa prima tanta diligentia flagantur alterisci: vt minime etiam particulas orationis indicent deesse codicibus græcis quæ sunt in hebrais: vel cur in hac altera quæ ex hebrais est negligentius hoc curatum sit: vt non eadem particula locis suis inuenirentur. Aliquid inde: exempli gratia: volui ponere. Sed mihi ad horam codex defuit qui ex hebreo est. Veruntamen quia præuolas ingenio: non solum quid dixerim: verum etiam quid dicere voluerim: satis vt opinor intelligis: vt causa reddita: quod mouet edisseras. Ego sane te mallem græcas potius canonicas nobis interpretari scripturas: quæ. lxx. interpretum auctoritate perhibentur. Perdurum erit enim si tua interpretatio: per multas ecclesias frequentius coeperit lectitari: q̄ a græcis ecclesiis latine ecclesie dissonabunt: maxime quia facile contradictor conuincitur: græco prolato liberos est lingue no tiffimæ. Quisquis autem in eo qd̄ ex hebreo translatus est: aliquo insolito permotus fuerit: & falsi crimen inrederit: vix aut nunq̄ ad hebræa testimonia peruenitur: quibus defendatur obiectum. Q̄ si etiam peruenirent: tot latinas & græcas auctoritates damnari quis ferat? Huc accedit: quia etiam consulti hebræi: possunt aliud responderē: vt tu solus necessarius videaris: qui etiam ipsos possis conuincere: sed tamen qui iudicet: mirum si potueris inuenire. Nam quidam frater noster episcopus: cum lectitare instituisse in ecclesia cui præest: interpretationem tuam: mouit quiddam longe aliter abs te positi apd̄ Ionā prophetam: q̄ erat omnium sensibus ibi memoria: q̄ inueteratum: & tot ætatum successione decantatum. Factus est tantus tumultus in plebe: maxime græcis arguentibus & inflammantibus calumniis falsitatis: vt cogeretur episcopus (ea quippe ciuitas erat) iudeorum testimonium flagitare. Vtrum autem illi imperitiam malitia hoc esse in hebrais codicibus responderunt: quod & græci & latini habebant atq; dicebant. Quid plura? Coactus est homo velut mēdofit: em cor rigere: volens post magnum periculum non temerare sine plebe. Vnde etiam nobis videtur: aliquando te quoq; in nonnullis falli potuisse. Et vide hoc quale sit in eis literis: quæ non possunt collatis vſitatarum linguarum testimoniis emendari. Proinde non paruas deo grātiā agimus de opere tuo: q̄ euangelium ex græco interpretatus es: quia pene in omnibus nulla offensio est: cum scripturam græcam contulerimus. Vnde si quispiam vereri falsitati contentiosus fuerit: prolatis collatisq; codicibus: vel docetur facillime: vel refellitur. Et si quædam rarissima merito mouet: quis tam durus est: qui labori tam vtili non facile ignoscat: cui vicem laudis referte non sufficit? Quid tibi autem videtur: cur in multis aliter se habeat hebreorum codicum auctoritas: aliter græcorum quæ dicitur. lxx. vellem dignareris aperire. Ne res enim paruum pondus habet illa: quæ sic meruit diffamari: & quæ vſos apostolos nō solum res ipsa indicat: sed etiam te attestatum esse memini. Ac per hoc plurimum profueris: si eam græcam scripturam quā. lxx. operati sunt: latine veritati reddideris: quæ in diuersis codicibus ita varia est: vt tolerari vix possit: & ita suspecta ne in græco aliud inueniatur: vt inde aliquid proferri aut probari dubitetur. Breuem putabam futuram hanc epistolam: sed nescio quomodo ita mihi dulce factum est in ea progredi: ac si tecum loquerer. Sed obsecro te per do minum: ne te pigeat ad omnia respondere: & præstare mihi quantum potueris præsentiam tuam.

Sancti Hieronymi ad beatum Augustinum: tribus superioribus epistolis: de libro videlicet virorum illustrium: de expositione epistolę ad Galatas: & de sua ex hebreo scripturarum traductione respondentis.

Epistola. XI.

b.iii.

Omnino vere sancto & beatissimo papæ Augustino: Hieronymus in domino salutem. Tres simul epistolas: immo libellos breues: p diaconum Cyprianæ tuæ dignationis accepi: diuersas vt tu nomina questiones: vt ego sententiæ reprehensiones opusculorum meorum continentes. Ad quas si respondere volueris: libri magnitudine opus erit. Tamen conabor quârum facere possum modum non egredi longioris epistola: & festinanti fratri moram non facere: qui ante triduum q̄ profecturus erat a me epistolas flagitauit: vt pene in procinctu hæc qualia cunq̄ sunt esset: re compellar: & tumultuario respondere sermone: non maturitate scribentis: sed dictantis temeritate: quæ p̄lungi non in doctrinam: sed in casum vertitur: vt fortissimos quoq̄ milites subira bella conurbant: & aures cogunt ut fugere q̄ possint arma corripere. Cæterû nostra armatura Christus est: & apostoli Pauli institutiones: qui scribit ad Ephesios. Assumite arma dei vt possitis resistere in die malo. Et rursum. Seate succincti lumbos vestros in veritate: & indui lorica iustitiæ: & caleati pedes in præparatione: euangelii pacis: super omnia accipientes scutum fidei in quo possitis viuiet latela maligni ignita extinguere: & galeam salutis accipite: & gladium spiritus: qd̄ est verbum dei. His quondam telis rex David armatus procedebat ad prælium: & quinq̄ lapides de torré accipiens leuigauit: nihil asperitatis & sordium inter huius sæculi turbines in sensibus suis esse monstrabat: bibēs de torrente in via: & idcirco exaltatus caput: superbissimum Goliath vno potissimū mucrone truncavit: percutiens in fronte blasphemū: & in ea parte corporis vulnerare: in qua & presumpserat sacerdoti Ozias lepta percutitur: & sanctus gloriatur in domino dicens. Signatum est super nos lumen vultus tui domine. Dicamus igitur & nos: Paratum cor meum de⁹ paratum cor meum: cantabo & psallam in gloria mea: Exurge psalterium & cithara: exurgat discipulo: vt in nobis possit impleri: Aperi os tuum: & ego adimplebo illud. Et dominus dabit verbum euangelizantibus virtute multa. Te quoq̄ ipsum orare non dubito: vt inter nos contentendes veritas superet. Non enim tuam quæris gloriam: sed Christi. Cungi tu viceris & ego vincam: si meum errorem intellexeris: & contrario me vincente tu superas: quia nō fili parentibus: sed parentes filiis thesaurizant. Et in Paralipomenon libro legimus: q̄ filii Israël ad pugnam p̄cesserint mente pacifica: inter ipsos quoq̄ gladios & effusiones sanguinis & cadauera prostratorum non suam sed pacis victoriam cogitantes. Respondeamus igitur ad omnia: ac multiplices questiones si Christus iusserit: breui sermone soluamus. Prætermittito salutationis officia: quibus meum demulces caput: taceo de blanditiis: quibus reprehensio nem mei niteris consolari. Ad ipsas causas veniam. Dicis accepisse te librum meum a quodam fratre qui titulum non habere: in quo scriptores ecclesiasticos tam graecos q̄ latinos enumerauerim. Cungi ab eo quæres: vt tuis verbis vtas: cur liminaris pagina non esset inscripta: vel quo censeretur nominare: respondisse: appellari epitaphium. Et argumentaris q̄ recte sic vo caretur: si eorum tantum vel vitas vel scripta tibi legisses: qui iam defuncti essent. Cum vero multorum & eo tempore quo scribebatur: & nunc vsq̄ viuientium commemoraretur opusculum: lamirari te: cur ei hunc titulum imposuerim. Puto intelligere prudentiam tuam: q̄ ex opere ipso titulum potueris intelligere. Legisti enim & graecos & latinos: qui vitas virorum illustrium descripserunt: q̄ nunq̄ epitaphium huic operi scripserint: sed de illustribus viris: Verbi gratia: ducibus/philosophis/oratoribus/historicis/poetis/epicis/tragicis/comicis: Epitaphium autem proprie scribitur mortuorum. Qd̄ quidem in dormitioe: (sanctæ memoriæ) Nepotiani presbyteri olim fecisse me noui. Ergo hic liber vel de illustribus viris: vel proprie de scriptoribus ecclesiasticis appellandus est: licet a plarissq̄ emendatoribus imperitis: de auctoribus dicatur inscriptus. Secundo loco quæris: cur dixerim in cōmentariis epistolæ ad Galatas: Paulum id in Petro non potuisse reprehendere qd̄ ipse fecerat: nec in alio arguere simulationem cuius ipse tenebatur reus: Et asseris reprehensionem apostolum non fuisse dispensationem sed veram: & me non debere docere mendacium: sed vniuersa quæ scripta sunt ita sonare vt scripta sint. Ad quæ primum respondeo: debuisse prudentiam tuam præstare iunctule: cōmentariis meorum mecum meminisse dicentis ex persona mea. Quid igitur ego stultus aut temerarius: qui id polliceor: quod ille nō potuit? Minime. Quin potius in eo mihi videor cauior atq̄ timidiior: q̄ imbecillitatem virum mearum sentiens: Origenis cōmentariis de decimum thronarum suorum librum: comatico explanationem eius sermone compleuit.

Eph. 6.

1. Reg. 17.

Psal. 4.

Psal. 107.

Psal. 80.

Psal. 67.

2. Cor. 12.

Tractatus quoque varios & excerptasque vel sola possent sufficere: cōposuit. Prætermitto Didymum videntem metum: & Apollinarem Laodicenum: de ecclesia nuper egressum: & Alexandrum veterem hæreticum: Busebium quoque Bmisenum: & Theodorum Heracleotem: qui & ipsi nōnulli super hac re cōmentarios reliquerunt. E quibus vel si pauca decerpere mereretur aliquid quod non penitus contemneretur. Itaque vt simpliciter fatear: legi hæc omnia: & in me mea plurima coaceruans: accito notariis vel mea vel aliena dictaui: nec ordinis: nec verborum inter dum: nec sensum memor. Jam domini misericordie est: ne per impietatem nostram ab aliis bene dicta disperiant: & non placeant iter extraneos: que placent inter suos. Si quid igitur reprehensione dignum putaueras in explanatione nostra: eruditionis tue fuerat quæ rere: vt rum ea quæ scripsimus haberentur in græcis: vt si illi non dixissent: tunc meam propriam sententiam condemnares: præsertim cum libere in præfatione confessus sim: Origenem cōmentarios me esse secutum: & vel mea vel aliena dictasse: & in fine eiusdem capituli quod reprehendis: scripserim. Si cui iste non placet sensus: quo nec Petrus peccasset: nec Paulus procaciter ostenditur arguisse maiorem: debet exponere qua consequētia Paulus in altero reprehendat quod ipse cōmiserit. Ex quo ostendi me non ex definito id defendere quod in græcis legeram: sed ea expressisse quæ legeram: vt lectoris arbitrio derelinquerem: verū probāda essent an improbanda.

Q Tu igitur ne quod ego petieram non faceres: nouum argumentum reperisti: vt assereres gentes qui in Christum credidissent: legis cōtere liberos: eos autē qui ex Iudæis crederent legi esse subiectos: vt per vtrorūq; psonam: & Paulus recte reprehenderet eos qui legem seruarent: quasi doctor gentium: & Petrus iure reprehenderet: qui princeps circūcisionis id imperauerit gēribus: quod soli qui ex Iudæis erant debuerūt obseruare. Hoc si placet: immo quia placet: vt quicunq; credunt ex Iudæis debitores sint legis faciendæ: tu vt episcopus in toto orbis notissimus: debes hanc promulgare sententiam: & in assensum tuum omnes cōepiscopos trahere. Ego in paruo tugurionculo: cum monachis: id est cū cōpeccatoribus meis: de magnis statuerem non audeo: nisi hoc ingenue cōfiteri: me maiore scripta legere: & in cōmentariis secūdum omnium consuetudinem varias ponere explanationes: vt e multis sequatur vnusquisque quod velit. Quod quidem te puto & in seculari literatura: & i diuinis libris legisse & pbasse. Hanc autem explanationem: quā primus Origenes in decimo stromatum libro: vbi epistolā Pauli ad Galatas interpretatur: & ceteri deinceps interpretes sunt secuti: illa vel maxime causa subintroducunt: vt Porphyrio respondeant blasphemanti: qui Pauli arguit pacitatem: quod principem apostolorum Petrum ausus est reprehendere: & arguere in faciem: ratione cōstringere quod male fecerit: id est in eo errore fuerit: in quo fuit ipse qui alium arguit delinquentem. Quid dicam de Ioanne: qui dudum in pontificali gradu Constantinopolitanam rexit ecclesiam: & proprie sup hoc capitulo latissimum exarauit librum: in quo Origenis & veterum sententiam est secutus: Si igitur me reprehendis errantem: patere me quālo errare cum talibus: & cum me erroris mei multos socios habere pspexeris: tu veritatis tue saltem vni astipulatorem proferre debebis. Hac de explanatione vnius capituli epistolæ ad Galatas. Sed ne videar aduersus rationem tuam niti testium numero: & occasione vitiorum illustriū subterfugere veritatem: nec manum audere cōserere: breuiter de scripturis exempla proponā.

R In actibus apostolorū: vox facta est ad Petrum dicens: Surge Petre: occide & manduca: id est omnia animalia quadrupedum & serpentium terra: & volatiliū celi. Quo dicto: ostenditur nullum hominem secundum naturam esse pollutum: sed æqualiter omnes ad Christi euangelium puocari. Ad quod respondit Petrus: Absit: quia nunq manducaui cōmune & immundū. Est vox ad eum de cælo secundo facta est dicens: Quæ deus mandauit: tu ne cōmune dixeris. Iuit itaq; Cæsaream: & ingressus ad Cornelium aperiens os suum dixit: In veritate comperi quia non est personarum acceptor deus: sed in omni gente qui timet eum & operatur iusticiam: acceptus est illi. Deniq; cecidit spiritus sanctus super eos: & obstupuerunt ex circūcisione ne fideles qui venerant cum Petro: & in nationes gratia spiritus sancti fuisset effusa. Tūc respondit Petrus: Nunquid aquam quis prohibere potest: vt non bapeizetur hi qui spiritum sanctum acceperunt sicut & nos? Et iussit eos in nomine Iesu Christi bapeizari. Audierūt autem apostoli & fratres qui erant in Iudæa: quia & gentes receperunt verbum dei. Cum autē ascendisset Petrus Hierosolymam: disceptabant aduersus illum qui erant ex circūcisione dicentes. Quare introisti ad viros præputium habentes: & manducaisti cum illis? Quibus omni ratione expōita: nouissime orationem suam hoc sermone conclusit. Si ergo eandem gratiā

b.v.

Origenes.

Porphyrius.

Ioan. Chrysostomus.

Act. 10.

Act. 15.

habuerat. Esto vt ibi timore Iudæorū cōpulsus sit facere qd̄ nolebat:quare comā nutriuit ex
voto: & postea eam in Cenchris torondit ex lege:qd̄ nazarei qui se deo vouerint iuxta præce-
piti Moysi facere consueuerunt. Verum hæc ad cōparationem eius rei quæ sequitur: parua
sunt. Refert Lucas faciem hiltoriae scriptor: Cum venissens Hie ierosolymam: libenter susce-
puit nos fratres: & sequenti die Iacobus & omnes seniores qui cum eo erant: euangelio illius
comprobato: dixerunt ei: Vides frater quot milia sunt in Iudæa qui crediderunt in Christos
& hi omnes æmulatores sunt legis. Audierunt autem de te qd̄ discessionem doceras a Moyses
eorum qui per gentes sunt Iudaorum: dicens non debere eos circumcidere filios suos: neq̄ secti
dum consuetudinem ingredi. Quid ergo est? Vtq̄ oportet conuenire multitudinem: Audie
runt eū te supuuisse. Hoc ergo fac quod tibi dicimus. Sunt nobis viri quatuor: votū habē-
tes super se: his assumptis: sanctifica te cum ipsis: & impende in eos vt radant capita: & scieās
omnes: quia quæ de te audierunt falsa sunt: sed ambulas & ipse custodiens legem. Tunc Pau-
lus assumptis viris: postera die purificatus cum illis intrauit in templum: annuntians exple-
tionem dierum purificationis: donec offerretur pro vnoquoq̄ eorum oblatio. O Paulus: & in
hoc te rursus interrogo: Cur caput taseris: cur nudipiedalia exercueris de cerimonis Iudæo-
rum: cur obtuleris sacrificia: & secūdū legē hostiæ p te fuerit imolati? Vtq̄ nū debet: Ne scādali-
zarentur qui ex Iudæis crediderant. Simulasti ergo Iudæum: vt Iudæos lucrificares: & hanc
ipsam simulationem Iacobus & ceteri te docuere presbyteri: sed tamen euadere non potuisti.
Orta enim seditione cum occidendus esses: raptus es a tribuno: & ab eo missus Cæsare: sub
custodia militum diligentem te Iudæi quasi simulatorem ac destructorem legis occiderent:
atq̄ inde Romam perueniens in hospitio qd̄ tibi cōduxeras. Christum & Iudæis & gentibus
prædicasti: & sententia tua Neronis gladio confirmata est. Didicimus qd̄ propter merum
Iudæorum & Petrus & Paulus aequaliter finierint se legis præcepta seruare. Quia igit̄ fron-
te: quæ audacia Paulus in altero reprehendat qd̄ ipse cōmiserit: Ego immo alii ante me exposue-
runt causam quā putauerant: non officiosum mendaciū defendētes sicut tu scribis: sed docē-
tes honestam dispensationem: vt & apostolorum prudentiam demonstrarent: & blasphemam-
tis Porphyrii imprudentiā coercerent: qui Petrum & Paulum puerili dicit inter se pugnasse
certamine: immo exaruisse Paulum in inuidiam virtutum Petri: & ea scripsisse iactanter: vel
quæ non fecerit: vel si fecerit: procaciter fecerit: id in alio reprehendens quod ipse cōmiserit.
Interpretatur sunt illi vt potuerunt: tu quomodo istum locum edisseras: vtq̄ meliora dictū
V quiverunt sententiam reprobasti? Scribis ad me in epistola tua: (Nep̄ enī a me docendū
es) quomodo intelligatur quod idem apostolus dicit: Factus sum Iudæis tanq̄ Iudæus: vt Iu-
dæos lucrificarem: & cetera quæ ibi dicuntur compassionē misericordiæ: non simulationē fal-
laciæ. Fit enim tanq̄ æger qui ministrat egrotis: non cum se febres habere mentitur: sed cum
animo condolens cogitat quemadmodum sibi seruire vellet: si ipse egrotaret. Nam vtq̄ Iu-
dæus erat: Christianus autem factus: non Iudæorum sacramenta reliquerat: quæ conueni-
enter ille populus & legitimo tempore quo oportebat acceperat. Ideoq̄ suscepit ea celebranda
cum iam Christi esset apostolus: vt doceret non esse perniciosā his qui ea vellent sicut a pa-
rentibus per legem acceperant custodire: etiam cum in Christo credidissent: non tamē in eis
sān constituerent spem salutis: quoniam per dominum Iesum salus ipsa quæ illis sacramen-
tis significabatur aduenerat. Totius sermonis tui: quem disputatione longissima protraxisti
hic sensus est: vt Petrus non errauerit in eo qd̄ his qui ex Iudæis crediderant: putauit legē
esse seruandam: sed in eo a recta linea deuiauit: quo gentes coegerit iudaizare. Coegerit autē
non docentis imperio: sed conuersationis exemplo: Et Paulus non contraria sit locutus his
quæ ipse gesserat: sed quare Petrus eos qui ex gentibus erant iudaizare compelleret. Hæc er-
go sūma est q̄stio: immo sententiæ tuæ: vt post euāgelii Christi bñ faciāt Iudæi credētes si
legis mādāta custodiant: hoc est si sacrificia offerāt: q̄ obtulit Paulus: si filios circumcidāt: si labi-
bati seruent: vt Paulus i Timotheo: & oēs obseruare Iudæi. Si hoc vq̄ ei Chertithi & Hebionis
heretimi dlabimur: q̄ credēs in Christo: ppter hoc solū a parētib⁹ anathematizati sūt q̄ legis
cerimonias Christi euāgelio miscuerunt: & sic noua cōfessi sūt: vt vetera nō amitterēt. Quid
dicā de Hebionis q̄ Christianos esse se simulāt? Vtq̄ hodie p totas orientis synagogas inter
Iudæos hæresis est quæ dicit Mineos: & a Pharissæis nūc vsq̄ damna: quos vulgo Nazareos
p̄cipuanti: qui credunt in Christum filiū dei natum de virgine Maria: & eum dicunt esse qu

Act. 24.

I. Corin. 9.

sub Pontio Pilato passus est & resurrexit: in quem & nos credimus. Sed dum volunt & Iudaei esse & Christiani: nec Iudaei sunt nec Christiani. Oro ergo te: ut qui nostro vulnifculo medum putasset: acu foratam: immo punctum dicitur: huius sententiae medearis vulneri: quod lancea: & (ut ita dicam) phalaricæ mole percussus est. Neg. enim eiusdem est criminis in expla natione scripturarum diuersas maiorum sententias ponere: & hæc scilicet sceleratissimam rursum in ecclesiam introducere. Sin autem hæc nobis incumbit necessitas: ut Iudaeos cum legitimis suis suscipiamus: & licebit eis obseruare in ecclesiis Christi qd exerceuerunt in synagogis Sathanæ: dicam qd sentio: non illi Christiani fient: sed nos Iudaeos facient. Quis enim hoc Christianorum patienter audiat: qd in tua epistola continetur: Iudæus erat Paulus: Christianus autem factus: non Iudæorum sacramenta reliquerat: quæ continentur ille populus & legitimo tempore quo oportebat acceptat: deoq; susceptis celebrata ea cum iam Christi esset apostolus: ut doceret non esse perniciosam his qui ea vellent sicut a parentibus p legem acceperant custodire? Rursum obsecro te: ut pace tua meum dolorem audias. Iudæorum Paulus cerimonias obseruabat: cum iam Christi esset apostolus: & dicis eas nō esse perniciosas his qui eas velint sicut a parentibus acceperant custodire? Ego e contrario loquar: & reclamante mundoli bera voce pntiensem cerimonias Iudæorum & perniciosas esse & mortiferas Christianis. Et qui cumq; eas obseruauerit: siue ex Iudæis: siue ex gentibus: eum in barathrum diaboli deuolutum. Finis em legis Christus ad iustitiam omni credenti: Iudæo scilicet et gentili. Neg. enim omni credenti erit finis ad iustitiam: si Iudæus excipitur. In euangelio legimus: Lex & prophetæ usq; ad Ioannem baptistam. Et in alio loco: Propterea ergo magis quærebant cum Iudæis interficere: non solum soluebat sabbatum: sed & patrem suum dicebat esse deum: qualem se faciens deo. Et itaq;. De plenitudine eius nos omnes accepimus: & gratiam p gratia: quia lex p Moyse data est: gratia autem & veritas p Iesum Christum facta est. Pro legis gratia quæ præter iur gratia euangelii accepimus pmanentem: & p vmbribus & imaginibus veteris instrumenti: veritas p Iesum Christum facta est. Hic enim mihi quocq; ex psona dei vaticinatur: Ecce dies veniunt: dicit dominus: & consummabo domui Israël & domui Iuda testamentum nouum: non secundum testamentum quod disposui patribus eorum: in die quando apprehendi manum eorum: ut educerem eos de terra Aegypti. Obserua quid dicat: qd non populo gentilium: ei qui nō non receperat testamentum: sed d populo Iudæorum cui legem dederat p Moysen: testamentum nouum euangelii repromittat: ut nequaquam viuant in veritate licet & in nouitate spiritus Paulus autē super cuius nomine nunc questio ventilatur: crebras huiusmodi ponit sententias: quibus breuitatis studio pauca subnectam. Ecce ego Paulus dico vobis: quoniam si cuncta damini: Christi vobis nihil prodest. Et iterum. Euacuati estis a Christo: qui in lege iustificamini: a gratia excidistis. Et infra. Si spiritu ducimini: iam non estis sub lege. Ex quo apparet: qui sub lege est: non dispensari: ut nostri volueret maiores: sed vere vt ut intelligis: cum spiritu sanctum non habere. Qualia sint autem præcepta legalia: deo decore discamus. Ego inquit dedi eis pcepta non bona: & iustificationes in quibus non viuant in eis. Hæc dicimus: non quo legem iuxta Manichæum & Marcionem destruiamus: quam & sanctam & spiritalem iuxta apostolum nouimus: sed quia postq; fides venit: & temporum plenitudo misit de filium suum natum ex muliere factum sub lege: vt eos qui sub lege erant redimeret: vt adoptionem filiorum reciperemus: & nequaquam sub pedagogo: sed sub adulto & domino & hærede viuamus. Sequitur in epistola tua. Non ideo Petrus emendauit qd paternas traditiones obseruaret: qd si facere vellet: nec mendaciter nec incongrue faceret. Iterum dico: Episcopus es ecclesiæ Christi: magister: vt probes verum esse qd asseris: suscipe aliquem Iudæorum qui factus Christianus narum sibi filium circumcidat: qui obseruet sabbatum: qui abstineat a cibis quos deus creauit ad vendum cum gratiarum actione: qui quartodecimo die mensis primi agni mactet ad vesperam: & cum hoc feceris: immo non feceris: scio em te Christianum: & tū sacrilegum non esse factum? Velis nolis tuam sententiam reprobabis: & tunc scies opere difficilior esse cōfirmare sua: q̃ aliena rephēdere. Ac ne forsitan tibi non crederemus: immo non intelligerem? quid diceret? Frequenter em in longum sermo tractatus: caret intelligētia: & dum non sentit ab imperitis minus rephēditur: inculcas & replicas. Hoc ergo Iudæorum Paulus dimiserat qd malum habebant. Qd est malū Iudæorum: qd Paulus dimiserat? Vt q̃ illud qd seq̃: q̃ ignorantes inquit dei iustitiam: & suam volētes cōstitueret: iustitiæ dei nō sunt subiecti. Deinde q̃ post passionē & resurrectionē Christi: dato ac manifestato sacramēto gratiæ: secundum ordinem

Ro. 10.
Luc. 16.
Ioan. 5.
Ioan. 1.

Hic. 34.

Gal. 5.

Ezechi. 20.

Gal. 4.

Ro. 10.

Melchisedech adhuc putabant vetera sacramenta non ex consuetudine solennitatis: sed ex necessitate salutis esse celebranda: Quia tunc si nunquam fuissent necessaria: instructioque atque inaniter per eis Macchabaei martyres fierent. Postremo illud quod praedicatores gratiae Christianos Iudaei tanquam hostes legis persequerentur. Hos atque huiusmodi errores & vitia indicite damnares: ut iterum coeta arbitratum: ut Christum crucifaceret. Didicimus per te quae apostolus Paulus mala reliquerit Iudaeorum: rursum te docente discamus: quae bona eorum tenuerit. Observationes iniquas legis quas more patrio celebrant: sicut ab ipso Paulo celebratae sunt: sine ulla salutis necessitate. Id quid velis dicere: sine ulla salutis necessitate: non satis intelligo. Si enim salutem non afferunt: cur observant? Si autem observanda sunt: utique salutem afferunt: maxime quae observata martyres faciunt. Non enim observarentur: nisi salutem afferrent. Neque enim indifferenter sunt inter bonum & malum: sicut philosophi disputant. Bonum est continentia: malum est luxuria. Inter utrumque indifferens ambulare: digerere alui stercore: capitis naribus purgamenta pice respuitis rheumata iacere. Hoc nec bonum est nec malum est. Siue enim feceris: siue non feceris: nec iustitiam habebis nec iniustitiam. Observare autem legis caerimonias: non potest esse indifferens: sed aut malum est: aut bonum est. Tu dicis bonum: ego assero malum: & malum non solum his qui ex gentibus sed et his qui ex Iudaico populo crediderunt. In hoc nisi fallor loco: dum aliud vitas: in aliud deo iocaris. Dum enim metuis Porphyrium blasphemantem: in Hebonis incurris laqueos: his qui credunt ex Iudaeis: observandam legem esse decernens. Et quia periculosum intelligis esse quod dicis: rursum illud superfluis verbis temperare conaris: sine ulla salutis necessitate: sicut Iudaei celebranda putabant: aut fallaci simulatione: quod in Petro reprehendit Paulus. Petrus igitur simulavit legis custodiam: iste autem reprehensor Petri: audacter observavit legitimam. Sequitur enim in epistola tua. Nam si propterea illa sacramenta celebrauit: quia simulavit se Iudaeum: ut illos crucifaceret: cur non etiam sacrificavit cum gentibus: quia & his qui sine lege erant tanquam sine lege factus est: ut eos quoque crucifaceret: nisi quia & illud fecit ut natura Iudaeus: & hoc totum dixit: ut non Paulus se fingeret esse quod non erat: sed ut misericorditer ita subueniendum esse sentiret: ac si ipse in eo errore laboraret: non scilicet mentionis ad se: sed compariens affectu. Bene defendis Paulum: quod non simulaverit errorem Iudaeorum: sed vere fuerit in errore: neque imitari voluerit Petrum mentiri: et quod erat metu Iudaeorum dissimulare: sed tota libertate Iudaeum se esse diceret. Nova clementia apostoli Iudaeos Christianos vult facere: ipse Iudaeus factus est. Non enim poterat luxuriosos ad frugalitatem reducere: nisi se luxuriosum probasset: & misericorditer / ut ipse dicis / subuenire miseris: nisi se miserum ipse sentiret. Vere enim miselli: & misericorditer deplorandi: qui contentione sua & amore legis abolitae: apostoli Christi fecerit Iudaei. Nec multum interest inter meam & tuam sententiam: quia dico & Petrus & Paulus timore fidelium Iudaeorum: legis exercuisse: immo simulasse mandata. Tu autem asseris hoc eos fecisse clementer: non mentientis astu: sed compariens affectu: dum modo illud consistit vel metu vel misericordia eos simulasse se esse quod non erant. Illud autem argumentum quo aduersus nos uteris quod & gentilibus debuerit gentilis fieri: si Iudaeus Iudaeus factus est: magis pro nobis facit. Sicut enim non fuit vere Iudaeus: sic nec vere gentilis erat: & sicut non fuit vere gentilis: sic nec vere Iudaeus erat. In eo autem imitator gentilius est: quia praecipuum recipit in fide Christi: & indifferenter permittit vesci cibis quos damnant Iudaei: non cultum ut tu putas idolorum. In Christo enim Iesu nec circuncisio est aliquid: nec praecipuum: sed observatio mandatorum dei. Quod igitur te & iterum atque iterum deprecor: ut ignoscas disputantunculae meae: & quod modum meum egressus sum: tibi imputes qui coegisti ut rescriberem: & mihi cum Sesthoro oculos abstulisti. Nec me putes magistrum esse mendacium: qui sequor Christum dicentem. Ego sum via: veritas: & vita. Nec potest fieri ut veritatis cultor mendacio colliam submittam. Neque mihi imperitorum plebeculam concites qui te venerant ut episcopum: & in ecclesia declamantem sacerdotii honore suscipiunt: me autem aetatis ultimum: & pene decrepitem: ac monasterii & ruris secreta sectantem parvipendunt: & quas tibi quos doceas siue reprehendas. Ad nos enim tantis matris atque terrarum a te diuisos spariis: vix vocis tuae sonus pervenit. Et si forsitan literas scripseris: ante eas Italia ac Roma suscipient: quod ad me cui mittenda sunt deferantur. Quod autem in aliis quaris epistolis: cur mea prior in libris canonicis interpretatio asteriscos habeat: & virgulas praenotatas: & postea aliam translationem absque his signis ediderim: Pace tua dixerim: videris mihi non intelligere quod quaesisti. Illa enim interpretatio, lex, interpretum est: & virgulae, & obeli sunt.

Philip. 3.

Gal. 3. & 6.

Ioh. 14.

gnificatur q. lxx. plus dixerint q̄ habetur in Hebræo: vbi autē asteriscid est stellæ præluces
 ex Theodorici editione ab Origene additum est. Et ibi græca translatus hic de ipso He
 braico qd̄ intelligebamus expressimus: sensuum potius veritatē q̄ verborū interduum ordinē
 conferuantes. Et miror quomodo, lxx. interpretum libros legas: non puros vt ab eis editi sūt:
 sed ab Origene emendatos: siue corruptos p̄ obelos & asteriscos: & Christiani hominis interp̄
 tatiunculā non lequaris: præsertim cum ea quæ addita sunt ex hominis iudici atq; blasphem
 i post passionem Christi editione transuleris. Vis amator esse verus. lxx. interpretum: non
 legas ea quæ sub asteriscis sunt: immo rade de voluminib⁹: vt veterē te furorem probes. Qd̄
 si feceris: omnes ecclesiæ: bibliothecas condemnare cogeris. Vix enim vnus aut alter inueni
 erur liber: qui ista non habeat. Porro q̄ dicis non debuisse me interpretari post veteres: &
 nouo veris syllogismo. Aut obscura fuerant quæ interpretati sunt. lxx. aut manifesta. Si
 obscura: te quoq; in eis falli potuisse credendum est. Si manifesta: illos in eis falli non potuisse
 se perspicuum est. Tuo tibi sermone respondeo. Omnes veteres tractatores qui nos in do
 mino præcesserunt: & qui scripturas sanctas interpretati sunt: aut obscura interpretari
 sunt: aut manifesta. Si obscura: quomodo tu post eos ausus es differere: quod illi explanare
 non potuerunt. Si manifesta: superfluum est te voluisse differere: quod illos latere non potuisse:
 maxime in explanatione psalmoz: quos apud græcos interpretati sunt multis voluminib⁹
 primus Origenes: Secundus Eusebius Cæsariensis: Tertius Theodorus Heracleotes: Quar
 tus Asterius Scythopolitan⁹: Quintus Apollinaris Laodicenus: Sextus Didymus Alexandri
 nus. Feruif & diuersorū in paucos psalmos opuscula. Sed nūc de integro psalmorū corpore di
 cimus. Apud latinos autē Hilari⁹ Pictauiensis: & Eusebius Vercellensis episcopi: Origenem &
 Eusebium transulerunt: Quoꝝ priorem & noster Ambrosius in quibusdam securus est. Res
 pondeat mihi prudentia tua: quare tu post tantos & tales interpretes in explanatione psal
 moz diuersa senseris. Si enī obsecuri sunt psalmi: te quoq; in eis falli potuisse credendum est.
 Si manifesti: illos in eis falli potuisse non creditur: ac per hoc utroq; modo sup̄flua erit interp̄
 tatio tua: & hac lege potius loqui audebis: & qd̄cūq; alius occupauerit: ali⁹ de
 eo scribendi nō habebis licentiam. Quin potius humanitatis tuæ est: in quocunq; tibi tribu
 is: indulgere & ceteris. Ego enim non tam vetera abolere conatus sum quæ linguae meæ ho
 minibus emendata: græco iū latinum transuli: q̄ ea testimonia: quæ a Iudeis prætermissa
 sunt: vel corrupta: proferre in medium: vt scirent nostri qd̄ Hebræa veritas contineret. Si cui
 legere non placet: nemo compellit inuitum. Bibas vinum vetus cum suauitate: & nostra mu
 sta contemnat: quæ in explanatione priorū edita sunt: vt sic vbi illa non intelliguntur: ex no
 ris manifestiora fiant. Quod autē genus interpretationis in scripturis sanctis sequendum
 sit: libet quem scripsi de optimo genere interpretandi: & omnes p̄fatiuncula: diuinorū volu
 minum quas editioni nostræ p̄posuimus explicant: ad illasq; prudenter lectorē remittendum
 puto. Et si me vt dicis in noui testamenti emendatione suscipis: exponisq; causam cur suscipi
 as: quia plurimi linguae græcæ habentes scientiam: de meo possent opere iudicare: eandem inte
 gritatē debueras etiā in veteri credere: testamētis: q̄ nō nra cōfinaxim⁹: sed vt apud Hebræos i
 uenim⁹ diuina trāstulim⁹. Si cui dubitas: Hebræos interroga. Sed forte dices: Quid si Hebræi
 aut r̄sidere noluerit: aut mētr̄i voluerit: Tota frequētia Iudæorū i mea interp̄tatione reticebit
 nullusq; iueniri poterit: q̄ Hebrææ liguæ habeat notione: aut oēs imitabit illos Iudæos quos
 dicis in Africæ reptos oppidulo in meā cōspirasse calumniam. Huiusmodi enī i epistola tua
 exis fabulam. Quidam frater noster coepiscopus: cum lectitate insisteret in ecclesia cui præ
 est interpretatione tuam: mouit quiddam longe aliter a te positum apud Ionam p̄phetam: q̄
 erat omnium sensibus memoriæq; inueteratum: & tot aratum successionebus decautum.
 Factus est tantus tumultus in plebe: maxime græcis arguentibus & inflammantibus calum
 niam falsitatis: vt cogeretur episcopus: (ea quippe ciuitas erat) Iudæorum testimonium stagi
 tare. Vtrum autem illi imperitia: an malicia: hoc esse in Hebræis codicibus responderunt: qd̄
 & græci & latini habebant atq; dicebant. Quid plura! Coactus est homo velut mendositate
 corrigere: volens potius magnū periculum non remanere sine plebe. Vnde etiam nobis videtur
 aliq̄ te quoq; in nonnullis falli potuisse. Dicis me in Iona p̄pheta male quiddam interp̄tra
 tum: & seditione populi conclamante: p̄pter vnus verbi dissonantiam: episcopi pene sacer
 dotium p̄didisse: Et quid sit illud quod male interpretatus sum subtrahis: aufertis mihi occa
 sionem defensionis meæ: ne quicqd̄ dixeris me respondente soluturū: nisi forte vt ante annos

A

B

C

plurimos cucurbita venit in medium: afferente illius temporis Cornelio & Asinio Pollione me me hederam ꝑ cucurbita transiisse. Super qua re in commentario lonæ ꝑꝑter plenius respondimus. Hoc tantum nunc dixisse contenti: ꝑ in eo loco vbi, lxx. interpres cucurbitam et Aquila cum reliquis hederam transulerunt: id est Kariaconi in Hebræo volumine Ciceio scriptum habet: quam vulgo Syri Ciceiam vocant. Est autem genus virgultilata habens folia in modis pampini. Cumꝑ plantarū fuerit: cito cōsurgit in arbusculā: absqꝫ vllis calamorū & hastiliū adminiculis: quibus & cucurbitæ & hederæ indigent: suo trunco se sustinent. Hoc ergo verbum de verbo edisserens: si ciceion trāsferre voluissē: nullus scelleret: si cucurbitam: id dicerem quod in hebraico non habetur: hederam posui: vt cæteri interpretibus cōsentirē. Sinautem in dæi vestri: vt ipse asseris: malitia vel imperitia hoc dixerunt esse in voluminibus hebræorum: quod in græcis & latinis codicibus continetur: manifestum esse eos aut hebræas ignorare literas: aut ad irridendos cucurbitarios voluisse mētiri. Peto in fine eplæ: vt quiescentē senē: olimꝑ veterantū: militare nō cogas: & rursum de vita periclitari. Tu qꝫ iuuenis es: & in ꝑōticali culmine cōstitutus: doceto ꝑꝑos: & notis Africæ frugibus: Romana tecta locupleta. Mihi sufficit cū audire & lectore paupculo ī angulo monasterii susurrare.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymū sē de libro quē asserbatur contra eum Romā misisse expurgantis.

Epistola. XII.

D

Omino charissimo & desyderantissimo & honorando in christo fratri & cōꝑrebytero Hieronymo: Augustinus in dño salutē. Audiu i puenisse in manus tuas literas meas: sed qꝫ adhuc rescripta non meruinequāqꝫ impurauerim dilectioni tuæ. Aligd proculdubio impedimēti fuit. Vnde agnosco a me dñm potius deprecandū: vt tuæ voluntati det facultatē mittendi qđ rescripseris. Nā rescribendi iā dedit: quia cū volueris facillime poteris. Etiam hoc ad me sane perlātū: vtrū quidē crederem dubita uisē hinc quoqꝫ tibi aligd vtrū scriberē dubitare nō debui. Hoc autē breue est: suggestū esse charitati tuæ / a nescio quibus fratribus mihi dictū est: qꝫ librū aduersus te scripserim: Romāqꝫ miserim. Hoc falsum esse noueris: deū nostrū testor hoc me nō fecisse. Sed si forte aliqua in aliquibꝫ scriptis meis reperirint: in quibus aliter aliquid qꝫ tu sensisse reperiat: nō contra te dictū sed qđ mihi videbatur a me scriptū esse: putare debere cognoscere: aut si cognosci nō potest credere debere. Ita sane hoc dixerim: vt ego non tū paratissimus sim si quid te in meis scriptis mouerit frateme accipere: quid cōtra sentias: aut de correctione mea: aut de ipsa tua beniuolentia gauisus: vtrū etiā hoc a te postulē ac flagitē. O si licuisset & si nō cohabitante saltē vicino te in dño perui ad crebrū & dulce colloquiū. Sed quia id nō est datum: peto vt hocipsum: qꝫ in Christo qua possumus simul sumus: conseruari studeas & augeri ac perficere: rescripta quīs rara nō spernere. Saluta obsequio meo sanctū fratē Paulinianū: & om̃s fratres qui tecum ac de te in dño gaudent. Memor nostri exaudiari a dño in omni sancto desyderio tuodñe charissime & desyderantissime & honorande in christo frater.

Sancti Hieronymi ad beatū Augustinū rationem reddētis cur epistolæ suæ nō responderit: & vt vel aperte scribat: vel veriora mittat exemplaria postulantis: simulqꝫ suadētis ne iuuenis ipse scribendo senē ꝑuocet. Libelli præterea Calphurnii exemplaria sibi misisse significantis.

Epistola. XIII.

E

Omino vere sanctior ac beatissimus papæ Augustino: Hieronymus in christo salutē. In ipso ꝑfectionis articulo: sancti filii nri Asterii hypodiacoconi necessarii mei beatitudinis tuæ literę supuenerūt: quibꝫ satisficis: te cōtra paruitatē meā librū Romā non misisse. Hoc nec ego factū audieram: sed epistolæ cuiusdā quasi ad me scriptæ: per fratrem nostrum Syfinnii diaconū huc exemplaria peruenerunt. In quibus hortaris me vt ꝑꝑos: sup quodā apostoli capitulo canā: & imiter Sefichog iter vituperatiōis & laudes Helenæ stituerim: vt qꝫ detrahēdo oculos ꝑdiderat: laudādo receperit. Ego simpliciter fateor dignationē tuę: licet stilus & exornatū tua mihi viderent: tñ nō temere exēplaribus litterarū credendū putauim: forte me respondente laus: iuste expositularis: qꝫ probare auit debuim: sem tuum esse sermonem: & sic rescribere. Accessit ad moram sanctæ & venerabilis Paulæ longa infirmitas. Dum enī languenti multo tempore affedimus: pene epistolæ tuæ: vel eius qui sub tuo nomine scripserat: obliui sumus: memores illius vericuli: Musica in la-

70. dist. vii
nā.

Perſius.

Vir. 5. cnci.

Aut importuna narratio. Itaq; si tua est epistola: aperte scribe: vel mitte exemplaria veriora: vt absq; vilo rancore stomachi: in scripturarum dispositione versetur: & vel nostrum emende mus errorem: vel alium frustra reprehendisse doceam⁹. Absit autem a me: vt quicq; de libris beatitudinis tue attingere audeam: Sufficit enim mihi probare mea: & aliena nō carpere. Ce terum optime nouit prudentia tua: vnumquēq; in suo sensu abundare: & puerilis esse ia tantia: quod olim adolescentuli facere & consueuerant: accusando illustres viros: suo nomi ni famam quærere. Nec tam stultus sum: vt diuersitate explanationum tuarū me lēdi putem: q̃a nec rū lēderis si nos contraria senserimus. Sed illa est vera inter amicos reprehensio: si nostrā peram non videntes: alioq; iuxta Perſiū manicam consideremus. Superst vt diligas diligen tem: & in scripturay campo iuuenis: senem non prouoces. Nos nostra habuimus tempora: & cucurrimus quantū potuimus. Nunc te corrente: & longa spatia transmeāte: nobis debetur ocium: simulq; vt cum venia & honore tuo dixerim: ne solus mihi de poetis aliquid propo ſuisse videaris: memento Daretis & Entellii: & vulgaris puerbiū: q̃ nos lassus fortis figat pes dem. Tristes hæc dictauim⁹. Vtinam mereremur complexus tuos: & collatiōe murua vel doceremus aliqua vel discerem⁹. Misi mihi temeritate solita: maledicta sua Calphurnius co gnomēto lanarius: quæ ad Africam quoq; studio ei⁹ didici peruenisse. Ad quæ breuiter ex p te respondi: & libelli eius vobis misi exemplaria: latius op⁹ cum opportū fuerit primo mis surus tempore. In quo illud cauebam: ne in quoq; existimationē lederem Christianam: sed tā rum vt delirantis imperiti mendacium ac vceptoriam confutarem. Memento mei sancte ac venerabilis papa. Vide quantum te diligam: vt ne prouocatus quidem voluerim respondere nec credam tuum esse quod in altero forte reprehenderem. Frater Cōmunis suppliciter te sa lutat.

Sancti Hieronymi ad beatum Augustinum: admirantisq; per crebras epistolas se compellat ad respondendum cuidam epistolæ: cum illa eadem & Romæ & in Italia a plerisq; habeat dicatur: causaq; cur respondere noluerit exponētis: atq; vt iuuenibus congregiatur & se nem ac veteranum nō vocet ad certamen cōmonētis.

Epistola. XIII.

Omino vere sancto & beatissimo papæ Augustino: Hieronymus in domino salutem. Crebras ad me epistolas dirigit: & sepe cōpellis vt respondeam cui dam epistolæ tuæ: cuius ad me vt ante iam scripsi: per fratrem Syſinniū dia conum exemplaria puenerunt: absq; subscriptione tua: & quæ primum p fra trem Profuturum: secundo per quendam alium te misisse significas: & Intē rim Profuturum retractum de itinere: & episcopum constitutū: veloci mo re subractum: illum cuius nomen retices: maris timuisse discrimina & nauis gationis mutasse cōsiliū. Quæ cū ſea ſint: satis mirari nequeo: quomodo ipsa epistola & Ro mæ & in Italia haberi a plerisq; dicatur: & ad me solum nō puenerit: cui soli missa est: præter tim cum idem frater Syſinnius inter ceteros tractat⁹ tuos dixerit eā se non in Africa: nō apd te sed in insula Adriæ ante hoc ferme quinquennium repperisse. De amicitia omnis tollenda suspitio est: & sic cum amico quasi cum altero se esse loquendum. Nonnulli familiares mei & vasa Christi: quorum Hierosolymis & in sanctis locis p̃magna copia est: suggerēbant non ſim plici a te animo factum: sed laudem atq; rumusculos & gloriolā populi requirētē: vt de nobis crederes: vt multi cognocerent: te prouocare me timere: te scribere vt doctissime tacere vt imperitius: & tandem repperisse qui garrulitati meæ modum imponeret. Ego autē vt ſim pliciter fatear: dignationi tuæ primum idcirco respondere nolui: quia tuam liquido episto lam non credebam: nec vt vulgi de quibusdam puerbium est) litum melle gladium. Deina de illud cauebam: ne episcopo cōmunionis meæ: videret p̃caciter respondere: aliqua in res p̃hendētis epistola rephendere: præsertim cum quadam in illa hēretica iudicaret. Ad exte rum ne ru iure expostulares & diceres. Quid enim? Epistolam meā videras: & notæ tibi ma nus in subscriptione signa dephenderas: vt tam facile amicum lēderes: & alterius maliriam i meam verteres contumeliam! Igif vt ante iam scripsi: aurt mitte eandem epistolā tua sub scriptā manu: aurt senem lantantem in cellula laceſſere deſine. Sin autem tuam vis vel exerce re vel ostendere doctrinam: quare iuuenes & disertos & nobiles: quorū Romæ dicunt⁹ esse g̃ plurimū: qui possint & audeant tecum congregi: & in disputatione sanctay scripturay iugū cum episcopo ducere. Ego quondam miles: nunc veteranus: & tuas & aliorum debeo laudat

re victorias: non ipse rursus effecto corpore dimicare: ne si me frequenter ad rescribendū impuleris: illius recorder historia: q. Annibalem iuueniliter exultantem. Q. Maximus patiens sua frerit. Omnia fert aetas: animum quoq. saepe ego longos Cantando puerum memini me condere soles. Nūc oblita mihi tot carmina: vox quoq. moerim iam fugit ipsa. Et vt magis de scripturis sanctis loquar: Berzelai ille galaadites: regis David beneficia: omnesq. delicias iuueni delegans filio: ostendit senectutem hanc appetere non debere: nec oblata suscipere.

Titus Liu?
Vir. in buc

2. Reg. 19.

H Q. autem iuras te aduersum me librum non scripsisse: neq. Romā misisse quem non scripsisse si forte aliqua in tuis scriptis reperiantur: quae a meo sensu discrepent: non me a te la sum: sed a te scriptum qd tibi rectum videbar: ut: Quae scilicet me patienter audias. Non scripsisti librum: & quo modo mihi reprehensionis a te mea: per alios scripta delata sunt? Cur habet italia: qd tu nō scripsisti? Qua ratione poscis vt rescribam ad ea quae scripsisse te denegas? Nec tam hebes sum: vt si diueria senseris: me a te lesum putē. Sed si mea cōmuni dicta reprehendas: & rationem scriptorum exetas: & quae scripserim emendare compellas: & ad *ωλυ* *ωλυ* *ωλυ* puoces: & oculos mihi reddas: in hoc laeditur amicitia: in hoc necessitudinis iura violantur: ne videamur certare pueriliter: & fautoribus iniucem vel detractoribus nostris tribuere materiam contendendi. Hanc scribo: quia te pure & christiane diligere cupio: nec quicq. in mea mente retinere: qd distet a labiis. Non enim conuenit: vt ab adolecētia: vsq. ad hanc aetatem: in monasterio cum sanctis fratribus labore defudans: aliquid contra episcopum cōmuniois meae scribere audeam: & eum episcopum: quē ante coepi amare q. nosse: qui me prius ad amicitias prouocauit: quem post me orientem in scripturarū eruditione letatus sum. Igitur aut tuum nego librum: si forte non tuus est: & define flagitare rescriptum ad ea quae non scripsisti: aut si tuus est: ingenuē cōfiteri: vt si in defensione mei aliqua scripsero: in te culpa sit qui prouocasti: non in me qui respondere compulsi sum. Addis praeerea te paratum esse: vt si quid me in tuis scriptis mouerit: aut corrigere volueris: fraterne accipias: & non solum mea in te beniuolentia gauisurus: sed vt hoc ipsum faciam deprecari. Rursum dico qd sentio. Prouocas senem: acutem stimulas: videris iactare doctrinam. Non est autem aetatis meae: putari maluolum erga eum cui magis fauorem debeo. Et si in euangelis ac prophetis perueri homines inueniunt qd narrantur reprehendere: miraris si in tuis libris & maxime in scripturarum expositione: quae vel obscurissimae sunt: quaedam a recta linea discrepare videatur? Et hoc dico: non q. in operibus tuis quaedam reprehendēda iam censeam. Neq. em lectio: ni eorum vnq. operam dedinec horum exemplariorum apud nos copia est: praeter soliloquiorum tuorum libros: & quosdam commentarios in psalmos: quos si vellem discutere: non dicam a me (qui nihil sum) sed a veterum graecorum docerem interpretationibus discrepare. Vale mihi amice charissime: aetate filii: dignitate parens: & hoc a me rogatus obsecra: vt quicquid mihi scripseris: ad me primum facias peruenire.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum: de commemoratis in superiori epistola accurate te purgantis: veniamq. si leserit deprecātis. In qua etiam deplorat inter Hieronymum & Rufinum quondam amicissimos tantam exortam esse discordiam: quos ad pristinam charitatem nititur reuocare.

Epistola. XV.

Omino venerando & desiderantissimo fratri & cōpresbytero Hieronymo Augustinus in dño salutē. Quis existimem anteq. istas sumeres: venisse in manus tuas literas meas: quas p. dei serui filium nostrum Cyprianū diaconū misi: quibus certissime agnosceres meam esse epistolā. Cuius exēplaria illuc peruenisse commemorasti: vnde iam me arbitror rescripseris tuis velut entellinis grandibus atq. acribus celtibus: tanq. audacem Daretem: coepisse pulsari atq. versari. Nunc tamē eis ipsi respondeo literis tuis: quas mihi p. sancti filii nostri Asteriū mittere dignatus es. In qb. multa in me cōperi tuę beniuolēssimę charitatis: & rursus quēdā nōnulli? a me tuę offensionis indicia. Itaq. vbi mulcebar legē: ubi continuo seriebar: hoc sane vel maxime admirans: q. cum dicas te exēplariis literarum mearum ideo temere non putasse credendum: ne forte te respondente laesus iuste expoltarē: me q. probare ante debuisses meum esse sermonē: & sic rescribere: postea iubeas si mea est epistola apte me scribere: aut mittere exēplaria veriora: vt absq. villo rancore stomachi in scripturarū

disputatione versetur. Quo pacto enim possumus in hac disputatione sine rancore versari: si me lacerare paras! Aut si non paras: quomodo ego te non lacerante: abs te latus iuste exposui: lare: q. p. bare ante debuisses mihi esse sermonē: & sic rescribere: Hoc est & sic lacerare! Nisi enim rescribendo lassifies: ego iuste exposulare nō possem. Proinde cum ita rescribis vt laceras: quis locus nobis relinquit in disputatione scripturarū: sine vilo rancore versandi! Ego quidē absit vt lacerar: si mihi certa ratione volueris & potueris demonstrare illud ex epistola apostoli vel quid aliud scripture sanctorū te verius intellexisse q̄ me. Immo vero absit: vt non cum gratiarum actione lucris meis deputem: si fuero te docente instructus: aut emendante correctus. Verūtamen tu mihi frater charissime: nisi te putares k̄sum scriptis meis: non me putares hē di posse rescripsis tuis. Nullo eū modo id de te opinatus fuero: q. non te arbitraris lassum: sic tamen rescribis vt lēdas. Aut si te non rescribente: ego ppter nimiam stultitiam meam lacerādi posse putatus sum: hoc ipso lassisti plane: q. de me ita sensisti. Sed nullo modo tu me: quem nō q̄ talem expertus es: temere talem crederes: qui litterarum mearum exemplaribus etiam cum stilum meum nōfles: temere credere noluisse. Si eū non immerito vidisti me iusta exposulare: turum fuisses: si temere crederes esse literas meas: quē non essent meas: quanto iustius exposulare me ipsum temere putatum talem: quale me expertus non esset qui putauisset: Nequaquā ergo ita prolabereris: vt te non rescribente quo lēderet: me tamen existimares tamis insipientem: etiam tali tuo rescripto lacerādi potuisse. Restat igitur vt lēdere me rescribendo disponeres: si certo documento meas esse illas literas nosceres. Atq. ita quia non credo q. in iuste me lēdē dum putares: superest vt agnoscam peccatum meum: q. prior te illis literis laceris: quas meas esse negare non possum. Cur itaq. conor contra fluminis tractum: ac non potius veniā peto! Obsecro te ergo per mansuetudinem Christi: vt si lacerādi te dimittas mihi: nec me vicissim lacerando: malum p. malo reddas. Laceras autem me si mihi tacueris errorem meum: quem fors te inuenis in factis vel dictis meis. Nam si ea in me reprehēderis quę reprehēdenda nō sunt te lacerādi magis q̄ me: qd absit a moribus: & sancto proposito tuo: vt hoc facias voluntate lēdē disculpans in me aliquid dente maledico: quod mente veridica esse scis non culpandum. Ac p. hoc aut beniuolo corde arguas: etiam si caret dilectio: qd arguendum putas: vt paterno affectu mulceas: quem abicere nequeas. Potest enim fieri vt tibi aliud videatur q̄ veritas habet dum tamē abs te aliud non fiat q̄ charitas habet. Et ego amicissimam reprehensionem gratissime accipiam: etiam si reprehendi non meruit qd recte defendi potest: Aut agnoscam simul & beniuolentiā tuam: & culpam meam: & quantum dominus donat in alio grātus: in alio emēdatus inueniatur. Quid ergo! Fortasse dura sed certe salubria verba tua: tanq. cestus Entelli perimebam. Cardebat illi: non curabatur: & ideo vincebatur: nō sanabatur. Ego autem si me dicinalem correptionem tuam trāquillius accepero: non dolebo. Si vero infirmitas velut humana mea: etiam cum veraciter arguor non potest nisi aliquantulum contristari: melius tu mor capiris dolet dum curatur: q̄ dum ei parcitur & non sanatur. Hoc est enim qd acute vidit: qui dixit: Viriliores esse plerumq. inimicos iurgantes: q̄ amicos obiurgare metuentes. Illi enim dum rixantur dicunt aliquando vera quę corrigamus: isti autem minorem q̄ oportet exhibent iustitiā libertatem: dum amicitia timent exasperare dulcedinem. Quapropter & si bos vt tibi videris: lassus senectute forte corporis: non vigore animi: tamē in area domini: castru tuo laborē defudans: ecce sum: si quid perperam dixi: fortius sige pedem. Non mihi esse debet molestum pondus aetatis tuę: dummodo conteratur palea culpę inext. Proinde illud qd in extremo epistolę tuę posuisti: cum magni desiderii suspitio vel lego vel recolo. Vtinā inquis mereremur complexus tuos: & collatione mutua: vel doceremus aliqua: vel disceremus. Ego autem dico: vti nam saltem propinquis terrarū locis habitaremus: vt si non possent miseri nra colloquia: litterę possent eē crebriores. Nunc vero tanto locorū intervallo absumus a sensibus nostris: vt de illis verbis apostoli ad Galatas: iuuenem me ad tuam sanctitatem scripsisse meminerim: & ecce iam senex: mecum rescripta meruerim: faciliusq. ad te exemplaria epistolę meę peruenierint: nescio qua occasione proueniente: q̄ ipsa epistola me curante. Homo enim qui eam tunc acceperat: nec ad te pertulerit: nec ad me retulerit. Tantę autem mihi in literis tuis: quę in manus nostras venire potuerunt: apparent res: vt nihil studiorum meorum mallem si possem q̄ inhaerere lateri tuo. Qd ego quia non possum: aliquem nostrorū in domino filiorum: erudiendum nobis ad te mittere cogitavi: etiam de hac re tua rescripta me gero. Nam ne p. in me tantum scientiā scripturarum diuinarum est: aut esse id poteris: quā

M tum inesse tibi video. Et si quid in hac re habeo facultatis: utcumq; impendo populo dei. Vacare autem studiosis diligentius q̄ quæ populi audiunt instruendis: propter ecclesiasticam occupationem omnino non possum. Nescio quæ scripta maledica: super tuo nomine ad Africam peruenisse audiuimus. Accepimus tamen qd̄ dignat⁹ es mittere: illis respondens maledictis. Quo preloso: fateor multum dolui: inter tam charas familiaresq; personas: cunctis pene ecclesiis no-
 rissimo amicitie vinculo copulatis: tantum malum extitisse discordia. Et tu quidem quantum tibi modereris: quantumq; teneas aculeos indignationis tuæ: ne reddas maledictum pro maledictis: satis in tuis literis eminet. Veritatem eas ipsas cum legissem: contabui dolore & obriui timore. Quid de me illa facerent: quæ in te ille scripsit: in manus meas forte venis-
 sent: Vt mundo ab scandalis. Ecce fit: ecce prorsus impletur quod veritas ait: Quoniam abundabit iniquitas: refrigescet charitas mulierum. Quæ sibi enim iam si da pectora tuo refundat tibi: In cuius sensu tota se proiciat secunda dilectio? Quis deniq; amicus non formidet ut: quas suspirans inimicus: si potuit inter Hieronymum & Rufinum hoc qd̄ plangimus exoriri? O misera & miseranda conditio. O infida in voluntariis amicorum scientia presentium: ubi nulla est præscientia futurorum. Sed quid hoc alteri de altero gemendum putemus: quod nec ipse quidem sibi homo est notus imposterum? Nouit enim utcumq; vix forte nunc qualis sit: qualis autem postea futurus sit ignorat. Hæc potro non tantum scientia qualis quisq; sit: verum etiam præscientia qualis futurus sit: si est in sanctis & beatis angelis: quomodo fuerit diaboli beatus aliquando cum adhuc angelus bonus esset: sciens futuram iniquitatem suam de sempiternum supplicium: omnino non video. De qua re si tamen eam nosse opus est: vellem audire quid sentias. Vide quid faciant terræ ac maria: quæ nos corporaliter dirimunt. Si hæc epistola mea quam legis ego effem: iam mihi diceret quod quaesivi. Nunc vero quando rescriberis: Quando mittes? Quando perueniet? Quando accipiam? Et tamen vitam quandoq; fiat: quod tam cito fieri non posse q̄ volumus: quamta possumus tolerantia sustinemus. Vnde res curro ad illa verba epistolæ tuæ dulcissima: sanctiq; desiderii tui plenissima: & ea facio vicissim mea. Vtinam mereretur complexus tuos: & collatione mutua vel doceremus aliqua vel disceremus. Si tamen esse vilo modo posset: ego te docerem. In his autem verbis non iam tuis tantum sed etiam meis ubi delector & reficior: & ipso quis pendente & nō attingente vtriusq; nostri cum desiderio: non parua ex parte consolator. Vbi rursus accerrimis dolorum stimulis ter lambere: tanta amaritudinis irrepsisse perniciem: quando non ubi non: cui non hominibus formidandum: cum eo tempore quo abiectis iam sarcinis secularibus: iam expediti dominum sequebimini: & in ea terra viuebatis simul: in qua dominus humanis pedibus ambulans pacem meam inquit de vobis: pacem meam relinquo vobis: viris ætate maturis: & in eloquio domini habitantibus vobis accidere potuit? Vere tentatio est vita humana super terram. Heu mihi qui vos alicubi simul inuenire non possum. Forte ut moueor: ut doleor: ut timeor: p-
 ciderem ad pedes vestros: sberem quantum valerem: rogarem quantum amarem: nunc vni-
 quæq; vestrum pro seipso: nunc vtrumq; pro alterutro: & p̄ aliis: & maxime infirmis: pro quibus Christus mortuus est: qui vos tanq; in theatro vitæ huius cum magno sui periculo specta-
 nt: ne de vobis ea conferendo spatietis: quæ quidq; concordantes delere non poteritis: qui nunc concordare nolitis: aut quæ concordare legere timeatis: ne iterum legeretis.

O Verum dico charitati tuæ: nihil me magis q̄ hoc exēplum tremissem: cum quadam ad me in epistola tua legerē tuæ indignationis indicia: non tam illa de Entello & boue lassos: ubi mihi potius hilariter iocari: q̄ iracunde minari visus es: illud qd̄ serio te scripsisse satis apparet. Vnde supra clocutus sum: plus fortasse q̄ debuissē ubi astiti: forte laesus fuisse ex postulare. Rogo te si fieri potest: ut inter nos queramus & differamus aliquid: quo si ne amaritudine discordiæ corda nostra pascantur: fiat. Si autē non possum dicere quid mihi emendandum videatur in scriptis tuis: nec tu in meis: nisi cum suspitione inuidiæ: aut lesionis: ne amicitie: quiescamus ab his: & nostræ vitæ salutari parcamus. Minus certe assequatur illa quæ inflat: dum non offendatur illa quæ ædificat. Ego me lōge esse sentio ab illa perfectione: de qua scriptum est: Si quis in verbo non offendit: hic perfectus est vir. Sed plane in dei misericordia puto me posse facile abs te petere veniam: si quid offendid: mihi apere debes: ut cū te au-
 diero lucreris fratri tuū. Neg. n. quia hoc ppter longinquitatē terrarū nō potes facere integ-

Matth. 18.
Matth. 24.

Ioan. 14.
Iob. 7.

Iacobi. 3.

me & te: propterea debes finire errare me. Propterea quod ad ipsas res quas nosse volumus attinet si quod veri me tenere vel scio vel credo vel putor: in quo tu aliter sentis: quantum dat dominus sine tua sinuaria conabor asserere. Quod autem pertinet ad offensionem tuam: cum te indignum sentierim: mihi aliud quod veniam descebar. Nec omnino arbitror te succedere potuisse nisi ad hoc dicerem quod non debuisti: aut non sic dicerem vt debuisti: quia nec minor minus nos scire iniucem quod scimus a coniunctissimis & familiarissimis nostris. In quo et ego charitatem fateor: facile me totum proiciat praesertim fatigatum scandalis sacculi: & in ea sine ulla sollicitudine requiesco. Deum quippe illic esse sentio: in quem me secutus proicio: & in quo securus requiesco. Nec in hac mea securitate crastinum illud humana fragilitatis incurrat: de quo superius gemui: omnino formido. Cum enim hostem Christiana charitate flagrantem: etiam mihi fidelem amicum factum esse sentio: quod ei consiliorum meorum cogitationumque committo: non homini committo: sed illi in quo manet: vt talis sit. Deus enim charitas est: & qui manet in charitate in deo manet: quia si deseruerit: tantum faciat necesse est dolorem: quantum manens fecerat gaudium. Verumtamen ex amico inimico factus inimicus: quareat sibi potius quod fingat astutus: non inueniat quod perdat iratus. Hoc autem vult quisque facile assequitur: non occultando quod fecerit: sed non faciendo quod occurrere velit. Quod mihi sericordia dei bonis pijs concedit: vt iter inimicos quolibet futuros liberi securusque versentur aliena peccata sibi commissa non prodant: quia prodi timeant ipsi nulla committant. Cum enim falsum quid a maledico fingitur: aut omnino non credi: aut certa integra salute sola fama vexat. Cum autem malum perpetratur: hostis est intimus: etiam si nullus inimici loquacitate aut tibi te vulgetur. Quapropter quis prudenter non videat: etiam tu quod tolerabiliter feras amicissimi mihi quondam & familiarissimi incredibiles nunc inimicitias: consolante conscientia: & quaedam modum vel quod iactat: vel quod a quibusdam forsitan creditur: in sinistris armis deperire: quibus non minus quam dextris contra diabolum dimicatur? Verumtamen illum malnerim aliquo modo mitiorem quam te isto modo armatiorem. Hoc magnum & triste miraculum est: ex amicitia talibus ad has inimicitias peruenisse: laetum erit & multo maius: ex inimicitia talibus ad pristinam concordiam reuertisse.

Sancti Augustini ad Praesidium: vt suprapositam epistolam beato Hieronymo aduersum se commoto transmittat rogaris.

Epistola.XVI.

Omnino beatissimo & merito venerando fratri & confacerdoti Praesidii Augustinus in domino salutem. Sicut praesens rogavi sinceritatem tuam: nunc quoque commoneo: vt literas meas sancto fratri & copresbytero nostro Hieronymo mitte te non graueris. Vt autem nouerit charitas tua quendam modum etiam tu illi per mea causa scribere debeas: nisi exemplaria literarum & mearum ad ipsum: & ad me ipsum. Quibus lectis per tua sancta prudentia facile videas & modum meum quem seruandum putaui: & motum eius quem non frustra timui. Aut si ego quod non debuisti: quo modo non debuisti: aliquid scripsisse: ad illum de me sed ad me ipsum potius fraternam dilectionem misse sermonem: quo correctus petam vt ignoscat: si meam culpam ipse cognouero.

Sancti Hieronymi ad beatum Augustinum: vt sui meminerit obsecratis: & vt baiulū literarum sancti Praesidii sibi germanissimum: singulariter commendatis.

Epistola.XVII.

Omnino vere sancto & beatissimo patri Augustino: Hieronymus in Christo salutem. Anno praeterito per fratrem nostrum Asterium hypodiamensis diognationi tuae epistolam miseram: promptum reddens salutariū officium: quod tibi arbitror reddidam. Nunc quoque per sanctum fratrem meum Praesidium diaconum: obsecro primum vt memineris mei. Deinde vt baiulū literarum habereas commendatū & mihi scias germanissimum: & in quibuscunque necessitas postulare uerit foueas atque sustineas: non quo aliqua te (Christo tribuente) indigeat: sed quo bonorum amicitias auidissime exoptat: & se in his coniungendis maxime putet beneficium consecutum. Cur autem ad occidentem nauigauerit: ipso poteris narrare cognoscere. Nos in monasterio constituti: variis hinc inde fluctibus quatimur: & peregrinationis molestias sustinemus. Sed credimus in eo qui dixit: Confi dite: ego vici mundum: quod ipso tribuente & praesule: contra hostem diabolū victoriam consequamur. Sanctum & venerabilem fratrem nostrum papam Alipium: vt meo obsequio salutes obsecro. Sancti fratres qui nobiscum in monasterio domino seruire festinant: oppido te salutant: & memorem mei: Christus dominus noster tueatur omnipotens: domine vere sancte & suscipiende papa.

1. Ioan. 4.

Ioan. 16.

Sancti Hieronymi ad beatum Augustinum: vt pudori suo ignoscat obsecrantis: & deinceps ad mutuam charitatem exhortantis.

Epistola.XVIII.

S

Omino vere sancto & beatissimo pape Augustino: Hieronym⁹ in dño salu⁹ eē. Cū a sancto fratre nostro Firmo sollicitē q̄rerē qd ageres: sospitē te latius audiui. Rursū cū tuas literas nō dico sperā sed exigerē: nesciēte te / de Africa se p̄fectū esse dixit. Itaq̄ reddo tibi p̄ eū salutaris officia: qui te vni⁹ eo amore cōplectis: simulq̄ obsecro vt ignoscas pudori meo: q̄ diu p̄recepti entī vt rescriberem negare non potui. Nec ego tibi sed causē causā responsa die. Et si culpa est respondisse: quēso vt parienter audias: multo maior est q̄ tuocasse. Sed facessant istiusmodi querimoniae. Sic inter nos pura germanitas: & deinceps non quæstionum sed charitatis ad nos scripta mittamus. Sancti fratres q̄ nobiscum dño seruiunt assatim te salutant. Sanctos qui tecum Christi leue trahū iugum: scipue sanctum & suscipiendū papā Alipiū: vt meo obsequio salutes precor. Incolumē te & memorē mei Christus deus noster tueatur omnipotēs. Dñe vere sanete & beatissime papa. Si legisti librū explanationis in Ioni: puto q̄ ridiculū cucurbita: non recipias quæstionem. Si autē amicus qui me primus gladio petisū sūlo repulsus est: sit humanitatis tuæ atq̄ iustitiæ accusantem reprehendere non te spōdentem. In scripturarum campo: si placet / sine nostro inuicem dolore ludamus.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum: ad omnia sibi respondētis: sententiamq̄ suam tuentis: & ostendentis non dispensatoriam aut simulatam sed veram & dignam fuisse a Paulo Petri reprehensionem.

Epistola.XIX.

T

Omino dilectissimō: & in Christi viscēribus honorādo: sancto fratri & cōprebytero Hieronymo: Augustinus in domino salutem. Lam pridem tuę charitati prolixam epistolam misi: respondens illi tuę: quā per sanctum filium tuum Asterium: nunc iam non solum fratrem: verū etiam collegam meum misisse te recolis. Quę vtrū in manus tuas peruenire meruerit: ad huc nescio: nisi q̄ p̄ fratrem syncerissimū Firmum scribis: Si ille q̄ me primum gladio petisū sūlo repulsus est: vt sit hūanitatīs meę atq̄ iustitię accusantē reprehedere nō respondēt. Hoc solo tenuissimo iudicio: vt eūq̄ cōicio legisse te illā epistolā meā. In ea quippe deploraui tantam inter vos exitisse discordiam: de quorū tāta amicitia quaquaversum eam fama diffuderat: charitas fraterna gaudebat. Qd non feci reprehendo in aliquo germanitatē tuā cuius in ea re aliqua culpā me cognouisse nō ausus sum dī cecidisse dolendo humanam miserā: cui⁹ in amicitia mutua charitate retinēdis: quālibet illa sit scēta p̄missio est. Verū illud maluerā tuis nosse rescriptis: vtrū mihi veniā quā posceat dederis. Qd apertius mihi intīmari cupio: quīs hilarior quidā vultus literarum tuarū etiā hoc me impetasse significare videatur: si tamē post lectam illam misse sunt: qd in eis minime apparet. Petis vel potius fidutiā charitatis lube: vt in scripturarum campo: sine nostro inuicem dolore ludamus. Et quidem quantum ad me attinet: serio nos ista q̄ ludo agere malle. Qd si hoc verbum tibi p̄pter facilitatē ponere placuit: ego fateor: maius aliquid expeto a beatitudine virium tuarum prudentiaq̄ tam docta & ociosa / aniosa / studiosa / ingeniosa diligentia: hac tibi non tantum donante: verū etiam dictante spirītu sancto: vt in magnis & laboriosis quæstionibus: non tanq̄ ludentem in campo scripturarum: sed in montibus anhelantem adiuues. Si autem propter hilaritatem quā esse inter charissimos differentes decet: putasti dicendum esse ludamus: siue illud apertum & planum sit vnde colloquimur: siue arduū atq̄ difficile: hoc ipsum edoce obsecro te: quonā modo assequi valeamus: vt cum forte aliquid nos mouerit: nobis etsi non caurius attendentibus: certe tardius intelligentibus nō p̄batum est: & quid nobis videatur contra conamur asserere: si hoc aliquādo securiore libertate dicamus: nō incidamus in suspitionē puerilis iactātia: quasi nostro nomini famā viros illustres accusamus: quo queramus. Si autē aliquid asperum qd refellēdi necessitate depreptū fuerit: quo tolerabile fiant: leniore circūfundamus eloquione: liti melle gladiū stringere iudicemus. Nisi forte ille modus est quo vtrūq̄ hoc vitii vel vitii suspitionē caueamus: si cum doctiore amico sic disputemus: vt quicquid dixerit: necesse sit approbare: nec querēdi saltē causa liceat: aliquantū iū reluctari. Tū vero sine vilo timore offēnsiōis tanq̄ in cāpo ludis: sed mirū si nobis nō illud ē. Ego n. fateor charitatis tuę solis eis scripturas: libri q̄ iā canonici appellāt: didici hūc timorē honorēq̄ deferre: vt nullū eorū auctore scribēdo aliqd errasse firmissime credā. Ac si tū eis offē

Distictio. 9.
cap. ego sol.

ciii.

dero literis: quod videatur contrarium veritati: nihil aliud quam vel mendosum esse codicem: vel interpretem non affectum esse quod dictum est: vel me minime intellexisse non ambigam. Alios autem ita lego: ut quilibet sanctitate doctrinam: praeponat: non ideo verum putem: quia ipsi ita senserunt: sed quia mihi vel per illos auctores canonicos: vel probabili ratione: quod a vero non abhorreat: persuadere poterunt. Nec te mi frater sentire aliquid aliter existimo. Porrus inquit non te arbitror sic legi tuos libros velle: tanquam prophetarum vel apostolorum: de quorum scriptis quod omni errore careat: dubitare nefarium est. Absit hoc a pia humilitate: & veraci de temetipso cogitatione: qua nisi effuses perditus: non vtrique diceret. Vtriusque mereremur complexus: tuos & collatione mutua vel doceremus aliqua vel disceremus. Quod si te ipsum: confederatione videret: ac morum tuorum: non simulate: non fallaciter dixisse credos: quod magis aequi est me credere apostoli Pauli non aliud sensisse quam scripserit: ubi ait de Petro & Barnaba: Cum videret quod non recte ingrediuntur ad veritatem evangelii: dixi Petro coram omnibus: Si tu cum sis iudeus gentiliter & non iudaice viuis: quomodo gentes cogis iudicare? De quo enim certus sum quod me scribendo vel loquendo non fallat: si fallabat apostolus filios suos quos iterum pariteriebat donec in eis Christus: id est veritas formaretur: Quibus cum praemisisset dicens: Quae autem scribo vobis: ecce coram deo: quia non metior: non tamen veraciter scribebat: sed nefcio qua disputatione simulatione fallere vidisset se Petrum & Barnabam non recte ad evangelii veritatem ingredientes: ac Petro in facie restituisse: non ob aliud nisi quod gentes cogeret iudicare. At enim satis est credere apostoli Paulum aliquid non vere scripserit: quam apostolum Petrum recte non aliquid egisse. Hoc si ita est: dicamus: quod absit: Satis est credere mentiri evangelium: quam negatum esse a Petro Christum & mentiri regnorum librum: quam tantum prophetam a domino deo tam excellenter electum: & in concupiscenda atque abducenda uxore aliena commisisse adulterium: & in marito eius necando tam horrendum homicidium: immo vero sanctam scripturam: in summo & celesti auctoritatis culmine collocatam: de veritate eius certus ac securus legamus: & in ea homines vel approbatos: vel emendatos: vel damnatos veraciter discamus: potius quam facta humana: dum in quibusdam laudabilis excellentiae personis aliquando credere timeo reprehendenda: ipsa divina eloquia mihi sunt ubique suspecta. Manichaei plurima divinarum scripturarum: quibus eorum nefarius error clarissima sententiarum perspicuitate convincitur: quia in alium sensum detorque non possunt: falsa esse contendunt: ita tamen ut eandem falsitatem non scribentibus apostolis tribuant: sed nefcio quibus codicum corruptoribus. Quod tamen quia nec pluribus siue antiquioribus exemplaribus: nec praecedentis linguae auctoritate: unde Latini libri interpretati sunt: probare aliquando potuerunt: notissima omnibus veritate superari consuevit. Ita ne non intelligit prudentia sancta tua quanta malitia illorum pateat occasio: non ab aliis apostolicis literis esse falsitatem: sed ipsos apostolos falsa scripserit dicamus: Non est iniquius credibile: hoc in Petro Paulum quod ipse Paulus fecerat arguisse. Non nunc inquiri quid fecerit sed quid scripserit quaero: hoc ad quaestionem quam suscepi maxime pertinet: ut veritas divina scripturarum: ad nostram fidem edificandam memoriae commendata: non a quibuslibet: sed ab ipsis apostolicis per hoc in canonicum auctoritatis culmen recepta: ex omni parte verax atque indubitanda persulcat. Nam si hoc fecit Petrus quod facere debuit: mentitus est Paulus quod eum viderit non recte ingredientem ad veritatem evangelii. Quisquis enim hoc facit: quod facere debet: recte vtrique facit: Et ideo falsum de illo dicitur: qui dicit eum non recte fecisse: quod eum novit facere debuisse. Si autem verum scripsit Paulus: verum est quod Petrus non recte tunc ingrediebatur ad veritatem evangelii. Id vero faciebat quod facere non debebat. Et si tale aliquid Paulus ipse iam fecerat: correctum potius etiam ipsi credam coapostoli sui correctione non potuisse negligere: quam mendaciter aliquid in sua epistola posuisse. Et epistola qualibet: quod magis in illa in qua praelocutus ait: Quae autem scribo vobis: ecce coram deo: quia non metior: Ego quidem illud Petrum sic egisse credos: ut gentes cogeret iudicare. Hoc enim lego scripserit Paulum: quem mentitum esse non credo: & ideo non recte agebat hoc Petrus. Erat enim contra evangelii veritatem: ut putarent qui credebant in Christum: sine illis veteribus sacramentis saluos se esse non posse. Hoc enim contendebant Antiochiae: qui ex circumcisione crediderant. Contra quos Paulus perseveranter acriterque configit. Ipsum vero Paulum non ad hoc id genus: vel Timotheum circumcidit: vel Cenchreis votum persolvit: vel Hierosolymis a Iacob admonitus cum eis qui voverant legitima illa celebranda susceperit: ut putari videretur per ea sacramenta etiam Christianam salutem dari. Sed ne illa quae prioribus ut congruebat

Gal. 1.

Gal. 4.

Gal. 1.

Gal. 1.

temporibus in ymbribus rerum futurarum deus fieri iusserat: tanq̃ idololatriæ gētiliū damna-
re crederetur. Hoc est enī qd illi Iacobus ait: audierunt de illo esse qd disciptionē doceat a Moy-
se. Qd vtiq̃ nefas est: vt credentes in Christum discindātur a prophetis Christi: tanq̃ ei⁹ do-
ctrinam detestantes atq̃ dānantes: de quo ipse Christus dicit: Si crederetis Moysi: crederetis
& mihi: de me enim ille scripsit. Attende enim obsecro ipsa verba Iacobi. Vides inquit frater
Z quorū milia sunt in iudea qui crediderunt in Christum: & hi omēs amulatores sunt legis. Au-
dierunt autē de te quia disciptionem docēs a Moyse eorum q per gentes sunt iudeorum: dicens
non debere circūcidere eos filios suos: neq̃ secundum cōsuetudinem ingredi. Quid ergo est?
Vtiq̃ oportet conuenire multitudinem: audierunt enim te superuenisse: hoc ergo fac qd tibi
dicimus: Sunt nobis viri quatuor votum habentes super se: his assumptis sanctifica te cum ip-
sis: & impende in eos vt radant capicā: & scient omnes: quia quæ de te audierūt falsa sunt: sed
sequeris & ipse custodiens legem. De gentibus autem qui crediderūt nos mandauimus: iudi-
cantes nihil eiusmodi seruare illos: nisi vt se obseruent ab idolis immolari: & a sanguine: &
a fornicatione. Nō vt opinor obsecrum est: & Iacobum hoc ideo monuisse: vt scirent falsa esse
legē de illo audierant hi qui cum Christum ex iudeis credidissent: tamen amulatores erant
legis: ne per doctrinam Christi velut sacrilegæ: nec deo mandante conscripta damnari puta-
rentur: quæ per Moysen patribus sūberant ministrata. Hoc enim de Paulo iactauerant: non illi
qui intelligebant quo animo a iudeis fidelibus obseruari tunc ista deberent: propter commē-
dandam scilicet auctoritatē diuinā: & sacramentorum illorum propheticiā sanctitatē:
non propter adipiscendam salutem quæ iam in Christo reuelabatur: & per baptismi sacramē-
tum ministrabatur. Sed illi hoc de Paulo sparserant: qui sic ea volebat obseruari: tanq̃ sine his
in euangelio salus credentibus esse non posset. Ipsum enim senserant vehementissimum gra-
tiæ prædicatorem: & intentioni eorum maxime aduersum: docētem non per illam hominem
iustificari: sed per gratiam Iesu Christi: cuius prænuntiandæ causæ illæ ymbres in lege man-
datae sunt. Et ideo illi inuidiam & persecutionem molientes concitate: tanq̃ inimicum legis
mandatorū: diuinorum criminabantur: cuius falsæ criminacionis inuidiam congruēti⁹
deuitare non posset: q̃ vt ea ipse celebraret quæ damnare tanq̃ sacrilega putabat: atq̃ ita ostē-
deret nec iudeos tunc ab eis tanq̃ a nefariis prohibendos: nec gentiles ad ea tanq̃ ad necessa-
ria compellendos. Nam si reuera sic ea reprobat: quemadmodum de illo auditū erat: & ideo
celebranda susciperet: vt actione simulata suam posset occultare sententiam: non ei diceret Ia-
cobus: Et scient omnes: sed diceret: & putabunt omēs: quoniam quæ de te audierunt falsa sunt:
& præsertim quia in ipsis Hierosolymis apostoli iam deceuerant: ne quisq̃ gentes cogeret iu-
daizare: non autem decreuerant ne quisq̃ tunc iudeos iudaizare phiberet: quia etiam ipsos
iam doctrina Christiana non cogeret. Proinde si post hoc apostolorum decretum: Petrus ha-
buit illam in Antiochia simulationē: qua gētes cogeret iudaizare: quo iam nec ipse coquebat: q̃
uis ppter cōmēdanda eloq̃a dei: quæ iudeis sunt credita: non phibeat. Quid mirū si constrū-
gebat eum Paulus libere asserere: qd eū cæteris apostolis se Hierosolymis decreuisse memine-
rat? Si autē hoc qd magis arbitror ante illud Hierosolymitanum concilium Petrus fecit: nec
sic mirum est: q̃ eum volebat Paulus non timide obtere: sed fidenter asserere: qd eum pa-
riter sentire iā nouerat: siue qd eū eo contulerat euangeliū: siue qd in Cornelii cōturbationis vo-
catione etiā diuinitus eū de hac re admonitū acceperat: siue q̃ anteq̃ illi quos timebat ve-
nissent Antiochiā: cum gentibus eum cōuēsci viderat. Neq̃ enī negamus in hac sententia
fuisse iam Petrum in qua & Paulus fuit. Nō itaq̃ tūc eū qd i ea re verū esset docebat: sed eius si-
mulationē: qua gētes iudaizare coquebat: arguebat: nō ob aliud: nisi q̃a sic illa oīa simulatoria
gerebant: tanq̃ verū esset qd illi dicebant: q̃ sine circūcisione spūritia: atq̃ aliis obseruationibus
ymbrae futurorum: putabant credentes saluos esse non posse. Ergo & Timotheum circūci-
dit propterea: ne iudeis & maxime cognationi eius maternæ: sic viderentur qui ex gentibus
in Christum crediderant: detestari circūcisionem: sicut idololatria detestanda est: illā de-
us fieri præcepit: hanc sathanas persuaserit. Et Titum ppter ea non circūcidit: ne occasione
daret eis qui sine vlla circūcisione dicebant credentes saluos esse non posse: & ad deceptionē
gentium hoc etiam Paulum sentire iactaret. Qd ipse satis significat: vbi ait. Sed neq̃ Titus
mecū erat: nō eēt græc⁹: cōpullus est circūcidit: ppter subinfectos autē filios q̃ fratres sub-
introierant: percutari libertatē nostram: vt nos in seruicū redigerent: quibus nec ad horā
cessim⁹ subiectioni: vt veritas euāgelii pmaneat apd vos. Hic appet qd eos capere intellexerit

Ioan. 5.
Act. 11.

33. q. 9. inf. 1.

Gal. 2.

ut nō faceret qđ in Timotheo fecerat: & qđ ea libertate facere poterat: qua ostēderat illa sacra-
 menta nec tanq̃ necessaria debere appeti: nec tanq̃ sacrilega debere dānari. Sed cauidū est 9
 videlicet in hac disputatione: ne sicut philosophi quaedam facta hominum media dicamus
 inter recte factum & peccatum: quæ neq; in recte factis: neq; in peccatis numerentur: & vrge-
 amur eoꝝ obsequere legis ceremonias non potest esse indifferens: sed aut bonum aut malum
 Vt si bonum dixerimus: eas nos quoq; obsequere cogamur. Si autem malum: non vere: sed si-
 mulate ab apostolis obsequatas esse credamus. Ego vero apostolis non tam exemplum philo-
 sophorum timeo: quando & illi in sua disputatione verialiquid dicunt: qđ forensium aduoca-
 torum mentiuuntur in alienarum causarum actione mentiuntur. Quorum similis iudocii in ipsa ex-
 positione epistolæ ad Galatas ad confirmandā simulationem Petri & Pauli putata est: decēter
 inducis: quid ergo apud te timeam nomen philosophorum: qui non propterea vani sunt: quia
 omnia falsa dicūt: sed quia & falsis pleriq; confidūt: & vbi vera inueniunt dicere a Christi gra-
 tia: qui est ipsa veritas: alieni sunt. Cur aut nō dicā pcepta illa veterū sacramentorū: nec bona
 esse: q̃a nō eis hoies iustificat: Vmbra em sunt prænūciantes gratiā qua iustificamur: nec ta-
 men mala: quia diuinitus pcepta sunt: tēporibꝫ psonisq; congruentia: cum me adiuvet etiā p-
 phetica sententia: qua dicit deus se illi populo dedisse pcepta nō bona? Forte em propterea
 non dixit mala: sed tantum non bona: id est non talia vt illis homines boni fiant: aut sine illis bo-
 ni non fiant. Vellem me doceret benigna synceritas tua: vt rum simulate quisq; sanctus orien-
 talis: cum Romā venerit ieiunet sabbato: excepto illo die paschalis vigiliæ? Qđ si malum esse
 dixerimus: non solū Romanā ecclesiā: sed etiā multa ei vicina: & aliquanto remotiora damna-
 bimus: vbi mos idem tenetur & manet. Si aut nō ieiunare sabbato malū putauerimus: tot ec-
 clesias oriētis & multo maiorem orbis Christiani partem: qua temeritate criminabimur? Pla-
 cet ne tibi vt medium quiddā eē dicam? qđ tñ acceptabile sit eiꝫ hoc nō simulate: sed cōgruē
 ti societate atq; obseruatiā fecerit? Et tñ nihil inde legimus in canonicis libris pceptū eē Chri-
 stianis: quātomagis illud malū dicere nō audeo: qđ deū pcepisse ipsā Christiana fide negare nō
 possumus: qua didici: non eo me iustificari: sed gratia dei p Iesum Christū dñm nrm! Dico ergo
 circūscissione præputiis: & cetera huiusmodi: priori populo p testamentū qđ vetus dicit: diuini
 ritus data: ad significationē futurorū: quę p Christū oportebat impleri: quibus aduentibus
 remanētes illa Christianis legenda tantū ad intelligētiā præmissę prophetiæ nō autē necessaria
 faciendā: quasi adhuc expectandum esset vt veniret fidei reuelatio: quæ his significabatur eē
 ventura. Sed quis gentibus imponēda nō essent: nō tñ sic debuisse auferri consuetudine iō-
 daeorum: tanq̃ derestanda atq; dānanda. Sensim proinde atq; paulatim seruente sine prædi-
 catione gratiæ Christi: qua sola nossent credentes se iustificari saluosq; fieri: non illis vmbis
 rerum anrea futurarum: tunc iam venientium atq; præsentium: vt in illorum iudoꝝ vocari
 ones: quoꝝ pñtia carnis dñi: & aplica tēpora sic inuenerāt: oīs illa actio consumeret vmbardū
 hoc eis suffecisse ad cōmēdationē: vt non tanq̃ derestanda: & similis idololatrię vitare: vltra
 vero nō haberet pgressum: me putare necessaria tanq̃ vel ab illa salus esset: vel sine illa esse nō
 posset. Qđ putauerunt heretici: qđ dū volūt & iudæi esse & Christiani: nec iudæi: nec Christia-
 ni esse potuerunt. Quorum sententiam mihi cauendam: quis in ea nunq̃ fuerim: tamen benī
 volentissime admonere dignatus es. In cuius sententiæ non consensionem sed simulationē ti-
 moris Petrus incidit: vt de illo Paulus verissime scriberet: qum eum vidisset non recte in-
 gredientem ad veritatem euangelii: eiq; verissime diceret qđ gentes iudæizare cogeant: quod
 Paulus utiq; non cogeat. Ob hoc illa vetera veraciter vbi opus esset obseruans: vt dānanda
 non esse monstraret: prædicans tamen instāre: non eis: sed reuelata gratia fidei: fideles saluos
 fieri: ne ad ea quę velut necessaria suscipienda compelleret. Sic aut credo apostolum Paulū
 veraciter cuncta illa gessisse: nec tamen nunc quę factum ex iudæo Christianum: vel cogō
 vel sino talia veraciter celebrare: sicut nec tu cui videtur Paulus ea simulasse: cogis istum vel
 finis talia simulare. An vis vt etiā ego dicā hanc esse summā quęstionis: immo sententiæ tuæ
 vt post euāgeliū Christi: bene faciant credentes iudæi: si sacrificia offerant quæ obulsi Pau-
 lus: si filios circumciant: si sabbatū obseruent: vt Paulus in Timotheo: & oēs obseruare iudē
 dum hęc simulare ac fallaciter agant? Hoc si ita est: nō iam in heresim Hebrionis: vel eoꝝ quos
 vulgo nazareos nūcupant: vel quālibet aliam veterem sed nescio in quam nouam dilabimur
 quæ sit eo perniciosior: quo non errore sed proposito est ac voluntate fallaci. Qđ si rīdeas: vt
 te ab hac purges sententiā: tunc aplos ista laudabiliter simulasse: ne scādalizarent infirmi q ex

Dis. II.

A

B

iudeis multi crediderant: & ea respuenda nondū intelligebant. Nunc veto confirmata p tot gentes doctrina gratiē christiane confirmata etiā per omnes Christi ecclesias lectiōe legis & prophetarū: quomodo hæc intelligenda nō obseruāda recitēti: quisq; ea simulādo agere voluerit: videatur insanire: cur mihi non licet dicere apostolum Paulum: & alios rectē fidei christianos: tunc illa vetera sacramenta paululum obseruando veraciter commendare debuisset: ne purarentur illarū prophetiæ significationis obseruationes a piissimis patribus custoditas tanq̃ sacrilegia diabolica a posteris detestata: lam enim cum venisset fides: quæ prius illis obseruationibus prænuntiata: post mortem & resurrectionem domini reuelata est: amiserāt tāq̃ q̃ vitā officiū suū. Veruntamen sicut defuncta corpora necessarii officii deducenda erāt quodammodo ad sepulturam: nec simulata sed religiose: non autem deferenda continuo: vel inimicorum obrectationibus tanq̃ canum moribus proicienda. Proinde nunc quisq; christianorum q̃uis sit ex iudeis/ similiter ea celebrare voluerit: tanq̃ sopitos cineres seruans: nō erit pius deductor vel baiulus corporis: sed impius sepultura violator. Fateor sane in eo: qđ epistola continet mea: qđ ideo sacramenta iudeorum Paulus celebranda susceperat: cum iam christi esset apostolus: vt doceret non esse pernicioſa his qui ea vellent: sicut a parentibus per legem acceptantibus: cuiusmodi me posuisse illo duntaxat tempore: quo primū fidei gratia reuelata est. Tunc enim hoc non erat pernicioſum: progressu vero temporis erat pernicioſū: nisi illę obseruationes ab omnib; christianis desererent: ne si tunc fierent: non discerneretur quod deus populo suo per Moysen præcepit: ab eo quod in templis & motiorum spiri-
2. Retrac. 7.
tū immundum instituit. Proinde potius culpanda est negligentia mea: quia hoc non addidi qđ obuiatio tua. Verū tamen longe anteq̃ literas tuas accepiſſem scribens contra Faustum manichæum: quomodo eundem locum q̃uis breuiter explicauerim: & hoc illic non prætermisim: & legere poterit si non dedignetur benignitas tua: & a charissimis nostris p quos nūc hæc scripta misi: quomodo volueris tibi fides fiat: illud me ante dictasse: mihiq; de animo meo crede: qđ coram deo loquens iure charitatis exposco: nunq̃ mihi visum fuisset: iam nūc christianos ex iudeis factos sacramenta illa vetera quolibet affectu celebrare: & quouis animo debere ab eis villo modo colli: quia non illud de Paulo semper ita senserim: ex quo illius mihi literę in notuerunt: sicut nec tibi videtur hoc tempore: cuiq̃ esse simulanda ista: cum hoc fecisse apostolos credas. Proinde sicut tu contrario loqueris: & licet reclamante (sicut scribis) mundo libera voce pronitias ceremonias iudeorū & pernicioſas esse & mortificas christianis: & qđq; eas obſeruauerit siue ex iudeis siue ex gentib; eū i barathrū diaboli deuolutū: ita ego hāc vocē tuā oīno cōfirmo: & addo. Quicūq; eas obseruauerit: siue ex iudeis siue ex gentib; nō solū veraciter: verū etiā simulare: eū i barathrū diaboli deuolutū. Quid queris ampli? Sed sicut tu si mulationem apostolorum ab huius temporis ratione secernis: ita ego Pauli apostoli veracem tunc in his omnibus conuersationem: ab huius temporis q̃uis minime simulata cerimoniarum iudaicarū obseruatione secernis: quoniam tunc fuit approbanda: nunc detestanda. Ita q̃uis legerimus: Lex & prophetę vsq; ad Ioannem baptistam: & quia propterea querebant iudei Christum interficere: quia non solū soluebat sabbatū: sed & patrem suum dicebat deū: & qđ lem se faciens deus: & quia gratiam pro gratia accepimus: & quoniam lex per Moysen data est gratia autem & veritas per Iesum Christum facta est: Et per Hieremiam promissum est: datum deum testamentum nouū domui Iuda: non sōdū testamentum quod deposuit patribus eorum: non tamen arbitror ipsū dñm fallaciter a parentibus circumcissum. Aut si hoc propter ætatem minime prohibebat: nec illud arbitror eum dixisse fallaciter leproſo: quem certe non illa per Moysen præcepta obseruatio: sed ipse mundauerat: Vade & offer pro te sacrificium quod præcepit Moyses in testimonium illis. Nec fallaciter ascendit ad diē festum: vsq; adeo non causa ostentationis coram hominibus: vt non euidenter ascenderit sed latenter.

At enim dixit idem apostolus. Ecce ego Paulus dico vobis: quia si circūcidamini: christi vobis nihil proderit. Deceperit ergo Timotheum: & fecit ei nihil prodeſſe Christum! An quia hoc fallaciter factum est: ideo non obſuit? At ipse hoc non posuit nec air: si circūcidamini vera cetera: sicut nec fallaciter: sed sine vlla exceptione dixit. Si circūcidamini christus vobis nihil proderit. Sicut ergo tu vis hic locum dare sententię tuę: vt velis subintelligi nisi fallaciter ita non impudenter flagito: vt etiam nos illic intelligere sinas eis dictum Si circūcidamini qui propterea volebant circūcidi: qđ aliter se putabant in christo saluos esse non posse. Hoc ergo animo: hac voluntate: ista intentione: quisquis tunc circūcidebat: christus ei nihil on-

Luc. 16.
 Ios. 5.
 Ios. 1.
 Hier. 31.

Gal. 5.

Gal. 2. inno proderat. Sicut alibi aperte dicit: Nam si per legem iustitia: ergo Christus gratis mortuus est. Hoc ergo declarat & qd ipse commemorasti: Eua cuari estis a Christo qui in lege iustificamini: gratia excidistis. Illos itaq; arguit qui se iustificari in lege credebant: non qui le-
Gal. 5. gitima illa in eius honore a quo mandata sunt obseruabant: intelligentes & qua prænuncianda: veritatis ratione mandata sine: & quousq; debeant perdurare. Vnde est illud qd ait: Si spi-
ritu ducimini: non adhuc estis sub lege. Vnde velut colligis apparere: qui sub lege est non dis-
pensatur: vt nostras puras voluisse maiores: sed vere vt ego intellige: eo spiritum sanctum non habere. Magna mihi videtur questio: quid sit esse sub lege sic: quemadmodum aposto-
lus culpatur. Neg enim hoc propter circumcisionem arbitror dicere: aut illa sacrificia que
E tunc facta a patribus nunc a christianis non sunt: & cetera huiusmodi: sed hoc ipsum etiam
quod lex iubet: Non concupisces: qd faciemus certe christianos debere obseruare: atq; euange-
lismo maxime illustratione predicari. Legem dicit esse sanctam: & mandatum sanctum: & ius-
tum: & bonum. Deinde subiungit. Quod ergo bonum est: mihi factum est mors! Absit: Sed
peccatum vt appareat peccatum: per bonum mihi operatum est mortem: vt fiat supra mo-
dum peccatorum peccatum per mandatum. Quod autem hic dicit: peccatum per manda-
tum fieri supra modum: hoc alibi ait: Lex subintravit vt abundaret delictum. Vbi autem
abundauit delictum: superabundauit & gratia. Et alibi: cum superius de dispensatione gra-
tia loqueretur: qd ipsa iustificet: velut interrogans ait. Quid ergo lex? Atq; hinc interroga-
tioni continuo respondit: Præuaricationis gratia posita est: donec veniret semen cui promissi-
sum est. Hos ergo damnabiliter dicit esse sub lege: quos reos facit lex: non implentes legem:
dum non intelligendo gratia: beneficium ad faciendam dei præcepta: quasi de suis viribus su-
perba elatione præsumunt. Plenitudo enim legis charitas. Charitas vero dei diffusa est in cor-
dibus nostris: nõ per nos ipsos: sed per spiritum sanctum qui datus est nobis. Sed huic rei quæ-
tum satis est explicanda: prolixior fortasse & sui proprii voluminis sermo debetur. Si ergo il-
lud quod lex ait: Non concupisces: si humana infirmitas gratia dei adiuta non fuerit: sub se-
recum tenet: & præuaricatorum potius damnat: q̃ liberat peccatores: quantum magis illa quæ
significationis causa præcepta sunt: circumcisio & cetera: quæ reuelatione gratia: latus in-
notescere necesse fuerat aboleri: iustificare neminem poterant. Non tamen ideo fuerant tan-
q̃ diabólica gentium sacrilegia fugienda: etiam cum ipsa gratia iam cõperat reuelari: q̃ vni-
uersis talibus fuerat prænuntiata: sed permittenda paululum eis maxime qui ex illo populo
cui data sunt venerant. Postea vero tanq̃ cum honore sepulta sunt: christianis omnibus ita
reparabiliter deferenda. Hoc autem qd dicitis: non dispensari: vt nostri volueret maiores:
F quid sibi vult oro tel? Aut enim hoc est quod ego appello officiosum mendacium: vt hæc dispen-
satio sit officium velut honeste mentiendi: aut quid aliud sit omnino non video: nisi forte ad
dito nomine dispensationis fiat vt mendacium non sit mendacium. Quod si absurdum est:
cur ergo non aperte dicis officiosum mendacium defendendum: nisi forte nomen te mouet:
quia non tam vñratum est in ecclesiasticis libris vocabulum officii: quod Ambrosius noster
non rimuit: qui suos quosdam libros vñlium p̃receptionum plenos: de officiis voluit appella-
re? An si officiose mentiatur quisq; culpandus est: si dispensariue/ approbandus? Rogo te
mentiatur vbi legerit qui hoc putat: quia & in hoc magna questio est: sit ne aliquando men-
tiri viti boni: immo viti christiani quamlibet dictum est: Sit in ore vestro est est: non non
vt non sub iudicio decidatis. Et qui cum fide audiunt: Perdes omnes qui loquuntur men-
daciū: Sed vt dixi & alia magna questio est: eligat quod voluerit qui hoc existimat vbi
mentiatur: dum tamen a scribentibus auctoribus sanctarum scripturarum & maxime cano-
nicarum: inconcusse credatur & defendatur omnino abesse mendacium: ne dispensato-
res Christi: de quibus dictum est: Niciam quaritur inter dispensatores: vt fidelis quis
inueniatur: tanq̃ magnum aliquid sibi fideliter didicisse videantur: pro veritatis dispen-
satione mentiri: cum ipsa fides in latino sermone ab eo dicatur appellata: quia sit quod
dicitur. Vbi autem sit quod dicitur: mentiendi vñq; non est locus. Fidelis igitur dispensa-
tor apostolus Paulus: proculdubio nobis exhibet in scribendo fidem: quia veritatis dispen-
sator erat: non falsitatis: Ac per hoc verum scripsit vidisse se Petrum non recte ingredien-
tem ad veritatem euangelii: eiq; in faciem restitisse: q̃ gentes cogeret iudaizare. Ipse ve-
ro Petrus: quod a Paulo fiebat vtiliter libertate charitatis: sancta ac benigna pietate hu-
militer accepit: atq; ita rarius & sanctius exemplum posteris præbuit: quo non designaten

tur: sicubi forte recti tramitem reliquissent: etiam a posterioribus corrigi: Paulus quo con-
fidenter auderet etiam minores maioribus pro defendenda euangelica veritate salua frater
na charitate resistere. Nam cum satis multo sit a tenendo itinere in nullo q̄ in aliquo decli-
nare: multo est tamen mirabilis & laudabilis libenter accipere corrigētem: q̄ audacter cor-
rigere deuiantem. Est laus itaq̄ iustæ libertatis in Paulo: & sanctæ humilitatis in Petro: quæ
quantum mihi pro modulo meo videtur: magis fuerat aduersus calūniantem Porphyriū de
fendēda: q̄ vt ei daretur obrectandi maior occasio: qua multo mordacius crimineretur chri-
stianos fallaciter: vel suas literas scribere: vel dei sui sacramenta tractare. Flagitas a me vt allo-
quem saltem vnum offendam: cuius in hac re sententiam vim securus: cum tu tam plures no-
minatim commemoraueris: qui te in eo quod astruis præcesserunt: petis vt in eo si te repte
hædo errantem: patiar te errare cum talib⁹: quorum ego fateor meminim legi: sed cum sint
ferme sex vel septem: horum quatuor auctoritatem tu quoq̄ infringis. Nam Laodiceñū cu-
ius nomen taces: de ecclesia dicis nupet egressum. Alexandrū autem veterē hæreticū. Origenem
vero ac Didymum: reprehensos abs te lego in recentioribus opusculis tuis: & nō me-
diocriter: nec de mediocribus questionibus: q̄uis Origenem mitabiliter ante laudaueris. Cū
his ergo errare puto quia nec te ipse patieris: q̄uis hoc perinde dicatur: ac si in hac sentētia nō
errauerint. Nam quis est qui se velit cum quolibet errare? Tres igitur restant: Eusebius Emi-
senus: Theodorus Hætaeotes: & quem paulo post commemoras Ioannes: qui dudum in pō-
tificiali gradū Constantinopolitanam rexerit ecclesiam. Porro si queras vel tecolas: q̄d hinc sen-
serit noster Ambrosius: quid noster itidē Cyprian⁹: inuenies fortasse nec nobis defuisse quos
in eo quos asserimus seque remur: q̄q̄ sicut paulo ante dixi: tantummodo scripturis canonici-
cis hanc ingenuam debcam feruorem: quæ eas solas ita sequar: vt scriptores earum nihil
in eis omnino errasse: nil fallaciter posuisse non dubitem. Proinde cum quæro tertium: vt
tres etiam ego tribus opponam: possem quidem (vt arbitror) facile reperire si multa legissem.
Veruntamen ipse mihi pro his omnibus: immo supra hos omnes apostolus Paulus occurrit.
Ad ipsum confugio: ad ipsum omnes qui aliud sentiunt: literalibus suis tractatib⁹ prouocor:
ipsum interrogans interpello & requiro: in eo quod scriptum est ad Galatas: vidisse q̄ Petrus
non recte ingredientem ad veritatem euangelicā: & in faciem propterea restitisse: q̄ illa simu-
lacione gentes iudaizare cogebat: Vtrum verum scripserit: an forte nescio qua dispensatiua
fallaciter mentitus sit: Et audio eum paulo superius in eiusdem narrationis exordio: religiosa
voce mihi clamātem. Quæ autē scribo vobis: ecce coram deo quia nō mentior. Dene veniam
quolibet aliud opinantes: ego magis credo tanto apostolo in suis & pro suis literis iuranti: q̄
cuiq̄ doctissimo de alienis literis disputari. Nec dici timeo: sic Paulum defendere q̄ nō simu-
larit errorem iudeorum: sed vere fuerit in errore. Quoniam neq̄ simulabat errorem: qui liber-
tate apostolica: sicut illi temporis congruebat: vetera illa sacramenta vbi opus erat agendo: cō-
mendabat ea: non solum sat hanc veritatem decipiendis hominibus: sed dei providentia prænū-
ciandis rebus futuris propheticè constituta. Nec vere fuerat in errore iudeorum: qui nō solum
nouerat sed etiam instantes & acriter prædicabat eos errare qui putabant gentibus im-
ponenda: vel iustificandi quorumcumq̄ fidelium necessaria. Quæ autem dixi cum factum iu-
dæis tanq̄ iudæum: & tanq̄ gentilem gentilibus: non mentientis astu: sed compatiētis as-
fectu: quemadmodum dixerim parum mihi visus es attendisse: immo ego fortasse non satis
hoc explanare potuerim. Neq̄ enim hoc ideo dixi: q̄ misericorditer illa simulauerit: sed quia
sic ea non simulauerit: quæ faciebat similia iudæis: quemadmodum nec illa quæ faciebat similia
gētib⁹: quæ tu quoq̄ commemorasti: atq̄ in eo me q̄d non ingrate fateor: adiunxisti. Cum
enim abs te quæsissem l. epistola mea: quomodo putetur ideo factus iudæis tanq̄ iudæus quia
fallaciter suscepit sacramenta iudeorum: cum & gentibus tanq̄ gentilis factus sit: nec tamen
suscepit fallaciter sacrificia gentium? Tu respondisti in eo factum gentibus tanq̄ gentilem: q̄
præutrum receperit: q̄ indifferenter permiserit velci cibis quos dānant iudæi: Vbi ego quæ
ros verum & hoc simulate fecerit? Quod si absurdissimū atq̄ falsissimū est: sic ergo & illa in
quibus iudeorum consuetudini congruebat libertate prudenti: non necessitate seruili: aut
qd est indignius dispensatione fallaci potius q̄ fidei. Fidelibus enim & his qui cognouerunt
veritatem: sicut & ipse testatur: nisi forte & hic fallit: omnis creatura dei bona est: & nihil ab-
ficiendum: q̄d cum gratiarum actione accipitur. Ergo & ipsi Paulo non solum viro: veritatis
dispensatori maxime fidelis: non solum cognitori: verum etiam doctori veritatis: omnis rei q̄

Galei

in cibis creatura dei non simulat: sed vere bona erat. Cur igitur nihil simulat atque suscipiōdo sacrorum ceremoniarum gentiliū: sed de cibis & prapurio vera sentiendo atque docendo ita men tanq̃ gentilis factus est gentibus: & non potuit fieri tanq̃ iudeus iudeis nisi fallaciter suscipiendo sacramenta iudeorum: Cur oleastro inserto seruauit dispensationis veracem fidem: & naturalibus ramis non extra sed in arbore constituti: nescio qđ dispensatoria simulacionis velamen obtendit: Cur factus tanq̃ gentilis p̃teribussq̃ sentit doceri qđ ait sentiri Factus autem tanq̃ iudeus iudeis: aliud in pectore claudit: aliud promittit in verbis: in factis: in scriptis: Sed absit hoc sapere. Vtriq̃ enim debebat charitatem de corde puro & conscientia bona: & fide non ficta. Ac per hoc omnibus omnia factus est: vt omnes lucrificaret: non mentis astutus: sed compariētis affectus: id est non omnia mala hominū fallaciter agendo: sed aliorum omnium malis omnib⁹: tanq̃ si sua essent misericordis medicinae diligentiam procurando. Cum itaq̃ illa testamenti veteris sacramenta etiam sibi agenda minime recusabat: nō misericorditer falsebat: sed omnino non fallens: atq̃ hoc modo a domino deo illa vsq̃ ad certi tēporis dispensationem iusta esse commendans: sacrilegis sacris gentium distinguebat. Tunc autē non mentientis astutus sed compariētis affectus: iudeis tanq̃ iudeus fiebat: quādo eos ab illo errore quo vel in Christum credere nolebant: vel per vetera sacerdotia sua ceremoniarūq̃ obseruationes: se a peccatis posse mundari: fieriq̃ saluos existimabant: sic liberare cupiebat: tā qđ ipse illo errore teneretur. Diligens vtriq̃ proximum tanq̃ seipsum: & hac alii faciens: quē si bi ab aliis fieri vellet: si hoc illi opus esset. Qđ cum dñs monuisset adiunxit: Hęc est enim lex & propheta. Hunc compariētis affectum in eadem epistola ad Galatas prapit dicens: Si p̃ occupatus fuerit homo in aliquo delicto: vos qui spiritales estis: instruite huiusmodi in spiritu lenitatis: intendens teipsum ne & tu teneris. Vide si non dixit: fieri tanq̃ ille: vt illum iustificas. Nō vtriq̃ vt ipsum delictum fallaciter ageret: aut se id habere simularet: sed vt in alterius delicto: quid etiam sibi accidere posset: attenderet: atq̃ ita alteri tanq̃ sibi ab altero vellet misericorditer subueniret: hoc est non mentientis astutus: sed compariētis affectus: sic iudeo sic gentili: sic cuiuslibet homini Paulus in errore: vel peccato aliquo constituto: nō simulando qđ non erat: sed compatiendo quia esse potuisset: tanq̃ qui se hominē cogitaret: omnibus omnia factus est: vt omnes lucrificaret. Teipsum si placet obsecro te paulisper intueere: teipsum inquam erga memetipsum: & recole: vel si habes conscripra relege verba tua in illa epistola quā mihi per fratrem nostrum iam collegam meum Cyprianum breuiorem misisti: qđ veraci qđ germano: qđ pleno charitatis affectu: cum quēdam me in te commississe expositulasses: grauiter subiunxisti: In hoc læditur amicitia: in hoc necessitudinis iura violantur: ne videamur certare pueriliter: & fautoribus inuicem: vel detractoribus nostris tribuere materiā contendēdi. Hęc abs te verba: non solum ex animo dicta sentio: verum etiam benigno animo ad cōsolēdi mihi. Deniq̃ addis: quod etiam si nō adderes apparet: & dicis: Hęc scribo quia pure & christiane diligere te cupio: nec quicq̃ in me mea mēte tetinere quod distet ab labiis. O vt sancte: mihiq̃ (vt deus vider animam meam) veraci cor de dilecte: hoc ipsum qđ posuisti in literis tuis: quod te mihi exhibuisse non dubito: hoc ip̃m omnino apostolum Paulum credo exhibuisse in literis suis: non vnicuique homini: sed iudeis: & grācis: & oib⁹ suscipiēti filiis suis quos i euāgelio genuerat: & quos pariēdo p̃turbabat. Ex deinde posterioꝝ tot milib⁹ fidelū christia norū: propter quos illa memorię mādabaf ep̃la: vt nihil in sua mente tetineret: qđ distaret ab labiis. Certe factus ē. etiā tu tāq̃ ego: nō mēlentis astutus: sed cōpariētis affectus: cū cogitares tā me non relinquendum in ea culpa in quam me prolapsū existimasti: qđ nec te velles: si eo mō p̃ lapsus esses. Vnde agens grācias beniuole menti erga me tua: simul posco vt etiam mihi nō succenseas: quia cum in opusculis tuis aliqua me mouerent: motum meū intimaui tibi: Hoc erga me ab omnibus seruati volens: quod erga te ip̃se seruauit: vt quicquid improbādum putāre in scriptis meis: nec laudent subdolo pectore: nec ita reprehendant apud alios vt taceant apud me. Hinc porus existimans lædi amicitiam & necessitudinis iura violari. Nescio enī vtrum christiane amicitia: putanda sint: in quibus magis valet vulgare prouerbiū: Obsequium amicos veritas odium parit: qđ ecclesiasticum: Fideliora sunt vulnera amicisq̃ volūtaria oscula inimici. Proinde charissimos nostros qui nostris laboribus sincerissime fauent: hoc potius quanta possumus instātia docemus: quo sciant fieri posse: vt inter charissimos aliqui alter utro sermone contradicatur: nec tamē charitas ipsa minuat: nec veritas odium parturiat: quæ debetur amicitia: siue illud verum sit quod contradicatur: siue corde veraci qualecunq̃

4. Cor. 9.

Matth. 22.
Gal. 6.Terentius.
Prouer. 27.

K sic dicitur: non retinendo in mente quod distet a labiis. Credant itaq; fratres nostri familiares
 cuiuslibet testimonium perhibes q; sint vasa Christi: me inuito factum: nec mediocrē de hac
 re dolorem inesse cordi meo: q; literę meę prius in multorum manus venerunt: q; ad te ad
 quem scriptę sunt pervenire potuerunt. Quo autē modo id acciderit: nō est longum est enarrare:
 & nisi fallor superfluum: cum sufficiat si quid mihi in hoc creditur: nō eo factum animo quo
 putatur: nec omnino meę fuisse voluntatis aut dispositionis aut consensionis aut saltem con
 gnitionis vt fieret. Hoc si non credunt: qđ teste deo loquor: quid amplius faciam non habeo.
 Ego tamen absit vt eos credam hęc tuę sanctitati maliuola mente suggerere: ad excitandas
 inter nos inimicitias: quas misericordia domini dei nostri avertat a nobis: sed tunc villo nocen
 di animo facile de homine humana vitia suspicari. Hoc em̃ me de illis æquū est credere si va
 sa sunt Christi: non in cōrumeliā: sed in honorem facta & disposita in domo magna a deo in
 opus bonum. Quod si post hanc attestatiōem meā (si in notitiā eorum venerit) facere vo
 uerint: qđ nō recte faciant & tu vides. Q; sane scripseram: nullum me librum aduersus te Ro
 mam misisse: ideo scripseram: quia & libri nomen ab illa epistola discernebam. Vnde omnino
 nescio quid aliud te audisse existimaui: & Romam nec ipam epistolā: sed tibi miseram: &
 aduersus te non esse arcebrar: qđ sinceritate amicitię siue ad admonendū: siue ad te: vel me
 abs te corrigendum fecisse me noueram. Exceptis autē familiaribus tuis: eipsum obsecro per
 gratiam qua redempti sumus: vt quęcumq; tua bona quę tibi pietate domini concessa sunt:
 in literis meis posuimō me existimes infidoio blandiloquio posuisse. Si quid autem in te pec
 cau: dimittas mihi. Nec illud quod de te nescio cuius potē factum: ineptius fortasse qđ litera
 rius a me commemoratū est: amplius qđ dixi: ad te trahascum continuo subiecerim non hoc
 ideo me dixisse: vt oculos cordis reciperes: quos absit vnq; vt amiseris: sed vt aduerteres quos
 sanos ac vigilēs haberes. Propter solam ergo w^αλ^ιπ^αδι^α qđ si aliquid scripserimus: qđ scripto
 posteriore destruere debeamus: imitādā: nō ppter Stefichori cecitātē: quā cordi tuo nec tri
 bui nec timui: attingendū illud existimaui: atq; identidem rogo: vt me fidenter corrigas: vbi
 mihi hoc opus esse profpexeris. Q; em̃ secundū honorum vocabulā: qđ iam ecclesię vltus oba
 tui: episcopatus presbyterio maior sit: in multis rebus Augustin^u Hieronymo minor ē
 licet etiā a minore quolibet nō sit refugienda vel dedignāda correctio. De interpretatiōe tua
 iā mihi p̃suasisti: quā vilitate scripturas volueris trāsferre de hebræis: vt scilicet ea qđ a iudeis
 s̃ p̃termissa vlt corrupta sunt: p̃ferres ī mediū. Sed īsinuare digneris peto a quib⁹ iudeis: vt illi
 ab eis ipis qđ ante aduentū dñi interpretati sunt: & si ita est: quib⁹ vel quonā cōtūan ab istis pos
 terius: qui propterea putari possunt aliqua de codicibus græcis vel subtraxisse vel in eis cora
 ruptisse: ne illis testimoniis de christiana fide cōiuncterēt. Illi autem anteriores: cur hoc face
 re voluerint: nō inuenio. Deinde nobis mittas obsecro interpretatiōem tuam de septuaginta
 rā: quā te edidisse nesciebam. Librum quoq; tuum cuius mentionem fecisti: de optimo ge
 nere interpretandi cupio legere: & adhuc nosse quomodo coarctanda sit in interprete perī
 tia linguarum: coniecturis eorum qui scripturas edisserendo pertractant: quos necesse etiā
 am si rectē atq; vnius fidei fuerint: varias parere in multorum locorum obscuritate sententi
 as: q̃uis nequaq; ipsa varietas ab eiusdem fidei vnitāte discordet. Sicut etiam vnius tractator
 secundum eandē fidem: aliter atq; aliter eundem locum potest exponere: quia hoc eius obscu
 ritās patitur. Ideo autē de sydero interpretatiōem tuā de septuaginta i vt & tanta latinorū
 interpretum: quā qualescūq; hoc ausi sunt: quātum possūm impericia catemus: & hi qđ
 me inuidere putant: vt illis laboribus tuis: randē aliquandocū fieri possint intelligent: ppter
 ea me nosse tuā ex hebræo interpretatiōem in ecclesiis legi: ne contra septuaginta auctoritā
 tatem: tanq; nouū aliquid proferentes: magno scandalo perturbemus plebes Christi: quarum
 aures & corda illam interpretatiōem audire consueuerunt: quæ etiam ab apostolis appro
 bata est. Vnde illud apud Iosam Virgultum: si in hebræo nec hedera est nec cucurbita: sed
 nescio quid aliud qđ truncō suo nixum nullis sustentādum adminiculis erigatur: mallem iā
 in omnibus latinis cucurbitam legi. Non enim frustra hoc puto septuaginta posuisse nisi ga
 & huic simile ciebant. Satis me immo fortasse plus qđ saris: tribus epistolis tuis respondi
 se arbitror: quarum duas per Cyprianum accepi: vnā per Firmum. Rescribe qđ visum fuerit
 ad nos vel alios instruendos. Dabo autē operam diligentiorē quātū me adiuuat dominus
 vt literę quas ad te scribo prius ad te perueniant: qđ ad quēq; a quo latius dispergant. Fareo
 enim: nec nihil hoc fieri velle de tuis ad me: qđ de meis ad te factum iustissime expostulas. Tñ

placeat nobis inuicem non tantum charitas: verum etiam libertas amicitiae: ne apud me raceas: vel ego apud te: quod in nostris literis vicissim nos mouet: eo scilicet animosq; oculis dei in fraternam dilectione nō displicet. Qd si inter nos fieri posse sine ipsius dilectionis perniciosa offensione non putas: non fiat. Illa em̄ charitas quā tecū habere vellet / profecto maior est: sed melior haec minor q̄ nulla est.

Sancti Augustini ad Longinianū nouiter in fide Christi imbutū: quid agere debeat qui nihil se esse maualt q̄ virū bonū: edocētis.

Epistola. XX.

Matt̄. 22.

Longiniano Augustinus. Solere aūt quendā veterū dicere: quib⁹ satis p̄sum esset: vt nihil mallent se esse q̄ viros bonos: his reliquā facillē esse doctrinā. Haec sentētia si rite recolosocratica est: lōge antiquior p̄phetica p̄aecessat: p̄cipiens hominib⁹ breuiter & simul: non tātum vt se nihil malint esse q̄ bonos: verū etiā vnde fīat boni. Diliges inquit dñm deū tuum ex toto corde tuo: & ex tota aīa tua: & ex tota mente tua: & diliges proximū tuū tā q̄ teip̄m. Hoc cui p̄sumum esset: nō ei reliquā facillē: sed eā totā esse doctrinā dūtaxat vtilē ac salubrē. Multae em̄ doctrinae sunt: si tñ doctrinē dicēdas sunt: vel sup̄flue vel noxiae. Veterū libris Christi attestā: In his inquit duob⁹ p̄ceptis tota lex pendet & p̄phetiae. Proinde quia mihi videtur insperxisse tanḡ in speculo sermocinatoriū tuarū: nihil te esse male q̄ virum bonū: deū quo nihil est melius: & vñ humanus animus haurit vt bon⁹ sit: quomā modo colendū credas: a deo p̄ccarīnā q̄ eū colendū credas: iā teneo. Quēro etiā qd de Christi sententia. Qd em̄ eū nō parū pēdas aduertis: sed vtrū ea & sola via q̄ ab illo demonstrata est: ad vitā beatā perueniri posse existimes: & aliqua ex causa nō eā negligas ire: sed differas: an & aliam vel alias ad tā optimā & p̄ omnib⁹ appetendā possessionē vias esse arbitreris: & aliquam earū iā te sigredi credas: nosse cupio vt opinor nō impudēter. Diligo em̄ te p̄pter id qd supra dixi: meq; abs te diligi non temere existimo: nec vlla de re alia inter eos qui se beniuole nouerunt: sermo fructuosior: vel impōditur: vel reposcitur: vel accipitur: vel recipitur: q̄ vnde boni beatiq; sumus.

Longiniani ad beatū Augustinū familiariter p̄tractae epl̄ae respōdētis: Et ad quartundā quadiuinculārū eiusdē solutiōnē exhortantis.

Epl̄a. XXI.

Omīno venerādo & vere ac merito percolēdo scō p̄ri Augustino: Longinianus. Beat⁹ sum & relucētis puto virtutis tuae lumine admodū illustratus qui dignū me diuini tui affamnis honore cumulādū esse duxisti. Sed graue mihi onus & difficillimā respōdēdi p̄uidētis dñe venerādo satis imponis: & p̄cipue tuis p̄cunctationib⁹: & sub hoc tpe in talib⁹ explicandis: p̄ meq; opinionis sententiā: id est a pagano hōie: quaestionib⁹. siquidē abūder: qd ex parte vel iādūdū inter nos cōuenierit: vel nūc i dēdēdē lris magis magisq; cōueniat p̄ceptis nō dicā tārū socraticis: nec tuis Romanorū vir vero optime p̄phetis: aut paucis hierosolymiticis: sed etiā orpheicis atq; ageticis: & rimegisticis: lōge añ illis antiquioribus & pene rudibus adhuc saculis: diuis auctoribus enatis: & toti orbi terrae certis limitibus partiri erisariam diuinitus ostensis: p̄i usq; nomē aut europa caperet: autē aīa acciperet: aut libya possideret: virum bonum vt tu mediū fidius & eris & fuisti. Si quidem adhuc post hominū memoriā: nisi Xenophontis figmentis compositae fabulae schema concedas: adhuc audierim: iegerim: viderim neminem: aut certe post vnum nullum: qd deo teste: bono periculo certōq; dixerim: nisi te: deum conuicti semper agnoscere: & posse puritatem animi corporisq; proiecta grauedine sectari facillime: & spe perfectae conscientiae non dubia credulitate tenere. Verū quia via effici possit magis est vt tu nō nescias: & mihi nō insinuat extrinsecus aliquo differas: q̄ vt me dñe p̄colende scias. Qua rūc fateor huius boni in sedē p̄fecturus sufficiens: vt mea expetit faceret dotia. Minime necdū: & si tñ potuero: variatū colligo. Verū qd traditum sancte atq; antiquitus teneam atq; custodiā vt potuero paucis edicā. Via est in deum melior quā a vir bonus: p̄is: puris: iustis: castis: veris dictis factisq; suis: sine vlla rēpōsi nō minū mutatorum caprata iactatione probatus: & deorum comitatu vallatus: deivtq; potest atq; b⁹ emeritus: id est eius vnus & vniuers⁹ & incomprehensibilis & ineffabilis infatigabilisq; creatoris impletus virtutibus: Qd & vt verū est angelos dicitis: vel quid alterum post deum vel cum deo: aut a deo: aut in deū intentione animi mentisq; ire festinat. Via est in quā q̄ pur

gati antiquorum sacrorū pijs pręceptis expiationibusq; purissimis & obsecris obseruationibus decoctianima & corpore constantes deproperant. De Christo autem tuę iam credulitas carnali & spiritu desuper quem in illum summum beatum virum & patrę omnium ire securus es domine pater percolende: nō audeo nec valeo quid sentiam exprimerę: qā qđ neficio difficillimum credo definire. Vt autem me cultorem tuarum virtutum dignatus es iā olim scienti insinuatę qđ diligas: satis ad bonę vitę testimonium habeo: qđ cum ne tibi displiceam: qui deo per te animamq; tuam quotidie insinuas & custodio: intelligis promuldubio qđ & ego te delectabiliter diligam: cum tui iudicii de me habiri normam lineamq; accipiens teneā. Sed ante omnia quaslo te vt exiguę opinionis meę veniā concedas: & sermoni meo ad te quę coe gisti remisso sorte incongruo facile indulgeas: & me quid de his existimes: vel tu quid sentias sanctis scrip̃is tuis: vt ille ait: iam non melle sed nectare dulcioribus: si mereor informari digneris. Dei pietate perfuaris domine pater: ac perpetua sanctitate deo placeas: quod necesse est.

Sancti Augustini ad Longinianum: An ad viam qua itur ad deum per virtutes: requiratur vt quis antiquorum sacrorum pręceptis & expiationibus expurgetur: inuestigantis.

Epistola.XXII.

Q

Oneginiano Augustinus. Cepi fructum scripti mei: rescriptum scilicet beniuolentię tuę. Vnde iam video exortū & exorsum inter nos magnę: hac de re magna disputationis quasi sementem: hoc est qđ volebam prius: deinde quod adhuc volens deus adiuuabit. Id autem est vt hoc cęptum debito ac salubri fine claudatur. Proinde qđ de Christo nihil tenere tibi vel negandum vel affirmandum putasti: hoc in pagani animo temperamentum non inuitus acceperim. Q; vero etiam scrip̃is meis doceri te cupis de hac

re: nequęq; abnuam neq; desistam huic tam bonę mihiq; charissimę seruire voluntati tuę. Sed prius opus est eliquare: quomodo respiciam sententiam tuam de antiquis sacris. Cū enī dixisses eam viam in deum esse meliorem: quā vir bonus: pijs iustis: puris: castis: veris dictis factisq; sine vlla temporū mutatorū caprata iactatione probatus: & deorum comitatu vallatus: dei vtriq; potestatibus emeritis: id est eius vnus & vniuersi & incomprehensibilis & infa rigabilis ineffabilisq; creatoris adimpletus virtutibus. Quod vt verū est angelos dicitis: vel quid alterum post deum vel a deo vel cum deo aut in deum intentione animi mentisq; ire festinat. Quę verba ex epistola tua recognoscis: cum addidisti & aisti: Via est inq; qua purgati antiquorum sacrorum pijs pręceptis: expiationibusq; purissimis: & obsecris obseruationibus decoctianima & corpore constantes deproperant. In his verbis sentio cū fallor videri tibi non sufficere ad viam qua itur ad deum: vt vir bonus: pijs: iustis: puris: castis: veris dictis factisq; promeretur deos: quorū comitatu vallatus in illum summū deum omnium creatorē ire festinet: nisi etiam sacrorum antiquorum pijs pręceptis expiationibusq; purgetur.

R. Q; obrem velim scire quid arbitreris esse per sacra purgandum: in eo quā pie iuste: pure: vera citęq; viuendo promeretur deos: & per eos vnum illum deorum deum. Si enim adhuc sacris purgandus est: vtriq; mundus non est: & si mundus non est: pie iuste: pure: castęq; non viuūt. Si enim iam ita viuūt: iam mundus est. Porro iam mundum atq; purum: quid opus est sacris expiando purgari? Itaq; hic nodus est disputationis nostrę: quo soluto consequēria videbim⁹. Viuat ne homo bene vt sacris purgetur? An sacris purgetur vt bene viuat? An ipse quantus bene viuendi in homine modus nondum sit idoneus ad beatam vitam quę ex deo capiunt: nisi accedant adiumenta sacrorum? An bene viuendi quędam velut portio sit etiam sacra percipiē: scilicet vt non aliud sit bene viuere: aliud sacrare viuere: sed bene viuendi terminus etiam sacra vita claudatur. Horum quatuor quę proposui: qđ potissimum pbes: quaslo te līa teris aperire non pigeat. Plurimum quippe interest ad id quod suscepi mus: inter nos colloqn do peragere: ne cum multa non necessaria: tanq; ea sentias: quę fore non senti: aresellere molior: itēpus necessarium in superfluis infumatur. Onerare te itaq; epistola nolui: vt te cito rescribere cetera contexamus.

Sancti Augustini ad Bonifacium: An patres paruulis suis baptizatis nocē: cū eos de moniorū sacrificiis sanare conant: Et quomodo eis prosit cū baptizant parentum fides: quorum eis nō potest obesse perfidia: determinantis.

Epistola.XXIII.

De cōse. di.
4. quæris.

Onifacio coepiscopo: Augustinus in dño salutem. Quæris a me utrū pãres baptizatis parulis suis nocent: cum eos demoniorum sacrificiis sanare conantur. Et si non nocent: quomodo eis proficit cum baptizantur parentum fides: quoque eis non potest obesse perfidia. Vbi respondeo: turam illius sacramenti: hoc est baptismi salutaris esse virtutem in sancta compage corporis Christi: vt semel generat⁹ per aliorum carnalem voluptatem: cum semel regeneratus fuerit per aliorum spiritale voluntatē: deinceps nō possit

Ex eccl. 18.

1. q. 4. id ira
q.

Ioan. 3.

De cōse. di.
stin. 4. cap.
quæris.

1. Thessal. 5.

Cyprianus

vinculo alienæ iniquitatis obstringi: cui nulla sua voluntate consensit. Et anima enim patris mea est inquit: & anima filii mea est: Anima quæ peccauerit ipsa morietur: non autē peccat ipsa cum parentes ei omnino nesciūt: vel quislibet alius adhibet sacrilegia demoniorum. Sed ideo ex Adam traxit: q̃ sacramenti illius gratia solueretur: quia nōdum erat anima separatim viuens: id est altera anima: de qua diceretur: Et anima patris mea est: & anima filii mea est. Jam itaq; cū homo in seipso dicit: ab eo q̃ genuit alter effectus: peccato alterius sine sua cōsensioe nō tenet obuolui. Traxit ergo reatu q̃ vnus erat cū illo: & in illo a quo traxit q̃d traxit admissum est. Non autem trahit alter ab altero: quando sua vnoquoque propria vita viuere. Jam est vnde dicat: Anima quæ peccauerit ipsa morietur. Vt autē possit regenerari per officii voluntatis alienæ: cum offertur consecrandus: facit hoc vnus spiritus ex quo regeneratur oblat⁹. Non enim scriptum est: Nisi quis renatus fuerit ex parentum voluntate: aut ex offerentium vel ministrantium fide: sed nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu. Aqua igitur ex huius fornicis sacramentum gratiæ & spiritus: operans intrinsecus beneficium gratiæ: soluens vinculum culpæ: reconcilians bonum naturæ: regenerat hominē in vno Christo: ex vno Adam generatum. Regenerans ergo spiritus in maioribus offerentibus: & paruulo oblato renatoque communis est. Ideo per hanc societatem vnus eiusdemq; spiritus prodest offerentium voluntas paruulo oblato. Quando autē in paruulum maiores peccant: offerentes cū atq; oblat⁹ ligare conantes demonum sacrilegiis vinculis: non est anima vtriusq; communis: vt tunc culpam possint habere communem. Non enim sic communicat culpa per alterius voluntatem: quemadmodum communicat gratia per sancti spiritus visitationem. Potest enim & in hoc & in illo homine esse vnus spiritus: sanctus: etiam si inuicem nesciant per quē sit vtriusq; gratia communis. Non autem potest spiritus hominis esse & huius & illius: per quem peccate altero: & altero non peccante: sit tamē culpa cōmunis. Ac per hoc potest paruulus semel ex parentum carne generatus: idē spiritu regenerari: vt & illius obligatio contracta soluat⁹. Non potest autem semel dei spiritu regeneratus ex parentum carne regenerari: vt obligatio q̃ soluta est iterum conuolatur. Et ideo semel perceptam paruulus Christi gratiam: non amittit nisi propria impletare si atatis accessu tam malus euaserit. Tūc enī etiā propria incipiet habere peccata: quæ non regeneratione auferant: sed alia curatione sanent. Veritatem recte dicunt parentes: vel quicūque maiores filios seu quoslibet paruulos baptizatos demoniorum sacrilegiis obligare conantes: spiritualiter homicidæ. Nam in illis quidem interfectionem non faciunt: sed quantum in ipsis est interfectores fiunt. Recte illis dicitur: quādo ab hoc scelere prohibentur: Nolite occidere paruulos vestros. Dicit enim & apostolus: Spiritum nolite extinguere: non quia ille extingui potest: sed quantum in ipsis est: interfectores eius merito dicuntur qui sic agunt vt extinctum velint. Iste sensus recte intelligi potest: q̃d script⁹ beatus Cyprianus in epistola de lapsis: cum eos qui tempore persecutionis idolis immolauerant arguens: At ne quid deesset inquit ad criminis cumulum: infantes quoque parentum manib⁹ impositi vel attrita: et amiserūt paruuli quod in primo statim natiuitatis exordio fuerant consecuti. Amiserunt dicit: quantum attinuit ad illorum scelus a quib⁹ amittere coacti sunt. Amiserunt in eorum mente ac voluntate: qui in illos tantū facinus commiserunt. Nā si in seipsis amississent: remississent vtrig diuina sententia sine ulla defensione damnandi. Qd si sanctus Cyprianus arbitrat⁹: non eorum defensionem continuo subiceret dicens: Non illi cum iudicii dies venerit dicent: Non nihil fecimus: nec derelicto cibo & poculo domini: ad pphana contagia sponte perauimus: perdidit nos aliena perfidia: parentes sensimus parricidas. Illi nobis ecclesiam matrem: illi patrem deum negauerunt: vt dum paruī & improuidi & tanti facinoris ignari per alios ad consortium criminis iungimur: aliena fraude caperemur. Hanc defensionem nō subneceperunt: nisi iustissimam crederet: & in dei iudicio paruulis profuturam. Si enim vere dicit⁹: Nos nihil fecimus: anima quæ non peccauerit: ipsa cur morietur? Nec illi peribit sub dei iudicio

Ita iudicio quos parentes suo scelere quantum ad seiplos attiner perdidit. Illud vero qđ
in eadem commemorat epistola: quandā paruulā turbatis in fugam parentibus/nutrici dere
lictam: at qđ ab eadem nutrice demonum sacrilegiis impactam: postea in ecclesia illatā sibi eu
charistiam miris moribus respuisse: Ideo mihi videtur diuinitus factum: ne maiores putarēt
nihil se in paruulos in illa iniquitate peccare: sed potius intelligerent: per illum significatē
quodammodo gestū corporis eorum: qui loqui nō poterant: se mirabiliter admoneri quid ipsi
facere deberent: qui post tantū illud nefas sacramenti salutarib⁹ irruerant: vnde se vtiq; po
nitendo abstinere debent. Nec cum tale aliquid diuina puidencia per infantulos agit: ipos
id agere sciencia vel ratione credendum est. Neq; enim quia cuiusdam prophetae demenciam
deus voluit etiam aīna loquente coercere: ideo admiranda est asinorum sapientia. Porro si
per animal irrationale sonuit aliquid homini simillimū: quod miraculo diuino non cordi as
nino tribuendum sit: ita potuit omnipotēs per infantis animam: non vbi ratio nulla erat: sed
vbi adhuc sopita erat: gestū corporis eius ostēdere: quid illi qui & i se & in paruulos suos pec
cauerant: curare deberent. Ceterum cum infans non redeat in parentem: vt cum illo & in il
lo vnus homo sit: sed omnino alter sit: habens carnem suam & animā suam: Anima quę pecca
uerit ipsa morietur. Nec illud te moueat qđ quidā non ea fide ad baptismum percipiendū paru
ulos ferūt: vt gsa spiritali ad vitā regenerent aternā: sed qđ eos putant hoc remedio rempo
ralem retinere vel recipere sanitatem. Non enim propterea illi non regenerantur: quia nō ab
istis hac intentione offeruntur. Celebrantur enim per eos necessaria ministeria. Filios autem
seu quoslibet paruulos: demoniorum sacrilegiis obligare conantes: spiritaliter sunt homici
dæ. Nam in illis quidem interfecionem non faciunt: sed quantum in ipsis est: interfectores
sunt. Et recte illis dicitur quando ab hoc scelere prohibentur: Nolite occidere paruulos v^{est}
stros. Non autem recte his dicitur: Nolite verba sacramentorum: sine quibus consecrari paru
ulus non potest: recitare. Spiritus autem ille sanctus qui habitat in sanctis: ex quibus vna il
la columba dearge nata charitatis igne conatur: agit qđ agit etiā per seruaturē aliquando
nō solum simpliciter ignorantium: verum etiam damnabiliter indignorum. Offerunt quip̃
pe paruuli ad percipiendū spiritalem gratiam: nō tam ab eis quorū gestant manibus: quā
ab ipsis i se & ipsi boni fideles sunt: qđ ab vniuersa societate sanctorū atq; fidelium. Ab omnib⁹ nā
qđ offerri recte intelligunt: quibus placet qđ offerunt: & quorum sancta atq; indiuidua cha
ritate ad communicationem sancti spiritus adiuvantur. Tota hoc ergo mater ecclesia quę in
sanctis est facit: quia tota omnes: tota singulos parit. Nam si Christiani baptismi sacramentū
quod vnū atq; idipsum est: etiam apud hæreticos valet & sufficit ad consecrationem: quis ad
vitā æternā participacionem non sufficiat: quę cōsecratio reū quidē facit hæreticum extra
domini gregem habentem dominicum characterem: corrigendum tamen admonet sana do
ctrina: non iterum similiter consecrandum: quanto potius in catholica ecclesia etiam per
stipulę ministerium frumenta purganda portantur: vt ad massę societatem mediante area
perducantur: Illud autem nolo te fallat: vt existimes reatus vinculum ex Adam tractum: ali
ter non posse dirumpi nisi paruuli ad percipiendam Christi gratiam a parentibus offerātur.
sic enī scribens dicit: vt sicut parentes fuerunt auctores ad eorum poenā: per fidem patēti
identem iustificens: cum videas multos non offerri a parentib⁹: sed etiam a quibuscūq; ex
traneis: sicut a dominis seruli aliquando offeruntur. Et nonnūq; mortuis parentibus suis
paruuli baptizantur ab eis oblari qui illis huiusmodi misericordiam præbere potuerunt.
Aliquando etiam quos crudeliter parentes expofuerunt: nutriendi a quibuscūq; nonnūq;
a sacris virginibus colligunt: & ab eis offerunt ad baptismum: quę certe prius filios non ha
buerunt vltos: nec habere disponent. Ac per hoc nihil aliud hic fieri vides: nisi qđ in euange
lio scriptum est: cum domin⁹ interrogasset: quis illi a latronibus lauciato: & semitauo in via
derelicto proximus fuisse: Responsum est enim: Qui in illum secit misericordiam. Dissi
cillimam sane questionem tibi proposuisse visus es: in extremo inquisitionis ruæ: et videlicet
intentione qua soles vehementer cauere mendacium. Si cōstitua inquis ante te paruulum: &
interrogem: vtrū cum creuerit futurus sit castus: vel fur non fir fur: ut sine dubio respon
debis: nescio. Et vtrum in eadem paruula ætate constitutus cogitet aliquid boni vel mali:
nescio. Si itaq; de moribus eius futuris nisi laudes certi promittere: & de eius præsent
cogitatione quid est illud: qđ quando ad baptismū offerunt: pro eis parentes tanq; fidei docto
res respōdēt: & dicūt illos facere: quid illa ætas cogitare non pōt: autē potest occultum est: Inq;
d.

Ezech. 18.

De cōse. dist.
4. quartis.

Luc. 10.

terrogamus eam eos a quibus offerunt: & dicimus: credit in deum illa aerare que vtrū fir de
 ignorat: respondens: credit: & ad cetera sic respondetur: singula que geruntur. Vnde miror pa
 rentes in istis rebus: tam fidenter pro parvulo respondere: vt dicant eum tanta bona facere q̄
 ad horā qua baptizatur: baptizator interrogat: tamē eadē hora si subiciūerit cast⁹ qui bapti
 zatus: aut nō erit fur: nescio vtrū audeat dicere aliquis: aliqd horū erit aut non erit: sicut mihi
 sine dubitatione respondet: q̄ credat in deū & q̄ se cōuertat ad deū. Deinde scripta sua con
 cludens: adiungis & dicis: Ad istas ergo quaestiones peto breuiter respondere digneris: ita vt
 non mihi de cōsuetudine praescribas: sed rationem reddas. His literis tuis lectis & relectis: &
 quantum tēporis angustia sinebant cōsideratis: recordatus sum Nebridii amicū meū: qui cū
 eisset rerū obscurarū ad doctrinā pietatis maxime pertinentium diligentissimus & acerrim⁹
 inquisitor: valde oderat de quaestione magna responsionem breuem. Et quisquis hoc poposcis
 set: aegre time ferebat: eumq; si eius persona pateretur: vultu indignabundus & voce cohibe
 bat: indignū deputans qui talia quaereret: cū de re tanta: tā multa dici possent deberet: ne
 sciret. Sed ego tibi nō similiter: vt solebat ille succenseo. Es enim ep̄s multis curis occupatus
 vt ego. Vnde nec tibi facile vacat prolixum aliquid legere: nec mihi scribere. Nā ille tūc ado
 lescens qui talia breuiter volebat audire: & multa in nostra sermocinatione quaerebat: ab ocio
 loquar: ab ociosis. Tu vero cogitans nunc quis & a quo ista flagites: breuiter de re tanta re
 spondere me iubes. Ecce facio quantum possum: dominus adiuvet: vt qd postulas possim. Nem
 pe sepe ita loquimur: vt pascha p̄pinqante dicam⁹: crastinā vel p̄tendinā domini passionem
 cū ille aut tam multos annos passus sit: nec omnino nisi semel illa passio facta sit. Nempe ip̄o
 die dominico dicimus: Hodie dominus resurrexit: cum ex quo referretur tor anni trāsisset. &
 Cur nemo tam ineptus est: vt nos ita loquentes arguat esse mentirosos: nisi quia istos dies secū
 dum illum quibus haec gesta sunt similitudinē nuncupamus: vt dicatur ip̄e dies qui nō est
 ip̄sēdē resolutione temporis similis eius: & dicatur illo die fieri: propter sacramenti celebra
 tionē: quod nō illo die: sed iam olim factum est: Nonne semel immolatus est Christus in seip̄o
 & tamen in sacramento non solum per omnes paschae solēnitates: sed omni die populis immo
 latur: nec vtrq; mentitur qui interrogatus eum responderit inopari? Si enim sacramenta
 quandam similitudinem earum rerum quarum sacramenta sunt non haberet: omnino sacra
 menta non essent. Ex hac autem similitudine placuim⁹ etiam ipsarum rerum nomina accipi
 unt. Sicut ergo secundum quandam modum sacramentum corporis Christi corpus Christi
 est: sacramentum sanguinis Christi sanguis Christi est: ita sacramentum fidei fides est. Nihil
 est autē aliud credere: q̄ fidem habere. Ac per hoc cum respondetur parvulus credere: qui fidei
 nondum habet affectum: respondetur fidem habere propter fidei sacramentum: & cōuertere
 re se ad deū p̄pter cōversionis sacramentū: quia & ip̄a responsio ad celebrationem pertinet sa
 cramenti. Sicut de ip̄o baptismo apostolus. Consepulti inquit sumus Christo per baptismum
 in mortem. Non ait: sepulti sumus: sed prorsus ait: consepulti sumus. Sacramētū
 ergo tantae rei nō nisi eiusdem rei vocabulo nuncupauit. Itaq; parvulus: & si nondū fides illa
 quae in credendum voluntate consistit: iam tamē ip̄ius fidei sacramētū fidelem facit. Nam
 sicut credere respondet: ita etiā fidelis vocat: non rem ip̄a mente annuendo: sed ip̄ius rei sacra
 mentū percipiendo. Cum autem homo sapere coeperit: non illud sacramentum repetit sed in
 telligit: eiusq; veritati cōsona etiam voluntate coaptabitur. Hoc q̄d diu non potest valere
 sacramentum ad eius tutelam: aduersus contrarias potestates: & tātum valebit vt si ante ra
 tionis usum ex hac vita emigrauerit: per ip̄sum sacramentum cōmendante ecclesiae charita
 te ab illa cōmendatione quae per vnum hominem intrauit in mundū: christiano adiutorio
 liberetur. Hoc qui nō credit & fieri nō posse arbitrat: profecto infidelis est: et si habeat fidei sa
 cramentū: longeq; melior est ille parvulus: qui etiam si fidem nōdum habeat in cogitatione:
 non ei tamen obicem contrariae cogitationis opponit: vnde sacramentū eius salubriter perci
 pit. Respondi sicut existimo quaestionibus tuis quantum attinet ad minus capaces & ad cōu
 rentiosos non satis: quantum autē ad pacatos & intelligentes: plus forte q̄ fat est. Nec tibi ad
 excusationem meam obieci firmissimam cōsuetudinem: sed saluberrimē cōsuetudinis reddi
 di quam potui rationem.

Sancti Hieronymi ad Alipium & Augustinū episcopos eorum opera atq; auxilio hēre
 sum Celsentinam extinctam gratulāris: & quare cōtra libros Anniani pseudodiaconi re scribere
 re distulisset: excusantis,

Epistola. XXIII.

De cōse. dif.
 4. quēris.

4. sentē. dif.
 6. ca. si vero.
 4. sentē. dif.
 4. c. nec tū

Ro. 6.

De cōse. dif.
 4. nihil est.

De cōse. dif.
 4. quēris.

- A** Ominis vere sanctis atq; omni affectione ac iure venerandis: Alipio & Augustino episcopis: Hieronymus in Christo salutem. Sanctus Innocentius presbyter q; huius sermonis est portitor: anno præterito quasi nequaquam in Africam reuerfurus: mea ad dignationem vestra scripta non sumpsit. Tis deo gratias agimus: q; ita euenit vt nostrum silentiū vestris ep̄is vincere tis. Mihi em̄ ois occasio gratissima est per quā scribo v̄ræ reuerentiæ testē inuocans deū: q; si posset fieri: assumptis alis columbe vestris amplexibus implicarer. Sero quidē pro merito virtutū vestrarū: sed nūc maxime quia cooperatoribus & auctorib; vobis hæresis Cælestina iugulata est: q; ita infecit corda multorum: vt cū superatos damnatosq; esse se sentiant: tū venena mentium non omittant: & qd solū possunt nos oderint.
- B** per quos putant se libertatē docenda hæreseos perdidisse. Q; autē quæritis vtrū rescripserim contra libros Anniani pseudodiaconi Cæledēsis: qui copiosissime pascitur vti alienæ blasphemias verba friuola subministrat: sciatis me ipsos libros in scedulis missos a sancto fratre Eusebio presbytero suscepisse: nō ante multum temporis: & exinde vel ingruentibus morbis vel dormitione sanctæ & venerabilis filiæ vestræ Eustochii ita doluisse: vt propemodum cōtemnendos putarem. In eodē enim luto hæsitatē & exceptis verbis tinnulis atq; emendicatis nihil aliud loquitur. Tamen multum egimus: vt dum epistolæ meæ respondere conatur: aperitius se prodere: & blasphemias suas omnibus patefaceret. Quicquid enim in illa miserabili synodo Diospolitana dixisse se denegat: in hoc opere p̄fitet. Nec grande est ineptissimis nenis respondere. Si autem dominus vitam tribuerit: & notariorum habuerimus copiam: paucis lucubratiunculis respondebitur: non vt conuincamus hæresim emortuam: sed vt imperitiā atq; blasphemiam eius nostris sermonibus confutemus. Meliusq; hoc faceret sanctitas vestra ne compellatur contra hæreticum nostra laudare. Sancti filii communes Albina Pinianus & Melania plurimum vos salutant. Has literulas de sancta Bethleem sancto presbytero Innocentio dedi perferendas. Neptis vestra Paula miserabiliter precatur: vt memores eius firis: & multū vos salutat. Incolumes vos & memores mei dñi nostri iesu Christi tueatur clemētia do mini vere sancti atq; omni affectione venerabiles patres.

Sancti Hieronymi ad beatum Augustinum: de zelo fidei contra hæreticos: & de odio & persecutione eorundem gratulantis.

Epistola.XXV.

- C** Omino sancto ac beatissimo papæ Augustino: Hieronymus. Omni quidem tempore beatitudinem tuam eo quo decet honore veneratus sum: & habita-
ntem in te dilexi dominum saluatorem: sed nūc si fieri potest cumulo alia
quid addimus: & plena complemus: vt absq; tui nominis mētiōe ne vnam
quidē horam præterire patiamur: qui contra stantes v̄tos ardore fidei per-
stitisti: maius itaq; quantū in te fuit solus liberari de Sodomis: q; cum periculi
bus commorari. Scis quid dicā prudētia tua. Macie virtute in orbe celebra-
ris: catholicitate cōditorem antiquæ rursum fidei veneraturus: atq; suspiciunt: & quod signum
maioris gloriæ est: omnes hæretici detestantur: & me pari persequuntur odio: vt quos gladiis
nequeant: voto interficiant. Incolumem & mei memorem te Christi dñi clemētia tueatur do
mine venerande & beatissime papa.

Sancti Hieronymi ad Augustinum: salutationem fratrum illi cōmittentis: & sub simi-
litudine de praua hæreticorum doctrina in ciuitate Hierosolyma pullulante dolentis.

Epistola.XXVI.

- D** Vtri utroq; claudicant pede: & nec fractis quidē ceruicibus inclinant: habē-
res affectum erroris pristini: cum prædicandi eandem non habent libertatē
Sancti fratres qui cum nostra sunt paruitate: præcipue sanctæ ac venerabi-
les filiæ tuæ suppliciter te salutant. Fratres tuos dominum meum Alipium
& dominum meū Enodium: vt meo nomine salutes: pecor coenam tuam.
Capra Hierusalem tenetur a Nabuchodonosor: nec Hieremias vult audi-
re consilia: quin potius ægyptum desyderat vt moriatur in Taphnes: & ibi
seruitute pereat sempiterna.

Sancti Hieronymi ad Marcellinum & Anapsychiade de origine animæ catholicorū atq; hæ-
reticorū sententias referentis.

Epistola.XXVII.

d.ii.

Omnis vere sanctis atque omni officiorum charitate venerandis filiis Marcellino & Anapfychia: Hieronymus in Christo salutem. Tandem ex Africa vestra literas vnanimitatis accepi: & non me poenitet impudenter: quia tacentibus vobis epistolas meas frequenter ingessi: ut rescriptum mereretur & vos esse sospites non aliis nuntiantibus: sed vestro potissimum sermone cognoscerem. Super animarum statu meminisse vestrae quaestiuiculae: immo maxime ecclesiasticae quaestioni: Vtrum lapsa de caelo sit: ut Pythagoras philosophus: omnesque Platonici: & Origenes putant: animae: An a propria dei substantia: ut stoici: Manichaeus & Hispaniae Priscilliani haereses suspicantur: An in thesauro habentur dei olim conditae: ut quidam ecclesiastici stulta persuasione confidunt: An quotidie a deo fiant: & mittantur in corpora secundum illud quod in euangelio scriptum est: Pater meus usque modo operatur: & ego operor. An certe ex traduce: ut Tertullianus? Apollinaris: & maxima pars occidentalium autumant: ut quomodo corpus ex corpore: sic anima nascatur ex anima: & similiter cum beatis animantibus conditione subsistant. Super quo quid mihi videatur: in opusculis contra Rufinum scripsisse me noui: aduersus eum libellum: quem sanctae memoriae Anastasio episcopo Romanae ecclesiae edidit: in quo lubrica & subdola: immo stulta confessione: idem auditorum simplicitati illudere eniturus: suae fidei: immo perfidiae illudit: quos libros reor sanctum parentem vestrum habere Oceanum. Olim enim edicti sunt multis Rufini libris aduersus calumnias respondentes. Certe habes ibi virum sanctum & eruditum Augustinum episcopum: qui viua (ut aiunt) voce docere te poterit: & suam: immo per se nostram explicare sententiam. Et Ezechielis volumen olim aggregdi volui: & sponsonem creberrimam studiosis lectoribus reddere: sed in ipso dictandi exordioris animus meus occidentium provinciarum: & maxime urbis Romanae vastatione confusus est: ut iuxta vulgare proverbium: proprium quoque ignorarem vocabulum: diuque tacui: sciens tempus esse lachrymarum. Hoc autem anno cum tres explicasset libros: subitus impetus barbarorum: de quibus tuus dicit Virgilius: Lateque vagantes Barce: Et sancta scriptura de Ismahel: contra faciem fratrum suorum habitabit: sic Aegypti limitem: Palaestinae: phoenicis: Syriae percurrit in star torrentis cuncta secum trahens: ut vix manus eorum misericordia Christi poruerimus euadere. Quod si iuxta inclytum oratorem silent inter arma leges: quatomagis studia scripturarum: quae & librorum multitudine: & silentio: ac librorum sedulitate: quodque proprium est securitate & ocio dicantibus indigent: Duos itaque libros misi sanctae filiae meae Fabiola: quo rum exempla si volueris: ab ipsa poteris mutuari. Pro angustia quippe temporis alios describere non potui: quos cum legeris & vestibula videris: facilis coniectura erit: qualis ipsa sit futura domus. Sed credo in dei misericordia qui nos audiuit in difficillimo principio supradicti operis: ipse adiuvet & in penultimis prophetarum partibus: in quibus Gog & Magog bella narrantur: & in extremis in quibus sacratissimi & inexplicabilis templi aedificatio: varietas: mensuraque describitur. Sanctus frater noster Oceanus cui vos cupitis commendari: tantus & talis est: & sic eruditus in lege domini: ut absque nostro rogatu instruere vos possit: & nostram super cunctis quaestionibus scripturarum pro modulo communis ingenii explicare sententiam incolumes vos & proluxa aetate florentes: Christus deus noster tueatur omnipotens dominus vere sancti.

Ioan. 5.
Tertullianus
Apollinaris.

Virgilius.

Beati Augustini ad sanctum Hieronymum: de immortalitate animae: Et si anima sit pars dei: aut incorporea disputantis. Deinde ubi contraxit anima reatum quo trahatur in eodem nationem: etiam infantis: & si per sacramentum christiana gratiae non liberetur: inquirentis.
Epistola XXVIII.

Eti noster quod nos vocauit in suum regnum & gloriae & rogatus & rogatus hoc quod ad te scribo sancti frater Hieronymus: consules te de his quae nescio: fructuosum esse nobis velit. Quod enim te multo quam ego sum aetate maior: etiam ipse iam senex consulo. Sed ad discendum quod opus est: nulla mihi aetas sera videri potest: quia etiam senes magis decet docere quam discere: magis tamen discere quam docere ignorare. Nihil equidem molestius fero in omnibus quaestibus meis: quas paratior in difficillimis meis quaestionibus: quam in tam longinqua rupe charitatis absentia: ut vix possim meas dare: vel recipe lras tuas: per intervalla non dierum: non mensium: sed al-

G

quot annorū: cū si fieri posset: quotidie præsente te habere vellē: cum quo loquerer quicquid vellē. Nec ideo tamē nō debui facere quod potui: si non potui totum qd volui. Ecce venit ad me religiosus iuueniscatholica pace fraternitate filius: honore cōpresbyteri mōster Orosius vigil ingenio: paratus eloquio: flagrans studio: rite vas in domo dñi esse desyderans: ad res lēdas falsas perniciōsasq; doctrinas: quæ animas Hispanorū multo infelicius q̄ corpora barbaricus gladius: trucidarūt. Nā inde ad nos vsq; ab oceanī littore pperauit: fama excitus: q̄ a me posset de his q̄ scire vellet quicquid veller audire. Neq; vltum cepit aduersus sui fructū primoniē de me multū fame cederet. Deinde docui hominē qd potui: qd autē non potui vnde discere posset admonui: atq; vt ad te irer hortatus sum. Quā in te cōsiliū vel praeceptū meū cū libētē & obediētē acciperet: rogauit eū vt abs te veniens: per nos ad ppria remearet. Quā eius pollicitationē tenēs: occasiōē mhi credidi a dño esse cōcessam: quā tibi scriberem de his quæ per te scire cupio. Quærebam em̄ quem ad te mitterem: nec mhi facile occurrebat idoneus & fide agendi: & alacritate obediendi: & exercitatione peregrinandi. Vbi ergo istum iuuenē expertus sum: etī ipsū esse qualē a dño petebam: dubitare nō potui. Accipe igit quæ mhi peto apertiri ac differere non graueris. Quæstio de aīa multos mouet: in quib⁹ & me esse cōfiteor. Nam qd de anima sit mihi me teneā non tacebo. Deinde subiungā quid mhi adhuc expediti vellim. Anima hominis immortalis est: secundū quendā modū suū. Non em̄ omni modo sicut deus: de quo dictum est: quia solus habet immortalitatem. Nam de animæ mortis causa sancta scriptura multa cōmemorat. Vnde illud est. Sine mortuo sepelire mortuos suos. Sed q̄ ita moritur alienata a vita dei: vt tamen in natura sua viuere non omnino desistat: ita mortalis ex aliqua causa inuenitur: vt etiam immortalis non sine ratione dicat. Non est pars dei anima. Si em̄ hoc esset: omnimodo incommutabilis atq; incorruptibilis esset. Qd si esset: nec deficeret in deterius: nec p̄ficeret in melius: nec aliquid in semetipsa vel inciperet habere qd nō habebat: vel defineret habere qd habebat: quantū ad eius ipsius affectiones p̄inet. Q̄ vero aliter se habeat: non opus est extrinsecus testimonio: qui quis seipsum aduertit: agnoscat. Frustra autē dicis ab eis q̄ animā dei partē esse volunt: hāc eius labē ac turpitudinē quā videmus in equissimis hominibus: hanc deniq; infirmitatē & aegritudinē quā sentim⁹ in omnib⁹ hominibus: non ex ipsa illi esse sed ex corpore. Quid interest vnde agrotet: quæ sit esset incommutabilis aliquo modo: vnde libet agrotare non posset? Nam qd vere incommutabile & incorruptibile est: nullius rei accessu commutari vel corrumpi potest. Alioquin non achillea rārum: sicut fabulæ ferunt: sed omnis caro esset inuulnerabilis: si nullus ei casus accidisset. Nō est ita natura incommutabilis: quæ aliquo modo: aliqua causa: aliqua parte mutabilis est. Deum autem nefas est nisi vere summeq; incommutabilē credere. Non est igitur anima pars dei. Incorpoream quoq; esse animam: et si difficile tardioribus persuaderi potest: mhi tamen faretur esse persuasum. Sed ne verbi controuersiam vel superfluo faciam vel merito patiar: quoniam cum de re constat: non est opus certare de nomine: si corpus est omnis substantia vel essentia: vel si quid apertius nuncupatur: id qd aliquo modo est in seipso: corpus est anima. Irē si eā solā incorporeā placet appellare naturā: quæ summe incommutabilis & vbīq; tota ē corpus est anima: quoniam tale aliquid ipsa non est. Porro si corpus nō est: nisi qd per loci spatium aliqua longitudine: latitudine: altitudine ita sistitur vel mouetur: vt maiore sui parte maiorem locum occupet: & breuiore breuiorem: minuscū sit in parte q̄ in toto: nō est corpus anima. Per totum quippe corpus quod animat nō locali diffusionē sed quadam vitali infusione portigitur. Nam per omnes eius particulas tota simul adest: nec minor in minoribus: & in maioribus maior: sed alicubi intensius: alicubi remissius: & in omnibus tota: & in singulis tota est. Neq; em̄ aliter quod in corpore etiam non toto sentit: tamē tota sentit. Nam cum exiguo puncto in carne vltra aliquid tangitur: quis locus ille non solum totius corporis non sit: sed vix in corpore videatur animam tamen totam nō latere: neq; id quod sentitur per corporis cuncta discurrere: sed ibi tantum sentitur vbi sit. Vnde ergo ad totam mox peruenire: qd non in toto sit: nisi quia & ibi tota est vbi sit: nec vt tota ibi sit cætera deserat? Viuiunt enim & illa ea præsente: vbi nihil tale factum est. Quod si fieret: & vterunq; simul fieret: simul verū qd totam pariter non lateret. Proinde & in omnibus simul & in singulis particulis corporis sui: tota simul esse non posset: si per illas ita diffunderetur: vt videmus corpora diffusa per spacia locorum: minoribus suis partibus minora occupare: & amplioribus ampliora. Quæ propter si anima corpus esse dicenda est: non est certe corpus quale terrenum est: nec quæ

1. Timoth. 6.
Lucæ. 9.

1 sentē. dist.
37. ca. i. scilicet

le humidum: aut aerium: aut æthereum. Omnia quippe talia maiora sunt in maioribus locis: & minora in minoribus: & nihil eorum in aliqua sui parte totum adest: sed ut sunt partes locorum: ita occupantur partibus corporum. Vnde intelligitur anima siue corpus siue incorporea dicenda sit: propriam quandam habere naturam: omnibus his mundanæ molis elementis excellentiore substantia creatam: quæ veraciter non possit in aliqua phantasia corporaliter imaginum quas per carnis sensus percipimus cogitari: sed mente intelligi: vitæque sentire. Nec hæc perinde loquor: ut te quæ tibi nota sunt doceam: sed ut aperiam quid firmissime de anima teneam: me me quisque cum ad ea venero quæ requiro: nihil de anima vel scientia vel fide te nete arbitretur. Certus etiam sum animam nullam dei culpa: nulla dei necessitate vel sua: sed propria voluntate in peccatum esse collapsam: nec liberari posse de corpore mortis huius vel suæ voluntatis virtute tanquam sibi ad hoc sufficere: vel ipsius corporis morte: sed gratia dei per Iesum Christum dominum nostrum: nec omnino esse animam ullam in genere humano: cui non sit necessarius ad liberationem mediator dei & hominum homo Christus Iesus. Quæcumque autem sine gratia mediatoris & sacramento eius in qualibet corporis ætate de corpore exierit: & in poenam futuram & in ultimum iudicio recepturam corpus ad poenam. Si autem post generationem humanam quæ facta est ex Adam: regeneretur in Christo: ad eius pertinens locietatem: & requiem post mortem corporis habituram: & corpus ad gloriam recepturam. Hæc sunt quæ de anima firmissime teneo. Nunc accipe quæso quid requiram: & noli me spernere: nete spernet qui pro nobis dignatus est sperni. Quæro ubi contraxerit anima reatum: quo trahatur in condemnationem: etiam infantis morte præventi: si per sacramentum quo etiam parvuli baptizantur Christi gratia non subvenerit? Non enim es ex illis qui modo nova quædam garriræ cœperunt: dicentes nullum reatum esse ex Adam tractum: qui per baptismum in infante solvatur. Quod te sapere si scirem: immo nisi te id non sapere scirem: nequaquam abs te quaererem aut querendum putarem. Sed quia tenemus de hac re sententiam tuam continentem catholicæ fundatissimæ fidei: quia & Ioviniani vaniloquia redarguens: adhibuisti testimonium ex libro Iob. Nemo mundus in conspectu tuorum: infans cuius est dici vnius viæ super terram. Deinde subiunxisti: Tenemurque rei in similitudinem prævaricationis Adæ. Et Iheremias in Ieremiam prophetâ satis hoc insigniter dilucideque declarat: ubi ieiunare parum: los propter ipsum originale peccatum merito coactos esse dixit: non inconuenienter abs te quaero: hunc reatum anima ubi contraxerit: unde oporteat eam etiam in illa ætate per sacramentum christianæ gratiæ liberari. Ego quidē ante aliquot annos cum libris quosdam scriberem de libero arbitrio: qui in multorum manus exierunt: & nunc habentur a plurimis: quatuor opinionones de animæ incarnatione. Vtrum ex illa vna quæ primo homini data est ceteræ propageantur: An singulis quibusque nouæ etiam modo fiant: An alicubi iam existentes vel mittantur diuisitæ: vel sponte labantur in corpora: ita putavi esse tractandas: ut quælibet earum vera esset: non impediret intentionem meam qua tunc aduersus eos quantis poteram viribus agebam: qui naturam mali suo principio præditam: aduersus deum conantur inducere: id est contra Manichæos. Nam de Priscillianistis adhuc nihil audiveram: qui non multum ab istis diffimiles blasphemias fabulantur. Ideo quintam opinionem non addidi: quā in tua epistola inter ceteras commemorasti: ne aliquam præterires: ubi de hac questione interrogasti: rescriptisti: religiose memorie viro nobisque in Christi charitate gratissimo Marcellino: anima non sit pars dei. Primos quia non de incarnatione eius sed de natura quaeritur cum hoc quaeritur. Deinde quia hic hoc sentiunt illi contra quos agebam: & id maxime agebam: ut creatoris inculpabilem inuolubilique naturam a creaturæ vitiosis & labe fecerem: cum illi a substantia mali cui proprium principium principisque tribuunt ipsam boni dei substantiam ex parte qua capta & corruptam & oppressam & ad peccandi necessitatem perductam esse contendunt. Hoc itaque excepto hæreticæ opinionis errore: ex quatuor reliquis opinionibus: quænam sit eligenda scire desydero: Quæcumque enim eligenda est: habet ut impugnet hanc fidem de qua certi sumus: omni animæ etiam parvuli infantis necessariam esse liberationem ex obligatione peccatorum: nullam esse nisi per Iesum Christum & hunc crucifixum. Proinde ne longum faciam hoc certe sentis quod singulas animas singulis nascentibus etiam modo deus faciat. Cui sententia ne obiciatur quod omnes creaturas sexto die consummauerit deus: & septimo die requieverit: adhibes testimonium ex euangelio: Pater meus usque nunc operatur & ego operor. Sic enim ad Marcellinum scripsisti. In qua epistola etiam mei commemoratione beniuolentissime face-

Iob. 15.

Li. 3. de libero arbitrio.

Iob. 5.

re dignatus es: q̄ hic me haberet in Africa: q̄ ei ipsam facilius possem explicare sententiā. Quod si potuissē illi hoc abs te tā longe posito ingreret: si tamē id tibi ex Africa scripsit. Nā quā do scripserit nescio: tantū scio q̄ de hoc bene cognouerit cunctationē meā. Vnde me incōsulato facere voluit: q̄ etiā si cōsuleret magis hortaret: & gratias agerē q̄ nobis conferre omnia bus possent: nisi tu breuiter rescribere q̄ respondere maluisses. Credo ne superfluo laborares ubi ego essem: quē putabas id optime scire quod ille quaesiuerat. Ecce volo vt illa sententia etiam mea sit: sed nondū esse cōfirmo. Misisti ad me discipulos: vt ea doceā quae nondum ipse didici. Doce ergo quod doceam. Nam vt doceā multi a me flagitant: ei q̄ me sicut alia multa & hoc ignorare confiteor. Ex fortasse q̄ui in os meum verecundent: tamen apud se dicunt: Tu es magister in israel & hac ignoras? Quod quidē dominus ei dixit qui erat vnus illorū quos de lectabat vocari rabbi. Vnde etiam ad verum magistrū nocte venerat: quia fortassis erubescēbat discere: qui docere consueuerat: me autem potius magistrum audire: q̄ velut magistrum delectat audiri. Recolo enim quid dixerit eis quos prae ceteris elegit: Vos autem inquit nolite vocari ab hominib⁹ rabbi: vnus enim est magister vester Christus. Nec alius docuit Moyse per Ietrom: nec alius Cornelii etiā p̄ priorē Petri: nec alius Petri etiā p̄ posteriorē Paulum. A quocūq; enim verum didici: illo donante didici qui est ipsa veritas. Quid si ideo adhuc ista nescimus: & ea neq; orando: neq; legendō: neq; cogitando: & ratiocinando inuenire potuim⁹? vt pbemus non solum indoctos quāta charitate doceamus: verū & doctis etiam quanta humilitate discam⁹? Doce ergo quēso quod doceā: doce qd̄ teneam⁹: & dic mihi si anima singulatim in singulis nascētib⁹ sunt: vbi in paruulis peccant: vt indigeant in sacramento Christi remissionē peccati: peccantes in Adā: ex quo caro est ppagata peccati: Aut si non peccant: quia iustitia creatoris ita peccato obligant alieno: cum exinde propagatis membris mortalibus inserunt: vt eas nisi per ecclesiā subueniū fuerit: dānatio cōsequat⁹: cū in earum potestate non sit vt eis possit gratia baptismi subueniri. Tot igitur animarū milia quae in mortib⁹ paruulorū si ne indulgentia Christiāni sacramenti de corporib⁹ exeunt: quae aequitate damnantur: si nouae creatae nullo suo praecedente peccato: sed voluntate creatoris singulae singulas nascētib⁹: adhāserunt: quibus eas animandis ille creauit & dedit: qui vtiq; nouerat q̄ vnaquaeq; arū nulla sua culpa sine baptismo Christi de corpore fuerat exiura: Quoniam igit neq; de deo possumus dicere: q̄ vel cogat animas fieri peccatrices: vel puniat innocentes: neq; negare fas nobis est: eas quae sine Christi sacramento de corporib⁹ exierint: etiam paruulorum: non nisi in damnationem trahi: Obsecro re quomodo hac opinio defenditur: quae credunt animae non ex illa vna primi hominis fieri omnes: sed sicut illa vna vniuersa singulis singulae? Ea vero quae dicuntur alia contra hanc opinionem: facile puto me posse refellere: sicut est illud: quo eam sibi quidā vident vrgere: quōd cōsummauerit deus omnia opera sua sexto die: & septimo requieuit: si nouas adhuc animas creat? Quibus si dixerimus qd̄ ex euangelio in supradicta epistola posuisti: Pater meus vsq; nūc operatur: Respondet: operatur: dictū est institutas ad ministrando: non nouas instituendo naturas: ne scripturae geneaeas contradicatur: vbi apertissime legitur consummasse deum omnia opera sua. Nam & q̄ cum scriptum est requieuisse vtiq; a creādis nouis creaturis intelligendum est: non a gubernandis: quia tunc ea quae non erant fecit: a quibus faciendis requieuit: quia consummauerat omnia quae anteq̄ essent vidit esse faciendā: vt deinceps non ea quae non erant: sed ex his quae iam erant crearet & faceret quod quid faceret. Ita vtrūq; verum esse monstratur: & quod dictum est: requieuit ab operib⁹ suis: & quod dictum est: vsq; nūc operatur: quoniam Genesi non potest euangelium esse contrarium. Verum his qui haec ideo dicunt: ne credatur modo deus: sicut illam vnam / nouas animas quae non erant faceret: sed ex illa vna quae iā erat eas creare vel ex fonte aliquo siue thesauro quodam quem tūc fecit: eas mittere: facile responderet: etiam illis sex diebus multa deum creasse ex his naturis quas iam creauerat: sicut ex aquis alites & pisces: ex terra autem arbores: & numerā animalia. Sed q̄ ea quae non erant tūc fecerit: manifestum est. Nulla enim erat auis: null⁹ piscis: nulla arbor: nullum animal. Ex bene intelligitur ab his creatis requieuisse quae non erant: & creata sunt: id est cessasse: vnde vltra quae non erant crearentur. Sed nūc q̄ dicitur animas non in (nescio quo) fonte iam existentes mittere: nec de seipso tanq̄ suas particulas irrorare: nec de illa vna originaliter trahere: nec pro delictis ante carnem commissis carnis vinculis compedere: sed nouas creare singulas singulis suam cuiq; nascētib⁹ aliquid facere dicitur quod ante non fecerat. Jam enim sexto die fecerat hominem ad imā-

Ioan. 3.

Matth. 23.

2. 51

Gen. 1.

Ioan. 5.

3. 11. 12. 13.

ginem suam: quod utique secundum animam rationalem fecisse intelligitur. Hoc & nunc facit: non
 instituendo quod non erat: sed multiplicando quod erat. Vnde & illud verum est quod a rebus quod non
 erant instituendis requiritur. Et hoc verum est quod non solum gubernanda quae: sed et verum et
 am aliquid non quod nondum: sed quod iam creauerat numerosius creando usque nunc opera-
 tur. Vel sic ergo vel alio modo quolibet eximus ab eo quod nobis obicitur de requie dei ab ope-
 ribus suis: ne propterea non credamus nunc usque fieri animas nouas: non ex illa vna: sed sicut
 illam vnam. Nam quod dicitur: quare facit animas eis quos nouit cito morituros? Possumus re-
 spondere: parentum hinc peccata vel conuinci vel flagellari. Possumus etiam recte illius mo-
 derationi ista relinquere: quem scimus omnibus temporaliter transseantibus rebus: ubi sunt
 etiam animalium ortus & obitus: cursum ornatissimum atque ordinatissimum dare: sed nos
 ista sentire non posse: quae si sentiremus delectatione ineffabili mulceremur. Non enim fru-
 stra per prophetam qui haec diuinitus inspirata dixerat: dictum est de deo: Qui profert nu-
 merose saeculum. Vnde musica id est scientia sensus bene modulandi ad admonitionem ma-
 gnae rei: etiam mortalibus rationales habentibus animas dei largitate concessa est. Vnde si ho-
 mo facienti carminis artifex: mouit quas quibus moras vocibus tribuat: ut illud quod canitur
 decedentibus ac succedentibus sonis pulcherrime currat ac transeat: quantum magis deus cu-
 ius sapientia per quam fecit omnia longe omnibus artibus praeredita est: nulla in naturis na-
 scentibus & occidentibus temporum spacia: quae tanquam syllabae ac verba ad particulas huius
 saeculi pertinent: in hoc labentium rerum tanquam mirabili cantico: vel breuius: vel productius
 quam modulatio praecognita & praesentia deponit: praeterire permittit: Hoc cum etiam de arbori-
 bus folio dixerim: & de nostrorum numero capillorum: quantum magis de hominis ortu & ocea-
 nis: cuius temporalis vita breuius productiusue non reditur quam deus dispositor temporum non
 uir vniuersitatis moderamini consonare: Id etiam quod aiunt: Omne quod in tempore cre-
 pit esse immortale esse non posse: quia omnia orta occidunt: & aucta senescunt: ut eo modo cre-
 di cogant animum humanum ideo esse immortalem: quod ante omnia tempora sit creatus: non
 mouet fidem nostram. Ut enim alia taceam: coepit esse in tempore immortalitas carnis
 Christi: quae tamen iam non moritur: & mors ei ultra non dominabitur. Illud vero quod in li-
 bro aduersus Rufinum posuisti: quosdam huic sententiae calumniari: quod deum dare animas
 adulterinis conceptibus videatur indignum: vnde conantur asserere meritis gestae ante car-
 nem vitae animas quasi ad ergastula huiusmodi iuste posse perducim: non me mouet: multa co-
 gigantem quibus haec possit calumnia refutari. Et quod ipse respondit: non esse vitium semen-
 tis in tritico quod furto dicitur esse sublatum: sed in eo qui frumenta furatus est: nec idcirco
 terram non debuisse gremio suo semina conseruare: quia fur immunda ea proiecerit manus
 elegantissima similitudo est. Quae & antequam legerem nullas mihi obiectiones istae de adulterinis fieri
 bus in hac quaestione faciebat angustias: generaliter intuente multa bona deum facere etiam
 de nostris malis nostrisque peccatis. Animalis autem cuiuscunque creatio: si habeat pium prae-
 sentemque considerare: ineffabilem laudem creatori excitat: quantum magis creatio non cui
 iustitiae animalis: sed hominis! Si autem causa creandi quaeritur: nulla citius & melius respon-
 detur: nisi quia omnis creatura dei bona est. Et quid dignius quam ut bona faciat bonus deus: quae
 nemo potest facere nisi deus! Haec & alia quae possum: sicut possum: dico aduersus eos qui hanc
 opinionem qua creduntur animae sicut illa vna singulis fieri: labefactare conantur. Sed cum ad
 poenas ventum est paruulorum: magnis mihi crede coarctor angustis: nec quid respondere
 prorsus inuenio. Non solum eas poenas dico quas habet post hanc vitam illa damnatio: quo
 necesse est trahantur si de corpore exierint sine christiana gratia: sacramento: sed eas ipsas
 quae in hac vita dolentibus nobis versantur ante oculos: quas enumerare si velim: prius tem-
 pus quam exempla deficiunt. Languescunt aegritudinibus: torquentur doloribus: fame & siti cru-
 ciantur: debilitantur membris: priuantur sensibus: vexantur ab immundis spiritibus.
 Demonstrandum est utique: quomodo ista siue vlla sua mala causa iuste patiantur. Non
 enim dici fas est: aut ista ignorante deo fieri: aut eum non posse resistere facientibus aut in-
 iuste ista vel facere vel permittere. Nunquidnam sicut illa animalia irrationabilia recte dia-
 cinus in usus dari naturis excellentioribus: etiam vitiosis: sicut apertissime in euangelio
 videmus: porcos ad usum desyderatum concessos esse demonibus: hoc & de homine recte
 possumus dicere! Animal est enim: sed rationale etiam mortale. Anima est rationalis in il-
 lis membris: quae tantis afflictionibus poenas luit. Deus bonus est: deus iustus est: deus

Roma, 6.

Matth. 5.

omnipotens est: hoc dubitare omnino dementis est. Tantorum ergo malorum quae sunt in par-
 uulis: causa iusta dicatur. Nempe cum maiores ista patiuntur: solemus dicere: aut sicut in Iob
 merita examiniari: aut sicut in Herode peccata puniri. Et de quibusdam exemplis quae deus ma-
 nifesta esse voluit: ita quae obscura sunt hominum coniectare conceditur: sed hoc in maioribus.
 De paruulis autem quid respondeamus e differe: si poenis raris nulla in eis sunt punienda
 peccata. Nam vix nulla est in illis aeternitas examinandi iusticia. De ingenuiorum vero diuer-
 sitate quid dicam: quae quidem in paruulis latet: sed ab ipsis exordii naturalibus ducta: appa-
 ret in grandibus: quorum nonnulli tam tardi & obliuiosi sunt: vt ne prima quidem differe li-
 terarum elementa potuerint. Quidam vero tanta sunt fatuitatis: vt non multum a pecoribus
 differant: quos Moriones vulgo vocant. Responderet fortasse corpora hoc faciunt. Sed nun-
 quid secundum hanc sententiam quae defendi volumus: anima sibi corpus elegit: & in eligen-
 do cum falleretur errauit? Aut cum in corpus cogeretur intrare necessitate nascendialia
 corpora praecoccupantibus animarum turbis: ipsa aliud non inuenit? Et sicut in spectaculo alio
 quo locum ita carnem non qua voluit: sed qua valuit occupauit? Nunquid haec & talia vel di-
 cere possumus vel sentire debemus? Doce igitur quid sentire: quid dicere debeamus: vt constet
 nobis ratio notuam animarum singularitatem factorum singulis corporibus. Ego quidem non
 de ingenuis: sed saltem de poenis paruulorum quas in hac vita patiuntur: dixi aliquid in libris
 illis de libero arbitrio. Quid quale sit: & cur mihi in ista qua habemus in manibus quaestioe non
 sufficiat: inrimabo: & eum ipsum de tercio libro locum secerptum his literis infera. Nam ita
 se habet. De cruciatibus autem corporis quibus affliguntur paruuli: quorum per gratiam nul-
 la peccata sunt: si animae quibus animantur: non prius ipsi homines esse coeperunt: maior gra-
 tia & quasi misericors de promi solet: cum dicitur: quod mali fecerunt vt ista paterent? Quis pos-
 sit esse meritum innocentiae: antequam quisque nocere aliquid possit. Cum autem boni aliquid operati
 deus in emendatione malorum: cum paruulorum suorum qui eis chari sunt doloribus ac mor-
 tibus flagellantur: cur ista non fiant: quando cum transierint: pro non factis erunt in quibus fa-
 cta sunt? Propter quos autem facta sunt: aut meliores erunt si temporalibus incommodis emenda-
 ti: directis se elegerint viuere: aut excusationem in futuri iudicii supplicio non habebunt: si vires
 huius angustias ad aeternam vitam desiderium conuerrere noluerint? Quis autem nouit: quid
 paruulis de quorum cruciatibus duritia maiorum contunditur: aut exercetur fides: aut mis-
 sericordia probatur? Quis inquam ergo nouit quid ipsis paruulis in secreto iudiciorum suorum
 bonae compensationis referret deus? Quoniam quicquid ubi recte fecerint: tamen nec peccantes ali-
 quid ista perpessi sunt. Non enim frustra etiam infantes illos: qui est dominus noster Iesus Chri-
 stus necandus ab Herode quaereretur: occisi sunt: in honore martyrum receptos commendat
 ecclesia. Haec tunc dixi: cum hanc ipsam de qua nunc agitur vellem comunire sententiam. Si
 cur enim paulo ante commemorauit: quaecumque illarum de animae incarnatione quatuor opus-
 tionum vera esset: inculpata substantiam creatoris & a nostrorum peccatorum societate re-
 motissimam nitebar ostendere. Et ideo quaecumque illarum veritate posset conuinci & repudi-
 ari: ad curam intentionis meae qua tunc habebam non pertinebat: quando quidem cunctis di-
 ligentiori disputatione discussis: quaecumque illarum recte vinceret ceteras: me securissimo fie-
 reti: quando etiam secundum omnes id quod agebam in uictum persistere demonstrabam. Nunc
 vero vnum volo si possum ratione recta eligere ex omnibus. Et propterea huius ipsius de qua
 nunc agimus questionem in his quae commemorauit de illo libro verbis meis attentius introitus
 validam firmam non video. Nam velut firmamentum eius illud est: quod ibi dixi. Quis autem nouit
 quid paruulis de quorum cruciatibus duritia maiorum contunditur: aut exercetur fides:
 aut misericordia probatur? Quis inquam ergo nouit quid ipsis paruulis in secreto iudiciorum suo-
 rum bonae compensationis referret deus? Quoniam quicquid ubi recte fecerint: tamen nec peccan-
 tes aliquid ista perpessi sunt. Sed hoc non immerito dici video: de his qui vel pro Christi nomi-
 ne ac vera religione tale aliquid etiam nescientes patiuntur: vel sacramento Christi iam imbu-
 ti sunt: qui sine societate vnius mediatoris liberari a damnatione non possunt: vt possit eis etiam
 pro illis malis quae hic in diuersis afflictionibus pertrulerunt: compensatio ista praestari. Nunc au-
 tem cum ista quaestio non possit absolui: nisi etiam de his paruulis respondeatur: qui post gra-
 tissimos cruciatus sine sacramento Christianae societatis expirant: quae circa eos compensatio
 cogitanda est: quibus insuper & damnatio preparata est? Nam & de baptismo paruulorum in eos-
 dem libris non quidem sufficienter: sed quantum illi operi satis esse videbatur: ita quod
 d.v.

Li. 3. de libe-
 ro arbitrio.

Quoniam
 quicquid

10

105

disq[ue] etiam nescientibus: & fidem suam nondum habentibus prodest: non tamen de damnatione eorum paruulorum: qui siue illo ex hac vita emigrant tunc aliquid dicendum putauit quia non q[uo]d nunc agitur agebatur. Sed vt omittamus & contemnamus ea quæ breui tempore pariuntur: nec transacta reuocantur: n[on] quid similiter contemnere possimus: q[uo]d per vnum hominem mors: & per vnum hominem resurrectio mortuorum! Sicur eni[m] in Adā omnes moriuntur: sic & in Christo omnes viuificabuntur. Per hanc eni[m] apostolicam diuinam clarāq[ue] sententiam: satis euidenter elucet: neminem ire in mortem nisi per Adā: neminem ire in vitam æternam: nisi per Christum. Hoc est quippe omnes & omnes: quia sicut omnes homines per primam: hoc est per carnalem generationem pertinent ad Adā: sic omnes homines ad secundam: id est spiritalem regenerationem veniunt: quicunq[ue] ad Christum perueniunt. Ideo ergo dictum est: & hic omnes: & ibi omnes: quia sicut omnes qui moriuntur: nō nisi in Adā moriuntur: ita omnes qui viuificabuntur: non nisi in Christo viuificabuntur. Ac per hoc: quisquis nobis dixerit: quēq[ue] in resurrectione mortuorū viuificari posse nisi in Christo: tanq[uam] pestis communis fidei detestandus est. Item qui quis dixerit q[uo]d in Christo viuificabitur etiam paruuli qui sine sacramenti eius participatione de vita exiunt: hic profecto & contra apostolicam predicationem venit: & totam condemnat ecclesiam: vbi propterea cum baptizādis paruulis festinat: & curritur: quia sine dubio creditur aliter eos in Christo viuificari omnino non posse. Qui autem non viuificatur in Christo: restat vt in eadem damnatione maneat: de qua dicit Apostolus: Per vnus delictum in omnes homines ad condemnationem. Cui delicto obnoxio paruulos nasci: & omnis credit ecclesia: & ipse iam contra Iouinianum disputans: & exponens Ionam prophetam: sicut paulo ante commemorauit: de veracissima deo finisti: credo & in aliis locis opusculorum tuorū: quæ vel non legi: vel in præsentia non recorde. Huius igitur damnationis in paruulos causam requiro: quia nec animarum si noue siue vne singulis: singulari: video esse vllum in illa ætate peccatum: nec a deo damnari aliquam credidquam videt nullum habere peccatum. An forte dicendum est in paruulo carnem solā causam esse peccati: nouam vero illi animam fieri: qua secundum dei præcepta veniens in adiutorio gratiæ Christi: & ipsi carni edomitæ ac subiectæ possit incorruptionis meritum comparare! Sed quia in paruulo anima nondum id agere potest: nisi Christi acceperit sacramentum: per hanc gratiam carni eius acquiritur: q[uo]d illius moribus nondum potuit. Si autem fine vllō sacramenti anima paruuli exierit: ipsa quidem in æterna vita erit: vnde eam nullum peccatum potuit separare: caro vero eius non resurget in Christo: non percepto ante mortem illius sacramento! Hanc opinionem nunq[uam] audiui: nunq[uam] legi: Sed plane audiui & credidi: propter q[uo]d & locutus sum: quia veniet hora quando omnes qui in monumentis sunt audient vocem eius: & procedent qui bene fecerunt in resurrectionem vite. Ipsa est de qua dicitur: Et per vnum hominem resurrectio mortuorum: ipsa est qua in Christo omnes viuificabuntur. Qui autem male egerunt in resurrectionem iudicii. Quid hic ergo de illis infantibus intelligendum est: qui priusq[ue] possent agere vel bene vel male: sine baptismi corpore exuti sunt! Nihil hic de talibus dictum est. Sed si caro eorum ideo non resurget: quia nec boni aliquid fecerunt nec mali: nec illorum resurrectura est: qui percepta baptismi gratiæ in illa ætate defuncti sunt in qua nihil bene vel male agere potuerunt. Si autem illi inter sanctos resurgente: id est inter eos qui bene egerunt: inter quos & illi resurrecturi sunt: nisi inter eos qui male egerunt: ne aliquas humanas animas credamus corpora sua non recepturas: siue in resurrectionem vite: siue in resurrectionem iudicii! Quæ sententia priusq[ue] refellatur: ipsa nouitate iam displicet. Deinde quis ferat si credant se illi qui ad baptismum cum suis paruulis currunt: propter carnes eorum nō propter animas currere! Beatius quidem Cyprianus non aliq[uo]d decretum condens nouum: sed ecclesiæ fidem firmissimam seruans ad corrigendum eos qui putabant ante octauum diē natiuitatis non esse paruulum baptizandum: non carnes sed animas dixit esse perdendas: & mox natum rite baptizari posse: cum suis quibusdam coepiscopis censuit. Sed contra Cyprianum aliquam opinionem: vbi quod videndum fuit fortasse non vidit: sentiat quisq[ue] quod libet: tantum contra apostolicam manifestissimam fidem nemo sentiat: qui ex vnus delicto omnes in condemnationem duci prædicat: ex qua condemnatione non liberat nisi gratia dei per Iesum Christum dominum nostrum: in quo vno oēs viuificantur quicunq[ue] viuificantur. Contra ecclesiæ fundatissimum morem nemo sentiat: vbi ad baptismum si pro-

1. Cor. 15.

Ro. 5.

Ioan. 5.
1. Cor. 15.

Cyprianus.

Ro. 5.

Breter sola paruulorum corpora curreretur: baptizandi offerrent & mortui. Quæ cum ita sint: querenda causa est atq; reddenda: quare damnentur animæ quæ nouæ creantur singulis quibus nascuntur: si præter Christi sacramentum paruuli moriantur. Damnari enim eas si sic de corpore exierint: & sancta scriptura: & sancta est testis ecclesia. Vnde illa de animarum nouarum creatione sententia: si hanc fidem fundarissimā non oppugnat: sit & meæ: si oppugnat non sit & tua. Nolo mihi dicatur pro hac sententia debere accipi qd scriptum est: *Qui finxit spiritum hominis in ipso: & q finxit singillatim corda eorum.* Aliquid fortissimum atq; inuictissimum requirendum est: qd nos non cogat deum credere vllarum animarū sine culpa alia qua damnatorem. Nam vel tantundem valet: vel plus est forsitan creare q̄ fingere: & tamen scriptum est: *Cor mundum crea in me deus.* Nec ideo putari potest anima hoc loco optare se fieri priusq; aliquid esset. Sicur ergo iam existens creatur in nouatione iustitia: sic iam existēs fingitur confirmatione doctrine. Nec illud qd in ecclesiaste scriptum est: *Tūc cōuertetur in terram pulvis sicut fuit: & spiritus reuertetur ad dominum qui dedit illum: istam confirmat sententiam: quā volumus esse nostram.* Plus enim hoc suffragatur eis: quæ ex vna putant omnes esse animas. Nam sicut conuertitur inquit pulvis in terram sicut fuit: & tamē caro de qua hoc dictum est: ad hominem nō reuertitur ex quo propagata est: sed ad terram vnde prius homo factus est: sic & spiritus ex illius vnus spiritus propagatur: non tamē ad eam reuertitur: sed ad dominum a quo illi datus est. Verum quia hoc testimonium ita p̄ istis sonat: ut non omnimodo huic opinioni quā defendi volo: videatur esse contrarium: admonendam tantum credidi prudentiam tuam: ne talibus testimoniis ex his angustiis me coneris eruere. Nā licet nemo faciat optando vt verum sit qd verum nō est: tamen si fieri posset optarem vt hæc sententia vera esset sicut opto: vt si vera est: abs te liquiddissime atq; inuictissime defendat. Hæc autem difficultas etiam illos sequitur: qui iam existentes a libi animas & ab initio diuinarum operum præparatas: a deo mitti opinantur in corpora. Nam & ab his hoc idem querit: si animæ inculpate obedienter veniunt quo mittuntur: cur in paruulis si non baptizati vitam istā finierint: puniuntur? Eadem prorsus in vtraq; sententia difficultas est. Illi sibi vidētur de hac facilius exire questionē: qui animas asseuerant pro meritis vitæ prioris singulas singulis corporibus implicari. Hoc em̄ putant esse in Adam mori: in carne scilicet quæ propagata est ex Adā supplicia pendere. A quo reatu ingūt gratia Christi liberat puillos cum magnis. Hoc qd dem recte: veraciter optimeq; qd gratia Christi liberat a reatu peccatorum puillos cum magnis. Sed in alia superiore vita peccare animas: & inde præcipitari in carceres carneos: non credo non acquiesco: nō consentio. Primo: quoniam nec scio per quos fieri circuitus id autē isti: vt post nescio quanta volumina seculorum iterum ad istam sarcinam corruptibilem carnis & supplicia pendenda redeūdum sit. Qua opinione quid horribilius cogitari possit ignoro. De inde quæ tandem iustus defunctus est: de quo non si isti vera dicēt: solliciti esse debeamus: ne in sinu Abrahæ peccās in flammis illius diuitis deliciatur! Cur enim non & post hoc corpus peccari possit si & ante potuit? Postremo: longe aliud est in Adam peccasse. Vnde dicit apostolus: *In quo omnes peccauerunt.* Et aliud est extra Adam nescio vbi peccasse: Et ideo in Adam: id est in carnem q̄ ex Adam propagata est: tanq̄ in carcerem trudi. Illi vero opinionem q̄ ex vna sentiant omnes animæ: nec discutare volo nisi necesse sit. Atq; vtrinam ista de qua nunc agimus si vera est: sic abs te defendatur: vt hic necesse iam non sit. Quis autem desideret nouam: votis ardentibus exoptem & expectem: vt per te mihi dominus hulus rei auferat ignominiam: tamen si (qd absit) minime meruero: patientiam mihi petam a domino deo nostrorū quem sic credimus vt aliqua nobis non aperiri etiam pulsantibus nullo modo aduerfari eum murmurare debeamus. Memini prius i p̄is apostolis dictū. Multa habeo vobis dicere: sed non potest illa portare modo. In his quārum ad me attinet etiam hoc deputem. Negi qui hoc faciam me indignem indignum: nec hoc ipso etiam conuincar indignior. Multa em̄ alia similiter nescio quæ cōmemorare vel enumerare non possum. Et hoc tolerabiliter ignorare: nisi me uerem ne aliqua istarum opinionum contra illud qd firmissima retinem⁹ fide: incautus obreperet mentibus. Sed anteq̄ sciam quanam earum potius eligenda sit: hoc me non temere sentire profiteor: eam quæ vera est non aduersari robustissime: ac fundarissime fidei: qua Christi ecclesia nec paruulos homines recentissime natos a damnatione credit: nisi p̄ gratiam nō minis Christi quā in suis sacramentis commendauit: posse liberari.

Psal. 32.

Psal. 50.

Eccle. 12.

n. de Cūsta
te dei. ca. 23.

Ro. 5.

Ioan. 16.

Sancti Augustini ad beatum Hieronymum: expositionem de eo qđ scribitur in canonica Iacobi: Si quis totam legem seruauerit: offendar autem in vno factus est omnium reus: pten-
tis. Plurima etiam de conuersione virtutum ac vitiorum secundum philosophorum catholice
corumq; sententias tractantis.

Epistola XXIX.

Vod ad te scripsi honorāde mihi in Christo frater Hieronymus: quarens de
anima humana: si nascētibz singulis noue singule nūc vsq; sunt: vbi pec-
cati vinculum contrahunt: qđ per sacramētū gratiæ Christi etiā in infantibz
recenter natis soluendum esse non dubitamus: cum in non paruum vo-
lumen pcederet: nolui vlla alia onerare quæstione: sed qđ virget acutius: mal-
to minus est negligendum. Proinde quæro: & per deum obsecro vt exponas
mihi quod multis existimo profuturum: aut si iam vel abs te / vel ab alio ali-
quo expositum habes: dirigas nobis: quomodo accipiendum sit: qđ in epistola Iacobi apostoli
scriptum est. Quicunq; enim totam legem seruauerit: offendar autem in vno factus est omni-
um reus. Quæ res talis ac tanta est: vt q; hinc tibi non iam olim scripsi: multum me pconite-
at. De agenda nāq; præsentī vitæ: quomodo ad vitam perueniamus æternam: non de præteri-
ta perſcrutanda: quā penitus demerſit obliuio: ſicut eſt illud qđ de anima quærendum puta-
ui: hæc venitit quæſtio. Eleganter autē dictū eſſe narratur: qđ huic rei ſatis apte cōuenit. Cū
quidam ruiſſet in puteum: vbi aqua tanta erat: vt eum magis exciperet ne moreretur: q̃ ſuſ-
ſocaret ne loqueretur: acceſſit alius: & eo viſo admirans ait: Quomodo huc cecidiſti? Ait ille.
Obsecro inge cogita quomodo hinc me liberares: non quomodo huc ceciderim quæras. Ita quo-
niam ſatemur: & fide catholica tenemus: de reatu peccati: tanq; de putecio: etiam paruuli infan-
tis animam Chriſti gratia liberandam: ſatis eſt eiꝝ modum quomodo ſalua fiat: nouimus:
etiam ſi nunq; quomodo in malum illud deuenerit nouerimus. Sed ideo putauī eſſe quæren-
dum: ne forte ex illis opinionibus incarnationis animæ aliquam teneamus incautus iqua-
li- berandam proſus animam paruuli contradicat: negans eam eſſe in iſto malo. Hoc igitur ſi-
miſſime reteneo: q; anima paruuli de reatu peccati liberanda eſt: nec alio modo liberāda niſi
gratia dei per Ieſum Chriſtum dominum noſtrum: ſi poſſumus etiam ipſius mali cauſam &
originem noſſe: vaniloqui ſi nō diſputatoribus: ſed ſirgatoribus paratius inſtructiꝝ reſiti-
mus. Si autem non poſſumus: nō quia latet miſeriæ principium: idē pigre eſcere miſericordie
debet officiū. Aduerſus eos autem qui ſibi videntur ſcite qđ neſciunt: hoc tutiores ſumus
q; hanc ignorantiam noſtram non ignoramus. Aliud eſt eū qđ neſcire malum eſt: aliud qđ
ſciri vel non poteſt: vel non opus eſt: vel ad vitam quā quærimus indiſſerens eſt. Hoc vero qđ
de literis apoſtoli Iacobi nunc requiro: in hac ipſa qua viuimus: & vt ſemper viuamus deo pla-
cere ſtudentis: actione verſatur. Quomodo igitur intelligendum eſt obſecro te: Quicunq;
tam legem ſeruauerit: offendar autem in vno factus eſt omnium reus: ita ne qui furtum fece-
rit: immo vero qui dixerit diuiti: ſede hic: pauperi autem: tu ſta illic: & homicidiꝝ: & adulteriꝝ
et ſacrilegiꝝ reus eſt? Qđ ſi non eſt: quomodo qui in vno offendar: factus eſt omnium reus? An
illud qđ dixit de diuite & paupe: ad iſta non pertinet: quorum ſi quis in vno offenderit: fiet
omnium reus? Sed recolendum eſt vnde venerit illa ſentētia: & quæ illam ſuperiora præperit
quibꝫ conuexa dependat. Fratres mei nolite inquit in perſonam acceptione habere fidē
domini noſtri Ieſu Chriſti gloriæ. Etenim ſi introierit in conuētu veſtro vir anulum aureꝝ
habens in veſte candida: introierit autem & pauper in fordido habitu: & intendatis iū eum q;
induratus eſt veſte præclara: & dicatis ei: Tu ſede hic bene: pauperi autē dicatis: tu ſta illic: aut ſe-
de ſub ſcabello pedum meorum: nōne iudicatis apud voſmetipſos: & facti eſtis iudices cogi-
tationum iniquarum? Audite fratres mei dilectiſſimi: nōne deus elegit pauperes in hoc mun-
do diuites in fide: & heredes regni: qđ repromiſit deus diligētibz ſe? Vos autem exhona-
ſtis pauperem propter illum ſcilicet cui dictum eſt: ſta illic: cum habenti anulum aureum di-
ctum eſſet: tu ſede hic bene. Ac deinde ſequitur eandem ipſam ſentētiā latius verſans & ex-
plicans: Nōne inquit diuites per potētiam opprimūt voſ: & trahūt ad iudicia? Nōne ipſi blaſ-
phemāt bonum nomē qđ inuocatum eſt ſuper voſ? Si quidem legem perſiciris regalem ſecun-
dum ſcripturam: Diliges proximum tuum ſicut teipſum: bene facitis. Si autem perſonas ac-
cipitis: peccatum operamini: redarguti a lege quaſi transgreſſores. Vide quemadmodū trāſ-
greſſores legis appellat: qui dicūt diuiti: ſede hic: & pauperi: ſta illic. Vnde ne putaret cōrem-
peſibile eſſe peccatū: in hac vna re legē trāſgredi: ſecutus adiunxit: Quicunq; totam legem ſer-

Iacobi. 2.
2. Rerac.
ca. 4. s.

Iacobi. 2.

uauerit: offendet autē in vno: factus est omniū reus. Qui em̄ dixit: nō moechaberis: dixit: & nō occides. Q. si nō occidit: moecharis autē: factus es transgressor legis: ppter id qd̄ dixerat: redarguti a lege: quasi transgressores. Quæ cum ita sint: cōsequens videretur: nisi alio modo intelligendū ostendatur: vt quī dixerit diuiti: sede hic: & pauperi: ista illic: huic non honorē / quē illi deferēs: & idololatræ / & blasphemus: & adulter / & homicida: & ne qd̄ lōgū est: cūcūta cōmōrem: reus omniū criminū iudicandus est. Offendēs quippe in vno: factus est oīm reus. At em̄ q̄ vnam virtutē habere oēs habet: & qui vnam nō habet: nullā habet. Hoc si verū est: confirmatur illa sententia: Sed ego tam exponi volo: non confirmari: quæ per se ipsam apud nos omnibus philosophorum auctoritatibus firmior est. Et illud quidem de virtutibus & vitiis: si veraciter dicitur: non est consequens: vt propter hoc omnia peccata sint paria. Nam illud de insepāribilitate virtutum: nisi si forsitan fallor: tamen si verum memini: qd̄ vix memini: oībus philosophis placuit: qui easdem virtutes agendæ vitæ necessarias esse dixerūt. Hoc autem de paritate peccatorum soli Stoici aui sunt disputare: contra omnem sensum generis humani: quā eorum vanitatem in Iouianio illos qui in hac sententia Stoicus erat: in aucupandis aurē & defendendis voluptatib⁹ Epicureus: de scripturis sanctis dilucidiissime cōiiciit. In qua sua suauissima & præclarissima disputatione satis euidenter apparuit: non placuisse auctorib⁹ nostris: vel ipsi potius quæ per eos locuta est veritati: omnia paria esse peccata. Quomodo autē fieri possit: vt etiam si hoc de virtutibus verum est: non tamen ideo cogamur latere equalitatem omnium peccatorum: quantum possum adiuuante domino aperire conabor. Qd̄ si effecero: approbabis: vbi vero causę defuero tu supplebis. Certe hinc persuadē: qui vnam virtutem habuerit: habere omnes: & oīes deesse cui vna defuerit: q̄ prudentia nec ignauia / nec sit iusta / nec intemperans potest esse. Nam si aliquid horum fuerit: prudentia non erit. Porro si prudentia tunc erit si & fortis / & iusta / & temperans sit: profecto vbi fuerit: secum habet ceteras. Sic & fortitudo imprudens esse non potest: vel intemperans vel iniusta: sic temperantia nec esse est vt prudens / fortis / & iusta sit. Sic iustitia non est nisi sit prudens: fortis: temperans. Ita vbi est vna vera aliqua eorum: & aliaē similiter sunt. Vbi autem alia defuit: vera vna illa non esset: iam si aliquo modo similis esse videatur. Sunt enim vt scis quædā vitia virtutibus aperta discretione contraria: vt imprudentia prudentiæ. Sunt autem quædam quæ tantum vitia sunt: ideo contraria: quædam tamen specie fallaci similia: vt eidem prudentiæ: non imprudentiæ: sed astutia. Nunc em̄ si dico astutiā: q̄ viciatius in malitiosis intelligi & vocari solet: non sicut nostra loqui scriptura consuevit: quæ sæpe astutiam in bono ponit. Vnde: Estote astuti vt serpentes. Et illud: vt & innocentibus det astutiam. q̄q̄ & apud illos / Romanę linguę discretiuius dixerit. Negi illi tamē ad cauendum dolus: aut astutia decant: astutiam ponens in bono: sed apud illos rarissimum: apud nostros frequentissimum est. Itemq̄ in partibus temperantiæ: apertissime contraria est effusio parsimonia: ea vero quæ tenacitas dici vulgo solet: vltid quidē est: tamē parsimoniaē simile: non natura: sed fallacissima specie. Item dissimilitudine manifesta contraria est iniustitia iustitiæ. Soler autem quasi imitari iustitiam vindicandis se libido: sed vitium est. Ignauia fortitudini perspicue contraria est: duritia vere distat natura: fallit similitudine. Constantia pars quædam virtutis est. Ab hac inconstantia longe abhorret: & indubie contrasistit. Pertinacia vero constantia dici affectat: & non est: quia illa est vitia: rus: hoc vitium. Vt ergo non iterum hæc eadem commemorare necesse sit: exempli gratia ponamus aliquid: vnde possint cætera intelligi. Catilina: vt de illo scripserunt: qui nosse potuerunt: frigus: sitim: famem ferre poterat: eratq̄ patiens inedia: alioris: vigiliæ supra q̄ cuiq̄ credibile esset per hoc & sibi & suis magna præditus fortitudine videbatur: Sed hæc fortitudo prudens non erat: mala enim pro bonis eligebat. Temperans non erat: corruptelulis enim turpissimis fœdebarur. Iustus non erat: nam contra patriam consiliauerat. Et ideo nec fortitudo erat: sed duritia sibi vt ultos falleret: nomen fortitudinis imponebat. Nam si fortitudo esset: non vitium / sed virtus esset. Si autem virtus esset: cæteris virtutibus tanq̄ insepāribilibus comitibus nūq̄ relinqueretur. Quapropter dum queritur etiam de vitis virtū ipsa similitudo omnia sint vbi vnum erit: aut nulla sint vbi vnum non erit: laboriosum est id ostendere: propterea quia vni virtuti duo vitia opponi solent: & quod aperte cōtrarium est: & quod specie similitudinis adumbratur. Vnde illa Catilinæ quia fortitudo non erat: quæ esset cum secum virtutes alias non habebat: facilius videbatur. Q. vero ignauia fuerit vbi exercitatio quasilibet grauissimas molestias perpetiendi atq̄ tolerandi: supra q̄ cuiq̄ credibile

Matth. 20.

Sallustius.

manere: vnde omnino vllum peccatum possit exister. Hæc similitudo vbi stulticia velut aqua & sapientia velut aer ponitur: vt animus a præfocatione stultitiæ tanq̃ emergens in sapientia repente respiret: non mihi videtur satis accommodata nostrarum scripturarum auctoritatis: Sed illa potius: vt vitium vel stulticia tenebris: luci autem virtus & sapientia comparet: quâ rum ista similia de corporalibus ad intelligibilia duci possunt. Non itaq̃ sicut de aquis in aerem surgens: vbi earum summû transferit repente quârum sufficit inspicatur: sed sicut de tenebris in lucem procedens paulatim p̃grediêdo illuminatur. Qd̃ donec plenissime fiat: iam eum tamen dicit tanq̃ de abditiſſima spelunca egredientem: viciniâ lucis afflari tanto magis quâto magis propinquat egressus: vt illud qd̃ in eo lucet: sit vtriq̃ ex lumine quo progredit̃. Illud autem qd̃ adhuc obscurum est: sit ex tenebris vnde egredit̃. Itaq̃ & non iustificabitur in conspectu dei omnis viuens: & tamē iustus ex fide viuât. Et induci sunt sancti iustitia: alij masius: alius minus. Et nemo hic vituit sine peccato: & hoc alius maius: alius minus. Optimus autem est qui minimum. Sed quid ego tanq̃ oblitus cui loquor: doctorei similis factus sum: cum proposuerim quid abs te discere velim? Sed quia de peccatorum paritate: vnde ad id qd̃ aiebam incidit quasi dices: ex aminandum tibi sententiam meam promere statueram: iam eam tandem aliquando concludam. Quia & si verum est: eum qui habet vnam: omnes habere virtutes: eum qui vnam non habet: nullam habere: Nec sic peccata sunt paria: quia vbi virtus nulla est: nihil quidem rectum est: nec tamen ideo non prauo prauius est: distortoq̃ distortius. Si autem qd̃ puro esse verius: sacriliciter congruentius: ita sunt anime intentiones: vt corporis membra: non q̃ videantur locis: sed sentiantur affectibus: & aliud illuminatur amplius aliud minus: aliud omnino caret lumine & tenebroso inumbratur obstaculo: profecto ita vt quisq̃ illustratione p̃iæ charitatis affectus est: in alio actu magis: in alio minus: in aliquo nihil: sic potest dici habere aliam: & aliam non habere: aliam magis aliam minus habere virtutes. Nâ & maior est in isto charitas q̃ in illo: recte possum⁹ dicere: & aliqua in isto: nulla in illo quantum pertinet ad charitatem quæ pietatis est: & in ipso vno homine q̃ maiorem habuit pudicitiam q̃ patientiam: & maiorem hodie q̃ heri si proficit: & adhuc non habet continentiam: & habeat non parum misericordiam. Et vt generaliter breuiterq̃ complectar: quâ de virtute habeam notionemq̃ ad recte viuendum attinet: virtus est charitas: qua id qd̃ diligendū est diligitur. Hęc in aliis maior: in aliis minor: aliis nulla est. Plenissima vero q̃ nō possit augeri: qd̃ hū hic homo viuât in nemine: qd̃ aut augeri potest: profecto illud qd̃ minus est q̃ debet ex vicio est. Ex quo vicio nō est iustus in terra qui faciat bonum & non peccet. Ex quo vicio non iustificabitur in conspectu dei omnis viuens. Propter qd̃ vitium si dixerim⁹ q̃ peccatum non habemus: nosmetipsos seducimus: & veritas in nobis non est. Propter qd̃ etiam quantumlibet profecerimus: necessarium est nobis dicere: Dimitte nobis debita nostra: cum iam omnia in baptismo dicta: facta: cogitata: dimissa sunt. Quis itaq̃ qui recte videt: vnde & quando & vbi speranda sit illa perfectio: cui non sit quod adici possit? Si autem præcepta non essent: non vtriq̃ esset vbi se homo certius inspicere & videret: vnde aucteretur: quo conaretur: quare gratularetur: quid precaretur. Magna est ergo vtilitas præceptorum: si libero

Psal. 14. 2.
Abacuc. 2.

arbitrio tantum detur: vt gratia dei amplius honoretur. Quæ si ita se habent: vnde fiet omnium reus: si in vno offendat: qui totam legem seruauerit? An forte quia plenitudo legis charitas est: qua deus proximusq̃ diligitur: in quibus præceptis charitatis tota lex pendet & propheta: merito sit reus omnium qui contra illam facit: in qua pendunt omnia? Nemo autem peccat nisi aduersus illam faciendo: quia non adulterabis: non homicidium facies: non furaberis: non concupisces: & si qd̃ est aliud mandatum: in hoc sermone recapitulatur: in eo qd̃ diligis proximum tuum tanq̃ teipsum. Dilectio proximi malum non operatur. Plenitudo autē legis charitas. Nemo autem diligit proximum: nisi diligens deum: & hoc quâsum potest: proximo im pēdat: quem diligit tanq̃ seipsum: vt & ille diligat deum: quem si ipse non diligit: nec se nec proximum diligit. Ac per hoc qui totam legem seruauerit: si in vno offenderit: sit omnium reus quia contra charitatem facit: vnde tota lex pendet. Reus itaq̃ sit omnium: faciendo contra charitatem: qui grauius peccat: minus qui leuius? Et hoc ipso quod admittit: sit quidem omnium reus: sed grauius peccans: vel in pluribus peccans magis reus: leuius autem vel in paucioribus peccans minus reus: tanto maiore scilicet reatu: quanto amplius: tanto minore: quâto minus peccauerit: tamen etiam si in vno offenderit reus est: quia cōtra eam facit: in qua pē

1. Reg. 8.
Psal. 4. 2.
1. Ioan. 4.
Math. 6.

Iacobi. 2.
Ro. 13.
Math. 22.

Ro. 13.

Iacobi. 3.

ident omnia. Quæ si vera sunt: eo modo & illud absoluitur qd ait homo etiam apostolicæ gratiæ: In multis enim offendimus omnes. Omnes enim offendimus: sed vnus grauius: alius leuius. Quanto quisq; grauius leuiusq; peccauerit: tanto in peccato cõmittendo maior: quanto in diligendo deo & proximo minor. Et rursus: tanto minor in peccati perpetratione: quanto maior in dei & proximi dilectione. Tanto itaq; plenior iniquitatis: quanto inanis charitatis. Et tunc perfecti sumus in charitate: quando nihil testat ex infirmitate. Nec sane quantum arbitror putandum est leue esse peccatum in personarum acceptione habere fidem domini nostri Iesu Christi illam distantiam sedendi ac standi ad honores ecclesiasticos referamus. Quis em̃ ferat eligi diuitem ad sedem honoris ecclesiæ: contempno paupere instructiore atq; sanctiore! Si autem de quotidianis confessoribus loquitur: quis non hic peccat: si tamẽ peccat: nisi cum apud seipsum intus ita iuricat: vt ei tanto melior quanto diuor illo esse videatur! Hoc enim videtur significasse cum dicit: Nõne iudicatis apud vosmetipsos: & facti estis iudices iniquarum cogitationum! Lex itaq; libertatis: ex charitatis est: de qua dicit: Si tamen legem pericritis regalem secundum scripturas: Diliges proximum tuum sicut teipsum: beneficis. Si autẽ personas accipis: peccatum operamini: redarguti a lege tanq; transgressores. Et post illam senẽ etiam ad intelligendum difficillimam: de qua satis dixi qd dicendum putauis: eandem legem libertatis commemorans: Sic loquimini inquit: & sic facite: sicut per legem libertatis incipiens iudicari. Et quoniam quid paulo ante dixerit: nouit: quoniam in multis offendimus omnes: suggerit dominicam tanq; quotidianam quotidianis: et si leuioribus tamen vulnerib; me dicam. Iudicium enim inquit sine misericordia illi: qui non facit misericordiam. Hinc enim & dominus: Dimitte inquit & dimittetur vobis: date: & dabitur vobis. Superexaltat autẽ misericordia iudicium: non enim est aduerso iudicio: sed superexaltat: quia plures per misericordiam colliguntur. Sed qui misericordiam præstiterunt: Beati em̃ misericordes: quia ipsi misericordiam colligunt. Et hoc vtq; iustum est: vt dimittatur eis quia dimiserunt: & detur eis quia derunt. Inest quippe deo & misericordia iudicanti: & iudicium miseranti. Propter qd ei dicitur: Misericordiam & iudicium cantabo tibi domine. Nam quisquis velut nimium iustus iudicium sine misericordia quasi securus expectat: iram iustissimam prouocat: quã timẽ ille dicit: Ne intres in iudicium cum seruo tuo. Vnde dicitur populo contumaci. Quid vulvis mecum iudicio contendere! Cum enim rex iustus federit in throno: quis gloriabitur calumnie habere cor! Aut quis gloriabitur: m̃dum se esse a peccato! Quæ igitur spes est: nisi superexaltet misericordia iudicium! Sed erga illos qui misericordiam taceret veraciter dicẽdo: Dimitte nobis sicut & nos dimittimus: & sine murmuratione dando. Hylarẽ enim datorem diligit deus. Deniq; sanctus Iacobus iam ex isto loco de misericordiæ operibus loquitur: vt quos vehemẽter illa sententia terruerat cõsolatur: cõ admonet: quomodo etiam quotidiana peccata sine quibus hic non viuunt: quotidianis remediis expientur: ne homo qui cum in vno offenderit sit omnium reus in multis offendẽdo: quia in multis offendimus: propter magnam aggerẽ reatus sui minutatim collectum ad tribunal tanti iudicis perueniat: & eam quã non fecit misericordiam non inueniat: sed potius dimittẽdo atq; dãdo mereatur sibi dimitti peccata: reddig; promissa. Multa dixi quibus tibi tã diu fortassis inferrem: qui hæc quæ tamen approbas: nõ expectas discere: qd ea docere consueuisti. Si quid autẽ est in eis: quantum ad rem ipsam pertinet: nam quali eloquio explicata sint: non nimis curo. Si quid ergo in eis est qd eruditionẽ of

Iacobi. 2.

Lucæ. 6.

Marth. 5.

Psal. 100.

Psal. 142.

Hier. 2.

Marth. 6.

2. Cor. 9.

Iacobi. 2.

Beati Hieronymi ad sanctum Augustinum: cur sibi ad quæstia non mox responderit: se excusantis: Simul & sui amicitiam & charitatem eidem pollicentis: Et ad obuiandum harerum calumniæ alterutrum: adhor tantis.

Epistola. XXX.

V Omīno vere sancto: & omī mihi affectione venerabili papę Augustino: Hicronymus in Christo salutē. Virū honorabilē fratrē meū: filiū dignationis tuę Orosiū presbyterū: & sui merito & re iubetē suscepī. Sed incidit rem pus difficillimū: quādo mihi tacere melius sit q̄ loq̄uita v̄r nostra studia celsarent: & iuxta Appiū canina exerceceretur facundia. Itaq; duobus libellis tuis quos meo nomini dedicasti: eruditissimis & omni eloq̄uētē sp̄lōdore fulgentibus: ad rēpus respōdere nō potui. Nō quo quicq̄ in illis reprehendendū putē: sed quia iuxta apostolū: Vnusquisq̄ in suo sensu abundet: alius qdē fiscalis autē sic, Certe quicquid dici potuit: & sublimi ingenio de scripturarū sanctarū hauriri fontibus: a te positū atq; differū est. Sed quāso reuerentiā tuā: paratē patiaris me tuū laudare ingenium. Nos enim iure nos eruditionis causā differimus. Ceterū a muli & maxime heretici si diuersas inter nos sententias viderint: de animi calumniabunt rancore descendere: Mihi autē decretū est te amare: te suscipere: colere: mirari: tuāq; dicta quasi mea defendere. Certe & in diālogo quē nuper edidisti: tuā beatitudinis v̄t dignū fuerat recordatus sum. Magisq; demus oporā v̄t perniciosissima heresis de ecclesiis auferatur: quē semper simulat poenitentia: v̄t docendi in ecclesiis habeat facultatē. Ne si apta luce p̄diderit: foras expulsa moriat. Sanctę ac venerabiles filię tuę Eustochium & Paula: & genere suo & exhortatione tuā digne gradiunt: specialiterq; salutār beatitudinē tuā. Oīs quoq; fratremiras quē nobiscū dño saluatori seruire conatur. Sanctū presbyterū Firmū: anno pręterito ob rē earum Rauennā: & inde Africā Siciliāq; direximus: quem putamus iam in Africę partibus commorari. Sanctos tuo adherentes lateri: v̄t meo obsequio salutes: precor. Literas quoq; meas ad sanctū presbyterū Firmū direxi: quā si ad te venerint ei dirigere non graueris. Incolumē te & mei memorē. Christū domīnus custodiat: domīne vere sancte & beatissime papa. Grādē latini sermonis in ista prouincia notariōrum patimur penuriam: & idcirco pręceptis tuis parere non possumus: maxime in editione septuaginta quę asteriscis verubusq; distincta est. Plarag; eū prioris laboris ob fraudem cuiusdam amittimus.

Ro. 14.

Paulini ad beatū Augustinū p̄ pentateucho ab illo cōtra Manichęos cōposito: & sibi transmissis: gratias habentis: Eundemq; p̄ salutarī literarū doctrinā & eruditione vitę eterne: nūc deprecantis.

Epistola. XXXI.

X Omīno fratri v̄nanimō & venerabili Augustino: Paulin⁹ & Therasia peccatores. Charitas Christi quę vrget nos etiā absentes: sicut p̄ v̄nitatē fidelū alligat: ipsa si dūtā ad te scribendi: pudore depulso p̄stitit: reque p̄ l̄as tuas viscerib⁹ meis intimaui: quas & descholasticis facultatib⁹ affueres: & de celestib⁹ fauis dulces: v̄t aīę meę medicas & alitices: in q̄nq; libris interim ceteros: quos munere benedicti & venerabilis nobis ep̄i nostri Alipii: non p̄ n̄sa instructione tantū: sed etiā p̄ ecclesię multarū v̄rbium v̄ritate suscepimus. Hos igitur nūc libros lectioni habeo: in his me oblecto: de his cibū capio: non illū q̄ perire sed q̄ operari vitę eterne substantiā p̄ fidem nostram: quā ad corporamur in Christo Iesu domīno nostro. Cum fides nostra quę visibilium negligens: inuisibilibus inhiat: p̄ charitatē omnia secundū veritatē omnipotētis dei credentē: literis & exēplis fidelium roboramur. O vere sal terra: quō p̄cor diā nostra ne possint seculi vaneſcere errore condijuntur. O lucerna digne supra candelabrum ecclesię posita: quę late catholicis v̄rbibus de septiformi ligno pastum oleo lactitiae lumen effundens: idē las licet hereticorum calligines discutis: & lucem veritatis a cōfusione tenebrarum splendore clarifici sermonis enubilas. Vides frater v̄nanimē: a dmirabilis in Christo domīno & suscipiendē: q̄ familiariter agnouerim te: quāto admittor stupore: q̄ magno amore complectar: qui quotidie colloquio literarum tuarum fruor: & oris tui sp̄ritu vescor. Os enim tuum fistulam aquę viuę & venam fontis etermi merito dixerim: quia fons vitę aquę salientis in vitā eternā Christus effectus est. Cuius desyderio sitiuit in te ala mea: & v̄bertate rui fluminis inebriari terra mea concupituit. Ideo cum hoc pentateucho tuo cōtra manichęos me faris noster: cui mille nocendi artes: tam variis expugnandus est relis q̄ op pugnat insidiis: quāso promere mihi de armamentario tuo: & conferre non abnuas arma iustitię. Sū enim laboriosus: & iā nunc sub magno honore peccator: veteranus in numere p̄ peccatorū: sed eterno regi nouus in corpore tyro militiā. Sapientiā mūdī miser hucufq;

Ioh. 4.

miratus sum: & per inutiles literas reptobaturque prudentiam deo stultus & mutus fui. Post
 q̄ inuenerat inter inimicos meos: & euanui in cogitationibus meis iuuauit oculos meos in mō
 tes ad precepta legis: & gratia dona suscipiēs: unde mihi auxiliū uenit a domino: qui non se
 cundum iniquitates retribuens: illuminauit cecū: soluit compeditum: humiliauit erectū ma
 leuē erigeret humiliatū pie. Sequor igitur nō aquis adhuc passibus magna iustorum uesti
 gia: si possim orationibus uestris apprehendere in quo dei miserationibus apprehensus sum.
 Rege ergo paruulum in terra repantē: & tuis gressibus ingredi doce. Nolo enim in me co
 poralis ortus magis q̄ spiritalis exortus aetatem confyderes. Quippe aetas mihi secundum car
 nem ea est: qua fuit ille ab apostolis in porta speciosa uerbi potestate sanatus. In natahbus autē
 animę illius adhuc mihi tempus infantia: est: quā inētatīs Chriſto uulneribus immolata di
 gno sanguine agni uictimā p̄cucurrit: & dominicā auspicata est passionem. Atq̄ ideo ut in
 fantē adhuc uerbo dei & spiritali aetate lactentem: educa uerbis tuis: uerbis fidei sapientia
 charitatis inhiantem. Si officium cōmune cōfyderas frater es: si maturitatem ingenij tui &
 sensuum: pater mihi es: et si forte sis a uo iunior: quia te ad maturitatem meriti honor senio
 rem prouexit: & iuuenem cana prudentia. Foue igitur & corrobora me in sacris literis & spi
 ritualibus studiis: tempore (ut dixi) recentem: & ob hoc post longa discrimina: post multa nau
 fragia: vsu rudem: uix dum a fluctibus seculi emergentē: tu q̄ iam solido littore cōstitur⁹: tu
 excede sinu: ut in portu salutis: si dignū putas: patiter nauigem⁹. Interea me de periculis vi
 tę istius & p̄fundo peccatorū euadere nitentē: orationibus tuis tanq̄ tabula sustine: ut de hoc
 mūdo quasi de naufragio nudus euadā. Idcirco em̄ me leuare sarcinis: & uelut inētatib⁹ oneranti
 bus exuere curauī: ut uindictam hoc qd̄ inter nos & deū peccatis interlatrantibus separat p̄
 sentis uitę saluomōi amictu carnis: & cura diei sequentis: iubenre & adiuuare Chriſto expe
 ditus enatē. Neq̄ id me p̄fecisse gloriōr: qd̄ & si gloriari possem / in dño gloriari: cuius est p̄
 ficere qd̄ nobis adiacet uelle. Sed cōcupiscit adhuc anima mea desyderare iudicia domini. Vi
 de quando assequatur effectum dei uolūtatiq̄ adhuc ipsum desyderare desyderat. Qd̄ in me
 tamen est: dilexi decorē domus sanctę: & quantū in me fuit: elegerā abiectus esse in domo do
 mini. Sed cui placuit fegregare me ab utero matris meę: & ab amicicia carnis & sanguinis ad
 gratiam suam trahere: ei dem placuit in opem me om̄is boni meritis suscitare de terra: & de la
 cu miseriariarū: de luto fecis educere: ut collocaret me cum principibus populi sui: & partem
 meā in tua sorte poneret: ut re p̄actatē officio sociatus equarer. P̄sumptione igit⁹
 non mea: sed placito & ordinatione dñi: fraternitatis tuę mihi sedes vsurpā: tanto indign⁹
 honore me dignor: quia re p̄ tua sanctitate certo scio (nam ueritatē sapio) non alta sapere: sed
 humilibus cōgquere. Ideoq̄ promptē & intime recepturum spero charitatem humilitatis nō
 stre. Quā quidem iā recepisse re p̄ beatissimū sacerdotē Alipiiū (quia dignat⁹ patrē nostrū cō
 fido. Is enim sine dubio de se tibi exemplum p̄t̄buit nos ante notitiam & supra meritum dis
 ligendi: qui incognitos sibi nos & longinqua salī intercapedine disparatos: spiritū dilectionis:
 qui ubiq̄ & penetrat & effunditur: & uidere diligendo potuit: & alloquendo pertinere. Hic
 nobis prima affectus sui documenta: & charitatis tuę pignora in supradicto munere librorū
 dedit. Et quanto studuit impendio ut sanctitatem tuam: non ipsius tantum uerbis: sed plenū
 us eloquentia & fide tua cognita: non possemus amare mediocriter: tantopere curasse eundē
 credimus: ut nos uicissim ipsius imitatioe plurimū diligas. Gratia dei tecum: ut & est: in æ
 ternum maneat: optam⁹ frater in Chriſto domino vnānime: uenerabilis: desyderantissime.
 Totam domū & omnē comitē & amulatōrē in dño sanctitatis tuę plurimo fraternitatis vna
 nime saluamus affectu. Panem vnum quem vnānimitatis indicio misimus charitati tuę: ro
 gamus accipiendo benedicas.

Beati Augustini ad Paulinum: agre & dolēre ferētis illius absentia. Simul & eius sanctū
 propōitū & uelēmētissimā charitatem cōmendātis: Atq̄ ad syncere & recte scripta sua re
 legenda exorantis.

Epistola. XXXII.

Omino uere sancto & uenerabili: & eximia in Chriſto laude p̄dicando: fra
 tri Paulino: Augustinus in dño salutē. O bone uir & bone frater: larebas
 aiam meā: & ei dico ut toletat: qd̄ adhuc latebat oculos meos: & uix mihi ob
 temperat: immo nō obēperat. An uero tolerat? Cur ergo me excruciat de
 syderiū tui apd̄ ipsam intras aiam? Nā si molestias corporis pareret: & si nō
 perturbaret egat⁹ animi mei: recte illas tolerare diceret. Cū autē non equo

&

animo fero: q̄ te non video: intolerabile est istam appellare tolerantiam. Sed quādo tu talis esse sine te fortasse intolerabilis toleraretur. Bene est ergo q̄ a quo animo ferre non possum. Q̄ si aequo animo ferrem: aequo animo ferendus non essem. Mirum est: sed tamen verum qd mihi accidit: dolo q̄ te non video: & me ipsum consolatur dolor: Ita mihi displicet fortitudo qua patienter fertur absentia bonorum sicuti es. Nam & Hierusalem futuram desideramus utiq; & quanto patientius desideramus ipsam: tanto patientius sustinemus omnia propter ipsam. Quis igit potest non gaudere te visio: vt posset q̄d tu te non videt non dolere? Ergo neutrum possumus: & quoniam si possemus immantiter possemus posse delectari: q̄ in eo q̄ delector nonnullum solarium est. Dolentem itaq; me non sedatus: sed consideratus consolatur dolor. Ne reprehendas quāto sanctiore gravitare qua praeualis: & dicas: non recte me dolere: q̄ adhuc te non nouimus: cum animum mihi tuum: hoc est te ipsum interiorum aspiciendum pate feceris. Quid enim si visipiam vel in te eterna tua ciuitate: didicissem fratrem & dilectorem meum: & tantum in domino ac talem virum: nullum ne me dolorem sensurum fuisse arbitrareris: si non sineret nosse domū tuā? Quomodo ergo non doleat: q̄ nondū faciem tuam nouit: hoc est domū animae tuae: quā sicut meam nouit? Legi enim literas tuas fluentes lac & mel: praesertim simplicitatem cordis tui in qua quaeris dominū: sentiens de illo in bonitatem & afferens ei claritatem & honorem. Legerunt fratres: & gaudent insatigabiliter & ineffabiliter tam vberibus & tam excellentibus donis dei: bonis tuis. Quotquot eas legerunt rapueruntque raptum: cum legunt. Quis suauis odor Christi: & q̄ fragrat ex eisidici non potest: illae literae cum te offerunt vt videatis: quantum nos excitent: vt quaeratis. Nam & perspicabilem faciunt & de syderabilem. Quāto enim praesentiam tuam nobis quodāmodo exhibet: tāto absentia nos ferre non sinunt. Amāt te omnes in eis: & amari abs te cupiunt. Laudatur & benedicuntur deus: cuius gratia tu talis es. Ibi excitatur Christus: vt ventos & maria tibi placare tendenti ad stabilitatem suam dignetur a legētib; ibi coniunx excitatur: nō dux ad mollicie viro suo: sed ad fortitudinē redax in ossa viri sui: quā in tuā vnitatem redactam & redditā: & spiritalib; tibi tāto firmiter: quāto castioribus nexibus copulatus: officii vestis & sanctitati debitis in te vno ore salutamus. Ibi cedri libani ad terram deposita: & in atcae fabricam compagine charitatis erecti: mundi huius fluctus impetribiliter secant. Ibi gloria vt acquiratur conueniunt: & mundus vt obtineat relinquitur. Ibi paruuli siue etiam grādiuulci filii Babylonis eliduntur ad petra: vitia scilicet cōfusiōis superbiaeque secularis. Hec atq; huiusmodi suauissima & sacratissima spectacula: siq; tuae p̄bent legentibus: literę illę: literę fidei non sicut: literę sp̄i boneliterę putae charitatis. Quomodo nobis anhelant scire tuam & desiderii defectū: p̄ animae tuae in aera dū? Quid amaris sanctissimi spirāt? Quārtā opulentiā sinceri cordis exaltauit? Quas agat gratias deo? Quas impetrat a deo? Blādiōres sunt: an ardēiores: luminosiores: an sanctiores? Quid em̄ est: q̄ ita nos mulcēt: ita accēdit: ita cōpluit: & ita serenē sunt? Quid est quae se reat: qd tibi p̄ eis rependam: nisi quia tot⁹ sum tuus: in eo cui⁹ tot⁹ es tu? Si parū est: plus certe nō habeo. Tu autē fecisti vt nō mihi parū videas: q̄ me in illa epistola tātis laudibus honorare dignatus es: vt cum tibi me referendo: si parū hoc tibi parē: non credidisse cōuincat. Pudet me quidem tantum boni de me credere: sed plus piget tibi non credere. Est qd faciam? Non me credā talē: qualem putas: quā non agnosco: & credā me abs te diligē: quā sentio & placeo capio. Ita nec in me temerarius: nec in te ingratus extitero. Et cum me tibi totū offero: parū non est. Offero em̄ quem vehemensissime diligis: & offero si non qualē me esse arbitraris: cum tamen p̄ quo vt talis esse merear deprecaris. Hoc enim magis iam peto facias: ne minus opes mihi adici ad id qd sum: dum me existimas iam esse qd non sum. Ecce charissimus meus est: & ab ineunte adolefcentia mihi familiariter amicus: quī hūc eximiarū tuarū ac praestantissimae charitatis epistolam apporreat. Huius nomen est in libro de vera religione: quem tua sanctitas: quantum literis in dicas libenter legite. Factus enim tibi etiam tancū viti q̄ tibi cum misit commendatione iucundior. Negō em̄ huic tam familiari amico meo velt credere: quae de me forte laudans dixerit. Sensi em̄ etiam ipsum saepe nō mētiendi studio: sed amandi propensione falli iudicantem: & arbitrari tam me accepisse quādam: quibus accipiendis a domino patente ore cordis inhiarem. Et si hoc in os meum: quis non cotulciat: quanta de me absente meliora: q̄ veriora letus effundat? Librorum autem nostrorum copiam faciet venerabili studio tuo: Nam nescio me aliquid siue ad eorum qui extra ecclesiam dei sunt: siue ad aures fratrum scripisse qd ipse non habeat. Sed tu cum legimus sancte Pauline: nō te ita rapiane

Pfal. 35.
1. Cor. 13.

1. Cor. 4.

Pfal. 17.

quæ per nostram infirmitatē vetiras loquitur: vt ea quæ ipse loquor: minus diligenter aduer-
tas: me dum audis hauris bona & recta quæ data ministro: non ores p peccatis & erratis quæ
ipse cōmito. In his enim si aduerteris quæ tibi recte displicebunt: ego ipse cōspicio. In his au-
tē quæ p donū spiritus qd accepisti recte tibi placent in libris meis ille amandus: ille prædicā-
dus est: apud quem est fons vitæ: & in cuius lumine videbimus lumen: & sine ænigmate & fa-
cie ad faciem: nūc autem in ænigmate videmus. In his ergo quæ ipse de veteri fermento eru-
ctauimus: ea legens agnosce: me iudico cum dolore. In his vto quæ de azimis fynceritatis &
veritatis (dono dei) dixi: exulto cum tremore. Quid enim habemus qd nō accepimus? Apud
deum enī melior est: qui maioribus & pluribus: q̃ qui minoribus & paucioribus donis dei di-
ues est: quis negat? Sed rursus meli⁹ est vel de paruo dei dono gratias ipsi agere: q̃ sibi agi vel-
le de magno. Hæc vt ex animo semper confitear: meumq̃ cor a lingua mea nō diffonet: ora p
me frater: Ora obsecro: vt nō laudari volens: sed laudans inuocē dñm: & ab inimicis meis sal-
uus fiam. Est etiam aliud quod istum fratrem amplius diligas: Nā est cognatus venerabilis &
vere beati episcopi Alipii: quem toto pectore amplecteris & merito. Nam quisquis de illo vi-
to benigne cogitat: de magna dei misericordia: & de mirabilibus dei muneribus cogitat. Itaq̃
cum legisset petitionem tuam: qua deſyderare te indicasti: vt historiam suam tibi scriberet: &
volebat facere ppter beneuolentiā tuā: & nolebat ppter verecundiā suā. Quē cū viderem in-
rer amorē pudor enīq̃ fluctuantem:onus ab illo in humeros meos transfuī. Nā hoc mihi etiā
p epistolam iussit. Cito ergo si dominus adiuerit: totum Alipium inferam ptecordiis tuis.
Nam hoc sum ego maxime veritus: ne ille vereretur aperire omnia: quæ in eum dominus cō-
tulit: minus intelligenti (non enim abs te solo illa legeretur) nō diuina munera cō-
cessa hominibus: sed seipsum prædicare videretur. Et tu qui nostri quomodo hæc legas: ppter
aliorum cauendam infirmitatem: fraternali notitia: debito fraudare. Qd iam fecissem: aq̃
illum legeres: nisi pfectio fratris improvisa repente placuisset. Quem sic cōmendo cordi & lin-
guæ tuæ: vt ita comitem te ei præbeas: quasi non nunc illum: sed mecum ante didiceris. Si.
cordi tuo non dubitauerit aperire seipsum: aut ex omnia: aut ex magna parte sanabitur per lin-
guam tuam. Volo enim cum numerosus cōtūdi eorum vocibus: qui amicū non seculari-
ter diligunt. Filium autem eius: filium nostrum: cuius etiam nomē in aliquibus nostris libris
inuenies: et si ad tuā charitatis præſentiā ipse nō pergeret: statuerat literis in manu tua trade-
re: consolandū: exhortandū: instruendū: non tam otis sono q̃ exemplo roboris tui. Ardeo
quippe vt dum adhuc ætas eius in viridi feno est: zālia conuertat in stugē: & cedat expe-
ritis qd experiri periculose deſyderat. Nunc ergo ex eius carmine & ex epistola quā ad eum mi-
si: intellegit beneuolentiſſima & mansuetiſſima prudentia tua: quid de illo doleam: quid time-
am: quid cupiam. Nec deſpero affuturum dominum: vt per te ministrum eius tantis curarū
æſtibus liberer. Sane quia multa scripta nostra lectur⁹ es: multo erit mihi gratior dilectio tua
si ex his quæ tibi displicuerint emendaueris: me iussit in misericordia: & argueris me. Non
enim talis es: cuius oleo timeam impingui caput meum. Fratres non solum qui nobis sc̃i ha-
bent: & qui vbilibet habitantes deo pariter seruiunt: sed prope omnes qui nos in Christo li-
benter nouerunt: salutant: venerantur: deſyderant germanitatem: beatitudinem: humanita-
tem tuam. Non audeo petere: sed si tibi ab ecclesiasticis muneribus vacat: venias & videas qd
mecum sentiat Africa.

Paulini ad sanctum Augustinum iterato iuxta prioris epistolæ mentē scribētis: Ac illius
preseniam exoptantis.

Epistola. XXXIII.

Omīno fratri sancto & vniūmo Augustino. Paulinus & Therasia pccōres,
iam dudū frater in Christo dño mi vniūme: vt te in fanētis & piis labori-
bus tuis nescientē agnouis: absentēq̃ vidi: tota mēte cōplexus: alioquo quo-
q̃ familiari atq̃ fraterno per literas audire pperavi. Et credo in manu & in-
gratia domini sermonem meum ad te fuisse perlatum. Sed morante adhuc
puero: quem ad te aliosq̃ dilectos æque deo salutandos: ante hyemem mis-
eramus: non potuimus ultra & officiū nostrū suspendere: & deſiderium ser-
monis tui cupidissimum temperare. Scripsimus itaq̃ iterato nunciū priores ad te literas: no-
stræ peruenire meruerunt: aut primo: si illis in manus tuas perueniendi felicitas non fuit. Sed
tu frater spiritaliter oīa iudicans: amorem in te nostrum ne pendas officio solo: aut tēpore li-
terarum. Dominus enim testis est: qui vnus atq̃ idem operatur in suis vbis: charitatē sufficit.

abinde nobis ex quo te beneficio veterabilium episcoporum Aurelii & Alipii: tua in manicheos opera cognouimus: ita inditam dilectione tua: ut nobis non noua aliqua amicitiam sume ressed quasi veterem charitate resumere videremur. Denique nunc et si sermone: non tamē tanq̃ & affectu tu des scribimus: itaq̃ vicissim in spiritu p̃ interiore hominem quasi recognoscimus. Nec mirum si & abentes assumus vobis: & ignoti nosmet nouimus: cum vniū corporis membra simus: vnum habeamus caput: vna perfundamur gratia: vno pane viuamus: vna incedamus: via eadem habitemus domo. Denique in omne qd sumus: tota spe ac fide qua stamus in presentemur in futurum: tam in spiritu q̃ in corpore domini vnum sumus: nec simus nihil si ab vno excidamus. Quātūlū ergo est: q̃ absentia corporalis nobis inuidet nostris in finē fructum istum: quo pascuntur oculi temporalium expectatores: quis nec corporalis quidem gratia: temporalis in spiritualibus dici debeat: quibus etiam corporum aternitatem resurrectionis latet: gietur: ut audemus in virtute Christi & bonitate dei patris vel indigni presumere. Quare vel nam hoc quoq̃ nobis munus annueret gratia dei: per dominū nostrum Iesum Christū: etiam in carne faciem tuā videremus: non solum desideris nostris magnum conferretur gaudium: sed etiam mentibus lumen accresceret: & ex tua copia locupletaretur inopia nostra. Qd̃ qdē & absentibus largiri potes: hac presentem occasione: qua filii nostri vnanimis & charissimi nobis in domino: Romanus & Agilis: quos ut nos alios tibi cōmendamus: in nomine domini reuerentur: opere charitatis impletorum quo tuar charitatis affectu specialiter vtantur rogamus. Nostrum enim q̃ celsa promittat altissimus fratri fratrē adiuvanti. Per hos si quo me gratie: quę tibi data est: dono remunerari voles: tuto facies. Sunt enim velim credas vnum cor: & vna nobiscum in domino anima. Gratia dei tecum (vt est) in aeternum maneat frater in Christo domine vnanimis: venerabilis: dilectissime: & desiderabilis. Omnes in Christo sanctos: quales etiam bi coherere non dubium est: ita nobis saluta. Cōmenda nos omnibus sanctis: ut tecum pro nobis orare dignentur.

Beati Augustini ad Paulinum & Therasiam: De presentia & iucundo aduentu fratrum Romanī & Agilis gratulantis: & presentem illorum affectum: illorumq̃ vitę & status integritatem cōmendantis: Atq̃ libros de libero arbitrio se ad illos transmisisse asserentis.

Epistola. XXXIII.

E Omnis dilectissimis & sincerissimis: vere beatissimis: atq̃ abū dantissima dei gratia p̃statis fratribus Paulino & Therasia: Augustinus in dño salutē. Cū literas meas quibus respōdi prioribus vestris: si tamē vestris literis villo modo a me respōderi potest: acclerime optauerim venire in vestre charitatis manus: vt quo pacto absens cito possem eē vobis: sed: lucrū mihi vestre ep̃le cōsulit tarditas mea. Bonus dñs q̃ nō tribuit sepe qd̃ volumus: vt qd̃ malimus attribuat. Aliud est. n. qd̃ accepta ep̃la mea scripturi estis: aliud qd̃ nō accipiēdo scripsistis. Qd̃ cū letissime legerem: defuisset nobis certe ista letitia: si vt optauim⁹ maximeq̃ volum⁹: cito ad vestrā sanctitatē nra literę p̃uissent. Nunc vero & hec habere scriptarū: illa sperare rescripta: gaudio cumulariore delectat. Ita nec nostra cuius accusari pōt: & domini largior benignitas fecit: qd̃ nostro desiderio conducibilis esse iudicauit. Sāctos Fratres Romanum & Agilem aliam epistolam vestrā audientē voces atq̃ reddentem & suauissimam partē vestrę presentię: q̃a vobis visendis inhiam⁹: auidius: cū magna in dño iucunditate suscepimus. Vnde aut quādorauit quomodo: vel vos prestare: vel nos possemus exigere: vt nos de vobis tāta scribendo doceretur: quanta eorum ore didicimus. Aderat etiam qd̃ nulli carthe adesse poterant: tantum in narrantibus gaudium: vt per ipsum etiam vultum oculorū loquentium: vos in cordibus eorum scriptos: cum ineffabili letitia legeremus. Hoc quoq̃ amplius erat: q̃ pagina quolibet: quantacūq̃ bona scripta contineat: nihil ipsa p̃ficere: quis ad profectum explicetur aliorum. Hanc autem epistolam vestram: fraternam scilicet animam: sic in eorum colloquio legebamus: vt tanto beatior appareret nobis: quanto vberius cōscripta esset ex vobis. Itaq̃ illā ad eiusdem beatitatis imitationem: studiosissime de vobis omnia percontando in nostra corda transcripsimus. Nec ideo tamen eos tam cito a nobis licet ad vos remeantes sine molestia passi sumus. Videre em̃ quos vobis quatiēbamur affecibus. Tanto vtriq̃ dimittēdi erant velocius: quanto vobis impēsius obedire cupiebant. Sed quanto id cupiebant magis: tanto vos nobis presentius exhibebant. Eo quippe indicabant: q̃ chara vestra viscera essent. Tāto igit̃ eos min⁹ dimittere volebam⁹: quāto iustius vt dimittē

rentur: instabant. O rem nō ferēdā: nisi a nobis ista discessione nō discederemus: nisi vni⁹ esse
 mus corporis mēbra: vnum haberemus caput: vna pfinderemur gratia: vno pane viuerem⁹
 vna incederemus via: eadem inhabitaremus domo. Cur enim nō eisdē etiā verbis vteremur?
 Agnoscis em̄ credo hæc esse ex ep̄la vestra. Sed cur por⁹ hæc vestra sint verba q̄ mea: quę vti
 q̄ vera sunt: tam a nobis ab eiusdem capitis cōmunionē protēnim⁹? Et si aliquid p̄p̄riū vo
 bis donatū habēt: tāto magis ea sic dilexi: vt obfiderēt viā p̄toris meī: neq; a corde ad linguā
 meā verba trāsire sinerēt: donec tāto priora quīto sūt vestra pcederēt. Sācī fratres & dilecti
 deo: nostraq; inuicē mēbra: q; dubitet nos vno sp̄ritu vegetari: nisi q; nō sentit qua nobis dile
 ctione vincimur? Vellē tamē scire: vtrū hanc absentia corporalē: vos patiēti⁹ q; nos facilius
 toleretis? Si ita est: fateor non amo istam fortitudinem vestrā: nisi forte quia nos tales sumus:
 vt minus a vobis desyderari: q; vos desyderare debeamus. In me certe si esset patientia vestra:
 absentię perferendę: displiceret mihi: Segniter em̄ agerē vt vos viderē. Quid autē absurdū q;
 fortitudine fieri segniorē? Sed quā ecclesię cura teneat: ex hoc vestra charitas oportet atten
 dat: q; beatissimus pater Valerius q; vos nobiscū quantū salutē: quantū firmitatē: audieris ex fra
 tribus: nec p̄sbyterū me esse suū passus est: nisi maiore mihi coepiscopus sarcinā impone
 ret. Qd̄ quidem quia tanta eius charitate: tantoq; populi studio dominū id velle credidi: nō
 nullis iam exemplis pcedentibus: quibus mihi omnis excusatio claudēbat: vehementer rimus
 excusare. Sed q̄ iugum Christi p seipsum leue sit: & sarcina leuis: tamen ppter nostrā asperi
 tatē atq; infirmitatē: si qd me mordet hoc vinculū: atq; vtget hoc onus: ineffabiliter mihi ali
 quāto vestrę p̄sentię solatio tolerabilius & portabilius tedderetur. Vos audio curis eiusmo
 di expeditiores liberiorēq; viuere: quare nō impudētē ego rogo vos: & postulo & flagito: vt
 in Africā: maiore talidū hominū firmitatē: siccitatis nobilitate laborantē: venire dignemini. Scit
 deus quia non solū ppter desyderium meum: neq; solum propter eos qui vel per nos vestrum
 ppositum: vel vnde cūq; fama p̄dicante didicerūt: sed etiā ppter ceteros q; partim nō au
 diunt: partim audita non credunt: tamen possunt cōperta diligere: vos istis terris etiā corpo
 raliter assequi cupimus. Quis em̄ sedulo atq; misericorditer id agit: tamen etiam coram ho
 minibus regionum nostrarū luceat opera a vestra: vt videat bona facta vestra: & gloriose pa
 trem vestrū: qui in cælis est. P̄dicatores, vocante dominos: q; nauiculas & retia dimiserunt: oīa
 se dimissit: & dominū secutos esse etiam commemorando: letati sunt. Et reuera omnia cons
 temnit: qui non solum quantum potuit: sed etiam quantum voluit: habere continet. Sed in
 eo quod cupiebatur: oculi dei testes sunt: in eo quod habebat: & hominū. Nescio quo autē mo
 do cū sup̄flua & terrena diligunt: arctius adepta q; concupita cōstringūt. Nā vnde tristis ille
 discessit: qui consilium vitę æternę cōsequēdā: quarebat a dominos: cum audisset v̄ndenda
 esse omnia sua: & distribuēda esse pauperibus: & habendū r̄hesaurum in cælo: si vellet esse p̄
 sectus: nisi quia magnas (vt euāgeliū loquitur) habebat diuitias. Aliud est enim iam nolle incor
 porare: quæ defunt: aliud iā incorporata diuellere. Illa velut cibi repudiā: illa velut mēbra
 p̄cidunt. Quāto igit & quantū mirabili gaudio nostris temporibus Christiana charitas cō
 spicit p̄ domini euāgeliū cū læticia fieri: qd̄ ex ore domini cum tristitia diues audiuit? Quā
 nullis verbis explicē conceptionē: ac p̄turbationē cordis meī: tamen q; prudēt & pie intelli
 gitis non esse istam vestrā: hoc est humanā: sed in vobis domini gloriā. Nā & inimicū cautiss
 me leuēmini: deuotissimēq; agitis: vt tanq; discipuli Christi: humiles corde & mites sitis. Vel
 lius enim terrena opulencia tenet humiliat: q; superbe relinquit. Quia ergo recte intelligitis
 non hanc esse vestrā: sed domini gloriā: videtis q; parua & exigua dixerim. Dixi enim de lau
 dibus Christi: q;bus sunt lingue impares angelorum. Hęc ergo Christi gloriā: etiā oculis nos
 strorū hominum cupimus admoueri in vno coniugio: pposita vtriq; sexui calcandæ sup̄bia:
 nō desperandę p̄fectionis exempla. Nescio si quicq; misericor dius agitis: q; si tantū velitis late
 re: q; tales estis: quantū tales esse voluistis. Vetustum implis quoq; miserabilem puerū ves
 trę benignitati charitatiq; cōmendo: causas calamitatis & peregrinationis eius audietis ex
 ipso. Nam & p̄positum eius quo seruiturum se esse pollicet: vt deo tēpus plixius: & ætas ro
 bustior: & transacta timor certius indicabunt. Tres libros atq; vtrinam tam grādis questio
 nis iā explicatores vt grandes: tanto minus metuens in te labore legendi: quanto ardorem
 p̄spicio diligendi: misit sanctitati & charitati tuæ. Nam questio eorum de libero arbitrio est.
 Hos autem non habere: aut oēs nō habere fratrem Romanis: nō scio: per quē ppe oīa: quæ qui
 buslibet auribus accommodata scribere potuisti: studio in nos tuo nō apportāda dedisti: ad legē

Marth. 5.
Marth. 4.

Luc. 16.

G

H

da iudicau. Habebat enim iam ille omnia secūq; gestabar. Per ed autē prima rescripta trāsmisi. Credo iam experta sanctitatē tuā sagacitate spiritaliquā tibi dominū tribuit: quid ille vir boni animo gerat: & quē in illo infirmitate pars claudicer. Vnde humanitati & charitati tuar: tam ipsum q̄ filium eius: legisti vt spero quā sollicitudine cōmendauerim: & quanta mihi necessitudine copulati sine. Aedificet eos per te dominus, qd ab illo magis p̄cedūm est; Nam id tu q̄ velis noui. Aduersus paganos te scribere didici ex fratribus. Si quid de tuo pectore mere mur: indifferenter mitte vt legamus. Nā p̄ctus tuū tale domini oraculum est: vt ex eo nobis placita contra implicita: & aduersus loquacissimas quæstiones: explicatissima dari responsa præsumamus. Libros beatissimi papæ Ambrosii credo habere sanctitatem tuā. Eos autē multū desydero: quos aduersus nonnullos imperitissimos & superbissimos: qui de Platonis libris dñm p̄fuisse contendūt: diligentissime & copiosissime scripsit. Beatissimus frater Seuer? de condicplinatu nostro Mileuitanę antistes ecclesię: bene apud eandē ciuitatem fratribus cōgnitus: debito nobiscum officio sanctitatē vestrā salutat. Frates quoq; oēs nobiscū dño seruī entes: tam id faciunt: q̄ vos desyderant: tū vos desyderantiq; vos diligūt: & tā diligūt: q̄ estia boni. Panis quem misimus vberior benedictio fiet: dilectione accipientis vestre benignitatis. Custodiat vos dñs ab ista generatiōe in æternū: domini dilectissimi & syncerissimi: vere benīgni & abundantissima domini gratia præstantissimi fratres.

Paulini ad Alipiam: perateuchum beati Augustini se recepisse. Et ad illūm Eusebii de rē porū hīstoria librum trāsmisisse attestantis: Ac de stirpe & via illius certior fieri cupientis vitamq; & originem propriam declaratis.

Epistola. XXXV.

Ominio merito honorabili & beatissimo patri Alipio Paulinus & Therasia peccatores. Hęc est vera charitas: hæc perfecta dilectio: quā circa humilitatem nostrā inesse docuisti: domine vere sancte & merito beatissime: ac desyderabilis. Accepimus em̄ per hominem nostrum Iulianum de Carthagine reuertentē: literas: tantam nobis sanctitatis tuę lucem afferentes: vt nobis charitatem tuam non agnoscere: sed recognoscere videremur. Quia videlicet ex illo quī nos ab origine mundi prædestinauit sibi: charitas ista

manauit: in quo facti sumus anteq̄ nati: quia ipse fecit nos: & non ipsi nos qui fecit: quæ veniunt sunt. Huius igitur p̄scentia & opere formari in similitudinem voluntatum: & vnitatem fidei: vnitatis fidē præueniente notitia charitate connexi sumus: vt nos inuicem ac corporales conspectus reuelante spiritu nosceremus. Gratulamur itaq; & gloriamur in domino: qui vnus atq; idem vbique terrarū operatur in suis dilectionem suam spiritu sancto: quem sua per omnem carnem effudit: fluminis imperu lætificans ciuitatē suam. In euitis te ciuib? principalem cum principibus populi sui: sede apostolica merito collocauit: nosq; etiam quos creauit elisos: & de terra inopes suscitauit: in vestra voluit sorte numerari. Sed magis gratulamur in eo domini munere: quo nos in p̄toris tui habitatione constituit: quip̄ ita visceribus tuis insinuare dignatus est: vt peculiarem nobis charitatis tuę fidutiam vendicemus: his officiis atq; muneribus prouocari: vt nos diffidentia: aut leuiter te amare non liceat. Accepimus em̄

Plal. 99.

insigne & præcipuę dilectionis & sollicitudinis tuę: opus sancti & perfecti in domino Christo viri fratris nostri Augustini: libris quinq; confectum: qd ita miramur atq; suspicimus: vt dictata diuinitus verba credamus. Itaq; si diutia suscipiendæ nobis vniuitatis tuę: & ad ipsum scribere ausi sumus: dum nos illi per te: & de imperiis excusandos & ad charitatem commendandos præsumimus: sicut & omnibus sanctis: quorum nos & absentium officiis sospira re dignatus es: pari proculdubio curaturus affectu: vt per sanctitatem tuam: nostri inuicem saluentur obsequiis: & in clero sanctitatis tuę comites: & in monasteriis fidei ac virtutis tuę amulatores. Nam est in populis: ac super populum agas oues pascuę domini: regens sollicitis vigil pastor excubitis: tamen abdicatione seculi: & repulsa carnis ac sanguinis: desertum tibi ipse fecisti: secretus a multis: vocatus in paucis. Sane vicario aliquatenus munere: licet per omnia tibi impar: vt iusseras prouidi: illam Eusebii venerabilis episcopi Cōstantinopolitani: de cunctis temporibus historiam. Sed in hoc fuit obtemperandi mota: qd in fructu tuo: quia ipse non haberem hunc codicem: Romę reperi apud parentem nostrum vere sanctissimum Dommonem: qui proculdubio promptius mihi paruit in hoc beneficio: q̄ tibi deferendum indicaui. Verumtamen quia & loca tua mihi significare dignatus es: vt ipse monuisset ad venerabilem socium coronę tuę: patrem nostrū Aureliū ita scripsim⁹: vt hinc

Al. suscipi mus,

c. iiii.

Hippona regione degeres: illo tibi literas nostras: & transcribenda in Carthagine membrana mittere dignaretur. Quid & sanctos viros quos indices charitatis ipsorum tuo sermone cognouimus: Comitem & Eudodum rogauimus: vt hec scribere ipsi curarent: ne vel parenti Domino ni diutius codex suus deficeret: & tibi transmissus sine necessitate redhibendi maneret. Speciali
 I
 ter autem hoc a te peto: quoniam me immerentem & inopinantem magno tui amore complecti vt pro hac historia temporum: referas mihi omnem tuarum sanctitatis historiam: vt quod genus: vnde sis domo: ratio vocatus a domino: quibus exordiis segregatus ab utero matris tue: ad matrem filiorum dei prole letante abiurata carnis & sanguinis stirpe transieris: & in genus regale & sacerdotale sis translatus: edisseras. Quid enim indicasti iam de humilitatis nostre nomine apud Mediolanum te didicisse: cum illic iniuriaris: fateor curiosius me velle condiscere: vt ex omni parte te nouerim: quo magis gratuler: si a suspiciendo mihi patre nostro Ambrosio: vel ad fidem inuitatus es: vel ad sacerdotium consecratus: vt eundem ambo habere videamur auctorem. Nam ego etsi a Delphino Burdegali baptizatus: a Lampio apud Barcelona in Hispania per vim inflammata subito plebis sacratum sum: tamē Ambrosii semper & dilectione ad fidem nutritus sum: & nunc in sacerdotii ordine confiteor. Denique suo me clero vendicare voluit: vt & si diuersis locis degam: ipsius presbyter censear. Sed de me ne quid ignores: scias anel quissimum peccatorem: non ita olim de tenebris & ymbra mortis eductum: spiritum autē vltalis hausisse: nec ita olim posuisse in aratro manum: & crucem domini sustulisse: quā vt in finem perferre valeamus: orationibus tuis adiuuemur. Accumulabitur hac meritis tuis merces: si interuentu tuo onera nostra releuaueris. Sanctus enim laborantem adiuuans: quia fratrem non audemus dicere: exaltabitur sicut ciuitas magna. Et ru quidem super montem ciuitas edificata es: vel accensa super candelabrum lucerna in septiformi claritate colluces: nos sub modio peccatorum delirescimus: visita literis tuis: & profer in lucem in qua ipse verfaris: super aurea candelabra conspicuus. Eloquia tua lumen semitis nostris erunt: & oleo lucernarum tuarum impinguabitur caput nostrum. Et accendetur fides: cum de spiritu oris tui cibum mentis & lumen animarum sumperimus. Pax & gratia dei tecum: & corona iustitiarum tibi maneat in die illo domine pariter merito dilectissime: venerabilis & exoptatissime. Benedictos sanctitatis tue comites & amulatores in domino fratres: si dignantur nostro tam in ecclesiis quā in monasteriis Carthagini: Thagasta: Hippona regione: & totis parrochiis tuis atque omnibus cognitis tibi per Africa locis: domino catholice seruientes: multo affectu & obsequio saluari rogamus. Si ipsam membranam sancti Dommonis acceperis: transcripam nobis remittere dignaberis. Et hoc rogo scribas mihi quem hymnum meū cognoueris. Panem vnum sanctitati tue vniuersis gratia misimus: in quo etiam trinitatis soliditas continetur. Hunc panem eulogiam esse tu facies: diuinatione sumendi.

Paulini & Thersie ad Romanianis: de eo quod sanctus Augustinus datus esset coadiutor Valerio Hipponensi episcopo: nullum certiorum reddentium: Simul & pro salute Licentii adulescentis eruditissimum comprecantur: & ad eundem carmina quaedam Augustiniane amulationis prouocant: ut conscribant.

Epistola XXXVI.

Omino merito predicabili & honorando fratri Romano: Paulino & Thersia. Prædixi quod has daremus: reueris ex Africa fratribus nostris: quos expectatione nos pendere vidisti optatissime sanctorum & charissimorum virorum: inde epistolas receperam: id est Aurelii / Alipii / Augustini / Profuturi / Seueri / nam omnium pariter episcoporum. Ergo tot sanctorum talium rectissimis sermonibus gratulantes: sperauimus ad te nostram referre letitiam: vt tibi quoque expectatum in peregrinatione sollicita gaudium: festiuissimis conferremus indicis. Si forte eadem de venerabilibus & amantissimis viris per aliam aduictus nauim cõperisti: per nos etiam repetita accipe: & quasi renouata hilaritate rursus exulta. Quod si primus hic a nobis tibi nuntius veniet: gratulare tantum in tua patria charitatem Christo donante parat: vt quicquid illic diuina prouidentia gerat: mirabilis semper (vt scriptum est) in sanctis suis: vel primi / vel cum primis sciamus. Non autem tantum hoc scribimus gratulandum: quod episcopatum Augustini ore perciperent: qui ad maiorem dominici muneris gratiam nouo more profectus ita consecratus est: vt non succederet in cathedra episcopo: sed accederet. Nam incolumi Valerio Hipponensi ecclesiarum episcopo: coepiscopus Augustinus est. Et ille beatus senex: cui puni-

mentem nulla nunq̃ liuensis inuidia: m̃scula suffudit: dignos (tui cordis pace) nunc
 ab alio sum fructus capie: vt quem successorem sacerdoti sui suppliciter optabat: hunc mere
 retur tenere collegam. Credi ne hoc poruit anteq̃ fieret? Sed in hoc quoq̃ omnipotentis ope
 re dici euangelicum illud potest: Homi nibus hac ardua: apud deum autem omnia possibilia.
 Exultemus itaq̃ & laetemur in eo qui facit mirabilia solus: & qui facit vniuersum habitare
 in domo: quoniam ipse refepit humilitatem nostram: & visitauit in bono plebem suam: qui
 erexit cornu in domo Dauid pueri sui: & nunc exaltauit cornu ecclesie sue in electis suis: vt
 cornu peccatorum: (sicut per prophetam sponder) hoc est Donatistarum manichæorūq̃ cō
 fringat. Vtinam hæc nunc domini tuba: qua per Augustinum insonat: filii nostri Licetii im
 pulset audirus. Sed vt illa audiat aure qua Christus ingreditur: de qua non rapit dei semen
 inimicus. Tunc vete sibi summus Christi pontifex Augustinus videbitur: quia se tunc & ex
 auditum sentiet ab excelsis: quem tibi dignum genuit in literis: hūc & sibi digne filium pa
 riat in Christo. Nam & nunc velim credas: flagrantissima de ipso nobis sollicitudine scripsit.
 Credimus in omnipotentem Christum: q̃ adolescentis nostri votis carnalibus spirititalia vo
 ta Augustini præualeant. Vincetur vel inuictus: mihi crede: vincetur piissimi patētis fide:
 ne mala victoria vincat: si maluerit in penitenciam suam vincere: q̃ pro salute superari. Ne va
 cuū fraternæ humanitatis officium videretur: de buccellato Christianæ expeditionis: in cu
 sus prociectu quotidie ad frugalitatis annonam militamus: panes quinq̃ tibi pariter & filio
 nostro Luciano misimus. Non enim potuimus a benedictione fecernere: quem cupimus ea
 dem nobis gratia penitus amittere. Paucis tamē & ad ipsum loquamur: ne neget sibi scriptū
 quod de te tibi scriptum est. Aeschino enim dicitur: quod ad quem loquitur Micio. Sed quid de alienis lo
 quar: cum de proprio cuncta possumus: & aliena loqui nō solet esse sani capitis? Qd̃ dei gra
 tia sano & saluo sumus: quibus caput est Christus. Inuolumen te ætate q̃ plurima: & beatum
 semper cum tota domo tua: vt cupimus habeamus in Christo domine frater merito honorā
 diffime & desiderantissime. Audi ergo fili legem patris cuius est fidem Augustini: & noli re
 pellere consilia matris tuæ: qd̃ æque nomen in te Augustini pieras iure sibi vendicat: qui te
 tantillum gestauit sinu suo: & a paruulis primo lacte sapientiæ secularis imbutum: nūc etiā
 am spiritibus lactare & enutrire domino gestit vberibus. Quoniam te adulescent ætate cor
 poreā in spiritualibus adhuc cunabulis vagientem: videt adhuc infantem verbo dei vixdum
 in Christo primis passibus & vestigio titubante repentem: si tamen Augustini doctrina: tan
 q̃ manus matris: & vna nutricis instabilem regat paruulum. Quem si audias & sequearis:
 vt rursum te sermone Salomonis alliciam: Fili cor onam accipies gratiarum tuo vertici. Et
 tunc vere eris ille non phantasmate somnians: sed ab ipsa veritate formatus consul & ponti
 fex: vacuas imagines falsi operis implente Christo solidis suæ operationis effectibus. Vere
 enim pontifex & vere consul Licenti eris: si Augustini vestigiis prophetis & apostolicis di
 sciplinis: vt sacroto beatus Heliæus Helie: vt illustri Apostolo Timotheus adolecēs adhe
 reas: indiuiso per itinera diuina comitatu: vt & sacerdotium corde perfectio discas mereri:
 & populis ad salutem magistri ore consulere. Sat hoc monitis & hortatu: Modico enim ser
 mone & labore te arbitror mi Licenti ad Christum posse incitari. Iam a pueris semper es ad stu
 dia veritatis & sapientiæ: quod vtrūq̃ vere est Christus: & omnis boni summum: venerabi
 lis Augustini spiritui & ore flammatum. Quis parum apud te pro te valuit? Quid ego tanto
 inreruallo posterior: & omnium illius opum pauper efficiam? Sed quia & illius facultatis po
 tentia: & tui ingentis humanitate confusus: pleniora atq̃ maiora in te spero elaborata q̃ elabo
 randa: aqus sum hifcere duplici gratia: vt & illi vivo deuinæ charitatis compararet in solli
 citudine tui: & inter eos qui salutem tuam diligunt: vel contestato numerar effectū. Nam
 effectus in tui perfectione palmam Augustini potissimum destinata scio. Vereor fili ne au
 res tuas asperitate temerarii sermonis offenderim: & per aures animo etiā tuotedii mei vul
 nus intulerim. Sed in mentem venit epistola tua: qua te multis familiarem modis intellexi:
 A quo studio ego æui quondam tui non abhorui. Itaq̃ mihi ad tuam mentem: si in aliquo
 exulcerasset: deliniendam: remedium literas tuas recordat⁹ reperi: vt te ad dominum hæ
 monia omniformis atq̃ effusum modulamine carminis euocarem. Quæro te vt aure audias: ne
 q̃ causam salutis tuæ in verbis meis spernas: sed piam curam & mentem paternam: etiam in
 despiciendis sermonibus libere accipias: quib⁹ infirmum Christi nomen: qd̃ est supra omne no
 men: hæc debere venerationem: facere non possit a credente contemni.

P Quare age rûpe moras: & vincta tenacia seclis:
 Ver⁹Pauli Nec metuas placidi mire iugum dñi.
 ni ad Licen Pulchra quidē sed mira vagis præsentia rerum
 tium, Mentib⁹: at sapiens non super ista animus.
 Nūc te sollicitat variis malefua figuris
 Heu validos etiā vertere Roma potens.
 Sed tibi nate precor: semp pater Augustinus
 Occurset: cunctas vrbis ad illecebras,
 Illū tanta inter fragilis discrimina vitæ
 Aspiciens: & habes pectore: tutus eris.
 Hoc tñ & repetēs iterūq; iterūq; monebo.
 Vt fugias duræ lubrica militiæ.
 Blandū nomē honos: mala seruit⁹: exit⁹ eger.
 Quē nūc velle iuuat: mox voluisse piget.
 Scandere cella iuuat: tremor ē de cedere cellis.
 Si titubet: summa pelius ab arce cades.
 Nūc tibi falsa placent bona: nūc rapit oib⁹ auris
 Ambitus: & vitreo fert caua fama sinu.
 Ast vbi te magno damnosus cinxerit astu
 Baltheus: & sterilis fregerit inde labor:
 Serus & incassum spes accusabis inanes.
 Et modo q̄ necis rūpere vincta vales.
 Tunc reminisceris frustra patris Augustini:
 Contempsisse dolens veridicos monitus.
 Quare si sapiens: et si pius es puer audis
 Et cape verba patrū: consiliumq; senum.
 Quid retrahis fera colla iugo: mea sarcina lenis
 Suaue iugū Christi est: vox pia: crede deo.
 Et caput adde iugis: da mollibus ora capistris:
 Demissosq; leui subde humeros oneri.
 Nunc potes hoc dū liber agis: dū nulla retentāt
 Vincula: nulla thori cura: nec altus honor.
Q Hac bona libertas Christo seruire: & in isto
 Onibus esse supra. nō dominis hominū
 Non vitis seruit: nō regibus ille superbis:
 Tantū qui Christo se dedit dño.
 Nec tibi nobilitas videat libera: quā nunc
 Sublimē attonita conspicias vrbe vehi.
 Quā cernis tanta sibi libertate videri:
 Vt dedignetur flectere colla deo.
 Multis ille miser mortalib⁹ & quocq; seruis
 Seruit: & ancillas vt dominetur emit.
 Norūt eunuchos: & magna palatia passis
 Et quisq; Romā: sponte miser: patitur:
 Quanto sudoris prærio: damnoq; decoris
 Consteritibi chlamydis: hic honor officii.
 Nec tamē ipse potens: qui celsior omnib⁹ esse
 Emerit: vt nulli se uia: assequitur.
 Cum bene se tota dñm iactauerit vrbe:
 Seruit daemoniis: ac simulacra colit.
 Proh dolor hos ppter remorari in vrbe Licēti:
 Et regnū Christi spernis: vt his placeas!
 Hos vocitas dños: cur tua & ceruice salutas:
 Quos ligni seruos conspicias & lapidis!

Nomine diuino argentum venerant & aurum
 Religio est qd amat morbus auaritia.
 Imprecor hos vt amens non amat Augustinū. **R**
 Non colat & Christū: cui placet hos colere.
 Inde ait ipse deus: dominis nō posse duobus
 Seruire: qm̄ mens placet vna deo:
 Vna fides: deus vnus: & vnica e patre Xpi
 Haud duplex: vni seruitus est dño.
 Quanta etenim caelo ac terris distātia: tanta est
 Cæsaris & Christi: rebus & imperiis.
 Tollere humos: sed nūc dñs spūs hos regit: arrusi
 Mente polū penetra: nil mora carnis obest.
 Corporeis iam nūc morere actib⁹: & bona vitæ
 Cælestis liquido præmeditare animo.
 Spiritus es q̄q; teneris corpore: si nūc
 Mente pia victor carnis opus perimas.
 Hac tibi chare puer fidei compulsus amore
 Scripsi: si recipis: suscipiere deo.
 Crede Augustinū tibi nunc in me geminatum.
 Sume duos vna cū pietate patres.
 Spemur: abstraheris maiore dolore duobus:
 Audimur: pignus dulce duobus eris.
 In te læta patrū sudauit cura duorum:
 Et tibi magnus honos lætificasse duos.
 Sed me Augustino cū copulonon meritum
 Læto parem: solo comparo amore tui.
 Nā quid ego effundā: torrens tibi paupere riuos
 Me præter gemino flumine polueris.
 Frater Alipius est: Augustinusq; magister:
 Sanguinis hic consors: hic sator ingenii.
 Tanto fratre vales & præceptore Licenti:
 Et dubitas pennis talibus astra sequi!
 Quicqd agas (nā te nec sperat mundus amicu)
 Non daberis terræ: debita Christo anima.
 Tu thalamos licet & celsos mediteris honores:
 Nunc olim dño restituere tuo.
 Credo vniū vincent iusti duo peccatorē:
 Et tua fraternæ vota preces abigent.
 Ergo rediqua voce parēs: qua sanguine fratet
 Ambo sacerdotēs te remare iubent.
 Ad tua te retrahūt: nam nunc aliena perfices:
 Hac mage quē retinēt regna tui tua finit.
 Hac repere: his inhia: externis ne cōtere rēpus.
 Si tua nolueris: quicq; aliena dabit.
 Non eris ipse tuus: missusq; per externa longe
 Sensibus heu proprii pectoris exul ages.
 Sollicitum satis hac nato cecinisse parentem:
 Dum tibi quæ militem: vel volo: vel metuos.
 Hac tibi si recipis: feret olim pagina vitam.
 Si renuis eadem: hac pagina testis erit.
 Incolumē mihi te fili charissime Christus
 Annuat: & seruū det sibi perpetuo.
 Viue precor: sed viue deonā viue mundo
 Mortis opus: viua est viuere vita deo.

Seueri ad sanctum Augustinum familiariter virtutes eius commendantis: & deo gratias propterea agentis.

Epistola.XXXVII.

S Euerabili ac desiderabili & toto sinu charitatis amplectendo episcopo Augustino: Seuerus. Deo gratias frater Augustine: cui⁹ donū est quicquid in nobis bonorum gaudiorum est. Fateor: bene mihi tecū est: multum te lego: mitum dicam: sed verū plangē q̄ mihi absens solet esse praesentia: tam praesens facta est absentia tui. Nullę se nobis interponit turbulenta actiones temporalium rerum. Ago quantum possum: etsi non tantum possum quantum volo: quid ego dicam quantum volo? Nosti optime q̄ auarus sim: tui nec ramen murmuro: quia non tū ago quantum volo: qm̄ rursus non minus ago quantum possum. Deo ergo gratias frater dulcissime: bene mihi tecū est: gaudeo teci archius conuinctus: & cū ita dicam vniuersissime quantum potest adherens tibi: redūdantiam vberum tuorum suscipiens vires comparo: si possum idoneus effici ad ea concurrenda & exprimenda: vt quicquid secretius & interiorius clausum custodit: remotis pellicibus q̄s adhuc lactanti suggendas inferunt: ipsa mihi viscera si possibile est dignentur effundere: viscera inquit mihi vt resudant cupio. Viscera tua: viscera pingui sagina caelesti: & condita omni dulcedine spiritali: viscera tua viscera pura: viscera simplicia: nisi q̄ duplici sunt vinculo redimita gemina: charitatis: viscera tua viscera perfusa lumine veritatis: & refugientia veritatem. Horum me manatione vel resulatione subiticio: quo nox mea in lumine tuo deficiat: vt in diei claritate simul ambulare possimus. O vere artificiosa apis dei: cōstruens fauos diuini nectaris plenos: manans misericordiam & veritatem: per quos discursus delitatur anima mea: & vitali pastu quicquid in se minus inuenit: aut imbecillum sentit: refarcire & suffulcire molitur. Benedicitur dominus per praconium oris tui & fidele ministerium: q̄ sic concinnare & respondere facis canenti tibi domino: vt quicquid de eius plenitudine ad nos vsq̄ redundat: iucundius efficiatur & gratius per tuum elegantem famulatum & succinctam misediciam: & fidele ac castum simplex ministerium: quod ita resplendere facis per argurias tuas: & vigilantiam tuam: vt perstringat oculos & in se rapiat. Nisi tu idem innuas dominus: vt quicquid in te delectabile lucet: referentes nos ad illum / ipsius esse agnoscamus: de cuius bonitate tam bonus es: & de cuius puritate & simplicitate & pulchritudine: purus / simplex: & pulcher es. Et illi agentes gratias de bono tuo domino qui suo dignatus est nos tibi adiungere: vel quoquo modo subiungere: vt plenius subiiciamur illi: cuius te ductu ac moderatione talem gaudemus: vt & tibi contingat gaudere de nobis: quod non diffido fore: si tuis me orationibus adiuues: cuius imitatione non nihil iam profeci: vt talis esse desiderem. Vides quid facias q̄ sic bon⁹ es: quoniam nos rapias in amorem proximi: qui nobis primus ad dilectionem dei: & vltimus gradus est: & quasi limes quo sibi vtetq̄ annectitur / dei & proximi: quo nos (vt dixi) quasi limite stantes: amborum calore rangimur: & amborum flagramus amore. Sed quanto nos iste ignis exusserit & purgauerit: proximitatem nos in illum puriorem dei ire cōpellit. In quo iam nullus nobis amandi modus imponitur: quādo ipse ibi modus est: sine modo amare. Non ergo verendum est ne plus amemus dominum nostrum: sed ne minus / rimendū.

V Hęc epistola superior: quae tibi me quasi absterfa testistia facilitate actionum: de liberali ocio quod tecum mihi agere licuit in hoc rure posito: nam ita licere potuit: laetorem offerentes q̄ sane venerabilis episcopus nos visitare dignaretur: quasi meta illorum gaudiorum scripta est: & q̄d vere miror eodem die venit quo scripta est. Quid hoc est: quādo anima mea: nisi forte q̄ nos delectat: tamen etsi honestum est: non tamen laetis vtile: quia in parte est: Interim licet vniuerso hanc ipsam partem: id est nos ipsos quantum pro peccatis nostris nobis cedit materia: id est nos ipsi cedimus nobis elimiores & compaginabiliores: si tamē admittis: hoc verbum aptare moliamur. Habes epistolam non pro tua magnitudine: sed pro mea paruitate longior: & quae & prouocauerim vt iam non pro mea paruitate: sed pro tua magnitudine mihi epistola mittatur. Quae tamē quantūcūq̄ erit: mihi longa non erit: cui totum tempus breue est ad legendum. Rescribe mihi quando aut vbi occurrere debeam: propter illam causam qua me iussisti occurrere. Q̄ si est integra: & non forte aliud melius placuit: tunc occurram. Sin minus: rogo remoue me a cursu reuoces meo. Illa enim sola visa est quam praeponere mihi. Fratres omnes qui nobis in dño conferui sunt: & de se deo multum & saluto.

Beati Augustini ad Lyrum: tyrocinium illi⁹ in dei militia: confortaris. Et quomodo odif se oportet patrem & matrem: etiam animi propria: cum qui ad regnum celorum tendit: ostendit. Et ad fugiendū blandimenta materna: a vita aeterna retardantia: edocentis.

Epistola XXXVIII.

Omino dilectissimo & desiderantissimo fratri Lyrto: Augustinus in domo salutem. Legi epistolam quam misisti fratribus consolari te cupiens: quod multis tentationibus tua tyrocinia quatiuntur. In qua etiam insinuasti desyderare te literas nostras. Condolui frater: & cessare ab scribendo non potuim non solum tuo: sed etiam meo desyderio negare: quod me videbā officio debere charitatis. Si te igitur tyronem Christi profiteris: castra ne deferas: in quibus tibi etiam aedificanda turris est: illa de qua in euangelio dominus loquitur. In ea quippe stantem: & sub armis verbi dei militantem: nulla ex parte penetrare vlla tentationes valent. Inde & iactura in aduersarium tela: graui pondere veniunt: & prospecta firmo munimine deuitantur. Considera etiam dominum nostrum Iesum Christum cum sit rex non ster: tamen a societate qua etiam frater esse dignatus est: reges appellasse milites suos: & vni queng ad bellandum cum rege qui habet viginti milia: instructione decem milium idoneum esse debere praemonuit. Sed paulo ante quod de turre & de tege exhortatorias similitudines poneret: attende quid dixerit. Si quis venit ad me: & non odit patrem suum: & matrem: & uxorem: & filios: & fratres: & forores: adhuc & animam suam: non potest meus esse discipulus. Et si non rule rit crucem suam & venerit post me: non potest meus esse discipulus. Deinde subiungit: Quis ex vobis volens turrinam aedificare. non primo sedet & occupat si sumptus habet ad consummationem: ne quando cum posuerit fundamentum: non possit aedificare: et omnes qui transeunt & vident: incipiant dicere: Hic homo coepit aedificare: & non potuit perficere. Aut quis reuera dens committere bellum cum alio rege: non primum sedet & cogitat: si potes est cum decem milibus: si occurrere: qui cum viginti milibus venit ad illum. Ceterum dum adhuc longe est: mittit legationem: rogans pacem. Quo autem pertinerent istae similitudines: ipsa conclusio satis aperuit. Ait enim: Sic ergo omnis ex vobis: qui non renuntiat omnibus quae sunt ei: non potest meus esse discipulus. Itaque & sumptus ad turrinam aedificandam: & bellantis decem milia aduersus regem qui viginti habet: nihil aliud quam te renuntiet vniuersis: omnibus quae sunt eius. Praelocutio autem superior cum extrema conclusione concordat. In eo enim quod vniuersis renuntiat omnibus quae sunt eius: etiam illud continetur: ut oderit patrem suum: & matrem: & uxorem: & filios: & fratres: & forores: adhuc & animam suam. Omnia enim haec propria eius sunt: quae praeterungi implicant: & impediunt ad obtinendam non ista propria temporaliter transiura: sed in aeternum mansura communia. Quo enim tibi modo nunc quaedam mulier mater est: hoc ipso vtrique non est & mihi. Quapropter hoc temporale ac transitorio est: sicut transisse iam vides quod te concepit: quod gestauit: vterosque peperit: quod lacte nutriuit. Quae autem soror in Christo est: & tibi est & mihi: & omnibus quibus vna caelestis haereditas: & pater deus & frater Christus in eadem charitatis societate promittitur. Haec aeterna sunt: haec nulla temporis labe deteruntur: haec tanto firmitus tenenda sperantur: quanto minus priuato: sed communis potius iure obtinenda praedicantur. Potes hoc facillime in ipsa tua matre cognoscere. Nam vnde te nunc itretum inuoluit: & ab instituto cursu retardatum inflectit: & curuat: nisi ex quo tua propria mater est. Nam ex quo soror est omnium: quibus est pater deus: & mater ecclesiam: tam te non impedit: quam neque meos omnes fratres nostros: qui eam non priuata: sicut tu in domo vestra: sed publica in domo dei charitate diligimus. Quae ergo tu illi etiam carnali ne cessitudine annexeris: ad sortem valere debet familiarius colloquendi: & apertiore lanua consulendi: ut hoc ipsum quo te priuatim diligit: interficiatur in eam: quod ex vero suo te genuit pluris pendat: quam ex vero ecclesiae genita est tecum. Quod autem de matre dixi: hoc de tali cetera propinquitate intelligendum est. Hoc etiam quisque de anima sua cogitet: ut etiam in ipsa priuatum affectum oderit: qui proculdubio temporalis est. Diligat autem in ea communio nem societatem illam: de qua dictum est: Erat illis in deum anima vna & cor vnum. Sic enim anima tua non est propria: sed omnium fratrum: quorum etiam animae tuae sunt: vel potius quorum animae cum tua non animae: sed anima vna est Christi vnica: quae de manu canis ut eruat: canitur in psalmis. Inde ad contemptum mortis facillime peruenitur. Nec succensum

Luc. 14.

Act. 14.

ant parētes hoc præcipere dominū: vt eos oderimus: quādo nobis hoc de anima nostra præci-
 pitur. Nam sicut nunc de anima iubetur: vt eam propter Christum cum parentibus oderi-
 mus: ita qđ alio loco de anima idem dominus dicit: in parentes quoq; potest congruēssimē
 conuenire: Qui amat inquit animā suā: perdet eam. Dicam etiā fidenter: Qui amat paren-
 tes suos perdet eos. De anima quippe hoc ibi dixit oderi: qđ hic perdet. Sicut autē hoc præce-
 ptum quo perdere iubemur animam nostram: nō ad id valet vt se quisq; iterimat: qđ in ex-
 piable nefas est: & tamen valet vt interimat in se carnalem animā affectum: quo cum impedimē-
 to futuræ vitæ præsens vita delectat. Hoc est etiā qđ dictum est: oderit animā suā: & perdat
 eam. Qđ tamē diligendo fit: quādoquidem apertissime fructum eiusdem animæ acquirēde /
 in eodem præcepto commemorat dicens: Qui perdidit eam in isto sæculo: in vita æterna in-
 ueniet eam. Ita de parentibus rectissime dicitur: vt qui eos amat perdat eos: Non more patri-
 cidarum interficiens: sed spiritali gladio / verbo dei / carnalem affectum eorū: quo & se ipsos: &
 eos quos genuerunt irriterunt: huius sæculi obligare conant: pie fidenterq; percutiēs & oc-
 cidens: illud in eis viuere faciat: quo fratres sunt: quo cū filiis suis temporalibus / parētes æter-
 nos deū ecclesiāq; cognoscunt. Ecce rapit te studiū veritatis cognoscendæ atq; percipiendæ
 & voluntatis dei in scripturis sanctis. Rapit euangelicæ prædicationis officium. Dar signū dñs
 vt vigilemus in castris: vt ædificemus turrim: de qua hostem sempiternæ vitæ: & p̄cipere &
 propellere valeamus. Rapit militē Christi tuba celestis ad prælium: & retinet mater: Nō pla-
 ne talis: qualis Machabeorum fuit: nec saltem similis Lacedæmonis matribus: de quibus me-
 moriæ traditum est: qđ filios suos vt pro terrena patria sanguinem funderent: multo amplius
 atq; ardentius in certamina bellica: qđ signorum sonitus excitabant. Nam mater q̄ te ad discē-
 dam vitam remoueri a curis secularibus non permittit: satis ostendit quemadmodum testi-
 opus esset: ad obeundam mortem penitus sæculum repudiare permitteret. Sed quid dicias
 aut quid allegas? Forte decem illos menses: quibus viscera eius onerasti: & dolores parturi-
 tionis: ac labores educationis. Hoc hoc interfice verbo saluari / hoc perde matris: vt in vitam
 æternam inuenias eam. Hoc memēto vt oderis in easi diligis eam: si tyro Christi: es: si turris
 fundamentū posuisti: ne dicane transeuntes: hic homo cepit ædificare: & non potuit perfice-
 re. Carnalis etiā affectus est iste: & adhuc veterem hominem sonat. Hunc carnalem affectum:
 & in nobis & in nostris: militia christiana vt periclitamur hortatur: nec tamen ita vt ingratus
 sit quisq; parentibus: & eadem ipsa beneficia: quibus in virā hanc editus / suscepeus: atq; nutri-
 tus est: / enumerata derideat: seruet potius vbiq; pietatem. Habent hæc locum vbi maiora non
 9 vocant. Mater ecclesia: mater est etiam matris tuæ. Hæc nos de Christo concepit: hæc marty-
 rum sanguinem parturiuit: hæc in sempiternam lucē peperit: hæc fidei lacte nutriuit & nu-
 triticiolisq; maiores præparans: qđ adhuc paruuli & sine dentibus vagire vultis: horrefcit.
 Hæc mater toto orbe diffusa: tam variis & multiplicibus errorum infestationibus agitur: vt
 vt abortiui iam filii eius aduersus eam infestis armis belligerare nō dubitent. Ignauia etiam
 atq; torpore quorundā: quos gremio continet: membra sua frigscente plurimis locis: & fouē-
 dis paruulis minus idonea fieri dolet. Vnde nisi per alios filios: vnde nisi per alia mēbra: quorū
 rum e numero esset: iustum ac debitum poscit auxilium? Huius ne tu necessitates deferens: ad car-
 nalia verba conuertaris? Nonne hæc grauioribus querelis insonat auribus? Nonne hæc cha-
 riora viscera: & celestia vbera ostendit? Adde viri eius suscepcionem carnis: ne carnalibus in-
 hereres: & a verbo æterno vniuersa quæ tibi mater ipse perar: ne his implicareris: assūpras ad-
 de cōsumelias: flagella: mortē: mortē autē crucis. Talibus concepit te seminibus: taliq; in vi-
 tam nouam conuulsiō procreat: languescis & contabescis in veterem hominem: ita ne matrē
 terrenam non habebat imperator tuus? Quæ tamē cum ei nutriaretur agenti ecclesia: respō-
 dit: Quæ mihi mater: aut qui fratres? Et extendens manum in discipulos suos dixit: non pe-
 tinere ad cognitionem suam nisi qui facerent voluntatem patris eius. In quo numero profes-
 so etiam ipsam sanctam Mariam benignus inclusit. Faciebat enim & illa voluntatem patris
 eius. Ita optimus magister atq; diuinus: & maternum nomen qđ ei quasi priuatum propriū
 quoniam nuntiauerat: quia terrenum erat: in comparatione celestis propinquitatis abiecit: & ean-
 dem celestem propinquitatem in discipulis suis commemorans: quo sibi rursus cōsortio ge-
 neris cum cæteris sanctis virgo sancta cohereret: ostendit. Et ne isto saluberrimo magisterio
 quo contemni carnalem affectum in parentibus docuit: ad inimicū error acciperet: quo matrē
 habuisse a quibusdam negatur: alio loco discipulos monuit: ne se patrem in terris dicite

Ioan. 12.

Vbi supra.

Lucæ. 14.

Matth. 12.

habere: vt quò illos manifestum est habuisse parres: sic se habuisse matrem manifestaret. Cuius tñ terrena cognatione cōtempta: cōcēndarū taliū necessitudinū discipulis pręberet exemplū. Hęc ergo interrūpūit vocib⁹ matris tuę: & inter hęc locū inuenit cōmemoratio pręgnantis atq; lactantis: vt de Adā & Eua; alius Adā nasceretur & nutreretur. Respice potius: respice Adā secundū de cęlo: & porta iā cęlestis imaginē: sicut terreni portasti. Immo & hic habeant locū materna ipsa beneficia: q̄ tibi ad enutrationē cordis enumerant. Habeat prorsus locū: noli esse ingratus: repende gratiā matri tuę: repende spiritalia pro carnalib⁹: pro temporalibus sempiterna. Sed qui non vult sequi: nō impediatur. Qui non vult conuerti in melius: caueat ne in deterius peruertat & euertat. Quid interest vtrū in vxore: an in matre: dū tñ Eua in qualibet muliere caueatur? Nam ista vmbra pieratis de foliis illius arboris venit: quib⁹ se primū parentes nostrī in ista damnabili nuditate texuerunt. Et quicquid in illis verbis atq; suggestionē: quasi officiū tibi charitatis obediunt: vt a germanissima atq; syncerissima euāgelii charitate te detorqueat: ad astutiā serpentis pertinet: & ad duplicitatē regis illius q̄ habet viginti milia: quā nos docemur decem milia / hoc est cordis / in qua deum querim⁹ / simplicitate superare. His potius intende charissime: & tolle crucem tuā & sequere dñm. Nam cum te praefens animaduertem domesticis curis a diuino studio retardari: ferri te potius & duci a cruce tua: non eā te ferre ac ducere sentiebat. Crucē enī nostrā dñs quā portari a nobis iubet: vt eum expeditissimi sequamur: quid aliud q̄ mortalitatē carnis huius significat? Ipsa enī nos cruciat donec absorbeat mors in victoriā. Crux ergo hęc ipsa crucifigenda est: & trāsfigenda est clauis timoris deīne solutis & liberis mēbris reluctantē portare non possit. Sequi enim dñm nisi eū portans: omnino non valet. Nā quomodo eum sequeris: si non es eius? Qui autem Iesū Christū sunt: ait apostolus: carnem suam crucifixerunt cum passionib⁹ & desyderiis. Si quid sane pecunię res tua familiaris habet: cuius te implicari negotio nec oportet nec decet reuera tribuendum est matri & domesticis tuis. Horū quippe indigentia: si pauperib⁹ vt sis perfectus institutiū distribuere talia: tui primū apud te locū obtinere debet. Si quis enim suis & maxime domesticis: ait apostolus: non prouidet: fidem negauit: & est infidelis deterior. Quibus ordinandis rebus: si vt collum exueris induendum sapientie vinculis: pfectus a nobis es: quid tibi nocet: aut quo pacto te peruellunt matris lachrymę fluentes carnē: aut serui fugas: aut mors ancillę: aut fratrū morbosa valitudo? Si est in te charitas ordinata: scis pponere maiora minorib⁹: & misericordia moueri: vt pauperes euāgelizent: ne messis dñi copiosa opariorū inopia in prādā volucrib⁹ iaceat: & paratū habere cor ad sequēdā dñi volueris: in eo q̄ vel flagellādo vel parcēdo agere statuerit cū seruis suis: hęc medicare: in his dños vt pñe etus tuus manifestus sit in omnib⁹. Obsecro te vt caueas ne maiore tristitiā des bonis fratrib⁹ bus rore tuoq; laceritiā a lacritate iam dederas. Cōmendare te aq; literis quib⁹ voluisti: tñ superflūū putauisti: si quisq; te mihi eodē modo cōmendare voluisset.

Beati Augustini ad Licentium: vt ad finem verę sapientię consequendum: & vincula huius mundi tanq̄ pernicioſa effugiendū: operā det: persuadentis.

Epistola. XXXIX.

Irreperi occasionem scribendi tibi. Quis credat? Sed mihi tamen Licentium necesse est credere. Nolo te causas rationesq; rimari: quę etiam si reddi possent: fidei tamē qua mihi credis non eas debeo. Nam & literas tuas non per eos accepi: per quos possem scripta redhibere. Quę autem petisti vt peterem: curauit per epistolā quantū promendum videbas: sed quid effecerim tu uideris. Qd si nondum effectū est: vel cum sciero agā instantius: vel cum rursus ipse admonueris. Hactenus q̄ huius vitę vincula perstreperunt: recti locutus sum: nūc paucis accipe pectoris mei estus de spe tua. Nō trāsitoria quoddā modō: vix tibi pareſcat in deū: mi Licēti: etiā atq; etiā reculantē & formidantē: cōpedes sapientię: timēo te reb⁹ mortalib⁹ validissime & perniciosissime cōpediri. Nam sapientia quos primo alligauerit: & exercitatoris quib⁹ dñs laborib⁹ edomauerit: soluet pectus: liberatq; q̄ sese donat ad fruendū. Ex quos primo rēporalibus nexib⁹ erui diu erit: post a ternis amplexibus alligabit. Quo vinculo nec iocundus nec solidus cogitari queſq; pōt. Prima hac aliquā eulū dura esse cōfiteor. Illa vero vitima: nec dura dixerim: quā dulcissima sunt: nec mollior: quia firmissima. Quid igitur: nisi qd dici non potest: sed credit: tamen & sperari & amari potest? Vincula yero huius mundi: a periratem habent: luciditate falsam: certum dolor em: incerti

voluptatem: durum laborem: timidam quietem: rem plena miseria: spem beatitudinis inanē
 His ne tu inferas & collum & manus & pedes: cum & honoribus huiusmodi subiugari a-
 sectas: & facta tua non aliter fructuosa existimas: & ambis inhaerere: quo non modo inuitatus
 sed nec compulsi quidem ire debuisti. Hic tu fortasse Terentiani ferui mihi responsum de-
 deris: O he: tu verba videntis: hic sapientiam. Cape igitur vt fundam potius q̄ effundam. Au-
 si ego canto tu autem ad aliam vocem salta; nec sic quidem me poenitet. Habet enim suam
 hilaritatem ipsa cantatio: etiam cum ad ea membra non mouetur: cui plena charitatis modula-
 rione cantatur. Verba quædam in eplis tuis me mouerūt: sed de his tractare: cū factorū vitæ
 rioris tue cura excoquat: ineprum putauī.

Licentii ad beatum Augustinum heroico carmine varium suum studium: Simul & beni-
 uolentiam suam & gratificandi animū erga eundem profitentis & explanantis.

Epistola.XL.

D Rcanum Varronis itet scru-
 tando profundi
 Mēs hebetia ducet famq; fugit
 contentita lucem.
 Nec mirum: iacet omīs enim
 mea cura legendi

Te non dante manū: & cōfurgere sola veretur.
 Nam simul vt pplexat viri compendia tanti
 Voluere suasit amor: sacroq; attingere sensus:
 Quis numerū dedit ille tonis: mūdūq; tonāti
 Dixerunt canere: & paries agitare choreas:
 Implicuit varia nostrum caligine pectus:
 Induxitq; animo rerū violentia nubē.
 Inde figurarū positas in puluere formas
 Posco amens: aliasq; graues offendo tenebras.
 Ad summā altorū causas clarosq; meatus:
 Obscuros quorū ille situs per uubila monstrat:
 Sic iacui nutans: vt talē omnino ruīnam:
 Nec q̄ nos prohibet latebras agnoscere cæli
 Nec persona daret punctorū strata cauernis.
 Protea namq; ferunt veterū cōmenta pelagus:
 Qui dum sollicitis nō vult aperire futura:
 Spumat ap: fluit vnda: fremit leos: sibilat anguis
 Caprū aliqui tū in munera parua volucrum.
 At mihi quī nimīū curis grauioribus angor:
 Dulcia quæq; alacres dulcia pabula quæros
 Varronis responda latent: q̄ supplice cantu
 Præsidū nymphā regēq; & flumina poscā.
 An te voce vocēclari quē rector olympi
 Fontibus infantum præfecit: & abdita iussit
 Vbertate animi lōge ructare fluenti?
 Fertor magister opem: ac tu ne desere vires
 Inualidas: meūq; sacras subuerrere glebas
 Incipe. tps enī (nisi me mortalia fallunt)
 Labitur: in senīūq; trahit: tibi noster Apollo
 Corda replet: patrēq; suū patrēq; deorum
 Conciliet: legemq; bonā: pacēq; cruentam
 Mōstrat: & abducto velamine singula pādīt.
 Viginti emensus nā longos forsitan orbes
 Solis erascū te ratio pulcherrima mundi
 Dilex imperiū: & neqtare dulcor omni
 Corripuit: statuitq; vagū: mediūq; locauit:

Omnib⁹ vnde acie possēs intendere rebus.
 O bone carpe iter annorū: sapientia quārum
 Crescit amore suis inueniēs noua culmina semp.
 Perge viam qua te soboles præclara tonantis
 Perducit: sternēs in planos potius q̄ ardua campos.
 Et cū luciferos præcor dia vesper in ortus
 Distuleris: sanctūq; super benedixeri signē:
 Sis memor ipse mei. Bibulā qui ponitis aurē
 Legibus inuictis: contundite pectora palmis:
 Sternite membra solo: meritosq; ciete dolores
 Et phibete nefas deus impera omnib⁹ vnum.
 Admonet antistes: venturaq; fulmina terret.
 O mihi transactos renocet si pristina soles
 Lætificis auroa totis: quos libera tecum
 Ocia tentantes: & candida iura bonorū
 Duxim⁹ Italia: medio: mōtesq; p alto:
 Non me dura gelu prohiberent frigora canor
 Nec fera tēpestas zephyrū: fremitusq; borinē
 Quin tua sollicito premerē vestigia passū.
 Hoc opus vt iubeas: rīn cruor irriget artus.
 Solstitio nequos: bruma scetabimur istum.
 Ignorū Garamas soluet mihi vincula gerris:
 Exapheosq; lullus fugiēs: hypanis vbi amaru
 Callipidū scythicas resonet spumosa dyndas
 Ibmus & Leucos: qua leucia solis in ortus
 Tenditur: & vasti deserta cacumina Casti:
 Quis epidamneos aquat sibi casia rupes.
 Vnde quiescent aurorā: currusq; solutos
 Sopitūq; diem media sub nocte viderem:
 Te suadere petā: nec enī labor aut met⁹ vilis
 Terret: vbi insōtem precib⁹ deus audit apertis.
 Et nunc romulidū sedes & inania recti
 Culmina: baccharatq; dom⁹: vanosq; romulius
 Deseret: & totus semel in tua corda venirē
 Ni mens cōiugio incubens retineret eunē.
 Crede meis: o doctē malis: verorū doloris
 Q̄ sine te nullus pmitunt carbasa portus.
 Erramusq; procul turbata per aquora vitæ
 Præcipientes densa veluti caligine nautæ:
 Quos furor australis: stridēs & flatus ab euro
 Perculit: & raptis priuauit turbo magistris
 Procinus abruptis miseri voluunt in yodis.

Non fortis aut proci nō lindea deinde pcellas
 Ferre valeat: rat loq iacet stupefacta regendi.
 Sic me ventus agit: voluisti: cupidinis aestus
 In mare letifere: nec terra: peinus abfunt.
 Sed mecum reputans: tua cādidā verba magister
 Hęc magis eſſe reor: tibi credere callida res eſt.
 Decipit: atq; animis molit̃ retia noſtris.
 Præteritis (oblitus em̃ preſentia) præſto
 Nunc tibi charanos: nos nunc de pectore lapſi.
 Hei mihi quo ferar: vñ velim tibi pādere mētē.
 Añ ſub ægēo optabunt pia recta palūbes:
 Et verſa halcyone componat in arbore nidos:
 Eluriens vitulos alar ante læna ſequaces:
 Atq; impaſſa diu teneros lupa nutria agnos:
 Mutanteſq; ſuis diuiſum partibus orbē:
 Aut barcæ: alet taurū: aut hyrcania tauros.
 Ante thyſtæis iterū male territa menſis:
 Interrupta dies reſugos: vaneſcat in ortus.
 Ante dabūt imbres nilū: ſup æthera dāmæ
 Erabūt: mōteſq; canant: & flumina laudent:
 Q; mihi poſt tergū veniant tua dona magiſter.
 Arcet amor: coplāq; tenet cōmunis honeſti.
 Hic hic regnat amicitie decus hoſte fugato.
 Nā neq; ppter opes vitreas: aurūq; rebelle:
 Iungimus aſſenſus animorū: nā neq; vulgi
 Nos fortuna ruens: q; ſeparat ardua: iunxit.
 Sed labor interiora legēs: vulgata libellis:
 Atq; animis inuenta tuis: & nobile dogma
 Inductū: cōtraq; bonos reſpōſa relatus.
 Et mea calliope: quīs te cōminis altum
 Horreat: & vultus abſcōdat: inutile tractans:
 Hoc tamē hoc animi vinclū: nexuſq; fideles:
 Non q; montofiſ firmatas rupib; alpes:
 Fregit: & italicas preſſit cum moenib; vrbes:
 Rumpere: aur noſtro terreret robore quicq;
 Ite procul laticeſ tumidis anfractibus ori.
 Aut ab aremphacis rhipheos aut oppida caſpi

Cimmeriaſq; domos ſe iungere flumine largos
 Mæotidēq; plagā: pōtus quas obruir Helles:
 Europæ: atq; Aſiæ: lōge diſcrimina tendane.
 Nōne hoī per vtrūq; latuſ armēta fatigans
 Finibus abſcōdit lateri dodona Molofſos:
 Cognatoſq; arabas: nec pacis foedus amicū
 Sidonioſ inter manſit regnūq; Pelopum:
 Sacrilegoſq; phryges: quīſ pro tpe cunctis
 Hoſpitio cōmune ſuit: quid deniq; fratru
 Diſcidiū: pugnaſq; canā: quid honeſta parētum
 Verbera: quid matrū furiaſ: natoſq; ſuperboſ
 Eſt etiā ſuperū cōcors diſcordia rerū.
 Totq; ſtunt ritus: quot dar ſententia leges.
 Nec tenet vn⁹ amor. nō ſi mihi murmura cētū
 Det boreas: totidēq; aiaſ: centūq; per ora
 Lingua rigens adamātē fremat: mēorare valebo
 Quē ſociata priuſ veterū natura locorū
 Diſtulit: & tereti limauit gloria mundo.
 Sed nos præterea quī ab vna exurgimus vrbe:
 Q; domus vna tulit: q; ſanguine rāgimur vno
 Sæclorū: Chriſtiana fides cōneruit: & q;
 Nos iter immēſum diſterminat: & plaga ponti
 Iuterfuſa coercet: amor cōtemnit vtrūq;
 Gaudia quī ſpernēs oculorū: ſemp amico
 Abſenti fruitor: qm̃ de corde profundo
 Pender: & internæ rimat pabula fibre.
 Interea venient quæcūq; futura bonorū
 Scripta ſaluſiferi ſermonis: & illa priorū
 Aequiparanda ſiſtis: reputāſ q; pectore in altoſ
 Conceptū in lucē vomuiſti peccatū mel.
 Præſentem ipſa mihi te reddent: ſi mihi morem
 Geſſeris: & libroſ quib; in re lenta recumbit
 Muſica tradideris: man ſerueo totuſ in illoſ.
 Annue ſic nobis: verū ratione pateſcat.
 Sic pluſ eridano fluat: & contagia mundi
 Ne quicq; volitent noſtri circū arua coloni.

Beati Auguſtini ad Licentium: ipſum eo q; ad diuinam legem & vitę honeſtatem nō rā
 ordinatus q; ad carminū cōpoſitionē accedat increpantiſ: Et ad dimittendū vana huiuſ ſectu
 li: & dandū ſe totū deo exorantiſ.

EpistoLa, XII.

I verſus tuuſ momentis inordinatiſ peruerſuſ eſſet: ſi ſuiſ legibuſ non ſta
 ret: ſi meſuriſ imparibuſ aures auditoriſ offenderet: puderet te certe: nec
 diſſerteret nec deſideret donec ordinaret: corrigeret: ſtatueret: equaret verū
 ſum tuum: diſcendo & agendo artem metricam acerrimo ſtudio: & labore
 quolibet. Qd̃ cum inordinatuſ ipſe puerit: cum legibuſ dei tuſiſſe non
 ſtaſ: neq; in agenda vitā honeſtiſ tuorum votis: & huic ipſi eruditiori tuæ
 cōciniſ: abiiciendum poſt tergum putat: & negligendū: quaſi præ ſono lin
 guæ tuæ ſiſ tibi: & voce viliori: & incompotiſ moribuſ q; offendiſ aures dei leuiuſ ſit: q; ſi in
 compotiſ ſyllabiſ tuiſ grammaticā ſuccenſeret auctoritaſ. Scribiſ. O mihi tranſactos reuoc
 et ſi priſtina ſoleſ Lætiſſimæ aurora rotis: quos libera tecum Ocīa tentāret: & cādidā iura bo
 norū Duximūſ Italice medio: montēq; p altoſ. Non me dura gelu prohiberent frigora cano.
 Nec fera rēpeſtaſ Zephyꝝ ſtemiſit uſq; borini: Quin tua ſollicito premeret veſtigia paſſu. Hoc
 opuſ vt iubeaſ tantū. Me miſerum: ſi ego non iubeo: ſi non cogo atq; impero: ſi nō rogo ac ſup

G

plico. Sed si aures tuæ aduersus meas voces clausæ sunt: tui patet: patet carmini tuo ex
audi teipm durissime: imaniissime: durissime: quo nihil lingua aurea & cor ferret: quib⁹ ego
nō carminib⁹ sed lamentationib⁹ sufficiā plāgere carmina tua. In quib⁹ video: quā aiam: qd in-
H geniu nō mihi liceat apprehēdere: & immolare deo nro. Expectas vt ego iubeā: sis bon⁹: si sū-
tus: sis beat⁹: qd illi quiddā mihi dierū gratius illucēcat: qd vt ingenio tuo fruam in dñō: aut vere
tu nescias q te eluria & sitiā: aut nō hoc ipō id carmine fatearis. Reuoca aīn quo ista scripsisti
nūc mihi dic: Hoc opus vt iubeas tm: Ecce iussum meū: da mihi testi hoc opus est tm: da dñō
meo te q oīm nrm dñs est: q tibi illud donauit īgeniu. Nā ego qd sum: nisi seruus tuus p ipm:
& cōseruus sub ipō. An ipē nō iubet: audi euāgelū: Strabat inqt Iesus & clamabat: Venite ad
me omnes q laboratis & onerati estis: & ego vos reficiā. Tollite iugū meū sup vos: & discite a
me quia mitis sum & humilis corde: & inuenietis requiē animabus vestris. Iugū em̄ meū leue
est: & sarcina mea leuis est. Si hęc nō audiunt: aut vsq ad aures audiunt: speras tuos p ipm:
vt Augustinus iubet cōseruo suos: & nō plāgat potius frustra iubere dñm suū: immo non iu-
beret: sed inuitare & rogare quo dāmodo: vt q laborant reficiant ab eol. Sed videlicet fortissimo
& prāsidentī collosi iugū mundi iugo Christi est iucundius: q si labore nos coheret: vide q
coheret: q metecode coheret. Vade in campā: discē Paulinū egegiū & frētū dei seruū: q
grandē salū sēculi huius: tanto generosior: quāto humiliore ceruice in cōstanter exiulserit:
vt ei subderet Christi iugo: sicut subdidit: & nūc illo moderatore itineris sui quiet⁹ & mode-
stus exultat. Vade discē: quib⁹ opib⁹ ingeniu sacrificia laudis ei offerat: refundē illi quicquid
boni accepit ex illone amittat oīa: si nō in eo reponat a quo hęc sunt. Quid aestuas: qd fluctuas:
as: qd imaginationibus mortiferarū voluptatū aurē accōmodas: & auertis a nobis? Mentium
rur: mori iūsin mortē trahunt. Meniunt Licenti: sic nobis (sicut opas) Verū ratione pateā
scat: Sic plus Eridano fluat. Nō dicit verū nisi veritas: qn Christus est veritas. Veniam⁹ ad eū
ne laborem⁹. Vt ipē nos reficiat: tollam⁹ iugum eius super nos & discam⁹ ab eo: quā mitis ē &
humilis corde: & inueniemus requiē aīabus nostris. Iugū em̄ eius leue est: & sarcina ei⁹ leuis ē
Ornari abs te diabolus querit. Si calicē aureū inuenisses in terra: donares illā ecclesiā dei. Ac
cepisti a deo ingeniu spiritualiter aureū: & ministras inde libidinibus: & in illo Sat hanc ppinas
te ipm. Noli obicere sic: aliqñ sentias: q mīsero & mīsero dō peccore hęc scripserim: & mīsera
ris iam mei: si tibi viliū sit.

Marth. ii.

Sācti Augustini ad fratres Maudarēses: ipō eo q idololatræ essent & tñ Christi nomē scri-
ptis suis insererēt: cū quadā charitatis offēsiōne increpāris: Ac illis oīa Christianæ fidei sacra
mēta in sacris libris pūta: prādicta & scripta fuisse demonstrāris. Simul & ad viam salutis: &
vniū dei & hominū lesu Christi fidē exhortāris.

Epistola. XLII.

I Ominis prādicabilib⁹ & dilectissimis fratrib⁹ Maudarēnsib⁹: quorū p fratrē
Florētū eplām accepit Augustin⁹. Si forte illi qui inter vos catholici chri-
stiani sunt talia mihi scripta miserunt: hoc tm miror: q non suo potius q
ordinis nose. Si aut reuera oēs aut ppe oēs ordinis viri ad me dignati estis
litteras dare: miror q patri: & in dñō salutē scripsistis: quorū mihi supstrio
sus cultus idolorum: contra quē idola facilius tēpla vestra q corda claudū
rur: vel potius q idola nō magis in tēplis q in vestris cordibus includunt:
cum magno est dolore notissimus: nisi forte iā de salute ipā: q in dñō est: p quā me salutare vo-
luistis: tandem prudenti cōsideratione cogiteretis. Nā si non ita est: quēo vossquid laus: quid
offendi beniuolentiā vestra: vt me ritulo eplæ vestræ irridendū potius q honorādū esse puta-
retis: dñi prādicabiles & dilectissimi fratres? Qz em̄ scripsistis: Patri Augustino in dñō aternā
nam salutem: cum legerem tanta spe subito erectus sum: vt cederem vos ad ipm dominum:
& ad ipam aternam salutem aut iam esse conuersos: aut per nostrū ministeriū cōsiderare cō-
uerri. Sed vbi legi cætera: refriguit animus meus. Quasiui tamē ab eplæ perlatores: vtrū iam
vel essetis christiani vel esse cuperetis. Cuius responsione postea q cōperī nequaquā vos esse mu-
tatos: grauius dolui: q Christi nomē: cui iam totum orbem subiectum esse conspicietis: non
solum a vobis repellendum: sed etiam in nobis irridendum esse credidistis. Nō enim porui co-
gitare alterum dñm: secundum quem posset ep̄s pater a vobis vocari: prær dñm Christum.
Sic si esset hinc aliqua de interpretatione vestræ sententiæ dubitatio: subscriptione eplæ tolle-
retur: vbi aperte posuistis: Optamus te dñe in deo & Christo eius: p multos annos sem p in cle-
ro tuo gaudere. Quib⁹ omnib⁹ plectis atq; discussis: quid mihi aliud occurrere potuit: aut cui

libet homini potest: nisi aut veridico aut fallaci scribentis aſo hec eſſe cōſcripta. Sed ſi veridi
 co aſo iſta cōſcribitis: quis vobis ad hāc veritatē intercluſit viā? Quis aſpera dumeta ſubſtra
 uir? Quis rupiſq; præpta inimicus oppoſuit? Poſtremo quis baſilicę ianuā ingredi cupiētibus
 clauſit: vt in eodē dño per quē nos ſalutariſ: eandē ſalutē nobiſcū habere noliteſ! Si aut fallaci
 ter atq; irridētē hęc ſcribitis: ita ne tandē mihi negoria vſa curāda imponiteſ: vt nomē ei⁹ p
 quē aliqd poſſit: audeatis nō veneratiōe debitā attollere: ſed inſultatiōe adulatoria vētilare!
 Sciatis me chariſſimi cū ineffabili pro vobis tremore cordis hoc dicere. Noui em̄ quanto gra
 uiorē & pernicioſiorē cām ſitis habituri apd deū: ſi fruſtra vobis hoc dixero. Oīa q̄ p̄teritis tē
 poribus erga humanū gen⁹ maiores nſi geſta eſſe meminertū: nobiſq; tradiderūt: oīa etiam q̄
 nos videm⁹: & poſteris eradim⁹: q̄ tamē pertinet ad verā religiōis quæſitiōē & tenendā: diuſa
 ſcriptura nō racuit: ſed ita omnino cūcta trāſeūt: vt trāſitura eſſe prædicta ſunt. Videtis cer
 te populū iudeorū a uulſum a ſedib⁹ ſuis: p̄ oēs fere terras diſſeminatū atq; diſſuſum: & origo
 ei⁹ ſdē populī & incrementa & regni amiſſio & per cūcta diſperſio. Videtis certe ex ipſo po
 pulo verbū dei legemq; prodientē per Chriſtūq; ex illis mirabiliter natus eſt: omniū gētiū
 fidem occupaffe atq; tenuiſſe. Ita hęc oīa prænuntiaria legimus vt videm⁹. Videtis certe mul
 tos præciſos a radice Chriſtiana ſocietatiſ: q̄ per ſedes ap̄torū: & ſucceſſiones epiſcoporū ſuccre
 ta per orbē ppagatione diſfundit: de ſola figura Origenis ſub chriſtiano nomē quaſi areſcētia
 ſacramēta gloriari: quas hæreſes & ſchiſmata nominam⁹: præuiſa: prædicta: ſcripta ſunt oīa.
 Videtis certe ſimulacrorū templa: partim ſine reparatiōe collapſa: partim dit utaq; parti clauſa
 ſa: partim in vſus alios cōmutata: ipſaq; ſimulacra vel cōſtingiū vel incēdiū vel includi: vel de
 ſtruiatq; ipſas huius ſæculi poteſtates: q̄ aliquādo pro ſimulacris populū chriſtianiſ perſeque
 bātur: victas & domitas non a repugnantib⁹ ſed a morientibus chriſtianiſ: & cōtra eadem ſi
 mulacra pro quib⁹ chriſtianiſ occidebant: impetus ſuos legēſq; vertiſſe: & imperiū nobiliſſi
 mi eminentiſſimū cūm ad ſepulchrū piſcatoris Petri (ſubmiſſo diademate) ſupplicare. Hęc
 oīa ſcripturæ diuinęq; in manus omniū iā venerūt: ante lōgiſſima tpa futura eſſe teſtare ſunt.
 Hęc oīa tanto robuſtiorē fide letamur fieri: quāto maiore auctoritate prædicta eſſe i ſanctis
 literis inuenimus. Nunquid nā obſecro vos: nunquid nā ſolū iudiciū dei qd̄ inter fideles atq;
 infideles futurū eſſe in ei⁹dē literis legimus: cū illa oīa ſicut prædicta ſunt venerint: nuquid
 nā ſolū iudiciū dei venturū nō eſſe putabimus! Immo vere veniet: ſicut illa oīa venerūt. Nec
 quiſq; erit hemo noſtorū temporū: qui ſe in illo iudicio de ſua poſſit infidelitate deſedere: cū
 Chriſtū cantet: & iuſtus ad æquitatē: & periurus ad fraudē: & rex ad imperiū: & miles ad pu
 gnā: & maritus ppter regimē: & vxor ppter obſequiū: & pater ppter præceptum: & filius
 ppter obedientiam: & dominus per dominationem: & ſeruus per famulatum: & humilis ad
 pietatem: & ſuperbus ad amulationem: & diues vt porrigat: & pauper vt ſumat: & ebriofus
 ad phialam: & mendicus ad ianuam: & bonus vt præſtet: & malus vt fallat: & chriſtianiſ ve
 nerator: & paganus adulator: omnes Chriſtū cantant: & qua voluntate atq; ore cantent: ei
 dem ipſi quem cantant rationem ſine dubio reddaturi ſunt. Eſt quiddā inuiſibile: ex quo crea
 tore principio ſunt omnia quæ videmus: ſummum: æternū: incommutabile & nulli eſſabile
 niſi tantum ſibi. Eſt quiddam quo ſe ipſa ſummitas maiestatis narrat & prædicat: non impar
 gignenti atq; narranti verbum: quod illi qui verbum gignit oſtenditur. Eſt quædam ſancti
 tas omnium quæ ſanctę ſiunt ſanctificatrix ipſius incommutabilis verbi: per quod narra
 tur illud principium: & ipſius principii quod par ſe verbo narrat inſeparabilis & indiu
 ſa communio. Quis autem hoc totum quod non dicendo dicere conatus ſum: & dicen
 do non dicere? Quis hoc poſſit ſereniſſima & ſynceriſſima mente contueri: eoq; contuitu
 beatitudinem ducere: atq; in id quod inueterat deficiens quodammodo ſe obliuiſci: & perge
 re in illud cuius viſione inuiſibilis eſt qd̄ immortalitate eſt induci obtinere æternā ſalutem: p
 quā ſe ſalutare dignamur? Quis hoc poſſit niſi qui omnes ſuperbiæ ſuæ thoros inanes: pec
 cata ſua conſtitens complanauerit: ſicq; ſubſtrauerit mirem atq; humilem ad excipiēdū de
 um doctorem? Quoniam ergo a vanitate ſuperbiæ: prius ad humilitatem deponendū ſumus:
 vt inde ſurgentes ſolidā celſitudinem tenamus: non potuit hoc nobis tanto magnificētius:
 quanto blandius inſpirari: vt noſtra ſeracitas non vi ſed perſuaſione ſedatetur: niſi verbum il
 lud per quod ſe angelis indicat deus patet: qd̄ virtus & ſapientia eius eſt: quod corde huma
 no viſibilem rerum cupiditate cecato: videri nō poterat: per ſonam ſuā in homine agere atq;
 oſtendere dignaretur: vt magis homo timeret extolli ſuū hominiſ: q̄ humiliari exemplo dei.

Itaq; non Christus regno terreno decoratus: nec Christus terrenis opibus ditescit: nec Christus vlla terrena felicitate praeulgens: sed Christus crucifixus: per totum terrarum orbem praedicatur. Quod riserunt prius populi superbiorum: & adhuc tident reliqui. Crediderunt autem prius pauci: tunc populi quia tunc ad fidem paucorum & contra irrisum populorum cum Christus crucifixus praedicaretur: claudi ambulabant: muti loquebantur: surdi audiebant: caeci videbant: mortui resurgebant. Sic tandem cum aduertit terrena superbia: nihil in ipsis terrenis esse potentius humilitate diuina: ut etiam saluberrima humilitas humana: contra insulantem sibi superbiam diuinam imitationis patrocinio tueretur. Expergiscimini alii quando fratres mei & parentes mei Maudarenses: hanc occasionem scribendi vobis deus nihil obtulit: Quantum potui quidem in negotio fratris Florentini: per quem literas misisti (sicut deus voluit) affui & audiui. Sed tale negotium erat quod etiam sine opera mea facile peragi posset. Prope omnes enim domus ipsius homines quod Hippone sunt: nouerunt Florentinum & multum eius orbitate dolere. Sed epistola mihi a vobis missa est: ut non impudens esset epistola mea: cum occasione a vobis accepta: idolorum cultoribus de Christo aliquid loqueretur. Sed obsecro vos: si cum non inaniter in mea epistola nominasti: timere illud quod prius iudicatum irrisu superbus orbis terrarum: & nunc iudicio subiectus expectat. Erit enim testis affectus in vos cordis mei: per hanc (quantum potui) paginam expressus. Erit testis vobis in iudicio eius: qui credentes sibi confirmaturus est: & incredulos confuturus. Deus viui & verus: vos ab omni huius seculi vanitate liberatos conuertat: ad se domini praedicabiles & dilectissimi fratres.

Maximi grammatici Maudarensis: ad beatum Augustinum: religionem christianam populi nantis: vniuersi dei per vniuersum orbem: licet variis & diuersis vocabulis gentibus venerari cōtenderis.

Epistola. XLIII.

M Abens crebro tuis affectibus lactificari: & instinctu tui sermonis: quo me paulo ante iucundissime salutis charitate pulsasti: paria redhibere non desisti: ne silentii mei poenitudine appellares. Sed quaeso ut si haec quasi semel sarta es: duxeris: benignam auri indulgentiam plequare. Olympum motu deorum esse habitaculum: sub incerta fide gratia fabulatur. At vero nostrae urbis sortu salutaris numini frequentia possumus: non cernimus & probamus. Eodem vni esse deum summum sine initio: sine fine: patre magni atque magnificum: quis tam demersa mēte capere neget esse certissimum? Huius nos virtutes per munus dandi opus diffusas: multis vocabulis inuocamus: quoniam nomen eius cuius proprium videlicet ignoramus. Nam deus omnibus religionibus eodem nomen est. Ita fit: ut dum eius quasi quaedam membra carptim variis supplicationibus plequimur: totum colere profecto videamur. Sed impatientem me esse tam erroris dissimulare non possum. Quis enim ferar Ioui fulmina vibranti pferre mygdonē: Iuno ni/Minerū? Veneri Vestē? Sananē: & cunctis (proh nefas) diis immortalibus? at chimayrenē? Nam Phamionē: inter quos Lucius etiam haud minore cultu suscipit: atque alii interminato numero: diis hominibusque odiosa numina: quae conscientia nefandorum facinorum: specie gloriose mortis: scelera sua sceleribus cumulant: digni moribus factisque suis exitum maculari repperunt. Honoris busta si memoratu digni est: relictis templis: neglectis maiorum suorum manibus: stultitiae frequentant: ita ut praesagium vatis illius indigne ferentis emineat. Inquit deum templis inuauit Roma per umbras. Sed mihi hac tempestate propemodum videtur bellum actiaticum rursus exoriri: quo Aegyptia monstra in Romanorum deos audeant relata vibrare: minime duratura. Sed illud quaeso vir sapientissime: uti temore facundiae robore: atque expulso qua cunctis clarus es: omnis etiam quibus pugnare solebas Chrysippeis argumentis: postposita paululum dialectica: quae nervorum suorum luctante nihil certi cuique relinquere nititur: ipsa re approbes: quis sit iste deus: quae vobis christiani quasi proprium vendicatis: & in locis abditis praesentem vos videre componitis. Nos etenim deos nostros luce palam ante oculos omnium: atque aures omnium mortalium precibus adoramus: & per saues hostias propitios nobis efficimus: & a cunctis haec cerni & probari contendimus. Sed ulterius huic certamini me senex inualidus subtrahos: & in senectutem Mantuani rhetoris libenter pergo: Trahit sua quoque voluptas. Post haec non dubito vir eximie quia mea secta deuisti: hanc epistolam aliquotum furto detrahas: si tamen vel quolibet pacto perituram. Quod si acciderit: erit damnum chartarum: non nostri sermonis: cuius exemplar penes omnes religiosos perpetuo retinebo. Dii te seruent.

fili.

Lucanus:

Vir. buco:

per quos & eorū atq; cunctorū mortaliū cōmunem patrē: vniuersi mortales quos terra sustinet: mille modis cōcordi discordia veneramur & colimus.

Beati Augustini ad Maximū grammaticū: Errorē p̄cedentis ep̄læ refellēris: Et ad gr̄a uiora fidei studia illū cōmōnentis.

Epistola. XLIII.

Eriū ne aliquid inter nos agimus: an iocari libet? Nam sicut tua ep̄stola loquitur: vtrū causā: ipsius infirmitate: an morū tuorum comitate sit factum: vt malle esse faceris: q̄ paratior: incertum habeo. Primo enī olympi mōris & fori vestri comparatio facta est: quæ nescio quo pertinuerit: nisi vt me commonefaceret: & in illo monte louē castra posuisse: cum aduersus patrem bella gereret: vt ea docet historia: quā vestri etiā sacra vocāt: & in isto foro recordari esse: in duobus simulacris: vnū Martē nudū: alterū armatū: quorū dæmonū infestissimū ciuibz: porrectis tribus digitis contra collocata statuta humanā cōprimet. Ergo ne vnq̄ ego crediderim: mōtione illius fori facta: numinū taliū memoriā mihi te renouare voluisses: nisi iocari potui q̄ serio agere maluisses? Sed illud plane q̄ tales deos quēdā dei vnus magni mēbra esse dixisti: admoneo (quia dignari) vt ab huiusmodi sacri legis facitis te magnopere abstineas. Si quidē illi deū dicis vnū: de quo vt dictū est a veteribus: docti indoctiq; cōsentiant: huius ne tu mēbra dicis esse: quorū immanitate: vel (si hoc maioris) potentia: mortui hoīs imago compescit? Plura hinc possem dicere: Vides enī pro tua prudentia: q̄ locus iste late pateat reprehensionī. Sed me ipse cohibere: ne a te rhetorice potius q̄ veridice agere existimer. Nam q̄ numina quēdā Punica mortuorū collegisti: quibz in nostrā religionem nescias vt tibi visum est cōtūmelias iaciendas putares: nescio vtrū resellere debeam silentio p̄terire. Si enī res istæ vident tam leues tuæ grauitati q̄ sunt: iocari mihi nō multū vacat. Si autē graues tibi vident: miror q̄ nominū absurditate cōmōto: in mentē nō venerit habere tuos: & in facit dotibz eucaddares: & in numinibz p̄ba dāddires. Nam puto ego ista tibi cum scriberes in aio non fuisse: sed more humanitatis & leporis tui: commonefacere nos voluisti ad relaxandū animū: quanta in vestra superstitione ridēda sunt. Neq; enī vīgadeo te ipsum obliuisci potuisses: vt homo Afer scribens Africā: scū finis vtriq; in Africa cōstituit: punica nomina exagitanda existimares. Nam si ea vocabula interpretemur: Nam Phanio quid aliud significat q̄ boni pedis hominē: id est cuius aduentus afferat aliquid felicitatis: sicut sollemus dicere: secundo pede introiisse: cuius introitū prosperitas aliqua consecuta sit? Quæ lingua si improbat abs te: reinga punicis libris: vt a viris doctissimis prodit: multa sapientē esse mandata memoriæ. Poeniteat te certe ibi nātū: vbi huiusmodi linguæ cunabula & calē. Si vero & sonus nobis non rationabiliter displicet: & me bene interpretatū illud vocabulum recognoscis: habes quod succēdeas Virgilio tuo: qui Herculē vestrū ad sacra quæ illi ab Euandro celebrant inuit hoc modo: Et nos & tua dexter adi pedes sacra secūdo. Secundo pede op̄at vt veniat. Ergo venire Herculē op̄at: nō Phaniōnē: de quo tu multum nobis insultare dignaris. Verū tamen si ridere delectat: habes apud nos magnā materiā faceriatū: Deum tueri tuū: deā cloacinā: venerem caluam: deum timorem: deū pallorem: deam febrem: & cætera innumerabilia huiuscemodi: quibus Romani antiqui simulacrorum cultores templa fecerunt & colenda censerūt. Quæ si negligis: Romanos deos negligis: ex quo intelligeris nō Romanis initiatus sacris: & tamen punica numina tanq̄ numinum Romanorum altaribus dedita: con temnis ac despicias. Sed mihi videris omnino plusq̄ nos fortasse illa sacra nihil pendere: sed ex eis nescio quā captare ad huius vitæ transitum voluptatem: quippe qui etiam non dubitaueris ad Maronem confugere: vt scribis: & eius versu te tueri: quo ait: Trahit sua quēq; voluptas. Nā si tibi auctoritas Maronis placet: sicut placere significas: profecto etiam illud placet. Primus ab æthereo venit Saturnus olympo: Arma louis fugiens: & regnis exul a demptis. Et cætera: quibus etiam atq; huiuscemodi deos v̄fos vult intelligi hoīes fuisse. Legerat enī ille multā historīa vetusta auctoritate roboratā: quā etiā Tullius legerat: quī hoc idē in dialogis plusq̄ postulare auderemus commemorat: & perducere in hominū noticiā: quātum illa tempora patiebantur: molitur. Quā autē dicis: eo nostris vestra sacra præponi: q̄ vos publice colitis: deos: nos autem secretioribus conuenticulis vrimur: Primo illud abs te quæro: quomodo obliuiscus sis Liberum illum quem paucorum sacratorum oculis committēdum putatis: deinde tu ipse indicas nihil aliud te agere voluisse: cum publicam factorū vestrōrū celebrationem com

Vir. s. ene.

Vir. I. buco.

Vir. s. ene.

memorares: nisi vt vobis decuriones & primates eluitatis per plateas vestre vrbis bacchari-
tes ac furentes ante oculos quasi spectacula poneremus. In qua celebritate si vestrum iudiciu
transiit: certe videris quale illud sit quod admittit mentem. Si autē fingitis: quę sunt ista etiā
in publico vestra secreta: vel quo pertinet tam turpe mendaciu: si deinde cur nulla futura can-
dis si vates estis: aut cur spoliatis circūstātes si sani estis? Cū igit hęc nos & alia q̄ nūc p̄mit-
tenda existimus: per epistolā tuā feceris recordatū: quid nos nō deridēamus deos vestros: quos
abs te ipso subtiliter derideri nemo non intelligit: q̄ & ingeniu tuū nouit: & legit literas tuas? Itaq;
si aliq̄d inter nos de his rebus vis agamus qd̄ actui tuę prudentię congruit: qd̄ densi-
g de nostro proposito iure a charissimis nostris agitari potest: quęte aliquid nra discussio-
num: & ea pro visumtibus cura dicere: in quibus non te causę p̄uaricatorē purem?
quo nos magis cōmoneas q̄ contra illos dici possunt q̄ pro eis aliq̄d dicas. Ad summā in ne
hoc lateat: & in sacrilega cōsuetū imprudentē trahās: scias a christianis catholicis: quorum in
vestro oppido etiā ecclesiā cōstituta est: nullū obli mortuorum: nihil deniq; vt numē adorare
qd̄ factū ē: cōditiū a deo: sed vnu ipm̄ deūq; fecit & cōdidiū ola. Dissertē ista latius ipso
vero & vno deo adiūstē: cū te grauitē agere velle cognouerō.

Sancti Augustini ad Alimentatiū tipariū: & Paulinā eius vxorē: ad celerē salutis portū
propter inortem finem applicandum fore exhortantis: Et quales æternę vitę dilectōres es-
se debemus: ac vota sint reddenda: edocens.

Epistola.XLV.

R

Omnia eximilis meritis: honorabilibus ac desiderabilibus filiis: Armena-
tatio & Paulinæ: Augustinus in dño salutē. Vir egregius fili! meus Ru-
ferius affinis vester retulit mihi quid domino voueritis: Quā eius narra-
tione hilatus: & ibidem merens: ne aliud suadeat ille tentator: qui bo-
nis talibus antiquitus inuideret: exhortandū paucis credidi charitatem tūā
domine eximie meritis: honorabilis & desiderabilis fili: vt cogites quod
in diuinis eloquiis legitur: Ne tardes conuerti ad dominum: neq; differas

de die in diē: atq; arripas curę: reddendū: qd̄ ei te vouisse nosti: qd̄ & debita exigit: & pro-
missa persoluit. Nam & hoc scriptum est: Vouete & reddite dño deo vestro: q̄q; etiā nō vouis-
ses: quid aliud tibi suadendum fuisset: quid melius ab homine fieri potest: q̄ vt ei se restitue-
ata quo institutus est: p̄ferat quia charitatis erga nos dei tantū apparuit atq; eluxit iu-
dicium: vt filium suum vnigenitū mitteret: qui pro nobis moreretur? Restat ergo vt fiat qd̄
apostolus ait: propterea mortuum esse Christum: vt qui viuūt: nō sibi iam viuāt: sed ei qui
pro ipis mortuus est & resurrexit: nisi forte adhuc mūdus amandus est: tanta rerū labe cōtū-
tus: vt etiam specię seductionis amiserit. Nā quantū illi laudandi atq; p̄dicandū: qui digna-
ri non sunt etiam cum mundo florere: tantū increpandi & accusandi sunt: quos peria-
re cum p̄cedit delectat, Labores & pericula & exilia huius trāsitoris vitę: si pro eadem vita
quādog; finiēda subeunt: vt mors eius nō omnino aufert: sed paululū differat: quantum ma-
gis pro æterna subeunda suā vbi mortem nec natura sollicitē cauet: nec ignauia turpiter tē-
metinec sapientia fortiter sustinet? Nulli quippe erit quę nō erit. Habet igitur te vita æter-
na in dilectoribus suis. Nonne cernis hęc vita miserabilis & egena: q̄ vehemēs habeat: quā-
tumq; sibi obliget amatores suos? Qui tamen periculo eius sepe turbat: citius tam finitū: eo
ipso quo finire formidant: & mortem dum declinant: accelerant: veluti si quisq; fluuiū rapien-
dus irruat: latronem bestiam vē fugiendo: lactant in mare tempestat & sequiēte aliquid & ali-
menta: & vt viuāt p̄ficiant vnde viuāt: ne cito finiatur: quod vel in labore viuūt. Quan-
tis laboribus agitur: vt longiore tempore laboretur: & mors cum impedire coepit: ideo ca-
uetur: vt diutius timeatur? Nam inter tot casus fragilitatis humanę: q̄ multę mortes time-
tur: quantum certe vna cum venerit: restat cæteras non timeri: & tamen fugitur vna cum om-
nes timeantur. Quibus excruciantur doloribus: qui curantur a medicis & secantur? Nun-
quid vt non moriantur: sed vt aliquanto serius moriantur? Multi cruciatus suscipiuntur: cer-
ti: vt pauci dies adiūctur incertū: Et nonnuq; ipsi doloribus victi continuo moriun-
tur: quos mortis timore suscipiunt. Et cum omnino non eligant vitam finire ne dolant: sed
dolere ne finiant: accidit eis vt dolcant & finiant: non solum quia & sanati vtiq; vitam finiunt
post dolores: quę tantis poenis cōparata nec sempiterna esse potest: quia mortalis est: nec diu-
turna: quia tota brevis est: nec de ipso breui spatio sui secura: quia semper incerta est: venietiam q̄

1. p. 177. 2. A.

Ecclesia. 5.

Plal. 75.

2. Cor. 5.

J. 20. 1.

J. 20. 1.

f. 11.

Psalm. 39.

aliquando eā dolores finirent: quā ne finirent dolere voluerunt. Habet etiā hoc magnū malum
 ac vehemēter execrandū & horrendū nimis amor vitæ istius: quod multi dum volūt paulo diu
 eius vivere: grauius offendunt deum: apud quem est fons vitæ. Atque ita dum ab eis frustra
 qui necessarius futurus est vitæ finis nectuit: illinc phibent vbi sine fine vituitur. Huc accedit
 quia vita misera etiā si posset esse perpetua: nullo modo beatæ vitæ etiā breuissimæ comparan
 da est: & tamen isti amando miserrimam atque breuissimam perducunt beatissimam ac sempiternam
 nam: cum in hac ipsa quā male diligunt hoc velint quod in altera perdunt: quia vtiq; in ista nec
 miserrimam diligunt: nam beati esse volunt: nec breuitatem: nā eā finiri nolūt sed tantū quā vi
 ta est sic amatur vt sepe propter eā licet miserā & breuem beata & sempiterna amittat. His
 confydetatis: quid magnū vita æterna iubeat amatoribus suis: cum se iubet sic amari: quē
 admodū hic amatur a suis? An vero dignum est: vel ferendū cum contemnunt omnia: quā amā
 tur in mundo: vt vita post paululum finiēda: saltem ipsum paululum teneatur in mōdo: &
 non contemnitur mundus: vt obtineatur vita: quæ sine fine apud illum est per quem factus ē
 mundus? Modo cum ipsa Roma domicilium clarissimi imperij barbarico vastetur: incurrit
 quod multi huius vitæ temporalis amatores: vt eam vel infelicitate producendam nudant: re
 dimerent: dederunt omnia quæ illi non solum oblectanda & obtinenda: verum etiam susten
 tandæ tuendæque seruabant. Solent certe amatores illis quas amant vt eas habeant multa con
 ferre: isti amatam suam non habent: nisi amando inopem reddidissent: nec ei multa confer
 rēt: sed cuncta potius auferrent: ne sibi eam hostis auferret. Nec eorum reprehendo cōsiliū
 Quis enim nesciat pericuram fuisse ipsam: si non ea perissent: quæ recondita fuerant propter
 ipsam: quibus & quidam perdidit prius illa: & mox ipsam imperij barbarico vastetur: incurrit
 perdere propter ipsam: prius perdidit ipsam? Sed hinc admonendi sumus: quales æternæ vi
 tæ dilectores esse debeamus: vt propter eam contemnamus cuncta superflua: cū pro hac trāsi
 toria vita contempta sint quæ illi fuerant necessaria. Neque enim amatam nostram: sicut illi su
 am vt teneamus expoliamus: sed illi æternæ adipiscendæ istam temporalem velut famulam
 expeditiorem seruire faciamus. Sic eam nec ornamentorum vanorum vinculis alligemus:
 nec curarum noxiarum sacris oneremus. Audiamusque dominum qui nobis illam vitā sum
 mo ardore defyderādam fidelissime pollicetur: velut in totius mundi concione clamantem.
 Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis: & ego vos reficiam. Tollite iugum meum
 super vos: & discite a me quoniam mitis sum & humilis corde: & inuenietis requiem animas
 bus vestris: iugum enim meum leue: & onus meū leue ē. Hæc disciplina piæ humilitatis: ven
 tosam & turbidam cupiditatem: auidam rerum extra nostram potestatem constitutarum pel
 lit ex animo: et quodammodo expirat. Ibi enim labor: vbi multa queruntur & diliguntur:
 quibus adipiscendis atque retinendis voluntas non satis est: quia consequentem non habet fa
 cultatem. Iusta vero vitæ: cum volumus adesse: quia eam ipsam plene velle iustitia est. Nec plus
 aliquid perficienda iustitia est: quæ perfectam voluntatem requirit. Vide si labor est: vbi velle
 satis est: unde diuinitus dictum est: Pax in terra hominibus bonæ voluntatis. Vbi pax ibi re
 ges: vbi reges ibi finis appetēdi & nulla causa laborādi. Sed hæc volūtas vt plena fruipet vt
 sana sit. Erat autē sana: si medicum non refugiat: cuius solius gratia sanari potest a morbo de
 syderiorum noxiarum. Ipse est ego medicus qui clamat: Venite ad me omnes qui laboratis:
 iugum suum leue: & onus leue dicens: quia diffusa per spiritum sanctum charitate in cordi
 bus nostris: inspecto amabitur quod videbitur: & non erit asperum nec onerosum: si hoc
 vno in quo tantominus tumidat: antomagis libera ceruice seruiatur. Et hæc est vna sarcina
 qua eius baiulus non premitur sed leuatur. Diuitiæ si diliguntur: ibi seruentur vbi perire
 non possunt. Honor si diligitur: illic habeatur vbi nemo indignus honoratur. Salus si dili
 gitur: ibi adipiscēda defydetur vbi adepta nihil timetur. Vita si diligitur: ibi acquiritur vbi
 nulla morte finitur. Reddite igitur quod nouistis: quia vos ipsi estis: & ei vos redditis a quo
 estis. reddite obsecro. Neque enim quod redditis: reddēdo minuetur: sed potius seruabitur & au
 gebitur. Benignus enim exactor est: non egenus: & qui non crescit ex redditis: sed in se cresce
 re faciat redditores. Hinc ergo quod non redditur perditur: quod autē redditur: addendo ad
 ditur: immo vero in eo cui redditur: ipse reddens seruatur. Id ipsum quippe erit redditum &
 redditur: quia id ipsum erat debitum & debitor. Deo nunq; seipsum debet homo: et quod reddi
 dus est vt beatus sit: a quo accepit vt sit. Hoc significat quod in euangelio dominus ait: Reddite
 cæsaribus cæsaris sunt: & deo quæ dei sunt. Hoc enim dixit: cum sibi demonstrato nummo

2. Petri. 4.

Matth. 11.

Luc. 2.

Matth. 22.

& quesito cuius haberet imaginē: responsum esset caesaris: vt hic intelligerent: q̄ deus exigeret ab homine imaginem suam In homine ipso: sicut suam caesar exigebat in nummo: Quanta magis ergo reddenda est cum promittitur: cui etiā nō promissa debetur: Quapropter charissime: possem quidem pro mea quantula cunctis facultacula: sancti propositi qd̄ deo vouisse vos comperi: vberius laudare fructū: ac demonstrare quid distet inter christianos dilectores mundi huius: & cōtemptores: quibus fideles vtriq; dicant: eodēq; vtriq; laua cro sacri fontis ab luti sunt: eisdē imbui consecratiq; mysteriis: vtriq; eiūsdē euangelii non auditores tibi: verū etiā predicatorēs: nec vtriq; tamē regni dei lucisq; participes: & vitę æternę: aque sola est beata cohæredes. Dñs em̄ Iesus non ab eis qui non audiunt: sed eos inter se auditores verborum suorum: latissimo limite: non tenui distinctione discreuit. Qui audit inquit verba mea hæc: & facit ea: similabo eum viro prudētisq; ædificauit domū suā supra petrā: Descendit pluuia: venerunt flumina: flauerūt vēti: & impegertunt in domū illā: & nō cecidit: fundata enī erat supra petram. Qui autē audit verba mea hæc: & nō facit ea: similabo eū viro stulto: qui ædificauit domū suā supra arenā: Descendit pluuia: venerūt flumina: flauerunt ventī: & impegertunt in domū illam: & cecidit: & facta est ruina eius magna. Audire ergo illa verba: ædificare est. In hoc vtriq; pares sunt. In faciendo autē & nō faciendo qd̄ audiūt tm̄ dispar est: quantum ædificiū petra: solidatæ: fundatum: dispar est ei: qd̄ sine ylo fundamento facili arena: mobilitate subuertitur. Nec ideo quisquis omnino nō audit: tutius sibi aliquid cōparat. Nihil em̄ ædificans sine ylo tectō: multo facilius obruendus: rapiendus: & dispergendus imbris: fluuiis ventib; & donatur. Possim etiā pro modulo meo eosdē ipso pertinetes ad dexterā regnūq; celorū in suis gradibus meritisq; distinguere atq; ostendere: quo differat vira cōiugalīs filios peccantiū: patrū matrūq; familiās: verū tamē religiosorū ac piorū: a beata vira quā vos deo vouistis si nūc ad eā vouendā exhortā: dus esses. Sed quia iā vouistis: ita de obsequiū aliquid te facere nō licet: priusq; esses voti reus: liberū fuit quo esses inferior. Quis non sit gratulāda libertas: qua sit vt nō debeat qd̄ cū lucro reddi. Nunc vero quia tenet apud deum sponso tua: nō te ad magnā iusticiā inuitos: sed a magna iniquitate deterreo. Non em̄ talis eris: si non feceris qd̄ vouisti: qualis mansisses: si nihil tale vouisses. Minor em̄ tunc esses non peior. Modo autem tantum qd̄ abis: miserior: si fidem deo frigeris: quanto beator si persolueris. Nec ideo te vouisse poeniteat: immo gaude iā tibi sic nō licere: qd̄ cum tuo detrimento licuisset. Aggredere ita q̄ inrepidus: & dicta imple facis: ipse adiunabit q̄ vota tua experie. Felix est necessitas: q̄ in meliora compellit. Vna sola esse causa posset: qua te id qd̄ vouisti nō solū nō hortaremur: verū etiam phiberemus implere: si forte tua coniūx hoc tecū suscipere animi seu carnis infirmitate recusatet. Nā & vouenda talia nō sunt a cōiugatis: nisi ex cōsensu & voluntate cōi: Et si prępropere factum fuerit: magis est corrigenda temeritas q̄ persoluenda pmissio. Neq; enim deus exigit: si quis ex alieno aliquid voverit: sed potius vsurpare vetat alienū. Diuina quippe de hac re per aplm̄ est prolata sententia: Vxor nō habet potestātē corporis suis: sed vir. Similiter & vir nō habet potestātē corporis sui: sed mulier. sexum nomine corporis nō cupauit. Sed cū illā tā paratā esse audiam deo dicatē cōtinentiā: vt eo solo impediā: si tibi debiū reddere coniugali iure cōpellis: ambo deo reddite qd̄ ambo vouistis: vt illi persolua qd̄ ab alterutro nō exigitis. Si cōtinentia virtus est: (sicuti est) cur ad eā sit promptior sexus infirmior: cū virr? a viro potius cognominata videatur: sicut similitudo vocabuli resonat. Noli ergo vir aberrare a virtute: quā mulier est parata suscipere. Sit vester consensus oblatio ad supernum altare creatoris: & victa concupiscētia tanto fortius quanto sanctius vinculum charitatis. Gaudemus de vobis in abundanti gratia Christi: domini eximii meritoq; honorabiles & desyderabiles filii.

Sancti Augustini ad Valentinum: In eos qui liberum arbitriū negant: atq; asserunt q̄ in die iudicii nō sit deus redditurus vnicuiq; secundū opera eius: inuehentis.

Epistola. XLVI.

A Om̄lo dilectissimor: & i Christi mēbris honorādo fratri Valētinor: & fratrib; q̄ tecū sūt: Augustin⁹ in dño saluā. Venerūt ad nos duo iuuenes: Cresconius & Felix: de vsa congregatione se esse dicentes: nobis retulerunt monasteriū vestrū nōnulla diffentione turbatū: eo q̄ quidā in vobis sic g̃ram dīcent: vt negent hominē esse liberum arbitriū: & quod est grauius: dicant q̄ in die iudicii non sit vel redditurus deus vnicuiq; secundum opera

1. Retra. 66

l.iii.

Mart. 7.
Luc. 6.

33. q. 9. vna.
4. sent. dist.
32. cap. 1.

1. Cor. 7.

eius. Etiam hoc tamē indicauerūt: plures vestrū nō ita sentiāt: sed liberū arbitriū adiuvāri fateant p dei gratiā: vt recta sapiamus atq faciam⁹: vt cū venerit dñs reddere vnicuiq scdm opa eius: inueniat opa ista bona: q̄ preparauit deus vt in illis ambaletus. Hoc q̄ sentit bene sentit. Obsecro ita vos fratres: sicut Corinthios obsecrauit apostolus: p nomē dñi nostri Iesu Christi: vt id ipsum dicatis omnes: & nō sint in vobis schismata. Primo enim dñs noster Iesus Christus: sicut scripsi est in euangelio Ioannis apostoli: non venit vt iudicaret mundū: sed vt saluet mundus per ipsum. Postea verosicūt scribit apostolus Paulus: iudicabit deus mundū quando venturus est: sicut tota ecclesia in symbolo confitetur: iudicare viuos & mortuos. Si igitur non est dei gratia: quomodo saluat mundum? Et si non est liberum arbitrium: quomodo iudicat mundum? Proinde librum vel epistolam meam: quā secum ad vos supradicti attulerunt: secundū hanc fidem intelligite: vt neq negetis dei gratiam: neq liberum arbitrium sic defendatis: vt a dei gratia separetis: tanq̄ sine illa vel cogitare aliquid vel agere secundū deum vlla ratione possimus: qd omnino non possumus. Propter hoc enim dñs cum de fructu iustitiæ loqueretur: ait discipulis suis: Sine me nihil potestis facere. Vnde supradictam epistolam ad Sixtum Romanæ ecclesiæ presbyterum: cōtra nos haereticos Pelagianos noueritis esse conscriptam: qui dicunt gratiam dei secundū merita dari: vt qui gloriatur: non in domino sed in seipso gloriatur: hoc est in homine non in dño. Qd phibet apls dicens: Nemo gloriatur in homine. Et alio loco: Qui gloriatur inquit: in domino gloriatur. Illi vero haeretici se ipsos a seipsis iustos fieri putantes: quasi hoc eis non dederit deus: sed ipsi sibi: non vt in domino: sed in semetipsis gloriant. Talibus enim dicit apostolus. Quis em te discernit? Qd ideo dicit: quia de massa illius perditionis q̄ facta est ex Adam non discernit hominem: vt eum faciat vas in honorē: nō in cōtēmentā nisi deus. Sed qm hō carnalis & inaniter inflat⁹ cū a uidet: Quis em te discernit: posset respondere vel voce vel cogitatione & dicere: Discernit me fides mea: discernit me os meum: discernit me iustitia mea. Mox apls occurrit cogitatiōib⁹ ei⁹ & dixit. Quid em habes qd nō accepisti? Si autē accepisti: qd gloriaris: qm non acceperis? Sic autem gloriatur quasi non acceperint: qui se a seipsis iustificari putant: ac per hoc in semetipsis nō in domino gloriantur. Propter qd ego in hac epistola: quæ ad vos peruenit: probaui per testimonia sanctarum scripturarum: quæ ibi potestis inspicere: & bona opera nostra: & pias orationes: & rectam fidem nullo modo in nobis esse potuisse: nisi hęc acceperimus ab illo: de quo dicit apostolus Iacobus: Omne datum optimum: & omne donum perfectum defursum est: descendens a patre luminum. Nec quisq̄ dicat meritis operum suorum: vel meritis orationū suarum: vel meritis fidei suæ: sibi traditam dei gratiam: & putetur verum esse qd illi haeretici dicunt: gratiam dei secundū merita nostra dari: quod omnino falsissimum est: Non quia nullum est meritum: vel bonum piorum: vel malum impiorum: alioquin quomodo iudicabit deus mundum? Sed misericordia & gratia dei conuertit hominem: de qua psalmus dicit: Deus meus misericordia eius præueniet me: vt iustificetur impius: hoc est ex impio fiat iustus. Et incipiat habere meritum bonum: qd deus coronabit quando iudicabitur mundus. Multa erant quæ vobis mittere cupiebam: quibus lectis: totam ipsam causam quæ conciliis episcopalibus acta est a duersis eisdem pelagianis haeticos: diligētius & plenius nosse possietis: sed festinauerunt fratres qui ex numero vestro ad nos venerunt: per quos vobis nō rescripsimus ista: sed scripsimus. Nullas enim ad nos vestræ charitatis literas attulerunt: tamē suscepimus eos: quoniam simplicitas eorum satis indicabat: nihil illos nobis potuisse cōfingere. Ideo autem festinauerunt: vt apud vos agerent pascha: quo possit a diuinitate domini tam sanctus dies vestram pacem q̄ diffensionem potius inuenire. Melius autem facitis (quod multum rogo) si ipsum a quo dicunt se fuisse turbatos: ad me mittere non graueminī. Aut enim non intelligit librum meum: aut forte ipse non intelligitur: quando difficillimam quaestionem & paucis intelligibilem: soluere atq̄ enodare conatur. Ipsa est enim quaestio de gratia dei: quæ fecit vt hoīes nō intelligentes putarent apostolum Paulum dicere: Faciam⁹ mala: vt veniant bona. Vnde apostolus Petrus in secunda epistola sua. Quapropter inquit charissimi: hæc expectantes satiascire inuolari & immaculati apud eum reperiri in pace: & domini nostri cum patientia salutem existimantes: Sicut & dilectissimus frater noster Paulus: secundū eam quæ data est ei sapientiā scripsit nobis: vt in omnib⁹ epistolis loquens in eis de his in quibus sunt quedā difficultia intellectus: quæ indocti & instabiles homines peruertere sicut & ceteras scripturas ad propriū suū interiū. Cauete ergo qd tantus apostol⁹ tā terribil

1. Cor. 1.

Ioan. 3.

1. Cor. 1.

Ioan. 15.
De gra & li.
at. cap. 1.

1. Cor. 1.

1. Cor. 4.

Vbi supra.

Iacobi. 1.

Psalm. 58.

Roma. 3.

2. Petri. 3.

B

C

liter dicit: & vbi sentitis vos nō intelligere interim credite diuinis eloquiis: quia & liberū est hominis arbitrium: & gratia dei sine cuius adiutorio liberum arbitrium nec conuerti potest ad deum: nec proficere in deo. Et qđ pie creditis: vt etiam sapienter intelligatis orate. Et ad hoc ipsum emittit id vt sapienter intelligamus: est vtiq; liberum arbitrium. Nisi em̄ libero arbitrio intelligeremus atq; saperemus: non nobis p̄ciperetur dicere sc̄ptura: intelligite ergo qui insipientes estis in populo: & stulti aliquando sapere. Eo ipso quippe quo p̄ceptum & imperatum est vt intelligamus atq; sapiamus: obedientiam nostram requirit: quae nulla pōt esse sine libero arbitrio. Sed si posset hoc ipsum sine adiutorio dei gratiae fieri per liberum arbitrium: vt intelligeremus atq; saperemus: non diceretur deo. Da mihi intellectum: vt discam mādā tua. Neq; in euangelio scriptum esset. Tunc aperuit illis sensum vt intelligerent scripturas. Nec Iacobus apostolus diceret: Si quis autem vestrum indiget sapientia: postulet a deo: dēq; dat omnibus affluenter: & nō improperat: & dabitur ei. Potens est autem dominus: qui & vobis donet & nobis: vt de nostra pace & pia consensione: nuntiis celerissimis gaudemus. Saluto vos: non solum meo nomine: sed etiam fratrum qui mecum sunt: & rogo vt p̄to nobis concoderet atq; instanter oretis. Sit vobiscum dominus.

Psal. 93.

Psal. 108.

Luc. 24. 47.

Iacobi. 1.

Sancti Augustini ad Valentinum: iuxta materiam prioris epistolae actius contra novos haereticos Pelagianos de voluntate & gratia disputantis. Et istud Salomonis: Ne declines in sinistram neq; in dexteram: exponentis.

Epistola. XLVII.

D Ominō dilectissimo: & in Christi membris honorando fratri Valerino: & fratribus qui tecū sunt: Augustinus in domino salutem. Cresconium felicem & alium Felicē dei seruos: qui ex vestra cōgregatiōe ad nos venerūt: nobiscum egisse pascha nouerit charitas vestra. Quos i deo tenuimus aliquanto diutius: vt instructiones ad vos redirent: aduersus novos haereticos Pelagianos: in quorum errorem cadit qui putat aliquo merito humanō gratiam dei dari: quae sola hominem liberat per dominū nostrum Iesum Christum. Sed rursus qui putat: quando ad iudiciū dominus venerit: nō iudicari hominē secundum opera sua: qui iam per aetatem vti potuit libero voluntatis arbitrio: nihilominus in errore est. Soli em̄ paruuli: qui nōdum habent opera propria: vel bona vel mala: secundum solum originale peccatum damnabuntur: quibus per lauatorē regenerationis non subuenit gratia saluatoris. Ceteri autem omnes: qui iam vtentes libero arbitrio: sua propria peccata originali peccato insuper addiderunt: si de potestate tenebrarum per gratiam dei nō erunt: nec transferuntur ad regnum Christi: non solum secundū originis: verū etiam secundū propriae voluntatis merita: iudiciū reportabunt. Boni vero etiā ipsi quidem: non solum secundum suae bonae voluntatis merita praemium consequuntur: sed etiam ipsam bonam voluntatem per dei gratiam consecuti sunt: ac si impletur qđ scriptum est: Ira & indignatio tribulatio & angustia: in omnē animam operantis malum: iudei primum & graecis gloria autem & honor & pax: omni operanti bonū: iudeo primum & graeco. De qua difficillima quaestione: hoc est de voluntate & gratia: non opus habui etiam in hac epistola diutius disputare: quoniam & aliam iam eis dederam: tanq̄ citius rediturus. Et scripsi ad vos etiam librum: quē si cadiu uide domino diligenter legetis: & viuaciter intellexeritis: nullas existimo inter vos de hac re dissensiones vlterius iam futuras. Portant autē secum & aliasque vobis dirigenda esse credidimus: qđ cognoscatis: quēdmodum catholica ecclesia in dei misericordia Pelagianae haereticis venia repulerit. Qđ em̄ scriptū est ad Papā Innocentium Romanē vrbis episcopum de concilio prouincia Carthaginensis: & de concilio Numidiae: & aliquanto diligentius a quā episcopis: & quae ipse ad tria ista rescripsit. Item qđ papae Zosimo de Africano concilio scriptum est: cuiusq; rescriptum ad vniuersos totius orbis episcopos missum: & qđ posteriori concilio plenario totius Africae contra ipsum errorem breuiter constitutum: & supra memorati librum meum: quem modo ad vos scripsi: haec omnia & in praesenti legimus cum ipsis: & per eos missimus vobis. Legimus eis etiam librum beatiissimi martyris Cypriani de oratione dominica: & ostendimus quēdmodum docuerit omnia quae ad mores nostros pertinent: quibus recte viuimus: a patre nostro qui in caelis est Iesū polcenda: ne de libero praesumentes arbitrio diuina gratia decidamus. Vbi etiam demonstrauimus quomodo admonuerit idem gloriosissimus martyr: etiam pro inimicis nostri: qui nondum in Christum crediderunt: nos vt credant orare debere. Qđ vtiq; inaniter fieret: nisi ecclesia crederet etiam malos atq; infideles hō

f.v.

Ro. 2.

Li. de gratia & libero arbitrio. ca. 19

minū voluntatis: per dei gratiam in bonū posse cōuerti. Sed hunc librum sancti Cyprianus quia dixerit etiā illic apud vos esse nō misimus. Meam quoque epistolā ad Sixtū Romanę ecclesię presbyterum datā quā secū ad nos attulerunt: legimus cū eis: & ostendimus aduersus eos eē conscriptam: qui dicunt gratiam dei secundum merita nostra dari: hoc est aduersus eosdem Pelagianos. Quātum ergo potuimus: egimus cum istis & vestris & nostris fratribus: vt in fide sana catholica perseuerent. Quę negi liberum arbitrium negat: siue in vitam malam siue in bonā: neque tantum ei tribuit: vt sine gratia dei valeat aliquid siue vt ex malo conuertatur in bonū: siue vt in bono perseueret: p̄ficiat: siue vt ad bonū sempiternū pueniat: vbi iā nō timeat ne deficiat. Vos quoque charissimi etiam in hac ep̄la exhortor: qđ nō oēs exhortatur apostolus: aut p̄dē tuum a via mala: Vias em̄ quę a dextris sunt nouit dñs: peruersę veto sunt quę a sinistris sunt. Ipse autem rectos faciet cursus tuos: itinera autē tua in pace p̄ducat. In his verbis sanctę scripturę considerate fratres: quia si non esset liberum arbitrium nō diceret: Rectos cursus fac pedibus tuis: & vias tuas dirige: ne declines in dexteram: neq; in sinistram. Et tamen sine dei gratia si posset hoc fieri: non postea diceretur: Ipse autem rectos faciet cursus tuos: & itinera tua in pace producat. Nolite ergo declinare neq; in dexteram: neq; in sinistras: quīs laudentur vię quę a dextris sunt: & vituperentur quę sunt a sinistris. Hoc est enim p̄pter qđ addidit: Auerre autem pedem tuum a via mala: hoc est a sinistra. Qđ manifestat in se quētibz dicens: Vias em̄ quę a dextris sunt nouit dñs: peruersę vero sunt quę a sinistris sunt. Eas vtq; vias ambulare debemus quas nouit dominus? De quibus in psalmo legitur: Nouit dñs viam iustorum: & via impiorum peribit. Hanc em̄ nō nouit dñs: qā sinistra est. Sicut dicitur: est etiam illis ad sinistram constitutis: Nō noui vos. Quid est autē qđ ille non nouit: qui vtq; nouit oīa: siue bona hominū siue mala? Sed quid est? Non vos noui: nisi tales vos ego non feci? Quēadmodū illud qđ dictum est de ipso domino Iesu Christo: quia non nouerat peccatum: quid est: nisi quia non fecerat? Ac per hoc qđ dictum est: Vias quę a dextris sunt nouit dominus: quomodo intelligendum est: nisi quia ipse fecit vias dextrarū: id est vias iustorum: quę sunt vtq; op̄a bona: quę preparauit deus (sicut dicit apostolus) vt in illis ambulemus. Viās autem sinistras peruersas: id est vias impiorum: non vtq; nouit: quia nō eas ipse fecit in homine: sed homo sibi. Propter quod dicit: Odiui autem ego peruersas vias malotum: ipse sunt a sinistris. Sed responderet nobis: Cur ergo dixit: Ne declines in dexteram: neq; in sinistram: cum potius dicere debuisset videatur: Tene dexteram: & ne declines in sinistram? Si bonę sunt vię quę a dextris sunt: cur puramus: nisi quia ita vię sunt bonę quę a dextris sunt: vt in dexteram tamen declinare non sit bonum? Declinare quippe ille est intelligendus in dexteram: qui bona ipsa op̄a quę ad vias dexterarū pertinent: sibi vult assignare nō deo. Et ideo cū dixisset: Vias enim quę a dextris sunt nouit dominus: peruersę autē sunt quę a sinistris sunt: tanq̄ diceretur ei: Quomodo ergo non vis vt declinemus ad dexteram: securus adiunxit: Ipse autem rectos faciet cursus tuos: itinera autem tua in pace p̄ducat. Sic ergo intelligi: qđ tibi p̄ceptum est: Rectos cursus fac pedibus tuis: & vias tuas dirige: vt noueris cum hoc facis a domino deo tibi p̄stari vt hoc facias: & non declinabis ad dexteram: quīs ambules in viis dextrarū: nō cōsidens in virtute tua: & ipse erit virtus tuarū: quos rectos faciet cursus tuos: & itinera tua in pace producat. Quapropter dilectissimi: quicunq; dicit: voluntas mea mihi sufficit ad faciendā op̄a bona: declinat in dexteram. Sed rursus illi qui putant bonam vitam esse defendendam: quando audiunt sic dei gratiam p̄dicari: vt credatur & intelligatur voluntas rectis hominū ipsas ex malis bonas facere: ipsas etiā quas fecerit custodire: & propterea dicunt: Faciamus mala vt veniat bona: in sinistra declinat. Ideo vobis dixi: Non declineris in dexteram: neq; in sinistram: Hoc est non sic defendatis liberum arbitrium: vt ei bona op̄a sine dei gratia tribuatis: ne sic defendatis gratiam: vt quasi de illa securi: mala op̄a diligras: id ipsa gratia dei auertat a vobis. Talium quippe verba sibi p̄ponens apostolus ait: Quid ergo dicemus? Permanebimus in peccato vt gratia abundet? Atq; his verbis hominum errantium: & dei gratiam non intelligentiū: respōdit vt debuit dicēs: Absit. Si em̄ mortui sumus peccatores quō viuem⁹ in eo? Nihil potuit dici breuius & meli⁹. Quid n. nobis gr̄a dei vtilis cōfert? Hoc p̄fati sēculo maligni: nisi vt moriamur p̄tō? Ac p̄ hoc ipsi gr̄a inueniēti ingrati? qđ illam vult

Rom.

Prouer. 4.

Psalm.

Rc. 3.

Ro 5.

F

G

uiuere in peccato per quā morimur peccato. Deus autē qui diues est in misericordia: det vobis & sanū sapere: & vsq; in finem proficenter in bono proposito permanere. Hoc pro vobis: hoc pro nobis: hoc pro omnibus qui vos diligunt: & pro eis qui vos oderunt: instant in pace fraterna: & vigilantē orate: vt deo viuatis.

Beati Augustini ad Vincētiū Donatistā & rogariſtā: de correctione multorum haereticorum ex affectu gaudentis. Quosdam etiam durius per ſeculares potestates ad emēdationem erroris coercendos esse docentis. De correctionum etiam & persecutionum discretiſſima: ac de haereticorum baptisimo & sacramenti pertractantis. Quid per vitare & cōmuniōē malo rum cum bonis iusti non maculentur. Atq; de duplici confusione adducere peccatum: & ad ducente gratiam & gloriam: dererminantis.

Epistola.XLVIII.

Hilectiſſimo fratri Vincētiū Augustinus. Accepi epistolam quā tuam esse non mihi incredibile visum est. Attulit enim tamē catholicū Christianū esse constaret: qui vt opinor mihi inuiri nō auderet. Sed si forte nō sunt li tere tuæ: ego ei qui scripsit referendū putauī. Nunc me potius quietis esse auidū & petentem: q̄ tunc cum me adoleſcentē viuo adhuc Rogato cui succēſſiſti: & apud Carthaginē noueras. Sed Donatistā: iūniū ingēri sunt: quos per ordinatas a deo potestates cohiberi atq; corrigi mihi non videt in-

23.q.4.nimi
um.
2. Retrac.
ca. 5.
De ver. dñi
ſer. 6.

utile. Nam de multorum iam correctiōe gaudemus: qui tam veraciter vitare catholicam tenent atq; defendunt: & a pristino errore se liberatos esse laetantur: vt eos cum magna gratu latione miremur. Qui tamen nescio qua vt consuetudinis nullo modo mutari in melius cogi tarent: nisi hoc terrore perculli sollicitam mentem ad cōsiderationem veritatis intenderēt ne forte non pro iustitia: sed pro peruersitate & p̄sumptione hominū: ipsas temporales mo lestias / instructuosa & vana tolerancia patereut: uti: apud deum postea non inuenirent nisi de bitas poenas impiorum: qui eius tam leuē admonitiōem & paternā flagella cōtempserunt. Ac sic ista cogitatione dociles facti: non in calumniis & fabulis humanis: sed in diuinis libris promissam per omnes gentes inuenirent ecclesiam: quā suis oculis reddi concupiscerent: in q bus & Christum p̄nūntiatum: etiam non visum: super cælos esse minime dubitaret. Nun quidam ego istorum saluti iuuiderē debebam: vt collegas meos ab huiusmodi paternā dili gentia reuocarem: per quā factum est vt multos videamus accusare suam pristinam cecitatē qui cum super cælos exaltatū Christum etiam non videntes credebant: gloriam tamen ei? super oēm terram etiam videntes negabant: cum propheta vt rursū vna sententia tanta ma nifestatione complexus sit dicens: Exaltare super cælos deus: & super oēm terram gloria tua! Istos ergo atroces quondā inimicos nostros: pacem & quietē nostram variis violentiarum & & insidiarum generibus grauiter iustantes: si sic contemneremus & toleraremus: vt nihil omnino qd ad eos terrendos ac corrigendos valere posset: excogitaretur & argueretur a no bis: & vere malum pro malo redderemus. Si enim quisq; inimicum suū periculosos seſtribus freneticum factum: currere videret in p̄ceptis: nōne tunc potius malum pro malo redderet si eum sic currere permitteret: q̄ si corripiendum ligandumq; curaret: & tamen tunc ei mole stissimus & aduersissimus videretur: quando vtilissimus & misericordissimus exiſſet! Sed plane salute reparata: tanto vberius ei gratias ageret: quanto sibi eum minus peccasse sensis set. O si possem tibi ostēdere: ex ipsis circūcellionibus q̄ multos iam catholicos manifestos ha beamus: damnantes suam pristinam vitam & miserabilem errorem: quo se arbitrabantur p̄ ec clesia dei facere quicquid iniquitatis temeritate faciebant: qui tamen hac sanitatem non per

Psal. 107.

23.q.4.nimi
um.

Iducetentur nisi legū istarum quæ tibi displicent vinculis: tanq̄ frenetici ligarentur. Quid il lud alterum genus morbi grauissimū eorum: qui turbulentam quidem audaciam non habebant: sed quādam vetusta locordia premebantur: dicentes nobis: Verū quidem dicis: non est qd responderetur: sed durum est nobis traditionem parentem relinquere: Nonne salubri ter regula temporalium molestiarum excutiendi erat: vt tanq̄ de somno lethargico emerge rent: & in salutem vitæ iustitiae euigilarent! Quid muli ex ipsi nunc nobiscum gaudentes: pristinū pondus perniciōis sui operis accusant: & fateantur nos sibi molestos esse debuissent tanq̄ mor tifero somnosa morbo veteris noscē consuetudinis interirent. At enim quibusdam ista nō pro sunt: Nūquid ideo negligenda est medicina: quia nōnullorū est insanabilis pestilentia! Tu non attendis nisi eos qui ita duri sunt: vt nec istam recipiant disciplinam. De talibus em scri

23.q.4.nimi
um.

Hier. 2.

prum est: Frustra flagellauit filios vestros: disciplinam non receperunt. Puto tamen quia dilectione non odio flagellari sunt. Sed debes etiam rari multos attendende quorum salute gaudeamus. Si enim terrentur & non docerentur: improba quasi dominatio videretur: Sed rursus si docerentur & non terrentur: vetustate consuetudinis obdurarentur: & ad capessendam viam salutis pigritas moueretur: quandoquidem multi (quos bene nouimus) reddita sibi ratione & manifestata ex diuinis testimoniis veritate: respondebant nobiscum: per se in ecclesie catholice communionem transire: sed & violentas perditionum hominum inimicitias formidare quas quidem pro iustitia & pro aeterna vita vtiq; continere debuerunt. Sed talium infirmitas donec firmi efficiantur sustinenda est non desperanda. Nec obliuiscendu qd ipse dominus

Ioan. 13.

adhuc infirmo Petro ait: Non potes me modo sequi: sequeris autem postea. Cui vero terrori vtili doctrina salutaris adiungitur: vt non solum tenebras erroris lux veritatis expellat: verum etiam male consuetudinis vincula vis timoris abrumpat: de mulierum (sicut dixi) salute laetatur: benedictum nobiscum: & gratias agentium deos sua pollicitatione completa: quia reges terre Christo seruierunt esse promissit: sic curauit morbosos: sic sanauit infirmos. Non omnis qui parit amicus est: nec omnis qui verberat inimicus. Meliora sunt vulnere amici: q voluntaria oscula inimici. Melius est cum seueritate diligere: q cum lenitate decipere. Vtilius esuriens panis tollitur: si de cibo securus iustitiam negligebat: q eluriens panis frangitur vt iniustitia seductus acquiescat. Et qui freneticum ligat: & qui lethargicum excitat: ambo bus molestus: ambo amat. Quis nos potest amplius amare q deus: Et tamen non solum de cere sua uiter: verum etiam salubriter tertere non cessat. Fomentis lenibus quibus consolatur: spe etiam mordacissimis medicamentum tribulationis adiungens: exerceat fame patriarchas etiam pios & religiosos: populum contumacem poenis grauioribus agitatur. Non aufert ab apostolo stimulum carnis terro rogatur: vt virtutem in infirmitate perficiat. Diligamus etiam inimicos nostros: quia hoc iustum est: & hoc precepit deus: vt simus filii patris nostri qui in celis est: qui facit solem suum oriri super bonos & malos: & pluit super iustos & iniustos. Sed sicut

Matth. 5.

ista dona eius laudamus: etiam flagella eius in eos quos diligit cogitemus. Putas neminem debere cogi ad iustitiam: cum legas patres familias dixisse seruus: Quocunq; inuenieritis cogite intrare: Cum legas etiam ipsum Saulum primo Paulum: ad cognoscendam & tenendam veritatem: magna violentia Christi cogenti esse compulsum: Nisi forte chariorem putas hominibus esse pecuniam: vel qualemlibet possessionem: q lucem istam quae oculis capis. Hanc ille caelestis prostratus lumine subito amissam non recuperauit nisi cum sanctis incorporaretur ecclesie. Et putas nullam vim adhibendam esse homini: vt ab erroris perniciem liberetur: cum ipsum deum quo nemo nos vtilius diligit: certissimis exemplis hoc facere videas: & Christum audias dicentem: Nemo venit ad me nisi quem pater attraxerit: qd fit in cordibus omnium qui se ad eum: diuinis itacundia timore conuertunt: Et noueris aliquando furem auertendis pecoribus pabulum spargere: & aliquando pastorem flagello ad gregem pecora errantia reuocare. Nonne contumacem ancillam data sibi potestate: Sara potius affligebat: Et vtiq; non ea quae superius beneficio suo matrem fecerat crudeliter oderat: sed in ea superbia salubriter edomabat. Non autem ignoras q istae duae mulieres Sara & Agar: & duo filii earum Isaac & Iσμαel: pro spiritualibus & carnalibus figurentur. Et cum legamus ancillam & filium eius a Sara passos graues molestias: Paulus tamen apostolus dicit: q ab Iσμαele persecutionem sit passus Isaac. Sed sicut tunc (inquit) ille qui erat secundum carnem: persequabatur eum qui erat secundum spiritum: et nunc vt qui possunt intelligant magis ecclesiam catholicam persecutionem pati superbia & impierate carnalium: quos temporalibus molestiis atq; terroribus emendare conat. Quicquid ergo facit vera & legitima mater: etiam si asperum amarumq; sentiat non malum pro malo reddit: sed bonum discipline: expellendo malum iniquitatis: apponens odio nocendi: sed dilectione sanandi. Cum boni & mali eadem faciunt: eademq; patiuntur: non factis & poenis: sed causis vtiq; discernendi sunt. Pharaon populum dei duris laboribus arrebant: Moyses eundem populum impie agentem duris coercionibus affligebat. Similia fecerunt sed non similiter profectus voluit: ille dominatione instans: iste zelo iniquitatis est. Iezabel occidit prophetas: Helias occidit pseudopphetas: Puto q diuersa sint irrita facientia & diuersa passorum. Aspice etiam tempora noui testamenti: quando iam ipsa mactuetudo charitatis: non solum in corde erat seruanda: verum etiam in luce monstranda: quando Petri gladius in vaginam reuocatur a Christo: & offenditur non debuisset de vagina exiri nec pro Christi

5. q. 5. nois

23. q. 4. nini

um.

Prouer. 27.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

um.

fito. Legimus tamen non solum q̄ ceciderunt Iudæi Paulum apostolum: verū etiam q̄ ceciderunt & greci pro Paulo apostolo Softenen iudæum: Nōne similitudo facti quali vtroq̄ coniungit: & tamen eos causæ diffimilitudo discernit? Nempe deus proprio filio suo non peperit: sed pro nobis omnibus tradidit illum. Nempe de filio ipso dicitur: Qui me dilexit & tradidit semetipsum pro me. Nēq̄ & de Iuda dicit: q̄ introierit in eū sathanas: vt traderet Christum. Cum ergo & pater tradiderit filium suum: & ipse Christus corpus suum: & ludas dñm suum: cur in hac traditione deus est pius: & homo reus: nisi in vna quā fecerunt causa nō vna est quā fecerunt? Tres cruces in loco vno erant: in vna latro liberandus: in alia latro damnandus: in media Christus: alterum liberaturus: alterum damnaturus: Quid similitus istis crucibus: quid diffimilius istis pendentibus? Traditus est Paulus includendus & colligandus: sed quolibet custode carceris: Peior est vtrq̄ sathanas: cui tamē ipse Paulus tradidit hominem in interitum carnis: vt spiritus saluus sit in die domini Iesu. Et hic quid dicimus? Ecce mitiori tradidit crudelis traditor: crudeliori tradidit misericors traditor. Discamus frater in similitudine operum discernere animos operantium: ne clausis oculis calumniemur: & beniuolos p̄ nocentibus accusemus. Item cum ait idem apostolus: tradidisse se quodam sathanæ: vt discerent non blasphemare: malum pro malo reddidit: an potius malos etiam per malum emenderent: bonum opus esse indicauit? Si semper esset laudabile persecutionem pati: sufficeret domino dicere: Beati qui persecutionem patiuntur: nec adderet: propter iustitiam. Item si semper esset culpabile persecutionem facere: non scriptum esset in sanctis libris: Detrahentem proximum suo occide: hunc persequeretur. Aliquando ergo & qui eam patitur: iniustus est: & qui eam facit: iustus est. Sed plane semper & mali persecuti sunt bonos: & boni persecuti sunt malos. Illi nocendo per iniustitiam: illi consulendo per disciplinam. Illi immaniter: illi temperanter. Illi seruientes cupiditati: illi charitati. Nam qui trucidat: non considerat quodammodum sanietatem: qui autem curat: considerat quemadmodū fecerit. Ille cō persequitur sanitatem: ille putredinem. Occiderunt impij prophetas: occiderunt impios & propheta. Flagellauerunt Iudæi Christi: stumidi adeo flagellauit & Christus. Traditi sunt apostoli ab hominibus potestati humane: tradiderunt & apostoli homines potestati sathanæ. In his omnibus quid attenditur: nisi quis

Ocorum pro veritate: quis pro iniquitate: quis nocendi causa: quis emendandi? Non inuenitur exemplum in euangelicis & apostolicis literis: aliquid petiit a regibus terre pro ecclesia: & conera inimicos ecclesie: quis negat non inueniri? Sed nondum implebatur illa prophetia: Et nunc reges intelligite: & erudimini qui iudicatis terram: Seruite domino in timore. Adhuc enim illud implebatur: qđ in eodem psalmo paulo superius dicitur: Quare fremuerunt gentes: & populi meditati sunt inania? Aliterunt reges terre: & principes conuenerunt in vñ aduersus dominum: & aduersus christum eius. Verū tamen si facta p̄terita in propheticiis libris: figurę fuerunt futurorum: in rege illo qui appellatur Nabuchodonosor: vtrq̄ temp⁹ figuratum est: & qđ sub apostolis habuit: & qđ nunc habet ecclesia. Temporibus itaq̄ apostolorum & martyrum illud implebatur qđ figuratum est: quādo rex memoratus pius & iustus cogebar adorare simulacra: & recusantes in flammis mittebat. Nunc autem illud implet qđ paulo post in eodem rege figuratum est: cum conuersus ad honorandum deum verum: decreuit in regno suo: vt cuiusq̄ blasphemaret deum Sydrac: Misac: & Abdenago: pœnis debitis subiaceret. Prius ergo tempus illius regis: significabat priora tempora regū infidelium: quos passi sunt Christiani pro impijs. Posterius vero tempus illius regis: significauit tempora posteriorum regum iam fidelium: quos patiuntur impij pro Christianis. Sed plane in eis q̄ sub nomine Christi erant seducti a p̄teritis: ne forte oues Christi sint errantes: & ad gregem aliter reuocandæ sint: temperata fuerint: & magis mansuetudo seruetur: vt coercitio exiliorum atq̄ damnorum tribulatione: admoneantur considerare quid & quare patiuntur: & discant praeponere rumoribus & calumniis hominum scripturas quas legunt. Quis enim nostrum quis vestrum nō laudat leges ab imperatoribus datas aduersus sacrificia paganorum? Et cetera longe ibi poena feruorior constituta est. Illius quippe impietatis capitale supplicium est. De vobis autem corripendis atq̄ coercendis: habita ratio est: qua potius admoneremini ab erro

pre discendis: q̄ pro scelere puniremini. Potest enim fortasse etiam de vobis dici: qđ ait apostolus de iudæis: Testimonium illis perhibeo: quia zelū dei habent: sed non secundum scientiam. Ignorantes enim dei iustitiam: & suā volentes constituere: iustitię deli nō sunt subiecti. Quid enim aliud & vos q̄ vestram iustitiam vultis constituere: quando non dicitis iustificari nisi

Ro. 8.
Gal. 2.
Ioan. 3.

Actu. 16.
1. Cor. 5.

1. Timoth. 1.

Matth. 5.
23. q. 4. nimim.
Psal. 100.

23. q. 4. non inuenitur.
Psal. 2.

Daniel. 2.

Ro. 10.

eos qui a vobis potuerunt baptizari? In hac ergo apostolica sententia quā de iudeis protulit hoc distatis a iudeis: quod vos habetis sacramenta christiana quibus illi adhuc carent. Ceterū ad hoc quod ait: Ignorantes dei iustitiam: & suam volentes constituere: & quod zelum dei habent: sed secundum scientiam pares estis omnino: exceptis duntaxat illis: quicumque in vobis sunt scientes quid verum sit: & pro animositate suā peruersitatis: contra veritatem etiam sibi notissimam dimicantes. Horum quippe impietas: etiam idololatriam forsitan superat. Sed quia non facile convinci possunt (In animo namque latet hoc malum) omnes tanquam non a nobis minus alieni: seniori severitate coercemini. Et hoc quidem vel de omnibus hæreticis qui christi anis sacramentis imbuuntur: & a Christi veritate siue unitate dissentiant: vel Donatistis omnibus dixerimus. Quid autem ad vos attinet: qui non solum cum illis cōmuniter Donatistis a Donato: verū etiam propriè Rogatistæ a Rogato appellamini? Miriores quidem esse videmini: quia citius obsequium innumantissimis gregibus non facitis. Sed nulla bestia si neminem vulneret propterea mansueta dicitur: quia dentes & ungues non habet. Sequi vos nolle dicitis: ego non posse arbitror. Ita enim estis numero exigui: ut mouere vos contra aduersarios vobis multitudines non audeatis: etsi cupiatis. Sed ponamus vos etiam nolle quod non valeris: ponamus vos euangelicam sententiam qua scriptum est: Si quis tibi voluerit tunicam tollere: & iudicio tecum ostenderet: dimitte illi & pallium: sic intelligere: sic tenere: ut persequentibus vos non solum nulla iniuria: verū etiam nullo iure resistendum putetis: hunc certe intellectū Rogatus auctor vestri: aut non habuit: aut non impleuit. Qui de nescio quibus rebus ut dicitis vestris acerrima perseverantia etiam forensi disceptatione confixit. Cui si diceretur: quis vni apostolorum in causa fidei res suas iudicio publico defendit: sicut tu in epistola tua posuisti: Quis vni apostolorum in causa fidei res alienas inuasit: nullum quidem in diuinis literis huius facti reperiret exemplum: sed tamen forte inueniret aliquā veram defensionem: si verā ecclesiam retineret: & non sub ecclesia: vero nomine impudenter aliquid possideret. Quid autem pertinet ad terrenarum potestatum iussu: contra schismaticos aut hæreticos: vel impetrandam vel excedendam illi quidem a quibus vos separastis acerrimi fuerunt: & contra vos (quantum auidere potuimus) & contra Maximianistas: quod gestorum etiam certis documentis probamus: sed tamen nondum ab eis separati eratis: quando Iuliano imperatori in sua peritione dixerunt: quod apud eum sola iustitia locum haberet: quem certe apostaram nouerat: & idololatriis deditum sic videbant: ut aut iustitiam esse idololatriam facerentur: aut se scelere mentiris negare non possent: ut apud eum dicerent solam locum habere iustitiam: apud quem magnum locum cernebant habere idololatriam. Sed fuerit error in verbis: de facto ipso quid dicis? Si nihil iustum ab imperatore petendum est: cur a Iuliano petitum est quod iustum putatum est? An per hoc petendum est: ut sua quisque recuperet: non ut aliquem quo ab imperatore coarceatur: accuset? Interim & in suarum rerum recipiendarum repetitione ab apostolicis exemplis recedat: quia hoc fecisse nemo inuenitur illorum. Sed tamen cum maiores vestri ipsum Cæcilium tunc ecclesie Carthaginensis episcopum: cui tanquam criminoso communicare noluerunt: apud principem Constantinum per Anulinum proconsulem accusauerunt: modo res suas amissas recuperauerunt: sed innocentem (sicut existimamus: & sicut ipse iudicio exiit docuit) calumniolose appetierunt. Quo quid sceleratis ab eis fieri potuit? Si autem (sicut falso arbitramini) vere criminofum iudicandum terrenis potestatibus tradiderunt: quid nobis obicitis: quod vestrorum præsumptio primitus fecit: quod eos non argueremus quia fecerunt: si non animo inuidio & noxioso emendandi & corrigendi voluntate fecissent. Vos autem indubitanter arguimus: quibus crimen videtur de inimicis communionis nostræ christiano imperatori aliquid conqueriscum libellus a maioribus vestris Anulino proconsuli datus: & Constantino imperatori mittendus: ita ut supra scriptum sit: Libellus ecclesie catholice: criminum Cæciliani: traditus a parte maioris. Illos autem magis hinc arguimus: quia cum apud imperatorem vltro Cæcilianum accusassent: quem primo utique apud collegas transmarinos conuincere debuerint: ipso autem imperatore longe ordinatius agente: ut episcoporum causam ad se delatam: ad episcopos mitteret: nec victi pacem cum fratribus habere voluerunt: sed rursus ad eundem imperatorem venerunt: rursus non Cæcilianum tantum: verum etiam datos sibi episcopos iudices: apud terrenum regem accusauerunt. Rursus ab alio episcopali iudicio ad eundem imperatorem appellauerunt. Nec eo ipso inter partes cognoscente atque iudicante: vel veritari vel paci cedendum esse dixerunt. Quid autem aliud statueret Constantinus

Matth. 5.

Q

R

aduersus Cęcilianum & socios eius: si essent vestris maioribus accusantibus victi: q̄ q̄ statuit
in eos ipsos: qui cum vltro accusassent: nec ea quę intēdebāt probare potuissent? Noluerunt
enim veritati consentire: nec victi. Ille quippe imperator primus cōstituit in hac causa: vt res
conuictorum: & vniuersi pericaciter resistētiū: fisco vendicarentur. Sed videlicet si vestris
maioribus accusantibus atq̄ superantibus contra cōmunionem Cęciliani: imperator tale ali-
quid decreuisset: prouisorie ecclesię: defensores pacis & vniuersi nominari velleris. Cum ve-
ro in eos qui vltro accusantes nihil probare potuerunt: nec oblato sibi gremio pacis: quo cor-
recti exciperentur: consentire voluerunt: ab imperatoribus talia decernuntur: indignum facie-
nus clamatur: neminem ad vniuersitatem esse cogendum: malum pro malo reddendum nemini
esse conrenditur. Quid est aliud q̄ id qd̄ de vobis quidam scripsit: qd̄ volumus sanctum est: Et
nunc non erat magnū: neq̄ difficile cōsiderare atq̄ cogitare Constantini iudiciū atq̄ sen-
tentiam contra vos vigere: quę vestris maioribus Cęcilianum apud imperatorem toties ac-
cusantibus & non conuincētibz: aduersus vos promulgata est: eam necessariū sequi cetero-
ros imperatores: maxime catholicos Christianos: quoties de vobis aliquid agere vestrę obli-
nationis necessitas cogit. Facile erat ista cogitare: vt vobis ipsis aliquādo diceretis: Si Cęcilia-
nus vel innocens fuit vel nocens: & conuinci non potuit: quid in hoc negotio tam longe late-
q̄ diffusa societas christiana peccauit? Cur orbi christiano non licuit ignorare: qd̄ non potue-
runt qui accusauerant demonstrare? Cur illi quos Christus in agro suo: id est in hoc mūdo se-
minaui: & inter zizania crescere vsq̄ ad messem pręcepit? Cur rot milia fidelium in omni-
bus gentibus: quorum multitudinem stellis cali & arenę maris dominus computauit: quos
in semine Abrahę benedicendos promissit & reddidit: propterea negantur esse christiani? qa-
in hac causa in qua discutienda non interfuerunt: iudicibus potius suo periculo iudicantibus:
q̄ victis litigatoribus credere maluerunt? Certe nullius crimen imaculare nesciē. Quomo-
do fideles toto orbe diffusi: crimen traditorum cognoscere poterant: qd̄ accusatores etiam si
nouerant: tamen eis ostendere non valebant? Hos ergo ab hoc crimine innocentes esse: nempe
ipsa ignorantia facillime ostendit. Cur ergo innocentes falsis criminibus accusantur: quia cri-
mina aliena: seu falsa: seu vera nesciunt? Quis locus innocentie referuatur: si crimen est pa-
primum nescire crimen alienum? Porro si tot gentium populos: ipsa ignorantia (sicut dictū ē)
innocentes ostendit: q̄ magnum crimen est ab istorum innocentium cōmunionē separari?
Nam & facta nocentium: quę innocentibus demonstrari: vel ab innocentibus credi nō possunt:
non inquinant quęq̄ si propter innocentium cōsortium etiam cognita sustinentur. Nō em̄
propter malos boni deferendū: sed propter bonos mali tolerandi sunt: sicut tolerauerunt pro-
phetę: contra quos tanta dicebant: nec cōmunionē sacramentorum illius populi relinquebāt:
sicut ipse dominus nocentem Iudam vsq̄ ad condignū eius exitum tolerauit: & cum sacrę
coenę cum innocentibus communicare permisit. Sicut tolerauerunt apostoli eos qui per inuisi-
diam (qd̄ ipsius diaboli vitium est) Christum amantabant. Sicut tolerauit Cyprianus colle-
garum auaritiā: quā fecundū apostoli appellat idololatriā. Postremo quicquid tunc in-
ter illos episcopos gestum est: etiam si forte ab aliquibus eorum sciebatur: si non fir acceptio p-
souarum: nunc ab omnibus ignoratur. Cur ergo non ab omnibus pax amatur? Hęc facillime
cogitare possētis: aut fortasse etiam cogitatis. Sed melius erat vt amaretis possessiones terre-
nas: quas timēdo perdere cognitę: veritati consentiretis: q̄ vt amaretis vanissimam hominū
gloriam: quā vos putatis perdere si cognitę veritati cōsenseritis. Vides itaq̄ iam (vt opinor)
non esse cōsiderandum q̄ quisq̄ cogitur: sed quale sit illud quo cogitur: vtum bonum an
malum: non quo quisq̄ bonus possit esse iniurius: sed timendo qd̄ non vult pati: vel relinquit
impedientem animositatem: vel ignoratam compellitur cognoscere veritatem: vt teneas vel
respiciat falsum de quo cōtēdebat: vel quęrat verum qd̄ nesciebat: & volens teneat iam quod
noibat. Superfluo hoc fortasse diceretur quibuslibet verbis: si non tam multis ostendere ex-
emplis. Nō illos aut illos homines: sed multas ciuitates videmus fuisse Donatistas: nunc esse
catholicas: desertari vehementer diaboli cōseparationem: diligere ademerit vniuersum. Quę
tamen timoris huius (qui tibi displicet) occasionibus catholicę factę sunt per leges impera-
torum: a Constantino apud quem primum vestri vltro Cęcilianum accusauerūt: vsq̄ ad prę-
sentes imperatores: qui iudiciū illius quem vestri elegerunt: quem iudicibus episcopis prę-
rulerunt: iustissime contra vos custodiendum esse decernunt. His ergo exemplis a collegis me-
is mihi propositis cessi. Nam mea primitus sententia erat: neminē ad vniuersitatem Christi cō-

23. q. 4. nini
um.23. q. 4. nini
um.

1. q. 4. nulli?

23. q. 4. nini
um. & ca. q̄
magnum.

23. q. 6. vides

23. q. 6. vides

Prouer. 9.

X

gendum: verbo esse agendum: diſputatione pugnandum: ratione vincendum: ne fictos catho-
licos haberemus: quos apertos hæreticos noueramus. Sed hæc opinio mea nõ contradicentiſ
verbis: ſed demonſtrantiũ ſuperabatur exẽplis. Nam primo mihi opponebatur ciuitas mea:
Quæ cum tota eſſet in parte Donati: ad vnitatem catholicam timore legum imperialium cõ-
uerſa eſt: quã nunc videmus ita huius veſtræ animoſitatis perniciem deſertari: vt in ea nunq̃
ſcerem: etiam in hac cauſa recte intelligi poſſe: qđ ſcriptum eſt: Da ſapienti occaſionem & ſapi-
entior erit. Q̃ multi enim: qđ certo ſcimus: iam volebant eſſe catholici: maniſeſtiſſima veri-
tate cõmoti: & offenſionem ſuorum reuerendo quotidie differebant. Q̃ multos non veritas
in qua nunq̃ præſumpſiſtis: ſed obduratæ conſuetudinis graue vinculum colligabat: vt in
eis completeretur diuina illa ſententia: Verbis non emendabitur ſeruus durus. Si enim & intel-
lexerit non obediẽt. Q̃ multi propterea putabant veram eccleſiam eſſe partem Donati: quia
eos ad cognoscendam catholicam veritatem: ſecuritas torpidos falſiſſimos pigroſq̃ faciebat.
Q̃ multis aditum intrandi obſerabant rumores maledicorum: qui neſcio quid aliud nos in
altare dei ponere iactitabant. Q̃ multi nihil intereſſe credentes in qua quicq̃ parte chriſtiani-
tus ſit: ideo permanebant in parte Donati: quia ibi nati erant: & eos inde diſcedere atq̃ ad
catholicam nemo tranſire cogebat. His omnibus harum legum terror: quibus promulgadis
regis ſeruunt domino in timore: ita proſuit: vt nõ calidĩ dicant: lamia hoc volebamus: ſed deo
gratias: qui nobis occaſionem præbuit iamq̃ faciendĩ: & dilatorum morulas amputauit. Alii
dicant hoc eſſe verum iam ſciebamus: ſed neſcio qua conſuetudine tenebamur. Gratias domi-
no qui vincula noſtra dirupit: & nos ad pacis vinculum tranſiuit. Alii dicant: neſciebamus
hic eſſe veritatem: nec eam diſcere volebamus: ſed nos ad eam cognoscendam metus fecit in-
tentos: quo timuimus: ne forte ſine viliſ rerum æternarum lucris: damno rerum temporalium
feriremur. Gratias domino qui negligentiam noſtram ſtimulo terroris excuſſit: vt ſaltem ſol-
liciti quæreremus: qđ ſecuri nunq̃ noſſe curauimus. Alii dicant: nos falſis rumoribus terreba-
mur intrare: quos falſos eſſe neſciremus niſi intraremus: nec intraremus niſi cogeremur. Gra-
tias domino qui trepidationem noſtram flagello abſtulit: expertos docuit qđ vana & inania ſun-
t eccleſia ſua mendax ſuma iacta uerit. Hinc iam credimus & illa falſa eſſe quæ auctores hui⁹ hæ-
reſis criminati ſunt: quando poſteri eorum tam falſa & priora finxerunt. Alii dicant: putaba-
mus quidem nihil intereſſe vbi fidem Chriſti teneremus: Sed gratias dominos: qui nos a diuifi-
ſione collegit: & hoc vni deo congrueret: vt in vniuerſe colatur: oſtendit. His ergo dominicis lu-
cris impediendis ad contradicendum me opponerem collegis meis: ne in mōtibus & collibus
veſtris: id eſt in rumoribus ſuperbiæ veſtrę. Chriſti oues errantes: in pacis ouile colligerẽtur:
vbi eſt vnus grex & vnus paſtor: Ita ſane huic prouiſioni contradicere debuĩ: ne res quas dici-
tis veſtras perderetis: & ſecuri Chriſtum ꝑſcriberetis: vt iure Romano teſtamenta condere-
tis: & iure diuino patribus conditum teſtamentum: vbi ſcriptum eſt: In ſemine tuo benedicẽ-
tur omnes gẽtes: calumniioſis criminationibus rumperetis: vt in emptionibus & venditioni-
bus liberos cõtractus haberetis: & vobis diuidere qđ Chriſtus emit veditus auderetis: vt qđ
quicq̃ veſtrum cuiq̃ donaffet valeret: & qđ donauit de⁹ deorum a ſolis ortu vſq̃ ad occaſum
vocatis filiis nõ valeret: vt de terra corporis veſtri in exilium nõ mitteremini: & de regno ſan-
guinis ſui: a mari vſq̃ ad mare: & a flumine vſq̃ ad terminos orbis terrę. Chriſtum exulem ſa-
cere conaremini. Immo vero ſeruant reges terrę Chriſto: etiam leges ferẽdo pro Chriſto. Ma-
iores veſtri Cęcilianũ & ſocios ei⁹ regib⁹ terrę puniẽdos: falſis criminibus obiecerũt. Cõuerſa-
tur leones ad cõminuenda cõſalumniantium: nec Daniel ipſe intercedat innocens compro-
batus: & de lacu quo illi pereunt liberatus. Qui enim parat proximo ſuo foueam: ipſe iuſtus
caderet in eam. Eripe te frater: dum in hac carne viuas: ab ira quæ ṽtura eſt pertinacibus & ſu-
perbis. Terror temporalium poteſtatum: quando veritatem oppugnat: iuſtis fortibus glorio-
ſa probatio eſt: inſiſtis periculoſa tentatio: quando autem veritatem prædicat errantibus &
diſcordantibus: cor datis vt ilis admonitio eſt: & inſenſaris inutilis afflictio. Non eſt tamen po-
teſtas niſi a deo. Qui autẽ reſiſtit poteſtati dei ordinationi reſiſtit. Principes enim non ſunt: ei
mori bono operi ſed malo. Vis autem non timere poteſtatem? Bonum fac & habebis laudem
eius illa. Siue enim poteſtis veritati fauens aliquẽ corrigat: laudem habet ex illa qui fuerit eĩ⁹
datus: ſiue inimica veritati in aliquem ſauiat: laudem habet ex illa qui victor fuerit: coronatus.
Tu autem non bonum facis vt timere non debeas poteſtatem: niſi forte bonum eſt ſedere

Geſ. 28.

Y

Rom.

Z

& non aduersus fratrem detraxere: sed aduersus fratres omnes in omnibus gentibus constitutos: quibus testimonium perhibent prophetae: Christus? apostolicum legitur: In semine tuo benedicentur omnes gentes: cum legitur: Ab ortu solis vsq; ad occasum sacrificium mundi offertur nomini meo: quoniam glorificatum est nomen meum in gentibus dicit dominus. Audi dicit dominus: nō dicit Donatus: aut Rogarus: aut Vincenius: aut Hilarius: aut Ambrosius: aut Augustinus: sed dicit dominus. cum legitur: Er benedicentur in te omnes terrae: omnes gentes magnificabunt eum: Benedictus dominus deus Israel qui facit mirabilia solus: Et benedictum nomen gloriæ eius in æternum: & in sæculum sæculi: Et replebit gloria eius omnis terra: fiat fiat. Et tu sedes Cartēnis & cū decē Rogatistis qui remansistis dicitis non fiat non fiat. Audis loqui euangelium: Oportebat impleri omnia quæ scripta sunt in lege & pphetis & psalmis de me: Et tunc aperit illis sensum vt intelligerent scripturas: & dixit eis: Quoniā sic scriptū est: & sic oportebat pati Christum: & resurgere a mortuis tertia die: & prædicari in nomine eius poenitentiam: & remissionem peccatorum per omnes gētes: incipientibus ab Hierusalem. Legis etiam actus apostolorum: quæadmodum hoc euangelium coeperit ab Hierusalem vbi primo illos centum viginti spiritus sanctus impleuit: atq; inde in Iudæam atq; Samariā: & in omēs gentes exierit: sicut eis dixerat ascensurus in celum: Eritis mihi testes in Hierusalem: & in tota Iudæa: & Samaria: & vsq; in fines terræ: Quia in omnem terrā exiit sonus eorum: & in fines orbis terræ verba eorum: Et tu contradicis diuinis testimoniis: is tanta firmitate roboraris: tanta luce manifestatis: & ad istam prescriptionem Christi hære ditatem perducere conaris: vt cum in eius nomine (sicut dixit) prædicetur poenitentia in omnibus gentibus: quisquis hac fuerit prædicatione commotus: in qualibet parte orbis terrarum: nisi quæsierit & inuenierit latentem in Mauritania Cæsariensi Cartēnensem Vincenitū aut aliquem ex eius nouē aut decem consortibus: dimitti ei peccata nō possint. Quid non attēdat typhus morticinæ pelliculæ: quo non se præcipitet præsumptio carnis & sanguinis: Hoc cine est bonum opus tuum: propter qd nō timeas potestatem? Tūc scādalum ponis aduersus filium matris ruæ: paruulum scilicet & infirmū: propter quem Christus est mortuus: nō dum cibo paterno idoneo: unde adhuc mareno lacte nutriendum? Er Hilarii libros mihi coponis: vti neges ecclesiam crescentem in omnibus gentibus vsq; in finem sæculi: quā deus cōfirma incredulitatem vestram cum iuratione promissit. Ee cum essetis infelicitissimi: si tunc quādo pmittebatur resistere: nunc etiam cum redditur conradicis. Sed historicus doctus magnum aliquid inuenisti: qd contra dei testimonia proferendum putares. Dicis enim quantum ad totius mundi pertinet partes: modica pars est in compensatione totius mundi: in qua fides christiana nominat: nec vis attēdere: aut re nosse dissimulas: in q̄ multas iā barbaras nationes: tā paruo tēpore venerit euāgeliū: vt nec inimici Christi dubitare iā possint: breui tēpore futurū: qd discipulis respōdit de sæculi fine querētibz: Er p̄dicabit hoc euāgeliū in vniuerso orbe: iū testimonium omnibus gentibus: & tunc veniet finis. Nūc & cōtende quārum potes: etiā si apud Persas & Indos euāgeliū p̄dicet: vbi qdē iā diu p̄dicat? Nisi quisquis hoc audierit Cartēnas venerit: vel in viciniā Cartēnensem: mīdari omīno a delictis suis nō poterit. Ita ne si carueris ista voce: rideri te metuis: & cum ea nō careas: flere te non vis? Accuram autem aliquid videris dicere: cū catholicæ nomen nō ex totius orbis cōmuniōne interpretaris: sed ex obseruatione præceptorū omniū diuinorum: atq; oīm sacramētōre: quasi nos etiā (si forte hūc sit appellata catholica: q̄ totū veraciter teneat: cuius veritatis nōnullæ particule: etiā in diuersis inueniuntur hēresibus) huius nominis testimonio nitamur: ad demōstrādum ecclesiam in omnibus gentibus: & nō promissis dei: & tam multis rāg. manifestis oculis ipsius veritatis. Sed nempe hoc est totum qd nobis persuadere conaris: folos remansisse Rogatistas: q̄ catholici recte appellandi sunt: ex obseruatione præceptorum omnium diuinorum: atq; omnium sacramentorum: & vos esse solos in quibus inueniatur fides cum veneris filius hominis: Da veniam: nō credimus. Licet enim & hoc audeas forsitan dicere: vt in vobis possit inueniri fides: quā se in terra nō inueniunt dominus dirigit: & non vos in terra sed in celo esse deputandos: nos tamen apostolus ita cautos reddidit: vt etiam angelum de celo nobis aliud euangelizantem: præter qd accepimus: anathema debere esse præceperit. Quomodo autem confidimus ex diuinis literis accepisse nos Christum manifestum: si non inde accepimus: & ecclesiā manifestam? Quilibet quisq; anfas & vncos aduersus simplicitatē veritatis intexat: quilibet nebulas callide falsitatis ostendat: sicut anathema erit q̄ annūtiauerit Chri

Gen. 26.
Malachie. 1.

Psal. 71.

Lucæ. 24.

Act. 1.

Lucæ. 14.

stunt: neq; passum esse: neq; tertia die resurrexisse: quoniam in veritate euangelica accepim⁹: Oportebat Christum pati: & resurgere a mortuis tertia die: sic erit anathema quisquis annū-
 tiauerit ecclesiam præter communionem omnium gentium: quia eadem veritate consequen-
 ter accepimus: & prædicati in nomine eius poenitentiam & remissionem peccatorum p omnes
 gētes: incipientibus ab Hierusalem: & incōcuisse tenere debemus: Quisquis vobis annūtiave-
 rit: præter qd accepistis: anathema sit. Si autem vniuersos Donatistas non audimus: se p ec-
 clesia Christi opposites: quia nullum pro se testimonium de diuinis libris proferunt: quod iud
 doceat: quātominus rogo te Rogatistas audire debemus: qui nec illud pro se interpretari con-
 nabuntur: qd scriptum est: Vbi pascis: vbi cubas in meridie! Si enī hoc loco scripturarum me-
 ridies Africa intelligenda est: in parte Donati: quæ sub celi feruentiori plaga est: oēs vos Ma-
 ximianistæ supabū: quorū schisma in Bizantio & in Tripoli exaruit. Sed cōtigat cum eis Az-
 zuges: & hoc magis ad se pertinere contendant: Mauritania tamen Cæsariensis: occidentali q̄
 meridiane parti vicinior: quando nec Africam se vult dici: quomodo de meridie gloriabi-
 tur! Non dico aduersus orbem terrarum: sed aduersus ipsam partem Donati: vnde pars Ro-
 gari breuissimum frustum de frusto maiore præcisum est. Quis autem non impudentissime
 nitatur aliquid in allegoria positum pro se interpretari: nisi habeat & manifesta testimonia:
 quorum lumine illustrentur obscurā! Qd aut omnibus Donatistis dicere solemus: quāto vos
 bis fortius dicimus: si possunt qd fieri non potest! aliqui habere causam iustam: qua commu-
 nionem suam separent a cōmune separauerint: vnde scitis in Christiana societate tam lōge la-
 resq; diffusas: ne forte anteq̄ vos separaretis: iam aliqui iusta causa separauerant in longinq̄
 simis terris: vnde ad vos eorum iustitiæ fama non potuerit peruenire! Quomodo in vobis po-
 test esse ecclesia potius q̄ in illis: qui se priores forte separauerunt! Ita sit cum hoc nescitis: in-
 certi vobismet ipsis scitis: quod necesse est cōingat omnibus: qui pro sua societate vtrunq; te-
 stimonio non diuino sed suo. Neq; enim potestis dicere: si hoc contigisset: nos latere non pos-
 set: cum in Africa ipsa: quot iam partes factæ sint ex parte Donati: si interrogemini: si
 dicaris: præsertim quia tanto sibi videntur qui hoc faciunt iustiores: quanto fuerint paucio-
 res: & vtrq; tanto sunt lætiores. Ac per hoc incerti estis: ne forte aliqui pauci iusti & ideo mi-
 nimè noti: alicubi longe cōtra Africæ meridiem: anteq̄ pars Donati iustitiam suam a cetero
 rum hominum iniquitate fecerent: se primitus causa æquissima separauerint in latere aq̄i-
 lonis: & ipsa sit potius ecclesia dei tanq̄ Sion spiritalis: quæ vos omnes iusta separatione præue-
 nit: multoq; præsumptius p se interpretetur qd scriptum est: Mons Sion latera aq̄ilonis: ci-
 uitas regis magniq; p se interpretatur pars Donati: Vbi pascis: vbi cubas in meridie. Et ta-
 men verissime cum imperialibus legibus ad vnitatem cogimini: nomē dei a iudeis & paga-
 nis diutius blasphemetur: quasi nesciant iudei quāmodum primus populus Israhel etiā bel-
 lo delere voluerit duas illas tribus & dimidias: quæ vltra Iordanem terras acceperant: quan-
 do eas putauerunt se ab vnitatem sui populi separasse. Pagani vero magis nos blasphemare pos-
 sunt de legibus: quas cōtra idolorum cultores christiani imperatores tulerūt: & tū ex eis mul-
 ti correcti: & ad deum viuum vtrūq; conuersi sunt: & quotidie cōuertūtur. Sed plane & iu-
 dæi & pagani: si tam paucos putaret esse christianos: q̄ pauci vos estis: qui solos vos christia-
 nos esse perhiberis: nec blasphemare vos dignarentur: sed & nunq̄ ridere cessarent. Non time-
 tis ne vobis dicat iudei: Vbi est q̄ Paulus vester ecclesiā vestrā intelligit: vbi dictū est: Letare
 sterilis: quæ nō parit: eripe & exclama: quæ nō parit: quā multi filii desertæ: magis q̄ eius quæ
 habet viri! Proponis multitudinē christianorū multitudinē iudeorū: si Christi ecclesia est pau-
 citas vestra! Hocine illis dicturi estis! Ideo magis iusti sumus: quia pauci sumus: nec attendi-
 tis eos responsuros: quodlibet vos esse dicatis: nō tamē estis illi de quibus dictum est: Multi si
 filii desertæ: si tam exigui numero remansistis! Hic tu oppositurus es exemplū iusti illi⁹ in di-
 luuiū: qui cum domo sua solus liberari dignus inuentus est. Vides ergo adhuc q̄ longe sis a
 iustitia profusus. Donec ad septē remaneas: quibus tu sis octauus: iustum te esse nō dicimus: si
 tamen non istam iustitiam sicut dicebam præcipuit aliquis ante partem Donati: & cum suis
 septem iusta aliqua causa cōmotus: se longe alibi separauit: & mūdū huius diluuiū liberauit
 Qd cū ignoretis an factum sit: atq; ira vobis inauditū: sicut multis populis christianorū in lō-
 ginq; terris constitutorum nomē Donati inauditū est: incerti estis vbi sit ecclesia. Ibi enim
 erit: vbi primū fortitā factū est qd postea vos fecistis: si potuit eē vlla iusta causa: qua vos a cō-

Psal. 47.

Gal. 4.

Communionem omnium gentium separare poteris. Nos autem ideo certi sumus: neminem se a cōmunione omnium gentium iuste separare potuisse: quia non quisque nostrū in iustitia sua: sed in scripturis diuinis quaerit ecclesiam: & vt promissa est reddi conspiciat. Ipsa est enim de qua dicitur: Sicut lilium in medio spinarum: ita proxima mea in medio filiarū. Quae nec spinæ dici possent: nisi malignitate morum: nec filiae nisi communionem sacramentorum. Ipsa est quae dicitur: A finibus terræ ad te clamaui cum audiretur cor meum. Quae in alio psalmo dicitur: Tediūm detinuit me a peccatoribus derelinquentibus legem tuam: & vidi inferos & tabeſcebā. Ipsa est quae dicitur sponſa sua: Vbi pascis: vbi cubas in meridie: ne forte fiam sicut opera super greges sodalium tuorum. Id est qđ alibi dicitur: Dexteram tuam notam fac mihi: & cruditos corde in sapientia. In quibus luce fulgentibus & charitate feruentibus: qua in meridie requie ſciscine forte velut opera: id est occulta & ignotata: it tuam nō in gregem tuum: sed in greges sodalium tuorum: id est hæreticorum. Quos ita sodales dicit: sicut spinas illas filias: propter cōmunionem sacramentorum. De quibus alibi dicitur: Tu vero vnanimis meus & dux meus & notus meus: qui simul mecum dulces capiebas cibos: in domo domini ambulauimus cum consensu: Vniat mors sup illos: & descendāt in infernū viuētes: sicut Darian & Abiron: impiæ separationis auctores. Ipsa est cui cōtinuo respondet ut: Nisi cognoueris temet ipsam o pulchra inter mulieres: exi tu in vestigiis gregū: & pasc hædos tuos in tabernaculis pastoriū. O responſio dulcissimi sponſi: Nisi cognoueris temet ipsam inquit: Quia vtiq; non potest ciuitas abscondi supra montē cōſtituta: & ideo nō es opera: vt incurras in greges sodalium tuorū. Ego em̄ sum mons paratus in cacumine montiū: ad quem veniēt vniuerſæ gentes. Nisi ergo cognoueris temet ipsam nō in verbis calumnioſis: sed in testimoniis librorum meorum: Nisi cognoueris temet ipsam: quia de te dictum est: Potrige longius funiculos: & palos validos confirma: etiam atq; etiam in dexteram atq; ſiniſtram extende. Semen enim tuum hæreditabit gentes & ciuitates quæ deſertæ erant inhabitabis. Non est qđ metuas: præualebis em̄ nec erubescas qđ deſpectibilis fueris. Confuſionem enim in æternum obliuifceris: ignominie vidualitatis tuæ non eris memor. Ego em̄ sum dominus qui facio te: dominus nomen ei. Ex q̄ erit te ipſe deus Israel vniuerſæ terræ vocabitur. Nisi cognoueris temet ipsam o pulchra inter mulieres: quia de te dictum est: Concupiuit rex ſp̄ciem tuam: quia de te dictum est: Pro patribus tuis nati sunt tibi filii: conſtituit eos principes ſuper omnem terram. Nisi ergo cognoueris temet ipsam: exi tu nō ego te eiicias: sed exi tu vt dicatur de te: Ex nobis exierunt ſed non erant ex nobis. Exi tu in vestigiis gregū: non in vestigiis meis: sed in vestigiis gregū: nec vnus gregis: sed gregum diuerſorum & errantium. Ex pasc hædos tuos: nō sicut Petrus cui dicitur: Pasc oves meas: sed pasc hædos tuos in tabernaculis pastoriū: non in tabernaculo paſtoris: vbi est vnus grex & vnus paſtor. Cognoscit em̄ ſemet ipſam: ne hoc ei contingat: quia eis contingit hoc qui ſe in illa non cognouerunt. Ipsa est de cuius paucitate dicitur in comparatione multorum malorum: quia anguſta & arcta via eſt quæ ducit ad vitam: & pauci ſunt qui ambulant in ea. Et tu ſiſ ipsa eſt de cuius multitudine dicitur: Sic erit ſemē tuum: ſicut ſtellæ cæli: & ſicut arena maris. Idē quippe fideles ſancti & boni: & in comparatione plurimorū malorū pauci ſunt: & p̄ ſe ipſi multi ſunt: quia multi filii deſertæ: magis q̄ eius q̄ habet vintū. Ex multis ab oriēte & occidēte veniēt: & tēcībēt cū Abraham Iſaac & Iacob in regno cælorum: Et quæ exhibet ſibi deus p̄ſm abundāte amulatore bonorū operū. Ex multa miſia quæ numerare ne mo pōt: vident in Apocalypſi: ex omni tribu & lingua in ſtollis albis palmiſq; victricibus. Ipsa eſt quæ aliqui obſcurat: & tanq; obnubilat multitudine ſcandalorū: qñ peccatores intendūt arctū: vt ſagittent in obſcura luna rectos corde. Sed etiā tunc in ſuis firmiſſimis eminet. Et ſi aliquid in his verbis diuinis diſtributio faciendā eſt: fortāſſe non fruſtra dictū ſit de ſemine Abraham: ſicut ſtellæ cæli: & ſicut arena quæ eſt ad oram maris: vt in ſtellis cæli pauciores firmiores clarioreſq; intelligantur: in arena autē maritimi litoris: magna multitudo inſirmorum atq; carnalium: Quæ aliquando tranquillitate temporis quieſcit & libera apparet: aliquādo autem tribulationum & tentationum fluctibus operitur atq; turbatur. Tale tunc erat tempus: de quo ſcripſit Hilarius: vnde putaſti inſidiandum contra teſtimonia tot diuina: tanq; perierit eccleſia de orbe terrarum. Porro hoc modo dicere: nec tot eccleſias Galatæ tunc fuiſſe: quando dicebat apoſtolus: O ſtulti Galatæ: quis vos ſcincinauit: vt cum ſpiritu coeceptis: nūc carne conſumamini? Sic enim calumniari docto viro: qui tardicordes & rimidos grauiter increpabat: quos iterum parturiebat: donec Chriſtus formaretur in eis. Quis enim neſcit illo tem

Cant. 2.

Pſal. 60.

Pſal. 111.

Cant. 1.

Pſal. 89.

Pſal. 54.

Cant. 1.

Matth. 5.

Eſa. 54.

Pſal. 44.

Matth. 7.

Gen. 22.

Gal. 4.

Matth. 8.

Pſal. 101.

Gal. 3.

pore: obsecris verbis multos parui sensus fuisse delusos: vt putaret hoc credi ab Arrianis: qđ
 etiam ipsi credebant: alios autē timore cessisse & simulare consensisse: non recte ingredientem
 ad veritatem euangelii: quibus tu postea correctis sic quemadmodum notum est: nolles igno-
 sci: Proius non nosti literas dei. Lege enim quid de Petro scripserit Paulus: & quid inde etiā
 scripserit Cyprianus: & non tibi displiceat ecclesię mansuetudoque membra Christi dispersa
 colligere: non collecta dispergit: qđ & illi qui tunc firmissimi fuerunt: & verba hæreticorum in
 sudola intelligere poterunt: sed pauci quidem sunt in comparatione cæterorum: sed tamen
 etiam ipsi quidam pro fide fortiter exulabant: quidam toto orbe latitabāt. Sic ecclesiā quę
 per omnes gentes crescit: in frumentis dominicis conseruata est: & vsq; in finem donec omni-
 no gentes omnes etiam barbaras teneat conseruabitur. Ipsa est igitur ecclesiā in bono seminat
 qđ seminauit filius hominis: & vsq; ad messē crescere inter zizania præsumptauit. Ager au-
 tem mundus est: messis finis est sæculi. Hilarius ergo decem prouinciarum Afianarum: aut zi-
 zania non triticum arguebat: aut ipsum etiam triticum qđ defectu quodam periclitabatur: quā-
 to vehementius: tanto vtilius arguendum putabat. Habent enim etiam scripturę canonice
 hunc arguendi morem: vt tanq̃ omnibus dicatur: & ad quosdam verbum perueniat. Qđ etiā
 I. Cor. 15. am apostolus dicit ad Corinthios: Quomodo dicunt quidam in vobis: quia resurrectio mor-
 tuorum non est: Manifestat vris non omnes esse tales: verū tamen & tales non extra: sed in eis
 Vbi supra. cens: Nolite seduci: Corrupti mores bonos: colloquia mala. Sobrii estote: iusti: & nolite pec-
 care. Ignorantiam enim dei quidam habent. Ad reuerentiam vobis loquor. Qđ autem dicit
 I. Cor. 3. Cum enim sitis inter vos emulatio & contentio: nonne estis carnales: & secundum hominem
 I. Cor. 4. ambulatis: tanq̃ omnibus dicit. Et vides qđ sit græue quod dicit. Proinde nisi in ipsa epistola
 I. Cor. 4. legeremus: Gr̃as ago deo meo semper pro vobis in gratia dei quę data est vobis in Christo
 I. Cor. 4. Iesu: quia in omnibus ditati estis in illo in omni verbo & in omni scientia: sicut testimonium
 Christi confirmatum est in vobis: ita vt nihil desit vobis in vlla gratia: putarem omnes Co-
 rinthios carnales & animales: non percipientes quę sunt spiritus dei: contentiosi qđ: se
 I. Ioan. 5. cūdum hominem ambulantes. Itaq; & totus mundus in maligno positus est: propter zizania
 quę sunt per totum mūdū: & Christus p̃pitiator est peccatorū nostrorū: nō tantū nostrorum
 Matt. 14. sed totius mūdū ppter triticū qđ est per totum mūdum. Refrigescet autē charitas multorum
 ppter scandalorum abundantiam: quā comagis magis glorificatio Christi nominis congregen-
 tur in cōmunionem sacramentorum eius etiam maligni: & perseverabunt omnino p̃uerſe
 sed tamen tanq̃ palea de area dominica: non nisi vltima ventilatione separandi: nō exstinguēt
 isti frumenta dominici. In eorum quidem comparatiōe pauca: sed multa per seipsum. Nō extin-
 guent electos dei congregandos in fine sæculi: sicut euangelium loquitur. A quatuor ventris
 Vbi supra. a summis cęlorum vsq; ad terminos eorum. Ipsorum enim vox est: Saluū me fac domine: quo
 Psal. 12. modo defecit sanctus: Quoniam diminutę sunt veritates a filiis hominum. De quibus & do-
 Matt. 24. minus dicit inter abundantiam iniquitatis: Qui perseverauerit vsq; in finem huius erit.
 Deniq; non vnum hominem: sed plures in eodem psalmo loqui consequentia docent: vbi dici
 Psal. 12. tur: Tu domine seruabis nos & custodies nos a generatione hac in æternum. Propter hęc em̃
 Luc. 18. abundantiam iniquitatis: quā dominus futuram esse prædixit: etiam illud posuimus qđ: Cum
 venerit filius hominis: putas inueniet fidem in terra: Dubitatio em̃ cuncta sciētis: nostram
 in illo dubitationem præfigurauit: quando ecclesiā ex multis: de quibus multum sperauit: sic
 pe decepta: qđ aliter qđ credebant inueni sunt: sic perturbat in suis: vt de nullo facile boni aliqd
 velit credere. Ipsos qđ quorū inuētur⁹ est fidē in terra: p totū agrū cū zizaniis crescere dubita-
 re fas nō est. Ipsa est ergo ecclesiā qđ intra sagemā dominicā cū malis piscibus nata: a quib⁹ cor
 de semper & moribus separatur atq; discedit: vt exhibear viro suo gloriosam: non habens ma-
 culam neq; rugam. Corporalem autem separationē in littore maris: hoc est in fine sæculi expe-
 ctat: corrigens quos potest: tolerans quos corrigere nō valet. Non tamē propter eorum quos
 non corrigit iniquitatem: ipsam bonorū deserit vnitatem. Noli ergo frater contra diuinā itā
 Diff. 9. noli frater, multatam claratam indubitata testimonia colligere: velle calumnias ex episcoporum scri-
 ptis: quę nostrorū: sicut Hilari: siue anteq̃ pars Donati separaretur ipsius vnitatis: sicut Cy-
 priani & Agrippini. Primo quia hoc genus literarum ab auctoritate canonis distinguendum
 est. Non enim sic leguntur: tanq̃ ita eis testimonium proferatur: vt contra sentire non lice-
 at: sicut ubi forte aliter sapuerint qđ veritas possulat. In eo quippe numero sumus: vt non dede-

B

g

gnemur etiam nobis dictum ab apostolo accipere: Et si quid aliter sapitis id quod deus vobis reuelauit. Veritatem in id quod peruenimus in eo ambulemus in illa via scilicet quæ est Christus. De qua via ita psalmus loquitur: Deus misereatur nostri & benedicat nobis: illuminet vultum suum super nos: Vt cognoscamus in terra viam tuam: in omnibus gentibus salutare tuum. Deinde si sancti Cypriani episcopi & gloriosi martyris: te delectat auctoritas: quæ quidem sicut dixi a canonica auctoritate distinguimus: cur in eo te non delectat: quod vnitatem orbis terrarum: omnium gentium: & diligendo tenuit: & disputando defendit: quod eos qui se tanquam iustos ab ea separare voluissent: arrogantissimos & superbissimos iudicauit: irridens eos hoc sibi assumere: quod nec apostolis concessit dominus: ut ante tempus zizanias colligerent: tanquam ipsi paleam ferre: & aream purgare concessum sit: paleas conarentur a tritico separare: quo vnum quens peccatis alienis maculari non posse monstrauit: quæ sibi omnes impiæ seditionis auctores solum causam separationis assument quod in eo ipso in quo aliter sapuit: collegas diuersa sentientes: nec indicandos: nec a iure communionis amouendos esse decreuit. Quod in ea ipsa epistola ad lubaianum quæ in concilio cuius auctoritatem ad rebaptizandum sequi vos dicitis premissus recitata est: cum fateatur in præteritum sic esse admissos in ecclesia qui fuerant alibi baptizati: ut denno non baptizarentur. Unde illos sine baptismo fuisse arbitratur. Tantum tamen ponit vtilitatis & salutaritatis in pace ecclesiæ: ut propter illam non eos credat ab ecclesiæ munibus separari. Quia in te sicut ingenium tuum noui: facillime perspicias totam causam vestram penitus eueriam & extinctam. Si enim sacramenta cum peccatoribus communicando: sicut putatis perire ecclesia quæ fuerat in orbe terrarum: Nam vos ideo separatissimum prius tota perierat: cum sicut dicit Cyprianus: in eam sine baptismo admittiebantur: ac sic nec ipse Cyprianus habebat in qua ecclesia nasceretur: quanto magis multo posterior vester auctor paterque Donatus: Si autem illo tempore: cum in eam sine baptismo admittiebantur: erat tamen ecclesia quæ pateret Cyprianum: pateret & Donatum: manifestum est non contaminari iustos alienis peccatis: quando cum eis sacramenta communicant. Ac per hanc separationem quæ existit ab vnitatem: quæ excusatione possitis abluere non habetis: impleturque in vobis sanctæ scripturæ illud oraculum: Filius malus ipse se iustum dicit: exitum autem suum non abluit. Meritis autem Cypriani sic non æquatur: qui propter paria sacramenta nec ipsos hæreticos audet rebaptizare: sicut non æquatur meritis Petri: quisquis non cogit gentes iudicare. Sed illa Petri non tantum claudicatione: verum etiam correctio in scripturis canonicis conrinetur. Cyprianus autem sensisse aliter de baptismo: quod forma & consuetudo habebat ecclesiæ: non in canonicis: sed in suis & in concilii literis inuenitur. Correctisse autem istam sententiam non inuenitur: non incongruenter tamen de tali viro existimandum est quod correxerit: & fortasse superfluum sit ab eis qui hoc errore nimium delectati sunt: & tanto velut patrocinio carere noluerunt. Quod non desint: qui hoc Cyprianum proorsus non sensisse contendunt. Sed sub eius nomine a præsumptoribus atque mendacibus fuisse confectum. Neque enim sic potuit integritas atque notitia literarum: vnius quilibet illustri episcopi custodiri: quemadmodum scriptura canonica: tot linguarum literis & ordine ac successionem celebrationis ecclesiasticæ custoditur. Contra quæ tamen non defuerunt: qui sub nominibus apostolorum multa confingerent. Frustra quidem: quia illa sic commedata: sic celebrata: sic nota est. Verum quid possit aduersus literas: non canonica auctoritate fundatas: etiam hinc demonstrat implere conatus audacie quod aduersus eas quæ tanta notitiæ mole firmatæ sunt: sese erigere non prætermisit. Nos tamen duas ob res: non negamus illud sensisse Cyprianum: quod & stilus eius habet quandam priam faciem qua possit agnosci: & quod ibi magis contra vos nostra causa monstrat inuictior: vestra separationis præsumptio: videlicet ne macularemini peccatis alienis: quibus tota facilitate subuertitur: cum apparet in literis Cypriani: communicata esse cum peccatoribus sacramenta: cum admissi sunt in ecclesiam: qui secundum vestram & (sicut vultis) illius sententiam: baptismum non habebant: & tamen ecclesiam non perisse: sed in sui generis dignitate per totum orbem sparsa dominica frumenta mansisse: ac per hoc sic perturbati tanquam aliquem portum: sic ad auctoritatem Cypriani confugitis: videtis quæ illis scopuli vester error offendi. Si autem iam nec illos confugere audetis: sine villo luctamine naufragatis. Porro autem Cyprianus: aut non sensit omnino quod cum sensisse recitatis: aut hoc postea correxit in regula veritatis: aut hanc quasi nequam sui candidissimi pectoris cooperuit vberem charitatis: dum vnitatem ecclesiæ toto orbe crescentis: & copiosissime defendit: & perseverantissime tenuit vincu-

Petri. 4.

4. sent. dif.
6. sunt tamē

lum pacis. Scriptum est enim: Charitas cooperit multitudinem peccatorum. Accessit huic etiā
 q̄ tanq̄ sarmentum fructuosissimum si quid in eo fuerat emendandum: purgavit pater falce
 passionis. Sarmentum autem (ait dominus) qd̄ in me facit fructum: purgat illud pater meus
 vt maiorem fructum afferat. Vnde nisi quia hārens in diffusione vitis: radicem non deferuit
 vnitatis. Nam etsi traderet corpus suum vt arderet: charitatem autem non haberet: nihil ei
 proderet. Attendē adhuc paululum in litteras Cypriani: vt adueras q̄ inexcusabilem ostē-
 derit: qui se voluerit ab vnitatē ecclesię (quā deus in omnibus gentibus promisit & reddi-
 dit) quasi iustitię suę causā separare: magisq̄ intelligas q̄ sit vera sententiā paulo ante a me
 cōmēmoratā: Filius malus ipse se iustum dicit: exitum autem suum non abluit. Ponit in qua-
 dam epistola sua quā scripsit ad Antonianū: rem quandam satis rei de qua nunc agimus ne-
 cessariā: sed melius eius verba inserimus. Antecessores (ingr.) nostri quidam episcopi: istle
 in prouincia nostra dandam pacem mœchis non putauerunt: sed in totum locum poeniten-
 tię contra adulteriā clausērunt: non tamen ab episcoporum suorum collegio recessērūt: quā-
 tum catholicę ecclesię vnitatē: vel duritię: vel censurę obstatione ruperunt: vt quia
 apud alios adulteris pax daret: qui non dabat de ecclesiā separaretur: manente concordie vi-
 culo: & persenerante ecclesię catholicę indiuiduo sacramēto: actum suum disponebat & di-
 rigebat vniuersisq̄ episcopis rationem propositi sui domino redditurus. Quid ad hæc dicit
 frater Vincenti? Nempe intueris hunc tantum vitum pacificum episcopum & fortissimum
 martyrem: nihil vehementius fategisse: q̄ ne vnitatis vinculum rumpetur. Vides eum pa-
 turientem: non solum vt paruuli in Christo concepti nascantur: verū etiam ne iam nati de sa-
 nu matris excussi moriātur! Porro autem ipsam rem quā cōtra impios separatōres cōmēmo-
 rauit attende: Si adulteris cōmunicabant: qui poenitentibus adulteris pacem dabant: nū-
 quid illi qui hoc non faciebant: collegio maculabantur istorum! Si autem qd̄ veritas habendū
 qd̄ ecclesiā merito tenet: recte poenitentibus adulteris pax dabatur: illi qui in totum locū po-
 nentis contra adulteros claudēbant: imple vtq̄ agebant: qui mēbris Christi sanitatem ne-
 gabant: & clauēs ecclesię pulsantibus subtrahebant: & misericordissimę patientię deiq̄ illos
 propterea sinebat viuere: vt poenitēdo sanarent sacrificio contriti spiritus & cōtribulati cor-
 dis oblatio: dura crudelitate cōtradicebant. Nec tñ istos misericordes & pacificos cū eis Chr-
 stiana sacramēta cōmunicātes: & eos intra vnitatis teria tolerātes: donec ad litt̄ pducti sepa-
 rent: tñ imanis eorum error & impietas inquinabat: vt si inq̄naret: iā tñ ecclesiā malorum
 cōmuniōne deletā esse: & nec erat quę pareret ipsū Cyprianum. Si aut̄ qd̄ certum est p̄m-
 isset ecclesiā: certū est etiā peccatis alienis in vnitatē Christi nemini posse maculari: non ma-
 lorum factis consentientem: ne ipsis peccatis communicando pollueretur: sed propter societa-
 tem bonorum: malos tanq̄ paleas vsq̄ ad vltimam vētilationem in area dominica tolerātem.
 Quę cum ita sint: vbi est p̄sumptio sepatiōis vestrę? Nonne filii mali estis q̄ ipsi vos iustos
 dicitis: exitum aut̄ vestrum nō abluistis: iam si velim & illa cōmēmorare quę Tychonius ho-
 mo cōmuniōis vestrę scriptis suis inserit: qui magis conata vos p̄ ecclesiā catholicā scripsit
 frustra se ab Afrorum quasi traditorum cōmuniōne fecernens: quo vno eum Parmenian⁹ sus-
 focat: quid respondere poteritis: nisi qd̄ de vobis idem Tychonius dicit: & ego paulo ante reco-
 luit: qd̄ volumus sanctum est: Scribit cū ille Tychonius homo (vt dixi) vestrę cōmuniōis a-
 ducentis & septuaginta episcopis vestris conciliū Carthaginī celebratum. In quo cōcilio per
 septuaginta & quinque dies postpositis omnibus pręteritis: limatam esse sententiā atq̄ decre-
 tam: vt traditoribus immensū criminis relictis baptizari nollent: pro integris cōmunicaretur.
 Deuterio aut̄ Macrinēsem episcopū cōmuniōis vestrę dicit traditorum plebē cōgregatū
 ecclesię miscuisse: & secundum statuta illius concilii a ducentis & septuaginta episcopis ve-
 stris factū: fecisse cum traditoribus vnitatē: ei⁹ Deuterio post hoc factū iugiter comunicasse
 Donatū: Nec solū huic Deuterio sed etiā vniuersis maurorū episcopis p̄ quadraginta annos
 quos dicit vsq̄ ad persecutiōnem p̄ Macharium factā: traditoribus siue baptismo cōmunicas-
 se. Sed dicit: Quis mihi est iste Tychonius? Ille est Tychonius quē Parmenianus rescribendo
 compescit: & cum deterreret ne talia scribat: non tñ resistit ea ipsa quę scribitis sed vno sicut su-
 pra dixi: eum premittit: cum talia dicet de ecclesiā toto orbe diffusa: & q̄ neminem in eius
 vnitatē macularent aliena peccata: ab Afrorum se tamen quasi traditorum cōragione remo-
 uebat: & erat in parte Donati. Posset aut̄ dicere Parmenianus: ista ei⁹ oīa esse mentitum: Sed si
 cut idem Tychonius cōmēmorat: adhuc viuēbat multi p̄ quos hæc certissima & apertissima

esse ostēderent. Sed de his taceo: cōtēde Tychoniū esse mēitū: ad Cyprianiū te retoco: cuius mentionē ipse fecisti. Propterea secūdū scripta Cypriani: si peccatis alienis in vnitāte quisq; maculat: iam ante Cyprianiū perit ecclesiā: nec erat vnde existeret ipse Cyprianus. Si autē hoc sentire sacrilegū est: & certū est ecclesiā pmanere nemo alienis peccatis in eius vnitāte maculat: frustra filii mali iustos vos esse dicitis: exitū vestrū nō abluitis: nō purgatis. Cur ergo (in quis) nos queritis: cur sic suscipitis quos hæreticos dicitis? Vide q̄ facile breuiterq; respondeam. Querimus vos q̄ peristis: vt de inuētris gaudeamus: de q̄bus p̄ditis dolebamus. Hæreticos autē vos esse dicimus: sed anteq̄ ad pacē catholicā conuertamini: anteq̄ errore quo itectitū estis exuamini. Cū autē trāsitis ad nos: prius vtiq; relinquitis q̄d eratis: ne ad nos hæretici trās eratis. Baptiza ergo me (ings). Faciē si baptizatus nō esses: aut si Donati vel Rogati: nō Christi si baptismo baptizatus esses. Nō sacramenta christiana faciunt te hæreticū: sed praua dissensio. Nō ppter malū qd̄ pcessit ex te: negandū est bonū qd̄ remansit in te: qd̄ malo tuo habes: si nō ibi habes vnde est bonū qd̄ habes. Ex catholica em ecclesia sunt omnia dominica sacramenta: quæ sic habetis & datis: quæ admodum habebantur & dabatur: etiam priusq̄ inde exiretis. Non tamen ideo non habetis: quia ibi non estis vnde sunt quæ habetis. Nō in vobis mutam⁹ in quibus nobiscū estis. In multis enim estis nobiscum. Nam & de talibus dictum est: Quoniā in multis erant mecū. Sed ea corrigimus in q̄bus nobiscū nō estis: & ea vos hic accipere volumus: quæ nō habetis illic vbi estis. Nobiscū autē estis in baptismo: in symbolo: in cæteris dominicis sacramentis. In spiritu autē vnitatis: & vinculo pacis: in ipsa deniq; catholica ecclesia: nobiscū nō estis. Hec si accipiat: non rūc aderunt: sed pderunt quæ habetis. Non ergo sic cur putatis suscipimus vestros: sed suscipiendo efficiamus nostros: q̄ recedūt a vobis: vt suscipiant a nobis. Et vt incipiāt esse nostri: prius desinūt esse vestri. Nec nobis cōiūgi cōpellimus (operarios qui dē erroris detestamur) sed ideo nobis illos homines cōiūgi volumus: ne hoc sint qd̄ detestamur. Sed baptizauit (ings) post Ioannē Paulus apostol⁹. Nūq̄ post hæreticū? Aut si forte audeas illū amicū sponsū hæreticū dicere: & in vnitāte ecclesiæ nō fuisse: volo & hoc scribas. Si autē hoc demōstrāsim⁹ est: vel sentite: vel dicere iam tuæ prudētiæ est cōsyderare quare post Ioannē Paulus apostolus baptizauerit. Si cū post eūqualem: oēs post vos baptizare debetis. Si post maiorem: debes & tu post Rogatū. Si post minorem: debuit post te Rogatus cum presbyter baptizasset. Si aurem baptismus: qui nunc datur: ideo pariter valet in eis quibus datur: quā in his impatis meriti per quos datur: quia Christi est non eorum a quibus ministratur: puto q̄ iam intelligas: ideo Paulum dedisse quibusdam baptismum Christi: quia Ioannis baptismo fuerant baptizati: non Christi. Ioannis quippe baptism⁹ ille dictus est: sicut multis locis diuina scriptura testatur: qd̄ & ipse dominus dicit: Baptismus Ioannis vnde erat: de cælo an ex hominibus? Baptismus autem quem dedit Petrus: non erat Petri sed Christi: & quem dedit Paulus non erat Pauli sed Christi: & quem dederunt qui tempore apostolorum non caste: sed per inuidiam Christum annūtiabant: non erat eorum sed Christi: Et quem dederunt qui tempore Cypriani fundos infidiosos fraudibus rapiebant: vsurus multiplicatibus scænis augebant: non erat eorum sed Christi. Et quia Christi erat: ideo quīs non per æquales daretur: etiamen quibus dabatur æqualiter proderat. Nam sitanto melius quisq; baptizatur: quanto a meliore sub baptizatus non recte gratias agit apostolus: q̄ neminem Corinthiorum baptizauerit: nisi Crispum & Gaium: & Stephanū domum. Tanto enim melius baptizarentur: quanto erat Paulus melior: si ab ipso baptizarentur. Deniq; cum dicit: Ego plantauit: Apollo rigauit: videtur significare se euangelizasse: illum baptizasse. Nunquid melior Apollo: q̄ Ioannes? Cui ergo post istum non baptizauit: qui post Ioannem baptizauerat: nisi quia iste baptismus per quemlibet datur: Christi erat: ille autem per quemlibet datus: quīs Christo viam præpararet: tamen Ioannis erat: Inuidiose dici videtur: post Ioannem baptizatum est: & post hæreticos non baptizatur. Sed potest & hoc inuidiose dici: post Ioannem baptizatum est: & post ebriosos non baptizatur. Melius enim hoc vitium commotum: qd̄ nec occultare possunt in quibus regnat: & q̄ multi vbiq; sint: quis vel cæcus ignorat? Et tamen inter opera carnis: quæ agunt: regnum dei non possi debuit: etiam hoc ponit apostolus: vbi etiam hæreses enumerat. Manifesta autem inquit sunt opera carnis: quæ sunt fornicationes / immundities / avaritia / idolorum seruitus / veneficia / inimicitia / contentiones / amulationes / animositates / dissensiones / hæreses / inuidia / ebrietas / comestiones / & his similia: quæ prædico vobis: sicut prædixi: quoniam qui talia agunt: regnum dei nō possunt habere.

i. q. 1. ex catholica.

Psal. 94.

Matth. 23.

i. Cor. 1. 2. 3.

Gal. 5.

fidebunt. Hac ergo ratione quis baptizatum sit post Ioannem non baptizatum post haereticum
 qua ratione quis baptizatus sit post Ioannem non baptizatus post ebriosum quoniam & haeretici & ebie-
 rates in eis operibus sunt: quae opera qui agunt: regnum dei non possidebunt. Nonne tibi videtur
 quasi intolerabiliter indignum: ut cum baptizatus fuerit post eum qui non sobrie vinum bi-
 bens: sed vinum omnino non bibens: regno dei viam parauit non baptizetur post ebriosum
 qui regnum dei non possidebit? Quid hic respondetur: nisi quia ille baptizatus erat
 Ioannis: post quem Christi baptismo baptizauit apostolus: iste autem baptismus Christi est:
 quo baptizauit ebriosus: Inter Ioannem & ebriosum: a contrario multum interest. Inter bap-
 tismum Christi & baptismum Ioannis non a contrario: sed tamen multum interest. Inter aposto-
 lum & ebriosum multum interest: Inter baptismum Christi quem dedit apostolus: & bap-
 tismum Christi quem dedit ebriosus: nihil interest. Sic inter Ioannem & haereticum: a contrario
 multum interest: & inter baptismum Ioannis: & inter baptismum Christi: quem dat haereti-
 cus: non a contrario: sed multum interest. Inter baptismum autem Christi quem dedit apostolus: &
 baptismum Christi quem dat haereticus: nihil interest. Agnoscit enim sacramentorum species aequalis:
 etiam quia magna differentia est in hominum meritis. Sed da veniam: terrauit quoniam te volui de ebrio-
 so baptizate convincere: exciderat mihi cum Rogatista me habere: non cum illic quod Donatista. Pos-
 tes enim tu in tam paucis collegis tuis: & in omnibus clericis vestris: nullum inuenire forsitan ebrio-
 sum. Vos enim estis qui non ex totius orbis comunione: sed ex obsequio praepositorum omnium diuinitus
 atque omnium sacramentorum: tenetis catholicam fidem. In quo? ea solis inuenitur? est: cum venerit filius hominis:
 quoniam non inueniet fidem in terra: nec terra estis: sed caelestis in coelo habitans: nec ti-
 meris: nec attreditis: quia deus superbis resistit: humilibus autem dat gratiam. Nec vos euangelii locum? ip-
 se copulgit vbi dominus ait: Cum venerit filius hominis: putas inueniet fidem in terra? Ceterum quippe tan-
 ti praesentis nonnullos sibi superbe arrogatos hac fide dixit ad quosdam qui sibi iusti videban-
 tur: & spernebat ceteros: similitudinem hanc. Duo quidam ascenderunt in templum orare: vnus pharisae-
 us & alter publicanus: & cetera. Iam tibi qui sequuntur ipse respondeat. Inspice tam diligenter ipsos pau-
 cos vestros: verum nullus illic baptizet ebriosos. Tam enim late vastat haec pestilentia auras: & tanta li-
 bertate dominatur: ut multum mireris: si non etiam vestrum gregiculum penetrauit: quis autem
 ipsum aduerum filii hominis: vnus boni pastoris iam vos oves ab ovis separasse iactetis. Audi
 sane per me vocem dominicorum frumentorum in area dominica usque ad vltimam ventila-
 tionem inter paleam laborantium: per totum scilicet mundum: quia deus vocat terram a so-
 lis ortu usque ad occasum: vbi etiam pueri laudant dominum: quicumque vos ex occasione legis
 huius imperialis: non dilectione corrigendi: sed inimicandi odio persequitur: displicet nobis.
 Et quis res quaeque terrena: recte a quoque possideri non possit: nisi vel iure diuino: quo
 cuncta iustorum sunt: vel iure humano: quod in potestate regum est: terra: ideoque res vestras
 falso appellatis: quas nec iusti possidetis: & secundum leges regum terrenorum amittere iussi estis
 frustra: dicatis: nos eis congregandis laborauimus: cum scriptum legatur: Labores impiorum
 iusti edent. Sed tamen quisquis ex occasione huius legis: quae reges terra: Christo seruientes ad
 emendam vestram impietatem permulauerunt: res proprias vestras cupide appetit: displicet no-
 bis. Quisquis denique ipsas res pauperum: vel basilicas congregationum: quas sub nomine ec-
 clesiae tenebatis: quae omnino non debentur nisi ei ecclesiae: quae vera Christi ecclesia est? non
 per iustitiam: sed per auaritiam tenet: displicet nobis. Quisquis pro aliquo flagitio vel facino-
 re: proiectum a vobis ita suscipit: sicut suscipiuntur qui excepto errore quo a nobis separamur
 nisi sine crimine apud nos vixerunt: displicet nobis. Sed nec facile illa monstratis: et si mon-
 stratis nonnullos toleramus: quos corrigere vel punire non possumus: neque propter paleam relin-
 quimus aream dominicam: propter pisces malos rumpimus retia domini: neque propter hoc
 dos in sine segregandos: deserimus gregem domini: neque propter vasa ficta in contumeliam: mi-
 gramus de domo domini. Tu autem frater: quantum mihi videtur: si vanam gloriam homi-
 num non attendas: & infensorum contempnas opprobria: qui dicturi sunt: quare modo si
 ne dubio transies ad ecclesiam: quam veram sentire te intelligo: nec huius sententiae tuae testi-
 monia longe peto. Tu quippe in eiusdem tuae epistolae principio: cui nunc respondes: hac ver-
 ba posuisti: Cum optime inquis nouerim te: longe adhuc a fide christiana positum: & statu-
 diis olim deditum literarum: quietis & honestatis fuisse cultorem: cum postea conuersus ad
 christianam fidem: ut ex multorum relatione cognoui: disputationibus legalibus operam da-
 res: Certe si tu ad me illam epistolam misisti: haec verba tua sunt. Cum ergo fatearis me conuersum

Iacobi. 4.
Luc. 18.

Luc. 18.

23. q. 7. ca. 9.
cung.

24. q. 1. q. 9.

O

P

Q

sum ad Christum fidem: cum nec ego ad Donaristas: nec ad Rogaristas conuersus sum: sine ulla dubitatione confirmas: & prater Rogaristas: & prater Donaristas esse christianam fidem. Hec ergo fides: sicut diximus: in omnibus gentibus dilata: & secundum dei testimonium in semine Abraham benedixit. Quid igitur adhuc dubitas tenere quod sentis: nisi quia id quod non sentis vel aliquando sentis: vel aliud defendis confunderis: & dum erubescis corrigere errorem: non erubescis permanere in errore: quod utique potius erubescendum fuit. Hoc est illud quod scriptura non tacuit. Est confusio adducens peccatum: & est confusio adducens gratiam & gloriam. Confusio adducit peccatum: cum erubescit quisque prauam mutare sententiam: ne aut inconstans putetur: aut diu errasse seipso iudice teneatur. Ita descendit in infernum viuentes: id est sua perditionem sentientes: quos Dathan & Abiron & Chore hiati terrae absorpti: tanto ante furios figurauerunt. Confusio autem adducit gratiam & gloriam: cum erubescit quisque de propria iniquitate: & poenitendo in melius commutat: quod te facere piget illa perniciose confusione superat: tunc tibi ab hominibus nescientibus quid loquatur: obicit illa apostolica sententia. Si enim quod destruxi: hec eadem iterum edifico: preuaricator me ipsum constituo. Quia si dici posset etiam in eos quod veritate correcti predicant: quam peruersi oppugnabant: in ipsum Paulum primitus dicere turrin quo ecclesia Christi magnificabant deum: audientes quod euangelizaret fidem: quam aliqui vastabat. Nec quoniam putes ab errore ad veritatem: vel a quocumque seu magno seu paruo peccato ad correctionem tibi poenitentia posse transire. Sed nimis impudens error est: hinc velles calumniari ecclesiam: quam tot diuini testimonii constat esse ecclesiam Christi: qui aliter tractat illos quod eam deserunt: si hoc ipsum poenitendo corrigant: aliter illos quod in ea nondum fuerint: & tunc primum eius pacem accipiunt: illos amplius humiliando: istos lenius suscipiendo: utrosque diligendo: utrosque sanando: materna charitate seruando. Habes epistolam prolixiorē fortasse quam velles: Effer autem multo breuior: si te tantum in respondendo cogitarem. Nunc vero si tibi nihil proficit non puto nihil eis profuturum: qui eam legere cum dei timore: & sine personarum acceptioneauerint. Amen.

Ecclesia. 4.

Psal. 54.

Numeri. 16

Gala. 2.

De poeni.
dist. 1. nemi
nem.

Sancti Augustini ad Deogratias presbyteri: sex questionibus ab illo propositis se responsuri
Epistola. XLIX.

Yncrissimo fratri & copredicatore Deogratias: Augustinus in domino salutem
Questiones tibi propositas mihi delegare maluisti: non ut opinor pigritiae sed quod ea quoque ipsa quae nostri libentius per nos audis: dum nos nimis diligis. At ego propterea malebam te illas aperiri: ille ipse amicus qui eas proposuit: quantum ex hoc ostenditur: quod mihi ad quasdam epistolas non rescripsit: quasi nos veterecundae seque. Videris quae ob causam: hoc tamen suspicio: nec suspicio mea vel maliuola est vel absurda: cum & oprime noueris quantum eum diligas: quatenus mihi dolori sit: quod nondum christianus est: & utique non inconuenienter arbitror eum quae video mihi rescribere noluisse: nihil sibi a me scribi voluisse. Proinde obsecro te: ut quae admodum ego tibi parui: atque inter meas archissimas occupationes tuam sanctam mihi quam charissimam voluntatem offendere rimui: si non facerem quod petisti: ita tu quoque facias quod peto. Hoc est autem: ut breuiter quemadmodum a te sicut mihi indicasti: postulauit: oia illi respondere non graueris: quod & ante facere potuisti. Scies enim cum legeris: nihil pene a me dictum: quod ipse non nouerat: aut quod me tacente nosse non poteras. Sed hoc opus meum rogo habes cum ceteris: quorum studio scis conuenire: Tum vero illud quod flagito habeat ipse cui hoc potissimum congruit: & ceteri quos non parum ista delectant: quemadmodum dici possunt abs te inter quos & ipse sum. Vixit semper in Christo nostri memor.

2. Retra. ca.
pice. 31.

Prima quaestio solutio: Verum Christi an Lazari resurrectio conueniat promissae resurrectioni.

Souet quoddam & requiritur de duabus resurrectionibus: quod conueniat promissae resurrectioni
Miserere Verrumnam Christianam Lazari: Si Christi inquit: quomodo potest hoc conuenire resurrectioni natorum ex semine eius: qui nulla feminis condicione natus est: Si autem Lazari resurrectio conueniat asseritur: nec hec quidem congruere videtur. Si quidem Lazari resurrectio facta sit de corpore nondum tabescente: de eo corpore quo Lazarus dicebatur: natus autem multis saeculis post: ex confuso eruetur. Deinde si post resurrectionem status beatus futurus est: nulla corporis iniuria: nulla necessitate famis: quid sibi vult cibatum Christum fuisse: & vulnus ra monstrauisse: Sed si propter incredulum fecit: finxit. Si autem verum ostendit: ergo in res

g. v.

Roma. 6.

surrectione accepta futura sunt vulnera. Quib⁹ respōderetur: ideo non Lazari resurrectionem
 sed potius Christi cōgētere pmissa resurrectioni: quia Lazarus ita resurrexit: vt iteq³ moreret³
 Christus autē (sicut de illo scriptū est) surgēs a mortuis iā nō mori³: & mors illi vltra nō dōa-
 bitur. Qd³ etiā pmissum est resurrectionis in fine sēculi: & cū illo regnaturus in æternū. Sic au-
 tē nō pertinet ad resurrectionē: differētia natiuitatis Christi & nra: q³ ille sine virili semine:
 nos autē nō sine viro & femina creati sumus: sicut etiā nō pertinet ad ipsius mortis differētiā.
 Non em̄ ppter ea illius nō vera mors fuit: quia sine virili semine nat⁹ est: sicut nec ipsius primū
 hoīs/aliter exorta caro q³ nra: quādoquidē ille sine parentibus de terra creatus est: nos vero ex
 parētib⁹: aliqd³ attulit ad differētiā mortis: vt aliter ille moreretur: aliter nos. Sicut autē ad
 mortis: sic nec ad resurrectionis differētiā: valet diuersa natiuitas. Sed si nec hoc qd³ scriptū
 est de primo hoīe: similiter infideles hoīes volūt credere: querāt vel animaduertant si vel hoc
 possunt: q³ multorū animalū genera sine parentibus ex terra pcreant: q³ tñ coctōdo pariat³ etiā
 ipsa suisimile: nec ppter diuersitatē natiuitatis inter sit aliqd³ ad naturā eorūq³ pcreata sūt ex
 terra: & eorū q³ illis coeuntib⁹ orta sunt. Silite³ em̄ viuunt: similiterq³ moriunt³: quis dissimili-
 ter nata sint. Ita nō est absurdū: vt similiter resurgant corpora: q³ dissimiliter orta sunt. Huius
 modi autē hoīes non valentes inueniri: ad quā rē inter sit aliqd³ diuersum: & ad quā nō inter sit:
 vbi aduerterint aliquā distantā primordiorū: etiā omnia cōsequētia distare oportere conten-
 dunt. Possunt tales putare oleum ex adipibus non debere natare super aquam: sicut illud qd³
 ex oliua est: qm̄ longe est vtriusq³ origo dissimilis: quādo illud ex ligno: hoc ex carne pfluxerit.
 Quantū autē attinet ad illā differētiā: q³ Christi corpus nō dissolutū tūc atq³ putredine: die
 tertio resurrexit: nostra vero post longum tempus: ex quo soluta discesserant confusione / res-
 parabuntur: humanæ facultatē vtrūq³ impossibile est: diuinā autem potestati vtrūq³ facili-
 mum. Vt enim radius oculi nostri: non citius peruenit ad propinquiora: q³ ad longinquiora:
 sed vtrūq³ interualla / parili celeritate contingit: ita cū in icū oculi (sicut apostolus dicit) sit
 resurrectio mortuorū: omnipotentia dei & ineffabili nutui tam facile est quæq³ recētia: q³ diu-
 turno tempore dilapsa cadauera suscitare. Incredibilia sunt hæc quibuscūq³ in quia in experta:
 cum omnis natura rerum: tam sit plena miraculis: vt non quasi facili peruestigatione ratio-
 nis: sed videndi consuetudine: mira non sint: atq³ neq³ ob hoc nec confyderatione: nec inquisi-
 tione digna videantur. Nam ego & mecum quicūq³ inuisibilia dei per ea quæ facta sunt in-
 telligere molimur: aut non minus aut amplius admiramur: in vno feminis tū paruulo gra-
 uo omnia: quæ laudamus in arbore tanq³ licita latuisse: q³ mundi huius tam ingentem sinum
 quæ de corporibus humanis dum dilabuntur / assumit: resurrectioni futuræ tota & integra
 redditurum. Quomodo autē contrariū est: & Christū post resurrectionē cibati: & in resurre-
 ctione q³ pmitit³ ciborū indigentia nō futurā: cū & angelos legam⁹ eiusdē modi escas eodēq³
 modo sumpsisse: non ficto & inani phāscasmate: sed manifestissima veritate: nec tñ necessitate:
 sed potestate. Aliter cū absorbet terra aquam sitiens: aliter solis radius candens. Illa indigen-
 tia: iste potētia. Futuræ ergo resurrectionis corpus: imperfectæ: felicitatis erit: si cibos sumere nō
 poterit: Imperfectæ felicitatis: si cibos eguerit. Possē hīc de commutationibus corporaliū
 qualitatū: & de præpotenti valentia in inferiora corpora corporum superiorum latius
 disputare: Sed breuiter mihi respondere proposui est: & talib⁹ ingenii hoc scribitur: quæ
 admonere suffecerit. Sciat sane qui has proposuit quæstiones: Christum post resurrectionem
 cicatrices non vulnera demonstrasse dubitantibus: propter quos etiam cibum ac potum suū
 mere voluit: non semel sed sæpius: ne illud non corpus: sed spiritum esse arbitrentur: & sibi
 non solide: sed imaginatiter apparere. Tunc autem illæ falsæ cicatrices fuissent: si nulla vul-
 nera præcessissent: & tamen nec ipsæ essent: si eas esse noluisse. Voluit autem certæ dispensa-
 tionis gratia: vt eis quos ædificabat in fide non ficta: non aliud pro aliis: sed hoc quod crucifi-
 xum viderant: resurrexisse monstraret. Quid est ergo quod dicitur: Si propter incredulū
 fecit: finxit? Quasi veto si quisq³ vir fortis pro patria dimicans multa aduersa vulnera excipe-
 ret: & peritissimo medicorū qui hæc ita curare valeret: vt cicatrices nullæ apparerent: ipse po-
 tetius diceret: sic se velle sanari: vt magis essent in corpore suo vestigia vulnerū tanq³ tituli glo-
 riarum: ideo ille medicus cicatrices finxisse diceretur: quia cum per artem efficere poterit
 vt non essent: certa existente causa per artem effecit poti⁹ vt essent: q³ vno solo modo (sicut su-
 perius dixi) falsæ conuincerentur: si nulla vulnera sanarentur.

1. Cor. 15.

T

V.

Secundæ quaestionis solutio. Cum solus Christus sit via veritas & vitæ: quid ante eum ad uentum egerint tot seculorum homines.

X Tem alia pposuerunt q̄ dicerent de Porphyrio cōtra christianos: tanq̄ validiora de creta. Si Christus se inquit salutis viam dicit: gratiā & veritatē: in seip̄ solo ponit animis sibi credentibus reditū: quid egerūt tot seculorū hōes ante Christū? Vt diuinitatē inquir tempora ante Latīū regnatū: ab ip̄o Latio quasi principium humani nominis sumam⁹. In ip̄o Latio aī Albā dii culti sunt: in Alba aq̄ religiōes ritusq̄ valere templorū. Nō paucioribus seculis ip̄a Roma: longo seculorum tractu: sine christiana lege fuit. Quid inquit actū de tam innumeris animis: qui omnino in culpa nulla sunt: siquidē is cui credi posset: nō dum aduentū suū hominibus cōmodarat? Orbis quoq̄ cū ip̄a Roma in ritibus templorū caluit. Quare inquit saluator qui dictus est sese tot seculis subduxit? Sed ne inquit dicant: lege iudaica hōim vetere curatū genus: longo post tempore lex iudeorum apparuit ac viguit angusta Syriæ regionē: postea vero prorepsit etiam in fines Italos: sed post caesarem Caisum: aut certe ip̄o imperante. Quid igitur actum de Romanis animis vel latinis: quæ gratia nōdum aduentantis Christi viduatæ sunt: vsq̄ in Caesarem tempus? Huic propositioni responderetur vt primo ip̄i dicant: vt rum profuerint hominibus deotum suorum sacra: quæ constat certis temporibus instituta. Quæ si negāt aliquid profuisse ad animarū salutē: nobiscum ea destruant: & esse inania cōfiteantur. Nos quidē etiā pernicioſa monstramus: sed paruū non est vt ip̄i interim prius inania fateatur. Si vero ea defendunt: & sapienter atq̄ vtiliter afferunt instituta: quæ quod actum sit de his qui anteq̄ hac instituta essent morte perierunt. hac em̄ vtiq̄ salute atq̄ vtilitate fraudati sunt. Si autē potuerunt alio modo purgari: cur non idem modus p seueravit in posterorū? Quid opus erat instituire nouitias consecrationes: quæ antiquitus nō fuerunt? Hic si dicunt deos quidem ipsos semper fuisse: & ad liberandos cultores suos pariter vbiq̄ valuisse: pro varietate rerum temporalium ac tertēnariū: quæ scirent certis tēporibus locisq̄ congruere: in his alias atq̄ alias: alibi atq̄ alibi aliter atq̄ aliter sibi voluisse seruiri: cur hanc quaestionem christianæ religioni ingerūt: in qua nobis ip̄i pro diis suis aut respondere non possunt: aut si possunt in eo ip̄o sibi etiam pro nostra religione respondeant ita: Nihil interesse pro diuersa temporum locorumq̄ congruētia: q̄ diuersis sacramētis colatur: si quod colitur sanctum est. Sicut nihil interest pro diuersa linguarum auditorumq̄ congruentia: q̄ diuersis sonis dicatur: si quod dicitur verum est: dum hoc sane interest: q̄ linguae sonis quibus inter se sua sensa communicent: etiam homines pacto quodam societatis sibi instituire possunt. Quibus autem sacris diuinitati congruerent: voluntatem dei secuti sunt: q̄ recte sapuerunt. Quæ omnino nūq̄ defuit ad salutem iustitiæ pietatiq̄ mortalium: & siqua in aliis atq̄ aliis populis vna eademq̄ religione societatis varie celebrantur: quare⁹ fiat plurimum referre: quo & humana exhortetur vel coheret in infirmitas: & diuina non oppugnetur auctoritas. Q̄obrem cum Christum dicamus verbum dei: per quod facta sunt omnia: & ideo filium: quia verbum: nec verbum dictum atq̄ trāfactum: sed apud incommutabilem patrem incommutabile ipsum atq̄ incommutabiliter manens: sub cuius regimine vniuersa creatura spiritalis & corporalis: pro congruentia temporum locorumq̄ administratur: cuius modē randæ & gubernandæ: quid: quando: & vbi: circa eam fieri oporteat: sapientia & scientia: p̄nes ipsum est: Profecto & anteq̄ propagaret hebraeorum gentem: per quam sui aduentus manifestarionem congruis sacramētis prefiguraret: & ip̄is temporibus israelitici regni: & deinde cum se in carne de virgine accepta mortalibus mortaliter monstrauit: & deinceps vsq̄ nunc: cum implet omnia quæ per prophetas ante prædixit: & ab hinc vsq̄ in finem seculi: quo sanctos ab ip̄is direpturus est: & sua cuiq̄ retriburus: idē ip̄e est filius dei: patris coeternus & incommutabilis sapientia: per quā creata est vniuersa natura: & cuius participatione omnis rationalis anima fit beata. Itaq̄ ab exordio generis humani: quicquid in eum crediderunt eumq̄ vt cunctis intellexerunt: & secundum eius præcepta pie & iuste vixerunt: quando libet & vbi libet fuerint: per eum proculdubio salui facti sunt. Sicut enim nos in eum credimus: & apud patrem manentem: & qui in carne iam venerit: sic credēbāt in eum antiqui: & apud patrem manentem: & in carne venturum. Nec quia pro temporum varietate nūc factum annūtiatur: quod tunc futurum prænuntiabatur: ideo fides ipsa variata: vel salus ipsa diuersa est. Nec quia vna eademq̄ res: aliis atq̄ aliis sacris & sacramētis vel prædicatur aut prophetatur: ideo alias atq̄ alias res: vel alias atq̄ alias salutes oportet intelligi. Quid autem quando

fiat quod ad vnam eādemque fideliū & piorum liberationem pertinet: consilium deo tribuimus: nobis obedientia teneamus. Proinde aliis rē nobis & signis aliis aut nūc & prius oculis: postea manifestis: & prius a pauciorib⁹: & postea a plurib⁹: vna tū eādēq; religio vera significat & observatur. Nec nos eis obicim⁹: q̄ aliter Numa P̄p̄litus: deos coleb⁹: Romani instituit: atq; aliter ab eis vel italis antea colebant. Nec q̄ Pythagoreis temporibus illa philosophia celebrata est: q̄ antea vel omnino non erat: vel in paucissimis eadē sentientib⁹: nō tamē eodē ritu videntib⁹: fortasse latebat. Sed verū illi dii veri aut colendi sunt: & verū illa philosophia animarū saluti aliquid prodest: hoc cū eis agimus: hoc in quēstionē vocamus: hoc disputando cōsuevimus. Destināt igit obicere nobis qd̄ omni fecte: & omni nominū religiōis oblici potest. Cū enī nō fortuito labis sed diuina puidētia tpa ordinari fateant: quid cuiq; temporī aptum & opportunū sit: humanū consiliū p̄tergredit: & illinc discessit: yñ ipsa puidētia rebus consulit. Si enim dixerint propterea nō semp nec vbiq; fuisse pythagoricā disciplinā: quia Pythagoras homo fuit: neq; hoc in potestate habere potuit. Nunq̄ hoc etiā dicere possunt: eo ipso tpe quādo fuit: & in his terrarū locis vbi illa philosophia viguit: oēs q̄ eum audire potuerunt: etiam credere fecerūt: eum voluisse! Ac per hoc magis si tāta potestatis fuisset Pythagoras: & vbi vellet: & quādo vellet: sua dogmata pradicaret: et si haberet etiā cū ea potestate summam rerum p̄scentiam: nūq̄ appareret: nisi vbi & quando sibi homines credituros esse p̄nosceret. Proinde cum Christo nō obiciant: q̄ eius doctrinā nō omnes sequuntur. Sentit enim & ipsi: nequāq; hoc recte obici posse: vel philosophorum sapientiē vel etiā numini deorum suorum. Quid respondebunt: si excepta illa altitudine sapientiæ & scientiæ dei: vbi fortassis aliud diuinum consilium longe secerius latet: sine p̄iudicio etiam aliarum forte causarumque a prudentibus inuestigati queunt: hoc solum eis breuitatis gratia in huius quēstionis disputatione dicamus: tūc voluisse hominibus apparere Christū: & ap̄ eos p̄dicari doctrinā suam: quando sciebat & vbi sciebat esse qui in eum fuerant credituri! His enim temporibus & his locis: quibus euangelium eius non est p̄dicatum: tales omnes in eius p̄dicatione futuros esse p̄sciebat: quales non quidem omnes: sed tamē multi in ei⁹ corporali p̄sencia fuerunt: qui in eum nec fuscitatis ab eo mortuis credere voluerunt: quales etiam nunc multos videmus: cum tanta manifestacione de illo compleantur p̄conia prophetarum: nolle adhuc credere: & malle humana astutia resistere: q̄ tam p̄claræ atq; perspicuæ tamq̄ sublimi & sublimiter diffamata diuinæ credere auctoritati. Quid paruum & infirmum est intellectus hominis: diuinæ debet credere veritati. Quid ergo mirum si tam infidelibus plenum orbem terrarū Christū prioribus sēculis nouerat: vt eis appareret: vel p̄dicaret: & merito nollet: quos nec verbis nec miraculis suis credituros esse p̄sciebat! Neg enim in credibile est tales fuisse nunc omnes: quales ab eius aduentu vsq; ad hoc tempus: tam multos fuisse & esse miramur: & tamen ab initio generis humani: alias occultis: alias euidentius: si cur congruere temporibus diuinitus visum est: nec prophetari destitit: nec qui in eum crederent defuerunt: ab Adam vsq; ad Moysen: & in ipso populo israel: qui speciali quodam mysterio gens prophetica fuit: & in aliis generibus anteq̄ venisset in carne. Cum enim nonnulli commemorant in sanctis hebraicis libris: iam ex tempore Abraham: nec de stirpe carnis eius: nec ex populo israel: nec ex aduenticia societate in populo israel: qui tamen huius sacramenti participes fuerunt: cur non credamus etiam in cæteris hac atq; illac gentibus: alias alios fuisse: quos eos commemoratos in eisdem auctoritatibus non legamus! Ita salus religionis huius: p̄ quam hominem veram salutem vera veraciterq; promittitur: nulli vnq̄ defuit qui dign⁹ fuit: & cui defuit dignus non fuit. Et ab exordio p̄pagacionis humanæ: vsq; in finem: quibusdam ad p̄mum: quibusdam ad iudicium p̄dicatur. Ac per hoc & quibus omnino annuntiata nō est: non credituri p̄sciebantur: & quibus non credituri tamen annūciata est: in illorum exemplo demonstrantur. Quibus autem credituri annūciatur: ibi regno cælōrū & sanctorū angelorum societate p̄parantur.

Tertiæ quēstionis solutio: Quare fides catholica reprehendat ritus factorū: hostias: thuras & cætera q̄ templorum cultus exercuit: cum idem cultus a deo videatur primitus exorsus & institutus.

Am videamus eā q̄ sequit quēstionē. Accusāt ingit ritus factorū: hostias: thura: & cætera q̄ tēplōrū cultus exercuit: cū idē cult⁹ ab ipsi ingit vcl a deo quē colūt exorsus est tēporib⁹ p̄scis: cū inducīt de p̄mit⁹ eguisse. Huic rēpōdēt qm̄ ex illo scripturæ

Gen. 4.

Psal. 5.

10. de Ciuitate dei ca.
19. & 20.

Psal. 103.

Psal. 95.
1. Ioan. 5.
1. Cor. 10.

rū nostrarū locū hęc questio pposita agnoscit: ubi scriptū est: Cain ex fructib⁹ terra: Abel autē ex primitiis ouis obtulisse munus deo. Hinc potius esse intelligendū q̄ sit res antiqua sacri-
ficiū: qd nō nisi vni deo vero offerri oportere: yeraces & sacra lra monēt: nō q̄ illo egeat de⁹:
cū in eisde ipsi s̄is apertissime sit scriptū: Dixi dñs: deus meus es tu: qm̄ bonorū meorum non
eges: Sed quēiā in his: vel acceptādis vel reprobādis vel p̄cipiendis: nō nisi hoib⁹ consulat.
Nobis em̄ p̄dest colere desinō ipsi deo. Cū ergo inspirat & docet qd colēdus sit: non solū sua
nulla in digētia facit: sed nra maxima vtilitate. Significatiua sūt autē oīa talia sacrificia: & qua
runda rēdū similitudinē: quib⁹ admoneri nos oportet ad ea ipsa quos similitudines sunt: sū-
te scrutanda: siue noscēda: siue recolēda. De qua re quantū satis est differendū: nō breuis ser-
mo flagitandus est: quo nūc respondere nobis ppositū non est: p̄sertim quia in aliis opusculis
B sacrificiorū veteris testamenti: tanq̄ ymbriū figurisq̄ futurorū copiose locuti sunt. Hoc sane
nec in ista breuitate prateritū est: q̄ templum: sacerdotē: sacrificiū: & alia quēcūq̄ ad hęc
pertinentia: nisi vni vero deo deberi nōsent dii falsi: hoc est dāmones: q̄ sunt p̄uaticatores
angelimūq̄ hęc sibi a cultoribus suis quos decipiūt expectissent. Verū hęc cū exhibentur deo
secundū eius inspirationem atq̄ doctrinā: vera religio est: Cū autē dāmonib⁹ secūdū eorū
impiam superbiām: noxia sup̄sticio. Quapropter: qui christianas literas vtriusq̄ testamēti sci-
unt: non hoc culpant in sacri legis titibus paganorum: q̄ cōstruant templa: & insistant vasa
dortia: & faciant sacrificia: sed q̄ hęc idolis & dāmoniis exhibeat. Et idola quidem omni sensu
ceteris: quis dubitet? Vt et metiā cum his locant sedibus: honorabili sublimitate: vt a precan-
tibus atq̄ immolantibus attendantur: ipsa similitudine animatorū membrorū atq̄ sensu-
um: quib⁹ insensata & examinata afficiunt infirmos animos: vt vere ac spirare videantur
accedente p̄sertim veneratione multē udinis: qua tantus eis cultus dei impenditur. Quib⁹
morbidis & pestilentiosis affectibus medetur scriptura diuināque rē quidē notā sed ra-
men salubri remedio admonitionis inculcat dicens: Oculos habent & nō vident: aures habēt
& non audiunt: & cetera talia. Hęc enim verba quo magis aperta & populariter vera sunt
eo magis incutiunt salubrem pudorem illis: qui cū talibus simulacris diuinū cū timore cultū
exhibent: eaq̄ viuētiū similia venerantes: adorant: eiq̄ cōtinentur: eiq̄ velut p̄sentibus
preces allegant: victimas immolant: vota persoluunt: sic afficiunt omnino vt ea sensu caren-
tia putare non audeant. Ne arbitrentur autē isti hoc solum nostros libros velle sonare: q̄ huiusce
modi affectus humano cordi ex idolis innascitur: apertissime scriptum est: Quā oēs dii genti-
um dāmonia. Vñ & apostolica disciplina nō solum dicit: quod apud Ioannē legitur: Fratres
cauete a simulacris: veretia qd apud Paulū: Quid ergo? Dico q̄ idolis immolāt sit aliqd aut
idolū est aliqd! Sed q̄ immolāt gētes: dāmoniis & nō deo immolāt: nolo autē vos socios fieri
dāmoniorū. Vnde satis intelligi pōt: nō rā ipsam immolationē: nā vero deo p̄fici sancti imo-
lauerunt: sed q̄ diis falsis & impiis dāmoniis immolatur: rēphēdi a vera religioe: in sup̄sticio
C tas ad societate dāmoniorū: cui p̄paratur ignis æternus: sicut regnū æternū societati san-
ctorū. Negi illinc excusant impij sua sacrilega sacra & simulacra: q̄ eleganter interpretant qd
quæq̄ significant. Oīs quippe illa interpretatio ad creaturā refertur: nō ad creatorē: cui vni
debetur seruitus religionis illa q̄ vno nōie latria græce appellatur. Nec nos dicimus terrarū
maria: cælū: solē: lunā: stellas: & quasdam non in promptu sitas cælites potēstates esse dāmo-
nias: sed cum omnis creatura partim corporalis sit: partim vero incorporealis: quam etiam spi-
ritalem vocamus: manifestū est id qd a nobis pie ac religiose fita vilitate animi pficiētiq̄
creatura spiritalis est: & omni corporali p̄ponēda. Vñ colligitur corporali creaturæ nō esse
sacrificandū. Restat spiritalis: q̄ vel pia: vel impia est: Pia scilicet in hominib⁹ & angelis iustis
& deo rite seruientibus: Impia vero in hominibus & angelis iniquis: quos etiam dāmones di-
cimus. Ac per hoc nec spiritali quib⁹ iustæ creaturæ sacrificandū est. Quoniam quantoma-
gis pia est & subdita deo: tanto minus se tali honore dignatur: quem scit non deberi nisi deo.
Quanto ergo perniciosus est sacrificare dāmoniis: hoc est iniquæ spiritali creaturæ: quæ in
D hoc proximo & caliginoso cælo inhabitans: tanq̄ in aëreo carcere suo p̄destinata est suppli-
cio sempiterno? Quid etiam cum se homines superioribus cælestibus potēstatibus: q̄ nō
sunt dāmonia: sacrificare dicūt: & solius nominis interesse arbitrant: q̄ illi deos nos eos ange-
los appellamus: non se opponunt eis ludificandis multiplici fallaciā: nisi dāmones qui errore

delectantur & quodammodo pascuntur humano quoniam sancti angeli non approbāt sacrificium: nisi quod ex doctrina verę sapientię: veręq; religionis offertur vni vero deo: cui sancta societate deseruiūt. Proinde sicut impia superbia: siue hominum: siue demonum: sibi hos diuinos honores exhiberi vel iubet vel cupit: ita pia humilitas vel hominum vel angelorum sanctorum: hæc sibi oblata recusauit: & cui deberentur ostendit. Cuius rei manifestissima in sacris literis nostris exempla monstrant. Dispersita autē diuinis eloquiis sacrificia per temporum cōgruentia: vt alia fierent ante manifestationē noui testamenti: qđ ex ipsa vera & in vniuerso sacerdotis victimarum: hoc est effuso Christi sanguine ministratur: & aliud nunciat huius manifestationi est congruū: qui iam declarato nomine christiani appellamur: offerimus: nō solum euāgelicis: verum etiam propheticiis literis demonstratur. Mutatio quippe non deum ipsius religionis: sed sacrificiorū & sacramentorū impudēt nūc videre & prædicare: nisi fuisset ad prædicta. Quęadmodū enim vn⁹ idē homo: si deo mane aliud offerat: aliud vespere: pro cōgruentia diurni tēpis: non deū mutare: non religionē: sicut nec salutem: qui alio modo maneat: alio vespere saluat: ita in vniuerso tractu seculorū cum aliud oblatū est ab antiquis sanctis: aliud ab eis q̄ nūc sunt offert: nō humana p̄sumptio: sed auctoritate diuina tēporibus cōgrua sacra mysteria celebrant: non deus aut religio commutatur.

Quartę quęstionis solutio: Quōd Christus cū in euāgelio dixerit: Qua mēsurā mēsi fueritis: remetiet & vobis: alio loco min⁹ sibi nō credentib⁹ æterna supplicia: & sic poenā infinitam pro temporali peccato.

Matth. 7.

E Am nunc deinde videamus: quale sit qđ de mensurā peccati atq; supplicii p̄posuit: sic euāgelio calumniatus. Minatur inquit Christus sibi non creditibus: æterna supplicia: Et alibi ait: In qua mēsurā mēsi fueritis remetiet vobis: Satls inquit ridicule atq; contrarie. Nam si ad mensuram redditurus est p̄enam: & omnis mensura circumscripta est sine temporis: quid sibi volunt min⁹ infiniti supplicii? Itā quęstionē a quacūq; philosopho esse obiectā atq; p̄positā difficile est credere. Quippe qui ait: omnis mensura circumscribitur tēpore: quasi non soleat nisi temporū esse mensura: sicut horarum: & dierū: & annorū. Vel sicut dicimus breuē syllabā simplicem habere tēporis: ad syllabam longam. Puto enim modios: & rabones: vinas & amphoras: non temporum esse mensuras. Quomodo ergo omnis mensura circumscribitur tempore? Nonne ipsi dicunt: solem istum sempiternum esse: qui tamē quantum sit ad terram: mensuris geometricis perscrutari audent & renuntiare? Qđ siue possint siue non possint: constat eum tamen propriam sui orbis habere mensuram. Quia et si comprehendunt quantum sit: mensuram eius comprehendunt: et si hoc non assequuntur: mensuram eius vtriq; non comprehendūt: nec ideo nulla est: quia homines eā nosse nō possunt. Potest igitur aliquid & sempiternum esse: & certam sui modi habere mensuram. Secundū ipsos enim de solis æternitate locutus sum: vt sua sententia conuincantur atq; concedant esse posse aliquid cum mensura sempiternū. Ac sic non ideo putent non esse credendum de supplicio sempiterno: quod minatus est Christus: quia idem dicit: In qua mensura mēsi fueritis remetiet vobis. Si enim dixisset: quod mēsi fueritis: hoc remetiet vobis: etiam sic non omnino ad eandem rem ex omni parte necesse esset referre sententiam. Possumus enim recte dicere: quod plantaueris: hoc decerpes: quis nemo plantet pomum sed lignum: decerpit autem pomum magis q̄ lignum: sed illud dicimus secundum arboris genus: quia non ficum plantatus vnde nucem decerpas. Ira dici posset: quod feceris parieris: nō vt si stuprum feceris: stuprum pariaris: sed quod peccato isto fecit legis: hoc ei lex faciat: id est quia legem talia prohibētem de sua vita abstulit: auferat eum etiam ipsa lex de hominum vita: quam regit. Item si dixisset quantum mēsi fueritis: tantū remetiet vobis: nec sic esset consequens: vt omni modo equales peccatis poenas intelligere deberemus. Neq; enī equalia sunt: Verbi gratia: triticū & hordeū: & profecto dici posset: quantum mēsi fueritis tantum remetiet vobis: hoc est quantum tritici tantum hordei. Qđ si de doloribus ageretur atq; diceretur: quantum dolore ingesseritis: tantum ingeretur vobis: fieri posset vt tantus dolor esset: quis tempore diuturnior: hoc est: mora maior: vi par. Neq; enim si de duab⁹ lucernis dicamus: tantum ignis iste caluit quantum ille: ideo falsum erit quia vna earum forte citius extincta est. Non itaq; si aliquid secundum aliud tantū est: secundū aliud nō est tantū: quia non omnino tantum est: ideo falsus est modus in quo tantum est. Cum vero dixerit: In qua mensura mēsi fueritis: remetiet vobis: cūq; manifestum sit: aliud esse mensuram in qua metitur aliqđ: aliud ipsam re-

Matth. 7.

quæ metituram fieri potest: vt in qua mensura homines mensi essent: Verbi gratia: modis tritici: in ea illis metientur millia modiorum: vt & tam multum interesset in quantitate frumēti & nihil in mensura: vt taceam de ipsarum rerum diuersitate: quia nō solum fieri potest vt in qua mensura quisquis mensus fuerit hordeum: in ea illi metiat triticum: sed qua mensus fuerit frumentum: in ea illi metiatur aurum: & frumētī sit vnus modius: aurī autē ḡplurimi. Ita cū sine comparatione rerū ipsarū & genus & quāritas differat: dici tū rectissime potest: In qua mensura mensus est: in ea illi metitū est. Vnde autē hoc dixerit Christus: paulo superius satis elucet. Nolite inquit iudicare vt nō iudicemini. In quo est iudicio iudicaueritis: iudicabimini. Nā quid si iniquo iudicio iudicabunt: in quo iudicabunt? Absit. Nulla quippe iniquitas apud deum. Sed ita dictū est: In quo iudicio iudicaueritis: in eo iudicabimini: tanq̃m diceret: In qua volūtare benefeceritis: in ipsa liberabimini: vel in qua volūtare malefeceritis: in ipsa puniemini. Velut si quispiam ad turpē concupiscētiā oculis vrēs excacari iubere: recte vtique audiret: In quibus oculis peccastis: in eis supplicium meruisti. Iudicio eū quisq̃ animi sui seu bono seu malo vtitur: vel ad benefaciendū: vel ad peccandū. Vt nō iniquū est: vt in quo iudicat in eo iudicet. Hoc est vt in ipso animi sui iudicio poenas luat: cū ea mala patit: q̃ male iudicantem anim cōsequitur. Alia namq̃ sunt manifesta tormēta: q̃ post futura preparant: etiā ipsa ex eodem male volūtaris cardine extracta. In ipso autē alio: vbi appetitus voluntaris hominū est: humanorū mensura factorū cōtinuo poena sequit̃ culpa: plerūq̃ maior nō sentientis cecitate graciore. Ideo cū dicitur: In quo iudicio iudicaueritis iudicabimini: secur⁹ adiunxit: Et qua mensura mensi fueritis metietur vobis. In voluntate quippe ppria metietur bonus homo bona facta: & in ea merietur ei beatitudo. Irēp in volūtare ppria: metiet̃ malus homo mala opera: & in ea metietur ei miseria: qm̃ vbi quisq̃ bonus est: cū bñ vult: ibi etiam malus cum male vult: Ac per hoc ibi etiam sit vel beatus vel miser: hoc est in ipso suæ voluntaris affectu: quæ omnium factorū meritorū mensura est. Ex qualitatibus quippe voluntatum: non ex temporum spaciis: siue recte facta siue peccata metimur. Alioquin maius peccatum habere: arborescē diceret q̃ hominē occidere. Illud eū sit longa mora: ictib⁹ multis: hoc vno ictu: breuissimo tēpore. Pro quo tamen exigui temporis tam grandi peccatosi perpetua deportatione homo puniret̃: etiā multius cum illo actum q̃ dignus fuerat diceretur: quis in spatio temporali longitudo poenæ cū breuitate facinoris nullo modo sit comparanda. Quid ergo contrariū est: si erunt pariter longæ: vel etiam pariter æterna supplicia: sed aliis alia miriora: vel acriora: vt quibus rēpus æquale est non sit æqualis asperitas: propter mensuram etiam peccatorum: non in productione reפורמים in voluntate peccantium? Voluntas quippe ipsa punitur: siue animi supplicio siue corporis: vt quæ delectatur in peccatis: ipsa plectatur in poenis: & vt qui iudicat sine misericordia: sine misericordia iudicetur. Et in hac quippe sententia: ad hoc solum eadem mensura est: vt quod non præstitit: non ei præstetur. Atq̃ ita qd̃ ipsa iudicatur æternum erit: quis quod iudicauit: æternum esse nequeuerit. In eadem igitur mensura: quis non æternorū male factorum: æterna supplicia remetiuntur: vt quia æternam voluit haberi peccati perfructio: nem: æternam vindictæ inueniat seueritatē. Non autē sinit pposita breuitas responsionis meæ: vt colligam oīa: vel certe ḡplurima: quæ de peccatis: & de peccatorū poenis: sancti libri habent. Atq̃ ex his vnā erūā sine vlla ambiguitate sententiā: si tamen id valeam viribus mentis etiam si congruum nanciscar octum. Nunc tamen arbitror satis esse monstratum: non esse contrarium æternitati suppliciorum: q̃ in eadem mensura redduntur: in qua peccata commissa sunt.

Quintę quæstionis solutio: An Salomon deū habuisse filium dixerit.

H **I**stā hanc quæstionem: qui eas ex Porphyrio pposuit: hoc adiunxit. Sane etiā de illo inquit me dignaberis instruere: si vere dixit Salomō: Filium deus non habet. Cito respondetur. Non solum hoc dixit: verum etiam dixit: q̃ deus habeat filium. Apud enim sapientia loquens ait: Ante omnes colles genui me. Et quid est Christus: nisi dei sapientia? Item quodā loco prouerborum: Deus inquit docuit me sapientiam: & scientiam sanctorum cognoui. Quis ascendit in cælum & descendit? Quis collegit ventos in sinum? Quis conuertit aquam in vestimentis? Quis tenuit fines terræ? Qd̃ nomen est ei: aut qd̃ nomen est filiū eius? Horum duorum quæ in extremo commemorauī: vnum rerū ad patrem: id est: qd̃ nomen est ei: propter qd̃ dixerat: deus docuit me sapientiam: Et aliter euidenter ad filium: cum ait: aut qd̃ nomen est filiū eius: propter cetera quæ de filio magis intelliguntur: hoc est: quis

Vbi supra.

Prover. 8.
Prover. 30.

Eph. 4.

Col. 3.

Gal. 3.

Act. 1.

ascendit in celum: & descendit. Quod Paulus ita commemorat: Qui descendit: ipse est: & qui ascendit super omnes celos. Quis collegit ventos in sinum: id est animas credentium in occulo atq; seceret: Quibus dicitur: Mortui estis: & vita vestra abscōdita est cū Christo in deū. Quis cōuertit aquam in vestimentū: vt dici posset: Quotquot in Christo baptizati estis: Christum induistis: Quis tenuit fines terre: & dixit discipulis suis: Eritis mihi testes in Hierusalē & in tota Iudea & Samaria: & vsq; in fines terra.

Sexta questionis solutio. Quōd Ionas in corde piscis dicat fuisse. Quid etiā sibi velle: supra euomit: Iona cucurbitā natā: & quid causę fuerit vt hæc nasceretur.

Improbabile.

Extrema questio proposita est de Iona: nec ipsa quasi ex Porphyrio: sed tanq̃ ex irrisione paganorum. Sic enim posita est. Deinde quid sentire inquir debemus de Iona: ratum cum veste hominem fuisse in corde piscis! Aut si figura est: hanc dignaberis pandere. Deinde quid sibi etiā illud vult: supra euomit Iona cucurbitam natam: quid causę fuit vt hæc nasceretur! Hoc enim genus questionis: multo cachinnos paganis grauius irritum animaduerti. Ad hoc responderetur: q̃ aut omnia diuina miracula credenda non sint: aut hoc cur non credatur causa nulla fir. In ipsum autem Christum: q̃ tertio die resurrexit non crederemus: si fides christianorum cachinnum metueret paganorum. Cum autē hinc questionem non proposuerit amicus noster: vt rum credendum sit: vel Lazarum resuscitatum: vel se quarto die: vel ipsum Christum tertio die resurrexisse: multum miror hoc quod factum est de Iona: cū in credibili posuisset: nisi forte facilius putat mortuum de sepulchro resuscitari: q̃ viuum in tam vasto ventre belluę potuisse seruari. Vt enim omittam commemorare: quanta magnitudo belluarum marinarum ab eis qui experti sunt iudicatur: venter quem costę illę muniēbāt: quę Carthagine in publico fixę populo notę sunt: quot homines in spacio suo capere possent: quis non coniciat quanto hiatu patebat os illud quod velut ianua speculuncę illius fuit: nisi forte vt posuist: velis esse impedimento ne Iona deuorari posset illeſus: quasi per angustia sese coartauerit: qui per abruptum aeris precipitatus: sic exceptus est: vt prius reciperetur ventre bestię: q̃ dente laceraretur. Quā scriptura neq; nudum neq; vestitum in illud antrum deiectum esse dixerit: vt possit intelligi illuc etiam nudus irruisse: si forte opus erat: tanq̃ oio corium: ita illi vestem detrahito: quo facilius se beretur. Sic enim sunt homines de prophetę huius veste solliciti: quasi ut per fenestram paruam reſpiceretur in balneis intrasse dicatur: quo etiam si necesse esset intrare vestitum: vix molestum esset: non tamen mirum. Sed habent reuera qd non credant in diuino miraculo: vaporem vētris quo cibi mandescunt potuisse ita temperari: vt vitam hominis conseruaret: Quāto incredibilius ergo proponerent tres illos viros: ab impio rege in caminum missos: decumbasse in medio ignis illius: Quapropter si nulla isti diuina miracula volunt credere: alia disputatione refellendi sunt. Neq; enim debent vnum aliquid tanq̃ incredibile proponere: Quāto incredibilius ergo sed omnia quę vel talia: vel etiam mitabilia narrantur: & in questionem vocare: Et tamen si hoc quod de Iona scriptum est: Apuleius Madaurensis: vel Apollonius Tyaneus fecisse diceretur: quorū multa mirabilia: sed specie: non sapientia: sed plane fallacia: Tamen si de istis vt dixi: quos magos vel philosophos laudabiliter nominant: tale aliquid narraretur: nō iam in buccis creparet risus: sed typhus. Ita rideant scripturas nostras: quantum possunt: rideant: dum per singulos dies tales oēs pauciores se videant: vel moriendo: vel credendū implentur omnia quę prædixerunt: qui hos contra veritatem inaniter pugnāturos: vane latrāturos: paulatim defecturos: tanto ante riserunt: nobisq; posteris suis non solum ea legenda dimiserunt: verum experienda promiserunt. Non sane absurdū: neq; importune requiritur: qui d ista significet: vt cum hoc expositum fuerit: non tantum gesta: sed etiam propter aliquam significationem scripta esse credantur. Prius ergo non dubitet Iona prophetam in alio igenti marinę belluę: eriduo fuisse: qui vult scrutari: cur nam hoc factum sit. Non enim frustra factum est: sed tanta miraculo est. Si enim mouent ad fidem quę figurate tantū dicta non facta sunt: quanto magis mouere debent: quę figurate non tantū dicta sed facta sunt! Nam sicut humana consuetudo verbis: ita diuina potentia etiam factis loquitur. Et sicut sermoni humano verba notia: vltimus vſitata: moderate ac decenter aspersa: splendorem addunt: ita in factis mirabilibus congruenter aliquid significantibus: quodammodo luculentior est diuina eloquentia.

omnes plures fuerunt
actis angelis Apuleius
immo Apollonius

Angeli mortui a foris

L. Proinde quid figurauerit: quod prophetam belua illa deuoratum tertio die uiuū reddidit: cum a nobis quaeritur: cum hoc Christus exponat: Generatio inquit praua & adultera signum quaerit: & signum non dabitur ei: nisi signum Iona: propheta. Sicut enim fuit in ventre ceti: tribus diebus & tribus noctibus: sic erit filius hominis in corde terrae: tribus diebus & tribus noctibus. De ipso autem et iduo mortis domini nostri Iesu Christi: quomodo ratio reddatur: cum a parte totum intelligitur: in die primo & nouissimorum: totum tres dies id est cū filiis noctibus cōporentur: longum est differere: & in aliis sermonibus iam sapissime dictum est. Sicut ergo Iona ex nauī in alium ceti: ita Christus ex ligno in sepulchrum: vel in mortis profundum. Et sicut ille pro his qui tempestate periclitabantur: ita Christus pro his qui in saeculo fluctuant. Et sicut primo uisum est ut praeedicaretur Niniuitis a Iona: sed non ad eos peruenit propheta Iona: nisi postea quod eum certus euomuit: ita propheta praemissa est ad gentes: sed nisi post resurrectionem Christi non peruenit ad gentes. Iam uero quod tabernaculum sibi constituit: & consedit ex aduerso ciuitatis Ninive: quod ei futurum esset expectas: alterius significationis personam propheta gestabat. Praefigurabat enim carnalem populum israel. Nam huic erat & tristitia de salute Ninuitarum: hoc est de redemptione & liberatione gentium. Vnde uenit Christus uocare non iustos sed peccatores in poenitentiam. Vmbra ergo cucurbitae super caput eius: promissiones erant veteris testamenti: uel ipsa iam munera: in quibus erat utique (sicut dixit apostolus) uimbrarum futurorum: tanquam ab actu temporalium malorum in terra promissionis defensionem praebens. Vermis autem matutinus quo roedente cucurbita exaruit: id est ipse Iesus Christus occurrit: ex cuius ore euangelio diffusum: cuncta illa quae temporaliter apud israelitas uelut uimbratili prius significatione uiguerunt: euacuata marcescunt. Et cum etiam ille populus amisso hierosolymitano regno: & sacerdotio & sacrificio (quod totum uimbra erat futuri in capitiua dispersione) magno aestu tribulationis aduriret: sicut Iona (quod scriptum est) Ja solis ardeat: & dolet grauiter: & tamen dolori eius atque uimbram quam diligebat illius gentium poenitentiam praeponebat. Adhuc cachinnat pagani: & iam uermem Christi: & hanc interpretationem prophetici sacramenti superbiore garrulitate derident: diu tamē & ipsos sensum paulatim consumat. Nam de omnibus talibus Esaias propheta: per quem nobis dicit deus: Audite me qui scitis iudicium populi meus: in quorum cor de lex mea est: opera propria hominum nolite metuere: & detractio eorum ne supereminat: nec vos spernant magni duxeritis: sicut enim uelimentum: ita per tempus absumuntur: & sicut lana a tineae comeduntur: iustitia autem mea in aeternum manet. Nos ergo agnoscamus uermem matutinum: quia & in ipso psalmo cuius titulus inscribitur: Pro susceptione matutina: hoc scilicet nomine appellare dignatus est. Ego inquit sum uermis & non homo: opprobrium hominum & abiectione plebis. Hoc opprobrium de illis opprobriis est: quae iubemur non metuere: per Esaiam dicentem: Opprobria hominum nolite metuere. Ab isto verme tanquam a tineae comeduntur: quod sub eo de te euangelico: per singulos dies paucitatem suam deficiendo minoratur. Nos autem agnoscamus: & pro salute diuina humana opprobria sufferamus. Vermis est propter humilitatem carnis: fortassis etiam propter uirginis partum. Nam hoc animal plerumque de carne: uel de quacunque re terrena: sine ullo concubitu nascitur. Matutinus est: quia diluculo resurrexit. Poterat uero & illa cucurbita & sine ullo uermiculo ardescere. Postremo si habebat deus adhuc uermem necessarium: quid opus erat addere matutinum: nisi ut ille uermis agnosceretur: qui cantat pro susceptione matutina: Ego autem sum uermis & non homo! Quid ista propheta iam ipso rerum effectu & adimplerione lucidius! Si irritus est uermis iste cum penderet in cruce: sicut in eodem psalmo scriptum est: Locuti sunt labiis & mouerunt caput: Sperauit in deum: eruat esum saluum faciat eum quoniam uult eum: Cum completa sunt quae praedixit: Foderunt manus meas & pedes meos: dinumerauerunt omnia ossa mea: ipsi uero considerauerunt: & conspexerunt me: diuiserunt sibi uelimenta mea: & super uestem meam miserunt sortem: quod tanta manifestatio futurum in libro antiquo prophetatur: quanta manifestatione factum in nouo euangelio recitatur! Sed si in hac humilitate (ut dicere coeperam) iste uermis irritus est: nunquid adhuc irridendus est: cum ea compleri cernimus: quae consequentia psalmus ipse habet: Comme morabuntur & conuertentur ad dominum uniuersi fines terrae: Et adorabunt in conspectu eius uniuersae patriae gentium: Quoniam dominus est regnum: & ipse dominabitur gentium! Sic commemorari sunt Niniuiter: & conuersi sunt ad dominum. Hanc salutem poenitentiae gentium tantum ante praefiguratam in Iona: dolebat israel: sicut nunc dolet umbra nudatus & aestu lauciat.

Math. 11.
De questionibus euangelii. lib. 1. ca. 3.

Luc. 9.

Col. 3.

Vermis matutinus christi
de quo ps. 21.

Esa. 51.

Psalmus. 11.

Cur uermis

Psalmus. 11.

non in sola Africa (sicut isti impudentissima vanitate delirant) sed toto orbe terrarum diffusa. Testimonis enim diuinis lites suas praeferunt: quia in causa Caecliani quondam ecclesiae Carthaginensis episcopi cuius et iminia obiecerunt quae nec potuerunt pbare nec possunt se ab ecclesia catholica: hoc est ab vnicatē omnium gentium diuiserūt. Quis & si vera essent quae ab eis obiecta sunt Caecliano: & nobis possent aliquando monstrari ipsum iam mortuum: an thesaurisaremus: sed tamen ecclesiam Christi quae non litigiosis opinionibus fingitur: sed diuinis ac testationibus a probatur: propter quemlibet hominem relinquere nō debemus: quia bonum est considerare in domino: q̄ considerare in homine. Neq̄ enim (quod sine iniuria innotet) illius dixerim q̄ peccatur Caeclianus: ideo haec editatem suam perdidit Christus: Facile est hominis seu vera seu falsa de altero homine credere: sed scelerata impudentia est: propter criminā hominis: quae orbi terrarum non possit ostendere: communionem orbis terrarum vel le dominare. Verum Caeclianus a traditoribus diuinorum codicum fuerit ordinatus: & nescios non vidit ab inimicis eius audiui. Non mihi de lege dei: non de p̄conio prophetarum: non de sanctitate p̄sulis: non de apostolo Christi: non de Christi eloquio recitatur. Ecclesiam vero toto terrarum orbe diffusam: cui non communicat pars Donati: vniuersarū scripturarum testimonia consona voce proclamant. In semine tuo benedicentur omnes gentes: Lex dei dicit. Ab ortu solis vsq̄ ad occasum sacrificium mundum offertur nomini meo: quoniam glorificatum est nomen meum in gentibus: Per prophetam de⁹ dixit. Dominabitur a mari vsq̄ ad mare: & a flumine vsq̄ ad terminos orbis terrarū: Per psalmum domin⁹ dixit. Fructificans & crescens in vniuerso mundo: Per apostolū dominus dixit. Eritis mihi testes! Hierusalem: & in tota iudea: & in Samaria: & vsq̄ ad fines terrae Filius dei ore suo dixit. Caeclianus ecclesiae carthaginiensis episcopus huius litibus accusat. Ecclesia Christi in omnibus gentibus constituta diuinis vocibus cōmendatur. Ipsa pietas: veritas: charitas: nos non permittit cōtra Caeclianum eorum hominum accipere testimonium: quos in ecclesia non videmus: cui deus perhibet testimoniu. Qui enim diuina testimonia non sequunt: pondus humani testimonii per diderunt. Addo q̄ Caecliani causam: ipsi ad imperatoris Constantini iudicium accusando miserunt: immo vero ipsum Caeclianum post episcopalia iudicia: vbi eum opprimere non potuerunt: ad supradicti imperatoris examen perinacissimis persecutoribus per duxerunt. Et quod in nobis modo reprehendunt vt decipiant imperios dicentes: non debere christianos contra inimicos Christi aliqd a christianis imperatoribus postulare: ipsi priores fecerunt. Qd etiam in collatione: quā simul apud Carthaginem habuimus: negare non ausi sunt: immo & gloriari ausi sunt: q̄ apud imperatorem maiores eorum criminaliter Caeclianum fuerint insecuti: insuper addentes mē daciū q̄ eum illic vicerint: fecerint q̄ dānari. Quō ergo nunc ipsi non sunt persecutores: qui cum accusando persecuti sunt Caeclianum: & ab eo fuerint superati: falsam sibi gloriam impudentissimo mendacio arrogare voluerunt: non solum culpam non putantes: verumetiam pro sua laude iactantes: si probarent Caeclianum maioribus suis accusantib⁹ fuisse damnatū. Quemadmodum autem in ipsa collatione modis omnibus victi sunt: quoniam valde proluxa sunt gesta: & tibi alia rebus Romanae pacis necessarii occupato: multum est vt legantur: de uariarum eorū tibi legi forsitan poterit: qd credo habere fratrem & coepiscopum meum Optatum: Aut si non habet: potest facillime accipere de ecclesia. Sirtiensi: quandoquidem liber iste suo sua prolixitate curis tuis forsitan onerosus est. Hoc enim contigit Donatistis: qd accusato ribus sancti Daniells. Sicut enim in illos leones: sic in istos conuersi sunt leges: quibus innocentem opprimere voluerit: nisi q̄ propter misericordiam Christi: magis pro eis sunt istae leges quae illis videntur aduersae: quoniam multi per illas correcti sunt: & quotidie corriguntur: & se esse correctos: atq̄ ab illa furiosa pernicie liberatos gratias agunt. Et qui oderant diligunt: molestasq̄ sibi fuisse salubres rimas leges quantum in infamia detestabantur: tantū recepta sanitate gratulantur: & in residuos cum quibus fuerant perituri: iam simili dilectione nobiscum vt pariter infemus ne illi periant: excirantur. Molestus est enim & medicus furenti frenetico & pater indisciplinato filio: ille ligandus ille cadendo: sed ambo diligendo. Si autem illos negligant & perire permittant: ista potius manifestudo falsa crudelis est. Si enim equus & mulus quibus non est intellectus: moribus & calcibus resistunt hominibus: a quibus eorum curanda vulnera contrectantur: & cum inter dentes eorum & calces saepe homines periclitentur: & aliquando vexentur: non tamen eos deserunt: donec per dolores & molestias medicinales: reuocent ad salutem: quanto magis homo ab homine: & frater a fratre: ne in aeternum pereat nō hui.

2. Retrac. 18
24. q. 2. si
forte.

q. 1. 2.

Psalm. 77.

up

q. 1. 2.

2. 1. 2.

2. 1. 2.

Gesi. 16.

Malachi. 1.

Psalm. 71.

Col. 1.

Luc. 24.

Actu. 1.

2. 1. 2.

Constantin⁹.

Caeclianus.

2. Retrac.

40.

2. Retrac. 39.

Optatus.

23. q. 4. ipsa

pietas.

- est deferendus qui correctus intelligere potest: quantum sibi præstabat beneficium: quando se persecutionem perpeti querebatur? Sicut ergo apostolus dicit: Insuperabiles cum tempore habemus operemur bonum: ad omnes qui possunt catholicorum praeceptorum sermonibus: qui possunt catholicorum principum legibus: partim per eos qui diuinis admonitionibus: partim per eos qui iussis imperialibus parent: omnes ad salutem vocantur: omnes a perniciæ reuocentur. Quia & imperatores quando pro salutem contra veritatem constituunt malas leges: probantur bene credentes: & coronantur perseverantes. Quando autem pro veritate contra falsitatem constituunt bonas leges: terrentur facientes: & corriguntur intelligentes. Quicumque ergo legibus imperatorum quæ contra veritatem dei feruntur obtemperare non vult: acquirat grande præmium. Quicumque autem legibus imperatorum: quæ pro dei veritate feruntur: obtemperare non vult: acquirat grande supplicium. Nam & temporibus prophetarum: omnes reges qui in populo dei non prohibuerunt: nec euerterunt quæ contra dei præcepta fuerant instituta: culpantur: & qui prohibuerunt & euerterunt: super aliorum merita laudantur. Rex Nabuchodonosor: cum seruus esset idolorum: constituit sacrilegam legem: ut simulacrum adoraretur: sed etiam impiæ constitutioni qui obedire noluerunt: pie fideliterque fecerunt. Idem tamen rex: diuino correctus miraculo: piam & laudabilem legem pro veritate constituit: ut quicumque diceret blasphemiam in deum verum Sidera: Misa: & Abdenago: cum domo sua penitus interiret. Hanc legem si quis contempserit: & id quod fuerat constitutum merito perpetui sunt: debuerunt dicere: quod isti dicunt: se iustos esse: quia ex lege regis persecutionem patiebantur: quod viri dicere si ita insisterent sicut isti insistant: qui diuidunt membra Christi exstiterat sacramenta Christi: & de persecutione gloriantur: quia perhibent ista facere legibus imperatorum: quas constituerunt pro veritate Christi: & iactant fallaciter innocentiam suam: et quam non possunt a domino accipere: ab hominibus querunt martyrium gloriam. Veri autem martyres illi sunt: de quibus dominus ait: Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Non ergo qui propter iniquitatem: & propter christianæ vnitatis impiam diuisionem sed qui propter iustitiam persecutionem patiuntur: hi martyres veri sunt. Nam & Agar passa est persecutionem a Sarâ: & illa erat sancta quæ faciebat illa iniqua quæ patiebatur. Nunquid & huic persecutioni: quam passa est Agar: comparandus est sanctus David: quem persecutionem est iniquus Saul? Valde vero distat: non quia patiebatur: sed quia propter iustitiam patiebatur. Et ipse dominus cum latronibus crucifixus est: Sed quos passio iugebat: causa separabat. Ideo in psalmo vox illa intelligenda est verorum martyrum: volentium se discerni a martyribus falsis: Iudicia me deus & discerne causam meam de gente non sancta. Non dixit: discerne poenam meam: sed discerne causam meam. Potest enim esse impiorum similis poena: sed dissimilis est martyrum causa: quorum et illa vox est: iniuste persecuti sunt me: adiuu me. Ideo se dignum existimauit: qui adiuuaretur iuste: quia illi persequerentur iniuste. Nam si iuste illi persequerentur: non fuerat adiuuandus: sed corrigendus. Si autem putant: quæ nemo possit iuste aliquem persequi: sicut in collatione dixerunt: illam esse veram ecclesiam quæ persecutionem patitur: non quæ facit: omnino dicere quod superius commemorauimus: si ita est: ut dicunt. Cæcilianus ad veram ecclesiam pertinebat: quando eum maiores illorum vsque ad imperatoris iudicium accusando persequerentur. Nos enim dimissis deo illum ad veram ecclesiam pertinuisse: non quia persecutionem patiebatur: sed quia propter iustitiam patiebatur. Illos autem ideo fuisse alienatos ab ecclesia: non quia persequerentur: sed quia iniuste persequerentur. Nos itaque hoc dicimus: illi vero si non querunt causas quare quisque persecutionem vel quare patitur: sed hoc putant esse signum veri christianismi: si persecutionem non faciunt sed patiuntur: sine dubio Cæcilianum in ea definitione constituunt: qui non faciebat sed patiebatur. Maiores autem suos ab ea definitione foras mittunt: qui faciebant non patiebantur. Sed hoc (ut dixi) Domitius Iudæ dicit: si ecclesia vera ipsa est quæ persecutionem patitur: non quæ facit: querant ab apostolo quam ecclesiam significat Sarâ: quando persecutionem faciebat ancillæ: liberam quippe matrem nostram caelestem Hierusalem: id est veram dei ecclesiam: in illa muliere dicit fuisse figuratam quæ agebat ancillam. Si autem melius discutiamus: magis illa persequeretur Sarâ superbiendo: quam illam Sarâ coercendo. Illa enim dominæ faciebat iniuriam: illa imponebat superbiæ disciplinam. Deinde quærosi boni & sancti nemini faciunt persecutionem: sed tantummodo patiuntur: cuius potant esse in psalmo vocem: Vbi legitur: Persequar inimicos meos: & comprehendam illos: & non conuertar donec deficient. Si ergo verum dicere vel agnoscere volu-

mus: est persecutio iniusta quam faciunt impij ecclesie Christi: & est iusta persecutio quam faciunt impij ecclesie Christi. Ista itaq; beata est: quę persecutionem patitur propter iustitiam illi vero miseri qui perfectionem pariuntur propter iniustitiam. Proinde ista profequitur diligendos illi sciendos. Ista vt corrigat illi vt evertat. Ista vt euocet ab errore: illi vt precipitent in errorem. Deniq; ista persequitur inimicos & comprehendit donec deficiant. in vanitate vt in veritate proficiant. Illi autem retribuentes mala p bonis: quia eis consilium ad aternam salutem: etiam temporalem nobis conantur auferre: sic amantes homicidia: vt in se ipsi ea perficiant: quando in alijs ppetrare nō possunt. Sicut enī charitas laborat ecclesie: sic eos ab illa perditione liberare: vt eorum nemo moriatur: sic eorum laborat furor: ut nos occidere vt suę crudelitatis pascant libidinem: aut etiam seipfos: ne perdidisse videantur occidendorū hominum potestatem. Qui autem nesciunt consuetudinem illorum: putant eos modo seipfos occidere: quando ab eorum insanissima dominatione per occasionem legum istarum quę p vniuersitate sunt constitutę: tanti populi liberantur. Qui autem sciunt: & ante ipsas leges quid facere soleant: non eorum mirantur mortes: sed recordant mores: maxime quando adhuc cultus fuerat idolorum: ad paganorū celeberrimas solemnitates ingentia turbarum agmina veniebant: non vt idola frangerent: sed vt interficerentur a cultoribus idolorum. Nam illud si accepta legitima potestate facere vellent: qd eis accidisset: possent habere qualcūq; vmbra nōis martyrum: sed ad hoc solum veniebant: vt integris idolis ipsi perimerentur. Nā singuli quiq; valentissimi iuvenes cultores idolorum: quis quot occideret: ipsi idolis vouere cōsueuerat. Quidam etiam se erudiciant armatis viatoribus ingerebant: cussuros eos se: nisi ab eis perimerentur terribiliter comminantes. Nonnunq; & a iudicibus transeuntibus extorquebant violentes: vt a carnificibus vel ab officio ferirentur. Vnde quidam illos sic illuisse phibet: vt eos tanq; pcutiendos ligati & dimitti iuberet: atq; ita eorum impetum incruentus & illesus euaderet. Iam vero per abrupta precipitia: per aquas & flūmas occidere seipfos: quorū diuinus illis ludus fuit. Hac enim eos tria mortis genera diabolus docuit: vt mori volentes: quando non inueniebant quem terrent: vt eius gladio ferirentur: p saxa se mitterent aut ignib; gurginibus donarent. Quis autem illos hac docuisse credendus est: possidens cor eorum: nisi ille qui & Saluatori nostro: vt se de pinna templi precipitat et: tanq; de lege suggestit: Cuius suggestionē a se vtrq; prohiberet: si magistrum Christum in cor de portaret. Sed quia in se diabolo potius cōcederem locum: ut si pereunt quemadmodum grex ille porcorum: quem de monte in mare turba demonum deiecit: aut illis mortibus erepti: & pio matris catholicę gremio collecti: ita liberantur: quęadmodū est a dño liberat: quem pater eius a demonio sanandū obtulit dicēs: qd aliquādo cadere in aquam: aliquādo in ignē soleret. Vnde magna in eos fit misericordia: cū etiam per istas imperatorum leges: ab illa secta: vbi per doctrinas demoniorum mēdaciloquorum mala ista didicerunt: prius eripiuntur inuiti: vt in catholica postea bonis pceptis & maioribus sanentur assueti. Nam multi eorum quorū iam in vniuersitate Christi pium fidei seruorū charitatemq; miramur: cum magna letitia deo gratias agunt: qd illo errore caruerunt vbi mala ista bona putauerunt. Quas gratias modo volentes non agerent: nisi prius etiam nolentes ab illa nefaria societate discederent. Quid de illis dicamus: qui nobis quotidie consentiunt: qd iam olim volebant esse catholici: sed inter eos habitabant: inter quos id quod volebant esse non poterant per infirmitatem timoris: vbi si vnum verbum pro catholica dicerent: & ipsi & domus eorum funditus euerterentur. Quis est tam demens: qui neget istis debuisse per iusta imperia illa subueniri: vt de tāto eruerent malotium illi quos timebant timere cogunt: & eodem timore aut etiā ipsi corrumpunt: aut certe cū se correctos esse cōfingit: correctis parcunt: quos ante timebant. Si autē seipfos occidere voluerint: ne illi qd liberādi sunt liberentur: & eo mō liberati terrene pietatem: vt dum timetur ne quidam perirent: non eruantur pditioni: qd vel iā nolebant perire: vel coerceri poterant nō pīre. Quid hic agit charitas christiana: pseruit illi qd suas mortes voluntarias & furiosas mirant: in populorū liberandorū cōparatione per pauci sint. Quid agit ergo fraterna dilectio: vtrū dū paucis trāsitorios ignes metuit caminorū dimittit: oēs aeternis ignibus gehēnariis: & tā multos vel iā volētes vel postea non valētes p catholici pacē ad vitā venire ppetuū: elingit in interitum sempiternū: cauēdo ne qdā volūtario moriantur interitusq; viuunt ad impedimentū salutis aliorum: quos non pmittit sedm Christi doctrinam viuere: vt eos doceant quocūq; tempore secundū cōsuetudinē doctrine diaboli: cā ad eas quę in illis modo timentur mortes voluntarias festinare. An potius cōferatur quos

Luc. 4.

Marci. 5.

Matth. 17.

potest: et si sponte pereant: quos conseruare non potest! Vt enim omnes viuant ardent exoptat: sed omnes ne pereant plus laborat. Gratias autem domino: q: & apud nos: non quidem in omnibus: sed valde in pluribus locis: & per alias Africa: partes: sine vllis istorum infanorū mortibus: pax catholica cucurrit & currit. Ibi autem illa funesta contingunt: vbi est tam furiosum & inutile hominum genus: qui & aliis temporibus eadem facere consueuerunt. Et prius quidem q̄ ista: leges a catholicis imperatoribus mitterentur: pacis arg: vnitatis Christi paulatim doctrina crescebat: & in eam quisq: sicut discerebat & volebat: poterat ex ipsa parte trahere: cum tamen apud illos perditorum hominum dementissimi greges: in diuersis causis quæ etiam innocentium perturbabant. Quis non dominus seruum suum timere compulsiis est: si ad illorum patrocinium confugisset? Quis euer fori minari saltem audebat auctori? Quis consumptorem apothecarum? Quis quemlibet poterat exigere debiorem: auxilium eorū defensionemq: poscentem: timore sustinere & incendiis mortisq: presentis? Perissimorum seruorum vt liberi abscederent tabulæ frangebantur: extorta debitoribus chirographa reddebantur. Quicunq: dura illorum verba contemplerant: durioribus verbis eorum quod iubeant facere cogebantur. Innocentium qui eos offenderant domus: aut deponbantur ad solum: aut ignibus cremabantur. Quidam patres familias honesto loco nati: & generoso cultu educatis vix vix post eorum cædes ablati sunt: vel vinciti ad molam: & eam in gyrum ducere tanq̄ inmensa contempnibilia: verberare adacti sunt. Quod enim de legibus auxilium a ciuilibus poteratibus a duersus eos aliquid valuit? quis in præsentia eorum officialis anhelauit? Quisq: qd illi noluisse exactor exegit? Quis eos qui eorum cadibus extincti sunt vindicare renauit: nisi q: propria de illis poenæ poscebat insania: cum aliis prouocandis in se gladiis hominum: quos vt ab eis ferirentur morte terrebant: alii per varia præcipitia: alii per aquas: alii per ignes se in mortes voluntarias vsq: uaq: mittebant: & animas feræ a se sibi illatis supplicis proieciebant! Horrebant ista plurimi in ipsa superstitione heretica constituti: & cum innocentie suæ sufficere arbitrantur:q: sibi talia displicerent: dicebatur eis a catholicis: si innocentiam vestram mala ista non polluit: quomodo dicitis orbe christiani: vel falsis vel certe ignotis Cæciliani peccatis esse pollutum? Quomodo vos nefario scelere ab unitate catholica: tanq̄ ab area dominica separatis: quæ vsq: ad tempus ventilationis necesse est vt habeat & frumentum in horreo recondendum: & paleam ignibus consumendam? Atq: ita quibsdam ratio reddebatur: vt aliqui ad unitatem catholicam: etiam inimicitias perditorum parari sustinere transirent: sed plures q̄uis id vellente: eos tamen homines quibus tanta fuerat licentia: sciendi: inimicos facere non audebant. Nonnulli quippe illos cum ad nos transissent crudelissimos passi sunt. Accidit etiam vt apud Carthaginem quendam diaconum suum nomine Maximianum: contra episcopum suum superbientem: quidam episcoporum eiusdem partis facto schismate: & in plebe Carthaginis diuisa parte Donatorum dinarent episcopum cõtra episcopum. Qd cū eorū pluribus displiceret: eundem Maximianum cum aliis duodecim: qui eius ordinationi præfetes affuerant damnauerunt: cæteris autem ad eandem societatem schismatis pertinentibus die constituto facultatem redeundi dederunt. Sed postea ex ipsis duodecim quosdam: & ex illis quibus dilatio data fuerat: post diem positum redeuntes propter pacem suam in suis honoribus susceperunt: & quoscunq: extra ipsorum communionem damnati baptizauerant: rebaptizare non ausi sunt. Cœpit hoc eorum factum contra illos pro catholica multū valere: vt ora eorum penitus clauderentur. Quæ res cum sicut oportebat: ad sanandos ab schismate animos hoim spargere instanti: & quauersum poterat: catholicorum sermonibus ac disputationib: mōstraret: eos p pace Donati & dānatos suos in honorē suū integrum suscepisse & baptismum quē damnati vel etiā dilati foris ab ecclesia eorū dederant: non aulos fuisse recedere: & orbi terrarū cõtra pacē Christi contaminationem (nescio quorū) obicere peccatorū & euacuare baptismū in illis quoq: ecclesiis datum: vnde in Africam venit ipsum euangelis: plurimi confundebantur: & manifeste veritati erubescerent: solito crebrius: & multo magis: vbicunq: ab eorum senectia respirabat aliquanta libertas. Tum vero illi sic exarserunt: & tantis sunt odiorum stimulis incitati: vt cõtra eorum insidias atq: volētiās: & apertissima lætrociniā: vix vllæ nostræ cõmunionis ecclesiæ possent esse securi: vix vlla via tuta: qua iter agerent quicunq: aduersus eorum rabiem pacem catholicam predicarent: eorumq: dementiam perspicua veritate conuincerent. Vique adeo prorsus non solum laicis: vel gubnibet clericis: sed ipsi quoq: episcopis catholicis: quodammodo proponebatur dura conditio.

Aut em tacenda erat veritas: aut eorum immanitas pferenda. Sed si veritas taceret: non sold nemo furat et ius filitio liberatus: sed multi etiam illorum seductioe pendendi. Si aut veritatis pditione furor eorum ad sciendum puocaret: aliquibus liberatis nostrisq firmatis: rursus a sequenda veritate formido impediret istimos. Cui igit angustis affligeret ecclesia: qsq existimar oia potius sustinenda: q dei auxiliu vt p christianos impatores ferret fuisse poscendū: parum attēdit nō bonā de hac negligētia reddi potuisse rationē. Qd em dicit: q cōtra ius impietates leges iustas institui noluit: non petiisse a regib⁹ terrā apostolos talia: non consyderant aliud fuisse tunc tempus: & omnia suis temporib⁹ agi. Quis enim tūc in Christū crediderat impator: q ei p pietate cōtra impietate legem ferendo seruaret: qn adhuc illud pphetici cōplebat: Quare tremuerunt gētes: & ppli meditati sunt inania: Astiterunt reges terrā: & principes conuenērūt in vñs: aduersus dñm & aduersus Christū ei⁹. Nōdū aut agebat: qd paulo post i eodē psalmo dicitur: Et nūc reges intelligite: et rudimini q iudicatis terrā: Seruite dño in timore: & exultate ei cum tremore. Quō ergo reges dño seruiūt in timore: nisi ea q cōtra ius dñi sunt: relogia seueritate phibendo atq plectendo. Aliter em seruit qa homo est: aliter quia etiam & rex est. Quia homo est: ei seruit viuēdo fideliter: qa vero etiam rex est: seruit leges iustas pcepti res & cōtraria phibentes: cōuenienti vigore sciendos. Sicut seruauit Ezechias: lucos & temp⁹ pla idolorum: & illa excelsa q contra pcepta dei fuerant extructa destruedos. Sicut seruauit lozias: talia & ipse faciendos. Sicut seruauit rex Niniuitarū: vniuersam ciuitatem ad placandū dñm cōpellendos. Sicut seruauit Darius: idolum frangendū in potestate Danieli dandos: & inimicos eius leonibus ingerendos. Sicut seruauit Nabuchodonosor: (de quo iā diximus) oēs in regno suo positos a blasphemando deo lege terribili phibendo. In hoc ergo seruiunt dño reges inquantū sunt reges: cum ea faciunt ad sciendū illi: q nō pnt facere nisi reges. Cū itaq nōdū reges dño seruierunt temporibus apostolorū: sed adhuc meditarēt inania: aduersus eum & aduersus Christū ei⁹: vt pphetay: pdicta oia cōplerēt: nō vtiq tūc possent ipterates legibus phiberi: sed potius exacerci. Sic em ordo tēporum voluebat: vt & iudei occiderent pdicatores Christi: putantes se officium deo facere: sicut p dixerat Christus: & gentes fremuerunt aduersus christianos: & omnis patiētia martyriū vincerent. Postea vero q̄ cepit impleri qd scriptū est: Et adorabunt eum omnes reges terrā: oēs gentes seruiūt illi: Quis mente sobrius regib⁹ dicat: Nolite curare in regno vestro a quo rueatur vel oppugnetur ecclesia dñi vestri: non ad vos pertineat in regno vestro: quis velit esse sue religiosus siue sacrilegus: quibus dici non pōt: non ad vos pertineat in regno vestro: quis velit pudicus esse q impudicus: Cur enim cū datum sit diuinitus homini liberā arbitriū: adulteria legibus puniātur: & sacrilegia pmittātur. An fidem non seruare leuius est aliam deo: q̄ fecimā vito? Aut si ea quæ non contēptus: sed ignorantia religionis committunt: mitius vindicāda: nunqd ideo negligenda sunt? Melius est qdē (qs dubitauerit) ad deum colēdū doctrina hoies duci: q̄ pœne timore vel dolore cōpelli. Sed non q̄ isti meliores sunt: ideo illi q̄ tales non sunt negligēdi sunt. Multis enim pfuit (qd expe rimentis pbauim⁹ & pbamus) prius timore vel dolore cogi: vt postea possint doceri: aut qd iam verbis didicerant opere sectari. Proponunt nobis qdā sententiam cuiusdam secularis auctoriss: dixit: Pudore & libertate liberos retinere: sarius esse credo q̄ metu. Hoc quidem verū est: sed sicut meliores sunt quos dirigit amor: ira plures sunt quos coercet timor. Nam vt de ipso auctore istis respondeatur: apud illum etiam legunt: Tu nisi male coactus: recte facere ne scis. Porro aut scriptura diuina & propter illos meliores dixit: Timor non est in charitate: sed perfecta charitas foras mittit timorem. Et ppet hos inferiores qui plures sunt: ait: Verbis nō emendabitur seruus durus: si enim & intellexerit non obedit. Cum dixit: verbis eum non emendari: non eum iussit deferri: sed tacite admonuit vnde debeat emendari. Alioquin non dicere: verbis non emendabitur: sed tantummodo diceret: non emēdabitur. Alio quoq loco dicit: Non solū seruum fed etiam filium indisciplinatum plagis esse coerendum. Et magno fructu. Nam tu quidem inquit percutis eum virga: animam vero eius liberabis a morte. Et alibi dicit: Qui parit baculos odit filium suum. Dauid enim qui recta fide verop intellectū: totis animæ lux viribus dicit: Sitiuit anima mea ad deum fontem viuum: quando veniam & appa rebo ante faciem dei. Et huic tali non solum temporallium poenarum: vel imperialium legum sed nec gehemarū timor est necessarius: cui tam desyderabile bonum est ad hēre: & deo: vt non solum ab ea felicitate alienari tanq magnum supplicium perhorrescat: verum etiam differrī moleste ferat. Sed tamen anteq dicant boni filii: Concupiscentiam habemus dissolui & esse cū

23. q. 4. si es desia.

Psal. 2.

4. Regū. 18.

4. Regū. 22.

lonē. 3.

Daniel. 14.

Daniel. 3.

1. Ios. 4.

Prouer. 23.

Prouer. 1.

Psal. 4. 1.

Phil. 1.

h. iiii.

23. q. 4. quis
nos,
lohi. 10.
Actuum. 9.

23. q. 6. schif
matici.

23. q. 6. schif
matici.

2. Cor. 10.
Luc. 14.

23. q. 6. schif
matici. & q.
4. 1. pla pie
tas.

23. q. 4. 1. pla
pietas.

Christo: multi prius tanq̃ mali serui & quodammodo improbi fugitiui: ad dominum suum temporalium flagellorum verberibus reuocantur. Quis enim nos potest amplius amare q̃ Christus: qui animam suam posuit pro ouibus suis? Et tamen cum Petrum & alios apostolos solo verbo vocasset: Paulum prius Saulum: ecclesie sue postea magnum edificatorem: sed horrendum antea vastatorem: non solum voce compescuit: verum etia potestate prostrauit: atq̃ in delictis tenebris seculientem: ad desiderandum lumen cordis vt surgeret: prius corporis cecitate percussit. Si poena illa non esset: non ab ea postmodum sanaretur. Et q̃n a petris oculis nihil videbat: si eos saluos haberet: non ad impositionem manus Annianae: vt eorum aperiretur obtutus: tanq̃ squamas quibus clausus fuerat inde cecidisset: scriptura narraret. Vbi est qd̃ isti clamare consueuerunt: liberum est credere vel nō credere: Cui vim Christus intulit: quē coegit? Ecce habent Paulum apostolum: agnoscat in eo prius cogentem Christum: & postea docētem: prius ferientem & postea consolantem. Mirū est autē quemō ille qui poena corporis ad euangelium coactus intrauit: plus illis omnibus qui solo verbo vocati sunt in euangelio laborauit: Et quem maior timor compulsi ad charitatem: eius perfecta charitas foras mittit timorem. Cur ergo non cogeret ecclesia perditos filios vt redirent: si perditū filiū coegerūt alios vt perirent? Quis etiā illos quos non coegerunt: sed tantūmodo seduxerunt: per terribiles sed salubres leges in eius gremio reuocentur: blandius pia mater amplectitur: & de illis multo amplius q̃ de his quos nunq̃ perdiderat prauatur. An non princeps ad diligentiam pastorem: etiā illas oues q̃ non violenter ereptas: sed blande leniterq̃ seductas: a grege aberrauerint: & ab alienis coeperint possideri: inuentas ad ouile dominicum si resistere voluerint flagellorum terrorib⁹ vel etiam doloribus reuocare: praesertim quoniam si apud fugitiuos & praedones seruos seccum dicente multiplicentur: plus habet iuris q̃ in eis dñicus character agnosceatur: q̃ in eis quos suscepiimus: nec tamen rebaptizamus: minime violatur? Sic em̃ error corrigendus est ouis: vt nō in ea corrumpatur signaculum redemptoris. Neq̃ em̃ si quisq̃ regio character assignato de ferore signetur: & accipiat indulgentiam: atq̃ ille redeat ad militiam: ille autē esse in militia in qua nō dū erat incipiens: in aliquo eorū character ille rescinditur: an non potius in ambob⁹ agnosci: & honore debito qm̃ regi⁹ est approbat? Quia ergo nō p̃stet malū esse ostendere quo coguntur: nec ad bonū se cogi oportere contendunt: sed a Christo coactū ostendunt Paulū. Imitatur itaq̃ ecclesia in istis cogendis dñm suū: q̃ prius vt neminem cogeret expectauit: vt de fide regum atq̃ gentium p̃dicatio prophetica completeretur. Etiam hinc em̃ nō absurdè intelligitur illa apostolica sententia: vbi Palus beatus dicit: Parati ṽs estis oēm inobediētiā cum completa fuerit prior obediētia vestra. Vnde & ipse dñs ad magnā cenā suā prius adduci iubet conuiuias: postea cogi. Nam cū ei serui sui respondissent: Dñe factum est qd̃ iussisti: & adhuc est locus Exite inquit in vias & sepes: & quoscūq̃ inueneritis cogite intrare. In illis ergo qui leniter primo adducti sunt: cōpleta est prior obediētia. In istis autē q̃ coguntur: inobediētia coarctat. Nā qd̃ est: Cogite intrare: cū primo dictū esset: adducite: & responsum esset: factū est qd̃ iussisti & adhuc est locus? Si miraculorum terroribus cogendos voluisset intelligi: magis ad eos q̃ pri⁹ vocati sunt diuina miracula multa facta sunt: maxime ad eos de quib⁹ dictū est: Iudci signa petite: In ipsis quoq̃ gentilib⁹ talia t̃pibus ap̃lorū miracula euāgelij cōmēdauit: vt si talib⁹ cogi iuberent: priores vt dixi pot⁹ cōuiuias coacti eē merito crederent. Quapropter si p̃cātem quam p̃ religionē ac fidē regū t̃pē quo debuit diuino munere accepit ecclesia: hi q̃ inueniūtur in viis & in sepibus: id est in haereticis & schismaticis: cogunt intrare: non quia coguntur teasphendat: sed quo cogantur attendant. Cōuiuiū domini vnitas est corporis Christi: non solum in sacramento altaris: sed etiā in vinculo pacis. De ipsis sane possumus verissime dicere q̃ ne min⁹ cogant ad bonū. Quoscūq̃ enim cogunt: non cogunt nisi ad malum. Veruntamen anteq̃ istae leges quibus ad conuiuium sanctum coguntur intrare: in Africam mittentur: non nullis fratrib⁹ videbatur: in quib⁹ & ego eram: quib⁹ Donatistarum rabies vsq̃ uag⁹ sequebatur: non esse petendū ab impatoribus: vt ipsam haerēsim iuberent oīno nō esse: poenam cōstitutam: de eis q̃ in illa esse voluissent: sed hoc potius constituerent: vt eorum furiosas violentias non paterentur qui veritatem catholicam vel p̃dicarent loquēdo vel legenter constitūdo. Quod eo modo fieri aliquatenus posse arbitrabamur: si legem piissimae memoriae Theodosij quam generaliter in omnes haereticos promulgauit: vt quisq̃ eorū episcopus vel cleric⁹ vbi libet esset inuentus: decem libris auri multaretur: expressius in Donatistas: qui se negabant haereticos ita confirmarent: vt non omnes ea multa ferirentur: sed in quorū regionib⁹ aliquas vici

lentia a clericis vel a circūcellionibus vel populis eorū ecclesia catholica pateret: vt scilicet post protestationē catholicorum: qui fuissent ista perpeſſi: iam cura ordinum ad perſoluendā multam epiſcopi ſue miniſtri cāret: tenerentur. Ita enim exiſtimabamus eis terris & nihil tale facere audientibus poſſe libere doceri & teneri catholicam veritatem: vt ad eam cogere nemo: ſed eā qui ſine ſūmūdine veller ſequeret: ne falſos & ſimulatores catholicos haberem⁹. Et quia aliis fratribus aliud videretur: iam aetate grauioribus: vel multarum ciuitatum & locorum exempla cur rentibus: vbi firmam & veram catholicam videbamus: quae tamen ibi talibus beneficiis dei conſtituta eſſet: atq; firmata: dum per priorum imperatorū leges ad communionem homines catholicam venire cogere: obtinuiſſimus tamen vt illud potius qd̄ didi ad imperatoribus peteret. Deceſſit eſt in concilio niſo: legati ad comitatū miſi ſunt. Sed dei maior miſericordia qui ſciet harum legum terror & quaedam medicinalis moleſtia: q̄ multum eſſet prauis vel frigidis animis neceſſaria: & illi duritia: quae vtrbiſ emendari non poſſet vel poteſt: ſed ſi aliquā rula ſeueritate diſcipline pō: id egre vt legati noſtri qd̄ ſuſcepit: obtinere non poſſent. Iam enim nos praeuenerant ex aliis locis quaedam epiſcoporum quere lae grauiſſimae: qui mala fuerant ab ipſis multa perpeſſi: & a ſuis ſedibus exturbati. Praecipue horrenda & incredibilis caedis Maximiani epiſcopi catholici eccleſiae Vagiens ſis effecit: vt noſtra legatio iam quid ageret non haberet. Iam enim lex fuerat promulgata: vt tantę immanitatis legiſis Donatiſtarum: cui crudelius parci videbatur q̄ ipſa ſequibat: non tantum violenta eſſet: ſed omnino eſſe non ſinceretur impune. Non tamen ſupplicio capitali propter ſeruandam etiam circa indignos manſuetudinem chriſtianam: ſed pecuniariis damnis propoſitis: & in epiſcopos vel miniſtros eorum exilio conſtitutos. Supradictum quippe epiſcopum Vagiensem quoniā apd̄ ordinariū iudicem dicta inter partes ſentētia: obtinuerat baſilicam quam illi cū catholica eſſet inuaſerunt: ſtanem ad altare irruentes horrendo impetu & furore crudeli ſuſcitibus & huiusmodi telis: lignis deniq; euſdem altaris effractis immaniter occiderunt: pugione etiam percuſſerunt in inguine: quo vulnere ſanguis effluens eum exanimem reddere: niſi ei ad vitam maior ſequiria eorum profuiſſet. Nam cum grauiter ſauciatum per terram inſuper traherent: exundanti venae pulſis obruſus ſanguinem obtinuit: cuius effuſione ita in mortem. Deinde cum ab eis tandem relictum: noſtri cum plāſmis auferre tentarent: illi irae & denotore ſuccenſi: eum deportantium manibus abtulerunt: male multatis ſugatiſq; catenatis: quos ingenti multitudine ſuperabant & facile ſatiando terrebant. Inde in quandam turrem leuatum iam deſeciſſe arbitantes: cum ille adhuc viueret abiecerunt. Sed quodam molli agere exceptus: & a quibſdam nocte tranſeuntibus per lucernam conſpectus: agnus atq; collectus: & ad religioſam domum apportatus: adhibita magna cura poſt multos dies cum ab illa deſperatione recreatus eſſet: occiſum eum tamen fama ſceleris Donatiſtarum etiam trans mare nuntiauerat. Quo poſtea q̄ venit: & vita eius inopinatiſſima apparuit: cicatricibus ſuis ram multis: tam ingentibus: tam recentibus: non fruſtra fama mortuum ſe nuntiaſſe mōſtrauit. Auxilium ergo petiuit ab imperatore chriſtiano: non tam ſui vlcendiſſi cauſae: q̄ tuēde eccleſiae ſibi credite. Quod ſi praeſertim iſſet: non eius fuiſſet laudanda patientia: ſed negligentia merito culpanda. Neq; enim & apoſtolus Paulus vitae ſuae tranſitoriae conſulebat: ſed eccleſiae dei: quando contra illos qui eum occidere conſpirauerant: conſilium illorum tribuno vt proderetur effecit. Vnde factum eſt vt eum ad locum quo fuerat perducendus: deduceret miles armatus: ne illorū pateretur inſidias. Romanas etiam leges implorare minime dubitauit: ciuem Romanum ſe eſſe proclamans: quos tunc aſſiggi verberibus non licebat. Item quod iudeis eum interimere cupientibus traderetur: Caſaris popoſcit auxilium: Romani quidem principis ſed non chriſtiani. Vbi ſaris oſtendit quid facere deberent poſtea Chriſti diſpoſitor: quando imperator es chriſtianos periclitante eccleſia reperiit. Hinc ergo factum eſt: vt impator religioſus & plus perlatiſ in notitiam ſuam talibus cauſis: mallet piſſimis legibus illius impietatis errorem oīno corrigere: & eos q̄ contra Chriſtū Chriſti ſigna portaret ad vitā re catholicam terrendo & coarctando redigere: q̄ ſauēdi tūmodo auferre licet: & errandi ac preuēdi relinquire. Iā vero cū ipſe leges veſiſſet in Africa: ſcipue illi q̄ querebat occaſione: aut ſequitū ſurētū meruebat: aut ſuos verecundabant offēdere: ad eccleſiam cōtinuo tranſiit. Multi etiā qui ſoli illiſ a parentibus tradita cōſuetudine tenebant: qualē vero cauſam ipſa hēreſis haberet: nōq̄ antea cogitauerāt: nūq̄ ſcrutari & cōſiderare voluerant: mox vbi

23. q. 3. Maxi
mianus.
Actū. 24.

Aquā. 25.

23. q. 3. Maxi
mianus.
Actū. 24.

23. q. 3. Maxi
mianus.
Actū. 24.

ceperunt aduertere: & nihil in ea dignum inuenire propter qđ tanta damna pateretur: sine
 ulla difficultate catholici facti sunt. Docuit em̃ sollicitudo quos negligētes securitas fecerat.
 Istorū autē omnīū pcedentium auctoritatem & persuasione[m] secuti sunt multi: qui minus ido
 nei erant per se ipsos intelligere: quid distat et inter Donatistarum errorem: & catholicā veri
 tatem. Ita cum magna agmina populorum vera mater in sinum gaudens recipere: emanse
 runt turbæ duræ: & in illa peste infelici animofitate sistentes. Ex his quoq; plurimi simulando
 comunicauerūt: alij paucitate latuerunt. Sed illi q; simulabant: paulatim affuscendo: & prædi
 cationem veritatis audiendo: maxime post collationem & disputationē q; inter nos & episco
 pos eorū apud Carthaginē fuit: ex magna parte correcti sunt. In quibuscūq; vero locis: ubi per
 tinacior & impacatior preualuit multitudo: cui resistere non poterant pauciores quorū erat
 melior de cōmunionē sententia: aut turbæ auctoritati paucorum potentiorum subditę in ma
 lam partem obtemperauerunt: aliquanto diutius laboratum est. Ex his sunt in quibus adhuc la
 boratur: in quo labore multi catholici: & maxime episcopi & clerici horrenda & dura p̃pessi
 sunt: quæ cōmemorare longum est: quādo quorūdā & oculi extincti sunt: & cuiuscūq; epī man⁹
 & lingua p̃cisa est: nōnulli etiā cruciati sunt. Taceo crudelissimas cedes: & domorū dep̃datio
 nes: per nocturnas aggressiones: & incendia nō solū priuatorū habitaculorū: veretiam eccle
 siarū: in quas flāmas non defuerunt q; & codices dñicos mitterent. Sed nos huiusmodi affli
 ctos malis: consequens consolatus est fructus. Nam vbiq; a p̃ditis ista cōmissa sunt: epī seruici
 us atq; perfectius vnitas christiana p̃fecit: & vberius laudatur dñs: q; donare dignatus est vt
 serui ei⁹ passionibus suis lucraretur fratres suos: & oues eius mortifero errore disperfas in pa
 cem salutis æternę suo sanguine congregarent. Potens est dñs & misericors: quem quotidie ro
 gamus vt etiā ceteris deus poenitentiam: & resipiscant de diaboli laqueis: quā captiui tenen
 tur secundū ipsius voluntatē: q; nō querunt nisi vnde nobis calumnient: & retribuant mala p
 bonis: quæ nec intelligere nouerunt: quē circa eos animum dilectionēq; seruemus: & quō eos ve
 limus secundū dñi p̃ceptum: qđ per Ezechielē pphetam pastoribus dedit: reuocare erran
 tes: & per ditos inuenire. Illi autē qđ & alibi aliqñ diximus: & qđ nobis faciūt sibi non imputāt:
 & qđ sibi faciunt nobis imputant. Quis enim nostrū velit nō solum aliqñ illorum perire: ve
 rumetiam aliquid p̃dere? Sed sicut non meruit pacem habere domus Dauid: nisi Absalon
 filius eius in bello qđ contra patrem gerebat fuisse extinctus: q̃uis magna cura mandauerit
 suis vt eum quantum possent viuū saluūq; seruarent: & esset cui poenitenti pater noster asse
 ctus ignosceret: qđ ei restitit nisi perditum flet: & sui regni pace acq̃sita suam moestitiam cō
 solari. Sic ergo catholica mater bellantibus aduersus eam qđ aliud q; filiis suis: quæ vix ex ipsa
 magna arbore: quæ ramorū suorum porrectione toto orbe diffunditur: iste i Africa ramuscu
 lus fractus est: cū eos charitate parturiat vt redeant ad radicem: sine qua veram vitam habe
 re non possunt: si aliquorum perditione ceteros tam multos collegit: p̃sertim quia isti non
 sicut Absalon casu bellico: sed spontaneo magis interitu pereunt: dolorē materni cordis lenit
 & sanat tantorum liberatione populorum. Quorū si videas in Christi pace læticias: frequen
 tias: alacritates: & ad hymnos audiendos & canendos: & ad verbum dei percipiendū celebra
 tiones: & ad huiusmodi conuentus multorūq; in eis cum dolore magno recordationem præteriti erroris: &
 cum gaudio cōsiderationem cognitæ veritatis: & cū indignatione & detestatione mendaci
 um magistrorum: q; modo cognoscant de nostris sacramentis q; falso iactauerint multorum
 etiā in eis cōfessiones: q; olim vellent esse catholici: nec inter homines tanti furoris auderent
 Horum ergo populorum congregationes per plurimas Africa regiones ab illa perditione li
 beratorum: si sub vno conspectu videres: tunc diceres nimis fuisse crudelitatis: si dū timere
 ne homines desperati: & istorū innumerabili multitudinē nulla æstimatione cōparandi: suis &
 voluntariis ignibus cremarent: isti in æternū p̃dendi: & sempiternis ignibus cruciandi relin
 querent. Si em̃ duo aliqui in vna domo habitarent: quam certissime scirem⁹ eē reuertētib⁹
 qđ id p̃nuntiantibus nollent credere: atq; in ea manere p̃sisterent: si eos inde possemus eruere
 vel inuitos: quibus imminet illā ruinā postea demonstrare: vt redire vltim⁹ sub ei⁹ p̃ciliū
 nō auderent: puto nisi faceremus nō immerito crudeles diiudicarem⁹. Porro si vn⁹ illorū no
 bis diceret: qñ i seraueritis eruere nos: me ipsū cōtinuo cruciabis: alter autē nec exire qđ inde
 nec erui velle: sed neq; necare se auderet: qđ eligerem⁹: vtrūq; ambos ruine opprimēdos relinq
 re an vno salte p̃ misericordie nostrę op̃erā liberato: alterū non nostra culpa: sed sua potius in
 terire. Nemo est tam infelix: qui non qđ fieri in talibus reb⁹ oporteat facillime iudicet. Et de

23. q. 5. q. 5. ei.

23. q. 4. ipsa
pictas.

duobus hominibus: vno scilicet per dīto & vno liberato similitudinē istam proposui. Quid ergo sentiendū est de quibusdam paucis per diris; & innumerabili multitudine populorū liberatorum? Non enim vel tot sunt illi homines qui sua volūtatē pereunt: quot liberant per istas leges ab illa pestifera & æterna pernīcie fundi: pagi; vicicellastellamunicipiūciuitates. Si autem diligentiū rem de qua loquimur cogitem? puto q̄ si plurimi essent in domo iustura & inde saltem vnus liberari possiet: atq̄ id cū facere conaremur; alii seipsos p̄cipitio necaret dolorē de cæteris nostrū de vnus saltem salute consolemur: non tamen ne se ipsos alii perderent: perire & vniuersos nullo liberato permitterem. Quid igitur de ope misericordie qd̄ p̄ vitā æternā adipiscenda & p̄cena æternā vitanda hominibus debemus impendere iudicandū est: si pro salute ista non solum tēporali: sed etiā breui ad ipsū tempus exigui liberandis: nos hominibus subuenire: ratio vera & benigna cōpelli? Qd̄ autem nobis obiciūt: q̄ res eorum concupiscamus & auferamus: Vtinam catholici fiant: & non solum quæ dicunt sua: sed etiā nostra in pace nobiscū & charitate possideant. Vsq̄ adeo autem calumniandi cupiditate cecant: vt non attendant: q̄ sint inter se contraria quæ loquunt. Ipsi certe dicunt & inuidio sissimē sibi conueni vidēt: q̄ eos in nostrā cōmunionē violento legū imperio coartam. Hoc vtrq̄ nullo modo faceremus: si res eorum possidere vellemus. Quis auarus quærit cōmpossiditorem? Quis dominū cupiditate inflāmat: vel fastu dominationis elatus desyderat habere confortē? Ipsos certe attendant quondam suos iam nostros socios: & fraternā nobis dilectione coniunctos: quemadmodū sua teneant: non solū quæ habebant: sed etiā nostra q̄ nō habebant: q̄ tamē si pauperum cōpauperes sumus & nostra sunt & illorum. Si autē priuam quæ nobis sufficiant possidemus: non sunt illa nostra sed pauperū: quorū procuratiōem quodam modo gerimus: non proprietatem nobis vsurpatione damnabili vendicam. Quicqd̄ ergo nomine ecclesiarum partis Donari possidebat: christiani impatores legib⁹ religiosi cū ipsis ecclesiis ad catholicam trāsire iusserunt. Cū ergo nobiscū sint plebes earundē ecclesiarū: nobiscū pauperes qui ab eisdem possidebant: ipsi potius foris positi desinant cōcupiscere aliena: sed intrent in vnitatis societatem: vt pariter gubernet⁹: non illa tantū q̄ dicūt sua verum etiam q̄ dicunt & nostra. Scriptum est enī. Oīa vstra: vos autē Christi. Christus autē dei. Sub illo capite in vno eius corpore vnum sumus: & de istis talibus rebus faciamus qd̄ scriptum est in actibus apostolorum: Erat illis anima vna & cor vnum: & nemo dicebat aliqd̄ propriū: sed erant illis oīa cōmunia. Amemus qd̄ cantamus: Ecce q̄ bonum & q̄ iucundum habere fratres in vnum: vt sic experiantur: & sciant q̄ veraciter ad eos clamat mater catholica qd̄ scribit beatus apostolus ad Corinthios: Non quero q̄ sunt vestra sed vos. Si autē confyderemus qd̄ scriptum est in libro sapiētiæ: Ideo iusti rulerunt spolia impiorum: Item qd̄ legitur in puerbiis: Thesaurizantur autem iustis diuitiæ impiorum: tunc videbimus non esse quærēdum qui habeant res hæreticorum: sed qui sint in societate iustorum. Scimus quidem illos tā tam sibi atrogare iustitiam: vt eam se iactent nō solum habere sed etiam aliis hominib⁹ dare. A se quippe dicunt iustificari eum: quem baptizauerint: vbi nihil eis restat: nisi dicere illi qui baptizatur ab eis vt in baptizatorem suum credat. Cor enī non faciat: quādo apostolus dicit: Credenti in eum qui iustificat impium: deputatur fides ei⁹ ad iustitiam: In ipm ergo credat si eum ipse iustificat: vt deputetur fides eius ad iustitiam. Sed puto q̄ etiā ipsi seipsos horret si tamen ista vel cogitare dignant. Iustus enim & iustificans non est nisi deus. Potest autem & de istis dici quod apostolus de Iudæis: Quia ignorantes dei iustitiam & suam videntē conuincere: iustitiam dei non sunt subiecti. Absit autem vt quisq̄ nostrum ita se iustum dicat: vt aut suam iustitiam velit constituere: id est quasi a seipso sibi datam: cū dicatur ei: Quid enim habes quod non accepisti? Aut sine peccato se esse iactare audeat in hac vita: sicut ipsi in nostra collatione dixerunt in ea se esse ecclesia quæ iam non habet maculam aut rugam: aut aliquid huiusmodi: nescientes hoc modo in eis compleri: qui vel post baptismum continuo vel dimissis debitis quæ dimittunt in oratione poscuntur: de hoc exeunt corpore: in tota vero ecclesia tunc futurum vt sit omnino non habens maculam aut rugam aut aliquid eiusmodi: quando dicendum erit: Vbi est mors victoria tua? Vbi est mors aculeus tuus? Aculeus enim mortis est peccatum. In hac autem vita vbi corpus quod corrumpitur aggrauat animam: si ecclesia eorum iam talis est: non ergo dicant deo qd̄ dominus non orare docuit: Dimitte nobis debita nostra. Cū enī baptismō cuncta dimissa sint: vt qd̄ hoc possit ecclesia: si ita etiā in hac vita nō habet maculam aut rugam: aut aliquid eiusmodi? Conueniant & apostolum Ioannem clamā

32. q. 4. ipsa pietas,

23. q. 7. qd̄ autē.

1. Cor. 3.

Actu. 4.

Psal. 132.

2. Cor. 12.

Sap. 10.

23. q. 7. quæ admodum.

Ro. 4.

Ro. 10.

1. Cor. 4.

Eph. 5.

1. Retra. 6.

1. Cor. 15.

Sap. 9.

- rem in epistola sua: Si dixerimus quia peccatum non habemus: nos ipsos decipimus: & veritas in nobis non est. Si autem confessi fuerimus peccata nostra: fidelis est & iustus: qui dimittit nobis peccata: & mundet nos ab omni iniquitate. Propter hanc spem dicit vniuersa ecclesia: Dimitte nobis debita nostra: vt non superbientes sed confidentes mundet nos ab iniquitate: atque ita sibi dominus Christus exhibeat in illa die gloriosam ecclesiam non habentem maculam aut rugam aut aliquid eiusmodi. Quam modo mundat lauacro aquae in verbo: quia neque aliquid remanet in baptismo quod non dimittatur omnium praeteritorum peccatorum: nisi tamen ipse baptismus non frustra foris habeatur: si autem intus detur: aut si iam foris datus est: non foris cum illo remanet: & quicquid ab eis qui post acceptum baptismum hic viuunt in infirmitate humana contrahitur: quarumque culpam propter ipsum lauacrum dimittitur. Neque enim aliquid prodest non baptizato dicere: Dimitte nobis debita nostra. Ita modo mundat ecclesiam suam lauacro aquae in verbo: vt tunc ea sibi exhibeat: non habentem maculam neque rugam: aut aliquid eiusmodi: tota scilicet pulchram atque perfectam: quando absorbebitur mors in victoriam. Nunc ergo inquiturum viget in nobis quod ex deo nati sumus: ex fide viuientes: iusti sumus. In quantum autem reliquias mortalitatis ex Adam trahimus: sine peccato non sumus. Et illud enim verum est: Qui natus est ex deo non peccat: Et illud verum est: Si dixerimus quia peccatum non habemus: nos ipsos decipimus: & veritas in nobis non est. Omnis itaque Christus & iustus est & iustificans: nos autem iustificari gratis per gratiam ipsius. Non autem iustificari nisi corpus suum: quod est ecclesia. Et ideo si corpus Christi tollit spolia impiorum: & corpori Christi thesaurizatur diuitiae impiorum: non debent impij foris remanere: vt calumnientur: sed intrare potius vt iustificentur. Vnde & illud quod de die iudicii scriptum est: Tunc stabunt iusti in magna constantia aduersus eos qui se angustiauerunt: & abstulerunt labores eorum: non vtiq; sic intelligendum est: quia stabit Chanaanus aduersus Israel: cum chanaanai abstulerit labores israel: sed stabit Nabuthaeus aduersus Achab: quoniam labores Nabuthaei abstulit Achab. Chanaanus quippe impius Nabuthaeus iustus. Eodem modo non stabit paganus aduersus christianum qui abstulit labores eius: quod idolorum expoliata cum sit repleta: sed stabit christianus aduersus paganus qui abstulit labores eius: quoniam martyrum prostrata sunt corpora. Sic ergo non stabit hereticus aduersus catholicum qui abstulit labores eius: quoniam suorum sualebat impiorum circuncellionum. Ipsa quippe scriptura soluit quae actionem: quae non ait: Tunc stabunt homines: sed tunc stabunt iusti: Et ideo in magna constantia: quia in bona conscientia. Iustus autem hic nemo iustitia sua: id est tanquam sibi a se ipso facta: sed vt dicit apostolus: sicut vnicuique deus partitus est mensuram fidei. Sequitur autem & adiungit: Sicut enim in vno corpore multa membra habemus: omnia autem membra non eosdem actus habent: ita multi vnum corpus sumus in Christo. Ac per hoc nemo poterit esse iustus quodiu fuerit ab vnitatem huius corporis separatus. Quemadmodum enim membrum si praecidatur ab hominis viui corpore: non potest tenere spiritum vitae: Sic homo qui praeciditur de Christi iusti corpore: nullo modo potest spiritum tenere iustitiae: etiam si figuram membrum teneat quam sumpsit in corpore. In huius ergo compagem veniant: & labores suos non dominandi cupiditate: sed bene vtendi pietate possideant. Nos autem voluntatem nostram: vt iam dictum est: ab huius cupiditatis sordibus: quolibet inimico indicante purgamus: quando eos ipsos quorum labores dicuntur: vt nobiscum & illis & nostris in societate catholica vtantur: quantum valemus inquirimus. Sed hoc est inquitur quod nos mouet. Si iniusti sumus: quare nos queritis? Quibus respondemus. Querimus vos iniustos: ne permaneat in iusti. Querimus perditos: vt de inuentis gaudere possimus dicentes: Mortuus erat frater & reuult: perierat & inuentus est. Quare ergo me inquit non baptizas: vt abbas me peccatis? Respondeo. Quia non facio iniuriam characteri imperatoris: cum errorem corrigo desertoris. Quare inquit apud te vel poenitentiam non ago? Immo nisi egeris saluum esse non poteris. Quomodo enim gaudebis te esse correctum: nisi doleas fuisse peruersum? Quid ergo inquit apud vos cum ad vos transimus accipimus? Respondeo. Non quidem accipitis baptismum: qui vobis extra compagem corporis Christi inesse potuit: prodesse non potuit: sed accipitis vnitatem spiritus in vinculo pacis: sine qua nemo poterit videre deum: & charitatem: quae sicut scriptum est: cooperit multitudinem peccatorum. Quod tam magnum bonum: sine quo nec linguae hominum & angelorum: nec scientiam omnium sacramentorum: nec prophetiam: nec tantam fidem quam montes transferantur: nec

omnia quæ possidet homo distibuta pauperibus: nec corporis in ignibus passionem prodesse
 O aliquid: apostolus testis est. Hoc ergo tam magnum bonum: si paruum & nullum putatis: meri-
 ro infelicitate erratis: merito si in uirginitate catholicam non transitis: peritis. Si ergo inquit
 oportet ut nos extra ecclesiam & a duabus ecclesiis fuisse poeniteat: ut salui esse possimus: quomodo post illam poenitentiam apud vos clerici vel etiam episcopi permanemus? Hoc non fiet
 reuocantiam reuera (quod fatendum est) fieri non debere: nisi pacis ipsius compensatione sa-
 narentur. Sed tibi hoc dicant & multo maxime humiliter doleant: qui in tanta morte præcisio
 nisi facient: ut isto quodam vulnere maris catholice reuiuiscant. Cum enim præcisus ramus
 inferiatur: si aliud vulnus in arbores quo possit recipi ut uiuat: & sine uita radices peribit: sed
 cum receptus recipienti coalescit: & vigor consequitur: & fructus. Si autem non coalescit: ill
 le quidem a reficit: sed uita arboris permanebit. Est enim & tale inferendi genus: ut nullo præ-
 ciso ramo qui intus est: ille qui foris inferatur: non tamen nullo sed vel leuissimo arboris vul-
 nere. Ita ergo & isti cum ad radicem catholicam veniunt: nec eis quis post erroris sui poenitenti-
 am honor clericatus vel episcopatus a iustetur: si quidem aliquid tanquam in cortice arboris ma-
 ris contra integritatem feueritatis. Verum tamen quia neque qui plantat et aliquid neque qui
 rigat: ad dei misericordiam precibus suis coalescente insitutum pace ramorum: charitas qui
 operit multitudinem peccatorum. Ut enim constitueretur in ecclesia: ne quisque post alicuius
 criminis poenitentiam clericatum accipiat: vel ad clericatum redeat: vel in clericatu maneat:
 non desperatione indulgentiarum: sed rigore factum est discipline. Alioquin contra clauas datas
 ecclesie disputabitur: de quibus dictum est: Quæ solueritis in terra soluta erunt & in celo. Sed
 ne forsitan etiam: de ceteris criminibus spe honoris ecclesiastici animus intumescens super-
 be ageret poenitentiam: seuerissime placuit ut post actam de crimine damnabili poenitentiam
 nemo sit clericus: ut desperatione temporalis altitudinis medicina maior & uerior esset huma-
 litatis. Nam & sanctus Dauid de criminibus mortiferis poenitentiam egit: & tamen in hono-
 re suo perstitit. Et beatum Petrum quando amarissimas lachrymas fudit: utique dominum ne-
 gasse poenitit: & tamen apostolus mansit. Sed non ideo superuacua portanda est posteriorum
 diligentia: qui ubi salui nihil detrahebatur: humilitati aliquid addiderunt: quo salus reuer-
 p munitur: experti credo aliquorum fictas poenitentias per affectatas honorum potentias. Co-
 gunt enim multas inuenire medicinas: multorum experientia morborum. Verum in his
 iusmodi causis ubi per graues diffensionum scissuras non huius aut illius hominis est perni-
 culum: sed populorum strages iacent: detrahendum est aliquid seueritatis: ut maioribus malis
 sanandis charitas synagoga subueniat. Habeant ergo de præterito detestabili errore: sicut Petrus
 habuit de mendacii timore amarum dolorem: & veniant ad ecclesiam Christi veram: hoc est
 matrem catholicam. Sint in illa clerici: sint episcopi uiliter: qui contra illam fuerunt hostilia-
 ter. Non inuident: immo amplectimur: deprecamur: hortamur: & quos in uis aut sepius inue-
 nimus: intrare cogimus: & sic nondum quibusdam persuademus: quia non res eorum: sed ipsos
 quærunt. Apostolus Petrus quando Saluatorem negauit & fleuit: & apostolus mansit: nondum
 acceperat promissum spiritum sanctum. Sed multo magis isti eum non acceperunt: ubi a cor-
 poris compage diuisi: quod solum corpus uiuificat spiritus sanctus: extra ecclesiam & cetera eccle-
 sia / ecclesie sacramenta tenuerunt: & tanquam in bello nostris contra nos erectis signis armis
 pugnaverunt. Veniant: fiat pax in uirtute Hierusalem: quæ uirtus charitas est. Cui sanctæ ci-
 uitatis dictum est. Fiar pax in uirtute tua: & abundantia in turribus tuis. Non se extollant aduer-
 sus matrem sollicitudinem: nequam pro ipsis & pro tantis populis quos decipient vel decipie-
 bant colligendis & habuit: & habet: non supbiant: quia sic eos suscepit: non reserant ad elatio-
 nis suæ malum quod facit ipsa propter pacis bonum: Sic multitudinibus per schismata: & hæreses
 pereuntibus subuenire consuevit. Hoc displicuit Luciferis: quia factum est in eis suscipiendis
 atque sanandis: qui ueneno perierant. Arriano: & cui displicuit in renebris cecidit schismatis
 amissio lumen charitatis. Hoc ergo istos ab initio seruauit Africana catholica & episcoporum
 Q sententia: in ecclesia Romana iter Cæliant & partem Donati iudicauerit: dñatoy vno quodam
 Donatoque auctor schismatis fuisse manifestat: ex ceteris corruptos: etiam si extra ecclesiam ordina-
 rit etiam in suis honoribus suscipiendos: et ceteris: non quo etiam foris ab unitate corporis Christi pos-
 sent h seipsam scissam: sed maxime propter eos quos foris positi possent decipere: & a susceptione illi
 muneris impedire. Denique ut etiam ipsorum infirmitas leni excepta intrus sanabilis fieret: iam nulla pe-
 tinacia claudente oculos cordis aduersus euidentiam ueritatis. Quid autem aliud etiam ipsi

1. Cor. 13.

24. 23. ifa
pietas.

1. Cor. 3.

Dis. 50. ut

constituere q.

Martha 26.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

Dis. 50. ut

constituere q.

cogitauerunt: quando Maximianistas quos in sacrilego sicut eorum concilium indicat schisma damnauerant: & in quorum iam locum alios ordinauerant: postea quod viderant ab eis populos non recedere: ne omnes perderent in suis honoribus receperunt: & baptismo quem fors ab eis damnati dederant: nullam contra dictionem questionemque mouerunt! Quare ergo mirantur aut queruntur aut calumniantur quod eos sic suscepimus pro vera pace Christi: & non recordantur quid ipsi fecerint pro vana quae contra Christum est pace Donati? Quod eorum factum si contra eos teneatur: & intelligenter asseratur: quid omnino respondere non habebunt. Quod autem dicunt: si peccauimus in spiritum sanctum: quia excommunicauimus baptismum vestrum: ut quid nos queritis: cum remitti nobis hoc peccatum omnino non possit: dicente domino: Qui peccauerit in spiritum sanctum: non remittetur ei neque in hoc saeculo neque in futuro: non attendunt: quia secundum istum sensum nemo liberandus est. Quis enim non loquitur aduersus spiritum sanctum & peccat in eum: siue qui nondum est christianus: siue qui est haereticus Ariarius: aut Eunomianus: aut Macedonianus: qui eum dicit esse creaturam: aut Photinianus qui eius omnino negat aliquam esse substantiam: sed vni tantummodo esse deum patrem: siue alij haeretici quos commemorare longum est! Nulli ergo istorum liberandi sunt! Aut ipsi iudex quibus dominus hoc obicit: si in eum crederent non erant baptizandi! Non enim ait Saluator: In baptismo remittetur: sed non remittetur inquit: neque in hoc saeculo neque in futuro. Intelligant ergo non omne sed aliquod significari esse peccatum in spiritum sanctum: quod omnino non remittetur. Sicut enim cum dixisset: Si non venierim peccatum non haberet: vti quod non omne peccatum intelligi voluit: quandoquidem pleni erant multis magnisque peccatis: sed aliquod proprium peccatum quod si non haberent: possent illis omnia dimitti quae habebant: id est: quod in eum venientem non crediderunt. Hoc enim non haberent peccatum: si non veniret. Sic etiam cum dixit: Qui peccauerit in spiritum sanctum: vel qui verbum dixerit aduersus spiritum sanctum: non vti quod omne quod in spiritum sanctum peccat facto siue dicto: sed aliquid certum & proprium intelligi voluit. Hoc est autem duricia cordis usque ad finem huius vitae: qua homo recusat in vnitatem corporis Christi: quod viuificat spiritus sanctus: remissionem accipere peccatorum. Cum enim dixisset discipulis: Accipite spiritum sanctum: continuo subiicit: Si cui dimiseritis peccata dimittetur ei: si cui tenueritis tenebuntur. Huic ergo dono gratiae dei quicumque resisterit & repugnauerit: vel quoquo modo fuerit ab eo alienus: usque in finem huius temporalis vitae non remittetur ei neque in hoc saeculo neque in futuro: hoc scilicet tam gratia de peccatum ut eo teneantur cuncta peccata: quod non probatur ab aliquo eorum commisso: nisi eum de corpore exierit. Quod iam vero hic viuere: eum sicut dicit apostolus patientia dei ad poenitentiam adducit. Sed si ipse perseverantissima iniquitatis: sicut consequenter adiungit apostolus: Secundum duriciam cordis sui: & cor impunitens thesaurizat sibi iram in die irae & reuelationis iusti iudicii dei: non remittetur ei neque in hoc saeculo neque in futuro. Isti autem cum quibus agimus: vel de quibus agimus: non sunt desperandi. Adhuc enim sunt in corpore: sed non quaerant spiritum sanctum nisi in Christi corpore: cuius habent foris sacramentum: sed rem ipsam non tenent intus cuius est illud sacramentum: & ideo sibi iudicium manducare & bibere. Vnus enim panis sacramentum est vnitatis: quoniam sicut apostolus dicit: Vnus panis vnus corpus multi sumus. Proinde ecclesia catholica sola corpus est Christi: cuius ille caput est Saluator corporis sui. Extra hoc corpus neminem viuificat spiritus sanctus: quia ipse dicit apostolus: Caritas dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum qui datus est nobis. Non est autem particeps diuinae charitatis: qui hostis est vnitatis. Non habent itaque spiritum sanctum: qui sunt extra ecclesiam. De illis quippe scriptum est: Qui se ipsos segregant animalia spiritum non habentes. Sed nec ille eum percipit: qui fictus est in ecclesia: & quomodo deinde scriptum est: Sanctus enim spiritus disciplinae effugiet fictum. Qui ergo vult habere spiritum sanctum: ueritatem foris ab ecclesia remanere: caueat in eam simulate intrare. Aut si iam talis intrauit: caueat in eadem simulatione perflere: ut veraciter coalescat arbori vitae. Prolixum tibi librum direxi: & tuis fortasse occupationibus onerosum. Si ergo potuerit tibi vel partibus legi: dabit tibi dominus intellectum: ut habes quod respondeas eis corrigendis atque sanandis: quos etiam tibi ipsi tanquam fidei filio mater ecclesia ubi potueris: & quomodo potueris: siue ipse loquendo & respondendo: siue ad doctores ecclesiae perducendo: in adiutorio domini corrigendos sanandosque commendat.

Macedonius ad beatum Augustinum: illius sapientiam admiraris. Quod ob eius veredictum peticio non duos vitiosos liberos explicauerit affirmatis: Et quod beata vita & verae virtutes sint scire oportet.

Matth. 12.

4. sententia. dist.

43.

Ioh. 15.

De fide & operibus. ca. 28.

Ioh. 20.

Ro. 2.

1. Cor. 10.

Ro. 5.

Iude. 1.

Sap. 1.

Epistola. I. I.

T

Omino merito venerabili & vere suscipiēdo patri Augustino episcopo: Macedoniaus. Miro modo afflictor sapientia tua: & in illis quae edidisti: & in his q̄ interueniens p̄ sollicitis mittere non grauaris. Nam & illa tantum habēt acuminis scientiē sanctitatis: vt nihil supra sit: Et haec tantū verecundiā vt nisi faciam q̄ mandas: culpam penes me remaneret: non in negotio effediū dicē: dñe merito venerabilis & vere suscipiēde pater. Nō ei instas q̄ plerūq̄ homines illius loci faciunt vt quodcūq̄ sollicitus volueris extorques: sed quod tibi a iu dice tot curis obstricto petibile vīsum fuerit: admones subseruiente verecundiā: quā maxima difficultium inter bonos efficacia est. Proinde statim commendari effectum desiderii tuis. Nam sperandi viam ante patefecerā. Explicui duos libros (neq̄ enim tam laquid i aut inertes erant vt me aliud q̄ se curate paterentur) iniecerunt manum: ereptumq̄ aliis sollicitudinū causis: suis vinculis illigauerunt. Ita enim mihi deus propitius sit: vt ego anceps sum: quid in illis magis mirer: facer dotti perfectionem: philosophiā dogmata: historiarū plenam noticiā: an faciendū plenam iucunditatem. Quae ita imperitis etiam illicere potest: vt donec explicite non desistant: & cum explicauerint: adhuc requirant conuicti. Nā q̄ sunt imprudenter periti: nec etiam inde a bonis quae memoretur saeculis pro naturae rerum obscuritate contigisse peiora: falsosq̄ omnes illis quādam dulcedine felicitatibus suis: per quas non ad beatitudinē: sed ad praerupta sunt ducti: haec vero nostra praecpta: & simplices veriq̄ dei mysteria: praeter viam perpetuam: quam purissimis virtutibus pollicentur: etiam haec saecularia: & necessario q̄ nati sumus: uentura mitigare. Et vsus es validissimo exemplo recentis calamitatis: quo licet firmissime causam mōnueris: tamen si vtrumuis licuisset: id tibi nolueram suffragari. Sed q̄ orta inde fuerat conuincendorum stultitiae querela: necesse erat inde argumenta veritatis accerere. Haec interim occupatus aliis curis: quae etsi vanae sunt: cum rerum exitum cogitam⁹ tamen quasi necessarīe pro nascendi conditione subscrīpsi. Si oculi fuerit & superstes vita: etiā de Italia rescribam: vt tanta doctrinae opus debeat: & si non satisficientibus remuneretur officii. Incolorem laetamq̄ sanctitatem tuam: deus omnipotens aeterno largissimo tueatur domine merito desiderabilis & vere suscipiēde pater.

Sancti Augustini ad Macedonium: vnde vera amicitia emanet: & ob q̄ causam philosophi veram pietatem & beatitudinem inuenire non potuerint declarantis. Quae eam sola spei praesenti vita consequi possimus: edocentis.

Epistola. I. I. I.

V

Vgustinus episcopus famulus Christi familiarisq̄ eius: dilecto filio Macedonio: in domino salutem. Quis sapientiam quam mihi tuis in me nō agnoscam: tanta tamen erga me beniuolentia tua: tamq̄ syncretas gratias ago: debeoq̄ plurimas: & meorum studiorum labores: tali ac tanto viro placuisse delector. Multo vero amplius: q̄ animum tuum charitate aeternitatis: & veritatis atq̄ ipsius charitatis affectum: diuine illi coelestis reipublicae cuius regnator est Christus: & in qua sola semper beateq̄ viuendum est: si recte hic pieq̄ viuatur agnosco inhiantem: video propinquantem: eiusq̄ potiundē amplector ardentem. Inde q̄ pe manet etiam vera amicitiam pensanda temporalibus commodis: sed gratuito amore potianda. Nemo enim potest veraciter amicus esse hominis: nisi fuerit ipsius prim⁹ veritatis. Quod si gratis non fiat: nullo fieri pacto potest. De qua re etiam philosophi multa dixerunt: sed apud eos vera pietas id est verax veri dei cultus: vnde omnia recte viuendi duci oportet officia non inuenitur: non ob aliud: quantum intelligo: nisi quia beatam vitam ipsi sibi quā dāmo fabricare voluerunt: potiusq̄ patranda q̄ impetranda putauerunt: cum eius dator nō sit nisi deus. Neq̄ ei facie beatū hoīem: nisi q̄ fecit hoīem. Nā q̄ tāta creaturę suę bona: bonis malisq̄ largit⁹ vt sint: vt hoīes sint: vt vigētes sensib⁹: valētes virib⁹: affluētes opib⁹: sint: seipsum bonis dabit vt beati sint: q̄ etiam hoc munus est vt boni sint. Illi vero q̄ in hac aetnosa vita: in his moribundis membris: sub hac sarcina corruptibilis carnis: auctores suę beatę vitę: & quasi conditores esse voluerūt: velut p̄p̄riis est virtutibus appetentes: iamq̄ retinētes: nō ab illo fonte virtutum perentes atq̄ sperantes: deum superbiae suę resistentem sentire minime

Phalaris, potuerunt. Vnde in eorrem absurdissimum lapsi sunt: vt cum asseruerant etiam in Phalaris X
 ridis tauro beatum esse sapientem: coguntur fateri vitam beatam aliquando esse fugiendam.
 Exaggeratis enim malis corporis cedunt: atq; in eorum molestiis grauissimis abscondendi ex
 hac vita esse decernunt: Vbi nolo dicere quantum sit scelus seipsum hominem occidere inson
 tem: cum omnino non debeat vel nocere. Vnde in primo libro trium illorum: quos benigni
 gnissime & studiosissime plegisti: multa id dixim⁹. Sed certe cōsideret: nec superbe sed sobrie audi
 cetur: quomō vita beata sit: qua non sapiens retenta fruitur: sed illatis sibi manibus carere cō
 pellitur. Est apud Ciceronem in extrema vt scis parte quinti Tusculanarum libri locus: pro
 pter hoc quod dico animaduertendus. Cum enim de cecitate corporis ageret: atq; affirma
 ret etiam cecum beatum esse posse sapientem: multa dixit quæ per aures percipiendum gaude
 ret. Itemq; si surdus esset: ea quibus oblectaretur ad oculos trāstulit. Si autem vtroq; sensu or
 baretur: & oculus surdusq; fieret: non est ausus hinc ferre sententiam: eumq; beati dicere: Sed
 addidit etiam dolores grauissimos corporis: qui cum si non interemerint: ipse se interimat: &
 ad portum non sentiendi hac liberatus vir tute perueniat. Cedit igitur sapiens immaniſſimis
 claudibus atq; succumbit: tantum vt eis cogatur & in seipsum homicidium perpetrare. Cui
 iam parcat vt illis careat malis: qui sibi ipse non parcat! Certe semper beatus est: certe beatam
 vitam in sua potestate constitutam nulla vi potest vilius calamitatis amittere. Ecce in cecita
 te & surditate & atrocissimis cruciatibus corporis: aut amisit beatam vitam: aut si & in istis
 afflictionibus adhuc beata est: sit per huiusmodi doctissimorum hominum disputatiōes: vt
 sit aliquando beata vita: quam sapiens ferre non possit: vel qd est absurdius: quam sapiens ve
 re non debeat: eamq; fugi: at abrupta: abijci: seseq; ab ea ferro etiam seu veneno vel alia vo
 luntaria morte subducatur: vt in portu non sentiendi: vel nullus omnino sit: quod epicurei & si
 qui alii simili stulticia putauerunt: vel ideo beatus: quoniam fuerit ab illa beata vita tāq; ab ali
 qua peste liberatus. O nimum iactans superbia: si beata vita est in cruciatib⁹ corporis: cur in
 ea non manet sapiens vt fruatur? Si autem misera est: quod obsecro te nisi typus impedit ne fa
 reatur: ne oret deū: iusto & misericordis supplex: qui potens est & vitæ hui⁹ mala vel auer
 rere: vel mitigare: vel ad ea tolerāda fortitudie armare: vel ab eis omni modo liberare: & post
 hæc vere beatam vitam dare: quo nullum malum admittatur: & vbi summum bonum nunq;
 amittatur? Hoc piorum præmium est: cuius adipiscendæ spe: vitā istam temporalem atq; mor
 talem non tam delectabiliter q̃ tolerabiliter ducimus: & mala eius tunc bono consilio & diu
 Ro. 12. ni munere fortiter ferimus: cum bonorum æternorum a fidelis dei promissione & fideli nostra
 expectatione gaudemus. Ad hoc nos apostolus exhortatus ait: Spe gaudentes: in tribulatione
 patientes. Offendit enim quare in tribulatione patientes. præmittendo: spe gaudentes. Ad hanc
 spem exhortor per Iesum Christum dominum nostrum. Hoc enim deus ipse magister: laten
 te maiestate diuinitatis: & carnis infirmitate apparente: non solum sermonis oraculo docu
 it: verum etiam suæ passionis & resurrectionis exemplo roborauit. In altera enim qualia tole
 rare: in altera qualia debeat sperare monstrauit. Cuius & illi gratiam mererentur: nisi ela
 ri inſatiq; superbia inaniter conarentur istam vitam beatam ipsi sibi facere: quod solus deus
 veraciter cultoribus suis post hanc vitam se largiturum esse promisit. Sanior quippe est eius
 dem Ciceronis illa sententia: vbi ait: Nam hæc vita quidem mors est: quam lamentari possem
 si liberet. Quomodo ergo si recte lamentatur: beata comprobatur: ac non potius quoniam re
 cte lamentatur: misera esse conuincitur? Quare assuesce: obsecro te vitæ bonæ. Beatus est inte
 rim spe: vt sis etiam rei: cum pietati perseverantissimæ retribuet merces felicitatis æternæ.
 Si proluxa epistola onerosus sum: tu hoc impetrasti tibi: qui me sapientem appellasti. Hinc
 enim ausus sum hæc ad te loqui: vt tibi sapientiam non qualis mihi sit ostenderem: sed qualis
 esse debeat ostenderem. Hæc est autem in præſenti sæculo ver⁹ veri dei cultus: vt sit eius in
 futuro sæculo certus atq; integer fructus. Hic constātiſſima pietas: ibi sempiterna felicitas. Z
 Ex ista sapientia quæ vna & vera est: si quid habeo: a deo sumpsi: non a me præsumpsi: atq; ab
 illo in me perfici fideliter spero: a quo inchoatum esse humiliter gau deo: nec in eo quod ad
 huc non donauit incredulus: nec in eo quod iam donauit ingratus. Non enim meo vel inge
 nio vel merito: sed eius dono sum si quid laudabiliter sum. Nam quædam acutissima & excel
 lentissima ingenia: tanto in maiores errores serunt: quanto præſidentius tanq; suis viribus ve
 rerrunt: nec suppliciter ac veraciter deum vt sibi viam ostenderet perierunt. Merita ve
 ro quorumlibet hominum quæ sint: quando quidem ille qui non cum mercede debita: sed cū

gratuita gratia venit: omnes peccatores: sol? a peccatis liber & liberator: inuenit. Si ergo nos
 virtus vera delectat: ei dicamus: quod in eius sacris literis legimus: Diligam te domine virt? P^{sal.} 17.
 mea. Et si vere beati esse volumus (quod nolle non possumus) id quod in eisdem literis di-
 cimus: si de corde tenemus. Beatus vir cuius est nomē domini spes eius: & non respexit in
 P^{sal.} 39.
 vanitates & infanias mendaces. Quanta est autē vanitas: quāta infānia: quantūq; mēdaciū
 hominē mortalem: & in nosā vitam mutabilē spīritu & carne ducētem: tot peccatis one-
 ratum: tot tentationibus subditum: tot corruptionibus obnoxium: poenīsque iustissimis desti-
 natum: se ipso fidere vt beatus sit: quādo ne illud quidem quod habet in naturā suā dignita-
 te praeipuum: id est mentem atq; rationem: potest vindicare ab erroribus: nisi deus assit lux
 mentium! Abiciamus itaq; obsecro te falsorū philosophorū vanitates & infanias mēda-
 ces: quia nec virtus nobis erit: nisi assit ipse quo iuuemur: nec beatitudo nisi assit ipse quo frua-
 mur: & totū mutabile atq; corruptibile nostrū: quod per se ipsum imbecille & quaedam ma-
 & re ipsius miseriarum est: dō immortalaris atq; incorruptioris amorbeat. Quoniam vero re
 reipublice scimus amatorē: non aliunde esse beatū hominē: aliūde ciuitatē: vide q̄ sit in
 illis sacris literis clarū. Nam quidam in eis sancto spīritu plenus hac loquitur orans: Exime
 me de manu filiorū alienorū: quorū os locutum est vanitatē: & dextera eorū dextera in-
 iquitatis. Quorū filii velut nouellae constabilitate in iuuentute suas: Filiae eorū compositae & or-
 natae sicut similitudo templi. Cellaria eorū plena eructantia ex hoc in illud: Oues eorū focun-
 dae: multiplicantes in exitibus suis: boues eorū crassae. Non est ruina maceriae: neq; transi-
 tū clamor in plateis eorū: Beatum dixerunt populum cui haec sunt: beatus populus cui⁹
 domin⁹ deus ipsius. Vides ex aggeratione terrenae felicitatis: beatum populum non dici nisi
 a filiis alienis: id est non pertinentibus ad regenerationem qua efficitur filii dei: a quorū ma-
 nu iste te eximi precatur: ne ab eis in hanc opinionē atq; in peccata impia pertrahat. Loquē-
 do quippe vanitatem: beatum dixerunt populum cui haec sunt quae supra cōmemorauit: qui-
 bus ea felicitas constat quā solam dilectores huius mundi inquirunt. Et ideo dextera eorū
 dextera iniquitatis: quia haec praeposuerunt: quae fuerant postponenda: sicut sinistrae prae-
 positae dexterae. Si enim habentur: non in eis beata vita ponenda est: sed subdita debent esse
 p̄dita: sequentia nō ducentia. Huic autem qui sic orabat: & a filiis alienis qui beatum dixerūt
 populum cui haec sunt: eximi discernit: cupiebat: tanq̄ diceremus: ipse quid sentis? Quē bea-
 tum populū dicis? Non ait: beatus populus cuius est virtus animi eius. Quod si dixisset: discere
 uisset quidē etiam istum populū ab illo qui beatā vitā in ista visibili & corporali felicitate cō-
 stituit: sed nondū transendisset omnes vanitates & infanias mendaces. Maledictus enim om-
 nis (sicut alibi eadem litera docet) qui spem suam ponit in homine. Ergo nec in seipso quicq;
 debet: quia & ipse homo est. Proinde vt transiret omnium vanitatum & infaniarum menda-
 cium limites: atq; ibi beatam vitam poneret vbi verē est: beatus inquit populus cuius domi-
 nus deus ipsius. Cernis igitur vnde petendū sit: quod oēs docti indoctiq; desiderant: & mul-
 ti errando ac superbiendo vnde petatur: & vbi accipiatur ignorāt. Vtriq; autem in quodam
 diuino psalmo simul reprehenduntur: & qui confidunt in virtute sua: & qui in abundantia di-
 uitiarū suarū gloriāntur: id est & philosophi huius saeculi: & abhorrentes: vel a talibus
 philosophia: beatūq; dicentes populū cui suppetit terrena opulentia. Ac per hoc a domino deo
 nostro a quo facti sumus & virtutem petamus: quā huius vitae mala superemus: & beatam vi-
 tam: quā post istam vitam in eius aeternitate perfruique: vt & in virtute & in praemio virtu-
 tis: sicut apostolus dicit: Qui gloriāntur in domino gloriētur. Hoc nobis velimus: hoc ciuitati
 cuius ciues sumus. Non em aliunde beata ciuitas: aliunde homocetum aliud ciuitas non sit q̄
 9 concors hominū multitudo. Itaq; si omnis prudentia tua qua consulere conaris rebus hu-
 manis: si omnis fortitudo qua nulli us iniquitate aduersante terreat: si omnis tēperantia qua
 in tanta labe nequitiarū consuetudinis hominū te a corruptionibus abstinēs: si omnis ius-
 titia qua recte iudicando sua cuiq; distribuis: id laborat: id niritur: vt hi quibus vis vt bene
 sit: salui sint corpore: & ab omni cuiusq; improbitate tuti atq; pacati: habeat filios sicut nouel-
 las constabiles: filias ornatas sicut similitudinem templi: cellaria plena eructantia ex hoc
 in hoc: specundas oues: crassas boues: nec maceriae ruina deformet praedium: nec litigantium
 clamor personet in plateis eorū: ita non erunt verē virtutes tuae: sicut nec istorū beatitudo.
 Hic enim ad verum dicendum: illa mea verecundia quam in tua epistola benigno sermone
 laudasti: me impedire nō debet: si quēlibet in quā administratio tua: illis quas cōmemorauit

P^{sal.} 17.P^{sal.} 39.P^{sal.} 143.

Hier. 17.

P^{sal.} 48.

2. Cor. 10.

ui inſtruta virtutibus:hoc intentionis ſine determinatur:vt homines ſecū dum carnem nul
 las iniquas moleſtias patiantur;nec ad te exitimas pertinere:quo iſta quietem quā præſtare
 niteris referat: id eſt (vt verbis nō ambiam) quomodo deū vtum:vbi eſt quiete vitæ omnis
 fructus:colant nihil tibi prodeſt ad vitā vere beatā tantus labor. Inuerecundius hoc dicere
 videret:& oblitus quodammodo cōſuetudinem interceſſionū mearum. Sed ſi nihil eſt verecū
 dia niſi quidam diſpiciendi metus:ego in hac cauſa metuendo non vereor. Metuo em̄ ne pri
 mum deo:deinde ipſi amicitia(quā mecū inire dignatus es) iure diſpiceam:ſi minus liber in
 admonēdo ſuero:q̄ me admonere ſaluberrime exiſtimo. Sū certe verecūdiſſior cū tibi pro aliis
 tercedo: Cū vero p̄ teipſo tātō liberior quāto amicitior: q̄ tātō amicitior quāto fidelior: q̄q̄
 hæc ipſa non dicerē niſi verecūdius agerem. Quæ ſi maxīma eſt: vt ipſe ſcripſiſti diſſiciliū in
 ter bonos efficacia adiuuet me pro te apud te: vt in illo te fruor qui mihi hanc ad te ianuā ſi
 duciam: præſtiterit: præſertim quia id quod ſuggero: iam facile arbitror eſſe animo tuo tot di
 uinis munerib⁹ adminiculato & inſtructo. Si enī virtutes quas accepiſti: a quo acceperis ſen
 tiens: ei⁹ grarias agens: eas ad ipſius cultum eriam in tuiſ iſtis ſecularib⁹ honorib⁹ confe
 ras: tuarq̄ poteſtatē ſubditos homines: nec cum colendū exemplo tuæ religioſe vitæ: et ipſo ſtu
 dio conſulendi: ſeu ſouendo ſeu terrendo erigas & adducas: niſi q̄ aliud in eo q̄ per te ſecu
 rius viuunt velis: niſi vt hinc illum promereantur: apud quem beate viuant: & veræ illæ vir
 tutes erunt: & illius opulutione: cuius largitate donat⁹ ſunt: ita creſcente & perfectiorum: vt
 te ad vitam vere beatam quæ non niſi æterna eſt: ſine vlla dubitatione perducant: vbi iam nec
 prudenter diſcernantur a bonis mala: quæ non erunt: nec fortiter tolereretur aduerſa: quia nō
 ibi erit niſi quod amemus: non etiam quod toleremus: nec temperanter libido frēneſ: vbi nul
 la eius incitamenta ſentimus: nec iuſte ſubueniatur ope indigentibus: vbi in opem atq̄ indi
 gum non habebimus. Vna ibi virtus erit: et id ipſum erit virtus præmiūq̄ virtutis: quod
 dicit in ſanctis eloquiis homo qui hoc amat: Mihi autem adhærere deo bonū eſt. Hæc ibi erit
 plena & ſempiterna ſapientia: eademq̄ veraciter vita iam beata. Peruētio quippe hæc ad æter
 num ac ſummum bonum: cui adhærere in æternam eſt ſiſis noſtri boni. Dicitur hæc & pru
 dentia: quia la proſpectiſſime adhærebit bono quod nō amittatur: & fortitudo: quia firmiſſime
 adhærebit bono: vnde non auellatur: & temperantia: quia caſtiſſime adhærebit bono: vbi iam
 non contumputur: & iuſtitia: quia rectiſſime adhærebit bono: cui merito ſubiiciatur. Q̄q̄ &
 in hac vita virtus non eſt niſi diligere quod diligendum eſt. Id eligere prudentia eſt: nulli in
 de auerti moleſtiis: fortitudo eſt: nulli illecebris: temperantia eſt: nulla ſuperbia: iuſtitia eſt.
 Quid autem eligamus quod præcipue diligamus: niſi quo nihil melius inueniamus? Hoc de
 us eſt: cui ſi diligendo aliquid vel præponimus: vel æquam⁹ nos ipſos diligere neſcimus. Tā
 to enim nobis melius eſt: quantomagis in illum ſumus quo nihil melius eſt. ſumus autē nō am
 bulando ſed amando: Quem tanto habebimus præſentior em: quanto eundem amorem quo
 in eum tendimus: potuerimus habere puriorem. Nec enim locis corporalibus vel extenditur
 vel includitur. Ad eum ergo quib⁹ præſens eſt: & vbi⁹ totus: non pedib⁹ ire licet: ſed mo
 rib⁹. Mores autem noſtri non ex eo quod quiſq̄ nouit: ſed ex eo quod quiſq̄ diligit: diiudi
 cari ſolent. Nec faciunt bonos vel malos mores: niſi boni vel mali amores. Prouitate ergo no
 ſtra: rectitudine dei longe ſumus. Vnde rectum amando corrigimur: vt recto recti adhære
 re poſſimus. Ad illum ergo quanta opera poſſumus: etiam illi vt perueniāt agam⁹: quos tan
 q̄ noſmet ipſos diligimus: ſi noſmet ipſos diligere illum diligendo iam nouimus. Chriſtus nā
 q̄ (id eſt veritas) dicit: In his duobus præceptis totam legem prophetarq̄ pendere: vt diligam⁹
 mus deū ex toto corde: ex tota aīa: ex tota mēte: & diligam⁹ proxim⁹ tanq̄ noſmet ipſos. Pro
 ximus ſane hoc loco non ſanguinis propinquitate: ſed rationis ſocietate penſand⁹ eſt: in q̄
 focī ſunt omnes homines. Nam ſi pecuniæ ratio ſocios facit: quantomagis ratio naturæ: non
 negotiandi ſed naſcendi lege communis! Hinc & ille comic⁹ (ſicut Iuuenilis) ingenius non
 deſit reſplendentia veritatis: cum ab vno ſene alteri ſeni dictum componeret: Tantum ne ab
 re tua eſt oīū tibi aliena vt cures: ea quæ nihil ad te attrinent! Reſponſum ab altero reddidit:
 Homo ſum: humani nihil a me alienum puto. Cui ſententiæ ſerunt etiam theatra tota plena
 ſtultis indoctiſq̄ applauſiſſe. Ita quippe omnium affectum naturaliter attrigit ſocietas huma
 norum animorum: vt nullus ibi hominum niſi cuiuſlibet hominis proxim⁹ ſe eſſe ſentiret.
 Cum ergo illa dilectione: quā diuina lex imperat: debeat homo diligere deum & ſeipſum &
 proxim⁹ non tamen ex hoc tria præcepta data ſunt: nec dictum eſt in his tribus ſed in his

Pſal. 72.

Matth. 22.

Terentius.

duobus praeceptis tota lex pendet & prophetæ: id est in dilectione dei: ex toto corde: ex tota anima: & ex tota mente: & proximi tanquam sui ipsius: videlicet ut intelligeretur nullam esse aliam dilectionem qua quisque diligit se ipsum: nisi quod diligit deum. Qui enim aliter se diligit: potius se odisse dicendus est. Fir quippe iniquus: prius utque luce iustitiae: quia potius ac pretiosiore bono aversus: atque inde vel ad seipsum conuersus: ad inferiora & egena utique conuertitur: fitque in ipso quod veracissime scriptum est: Qui autem amat iniquitatem odit animam suam. Quia igitur nemo nisi deum diligendos diligit seipsum: non opus erat ut dato de dei dilectione praeceptum: etiam si ipsum homo diligere iuberetur: cum in eo diligeret se ipsum quod diligit deum. Debet ergo & proximum diligere tanquam se ipsum: ut quem portuerit hominem: vel beneficiæ consolatione: vel informatione doctrinæ: vel discipline coercionem adducat ad colendum deum: scilicet

Psal. 106.

23. q. 4. de arbit.

Cens in his duobus praeceptis: totam legem prophetarum pædere. Hoc qui sobria discretionem eligis: perdens est: qui nulla hinc afflictione auertitur: fortis est: qui nulla alia delectatione: temperans est: qui nulla elatione: iustus est. His virtutibus diuinitus inspiratus: per gratiam mediatoris dei cum patre & nobiscum hominis Iesu Christi: per quem post inimicitias iniquitatis reconciliamur deo in spiritu charitatis: His inquam virtutibus diuinitus impertitis: & bona vita nunc agitur: & postea præmium eius: quæque nisi æterna esse non potest: beata vita per soluitur. Hic enim sunt eadem virtutes in actu: ibi in effectu: hic in opere: ibi in mercede: hic in officio: ibi in fine. Itaque omnes boni & sancti etiam in tormentis quibuslibet diuino fuiti ad iuratos: spe illius finis beati vocantur: quo fine beati erunt. Nam si in eundem tormentis: & atrocissimis doloribus: semper essent cum quibuslibet virtutibus: eos esse miseros nulla sana ratio dubitaret. Pietas igitur: id est verus veri dei cultus: ad omnia prodest: & quæ molestias huius vite auertat aut leniat: & quæ ad illam vitam salutemque perducant: ubi nec aliquid iam mali patiamur: & bono summo sempiternoque perfruamur. Ad hanc te perfectus affequendum: & perseverantissime retinendam exhortor ut me ipsum: cuius nisi iam participes essetis: ut quos istos honores temporales ei serui re oportere iudicares: non Donaristi haereticis: ad eos in uisitatæ Christi pacemque redigendos: per edictum diceretis: Pro vobis hoc agitur: pro vobis sacerdotes incorruptæ fidei: pro vobis imperator Augustus: pro vobis nos quoque eius iudices laboramus: Et alia multa quæ in eodem edicto ita posuisti ut te appareat in terreni iudicis cingulo non parua ex parte caelestis reipublicæ cogitare. Quare si de veris virtutibus: & vere beata vita volui diutius loqui recuso: quod ne onerosius deputer tuis occupationibus. Immo vero me non esse confido: quia tu adeo magnum animum & mirabiliter laudandum geris: ut nec illas curas deseras: & his libentius ac familiarius occuperis.

Macedonii ad beatum Augustinum: An sit officium sacerdotii interuenire pro rebus consulentis.

Epistola. LIII.

D Omino merito venerabili & vniue colendo patri Augustino: Macedonius. Operas admodum sanctitatis tuæ litera accipere: Bonifacium venerandæ legis Antistitem: quem ego magis receptum dilexi: quod ad me desideratam pertulerat sermonem sanctitatis tuæ: & incolumitatem domini merito venerabilis & vniue colende pater. Itaque sine mora quod optabat obtinuit. Verum quoniam existit occasio: hoc ipsum quæculumcunque est: quod admonitus indulsisti: nolo sine mercede remanere. Cupio enim accipere ea quæ mihi commodet sine pendenti incommodo: immo quæ mihi commodet cum gloria dependenti. Officium sacerdotii vestri esse dicitis: interuenire pro rebus: & nisi obtineatis: offendi: quasi quod erat officii vestri: minime reportetis. Hic ego vehementer ambigo: utrum istud ex religione descendat. Nam si a domino peccata a deo prohibentur: ut nec peccandi quidem copia post primam penitentiam tribuatur: quemadmodum nos possumus ex religione contendere: ut nobis qualecunque illud crimen fuerit dimittatur? Quod utique cum impunitum volumus probamus: & si non constat non minus auctorem quam probatorem teneri in omnibus quæ peccantur: scitum est nos culpæ societate vinciri: quotiens cum impunitum esse cupimus: qui culpæ tenetur obnoxius. Tum præterea accidit hoc quod grauissimum est. Nam omnia peccata videntur veniabiliora: cum is qui reus est correctionem promittit. Verum nunc ut mores nostri sunt: & sceleris poenam cupiunt homines sibi relaxari: & id propter quod scelus admissum est possidere. Pro his quoque interueniendum purae facere

LIII.

doctorum vestrum: de quibus adeo futuri nulla spes est: vt etiam in presenti eadem criminis ratio perseueret. Nam qui tam peruaicaciter tenet propter quæ crimen admisit: ostendit se vbi licentia fuerit: similia peccaturum. Ob hæc igitur consulo prudentiam tuam: & me hoc ambiguo quo laboro: absolui desydero: nec ob aliam causam consulum te pures. Cæterum hoc mihi propositum est: vt intercessoribus: præsertim talis meriti qualis tu es: etiã gratias agamus. Placuit enim quæ sponte facere videri nolo: ne remissio seueritatis alios armet in crimina: pro bonis intercessoribus relaxare: vt quod libens concedo: salua seueritate iudicii alterius merito videatur indulgum. De scriptis sanctitatis tuæ: aliqua mihi promiseras: & non accepi: quæso vt vel nunc mittas: & ad hanc meam epistolam respondeas: vt quia sanctitatem tuam interim videre non datur: saltem sermonibus tuis pascar. Incolumem sanctitatem tuam diuinitas æterna tueatur tuo largissimo: domine merito venerabilis & vere colenda pater.

Sancti Augustini ad Macedonium: solutionem præactæ quæstionis expedientis: & ad illius iniquitatis respondens.

Epistola.LI.III.

Vgustinus episcopus famulus Christi familiarq; eius: dilecto filio Macedonio in domino salutem. Negotiosissimum in republica virum: & non suis sed aliorum vtilitaribus attentissimum: qualem te esse: & tibi gratulamur & rebus humanis nec deferere debemus alloqui: nec occupare prociom. Accipe itaq; quod pet me vel nosse voluisti: vel vtrum ipse nossem experiri. Quod si parum aut superfluum iudicares: nullo modo inter tam magnas raris necessarias curas tuas curandum esse censes. Queris me cur officii sacerdotii nostri esse dicamus interuenire pro reis: & nisi obtineamus offendit: quasi quod erat officii nostri minime reperemus. Vbi vehementer te dicis ambigere vtrum istud ex religione descendat. Deinde adiungis: qua ratione ita mouearis. Nam si a domino peccata iniquitatis adeo prohibentur: vt nec poenitendi quidem copia post primam poenitentiam tribuatur: quæ admodum nos possumus ex religione contendere: vt nobis qualecunq; illud crimen fuerit dimittatur. Adhuc grauius vrget: & dicis nos probare quod volumus impunitum: & si constat non minus auctorem q̃ probatorem teneri in omnibus quæ peccantur: certum esse nos culpæ societate vinciri: quotiens eum impunitum esse volumus: qui culpæ tenetur obnoxius. His verbis quem non terreat tua lenitas & humanitatis ignarum? Vnde nos qui te nouimus: & hæc querendi gratia non decernendi scripsisse minime dubitamus: aliis verbis tuis ad ista citius respondemus. Tanq̃ enim nos hæsitare in hac quæstione volueris: aut preiudicium dicatur esse: aut admonuisti quid dicere deberemus. Et asti: Tum præterea accidit hoc qd grauius est. Nam omnia peccata videntur veniabiliora: cum is qui teus est correctionem promittit. Anteq̃ ergo discutiamus quid sit illud grauius: quod in epistola tua sequitur: hoc interim quod dedisti accipiam: rogo vt ad molem hanc amouendum: qua nostra intercessionis posse reprimi videbantur. Ideo quippe quantum facultas datur pro peccatis omnibus intercedimus: quia omnia peccata videntur veniabiliora: cum is qui reus est correctionem promittit. Hæc tua est: hæc & nostra sententia. Nullo modo ergo culpas quas corrigi volumus: approbamus: nec quod perperam committitur: ideo volumus impunitum esse: quia placet: sed hominem miserantes: facinus autem sui flagitium detestantes: quætomagis nobis displicet viciu: et tanto minus volumus in emendationem interire vitiosum. Facile enim est atq; procliu: malos odisse: quia mali sunt: raram autem & pium eosdem ipsos diligere: quia homines sunt: vt in vno simul & culpam improbes: & naturam approbes: ac propterea culpam iustus oderis: q̃ ea fœdatur natura quam diligis. Non est igitur iniquitatis: sed potius humanitatis societate delectus: qui propterea est criminis persecutor: vt sit hominis liberator. Morum porro corrigendorum: nullus alius q̃ in hac vita locus: nam post hanc: quisq; id habebit: quod in hac subimet conquiescit. Ideo compellimur humani generis charitate interuenire pro reis: ne istam vitam sic finiant per supplicium: vt ea finita non possint finire supplicium. Noli ergo dubitare hoc officium nostrum ex religione descendere: cum deus apud quem nulla est iniquitas: cuius summa potestas est: qui non tantum qualis quisq; sit videt: verum etiam qualis futurus sit præiudicat: qui solos potest iudicando non labi: quia in cognoscendo nō potest falli: facit tamē sicut euangelium loquit: solem suū oriri super bonos &

malos: & pluit super iustos & iniustos. Cuius mirabilis bonitatis vt firmus imitatores: dominus Christus exhortans: Diligite (Inquit) inimicos vestros & benefacite eis qui vos oderunt: & orate pro eis qui vos persequuntur: vt sitis filii patris vestri qui in caelis est: qui facit solem suum oriri super bonos & malos: & pluit super iustos & iniustos. Hac indulgentia & lenitate diuina multos abuti ad perniciem suam quis nesciat? Quos arguens apostolus & grauer incerpans dicit: Existimas autem homo omnis qui iudicas esse: & facis ea: quoniam tu effugies iudicium dei? An diuinitas benignitatis eius & poenitentiae & longanimitatis conterminis? Ignoras quoniam benignitas dei ad patientiam te adducit? Secundum autem diuinitatem cordis tui & cor impoentens thesaurizas tibi iram in die irae & reuelationis iusti iudicii dei: qui reddet unicuique secundum opera eius. Nunquid quoniam isti in sua nequitia perseuerant: ita deus in sua patientia non perseuerat? per pauca in hoc seculo puniens: ne diutina prouidentia non esse credatur: & multa seruans vltimo examini: vt futurum iudicium commendetur? Non vt opinor magister ille caelestis impletatem nos diligere praecipit: vt nostros diligamus inimicos: beneficiamus eis qui nos oderunt: roremus pro eis qui nos persequuntur: cum procul dubio si pie deum colimus: inimicos atque oditi aduersum nos acerrimis incitatos ac persecutores: nisi impios habere non possumus. Nam igitur diligendi sunt impii? Num impius beneficiendum est? Num pro impiis etiam orandum est? Ita plane. Qui enim hoc praecipit deus est: nec tamen nos hoc pacto societati adiungit impiorum: quibus & ipse parcendo: & vitam salutemq; largiendo: non vtiq; sociatur. Consilium quippe eius: quantum homini pro nosse donatum est: exponit apostolus dicens: Ignoras quia patientia dei ad poenitentiam te adducit? Ad hanc volumus adduci pro quibus interuenimus: non eorum peccatorum vel parcimus vel fauemus. Nam quosdam quorum crimina manifesta sunt: a vestra seueritate liberatos: & a societate tamen remouemus altaris: vt poenitendo placare possint: quem peccato contemplerantur se ipsos puniendo? Nam nihil aliud agit quem veraciter poeniter: nisi vt id quod mali fecerit impunitum esse non sinat. Eo quippe modo: sibi non parcenti ille parcat: cuius alium iustitiamq; iudicium nullus contemptor euadit. Quod si iniquis & scelestis ille parcendo: etiam vitam salutemq; largiendo: etiam plarisque eorum quos nouit non acturos poenitentiam: tamen exhibet patientiam: quanto magis nos in eos qui correctionem promittunt: & vtrum faciant quod promittunt: incerti sumus: misericordes esse debemus: vt rigorem nostrum: pro eis intercedendo sectamur: pro quibus & dominum: quem nihil de moribus eorum etiam futuris latet: non tamen impudenter / quia hoc ipse praecipit / oramus: iurantem autem hominum aliquid quando iniquitas progreditur: vt etiam post actam poenitentiam: post altaris reconciliacionem vel similia vel grauiora committant: & tamen deus facit etiam super tales oriri solem suum: nec minus tribuit quam ante tribuebat: largissima munera vitae ac salutis. Et quis eis in ecclesia locum similis poenitentiae non concedatur: deus tamen super eos suae patientiae non obliuiscitur. Ex quorum numero si quis nobis dicat: Aut date mihi eundem iterum poenitendi locum: aut desperatum me permittite: vt faciam quicquid libuerit: quantum meis opibus adiutor: & humanis legibus non prohibeat: in scortis omnique luxuria damnabili quidem apud deum: sed apud homines plerumque etiam laudabili. Aut si me ab hac nequitia reuocatis: dicite vtrum mihi aliquid prosit ad vitam futuram: si in ista vita illecebrossissimae voluptatis blandimenta contempsero: si libidinum incitamenta signa uero: si ad castigandum corpus meum multa mihi etiam licita & concessa subtraxero: si me poenitendo vehementius quam prius ex cruciatu: ossi miserabilius ingemuet: si fluero vberius: si vixero melius: si pauperes sustentauero largius: si charitate (quae operis multitudinem peccatorum) flagrauero ardentius: quis nostrum ita desipit: vt huic homini dicat: Nihil tibi ista proderunt in posterum: vade saltem vitam huius saeuicite perfrue! Auertat deus tam immanem sacrilegamque demeritiam. Quis ergo caute salubriterque prouisum sit: vt locus illius humilitatis poenitentiae semel in ecclesia concedatur: ne medicina vilis minus utilis esset agrotis: quae tantomagis salubris est: quanto minus conspicibilis fuerit: iniquis tamen audeat dicere deo: quae huic homini qui post primam poenitentiam rursus se laqueis iniquitatis obstringit: adhuc iterum parcat? Quis audeat dicere erga istos non aliquid apostolus ait: Ignoras quia patientia dei ad poenitentiam te adducit? Aut isti exceptis esse definitum quod scriptum est: Beati omnes qui confidunt in eum! Aut ad istos non pertinere quod dicit: Viriliter agite & confortet cor vestrum omnes qui speratis in dominum? Cum igitur super peccatores tanta sit patientia: tanta mi-

Marth. 5.

Rom. 2.

Rom. 2.

Rom. 2.

De poenitē.
dist. 3. in trā
4. sentē. dist.
14. c. q. veroDe poenitē.
dist. 3. in trā

Rom. 2.

Distin. 50.
quis.
De poenitē.
dist. 3. quis.
4. sentē. dist.
14. illud.
Rom. 2.
Psal. 30.

misericordia dei: ut in hac temporalis vitæ moribus emendatis: non damnentur in æternum: qui
 nullius quæ sibi præbeatur expectat misericordiam: quoniam nemo est illo beatiorem pos-
 tentior: nemo iustior: quales nos esse oportet homines erga homines: qui hanc vitam nostram
 quantacumque laude commendamus: eam sine peccato esse non dicimus? Quod si dixerimus:
 nos ipsos (sic scriptum est) decipimus: & veritas in nobis non est. Proinde licet accusatoris
 alia persona sit: alia defensoris: alia intercessoris: alia iudicis: de quorum propriis officiis ni-
 mis longum est & non necessarium hoc sermone differere: Sic tamen etiam ipsos criminum
 virores: atque in hoc officio non ira propria concitatos: sed legum ministros: nec suarum sed alie-
 narum examinatorum iniuriarum vindices: quales iudices esse debent: terruit censura diuina
 ut cogitarent sibi propter sua peccata dei misericordiam necessariam: nec putarent ad cul-
 pam sui officii pertinere: si quid erga eos misericorditer agerent: quorum vitæ necesse ha-
 berent legitimam potestatem. Nam cum ad dominum Christum iudæi adduxissent mulierem
 in adulterio comprehensam: eumque tentantes dicerent: quæ iussa esset lege lapidari: ac deinde
 quaerere: quid de illa ipse præciperet: Respondit eis. Qui sine peccato est vestrum: prior in
 eam lapidem iaciat. Ita nec legem improbavit: quæ huiusmodi ream iussit occidi: & illos ter-
 rendo ad misericordiam reuocauit: quorum iudicio hæc posset occidi. Puto quæ hæc sententia
 domini audita: si præsens fuisset etiam maritus ipse qui violatâ sui thori fidem vindicari pos-
 labat: exterius animum ad voluntatem parcendi ab vltiscendi cupiditate dederit. Nam quo
 modo est admonitus accusator ne suas persequeretur iniurias: quando ipsi iudices ita sunt a
 iudicando prohibiti: qui in adultera puniendam: non priuato dolori compellebantur seruire:
 sed legi? Unde Ioseph cui virgo Maria domini mater fuerat desponsata: cum eam comprehen-
 set esse pregnantem: cui se nouerat non esse commixtum: & ob hoc nihil aliud quam adulteram cre-
 didisset: puniri tamen eam noluit: nec approbator flagitii fuit. Nam hæc voluntas eius etiam
 iustitiæ deputatur. Ita quippe de illo scriptum est: Et cum esset homo iustus: & nollet eam di-
 uulgare: statuit eam occulte dimittere. Hæc eo cogitatus apparuit illi angelus: qui doceret ef-
 se numinis: quod ille putauerat criminis. Si ergo cogitata infirmitate communi: & accusato-
 ris dolor: & iudicatorius rigor frangitur: quod tandem censet pro reis esse debere: vel defen-
 soris vel intercessoris officium: quandoquidem & vos viri boni qui nunc iudices estis: & in fo-
 ro aliquando versari causas hominum suscepistis: satis quæ libentius defendere quam accusare sole-
 tis? Et tamen defensor ab intercessore plurimum distat. Nam ille diluendis vel obregendis cri-
 minibus operam maxime impendit: intercessor autem etiam cum de culpa constat: pro pec-
 catorum remouenda vel temperanda cura gerit. Hoc sunt apud deum pro peccatoribus iusti: his
 pro se ipsi peccantes inuicem ut faciant admonentur. Nam scriptum est: Confitemini inui-
 cem peccata vestra: & orate pro vobis. Has sibi partes humanitatis ubi potest: omnis homo
 apud hominem vèdicat. Nam quod ipse quisque domui suæ punit admissum: in alterius do-
 mo vult impunitum. Siue enim adhibeatur apud amicum: siue ille cuius in quem potestas vl-
 ciscendi est se præsentem succenseat: siue ita scienti fortuito superueniat: non iustissimus sed in-
 humanissimus iudicatur: si non interueniat. Sic ego te ipsum cum aliis amicis tuis in ecclesia
 Carthaginensi intercessisse pro clericorum merito succensebat episcopus: & vix nullum ibi
 discrimen sanguinis: sub incruenta disciplina timebatur: Nec cum id (quod etiam vobis dis-
 plicebat) inultum esse velitis: tanquam delicti approbatores vos iudicabamus: sed tanquam humanis-
 simos intercessores audiebamus. Si ergo vobis fas est ecclesiasticam correctionem interce-
 dendo mitigare: quomodo episcopus vestro gladio non debet intercedere: cum illa exeratur:
 ut in quem exeritur bene viuatur: iste ne viuatur? Postremo ipse dominus: apud homines inter-
 cessit ne lapidaretur adultera: & eo modo nobis intercessionis commendauit officium: nisi
 quia ille terrendo fecit: quod nos petendo. Ille enim dominus: nos seruimus. Veruntamen
 ille sic terruit ut omnes tremere debeamus. Quis enim est nostrum sine peccato? Quod cum
 illis dixisset: a quibus ei offerebatur puniendi peccatrix: ut qui sciret se esse sine peccato: ipse
 or in illam lapidem mitteret: cecidit scilicet tremente conscientia. Tunc enim ex illa iam con-
 gregatione dilapsi: solam misericordiam miseram reliquerunt. Cedat huic sententiæ pietas chri-
 stianorum: cui cessit impietas iudeorum. Cedat humilitas obsequentium: cui cessit superbia
 persequentium. Cedat confessio fidelis: cui succedit simulatio tentatoris. Malis patet vir bo-
 ne: quanto melior: tanto esto mitior: quanto sis celsior potestate: tanto humilior fias pietate.
 Ego quidem intuens mores tuos: appellauit te virum bonum: Sed tu intuens verba Christi:

1. Ioan. 1.

Ioan. 8.

Matth. 1.

Iacobi. 5.

Ioan. 8.

dic sibi ipsi: Nemo bonus nisi vnus deus. Quod cum verum sit (hoc enim veritas dicit) nec ego tamen existimari deo fallaci assentatione dimisse: & dominicis verbis quasi contrarius existisse: vt cum ille dicat: Nemo bonus nisi vnus deus: ego te appellauerim virum bonum. Non enim & ipse dominus contraria sibi locutus est: vbi ait: Bonus homo de bono & casto corde sibi proferre bona. Deus ergo singulariter bonus est: & hoc amittere non potest. Nullius enim boni participatione bonus est: quoniam bonum quo bonus est ipse sibi est: homo autem cum bonus est: ab illo bonus est: quod a seipso esse non potest. Illius enim spiritu bona sunt: cuius capax creata est nostra natura per propriam voluntatem. Pertinet ergo ad nos vt boni simus ac capere & habere quod dari de suo bonus est. Quo quisque neglectos de suo malos est. Proinde in quantum homo recte agit: id est scienter & amanter & pie bonum operatur: in tantum bonus est. In quantum autem peccat: id est a veritate & charitate & pietate deuia: in tantum malus est. Quis autem est in hac vita sine aliquo peccato? Sed eum dicimus bonum cuiusque preualent bona: eumque optimum qui peccat minimum. Idcirco ipse dominus: quos dicit bonos propter participationem gratiae diuinae: eosdem etiam malos dicit propter vicia infirmitatis humanae: donec totum quo constamus: ab omni vicio sitate sanatum: transeat in eam vitam: vbi nihil omnino peccabitur. Nam vtiq; bonos docebat orare: non malos: quibus praecepit vt dicerent: Pater noster qui es in celis. Ex hoc enim boni: quo filii dei: non natura geniti sed gratia facti: tanq; hi quibus recipientibus eum dedit potestatem filios dei fieri. Quae generatio spiritus sancti more scripturarum etiam adoptio nominatur: vt distinguatur ab illa generatione dei de deo: coaeterni de coeterno. Vnde scriptum est: Generationem eius quis enarrabit? Cum ergo bonos esse demonstrauerit: quos voluit deo veraciter dicere: Pater noster qui es in celis: praecepit tamen vt in eadem oratione inter cetera dicerent: Dimitte nobis debita nostra: scilicet & nos dimittimus debitoribus nostris. Quae debita: esse peccata quis manifestum sit postea tamen manifestius declarauit dicens. Si enim dimiseritis peccata hominibus: dimittet vobis & pater vester peccata vestra. Hanc orationem baptizati orant: nec est propterea praeceptorum aliquid peccatorum: quod non baptizati in sancta ecclesia dimittatur. Sed postea viuendo in hac fragilitate mortali: nisi contraherent quod dimittendum esset: non veraciter dicerent: Dimitte nobis debita nostra. Boni ergo in quantum non peccant: illi dei sunt: in quantum autem peccant (quod sua non mendaci confessione restantur) vtiq; mali sunt. Nisi forte quis dicat: alia bonorum: alia malorum esse peccata: quod non vique quap; improbabilius dicitur. Veruntamen dominus Iesus sine vlla ambiguitate malos appellauit eosdem ipsos: quorum patrem dicebat deum. Nam in eodem sermone vbi illam docet orationem: alio loco exhortans ad precandum deum ait: Petite & accipietis: quaerite & inuenietis: pulsate & aperietur vobis. Omnis enim qui petit accipit: & qui quaerit inuenit: & pulsante aperietur. Et paulo post: Si ergo vos inquit cum sitis mali: nostris bona dare filiis vestris: quam magis pater vester qui in caelis est: dabit bona petentibus se? Num igitur deus pater malorum est? Absit. Quomodo ergo dicitur pater vester caelestis: quibus dicitur: cum sitis mali: nisi si quia vtrunq; veritas monstrat: quid simus dei donos: quid humano vitio: hoc commendans illud emendans? Merito ait Seneca (qui repositus apostolorum fuit: cuius etiam quaedam ad Paulum apostolum leguntur epistola) Omnes odit qui malos odit: & tamen ideo diligendi sunt mali: vt non sint mali: quemadmodum non vt permaneant: sed vt sanentur diliguntur agro ei. Quicquid autem post eam quae fit in baptismo ablutionem peccatorum in hac vita manet: do peccamus: etiam si non tale sit: quod a diuinis remouere compellar altaris: non dolore sterilitis: sed misericordiae sacrificiis expiatur. Quod ergo agimus vt faciat intercedentibus nobis: deo nos noueritis offerre pro vobis. Indigetis enim misericordia quam praebetis. Et videte quis dixerit: Dimitte & dimittes vobis. Quae etiam si ita viuereamus: vt non esset quare diceremus: Dimitte nobis debita nostra: quanto a nequitia purior animus esset: tanto clementia plenior esse deberet: vt si non compungeremur sententia domini dicentis: Qui vestrum est sine peccato: prior in illam lapidem iaciat: ipsius qui hoc dixit sectaremur exemplum: qui cum esset vtiq; sine peccato: ite mulieri quam perterriti illi reliquerant: Nec ego te condemnabo: de iam deinceps noli peccare. Potuit enim metuere flagitiosa mulier: ne illis discedentibus qui sua peccata cognouerant: vt peccato parcerent alieno: illa iustissime iam ipse damnaret qui erat sine peccato. At ille non conscientia pauidus: sed plenus clementiae cum illa respondisset a nemine se fuisse damnatam: nec ego te inquit damnabo. Tanq; diceret: Si malitia

Marci. 10.

Luca. 6.

Marth. 6.

Ioan. 1.

Esa. 55.

Marth. 6.

Vbi supra.

Marth. 7.

Vbi supra.

Seneca.

Luca. 6.

Marth. 6.

Ioan. 8.

23. q. 5. non
frustra.

tibi parcere potuisti: quid metuis innocētiā? Et ne delictorum non doctor: sed ne approbator
videretur: Vade aut iam deinceps noli peccare: vt se homini pepercissēs nō hominis culpam si-
bi placuisse monstraret. Iā vides igitur de religione descendere: nec nos societate criminum
obstringi: q̄ intercedim⁹ placuim⁹ et iā pro sceleratis: etsi non scelerati: tamē pro peccatorib⁹
peccatores: & quod veraciter potius q̄ iniuriose dictū accipias: puto q̄ apud peccatores. Nec
ideo sane frustra instituta sunt potestates regiāvis gladii cognitoris: vngulę carnificis: arma
militis: disciplina dominantis: seueritas etiā boni patris. Habēt ista omnia modos suos: cau-
sas: rationes: vtilitates. Hęc cū timentur: & coercentur mali: & quietius inter malos viuunt
boni: non quia boni pronuntianti sunt: qui talia metuendo nō peccant (Nō enī bonus est quis
piam timore poenā: sed amore iustitię) veruntamen non futiliter etiā metu legi humana co-
eretur audacia: & vt tuta sit inter improbos innocētia: & in ipsis improbandis dī formidato
supplicio frēnā facultas: inuocato deo sanē voluntas. Sed huic ordinationi rerū humanarū
contrarię nō sunt intercessionēs episcoporum: immo vero nec causa nec locus intercedēdi vll⁹
esset: si ista non essent. Tanto enī sunt intercedentiū: & parcētiū beneficia gratiora: quāto pec-
cantū iustiora supplicia. Nec ob aliud quantū sapio in veteri testamento antiquiorū temporū
bus pphetarū seuerior legis vindicta seruabatur: nisi vt ostenderet recte iniquis poenās consti-
tutas: vt quod eis parcere noui testamenti indulgentia commoneatur: aut remedium sit salu-
tis quo peccatis parcat: & nostris: aut commendatio mansuetudinis: vt per eos qui parcat:
veritas prędicata non tantū timeatur: verū etiā diligat. Plurimū autē interduo animo q̄
q̄ parcat. Sicut enim est aliquādo misericordia puniens: ita & crudelitas parcēs. Nā (vt exē-
pli gratiam anisefum aliquid ponā) quis non crudelem verius dixerit eum: q̄ puero peperc-
rit volēti obstinatissime de serpentibus ludere? Quis autem non misericordem: qui talia pro-
hibens: contemptorem verborum etiā verberibus emēdauerit? Et ideo nō vsq̄ ad mortem p-
tendenda est disciplina: vt cū sit cur pdesse possit: q̄q̄ etiā cū homo ab homine occidit: multū
distet vtrū fiat nocendi cupiditate: vel iniuste aliquid auferendi: sicut fit ab inimicis: sic a la-
trone: an vltiscendi vel obediendi ordine: sicut a iudice: sicut a carnificē: an euadendi vel sub-
ueniendi necessitate: sicut interimitur latro a viatore: hostis a milite. Et aliquando quā causa
mortis fuit: potius i culpa est: q̄ ille qui occidit. Vel si quisq̄ decipiat fidei iustorem suū atq̄
ille pro isto supplicium legitimū luat. Nec tamē omnis qui causa aliēni mortis est: reus est.
Quid si enim quisq̄ ituprum petat: selegi si non impetrauerit interimitur? Quid si filius timent
patriā pia verbera: p accipitio pereat? Quid si alius homine liberator: vel si alius liberetur: sibi
ipse mortē inferat? Num propter istas alienarum mortium causas: aut scelēti consentiēdum
est: aut vindicta peccati quę non fit nocendi sed corrigendi studio: aut paternā tollenda: aut
opera misericordię cohibenda sunt? Hęc cū accidunt: debemus eis humanū dolorem: nō pro-
pter illa ne accidunt recte factorum reprimere voluntatem. Sic etiā cū intercedim⁹ pro pec-
catore damnando: sequuntur aliquando quę nolumus: siue in ipso qui nostra intercessione li-
beratur: vt vel immanius impunita crasseretur audacia: subdita cupiditate: ingrata lenitas: at
q̄ vnus morti ereptus plurimos necet: vel ipso p beneficiū nostrū in melius commutato: mori
būsq̄ correpto: alius male viuendo pereat: sibiq̄ huius impunitate propiciat: ita vel graui-
ra committat: non vt opinor hęc mala imputanda sunt nobiscum intercedim⁹ vobis: sed po-
tius illa bona quę cum id facimus intuemur & volumus: id est commendatio māsfuetudinis
ad conciliandā dīctionem verbo veritatis: & vt qui liberantur a temporali morte: sic viuāt
ne in eternam (vnde nunq̄ liberentur) incurrant. Prodest ergo & seueritas vestra: cuius
ministerio quies adiunatur: & nostra: prodest & intercessio nostra: cuius ministerio seueritas
temperatur & vestra. Non vobis displiceat q̄ rogamini a bonis: quia nec bonis displicet q̄
timeant a malis. Nam hominum iniquitatem etiā apostolus Paulus: non tantū de iudicio
futuro: verū etiā de pręsentibus vestris secularibus terroribus: & ipsas ad dispellendā di-
uinę puidentię pertinere. Omnis inquit anima potestati⁹ sublimioribus subdita sit. Nō est
enī potestas nisi a deo. Quę aut sunt: a deo ordinata sunt. Quapropter q̄ resistit potestati: dei
ordinationi resistit. Qui autē resistit: ipsi sibi iudiciū aq̄rūt. Principes enī nō sunt timori bo-
ni operis dei mali. Vis autem nō timere potestates? Bonū fac & habebis laudē ex illa. Dei enim
minister est tibi in bonum. Q̄ si malum feceris time non enī frustra gladiū portare: dei enim
minister est: vindex in ira ei qui male agit. Ideoq̄ necessitate subditi estote: nō solum propter
icām: sed et propter conscientiam. Ideo enim & tributa pręstatis. Ministri enim dei sunt: in

23. q. 5. cum
homo.

23. q. 5. pro
dest.

Roma. 13.

hoc ipsum perseverantes. Reddite omnibus debitum: cui tributum tributum: cui vestigal vectigal: cui timor timor: cui honor honor: nemini quod debeat: nisi ut inuicem diligatis. Hæc verba apostoli: utilitate vestre severitatis ostendit. Proinde sicut dilectione iussi sunt terribus debere quod timetur: ita dilectione iussi sunt timere debere quod terretur. Nihil nocendi cupiditate fiat: sed omnia consulendi charitate: & nihil fiat immaniter: nihil inhumaniter: ita formidabilis virtio cognitoris: ut nec intercessores religio continet: quia & plectendo & ignoscendo hoc solum bene agitur: ut vita hominum corrigatur. Quod si tanta est peruersitas & impietas: ut ei & corrigendæ nec disciplina possit prodesse nec veniæ bonis tamen intentione atque consuetudine quæ deus cernit: siue severitate siue lenitate: non nisi officio dilectionis impletur. Quod autem in epistola tua sequitur: vbi dicitur: Verum nunc ut mores nostri sunt: & sceleris poenam cupiunt sibi homines relaxari: & id propter quod scelus admissum est possidere: pessimum hominum genus cõmemoramus: cui poenitendi medicina omnino non prodest. Si enim res aliena propter quod peccati est: cum reddi possit non redditur: non agitur poenitentia sed fingitur. Si autem veraciter agitur: non remitteretur peccatum nisi restituatur ablatum: Sed vt dixi: cum restitui potest. Plurimum enim quod auferre amittit: siue alios pariendo malos: siue ipse male viuendo: nec aliud habet unde restituar. Huic certe non possumus dicere: redde quod abstulisti: nisi cum habere credimus & negare. Vbi quidem si aliquos sustinet repente cruciatus: dum existimatur habere quod reddat: nulla est iniquitas: quia etsi non est unde luat ablatam pecuniam: merito tamen dum eam per molestias corporales adhibere compellitur: peccati quo male ablata est: poenæ luit. Sed inhumanum non est etiam pro talibus intercedere: tanquam pro reis criminum: non ad hoc vt minime restituantur aliena: sed ne frustra homo in hominem sæuiat. Ille præsertim qui iam remisit culpam: sed quartæ pecuniæ: et si fraudari metuit: non expetit vindicari. Denique in talibus causis si per suadere potuerimus eos pro quibus interuenimus: non habere quod poscitur: continuo nobis eorum molestia relaxantur. Aliquando autem misericordes & in ipso dubio nolunt homini pro incerta pecunia: certa inferre supplicia: ad hanc misericordiam etiam nos provocare & exhortari deest. Melius enim etiam si habet: amittit: quam si non habet: aut excrucias aut occidis. Sed pro istis magis apud eos qui repetuntur apud eos qui iudicant: intercedere conuenit: ne ipse videatur auferre qui cum habet potestatem non cogit reddere: quis in cogendo ita debeat adhibere integritatem: ne amittat humanitatem. Illud vero si identidem dixerimus: qui pro homine ad hoc interuenit: ne male ablata restituatur: & qui ad se confugientem quantus homineste potest ad restituendum non compellit: factum esse fraudis & criminis. Nam misericordius opem nostram talibus subtrahimus: quam impendimus. Non enim opem fert qui ad peccandum adiuvat: ac non potius subvertit atque opprimit. Sed nunquid ideo nos aut exigere aut ad exigendum tradere vel possumus vel debemus? Agimus quantum episcopalis facultas datur: & humanum quidem nonnunquam: sed maxime ac semper diuinum iudicium cõminantes. Nolentes autem reddere: quos nouimus & male abstulisse: & unde reddat habere: arguimus: increpamus & detestamur: quosdam clam: quosdam palam: sicut diuersitas personarum diuersam videtur posse recipere medicinam: nec in aliorum perniciem ad maiorem insaniam cõcitari. Aliquando etiam si res magis curanda non impedit: sancti altaris cõmunionem priuamus. Verum sæpe accidit vt nos fallantur vel negando se abstulisse: vel affirmando se unde restituatur non habere. Sæpe etiam & vos fallamini putando vel nos non agere vt reddant: vel ipsos habere unde reddant: & omnes aut pene omnes homines amamus nostras suspiriones vel vocare vel existimare cognationes: quædò credibilibus rerum signis mouemur: cum credibilia non nulla sine falsa: sicut incredibilia nonnulla sunt vera. Ideo quosdam commemorans i qui & sceleris poenam sibi cupiunt relaxari: & id propter quod scelus admissum est possidere: addidisti & iusti: Pro his quocumque interueniendum putas sacerdotium vestrum. Fieri enim potest: vt tu scias quod ego nescio: & propterea putem aliquo interueniendū: quod si me fallere poruit: cum te non poruerit: vt ego es non credam possidere: quod tu possidere nosti. Ita fit vt cum de reo scitetur non vna sit nostra sententia: sed in ipsa iustitia simul sumus. Eo modo etiam fieri potest: vt quod scio aliquem non habere: hoc eum tu habere non certissime teneas: sed credibiliter suspicaris: & ob hoc tibi videatur interuenire pro eo qui & sceleris poenam sibi cupiat relaxari: & id propter quod scelus admissum est possidere. Ad summam igitur neque apud tales (si qui reperiuntur qualem te esse gaudeamus) neque apud ipsos: qui magno studio aliena ac nihil profutura: multoque etiam periculosa

23. q. 5. prodest.

14. q. 6. c. 1. De vsuris. cum tu. De re. i. li. 6. peccati.

14. q. 5. nō fa
ne.11. q. 3. non li
cet.

Luc. 19.

14. q. 4. qd
dicam.

ac pernicioſa petūt: neq; apud cor meū (cui teſtis eſt deus) auſum dicere / ſentire / decernere: in
ter ueniēdum eſſe pro aliquo: vt qđ ſcelere abſtulit: ſceleris impunitate poſſideat: Sed vt remiſſ
ſa iniuria: qđ iniurioſe abſtulit reddat: ſi tñ habet qđ abſtulit: vel aliud vñ illud reſtituat. Nō
ſane quicquid ab inuito ſumitur: iniurioſe auferitur. Nam pleriq; nec medico volunt reddere
honorem in ſum: nec opertario nec cedem: hæc qui ab inuito accipiunt: per iniuriam
accipiunt: quæ potius per iniuriam non dantur. Sed non ideo debet iudex vñdere iuſtum
iudiciū: aut teſtis verum teſtimonium: quia vñdit aduocatus iuſtum patrocinium: & iu
riſperitus verum conſilium. Illi enim inter vtrāq; partem ad examina adhibentur: iſti ex vñ
parte conſiſtunt. Cum autem iudicia & teſtimonia: quæ nec iuſta nec vera vñdēda ſunt: ini
qua & falſa vñduntur: multo ſceleratius vtriq; pecunia ſumitur: quia ſcelerate / etiam quīs a
volētib; datur. Ille tamē ſolet tanq̃ male ſibi ablaram pecuniam repetere qui iuſtum iudiciū
emittit: quoniam vñnale eſſe non debuit. Qui vero pro iniquo iudicio dedit: vellet quidem rep
tere: niſi timeret vel puderet emiſſe. Sunt alia: perſonæ inferioris loci: quæ ab vtrāq; parte nō
inſolenter accipiūt: ſicut officialis: & a quo mouetur: & cui ad mouetur officiū. Ab his exor
ta per immoderatam improbitatem repeti ſolent: data per tolerabilem conſuetudinem nō ſo
lent: magisq; repetehendimus: qui talia inuſitate repetuerunt: q̃ qui ea de more ſumpſerunt:
quoniam multæ neceſſariæ per ſong rebus humanis: vel inuitātur huiusmodi cōmodis: vel te
nentur. Iſti ſi viam viræ mutauerint: aut excellētoris cōſcenderint ſanctitatis gradum: faci
lius ea quæ hoc modo acquiſierunt: tanq̃ ſua pauperibus largiuntur: q̃ eis a quibus accepta
ſunt tanq̃ aliena reſtituant. Qui vero contra ius ſocietatis humanæ: furtis / rapinis / calumni
is / oppreſſionibus / inuſationibus abſtulit: reddēda potius q̃ donanda cenſemus: Zachari
blicani euangelico exemplo: qui cum hoſpicio dominum ſuſcepiffet: in vitam ſancam et repe
te mutatus: Dimidium inquit rerum mearū do pauperibus: & ſi cui aliquid abſtuli: quadru
plum reddo. Verūtamen ſi iuſticia ſyncerius conſulatur: iuſtius dicif aduocato: Redde qđ ac
cepisti: quando contra veritatem ſtetisti: iniquitati aſſuiſti: iudicem ſeſellisti: iuſtam cauſam
oppreſſiſti: de falſitate viſiſti. Qđ vides multos honeſtiſſimos & diſcretiſſimos viros: non ſolū
impune: verū etiam glorioſe videri ſibi committere: q̃ cuiq; in quolibet officio militanti. Red
de qđ accepisti: quando iubente iudice cuiusq; cauſæ neceſſarii hominem tenuiſſe: reſi
ſteter vinxiſſe: fugerit incluſiſti: poſtremo aut permanente lite exhibuiſti: aut finita dimiſi
ſti. Sed illud cur aduocato non dicatur in promptu eſt: quia ſcilicet ita nō vult homo repetere
reſquod patrono vt male vinceret: dedit: ſicut nō vult reddere: quod ab aduerſario: cum ma
le viciſſet: accepit. Quis tandem aduocatus: aut ex aduocato ita vitæ oprimus facile reperitur:
qui ſuſcepto ſuo: dicat: Recipe qđ mihi cū tibi male adeſſem deditiſ: & redde aduerſario tuo:
quod me agente inique abſtulisti? Et tamē quem prioris non rectæ vitæ / rectiſſime poenitet:
etiam hoc facere debet: vt ſi ille qui inique litigauit: non vult admonitus corrigere iniquitatē:
rem: eius tamen iniquitatis noliſte habere mercedem: niſi forte reſtituendum eſt alienum:
qđ per furtum clanculo auferitur: & reſtituendum nō eſt alienum: qđ in ipſo foro vbi peccata
puniuntur: decepto iudice: & circumuēſis legibus obtinetur? Quid dicam de vſuris: quas etiā
ipſæ leges & iudices reddi iubent? An crudelior eſt qui ſubtrahit aliquid vel eripit diuitiū q
trucidat pauperem ſuore? Hæc atq; huiusmodi male vtriq; poſſidentur: & vellem vt reſtitu
erentur: ſed nō eſt quo iudice repetantur. Iam vero ſi prudenter intueamur: qđ ſcriptum eſt:
Fidelis hominis torus mundus diuitiarū eſt: infidelis autem nec obolus: nōne omnes qui ſibi
videntur gaudere licite conſiſtiſſe: eiſq; vñ nesciunt aliena poſſidere conuincimus? Hoc enī
certe alienum non eſt: qđ iure poſſidetur: hoc autem iure qđ iuſte: & hoc iuſte qđ bene. Oma
ne igitur qđ male poſſidetur alienum eſt: male autem poſſidet: qui male vtitur. Cernis ergo
q̃ multi debeant reddere aliena: ſi vel pauci quibus reddant reperiuntur: qui tamen vbi ſunt
tanto magis iuſta contemnunt: quanto ea iuſtus poſſidere potuerunt. Iuſticiam quippe & ne
mo male habet: & qui non dilexerit non habet: Pecunia vero & a malis male habetur: & a bon
is tanto melius habetur: quanto minus amatur. Sed inter hæc toleratur iniquitas male ha
bens: & quādam inter eos iura cōſtituuntur: quæ appellantur ciuilia: non q; hinc fiat vt be
ne vtentes ſint: ſed vt male vtentes minus moleſti ſint: donec fideles & pii (quorum iure ſunt
omnia) vel ex illis ſint: vel inter illos tantisper viuētes: malis eorum non obſtringunt: ſed ex
erceant: perueniant ad illam ciuitatem: vbi hæreditas æternitatis eſt: vbi non habet niſi iuſtus
locus: nō niſi ſapies principatū: vbi poſſidebūt quicunq; ibi erūt: vere ſua. Sed tamen etiam hic

T

V.

non intercedimus: vt secundum mores legesq; terrenas non restituantur aliena: q̃uis placabilis nos velimus malis: non vt placeant vel permaneant mali: sed quia ex illis fiunt quicunq; sunt boni: & sacrificio misericordiae placatur deus: quem nisi p̃pitiu habere non malis: nulli essent boni. Diu est q̃ occupatiōibus tuis loquendo videor onerosus: cum tibi homini acuto & docto cito solui potuerit qd̃ quaerebas. Jam dudum autē finire deberē: si te tantū scire fuisse letaturum qd̃ flagitasti vt rescriberem. Felix in Christo viuas tibi charissime.

Dioscori ad beatum Augustinum: super quibusdam Ciceronis dialogorum interrogatiōculis efflagitantis.

Epistola.LV.

X

Procedere apud te non solum superfluum est: sed etiam molestum: qui rem non verba desyderas. Ideoq; simpliciter audi. Senex Alipius rogatus a me se pius pollicitus erat: tecum respondere dialogorum pauculis interrogatiōculis: & qm̃ in Mauritania dicitur hodieq; esse: peto viribus omnibus: & rogor: vt tu solus respondere digneris: qd̃ etiam presente ipso fratre tuo/ sine dubio facturus eras. Non est pecunia: nō est aurum: qd̃ p quouis daturus eras pculdubio si haberes: nunc vero sine labore loqueris: qd̃ requiro. Possem te plus & per multos charos tuos exorare: sed noui animū tuū: qui non rogari desyderat: sed omnibus praestare: si tantum abis qd̃ dedecet. q̃ in hac re penitus nihil est dedecoris: tamē quodcunq; est: peto praestes nauigaturo. Nosti q̃ mihi molestissimum est oneri esse: non dico synceritati tuae: sed cupiam. Solus autem deus nouit: quoniam nimia necessitate impulsus hoc feci: Vobis enī saluis & fauente domino nauigaturus sum: & mores hominum non ignoratis: qui proclius sunt ad viruperandum: & quoniam si interrogatus quis non responderit: indoctus & hebes putabitur. Vides: ergo obsecro te ad omnia sine cunctatione responde me tristem dimittas. Sic videam parentes meos: quia propter hoc solum cerdonē mihi & ipsam expecto solum. Frater Zenobius: magister memoriae factus est: & mihi nobis euectionem cum annonis. Si ergo dignus non sum: vt respondeas interrogatiunculis meis: saltem timeantur annonae. Incoluam te summa diuinitas lōga nobis tueatur atare. Papas plurimum dignationem tuam salutat.

Beati Augustini ad Dioscorum: illum de superfluis & curiosis quaestioniūculis inquirētem increpantis: & ab inani vulgi applausu & fallaci hominum laude cauendum esse demonstrantis: & de summo hominis bono accurate disputantis.

Epistola.LVI.

Y

V me innumerabilium quaestionum turba repente circūvallandum: vel potius obruendum putasti: etiam si vacante otiosumq; credidisti. Quando, n. ego in quolibet otio: tot rerum nodos tam festinanti: & vt scribis: iam pene p̃ficenti possem dissoluere? Numero enim rerū ipsarū impedire: etiā si non difficiles ad soluendum foret. Tanta sunt autem perplexitate inuoluti: & tenacitate constricti: vt etiam si pauci essent: otiosissimi me occupantes: magna mora temporis fatigaret intentionem: atq; attererent vngues meos. Ego autem vellem te abripere de medio delitiosarū inquisitionum tuarū: & constipare inter curas meas: vt vel disceres non esse inaniter curiosus: vel curiositatem tuam cibandam atq; nutriendam imponere non auderes eis: quorum inrer curas vel maxima cura est reprimere ac refrenare curiosos. Quanto enī melius: quantoq; fructuosius in dandis vllis literis tempus atq; opera impeditur: ad hoc potius impendit: vt refecerint vana atq; fallaces cupiditates tuae: quae tanto magis cauendae sunt: quanto facilius decipiunt: nescio qua vmbra honestatis: & liberalium studiorum nomine velata: atq; palliata: q̃ vt nostro ministerio atq; (vt ita dixerim) satellitio indurata: quo tam bonā tuam mentem premant: vehemētius exceduntur. Ecce enī tot dialogi lecti: si ad videndum finem & capessendum omnium actionū tuarū nihil te adiuerunt: quid p̃sunt dic mihi? Nam vbi finem constitueris totius huius flagrantissimi studii tui: & tibi instructuosi & nobis molesti epistola tua satis indicas. Cum enim de soluēdis quaestionibus quas misisti tu ad me: per literas satageres: ita scripsisti: Possem te inquis plus & per multos charos tuos exorare: sed noui animū tuū: qui non rogari desyderat: sed omnibus praestare: si tantum abis qd̃ dedecet: q̃ in hac re penitus nihil est dedecoris: tamen quodcunq; est: peto praestes nauigaturo. In his verbis epistolae tuae recte quidem de me existimas: q̃ omnibus praestare desyderem: si abis qd̃ dedecet. Sed in hac re nihil esse dedecoris: non mihi videtur. Non enim dedecora facies rerum attingit sensum meum: cum cogito

episcopum ecclesiasticis curis citò distrepentibus districtum atq; distentum: repente quasi oba
 surdescere cohibere ab his omnibus: & dialogorum Tullianorum quæstiunculas: vni schola
 stico exponere. Qd quantū dedecus: qj tuorum studiorum raptus ardore prorsus noli arde
 dere: tu etiam sentis tamen. Quid em aliud indicat: q cum dixisses: in hac re penitus nihil eē
 dedecoris: statim adiunxisti: tamē quodcumq; est peto præstes nauigaturo. Hoc enim sonat: vi
 deri tibi quidem nihil in hac re esse dedecoris: tamen quodcumq; est dedecoris: petere te vt præ
 stem nauigaturo. Sed quid est quæso resq; addidisti nauigaturo? An egonisi nauigaturus es
 ses: præstare tibi aliquid dedecoris non deberem? Nimium putas q; aqua marina dedecus ab
 suatur. Qd si ita esset: necum certe qui nauigaturus non sum: in periculis remaneret. Scri
 bis etiam nosse me: q tibi molestissimum sit oneri esse cuiquam: & attestaris solum deum nosse
 q nimia necessitate impulsus hoc feceris. Hic sane cum epistolam tuam legerem: satis aduer
 ti animū cognoscere necessitatem tuam: cum ecce mihi affers & dicis: mores hominum non
 ignoratis: qui proclives sunt ad vituperandum: & quoniam si interrogatus quis non respōde
 rit: indoctus & hebes putabitur. Hoc loco vero exarsi ad describendum tibi: Hoc enim languo
 re animi tui penetrasti mihi pectus: & irupisti in curas meas: vt dissimulare non possem quā
 tum me deus adiuuaret mederi tibi: non vt de tuis quæstionibus enodandis explicandisq; co
 gitarem: sed vt felicitatem tuam pendētem ex linguis hominum atq; mutantem a tam infelici
 retinaculo abumperem: & cuidam sedi omnino inconcussa stabilitq; religarem. Tu ne o Dios
 core nec Perbium tuum respicis insultantem tibi cōorto vericulo: sed plane puerile caput /
 si sensus affuit idoneo colapho contōdētem atq; coercentem: Scire tuū nihil est nisi te scire hoc
 sciat alter? Tot vt superius dixi / legisti dialogos: tot philosophorum altercationibus cor inse
 ruisti. Dic mihi quis eorum finem actionum suarum cōstituerit in fama vulgi: aut in lingua
 hominū vel bonorum atq; sapientium? Tu autem & (qd magis pudendum est) iam nauigatu
 rus: satis præclare te iu Africam proficisci testaris: cum aliam ob causam te oneri non esse asse
 ris negotiosissimis: & in alia longe distantia interitis episcopis: vt tibi exponam Ciceronem: ni
 si quia times homines proclives ad vituperandum: ne interrogatus ab eis: si non responderis
 indoctus & hebes puteris. O tem dignam vigilis & lucubrationibus episcoporum. Non tā
 hi videris aliunde dies noctesq; cogitare: nisi vt studiis tuis atq; doctrina æque lauderis ab ho
 minibus. Qd etsi semper ad certa & recta tendentibus periculosum esse iudicauimus: tamen
 in te maxime expior. Non enim aliunde q ex eadem perniciē non vidisti: qua tandē re posse
 mus moueri: vt tibi qd petebas daremus. Q em peruerse tu ipse non ob aliud ad ea discenda
 quæ interrogas rapieris: nisi vt lauderis: aut non vitupereris ab hominibus: tam peruerse etiā
 nos putas in tua petitione talibus causis allegatis moueri. Et vtinam possemus efficere: vt tu
 quoq; tam inani atq; fallaci humanæ laudis bono minime mouereris: cum tibi nos indicare
 mus non ad præstandum tibi qd petis (quoniam hæc de te scribis) sed ad te corrigēdum mo
 ueri. Mores hominum inquis proclives sunt ad vituperandum. Q deinde: si interrogat? quis
 non responderit inquis: indoctus & hebes putabitur. Ecce ego te interrogo non de Cice
 ris libris aliquid: cuius sensum fortasse legentes indagare non possunt: sed de epistola ipsa tua
 & de sententia verborum tuorum. Quæro em cur non dixeris: qui non responderit: indoctus
 & hebes manifestabitur: sed potius dixeris: qui non responderit indoctus & hebes putabit: ni
 si quia satis etiam ipse intelligis: eum qui talia non responderit: non esse indoctum & hebetem
 sed putari? At ego te admoneo eum qui talium puratorum linguis tanq; falcibus concidi ti
 met: lignum esse aridum: & ideo non putari tantum indoctum & hebetem: sed vere esse atq;
 convinci. Fortasse dixeris: Sed cum hebes animo non sim: & præcipue non esse studeam: nolo
 hebes animo vel putari. Recte sed quo sine noli: id quæro. Q enim illis quæstionibus aperit
 dis tibi & explicandis nec nobis oneri esse dubitasti: hanc causam & hunc finem esse dixisti: &
 tam necessarium: vt eam nimiam necessitatem appellares: ne scilicet de his interrogatus negi
 responderis: ab hominibus ad vituperandum proclius: & hebes indoctusq; puteris. Ego autē
 quæro: hoc in te totum sit: cur a nobis ista desideras: an etiam indoctus & hebes putari: ppter
 aliud aliquid nolis? Si hoc totum est: cernis vt arbitror hunc esse finem tam vehementis inter
 tionis tuæ: qua nobis quoq; oneri es: vt fateris. Quid autem a Dioscore potest nobis esse oner
 ri nisi qd ipsum Dioscorum etiam nesciētem onerat? qd non sentiet nisi cū surgere voluerit.
 Atq; vtinam nō sic alligatē hęc onera: & frustra etiā humeros conetur excutere. Qd nō ideo
 dico: quia istæ discuntur quæstiones: sed quia tali sine discuntur. Hunc em finem iam certe

Perfius.

Z

&

sentis esse negatorium: inanem: ventosum. Habet & tumorem: sub quo etiam tabes gignitur & pupilla mentis ad non videndam opulentiā veritatis offunditur. Crede sic est mi Dioscōre ita te fruat in ipsa volūrate: & in ipsa cuius vmbra auerteris: dignitare veritatis. Vnde enim tibi nisi vel hoc modo de hac te fidem faciam: non inuenio. Nō enī vides eam: aut villo modo q̄dū linguis humanis tuinola gaudia construis: potes eam videre. Si autem ibi non finis est harum actionum: atq; intentionis tuæ: sed propter aliud aliquid inductus & hebes nō vis putari: quæro quid illud sit: si p̄pterea ne angustior tibi aditus ad acquirēdas tēporales diuitias vxorem impetrandam: honores capessendos: & cætera huiusmodi: præcipiti fluxu transcurrēt: atq; in te lapsos in vnum rapientia: Negi ad hunc finem tibi ferre nō decet: immo decet etiam hinc te amouere. Non enī sic te phibemus in incerto famē sinē ponere: vt tanq̄ de Minicio in Eridanum emigres: quo te ipse fortasse Mincius etiam non emigrantem impingeret. Cum enim non satiauerit auidū spiritū vanitas laudis humane: quia nihil ad cibandum affert nisi inane & insatium: cogetur eam ipsa auiditas referre in aliud: quasi vberē atq; fructuosū: qd̄ nihilominus si temporali lapsu præterfluit: ita est quasi fluitius ducat in fluitium: vt non sit finis miseriæ: q̄dū finis officiorum nostrorum in te instabili collocatur. In aliquo igitur firmo atq; incommutabili bono te figere volumus constantissimæ intentionis domū: & securissimam requiem omnis bonæ atq; honestæ actionis tuæ. An forte istam ipsam terrenam felicitatem quā cōmmerauisti: prosperi rumoris auræ: aut etiam statibus vela pandendo ad eā potueris peruenire: hanc cogitas referre in aliud certum & verum & plenum bonum? At miseri hi non vident: atq; omnino ipsa veritas negat: vel tantis ad se anfractibus: quæ tam proxima est: vel tantis sumptibus: quæ tam gratuita est: perueniri. An ipsa humana laude: tanq̄ instructo vento: vtendum existimas: vt aditum per hanc præpares ad animos hominū: persuadendo vera atq; salubria: & caues te ne cum inductum atq; hebetē putauerint: indignum arbitrentur: cui aures vel intentissimam vel patientissimam præbeant: siue ad recte facta quēq; exhorteris: siue malitiam atq; nequitiam peccantis obiugetes? Hunc tu finem iustitiæ ac beneficiæ: si in illis interrogandis quæstionibus cogitasti: nos de te male meruimus: quibus in epistola tua non id potius quo moueremur posuisti: vt aut libenter daremus qd̄ petbas: aut ideo nō daremus: quia causa qualibet alia fortasse prohiberet. Non tamen quia tuæ vanæ cupiditati non solum feruire: verū etiam non resistere puderet. Quanto enī melius atq; salubrius quæso te: ipsas veritatis regulas multo certius & breuius per se ipsas accipis: quibus falsa omnia possis ipse refellere: ne qd̄ falsum & pudendum est: si multorum annos & decrepitas falsitates studio laciantiori q̄ prudentiori didiceris: doctum atq; intelligentē te esse arbitreris: qd̄ iā nō existimo tibi videri. Non enī frustra tamdiu tam vera Dioscōre diximus: ex quo in hac epistola gradimur. Quapropter iam illud videamus: cum te istarum rerum ignorantia nequa q̄ inductum atq; hebetem iudices: sed ipsius potius veritatis: vt quisquis de his rebus scripsit vel scripserit: aut ea sint quæ iam certus tenes: aut si falsa sunt: securus ignores: neq; de diuersitate cognoscenda sententiarum alienarum: quasi ne inductus & hebes remaneas: inani sollicitudine maceretur. Cum ergo hæc ita sint: etiam illud si placet videamus: vtrum aliorum falsa existimatio: q̄ sunt (vt scribis) ad vituperandum procliuēs: vt si te ista ignorare p̄fererint: inductum atq; hebetem: falso quidem: sed tamen parent: sic te mouere debeat: vt etiam ab episcopis tibi hæc exponi: non incongruenter petas: quandoquidem eo fine iam te ista cupere credimus: quo illis consulas ad persuadendam veritatem vitamq; eorum corrigendam: qui te si in Ciceronis libris inductum hebetemq; putauerint: indignum habebunt: a quo aliquid veris libris p̄ scientiæ sibi accipiendum esse arbitrentur? Qd̄ non ita est: mihi crede. Primi quæ esse aliquos in illis tertis: vbi imperitus minimeq; acutus videri times: qui te de istis quæstionibus quicq; interrogent omnino non video: quandoquidem hic quo ad ea discēda venisti: & Romæ expertus es: q̄ negligenter habeantur: & ob hoc neq; doceant neq; discantur: & in Africa vsque adeo de his interrogatōrē pateris nemini: vt nec te ipsum qui patiar: inuenias: ea q̄ inopia episcopis exponenda ea mittere cogaris: quasi vero episcopi isti etiam si adolescētes eodem quo tu raperis animi ardore: vel potius errore: quasi aliquid magnum hæc discere curarunt: vsq; ad canos episcopales: & vsq; ad cathedras ecclesiasticas: ea sibi in memoria durare putarentur. Aut si ipsi vellent: non illa etiam de inuitorum cotidibus curę maiores grauioresq; feculderent. Aut si aliqua ex eis in animis eorum nimia consuetudine remanerent: non etiam ipsa obliuione sepelire mallerent recordata: q̄ ineptia respondere quæsitā: cū in ipsa etiā

ſcholari lenitate & rhetoricis cathedris: ita obmutuiſſe atq; obtorpuiſſe videantur: vt a Car-
 thagine Hipponē quo exponi poſſint micrēda exiſtimentur: vbi tam inſolita atq; omnino per-
 egrina ſunt: vt ſi vellem reſpondendi curam inſpicere: aliquid volens videre: quomodo ad ſen-
 tētiā q̄ mihi exponēda eſſet: deſup veniat: Aut ab ea deinceps quæ contexeretur oratio:
 codicem prorfus inuenire non poſſem. Illi autem Carthaginenſes rhetores: ſi huic tuo ſtudio
 defuerunt: nō modo a me nō reprehendunt: ſed etiā approbantur: ſi forte iam recolūt: nō Ro-
 manorum ſororum ſed græcorū gymnāſiorū iſta ſolere eſſe certamina. Tu vero cū & in gym-
 naſia cogitationē iuicisti: & ea quocūq; ipſa inueniſti talibus rebus: nuda atq; frigida: vbi has cu-
 ras tuas deponere: chriſtianorū tibi baſilica Hipponēſis occurrit: quā tu e nūc ſedet epiſcop⁹:
 q̄ aliquādo iſta pueri vendidit. Sed nec te volo eſſe adhuc puerum: & me iam eſſe pueriliū te-
 tum: ſicut nō venditorē: ita nec largitorē decet. Quæ cū ita ſint: id eſt cū duæ tantæ vrbes
 latinorū literarū artifices: Roma atq; Carthago: nec tēdio tibi ſint: vt a te iſta pquirentur: tē-
 dia tua curēt: vt te iſta pquiretē exaudiat: miror tātū quātū dici nō pōt: vereri te tā boni inge-
 nii iuuenē: ne in græcis atq; oriētalibus vrbibus quēq; de his rebus moleſtum interrogato-
 rē feras. Facilius quippe corniculas in Africa audieris: q̄ in illis partibus hoc genus vocis. De
 inde ſi fallor: & quiſq; ibi forte huiusmodi quæſtionū tāto vtiq; odioſior: quāto in illis locis in
 eptior pcontator extiterit: nōne magis caues ne multo facilius exiſtant: qui te græci hoīes in
 græcia cōſtituti: & græci imbuti primitus lingua: de ipſis philoſophorū libris aliqua inter-
 rogarēt: q̄ Cicero in ſuis literis nō poſuit? Qd ſi acciderit: qd reſpoſurus es: poti⁹ te iſta in la-
 tinorū auctorū libris: q̄ in græcorū noſſe voluiſſe? Quæ reſpoſione: primo græciæ facies iniū-
 riā: & noſti q̄ illi hoīes hoc nō ferāt. Deinde iā exulcerati & irati: q̄ cito te (q̄ nimis nō viſ) &
 hebetē iudicabūt: q̄ græcorū philoſophorū dogmata: vel potius dogmarū periculas quaſdā diſ-
 cerpat ſit: diſperſas in latinis dialogis: q̄ in ipſorū auctorū libris græci tota atq; contexta
 diſcere maluiſti: & inductum: q̄ cū tā multa in tua lingua nesciaſ: earum rerum fruſtra in alie-
 na colligere ambiſti. An forte illud reſpōdebis non te græcos de his rebus libros cōtēpſiſſe: ſed
 prius latinos curaiſſe cognoscere: nunc autem velle te in latinis doctū: iam græce quærere? Si
 hoc non pudet hominem græcum latina puerum didiciſſe: nunc velle diſcere græca barbarū
 pudebit: ne tandem in ipſis latinis ignorare aliqua quæ q̄ multi latini docti tecum nesciant?
 Vel hoc ipſo ſentis: q̄ te nobis magna neceſſitate dicis onerofum: in tanta doctorum multi-
 tudine apud Carthaginem conſtitutus. Poſtremo fac te de omnibus quæ a nobis quæriſ: in-
 terrogatum reſpōdere potuiſſe. Ecce iam doctiſſimus atq; acutiſſimus dicereſ: ecce iā te lau-
 dibus in cælum græculus ſtatuſ attollit: Tu tantum memento grauitariſ tuæ: & illam mere-
 ri laudem quo ſine volueris: vt ſcilicet eos leuiter leuia iſta miratos: & beniuolentiſſime atq;
 auſiſſime iam in tua ora ſuſpenſos: grauiſſimum aliquid & ſaluberrimum doceas. Id ipſum
 quicquid eſt grauiſſimum & ſaluberrimum: vtrum teneas: & recte tradere noueris: vellem co-
 gnoscere. Ridiculum eſt enim cum ppter ea ſuperflua multa didiceris: vt tibi aures hominū
 ad neceſſaria præpatentur: ipſa neceſſaria non tenere: quibus excipiādis eas per ſuperflua præ-
 paraueris. Et dum occupariſ vt diſcas vnde facias intentos: nolle diſcere qd inſundatur iurē-
 tis. Sed ſi hoc te ſcire iā dicis: idq; ipſum chriſtianam doctrinam eſſe reſpondes: quæ te om-
 nibus præponere nouimus: & in ea ſola eſſe præſumere ſpem ſalutis æternæ: nō opus eſt ei co-
 gnitione dialogorū Ciceronis: & collectione emēdicatarū diſcordantiū ſentētiarū alienarū p-
 curari audientes: vt oribus tuis intenti ſiant: qui abs te aliquid tale accepturi ſunt. Nolo pri-
 us aliquid docens: qd deſiderādū eſt: vt vera doceas. Nam ſi alienarum ſententiarum diſſidē-
 tium & repugnantium cognitio aliquid adiuuat inſinuatoreſ chriſtiāne veritatis: vt noue-
 rie quomodo aduerſantes deſtruat falſitates: ad hoc duntaxat: ne q̄ cōſta diſſerēs non niſi in
 reſellendis tuis figat oculos: ſua vero ſedulo occultet. Nam cognitio veritatis: oīa falſa ſi mo-
 do præſentant: etiam quæ prius inaudita erant: & diiudicare & ſubvertere idonea eſt. Sed vt
 non ſolum aperta ſeriantur: ſed etiam abſcondita eruant: ſi alieno opus eſt cognoscere erro-
 res: erige oculos: aureſq; oro te: & vide atq; auſculta: vtrū aliquis aduerſus nos de Anaxime-
 ne & de Anaxagora præſtat aliqd: qñ iā ne ipſorū quidē multo recentiorū multūq; loquacium
 Stoicorū aut Epicureorū cineres caleſcit: vnde aliqua cōtra fidem chriſtianam ſcintilla excite-
 tur: Sed circuli atq; cōuenticula partim fugacia: partim etiā audacter præſepta: vel Donariſta-
 rū: vel Maximianēſiū: vel Manichæorū: vel etiā ad quorū greges turbāq; vterus es Arriano-
 rū: Eunomianoꝝ: Macedonianorū: Caraphygarū: caterarūq; beſtiarū innumerabiliter præſe-

pant: quorum omnium errores si cognoscere piget: quid nobis est propter defensionem christianae religionis quaerere quid senserit Anaximenes: & olim sopitas lites inani curiositate re coquere: cum quorundam etiam hereticorum qui nomine christiano gloriari voluerunt: vt Marcionistarum & Sabellianorum multorumque praeter ea iam dissensiones quaestionesque sileantur. Tamē si opus est vt dixi veritati aduersantes praenoscere aliquas: & praeterea habere sententias: de haereticis potius quam christianos vocant: quam de Anaxagora & Democrito nobis cogitandum fuit. Ille autem quisquis abs te quaesierit: quae tu a nobis quaeris: audiat quod ea doctius & prudentius nescias. Si enim Themistocles non curauit quod est habitus indoctorum: cum canere nec uis in epulis recusasset: ubi cum se nescire illa dixisset: atque ei dictum esset: quid igitur nosti? respondit: rem publicam ex parua magna facere: dubitandum est tibi dicere: te ista nescire: cum ei qui rogaret quid noueris: respondere possis: nosse te: quoniam etiam sine istis homo esse possit beatus: Quod si adhuc non tenesitam per uerse ista conquiris: quam per uerse si aliquo corporis periculoso morbo grauaretis: delitiosas & teneberrimas vestes potius quam medicamenta medicos conquireretis. Non enim uilo modo differenda est ista cognitio: aut illa huic a te praefertim iam in hac aetate vel discendi ordine praefertenda est. Vide autem quam facile posses hoc scire si uelles.

D Qui enim quaerit quomodo ad beatam vitam perueniat: nihil aliud profecto quaerit nisi ubi sit finis boni: hoc est ubi constitutum sit: non praua opinione atque temeraria: sed certa atque inconcussa ueritate summum hominis bonum: quod a quolibet ubi constituitur non inuenitur: nisi aut in corpore: aut in animo: aut in deo: aut in duobus aliquibus horum: aut certe in omnibus. Quod si didiceris: neque summum bonum: nec aliquam partem summi boni omnino esse in corpore: duo res stabunt: animus & deus: quorum vel in vno: vel in ambobus sit. Si autem adieceris & didiceris hoc idem de animo quod de corpore: quid aliud iam nisi deus occurreret: in quo summum hominis bonum constitutum sit: non quo alia bona non sint: sed summum id dicitur quo cuncta referuntur. Eo enim fruendo quisque beatus est: propter quod cetera uult habere: cum illud iam non propter aliud: sed propter seipsum diligatur. Et ideo finis tibi dicitur: quia iam quo occurrat & quo referatur non inuenitur. Ibi requies appetendi: ibi fruendi securitas: ibi tranquillissimum gaudium optimae uoluntatis. Da igitur qui cito videat: non corpus esse animi bonum: sed animi potius esse corporis bonum: Recedat iam ab inquirendo: utrum summum illud bonum: vel aliqua eius pars sit in corpore. Quod enim stultissime negatur meliorem esse animum corpore: ite stultissime negatur meliorem esse eum qui dat beatam vitam: vel partem aliquam beatitatis: quam eum qui accipit. Nō igitur accipit animus a corpore vel summum bonum vel partem aliquam summi boni. Hoc qui non uident: caeci sunt dulcedine carnalium uoluptatum: quā ex indigentia finitatis uenire non intuentur. Sanitas autem perfecta corporis: illa extrema totius hominis immortalitas erit. Tam potenti enim natura deus fecit animam: ut ex eius plenissima beatitudine quae in fine temporum sanctis promittitur: redderet etiam in inferiorem naturam quod est corpus: non beatitudosque fruētis & intelligentis est propria: sed plenitudo finitatis id est incorruptionis vigor. Quod qui non uidet: (ut dixi) bellant in quietis altercationibus: uariis pro suo quisque captu in corpore constituentes summum hominis bonum: & carnalium seditionum turbas concitant. Inter quos Epicurei apud indoctam multitudinem excellentiore auctoritate viguerunt. Da item qui cito videat animam quoque ipsam non suo bono beatum esse: cum beatus est: Alioquin nunquam esset miser: & recederetur a querendo: utrum in animo sit summum illud atque (ut ita dixerim) beatificum bonum: vel aliqua pars eius. Nam cum seipso ubi quasi suo bono animus gaudet: superbum est. Cum uero perspicit se esse mutabilem: vel hoc uno saltem quod de stulto sapiens efficitur: sapientiamque esse incommutabilem cernit: simul oportet cernat esse illam supra suam naturam: eiusque participatione atque illustratione se uerius & certius gaudere: quam se ipso. Ita cessans atque detumescens a iactatione atque inflatione propria: in haerere deo atque ab illo incommutabili refici & reformari niritur: quae esse iam capit: non solum omnem speciem rerum omnium: siue quae sensu corporis: siue quae intelligentia mentis attingit: tuas sed etiam ipsam capacitatem formationis ante formationem: cum vel informe aliquid dicitur quod formari potest. Itaque tanto minus se esse stabilem sentit: quanto minus haeret deo quod summe est. Et ideo illam summe esse: quia nulla mutabilitate proficisci se deficit: sibi autem illam commutationem expedire quae proficisci: ut perfecte illi cohaereat: eam uero commutationem quae in defectu est: esse uiriosam: omnem autem defectum ad interitum uergeret: quo utrum aliqua res perueniat: tam & si non apparcat: tamen apparere omnibus eo duce: interitum: ut non sit

Platonici.
Academici.
Arcesilaus.
Polemon.
Xenocrates
Plato.

qd erat. Vnde colligit non ob aliud res deficere: nisi qd ex nihilo facta sunt: vt qd in eis est qd sunt & manent: & pro defectibus etiam suis ad vniuersitatis complexum ordinantur ad eius bonitatem omnipotentiamq; pertineat qui summus est & conditor: qui potens est etiam ex nihilo non tantum aliquid sed etiam magnum aliquid facere. Primum aut peccatū hoc est primum voluntarium defectum: esse gaudere ad propriam potestatem. Ad minus enim gaudet: si ad potestatem dei gaudeat: quae vtrique maior est. Hoc non videntes: & potentias intuitus animi humani: magnamq; pulchritudinem factorum atq; dictorum: etiā si in corpore posuisse ponere summum bonum: in ipso tamen animo ponentes: infra vtrique posuerunt: si vbi summa celsissima ratione ponendum est. Inter hos qui ira sentit apud graecos philosophos: & numero & disputandi subtilitate Stoici praualuerunt: qui tamen in naturalibus corporea omnia esse arbitrantur: magis a carne q̄ a corpore animum auertere potuerunt. Inter eos autem qui fruendum deo: a quo & nos & omnia facta sunt: vnum atq; summum bonum nostrum esse dicunt: apud illos emineuerunt Platonici: qui non immerito ad officium suum pertinere arbitratrati sunt Stoicis & Epicureis maxime & prope solis omnino resistere. Idem quippe Academici qui Platonici: qd docet auditorum ipsa successio. Arcesilaus em qui primus occultata sententia sua: nihil aliud istos q̄ refellere statuit: quae cui successerit: Polemonē inuenies: Quae re cui Polemon: Xenocratem. Xenocrati autem discipulo academici scholam suam reliquit Plato. Quantum igitur pertinet ad quaestionem de summo hominis bono: remoue personas hoc minime atq; ipsam disceptationem cōstituit: profecto reperies duos errores se aduersa fronte collidi. Vnum constituentem in corpore: alium constituentem in animo summum bonum. Rationem autem veritatis: quae summū bonum nostrum: deus esse intelligitur: vtrique resistere: res non prius docentem vera q̄ praua dedocentem. Id ipsum rursus adiunctis personis cōstituit: reperies Epicuros & Stoicos inter se acerrime dimicantes. Eorum vero litem cōstēs diiudicare Platonicos: occultantes sententiam veritatis: & illorum vanam in falsitate fidutiā conuincētes & redarguentes. Sed nō sicut illi errorum suorum: ita Platonici vera rationis personam implere potuerunt. Omnibus enim defuit diuinae humilitatis exemplum: qd oportuissimum tempore per dominum nostrum Iesum Christum illustratum est: cui vni exemplo in cuiusvis animo ferociter arrogantis: omnis superbia cedit & frangitur & emoritur. Ideoq; nō valentes illi auctoritate turbas terrenarū rerum delectatione caecatas ad intuitibilium fidem ducere: cum eas viderent Epicureis maxime contentionibus commoueri: non solum ad hauriendam quo vitro ferebantur: sed etiam ad defensionem corporis voluptatem: vt in ea summum bonum hominis cōstitueretur: eos autem qui aduersus hanc voluptatem: virtutis laudem mouerentur: minus difficulter eam contemplari in animis hominum: vnde facta bona: de quibus vtcunq; poterant iudicare: procederent: simul videbant ei eis conareret insinuare aliquam rem diuinam: & super omnia incommutabilem quae nullo attingeret corporis sensu: sed sola mente intelligeretur: quae tamen etiam naturam ipsius mentis excederet: cumq; esse deus propositum animo humano ad fruendum: purgarum ab omni labe humanarum cupiditatis: in quo vno acquiesceret omnis beatitudinis appetitus: & in quo nobis vno bonorum omnium finis esset: non eos intellectuos: sed repugnantibus vel Epicureis vel Stoicis: multo q̄ sibi facilius palmam daturus: id est vera salubrisq; sententia: qd permittibilissimum est generi humano inuicem peritorum populorum irratione sorderet. & hoc in moralibus. In naturalibus autem quaestionibus si isti dicerent effectricem omnium naturarum esse incorpoream sapientiam: illi autem a corpore nusq; descenderent: cum alii in atomis: alii quatuor elementis: in quibus ad efficienda omnia ignis praualeret: principia rerum darent: quibus non videret stultorum abundantiam corpori deditam: cum incorpoream potētiā cōditricem rerum nequaquā valeret inuerti: in quorum potius suffragium raperetur: restabat pars rationalium quaestionum. Nostri em quicquid propter adipsam sapientiam quaeritur: aut de moribus: aut de naturae: aut de ratione quaestionem habere. Cum ergo Epicurei nusq; sensus corporis falli dicerent: Stoici autem falli aliquando concederent: vtrique tamen regulam comprehendendae veritatis in sensibus ponent: quibus istis contradicentibus audiret platonicos! Quis non modo in sapientium sed omnino in hominum numero habendos putaret si ab eis prompte diceretur: non solum esse aliquid qd neq; tactu corporis: neq; olfactu: vel gustu: neq; his auribus aut oculis percipi possit: neq; omnino alium rerum quae ita sentirentur aliqua imaginatione cogitari: sed id solum verum esse atq; id solum posse percipi: quia incommutabile & sempiternum est: percipi autē

Sola intelligentia qua vna veritas quomodo attingi potest attingitur! Cum etgo talia sentirent Platoniciq; neq; docerent carni deditos homines neq; tanta eēt auctoritate apud populos: vt credenda persuaderent: donec ad eum habitum perduceretur animus quo ista capidi ruer: elegerunt occultare sententiam suam: & contra eos differere: qui verum se inuenisse lactarent: cum inuentionem ipsam veri in carnis sensibus ponerēt. Et eorum quidem consiliū quale fuerit quid attinet querere: diuinum certe vel diuina aliqua auctoritate prædictum nō fuit.

G. Tantum illud attende quoniam Platon a Cicerone multis modis apertissime ostenditur in sapientia nō humana: sed plane diuina: vnde humana quodāmodo accēderetur. In illa vtiq; sapientia prorsus inmutabili atq; eodem modo semper se habente veritate constituisse & finem boni & causas rerū & ratiocinādi fiduciam: Oppugnatos autem esse nomine Epicureorū & Stoicorum a platoniciis eos qui in corporis vel in avari natura ponerent & finem boni & causas rerū & ratiocinandi fiduciam: eorum successione temporum esse deuolutam: vt Christianae etiam ætatis exordium rerum inuisibilem atq; æternarum fides per visibilia miracula salubriter prædicaretur hominibus: nec videre: nec cogitare aliqd præter corpora poterat: beato apostolo Paulo: qui eandem fidem gentibus præfeminabat: idem ipsi Epicurei & Stoici in actibus apostolorum contraxisse inueniant. Qua in re satis mihi videtur demonstrari esse errores gentium: siue de moribus: siue de natura rerum: siue de ratione inuestiganda: veritatis: qui quis essent multi atq; multiplices: in his tamen maxime duabus sectis eminebant expugnantibus doctis: & tanta differendi subtilitate: atq; copia subuertētib; durasse tamē vsq; in tempora christiana. Quos iā certe nostra ætate sic obmutuisse conspiciamus: vt vix iam in scholis rhetorū cōmemoraretur tantum quæ fuerint illorum sententiæ: ceteramina tamen etiam de loquacissimis grecorū gymnasiis eradica ta & compressa sunt: ita vt si qua hinc ex rogis secta contra veritatē: hoc est cōtra ecclesiā Christi emerferit: nisi nomine cōperta christianorū pugnandum proflire non audeat. Ex quo intelligitur ipsos quoq; platonice gentis philosophos: paucis mutatis quæ christiana improbat disciplina: inuchissimū vni regi Christianis ceruicibus oportere submittere: & intelligere verbum dei homine indutum: qui iussit & creditum est: qd illi vel pferre metuebāt. Huic te mi Diocore vt tota pietate subdas velim nec aliam tibi ad capessendam & obtinendam veritatem viam manias q̄ quæ munita est ab illo qui gressu nostro tanq̄ deus videt infirmitatem. Ea est autem prima humilitas: scilicet humilitas: tertia humilitas: & quotiēs iterrogares hoc dicerēs: quo alia nō sint pcepta q̄ dicantur: sed nisi humilitas omnia quæcūq; bene facimus & præcesserit: & comitatur: & cōsecuta fuerit: & pposita quā iteuamur: & apposta cui a dñe amur: & iposita qua reprimamur: iā nobis de aliquo bono facto gaudēb;: totū extorq; de manu supbia. Vitia q̄pe cetera i peccatis: supbia vero etiā in recte factis rimēda est: ne illa q̄ laudabiliter facta sunt: ipsi laudis cupiditate amittant. Itaq; sicut rhetor ille nobilissim⁹ cū interrogat⁹ esset: qd ei primū videret in eloquiū pceptis obseruari oportere: pñtiationē dicit respōdisse: Cū q̄reret qd sedorē dē pñtiationē: qd tertio: nihil aliud q̄ pñtiationē dixisse. Si iterrogares: & quotiēs iterrogares de pceptis christianæ religionis: nihil me aliud respondere nisi humilitatē liberet. Et si forte alia dicere necessitas cogeret: huic humilitati saluberrimā quā dñs noster Iesus Christus vt doceret humilitatē est: huic in quā maxime aduersat quædā (vt ita dicā) imperitissima sciētia dū nos scire gaudem⁹: quid Anaximenes: qd Anaxagoras: qd Pythagoras: qd Democrit⁹ senserit: & ceteri huiusmodi: vt docti eruditq; videamur: cū hoc a vera doctrina & eruditione longe ab sit. Qui em̄ didicerit deū nō distendi aut diffundi p locos: neq; finitos neq; infinitos quasi in aliqua parte maior sit in aliqua minor: sed totū vbicq; esse præsentē: sicut veritatē: cū nemo sobrie dicit parē esse in isto loco: & parē in illo: quoniam in veritas vtiq; deus est: nequāq; eum mouebit qd de infinito aere sentiscungit: sentit q̄ ipse deus esset. Qui d ad illū si nesciat quā d cū isti corporis formam: tam quippe dicunt quæ vndiq; finita sit: Et vtrum resellendi causa tanq̄ Academicus Anaximeni Cicero obiecerit: formam & pulchritudinem deum habere oportere: quasi corpoream speciem cogitans: quia ille corporeum deum esse dixerat: Aer em̄ corpus est: an & ipse sentiebat esse formam & pulchritudinem incorpoream veritatis: quia ipse animus informatur: & per quā omnia sapientis facta pulchra esse iudicamus: vt nō tantū resellendi gratia: sed etiam verissime dixerit: qd deum pulcherrima specie deoat esse: quia nihil est pulchrius ipsa intelligibili atq; incommutabili veritate! Q; autem ait ille gignit aerē quem tamen deum esse censēbat: nullo modo mouet hunc virum qui intelligit non sicut aer

gignitur: id est aliqua causa ut sit efficiens: cum omnino deus non sit: ita genitum esse verbum dei deum apud deum: sed longe alio modo: quem nemo nisi cui ipse deus inspiravit intelligit. Illud autem etiam in ipsis corporalibus de sapere quis non videat: cum aerē gigni dicat: & deum velire: autem a quo aer gignitur: non enim a nullo gigni potest: non dicat deum: Cum autem dicitur aer esse semper in motu: nequaquam cōcurbat hominibus: ut propterea illum deum putet: qui novit omnis corporis motum inferiorem esse: quod est motus animi. Motus autem animi longe pigriorem: quod est motus summus atque incommutabilis sapientie. Item Anaxagoras sine quolibet: si mentem dicit ipsam veritatem atque sapientiam: quid mihi est de verbo cum homine contendere? Manifestum est enim omnium rerum descriptionem & modum de illa fieri: eamque non incongrue dici infinitam: non per spacia locorum: sed per potentiamque cogitatione humana comprehendi non potest. Neque quod informe aliquid sit ipsa sapientia: hoc enim corporum est ut quaecumque infinita fuerint: sint & infirma. Cicero autem studio refellendi: quantum videtur: propter adversarios corporaliter sentientes: negat infinito aliquid iungi potuisse: quia ex ea parte qua quicquam adiungitur necesse est esse in corporibus aliquem finem. Ideo ait non eam videri: neque motum sensui: unum eum & continentem: id est continua copulatione adherentem infinitis: id est infinitae rei vllum esse potuisse: quasi de corporibus ageret: quibus nihil iungi nisi per fines locorum potest. Sic autem addidit: Neque sensum omnino quo non tota natura pulla sentiret: quasi ille dixisset mentē illā ordinatricē & moderatricē rerum omnium habere sensum: qualem haberet anima per corpus. Nam manifestum est totā sentire animam per corpus aliquid sentire. Nam totā vtiq; non latet: quod illud est quod sentitur. Ad hoc autem dixit totā naturā sentire: ut illi quasi auferret: quod ait / mentē infinitā. Quomodo enim tota sentit? Sensus enim corporis ab aliquo loco incipit: nec percurrit totum nisi ad cuius finem peruenit: quod in infinito dici non potest. Sed nequillie de sensu corporis aliquid dixerat. Et aliter dicit totum quod incorporeum est: quia sine finibus locorum intelligitur: ut & totū & infinitū dici possit. Totum propter integritatem: infinitū propter hoc: quia locorum finibus non ambietur. Deinde ingreditur: Si mentem ipsam quasi animam aliquod esse voluit: erit aliquid interius ex quo illud animā notetur: ut mens ista quasi corpus sit: & habeat intus animā unde animal appelletur. Vide quāmodum corporali consuetudine loquitur. Quomodo enim solent videri animalia propter sensum grossum: ut opinor eorum contra quos differit: & tamē dixit tē quae illos si euigilare possent satis admoneret: omne quod sicut corpus visui alio occurrit: magis animā habere & esse animal: quam animā esse cogitari oportere. Hoc est enim quod ait: Erat aliquid interius: ex quo illud animā nominetur. sed adiungit: Quid autem interius mentē? Non ergo potest mens habere interiorem animam ut sit animal: quia ipsa est interior. Ergo corpus habet extrinsecus cui sit interior: ut sit animal. Hoc est enim quod ait: Cingatur igitur corpore externus: quasi Anaxagoras dixerit: nisi animalis alicuius esset: mentem esse non posse. Si mentem ipsam solam sapientiam esse sentietur: quae nullius quasi animantis propria est: quia omnibus animis se frui valentibus veritas communiter percipitur. Et ideo videtur quod urbane concludat: Quod quoniam non placet inquit: hoc est non placet Anaxagorae: illa mens quā dicit deum: cingatur corpore externo quo animal esse possit: aperta simplexque mens nulla re adiuncta qua sentire possit: id est nullo corpore adiecto per quod sentire possit: fugere intelligentiae nostrae vim & notionem videtur. Nihil verius: quam si gerere hoc vim & notionem intelligentiae. Stoicorum & Epicureorum: qui nisi corporalia cogitare non possunt. Quod autem ait: Nostrae humanae intelligi voluit: & bene non ait fugit: sed si gerere videtur. Hoc enim illis videtur: neminem hoc posse intelligere: & ideo nihil tale esse arbitrantur. Sed quorundam intelligentiam quantum homini datum est: non fugie esse apertam similitudinemque sapientiam atque veritatem: quae nullius animantis sit propria: sed qua communiter omnes quae id potest anima: sapiens & vera efficitur. Quā si sensit esse Anaxagoras: eamque deum esse vidit mentemque appellavit: non solum nomen Anaxagorae: quod propter literatam veritatem omnes (ut militatim loquitur) licetiores libenter suffragantur: nos doctos & sapientes non facit: sed ne ipsa qui dem eius cognitio qua id verum esse cognovit. Non enim mihi propterea veritas clara esse debet quia non latuit Anaxagoram: sed quia veritas est: etiam si nullus eam cognovisset illorum. Si igitur nec eius hominis qui verum forsitan vidit: cognitio nos instare debet: ut ea quasi docti esse videamur: sed ipsius veri soliditate: quae vere docti esse possumus: quanto minus eorum hominum qui falsa senserunt nomina & dogmata: nostram possunt adiuvere doctrinam: & latentia cognita facere: Cum si homines simus: magis nos contristari debeat: eos & tam nobilitatorum hominum erroribus: si eos audire congerit: quam haec propterea studiose

M querere: vt inter eos qui illa nesciunt iactatione inanissima veniētur. Quāto enim melius ne audissem quidem nomen Democriti: q̄ cum dolore cogitare nescio quem suis temporibus magnum putatum: qui deos esse arbitraretur imagines: quæ de solidis corporibus fluere: solidiq; ipsæ nō essent: easq; hac atq; hac motu p̄p̄o circūeundo atq; illabēdo in animos hominū facere: vt vis diuina cogitetur: cum p̄fecto illud corpus vnde imago flueret: quanto solidius est: p̄stantiusq; esse iudicaretur. Ideoq; fluctauit eius: sicut isti dicūt: mutauitq; sententia: vt aliquando naturam quādam de qua fluere imagines deum esse diceret: qui tamē cogitari non posset: nisi per eas imagines quas fundit ac emittit: id est quæ de illa natura quā nescio quā corporea & sempiterna: ac etiam p̄ hoc diuinam putat: quasi vaporis similitudinē: cōtinua velut emanatione ferrentur: & venirent atq; intrarent in animos nostros vt deum vel deos cogitare possemus. Nullam enim aliā causam cuiuslibet cogitationis nostræ opīnantur isti: nisi cum ab his corporibus quæ cogitamus veniunt: atq; intrant imagines in animos nostros: quasi non multa ac prope innumerabilia cogitentur incorporaliter atq; intelligibiliter ab eis qui talia cogitare nouerunt: sicut ipsa sapiētia & veritas. Quā si isti non cogitāt: miror quomodo de illa vtrūq; disputent. Si autem cogitant: vellē mihi dicere: vt de quo corpore: vel qualis in eorum animos veniat imago veritatis. Quā Democritus etiā hoc dīstare in naturalibus questionibus ab Epicuro dicitur: q̄ iste sentit inesse concursioni atomorum vnam quandam animālē & spiritalē: qua vi cū credo & imagines ipsas diuinitate prædītas dicere: nō oēs omnīū rerū: sed deorum: & principia mētis eē in vniuersis quibus diuinitatem tribuit: & animantes imagines: quæ vel prodesse nobis soleant vel nocere. Epicurus vero neq; aliquid in principis rerum ponit p̄ter atomos: id est corpuscula quædam tam minuta: vt etiā diuidi nequeat: neq; sentiri aut visu: aut tactu possint: quorū corpusculorū concursu foruituro: & mūdōs innumerabiles: & animantia: & ipsas aīas fieri dicit: & deos quos humana forma nō in aliquo mūdō: sed extra mūdōs: atq; inter mūdōs cōstituit: & nō vult oīno aliqd p̄ter corpora cogitare: q̄ tñ vt cogitet imagines dicit ab ipsis rebus quas atomis formari putat: desuere: atq; in animū introire subtiliores q̄ sunt illę imagines quę ad oculos veniunt. Nā & vidēdi causam hāc esse dicit: ingētes quasdā imagines: ita vt vniuersum mūdum completātur extrinsecus. Intelligis autē iam vt arbitror quas isti opinentur imagines. Miror nō admonuīse Democritū vel hoc ipso falsa esse q̄ dicit: quia veniētes tā magnę imagines in tā breuē animū nostrū: si corporee: vt illi volūt: tā paruo corpore includi: torq; illū tēgere nō possunt. A magno em corpore cū parū corp⁹ attingit: a toto simul attingi nullo pacto pōt. Quō igit torq; simul cogitant: si intrātū cogitant: in quātū veniētes atq; intrātes animū attingūt: q̄ nec totæ intrare possunt p̄ tā parū corp⁹: nec totæ tā parū animū attingere! Memoro me scdm illos hęc dicere. Nō em ego talē animū sentio. Aut si incorporeū Democrit⁹ animū existimat: Epicurus quidem solus ista ratione vtgeri potest. Sed etiā ille quare nō vidit: nō opus eē nec fieri posse: vt incorporeus anim⁹ aduētū atq; cōtactū corporearū imaginū cogitet. De visu certe oculorū: ambo pariter redarguūt. Tā breues em oculos: tā grādū imaginum corpora tota attingere nullo modo possunt. Cū autē q̄rit ab eis: quare vna imago videat corpus alicui⁹: a quo innumerabiliter imagines fluūt. Respondēt: eo ipso quo frequēter fluūt & trāsunt imagines quasi quadā cartū cōspiratione & densitate fieri vt ex multis vna videat. Quā vanitatē Cicero ira refellit: vt eo ipso neget æternū deū eorū posse cogitare: quo innumerabiliter fluētib⁹ & labentibus imaginibus cogitatur. Et quoniam innumerabilitatē atomorum suppeditante: dicunt fieri formas deorum sempiternas: cum ita discedunt quædam corpuscula de diuino corpore vt alia succedant: & dissolui illā naturam eadem successione nō sinant. Omnia ergo in æternū esse: quia nulli deest ista innumerabilitas atomorum: quæ perpetuas ruinas subinde suppleat. Deinde quomodo non vereat iste deus ne intreat: cū sine vlla intermissione pulset: agitur: q̄ atomorū incurfione sempiterna: Pulsari em dicit illud corpus: qd irruentibus atomis feriat: & agitari qd penetret. Deinde cum ex ipso imagines de glub tā laris dictū est: temp assunt: quomodo pōt de immortalitate confidere: In quibus omnibus de lyramēris hęc opīnati: illud p̄cipue dolendum est: q̄ nō sufficit enarrari: vt nulla cuiusq; disputatione aduerfante respondeat. Sed acutissimū hominū ingenia: id etiā negotiū susceperunt: vt copiose ista refellerent: quæ statim dicta etiam a tardissimis derideri abiiciq; debuerunt. Si enim concesseris esse atomos: si cōcesseris etiā concursu fortuito se ipsas pellere & agitare: Nā & illd eis fas est cōcedere: vt inter se atomi fortuito cōcurrētes: aliquam ita conficiāt: vt eam forma mo

difficet: figura determinet: equalitate poliat: colore illustrent: aia vegetet: quæ oia nullo modo nisi arte diuinæ prouidentia fieri videt quisquis magis mente quàm oculis amat videre: id quod ab eo experit a quo factus est: Nā nec ipsos atomos esse illo modo concedendum est: quod omnia subtilitate quæ de diuisione corporum a doctis traditur: vide quod facile secundum ipsorum opinionem possit ostendi. Certe enim ipsi dicunt oia quod sunt nature: nihil esse aliud quam corpora & inania quod his accideret: quod credo mortuū & pulsū dicere & consequentes formas. Dicat ergo in quo genere ponantur imagines: quas de corporibus solidioribus assuere putant: ipsas minime solidas: ita ut ea etiam nisi oculorum cum videmus: & animi cum cogitamus sentiri non possint: illi & ipsa corpora sunt? Nā ita censerent: ut exire a corpore & venire ad oculos vel ad animū possint: quæ nihilominus dicuntur esse corporeæ. Quæro utrum etiam ab ipsis atomis assuatur imagines? Si assuunt: quomodo iam sunt atomi a quibus aliqua corpora separantur? Si non assuunt: aut potest aliquid sine imaginibus cogitari: quod vehementer nolit: aut unde norunt atomos quos nec cogitare potuerunt? Sed iam pudeat me ista refellere: cum eos non puduerit ista sentire. Cum vero ausi sunt etiam defendere: non iam coram sed ipsius generis humani me pudeat: cuius aures hæc ferre potuerunt. Cum igitur tanta sit cæcitas mentium in ingluuiem peccatorum amoris: carnis: ut etiam ista sententiā postea doctores cōtere disputando potuerint: dubitabis tu Diocore: vel quisque vigilanti ingenio perditus: nullo modo adsequenda veritate melius consuli potuisse generi humano: quod ut homo ab ipsa veritate sumeptus inestabiliter atque constanter credere hortamur: per quod factū est: ut non paucis: sed populi etiam quod non possunt ista diiudicare ratione: fide credant: donec salutaribus preceptis adminicula tibi euadant ab his pplexitatibus in auras purissimæ atque sincerissimæ veritatis. Cuius auctoritati tanto deuotius obtemperari oportet: quanto videmus nullū iam errorem se audere extollere: ad cōgregandas sibi turbas imperitorum: non christiani nominis velamenta conquirat. Eos autem solos ex veteribus propter christianum nomen in cōtuticulis suis aliquando frequentius perdurare: & scripturas eas tenere per quas annūtiariū esse ipsum dñm Iesum Christum: se intelligere & videre dissimulant. Porro illi qui cum in veritate atque cōmunionē catholica non sint: christianamque noīe gloriantur: cogunt aduersari credentibus: & audet imperitos quasi ratione traducere: quæ maxime cum ista medicina dñs venerit: ut fidē populū imperaret. Sed hoc facere cognūti ut dixi quia iaceat se abiectissime sentiūt: si eorū auctoritas cum auctoritate catholica cōferat. Conant ergo auctoritatem stabilissimam fundatissimā ecclesiæ quasi rationis noīe & pollicitatione superare. Omnium enim hæreticorum quasi regularis est ista temeritas. Sed ille fidei imperator clementissimus: & p̄ conuentus celeberrimos populorum atque gentium sedes ipsas apostoli arce auctoritatis munivit ecclesiā: & per pauciores pie doctos & vere spirituales viros copiosissimis apparatus etiam inuictissimæ rationis armavit. Verum illa rectissima disciplina est: in arcem fidei quod maxime recipi infirmos: ut pro eis tam tutissime positis: fortissima ratione pugnetur. Platonici vero qui falorum philosophorum erroribus: illo tempore circulantibus: non habentes diuinam personam qua imperarent fidem: sententiam suam tegere querendam: quod polluenda p̄ferre maluerunt: cum iam Christi nomen terrenis regnis admiratibus perturbatisque crebre fecerit: emergere coeperant: ad proferendum atque aperiendum quid Plato sensisset. Tūc Plotini schola Romæ floruit: habuitque cōdiscipulos multos acutissimos & solertissimos viros: Sed aliqui eorum magicarū artium curiositate deprauati sunt: aliqui dñm Iesum Christū: ipsius veritatis atque sapientiæ incommutabilis: quā conabatur attingere cognoscere gestare personam in eius militiā transferunt. Itaque totum culmen auctoritatis lumensque rationis in illo vno saluati nomine: atque in vna eius ecclesiā recreando atque reformando humano generi constituti sunt. Hæc me tibi diutissime in hac epistola locutum: etiam alia forte tu mallet: omnino non poenitet. Probabis enim hæc magis quam totum in veritate perficere: & tūc p̄babis consilium mentis quod nunc utilitati studiorum tuorum minus obsecrū putas. Quod etiam illis ipsis questionibus tuis: non solum quibusdā in hac epistola: sed etiam cæteris pene omnibus in ipsis mēbris: in quibus eas misisti: ut potui breuiter annotando responderim. In quibus me si parū egisse: aut aliud quod volebas egisse arbitraris: non recte cogitas mi Diocore: a quo nunc ista scribis. Oratoris autem libros: & qui sunt de oratore: omnes prætermisi. Nescio quis enim nugator mihi esse visus sum si ea exponenda persequeretur. Nam de cæteris possem etiam decenter interrogari: si mihi quisque res ipsas: non de libris Ciceronis: sed per se ipsas tractandas dissolueret: p̄ferret. In illis autem res ipse nunc

Ita p[re]fessionibus minus cōgruunt. Hæc aut[em] o[mn]ia nō facerem: nisi me post ægritudinē in qua eram cum homo tuus venisset: aliquantū ab Hippone remouerem. Quibus item diebus perturbatione valitudinis febribusq[ue] repetitus sum. Inde factum est vt tardius q[uam] possent tibi hæc mitterentur. Quæ quomodo accep[er]is: scripta flagito.

Sancti Augustini ad Dardanē: se ipsum q[uod] tardius ad qua[m] sita respōderit excusantis: Et de inde ad interrogata p[er] eum: Quomodo mediator dei & hominū homo Christus Iesus: nūc esse credatur in celis: cum pendens in ligno iamq[ue] moriturus: latroni credenti dixerit: Hodie mecum eris in paradiso: respondētis.

Epistola. LVII.

R **E**aror me frater dilectissime Dardane: illustrior mihi i[n] charitate Christi: i[n] huius sc[eculi] dignitate: literis tuis tardius respōdisse q[uam] debui. Cuius rei causas nolle quæreres: me molesti[us] me se fas diutius excusantem: q[uod] per ult[im]am tardius rescribentē. Cū ergo te malim offensio[n]i meæ facile ignoscere: q[uam] de mea defensione iudicare: quęcumq[ue] illę causę fuerint: crede nullū tu apud me esse potuisse contrēptū: Immo enim uero citissime te rescripsisse: si te contempnissim[us]. Nec modo quia tandem aliquando rescripsi: ideo saltem tandē aliquando dignum aliquid te lectore molitus sum: & q[uod] merito possim tuo nomine prænotare. Sed rescribere v[er]oq[ue] iam malui: q[uam] pati & hæc artare: me huius officii debitorē trāsire. Nec tua me dignitas terruit: fecitq[ue] cunctantē: cum sit humanitas tua gravior q[uam] illa suspēctior. Sed vnde te magis amob[is]: hinc difficil[us] vnde sufficiam tantæ auiditati religiosi tui amoris inuenio. Huc accessit: q[uod] præter mutua[m] charitatis flammam: qua fit vt etiā eos quos nunq[uam] vidim[us] diligamus: dū eos habere q[uod] diligimus credimus: vbi me vtiq[ue] præuenisti: fecistiq[ue] vt verer[er] in me decipi opinio[n]ē atq[ue] expectatio[n]em tuam. Præter hoc ergo mihi tales quęstio[n]es in tua epistola p[ro]posuisti: quæ si a quolibet p[ro]positæ forent: ocio quoq[ue] meo quid mihi desit: non paruum negotium fierent. Cum vero abs te p[ro]ponuntur cui p[ro]funda rimant[ur] solutio[n]is earum sapienties nequaq[uam] sit esse: & p[ro]ponuntur occupatissimo aliarumq[ue] curarum molibus vallaro & obstricto: tuæ prudentiæ est & beniuolentiæ cogitare: q[uod] te placitum habere debeat: vel q[uod] diu

S mediator dei & hominū homo Christus Iesus: quomodo nūc esse credat[ur] in celis: cum pendens in ligno iamq[ue] moriturus latroni credētē dixerit: Hodie mecum eris in paradiso. Et hinc fortasse in religendū dieis paradisi: quasi in aliqua celi parte cōpositū: aut q[uod] vbiq[ue] deus sit: hominem quoq[ue] illū qui in deo fit vbiq[ue] diffusum. Ex hoc nimirū intelligi volēs: etiā in paradiso esse potuisse q[uod] vbiq[ue] sit. Vbi ego quęro vel potius agnosco: quēadmodū accipias hominem Christū: nō vtiq[ue] sicque quidam hæretici verbū dei & carnem: hoc est sine anima humana: vt verbum esset carni p[er] anima: vel verbū dei & aliam & carnē: sed sine mente humana: vt verbum dei eēt & anima pro mēte humana. Non vtiq[ue] sic accipis hominem Christum: sed sic ut superius locutus es: vbi aisti: Christū omnipotentem deum: te ratione credulitatis accipere vt deum non crederes: nisi perfectum etiam hominem credidisses. Profecto cum dicis hominem perfectum: roat illic naturā humanā vis intelligi. Nō est aut[em] hō p[er]fectus: si vel anima carni: vel aiq[ue] ip[s]i mēs humana defuerit. Si ergo secundum hominem: quē verbū deus suscepit: putamus dictum esse: Hodie mecum eris in paradiso: non ex his verbis in celo existimandus est esse paradiso. Neq[ue] etiā ip[s]o die in celo futur[us] erat homo Christus Iesus: sed in inferno secūdu[m] animam in sepulcro autē secūdu[m] carnem. Et de carne q[uod] eo die in sepulcro sit posita: manifestissimū est euāgelii. Q[uod] vero illa aia in infernum descēderit: apostolica doctrina prædicat. Quandoquidem beatus Petrus ad hanc rem testimonium de palmis adhibet: vbi de ip[s]o prædictū est: demon

1. Timothi. 2.

Luce. 23.

Act. 2.
Psal. 139.

V strat: Q[uod] nō derelinq[ue]s aliam meam in inferno: neq[ue] dabis sanctū tuū videre corruptionem. Illud de aia dictū est: q[uod] nō ibi est derelicta vnde tam cito remeauit: illud de corpore q[uod] in sepulcro corrupti celeri resurrectione nō potuit. Sed in sepulcro paradisu[m] nullus intelligit[ur]. Et si quisq[ue] esset ita absurdus: vt hoc sapere conaretur: eo q[uod] illud sepulcrum in heretor[um] certe hinc ab ista opinio[n]e reuocaretur: q[uod] ille cui dictum est: Hodie mecum eris in paradiso: in illo die fuit cum Christo in illo sepulcro: nec eius fidei pro magno munere offerretur sepultura carnis: nihil gaudiū vel doloris in morte sentientis: cum ille de requie vbi sensus est cogitare. Restat igitur vt si secundum hominem dictum est: Hodie mecum eris in paradiso: in inferno intelligatur esse paradisu[s]: vbi erat eo die futurus secūdu[m] humanam animā Christi. Verū autē finis ille Abraham: vbi diues impius cum in tormentis esset inferni: requiescit[ur] panpe

liiij.

Luc. 16.

sem vidit: vel paradisi censendus vocabulo: vel ad inferos pertinere existimādis fiti nō facile dixerim. De illo gippe diuitem legimus dictum esse: Mortuus est autē & diues: & sepultus est in inferno: Et cum apud inferos in tormentis esset. In pauperis autē morte vel requie non sunt inferi nominari: Sed contigit inquit mori inopem illum: & offerri ab angelis in sinum Abraham. Deinde ardeni diuitem dicit Abraham: Inter nos & vos chaos magnum firmatum est: tanq̃ in ter inferos sedesq̃ beatorum. Non enim facile alicubi scripturarum inferorum nomen politū inuenitur in bono. Vnde etiam queri solet: si non nisi poenalia recte intelligūt in inferna: quo modo asam dñi Christi pie credam⁹ fuisse in inferno? Sed bene responderet: ideo descendisset vt gbus oportuit subueniret. Vñ beatus Petrus eū dicit soluisse dolores inferni: in quibus impossibile erat teneri eū. Porro si vtraq̃ regio & dolentium & requiescentiū id est & vbi diues ille torquebatur: & vbi pauper ille letabatur: in inferno esse credēda est: quis audeat dicere dñm Iesum ad poenales inferni ptes venisse tantūmodo: nec fuisse aptū eos qui in Abraham sino requiescunt: vbi si fuit: ipse est intelligendus paradisi: quā larronis animē illo die dignus est polliceri. Quē si ita sunt: generale paradisi nomē & vbi feliciter vliuit. Neq̃ em̃ q̃ paradisi vocat apellatus vbi Adā fuit ante peccatū: ppter ea scriptura prohibita est etiam ecclesiam vocare paradisiū cū fructu pomorum. Est autē sensus multo expeditior: & ab his omnibus ambiguitatibus liber: si nō secūdu id q̃ homo erat: sed secūdu id q̃ deus erat duxisse accipiat: Hodie mecum eris in paradiso. Hō gippe Christi illo die secūdu carnē in sepulcro: sedm asam in inferno futurus erat: deus vero idē ipse Christi vbiq̃ semp est. Est enim lux q̃ lucret etiā in tenebris quīs eā tenebre nō cōprehēdāt. Est virtus & sapientia dei: de qua scriptum est: q̃ attingat a fine vsq̃ ad finem fortiter: & disponat omnia suauiter: & attingat vbiq̃ ppter suā mīditūdē: & nihil inq̃ nātū in eā incurrat. Vbi cūq̃ ergo sit paradisi usq̃q̃ beatorū ibi eū illo ibi est q̃ vbiq̃ est. Cū em̃ sit Christus deus & homo: De⁹ vtriq̃: vnde dicit: Ego & pater vnū sumus: Homo autē: vñ dicit: Pater maior me est: Idēq̃ filius dei vnigenit⁹ a patre: & filius hoīs ex semine David secūdu carnem: vtrūq̃ in illo obseruādum est cū loquitur: vcl cū de illo scriptura loquit: & quid secundū qd dicat intueudum. Nam sicut vnus homo est anima rationalis & carnis: & vn⁹ Christus est verbum & homo. Proinde qd ad verbū attinet: creator est Christus: Omnia enim p ipsum facta sunt: Qd vero ad hominē: creatura est Christus. Factus est em̃ ex semine David secūdu carnē: & in similitudinē hominū factus. Item quia in homine duo sunt: anima & caro: secundū animā tristis fuit vsq̃ ad mortem: secundū carnem passus est mortem. Nec tamen cum filiū dei Christū dicimus: hominē separamus: aut cum etiā Christū filiū hoīs dicimus: separamus deū. Secundū hominē nāq̃ in terra erat nō in celo vbi nunc est q̃ dicebat: Ne mo ascēdit in cælum: nisi qui de celo descendit: filius hoīs qui est in celo: quīs secundū id q̃ filius dei erat esset in celo: secundū id vero q̃ filius hominis erat adhuc esset in terra: nō dūq̃ ascendit in cælum. Similiter cum secundū id qd filius dei est sit dñs glorię: secundū id autē q̃ est filius hoīs crucifixus sit: ait tñ apłus: Si em̃ cognouissent: nūq̃ dñm glorię crucifixissent. Ac p hoc & filius hoīs secūdu deū erat in celo: & filius dei secūdu hoīem crucifigebatur in terra. Sicut ergo potuit recte dici: dñs glorię crucifixus: cum ad solam carnē illa passio tineretur: recte dici potuit: Hodie mecum eris in paradiso: cū iuxta humanā humilitatem: per carnem in sepulcro: per asam in inferno illo die futurus esset: iuxta diuinam vero immutabilitatem nūq̃ de paradiso: quia vbiq̃ est semp: recessisset. Noli itaq̃ dubitare ibi nunc esse hominē Christum Iesum: vnde venturus est: memoriterq̃ recole & fideliter tene christianiā confessionem: quoniam resurrexit a mortuis: ascēdit in cælum: sedet ad dexterā patris: nec aliunde q̃ inde venturus est ad viuos mortuosq̃ iudicandos. Et sic vterusque illa angelica vox ce testatur: eadēmodum ire visus est in cælum: id est in eadem carnīs forma atq̃ substantiā: cui profecto immortalitatem dedit: naturam non abstulit. Secundū hanc formam non est putandus vbiq̃ diffusus. Cauendū est em̃ ne ita diuinitatē astruamus hominis: vt veritatē corporis auferamus. Non est autē cōsequēs: vt qd in deo est: ita sit vbiq̃ vt deus. Nam & de nobis veracissima scriptura dicit: q̃ in illo viuimus: mouemur: & sumus: nec tamen sicut ille vbiq̃ sumus: sed aliter homo ille in deo: quoniam aliter & deus ille in homine p prio quodam & singulari modo. Vna em̃ persona deus & homo est: & vtrūq̃ est vnus Christus Iesus: vbiq̃ p id q̃ deus est: in celo autē p id q̃ homo. Quē & in eo ipso q̃ dicitur deus vbiq̃ diffusus: carnali resistendū est cogitationi: & mēs a corporis sensibus auocanda: ne quasi spatioīa magnitudinē opinemur deum per cūcta diffundi: sicut humus: aut humer: aut aer: aut lux illa diffusa

Act. 2.

3. senten. dif. 22. ca. hic q̃ ritur.

Ioan. 1.

Sap. 8.

Sap. 7.

Ioan. 10.

Ioan. 14.

Ioan. 1.

Ro. 1.

Ioan. 3.

1. Cor. 2.

A. 2. 17.

3. senten. dif. 21. ca. soler.

1. senten. dif. 37. f. a. e. a. mur.

I

V

ditur: Omnis est huiusmodi magnitudo minor est in sui parte q̄ in toto sed ita potius sicut
 est magna sapiētia etiā in hole cuius corpus est paruum. Et si duo sunt sapiētes: quorū sit al-
 ter corpore grādiōr: neuter sapiētiōr: nō est illa in maiore maior: minor in minore: aut minor
 in vno q̄ in duob⁹: sed tāta in hoc quāta in illo: & tāta in vno quocūq̄ quāta in vtroq̄. Neq̄ em̄ si
 q̄q̄lter sunt om̄s sapiētes: p̄ sapiētiā abo q̄ singuli: quādmōdū si aequaliter sint imortales: nō
 plus viuūt q̄ singuli. Ipsa deniq̄ imortalitas corporis q̄ in Christi carne possit: nobisq̄ in fine
 futura p̄mittit: sed magna sit res: nō est p̄fecto mole magna: Sed licet corporaliter habeat
 incorporea quāda excellētia est. Nā cū ipsum imortale corp⁹ minus sit in p̄te q̄ in toto: imor-
 talitas eius tā plena est in parte q̄ in toto: & cū sint aliis alia maiora: non tñ aliis alia imortali-
 ora sunt mēbra. Sicut nūc quādo ex omni p̄te sanī sumus secūdm̄ modū p̄sentis in corpore san-
 nitatis: non quia maior est manus tota q̄ digitus: ideo manus totius sanitate maior ē dicimus
 esse q̄ digiti: sed in illis inq̄ualibus equalis est ipsa quādo ita beuiora grandioribus compa-
 rantur: vt qd̄ tā magnū esse nō pōt q̄ est aliud: possit tamē esse tā sanū. Eset aut̄ maior sanitas
 in maioribus mēbris: si essent maiora saniora. Cū vero nō est ita: sed maiora atq̄ minora tā sa-
 na sunt: dispar est p̄fecto in mēbrorū molibus quātitas: sed par est in disparibus sanitas. Cum
 ergo sit corpus aliqua substantia: quātitas eius est in magnitudine mōlis eius: sanitas vero ei⁹
 nō quātitas sed qualitas eius est. Non ergo potuit obtinere quātitas corporis: qd̄ potuit qua-
 litas. Nam ita disparibus partibus quae simul esse nō possunt: quoniam sua quaeq̄ spacia loco-
 rum tenent: im̄notes minora: & maiora maiores: nō potuit esse in singulis quibuscūq̄ partibus
 tota vel tanta: sed amplior est quātitas in amplioribus partibus: breuior in breuioribus: & in
 nulla parte tanta quanta per totum. Qualitas vero corporis quae sanitas dicitur: eum sanū
 corpus est totum: tanta est in maioribus: quanta in minoribus partibus. Non enim q̄ min⁹ ma-
 gnae sunt: ideo minus sanq̄ sunt: aut quae ampliores ideo saniores. Absit ergo: vt qd̄ potest in
 corpore qualitas creati corporis: non possit in se ipsa substantia creatoris. Est ergo deus p̄ cun-
 cta diffusus. Ipse quippe ait per prophetam: Caelum & terram ego impleo. Et qd̄ paulo ante po-
 sui de sapiētia eius: Attingit a fine vsq̄ ad finem fortiter: & disponit oīa sua uiter. Itemq̄ scrip-
 tum est: Spiritus domini repleuit orbem terrarū. Eiq̄ dicitur in quodā psalmo: Quo abibo
 a spiritu tuo: & a facie tua quo fugi? Si ascēdero in caelū tu ibi es: si descēdero ad infernū ades
 q̄a substat: aliter deus vbicūq̄ diffusus. Sed sic est deus p̄ cuncta diffusus: vt nō sit qualitas mō-
 di: sed substantia creatrix mundi: sine labore regēs: & sine onere cōrēntis mundum. Nō tamen
 p̄ spacia locorū quasi mole diffusa: ita vt in dimidiō mundi corpe sit dimidiū: & in alio dimi-
 diō dimidiū: atq̄ ita p̄ totū totus: sed in solo caelo totus: & in sola terra totus: & in caelo & in
 terra totus solus: & nullo cōtrētus loco: sed in se ipso vbicūq̄ totus. Ita pater: ita filius: ita spiri-
 tus sanctus: ita trinitas vnus deus. Neq̄ em̄ mūdū inter se in tres partes diuiserunt: quas sin-
 gulas singuli impletēt: quasi nō haberet vbi esset filius: aut spūs sanct⁹ in mundo: si totū occu-
 passer pater. Non ita se habet vera incorporea immutabilisq̄ diuinitas. Non em̄ corpora sunt
 quorum amplior sit in tribus q̄ in singulis magnitudo: nec loca suis molibus tenet: vt distan-
 ribus spaciis simul esse nō possint. Si em̄ aīa in corpore constituta: non solū nullas angustias
 verūcūq̄ quādam latitudinē inuenit: non corporalitū locorū: sed spiritualiū gaudiōrū: cū sit qd̄
 aīa aplūs. Nescitis quoniam corpora vestra templū in vobis spiritus sancti est: quē habetis a deo
 nec dici nisi stultissime pōrō nō habere locū in nostro corpore spiritus sancti: qd̄ totum nostra
 aīa impleuerit: quāto stultius dicī illis angustias impēdiri alicubi trinitatē: vt pater & filius.
 & spiritus sanctus vbicūq̄ simul esse non possint. Verū illud est multo mirabilius: q̄ cū de⁹ vbi
 q̄ sit totus: non tamen in omnibus dicitur. Non em̄ omnibus dici potest: quod ait apostolus:
 vel quod iam dixi: vel etiam illud: Nescitis quia templum dei estis: & spiritus dei habitat
 in vobis. Vnde e contrario de quibuscūq̄ idem dicit: Quisq̄ aut̄ spiritum Christi nō habet hic
 nō est eius. Quis porro audeat opinari: nisi quis inleptabilitatem penitus trinitatis igno-
 rat: q̄ in aliquo habitare possit pater aut filius: in quo nō habitat spūs sanct⁹: aut in aliquo spi-
 ritus sanctus: in quo nō pater & fili⁹? Vñ fatēdū est vbicūq̄ esse deū p̄ diuinitatis p̄sentia: sed
 nō vbicūq̄ p̄ habitationis gratiā. Propter hāc em̄ habitationē: vbi p̄culdubio gratia dilectionis
 eius agnoscitur: non dicimus: Pater noſter qui es vbicūq̄: cum & hoc verum sit: sed Pater noſter
 qui es in caelo: vt rēplū eius potius in oratione cōmemoremus: qd̄ & nos ipsi esse debemus
 & inquantū sum⁹ in cāci ad eius sociatē & ad optiōis familiā prinem⁹. Si em̄ populus dei nō
 dū fact⁹ cōſis āgelis ei⁹: adhuc in ista pēgrinatōe dicī rēplū ei⁹: quāto magis ē rēplū ei⁹ i cōſis
 l.iiii.

Hietē. 13.
 Sap. 8.
 Sap. 14.
 Plā. 138.

1. senten. dif.
 37. fatca-
 mur.

1. Cor. 6.
 1. senten. dif.
 37. sciendū.

Ro. 8.

Matth. 6.

4. Reg. 2.

vbi est populus angelorum: quibus aggregandi & coequandi sumus: cū finita pegrinatione qd p-
 missum est sumperimus: Cum igit q vbiq; est non in omnibus habiteret: etiam in quibus ha-
 bitat: nō aqualiter habitat. Nam vnde est illud qd Heliſus poposcit: vt dupliciter in eo fieret
 spiritus dei q erat in Heliā: Et vnde in omnibus sanctis sunt alii alii functiones: nisi abundan-
 tius habendo habitat totum deum? Quomodo ergo verum supra diximus: q deus vbiq; sit to-
 tus: quādo in aliis est amplius: in aliis minus? Sed nō est negligēter intruēdum qd diximus: in
 se ipso esse vbiq; totum. Non ergo in eis: quia alii plus eum capitis: alii minus. Ideo etiā vbiq;
 esse dicitur: quia nulli parti rerum absens est: Ideo totus: quia nō parti rerum partem suā prae-
 sentem praebet: & alteri parti alteram partem: aequales aequalibus: minori vero minorem: ma-
 iorēq; maiorem: sed non solum vniuersitati creaturā: verū etiam cuilibet parti eius totus prae-
 sentiter adest. Hic ab eo longe esse dicuntur: q peccando dissimilimi facti sunt: & hi ei p-
 pinquas: & qui eius similitudinem pie viuendo recipiunt. Sicut recte dicuntur oculi tanto esse ab hac
 luce longius: quāto fuerint caeciores. Quid etiam tam lōge est a luce q caecitas: etiā si lux prae-
 sto sit: atq; oculos perfundat extinctos? Propinquare autem luci merito perhibentur oculi: qui
 sanitatis accessu aciem recipiendo lucem recipiunt. Porro autem qd parum distincte putamus
 minus posse intelligi: cum diceremus deum esse vbiq; totum: nisi addiderimus in se ipso video di-
 ligentius exponendum. Quomodo enim vbiq; si in se ipso? Vbiq; scilicet: quia nullq; est absens.
 In se ipso autem: quia non continetur ab eis quibus est praesens tanq; sine eis esse nō possit. Nā
 spacia locorum tolle corporibus nullq; erunt: & quia nullq; erunt: nec erunt. Tolle ipsa corpora
 spacialitibus corporum non erit vbi sint: & ideo necesse est vt non sint. Etenim cum per to-
 tam suā mole corpus aqualiter sanum est: aut aqualiter candidum: nō est in vlla q in alia parte
 eius sanitas maior: aut candidior: nec maior in toto q in parte eius: quia nō sanius aut candi-
 dius totum constat esse q partem. Si autem inaequaliter sit sanum aut inaequaliter candidum:
 fieri potest vt in minore parte sit sanitas maior aut candidior: tū minora q maiora saniora vel
 candidiora sunt membra: vsque adeo non mole constat qd in qualitatibus magnum dicit esse
 vel paruum. Verū etiam si moles ipsa corporis: quantacūq; vel quantalucūq; sit penitus au-
 feratur: qualitates eius non erunt vbi sint: q uis non mole metiendae sint. At vero deus non si
 minus capitur ab illo cui praesens est: ideo ipse minor est. Totus enim in se ipso est: nec in qui-
 bus est ita: vt indigeat eis tanq; non possit ēē nisi in eis. Sicut autem nec ab illo absit in quo
 non habitat: & totus adest q uis eum ille non habeat: ita & illi in quo habitat: totus est praesens
 q uis eum non ex toto capiat. Neq; enim ad habitādum diuidit se per hominum corda seu cor-
 pora: aliam sui partem huic tribuens illi aliam: sicut lux ista per aditus & per fenestras domo-
 rū: sed potius si quēlibet sonum cum corporea res sit ac transitoria: surdus nō capiat: surdaster
 non totum capiat: atq; in his qui audiunt cum pariter ei propinquent: tantomagis alius alio
 capiat: quanto est acutior: tanto autem minus: quanto est obrusior: auditus: cum ille nō va-
 rie magis minus ve insonet: sed in eo loco in quo sunt: omnibus aqualiter praesto sit: quāto ex-
 cellentius deus natura incorporea & immutabiliter viuā: qui non sicut sonus p moras rēpon-
 rendi & diuidi potest: nec spacio aereo tanq; loco suo indiget: vbi praesentibus praesto sit: sed
 aeterna stabilitate in se ipso manens: totus adesse rebus omnibus potest: & singulis totq; q uis
 in quibus habitat: habeat eū p suā capacitatis diuersitate: alii amplius: alii min⁹: quos ipse sibi
 dilectissimum templum gratia bonitatis aedificat? Et donationū quidem dicte sunt diui-
 siones tanq; per partes & membra vnius corporis: vbi & simul omnes vni templum: & singu-
 li singula templa sumus: quia non est deus in omnibus q in singulis maior. Et sic plerūq; vt
 plures eum minus capiant: vnus amplius. Sed cum dixisset apostolus: Diuisiones autem do-
 nationum vnius: continuo subiicit: Idem aut spiritus. Item cum ipsas donationum diuisiones
 commemorasset: Oīa aut haec inquit operatur vnus atq; idem spiritus: diuidens propria vni
 cuiq; prout vult. Diuidens ergo non ipse diuifusus: quia ipse vnus atq; idē. Ille vero diuifusus di-
 ctus: sicut mētrorū in corpore: quia non idē valēt aures qd oculi: atq; ita mēbra cētera di-
 uersis officiis concorditer distributa: quae tamen cum sani sumus: vna neq; diuersa: nec alibi
 maiora: alibi minora: sed cum sint ipsa disparia cōmuni & parili salute cōgaudē. Huius cor-
 poris caput est Christus: huius corporis vnitas nostrō sacrificio cōmēdat. Qd breuiter signifi-
 ficauit apostolus dicens: Vn⁹ panis vni⁹ corp⁹ multi sum⁹. Per caput nostrū reōciliamur deo:
 quia in illo est diuinitas vni⁹ genitri facta particeps mortalitatis nēq; vt & nos peicipes eius im-
 mortalitatis essemus. Hoc sacramentū longe est a cordibus sapiētiū sup-
 bog: & ideo nō Chris-

11. 3. q. 4. 2.

1. sentē. dif.
37. ne autē.

1. Aor. 12.

1. Corin. 10.

Itanorū: ac per hoc nec vere sapientiū. Illorū etiā dico sapientiū: qui cognouerūt deū quia eo
 gnoscentes deū: sicut dicit apostolus: non sicut deum glorificauerunt aut gratias egerūt. No
 sti autē in quo sacrificio dicat: Gratias a iamus dño deo nostro. A cuius sacrificii humilitate
 lōge abest typos & cothurnus illorum. Et ideo multū mirabilis res est: quæ admodum quo
 rundam nondū cognoscentiū deū sit inhabitator deus: & quorundā cognoscentiū non sit. Nec
 illi em̄ ad templū dei pertinent: qui cognoscentes deū nō sicut deū glorificauerunt: aut grati
 as egerunt: & ad templū dei pertinet paruuli sanctificati sacramento Christi: regenerati (spiri
 tualiter) qui certe regenerari per ætate nondū nasceretur: ad aduentū & præsentiam matris
 illi nosse nec habere: isti potuerunt habere anteq̄ nosse. Beatissimi autē sunt quib⁹ hoc est deū

Rom. 2.

1. 10. 11

1. sentent. dist.

37. ca. illud.

1. 10. 11

A habere qd̄ nosse. Ipsa quippe notitia plenissima: verissima: felicissima est. Hinc iam oportet eri
 am illā quā post epistolā tuā subscriptionem addidisti: pertractare quæstionē: Si adhuc igno
 rant paruuli deī: quomodo Ioannes etiā anteq̄ nasceretur: ad aduentū & præsentiam matris
 domini / in lux matris vtero potuit exultare? Cū em̄ cōmemorasses te legisse librum meū de
 baptismo paruulorū: addidisti & aīstide prægnantibus quid sentias opto cognoscere: cū crea
 dularitatis fidē pro puero mater Ioannis baptizæ responderit. Hæc sunt certe verba Helizabet
 matris Ioannis: Beata tu inter mulieres: & beatus fructus vētris tui: Et vnde hoc mihi vt ve
 niat mater domini mei ad me? Ecce em̄ vt facta est vox salutaris tuæ in auribus meis: exul
 tauit in gaudio infans in vtero meo. Hoc autē vt diceret: sicut euangelista prælocutus est: re
 plera est spiritus sancto: quo proculdubio reuelante cōgnouit quid illa calistio significasset. I
 fantis id est illius venisse matrē: cuius præcursor ipse & demonstrator esset futurus. Poruit er
 go esse ista significatio rei tantæ a maiorib⁹ cognoscēdæ non a paruulo cognita. Nam neq̄ cū
 hoc ante in euangelio nateretur / dictum est: credidit infans in vtero eius: sed exultauit in gau
 dio. Videmus autē exultationē nō solū paruulorū: sed etiā pecorū: sed etiam fide aliqua fide vel
 religione vel quacūq̄ rationali cognitione venientē. Sed hæc plane inuitata & nota extirpe
 quia in vtero: & ad eius aduentū: quæ hoīm saluatorē fuerat paritura. Ideo miræ ideo in ma
 gnis signis deputanda. Ideo hæc exultatio: & tanq̄ matri dñi reddita resalutatio: tanq̄ solet
 miracula fieri: facta est diuinitus in infante: nō humanitus ab infante. Quæ etiam si vīq̄ adeo
 est in illo puero accelerat⁹? yūs rationis & voluntatis: vt intra viscera materis iā posset agnos
 cere: credere: cōfiteri: qd̄ in aliis paruulis ætas expectatur vt possint: etiam hoc in miracu
 lis habendū diuinæ potentie: nō ad humanæ trahendū est exemplar naturæ. Nā quādo deus
 voluit: etiā iumentū mutū rationabiliter est locutus. Nec ideo sunt admoniti homines in delibe
 rationibus suis: etiam affinita expectare cōsilia. Quocirca nec quod factū est in Ioanne conue
 nienter inde regulā quid sentiendū sit de paruulis figo: immo id in illo ppteræ mirabiliter p
 dico: quia in aliis nō inuenio. Habet quidē aliud simile etiā illa in Rebecca vtero lucta gemi
 norū. Verū & hoc vīq̄ adeo prodigium fuit: vt diuinū propterea mulier oraculū quæreret:

Luc. 1.

4. sentent. dist.

6. ca. illud.

Numeri. 22.

Sup. Geni. ad

Itam. 11. c. 29.

Geni. 25.

B & audiret duobus illis infantulis: duos populos fuisse figuratos. Scire autē diuinā paruulos q̄
 nec humana adhuc nouerint: si verbis velimus ostēdere: veror̄ ne ipis sensibus nostris facere
 videamur iniuriā: quādo id loquēdo suademus: vbi omnes vires officij & sermonis facillī
 me superat euidētia veritatis. An nō videamus etiā cum articulata vocis qualiacūq̄ signa
 e. Jere coeperint: atq̄ ad initium sandi transire ab infantia: adhuc eos talia sentire ac dicere: in
 quibus si remanēssent: amīsp̄ accedentibus tales esse persisterent: nullus eos vel fatuus: infimū
 um fatuos esse dubitaret. Nisi forte id restat: vt in vagitu infantie: vel in ipso adhuc vteri silē
 tio credamus paruulos fuisse sapientes: postea vero q̄ nobiscum coeperunt loqui: ad hāc igno
 rantia quā rīssimus crescendo venisse. Qd̄ opinari vides q̄ sit absurdū: cū puerorū sensus in
 qualiacūq̄ verba prumpens: qui certe ad ea quæ maiores sapiunt pene nullus est: tamē com
 paratus illi in quo nascunt̄ intelligentia dici potest. Vnde autē in ipso tanto salutaris prædicator
 qū eis christiana gratia subuenitur: q̄ vocibus quibus possunt & moribus reluctant̄: non eis
 imputatur: atq̄ omnis renusū ipsorum nihili penditur: donec in eis sacramenta peragantur:
 quibus id quod de originali damnatione tractū est expietur: nisi quia instantū nesciunt quid
 faciunt: vt nec facere iudicent. Porro si iā vterent̄ rationis & voluntatis arbitrio: quo illi san
 ctificationi adhiberi deberet assensus: quomodo mali esset resistere tantæ gratiæ: q̄ non solū
 nihil proderet quod fieret: verū etiam inde reatus accresceret: quis christianus ignoret? Dici
 mus ergo in baptizatis paruulis: quibus id nesciant: habitare spiritum sanctum. Sic em̄ ed̄ nesci
 unt qū sit in eis: quem admodum nesciūt & mentē suam: cuius in eis ratio qua vtrū nondum

k. v.

- possunt: velur quædã seintilla sopita est: excitada ætatis accessu. Neq. hoc in parulis mirum debet videri: cū apostolus quibuscūq. etiã maiorib⁹ dicat: Nescitis quia templū dei estis: & spiritus dei habitat in vobis! De quilibet paulo aũt dixerat: Animalis aũt homo nō percipit q̄ sunt spirit⁹ dei. Quos etiã paruulos vocat: nō carnis ætate sed mentis. Nō itaq. percipiebāt cognitione spiritū sanctū qui habitabat in eis: & habitare in se spiritū sancto / adhuc animales nondū spirales erant: quia nōdū poterant in habitatorē suū spiritū cognitione percipere. Habitat e aũt ideo & in talibus discipulis: quia in eis occulte agit: vt sint templū eius: idq. in proficientibus & proficendo perseverantibus perficit. Spe em̄ salui facti sumus: sicut apostolus dicit: cū alio loco dicit: Saluos nos fecit p̄ lauacrū regenerationis. Cū ergo hic dicat: adhuc animales tanq̄ salui ipsa iã data sit: quæadmodū intelligēdū sit: illic exponit: vbi ait: Spe em̄ salui facti sumus: Spes aũt q̄ videt nō est spes. Qd em̄ videt quis: qd sperat? Si aũt qd non videmus: speramus: per patientiā expectamus. Multa itaq. dicunt in scripturis tāq. facta sint: cū in spe adhuc esse intelligant. Vñ est & illud quod dñs discipulis ait: Omnia q̄ audiui a patre meo: nota feci vobis. Qd vsq. adeo scdm̄ spem dñi est futurorū: vt eis postmodū dicat: Multa habeo vobis dicere: sed nō potestis illa portare modo. Ait ergo in quib⁹ mortalib⁹ adhuc habitat: spem ædificationem habitaculi sui: quā nō in ista sed in alia post hanc vitā perficere: quando absorbebitur mors in victoriā: diceretq. illi: Vbi est mors victoriæ tuæ? Vbi est mors aculeus tuus? Quid est autem mortis aculeus nisi peccat⁹? Propter qd nūc etiã tenari ex aqua & spiritu: vni vniq. peccatis siue originis ex Adā in quo omnes peccauerunt: siue factorū / dīctorū / cogitationūq. nostrarū: suū illius lauacri mundatione delitis: tñ quia manemus in hac vitā humanas: quæ tentatio est super terrā: merito dicimus: Dimitte nobis debita nostra. Ex hanc orationem dñs vniuersæ ecclesiæ: quā mundat saluator lauacro aquæ in verbo: vt eam sibi exhibeat gloriosam: nō habetē maculam: aut rugam: aut aliquid eiusmodi. Tūc vtq. perficeretur in re: vbi tunc proficendo ambulatur in spe. Nam quomodo est nunc nō habens maculam: aut rugam: aut aliquid eiusmodi: quæ vel in omnibus ad eam pertinentibus hominibus: qui iam ratione mentis vtuntur: & voluntatis arbitrio: mortalib⁹ carnis farinam portant: vel certe quod etiam ipsos contentiosos necesse est fateri: in multis suis membris veraciter dicit: Dimitte nobis debita nostra! Cum itaq. proficientes in quibus mortalibus habitat dum de die in diem renouantur: magis magisq. iustificet: exaudiat orantes: mundet consistentes: vt exhibeat sibi templum immaculatum in æternum: merito dicitur non habitare in eis: qui cognoscunt deum: non sicut deum glorificauerunt: vel gratias egerunt. Colendo enim & seruando tractat: potius q̄ creatori: noui vñs veri dei templum se esse voluerunt. Atq. ita dñs voluit eum habere cum multis: facilius effecerunt vt eum non haberent: q̄ vt diis multis saluis se miserent. Et merito dicitur habitare in eis: quos secundum propositum vocatos: iustificandos glorificandosq. suscepit: etiam anteq̄ incorporatam / quæ vbiq. tora est / valeant eius nosse naturam: quantum nosci ex parte per speculum & in ænigmate ab homine in hac vitā cum plurimum proficere potest. Sunt enim in quibus habitat multi tales: quibus dicit apostolus: Non potui vobis loqui quasi spiritalibus: sed quasi carnalibus: tanq̄ paruulis in Christo lac vobis potui dedi nō escā. Nōdum enim poteratis: sed nec adhuc quidem potestis. His talibus etiam anteq̄ perueniat ad spiritalem mentis ætatem: vbi non lacte alantur: sed solido cibodis vitæ huius extremus inuenerit: perficiet in eis habitator illorū: quicquid hic intelligentiæ minus habuerunt: quoniam & ab vitare corporis Christi: qui nobis via factus est: & a replēdi societate non recesserūt. Vnde vt non recedat: regulam fidei pusillus magnisq. communem in ecclesiā perseueranter tenent: & in quod peruenierunt in eō ambulanti: donec eis deus reuelet: si quid aliter sapiunt: cogitationes suas carnales non dogmatizant: quia non obdurant contentiosis defensionibus immanendo: sed quodammodo ambulando / id est proficendo defudenti intelligentiæ perspicuitatem impetrantes per fidē pieratē. Quæ cū ita sint duo ista q̄ in vno sūt holē: m̄ci & rer. asci: ad duos holē pertinet. Vñ ad illū primū Adā alterū ad scdm̄ qui dicit Christ⁹. Sed nō pri⁹ (ait apl⁹) qd spiritale est: sed qd aliud / postea spiritale. Prim⁹ homo de terra terren⁹: scdm̄ de celo celestis. Qualis terren⁹ tales & terreni: & qualis celestis tales & celestes. Sicut portauimus imaginē terren⁹: portemus & imaginē eius q̄ de celo est. Itē dicit: Per vñ hominē mors: & per vñ hominē resurrectio mortuorū

rum. Sicut enim in Adam omnes moriuntur: ita & in Christo omnes uiuificabuntur. Omnes & omnes ideo dixit: quia in mortem nemo nisi per illum: in uitam nemo nisi per istum. In primo patule q̄ hominis arbitrium ualere ad mortem: in secundo autem q̄ dei adiutorium ualere ad uitam. Deniq; primus homo non nisi homo: secundus uero deus & homo. Peccatum enim factum est relicto deo: iustitia non fit sine deo: ac per hoc nec moreremur nisi per carnalem paginem: de membris illius ueniremus: nec uiueremus nisi per spiritalem connexionem membra huius essemus. Ideo nobis opus fuit nasci & renasci: illi autem propter nos tanrummodo nasci. Nos enim a peccato ad iustitiam renascendo transiimus: ille autem a nullo peccato ad iustitiam transitum fecit: sed in eo q̄ baptizatus est: nostrę regenerationis sacramentum sua humilitate alius commendauit. Vterem tamę hominem nostrum passionem nouam autem resurrectione significans. Inobedientia namq; concupiscentię quę habitat in carne mortali: quę fit ut eadem etiam membra pręter uoluntatis moueantur arbitrium: eadẽ modum redigeret iustitia coniugali: ut licite copulatis parentibus generent: quibus fit necessarium regenerari. Non tamen per huiusmodi conuenientiam maris & femine uenire uoluit carnem suam Christus: sed de uirgine nihil tale in eius conceptu concupiscentię: similitudinem carnis peccati fumpsit ille pro nobis: quia caro peccati mundaretur in nobis. Sicut enim per uinũ de lictum: ait apostolus in omnes homines ad cõdemnationem: ita per uinũ iustificationis in omnes homines ad iustificationem uitę. Nemo enim nascitur nisi operante concupiscentia carnali: quę tracta est ex primo homine qui est Adam: & nemo renascitur nisi operante gratia spiritali: quę data est per secundum hominem qui est Christus. Quapropter si ad illum nascendo pertinemus: ad hunc renascendo nec renasci quisq; potest anteq̄ natus sit: profecto ille singulariter natus est: cui renasci nõ opus fuit: quia nõ ex peccato in quo nunq̄ fuit: trāsitus fecit: neq; iniquitate conceptus est: aut eum in delictis mater eius in utero aluit: quia spiritus sanctus superuenit in eam: & uirtus altissimi obumbravit eam: unde quod natus est ex ea sanctum uocatur filius dei. Nuptiarum enim bonum non extinguit: sed modificat inobedientię membrorum malum: ut limata quodammodo concupiscentia carnalis: fiat saltem pudicitia coniugalis. Virgo autem Maria cui dictum est: Et uirtus altissimi obumbrabit tibi: in sanctam concipiendo prolem sub tali umbraculo nullo ardore concupiscentia huius actus uisit. Hoc ergo excepto lapide angulari: non uideo quomodo ad discerentur homines in domum dei ad habendum in se inhabitantem deum: nisi cum fuerint renati: quod non possunt esse anteq̄ nati. Quamlibet itaq; sententiam de pręgnantibus in uero de hominibus habeamus: adhuc in tra materna viscera constitutis: utrum existimemus eos nec ne donari posse aliquo sanctificationis modo: Vel propter Ioannem qui nondum in hanc editus lucem: tamę exultrauit in gaudio: quod utiq; nisi operatione spiritus sancti fieri potuisset quis credat? Vel propter Hieremiam qui dominus dicit: Priusq̄ exires de uulua sanctifica uir: Tamę illa sanctificatio quę efficitur & singuli templa dei: & in vnum omnes templum dei nõ est: nisi renatorum: quod nisi nati homines esse non possunt. Nullus autem uitam in qua natus est bene finiet: nisi renatus anteq̄ finiat. Quod si quisq; dicit iam esse natum hominem: etiam cū adhuc est in utero matris: testimoniumq; adhibet ex euangelio: quia dictum est ad Ioseph de pręgnante uirgine domini matre: Quod em̄ in ea natum est: de spiritu sancto est: Nunquidnam huic natiuitati accedit secunda natiuitas: alioquin nõ erit iam secunda sed tertia? Dñs autẽ cum hinc loqueretur: Nisi quis (inquit) renatus fuerit denuo: id est scilicet computans primam natiuitatẽ: quę fit matre pariente: nõ concipiet atq; pręgnante: quę fit ex ea: nõ quę fit in ea. Neq; em̄ renatum dicit mors hominem quem mater peperit: tanq̄ iterum natus sit: qui iam semel natus fuerat in utero. Sed illa natiuitate nõ computata quę grauidam facit: natus dicitur homo parit: ut possit renasci ex aqua & spiritu. Secundũ quã ex matre natiuitatem: etiã ipse dominus in Bethleẽ Iudę dicitur natus. Si igitur homo regenerari per gratiam spiritus in utero potest: quoniam restat illi adhuc nasci: renasci ergo anteq̄ nasci: quod fieri nullo modo potest. Proinde in compositione corporis Christi tanq̄ in uiuam structurã templi dei quę est eius ecclesiã: nati homines nõ ex operibus iustitię quę fecerunt: sed renascendo per gratiam transferuntur: tanq̄ de massa ruinę ad ædificiũ firmamentum. Preter hoc enim ædificiũ: quod beati scindum construunt ad æternam habitationem dei: uita hominis omnis infelix & mors est potius appellanda q̄ uita. Quisquis ergo inhabitabitur a deo: ne ira dei maneat super eum: ab hoc corpore: ab hoc templo: ab hac ciuitate: non erit alienus. Omnis autem non renatus alienus est. Sacramẽ

Roma. 5.

4. sent. dist.
6. ca. illud.

Luc. 1.

Luc. 1.
Hier. 1.
1. sent. dist.
6. ca. illud etiam.Matth. 1.
Ioan. 3.

Matth. 1.

tum porro regenerationis nostræ manifestum esse voluit: manifestat⁹ mediator. Erat autem antiquis iustis aliquid occultum: cum tamen & illi eadem fide salui fierent: quæ fuerat suo potestate euclanda. Non enim audeamus fideles temporis nostri prætere amicis dei per quos nobis ista propheta sunt: cum deum Abraham: & deum Isaac: & deum Iacob ita se deus esse commendat: ut hoc dicat suum nomen æternum. Quod si circumcisio antiquis sanctis pro baptismo fuisse creditur: quid respondebitur de his: qui anteq^{uam} hoc præceptum esset: deo placeret; non tamen sine fide? Quia sine fide: (ut scriptum est ad Hebræos) impossibile est deo placere. Habentes autem inquit apostolus eundem spiritum fidei: propter quod scriptum est: Credidi propter quod locutus sum: & nos credimus: propter quod & loquimur. Non diceret eundem: nisi & illorum idem ipse esset spiritus fidei. Sicut autem illi quando idem sacramentum occultum erat: credebant Christi incarnationem futuram: sic & nos credimus factam. Et a nobis autem & ab aliis: futurus expectatur ad iudicium eius aduentus. Non est enim aliud dei mysterium nisi Christus: in quo oportet viuificari mortuos: sicut in Adam: quia sicut in Adam omnes mortui sunt: sic & in Christo omnes viuificabuntur: quemadmodum superius distinximus. Quod etiam deus qui ubique præsens est: & ubique totus: non in omnibus habitat: sed in eis tantum quos efficit beatissimum templum suum: vel beatissima templa sua: eruens eos a potestate tenebrarum: & transferens in regnum filii charitatis suæ: quod incipit a regeneratione. Aliiter autem dicitur templum eius in significatione: cum sit per manus hominum de rebus inanimatis: sicut tabernaculum: lignis: velis: pellibus atque huiusmodi mobilibus. Sicut etiam per Salomonem regem: templum lapidibus: lignis: metallis constructum. Aliiter vero et ipsa vera: quæ illis significationibus figurata est. Vnde dicitur: Er vos tanquam lapides vivi: edificamini domus spirituales. Et vnde item scriptum est: Nos enim templa dei viuificamus: sicut deus dicit: Quoniam inhabitabo in illis: & inambulabo: & ero illorum deus: & ipsi erunt mihi plebs. Nec mouere nos debet quod per quosdam ad hoc templum non pertinentes: vel nondum pertinentes: id est in quibus non habitat: vel nondum habitat: deus aliquid virtutis operatur: sicut per illum qui in nomine Christi expellebat demonia: cum Christum non sequeretur: quæ permitti iussit propter multos vtilem commendationem nominis sui. Multos quoque ait sibi in nouissima die dicturos: In nomine tuo virescunt & fecimus. Quibus vtrique non responderet: Nō vos nouissimi templum dei quod inhabitando beatificat pertinerent. Cornelius etiam Centurio anteq^{uam} regeneratione incorporaretur huic templo: missum ad se angelum vidit: auditque dicentem: Crauidite: sint orationes eius: & elemosine acceptæ. Agit enim hæc deus tanquam ubique præsens: vel per sanctos angelos suos. Nam illa priusquam exiret de vulua sanctificatio Hieremias: quæ nonnulli hoc in typum saluatoris accipiunt: qui regeneratione non eguit: tamen etiam si de ipso propheta accipitur: potest & secundum prædestinationem non inconuenienter intelligi: sicut filios dei appellat euangelium nondum regeneratos: ubi Caiphas dñs de dño dixisset: Expedit vobis ut vnus moriatur homo pro populo: & non tota gens pereat: mox euangelium secutum adiunxit: Hoc autem a semet ipso non dixit: sed cum esset pontifex anni illius prophetauit: quia se fus moriturus erat pro gente: & non tantum pro gente: sed ut filios dei qui erant dispersi congregaret in vnum. Filios dei appellauit vtrique præter Hebræam gentem: in cæteris etiam omnibus gentibus constitutos: nondum fideles: nondum baptizatos. Quomodo ergo dei filios: nisi secundum prædestinationem: secundum quæ & apostolus dicit: quod nos elegerit deus in Christo ante constitutionem mundi: illa vero in vnum congregatio: factura eos erat filios dei. Neque enim in vnum dictum est aliquem corporalem locum: cum de tali vocatione gentium propheta prædixit: Et adorabunt eum vnusquisque de loco suo: omnes insule gentium: Sed congregaret in vnum dictum est in vnum spiritum: & in vnum corpus: cuius vnum caput est Christus. Tali congregatio ædificatio est templi dei. Talem congregationem non generatio carnalis: sed regeneratio spiritalis facit. Habitat itaque in singulis deus tanquam in templis suis: & in omnibus simul in vnum congregatis: tanquam in templo suo. Quod templum quædam sicut arca Noe in hoc sæculo fluctuat: fit quod in psalmo scriptum est: Dominus diluuium inhabitat. Quis & propter multos in omnibus gentibus populos fidelium: quos aquarum nomine Apocalypsis significat: possit intelligi: congruenter: Dominus diluuium inhabitat. Sequitur autem: Et sedebit dominus rex in æternum: Vtrique in ipso templo suo iam in vita sua æterna post fluctuationem huius sæculi constituto. Deus igitur ubique præsens est: & ubique totus præsens: nec ubique habitans: sed in templo suo: cui per gratiam benignus est & propitijs. Capitur autem habitans ab

Hebræo. n.
2. Cor. 4.
Psalm. 115.

1. Cor. 15.

Col. 1.

1. Petri. 2.
2. Cor. 6.

Marth. 7.
Act. 10.

4. sent. dist.
6. ca. illud.
Joan. 11.

Eph. 1.

Psalm. 124.

aliis amplius: ab aliis min⁹. De ipso vero capite nostro apostol⁹ ait: Quia in ipso inhabitat o-
Kmnis plenitudo diuinitatis corporaliter. Nō ideo corporaliter: quia corporeus est deus: sed aut
 verbo translato vltus est: tanq̃ in templo manufacto/ non corporaliter sed ymbra-
 liter habitauit: et id est prefigurantibus signis. Nam illas omnes obseruationes: symbras futurorū vocat: et i-
 am ipso translato vocabulo. Summus enim deus: sicut scriptum est: nō in manufactis templis
 habitat. Aut certe corporaliter dictum est: quia & in Christi corpore quod assumpsit ex virgi-
 ne: tanq̃ in templo habitat deus. Hinc est enim q̃ iudeis signum perentibus: cum dixisset: Sol-
 uite templum hoc: & i triduo resuscitabo illud: euangelista quid hoc esset consequenter expo-
 nens ait: hoc autem dicebat de templo corporis sui. Quid ergo est? Hoccine interesse arbitra-
 mur inter caput & membra cetera: q̃ in quolibet q̃uis precipuo membro: velut in aliquo ma-
 gno ppheta aut apostolo q̃uis diuinitas habitat: non tamē sicut in capite qd est Christus om-
 nis plenitudo diuinitatis? Nam & in nostro corpore inest sensus singulis membris: sed nō tan-
 tus quantus in capite: vbi prorsus omnis est quinq̃ partitus. Ibi enī & visus: & auditus: & ol-
 factus: & gustus: & tactus. In ceteris autē solus est tactus. An etiam præter hoc tanq̃ in templo
 in illo corpore habitat omnis plenitudo diuinitatis: est aliud qd interfit inter illud caput: &
 cuiuslibet membri excellentiam? Est plane: quod singulari quadam susceptione hominis illius
 vna facta est persona cum verbo. De nullo enim sanctorum dici potuit: aut potest: aut poterit
 Verbum caro factum est. Nullus sanctorū qualibet præstantia gratiæ vniuersi nomen acce-
 pit: vt qd est ipm dei verbum ante sæcula: hoc simul cum assumpto homine diceret. Singula-
 ris est ergo illa susceptione: nec cum hominibus aliquibus sanctis quālibet sapientia & sancti-
 tate præstantibus: nullo modo potest esse communis: vbi diuine gratiæ fati perspicuum cla-
 rumq̃ documentū est. Quis enī tam sit sacrilegus: vt audeat affirmare aliquam posse animā
 per meritū liberi arbitrii vt alter sit Christus efficiet? Vt ergo ad personā verbi vniuersi q̃
 tinet: quo pacto per liberum arbitrium communiter omnibus & naturaliter datum vna sola
 aia meruisset: nisi hoc singularis gratia præstisset: quā fas est prædicare: de qua nefas est vel
Lle iudicare: Hæc si proximis nostris quantum dñs adiunxit rite tractauimus: qñ deū vbiq̃ p
 sentem & non spaciis distantibus: quasi aliqua mole vel diffensione diffusum: sed vbiq̃ totum
 cogitare te extendis: auerte mentem ab omnibus imaginibus corporum: quas humana cogi-
 ratio voluere consuevit. Non enim sic sapientia: non iustitia: nō sic deniq̃ charitas cogitatur
 de qua scriptum est: Deus charitas est. Cum vero habitationem eius cogitas: vnitatem cogi-
 ta congregationēq̃ sanctorum: maxime in cælis: vbi propterea precipue dicitur habitare: iga-
 tibi sit voluntas eius perfecta eorū in quibus habitat obedientia. Deinde in terra: vbi ædificiis
 habitat domū suam: in fine sæculi dedicandam. Christū autē dñm nostrū vniuersum dei fili-
 um æqualem patri: eundemq̃ hominis filium: quo maior est pater: & vbiq̃ totum præsentem
 esse non dubites tanq̃ deum: & in eodem templo dei esse tanq̃ inhabitantem deum: & in loco
 aliquo cæli propter veri corporis modum. Sed cum me delectat loqui tecū: nescio utrū serua-
 uerim sermonis sufficientis modum: quasi diurnum silentium loquacitate cōpensam. Ve-
 rum quia religione & beniuolentia qua me præoccupasti: ita inuisceratus es cordi meo: vt tā-
 q̃ cum amico vere colloquar: quicquid i opere stili nostri vtiliter elaboratum esse cognoscis:
 deo grās age. Siqua autē vitia mea perspicias: vt i charissim⁹ amicus ignosce: eadē scilicet syn-
 ceritate dilectionis mihi optans medicinā qua concedis & veniam.

Paulini ad beatū Augustinū: Quid sit quod in psalmo decimoquinto dicitur. Sanctis q̃
 sunt in terra eius: mirificauit omnes voluntates eius inter illos &c. Qui sint illi sancti q̃ sunt
 in terra: interrogantis: Et de quibusdam aliis dubitat iuncalis ex psalmis: euangelio: & episto-
 lis sibi satisficere desiderantis.

Epistola. LVIII.

M E paucis quæ nūc iam ad nauē corrente literarū perlatores: & mihi in ipsius
 festinatione properanti: in mentem venerūt: ne sine corollario mihi hæc
 scribas: aliqua proponam. Quæ si forte lucida sunt & mihi videtur obscu-
 ra: memo prudenter filiorum: qui forte de nostris in hora lectiuncule hu-
 ius circa te steterint: de insipientia mea rideat: sed potius beniuolentia fra-
 ternæ charitatis faueat instruendo vt efficiar videntium particeps: & ex
 doctrina tua illuminatis mentibus considerantium mirabilia de lege dñi

Dic ergo mihi benedicte doctor israel: quid sit quod dicitur iu psalmo quindecimo. Sanctis

Col. 2.

Act. 17.

Ioan. 2.

3. sent. 2. dist.
13. ca. 1.

Ioan. 1.

1. Ioan. 4.

Psalm. 15.

qui in terra sunt eius mirificauit oēs volūntates suas inter illos. Multiplicatae sunt enī omnes infirmitates eorū: postea accelerauerunt. Quos ait sanctos qui in terra sint sancti! Num illos iudeos qui filii carnis Abraae: & nō filii re promissionis excludunt a semine qđ in Isaac vocatum est: deo sanctos in terra: quia sancti genere carnali: vita autē sensuq; terreni sunt: qui terrena sapiunt & carnali obseruantia in vetustate literae consensescūt: Non renascuntur in nouā creaturam: quia nō receperunt eum: per quē vetera transferūt: & facta sunt omnia noua. Sic enim forte eos in hoc psalmo sanctos appellat: quomodo & in euangelio iustos: vbi dicit: Non veni vocare iustos sed peccatores: Id est illos iustos qđ in sanctitate generis & litera legis gloriantur: Quibus dicitur: Nolite gloriari in patre Abraam: quia potens est deus de lapidibus istis excitare filios Abraam. Quorū forma in illo phariseo proponitur: qui iustitias suas tanq; nescienti domino recoleus p̄dicabat in templo: nō orans vt exaudiret: sed exigēs quā si debitum meriti pro operibus bonis quidem sed ingratīs deo: Quia qđ iustitia edificauerat superbia destruebat: nec id ipsum silentio sed voce clamabat: vt appareret eum nō diuinis aut rebus loqui: & ab hominib; vellet audiri. Atq; ideo nō placuit deo: quia placebat sibi. Quoniam dissipauit dominus ossa hominum sibi placentium. Confusi sunt inquit: quia spreuit illos: qui cor humile & conturbatum non spernit. Deniq; & in ipsa euangelii parabola: qua pharisei & publicani persona cōferunt: euidenter ostendit ipse dominus quid in homine suscipiat: quid repellat: sicut scriptum est: Quia deus superbis resistit: humilib; autem dat gratiam. Ideo protestatur magis iustificatum abiisse e templo publicanum de cōfessione peccatorum suorum: q̄ phariseum de imputatione iustitiarū suarū. Merito autē ille laudator sui repudiatus abestit a facie dei: qui cum ipso nomine peritiam legis praefert: oblitus fuerat in p̄phetā tam dicentem dominum: Super quem habitabo nisi super humilem & quietum: & tremētē sermones meos: Ille autem in corde contrito sui accusator accipitur: & obtinet veniam de cōfessione peccatis propter gratiam humilitatis: sancto illo phariseo (quales iudei sancti sunt) re portante sarcinam peccatorum de iactantia sanctitatis. Ipsius nimirū sunt forma iudei illi: qui bus apostolus ait: qđ suam iustitiam statuere cupientes: qđ ex lege est: iustitiae dei non sunt subiecti: quae est ex fide: quae reputata est patri nostro Abraam ad iustitiam: nō ex operibus: quia secundum omnipotētiā dei credit deo. Apud quem ille vere iustus est: qui ex fide viuūt: nec sanctus in terra est sed in caelo: quia non carne sed spiritu ambulat: cuius cōuersario in caelis est. Non gloriantur in circuncisione carnis: sed in circuncisione cordis: quae nō litera sed spiritū agit: inuisibiliter: vnde laus eius non ex hominibus sed ex deo. Deinde qđ iungit in eo deinde versiculos Miras fecit volūntates suas inter illos: credo ex eo dicit qđ ipsi primum lucra nō legis accendit: & p̄cepta viuendi dedit. Notas enim (inquit) fecit vias suas Moysi: & filiis israel volūntates suas. Deinde ipsum pietatis suae sacramentum in ipsis operatus est: nāt; in carne ex virgine deus in gēte ipsorum: & de carne ipsorum factus ex semine David homo Deinde virtutes sanitarum: quas in ipsis & coram ipsis perfecit. Qui per haec non modo creditus fuit: sed & blasphematus est ab eis cum dicerent: hic homo si a deo esset: non curaret sabbatis: Et non eficit daemonia nisi in Beelzebub principe daemoniorū. Propter hanc mentem obdurata impietate caecaram: multiplicatae sunt infirmitates & tenebrae eorū. Sed quid est qđ ait: Postea accelerauerunt! Vtrū in poenitentia: sicut illi in actibus apostolorum qui beati Petri p̄dicatione compuncti crediderunt in eum quē crucifixerūt: & festinantes tanto expiari peccato ad domum gratiae concurrerunt! An vero quia virtutes animae ex fide & charitate dei roborantur: illis impii vtroq; vacuis multiplicatae sunt infirmitates animae ex impietate scelerum mortiferis languoribus occupatae: Christus etenim lumen & vita credicium est: & sanitas sub pennis ei;. Vnde non mirū si & tenebrae & infirmitates eorum multiplicatae sunt in interitum: qui vitā & lucē non receperunt: neq; sub pennis eius manere voluerunt. Quos vt ipse flens in euangelio protestatur: saepe voluit congregare ipsos sub alas suas: sicut gallina congregat pullos suos: & noluerunt. Multiplicatis ergo infirmitatibus quo accelerauerunt: forte in crucem domini conclamandam: & inuito Pilato nefarias vocibus extorquendā vt adimpleret mensuram patrum suorum: vt isti dominum prophetarum occiderent: quos etiam patres ipsos prophetas interfecerunt: a quib; hic mundi saluator esse vētus nuntiabatur. Postea accelerauerunt: Veloces enī pedes eorum ad effundendū sanguinem. Contrito & infelicitas in viis eorum: & viam pacis non cognouerunt: id est Christū qđ dicit: Ego sum via.

In consequētī psalmo illud mihi exponi desidero: qđ dicit: De absconditis tuis adimpletus

est venter eorum. Saturati sunt porcina: vel sicut in quibusdam psalteriis scriptum andros saturati sunt filii & reliquerunt quae superfuerunt paruulis suis. Rursus in alio psalmo admirari soleo: filium ad patrē loqui intelligens: in psalmo quinquagesimo octauo: ubi de iudaeis inimicis de quibus supra dixerat: Ecce ipsi loquuntur in ore suo: & gladius in labiis eorum) paulo infra dicit: Ne occideris eos: nequādo obliuiscant legis tuę. Disperge illos in virtute tua: & destrue eos dñe. Quod in his vsq; in hodiernum diem videmus impleri. Destructi sunt enī a veteri sua gloria: sine templo & sine sacrificiis: ac sine prophetis: in omnī generū dispersiōe viuentes. Sed quid miramur q; iam per prophetā pro eis non occidendis rogabat: pro quib; & sub ipso tempore passionis iam ad crucem enī ducentibus precabatur: dicens: Pater dimitte eis: non enī sciunt quid faciunt! Verū qđ adiecit: Ne vnq; obliuiscantur legis tuę: tanq; propter hoc necessaria esset etiam sine fide euangelii vita eorum: obscurū mihi lateor. Quid enī his ad salutē quæ sola fide quaeritur prodest in legis memoriā & meditatione versari: nisi forte propter honorem legis ipsius vel generis Abrahę: vt etiam in parte terrena carnalis seminis eius qua videtur secundum arenam maris computari: legis antiquę litera persecuteretur forte aliqui legendo legem: illuminentur ad fidem Christi: qui & legis & prophetarum finis est: & in omnibus eorum libris præfiguratus ac prophetatus elucet? Aut quia ex ipsis impiis eorū generatio ventura est electorum: qui de singulis tribubus electi: in duodenis milib; signabuntur: quibus ipse reuelatio beati Ioannis ex voce angeli prænuntiatur: hoc testimonium perhibet: quia comitatus regis æterni familiaris adhærebunt penit; immaculati: & huiusmodi coniunctionis expertes? De quibus specialiter ait: Sequuntur agnum quocūq; ierit: quia cum mulieribus se non colloquauerunt: virgines enim sunt. In sexagesimo septimo præter alia illud mihi obscurissimum est quod ait: Veruntamen deus conuassauit capita inimicorū suorū: verticem capilli perambulantiū in delictis suis: quid sit Verticem capilli perambulantiū in delictis. Nō enim duxit: Verticem capitis: sed verticem capilli sine sensu est. An repletum peccatis hominē vult ostendere? Scriptum est: Omne cor in dolore a pedibus vsq; ad caput. Et paulo infra quod ait: Lingua eorum tuorū ex inimicis ab ipso. A quo ipso? Et nunqđ canes dei dici possunt gentiles: quos ipse in euangelio canes nominat? Aut ne forte ipsos canes dei dicat: quales estimari possunt: si qui in nomine christiano gentiliter viuunt: quorum pars cum infidelibus ponitur: quia deum quē verbis colunt: factis negant? Hæc interim de psalmis nunc & de apostolo: quodcūq; proponā. Dicat ad Ephesios: qđ in alia epistola dixerat de gratiā dei vel ordinibus dispositionum dei operante spiritu sancto. Distinctiones gratiarū. Et quoddam quidem dedit apostolus: quosdā autē prophetas: alios vero euangelistas: alios autē pastores & doctores ad consummationem sanctorū: & reliqua. Hoc opto distinguas mihi in hac diuersitate nominum: quæ sit cuiq; nomini officiorū vel gratiarū proprietates: Quid proprium sit apostolorum: quid prophetarum: quid euangelistarū: quid pastorum: quid ve doctorum. In omnibus enim his diuersis nominibus simile & ppe vnum doctrinę officium video fuisse tractatum. Hos autē prophetas quos post apostolos posuit: non puto illos esse: qui ordi tempore ante apostolos fuerant: sed istos quibus iam sub apostolis per gratiā donabatur: aut interpretatio scripturarū & inspectio mentium: aut prædictio temporis. Si enim ego ipse / vt de his qđ sentiam habes / differētiā facturum me sperauerim: certe apostolos vocabo eos qui dum celi ac terrę conditor vni genitus Marię filius Iesus Christus has terras humaniter perambularet: missi ab eo fuerant atq; edocti spiritu sancto infirmari: vt oues fide errantes sua doctina ad vniū ouile colligerent. Vt enim ad vim terminī pfiscar: Apostolus gręcum dicitur ab apos quod notæ augmentū vel præminentiā: & stolon qđ est missus: quasi præminenter missus ad augmentationē scilicet fidei catholice. Vel Apostolus quasi post missus: id est post Christi mortē missus ad prædicandū. Propheta autē a pro: id est procul: & phor satis: quasi quæ sunt: erunt: vel fuerunt: locuturus. Hanc autē prophetandi differētiā abs me cognitam: p scribere volui: orans vt tibi si quippiam superesse videatur: rescribas. Prophetare enim inuētum est significare futurarum rerum prædictionem. Vnde Esaię septimo: Ecce virgo concipiet filium. Item prophetare est præterita narrare. Vnde Genesis primo: In principio creauit deus cælum & terram. Et quarti Regi quinto: dicebat Heliseus: Nonne cor meū in præsentia erat quādo reuersus est homo in currū suo? Est etiam prophetare prophetias recitare. Vnde de primi Paralipomenon vicesimo quinto: Magistratus exercitus segregauit filios Asaph q; prophetarent in citharis & psalteriis. Prophetare quoq; est laudes dei canere. Vnde Numeri

Psalm. 58.

Lucę. 23.

Apoca. 14.

Psalm. 67.

Matth. 14.

1. Cor. 12.

Eph. 3.

Qđ sequit
vsq; ad seculu
turi: vbi hoc
signū iterū
ponit nō ha
berur in ali
is exemplari
bus.

vndecimo: Quis tribuat mihi vt ois populus pphetet/ Est quoq; pphetate idē qđ docere. Vñ primā Corinthiōg; quartodecimo: Aemulamini spiritalia: magis autē vt pphetetis. Et Actū tertio decimo: Erāt in ecclesia propheta: & doctores. Itē est exercere officiū p̄locutoria. Vñ de Exodi septimo: Aaron erit propheta tuus: id est p̄locutor. Prophetare etiā inuenimus idem qđ figurare: quēdamodū Iosue dicit ppheta: quia figurabat Christū. Est etiam ppheta qui aliena refert: Sicut Saul qui pphetauit in medio dom⁹ suarū id est aliena referebat. Istō vero loco: nō eos q; venturū in carne dñm Christū pphetarunt pphetas dicimus: sed per aliquā gratiā. p̄secuturi vt Agab⁹ cernebat; & famē instans p̄dixit: & q; beat⁹ Paulus in Hierosolymis passurus esset: & verbo denūtiavit & signo zonae eius ostēdit. Inter pastores specialiter & doctores quid iter sit dignoscere volo: quia p̄positis ecclesiā vtrūq; nomē ascribi solet. Itē

Act. n. & 21.

1. Timoth. 2.

Roma. n.

1. Timot. 2.

Psal. 38.

Vbi supra.

Ezech. 14.

Col. 2.

Matth. 15.

Hier. 2.

2. Timoth. 3.

Col. 2.

Roma. 14.

Psal. 32.

Roma. 8.

Psal. 93.

qđ ait ad Timotheū: Obsecro igitur primū omnū fieri obsecrationes: orationes: postulationes: gratiarū actiones: pro omnibus hominibus: quēso exponas mihi qđ discrimē sit in hac diuersitate verbōrū: cū omnia mihi q; gerenda dixit: orationis officio cōuenire videant. Item qđ ad Romanos ait: interrogo & rogo vt edisseras mihi. Multum em̄ cecurire me fateor in hac apostoli sententia: de Iudicis q; ait: Secundum euangelium quidem inimici propter vos: secundum electiōem autē charissimi propter patres: quomodo idem & inimici propter nos qui credidimus ex gentibus: tamq; non potuerunt gentes credere: nisi iudei nō credidissent? Aut ipse vnus omnium creator deus: qui omnes homines saluos fieri vult: & ad agnitiōem veritatis venire: capax non fuit acquisitiōis vtriusq;: nisi alterū pro altero possideret? Deinde si charissimi propter patres: quomodo aut vnde charissimi si non credant: & inimici deo esse p̄sistant? Nōne inquit: Qui oderāt te deus oderāt illos: & sup̄ inimicos tuos tacebāt: perfectio odio oderam illos? Certe hoc puto paterna vox loquitur ad filium per prophetam in eodem psalmo: vbi supra de parte credentium dixerat: Mihi autē nimis honorificari sunt amici tui deus: nimis confortatus est principatus eorum. Quid autem illis prodest ad salutem quae non nisi per fidem & gratiam Christi capitur: si propter fidem patrum charissimi nō sunt: cuius bono diliguntur: quos necesse est propter hoc damnari: q; propter suam infidelitatem: propheta rū & patriarcharum parentum fide discrepantes: inimici sunt euāgelio Christi? Si ergo charissimi deos: quomodo peribunt: & si non credunt: quomodo non peribunt? Si propter patres sine suo merito diligunt: quomodo & propter quid nō saluabūtur? Sed & si fuerit Noe Daniel: & lob in medio eorum: filios impios non saluabunt: soli salui erūt! Adhuc aliud obsecrari mihi erue de profundo & in vadum profer. In epistola Colossensī omnino colligere non possum quod ait: Nemo vos seducat: volens in humilitate & religione angelorum quae nō vidit: ambulans frustra inflatus sensu carnis suae & non tenens caput: de quibus angelis dicit: si de inimicis & malis: quae illorum religio aut quae humilitas: & quis sit magister seductiōis huius: qui per obtentum nescio cuius angelicae religionis quasi visā & comperta doceat quae non vidit? Sine dubio haereticī qui doctrinas dāmoniorū & sequuntur & promunt conceptionis ab eorū spiritu adinventionibus quae non viderunt phantasmata quasi visā fingentes: & pestiferis disputationibus in corda male credula seminantes. Hi sunt qui non tenēt caput: id est Christum fontem veritatis: cuius doctrinae quicquid aduersatur insanū est: Ex hi ceteri dū cēs cecorum: De quibus dici puto: Me dereliquerunt fontem aquae viuae: & foderunt sibi lacus contritos q; nō tenent aquam. Deinde in sequenti capite adiecit: Ne tetigeritis: neq; gustaueritis: neq; contraxeritis: quae sunt omnia in interitū ipso vsu secundū p̄cepta & doctrinas hominū: rationē quidem habentia sapientia in superstitione & humilitate ad nō parcem cū corpori non in honore aliquo ad saturitatē carnis. Qui sunt isti quibus rationem sapientiae inesse testatur magister veritatis: & tamē ipsam veritatem religionis inesse abneget? Ne forte de talibus loquitur: de quibus ad Timotheum dicit: Haberes autem speciem pietatis: virtutem eius abnegantes? Rogo ergo specialiter haec capitula duo de Colossensī epistola per singula mihi verba dissoluas: quia laudabilib⁹ execranda permiscuit. Quid est em̄ tam laudabile q; ratio sapientiae: & quid tam execrabile q; superstitio erroris? Humilitas quoq; & deo placita: & maxime in vera religione laudabilis: cum ratione sapientiae ipsis datur. De quorū doctrinis & actibus dicitur nobis: Ne tetigeritis neq; gustaueritis quae sunt in interitū: quia nō sunt ex deo: & omne qđ nō est ex fide peccatum est. Deus autē dissipauit consilia sapientium: qui deo stulti sunt per prudentiam carnis: q; non potest legi dei esse subiecta. Scit enim cogitationes hominū quoniam vanae sunt. Qualem humilitatem: qualemq; rationem sapientiae suae

T perditioni hominū doctrinīs veniendi ineffe dicat requiro. Et qđ ait: Ad non parcendum cor-
pori: non in honore aliquo ad saturitatem carnis: Propterea hac parum intelligo: quia in eadem
sententia magna mihi videtur esse discretio. Arbitror enim eum de abstinentia qualibet ficta
vel inutiles: qualis solet ab hereticis affectari: hoc dicere: Ad nō parcendū corpori. Qđ autem
adiicit: Non in honore aliquo: quia sancti operis speciem non in fide veritatis exerceant: nul-
lius glorię honore vel fructu agunt: qđ in magna erroris peruerſi reprehensione conficiunt:
transfigurantes se in ministros iustitię. Sed qđ adiecit: Ad saturitatē carnis: cōtrarium mihi
videtur illi quo dicit: Ad nō parcendū corpori. Videtur enim mihi ille nō parere corpori qui
caro ieiunij domat: sicut apostolus dicit: Liuidū facio corpus meū: & in seruitiū redigoca
quo opere saturitas carnis aliena est: nisi forte & ipsam saturandę carnis curam: quę maxime
obseruantia religionis præcedentibus probrosa est: Non parere corpori dixit secundū illud
honestatis præceptum qđ alibi dicit: vt vnusquisq; suum vas honorifice possideat nouerit vt
hostiam viuā & placentem deo suum corpus exhibeat: non in saturitate carnis: quia dissensio
corporis: anime sobrietatem necat: & inimica est castitati. Restat vt aliquid & de euangelicis
V locis suggeram beatitudini tuę. Nō quidem quanta legenti per otium occurrere solēt (Nec
enim nunc vacabat dispersa per libros quę erant in reminiscēdis memoriā ventilare.) sed
vel pauca quę ad horam dictationis huius in mentē veniūt sciscitabor. De resurrectionis for-
ma non grandę sed plenam fidei instructione epistolā: quā secundę cōsultationi meę adū Car-
thaginī hyemarem rescripseras: si habes relicta in sedis: rogo vt mittas: aut certe pretextas eā
mihi: qđ tibi facile est. Nam etsi scripta nō extat: quia forte brevis epistola vt tumultuaris tibi
inter libros tuos haberi pręsto sit: renoua eam mihi in eodem sensu promptā de thesauro
cordis tui: & mitte ad me inter alia responsa: quę reddes mihi vt spero: præstāte mihi ac tibi
cōmeatum diēri Christū: vt eā quo labor tuus in me fructifere accipia. Secundū hac capitu-
la scripturarū: quib; te qui vides quasi per deum interrogauī: vt audiam quid in te vel ex
te mihi loquatur deus. Hoc autē rogo lucere mihi facias: quomodo vel qua ratione: dominus
post resurrectionē: vel cū mulieribus quę primē ad sepulchrū venerūt: vel postea illis duo-
bus in via: deinde discipulis suis: & non agnit; sit: & agnitus. In eodem enim corpore resurre-
xit in quo & passus est. Et quomodo non eadem erat eiusdem corporis forma quę fuerat: aut
si eadē erat: quomodo non agnoscebatur ab his qui eum nouerāt. Illud vero sacramēti esse cre-
do: qđ in via ambulantibus non fuerat agnitus: & mentis acie: qua reuelatus est. Id ipsum ta-
men tuo sensu volo tenere non meo. Et qđ ad Mariā ait: Noli me tangere: nōdum enim ascen-
di ad patrem: Si cōminis stantem non finebatur attingere: quomodo eū tangeret cum ascen-
disset ad patrem: nisi forte fidei profectu & mentis acie: qua deus homini fit lōginquus aut
proximus: & illa dubitauerit de Christo: quę hortulanū putauerat: ideo fortassis audire me-
ruit: Noli me tēgere. Indigna enim iudicabatur vt tēgeret manu Christū: quę necdū fide ap-
prehenderat: nec intellexerat deum cum hortulanū putasset: de quo paulo ante ab angelis au-
dierat: Quid queritis viuentem cum mortuis: Noli ergo me tangere: quia tibi nondū ascen-
di ad patrem: cui adhuc tantū homo videor: postea me tanges: cū ad agnoscendum me credē-
do confeceris. De illis etiā beatissimi Simeonis verbis: quid sentias edisserere mihi: vt sequar
sensum tuū: quibus cum ad vidēdum ex oraculo dei Christū agente spiritui venisset in templū:
& acceptū finū benedixisset infāntē dominū: ait ad Mariā: Ecce hic positus est in ruinā & re-
surrectionem multorū in israel: & in signum cui cōtradicetur: & tuam ipsius animā pertrāsi-
bit gladius: vt reuelentur multorum cordium cogitationes. Nunquid de passione Marię quę
nūq; scripta est: hoc prophetasse credendū est? An vero de materno eius affectu: quo postea in
tempore passionis assistens cruci: quā hoc erat fixum: qđ ipsa pepererat: maternorū viscerū do-
lore confusa est: & animā illius quā eius secundū carnē ipsa spectante cōsoderat: crucis rhorū
phaea penetrabat. Video enim & in psālmis de ioseph ita dictū esse: Humilia uerunt in compe-
dibus pedes eius: ferrum pertransiit animā eius: sicut in euangelio dixit Simeon: Et tuam ip-
sius animā pertransibit gladius. Non ait carnem: sed animā: in qua pietatis affectio contine-
tur: & doloris aculeus quasi gladius operatur: cum aut aliqua carnis suę iniuria afficitur vt
ioseph: qui non mortis sed iniuriarū pertulit passiones: in seruū venditus: & in reum vin-
cularum: & carceri datus: Aut affectionis maternę tristitia vel dolore cruciatur: vt in Mariā
quā vtriq; ad crucē domini in quo tunc sui tantū corporis filiū cogitabat: materna mēs duxe-
rat: vt cum eū vidisset mortuū: humana infirmitate lugeat: sepiendūq; colligeret: nihil sibi

Col. 1.

1. Corin. 9.

1. Thessal. 4.

Luce. 14.
Ioan. 10.

Luce. 14.

Luce. 2.

Psā. 104.

de ipsius resurrectione presumens: quia subsecutura admirationis fides: in oculis posita passionis poena cecabat. Quis eandem altantem cruci suae: dominus non morientis infirmitate trepidans consolatus sit: sed ipsam qua obibat volens in potestate habens mortem: plena virtute visitantis: & constanti resurrectioni de cruce admonet dicens de beato apostolo Iohanne: Mulier ecce filius tuus. Itaque illi ibidem consentienti: ecce mater tua. Iam scilicet ab humana fragilitate qua erat natus ex facmina: per crucis mortem demigans in aeternitatem dei: ut esset in gloria dei patris: delegat homini iura pietatis humanae: & ex discipulis suis a dolescentiorem eligit: ut eo venienter assignet virginem apostolo virginem matrem. Duo pariter in eadem sententia docens formam pietatis relinquit nobis cum est de matre sollicitus: ut quae relinqueretur corpore non relinqueretur cura. Sed nec corpore relicturae quae videbat morientem: mox erat visura rediitum. Et illud quod ad fidem omnium pertineret: salutaris pietatis suae sacramentum: a cana denuo ratione consilii sub hac voce designans: ut & alii matrem delegaret pro matre habendam: & vice sua consoladam: atque illi vicissim novum filium vice corporis sui traderet: immo (ut ita dixerim) agnere: quo ostenderet eam praeter seque ex ea virgine natus esset: nec habuisse filium nec habere: quia nec saluator tantopere curam desolationis habuisset eius si illi vnicus non fuisset. Sed redemus ad verba Simeonis: in quorum clausula intellectum meum caligare fateor: Et tuam inquit animam pertransibit framea vel gladius: ut reuelentur multorum cordium cogitationes. Secundum litteram hoc mihi penitus obscurum est: quia nec Mariam beatissimam usque legimus occisam: ut de corporali gladio sanctus ille ei futuram passionem prophetasse videatur. Sed & quod subiecit: Ut reuelentur multorum cordium cogitationes. Scrutans enim inquit corda & renes deus. Et de futuro iudicio apostolus ait: Quia tunc manifestabit deus opera cordium & occulta tenebrarum. Idem apostolus spiritaliter exprimens arma caelestia: quibus in interiori nostro debeamus armari: gladium spiritus dicit verbum dei. De quo ad Hebraeos ait: Virtus est sermo dei & efficax: & penetrabilior omni gladio accipiti: pringens inquit usque ad diuisionem animae ac spiritus: & reliqua quae nostri. Quid ergo mirum si istius verbi ignita vis & accipitis gladii penetrabilior acies: & sancti Ioseph olim: & postea beatae Mariae animam pertransiuit? Na neque in illius neque in huius corpore ferrum transisse cognouimus. Atque ut magis patent ibi prophetam ferrum pro verbi gladio posuisse: statim subsequente versiculo ait: Sermo domini igniuit illum. Sermo enim dei & ignis & gladius est: verbo ipso deo utrumque dicere de seignem inquit veni mittere in terram: & quid volo nisi iam accedatur? Item alibi dicit: Non veni pacem mittere sed gladium: Vides eum vnam vim doctrinae suae diuerso ignis & gladii nomine designasse? Aut quomodo Mariae illata per gladium passio vel tribulatio periret. Itaque hoc scire cupio: quid ad Mariam pertineret: ut reuelaretur multorum cordium cogitationes: aut ubi apparuit: quia ex eo quod animam eius: siue carnalis in ferro: siue spiritalis gladius in verbo dei pertransiuit: exinde multorum cordium cogitationes reuelatae sunt. Expone ergo hanc materiam de verbis Simeonis clausulam mihi: quia lucem non dubito sanctae animae tuae: quae de interioris oculi puritate meruit illuminationem spiritus sancti: per quem scrutari & inspicere possit etiam alta dei. Deus misereatur mei per orationes tuas: & illuminet vultum tuum super me: per lucernam verbi tui: sancte domine beatissime frater & domino Christo vnamine: magister meus in fide veritatis: & susceptor meus in visceribus charitatis.

Sancti Augustini ad Paulinum: quae in uncis eiusdem in prioribus epistola praebatissimae cum modestia & utilitate respondentis. Epistola LIX.

Beatissimo & venerabiliter desiderabili & desiderabiliter venerabili sancto sanctae charissimo fratri & coepiscopo Paulino: Augustinus in domino salutem. Quod de perueniente tam prospera fratris & coepiscopi nostri Quinti: & qui cum eo nauigauerunt: cito nos dominus exhilarauit: nuntiantebus litteris sanctitatis tuae: gratias agens ei qui recreat afflictos & humiles consolatur: & sinceritati cordis tui occasione filii & coadiocini nostri Rufini quae proxima occurrunt: rescripta persoluo. De litore namque Hipponensi profectus est: & approbo misericordiae consilium quod tibi dominus inspirauit: mihi quoque insinuare dignatus es. Ipse & hoc adiuvet: ipse prosperet qui iam curam nostram ex magna parte leniuit: quia peruectus & commendatus est charissimus homo non solum bonis operibus: sed etiam sanctis orationibus tuis.

Litteræ sanæ venerationis tuæ ubi multa quæ sisti: & querenda à dmonuisti: & querenda docuisti: ad me peruenerunt. Sed quas ipse continuo rescripsi per homines eorundem sanctorum solatiorum nostrorum: sicut his tuis recentioribus cõperi: non sunt redditæ venerationi tuæ. In quibus quidem quatenus ad interrogata responderim: recolere non valui: nec earum exemplum quod requisivisti: ubi hæc omnia possem recognoscere: inueni. Ad nõnnulla tamè me respõdisse certus omnino sum: & ideo non ad omnia: quia vt cito finirem scilicet perlatoris vrgebatur. Simul etiam miserâ sicut iusseras: & illius epistolæ exempli: quâ tuæ charitati apud Carthaginem de corporum resurrectione rescripseram: ubi de vsu membrorum exorta erat quæstio. Nunc ergo & hoc misi: & alterû alterius: quia nec ipsam in manus tuas peruenisse coniecit: eo quod iterum interrogasti quædam: quæ iam me in ea respõdisse lego & agnosco. Sed ista per quem dixerim nescio. Scripta quippe charitatis tuæ quibus ea reddidi: sicut etiam ipsa indicant: missa sunt mihi ab Hippone: cû essem apud sanctum fratrem & coepiscopum nostrum Bonifacium. Nam eorum perlatore non vidi: & cõtinuo rescripta non distuli. Quia ergo sicut tunc scripsi nõ potueram inspicere codices græcos propter quædam psalmi. xvi. inscripta postea quos inueni: & vnus habebat: quod & latini nostri: Domine perdens de terra dispertere eos. Alius sicut ipse posuisti: A paucis de terra. Et illud quidem apertû habet sensum: Perdens de terra quâ eis dedisti: dispertere eos in gëribus: quod & factum eis est: cum graui bello expugnati atq; subuersi sint. Illud autè alterum quomodo accipiendû sit: nõ mihi occurrit: nisi quia in cõparatione perditæ multitudinis eorum reliquæ salutæ factæ sunt: vtrique in paucis: a quibus eos disperdendos hoc est diuidendos atq; separandos: scriptura prænũtiat dicens: Domine a paucis: id est a reliquiis quas ex illa gëre saluas fecisti: de terra dispertere eos: vt terram intelligamus ecclesiam hæreditatẽq; fidelium atq; sanctorum: quæ dicitur terra viuencium: & quæ etiã illo loco recte intelligi potest. Beati mites quoniã ipsi hæreditare possidebunt terram. Cum autem dictum esset: A paucis de terra diuide eos: additum est: in vita eorum: vt in manifesto futurum intelligeretur dum hic viuunt. Separantur enim multi ab ecclesia: sed cum moriuntur: qui tamen cum viuunt per sacramentorum cõmunionem vniti sũt: caritative videntur ecclesiæ copulari. Isti ergo diuisi sunt a paucis: qui diuisi sunt de terra: quâ sicut agrum suum excolit pater agricola. Diuisi autem in vita suã: id est hic in manifesto: sicut videmus. Sequitur autem: Et de absconditis tuis adimpletus est venter eorum: id est prater hoc quod in manifesto sunt: etiam de absconditis tuis: quæ in occulto reddis retributionem malorum: adimpletus est venter eorum. Venter posuit pro interiorum latentiumq; secretis. Quod vero sequitur: Saturati sunt sarcina: alias porcina: id quid mihi ex hoc videretur aperui. Sed quod alii codices habent: & verius habere perhibentur: qui diligentiora exemplaria per accedunt nos eandem verbi græci ambiguitatem græco scribendi more dissoluunt: obcurius est quidem: sed electiori sententiæ videtur apertius conuenire. Quia enim dixerat: Et de absconditis tuis adimpletus est venter eorũ: quibus verbis occulta dei iudicia significata sunt: Occulta quippe sunt miseris: qui etiam gaudent in malis quos tradidit deus in concupiscentias cordis eorum: velut quæreretur vnde possint cognoscere: qui in abscondito ira dei adimpleri sunt: & responderetur quod in euangelio dictũ est: Ex fructibus eorum cognoscetis eos: cõtinuo subiunctum est: Saturati sunt filii: hoc est fructibus: quod euidentius dicitur operibus suis. Vnde alibi legitur: Parturiuit iniustitiam: cõcepit dolorem: & peperit iniquitatem. Et alibi: Dein concupiscentia cum conceperit parit peccatum. Mali ergo filii mala opera: quibus cognoscuntur: & qui de absconditis dei iudiciis internis cogitationum suarum tanq; in ventrem adimpleri sunt. Bona opera boni filii sunt. Vnde ad sponfam ecclesiam dicitur: Dectes tui sicut grex detonsarũ ascendens de lauacro: quæ omnes geminos creant: & sterilis non est in illis. In quo gemino factus: geminum opus dilectionis agnoscitur: dei scilicet & proximi. In quibus duobus præceptis tota lex pendet & propheta. Iste autem sensus quo ita exponitur quod scriptũ est: Saturati sunt filii: non mihi occurrerat: cum ante rescriberem: sed recentius breuissimâ quandã eiusdem psalmi expositionem quâ iam olim dictaueram: & hoc satis breuiter a me positum reperi. Inspexi etiam codices græcos: vtrum datius casus esset: quod dictũ est filiis: an genitiuis: quo illa lingua vtrius pro ablatiuo: & inueni genitiuũ. Quod si ad verbum interpretaretur: scriptum esset: Saturati sunt filiorum: sed recte interpretes sententiam securus est: & latino more dixit: Saturati sunt filii. Quod vero sequitur: Et relinquent reliquias paruulis suis: sensũ mo paruulos accipiendos manifestos carnis filios. Vnde etiam secundum istam sũt de porcina

Psalm. 16,

Matth. 5,

Matth. 7,

Psalm. 7.
Iacobi. 1,

Canti. 4,

Matth. 12,

- Matt. 27.** sed de filiis expositionē manet illa sententia qua dixerat: Sanguis huius super nos & super filios nostros. Ita enim reliquerit operū suorum reliquias paruulis suis. In quidēmo autem psalmo: qd scriptū est: Mirificauit: vel mirificet omnes volūtares suas inter illos: nihil prohibet intelligi immo & cōuenientius videtur non inter illos: sed in illis. Sic enim & græci codices habent. Sæpe autem qd habet illa lingua in illis: nostri interpretantur inter illos: vbi de tur sententiæ cōuenire. Accipiamus ergo: Sanctis qui sunt in terra eius: mirificauit omnes volūtares suas in illis: qd pleriq; codices habent. Ex intelligamus volūtares eius: munera gratiæ: quæ gratis data estis ei: quia voluit non quia debebar. Vnde est: Sicut bonæ volūtaris tuæ custodisti nos: Et in volūtare tuā deduxisti me: Et volūtatē genuit nos verbo veritatis: Et pluriā volūtarīā segregans deus hereditariā tuā: Et diuidens propria vniciq; prout vult: & alia innumerabilia. Proinde: Mirificauit omnes volūtares suas in illis. In quibus nūq; in sanctis qui in terra sunt eius? Si enim terra sicut supra ostendimus potest accipi in bono: & vbi non additū est eius: quātomagis vbi dicitur terra eius: Miras enim fecit omnes volūtares suas in illis. Miras ofino fecit: quia eos ex desperatione mirabiliter liberauit. Ex hac admiratione exclamat apostolus: O altitudo diuinarū sapientiæ & scientiæ dei. Supra quippe dixerat: Cōclūsit ergo deus oēs in infidelitate vt omniū miseretur. Nam hoc etiā hic sequitur: Multiplicatæ sunt infirmitates eorū postea accelerauerūt. Infirmitates posuit pro peccatis: sicut ad Romanos apostolus dicit: Si enim Christus cū infirmi essemus adhuc iuxta tēpus pro impiis mortuus est: hos dixit infirmos quos impios. Deinde paulo post eandē sententiā reperit: Comēdat (inquit) suā charitatē deus in nobis: quoniā cū adhuc peccatores essemus: Christus pro nobis mortuus est. Quos infirmos supra: eos hic peccatores appellauit. Item in cōsequentiū hoc idem aliis verbis versans: Si enim cū inimici essemus (Iquit) rēcōciliati sumus deo per mortem filii eius. Ac per hoc in eo qd dictū est: Multiplicatæ sunt infirmitates eorū: intelliguntur multiplicata peccata eorū. Lex enim subintrauit vt abideret delictū. Sed quoniā vbi abundauit delictū superabundauit gratia: ideo postea accelerauerūt. Non enim venit ille vocare iustos sed peccatores: quia nō est opus sanis medicus sed agrotantibus: quorū scilicet multiplicatæ sunt infirmitates: vt eis sanandis esset necessaria tantæ gratiæ medicina: et cui dimittuntur peccata multa diligeret multū. Hoc cinis vacet: & asperit sanguinis: & cruentarū multiplicatio victimarū significabat: nō efficebat. Idē deus corpus dicit: Nō cōgregabo cōuenticula eorū de sanguinib;: id est illorū sacrificiorū quæ immolabatur in figura sanguinis Christi. Nec memor ero nominū eorum per labia mea. Nomina quippe illorū erant in multiplicatiōe infirmitatum: Fornicatores: idolis seruientes: adulteri: molles: mascululi: concubitores: vt esaua ri: raptores: ebriosi: maledici: & quicūq; alii regnū dei non possidebunt. Sed vbi abundat peccato superabundauit gratia: postea accelerauerūt. Hæc quidē fuerūt: sed abluti sunt: sanctificati sunt: sed iustificati sunt ī nomine domini nostri Iesu Christi: & in spiritu dei nostri. Ideo non memor erit nominū illorū per labia sua. Sane codices emēdatiores & electiores auctoritatē: nō habēt volūtares suas: sed volūtares meas: qd tantūdem valet: quia ex persona filii dei dicitur. Ipse quippe loquitur: quæ verba illa euidentē ostēdūt: quib; & apostoli vsi sunt. Nō derelinques animā meā in inferno: nec dabis sanctū tuum videre corruptionē. Eadem sunt vtriq; munera gratiæ patris & filii & spiritus sancti. Et ideo rectissime & filius eas potest dicere volūtares suas. Qd vero in psalmo. lviij. de iudeis intelligitur: dicēte: Ne occideris eos ne quādo obliuiscātur legis tuæ: cōuenienter mihi videt̃ intelligi ita esse prænuntiari: eadē gentem etiam debellatā atq; subuersā in populi victoris superstitiones: nō fuisse cessurā: sed in veteri lege mansurā: vt apud eam esset testimoniū scripturātū toto orbe terrarū: vnde ecclesia fuerat euocanda. Nullo enim euidentiore documēto ostēditur gentibus: qd saluberrime aduertitur: non inopinātū & repentinū aliquid iustitiatū spiritu præsumptionis humanæ: vt Christi nomen in spe salutis æternæ: tanta auctoritate præpollat: sed olim fuisse cessurā: atq; cōscriptū. Nam ipsa pphetia quid aliud nisi a nostris putaretur esse cōficiā: si non de inimicorum codicibus probaretur? Ideo ne occideris eos: ne ipsius gentis nomen extirpētur: ne quādo obliuiscātur legis tuæ. Quod vtriq; fieret si ritus & sacra gentiū colere compulsi penitus qualescūq; nomen religionis suæ minime retinerent. Quod in eorum figura etiam de Cain scriptum est: qd constituit in eo dominus signum: ne quis occideret eum. Deniq; cum dixisset: Ne occideris eos ne quando obliuiscātur legis tuæ: velut quæreret: quid de illis esset faciendum: vt in aliquos vsus testimoniū veritatis non occidantur: id est non consumantur

neq; obliuiscantur legis dei: continuis subiungit: Disperge illos in virtute tua, Si enim in vno loco essent terrarum: non adiuvarent testimonio prædicatione euangelii: quæ fructificat toto orbe terrarum. Ideo disperge illos in virtute tua: vt eius ipsius cuius fuerunt negatores: persecutores: interfectores: vbiq; sint testes per ipsam legem quam nō obliuiscuntur: in qua est ille propheta: tu quem non loquuntur. Neg enim eis aliquid prodest q̄ eam non obliuiscuntur. Aliud est enim legē dei habere in memoria: aliud in intellectu & effectu. In. lx. autē & vii. psalmos qd̄ quartis quid sit: Verū tamen deus conquassabit capita inimicorū suorum: verticem capilli perambulantiū in deliciis suis: non mihi videtur aliud dictum q̄ deus conquassabit capita inimicorū suorum: nimium se extollentiū in deliciis suis. Per hyperbolen quippe significauit superbiam: tantum se extollentē: & tanta elatione intercedentem: quasi capilli verticem perambulando calcaret. Item in eodem psalmos qd̄ scriptum est: Lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso non semper in malo accipiendi sunt canes: Alioquin nō perprehenderetur apud prophetā canes: nescientes latrare: & amantes dormire. Profecio enim laudabiles canes essent: si & latrare scirent: & vigilare amarent. Et certe illi trecenti in numero per crucis litteram sacratissimo non eligerentur ad victoriam faciendā: qui tanq; canes iam berent aquā: nisi aliquid magnum significarēt. Vigilant enim & latrant boni canes: & pro domino & pro grege & pro pastore. Deniq; & hic in ecclesiæ laudibus: cum prophetia exereretur: lingua canum est cōmemorata non dentes. Tuorum autem canum dixit ex inimicis: id est vt qui erant inimici tui fierent canes tui: & latrarent pro te qui seuebant in te. Addidit autē: Ab ipso vt non a seipsis hoc factum intelligerent: sed ab ipso id est misericordia eius & gratia. De prophetis qd̄ ait apostolus: Quosdam quidem dedit deus in ecclesia apostolos: quosdam autem prophetas: hoc ita intelligo qd̄ ipse scripsit: prophetas eos dictos isto loco ex quibus Agabus erat: non illos qui venturum in carne domini prophetauerunt. Euāgelistas vero inuenimus quos apostolos fuisse non legimus. Sicut fuerunt Lucas & Marcus. Pastores autem & doctores quos maxime vt discernere voluisti: eos dē puto esse sicut & tibi visum est: vt non alios pastores: alios doctores intelligamus: sed ideo cum prædixisset: pastores subiunxisset doctores: vt intelligerēt pastores ad officium suum pertinere doctores. Ideo enim non ait: Quosdam autem pastores quosdam vero doctores: sed cum superiora ipso locutionis genere distingueret dicendo: quosdam autem apostolos: quosdam autem prophetas: quosdam vero euāgelistas: hoc tanq; vnum aliquid duobus nominibus amplexus est: quosdam autem pastores & doctores. Illa plane difficillime discernitur: vbi ad Timotheū scribens ait: Obsecro itaq; primū omnium fieri obsecrationes: orationes: interpellationes: gratiarū actiones. Secundum græcum enim eloquiū discernenda sunt. Nam nostri interpretes vix reperiuntur: qui ea diligenter & scienter transferre curauerint. Ecce enim sicut ea ipse posuisti: Obsecro fieri obsecrationes: non eodem verbo vtrūq; dixit apostolus: qui vtrq; græce illam scripsit epistolā: sed prē eo qd̄ in latino est obsecro: ille græce dixit *προσκαλεσθαι*. Pro eo vero qd̄ latinus vester habet obsecrationes: ille posuit *δευσιον*. Proinde alii codices in quibus & nostri sunt: non habent obsecrationes: sed deprecationes. Tria porro quæ sequuntur: orationes: interpellationes: gratiarū actiones: pleriq; latini codices sic habent. Vnde si velimus secundum latinæ linguæ proprietates ista discernere: more loquendi nostrā vel quālibet scientiam fortasse tenebimus. Sed mirum si sententiā græci sermonis vel consuetudinis obinebimus. Precationē & deprecationē multi nostri hoc idem putant: & hoc quotidiano vsu iam omnino præualuit. Qui autē distinguunt latine locuti sunt: precationibus utebatur in opandis bonis: deprecationibus vero in deuotēdis malis. Precari enim dicebat esse precādū & bona optare. Imprecari mala: qd̄ vulgo id dicitur maledicere. Deprecari autē mala precando depellere. Sed vsu itū iam loquendi modū potius sequamur: & siue precationes siue deprecationes inuenierim: qd̄ græci *δευσιον* vocant: non putemus emendandū esse. Orationes vero quas græci habet *προσευχας*: distinguere a precibus vel precationibus omnino difficile est. Qd̄ vero quidā codices nō habent orationes: sed adorationes: quia nō dictū est in græco *προσευχας*: sed *προσκυτας*: nō arbitror sciētē interpretari. *προσευχας* em̄ orationes dici a græcis notissimū est. Et vtrq; aliud est orare: aliud est adorare. Deniq; nō isto verbo: sed alio legitur in græco: Domini deum tuum adorabis: Et adorabo ad tēplum sanctum tuū: & siqua familiā. Pro interpellationibus autē quod nostri habent: secundum codices credo vester postulationes posuisti. Hac interim duo id est qd̄ alii postulationes: alii interpellationes interpretati sunt: vnum verbū transſerre voluerunt quod

2. cor. 1.
Psalm. 67.

Vbi supra,
Esa. 56.

Iudic. 7.

Ep̄. 4.
fuit propheta a p̄pheta

1. Timothea

Matth. 4.
Psalm. 5.

Roma.8.
1.Ioan.2.

Preces
orationis

gratias habet *εὐχριστός*. Et profecto aduertis. Sed nostri aliud esse interpellare: aliud postulare. Non enim solemus dicere: postulant interpellaturi: sed interpellant postulaturi. Veritatem ex vicinitate verbum vsurpatis: cui propinquitas ipsa impetrat intellectum: nō est velut censoria notatione culpādam. Nam & de ipso domino Iesu Christo dictum est: q̄ interpellat pro nobis. Nunquid non interpellat & nō etiam postulat? Immo vero quia postulat: pro eo positū est: interpellat. Evidenter quippe alibi de eo dicitur: Et si quis peccauerit: aduocati habemus ad patrem Iesum Christum iustum: ipse est exorator pro peccatis nostris. Quis fortassis codices apud vos etiam in eo loco de domino Iesu Christo nō habent interpellat pro nobis: sed postulat pro nobis. In graeco enim quo verbo hic posita sunt interpellationes: quas ipse posuisti postulationes: ipsum & illic verbum est vbi scriptum est: interpellat pro nobis. Cum igitur & qui precatur & qui orat precetur: & qui interpellat deum: ad hoc interpellat vt ore & precetur: quid sibi vult q̄ ista ita posuit apostolus: vt non sit eorum negligenda distinctio? Excepit itaq; nomine generali: & salua loquendi consuetudine: secundum quam siue dicas precationē siue orationem: siue interpellationem: vel postulationem: vna eadēq; res intelligitur. Aliqua etiam singulorū istorum proprietates inquirenda est: sed ad eam liquido peruenire difficile est. Multa quippe hinc dici possunt quae improbanda non sunt: sed eligo in his verbis hoc intelligere: qd̄ omnis vel pene omnis frequētat ecclesia: vt preces accipiamus dictas quas facimus in celebratione sacramentorum: ante q̄ illud qd̄ est in domini mensa incipiat benedictiones: rationes cum benedicitur & sanctificatur: & ad distribuendum cōminuitur: quā totam petitionem fere omnis ecclesia dominica oratione concludit. Ad quem intellectum etiam verbi grati origo nos adiuuat. Nā eam quā dicunt *ευχαι*: raro ita scriptura ponit vt intelligatur oratio: sed plerūq; & multo vsitatius votum appellatur *ευχαι*. pro *ευχαι* vero: qd̄ verbum ita positum est vnde tractamus: semper orationem vocat. Vnde hāc verbi originem (sicut superius dixi) nonnulli minus erudire intuentes: pro *ευχαι* non orationem sed adorationem dicere voluerunt: quae potius *προσευχη* dicitur. Sed quia oratio interdum dicitur vocari *ευχη*: adoratio putata est pro *ευχαι*. Porro si vsitatus vt dixi in scripturis votum appellatur *ευχη*: excepto nomine generali orationis: ea proprie intelligenda est oratio quam facimus ad votum: id est pro *ευχαι*. Venerunt autem omnia quae offeruntur deo: maxime sancti altaris oblatio: quo sacramento pradicatur nostrum aliud votum maximum: quo nos nouimus in Christo esse muros: vt q̄ in compage corporis Christi. Cuius rei sacramentum est: q̄ vnus panis vnum corpus multi sumus. Ideo in huius sanctificatione & distributionis praeparatione: existimo apostolū iussisse proprie fieri pro *ευχαι*: id est orationes: vel vt nōnulli minus perite interpretati sunt: adorationes: hoc est enim ad votum: qd̄ vsitatus in scripturis nuncupatur *ευχη*. Interpellationes autem siue: vt vestri codices habent: postulationes fidentem populus benedicitur: Tunc enim antistites velut aduocati: susceptos suos manus impositione misericordissime offerunt potestati. Quibus peractis & participato tanto sacramentis: gratiarū actio cuncta concludit: quā in his etiam verbis vltimā commendauit apostolus. Haec autem causa praecipua fuit ista dicendi: vt his breuiter perstrictis atq; significatis nō putaretur negligendum esse quod sequitur: Pro omnibus hominibus / pro regibus & his qui in sublimitate sunt: vt quietam & tranquillam vitam agamus in omni pietate & charitate: ne quisq; sicut fē habet humanae cogitationis infirmitas: existimaret non esse ista facienda pro his a quibus persecutionem patiebatur ecclesia: cum membra Christi ex omni essent hominum genere colligēda. Vnde adiungit & dicit: Hoc enim bonum & acceptum est coram saluatore nostro deo: qui omnes homines vult saluos fieri: & in agnitionem veritatis venire. Et ne quisq; diceret posse esse salutis viam in bona conuersatione: & vnus dei omnipotentis cultus: siue participatione corporis & sanguinis Christi: Vnus enim deus inquit: & vnus mediator dei & hominum / homo Christus Iesus: vt illud quod dixerat: Omnes homines vult saluos fieri: nullo alio modo intelligatur praestari nisi per mediatorem: non deum quod semper verbum erat: sed hominem Christum Iesum: cum verbum caro factum est & habitauit in nobis. Vnde nec illud moueat res quod de iudaeis idem apostolus ait: Secundum euangelii quidē inimici propter vos: secundū electionē autē dilecti propter patres. Altitudo quippe illa diuinitariū sapientiae & scientiē dei: & illa inscrutabilia iudicia eius: & inuestigabiles vię eius: hinc fidelibus cordibus magnam ingerunt admirationem: qui de illius sapientia pertingente a fine vsq; ad finem fortiter & omnia suauiter disponente non dubitant: quid sit q̄ ei placeat: vt

1. Timoth. 2.

Vbi supra.

1. Timoth. 2.

Ioan. 1.
Roma. 11.

G

nasceretur:crescant ac multiplicentur his quos etiam malos ipse non fecit:tamen malos futuros esse præsciuit.Nimis enim consiliū eius in abdito est:quo etiā malis bene vtitur ad profectū bonorum:etiam in hoc mirificans omnipotentia bonitatis suæ:quia sicut illorū nequitia est male vti bonis operibus suis:sic illius sapiētia est bene vti malis operibus eorū.Hanc igitur altitudinem sacramēti sic commendat apostolus:Nolo vos ignorare fratres hoc sacramētum:ne non sitis vobis sapientes:quia cecitas ex parte in israel facta est:donec plenitudo gentium intraret:& sic omnis israel saluus fieret.Ex parte dixit:quia non omnes excæcati sunt.Erant enim ex illis qui Christum cognouerunt.Plenitudo autē gentium in his intrat: qui secundum propositum vocati sunt:& sic omnis israel saluus fiet:quia & ex iudais & ex gentibus qui secundū propositū vocati sunt:ipsi verus sunt israel.De quo dicit idem apostolus:Et super israel dei.Illis autem dicit israel secundum carnem:Videte inquit israel secundum carnem. Deinde interponit testimoniū prophetæ: Veniet ex Sion qui eripiat & auertat impietatem ab Iacobo: & hoc illis a me testamentum cum abstulero peccata eorum:non vtiq; omnium iudaorū sed electorum.

Hinc adiungit ea quæ inquirenda posuisti:Secundum euangelium quidem inimici propter vos.Pretium quidem redemptionis nostræ sanguis est Christi:qui vtiq; nō nisi ab inimicis potuit occidi.Hic est ille vsus malorū in prouectū bonorū.Quod vero adiungit:Secundum electionē autē dilecti propter patres: hinc ostēdit non illos inimicos sed electos esse dilectos. Sed scripturæ mos est ita loqui de parte tanq; de toto: Sicut Corinthios i primis epistole suæ paratibus ita laudat tanq; omnes tales sunt: cum essent laudabiles quidam eorū: & postea in nonnullis epistole ipsius locis ita reprehendit tanq; omnes culpabiles essent propter quosdam qui tales erant. Istam diuinā scripturā consuetudinē per omne corpus literarū eius creberrime sparsam: quisquis diligenter aduertit: multa dissoluit quæ inter se vidētur esse cōtraria. Inimicos ergo alios dicit: alios dilectos: Sed qui in vno populo erant velut eosdē ipsos dicere videtur: q̄q; & ex ipsis inimicis qui crucifixerunt dominū pleriq; conuersi sunt & apparuerūt electi. Tunc electi quādo conuersi quantū ad salutis initium: quantū vero ad dei præscientiam non tunc electi: sed ante cōstitutionem mundi: sicut idem dicit apostolus: q̄ elegerit nos ante mundi constitutionem. Duobus itaq; modis: ipsi inimici qui dilecti: siue quia in vno populo vtriq; fuerat: siue quia ex inimicis fauētibz vsq; ad sanguinē Christi: quidā eorū dilecti facti erant secundū electionem quæ latebat in præscientia dei. Ad hoc enim addidit: propter patres: quia id quod patribz promissum est oportebat impleri: sicut circa finem epistole ad Romanos ait: Dico enim Christum ministrum fuisse circūcisionis propter veritatem dei ad confirmandas promissiones patrū: gentes autem super misericordiam glorificaret. Secundum istam misericordiā dictum est: Inimici propter vos: q̄ & supra dixerat: illorū delicto salus gentibus. Cum autem dixisset: Secundū electionem propter patres: addidit: Sine penitētia enim sunt dona & vocatio dei. Vides certe illos significari: qui pertinent ad numerū prædestinatorum: De quibus alio loco dicit: Scimus quia diligētibz deum omnia cooperantur in bonum: his qui secundum propositū vocati sunt sancti. Multi enim sunt vocati: pauci vero electi. Qui vero electi: ipsi sunt secundum propositum vocati: in quibus dei proculdubio præscientia falli non potest. Hos præsciuit & prædestinauit conformes imaginis filii sui: vt sit ipse primogenitus in multis fratribz. Quos autem prædestinauit: illos & vocauit. Hęc vocatio est secundū propositum: hæc est sine penitētia. Quos autem vocauit: illos & iustificauit. Quos autem iustificauit: illos & glorificauit. Si deus pro nobis: quis contra nos? Non sunt in ista vocatione qui in fide quæ per dilectionem operatur: etiā si aliquantulū ambulant / non perseverant vsq; in finem. Est vtiq; poruerunt rapine malitia mutaret intellectum eorum: si ad illam prædestinationem & vocationem quæ secundum propositum & sine penitētia est: pertinerent. At ne quisq; præsumptio ita de occultis iudicet alienis: vt dicat: ideo non rapti sunt ex hac vita: anteq; essent fidei desertores: quia in eadem vita non fideliter ambulabant: & hoc in eorum cordibus nouerat dominus: quibus hominibus aliter appareret: quid dicturus est de infantulis parvulis: qui pleriq; accepto in ista ætate christiane gratiæ sacramento: cum sine dubio pertinerent ad vitam æternam regnūq; calorum si continuo ex hac vita emigrarent: sinuntur crescere: & nonnulli etiam apostate fiunt: vnde nisi quia non pertinent ad illam prædestinationem: & secundum propositum: ac sine penitētia vocationem? Cur autem ad eam alii pertineant alii non pertineat: occulta causa esse potest: iniusta non potest. Nūquid enim iniquitas apud deum? Absit. Nam & hoc ad illam pertinet altitudinem iudiciorū: quā mirans tanq;

Roma.ii.

Esa.59.

Eph.4.

Ro.15.

Ro.11.

Ro.8.
Matth.22.

Sap.4.

Col. 1.

expauit apostolus. Ideo quippe illa iudicia vocat: ne quisq̃ talia fieri putet: siue iniquitate: siue temeritate facientis: siue casu & fortuito labentibus vllis partibus iam dispositoꝝ sub tāta sapientia dei seculorū. In epistola porro ad Colossenses quod scriptū est: Nemo vos seducat volēs in humilitate: & cetera quę sequuntur: quousq̃ tibi obscura esse dixistis: nec ego adhuc siue caligine intelligo: atq̃ vtiā præsens de me ista quæsissem. In eo quippe sensu: quē mihi his verbis habere videor: adhibēda est quædā pronūtiatio in vultu & modo vocis: quę exprimi li teris non potest: vt ex aliqua parte aperiat: quod ideo fit obscurius: quia non recte sicut exi stimo pronūtiatur. Quod enim scriptū est: Ne tetigeritis: ne gustaueritis: ne attaminaueritis: tanq̃ præceptū putatur apostoli: nescio quid tangere: gustare: attaminare prohibentis. Cetera est autē si tamē in tanta obscuritate ista non fallor. Per irrisione quippe verba posuit eorum: a quibus eos nolebat decipi atq̃ seduci: qui discernēs cibos secundū culturā angelorū atq̃ ita de hoc mūdo decernētes dicunt: Ne tetigeritis: ne gustaueritis: ne attaminaueritis: cum sint omnia munda mundis: & omnis creatura dei bona sit. Qd̃ in alio loco ipse euidenter cōmē dat. Totam ergo ipsius sententię circūstantiam videamus. Ita enim apostoli inuētiōe per se

Col. 1.

causensum eius quārum valemus fortasse tenebimus. Quibus enim ita scribit: metuebat eos seduci vmbꝝ rerum dulci nomine scientiæ: & averti a luce veritatis: quæ est in Christo Iesu domino nostro. Hanc autē sub nomine sapientiæ vel scientiæ curam vanarum superfluarum ve obseruationum: & de superstitione gentilitatis maximeq̃ ab eis qui philosophi sunt nūc parti: & a iudaismo cauēda esse cernebat: vbi erant vmbꝝ futurorum remouēdas: quoniam lu men earum iam Christus aduenerat. Cum ergo cōmemorasset & commendasset quārum cer tamen pro eis haberet: & pro his qui Laodicæ fuerant: & quicunq̃ non viderant faciem eius in carne: vt cordibus consolarentur copulari in charitate: & in omnibus diuinitis plenitudi nis intellectus: ad cognoscēdum mysterium dei quod est Christus: in quo sunt omnes thesau ri sapientiæ & scientiæ absconditi: Hoc dico inquit vt nemo vos circūueniat in verisimili ser mone. quia veritatis amore ducebatur: verisimilitudinē illis timuit ne deciperentur. Et ideo cōmendat in Christo: qd̃ dulcissimū habebant thesaurum: scilicet sapientiæ & scientiæ: actus nomine & promissione induci poterant in errorem. Nam et si corpore inquit absens sum: spiritu vobiscum sum: gaudens & videns vestram ordinationē: & id quod deest fidei vestrę in Christo. Ideo illis timebat: quoniam quid eis adhuc deesse videbat. Sicut ergo accepistis in qui Iesum Christum dominum nostrum: in ipso ambulate radicati & superedificati in ipse & cōfirmati in fide sicut & didicistis: abudātes in ea gratiarū actione. Vult eos fide nutrir: vt capaces fiant participandorum thesaurorū sapientiæ & scientiæ qui sunt absconditi in Chri stōne: anteq̃ sint ad hæc idonei: verisimili sermone capiantur & a veritatis itinere deuiant. Deinde apertius quid eis timeat ostendens: Videte inquit ne quis vos decipiat per philoso phiam & inanem seductionem secundū traditionem hominum: secundum elementa mūdi: & non secundum Christum: quia in ipso inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter. Ideo corporaliter dixit: quia illi vmbꝝraliter seducebant: translatō verbo vsus: sicut etiam vmbꝝ nomen in his rebus non est vtiq̃ verbū proprium: sed quādā similitudinis ratione trās la tum. Et estis in illo inquit repleti: qui est caput omnis principatus & potestatis. Per principa tus enim & potestates superstitio gētilium vel philosophi seducebant: prædicantes illam quā vocant theologiā per elementa huius mundi. Caput autem omniū Christum: principium omniū voluit intelligi: sicut ipse ait cum ei dictum esset: Tu quis es? Respondit: Principiū qui & loquor vobis. Omnia enim per ipsum facta sunt: & sine ipso factum est nihil. Mirabiliter au tem vult eos esse horū velut mirabilis cōtemptores: cum eos ostendit corpus factos illos ca

Col. 2.

Ioh. 8.

Ioh. 4.

Col. 2.

piris: dicendo: Et estis in illo repleti: qui est caput omnis principatus & potestatis. Hinc iā ne vmbꝝ in iudaismo seducant adiūgit: In quo etiā circūcisi estis circūcisione nō manufacta in ex poliatione corporis carnis: Vel sicut aliqui habet: In expoliatione corporis peccatorum carnis circūcisionis Christi: conscripti ei in baptismum: in quo & confutastis per fidem opera tionis dei: qui suscitauit illum a mortuis. Vide quēadmodum & hic corpus Christi eos osten dit: vt ista contemnant: coherentes tanto capiti suo: mediatori dei & hominum Christo Iesu: & nullum falsum vel inualidum medium per quod deo coherent requirentes. Et vos inquit cum effectis mortui in delictis & præputio carnis vestrę. Præputium vocauit quod significatur præputio: hoc est delicta carnalia quibus expoliandi sumus. Viuificauit inquit cum illo donans vobis omnia delicta: delens quod aduersus nos erat chirographum in decre

ris:quod erat contrarium nobis:quia reos lex faciebat: quæ subintrauerat vt abundaret delictum. Tollens inquit illud de medio & affigēs illud cruciexuens se carnem principatus & potestates exemplauit: fiducialiter triumphans eos in semetipsum vtrique bonos: sed malos principatus & malas potestates: diabolicas scilicet & demoniacas exemplauit: id est exemplū de illis dedit: vt quædammodum ipse se exuit carne: sic suos ostēderet exuendos carnalibus virtutibus: per quæ illi eis dominabatur. Iam hic diligēter attende quædammodū inferat propter quod cūcta ista cōmemorauimus. Nemo ergo vos inquit iudicet in cibis: tanquā propterea oīa illa dixerit: quia isti per huiusmodi obseruationes seducebātur a veritate qua liberi fiebāt. De qua dictū est in euangelio: Et veritas liberabit vos: id est liberos faciet. Nemo ergo vos inquit iudicet in cibis: aut in potu: aut in parte diei festi aut neomeniæ aut sabbatorum: quod est vmbra futurorum. hoc propter iudaismū. Deinde sequitur propter superstitiones gētilium: Corpus autē Christi inquit: nemo vos cōuincent. Turpe est inquit & nimis incongruū: & a generositate vestre libertatis alienū: vt cū sitis corpus Christi: seducamini vmbri: & cōiuncti videamini veluti peccatores: si hæc obseruare negligitis. Corpus ergo Christi: nemo vos cōuincent volens in humilitate cordis. Hoc fit per verbū græcum diceretur: & in latina cōsuetudine populari: sonaret vrsitatus. Sic enī & vulgo dicitur. Qui diuitem affectat θελῶ diues: & qui sapientē θελῶ sapiēs: et cætera huiusmodi. Ergo & hic θελῶ humilis: quod plenius dicitur θελω humilis: id est volens humilis: affectans humilitatē: quod intelligitur: volēs videri humilis: affectās humilitatē. Hoc enī in talibus obseruationibus agitur: vt cor hominis velut religione humile reddatur. Addidit autē & culturam angelorū: vel sicut vestri codices habent: religionē angelorū: quæ græce ἀγγελοφιλία dicitur: angelos volens intelligi principatus: quos elementorū mundi huius præpositos: in his obseruationibus colendos esse arbitrat̃ur. Nemo ergo vos inquit cōuincent cū sitis corpus Christi: volens videri humilis corde in cultura angelorū: quæ non vidit inculcans: Vel sicut quidam codices habent: Quæ vidit inculcans. Aut enī sic dicere voluit: Quæ non vidit inculcans: quia homines ista suspitionibus & opinionibus agūt: nō quod viderint ista esse faciendā. Aut certe quæ vidit inculcans: ideo existimans: quia vidit ea quibusdam locis obseruari: alibi ab hominibus quorū authoritati haberet fidem etiā ratione nō reddita: et ideo sibi magnus videtur: quia ei cōgigit quorundā factorū videre secreta. Sed plenior sensus est: quæ non vidit inculcans: frustra inflatus mente carnis suæ. Mirabiliter ibi eum dixit inflatū mente carnis suæ: vbi θελῶ humilem supra dixerat. Fit enī miris modis in anima hominis vt de falsa humilitate magis insuetur: si apertius superbiat. Et non tenens inquit carnisque vult Christū intelligi: ex quo omne corpus cōpactum: & connexum: subministrat et copularum crescit in incrementū dei. Si ergo mortui estis cū Christo ab elementis huius mundi: si quid adhuc velut viuētes de hoc mundo deornitis: His dictis inferit verba eorum qui de cernunt de hoc mundo per hæc obseruationes quasi rationabiles affectata vanitate humilitatis inflati: Ne tetigeritis: ne gustaueritis: ne attaminaueritis. Reculam quod dictū est superius: vt hoc intelligamus. Non vult enī eos in his obseruationibus iudicari vbi dicitur: Ne tetigeritis: ne gustaueritis: ne attaminaueritis: quæ sunt omnia inquit in corruptionē per abusionē. Omnia hæc inquit magis ad corruptionē valent: cū superstitiose ab his abstinetur: vt eis homo abutatur: id est non eis vtatur secundū præcepta & doctrinas hominū. Hoc planū est: sed quod sequitur multū requiris. Quæ sunt quidē rationem habentia sapientiæ in obseruatione & humilitate cordis & vexatione corporis: Vel sicut alii interpretati sunt: Ad non parcendum corpori: non in honore aliquo ad saturitatē carnis. Cur inquit hæc dicit rationē habere sapientiarum: ita reprehendit? Dicam quod & scripturis potes aduertere: esse sapientiā positam etiā in sedibus mundi huius: quā dicit expressius sapientiā huius mundi. Nec moueat quod hic non addidit mundi. Non enī & alio loco cū ait: Vbi sapiens: vbi scriba: addidit huius mundi: vt diceret vbi sapiens huius mundi: & tamen hoc intelligitur. Sic & ista ratio sapientiæ. Nihil enī ab eis dicitur in huiusmodi superstitionis obseruationibus: vbi nō mundi huius elementa naturalia: rerum ratio quædā sapientiæ reddi videatur. Nam & cū dicit: Cauete ne quis vos decipiat per philosophiam: non ait: huius mundi. Et quid est philosophia latine nisi studium sapientiæ? Sunt ergo inquit ista rationē quidem habentia sapientiæ: id est de quibus aliqua ratio reddatur: secundū elementa mundi huius & principatus ac potestates in obseruatione & humilitate cordis. Id enī aguit ista: vt superstitionis vicio cor humilietur ad non parcendum corpori: dum fraudatur istis deis: quibus cōpellitur abstinere: nō in honore aliquo ad saturitatem.

Ioan. 8.

Col. 2.

Vbi supra.

I. Cor. 1.

ratē carnis nō q̄ honoratius illo magis q̄ illo cibo caro saturaretur: cū ad eius necessitatē non
 pertineat: nisi a quolibet validitudo in apto alimēto refici atq; fulciri. De euāgelio inquisitio tua
 solet multos mouere: quomodo dñs post resurrectionē cū i eodē corpore surrexerit: a quibus-
 dā qui eū nouerat vtriusq; sexus hominibus & agnitus nō sit & agnitus sit. Vbi primū queri
 solet: vtrū in eius corpore: an potius i illorū oculis aliquid factū sit: quo nō posset agnosci? Cū
 em̄ legitur: Tenebātur oculi eorū ne agnoscerēt eū: impedimentū quoddā agnoscēdi videb in
 luminibus factū esse cernētium. Cū vero aperte alibi dicit: Apparuit eis i alia effigie: vtq; in
 ipso corpore cuius alia erat effigies: aliquid factū fuisse quo impedimēto tenerent: id est morā
 agnoscēdi paterent oculi illorū. Sed ego miror cū duo sint in corpore: quibus cuiusq; species
 agnoscat: liniāmēta & color: cur ante resurrectionē q̄ in monte ita trāsfiguratus est vt fieret
 vultus eius splēdidus sicut sol: neminē mouet est vsq; ad tantā excellentiā fulgoris & lucis co-
 lorē sui corporis mutare potuisse: & post resurrectionē mouet aliquatenus: liniāmēta mutata
 esse vt nō posset agnosci. Et rursum eadē potētiā facultate: sicut tunc pristini colorem: sic et
 post resurrectionē pristina liniāmēta reuocasse. Nam & illi tres discipuli ante quorū oculos in
 monte transfiguratus est: nō eū agnoscerēt si ad eos talis aliunde venisset: sed quia cū illorū
 ipsum esse certissime retinebāt. At em̄ corpus ipsum erat in quo resurrexit: quid hoc ad rem?
 Nam illud vtq; ipsum corpus erat: in quo in quo resurrexit: & ipsum erat iuuenis
 in quo natus est: & tamen si quis eū repente iuuenem vidisset: qui non nisi infantulū nosset: nō
 vtq; agnosceret. An vero ad liniāmēta mutanda non potest celeriter dei potestas: qd̄ potest
 per annorū moras hominis aetas? Qd̄ autem Mariæ dixit: Noli me tangere: nondum em̄ ascē-
 dit ad patrem: nihil aliud noueris me intellexisse q̄ tu. Ista em̄ significare voluit tactum specia-
 lem: id est accessum fidei se requirere: qua credi tur eum excessum esse cum patre: Et q̄ ab illis
 duobus in fractione panis est agnitus: sacramentum esse quo nos in agnitionē suam cōgregat
 nullus debet ambigere. De verbis Simeonis: vbi ait virginī matri domini: Et tuam ipsius ani-
 mam pertransibit framea: in alia epistola cuius exemplum etiam modo misidixi quid multū vi-
 deatur: qd̄ etiam tibi inter cetera visum est. Et quod adiunxit: Vt demudentur multorū cor-
 dium cogitationes: hoc intelligendum puro: quia per domini passionem: & insidiae iudaeorū
 et discipulorum infirmitas paruit. Tribulationem igitur gladii nomine significatam esse cre-
 dibile est: quo materna anima vulnerata est doloris affectu. Ipse fuit gladius in ore persecuto-
 rum: de quibus in psalmo dicitur: Et gladius in ore eorum. Ipsi enim erāt filii hominum: quorū
 dentes arma & sagittae: & lingua eorum gladius acutus. Nam & ferrum qd̄ pertransiit
 animam ioseph: pro dura tribulatione positum ferrum mihi videtur. Aperte quippe dicitur:
 Ferrum pertransiit animam eius donec veniret verbum eius: id est tandiu fuit in dura tribu-
 latione donec fieret qd̄ prädixit. Hinc enim magnus est habitus: & ab illa tribulatione libera-
 tus. Sed ne humanae sapientiā tribueretur q̄ venit verbum eius: id est factum est quod prae-
 dixit: more suo scriptura sancta deo inde dat gloriam: et continuo subiungit: Eloquentium do-
 mini igniuit eum. Vt potui non desui interrogationibus tuis: adiutus orationibus tuis: et
 ipsis quas misisti disputationibus tuis. Cum enim interrogando disputas: & queris acriter:
 et doces humiliter. Vtile est autem vt de obscuritatibus diuinarum scripturarum: quas exer-
 citationis nostrae causa deus esse voluit: multae inueniantur sententiae: cum aliud aliū videtur:
 quae tamen omnes sanae fidei doctrinae concordent. Dabis sane veniam stilo meo multum se
 stināri: vt iam in nauī constituto occurrerem perlatori. Filium autem nostrum Paulinum in
 Christi charitate dulcissimum: in hac potius epistola resaluto: & paucis vt festinus exhortor:
 vt misericordiae domini qui sciens dare auxilium de tribulatione: eum turbulentissima tem-
 pestate misit in portum: quo tu pelago tranquillo: remeasti: ipsi marinae tranquillitati mi-
 nime credens: & qui eius rudimentis excipiendis atq; nutriendis te dedisti: gratias agat quan-
 tas potest: & omnia ossa eius dicant: Domine quis similis tibi? Non enim vberiore fructu le-
 git vel audit me docentem ac differentem: vel quibuslibet exhortationibus accedentem: q̄ in-
 spicit te viuentem. Resalutant sanctam & syncretissimā benignitatem tuam conserui mei qui
 mecum sunt. Condiaconus autem noster Peregrinus: ex quo a me profectus est: cum sancto
 fratre nostro Vrbano: quando episcopatus sarcinam subire perrexerit: nondum remeauit Hipa-
 ponem. Salutis eos tamē in nomine Christi & literis eorum & fama nuntiante cognoscimus.
 Compreheterum Paulinum: & omnes qui tua praesentia in domino perficiuntur: germano
 salutamus affectu.

Luc. 24.
Marci. 16.

Joan. 20.

Luc. 1.

Psal. 58.
Psal. 56.

Psal. 104.

Sancti Augustini ad Cęcilianę pręfide: vt circa Hipponensem dioceſim ita inuigilare
velit contra hæreticos:quemadmodum in alijs Africę partibus fecerit:exortantis.

Epistola.LX.

Quoniam eximio: & in Chriſti charitate vere merito honorabilis ac ſuſcipiendi
filio Cęciliano: Auguſtinus. Adminiſtrationis tuę claritas & fama vir-
tutis: pietatis quoq; chriſtianę laudanda diligetia & fida ſynceritas: quę ti-
bi diuina munera eo donante gaudes tributa: a quo ſperas promittente po-
tiora: excitauerit me vt hoc epistolari alloquio: æſtus cauſarū mearū / ex cel-
lentia aperirem tuę. Quantū em̃ per alias Africę terras te vnitati catholi-
cæ mirabili efficacia conſuluiſſe gaudemus: tantū dolemus regionē hippo-
nenſium: & ei vicinas partes: confines Numidię: præſidali edicti tui vigore: nondum adiuuari
meruiſſe: domine eximie & I Chriſti charitate meritoq; honorabilis ac ſuſcipiendi fili. Qd̃ ne
meę potius negligentię deputetur: qui episcopalem ſarcinā Hippone ſuſtineorūq; magnificē-
tię non tacendū putauī. Quātum etiā in campo Hipponēſi hæretica præſumat audaciā: ſi ex
fratribus & collegis meis: qui hæc tuę ſublimitati narrare potuerint: vel ex præſbytero quem
cum literis miſi: fueris audire dignatus: adiuuſſe domino deo noſtro: proculdubio prouide-
bis vt tumor ſacrilegę vanitatis: terrendo ſanetur potius: q̃ viciſſimode reſectur.

Beati Auguſtini ad Dulcitii tribuni: quemadmodum oportet hæreticis reſpondere
qui cum cędibus eccleſiam vaſtare non poſſint: in ſeipſos tamē crudeliſſimi: proprio exilio eā
terrere ſe credant: inſtituentis: Ac deinde authoritatibus plurimis: nemini ſibi ipſi morrē in-
ſerre licere: edocentis.

Epistola.LXI.

Roniam eximio & honorabili filio Dulcitio: Auguſtinus ſalutē in domino.
Non debui continere petitionē tuam: qua deſyderalt ſi me inſtituiſſe: quę ad-
modū te oporteat hæreticis reſpondere: quorū ſalus in domini miſericor-
dię inſtantia quoq; tuę ſtrenuitatis inquiritur. Quis em̃ ingentes eorum
multitudines: vnde plurimū gratulamur: quidā tamen corū & deo & ho-
minibus miſerabili inſtinctu furoris ingrati: niſi ſuis cędibus nos vaſtare
non poſſunt: ſuo nos exilio terrere ſe credunt: aut læticiam ſui quærentes
de moribus noſtris: aut triſtitiā noſtrā de moribus ſuis. Sed nō debet cor tantorūq; popu-
lorū ſalutem: ſurioſus error hominū impedire paucorū. Quid eis velimus nō ſolū deus & pru-
dentes homines: veretiam ipſi cū ſint nobis inimiciſſimi ſentiunt. Cū em̃ ſuę provincię ter-
rendos putant: non dubitant nos timere ne pereant. Sed quid faciamus: videntes q̃ multi ad-
iuuante domino per occaſionē veſtram viam pacis inueniant. Nunquid prohibere nos poſſu-
mus vel debemus ab hac vnitatis inſtantia: dū metuimus ne quidā duriffimi & in ſeipſos cru-
deliſſimi: non noſtra ſed propria voluntate ſe perdant: Optaremus quidē vt omnes qui cōtra
Chriſtū portant ſignū Chriſti: & contra euāgelium de ipſo euāgelio qd̃ non intelligunt glo-
riantur: a ſua peruerſitate diſcederent. Sed quoniā deus ocula ſatis diſpoſitione: ſed tamen
iuſta nonnullos eorū poenis prædeſtinauit extremis: proculdubio melius incōparabili nume-
roſitate: plurimis ab illa peſtifera diuiſione & diſperſione redintegratis atq; collectis: quidam
ſuis ignibus pereunt: quoniā pariter vniuerſi ſempiternis ignibus gehennarū merito ſacrile-
gę diſſenſionis ardebunt. Sic em̃ pereuntes dolet eccleſia: quę admodū rebellē filiū ſanctus Da-
uid: de cuius ſalute ſeruanda: ſollicita dilectione mandauerat. Nam em̃ merito neſandę impię
tatis extinctum: etiam qd̃ teſtimonio lachrymoſę vocis ingemuit. Verūtamen ſuperbo & ma-
ligno diſcedente: in locum ſuum populus dei qui fuerat illius tyrannide diuiſus agnouit: re-
gē ſuū: & de amiſſo filio mœrorē patris: perfectio conſolata eſt vnitatis. Non itaq; reprehendi-
mus domine eximie & honorabilis fili: q̃ tales homines apud Taniugadē: prius edicto admo-
nendos exiſtimati: ſed qd̃ ibi dixiſti: moueritis vos debite neci dando: putauerunt ſicut eo-
rū reſcripta indicant: hoc te fuiſſe cōminatū: q̃ tu illos apprehenſos fueras occiſurus: non in-
telligentes de illa nece: quā ipſi ſibi volunt ingerere: te locuſſi. Non em̃ tu in eos ius gladii vbi-
lis legibus accepiſti: aut imperialibus conſtitutis: quorū tibi inſuncta eſt execratio: hoc præce-
pū eſt vt necentur. Secundo ſane edicto dilectionis tuę planius quid volueris aperuiſti. Quā-
tū etiam ipſum episcopum illorū: putati literis alloquendū: humaniſſime oſtendiſti: quāta
manſuetudine tēperati ſint in catholica eccleſia: etiam qui poteſtate chriſtiani imperatoris: ſi
ue terrendo ſiue plectendo corrigēdis præſciuntur erroribus: niſi q̃ honorificoſioribus eū

De iſto dul-
citio vide. 2.
Retrac. 59.
et. 63.

verbis tractatū q̄ decebat hereticum. Sed q̄ eius responsioni me respondere voluisti: credo te arbitratum etiam hoc Taniugadensibus debere prestare: vt fallax doctrina ipsius a quo seducebantur aliquanto diligētius refellatur: verum nos & occupatissimi sumus: & iam plurimis opusculis nostris huiusmodi vaniloquia refutauius. Iam enim nescio quoties disputando & scribendo monstrauius: non eos posse habere martyrum mortem: quia christianorum non habent vitā: cū martyr ē nō faciat poena sed causa. Docuimus etiā liberum arbitrium sic homini datum: vt tamen & diuinis legibus & humanis rectissime grauium supplicia constituta sint peccatorum: & pertinere ad religiosos reges terrarū: non solum adulterii vel homicidia vel huiusmodi alia flagitia seu facinora: verū etiā sacrilegia: seueritate congrua cohibere: multūq̄ illos falli qui putant a nobis istos tales suscipi: quales sunt: quia nō eos rebaptizamus. Quomodo enim tales suscipiuntur quales sunt cum sint heretici: & ad nos transeundo fiant catholici? Neq̄ enim propterea corda deprauata non licet corrigi: quia sacramenta semel data non licet iterari. De mortibus autem furiosissimis: quas quidam eorum ipsi sibi inferunt: de quibus solent detestabiles & abominabiles esse multis etiā suis quorū mentes dementia nō tanta possedit: eis secundū scripturas rationemq̄ christianorum sepe respondimus: quoniam scriptum est: Qui sibi nequā q̄ bonus? Aut certe in eisdem positum ē rationibus: mori vellentem occidit & proximū qui sibi expedit & licere putat occidere seipsum: quoniam scriptura dicit: Diliges proximum tuum tanq̄ teipsum. Nullis autem iubentibus legibus vel legittimis potestatibus non licere alterum occidere: etiam volentem & petentem: & viuere iam non valentem: satis indicat scriptura Regnorum: Vbi rex David regis Saulis interfecit eum iussit occidi: cum ille dixisset ab eo iam saucio atq̄ semiuuo petrum se fuisse vt hoc faceret: et animam corporeis nexibus oblectārem soluiq̄ cupientem: vno ictu vulneris ab illis cruciatibus liberaret. Profunde quia omnis qui sine vlla legitime potestatis auctoritate hominem occidit: homicida est: quisquis seipsum occidit non fit homicida si nō homo est. Hec omnia multimodis in aliis plurimis nostris sermōibus & literis diximus. Verū tamen quod fatēdum de isto Razio seniore: quem summa exemplorum inopia coartati se in maccabaeorum libris quas si ad auctoritatem sceleris: quā o seipsum perdidit: perferuntis omnibus ecclesiasticis auctoritatibus: vix aliquando se inuenisse gloriatur: adhuc eis nunq̄ respondi se me recolo: sed qd̄ tuae charitati & prudentibus quibusq̄ sufficiat ad istos redarguendos: si ad vitam christianorum de iudaea gente atq̄ illis literis parati sunt oīem sanctorū exempla trāsferret: tunc & hoc transferant. Si autem illic sunt plurima eorum quoq̄ hominum: qui literarum illarū veritate laudari sunt: vel huic iam tempore non conuenientia: vel etiam illo tempore non recte facta: tale etiam hoc est qd̄ in seipsum Razius iste commisit: qui cum esset & apud suos nobilis & multum in iudaismo profecisset: quē sibi in comparatione iustitiae christiane: damna & stercore fuisse dicit apostolus: & propter hoc idem Razius iudeorum pater appellatur: quid mirum est si tū homini elatio superba subrepit: vt mallet manu propria perire: q̄ post illam in suorum aspectibus celsitudinē / sustinere indignam in hostium manibus seruitutem? Solent in literis gērium ista laudari. In his autem maccabaeorum libris: quis homo fuerit ipse laudatus: factū tamen eius narratum est non laudatū: & iudicandum potius q̄ imitandum: quasi ante oculos cōstitutū: nō sane nostro iudicio iudicādū: quod nos quoq̄ vt hoīes habere possem⁹: sed qd̄ iudicio doctriē sobriet̄: q̄ i ipsīs quoq̄ libris veterib⁹ clara est. Iōge quippe fuit iste Razi⁹ a verbis illis vbi leg. it. Omne qd̄ tibi applicitū fuerit accipe: & in dolore sustine: & in hūilitate tua patientiā habet. Nō ergo fuit iste vir eligēd⁹ mortis sapiēs: sed ferendae hūilitatis ipatens. Scriptū est: q̄ voluerit nobiliter et viriliter mori: sed nūquid ideo sapiēt⁹? Nobiliter. S. ne liberat⁹ sui ghis captiu⁹ amitteret. Viriliter autē: q̄ rātas vires animi haberet: quibus idone⁹ esset vt se ipse pime ret: qd̄ gladio cū implere nō posset: de muro se praecipitē dedit. & sic adhuc viuas atropae cu currit ad petra: atq̄ ibi exangui intestina sua produxit: quē vtraq̄ manu dissipata spargebat in populi: ac deinde postea defessus occubuit. Magna hęc sunt: nec tamē bona. Nō em̄ bonū est omne qd̄ magnū est: quoniam sunt magna etiā mala. Deus dixit: Innocentē & iustū ne occidas. Si ergo iste innocēs & iustus nō fuit: cur proponit imitādus? Si autē innocēs & iustus fuit: quare interfector innocētis & iusti. i. ipsius Razii insup̄ putat esse laudādus? Hęc iterum ne nimis prolixa fiat: huic ep̄lē implēdē satis sint. Debeo autē Taniugadēnsibus eiusmodi ministeriū charitatis: quū mihi & noto tuo & ab honorabili & charissimo filio meo Eleusino: q̄ tribunatū apud eos egit: bene insinuatū sunt: vt ambab⁹ ep̄stolis Gaudetiū Donatistarū ep̄scopi: & maxime po

Ecclesiasti-
ci. 14.

Leuit. 19.

Matt. 22.

2. Reg. 1.

2. Macca. 14.

Ecclesiasti-
ci. 2.

2. Mac. 14.

Exo. 23.

1. Retr. 59.

terioris:quā scdm scripturas factas se fecisse arbitrat:ita respōdeā ne aliqd p̄missū putetur.
Sancti Augustini ad Cēlestinū diaconū:Quō charitas libēter gaudenterq; recipienda sit:re
ceptaq; repetenda:& q; cū reddid:adhuc debeat:explanantis.

Epistola.LXII.

X

Ominovenabili nimisq; desiderabili:sancto fratri & condiacono Cēlesti
no Augustinus in domino salutem. Quis longe absens fuerim: quando
per Proiectum clericum ad me directa Hippōnē sanctitatis tuæ scripta ve
nerunt: Tamen postea q̄ veni:etiq; lectis/rescriptorum debitorem me factū
esse cognoui:reddendi tempus opperiebar:& ecce subito profecturi a nobis
charissimi fratris nostri Albini acolythi:gratissima occurrit occasio.De tua
igitur quē mihi exoptatissima est salute lētatus:sancitari tuę salutationem debitam reddo.
Semper autem debeo charitatem: quē sola etiam reddita:semper detinet debitorem. Reddid
enim cum impenditur:debetur autem etiam si reddita fuerit:quia nullum est tempus quan
do impendenda iam non sit:nec cum redditur amittitur:sed potius reddendo multiplicatur:
habendo enim redditur non cāendo.Et cum reddi non possit nisi habeatur:nec haberi potest
nisi reddatur:Immo etiam cum redditur ab homine:crecit in homine:& tanto maior acquiri
tur:quanto pluribus redditur. Quomodo autem negatur amicis: quæ debetur & inimicis?
Sed & inimicis tanta impenditur:amicis secura rependitur.Agit tamen quantum potest: vt
ab his etiam quibus pro malis bona tētribuit:id recipiat quod impōdit.Optamus quippe sie
ri amicum quem veraciter diligimus inimicum:quia non eum diligimus nisi velimus bonū
quod vtriq; non erit nisi amiserit inimicitiarum malum.Non ergo sic impēditur charitas vt
pecunia.Excepto enim q; impendendo illa diminuitur:hac augetur:etiam illo inter se diff
runt:q; pecunia cui dederimus tunc ei beniuolentiores erimus si recipere non queramus.Nō
autem potest esse verus charitatis impētor nisi fuerit benignus exactor:quoniam pecunia cū
recipitur accedit cui datur:sed recedit a quo datur.Charitas vero non solum apud eū crecit
qui hanc ab eo quem diligit exigit:etiam si non recepit:sed etiam ille a quo eam recepit:tūc in
cipit habere cū reddit. Proinde domine frater mutuam tibi charitatem libēs reddo gaudēsq;
recipio:quā recipio adhuc repeto:quā reddo adhuc debeo.Vnum enī magistrum apud quem
condiscipuli sumus:per eius apostolum docibiles audire debemus precipientem ac dicentem
Nemini quicq; debeatis:nisi vt inuicem diligatis.

Sancti Augustini ad eundem Cēlestinū:libros suos quos contra manichæos cōscripsit
repetentis:Et de triplici naturarum distributione differentis.

Ro.3.

Epistola.LXIII.

Y

Vgustinus Cēlestino.O vtinā possem assidue tibi aliquid dicere.Id autē ali
quid est:vt curis exueremur inuicibus:& curis indueremur vtilibus.Nam
de securitate nescio:vtū quicq; in hoc mūdo sperandū sit.Scripsi nec recepi
vlla rescripta. Nisi aduersum manichæos libros quos paratos & emēdatos
mittere potui:nec quicq; ex illis iudicii motusq; nostri notū mihi factū est.
Nūc eos repetere iā me:vos autē restituere cōuenit.Peto itaq; ne differentis
eos remittere cum rescriptis quib⁹ nosse cupio qd de illis genitis:vel adhuc
ad illū errorē expugnādū qd armature vobis op⁹ esse arbitremini.Sane qm te notui:accipe hoc
quoddā grāde & breue.Est natura p̄ locos & tēpora mutabilis:vt est corp⁹.Et est natura p̄ lo
cos nullo modo:sed tēp tēpora etiā ipsa mutabilis:vt aīa.Et est natura q; nec p̄ locos nec p̄ tē
pora mutari pōt:hoc de⁹ est.Qd hic infirmū:quoquo modo mutabile: creatura discifq; im
mutabile creator. Cū autē oīe qd esse dicim⁹:inquantū manet dicam⁹:& inquantū vnū dīctois
porro pulchritudinis forma vnitas sit:vides p̄fecto ī ista distributione naturarū:qd summe sit
qd infime:& tū sit qd medie:maiusq; infimo & minus summo sit.Summi illud est ipsa beatitas.
Infimū qd nec beatū esse pōt nec miserū.Qd vero mediū:viuit īclinatōe ad infimū misere:cō
uersione ad summū beate viuit.Qui christo credit:nō diligit infimū:nō supbit in medio:atq;
ita summo inherere sit idoneus:& hoc est totū qd agere iubemur:monemur:accēdimur.

8.de Geni.
ad litteram
ca.25.& 26
11.entr. dis.
37.c.& duo
bus se.

Beati Augustini ad Aurelium episcopum: eidem de sua beniuolentia gratias agentis
de illiusq; sagacitate & integritate in ecclesia Africana plurimum fructum sperantis Atq; de
coniuuationibus & confessionibus ab ecclesia proficiendis seuerē laborantis.

Epistola.LXIII.

*2. cal. ipse agendum
in multis
peractum.*

Sic enim agendum est cū multitudine peccantium. Seueritas autem exercenda est in peccata paucorum. Et si quid minamur: cum dolore fiat: de scripturis cōminando vindictam futuram: ne nos ipsi in nostra potestate: sed deus in nostro sermone timeatur. Itaq; peius mouebuntur spiritales vel spiritualibus proximis: quorum auctoritate & lenissimis quidē sed instantissimis admonitionibus cetera multitudo frangatur. Sed quoniam istae in cimiteriis ebrietates & luxuria conuiuium non solum honores martyrum in carnali & imperita plebe credi solent: sed etiam solaria mortuorum: mihi videtur facilius illi dissuaderi posse istam seditatem ac turpitudinem: si & de scripturis prohibeatur: & oblationes pro spiritibus dormientium: quas vere aliquid adiuuare credendum est: super ipsas memorias nō sint sumptuose: atq; omnibus peccantibus sine typo & cum alicritate praebeantur neq; vendantur. Sed si quis aliquid pecuniae offerre voluerit: in praesenti pauperibus eroget. Ita nec deferere videbuntur memorias suorum: qd potest gignere non leuem cordis dolorem: & id celebrabitur in ecclesia quo pie & honeste celebratur. Haec enim interim de comessationibus & ebrietatibus dicta sint. De contentione autem & dolo quid me attinget dicere: quando ista vitia non in plebesed in nostro numero grauiora sunt. Horum autem morborum mater superbia est: & humanae laudis auditas: quae etiam hypocritarum saepe generat. Huic non resistitur nisi crebris diuinorum libtorum testimoniiis incutitur timor & charitas dei: si tamen ille qui hoc agit seipsum praebeat patientiae atq; humilitatis exemplum: minus sibi assumendo q̄ offertur: sed tamen ab eis qui se honorant: nec totum nec nihil accipiendū: & id qd accipitur laudis aut honoris: non propter se qui totus coram deo esse debet & humana contēnere: sed propter illos accipitur quibus consulere non potest si nimia deiectione vilescat. Ad hoc enim pertinet qd dictum est: Nemo iuuērem tuam conrēnat: cū hoc ille dixerit: qui alio loco ait: Si hominibus placere vellem: Christi seruus non essem. Magnum est de honoribus & laudibus hominum non letari: sed omnem pompam inanem praedire: & si quid inde necessarium retinetur: id totum ad vtilitatem honorantium salutemq; conferre. Non enim frustra dictum est: Deus confringet ossa hominum placere volentium. Quid enim languidiū: si quid tam sine stabilitate ac fortitudine: qd ossa si gnificauit: q̄ hominem male loquentium lingua debilitat: cum sciat falsa esse quae dicuntur. Cuius rei dolor nullo modo animae viscera dilaniaret: si non amor laudis ossa eius confringeret. Praefumo de robore animi tui. Itaq; ista quae tecum confiro mihi dicō: dignaris tamen credo mecum considerare: q̄ sint grauiā: q̄ difficilia. Non enim huius hostis vires sentit: nisi qui et bellum indixerit: quia & si cuiq; facile est laude carere dum denegatur: difficile est ea non delectari cum offertur: & tamen tanta mentis in deum debet esse suspensio: vt si non merito laudetur: corrigamus eos quos possumus: ne arbitrentur aut in nobis esse quod non est: aut nostrum esse qd dei est: aut ea laudent: quae quis non desint nobis: aut etiam supersint: ne quae q̄ tamen sunt laudabilia: velut sunt bona omnia quae vel cum peccatoribus habemus communia vel cum impiis hominibus. Si autem merito laudamur: propter deum gratulemur eis quib; placet verum bonum: non tamen pro his quia placemus hominibus: sed si coram deo tales sumus quales nos esse credunt: & non tribuitur nobis sed deo: cuius dona sunt omnia quae vere meritoq; laudantur. Haec mihi ipse canto quotidie: vel potius ille cuius salutaria praecepta sunt quaecunq; siue in diuinis lectionibus inueniuntur: siue quae intrinsecus animo suggeruntur: & tamen vehementer cum aduersario dimicans: saepe ab eo vulnera capio: cum delectatio nem oblate laudis mihi aufferre non possum. Haec propterea scripsi: vt si tuae senectuti iam nō sine necessaria siue q̄ plura huiusmodi ipse cogites atq; vtiliora siue q̄ tuae sanctitatis medicina ista non opus ficiala tamen mea nota sint tibi: scialq; vnde pro mea infirmitate deum rogare digneris: qd vt impensissime facias: obsecro per humanitatem illius qui praeceptū dedit vt inuicem onera nostra portemus. Multa sunt quae de vita nostra & conuersatione desierim quae nolle per literas ad te venire: sed inter cor meum & cor tuum / nulla essent ministeria praeter os meum & aures tuas. Si autem venerabilis nobis omniumq; nostrum tota syncretate charissimus (cuius in te vere fraternam cum praesens essem benignitatem studiūq; perpexi) senex Saturninus dignatus fuerit quando opportunum videbit ad vos venire: quicquid cum eius sanctitate & speciali affectu colloqui poterimus: aut non multum distabit: ac si cum tua dignatione id ageremus. Quod si nobiscum ab eo petere atq; impetrare digneris: tantis precibus posco: quantis verba nulla sufficiunt. Absentiam enim meam tantū longe Hipponenses vehemēt nimisq; formidāt: neq; vilo modo mihi sic volēs

1. Timor. 4.
Gal. 2.

Psal. 52.

credere: vt & ego vobis. Agrū fratrib⁹ datū p̄uisione & liberalitate tua didicimus ante epi-
stolā tuā: per sanctū fratrem & cōseruum nostrū P̄rthenium: a quo multa alia quę audire desy-
derabamus au diuimus. P̄stabit dominus vt etiā cetera quę adhuc desyderamus impleant.

Sancti Augustini ad Paulinū & Therasiā: quęstiuicula sibi p̄positā nimis breuiter expli-
cuerit cōquerētis: & qualiter nostrę volūtatī diuinā voluntatē p̄ferre debeamus enodantis.

Epistola.LXV.

Antis & deo dilectis: merito venerabilib⁹: & multis desyderabilib⁹ fratrib⁹ C
Paulino & Therasiē: Augustinus in dño saluē. Charissimus frater Celsus
cū rescripta repeteret: debitu reddere festinaui. Sed vere festinaui. Cum em̄
cū putarē adhuc aliquot dies nobiscū remoraturus: repente cōperta occasio
ne nauigii: mihi prodianā suā p̄fectionē iam nocte suggessit. Quid facerē
cū eū renere nō possem: & quia ad vos cū quibus i melius esset properabam
nec si possem deberē! Proinde pauca illico hęc artipui dictāda atq; mittēda:
prolixionis epistolę me cōfidēs debitor: cū post reditu venerabilū fratrū nostrorū collegarū
Theasii & Euodii: primū nostri ex parte sariatus fuero. Vberius em̄ ad vos in eorū p̄toribus
et orationib⁹ nos esse vēturos iā iamq; in Christi nomīne atq; adiutorio speramus. Cū hęc scri-
beremus etiā p̄vnamitē filiū nostrū Carthagustinēsis ecclesię p̄sbyterū Fortunianū Ro-
mā nauigaturū: aliā epistolā paucis ante diebus iā dederā. Nunc ergo qđ soleo rogo vt qđ so-
letis faciatis. Oretis pro nobis vt videat deus humilitatē nostrā & laborem nostrum: & di-
mittat omnia peccata nostra. Colloqui autē vobiscū talia cupio (si dignemini) Xiteris: qualia col-
loqui possemus si coram vestris sensibus adessemus. Ecce illam quęstiuiculam quā nuper pro-
posueram: tanq̄ si p̄sens p̄senti inter dulces loquelas obderem: plane christiano intellectu
et deuotione soluiisti: sed nimis cursim & breuiter. Posset quippe aliquanto diutius & vberius
habitare gratia oris tui: si cū dixisses ita te illo quo feliciter vteris loco p̄seuare decreuisses
vt si quid de te aliud domino placuerit: eius voluntatem p̄feras tuē id ipsū aliquāto aper-
tius explicares: quoniam modo voluntatem dei quę nostrę voluntati p̄ponēda est: nouerim⁹
mus: Vtrū tantum in ea re quā p̄pterea p̄ferre deberemus: quia & inuiti cogeremur. Ibi
enim sit quidem qđ volumus. Sed ideo nos cogimur vt velimus: quia ille vult cuius voluntas
tis nec excellentiam fas est recusare: nec omnipotētiam licet euitare: sicut Perrum alter cinxit
ex tulit quo noluerat: verū tamen quo nollet iit: sed volens mortem subegit. Aspera manet ibi
vbi est potestas non mutare sententiam: q̄uis aliud occurrat: in quo potius appareat volūtas
dei ad imitandam sententiam nos vocantis: non quia nostra mala erat: sed in qua recte perma-
neret: nisi ab illo in aliteram vocaremur. Negi em̄ malum fuit Abrahę nutrire & educare filiū
quo posset quātum in ipso esset vsq; ad finē vitę suę: sed repēte iussu occidere: mutauit vtriq;
non prius malā sententiam: sed quę mala esset si potius submutata non esset. Hinc quoq; non
dubito nihil aliud videri tibi: sed plarūq; non voce de celo: nō per prophetā nō per reuelatio-
nē: vel somniū vel excessū mētis: qui dicitur extasis: sed rebus ipsis accidentibus: & ad aliud qđ
statueramus vocantibus cogimur agnoscere dei voluntatem aliam qđ erat nostra. Q; si p̄fisci
statueremus: & aliquid oriretur qđ consulta de officio nostro veritas veraret: desereret
aut decerneret ibi manere nuntiaretur aliquid qđ eadem veritate consulta nos compelle-
ret p̄fiscisci: ex hoc tertio genere causarū mutandę sententię: quid tibi videatur p̄to me
cū plenius & enodatis colloquaris. Sape nos quippe contrubat: & difficile est nos aliquid qđ
magis faciendum erat omittē: dum illud mutare volumus: in quo prius p̄manere statuē-
ramus: non qui idem malum: verum iam ideo malum: quia id qđ potius agendū est occurrens
deseritur. Quod si non occurreret: non solum sine vituperatione sed etiam cum laude in illo
priori p̄duraretur. Hic non falli difficile est: hic omnino vox prophetica p̄æualeat: Delicta
quis intelligit! Hinc oro participem me facias cogitationum tuarū: quid in talibus vel face-
re soleas vel faciendum esse reperias.

Plals.

Sancti Augustini & Aliipi ad Maximum medicum ciuem: vt suos qui ecclesię catholi-
cæ non dum sunt incorporati: docere non differat: quemadmodum vnum deum in trinitate
cultu latrię adorare debeant: rogantis. Et quomodo de trinitate credere & sentire oporteat
explanantis.

Epistola.LXVI.

E

Omīno eximio meritoꝝ honorabili & religioso fratri Maximo: Alipius & Augustinus in dño salutē. Cū a sctō fratre & coepiscopo nro Peregrino de tua uorūꝝ nō corporali sed spiritali salute p̄cipue quateremus: de tua quidē lētos: de uorūꝝ uero tristes nos eius respōsa fecerūt: q̄ nō sunt eccl̄ie catholice salubri correctione sociari. Et quia id cito futurū sperabam: ad huc nō esse factū dolem⁹: dñe eximie meritoꝝ honorabilis & religioſe frater. Proinde charitatē tuā in dñi pace salutātes: & p̄cipimus & rogam⁹

vt eos qđ didicisti docere nō differas: vnū scilicet deū esse solū cui serui⁹ illa debet: quē latrā græco vocabulo nūcupat. Ip̄m em̄ verbū est iu lege ubi scriptū est: Dñm deū tuū adorabis: & illi soli seruiēs. Quē si deū parrē tantūmodo dixerim⁹: respondebis nobis: ergo latrā filio non debet: qđ nefas est dicere. Si autē debet: quō ergo vni tantū debet deo si & patri & filio deberet nisi quia vnus cui per latrā seruire iussū sumus: ita dicit solus vt & pater intelligatur & fili⁹: immo uero etiā spiritus sanct⁹. De illo quippe dicit apostolus: Nescitis quia corpora uestra rē plū sunt in uobis spiritus sancti quē habetis a deo & non estis uestri. Bm̄pi enim estis: cuius pretioꝝ glorificatē deū & portate in corpore ueſtro. Quē deum nisi spiritus sanct⁹: cuius corpora nostra dixerat esse templū? Debet ergo latrā spiritui sancto. Nam si templū faceret: sicut Salomon fecit de lignis & lapidib⁹ iuberemur: utiq; faciendo templū latrā exhibere contineremur: quātomagis latrā debemus cui nō templū facim⁹ sed sum⁹? Ac per hoc si p̄fī & filio & spiritui sancto latrā deberet & exhibetur a nobis: de qua dictum est: Dominū deum tuū adorabis & soli illi seruiēs: proculdubio dñs deus noster cui soli per latrā seruire debem⁹ non est pater solus: nec filius solus: nec solus spiritus sanctus: Sed ipsa trinitas vnus deus solus pater & filius & spiritus sanctus: non vt pater sit ip̄e qđ filius vel spiritus sanctus ip̄e sit: aut pater aut filius: cum sit in illa trinitate pater filii solius: & filius patris solius: sp̄s autē sanctus & patris & filii sit spiritus: sed propter vnā eandemq; naturā atq; inseparabilem ueritā: ipsa trinitas quantum ab homine potest fide p̄cedente intelligitur vnus dñs deus noster: de quo dictum est: Dñm deum tuū adorabis & illi soli seruiēs. Et quē p̄dicat apostolus. Ait em̄. Quo

Marth. 4.

1. Cor. 13.

F nia ex ip̄o & in ip̄o & p̄ ip̄m sunt oīa: ip̄i gl̄ia in sæcula sæculorū amen. Non em̄ sic ex deo patre vnigenit⁹ filius quādmōdū ex illo est vniuersa creatura quā ex nihilo creauit. Hunc quippe de sua substantia genuit nō ex nihilo fecit: nec etiā ex tpe genuit: per quem cuncta tpa condidit.

Rom. 8.

Q̄m sicut flāma plēdorem quē gignit tpe non p̄cedit: ita pater nunq; sine filio fuit. Ip̄e est quippe sapientiæ: de qua scriptum est: Splēdor est etiā lucis æternæ. Luci ergo cuius cādor est: id est deo patris: sine dubio coeterna est. Et ideo non sicut in principio fecit deus celum & terrā: ita in principio fecit uerbum: sed in principio erat uerbum. Spiritus quoq; spiritus non sicut creatura ex nihilo est factus. Hæc trinitas vnus est eiusdemq; nature atq; substantiæ: nō mīnor in singulis q̄ in omnibus: nec maior in omnibus q̄ in singulis: sed rāta in solo patre vel in solo filio: quāta in p̄fe simul & filio: & tanta in solo spiritui sancto: quāta simul in patre & filio & spū sctō. Neq; em̄ pater vt haberet filiū: de seip̄o: minuit seip̄m: sed ita genuit de se alterū: vt totus maneret in se: & esset in filio tantus quantus & solus. Similiter & spiritus sanct⁹ integer de integro: nō p̄cedit vnde p̄cedit: sed tantus cū illo quātus ex illo: nec minuit eum procedēdo: nec augebat harendo. Et hæc oīa nec cōfute vnū sunt: nec distincte tria sunt: sed cum sine vnū tria sunt: & cū sine tria vnū sunt. Proinde quia tam multis cor dibus fidelīū suorū doctū vt esset cor vniū: quātomagis conseruat in seip̄o vt sine hæc tria & singula deus & similis oīa: nō tres dii sed vnus deus. Hic est vnus dominus deus noster: cui vniuersa pietate seruatur: cui soli latrā illa debet: qui cū in rebus qđ nascunt in tpe sua bonitate effecit: vt suę substantiæ prolem quolibet res gignat: id est homo hominem: non alterius nature: sed eius cuius ip̄e est: vide qđ impie dicatur ip̄e non genuisse id quod ip̄e est. Hæc enim propinquitatis sunt nomina non nature: & ideo ad aliquid vel relatiue dicuntur: quæ aliquando eandē sunt:

Saplen. 7.

G aliquando diuersa. Ea dem scilicet cum frater refertur ad fratrem: amicus ad amicum: vicin⁹ ad vicinum: cognatus ad cognatum: & si qua similia: quæ infinita est uelē omnia percurrere. In his enim quod est iste ad illum: hoc est ille ad istum. Diuersa sunt autem: sicut pater ad filiū: uel filius ad patrem: focer ad generum: gener ad focerum: dominus ad seruū: seruus ad dominum. Nō est quidem hoc iste ad illum: quod ille ad istum: sed ambo tantum homines sunt. Relatio diuersa est non natura: quoniam si attendas quid sit alter ad alterum: non est hoc ad illum iste: quod ad istum ille: quia iste pater: ille filius: aut iste focer: ille gener: aut iste domin⁹

vel lingua nisi aliquo prodigio donaretur. Filia eius I qua vnica acquiescebat a grotabat: & vti
 qd ad totā desperationē salutis tēporalis eodē ipso patre renuntiare petuerit. Dicis ergo & cō
 stat: cū mihi hoc & an fratri Pauli reditū comes Peregrinus vit laudabilis & bene christian⁹
 qui cū eis eodē tpe baptizatus est: indicari. Dicis ergo ille senex tandē conuersus ad implorā
 dā xpi miām: voto se obligasse christiānū fore si illā saluā videret. factū est. At ille qd vouerat
 dissimulabat exolueret: sed adhuc manus excelsa. Nam repentina cecidit suffundit: statimq
 venit in mētē vti illud esset: exclamauit confitēsis atq; iterū vouit se recepto lumine implerū
 esse qd vouerat. Recepit: impleuit: & adhuc manus excelsa. Symbolū nō tenuerat: aut forsas
 se tenere recusauerat: & se nō potuisse recusauerat: deus viderat. Itā tū post festa oīa receptio
 nis suę in paralytim soluit multis ac pene omniū mēbris. Tūc somno admonitus confitetur
 per scripturā ob hoc sibi dictū esse accidisse qd symbolū nō reddiderit. Post illā cōfessionē red
 dunt officia oīm mēbrorū nisi linguę solius: se tamē didicisse symbolū: id eoq; memoria iā re
 nere nihilominus in eadē tentatione literis falsus est. Oīs est ab eo deleta nū gaciras: q̄ vt scis
 multū decolorabat naturalē quandā eius benignitatē: cūq; insultantē christiānis: faciebat val
 de sacrilegū. Quid dicā dñoni si hymnū canamus & super ealetemus cū in secula?

Clericorū catholicorū regionis Hipponē: ad lauatiū primæ sedis partis Donatide
 nouo genere & inaudita crudelitatis persecutione donatistarū & circūcellionū cōtra catho
 licos perpetrata conquerentium. Simul & iustas poenas eis dā per imperiales leges impositas
 declarantium.

Epistola.LXVIII.

L

Anuario: Clerici catholici regionis Hipponēsum. Clerici & circūcelliones
 vestri noui generis & inaudita crudelitatis persecutio in nos sauiūt. Qui
 si malū pro malo redderent: etiā sic cōtra legē facerēt Christi. Nūc vero cō
 syderatis omniū factis nostris & vestris inuenimur hoc pari quod scriptū
 est. Retribuebant mihi mala pro bonis. Et in alio psalmo: Cum his qui oden
 tant pacē eram pacificus: cū loquebar debellabant me gratis. Nam cū sis in
 tam grandi constitutus atate: arbitramur te optime nosse: qd pars Donati
 quæ primo apud Carthaginem pars Maiorini dicebatur: vltro accusauit Cæcilianum tunc
 ep̄m eccl̄ie Carthaginēsis: apud imperatōrē illū antiquū Cōstantinū. Sed ne forte aut obliu
 hoc sit grauitas tua: aut te nosse dissimules: aut etiā (qd nō putam⁹) forsitas necias exemplū
 relationis tunc Anulini proconsulis: quē pars Maiorini tūc interpellauit: ea crimina q̄ obli
 ciebat Cæciliano: ad memoratū imperatōrē ab eodem proconsule mitterentur: his nostris li
 teris inseruimus. Anulinus tunc p̄fūl Africæ. Scripta cælestia maiestas vestra: accepta
 atq; adornata: Cæciliano & his qui sub eodem agunt quiq; clerici appellant: deuotio parui
 ris meæ insinuare curauit: eosdēq; hortata est: vt vnitate consensu omnium facta: cum om
 ni omnino munere indulgētiæ maiestatis vestrę liberati esse videant catholici: custodita sana
 citate legis debitæ euerentia ac diuinis rebus inseruiant. Verū post paucos dies extiterūt:
 quidā adunata secum populi multitudinē: qui Cæciliano contradicendū putarēt: quiq; fasci
 cū in aluta insignatū obrulerūt dicatōni n̄ræ: atq; impendio postularūt: vt ad sacru & ve
 nerabilem comitatū nōs vti dirigerēt: q̄ manēt Cæciliano in statu suo subiectis eorū dē actis.
 q̄ cūcta maiestas v̄ra possit dignoscere: paruitas mea dirigere curauit. Trāsmissi libelli duos
 vnus in aluta subscriptus ira: Libellus eccl̄ie catholice criminū Cæciliani traditus a parte
 Maiorini. Item alius sine sigillo coherēs eidē alutæ: datus die. xvii. kl. maias Carthagine. dñō
 nostro Constantino Augusto tertius. Post hanc relationē ad se missam: iussit imperator veni
 re partes ad episcopale iudiciū in vrbe Ronsa faciendū: vbi quædam modū causā atq; suita
 sit: & Cæcilianus innocens indicatus sit: in dicar gesta ecclesiastica. Iam vtiq; post pacificū mo
 deramen iudicii episcopalis: omnis contentioni & aulmoſtatis pertinacia debebat extingui.
 Sed rursus maiores vestri ad imperatōrē redierūt: & nō recte iudicatū neg omnē causam au
 ditam esse conquesti sunt. Vnde ille alterū episcopale iudiciū dedit habendum in Arelatē
 si galliæ ciuitate. Vbi multi vestri vana & diabolica diffensione damnata: cū Cæciliano in cō
 cordiā redierunt. Alii vero pertinacissimi & ligioſissimi ad eundē imperatorem appellaue
 runt. Postea & ipse coactus episcopalem causam inter partes cogniti terminauit: & prius cō
 tra vestra partē legem consueuit: vt loca cōgregationū vestrarū fisco vendicarentur. Quard
 oīm rerum documēta: si vellem⁹ inferere: nimis lōgas literas faceremus. Illud tamē nullo mō
 do prætermittendū est: quomodo Felicis Aptungensis: quem fontem malorum in concilio
 Carthaginensi: ab Secūdo Tigistano primatē vestri fuisse dixerunt: vrgētib⁹ apud inq

Psal. 34.
Psal. 19.

122079

122080

M

peratorem vestris publico iudicio causa discussa atq; finita sit. Nam memoratus imperator in hac ipsa causavestros apud se accusatores: & assiduos interpellatores: literis suis fuisse testatur: quarum exemplum infra scripsimus. Imperatores/ caesares/ flauii/ Constantinus maximus/ & Valerianus Licinius/ ad Probianum proconsulem Africae/ Helianus praedecessor tuus merito diu perfectissimus verus vicarius praefectoru tunc per Africa vestra in comoda valitudine teneretur: in eisdem partibus functus: inter caetera etiam id negotii vel inuidiam q; de Ceciliano no epo eccliae catholicae videtur esse commotus: ad examen suu atq; iussione credidit esse reuo candu. Etenim cu iam Superiu Ceterorum & Cecilianum magistratu Aptugunorum & Saturniu excuratoru & Calibiu iunioru eiusde ciuitatis curatores: atq; Solu seru publicu supra scriptu ciuitatis pssentes esse fecisset: audientia praeuit competere: adeo vt cu Ceciliano fuisset obiectu: q; a Felice eidem episcopatu videtur esse delatus: cui diuinu scripturaru puditio atq; exultio videretur obiecta: innocente de eo Felice fuisse constitit. Deniq; cu Maximus Vigeniu decurione Ziquestiu ciuitatis epistolam Ceciliani ex diuino iure falsasse cõderet: eundem ipsum Vigeniu suspensum actis q; suberant peruidimus: ideo minime certu q; se Decurione ziquestiu asseruerit. Vnde volumus vt eundem ipm Vigeniu sub idonea prosecutione ad comitatu metu Constantini augusti mittas: vt illis q; in praesentia agat: atq; diurnis diebus interpellare no desinit: audientibus & cora assistentib; apparere & intemari possit: frustra eos Ceciliano epo inuidia comparare: atq; aduersus eum violenter insurgere voluisse. Ita em fiet vt omnis sicut oportet eiusmodi contentionibus / populus sine diffensione aliqua religioni propriae cum debita veneratione deseruiat. Hac cum videas ita se habere: quid est q; nobis de imperatorum iussionib; que contra vos constitunt: inuidia concitatis: cum hoc totu vos potius antea feceritis. Si nihil debent i his causis imperatores subere: si ad imperatores christianos hac cura pertinere non debet: quis virgebat maiores vestros causam Ceciliani ad imperatorem per proconsule mittere: & episcopum contra quẽ absentẽ iam sententias quoquo modo dixeratis: iterum apud imperatorem accusare: quo innocente pronuntiator: ordinatores eius Felici alias apud eundẽ imperatorem calumnias machinari? Et nũc qd alius q; ipsius maioris Constantini iudiciu cõtra vestra partẽ viuere: quod maiores vestri elegerunt: qd assiduis interpellationibus extorserunt: qd episcopali iudicio preulerit: si displicerent imperialia iudicia: qui primitus imperatores ad ea vobis excitanda coegerunt? Sic em modo contra catholicam clamatis in his quae contra vos ab imperatoribus decernunt: quemadmodum si vellet aduersus Danielem clamare: qui liberato illo: eisdẽ leonib; consumendi missus fuit: ea quibus tamẽ ipsi primitus cõsumi noluerunt. Scriptum est em: Nihil ineret inter milia regis & iram leonis. Danielem calumniosi inimici in lacum leonum mitti coegerunt: vicit innocẽcia eius illoru malitia: illasus inde leuatus est: ipsi illuc missi perierunt. Similiter maiores vestri Cecilianum & eius societatem: regia irae consumendam obiecerunt: cuius innocẽcia liberata ab eisdẽ regib; eadẽ vos patimini: quae illos vestri pati voluerunt: quia scriptum est Qui parat proximo foueã ipse incidet in eam. De nobis ergo quid queramini nõ habetis: & tamen ecclesia catholica mansuetudo etiam ab his imperatoru iussionibus omnino cõquieue ratini vestri clerici & circucelliones per suas immanissimas improbitates furiosasq; violentias quietẽ nostrã perturbantes atq; vastates: hac in vos recolit & moneri coegissent. Nam priusq; recentiores leges istae de quibus modo querimini: venissent in Africam: insidias in tenebris nostris episcopis tetenderunt: conclericos nostros plagis immanissimis quassauerunt: laicis quoq; & plagas grauissimas inflixerunt: & intulerunt eorum adificiis incẽdia. Presbyterum etiam quandam quia propria libera voluntate vnitatem nostrẽ communionis elegit de domo sua raptu: & pro arbitrio immaniter cõsum: in gurgite etia cenoso volutatum: burda vestitu: cum quibusdã dolendũ quibusdã ridendũ in pãpa sui facinoris ostẽtasset: abducu inde quo voluerit: vix post dies duodecim dimiserunt. Vñ cõuentus municipalib; gestis a nostro epo Proculianus: cu ab inquirenda causa dissimulasset: & iteru cõtinuo cõuersus esset: nihil se dicturũ ampli gestis expressit. Et hodie illi q; hoc fecerunt pbi vñ sunt: adhuc nos istu perterritos: & sicut porcu psequẽtes. Nec tñ de his iniuriis & persecutionib; quas ecclesia catholica in regione nostra tunc pertulit: imperatoribus conquestus est episcopus noster: Sed factu concilio placuit vt pacifice conueniremini: quod si fieri posset: haberetis inter nos collationem: & errore sublatu: fraterna charitas pacis in vinculo lætaretur. Et in ipsa conuentione quid Proculianus primo responderit: q; conciliu facturi essetis: & alias & illic vi

Procur. 9.

Eccles. 17.

O

p

Q furi quid respondere deberetis. Deinde quid postea cum propter suam promissionem denique conuentus esset: actis expressit: recusans pacificam collationem: ipsa gesta instruant gravitatem tuam. Deinde cum vestrorum clericorum & circuncellionum notissima omnibus non cessaret immunitas: dicta causa est: cum Crispinus iudicatus haereticus: nec poena decem librarum auri est in haereticos ab imperatore fuerat constituta: per maiestatem catholicam ferri permixtus est: & tamen ad imperatores appellandi putavit. Cuius appellationi quodam responsum est: Nonne vestrorum praecedens improbitas: & eadem ipsius appellatio extorsit ut fieret: nec tamen etiam post ipsum rescipitum intercedentibus apud imperatorem nostris episcopis: eadem auri condemnatione mulctatus est. Ex concilio autem vestri episcopi legatos ad comitatum miserunt: qui imperarent ut non omnes episcopi & clerici partis vestrae ad eandem condemnationem decem librarum auri: quae in omnes haereticos constituta est: tenerent: sed hi soli in quorum locis aliquas a vestris violentias ecclesia catholica pateretur. Sed cum legati Romam venerunt: iam cicatrices ipsi catholici Baccitani: horrenda ac recentissima imperatorem commemorant: ut leges tales mitterentur: quales & missae sunt. Quibus in Africa venientibus cum utique non ad malum sed ad bonum coepisset virgeri: id facere debebatis nisi & vos mittere ad episcopos nostros: ut quomodo vos ipsi conuenerant: sic conuenerentur a vobis: & potius collatione veritas appareret. Non solum autem non fecistis: sed peiora mala nobis vestri nunc faciunt: non tantum nos iustis: quales sunt: ferroque concidunt: verum etiam in oculis extinguendos calce mixto aceto incredibili excogitatione sceleris mittunt. Domus insuper nostras compilantes: arma sibi ingentia & terribilia fabricant: quibus armati per diuersa discurrunt: comminantes atque anhelantes: cadentes: pinas: incendia: cecitates. Quibus rebus compulsi sumus tibi primitus coqueri. Consideret grauitas tua quod multi vestri immo vos omnes qui vos pati dicitis persecutionem sub ipsis quibus si terribilibus imperatorum catholicorum legibus: in possessionibus vestris & alienis securi sedentis: & nos a vestris tam inaudita mala patiamur. Vos dicitis pati persecutionem: & nos ab armis vestris sustulibus & ferro concidimur. Vos dicitis pati persecutionem: & nostrae domus ab armis vestris compilando vastantur. Vos dicitis pati persecutionem: & nostri oculi ab armis vestris calore & aceto extinguuntur. Insuper etiam si quas mortes sibi vltro ingerunt nobis volunt esse inuidiosas: vobis gloriosas. Quod nobis faciunt sibi non imputant: & quod sibi faciunt nobis imputant. Viuunt ut latrones: moriuntur ut circuncelliones: honorantur ut martyres: & tamen nec latrones aliquando audiuiimus: eos quos depradari sunt excoctis. Vocatos auferunt lucem: viuis auferunt lucem. Nos interim si quando vestros tenemus: cum magna dilectione seruamus illos: loquimur illis: & legimus omnia quibus error ipse conuincit: qui fratres a fratribus separant: facimus quod dominus per Esaiam prophetam precepit: dicis. Audite qui pauetis verbum domini: dicite fratres nostri estis his qui vos oderunt: & qui vos execrantur: ut nomen domini honorificetur & appareat illis in lucunditate: ipsi autem erubescant: ac si aliquos eorum confydetantes euidentiam veritatis & pulchritudinem pacis non baptismo quem iam sicut regalem characterem tanquam desertores acceperant: sed fidei quae illis deus: & spiritus sancti charitatem & Christi corpori sociamus. Scriptum enim est: Fide mundans corda eorum. Itemque scriptum est: Charitas cooperit multitudinem peccatorum. Si autem vel nimia duricia: vel pudore non ferentes eorum insultationem: cum quibus contra nos tam multa falsa iactabant: & tam multa mala excogitabant: vel magis timore me quam illa nobis antea facebant: alia nobiscum iam patiuntur: unitati Christi consentire noluerunt: sicut illi illi retenti sunt: sic a nobis dimittuntur illi. Hoc quantum possumus monemus: etiam laicos nostros: ut eos illos teneant: & nobis corripiendos instruendosque perducant. Sed aliqui nos audiunt: & si possunt faciunt. Alii cum illis quemadmodum cum latronibus agunt: quia eos reuera tales patiuntur. Aliqui ictus eorum suis corporibus imminentes feriendo repellunt: ne ab eis ante feriantur. Aliqui apprehensos iudicibus offerunt: nec nobis intercedentibus eis parcunt: id ab eis pati mala immania pertimescunt. In quibus omnibus illi non deponunt facta latronum: & honorem sibi exigunt martyrum. Hoc est ergo desiderium nostrum quod tuae grauitati per has literas & per fratres quos misimus allegamus. Primum si fieri potest ut cum episcopis nostris pacifice conferatis: ut in quibus fuerit inuenitus: non homines sed error ipse tollat: ut homines non puniantur sed corrigantur: ut vos modo conuenitis: quia eorum conuentionem antea contempsistis. Quanto melius enim hoc inter vos facitis: ut quod egeritis conscriptum & subscriptum imperatori mittatis: ut haec apud terrenas potes

itates fiant: quæ non possunt nisi iam datis contra vos legibus inficere. Vestri enim collegæ qui nauigauerant apud præfectos: dixerunt se audiri venisse. Et nominauerunt sancti parrem nostrum catholicum episcopum Valentinum: qui tunc in comitatu erat: dicentes: cum illo se vel le audiri: quod eis non poterat iudex concedere: qui iam secundum leges contra vos constitutus sunt iudicabat: nec ille episcopus ira venerat: aut aliquod tale mandatum a suis epis acceperat. Quanto ergo melius ipse imperator: qui non est eiusdè legibus subditus: & qui habet in potestate alias leges ferre: cum ei collatio vestra fuerit recitare: de tota ipsa causa poterit iudicare: & ipsam olim dictam fuerit terminata: Sed ideo nos confiteri volumus: vt eis qui nesciunt iam finem monstrare. Q. si hoc facere vestri episcopi voluerint: quid inde perditis: & non potius acquiritis: quia voluntas vestra innotescit: in diffidentia merito reprehendatur. An forte putatis non licere fieri: cum non vos lateat: q. dominus Christus etiam cum diabo de lege locutus est? Q. cum Paulo non solum iudeis: sed etiam de hæresi stoicorum & epicureorum philosophi gentium contulerunt? An forte istæ leges imperatoris: vos non permittunt nostris epis convenire? Ecce interim episcopos nostros qui sunt in regione Hipponensi: ubi a vestris tanta mala patimur: continere. Quanto enim licentius & liberior ad nos per vestros vestra scripta q. eorum arma perueniunt? Postremo per istos ipsos fratres nostros quos ad vos misimus talia rescribere. Si autem & hoc non vultis: saltem cum vestris a quibus talia patimur nos audite. Obsecrate nobis veritate pro qua vos pati dicitis persecutionem: cum patiamur nos vestrorum tantæ crudelitatis. Si enim non esse in errore conuiceritis: forte concedetis nobis vt non rebaptizemur a nobis: iusti existimantes: vt nobis hoc præstetis: q. baptizati sumus ab eis: quos nullo iudicio damnastis: quod præstistis eis: quos Felicianus Musicanus: & Prætextatus Asuritanus per tam longum tempus baptizauerant: quando eos per iudicum iussu de basilicis pellere conabamini: quia Maximo communicabant: cum quo a vobis in concilio Bagaitano expresse nominatimq. damnati sunt. Quæ oia gestis iudicialibus & municipalibus demonstramus: ubi & ipsum concilium vestrum allegastis: dum vultis iudicibus ostendere: q. schismaticos vestros de basilicis pelleretis. Et tunc qui ab ipso fratre Abrahe: in quo omnes gentes bñdicunt: schisma fecistis: de basilicis pelliculi non vultis: non per iudices sicut schismaticis nostris vos fecistis: sed per ipsos reges terræ: q. completa prophetia Christi adorant: apud Cæcilianum accusantes victi recessistis. Si autem nec audire nec docere nos vultis: venite aut mittite nobiscum in regionem hipponensem: qui videant armatum exercitum vestrum: quibus nullus miles numero armorum iussu calcem & acetum addidit ad oculos barbarorum. Si neq. ad hoc vultis: saltem scribite ad illos: vt ista non faciant: vt iam se a cadibus nostris: a rapinis: ab excacatione compescant. Nolumus dicere: damnate illos. Vos enim videtis quomodo vos non inquinant: quos modo offendimus in vestra comunione latrones: & nos inquinant quos nunq. potuistis offendere: & traditores. Ex his omnibus eligite quod volueritis. Si autem querelas nostras contempseritis: nos minime poenitebit ordine pacis coagere voluisse. Aderit dñs ecclesiæ suæ: vt vos potius humilitatem nostram contempsisse poeniteat.

Beati Augustini ad Restitutum diaconum: quomodo in ecclesia dei siqua forte pruerit a vel etiã scelerata corrigere aut extinguere non valeamus: saluo vnitatis vinculo toleranda sine pertractantis.

Epistola.LXIX.

Omnino desideratissimo & honorifica syncretitate charissimo fratri & diacono Restituto: Augustinus in dño salutem. Aestus indicies piæ fiam cor dis tui indicat: mihi fidelissim⁹ (vt scis) particeps eorū frater Deogratias. Legi itaq. Tytonid quæ bene nosti: nisi qui dē oia pbaturs: Nā q. in illo cautela fuit bene nosti. Hæc tamē questionē quomodo in ecclesia dei siqua forte peruerit a vel etiã scelerata corrigere aut extinguere non valeamus: saluo vnitatis vinculo toleranda sint strenue videf mihi tractauisse atq. soluisse: q. in eius literis tantummodo intentione correctæ: ad ipsos diuinari scripturarū fontes recurrere nos oportet: vt ibi videamus q. plurima de hac re testimoniā sententiarum: vel exempla gestorū: & quā nemo possit oia ponere: nisi qui pene oēs sanctorum librorum paginas in sua scripta transierit voluerit. Ita ppe nulla est: quæ nos non admonet intus in ipsa societate sacramentorū: quibus imbuimur ad vitam æternam: cum his q. oderit pacem esse debere pacificos: donec in gemendo nra lōgiqua peregrinatio trāseat: atq. in virtute Hierusalē matris

aeternae securissima pace perfruemur: & in turribus eius abundantia verorū fratrum: quorū nūc in
ter multos falsos genuimus paucitatē. Quē est autē virtus illius civitatis: nisi deus eius deus noster?
Vides igit in quo solo fiat pax: & singulis hominibus? q̄ secū sine illo bellū gerunt: & in nullo ex
trinsecus oborto scandalos: & omnibus simul qui q̄ in hac se vita diligāt & amicitia fide nexi-
bus teneant: tamē nec præsencia corporis nec cōfessione a nimī summe perfectē copulant. Con-
suetur cor tuum in dñs memor nostri.

Beati Augustini ad Bonifaciū comitē: Cur post prioris vxoris obitū: alterā nō baptiza-
tā ducere voluit: & filiā ex ea genitā per hereticos baptizari permiserit: Cur etiam cōcubina
li commixtione & vanitatibus huius sæculi se pollueret: patetne corrigentis: & ad saniorē
vivendi normā allicientis.

Epistola.LXX.

X

Omnino filio in præsenti & in æternā salute dei mīa p̄gēdo & regēdo Bo-
nifacio: Augustin⁹. Fideliorē hoīem & q̄ faciliores haberet accessus ad au-
res tuas ferens literas meas nunq̄ potui reperire: q̄ nūc obtulit dñs serū-
& ministrū Christi: diaconū Paulū: ambob⁹ nobis charissimū: vt aliquid ti-
bi loquereris: pro potētia tua & honore quē geris in isto sæculo maligno
nec pro incolūmitate carnis tuę corruptibilis: atq̄ mortalis: q̄a & ipsa trāsī-
toria est: & q̄ diu sit semp̄ incertū est: sed pro illa salute quam nobis p̄misit

Christus: q̄ p̄terea hic exhonorat⁹ atq̄ crucifixus est: vt doceret nos bonā huius sæculi ma-
gis continēre q̄ diligere: & hoc amare & sperare ab illo: qd̄ in sua resurrectione mōstrauit. Re-
surrexit enī a mortuis: & nec moriturus: & mors ei ylera nō dñabit. Scio nō desse hoīes q̄ re-
secundū vitā mūdi huius diligūt: & secūdi ipsā tibi dāt consilia: aliq̄ vilia: aliq̄ inuutilia:
quia hoīes sunt: & sicut possunt ad p̄sens sapiūt: mēscietes qd̄ cōringat sequēti die. Scdm̄ autē
deū ne pereat aīa tua: nō facile tibi quisq̄ cōsiliū: nō q̄a defunt q̄ hoc faciāt: sed q̄a difficile est
inuenire qm̄ tecū ista possint loqui. Nī & ego semp̄ desiderauī: & nunq̄ inueni locū vel tps̄: vt
agerē tecū qd̄ me agere oportebat cū hoīe quē multū diligo in Christo. Scis autē qualē me apd̄
Hipponē videris: qm̄ ad me venire dignat⁹ es: quia vix loquebar imbecillitate corporis fatiga-
tus. Nūc ergo fili auidi me salūtē p̄ lras tibi fermocinante: quas in periculis suis nūq̄ tibi mitte-
re potui: periculū cogitans platoris: & cauens ne ad eos ad quos nollē mea pueniret. Vñ
peto vt ignoscas si me putas plus timuisse q̄ debuī: tñ dixi qd̄ timui. Audi ergo me immo do-
minū nostrū per ministeriū infirmitatis meę. Recole qualis fueris adhuc in corpore constitu-
ta religioſa memoria: priore cōiūge tuā: & recentī eius obitu: quō tibi vanitas sæculi huius
horruerit: & quō cōcupieris seruitutem dei. Nos nouimus testes sumus: qd̄ nobiscū apd̄
Tubanas de aīo & voluntate tua fueris colloquut⁹. Soli tecū eramus ego & frater Alipī⁹. Nō
cū existimo tantū valuisse terrenas curas quib⁹ impleris es: vt hoc de memoria tua penitus
desere potuerint. Nemp̄ oēs actus publicos quib⁹ occupat⁹ eras: relinquere cupiebas: & te in
otii sanctū cōferre: atq̄ in ea vitā viuere in qua serui dei morachi viuūt. Vt autē non faceres
quid te reuocauit nisi quia cōsyderasti ostendentibus nobis: quantum prodesset Christi eccle-
sias quod agebas: si ea sola intentione ageres: vt defensē ab infestationibus barbarorum: quierāt
& trāquillā vitā agerent: sicut dicit apostolus: In omni pietate & castitate: Tu autē ex hoc mū-
do nihil quæreres: nisi ea quę necessaria essent huic vitę sustentandę tuę: ac tuorum: accin-
ctus baltheo castit̄: & inter arma corporalia spiritalibus armis tutius forti-
usq̄ inuit⁹. Cum ergo te esse in hoc proposito gauderem: nauigasti vxoremq̄ duxisti: Sed
nauigasse obediētię fuit: quā secundum apostolum debebas sublimioribus potestatib⁹: vxō
rem autem non duxisses nisi susceptam deferens continentiam concupiscentia victus esses.
quod ego cum compertissem: fatēor miratus obstupui: dolorē autē meū ex aliqua parte conso-
labatur: q̄ audiui te illam ducere noluisse: nisi prius catholica fuisset facta: & tamē hæresis eo-
rum qui verum filium dei negant tantū p̄ualuit in domo tua: vt ab ipsis filia tua baptiza-
retur. Jam vero si ad nos falsa parlata sunt: q̄ vtinā falsa sint: q̄ ab ipsis hæreticis: q̄ etia
am ancillā deo data: rebaptizata: sint: quantis tantum malum plangendum est fontibus la-
chrymarū: ipsam quoq̄ vxorē nō tibi suffecisse: sed cōcubinarū nescio q̄rū cōmixtione polluit
loquuntur homines: & forsitan mentiuntur. Ista omnibus patent: tot & tanta malis: quę re-
postea q̄ coniugatus es consecuta sunt. Quid ergo dicam: christianus es: cor habes: deum tū-
mes: tu ipse cōsydera quę uolo dicere: & inuenies de quantis malis debeas agere poenitentiam

m.iii.

Roma.6.

17.q.1.nos
nouimus.

1.Timoth.1.

Eccij.5.

propter quam tibi credo dominū parcere: & a periculis omnibus liberare: vt agas tam sicut agenda est. Sed si illud audias qđ scriptum est: Ne tardes cōuertere ad dñm: neq; differas de die in diem. Iustā quidē dicis habere causam: cuius iudex ego nō sum. Sed qualiscunq; sit tua causa: de qua modo queritur vel disputare nō opus est: nūquid corā deo potes negare: q; in istam necessitatē nō peruenisses: nisi bona seculi huius dilexisses: q; tanq; seruus dei quē te ante ueramus: cōtemnere omnino & pro nihilo habere debuisti: & oblata quidē fumere vt eis vtereris ad pietatē: nō autē negata vel delegata sic querere: vt ppter illa in istā necessitatē perducereris: vbi cū amantur vana: perpetrantur mala: pauca quidē a teo des multa propter te: & cōtinentur quæ ad exiguū tempus nocent: si tamē nocent: committuntur ea quæ vere in æternū nocent: De quibus vt vnū aliquid dicam: quis non videat q; multi homines tibi cohæreant ad tuendā tuam potentiā vel salutem: qui etiam si tibi omnes fideles sint: nec aliquorū vlla timeantur insidia: nempe tñ ad ea bona quæ ipsi quoq; nō secundū deū sed secundū seculū diligunt: per te cupiunt peruenire: ac per hoc qui resignare & compescere debuisti cupiditates tuas: explere cogēris alienas. Quod vt fiat: necesse est multa q; deo displicēt fiant. Nec sic tamē explentur tales cupiditates. Nam facilius refecatur q̄ in eis qui mundum diligunt aliquid quando sariant. Propter quod dicit diuina scriptura: Nolite diligere mundū: nec ea q; in mōdo sunt. Si quis dilexerit mundum: dilectio patris non est in eo: Quia omne quod in mundo est: concupiscentia carnis est: & concupiscentia oculorū: & ambitio saeculi: quæ nō est a patre: sed ex mundo est. Et mundus transiit & concupiscentia eius. Qui autē facit voluntatem dei: manet in æternum. Quādo ergo poteris tot hominū armatorū quorū fouenda est cupiditas: timeatur atrocitas: quando inquā poteris eorū concupiscentiā qui diligunt mundū nō dico sariare: quod fieri nullo modo potest: sed aliqua ex parte pascere: ne vniuersa plebs pereat: nisi ru facias q; deus phibet: & facientibus cōminatur: Propter quod vides tā multa cōterita: vt id vile aliquid quod rapiatur vix inuenias. Quid autē dicam de vastatione Africæ: quam faciunt Afri barbari resistente nullo: dum tu talis tuis necessitatib; occuparis: nec aliquid ordinas vn de ista calamitas auertatur? Quis autē crederet: quis hoc timeret: Bonifacio domesticorum & Africæ comite in Africa cōstituto: cum tam magno exercitu & potestate: qui tribunus cum paucis fœderatis omnes ipsas gentes expugnando & terrendo pacauerit: nunc tantum cuiuslibet barbaros auluros: tantū progressuros: tanta vastaturos: tanta loca q; plena populis fuerant deserta facturos? Qui non dicebant quando cūq; ru comitiam fumeres potestatis: Afros barbaros non solum domitos: sed etiam tributarios futuros Romanæ reipublicæ? Et tūc q; in cōtrariū versa sit spes hominū vides: nec diutius hinc tecū loquendū est: quia plus ea tu potes cogitare q; nos dicere. Sed sorte ad ea respondes illis hoc esse potius impudicū quā te læserit qui tuis officiosis virtutibus non paria: sed cōtraria reddiderunt. Quas causas ego audire & iudicare non possum: tuam causam potius aspice & inspice: quam non cum hominibus quib; bullibet: sed cum deo habere te cognoscis: quia in Christo fideliter vtiuis: ipsum debes timere ne offendas. Nam causas ego superiores potius attendo: quia vt Africa tanta mala patiatur: suis debent homines imputare peccatis. Veruntamen noli te ad eorum numerum pertinere quos malos & impios deus flagellat poenis temporalibus quos voluerit. Ipsi namq; iniquis si correcti nō fuerint seruat æterna supplicia: qui eorum malicia iuste vtiur: vt aliis mala ingerat temporalia. Tu deum attende: Iesum Christum considera: qui tanta bona præstitit: & tā ra mala pertulit. Quicunq; ad eius regnum cupiunt pertinere: & cum illo ac lub illo semper beate viuere: diligunt etiam inimicos suos: bene faciunt illis qui eos oderunt: & orant pro eis a quibus persecutionem patiuntur. Et si quando adhibent pro disciplina molestam seueritatem: non tamen amittūt synecrissimam charitatem. Si ergo tibi bona sunt præstita: quibus terra: transitoria: ab imperio Romano: quia & ipsum terrenum est non celeste: nec potest præstare nisi quod habet in potestate. Si ergo bona in te collata sunt: noli reddere mala pro bonis. Si autē mala tibi irrogata sunt: noli reddere mala pro malis. Quid istorum duorū sit: nec discutere volo: nec valeo iudicare: ego christiano loquor: Noli reddere vel mala pro bonis: vel mala pro malis. Dicis mihi fortasse: in tāta necessitate qđ vis vt facias? Si consiliū a me secundū hoc seculi queris: quō ista salus tua transitoria sit: & potētia atq; opulētia vel ista res quæ nūc habes: vel etiā maior addas: quid tibi respondeā nescio. Incerta quippe ista: ceterū consiliū habere nō possunt. Si autem secundū deum me cōsulis: ne aia tua pereat: & times verba veritatis dicentis: Quid prodest homini si totum mundi lucratur: anima autē suā detrimat pa-

1. Ioan. 2.

Matth. 5.

1. Thesal. 5.

Lucæ. 9.

- A**riatur: habeo plane qđ dicā: est apud me consiliū qđ a me audias. Quid autē opus est vt aliud dicā: qđ illud qđ supra dixi: Noli diligere mūdū: nec ea quę in mūdo sunt. Si qđ aut dilexit mūdū: nō est charitas patris in illo: Qm̄ oia quę in mūdo sunt: cōcupiscētia carnis est: & cōcupiscētia oculorū & ambitio sēculi: quę nō est ex parte: sed ex mūdo est. Et mūdus trāsit & cōcupiscētia ei us. Qui autē fecerit voluntatem dei manet in aeternū: sicut & deus manet in aeternū. Ecce consiliū attripe & age. Nūc appareat si vir fortis es: vince cupiditates quibus iste dī ligitur mūdus: age poenitentiam de prāteritis malis: quando ab eis cupiditatibus vict⁹ per desyderia bona traheris. Hoc consiliū si acceperis: si tenueris: atq; seruaueris: & ad bona illa certa peruenies: & cum salute animę tuę inter ista incerta versaberis. Sed forte iterū quęris a me: quomodo ista facias tantis mundi huius necessitatibus implicatus? Ora fortiter & dic deo qđ habes in psalmo: In necessitatibus meis erue me. Tunc enim finiuntur istę necessitates: quando vincuntur illę cupiditates. Qui exaudiuit te & nos: pro te vt liberaberis de tot tantisq; periculis visibilium corporaliumq; bellorum: vbi sola ista vita quandoq; finiēda periclitat⁹: aia vero nō petis: si nō malignis cupiditatib⁹ captiua teneatur: ipse te exaudiet vt inuictiores & inuisibiles hostes: id est ipsas cupiditates inuisibiliter & spiritaliter vincas: & sic vtrius hoc mūdo tanq̄ nō vtens: vt ex bonis ei⁹ bona facias nō malus fias: qđ & ipā bona sunt nec dātur hoib⁹ nisi ab illo qđ habet oim̄ cēlestiū & tētestriū potestātē. Sed ne putēs malā dātur & bonis: putēs magnā vel summa bona: danē & malis. Itēq; auferūt ista & bonis vt pbētur: & malis vt cruciētur. Quis em̄ nesciat: quis ita sit stultus: vt nō videat qđ salus huius mortalis corporis & mēbrorū corruptibilium virtus & victoria de hominib⁹ inimicis: & honor atq; potentia temporalis: & cetera istius mūdi bona terrena & bonis danē & malis: & bonis auferūtur & malis. Salus vero animę cū immortalitate corporis virtusq; iustitię & victoria de cupiditatibus inimicis: & gloria & honor & pax in aeternum non dātur nisi bonis. Ista ergo dilige: ista cōcupisce: ista om̄ibus modis quere. Propter hęc acq̄rēda & obtinēda fac eleemosinas: funde orationes: exerce ieiunia quātum sine lacione corporis tui potes. Bona vero illa terrena noli diligere: quantalibet tibi abundēt. Sic eis vtēre: vt bona ex illis: nullum autem malum facias. Propter illa omnia quippe talia peribūt: sed bona opera nō peunt: etiā quę de bonis parētibus fiunt. Si em̄ coniugē nō haberes: dicere tibi qđ & Tubunū dixim⁹: vt in quantitate continētiē viueres: Adde qđ tunc fieri prohibuimus: vt iam te quantū rerū humanarum salua pace potuisses: ab rebus bellicis abstraheres: & ei vitę vacares in societate sanctorū cui tunc vacare cupiebās: vbi in silentio pugnant milites Christi: non vt occidant homines: sed vt expugnent principes & potestates & spiritalia nequitie: id est diabolum & angelos ei⁹.
- D** Hos enim hostes sancti vincunt: quos videre non possunt: & tamen quos non vident vincunt ista vincendo quę sentiunt. Sed vt te ad istam vitam non exhorret: coniunx impedimento est sine cuius consensione cōtinenter tibi non licet viuerē: quia etsi tu eam post illa tua verba tui benensis ducere non debebas: illa tibi tamen nihil eorum sciens: innocenter & simpliciter nup̄it. Atq; vtinam posses ei persuadere cōtinētiā: vt sine impedimēto redderes deo qđ te debere cognoscis. Sed si cum illa agere nō potes: serua saltem pudicitiam coniugalem: & roga deūq; te de necessitatibus eruat: vt qđ nō potes mō: possis aliquādo. Verūtāē vt deum diligas nō diligas mūdum: vt in ipsis bellis: si adhuc in eis te versari opus est: si dē teneas pacem queras: vt ex mundi bonis facias bona opera: & propter mūdi bona nō facias opera mala: aut non impedit cōiūgiatū impedire nō debet. Hęc ad te fili dilectissime vt scriberē: charitas iussit: quia te secundum deum: non secundum hoc sēculum diligis: quia & cogitans qđ scriptum est: Corripe sapiētem & amabit te: corripe stultum & adiciet odisse te: non te vtq; stultum: sed sapientem debui cogitare.

Prover. 9.

Nebridii ad sanctum Augustinum de phantasia & memoria inquirentis.

Epistola. LXXI.

- E**ugustino: Nebridius. Epistolas tuas perplacet ita seruare vt oculos meos. Sunt enim magnę: non quāritate sed rebus: & magnarum rerum magnas cōtinēt probationes. Ille mihi Christum: ille Platonem: ille Plotinum sonabūt. Erūt igitur mihi: & ad audiendum propter eloquētiā dulces: & ad legēdum propter breuitatem faciles: & ad intelligēdum ppter sapientiam salubres. Curabis ergo qđ tuę mēti sanctum bonum ve fuerit visum me doce re. His autem literis respondebis: cum de phantasia & memoria subtilius al-

m. y.

quid disputaris. Mihi em̄ ita videt̄ q̄ quis nō ol̄s phantasia cū memoria sit: om̄is tamē memoria sine phantasia esse nō possit. Sed dicis: quid cum recordamur nos intellexisse aut cogitasse aliquid: Contra hęc ego respondeo & dico: p̄terea hoc euenisse: quia cum intelleximus vel cogitauimus: corporeum aut tēporale aliquid gerimus: qd̄ ad phantasiam pertinet. Nā aut verba intellectui cogitationibusq̄ nostris adiunximus: quę verba sine tempore nō sunt: & ad sensum vel phantasiam pertinent: Aut tale aliquid intellectus noster cogitatione passus est: qd̄ in animo phantasticam memoriam facere potuisset. Hęc ego inconspicuatē perturbate (vt soleo) dixi: tu explorabis: & falso reiecto veritatem in literis conferes. Audi aliud: Cur quāto te a se potius q̄ a sensu phantasiam habere omnes imagines dicimus? Potest eum: quemadmodū animus intellectualis ad intelligibilia sua videnda a sensu admonetur potius q̄ aliquid accipit: ita & phantasticus animus ad imagines suas contemplandas: a sensu admoneri potius q̄ aliquid assumere. Nam forte conringit: vt ea quę sensus non videt: illē tamen aspicere possit: quod signum est in se & a se habere omnes imagines. De hac re quoq̄ quid sentias respondebis.

Beati Augustini ad Nebridii ad priora interrogata perpulchre respondentis: & de tripli ci vi imaginaria tractantis.

Epistola.LXXII.

Vgustin⁹ Nebridio. Procemio super sedebō: & cito incipia: qd̄ iam̄q̄ vis dicere: p̄sertim non cito desiturus. Memoria tibi nulla videtur esse posse sine imaginibus vel imaginariis visis: quę phantasiarum nomine appellare voluisti. Ego aliud existimo. Primi ergo videndum est: nō nos semper rerū p̄teritū meminisse: sed plarūq̄ manēri um: cum sibi memoria p̄teriti temporis vendiceret renascere: constat eam ramen partim eorum esse quę nos deserunt: partim eorum quę deferuntur a nobis. Nam cum recordor patrem meū (id vtrq̄ recordor) qd̄ me deseruit: & nūc nō est: Cum autem Carthaginem: id qd̄ est & qd̄ ipse deserui: in vtroq̄ ramen generum horū: p̄teritum tempus memoria tenet. Nā & illum hominem & istam urbem ex eo q̄ vidi: non ex eo q̄ video memini. Hic tu fortasse quęris: quorū ista: p̄sertim cum animaduertas vtrūlibet horum non posse in memoria venire: nisi viso illo imaginario? At mihi satis est sic interim ostēdisse posse dici earum etiam rerū quę nōdum interierunt memoriam: Verum qd̄ me adiuet facito int̄tus accipias. Nō nulli calumniantur aduersus fœdeticum illud nobilissimum inuentum: quo asseritur: nō nobis ea quę discimus veluri noua inferri: sed in memoriam reuocari: dicentes memoriam p̄teritarum rerū esse: hęc autē quę intelligendo discimus (Platonē ipso auctore) semper esse: nec posse interire: ac per hoc non esse p̄terita: qui non attendunt illam visionem esse p̄teritam: quā hęc aliquando vidimus mentē: quibus quia defluximus: & aliter alia videre cœpimus: ea nos reminiscēdo reuiscere: id est per memoriam. Quāobrem si alia omittamus: ipsa eternitas semper manet: nec aliqua imaginaria figmenta conquirat: quibus in mentem quasi vehiculis veniat: nec ramen venire posset nisi eius meminissēmus: potest etiam quārdam rerū sine vlla imaginatione memoria. Iam vero q̄ tibi videtur anima etiam non vsa sensibus corporis corporalita posse imaginari: falsum esse conuincitur isto modo: Si anima priusq̄ corpore vtarer ad corpora sentiēda eadem corpora imaginari potest: & melius: quod nemo sanus ambigit: affecta erat anteq̄ his fallacibus sensibus implicaretur: melius afficiuntur animę dotem̄tium q̄ vigilantium: melius freneticorum q̄ tali peste carentium: His enim afficiuntur imaginibus: quibus ante istos sensus vanissimos nuntios afficiebātur: & verior erit sol quem vident illi: q̄ ille quem sani atq̄ vigilantes: & eruunt veris falsa meliora. Quę sibi absurda sunt. Nihil est aliud illa imaginario mi Nebridi q̄ plaga insicta per sensus: quibus non vt ruferibis commemoratio quādam fir vt talia formentur in anima: sed ipsa huius falsitatis illatio: cui vt expressius dicatur impressio. Quod sane te mouet quo fiat vt eas facies formasq̄ cogitamus quas nunq̄ vidimus acute mouet. Itaq̄ faciam qd̄ vltra solitum modum hęc epistolā porrigas: sed non apud te cui nulla est pagina gratior q̄ quę me loquacitatem apportat tibi. Omnes has imagines quas phantasias cū multis vocas: in tria genera cōmodissime ac verissime distribuam. Quorū est vnum sensus rebus impressum: alterum putati: tertium rati. Primi generis exempla funnicum mihi tuam faciem vel Carthaginem: vel familiarem quēdā vestrum recēdū: et si qd̄ aliud manētiū vel mortuarū rerū quas tamē vidi atq̄ sensi in se anim⁹ format. Alteri generi subiciam illa q̄ putam⁹ ita se habuisse vel ita se habere: velut cū

differendi gratia quædam ipsi fingimus nequaquam impediētia veritatem: vel qualia figuramus
 cum legitur historia: & cum fabulosa vel audimus vel componimus vel suspicamur. Ego em̃
 mihi vt liber atq; vt occurrat animo: Aeneæ faciē fingo: ego Medæ cum suis anguib; aliti-
 bus iunctis iungo: ego Cremeris & alicuius Parmenonis. In hoc genere sunt etiam illa: quæ
 siue sapientes aliquid veri talibus inuoluentes figuris: siue stulti variarum superstitionum cō-
 ditores p̃ vero attulerunt: vt est tartareus phlegethon: & quinq; antra gentis renebrarum: &
 stilus septentrionalis continens cælum: & alia poetarum atq; hæreticorum mille portēta. Di-
 cimus tamen & inter disputandum: puta esse tres super inuicem mundos: qualis hic vnus est.
 Et puta quadrata figura terram cōtineri: & similia. Hæc enim omnia vt se cogitationis tem-
 pestas habuerit: fingimus & putamus. Nam de rebus quod ad tertium genus a tinet imāgi-
 num: numeris maxime atq; dimensionibus agitur: qd partim est in rerum natura: velut cum
 totius mundi figura inuenit: & hanc inuētiōē in animo cogitātis imago sequitur: partim in
 disciplinis tanq̃ in figuris geometricis & rhythmicis musicis: & infinita varietate numerorū
 quæ quis vera (sicut ego autum) cōprehendat: gignūt tamen falsas imaginationes: quib;
 ipsa ratio via resistit: tamen nec ipsam disciplinam differendi carere hoc malo facile est: cum
 in diuisionibus & conclusionibus quosdam quasi calculos imaginamur. In hac tota imaginū
 sylua credo tibi non videri primum illud genus ad animam priusq; inherere sensibus pertine-
 re: neq; hinc diutius differendum: de duobus reliquis iure adhuc quæri possit: nisi manifestū
 esset: animam minus esse obnoxiam falsitatibus nondum passam sensibilibus sensuumq; vani-
 ratem. At istas imagines quis dubitauerit istis sensibilibus multo falsiores: Nā illa quæ putamus
 & credimus siue fingimus: & ex om̃i pte om̃ino falsa sunt: & certe longe vt cernis priora
 sunt: quæ videmus atq; sentimus. Iam in illo tertio genere quodlibet sp̃atū corporale animo
 figuraueris: qd id rationibus disciplinarum minime fallentibus cogitatio peperisse videatur:
 ipsis rursus rationibus arguentibus: falsum esse conuincō. Quo fit vt nullo pacto animā cre-
 dam nondum corpore sentientem: nondum per sensus vanissimos mortali & fugaci substantia
 verberatam in tanta falsitatis ignominia iacuisse. Vnde ergo euenit vt quæ non vidimus co-
 gitemus. Quid putas essentis vim quandam minuendi & augendi animæ insitamus: quā quocūq;
 venerit necesse est afferat secū? Quæ vis in numeris præcipue animaduerti potest. Hæc fit
 (verbi gratia) vt corui quasi ab oculis imago cōstituta: quæ videlicet asp̃ctib; nota est demē-
 do & addendo: quædam ad quālibet omnino nunq̃ visam imaginem perducatur. Hinc eue-
 nit vt per consuetudinem voluentibus sese in talibus animis: figura huiusmodi velut sua
 sponte cogitationibus irruat. Licet igitur animæ imagināri ex his quæ illi sensus inuenit: de
 mēdo (vt dictū est) & addendo: ea gignere quæ nullo sensu attingit tota: partes vero eorū in
 aliis atq; aliis rebus attingat. Ita nos pueri apud mediterraneos nati atq; nutriti: vel in pa-
 uo calice aqua visariam imaginari maria poteramus: cum sapor fragorum & cornorum ante
 q̃ in Italia gustaremus: nullo modo veniret in mētem. Hinc est q; a prima natiuitate cæci cū
 de luce colorib; interrogant: qd respondeāt nō inueniūt. Non em̃ coloratas vllas patiunt
 imagines: qui senserūt nullas. Nec mirare quo pacto ea quæ in rerum natura figurant & fingi
 possunt: nō primo in anima quæ omnibus inest: commixta voluantur: cum ea nunq̃ extrinse-
 cus senserit. Nam etiam nos cum indignādo aut lætando cæterisq; huiusmodi animi moti-
 bus: multos in nostro corpore vultus coloresq; formas: prius nostra cogitatio qd facere pos-
 sumus: tales imagines concipit. Consequuntur ista miris illis modis: & cōmittendis cogita-
 tionib;: cum in anima siue vlla corporali figura falsitatum numeri agitur occulti. Ex quo
 intelligas velim cum tam multos animi motus esse sentias expertes omnium de quibus nunc
 quæris imaginum quolibet alio motu animam fortiri corpus q̃ sensibilem cogitatione forma-
 rum: quas ea priusq; corpore sensib;q; utatur nullo modo arbitror pari posse. Quamobrem
 p̃ nostra familiaritate: & p̃ ipsius diuini iuris fide sedulo monuerim charissime mihi ac iucis-
 dissime: nullā cū istis infernis vmbis copules amicitiam: ne illam quæ copulata est cogi-
 ris diuellere. Nullo enim modo resistitur corporis sensibus: quæ nobis sacratissima disciplina
 est: ita per eas insitatis plagis vulnerib; blandimur.

Beati Augustini ad Possidium & qui cū eo sunt: an & quibus liceat se ornare auro vel ve-
 stibus determinantis.

Epistola.LXXIII.

Omino dilectissimo & venerabili fratri & confacerdoti Possidio & qui recti sunt fratribus: Augustinus & qui mecum sunt fratres in dño salutē. Magis quid agas cum eis qui obtemperare nolūt cogitandum est: q̄ quādammodum eis ostendas non licere qd faciunt. Sed nunc epistola sanctitatis tuę: & occultissimū me repperit: & celerrimus baiuli reditus: neq̄ nō rescribere tibi neq̄ a dea quę consuluisti: ita vt oportet: respondere permittit. Nolo ramē de ornamentis auri vel vestis p̄p̄terea habere in phibendo sententiā nisi

i. Cor. 7.

eos qui neq̄ coniugari neq̄ coniugari cupientes: cogitare debeat quomodo placeant deo. Illi autem cogitant quę sunt mundū: quomodo placeat vel viri vxoribus: vel mulieres maritis: nisi si q̄ capillos nudare fœminas (quas etiam caput velare apostolus iubet) nec maritatus decet. Fucari autem pigmentis: seu vel rubicundior vel candidior appareat: adulterina fallacia est: qua nō dubito etiam ipsos maritos se nolle decipi: quibus solis permittenda sunt fœminæ: & nati: secundum veniam non secundum impetium. Nam verus ornatus maxime christianorū & christianarum: non tantum nullus fucus mendax: verum ne auri quidē vestisq̄ pompa: sed mores boni sunt. Excerda autē superstitio ligaturarum: in quibus etiam in aures virorum in summis ex vna parte auriculis suspensæ deputantur: non ad placēdū hominibus: sed ad seruendū dæmonibus adhibentur. Quis autem possit speciales nefariarum superstitionum phibitiones in scripturis inuenire: cum generaliter apostolus dicat: Nolo vos socios fieri dæmoniorum: Et iterum: Quæ enim consonantia Christi ad Belial? Nisi forte quia belial nominatus: & generalem societatem dæmoniorum phibuit: licet christianos sacrificios Neptuno: & nihil proprie de neptuno vetitum legimus. Moneantur interim miseri: vt si obtemperare non lunt p̄ceptis salubrioribus: saltem sacri legia sua non defendāt: ne maiori se scelere implicē. Quid autē cum eis agendum sit: si soluere in aures timent: & corpus Christi cū signo diaboli ac capere non timēt? De ordinandō autem qui in parte Donati baptizatus est: auctor tibi esse nō possum. Aliud est enim facere si cogaris: aliud consulere vt facias.

De cōse. dist.
5. fucare.

2. Cor. 6.

Beati Augustini ad Deuterium episcopum: de errore & expulsionē Victorini subdiaconi manichæi: & de electis & auditoribus manichæorum & eorum hæresi pertrahentis.

Epistola. LXXIII.

Omino beatissimo & venerabiliter charissimo fratri & coepiscopo Deuterio: Augustinus in domino salutē. Nihil melius me facere posse arbitratus sum: q̄ vt tuæ sanctitati potissimū scriberem: ne p̄ negligētiā in nostra puincia domini nostri Iesu Christi ouile vastet inimicus: q̄ nō desinit insidiat: vt p̄dat alas tā magno p̄rio cōparatas. Mallianensem quēdā subdiaconū Victorinum: apud nos cōstitit esse manichæum: & ita sacrilego errore sub nomine clerici latitabat. Nā est etiā ætate iam senex. Ita est autem manifestus: vt etiam ipse a me interrogatus: anteq̄ a testibus coargueretur: negare non posset. Tot enim & tales eē sciebat: quibus se incautus effuderat: vt nihil aliud si negare tentaret: q̄ non dico inopudentissimus: sed infamissimus appareret. Auditorem sane manichæorum: non electis se esse confessus est. Auditores autem qui appellantur apud eos: & carnibus vescunt: & agros colunt: & si voluerint vxores habent: quorum nihil faciunt qui vocantur. Sed ipsi auditores: ante electos genua figunt: vt eis manus supplicibus imponat: nō a solis episcopi vel presbyteris aut diaconi: sed a quibilibet electis. Solem etiā vel lunā: cū eis adorāt & orāt. Die quoq̄ dominico cū illis ieiunant: & omnes blasphemias cum illis credunt: quibus manichæorū hæresis detestanda est: negātes scilicet Christū natū esse de virgine: nec eius carnē verā cōstitētes fuisse: sed falsam: ac p̄ hoc & falsam eius passionē: & nullā resurrectionem fuisse cōcedūt: patriarhas p̄phetasq̄ blasphemāt: legē p̄ famulū dei Moysen datā: nō a vero deo dicit: sed a principē venerationis: animas nō solū hominū sed etiā pecorū: de dei esse substantia: & omnino partes dei esse arbitrant. Deum deniq̄ bonum & verū dicit: cū tenebrarū genere pugnaſſe: & partem suam venerationis principibus miscuisse: eamq̄ roto mūdo ingnatam & ligatā per cibos electorum suorum: ac per solem & lunam purgari aſſeuerāt: & q̄ purgari de ipsa p̄e dei nō poruerit: in fine sæculi æterni ac p̄enali vinculo colligari: vt non solum violabilis: & corruptibilis: & cōtaminabilis credatur deus: cuius pars poruit ad mala tanta p̄ducī: sed non possit saltem totus a tanta coinquinatione & immunditia & miseria vel in fine sæculi purgari. Has cum illis intolerabiles blasphemias: subdiaconus iste quasi catholicus: nō solū credebat: sed quibus vlt

ribus poterat edocebat. Nam docēs patefactus est: cū se quasi discipulis credit. Rogauit me quidē postea se manichæorum auditorem esse confessus est: vt eum in viam veritatis doctrinę catholicę reuocarem. Sed fator: eius fictionem sub clerici specie vehementer exhortui: eum q̄ coercitum pellendum de ciuitate curauī. Nec mihi hoc satis fuit: nisi & tuę sanctitati eum meis literis intimare: vt a clericorum gradu congrue & ecclesiastica fœderitate deieceris: caudus omnibus innotescat. Petenti autem poenitentię locum: tunc credatur: si & alios quos illic nouit esse: manifestauerit nobis: non solum Mallianę: sed in ipsa omnino prouincia.

Beati Augustini ad Auxilium episcopum: An pro peccato patris: filius: aut mariti / uxoris aut domini: seruus possit excommunicari: Et quę sit causa iustę excommunicationis: explanatis.

Epistola. LXXV.

M

Omino dilectissimo & venerabili fratri & confacerdoti Auxilio: Augustinus. Vir spectabilis filius noster Classitanius: grauitur apud me literis que istus est: q̄ sit anathematis iniuriā a tuā sanctitate perpeffus: Narrans q̄ uerit ad ecclesiā: apparitione paucorum suę potestati congrua comitatus: & egerit tecum ne cōtra salutem suam faueres eis q̄ per euangelii perierando adiutorium violādę fidei / in ipsa fidei domo requirebāt. Quos tamen considerantes quid malefecerint: nō inde uolenter abductos: sed spōte dicit egredios: atq̄ hinc uenerationem tuam ita sibi succensuisse: vt ecclesiasticorum confessione gestorū cum omni domo sua anathematis sententia feriretur. Quibus literis lectis: nō mediocriter astutis cogitationibus: magna cordis tempestate fluctuantibus: apud charitatem tuam tacere nō potui: vt si habes de hac re sententiam certis rationibus vel scripturarū testimoniis exploramus: nos quoq̄ docere digneris: quomodo recte anathematizetur p̄ patris peccato filius: aut p̄ mariti / uxoris: aut p̄ domini / serui: aut quisq̄ etiam in domo nō dū nat⁹: si eodem tempore quo uiueret domus est anathemate obligata: nascat: nec ei possit per lauarum regenerationis: in mortis periculo subueniri. Neq̄ cū hac corporalis est poenā: qua legimus quosdam contemptores dei cū suis oibus: qui eiusdē impietatis participes nō fuerūt: pariter interfectos. Tūc quidē ad terrorem uiuentium mortalia corpora perimebant: quandoq̄ utiq̄ moritura: Spiritus autē poenā: qua fir q̄ scriptum est: Quę ligaueritis in terra / erūt ligata & in celis: animas obligat: de quibus dictum est: Anima patris mea est: & anima filii mei est. Anima quę peccauerit ipsa morietur. Audisti forsate aliquos magni nois sacerdotēs: cū domo sua quępiam anathematizasse peccantium: sed forte si essent interrogati: perirent: idonei reddere inde rationem. Ego autē quoniam si quis ex me quirit utrū recte fiat: quid ei respōdeam non inuenio: nūq̄ hoc facere ausus sum: cū de quorūdā facinoribus immaniter aduersus ecclesiā perpetratis: grauissime permoueretur. Sed si tibi q̄ iuste fiat dominus reuelauit: ne qua q̄ iuuenilē aetatem tuam: & honoris ecclesiastici rudimenta contemno. En adsum senex a iuue ne coepiscopo / & episcopus tot annorum a collega nec dum anniculo paratus sum discere: quomodo vel deo vel hominibus iustam possumus reddere rationem: si animas innocentes pro scelere alieno: ex quo non trahunt sicut ex Adam (in quo omnes peccauerunt) originale peccatum: spiritali supplicio puniamus. Etenim Classitani filius: etsi traxit ex parte primi hominis culpam: sacro fonte baptismatis expiandam: tamē quicquid postea q̄ genuit: peccati patet eius admitti: ubi particeps ipse non fuit: ad eum non pertinere quis ambigit? Quid de roe animabus in uiueret familia? Vnde si vna anima per istam seueritatem qua tota domus ista anathematizata est sine baptismate de corpore exundo perierit: innumerabilium mors corporum: si de ecclesia homines innocentes uolenter abstrahantur & interficiantur: huius damno non potest comparari. Si ergo de hac re potes reddere rationem: vtinam & nobis rescribere praestes: vt possumus & nos: Si autem uon potes: quid tibi est inconsulta cōmōtione animi facere: vnde si fueris interrogatus: rectam rationem non uales inuenire? Hac autem dixi etia si filius noster Classitanius aliquid admisi: qd̄ tibi anathemate plectendū iustissime uideres. Ceterum si veras ad me literas misit: nec solus in domo sua debuit ista sententia coerceri. Sed hinc cum tua sanctitate mibil ago: nisi tantum peto ignoscas petenti veniam si agnouerit culpam: Si autem nihil eum peccasse prouider agnoscis: quoniam ipse in domo fidei iustus flagitabat fidem debere seruare: ibi frangeretur ubi docetur: fac qd̄ sanctum uirū facere oportet: vt si tibi contigit tanq̄ homini: qd̄ utiq̄ homo dei dicit in psalmo: Turbatus est prae ira oculus meus: exclames ad deum: Miserere mei domine: quoniam infirmus sum: vt porrigat

24-q.3. si ha
bcs.

Matth. 16.

Ezech. 18.

N

Psalm.

Iacobi.4.

dextram suam: & comprimit iracundiam tuam: & tranquillet mētē tuā: ad videndā faciendāq; iustitiam. Sicut enim scriptum est: Iracundia viri iustitiam dei non operatur. Ne arbitris ideo nobis non posse subrepere iniustam commotionem: quia episcopi sumus. Sed potius cogitemus inter laqueos reiterationum nos periculosissime vii creticia homines sumus. Aufer itaq; gesta ecclesiastica q̄ perturbatio fortasse fecisti: & redeat inter nos charitas quā cum illo & cathecuminis habuisti. Aufer litem & reuoca pacem: ne tibi pereat homo amicus & de vobis gaudeat diabolus inimicus. Potens est autem misericordia dei nostri: quæ & me exaudiat orantem: ne mea tristitia de vobis augeatur: sed potius quæ est exorta sanetur: & erigar per gratiam suam & lætificet iuuentutem tuam non contemnentē senectutē meā. Vale.

Beati Augustini ad Aurelium: q̄ monachi desertores monasteriorum ad militiam clericatus eligi non debeant determinantis. Epistola. LXXVI.

15. q. 1. legi
epistolam.

Domino beatissimo & debita obseruatiā venerabili syncreticeq; charissimo fratri & confacerdori papæ Aurelio: Augustinus in domino salutem. Litteras nullas tuæ venerabilitatis: ex quo ab inuicē corporali ter digressi sum⁹ accepi. Nunc vero legi epistolam benignitatis tuæ de Donato & fratre eius: & quid rēspōderem diu fluctuauis. Sed tamē etiā atq; etiam cogitanti quid sit vtile saluti eorum quib⁹ in christo nutritis seruimus: nihil mihi aliud occurrere potuit: nisi non esse istam viam dandam seruīs dei: vt se facilius puerent eligi ad aliquid melius: si facti fuerint deteriores. Et ipsi enim facili lapsus & ordinis clericorum sit indignissima iniuria: si desertores monasteriorum ad militiā clericatus eligantur: cum ex his qui in monasterio permanent: non tamen nisi probatiores atq; meliores in clerum assumere soleamus: nisi forte sicut vulgares dicūt: Malus coraculus: bonus symphonia: cus est. Ita idem ipsi vulgares de nobis locabuntur dicentes: Malus monachus: bonus clericus est. Nimis dolendum: si ad tam ruinofam superbiam monachos sufragamus: & tā graui contramēlia clericos dignos putamus: in quorū numero sumus: cum aliquādo etiā bonus monach⁹ vix bonum clericum faciat: si adest ei sufficiēs continētia: & ramen deficit instructio necessaria aut psonæ regularis integritas. Sed de istis credo arbitrata sit beatitudo tua: q̄ nostra voluntate vt suis potius cōgregationibus vtilis essent de monasterio cessassit. Sed salū est: spōre abierit: spōre deseruerit: nobis q̄ntū potuim⁹ pro eorum salute renitēti⁹. Et de Donato qui denu quia iā factū est vt anteq; de hac re aliquid cōcilio statuerem⁹: notandū est: si forte a supbia pueritate correctus est: quod vult prudentia tua faciat: de fratre vero eius vel maxima causa cur de monasterio etiā ipse Donatus abcessit: cū intelligas qd sentiat nescio qd rēspōda. Contra dicere tñ prudentiq; honori charitatiq; non audeo: & sane spero id te facturum: quod membris ecclesiæ salubre perspexeris.

Beati Augustini & Alipii ad Aurelium papam: gratiarū actiones deo agentib⁹: pro fructuoso incremento ministrorū ecclesiæ deuotorū: p eundem institutorum. Epistola. LXXVII.

Psal. 125.

Domino beatissimo & venerabiliter suscipiendo syncreticeq; charissimo fratri & vere sancto papæ Aurelio: Alipius & Augustin⁹ in domino salutē. Impletum est gaudio os nostrum & lingua nostra exultatione: iuniantib⁹ litteris tuis sanctam cogitationem tuam: adiuvante domino qui eam inspirauit: & ad effectum esse perductam: de omnibus ordinariisatribus nostris: & precipue de sermone presbyterorum qui te presente populo infunditur: per quorum linguas clamat charitas tua maiorē voce in cordibus hominū: q̄ illi in auribus: Deo gratias. Nam quid melius & animo geramus: & ore promamus & calamo exprimamus: q̄ Deo gratias. Hoc nec dici breuius: nec audiri leuius: nec intelligi grādius: nec agi fructuosius potest. Deo gratias: qui te & tā fideli pectore ditauit erga filios tuos & id quod in intimo animæ habebas: quo humanus oculus non penetrat: eduxit in lucem: id nando tibi non solum vt bene velles: verum etiam in quibus posset apparere quod velles. Ita plane fiat: luceant hæc opera coram hominibus: vt videant: gaudeant: glorificent patrem qui in celis ē. Talib⁹ delecteris ī dñō vt ipse te pro eis orantē dignet exaudire: qm̄ tu p eos loquēdū nō dignaris audire. Eas ambule: curra in via dñi: benedictur pusilli cū magnis: iocundati in his qui dicūt eis: In domū dñi ibim⁹. præcedāt illi: & sequātur isti: imitatores facti eorū sicut & illi christi: serueat iter sanctarū fornicarum: fragret opera sanctarū apū: ferat fruct⁹

Matth. 5.

Psal. 122.

in tolerantia cum salute perseverandi vsq; in finem. Nec sinat dominus tentari supra q̄ possumus ferre: sed faciat cum tentatione etiam exitum vt possimus sustinere. Orate pro nobis digni exaudiri cum tanto sacrificio acceditis ad deum syncretismū dilectionis: & laudis eius in operibus vestris. Orate vt etiam nobis hac liceant: quoniam nouit ille quem oratis: cū quāto vestro gaudio vobis luceant. Hæc sunt vota nostra: hæc multitudines solatorum: secundum multitudinem dolorum nostrorum in corde nostro: iucundat animam nostram. Ira est q̄ ita promissum est: ita erit qd̄ rescat sicut promissum est. Obsecramus te per eum qui tibi ista donauit: & populum qui feruissat per te benedictione profudit: vt iubeas singulis quos volueris sermones eorum conscriptos: & emendatos mitti nobis. Nam & ego qd̄ sustinui nō negligo: & de Titonii septem regulis vel clauib⁹ (sicut sæpe iā scripsi) cognoscere quid tibi videatur ex pecto.

Beati Augustini ad Elycium de prophetis dictis siue prædictis / & sine sæculi mentē suā post beati Hieronymi scripta aperientis.

Epistola.LXXVIII.

Q Omnia beatissimo Elycio: Augustinus. Ad sanctitatem tuam filio tuo cōpresbytero nostro remeare conuoto: quem literas tuæ venerationis accipibus exiguitate meā vificare dignatus es: & tandem rescipere p̄soluisti: & debitum resalutationis obsequium: multum me cōmendās acceptissimis domino precibus tuis domine beatissime frater. De prophetis autē dictis siue prædictis: de quibus voluisti vt aliquid scriberem: melius mihi visum est: sancti Hieronymi hominis doctissimi: expositiones eorundē verborum (ne illas forte non habeas) de opusculis eius excerptas: dirigere beatitudini tuæ. Si autem iam eas habebas: nec inquisitioni tuæ satisfacere: qd̄ de his sentias / peto mihi rescribere non grauoris: & quædammodum ipse eadem prophetica oracula intelligas. Ego enim maxime illud de hebdomadibus Danielis: secundum tempus qd̄ iam transactum est: intelligendum putor. Nam de saluatoris aduentu: qui expectatur in fine: tempora dinumerare non audeo: nec aliquem pphetam de hac te numerum annorum existimo præfinisse: sed illud potius præuolere qd̄ ipse dominus ait: Nemo potest cognoscere tempora: quæ pater posuit in sua potestate.

R Qd̄ em̄ in alio loco ait: De die autē illa & hora nemo scit: sunt qui sic accipiunt: qui putāt se posse res p̄ora cōputare: idē verō t̄m̄ & horam ipsū & horam neminē scire. Vbi omitto dicere: quæ admodum soleant scripturæ diem vel horam etiā p̄ tempore ponere. Sed certe illud de ignorantia temporum apertissime dictum est. Nam cū hinc dominus interrogatus esset a discipulis suis: Nemo inquit potest cognoscere tempora quæ pater posuit in sua potestate: Non enim dixit: diem vel horam: sed tempora quæ in breui spacio non solent dici: sunt dies vel horæ: maxime si græcum intueamur eloquium: ex qua lingua in nostrum eundem librum: vbi hoc scriptum est: scimus translatum: quibus latine satis exprimi non potuerit. Ibi enim græce legitur *χρόνος ακαλόπος*. Nostrī autem verum: hoc verbum tempora appellant: siue *χρόνος* siue *εκαλόπος*: cum habeant hæc duo inter se non negligendā differentiam. *εκαλόπος* quippe appellat græci tempora quædam: non tamen quæ in ipaciorum voluminibus transeunt: sed quæ in rebus ad aliquid opportunis vel importunis sentiūtur: sicut æstis: vjndemia: calor: frigus: bellum: & figura similia. *χρόνος* autem ipsa spacia temporum vocat. Et hoc certe ipsi apostoli non ita quæsierunt: quasi vñ nouissimum diem vel horam exiguum diei partem scire voluissent: sed verum iam esset opportunū t̄pus quo regnum representaretur israel. Tunc au dierunt: Nemo potest cognoscere tempora quæ pater posuit in sua potestate: id est *χρόνος ακαλόπος*: qd̄ si latine diceretur: t̄pora aut opportunitates: nec sic qd̄ dictū est: / esset expresse: quia siue opportuna: siue importuna sint tempora: *εκαλόπος* dicitur. Tempora ergo cōputare: hoc est *χρόνος*: vt sciamus quando sit finis huius sæculi vel aduentus domini: nihil mihi aliud videt̄ q̄ scire velle qd̄ ipse ait scire neminē posse. Opportunitas vero illi⁹ t̄pis p̄fecto non erit: anteq̄ prædicetur euangelium in vniuerso orbe in testimonium omnibus gentibus. Apertissima enim de hac re legitur sententia saluatoris dicentis: sic predicabitur hoc euangelium regni in vniuerso orbe in testimonium omnium omnibus testibus: & tunc veniet finis. Tunc veniet: quid est: nisi ante non veniet: Quāto post ergo veniat: incertum nobis est: ante tamen non esse venturum dubitare vtiq; non debemus. Si ergo susciperent hunc laborem serui dei: vt peragrato orbe terrarum quantum possent colligerent qd̄ remanet gentium vbi nondum est euangelium prædicatum: hinc aduertere vtiq; possemus quantum hoc tē

1. Cor. 10.

Act. 1.
Matth. 24.

Act. 17.

Matth. 24.

T. 2.

pus longe sit a fine sæculi. Qz si ppter quædā loca inaccessibleia & inhospita fieri posse nō cre-
ditur: vt a seruis dei peragret orbis: & quor quāteq; sint adhuc gentes sine Christi euangelio
fideliter renuntietur: multominus existimo scripturis posse comprehendī: quanta vsq; ad fi-
nem futura sint tempora: quandoquidem in eis legimus: Nemo potest cognoscere tempō-
ra: quæ pater posuit in sua potestate. Vnde si iam nobis certissime nuntiaturum fuisset in om-
nibus gentibus euangelium prædicari: nec sic possemus dicere quātum temporis remaneret
vsq; ad finem: sed magis magisq; iam ppinguare merito diceremus. Nisi quis forte respondeat
at tanta ecclesie prædicatio euangelio: Romanas gentes & p̄grasq; barbaras occupatas: q̄
ita nōnullas nō paulatim sed subito ad fidē Christi fuisse conuersas: vt nō sit incredibile pau-
cis annis: et si nō vix nōstræ qui iam sensum: scerte iuuenium qui venturi sunt ad senectam
vniuersas omnino residuas gentes euangelio posse compleri. Sed si ita erit: facilius q̄ factum
fuerit p̄bati experiēdo q̄ legendo anteq̄ fiat inueniri potest. Hoc me compulsi dicere cuiusdā
opinio: quem presbyter quoq; Hieronymus temeritatis notat: q̄ ausus fuerit Danielis hebdo-
madas de aduentu Christi futuro non de præterito exponere. Si quid autē p meritis potiori-
bus sanctæ hūilitati cordis tui dñs melius reuelauit siue reuelauerit p̄o nobiscū cōicere di-
generis: & hæc nostra rescripta sic accipere tanq̄ hominis: qui mallem quidem eorū quæ a me
inquisisti habere scientiam: q̄ ignorantiam. quia id nondū potui magis eligo tantam ignoran-
tiam confiteri q̄ fallam scientiam profiteri.

Elyci ad Augustinum: Quid ipse de fine sæculi & aduentu domini sentiat declarantis: Et
verum signa euangelica & p̄phetica quæ in nobis completa sunt: finem mundi p̄xime instare
manifestent: inquirētis.

Epistola.LXXIX.

Omnino beatissimo & charitate sincerissima venerando fratri & corpisco-
po Augustino: Elycius in domino salutem. Desideranti & expectanti mihi
sanctus cōpresbyter noster Cornutus literas pertulit tuas: quæ me lætifica-
uit: quia memoriam nostri bonam habere dignatus es: qui & mihi pau-
cis sermone p̄prio sanctæ mentis tuæ de his quæ petieram in trāsire signi-
ficasti. Aliquantā autē de opusculis sancti cōpresbyteri Hieronymi adū-
casti: vt meū q̄stionē lectione ei⁹ operis de sanctis scripturis exp̄are possem.

Et quia dignatus es id petere a nobis: vt quid sentiremus de ipsi⁹ quæstionibus per lras tuas syn-
cristimē charitati insinuaremus. Ad ea de quibus scripta legi: prout intellectus exiguis meq̄
mediocritatis sentire potui: aut intelligere infra scripsi. Cum dei omnipotentis conditoris to-
tius creaturæ arbitrio & potestate cuncta gerant: vel quæ facta sunt: vel quæ etiā futura sunt
sanctorū p̄phetarū vocibus cognoscuntur: priusq̄ fierent ea quæ futura erāt: voluntate
diuina hominibus sunt locuti. Vnde satis admiratione plenum est: si ea deus quæ prædici vo-
luit: ad hominum sensus penitus non posse peruenire constituit: secundū hoc capitulum: qd̄
dominus beatis apostolis locutus est dicēs: Nemo potest cognoscere tēpora quæ pater posuit
in sua potestate. Primum quia in antiquissimis libris ecclesiasticis nō ita scriptum est: Nemo po-
test: sed scriptum est: Non est vestrum nōsse tempora vel momēta: quæ pater posuit in sua po-
testate. Quæ ratio sermonis sequēti verbo recte completur cum dicit: Sed eritis mihi testes in
Hierusalem: & in Iudæa: & in Samaria: & vsq; ad vltimum terræ. Nō ergo apostolos testes cō-
summationis mundi: sed nominis & resurrectionis suæ voluit intelligi. Nam de tēporib⁹ cō-
gnoscedis ipse dominus monet. Quisnam est fidelis seruus & prudēs: quē cōstituit dominus
super familiam suam: vt det illis cibū in tēpore? Sanctus ille seruus quē veniens dominus eius
inueniet sic faciētem. Familia Christi verbo prædicationis pascitur: & fideli⁹ famulus inue-
nit: qui in tēpore expectantibus dominum necessariam etiam credentibus præstat. Malus n.
seruus sic reprehenditur. Qz si dixerit malus seruus: moram facit dominus meus venire: ve-
nit dñs eius in die qua nescit: & hora qua ignorat: & reliqua. Itē arguit q̄rē tēpus nō agnosca-
tur dicendo: Hypocrite: faciē cœli nōstris probare: tēpus hoc quare nō agnoscitis? Item aposto-
lus: In nouissimis diebus instabunt tempora periculosa: & reliqua. Item apostolus: De tēpo-
rib⁹ autem & momentis non necesse habemus vobis scribere. Vos enim ipsi diligenter sciētis
quia dies domini sicut fur in nocte ita veniet. Cum enim dixerint: pax & securitas: tunc sub-
itanus illis apparebit interitus: quomodo dolores parturientis: & non effugient. Item apo-
stolus: Non retinetis memoria: quia cum essem apud vos hæc dicebam vobis: & nunc quid dē
tineat scitis: vt reueletur in suo tempore. Nam mysterium iniquitatis iā operatur: tantum: vt

Act. 1.

Luce. 12.

Vbi supra.

2. Timo. 3.

1. Thessal. 2.

2. Thessal. 2.

- qui tenet: mo do teneat: donec de medio fiat: & tunc reuelabit ille iniquus: quē dñs Iesus inter
fiet spiritu oris sui. Itē dñs in euāgelio in crepat iudeos: Et tu si cognouisses tēpus visitatio-
nis tue: forsitan pmanisisses: nūc autē abscōdita sunt ab oculis tuis. Et dñs sic p̄dicat ad iudeos
Poenitentia agite: cōpleta sunt tēpora: credere in euāgelio. Et ad iudeos quidē celi cōpleta
dicebat: quia eorū tēpora post eius p̄dicationē & triginta & quinq; uel quadraginta annos
finita sunt. Et in Daniele: Quoadusq; interfecta est bestia: perit: & corpus eius datū est vt cō-
buratur: & reliquarū bestiarū regnū translatū est: & magnitudo uitae data est eis: vsq; ad tem-
pus quod gr̄ce dicitur Χρ̄ονος & Χρόνος. Et insequitur: Et ecce cū nubibus celi quasi filius
hominis ueniens. Mysteriū bestiae & reliquarū bestiarū translatione: intelligentibus scripturā
manifestum est. Aduentus dñi diligendus est & expectandus. Est etiā magna beatitudo dili-
gentibus eius aduentū: sicut testimoniū perhibet beatus apostolus Paulus: De cetero inquit
reposita est mihi corona iustitiae: quā reddet mihi dñs iustus iudex in illa die. Nō autē mihi so-
lum: sed & his qui diligunt aduentū dñi. Et dñs in euāgelio: Tunc iusti fulgebunt sicut sol
in regno patris sui. Itē propheta: Ecce cū tenebrae & caligo operient terrā super gentes: in te ve-
ro apparebit dominus: & maiestas eius in te videbit. Item propheta: Qui uero expectant do-
minū exultabunt cū uirtute: producent pennas sicut aquilae: current & nō laborabunt: ambu-
labunt & nō esurient: Et plurima talia quae ad beatitudinē eorū pertinent qui diligunt adue-
ntū dñi: inueniuntur. Quā autē nemo possit mensuras tēporū colligere manifestū est. Euāge-
lium quippe dicit: De die illa & hora nemo scit. Ego autē pro possibilitate intellectus mei dico:
neq; diē neq; mēse neq; annū aduentū ipsi sciri posse: sed signa quae sunt aduentū: uidēdo & cre-
dendo & expectare me cōuenit: & credentibus escam hanc retribuere: vt expectantes diligant
aduentum eius: qui dixit: Haec oīa cū uideritis: scitote quoniam prope est in ianuis. Signa ergo
euāgelica & prophetica quae in nobis cōpleta sunt: aduentum domini manifestant. Nam fru-
stra aut qui quaerunt aut qui calumniatur / dies & annos in cōputo cōprehendere quaerit: cū
scriptū sit: Quia nisi abbreviati fuissent dies illi: nō fieret salua oīs caro. Sed ppter electos bre-
uiabunt dies illi. Certum est tempus carere computo quod breuiadum est a dño qui tempora
constituit. Appropinquasse autē aduentum eius: cuius signa aliqua uidimus ex his quae facta
sunt: esse cōpleta. Et iterum dicit: His autē fieri incipiētibz respirabitis & leuabitis capita ue-
stra: quoniam appropinquabit redemptio uestra. Quae autē signa dixit uidēda: manifestū est
in euāgelio sancti Iacobi: Et Hierusalē calcabitur a gentibus donec impleantur tēpora gentiū.
Hoc factū est: & fieri nulli dubiū est. Et insequitur: Et erunt signa in sole & luna & in stellis &
in terra pressura gentiū. Causa quae patimur & poena cōpellit: si forte nō curet uoluntas. Nā
in vno tēpore & signa in caelo & pressura gentium in terris ab hominibus uideri & sustineri
manifestū est. Et insequitur: Arescentibus hominibus p̄ timore & expectatione quae super
ueniet in uersō orbi. Nullam patriā: nullū locū nostris tēporibus nō affigi aut humiliari cer-
tum est: sicut dictum est: P̄ timore & expectatione quae superuenient in uersō orbi: & om-
nia signa quae superius euāgelii legētibz manifestat: ex maxima parte cōpleta sunt. Quod
autē dictum est: Et p̄dicabitur euāgelii in in uersō mundo: & tunc ueniet finis: Primū q̄
ipsius domini repromissio talis fuit: vt ipsi apostoli: eius nominis & resurrectionis testes fierent
in hierusalē & in iudea & in samaria & vsq; ad extremū terrā. Et apostolus hac auctoritate
docet: Sed dico nunquid nō audierunt? In omnē terrā exiit sonus eorū & in fines orbis terrae
uerba eorū. Item Propter spem quae reposita est uobis: quā ante audistis in uerbo ueritatis euā-
gelici aduentū in uos: sicut & in omni mūdo est fructificans & crescens. Sed ab apostolis nū-
ciata fides in gentibus habuit multos persecutores: vt retēta tardius inualesceret: vt illud
impleretur: Ante haec oīa primū in uos manus mittent suas: & psequuntur & tradent uos in
synagogas & in custodias ducentes ad reges & ad praefidos propter nomen meū: vt illud im-
pleretur qd scriptū erat: Et velociter reedificaberis a quibus destructa es. Nam ex quo demē-
tissimi imperatores christiani dei uoluntati esse cōperunt: quicūq; paulatim fides causa perse-
cutionis crescebat in saeculis: factis regibz christianis ubiq; in paruo tēpore christi euāgelii
penetrari. Expositio sane beati Danielis de hebdomadibus: quas uic sanctus cōpresbyter
noster Hieronymus exposuit: qualiter doctores ecclesiarū tradidissent: lectorē suspēdit. Nam si
ipse doctissimus uir cōpresbyter noster ait: periculosum esse de magistrorū ecclesiarum iudica-
re sententiis: & alterū p̄ierre alteris: quanto magis hoc lector facere nō potest: qd magister facere
dubitauit. Nos autē credim⁹ qd dñs ait: Quia caeli & terra transiet: iota autē unū uel vn⁹ apex

Lucā. 19.

Marci. 1.

Daniel. 7.

4. Timot. 4.

Matth. 13.

Esa. 60.

Esa. 10.

Matth. 24.

Vbi supra.

Lucā. 21

Vbi supra.

Matth. 24.

Rom. 10.

Col. 1.

Matth. 9.

Matth. 5. nō trāfiet a lege donec oīa sūt. Quomodo ergo mysteriū hebdomadæ sit s̄pletū vsq̄ ad natiuitatē & passiōē xp̄i: admiror: cū illud qđ in dimidio hebdomadæ ppheta locut⁹ est: dicēdo: Daniel. 9. In dimidio hebdomadæ tollē sacrificiū meū: & desolatiōis supplicatio: iterit⁹: & ad sacrificiū abominatiōis qđ dictū est p Danielē pphetā stantē in loco sancto: qđ legit̄ intelligat. Ego autē ne petitiōis beatitudinis tuæ cōtemptor essem: hæc quēadmodū sensi scripsi ad tuā charitatē. Plenus autē dignare nos verbo gratiæ tuæ: rescribēdo instruire & laticicare.

Beati Augustini ad Esycium: declarātis qđ singula scripturarū testimonia nō sint sufficientia ad indicandū certum & determinatū tempus aduentus domini. Et quēadmodū ille desyderandus vel expectandus sit docentis.

Epistola.LXXX.

Domino beatissimo & venerabiliter suscipiēdo fratri & cōpiscopo Esycio: & Augustin⁹ in dño salutē. Accepi literas veneratiōis tuæ: quib⁹ valde salubriter exhortaris vt saluatoris nostri diligat & desyderetur aduēt⁹. Facis hoc vt seruus bon⁹ ei⁹ dē patrifamilias: audis lucorū dñi tui: & volēs habere plurimos socios dilectionis: qua ipse sc̄ipue & p̄seuerat accēderis. In rētes igit qđ cōmemorasti de apostolo: quia dñm dixit redditurū coronā iustitiæ: nō tñ sibi sed & oībus qui diligūt manifestationē eius: ita recte vīuimus: & in hoc seculo tanq̄ peregrini agimus: cū se in hac dilectiōe cor nostri p̄ficienter extendit: siue citius siue tardius veniat q̄ putat: cui⁹ manifestatio fideli charitate diligit: & pio desyderat affectu. Seruus quippe ille qui dicit: Morā facit dñs meus: & pcutit consensu suos: māducat & bibit cū ebriosis: nō vt qđ diligit manifestationē eius. Ex moribus em̄ apparet animus eius. Quos mores licet breuiter ideo magister bonus cūrauit exprimere: id est superbiam atq̄ luxuriā: ne qđ dicebat: Morā facit dñs meus: desyderio dñi sui dicere crederet: quo ardebat ille qui dicebat: Situiūt aīa mea ad desū viuū: quādo veniā & apparebo ante faciē dei: Dicēdo em̄ quādo veniā: moras se ppeti molestē ferēbat: quia etiā qđ tempore accelerat: idē tardū videt. Quomodo autē tardus est eius aduēt⁹: vel quomodo longe futurus est: cum ipsi apostoli tēpore quo adhuc erant in carne dixerint: Nouissima hora est: quīs a dño audierint: Non est vestrū scire tēpora: Hoc ergo nesciebāt qđ nescimus & nos. Quāto ad me attinet dico & eos qđ hoc meci nesciunt: & tamē quib⁹ dictū est: Non est vestrū scire tēpora & pater posuit in sua potestate: diligebāt eius manifestationē: & dabant cōseruis in tēpore cibaria: nec pcutiebant eos dominādo eis: nec luxuriabant cū amatoribus mundi dicētes: Morā facit dominus meus. Alia est ergo ignorātia temporū: alia labe morū amorq̄ vitiōrū. Nam & apostolus Paulus quādo dicebat: Nō cito moueamini mente neq̄ terreamini siue p verbū: siue p epistolā tanq̄ per nos missā: quasi instet dies dñi: nolebat vt qđ crederent eis qui iam pp̄m quare dñi arbitrabatur aduētū. Nec tamē volebat vt tanq̄ seruus ille: diceret: Morā facit dominus meus venire: & traderet se superbiæ luxuriæ: perdēdos: sed qđ eos nolebat de propinquate die nouissimo falsis auscultare rumorib⁹: vt tamē vellet eos paratos ad aduētū domini sui sūbis accinētis: & lucernis ardētib⁹ opperiri: quibus dicit: Vos autē fratres nō estis ī tenebris: vt vos dies ille tanq̄ fur cōprehendat. Omnes em̄ vos filii lucis estis: & filii diei: non sumus noctis neq̄ tenebrarū. Ille autē qui sic dicit: Morā facit dñs meus venire: vt percutiat oīes seruos suos: repletur cū ebriosis: nō est lucis sed tenebrarū. & ideo etiā tanq̄ fur dies ille cōprehēdet. Qđ vni⁹q̄q̄ debet etiā de die huius vitę suę nouissimo formidare. In quo em̄ quēq̄ inuenit suū nouissim⁹ dies: in hoc em̄ cōprehēdet mūdi nouissimus dies: quoniam qualis die isto quisq̄ moris: talis in die illo iudicabit. Ad hoc p̄tinet qđ in euāgelio scđm Marcū ita scriptū est. Vigilate rēp̄te qđ nescitis qñ dñs dom⁹ veniat: seruan media noctē: an gallicantū: mane: ne cū venerit rep̄te: inueniat vos dormiētes. Qđ aut vobis dico: oīb⁹ dico: vigilate. Quib⁹ em̄ oībus dicit: nisi electis & dilectis suis ad corp⁹ ei⁹ p̄tinētib⁹: qđ ē eccl̄ia. Nō solū ergo illis dicit quib⁹ tñc audiētib⁹ loquebat: sed etiā illis qđ fuerūt post illos ante nos: & ad nos ipsos & qui erunt post nos vsq̄ ad eius nouissimū aduētū. Nunquid autē oīs innōcturus est dies ille in hac vitā: aut quisq̄ dicturus est qđ ad defunctos etiā p̄tineat qđ ait: Vigilate: ne cū rep̄te venerit inueniat vos dormiētes: Cur itaq̄ oībus dicit: qđ ad eos solos p̄tineat qđ tunc erūt: nisi quia eo modo ad omnes p̄tinet quomodo dixi. Tunc enim vnicuiq̄ veniet dies ille cū venerit ei dies vt talis hinc exeat qualis iudicandus est illo die. Ac per hoc vigilare debet oīs christian⁹ ne imparatum inueniat eum domin⁹ aduēt⁹. Imparati autē inueniet ille dies: quē imparati

2. Timot. 4.

Luc. 12.

Psal. 4.

2. Thessa. 2.

Luc. 12.

1. Thessa. 5.

Marci. 13.

inuenietis suae vitae huius ultimus dies. Certe enim hoc saltem manifestum erat apostolis: non eorum temporibus cum hic in carne uiuerent dominum esse venturum: & tamen quis dubitet eos precipue vigilasse & seruasse quod omnibus dixit: ne imparatos repete veniens inueniret? Nondum sane in B teligo quomodo accipi debeat quod scripsit sanctitas tua: propterea dixisse dominum apostolis Non est vestrum nosse tempora vel momenta quae pater posuit in sua potestate: quoniam secutus adiunxit: Sed eritis mihi testes in Hierusalem & in Iudaea & in Samaria & usque ad ultimum terre. Quem scripturae sensum sic exponis: ut dicas non esse apostolos testes consummationis mundi: sed nominis & resurrectionis suae voluit intelligi. Non quidem ille ait: Non est vestrum praedicare tempora: sed non est vestrum nosse. Verum si ita vis intelligi quod ait: Non est vestrum scire: ac si diceret: non est vestrum scientes facere: id est non est vestrum hoc docere: quibus nostrum do- cere audeat: vel scire praesumat: quod deus ille magister nec eos discipulos docuit: a quibus praesentibus interrogatus est praesens: nec illi tam sancti magnique doctores ecclesiam docere poruerunt? An respondebitur: haec non docuisse apostolos: sed prophetas? Hoc enim aisi: & verum est: quia quae futura sunt sanctorum prophetarum vocibus cognoscuntur: qui priusquam fieret inquis: ea quae futura erant voluntate diuina hominibus sunt locuti. Sed si venerario tuae fatis admiratione plenus esse dicis: si ea deus quae praedici voluit ad hominum sensus penitus non posse peruenire constituit: quanto maiore admiratione plenus est: si ea quae prophetae hominibus sunt locuti: haec apostoli vel scire sibi prohiberi vel docere? Quomodo autem prophetae ista de quibus agit tempora docentes: non intelligeretur ab apostolis: si intelligunt a nobis? Aut si eos apostoli intellexerunt istam mensuram temporis prophetantes: quomodo non doceret quod intellexerunt: quando per eorum praeconium & ipsi prophetae innotescere: qui eos suis libris ista docuerunt? Et ideo per quas litteras ea ipsi didicerat: per easdem poterat alii quoque in his generibus docere: in quibus apostoli ad thoracem propheticam commendabant. Cur ergo eis dictum est: Non est vestrum scire: vel si ita intelligendum est: Non est vestrum docere tempora: quae pater posuit in sua potestate: quadoquidem sic ea docebant: cum hi in quorum literis discebantur per illos innotescere? Vnde credibilis est: non deum noluisse scire: sed voluisse praedicari: quod noluit praedicari quod videbat non vtiliter sciri. Cur C ergo inquis de temporibus cognoscendis ipse dominus monet ubi dicit: Qui non est fidelis seruus et prudens quem constituit dominus super familiam suam ut det illis cibum in tempore? &c. Immo vero monet: non ut bonus seruus cognoscat temporum finem: sed ut omni tempore in opere bono vigilet: quia nescit temporum finem. Non monet ut tempora quae pater posuit in sua potestate assequamur super apostolos: sed monet ut quoniam nescimus quando veniat dominus: in cordis preparatione imitemur apostolos. Vnde iam supra satis locutus sum. Arguit autem iudeos: quare tempus non cognoscant: dicens: Hypocrite faciem oculi potestis probare: & reliqua. Quoniam illud tempus non agnoscere: quod iam volebat agnoscere: id est primi aduentus sui quo in eum crederetur: qui alterum eius aduentum vellent expectare vigilantes quandoque futurus esset. Qui enim aduentum domini non cognouerit: primum: preparare se non potuit ad secundum: credendo in eum fideliterque vigilando illi tamquam fur in tenebris comprehendant: siue tardius venerit: sine citius quam speratur. Dicit etiam (sicut admones) apostolus Paulus: In nouissimis temporibus instabit tempus periculosa: & reliqua. Sed nunquid id docet tempora: quae pater posuit in sua potestate? Aut ideo quisque nouit quod longa vel breuia sint eadem ipsa quae sciendum est esse nouissima? Cogitare quippe debemus quod omni die sit: Fratres nouissima hora est. Rursus eundem apostolum dixisse commemoras: De temporibus autem & momentis non necesse habemus scribere vobis: vos enim ipsi diligenter scitis quia dies domini sicut fur ita in nocte venit. Et cum dixerint: pax & securitas: tunc subitaneus illis apparebit interitus: quomodo dolores parturientis: & non effugient. Et hic non dixit post quantum temporis hoc futurum sit: sed quomodo futurum sit: id est non quanta erit etatis breuitas vel prolixitas: sed quantumlibet intervallo sit spacium: quod temporis non tamen eis hoc venit malum nouissimum: nisi cum dixerint: pax & securitas. Quibus verbis videtur apostolus huius nouissimi diei vel spem vel timorem ab hoc nostro tempore remouisse. Non enim videmus ipsos amatores huius saeculi: quibus subitaneus apparebit interitus: iam dicere: pax & securitas. Quid ergo scire sufficiat: quibus ipse demonstrat apostolus: discendo: De temporibus & momentis: non opus habemus vobis scribere: Vel sicut alii codices habent: Non opus habetis vobis scribi. Haec secutus adiunxit: Vos enim ipsi diligenter scitis quia hora domini sicut fur in nocte ita venit. Hoc ergo scire opus est: ut curent filii lucis esse & parato corde vigilare: qui nolant ab illa hora succur a nocturno fure comprehendi. Nam si ad cauendum hoc malum: id est ne hora domini tam

Matt. 24.

Luc. 12.

2. Timot. 3.

1. Ioan. 2.

1. Thessa. 5.

q̄ fur inueniat imparatuopus esset nosse temporum spacia:non diceret apostolus: nō opus
 esse vt hoc scriberet: sed hoc potius eis esse scribendū tanq̄ doctor prouidentissimus iudicaret.
 Nūc autem nec illis hoc opus esse monstrauit: quibus sufficiebat vt scirēt imparatis atq̄ dom-
 nientibus horā domini sicut furē esse v̄turam: atq̄ hoc sciendo essent ipsi vigilanter parati:
 post quālibet tēpora veniret. Et suum seruauit modū: vt licet apostolus: nō tamen p̄sume-
 ret alios docere: qd̄ apostolis dominū dixisse cognouerat: Non est v̄strū scire. Pōis etiā quod
 idem ipse dixit apostolus: Nō retinetis memoria quia cū essem apud vos hæc dicebā vobis: Et
 nūc quid detineat scitis vt reuelet in suo tēpore. Nam mysteriū iam operatur iniquitatis: tan-
 tū qui tenet modo teneat donec de medio fiat. Et tūc reuelabitur ille iniquus: quē dominus le-
 sus interficiet spiritu oris sui. Quē verba apostolica vtinā non tantūmodo ponere: verū etiam
 exponere dignaretis. Ita sane obscura sunt & mystice dicta: vt tamen appareat cū nihil de sta-
 turis dixisse tēporibus: nulliq̄ eorū intervallum spaciūq̄ aperuisse. Ait em̄: Vt reuelet in suo
 tēpore: nec dixit post quantū tēporis hoc futurū sit. Deinde subiunxit: lam̄ em̄ mysteriū opera-
 tur iniquitatis. Hoc iniquitatis mysteriū quomodo libet intelligatur quid sit: ab alio sic ab alio
 autem sic q̄d̄ diu tamen operetur occultū est. Neḡ id exp̄ssit apostolus: tanq̄ homo ex eorum
 numeros: quibus dictū est: Non est v̄strū scire tēpora. Quis em̄ nondū inter eos erat quando
 eis hoc dictum est: ad eorū tamē collegiū atq̄ societate etiā ipsum nō ambigimus p̄tinere. Itē
 qd̄ sequitur: Tantū qui modo tenet teneat donec de medio fiat: & tūc reuelabitur ille iniquus
 quē dominus Iesus interficiet spiritu oris sui: docet nos antichristū manifestum futurū. Siqui
 dem ipsum videtur aliquāto euidētiori significatione tetigisse interficiendū spiritu oris do-
 mini Iesū Christū: sed post quātum tēporis istud erit: nec saltem obscurū locutus est. Quis
 sit em̄ qui modo tenet: vel quid teneat: vel quid sibi velit qd̄ ait: de medio fiat? Potest quisq̄ se
 coartare vt intelligat: vel aliquatenus suspiceretur: quoniam quoquo modo scriptum legitū qd̄
 autē teneat: & post quāta tēporū spacia de medio fiat: hic omnino tacetur. Item dominus: (in
 quibz in euangelio increpat Iudeos dicens: Et tu si cognouisses tēpus v̄sitationis tuę: forsitan
 permanisses: nunc autē abscondita sunt ab oculis tuis. Sed hoc ad tēpus primi aduentus domi-
 ni pertinet non secundū: de quo nunc questio est. De secundo quippe aduentu suo dixit: Non est
 v̄strū scire tempora: non de primo. De illo em̄ ab eo quesierūt discipuli quē sperabant: non de
 isto quē iam videbant. Si em̄ primum eius aduentum Iudei cognouissent: nunq̄ domini glo-
 rię crucifixissent: & ideo nō euerit sed permanere potuissent. lam̄ vero qd̄ ait ad eos: Penitem-
 tiam agite: cōpleta sunt tēpora: credite euāgelio: etiam ipse firmasti de his tēporibus dictum
 esse Iudeis: quæ continuo post paucos annos fuerant transitura: & nunc nouimus iam esse
 transacta: uerba scilicet ciuitatis: in qua regnū eorum fuerat constitutū. Proinde qd̄ ex Danie-
 le de interfecta bestia posuit venerabilitas tua: & de reliquarū bestiārū regno: & inter hæc de
 filio hoīs veniente cū nubibus celi: manifestū esse dixisti intelligētibz scripturā. Sed si digna-
 tus fueris exponere: quomodo ista pertineant ad cognoscendum tēporū spaciū: post qd̄ erit
 saluatoris aduentus: ita vt inueniantur sine vlla ambiguitate manifesta: fatebor etiam ipse cū
 magna actione gratiarū: illud qd̄ ait dominus: Non est v̄strū scire tēpora: tantūmodo aposto-
 lis esse dictū nō posteris eorū qui ea fuerant cognituri. Diligendus ergo est & expectandus
 G
 mini sicut sancte hortaris aduentus: magnamq̄ dicis esse beatitudinē diligētibz eius aduentū:
 & adhibes apostoli testimonium: cuius verba sic pōis: De cætero reposita est mihi coronati-
 stris: quā reddet mihi dominus iustus iudex in illa die. Non solum autē mihi: sed & his qui
 diligunt aduentum domini. Tunc em̄ sicut ex euangelio cōmemoras: iusti fulgebunt sicut sol
 in regno patris sui. Et qd̄ propheta dicit: Ecce em̄ caligo & tenebrę operient terram super gē-
 tess: in te vero apparebit dominus: & maiestas eius in te videbitur. Item qd̄ scriptum est: Qui
 vero expectant dominum: exultabunt cum virtute: producent penas sicut aquilę: currēt et
 non laborabunt: ambulabunt & non esurient. Hoc plane piūssime & verissime dicis: cōmēns
 dans eorum beatitudinem: qui diligunt aduentum domini. Sed & illi quibus dicebat aposto-
 lus: Non cito moueamini mente: quasi inisset dies domini: diligebant vtq̄ aduentum domini.
 Nec eos hoc docens doctor gentium ab illa dilectione frangebat: quia vt inflammarentur vos-
 lebat: & ideo nolbat vt crederent eisa quibus audiebant iussit diem domini: ne forte cum
 transisset tempus: quo eum crediderant esse venturum: & venisse non cernerent: etiam cætes
 ra fallaciter sibi promitti arbitantes: & de ipsa mercede fidei desperarent. Non ergo ille dili-
 git aduentum domini qui cū asserit propinquare: nec ille qui cū asserit non propinquare: sed

1. Thess. 2.

20. de Ciui-
tate dei, ca.
19.

Luc. 19.

1. Cor. 2.
Marci. 1.

2. Timot. 4.

Matth. 13.
Esa. 60.
Esa. 40.

2. Thess. 2.

ille potius qui cum siue prope siue longe sit: syncritate fidei: firmitate sp̄i: ardore charitatis expectat. Nam si tantomagis diligitur dominus: quātomagis creditur & predicatur: citius et se venturus: magis eū diligebant qui eius aduētum iam instare dicebant: q̄ hi quos apostolus eis credere prohibebat: vel ipse apostolus qui hoc vtriq; non credebatur. Si autē onerosa nō est in firmitas mea: fācilitas tuæ: peto apertius non graueris exponere: quomodo dixeris neminem posse tēporum mensuras colligere: ne forte & hoc mihi videatur: qd̄ etiā charitati tuæ: & fr̄i: strā quilibet nostrū instrui expectet ab altero. Cum hoc eū dixisses: deinde subdidisti & aīstis: Euāgelium quidē dicit: De die & hora nemo scit. Ego autē inquis pro impossibilitate intelle ctus mei dicere: neq; mensē neq; annū aduētus ipsius sciri posse. Ita eū hoc videtur sonare: tā q̄ non possit sciri: quo anno venturus sit: sed possit sciri qua hebdomada annorū: vel qua deca de tanq̄ dici possit atq; definiri intra illos vel illos decē annos. Qz si ne hoc quidē comprehen di potest: quæro vtrū sic saltem possit definiri tēpus aduentus eius: vt eū venturum esse dica mus: intra istos (verbi gratia) quinquaginta vel centū annos: vel quotlibet seu maioris nume ri. seu minoris annorū: sed in quo eorū: nos ignorare. Hoc si iam cōprehendisti: multum est qd̄ cōprehendere potuisti. Idipsum est autē quod rogo vt nobis benignus impertias: adhibēs ido nea documenta: quibus id potueris indagare. Si autē neq; hoc te cōprehendisse p̄sumis: hoc sentis qd̄ ego. Nouissima eū esse ista tempora: multis rerū signis apparentibus: quæ domini p̄dixisse legimus: omnes qui ea credimus: cernimus. Sed & mille annorum tēpus: si eorum si nis esset seculi finis: posset vn̄uersum dici nouissimū tempus: vel etiam nouissimus dies: quia scriptum est: Mille anni ante oculos tuos: tanq̄ dies vnus: vt eorū mille annos gereretur: nouissimo tēpore vel nouissimo die diceretur geri. Iterum eū dico qd̄ in hac causa s̄ape dicendū est: Cōsideremus ante q̄ multos annos dixerit beatus Ioannes euāgelista: No uissima hora est. Nam si tunc effemus: hoc audito quādo crederemus tot annos postea trāsiros: rosas: non potius ipso adhuc Ioanne in corpore constituto dominū speraremus esse venturū? Neq; eū dixit: nouissimū tempus est: aut nouissimus annus: aut mensis: aut dies: sed nouissi ma hora est. Et ecce ista hora q̄ longa est: nec tamen est ille mentitus: sed vtriq; intelligēdus est horam pro tēpore posuisse. Qd̄ nonnulli sic accipiunt: vt sex annorū milia constituant velut vnū diem: eūq; in partes velut horas duodecim partiantur: vt sic quingentos annos post re: mos: hora videatur habere postrema. In quibus annis iam Ioannes inquisit loquebatur: quā do nouissimā horam esse dicebat. Sed aliud est nosse aliquid: aliud suspicari. Cur enim non po tius si sex annorum milia deputandus est vnus dies: non duodecima: sed vicesimaquarta pars eius vna hora est: id est non quingenti: sed ducenti quinquaginta anni? Totus eū dies: totus circuitus solis verius nuncupatur: nō ab oriente vsq; in occidentē: sed ab oriente vsq; in orien tem: vnde toto die peractū: id est viginti & quatuor horis: rursus exoritur. Ac per hoc hora ista nouissima: ex quo tēpore id locutus est Ioannes: ante ferme septuaginta annos (vt minimū) iā reperitur esse transacta: & nondū venit terminus seculi. Huc accedit quia inspecta diligenter ecclēsiastica hystoria: reperit Ioannes apostolus longe ante fuisse defunctus: q̄ quinq; milia quī genti annis generis humani exordio cōplerentur. Nondum erat itaq; hora nouissima: si sex millium annorū pars duodecima: id est quingenti anni: velut vnus horę spaciū deputatur. Porro si secundū scripturas vnū diem mille annos esse ponamus: multo magis olim trāsiit tā longē diei hora nouissima: non dico si vicesimaquarta pars eius: qui sunt anni paulo amplius quadraginta: sed si duodecima deputetur: quæ illos annos duplos habet. Vnde cōuenientius ille apostolus creditur horā posuisse pro tempore: quæ hora q̄ longa sit ignoramus: quia non est nostrum scire tēpota quæ pater posuit in sua potestate: quis eam nouissimam esse nouerī mus: multomagis vtriq; nos q̄ qui fuerunt ante nos: ex quo esse vel dici cepit hora nouissima.

K Qz autem ideo videtur venerationi tuæ comprehendi non posse tēporum mensura: vt definiatur quo anno futurus sit finis: quia secundū p̄tensionem domini breuiabuntur dies illi: prorsus non intelligo. Si enim sic breuiabuntur: vt fiant ex pluribus pauciores: quæro secundū quā veritatem futuri erant plures: nisi breuiarentur? Hebdomades enim sancti Danielis non ad primū domini aduentū: sicut pluribus visum est: sed ad secundū potius existimas per tinere. Ita ne ergo breuiabūtur vt vel vna in eis hebdomada minus futura sit: & falsa erit pro phetia: quæ tanta diligētia numerū hebdomadarū definire curauit: vt quiddā diceret etiā dī midio hebdomadis implēdū? Miror si per prophetiam Christi destruitur prophetia Danielis. Deinde quale est: vt puremus ignorasse Danielē: vel potius angelū a quo ista discebat: breuia

Psal. 89.

turū domini dies illos: & errasse: vt hoc diceret: vel scisse quidē: sed ei quē decebat fuisse mentitum! Qd si absurdum est: cur nō potius credimus: secundū id q̄ breuiaturus est dominus dies illos: tot hebdomadas prophetasse Danielē: si tamen ad secundū domini aduentū: qd nescio quāmodum possit ostendū: ille numerus refertur annorū! Postremo multo certius securūq; dicitur domini aduentū intra septuaginta: aut vt plurimū intra centum annos futurū si hebdomades istę ipsum prænuntiānt. Anni enī quadringēti nonaginta: sunt in hebdomadibus septuaginta. A natiuitate autē domini hodie cōputantur anni ferme quadringēti viginti. A resurrectione autē vel ascensione eius: anni plus minus. cccxc. Ac per hoc si ex quo natus est cōputetur: septuaginta sunt reliqui. Si ex quo passus est: circiter centū remanēt: intra quos Danielis omnes hebdomades: si de nouissimo eius aduentu prophetatę sunt: implebunt. Quis ergo dicit intra tot annos erit: tunc falsum dicit si vltra erit. Sed quia breuiabitur: pauciores poterunt esse non plures. Recte itaq; dicitur intra hos erit: quoniā quantū libet breuientur: vtrū erit. Ipsa nāq; breuiatio si eo modo intelligēda est vt pauciores fiant: vltra eos diem domini venire non patitur: sed magis magisq; intra eos quāto fuerint pauciores. Non igitur ista breuiario turbat cōputatōrē: qui eo modo definit: vt dicat intra tot annos diē domini esse venturū: sed adiuar potius: quoniā quantomagis ad paucitatē redigentur: distantia magis erit intra: & vltra esse non poterit: atq; ideo verū erit qd ita definitur: vt dicatur intra tot annos erit: quis nesciat quāto anno futurū sit. Proinde tota quæstio est: vtrū Danielis hebdomades: primo aduentu domini impletę sint: an finē sęculi prophetauerint: an ad vtrūq; prineant. Neq; enī qui etiam hoc sciperēt defuerunt: dicentes: tēpore primi aduentus Christi esse cōpleta: set inde vsq; ad finē sęculi totidē rursus esse complendas. Equidē video quia si primus eas nō cōpleuit aduētus: necesse est vt secundus eas cōpleat: quoniā propheta illa non potest esse falsa: quæ si tēpore primi aduentus impleta est: non cogit intelligi q̄ etiam de fine sęculi implebitur. Ac per hoc incertū est etiam si verū est: neq; negandū quidē: sed neq; pręsumēdū est id futurū. Relinquitur itaq; vt qui vult cogere istam prophetiam credi sęculi fine cōplendam: contendat quārum potest & ostendat si potest primo aduentu domini non fuisse completā: contra tot expositores diuinorū eloquiorū: qui hoc non solum computatione tēporū: verū etiam rebus ipsis cōpletum fuisse demonstrant: maxime qd ibi scriptū est: Et vnguetur sanctus sanctorū: vel propter qd in eadē propheta hebrei codices expressius habent: Occidetur Christus & nō erit eius: id est non erit eius ciuitatis: quoniā sic alienatus est a iudæis: qui eū propterea saluatorem redemptorē suum non esse crediderunt: quia occidere potuerunt. Neq; enī in fine sęculi vngēdus: aut occidēdus est Christus: vt ista propheta Danielis tunc expectetur impleda quæ nondū creditur impleta. Qd autē de signis euāgelicis & propheticis quæ fieri cernimus: propinquū domini aduentū sperare debeamus: quis negat! Quotidie quippe magis magisq; fit proximū. Sed quāto intervallo propinquet: hoc dictū est: Non est vestrū scire. Vide quādo dixit apostolus: Nunc enī propior est nostra salus q̄ cū credidimus: Nox præcessit: dies autē appropinquauit: Ecce quot anni transierunt: nec tamen qd dixit falsum est: Quantomagis nunc dicēdum est propinquare domini aduentū: quando tantus est ad finem factus accessus! Apostolus certe: Spiritus inquit manifeste dicit: quia in nouissimis tēporibus recedent quiddā a fide. Nondum vtq; erant eadem tēpora hæreticorum scilicet & talium: quales eodē sermone describit: sed iam venerunt: ac per hoc in nouissimis tēporibus videmur etiam per ipsos de fine sęculi cōmoneri. Itemq; alibi dicēs. Hoc autē scitote quoniam in nouissimis diebus instabunt tēpora sęuā: vel sicut alii codices habēt: periculosa. Deinde qualia futura sint: deferimus: Erūt enī homines inquit se ipsos amantes: amatores pecuniæ: elati: superbi: blasphemī: parētib; non obediētes: ingrati: scelesti: irreligiosi: sine affectione: detractores: incontinentes: immitētes: sine benignitate: proditores: procaces: cecati: volupratū amatores magis q̄ dei: habentes speciem pietatis: virtutē autē eius abnegantes. Mirum si tales homines aliquando defuerunt. Deniq; quia & tunc erant: adiungit ac dicit: Et hos deuia. Ex his enī sunt qui penetrant domos. Non ait: Penetrabunt: tanq̄ & hoc futurū prænuntians: sicut supra dixerat: Instabunt tēpora periculosa: sed ait: Penetrant domos: & captiuas ducunt mulierculas. Non ait: ducēt vel ducuri sunt: sed iam ducunt. Nec putandū est hoc loco pro tēporis futuri verbis: pręsentis tēporis verba posuisse: quandoquidē illos ab eo cui scribit cuitari admonēbat. Nec tamen frustra dixit: In nouissimis diebus instabunt tēpora periculosa: & hinc ea periculosa furura demōstrant: tales homines futuros esse prędixit: nisi quia tāto plures erūt: magisq; abundabūt: quā

Daniel. 9.

Ro. 13.

1. Timot. 4.

2. Timot. 3.

N tomagis p̄pinq̄uē ad finē. Videm⁹ ergo tales nūc abūdare. Sed quid si abūdāriores erūt post nos: & oīno abūdāriissimī: qñ iā itaq̄ ipse finis īstabit: q̄ q̄diu aberit ignorat! Nouissimī quippe dies dicti sunt: & i ipsīs primīs apostolorū diebus: cū dñi i cælū recēs eēt ascēsus: qñ die pentecostes misit p̄missum sp̄ritū sanctū: & qdā ītupēbāt admirātes eos q̄ signis q̄s nō didicerāt loquebant. Quidā vero irridētes multo pleniores ēē diebāt. Quo die Petrus loquēs ad illosq̄ de hac re varie mouebāt: Nō. n. sicut (ingr) suspicamini ebrīi sunt isti: cū sit hora diei tertiā: Sed attēdit qm̄ hoc ē qd dictū est p̄ pphētā: Erīt i nouissimis dieb⁹ dicit dñs: Effundā de spū meo sup oēm carnē. &c. iā tūc ergo erāt dies nouissimī: quātomagis nūc etiā i tūc dic⁹ remāsiu⁹ vq̄ in finē: quārd ad hūc diē dñi ascēdēs trāsactū est: vñ aliqd siue min⁹ restet siue p̄plius: qd p̄ se oīo nescim⁹: q̄a nō est nostrū scire tēpora q̄ patet posuīt i sua p̄tēte: cū tñ sciamus i nouissimis tēporib⁹: in nouissimis diebus: i nouissima hora nos agere sicut apostoli: sed multo magis qui fuerunt post illos ante nos: & multo magis nos: & magis q̄ nos q̄ erunt post nos: donec ad illos veniāt qui erūt (si dicī potest) nouissimorū nouissimī: atq̄ ad ipsū oīo nouissimū: qd vult ītelligi dñs vbi dicit: Eē resuscitabo eū in nouissimo die: qui q̄ longe abīt cōprehendi nō potest. Signa quā in euāgelio futura p̄dicta sunt: sicut cōmemorat sanctitas tua: s̄m Lucas: eadem sunt s̄m Mattheum & s̄m Marcū. Hi em̄ tres narrāt quā dixerit dñs cum interrogatus esset a discipulis suis: qñ futura essent quā de tēpli euersione p̄dixerat: & qd signū esset aduentus eius & cōsummationis s̄culi. Non em̄ discrepant rebus si alius aliquid dicit qd alius tacet: aut alio modo dicit: magis autē collata inuicem iuuant: vt legentis ītellextu regat. Sed de omnibus disputare nunc longū est. Interrogātibus em̄ dñs ea respōdit quā iam ex illo tempore fuerāt securura: siue de excidio Hierusalē: vnde orta est ipsius interrogationis occasio: siue de aduētū suo per ecclesiam in qua vsq̄ ad finē venire non cessat. In suis em̄ veniens agnoscitur: dum eius quorūdie mēbra nascuntur. de quo aduētū ait: Ammodo videbitis filium hominis venientē in nubibus: de quibus nubibus dictum est per prophetam: Mandabo nubibus meis ne pluant sup eā: siue de ipso fine in quo apparebit viuos iudicaturus & mortuos. Cum itaq̄ signa dicat quā ad ista tria pertinet: id est ad excidiū illius ciuitatis: ad aduētū eius i corpore suo: qd est ecclesia: ad aduētū eius in capite ecclesie: qd est ipse: quid corū signorū / ad qd horū trium referendū sit: diligētī cōsideratione cernendū est: ne forte qd pertinet ad euersionē Hierusalē: ad finē s̄culi referendū putemus: Aut ecōtrario qd ad finē s̄culi pertinet: affixum memus ad ciuitatis illius excidiū pertinere. Aut qd pertinet ad eius aduētū in corpore suo: qd est ecclesia: dicamus pertinere ad eius aduētū nouissimū in corpore suo: qd est caput ecclesie. Aut rursus qd pertinet ad aduētū eius nouissimū: per seipsum ad eum pertinere asseruerimus aduētū qui est per ecclesiā. In quibus omnibus sunt quaedā manifesta: quaedā vero sic obscura: vt laboriosum sit ea diiudicare: vñ temerariū q̄diu nō ītelligim⁹ / de his aliquid de finire. Quis em̄ nō videat ad illā ciuitatē pertinere qd dictū est: Cū autē videritis circūdari ab exercitū Hierusalē: tūc scitote q̄a p̄topinq̄uabit desolatio ei⁹: Itē quis nō videat ad aduētū dñi nouissimū p̄tinere qd dictū est: Cū videritis hęc fieri scitote qm̄ p̄pe est regnū dei! Illud autē qd dictū est: Vē pregnātib⁹ & nutriētib⁹ i illis dieb⁹: Orate autē vt nō fiat fugavestra hyeme vel sabbato: Erīt em̄ tūc tribulatio magna q̄lis nō fuit ab initio mūdi neq̄ fiet: sic est positū s̄m Mattheū: & s̄m Marcū: vt īcertū sit: vtrū de excidio illi⁹ ciuitatis: an de s̄cī fine ītelligi debeat. Sic. n. hoc ip̄m legīt apud Marcū: Vē autē pregnātib⁹ & nutriētib⁹ i illis dieb⁹: Orate vt hyeme nō fiat. Erūt. n. dies illi tribulatiōis tales: q̄les nō fuerūt ab initio creaturę: quā cōdidit de⁹ vsq̄ nūc neq̄ fiet. Et nisi breuiasset dñs dies illos nō fuisset salua oīs caro: sed p̄pter electos quos elegit breuiabit dies. Nō dissimiliter & Matthe⁹. Hoc autē Lucas ita posuit: vt appareat ad illi⁹ ciuitatis excidiū p̄tinere. Nā sic apud eū legīt: Vē autē pregnātib⁹ & nutriētib⁹ i illis dieb⁹. Erīt. n. p̄futura magna sup terrā & ira populo huic: & cadēt i ore gladii: & captiui ducētur i oēs p̄tēs: & Hierusalē calcabūt a gētib⁹: donec īpleant tēpora nationū. Vnde autē ad hoc ventū est: Matthe⁹ ita scribit: Cū ergo videritis abominationē desolatiōis: qd dicta est a Daniele p̄pheta stātē i loco sancto: q̄ legīt ītelligat: tūc q̄ i Iudēa sunt fugiāt i mōtes: & q̄ in tēcho nō desicēdat tollere aliqd de domo sua: & q̄ in agro nō reuertat tollere tunica suā. Vē autē pregnātib⁹ & nutriētib⁹ i illis dieb⁹: &c. Marcus vero ita: Cū videritis abominationē desolatiōis stantē vbi non debet: qui legīt ītelligat: tūc qui in Iudēa sunt fugiant in montes: & qui super tēctū nō desicēdat in domū: nec introeat vt tollat quid de domo sua: & qui i agro crit nō reuertat retro tollere vestimētū suū: Vē autē pregnātib⁹ & nutriētib⁹ i illis dieb⁹: & reliq̄. Lucas vero

Act. 1.

Iohel. 2.

Ioan. 6.

Matth. 26.
Esa. 5.

Marc. 13.

Matth. 24.
Luc. 21.

Matth. 24.

ro vt ostēderet tunc factam fuisse abominationē desolationis quæ a Daniele prædicta est: quā do expugnata est Hierusale: hæc eodē loco domini verba cōmemorat. Cum autē videritis circū dari ab exercitu hierusale: tunc scitote quia appropinquare desolatio eius. Apparet itaq; tūc ibi posita desolationis abominationē: de qua duo illi euāgelistæ locuti sunt. Deniq; etiā iste sū milititer sequitur: Tunc qui in Iudæa sunt fugiant in montes. Et pro eo qd dixerūt illi: Et qui sū pet tectūne descēdat in domū: nec introeat vt tollat quid de domo: iste dixit: Et qui in medio eius sunt discēdat: vt ostēderetur illis verbis apud alios euāgelistas positis: festinationē fugę fuisse præceptā. Et pro eo qd illi posuerunt: Et qui in agro erit nō reuertatur retro tollere vestimentū suū: apertius iste ait: Et qui in regionib⁹: nō intrēt in eā: quia dies vltionis illi sunt: Vt qui sū pleant oīa quę scripta sunt. Deinde similiter etiā iste sequit: vt prorsus manifestū sit de hac ipsa re oīem tristi esse hūc euāgelii locū: Vt autē pregnatibus & nutriendib⁹ in illis dieb⁹: & cetera ad hoc prinētia: quę iam cōmemorauī superius. Lucas ergo patefecit qd esse posset innotū: nō ad seculi finē sed ad expugnationē Hierusale pertinere: id qd dictū est de abominationē desolationis: & qd dictū est de diētrū breuiatione ppter electos: quia etsi ea ipse nō dixit: dixit tamen apertius cetera de hoc ipso: quo & ista prinere monstrauit. Non em̄ debem⁹ ambigere: quādo euerſa est Hierusale: fuisse in illo populo electos deiq; ex circūfusione crediderāt: siue fuerāt cre ditur: electi ante cōstitutionē mūdī: ppter quos breuiarent⁹ dies illi: vt tolerabilia mala fierēt. Nā quidā cōueniētius itellexisse mihi vident⁹: mala ipsa significata nosse diētrū: sicut dicti sunt dies mali in aliis diuīnē scripturę locis. Neg⁹ em̄ dies ipsi mali sunt: sed ea q̄ frūt in eis. Ipsa ergo dicta sunt breuiari vt deo donatē tolerantiā min⁹ sentirent: ac sic quę magna essent breuiarē fierēt. Sed siue isto modo intellēda sit diētrū illa breuiatio: siue qd ad paucitatē redigerent⁹: siue qd cursu solis celeriore breuiarent⁹: nō. n. desunt q & hoc existimēt: ita scilicet dictos breuiiores dies futuros: sicut fuit lōgi⁹ dies orātē Iesu nauē. Tamē Lucas euāgelistā & hūc diētrū breuiationē & abominationē desolationis: q̄ duo ipse nō dixit: sed Marthę Marcusq; dixerūt: euerſionē Hierusale docuit prinere: alia cū eis dicēs apertius de hac eadem re: quę illi posuerūt obscurius. Nam Iosephus qui iudaicā scripsit historiā: talia mala dicit illi populo r̄c accidisse: vt vix credibilia videant⁹. Vnde nō īmerito dictū est: talē tribulationē nec fuisse a creaturē ini rio nec futurā. Sed & si tempore antichristi talis aut maior forſitan erit: intellēdū est de illo populo dictum qd ei talis amplius futura non erit. Si em̄ antichristum illi primitus & præci pue recepturi sunt: facturus est tunc idem populus tribulationē potius q̄ passurus. Non est R ergo cur putemus hebdomadas prophetę Danielis: vel propter diētrū breuiationē fuisse tūc barbaras: vel illo iam tempore non fuisse completas: sed in fine seculi esse cōplendas. Non em̄ ante passionē domini impletę sunt. Qd qui putant: rectissime tua sententia reſtolluntur: quia dixi isti: Hæc ergo abominatio si iam cōpleta fuerat: quomodo dominus monet & dicit: Cum videritis abominationem desolationis: qd dictum est per Danielem prophetā stantem in loco sancto qui legit intelligat: His verbis beatitudinis tuę illi merito corrigendi sunt: qui dicūt eam cū hæc dominus loqueretur: vel ante passionē resurrectionē eius fuisse cōpletam. Qui autē dicunt: sicut apertissime etiam Lucas euāgelistā testatur: tunc fuisse factam quādo euerſa est Hierusale: quid eis respondeatur videre debent: qui in fine seculi vel circa finē existimant hæc futura: q̄q; ipsa desolationis abominatio propter obscuritatē dicti non vno modo ab hominib⁹ potuerit intelligi. Et qd dictum est: Qui est in tecto: non descēdat tollere aliquid de domo suā: & qui in agro: non reuertatur tollere tunicam suā: potest congruentius intelligi spiritaliter: qd in tribulationibus omnibus est cauendum: ne quisq; deuictus ad carnalem virā de spiritali sublimitate descēdat: aut qui profecerat in anteriora se extendēs: deficientiō in posteriora respiciat. Qz si in omni tribulatione: quātōmagis in illa cauendū præcipi debuit: quę talis futura prædicta est illi ciuitati: qualis non fuit ab initio neq; fiet: Et si in ista: quātōmagis in illa quę nouissima futura est orbī terrarū: id est ecclēsiæ toto orbe diffusæ: Nam & ipse Lucas: nō quidē quando a discipulis suis de aduentu suo dominus interrogatus est: vbi hoc Matthæus cōmemorauit & Marcus: sed alio loco vbi pharisei quęsierunt ab illo: quando veniet regnum dei: tale aliquid eū dixisse narrauit. In illa inquit hora: qui fuerit in tecto: & vasa eius in domo: et qui in agro similiter: non redeat retro. Sed nunc propter computationē temporū de Danielis hebdomadibus agitur: quæ si circa tēpora primi aduentus domini cōpletę non sunt: atq; in fine cōplēdę sunt: apostolos hoc ignorasse vel scisse quidē sed docere prohibitos fuisse: quis credat? Qz si hoc ita est: vt illicet nesciūt gētes: qd dominus docere prohibuit eos: quos gētiū

Iosephus.

Matth. 24.

Matth. 24.
Marci. 13.

Luc. 17.

voluit esse doctores. Si aut iam cōplete sunt: quia iam est vnctus sanctus sanctorū: iam occisus est christus: vt non esset ciuitatis eius: iam de templo illo sublatū est sacrificiū: sublata est vniuersa merito apostolis de fine querentibus responsum est: Non est vestrum scire tempora quae pater in sua potestate posuit: quoniam tempora quae per Danielis prophetiā scire poterāt nō ad finem saeculi de quo quēserant pertinebāt. Signa vero de caelo & terrā: nūquid maiora nos vidimus: q̄ qui fuerūt ante nos? Nonne si gentiū legatur historia: tanta mira reperiunt extrinsecus de cōlo terraq̄: vt aliqua etiam nō credant? Sed vt multa omittāsq̄ psequi longū est: Duo soles quando nos vidimus: quos vīso literis mandauerūt: q̄ tunc fuerūt anteq̄ dñs venisset in carne? Quando nos vidim? solē sic obscuratū quēadmodū obscuratus est cū lumen mō di penderet in ligno: nisi forte defectus solis & lunę: quos consueuerūt computatores syderū an notare atq̄ predicare: inter caelestia prodigia numerabimus? Quia lunam sapius in sua plenitudine: solem vero rarius: sed tamen vidimus in fine lunę eorū computū defecisse. Non erat talis solis ille defectus q̄ crucifixus est Christus: & ideo vere mirabilis erat & prodigiosus. Pascha quippe fuerat iudeorū: qd̄ non nisi in plenitudine lunae celebrat. Scdm̄ astrologorum aut numeros certum est solem q̄ luna plena est non posse deficere: sed quādo finis est lunae: non quidem semper: sed aliter nūq̄: cū sedm̄ illos numeros deficiat. Quid ergo tale vnq̄ q̄s meminit apparuisse de cōlo: ex quo dñs illa p̄dixit: quale apparuit q̄s passus est? Quare si appa-
Sparebunt etiam talia: si non spiritaliter potius intelligenda sūt: tunc apparebūt: q̄ finis sic appropinquabit vt debeat apparere. Bellis autē per diuersa intervalia temporis & locorū: q̄ nō terra contrita est? Nam vt nimis antiqua prae tereant sub imperatore Galeno: cū romanas p̄uincias barbaries vsq̄quaq̄ peruaderet: q̄ multos fratres nostros qui tunc erant in carne putamus p̄pinq̄ finem credere potuisse: quoniam longe post ascēsiōē domini factū est! Ac per hoc etiā ista qualia futura sint: cū fuerit oīno finis patimus: ignoramus: si tñ hec non ita praedicta sunt: vt in ecclesia potius intelligi debeat. Duę quippe gētes sunt: & duo regna: vñ scilicet Christi: & alterū diaboli: de q̄bus dici potuit: Exurget gens sup̄gentē: & regnū sup̄ regnū: qd̄ non definit fieri: ex quo dictū est: Agite poenitentia: appropinquabit enī regnū cōlorū. Qd̄ vide quando dictum est: & ex illo quot anni transierunt: & tñ verissime dictū est. Nouissimis enī diebus dñs p̄ virginē venit. Nec diceret ista hora nouissima: nisi regno appropinquante cōlorū: per quā totā horā sunt quę dñs appropinquante suo regno futura p̄dixit. Sed hac hora quanto spacio prestatū: si apostolis dictum est: Non est vestrum scire: q̄ntomagis quilibet homo qualis ego sum: modū suū debet agnoscere: ne plus sapiat q̄ oportet sapere. Sed confiteri nos (inquit) poena nostra compellit: adesse iam finem: idū impletur qd̄ p̄nūtiatū est: Arescentibus hominibus p̄ timore & expectatione quae superuenient vniuerso orbi. Nullā (inquit) patriam: nullū locū nostris temporibus non affligi aut tribulari certū est: sicut dictū est: p̄ timore & expectatione quae superuenient vniuerso orbi. Si ergo ista mala quę nunc patitur genus humanum: certa sunt indicia iam dominum esse venturum: quid est qd̄ ait Apostolus: Cum dixerint pax & securitas? Cū enim dixisset euangelium: Arescentibus hominib⁹ p̄ timore & expectatione: continuo subiunxit: Nam virtutes cōlorū mouebant: & tunc videbūt filiū hominis venientem in nube cum potestate magna & maiestate. Videamus itaq̄: ne forte melius intelligatur: non ea modo impleri: quę p̄dicta sunt illis verbis: sed tñc potius esse vērurū: q̄ si erit tribulatio vniuerso orbi: vt ad eccliam p̄neat quę vniuerso orbe tribulabit: non ad eos qui tribulabunt eam. Ip̄i enim dicturi sunt: Pax & securitas: vt repentin⁹ illis superueniat interitus: & eos aduentus domini sicut fur in nocte comprehendat: q̄ ecōterario gaudebunt & exultabunt: qui diligunt manifestationem domini. Nunc aut ista mala quę tanq̄ summa & extrema creduntur: vtreq̄ genti & vtriq̄ regno: & Christi. & diaboli videmus esse cōmunia. Pariter quippe his & boni affligimur & malinec est qui dicat pax & securitas: vbi cūq̄ contingunt: vel metuitur ne contingant. Inter quae tamen mala adhuc vsq̄quaq̄ frequentantur: luxuriosa conuiuia: seruet ebrietas: auaritia graffatur: perstrepat lasciuia: cantus organa: tibulae: lyrae: citharae: tesserae: multa & varia genera sonorum atq̄ ludorum. Hoc enī est arefcere p̄ timorem: potius madescere p̄e libidine! Sed haec filii tenebrarū abundantius habebunt: & exercebunt: cum dixerit: pax & securitas. Quid ip̄i filii lucis & filii diei: qui non sunt in tenebris: vt eos tanq̄ fur dies ille comprehendat? Nonne adhuc vtuntur hoc modo tanq̄ non vntes? Quia est ante multos annos apostolorum temporibus dictum est: pia tamen sollicitudine cogitat qd̄ dictum est: Tempus breue est. Nonne a maxima parte eos

10. 10. 10.

Marci. 13.
Matth. 24.

Actu. 1.

Luc. 21.

1. Thessal. 5

rum nouellatur: edificatur: emittitur: possidetur: geruntur adhuc honores: ducuntur vxores: de his loquor qui expectantes domini suum: quando veniat a nuptiis: non se abstinent a carnalibus nuptiis: sed obedientissima charitate audiunt apostolum precipientem quemadmodum viuere debeant vxores cum viris: viri cum vxoribus: filii cum parentibus: pariter cum filiis: serui cum dominis: domini cum seruis: Nonne hi omnes in his omnibus virtutem hoc mundo? Ardet nauigant: comparant: generant: militant: administrant: Puto quod non erunt sic quando erunt qui in euangelio predicta sunt signa in sole & luna & stellis: & in terris pressuræ gentium præ cōfusione sonitus maris & fluctuum: & rescentibus hominibus præ timore & expectatione quæ superuenient vniuerso orbis: nam virtutes celorum mouebuntur. Hæc quippe in ecclesia melius existimo intelligi: ne dominus Iesus appropinquare secundo aduentu suo ea pro magno præparauit: dixisse videatur quæ huic mundo & ante primū eius aduentū consueuerant euenire: & irritamur ab eis qui hæc quæ velut nouissima & omnium maxima horreficimus: plura in historia gentium: & multo maiora legerunt. Ecclesia est enim sol & luna & stellæ: cui dictū est: Speciosa sicut luna: electa sicut sol. Ab hac a doratur Ioseph noster in hoc mundo velut in aegypto ex huiusmodi sublimatus. Nam illum Ioseph mater certe a dorare non potuit: quæ ante defuncta est quæ Iacob venisset ad filium: & illius semini prophetici veritas adimplenda Christo domino feruaretur. Quando enim sol obscurabitur & luna non dabit lumen suū: & stellæ cadent de celo: & virtutes celorum commouebuntur: sicut ab his duobus euangelistis hic locus commemoratus est: ecclesia non apparebit impiis tunc persecutoribus ultra modum seruientibus: & remoto timore tanquam ardentem mundi felicitate dicentibus: Pax & securitas: tunc stellæ cadent de celo & virtutes celorum commouebuntur: quoniam multi qui gratia fulgere videbantur: per frequentibus cedent & cadent: & quidam fideles firmissimi turbabuntur. Idem autem secūndū Matthæū & Marcum: post tribulationē dierum illorū dicitur hoc futurū: non quia transacta ita illa persecutione acciderit ista: sed quia præcedet tribulatio: & tunc sequatur quorūdam defectio: & quia per omnes dies illos ita fiet: propterea post tribulationē dierum illorū: sed tamen in eisdem diebus fiet. Quod ergo dictū est secūndū Lucam: Et in terris pressuræ gentium: gētes voluit intelligi: non pertinentes ad semē Abrahæ: in quo benedicuntur omnes gētes: sed gētes quæ ad finitram itabūt: quando cōgregabūtur ante iudicem viuorum & mortuorū omnes gentes. Vtrique pars enim erit in omnibus gētibus: vna quæ premat: altera quæ premat. Vna quæ dicat: Pax & securitas: altera in qua sol obscurat: & non det luna lumē suū: & de qua cadent stellæ: & in qua virtutes celorum moueantur: & tūc videbit filium hominis veniētem in nube cum potestate magna & maiestate. Quod video duobus modis accipi posse: Siue in ecclesia tanquam in nube veniētem: sicut etiā nūc venire non cessat: secūndū id quod ait: Ammodo videbitis filium hominis sedētem a dextris virtutis: & veniētem in nubibus caeli: Sed ideo tūc cū potestate magna & maiestate: quia maior potestas & maiestas illius apparebit sanctis: quibus magnā virtutem dabit ne tanta persecutiōe vincantur: Siue in corpore suo in quo sedet ad dextram patris: in quo etiā mortuus est: & resurrexit: & ascendit in celū: secūndū quod scriptum est in actibus apostolorū: His dictis nubes suscepit eum & sublat⁹ est ab eis. Et quia illic etiā dictū est ab angelis: Sic veniet quomodo eū videtis euntem in celum: merito credendus est: non solum in eodem corpore verū etiam in nube vēturus: quoniam sic veniet sicut abiit: & nubes cum suscepto abeunt. Sed horum duorū quid hic potius legendū sit iudicare difficile est. Promptior quidē sensus est: & quisque cū audierit vel legit: Et tūc videbit filium hominis veniētem in nube cū potestate magna & maiestate: ipsum prorsus accipiat eius aduentū: non per ecclesiā: sed per se ipsum: quando vēturus est ad viuos & mortuos iudicandos. Sed quoniam scripturæ scrutandæ sunt: nec earum superficie debemus esse contenti: quæ ad exercitationē nostrā ita modificate sunt: ut altius se penetrari velint: diligenter sunt inspicienda sequētia. Cum enim dixisset: Et tūc videbit filium hominis veniētem in nube cum potestate magna & maiestate: adiunxit atque ait: His autem fieri incipientibus: respicite & leuate capita vestra: quoniam appropinquat redemptio vestra. Et dixit illis similitudinē: Videte ficulneam & omnes arborese: quod producant iam ex se fructus: scitis quoniam prope est aestas: ita & vos cum videritis hæc fieri: scitote quoniam prope est regnū dei. Cum ergo dicit: Cū videritis hæc fieri: quæ intelligere poterimus: nisi ea quæ supra commemorata sunt: In his est autē etiā quod ait: Et tūc videbunt filium hominis veniētem in nube cum potestate magna & maiestate. Proinde etiā hoc cum visum fuerit: non iam erit regnū dei: sed erit prope. Hunc ordinē videmus & duos alios euangelistas tenere. Apud Marcum enim

Cant. 6.

Luc. 21.

Matth. 26.

Act. 1.

Luc. 21.

X

Y

Z

cum dictum esset: Et virtutes quæ sunt in caelis movebuntur: Et tunc (inquit) videbunt filium hominis venientem in nubibus cum virtute multa & gloria: Deinde subiungit: qd Lucas non dixit: Et tunc mittet angelos suos & congregabit electos suos a quatuor ventis: summo terræ vsq; ad summum celi. Tunc qd ille de ficu & de aliis arboribus: iste de sola ficu ponet. A ficu aut discite inquit parabolam: cum iam ramus eius tener fuerit: & nata fuerit folia: cognoscetis quia in proximo fit aestas: sic & vos cū videritis hæc: scietote qd in proximo fit oltis. Quid est: Cum videritis hæc fieri: nisi ea quæ supra dixit? In quibus est etiam illud qd ait: Et tunc videbunt filium hominis venientem in nubibus cū virtute multa & gloria. Et tunc mittet angelos suos: & congregabit electos suos. Non itaq; tunc erit finis: sed tunc erit in proximo. An dicendum est: nō omnia quæ supra commemorata sunt esse intelligendarybi ait: Cū videritis hæc fieri: sed aliqua eorū: hoc videlicet excepto quod dictum est: Et tunc videbunt filium hominis venientem: & ipse quippe finis erit: nō tunc proximus erit. Sed Matthæus aperuit: nullis exceptis esse accipiendum: qd positū est: Cū videritis hæc fieri. Nam & apd ipsum cum dictū esset: Et virtutes celorum movebuntur: & tunc apparebit (inquit) signum filii hominis i celis: & tunc plangent omnes tribus terræ: & videbunt filium hominis venientem in nubibus celi in virtute multa & maiestate: & mittet angelos suos cum tuba & voce magna: & congregabunt electos ei? a quatuor ventis: summis celorum vsq; ad terminos eorū. Ab arbore autem fici discite parabolam: Cum iam ramus eius tener fuerit: & folia nata: scitis quia prope est ætas. Ita & vos cū videritis hæc: scietote quia prope est in Ianuis. Tunc ergo scimus prope esse cum viderimus: non aliqua eorum: sed hæc omnia: in quibus hoc est: qd videbitur filius hominis veniens: & mittet angelos suos: & de quatuor mundi partibus: id est de toto orbe terrarum congregabit electos suos. Qd tota hora nouissima facit: veniens in suis mēbris tanq; in nubibus: vel in tota ipsa ecclesia quod est corpus ei? tanq; in nube magna: fructificante atq; crescēte in vniuerso mōdo: ex quo cepit prædicare & dicere: Agite poenitentia: appropinquant enim regni celorū. Ita vt collata quæ ab his tribus euangelistis dicta sunt de eius aduentu: diligentius inter se collata atq; discussa: inueniantur ad hoc pertinere: qd quotidie venit in corpore suo: qd est ecclesia. De quo aduentu suo dixit: Ammodo videbitis filium hominis sedentem a dextris virtutis: & venientem in nubibus celi. Exceptis his locis: vbi ab eo ille aduentus vltimus in se ipso quādo est vniuersi iudicaturus: & mortuos: ita promittitur vt propinquare dicatur. Et qd in vltimo sermonis scdm Matthæum ipse omnino aduentus euidenter exprimitur: cuius superius quibusdam signis propinquitat intelligenda monstratur. Ad hoc quippe apud Matthæum sermo ipse concluditur: Cum autem venerit filius hominis (inquit) in maiestate suæ & omnes angeli cum eorum sedeant super sedem maiestatis suæ: tunc congregabuntur ante eum omnes gentes: & cetera vsq; ad illud: vbi ait: Et ibunt hi in supplicium æternū: iusti aut in vitam æternam. Hoc enim nullus ambigit de Christi aduentu nouissimo: & de fine sæculi prædictum fuisse. Nam & illas quinq; & quinq; virgines: non defuerunt qui non contempnibili disputatione docere voluerint: ad hunc eius aduentum qui nunc fit per ecclesiam: pertinere. Sed hæc non sunt temere pollicendane aliquid occurrat qd valide contradicat: præsertim quia in talibus diuinorum eloquiorū obscuritatibus quibus nostras intelligentias deo placuit exercere: non solum alius alio mouetur acutius eorum qui scripturas sanctas non improbabiler tractant: sed etiam quilibet vnus illorum aliquando minus: aliquando melius intelligit. Nescio tamen vtrum inueniri aliquid certius in hac questione possemus: (si vlla ratione seu subtilitate possemus) illud quod in epistola priore iam posuimus: quando euangelio mundus vniuersus impleretur. Quoniam enim putat venerabilitas tua: iam hoc per ipsos apostolos factum: non ita esse certis documentis probatū. Sunt enim apud nos: hoc est in Africa: barbaræ innumerae gentes: in quibus nondū esse prædicatum euangelium: ex his qui ducuntur inde captiui: & romanorum seruitutis iam miscentur: quoti die nobis addicere in promptu est. Pauci tamen anni sunt: ex quo quidam eorum tantissimi atq; paucissimi: qui pacati romanis finibus habent: ita vt habeant reges suos: sed super eos præfecti a romano constituuntur imperio: & illi ipsi eorum præfecti christiani esse ceperunt. Interiores autem qui sub nulla sunt potestate romana: prorsus nec religione christiana in suorum aliquibus detinentur: neq; vilo modo recte dici pōt istos ad promissionem dei non pertinere. Non enim romanos: sed omnes gentes dñs semini Abrahæ: media quoq; iuratione: promissit. Ex qua promissione iam factū est: vt nōnullæ gentes quæ nō tenentur ditione romana: recipere euangelii: & adiungeretur ecclesiæ: qd fructū

Marc. 13.

Matth. 24.

Matth. 24.

Matth. 26.

Matth. 25.

& tus impleretur. Quoniam enim putat venerabilitas tua: iam hoc per ipsos apostolos factum: non ita esse certis documentis probatū. Sunt enim apud nos: hoc est in Africa: barbaræ innumerae gentes: in quibus nondū esse prædicatum euangelium: ex his qui ducuntur inde captiui: & romanorum seruitutis iam miscentur: quoti die nobis addicere in promptu est. Pauci tamen anni sunt: ex quo quidam eorum tantissimi atq; paucissimi: qui pacati romanis finibus habent: ita vt habeant reges suos: sed super eos præfecti a romano constituuntur imperio: & illi ipsi eorum præfecti christiani esse ceperunt. Interiores autem qui sub nulla sunt potestate romana: prorsus nec religione christiana in suorum aliquibus detinentur: neq; vilo modo recte dici pōt istos ad promissionem dei non pertinere. Non enim romanos: sed omnes gentes dñs semini Abrahæ: media quoq; iuratione: promissit. Ex qua promissione iam factū est: vt nōnullæ gentes quæ nō tenentur ditione romana: recipere euangelii: & adiungeretur ecclesiæ: qd fructū

- car & crescit in vniuerso mundo. Adhuc enim habet quo crescat: donec fiat quod de Christo in Salomonis figura prophetatum est: Dominabitur a mari vsq; ad mare: & a flumine vsq; ad terminos orbis terrarum. A flumine scilicet vbi baptizatus est: quia inde coepit euangelij prædicari. A mari autem vsq; ad mare: totus est orbis cum omnibus gentibus: quoniam mari oceanus cingitur vniuersus. Quomodo autem implebitur aliter illa propheta: Omnes gentes quoque fecisti venient & adorabunt coram te domine! Non enim de locis suis migrando venient: sed in locis suis credendo. De credentibus quippe dominus dixit: Nemo potest venire ad me: nisi datum fuerit ei a patre meo. Propheta autem dicit: Et adorabunt eum vniuersusq; de loco suo omnes insule gentium. Omnes insule dicit: tanq; diceret etiam omnes insule: hinc ostendens q; nulla pars relinquatur orbis terrarum: vbi non sit ecclesia: quando nulla relinquitur insula: rum: quarum nonnullæ etiam in oceano sunt constitutæ: & quasdam earum euangelium iam suscepiisse didicimus. Atq; ita & in insulis singulis quibusq; impletur qd dictu est. Dñabitur a mari vsq; ad mare: quo vnaq; insula cingitur: sicut in vniuerso orbe terrarum: quæ tanq; omniū quodammodo maxima est insula: quia & ipsam cingit oceanus: ad cuius littora in occidentalibus partibus ecclesiam peruenisse iam nouimus: & quocunq; littorum eius nondū peruenit: puenit tunc est vtiq; fructificando atq; crescendo. Si ergo quia prophetia veritatis mētiri nō pōt: necesse est vt oēs gētes quotquot fecit de⁹ adorēt eū: qūo adorabunt ei nisi inuocēt eū! Qūo autē inuocabūt in quē nō crediderūt! Aut qūo credēt ei quē nō audierūt! Quō autē audiet sine p̄dicatōe! Aut quō p̄dicabunt nisi mitterant! Mittit enī angelos suos & cōgregat electos suos: a quatuor ventis: ad ab vniuerso orbe terrarum. In quibus ergo gentib⁹ nondū est ecclesia: oportet vt fiant: nō vt oēs q; ibi fuerint credant. Omnes enim gentes promissæ sunt: nō omēs hoīes oīm gentium. Non enim omniū est fides. Credit itaq; omnis gēs in omībus q; electi sunt ante constitutionem mūdī: in cæteris nō credit & credentes odit. Quomodo enim & illud implebit: Eritis odio omībus gentibus ppter nomen meū: nisi in omībus gentib⁹ sint: & q; oderint: & quos oderint! Quo pacto igit ab aplīs est p̄dicario ista cōpletur: qñ adhuc vsq; sunt gētes: qd certissimū est nobis: in quibus modo coepit & in quib⁹ nondū coepit impleri! Nō itaq; sic dictū est aplīs: Eritis mihi testes in Hierusalē & in tota iudea & Samaria & vsq; in extremū terræ: tanq; ipsi soli quidam recte loquebatur ppter mun⁹ fuerint impleturi: sed sicut eis solis videretur dixisse quod dixit: Ecce ego vobiscum sum vsq; in consummationem sæculi: qd tamen eū vniuersæ ecclesiæ promissæ: quæ aliis morientibus aliis nascentibus hic vsq; in sæculi consummationem futura est: q; non intelligat: sicut eis & illud ait quod ad eos omniū non pertinet: & tamen sic dictum est: tanq; ad solos etiam pertineret. Cum videritis hæc oīa: scitote quia prope est īianuis! Ad quos enim hoc pertinet: nisi ad eos qui in carne tunc erunt cum omnia complebuntur! Q;tomagis illud qd ex magna parte per eos agendum fuit: quīs & posteris eorum eadem actio seruare! Qd autē dixit apls: Nunquid non audierunt: In omnē terram exiit sonus cordis: & in fines orbis terræ: verba cordis: quīs locutus sit præteriti temporis verbis: tamē qd futurū fuerat dixit: nō qd iam factum atq; completū: sicut ipse propheta quo vsus est teste non ait: In omnem terrā exiurus: sed exiit inquit sonus eorum: quod vtiq; nondum factum erat. Quale est etiam illud: Foderunt manus meas & pedes meos: qd tam longe postea actum nouimus. Sed ne istas tñ ppheticas locutiones non & apostolicas fuisse credamus: nonne idem Apostolus ait: Quæ est ecclesia dei viui columna & firmamētū veritatis! Et sine dubio magnū est pietatis sacramentū: quod manifestatum est in carne: iustificatum est in spiritu: apparuit angelis: prædicatum est in gentibus: creditum est in mundo: assumptum est in gloria. Nempe manifestum est hoc qd in extremo posuit: etiam nunc nondum esse completum: quantomagis tunc quando ista dicebantur! Ecclesia quippe tunc assumetur in gloria: quando dicitur: Venite benedicti patris mei percipite regnum: & tamen tanq; factum fuisset: dictum est qd certo sciebat futurum. Multo minus mirādum est: q; etiam verbis præsentis temporis vsus est in eo quod illū identidem dixisse memorasti: Propter spem quæ reposita est nobis quam ante audistis in verbo veritatis euangelij: quod aduenit in vos: sicut & in omni mundo est fructificans & crescens: quīs euangelium nondum tenebat vniuersum: sed fructificare illud in vniuerso mundo dixit & crescere: vt ita significaret: quousq; fuisset fructificando & crescendo venturum. Si ergo latet quando ecclesia fructificante atq; crescente vniuersus omnino a mari vsq; ad mare orbis implebitur: proculdubio latet quando finis erit: ante quippe non erit. Vt autem tibi tanq; sancto homini dei & syncretissimo fratri aperiam de hac questione quod sentiam: error quidem

in vtroq; vitandus est:quantū ab homine vitari potest:siue citius siue tardius q̄ futurum est: dominus venturus esse credatur.Sed mihi quisq; non videtur errare cū aliquid nescire se sciat: sed cum se putat scire quod nescit.Remoueamus itaq; de medio seruum illum malum:qui dicens in corde suo:Moram facit dominus meus venire:dominatur cōseruis suis:& ebriosis cōuiuando miscetur.Iste quippe proculdubio domini sui odit aduentum.Quo seruo malo remoueo:constituamus ante oculos tres seruos familiam dominicam diligenter sobrijs tractantes: aduentum domini sui firmiter desyderantes:vigilanter expectantes:fideliter amantes.Si vn⁹ eorum citius:alter tardius dominum putat esse venturum:tertius vero suam de hac re ignorantiam confitetur:q̄q; omnes consonent euangelio:quia omnes diligunt manifestationē domini: & eam desyderant & vigilanter expectant: videamus tamen quis amplius consonet. Vnus dicit:vigilemus & oremus:quia citius venturus est dominus. Alter dicit:vigilemus & oremus:quia breuis & incerta est vita:quis tardius vēurus sit dñs. Tern⁹ dicit:vigilem⁹ & oremus: q̄a & breuis & incerta est ista vita: & nescimus tempus quando venturus est dominus.Euangelii dicit: Videte:vigilate:& orate:nescitis enim quādo tēpus sit.Obsecro te quid aliud dicere audimus hūc tertii q̄ qd dicere audimus euangelium? Omnes quidē prę desyderio regni dei hoc volute esse verum quod putat primus:sed hoc secundus negat: tertius vero non negat aliquid horum:sed ignorare se fatetur quis verum dicat illorum. Proinde si hoc factum fuerit quod prędixerat primus:gaudebunt cum illo secundus & tertius. Omnes enim manifestationem domini diligunt.Exultabunt itaq; citius venisse quod diligunt.Si autem factum non fuerit:& apparere cōperit hoc potius esse verum quod dicebat secundus:metuendum est ne inter ipsas moras perturbentur:qui crediderant quod dixerat primus:& incipiat domini aduentum non tardum putare sed nullum:qui vides quantus sit interitus animarū. Qz si tantę fidei fuerint: vt se ad secundi prędicta conuertant:& dominum etiam tardērem fideliter & patienter expectent:abundant tamen opprobria & insultationes atq; irrisiones inimicorum multos infirmos a christiana fide auerrentium:dicēdo tam fallaciter eis regnū esse promissum:q̄ fallaciter dicebatur cito esse venturum. Qui autem credunt quod secundus dicit:tardius dominum esse venturū:si falsum fuerit inuentum:citius domino veniente: nullo modo qui ei crediderant turbabuntur in si desed inopinato gaudio perfruentur. Quapropter qui dicit dominum citius esse venturum:optabilis loquitur:sed periculose fallitur. Vtinā ergo sit verum:quia erit molestum si non erit verum. Qui autem dicit dominū tardius esse venturum:& tamen credit: sperat: amat eius aduentum: profecto de celeritate eius: etiam si fallitur:feliciter fallit.Habebit enim maiorē patientiā si hoc ita erit: maiorē lætitiā si nō erit. Ac per hoc ab eis qui diligunt manifestationē dñi:ille auditur suauis:iste creditur turr⁹. Qui autē quid horū sit verum ignorare se confitetur:illud optat:hoc tolerat:in nullo eorū errat:ga nihil eorum aut affirmat aut negat.Obsecro te vt me talem non spernas:quia & ego te diligo id affirmantem quod verum esse desydero:& tanto magis nolo fallaris:q̄tomagis amo quod polliceris:& quātomagis video periculosum si falleris.Da veniam si onerosius fui sanctis sensibus tuis. Quāto enī rari⁹ puenit:rāto me tecū saltē per literas loqui dī utri⁹ delectauit.

Sancti Augustini ad Eudoxium abbatē Insulę Caprarie:& qui cū eo sunt fratres: exhortā tis vt memores sui & fratrum suorum sint in orationibus:Atq; vt officia ecclesiastica ita sub eant:vt nega auidā elatione affectassent:q̄ blandiente desidia respuere videant: admonētis.

Epistola.LXXXI.

B Omīno dilecto & exoptatissimo fratri & cōpredytero Eudoxio & qui tecum sunt fratribus: Augustinus & qui mecū sunt fratres:in domino salutem. Quando quietem vestram cogitamus quā habetis in Christo:et iā nos quis in laboribus variis aspersisq; versetur: vestra charitate requiescimus? Vnū enim corpus sub vno capite sumus:vt & nos i vobis negotiosi & vos in nobis otiosi simus:Quia si patitur vnum membrum:compariuntur omnia membra. Admonemus ergo & petimus & obsecram⁹ p Christi altissimā hūilitatē & misericordissimā celsitudinē:vt nostri memores sitis:in sanctis orationib⁹:quas vos vigilantes & magis sobrias habere credimus. Nostras enim sepe fauciat & debilitat caligo & tumult⁹: secularium adōnis:quas etī nostras non habemus:eorum tamen qui nos angariant mille passus:& iubemur ire cum eis alia duocante nobis ingeruntur: vt vix respirare possimus. Crederentes tamen q̄ ille in cuius conspectu intrat gemitus compeditorum: perseverantes nos

Luc.12.

Marci.13.

1.Cori.12.

Matth.9.

18.q.i.vos
aut fratres

Prouerb.4.

in eo ministerio: in quo dignatus est collocare cum promissa mercede adiutantibus orationi
bus vestris ab omni angustia liberabit. Vos autem fratres exhortamur in domino: vt propo-
sum vestrum custodiatis: & vsq; i finem perseueretis. At si qua opera vestra mater ecclesia de-
siderabit: nec elatione auida suscipiatis: nec blandiente desidia respuatis: sed miti corde obte-
peretis deo: cum mansuetudine portantes eum qui vos regit: qui dirigit mites in iudicio: qui
docet mansuetos vias suas. Nec vestrum otium necessitatibus ecclesie preponatis: Cui partu-
rienti si nulli boni ministrare vellent: quomodo nasceremini non inueniretis. Sicut autem in-
ter ignem & aquam tenenda est via: vt nec exuratur homo nec demergatur: sic inter apicem
superbie & voraginem desidijs iter nostrum temperare debemus: sicut scriptum est: Non des-
clinantes neq; ad dextram neq; ad sinistram. Sunt enim qui dum nimis timent ne quasi in dex-
teram rapti extollantur: in sinistram lapsi demerguntur. Et sunt rursus qui dū nimis se au-
ferunt a sinistram: ne torpida vacationis mollitie forbeantur: ex altera parte iactantie fastu con-
rupti atq; consumpti in fauillam fumiq; vanescunt. Sic ergo dilectissimi diligite otij: vt vos
ab omni terrena delectatione refrēnetis: & memineritis nullum locum esse: vbi non possit la-
queos tendere qui timet ne reuelemus ad deum: & inimicum omnium bonorum cuius capti-
ui fuimus iudicemus: nullamq; nobis esse perfectam requiem cogitemus: donec transeat in sa-
cra: & iudicium iusticia cōuertatur. Item cum aliquid strenue atq; alacriter agitis & im-
pigre operamini: siue in orationibus: siue in elemosinis: vel tribuere aliquid
indigentibus: vel dormantes iniurias: sicut & deus in christo donauit nobis: siue edomantes pa-
nicolas cōsuetudines: castigantesq; corpus: & seruicui subiacientes: siue sufferentes tribula-
tionem: & ante omnia vos ipsos inuicem in dilectione. Quid enim suffert qui fratrem non sus-
ferit? Siue prospicientes altitiam atq; insidias tentatoris: & scuto fidei iacula eius ignita re-
pellentes & exinguentes: siue cantantes & psallentes in cordibus vestris domino: vel vocibus
a corde non dissonis: omnia in gloriam dei facite: qui operatur omnia in omnibus: ita seruens
respiritu vt in domino laudetur anima vestra. Ipsa est enim actio recti itineris: que oculos sem-
per habet ad dominum: quomodo ipse euellat de laqueo pedes. Talis actio nec frangitur nego-
tione: nec frigida est otio: nec turbulenta: nec marcidia est: nec audax: nec fugax: nec preceps: nec
facies. Hęc agite & deus pacis erit vobiscum. Nec importuni me existimet charitas vestra: ga-
vobis vel per epistolam loqui volui. Non enim hoc vos mouit quod vos non arboris facere:
sed credidi me non parum commendari deo a vobis: si ea quę munere illius facitis: cum allo-
cationis nostrę memoria faciatis. Nam & ante iam fama & nunc fratres qui venerūt a vobis:
Eustachius: alias Eustasius: & Andreas: bonum christi odorem de vestra sancta conuersatione
ad nos attulerunt. Quorum Eustasius in eam requiem pręcessit: quę nullis fluctibus sicut in
sula runditur: nec captiuiam desiderat: quia nec cilicio iam quærīt indol.

2. Cor. 13.

Beati Augustini ad Largum: vt fallaces suauitates huius sæculi & vanos eiusdem appeti-
tus & amores contemnat: admonentis.

Epistola.LXXXII.

Nomino insigni & prestatissimo & desiderantissimo filio Largo: Augustin⁹ D
in domino salutem. Accepi literas eximieratis tuę quibus me ad te peris vt
scriberem. Quid quidem non desiderares: nisi & hoc quod me posse scribere exi-
stimaſti: grati haberes atq; iucundū. Id autē est vt vana sæculi huius si in ex-
pecta concupisti: experta cōtemnas. Fallax est enim in eis suauitas etiam &
instructuosus labor & perpetu⁹ timor & periculosa sublimitas: iniurium sine
prudencia: & finis cum penitencia. Ita se habent omnia quę in ista mortalitatis erumna cupi-
dius q̃ prudentius appetitur. Alia est autē spes piorū: alius laboris fruct⁹: alia periculorū mer-
ces. Nā in hoc mūdo nō timeret: nō doleret: nō laboraret: nō periclitari: possibile est. Sed pluri-
mū interest qua causa: qua expectatiōis quo termino ista quisq; patiarur. Ego quidē cū amato-
res sæculi hui⁹ sicut necesse q̃ possit esse ad eorū animos sanādos opportuna sapiētia: Quā-
do enī res velut p̃sp̃eras habent: fastu respuūt salubres monitus: & quasi anilem reputant cō-
tilenam. Q̃ si autē in aduersis agūt: magis cogitāt euadere: vti ad p̃sens agitur: q̃ capere vnde
curētur: & vnde perueniāt vbi angī omnino nō possint. Aliquādo tñ quidā cordis aures admo-
uent atq; adhibent: veritatarius inter prospera: crebrius inter aduersa: sed tñ pauci sunt. Ita
enim prædicti sunt: inter quos te esse cupio: quia veraciter diligis: dñe insignis & p̃stantissime
ac desideratissime fili. Hęc admonitio tibi sit mea salutatio: quia et si te deceptis talia perpeti

qualia prulisti nolo: plus tñi doleo hęc ipsa te sine aliqua in meli⁹ vitę mutatiōe fuisse ppeffum.

Beati Augustini ad Crysinum: illum propter impatientem moerorem amissionis rerū temporaliū: et stultam eius propemodum desperationem increpantis: & ad meliora exhortātis.

Epistola. LXXXIII.

Omino vere ac merito charissimo & p̄dicando fratri Crysin: Augustinus in domino salutem. Rumor ad me detulit (deus faciat vt non sit) sic te animo perturbatum: vt multum miter prudentiam tuā & christianū animū parum cogitare: rerū terrenarum conditionem nullo modo equari posse cęlectibus: vbi cor nostrum & spes nostra collocanda est. Vt cordate: nūquid aut totum bonum tuum in his rebus erat: quas nūc videris amittere? Aut tam magnū bonum illa deputabat: vt eo subactō sic tenebrascat mēs nimia tristitia: quasi lumen eius non deus: sed terra sit? Audiui enim (iam dixi deus faciat vt saluum audierim) q̄ tibi manus etiam velles inferre: quod melius non credo: aut ascendisse in cor tuum: aut exiisse de ore tuo. Sed tamen quia ita perturbatus es: vt hoc de te dici poterit: grauius de te cōtra status: hoc literarum alioquo putauī consolandam charitatem tuā: q̄q̄ non dubitem dominum deum nostrum in corde tuo loqui meliora. Noui enim q̄ pio studio semp̄ audieris verbum eius. Erige itaq̄ animū frater i Christo charissime: deus noster nō perit a suis: nec perdet suos: vult autem monere nos: q̄ sint hęc fragilia & incerta: quę nimis diligunt homines: vt solutiamus ab eis vinculum cupiditatis: per quod implicatos nos trahunt: vt totum atq̄ totum nostrum cōsuefaciam⁹ in eū currere: in quo nulla damna timeam⁹. Ipse te hortatur p̄ ministris nostris: viriliter cogites te fidelē esse christianū: & eius redemptū esse sanguine: qui nō solum etiam sapientia: sed etia per mala p̄sentia: docuit nos tēperatē p̄spera seculi huius cōtemnere: & fortiter aduersa tolerare: eius felicitatis mercē pollicens quā nemo possit a nobis auferre. Scripsi sane etia ad virū laudabilem comitē: quam epistolā in tuo arbitrio si dare velis. Nā p̄ quē dē nō dubito deesse nō posse (adiuuare dño) vel ep̄m vel p̄byterū vel quēlibet.

Beati Augustini ad Cāsū: scripta sua familiariter illi cōmendantis: & simul quid in his sentire: aut cui ascribere debeat: declarantis.

Epistola. LXXXIII.

Aio Augustin⁹. Vt abs te abcessim⁹: dici nō pōt quāta suauitate nos p̄fuderit recordatio tuā: ac sepe pfundat. Recolim⁹ enī ardorē inquisitionis tuę: cū esset mirabilis: nō fuisse perturbatā modestiā disputatī. Nā neq̄ flagrat⁹ p̄contatē: neq̄ transgredi⁹ audientē: quę facile inueni. Vellem itaq̄ tecū multū loq̄: Nō enī multū esset: q̄ntūcūq̄ eēt si tecū loquerer. Sed quia difficile ē qd opus est causas q̄rere: Prorsus diffīcile est. Erit fortasse aliqui faciliū iūuare de⁹ velle: nūc certe aliud ē. Dedi ergo negotiū fratri: p̄ quē lras misi: vt oīa nra legēda p̄beat prudētissimę charitati tuę. Nō enī aliqd meū iculcabī luto: Noui enī qd benignitatē in nos aio gerat: q̄ tē lecta p̄baueris: vera p̄videris: nostra eē nō pures: nisi q̄a data sūt: eoḡ te cōuertas licet: vnde tibi quoq̄ est vt ex p̄bares datū. Nemo enī quod legit: in codice ipso cernit verū eē: aut in eo qui scripserit: sed i seipso poti⁹. si ei⁹ menti quoddā nō vulgariter cādidiū: sed a sepe corpis remotissimū lūmē veritatis imp̄fū est. Qz si falsa aliq̄ atq̄ i probāda cōperis: de hūano nubilo irrorata scias: & ea vere nostra eē dubites. Hortaret autē te ad q̄rēdū: nisi videre mihi videret hīaria qdā ora cor dīs tui. Hortaret etia vt qd verū cognoueris viriliter teneas: nisi p̄faceris euidētissimū robur animi & cōsili tui. Torū enī se mihi breui tpe discussis cor poris tegumētis qd in te viuit aperuit. Neq̄ villo modo sruerit dñi nostri misericordissima p̄tidentia: vt catholico christi gregi tu vir tam bonus & egregie cordatus alienus sis.

Sācti Augustini ad Cōsentiū: de trib⁹ ḡnib⁹ rerū q̄ videntur. Vnū corporaliū: Scdm̄ simile corporaliū: Tertiū ab vtroq̄ discretū: quo ipa sola trinitas videt⁹: & qdā pulchra de ipa trinitate p̄tractātis.

Epistola. LXXXV.

Augustinus. Cōsentiō. Cogitationis carnalis cōpōnē vniūq̄ signētū: vbi vera nō labefactare sc̄ipit: cōtinuo illo int⁹ a diuine atq̄ illuminatę: cū talibus dolis in cordib⁹ nostris habitare nō vult: ita cōfringere atq̄ a fide nra quo dāmodo excutere festinam⁹: vt ne puluerē qd vili phantasmā illie remanere pariamur. Quāobrē nisi rationē disputationis: qua foris cōadmonitū ipa intrinsec⁹ vritate lucere hac falsa cē p̄spiciam⁹: si deus in corde nostro an-

tecessisset: quæ nos induceret pietate: incassum quæ vera sunt audiremus. Ac per hoc quoniam id quod ad eam pertinebat fides egit: ideo subsequens ratio aliquid eorum quæ inquirebat invenit. Fallax itaque ratio: non solum ratio vera: quæ id quod credimus intelligimus: verum etiam fides ipsa rerum nondum intellectarum: sine dubio præstenda est. Melius est enim quævis nondum visum credere quod verum est: quam putare te verum videre quod falsum est. Habet namque fides oculos suos: quibus quodammodo videt verum esse quod nondum videt: & quibus certissime videt nondum se videre quod credit. Porro autem qui vera ratione iam quod tantummodo credebatur intelligit: profecto præponendus est ei qui cupit adhuc intelligere quod credit. Si autem nec cupit: & ea quæ intelligenda sunt: credenda tantummodo existimat: cui rei fides proficit ignota. Nam pia fides sine spe & sine charitate esse non vult. Sic igitur homo fidelis debet credere quod nondum videt: ut visionem & speret & amet. Et visibilibus quidem rerum præteritarum quæ temporaliter transierunt sola fides est: quoniam non ad hoc videnda sperantur: sed facta & transacta creduntur: sicut est illud: quod christus semel pro peccatis nostris mortuus est & resurrexit: nec iam moritur: & mors ei ultra non dominabitur. Ea vero quæ nondum sunt sed futura sunt: sicut nostrorum spiritualium corporum resurrectione creduntur: ut etiam videnda sperentur: sed ostendi modo nullo possunt modo. Quæ vero ita sunt ut neque prætereant neque futura sint: sed æterna permaneant: partim sunt invisibilia: sicut iustitiae: sicut sapientia: partim visibilia: sicut christi immortale iam corpus. Sed invisibilia intellecta conspiciuntur: ac per hoc & ipsa modo quodam sibi congruo videntur: & cum videntur multo certiora sunt quam quæ corporis sensus attingit: sed ideo dicuntur invisibilia: quia oculis istis mortalibus videri omnino non possunt. At illa quæ visibilia sunt permanentia: possunt si ostenduntur etiam his mortalibus oculis conspici: sicut se discipulis post resurrectionem dominus ostendit: sicut etiam post ascensionem apostolo Paulo & Stephano diacono. Proinde ista visibilia permanentia credimus: ut etiam si non demonstrantur: speremus ea nos quandoque visuros. Nec ea te nemur ratione intellectusque comprehendere: nisi ut ea quia visibilia sunt ab invisibilibus distinctius cogitemus: & cum cogitatione qualia sint imaginamur: satis utique novimus ea nobis nota non esse. Nam & Antiochiam cogito incognitam: sed non sicut Carthaginem cognita. Illa quippe visionem cogitatio mea fingit: hanc recolit: nequaquam tamen dubito siue quod de illa te subis multis: siue quod de ista meis aspectibus credidi. Iustitiam vero & sapientiam & quicquid eiusmodi est: non aliter imaginamur: aliter cõvenimur: sed hæc invisibilia simplici mentis atque rationis intentione intellecta conspiciamus sine vllis formis & molibus corporalibus: sine vllis lineamentis figurisque membrorum: sine vllis localibus finibus: sine spaciis infinitis. Ipsamque lumen quo cuncta ista discernimus: In quo nobis satis apparet: quid credamus incognitum: quid cognitum: te iam musquam formâ sensu corporis recordaremur: quia cogitatione fingamus: quid corporis sensus attingit: quid imaginetur animus simile corpori: quid certum & omnium corporum dissimilium intelligentia contempletur. Hoc ergo lumen ubi hæc cuncta diiudicantur: non utique sicut huius solis & cuiusque corporei luminis fulgor per localia spacia: circa quod diffunditur: mentemque nostram quasi visibili candore collustrat: sed invisibiliter & ineffabiliter: & tamen intelligibiliter lucet: tamque nobis certum est: quam nobis efficit certa quæ & deum ipsum cuncta conspiciamus. Cum igitur etiam sint rerum genera quæ videntur: Vnum corporalium: sicut hoc cælum & terra: & quicquid in eis corporeus sensus cernit & tangit. Alterum simile corporalibus: sicut sunt ea quæ spiritu cogitata imaginamur: siue recordata vel oblata quasi corpora cõveniamur. Unde sunt etiam visiones quæ vel in somnis: vel in aliquo mentis excessu his localibus quietatibus ingeruntur. Tertiū ab utroque differet: quod neque sit corpus neque habeat vllam similitudinem corporis: sicut est sapientia: quæ mente intellectu conspicitur: & in cuius luce de his omnibus veraciter iudicatur: In quo istorum genere credendum est esse istam quam nosse volumus trinitatem. Profecto autem in aliquo: aut in nullo. Si in aliquo: eo utique quod est aliis duobus præstantius: sicut est sapientia. Quod si donum eius in nobis est: & minus est quam illa summa & incommutabilis: quæ dei sapientia dicitur: puto quod non debemus dono suo inferius cogitare donantem. Si autem aliquis splendor eius in nobis est: quæ nostra sapientia dicitur: quantumque eius per speculum & in æniignate capere possumus: oportet eam & ab omnibus corporum similitudinibus secernamus. Si autem in nullo istorum genere esse puranda est ista trinitas: & sic est invisibilis: ut nec mente videatur: multo minus de illa huiusmodi opinionem habere debemus: ut ea rebus corporalibus vel corporalium rerum imaginibus similem esse credamus. Non enim cor-

12. de Gess.
ad literam.
ca. 6. & 7.

1

porat pulchritudine molis aut magnitudine superans sed dissimilitudine aut disparitate naturae. Esti discreta est a cōparatione bonorum animi nostri: qualia sunt sapientia: iustitia: charitas: & cetera talia: quae profecto non mole corporis pendimus: nec eorū quasi corporeas formas cogitatione figuramus: sed ea quando recte intelligimus sine aliqua corpulentia vel similitudine corpulentiae in luce mentis aspiciamus: quanto est ab omnium qualitatū & quantitatū corpotalium cōparatione discretior: non eam tamen a nostro intellectu omnino abhorere apostolus restitit: ubi ait: Inuisibilia enim eius a cōstitutione mundi per ea quae facta sunt intellecta conspiciuntur: sempiterna quoque eius virtus ac diuinitas. Ac per hoc cum eadem trinitas fecerit & corpus & animam: sine dubitatione est utroque praeficior. Anima ita cōsiderata maxime humana & rationalis atque intellectualis quae ad eius imaginem facta est si cogitationes nostras & intelligentias non ulcerit: sed eius quod habet praecipuum: id est ipsam mentem atque intelligentiam mente atque intelligentia potuerimus apprehendere: non erit fortassis absurdum: ut eam ad suum quoque creatorem intelligendum ipsa adiuuante meditemur attollere. Si autem in seipsa deficit sibi succumbit: pia fide contenta sit quod diu peregrinatur a domino: donec fiat in homine quod promissum est: faciet illo qui potēs est (sicut ait apostolus) facere supra quod petimus aut intelligimus. Restat itaque ut ita credamus vnius substantiae trinitatem: ut ipsa essentia non aliud sit quam ipsa trinitas. Ad quā videndam quilibet in hac vita proficiamus: per speculum erit & in enigmate quod videbimus. Cum vero quod in resurrectione promittitur spiritale corpus habere coeperimus: siue illam mentem: siue mirabili modo: quoniam ineffabilis est spiritualis corporis gratia: & corpore videamus: non tamen per locorum interualum: nec in parte minore: in parte maiorem: quoniam non est corpus: & ubique tota est: pro nostra capacitate videbimus. Quod vero posuisti in epistola tua: videri tibi: vel potius quod videbatur tibi nihil viuum secundum substantiam inesse iustitiae: id eo quod te non posse adhuc deum id est viuente naturam iustitiae similem cogitare: quia iustitia sicut dicitur: non in se sed in nobis viuit: immo non potius secundum illam viuimus: ipsa vero per se iustitia nequaquam viuit. Ad hoc ut tibi ipse respondeas: illud inuere: utrum recte dici possit vitam ipsam non viuere: quia si viuat quicquid non falso dicimus viuere. Puto enim absurdum tibi videri: ut vitam viuat & vita non viuat. Porro si vita ipsa praecipue viuit: qua viuit omne quod viuit: recole obsecro quas dicit scriptura diuina animas mortuas: profecto inuenies in istis: impii: infideles. Nam licet per illas viuant corpora impiorum: de quibus dictum est: & mortui sepeliant mortuos suos: & ibi intelligentur etiam iniquae animae non esse sine aliqua vita: Non enim aliter ex eis possent corpora viuere: nisi quaecumque vitasque omnino animae carere non possunt: quia de immortales merito vocantur: non tamen ob aliud amissa iustitia dicuntur mortui: nisi quia & animarum licet immortaliter vita quaecumque viuientium verior & maior vita iustitia est tanquam vitarum: Quae cum sunt in corporibus: etiam ipsa corpora viua sunt: quae per se ipsa viuere nequeunt. Quapropter si animae non possunt nisi etiam in seipsis utcumque viuere: quia ex eis viuunt & corpora a quibus deserta moriuntur: quātomagis vera iustitia etiam in se ipsa viuere intelligenda est: ex qua sic viuunt animae ut hac amissa mortuae nuncupentur: quibus quantalacumque vita non desinant viuere: Ea porro iustitia quae viuit in se ipsa: pculdubio deus est: atque incommutabiliter viuit. Sic autem cum sit in se ipsa vita: etiam nobis sit vita cum eius efficiamur: ut cum participes: ita cum in se ipsa sit iustitia etiam nobis sit iustitia: cum ei cohaerendo iuste viuimus: & tātomagis minus iusti sumus: quātomagis illi minusve cohaeremus. Vnde scriptum est de vni genito filio deicum sit utriusque patris sapiētia atque iustitia: & semper in se ipso sitque factus sit nobis a deo sapiētia & iustitia: & sanctificatio: & redemptio. Vnde quāmodum scriptum est: Qui gloriatur in domino gloriatur. Quod quidē & ipse vidisti addendo atque dicendo: nisi forte nō hac humanę acquiras: sed illa quae deus est sola esse asseratur iustitia. Est plane ille summus deus vera iustitia: vel ille verus deus summa iustitia: quā profecto esurire & sitire debemus: ea nostra est in hac peregrinatione iustitia: & qua postea saturari ea nostra est in aeternitate plena iustitia. Non ergo deum nostrae iustitiae similem cogitemus: sed cogitemus nos potius tanto similiores deo quanto esse poterimus eius participatione iustiores. Si ergo canē dum est ne iustitiae nostrae similem putemus drum: quoniam lumen quod illuminat: in cōsporabilia ter excellentius est illo quod illuminatur: quātomagis cauere oportet ne aliquid inferius: & quod dammodo decoloratius cum esse credam quam est nostra iustitia: Quid est autem aliud iustitia cū in nobis vel quaelibet virtus qua recte sapiēterque viuatur: quam interioris hominis pulchritudo.

Ro. 1.

2. Cor. 5.
Eph. 3.

Matth. 9.

1. Cor. 1.
Vbi supra
& Hier. 9.
& 2. Cor. 10.

Roma.

do: Sic certe secundum hanc pulchritudinem magis quam corporis: sumus ad imaginem. Vnde nobis dicitur: Nolite conformari huic saeculo: sed renouamini in nouitate mentis vestrae: ad probandum vos quae sit voluntas dei: quod bonum & beneplacitum & perfectum. Si ergo non in mole neque in distantibus per loca sua partibus sicut corpora siue cernuntur siue cogitantur: sed in virtute intelligibili qualis est iustitia: mentem dicimus seu nouimus seu volumus pulchram & secundum hanc pulchritudinem reformamur ad imaginem dei: profecto ipsius dei qui nos reformauit & reformat ad imaginem suam: non aliqua mole corporea suspicanda est pulchritudo: eo quod iustorum mentibus credendus est incomparabiliter pulchrior: quo est incomparabiliter iustior.

e ieiunio sabbati
de alijs

Beati Augustini ad Casulanum: An liceat sabbato ieiunare: eleganter determinantis.
Epistola.LXXXVI.

Dilectissimo & desiderantissimo fratri & compresbytero Casulano: Augustinus in domino salutem. Nescio vnde sit factum: ut primis tuis literis meas non redderem: non tamen tui contemptu id me fecisse scio. Nam & studiis tuis & ipso sermone delector: itaque in ista gratia iuuenili proficere in verbo dei & abundare ad edificationem ecclesiae & opto & exhortor. Nunc vero scribis tuis alteris sumptis: quibus tibi tandem aliquando respondeam iure charitatis: in qua vni sumus: fraterno & aequissimo flagitis: differendum tuae dilectionis ulterius desiderium non putavi: & inter artificiosas occupationes meas suscepi isto me debito apud te absolvere. Quod ergo me consilis: vtrum liceat sabbato ieiunare? Respondeo: nulli modo liceret: profecto quadraginta continui dies: nec Moyses: nec Helias: nec ipse dominus ieiunasset. Verum ista ratione concluditur etiam dominico die non illicitum esse ieiunium. Et quisquis tamen hunc diem ieiunio decernendum putauerit: sicut quidam ieiunantes sabbatum obseruant: non paruo scandalo erit ecclesiae: Nec immerito. In his enim rebus de quibus nihil certi statuit scriptura diuina: mos populi dei vel instituta maior pro lege tenenda sunt. De quibus si disputare voluerimus: & ex aliorum consuetudine alios improbare: oritur interminata luctatio: quae labore sermocinationis cum certa documenta nulla veritatis infirmetur: vitio: cauendum est: ne tempestate contentionis serenitas charitatis obnubilet. Quod periculum vitare neglexit: cuius mihi proximam disputationem ut ei responderem: cum tuis prioribus literis existimaui esse mittendam. Non autem vsque adeo mihi spacia temporum larga sunt: ut ea refellendis singulis sententiis eius impendamus: aliis operibus magis urgentibus explicandis habeo necessaria: Sed eo quo te mihi in tuis epistolis ostendis ingenio: quod in te donum dei admodum diliges: eundem sermonem cuiusdam ut scribis ut huius paulo diligentius considera: & videbis eum pene vniuersam ecclesiam Christi: ab ortu solis vsque ad occasum scilicet: verbis sitiosissimis nequaquam lacerare timuisse. Nec dixerim pene vniuersam: sed plane vniuersam. Nam neque ipsis quorum consuetudinem sibi videtur defendere: inuenitur pepercisse Romanis: sed quomodo in eos quoque redundet conuiuium eius? im petus nescit: quoniam non aduertit. Nam cum ei argumenta deficiunt quibus probet sabbato ieiunandum: in luxurias epularum & temulenta conuiuia & nequissimas ebrietates insul tabundus inuehitur: quasi non ieiunare hoc sit inebriari. Quod si hoc est: quid ergo prodest Romanis sabbato ieiunare? Quandoquidem aliis diebus quibus non ieiunant: necesse est eos secundum disputationem huius ebriosos & ventricolas iudicare. Porro si aliud est grauare corda in crapula & ebrietate: quae semper est malum: aliud est autem modestia & temperantia cum stodita relaxare ieiunium: quod certe cum sit die dominico: reprehensorem non habet christiana: prandia prius sanctorum a voracitate & ebriositate ventricularum iste discernat: Romanos episcopos quando non ieiunant ventricolas faciat: & tunc inquirat: non vtrum liceat inebriari sabbato quod nec die dominico licet: sed vtrum nec sabbatum ieiunandum sit secundum dominico non solet. Quod vtrum sic quaereret: aut sic affirmaret: ut toto terrarum orbe diffusam: exceptis Romanis & adhuc paucis occidentalibus: apertissime non blasphemaret ecclesiam. Nunc vero quis ferat per omnes orientales & multos etiam occidentales populos christianos: de tot tantisque famulis famulabusi? Christi sabbato sobrie modestaque prandentibus: ab isto dici quod incarne sint: & deo placere non possint: & quod de illis sit scriptum: Recedite iniqui a me: viam eorum non esse nolo: Et quod sint ventricola: iudam ecclesiae praepo-
nentes: &

Dist. in
his,

W. bicus quidam

P ancillæ filios: & lege non iusta sed voluptuaria consulentes: ventri nō discipline succumbentes: & q̄ caro sint & mortem sapiant: & cætera huiusmodi. Quæ si de vno quopiam dei famulo diceretur: quis cum audiret: quis non deuitare deberet? Cum ergo his opprobriis atq̄ maledictis infectatur ecclesiam per totum mūdum fructificantem atq̄ crescentem: & die sabbati pene vbique prandētia admoſeō quisquis est vt sese cohibeat. Nam cuius me nomen ignorare voluitis? profecto de illo me iudicare noluitis. Filius hominis (inquit) sabbati dominus est: in quo maxime bene q̄ male facere licet. Si ergo male facimus quando prandemus: nullo die dominico bene viuimus. Quæ autem fatetur apostolos sabbato manducasse: & dicere vt tunc ieiunaretur temporis nō fuisse: propter quod ait dominus: Venient dies vt auferatur sponsus ab eis: & tunc ieiunabunt filii sponsi: quia tunc tempus gaudii: & nunc tempus est luctus: Primū autem tendere debuit q̄ illic dominus de ieiunio nō de sabbati ieiunio loquebatur: Deinde cū vult intelligi luctum ieiunio: cibo gaudium deputandum: cur non cogitat quicquid est illud qd̄ significare deus voluit in eo qd̄ scriptum est: cum die septimo requieuiſſe ab omnibus operibus suis: non ibi luctum significatum esse sed gaudium? Nisi forte dicaturus est in illa requie dei & sanctificatione sabbati gaudium iudeis: luctum significatum esse christianis: & tamen nec quando significauit deus diem septimum: quia in illo requieuit ab omnibus operibus suis: aliquid de ieiunio vel prandio sabbati expresse. Nec cum postea populo hebreo de ipsius die obseruatione mandauit: aliquid de alimentis vel sumendis vel non sumendis locutus est: vācarlo ratiō hominū suis vel a seruilibus opibus imperat: quā prior populus in vmbra accipiens futuro eum: sic vacauit ab operibus: quemadmodum nunc iudeos vacare conspiciamus: nō vt putatur iudeis carnalibus non recte intelligentibus: qd̄ recte intelligunt christiani. Neque enim melius hoc intelligimus q̄ prophetæ: qui tamen in eo tempore quo ita fieri oportuit: seruauerunt hanc sabbati vacatio: nemquā iudei putant adhuc esse seruandam. Vnde illud est: q̄ lapidare deus hominem iussit: qui sabbato ligna collegerat: nūq̄ autem legimus lapidari: vel aliquod dignum supplicio iudicatum: siue ieiunantē sabbato siue prandentē. Quid tamen horum duorum quieti conueniat: quid labori: ille ipse viderit: qui gaudium manducantibus luctum ieiunantibus deputauit: vbi de ieiunio respondens ait: Non possunt lugere filii sponsi q̄ diu cum eis est sponsus. Quæ autem propterea dicit sabbato apostolos manducasse: quia nō dum erat tempus vt sabbato ieiunarent: qd̄ scilicet veterum traditio prohibebat: nunquid ergo iam erat tempus vt sabbato non vacarent? Nōne hoc traditio veterum prohibebat & vacare cogebat: & tamen eo ipso sabbato die: quo Christi legimus manducasse discipulos: vñserunt vtrq̄ spicas: quod sabbato non licebat: quia veterum traditio prohibebat? Videatur igitur ne congruentius ei respondatur: ideo dominum die illo a discipulis hæc duo fieri voluisse: vñdē de spicis vellēdis: alterā de alimentis sumēdis: vt illud eēt aduersus eos q̄ sabbato vñdē vacare: hoc autē aduersus eos q̄ cogit sabbato ieiunare: cū illud mutato tpe iā sup̄flitiosū esse significasset: hoc autē vt quo tēpore liberū esse voluisset. Neq̄ id cōfirmādo dixerim: sed qd̄ ei multo apertius q̄ sunt ea quæ loquor: responderi possit ostēderim. Quomodo (inquit) nō cum pharissæo dānabimur bis in sabbato ieiunantes: tanq̄ pharissæus ideo dānnet: quia bis in sabbato ieiunabat: & non quia super publicanum se tumidus extollebat. Potest autem iste dicere: etiam illos qui omnium fructuum suorum decimas dant pauperibus: cū pharissæo dānari: quia hoc quoque ille inter sua op̄ra prædicabat: qd̄ cupimus a multis fieri christianis: & vix paucissimos inuenimus. Aut vero qd̄ non fuerit iniustus: ad alter: & raptor: cū pharissæo dānabatur: quia ille se talem non esse iactabat: quod certe quisquis sentit: infans. Porro si hæc sine dubio bona q̄ sibi pharissæus inesse commemorabat: non habenda sunt cum superbie iactantia quæ in illo apparebat: sed tamen habenda sunt cum pietate humili quæ in illo non erat: sic & bis in sabbato ieiunare in homine qualis fuerat ille pharissæus: infructuosum est: In homine autem humiliter fidei vel fideliter humili religiosum est: quibus euangelica scriptura: non dixit dānari pharissæum: sed magis iustificatum dixit publicanum. Verum si hoc modo putat iste inuelligendum: quod ait dominus: Nisi abundauerit iustitia vestra plus q̄ scribarū & pharissæorum: non intrabitis in regnum celorum: vt nisi amplius q̄ bis in sabbato ieiunemus: hoc præceptum non possumus implere bene: q̄ septem dies sunt: qui volumine temporum p̄ sua vestigia reuocantur. Qui cum ergo ex his biduum detraxerit: ne sabbato dominicoq̄ ieiunet: remanent dies quinque in quibus pharissæum superare possit bis in sabbato ieiunantem. Puto enim q̄ si ter in sabbato quisq̄ ieiunat: iā superat pharissæum qui bis in sabbato ieiunabat. Q

Matth. 11.

Matth. 9.

Gen. 2.

Numeri. 15.

Matth. 9.

Matth. 12.

Luc. 11.

Matth. 5.

fi & quater vel etiam vt nullus dierum excepto sabbato & dominico prætermittatur in hebdomade quinquies ieiunetur: qd multi in vita sua faciunt: maxime in monasteriis constitutis non solum pharisaicus qui bis in sabbato ieiunabat verum etiam christianus qui quarra & sexta feria & ipso sabbato ieiunare cõsuevit: qd frequenter Romana plebs facit in labore ieiunii superabitur: Et tamen nescio quis iste (vt dicis) vrbicus disputator etiam si quisq; quinq; conrinuis præter sabbatum & dominicum diebus ita ieiunet vt nullo die omnino reficiat corpuseum carnalem vocat: quasi cibus & potus ceteris diebus non pertineat ad carnem: & ventriculus iudicat: quasi solius sabbati prandium descendat in ventrem. Huic sane non sufficit qd ad vincendum pharisaicum iam sufficit vt ter in sabbato ieiunetur: sed excepto dominico sex cæteris diebus ita ieiunare compellit: vt dicat antiqua remota labe: duo in carne vna Christi iam sub disciplina manentes: non debent cum filiis sine lege & cum principibus Sodomo: cum plebe Gomoræ: voluptuaria sabbatorum exercere conuiuia: sed cum sanctimonie incolis ac deo deuotis solenni & ecclesiastico iure magis ac magis legitime ieiunare: vt sex dierum vel leuis error ieiunii orationis & elemosynæ fontibus abluatur: quo possimus dominicam alogia refecti omnes aequali corde digne cõtate: Saturasti domine animam inanem: & potasti animam sitientem. Ista dicens & a frequentia ieiunandi solum diem dominicum excipiens: non tantum orientis & occidentis populos christianos in quibus sabbato nemo ieiunat verum & ipsam Romanam ecclesiam improvidus & incautus accusat. Cũ enĩ dicie: sub disciplina Christi manentes non debere cum filiis sine lege: cum principibus Sodoma: cum plebe Gomoræ: voluptuaria sabbatorum exercere conuiuia: sed cum sanctimonie incolis ac deo deuotis solenni & ecclesiastico iure magis ac magis legitime ieiunare: subiungit & dicit: vt sex dierum vel leuis error ieiunii orationis & elemosynæ fontibus abluatur: profecto eos qui minus q̃ sex diebus in hebdomade ieiunant non putat legitime exercere ieiunium: nec deo esse deuotos: nec maculas erroris quæ de ista mortalitate contrahunt: abluere. Videant ergo Romani quid agant: quia etiam ipsi nimium contumeliose huius disputatione tractant: apud quos omnibus istis sex diebus præter paucissimos clericos aut monachos quotus quisq; inuenitur qui frequentet quotidiana ieiunia: maxime quia ibi ieiunandum quinta sabbati non videtur: Deinde quæ rosi vniuscuiusq; diei vel leuis error ipsius diei ieiunio soluitur vel abluatur. Sic enim dicit: vt sex dierum vel leuis error ieiunii quoc; fontibus abluatur. Quid facies de illo errore qui subrepsit dominico die in quo scandalũ est ieiunare? Aut si die ipso nullus Christianis error obrepit: videat homo iste qui ventricolas tanq; magnus ieiunator accusat: quantum honoris & vtilitatis ventribus tribuat si tunc non errat quando prandetur. An forte in ieiunio sabbati tantum bonum constituit: vt aliorum sex dierum: hoc est ipsi us etiam dominici: vel leuem (sicut dicit) errorem solum ieiunium sabbati possit abolere: & solo ipso die non erraret quo toto vtrq; ieiunatur? Quid est ergo qd diem dominicum sabbato velut christianum iure præponit? Ecce secundum ipsum dies sabbati multo sanctior inuenitur in quo & non erratur cum eius toto spatio ieiunatur: & eodem ieiunio sex cæterorum dierum: ac per hoc & ipsius dominici error abluetur: puto qd tibi non placet ista præsumptio. Iam verocum se hominem spiritalem videri velit: & tanq; carnales prandiores sabbati accuset: attento de quemadmodum dominici diei non paruo prandio reficiatur: sed alogia delectetur. Quid est autem alogia: qd verbum ex græca lingua vsurpatum est: nisi cum epulis indulgetur: vt a rationis tramite deuietur? Vnde animalia ratione carentia dicuntur aloga: quibus similes sunt ventri dediti: propter qd bibendi quodammodo obuiatur: alogia nuncupatur. Insuper etiã ppter cibũ ac potum nõ mētis sed vētris alogia diei dominici dicit esse cārdũ: Saturasti diē animā inanē: & potasti animā sitientem. O virum spiritale: O carnaliū reprehēsor! O magni ieiunator! & nõ vētris cultorem. Ecce qui nos admonet ne lege vētris / legē domini corrumamus: nec panem celi vendamus esca terrena: Et adiūgit: quia esca Adam paradiso perit: esca Esau primatus amisit. Ecce quid dicit: Est enim sarhanæ vīscata calumnia: tentatio ventris cui modicum suadet vt auferat totum. Et horum inquit interpretatio præceptorum ventri colas minus incuruat. Nonne his verbis suis id agere videtur: vt etiam die dominico ieiunetur? Alioquin sanctior erit sabbati dies: quo dominus in monumento requieuit: q̃ dominicus quo a mortuis resurrexit. Sancti? est enĩ pfecto sabbatũ & scđm verba hui? in sabbato p ieiuni

R

S

T

um peccatum omne vitatur: & qđ diebus alijs cōtractum est aboleat. In dominico autem per
escam ventris tentatio non cauetur: & diabolice calumnię locus datur: & paradiso peritur: &
primatus amittitur. Quid ergo est qđ rursus sibi ipse contrarius admonet: vt nō prandio ma
desto / sobrio / christiano reficiamur dominico die: sed in alogia letantes plaudentesq; canē
mus: Saturasti domine animam inanem: & potasti animā sitientem! Nēpe si tūc non erramus
quando ieiunamus: & aliorum sex dierum errores tunc abluimus: ēū sabbato ieiunamus inuol
lus erit die dominico deterior: nullus sabbato melior. Crede dilectissime frater: nemo legem si
cut iste intelligit: nisi qui non intelligit. Si enim Adam non cibus sed peribibibus cibus perdi
dit: & Esau nepotem sancti Abrahę non escasēd vřq; ad contemptum sacramētis: qui in prima
eu suo habuit: concupita esca damnauit: sic a sanctis & fidelibus pie prandetur quoadmodū
a sacn legis & incredulis impie ieiunatur. Pręponitur ergo dies dominicus sabbato fide resur
rectionis: non consuetudine refectionis: aut etiam vinolentę licentia cautionis. Moyses inq̃
V quadraginta diebus panem non manducauit: nec bibir aquam. Cur autem hoc dixerit subitū
xit: atq; ait: Ecce Moyses amice? dei nubis inquilinus: delator legis: & populi dux: ter bina saba
bata ieiunio celebrans: non offensam: sed meritum collocauit. Nunqđ attendit quid huic pos
sit consequenter opponi? Quia vřq; si Moysi ieiunantis propterea ponit exemplum: quoniam
in illis quadraginta diebus: ter bina sicut loquitur sabbata ieiunauit: & ex hoc vult persuades
re: vt sabbato ieiunetur: ex hoc ergo persuadeat vt & dominico ieiunetur: quia in illis quadra
ginta diebus nihilomin? Moyses ter binos dominicos ieiunauit. Sed addit ac dicit: Et adhuc
cum Christo dominicus dies imminenti ecclesię seruabatur. Qđ cur dixerit nescio. Si enim
propterea quia multo magis ieiunandum est: postea qđ venit cum Christo dominicus dies: er
go qđ abste etiam ipso dominico ieiunetur. Si autem timuit ne propter dierum quadraginta
ieiunium obliqueretur etiam dominico ieiunandum: & ideo addidit: qđ adhuc cum Christo im
minenti ecclesię dies dominicus seruabatur: vt videlicet ea causa intelligatur ieiunasse Moy
ses etiam die qui sequitur sabbatum: quia nondum venerat Christus: per quem factus est ipse
dies dominicus: quo non expedit ieiunari. Cur ipse Christus quadraginta diebus similiter ie
iunauit? Cur non in illis diebus quadraginta ter binis qui sequebantur sabbatum: ieiunium
soluerit: iam dominici diei prandium commendaret etiam ante resurrectionem suam: sicut
X sanguinem suum potandum dedit ante passionem! Vides certe dierum quadraginta ieiunū
um: quod iste commemorat: sic ad rem non pertinere vt sabbato ieiunemus: quomodo ad rem
non pertinet vt dominico ieiunemus. Propterea non attendit: quid ei de die dominico posset op
poni: quando sicut accusanda sunt ebriosa consilia: & omnis vorax ac temulenta luxuries
sic accusat prandia sabbatorum: cum possint & ipsa esse modestiorum atq; sobriorum. Et ideo
non est illi ad singula respondendum: quoniam pro sabbati prandio vitia luxurię reprehē
dendo: eadem atq; eadem sibi dicit: aliud non inueniendo qđ dicat: nisi qđ inaniter & ad rem
non pertinet dicit: vt rem non sit sabbato ieiunandum queritur: non vt rem sabbato sit lu
xuriandum: qđ nec dominico faciunt qui deum timent: quis in illo vřq; non ieiunent. Quis
autem diceret quod iste ausus est dicere? Quomodo? (Inquit) pro nobis aut per nos rata erunt
deceat digna que nos sanctificata die ad peccatum cogunt? Sanctificamus diem sabbati con
fiterur: & ad peccatum dicite cogi homines quia prandetur. Ac per hoc secundum istum: aut
dies dominicus sanctificatus nō est: & incipit esse sabbatū melius: aut si est & dominicus dies
sanctificatus: ad peccatum cogimur quia prandemus. Et conatur testimonio probare diuinis
sabbato ieiunandum: Sed vnde hoc probet omnino non inuenit. Māducauit (inquit) & bibit la
cob vinum & satiatus est: & recessit a deo salutari suo: & occiderunt vna die viginti tria mī
lia. quasi dictum sit: Prandit sabbato iacob & recessit a deo salutari suo. Et apostolus quan
do commemorauit occidisse tot milia: non ait: Neq; prandemus sabbato sicut illi prā
do: & occidit: ait: Neq; fornicemur sicut quidam eorum fornicari sunt: & ceciderūt vna die vi
ginti tria milia. Quid sibi etiam vult qđ ait: Sed et autem populus manducare & bibere & re
surrexerūt ludere? Possit quidem & apostolus hoc testimonium: sed vt a seruatore idolorum
nō a sabbati prandio prohiberet. Sabbatum autem illud factum esse iste non probat: sed vt hi
bitum est suspicatur. Sicut autem fieri potest vt ieiunetur: & cum ieiunio soluitur si quisq;
ebriosus est tunc inebrietur: ita fieri potest vt non ieiunetur: & si temperantes sunt homines
modestissime prandeatur. Quid est ergo qđ sabbati volens persuadere ieiunium: adhibet apo
stoli testē dicēte: Nolite inebriari vino in quo est omnis luxuria: quasi diceret: Nolite prandre

Exo. 32.
Deut. 32.

1. Cor. 10.

Eph. 5.

sabbatosquia ibi est omnis luxuria.Sicut autem hoc præceptum apostolicum: Ne inebrietur
vino in quo est omnis luxuria: obiectuæ a christianis deū timētibz quando prandef de domi
nicorū obseruatur quando prandef & sabbato. Vt expressius (inquit) errantibus contradi
cam:nemo ieiunio etſi non pmeretur offendit:porro & non offendere pmereri est. Quis hoc
diceret nisi q nollet cōſyderare qd diceret: Ergo pagani quādo ieiunāt nō ideo magis offer
dunt deū? Aut ſi de christianis voluit qd dixit intelligiqz nō deum offendet ſi velit cū ſcā
dalo toti? quæ vbiq dilataſt eccleſiæ die dominico ieiunare! Deinde ſubiicit teſtimonia de ſcri
pturis ad cauſam quā ſuſcepit vñt valētia. Ieiunio (inquit) Helias paradifo donat⁹ in corpo
re regnat:quaſi ieiunium nō prædicent qui ſabbato nō ieiunāt:ſicut ieiunium prædicant:qui
tamen die dominico non ieiunant:aut Helias eo tempore ieiunauerit:quo populus dei etiam
ſabbato ieiunabat.Quod autem reſpōdimus de quadraginta diebus ieiunij Moſis: hoc depu
ra eſſe reſpondendum & de quadraginta diebus Helie: Ieiunio (inquit) Daniel leonū ſiccam
rabiem illaſus euasit:quaſi legerit q ſabbato ieiunauerit:aut etiam cum ipſis leonibus ſabba
to fuerit:vbi tamen legimus q & pranderit. Ieiunio (inquit) xriſti fida germauit ignibus co
ruſcanti carceri dominata regi hoſpicio ſuſceptū dominum adorant. Hæc exempla ſanctorū
nec ad perſuadendum cuiuſcuqz diei ieiunium valent:quātomnis ſabbatis quandoquidem
non ſolum non legitur tres viros ſabbato fuiſſe miſſos in caminum ignis ardentem: ſed ne il
lud quidem legitur tam diu illic eos fuiſſe vt poſſit quiſq dicere eos ieiunaſſe: immo vero vix
vñtus horæ ſpatium eſt:quo eorum conſeſſio hymnūſq cantatur. Nec amplius inter illas ſcā
mas innoxias deambulauerunt q caneum illud terminaueſt. Niſi forte ab iſto etiam vñtus
us horæ ſpatium ieiunio deputatur. Qd ſi ita eſt: nō habet qd ſuccenſeat tranſſoribus ſabbati:
Vſq ad horam enim prandi multo q in illo camino plixius ieiunatur. Adhuc & illud apo
ſtoli teſtimonium:vbi ait:Nō eſt regnum dei eſca & potus: ſed iuſtitia & purgandum in ſpi
ritu ſancto. Et regnum dei eccleſiam vult intelligi in qua dominus regnat. Obſecro tenendū
hoc agebat apoſtoli cum iſta loqueretur vt ſabbato a christianis ieiunaretur: Sed nec de ipſo
cuiuſcuqz diei ieiunio loquebatur cum hæc diceret. Dictum eſt enim aduerſus eos qui mo
re iudeorum ſecundum veterem legem in obſervatione quorundam ciborum putabant eſſe
munditiam: & ad eorum fratrum admonitionem per quorum eſcam & potum indiſcerneret
acceptum ſcandalizabantur infirmi. Ideo cum dixiſſet: Noli illum in eſca tua perdere pro quo
Chriſtus mortuus eſt: Et non ergo blaſphemetur bonum noſtrum: tunc adiunxit: Non enim
eſt regnum dei eſca & potus: & cætera. Nam ſicut verba hæc apoſtoli intelligit: vt regnū dei
qd eſt eccleſia non ſit in eſca & potu ſed in ieiunio: non dico ſabbatis ieiunare: ſed nunq omni
no cibum ac potum ſumere deberemus: ne de iſto dei regno vnq recederemus. Puto autem
quia iſto conſerente aliquanto religioſius die dominico ad eccleſiam pertinemus: quando ta
men & ipſo concedente prandemus. Cur inquit ſacrificium potiori domino charum murmu
ramus offerre: qd ſpiritus deſyderat: & angelus laudat? Deinde adiūgit angeli teſtimonium
dicentis: Bona eſt oratio cum ieiunio & elemoſyna. Qd dixerit: potiori domino: nescio niſi
forte ſcripſor errauit & re fugit: vt qd mihi legendum miſiſti non emendaret. Sacrificium er
go domino charum ieiunium vult intelligi: quaſi de ieiunio verſetur hæc quaſtio: & non de
ieiunio ſabbati. Neg enim dominicus dies ſine ſacrificio quod deo charum eſt peragitur quia
non ieiunatur. Sequitur adhuc & ingerit teſtimonia a cauſa quā defendendā ſuſcepit penitus
aliena. Immola inquit deo ſacrificium laudis. Et iſtam vocem diuini pſalmi nolens ad qd agi
tur nescio quomodo connectere: vtiq inquit nō ſanguinis aut ebrietatis conſuetum: quod nō
laudes debite deo ſed blaſphemie diabolo ſuffragante ſylueſcunt. O improvidam præſum
ptionem! Non ergo immolatur ſacrificium laudis dominico die quia non ieiunatur: ſed agi
tur ebrietatis conſuetum & blaſphemie diabolo ſuffragante ſylueſcūt. Qd ſi neſci eſt dice
re: intelligat non ieiunium ſignificari in eo quod ſcriptum eſt: Immola deo ſacrificium lau
dis. Ieiunium quippe certis diebus & maxime ſeſtis non agitur: Sacrificium vero laudis ab ec
cleſia toto orbe diſuſa diebus omnibus immolatur. Alioquin qd nullus: nō dico christianus:
ſed nec infidus dicere a uideret: dies illi quinquaginta poſt paſcha vſq ad pentecoteſten quibus
non ieiunatur: erant ſecundum iſtum a ſacrificio laudis alieni: quibus tantummodo diebus
in multis eccleſiis in omnibus autem maxime canatur alleluja: quā vocem laudis eſſe nul
lus chriſtianus qlibet imperitus ignorat. Conſiteretur tamen etiam ipſo die dominico non in
ebrietate: ſed in iucunditate pranderi: cum dicit debere nos ex iudeis & gentibus multos chri

Ro.14.

Vbi ſupra.

Tobię.12.

Pſal.49.

V.

Z.

&

Riani nominis: fide paucos electos: vespertino sabbatorum incenso: pro pecudum victimis ieiunium deo placitum laudibus immolare: cuius seruiore cremata deficiant opera delictorum: Et mane: inquit: exaudiet nos a nobis auditus: & erunt nobis domus ad manducandum & bibendum: non in ebrietate sed in iucunditate dominica celebrata perfecta. Tunc enim eulogia: nō vt superius ait alogia celebratur. Sed quid cum offendit sabbati dies qui dominus sanctificauit: ignoto: vt in eo nō puer possit manducari & bibi tali iucunditate quae careat ebrietate: cū sic ante sabbatum ieiunare possumus: quomodo dicit ante dominicum sabbato ieiunandum: an continuo bi duo pranderi nefas esse arbitratui? Videat ergo quanta officiat cōtumelia ipsam quoque Romanam ecclesiam: vbi & his hebdomadibus: in quibus quarta & sexta & sabbato ieiunatur: tribus tamen diebus continuis: dominico scilicet ac deinde secūda & tertia prandetur. Quum vitam certum est: inquit: arbitrio pendere pastorū. Sed vā qui dicunt: q̄ bonum malum: & tenebras lucem: & lucem tenebras: & amarum dulce: & dulce amarum. Quid sibi velint haec verba eius non satis intelligo. Si enim hęc scribis sicut vrbicus dicit: in vrbe plebs pendens ex pastoris arbitrio cum episcopo suo ieiunat sabbato. Si autem ad res ista scripsis: quā & in epistola tua & ipse quiddā tale scripsisti: nō tibi persuadeat vrbem christianam sic laudare sabbato ieiunantem vt cogaris orbem christianum damnare prandentem. Cū. n. dicit q̄ bonum malum: & tenebras lucem: & lucem tenebras: & amarum dulce: & dulce amarum: ieiunium sabbati volens intelligi bonum & lucem & dulce: prandium vero malum & tenebras & amarum. Quis enim dubitat in omnibus christianis sabbato prandentibus vniuersum orbem damnare terrarū: nec se ipse respicere: nec quibus dicat attendere: vt scriptis suis ab ista pręcipiri cohibeatur audacia? Continuo quippe sublinxit: Nemo ergo vos iudicat in esca aut in potu: qđ ipse vtrq; facit qui sabbato fumentes escam potumq; sic arguit: quārum erat vt huic ei veniret in mentem: etiam illud qđ idem apostolus alibi dicit: Qui manducat non manducātem non spernat: & qui non manducat manducantem non iudicat. Istō modo hoc temperamentum quo scandala deuaret inter ieiunantes sabbato & māducantes teneret: vt & ipsum non manducantem manducans quisq; non sperneret: & ipse non manducans manducantem non iudicaret. Petrus etiā (inquit) apostolorum caput: celi ianitor & ecclesiae fundamentū: ceteris cō Simonē qui fuerat diaboli figura: nō nisi ieiunio vincendi figura id ipsum Romanos edocuit: quorum fides annūciatur vniuerso orbi terrarum. Nunquid ergo ceteri apostoli prandere christianis contra Petrum docuerunt in vniuerso orbe terrarum? Sicut itaq; inter se vixerunt concorditer Petrus & condiscipuli eius: sic inter se concorditer viuunt sabbato ieiunantes quos plantauit Petrus: & sabbato prandentes quos plantauerunt condiscipuli eius. Est qđ dem & hęc opinio plurimorum: quis eam perhibeat esse falsam plēq; Romanis apostolus Petrus cum Simone mago die dominico certaturus: propter ipsum magnę tentationis periculum: pridie cum eiusdem vrbis ecclesia ieiunauerit: & consecuto tam prospero gloriolōgū successu: eundem morem tenuerit: eamq; imitatę sint nonnullę occidentales ecclesię. Sed si cū iste dicit: Simon magus figura erat diaboli: non plane sabbatarius aut dominicarius sed quotidianus est ille tentator. Nec tñ aduersus eum quotidie ieiunatur: quando & dieb⁹ dominicis omnibus: & quinquaginta post pascha: & per diuersa loca diebus solennibus martyrum & festis quibuscq; prandetur: & tamen diabolus vincitur: si oculi nostri sint semper ad dominum: vt ipse euellat de laqueo pedes nostros. Et siue māducamus siue bibimus siue quodcuq; facimus: omnia in gloriā dei faciamus: Et quantum in nobis est sine offensione simus iudeis & græcis & ecclesię dei. Qđ parum cogitant qui cum offensione manducāt: vel cum offensione ieiunant: & per vtramlibet intemperantiam scandala concitant: quibus non superat diabolus sed laetatur. Qđ si responderetur: hoc docuisse Iacobum Hierosolymis: Ephesi iohannem ceterosq; aliis locisq; docuit Romę Petrus: id est vt sabbato ieiunetur: sed ab hac doctrina terras ceteras deuissae: atq; in ea Romani stesisse: Et e contrario referret occidentis porius aliqua loca in quibus Roma est non seruasse qđ apostoli tradiderūt: Oriētis vero terras vnde coepte ipsum euangelium prędicari: in eo qđ ab omnibus cū ipso Petro apostolis traditum est: sabbato ieiunetur: sine aliqua varietate mansisse: Interminabilis est ista contentio generans lites non finiens quæstiones. Sit ergo vna fides vniuersę quę vbiq; dilatatur ecclesię tanq̄ intus in mēbris: etiā si ipsa fidei vnitatis quibūdā diuersis obseruationibus celebrat: quibus nullo modo qđ in fide verum est: impedit. Ois cū pukeitudo filiē regis intrinsecus. Itē autē obseruationes q̄ varie celebrant: in eius veste intelligunt. Vnde illi dicitur: In simbris aureis

Esa. 61.

Col. 2.

Rom. 14.

Psal. 44.

1. Cor. 10.

Psal. 44.

Olli.

Matth. 6.
Lucæ. 6.

citâ iamicta varietate. Sed ea quoq; vestis ita diuersis celebrationib⁹ variet: vt nō aduersis cō
tentionibus dissipetur. Postremo inquit si iudeus sabbatū colēdo / dominicū negat: quomodo
christian⁹ obseruat sabbatū? An simus christianī & dominicū colimus: aut simus iudei vt sab
batū obseruemus? Nemo enī potest duobus dominis seruire. Nōne ita loquitur: sabbati ali
us dñs sit: alius dñici? Nec illud audit qđ & ipse cōmemorauit: Dñs est enī sabbati filius hoīs
Q; aut ita nos vult esse a sabbato alienos: sicut iudei sunt a dñico alieni: nonne tantū errat vt
possit etiam dicere ita nos nō debere accipere legē nec pphetas: sicut iudei non accipiūt euan
gelium nec apostolos? Qđ qui sapiat qđ mali sapiat vtrig⁹ intelligis. Sed vereta inquit oīa trās
ierunt & in Christo facta sunt noua. Hoc verum est. Nam ppter ea sicut iudei sabbatis nō va
camus: etiā si ad significandā requiē quæ illo die significata est: christiana sobrietate & frugali
tate seruata ieiunij vinculum relaxamus. Et si aliqui fratres nostri requiē sabbati relaxatione
ieiunij significandā esse non putant: nequāq; de vestis regiæ varietate litigamus: ne ipsius re
gine vbi vnam fidē etiam de ipsa requiē retinemus: interiora mēbra vexemus. Esti enim quia
vetera transierūt: cū eis trāsierit etiam carnalis vacatio sabbati: nō tamen quia sabbato sine su
perstitiosa vacatione prandemus: ideo duobus dominis seruimus: quia & sabbati & domini
ci vnus est dominus. Iste autem qui vetera transiisse sic dicit: vt in Christo cederet ara altarē:
gladius ieiunio: precibus ignis: panis pecus: poculo sanguis: necific altaris nomē magis legis &
pphetarum literis frequētat: um: & altare deo prius in tabernaculo qđ per Moysen factum est
cessiisse ieiunio gladium: nō recordans illum quo milites euāgelici armant⁹ ex vtroq; testamē
to gladiū bis acutū. Dicit cessiisse precibus ignem: quasi nō & tunc preces deferbant iu tem
plum & nunc a Christo ignis est missus in mūdum. Dicit cessiisse panis pecus: tanq; nesciens: &
tūc in dñi mēsa panes ppositiōis poni solere: & nūc se de agni immaculati corpore partē sume
re. Dicit cessiisse poculo sanguinē: nō cogitans etiā nūc se accipere in poculo sanguinē. Quāto
ergo melius & cōgruēti⁹ vetera transiisse: & noua in Christo facta esse: sic diceret: vt cederet
altare altarē: gladi⁹ gladi⁹ ignis: panis: pecus: pocorū sanguis sanguini. Videmus appe
in his omib⁹ carnalē vetustatē spiritali cedere nouitati. Sic ergo intelligēdū est: siue in isto
die volubili septimo prandeat: siue a quibuscūq; etiā ieiunetur: tamen sabbato spiritali: sabbatū
carnale cessiisse: quando in isto sempiterna & vera requies concupiscitur: iū illo vacatio
temporalis iam superstitiosa contemnitur. Cetera quæ sequuntur quibus suam disputatio
nem iste concludit: sicut alia quædam quæ inde cōmemoranda nō arbitratus sum: multoma
gis ad causam nō pertinēt: in qua de ieiunio sabbati vel prandio disputatur. Sed ea tibi ipsi maxi
me si in his quæ a me dicta sunt aliquid admiraris: aduertēda & iudicāda dimittis. Si autē
qm̄ huic quantum potui sufficiēter respōdisse me puto: de hac re sententiā meā queris: ego in
euangelicis & apostolicis literis: totiq; instrumentorū appellatur testamentum nouū: animo
id reuoluēs: video pceptū esse ieiunij. Quibus autem diebus nō oporteat ieiunare & quibus
oporteat: pcepto domini vel apostolorū nō inuenio definitum. At p hoc sentio qđ nō ad
obtinēdam quā fides obrinet atq; iustitia in qua est pulchritudo filiū regis intrinsecus: sed tū
ad significandā requiem sempiternā: vbi est verum sabbatum: & relaxatiōēq; contritiōē iei
iunij a prius conuenite. Verūtāme in huius sabbati ieiunio siue p andios in his videtur mihi
tutus pacatiusq; seruati: vt qui manducat / non manducatem non spernat: & qui non mandu
cat / māducatem non iudicat: quia neq; si manducauerimus abundabimus: neq; si non mandu
cauerimus egebimus: cuiusmodi scilicet eorum inter quos viuimus in his rebus inoffensa socie
tate. Sicut enī quod ait apostolus: verum est: malum esse homini qui per offensionem mandu
cat: ita malum est homini qui per offensionem ieiunat. Non itaq; simus eis similes: qui vidē
tes Ioannem non manducantem nec bibentem: dixerunt: Dēmonium habet. Sed nec tuus
eis qui vidētes Christum manducantem: & bibentem dixerunt: Ecce homo vorax & viuofus
amicus publicanorum & peccatorum. Rem quippe valde necessariā his dictis dominus ip
se subiiecit atq; ait: Et iustificata est sapiētia in filiis suis. Qui sint autē isti: si requiris: lege quod
scriptum est: Filii sapiētiæ etiam iustorum: hi sunt qui quando manducant non manducātes
non spernant: quando non manducant manducantes non iudicant: sed eos plane qui per offen
sionem nō manducat: siue māducat: vel spernūt vel iudicat. Et de die quidē sabbati facili⁹
causa est: qđ & Romana ieiunat ecclesia: & aliq; nōnulli etiā si paucē siue illi p̄m̄e siue lōgīa
quæ. Die autem dominico ieiunare scandalū est magnum: maxime posteaq; inuocuit decreta

Ro. 14.

Matth. 23.

dominus non
manducandum est.

D

bilis multumque fidei catholica: scripturisque diuinis apertissime contraria hæresis manichæorum: qui suis auditoribus ad ieiunandum istum tanquam confituerunt legitimum diem: per quod factum est: ut ieiunium diei dominici horribilius haberetur. Nisi forte aliquis idoneus sit nulla refectione interposita: ultra hebdomadam perpetuare ieiunium: ut ieiunio. xl. dierum quantum potuerit appropinquetur: sicut aliquos fecisse cognouimus. Nam & ad ipsum quadragenarium numerum peruenisse quendam: a fratribus fide dignissimis nobis asseueratum est. Quæ admodum enim veterum patrum temporibus: Moyses & Helyas nihil contra prandia sabbarum fecerunt: cum diebus. xl. ieiunauerunt: ita qui potuerit septem dies ieiunando transire: non sibi ad ieiunandum elegit dominicum diem: sed in his cum inuenit quos ieiunare uoluit plurimos dies. Ieiunium tamen etiam continuatum si in hebdomade soluendum est: nullo congruentius quam dominico die soluitur. Si autem post hebdomadem corpus reficit: non utique ad ieiunandum dies dominicus eligitur: sed in numero quem uoueri placuit inuenitur.

E Nec illud moueat quod Priscillianistæ manichæorum simillimi ad ieiunandum die dominico solent testimonium de apostolorum actibus adhibere: cum esset apostolus Paulus in Troade. Sic enim scriptum est: In vna autem sabbari congregatis nobis frangere panem: Paulus disputabat exiturus alia die: produxit sermonem usque ad medium noctis. Deinde cum descendisset de coenaculo: ubi congregati erant ad resuscitandum adolescentem: qui grauatus somno de fenestra ceciderat: & mortuus ferebatur: de ipso apostolo scriptura sic loquitur: Ascendens autem inquit cum fregrisset panem atque gustasset: sarisque esset allocutus usque ad diluculum: sic persectus est. Absit ut hoc sic accipiat: tanquam solerent apostoli dominico die solenniter ieiunare. Quia enim sabbari tunc appellabatur dies qui nunc dominicus appellatur: quod in euangelis aperius inuenitur. Nam dies resurrectionis domini prima sabbari a Marthæ: ceteris autem tribus vna sabbari dicitur: quoniam constat eum esse qui dominicus postea appellatur esse. Aut ergo post peractum diem sabbari: noctis initio fuerant congregati: quæ usque nocte ad diem dominicum hoc est ad vnam sabbari pertinebat: & ita eadem nocte fracturus panem sicut frangitur in sacramento corporis Christi: produxit sermonem usque ad medium noctis: ut post sacramenta celebrata: rursus usque ad diluculum alloquens congregatos: quoniam multum festina barum lucescere proficeretur dominico die. Aut certe si in vna sabbari non per noctem sed per diem hora dominici fuerant congregati: eo ipso quod dictum est: Paulus disputabat illis exiturus alia die: expressa est causa producendi sermonis: quia fuerat exiturus: & eos sufficere instruere cupiebat. Non ergo solenniter die dominico ieiunabant: sed necessarius sermo & studii feruentissimi adiebat: ut adeo reficiendi corporis causa interrompendus esse non visus est profectus apostolorum: qui eo propter alios suos usque quaque discursus: vel alia nunquam vel rarissime vel sic abbat: præferri tunc ex illis teris sicut consequentia docentia disciflorum erat: ut iam non esset eos in carne visurus. Ac per hoc magis ostenditur dominicis diebus solita illis non fuisse ieiunia: quia ne hoc crederetur curauit scriptor libri causam producendi sermonis exponere: ut sciremus si aliqua necessitas oritur ut urgentiori actioni non esse prandium preferendum quis ab istis audientibus: & ipsum fontem cogitantibus profectus atque ideo magna fici non aqua: sed verbi fici sine farietate quicquid influebat haurientibus: non carum carnale prandium: verum etiam coena contempra est. Sed tunc quis dominicis solita illis ieiunia non fuissent: non erat tamen ecclesie tam insignis offensio: si aliqua tali necessitate qualem apostolus Paulus habuit die toto dominico: usque ad medium noctis: vel etiam usque ad diluculum reficere corpora non carerent. Nunc vero postea hæretici maxime impudens ieiunia diei dominici non aliqua necessitate occurrentia peragere: sed quasi sacra solennitate statuta dogmatizare coeperunt: & innotuerunt populis christianis: profecto nec tali necessitate qualem apostolus habuit: existimo faciendum esse quod fecit: ne maius malum incurratur in scandalo quam bonum percipiat ex verbo. Qui quid tamē causæ vel necessitatis extiterit: cur homo christianus die dominico ieiunare cogatur: sicut etiam illud in actibus apostolorum inuenimus in naufragii periculo: ubi & ipse apostolus nauigabat quatuordecim diebus: ac per hoc duobus dominicis ieiunatum nullo modo dubitare debemus: Dominicum diem quando non plures dies si ne vlla refectione interponendi uoluerunt: inter ieiuniorum dies non esse ponendum. Cur autem quarta & sexta maxime ieiunet ecclesia: illa ratio reddidi de qua considerato euangelio ipsa quarta sabbari: quæ vulgo quarta feriam vocant: consilium reperiuntur ad occidentem dominum fecisse iudei. Intermissa autem vno die citius uel peracta dominus pascha cum discipulis mandauit.

Quandam qd. dicitur
Priscilliano ieiunare
quatuordecim diebus
aut

Priscillianistæ.
Actu. 20.

Actu. 27.

folem suum sup bonos & malos; & pluit super iustos & iniustos: breuiter aliquid dictum est vt plura cogitetur. Quia multa em habet impij in hac vita munera & dona gratuita ab illo quē contemunt: enumerare quis potest? Inter quā illud magnum: q̄ exemplis inrepositarū tribulationum: quas huius sæculi dulcedini tanq̄ bonus medicus miscet: admonet eos si artē de re velint: fugere ab ira ventura: & cum in via sunt: id est in hac vita: concordare cum sermōe dei quem sibi a duerarij habent male viuendo. Quid ergo nō misericorditer prestat hominibus a domino deo: a quo etiam tribulatio beneficium est? Nam res p̄pera donum est consolatio: res aut̄ aduersa donum est admonitio dei. Et si hæc prestat vt dixi etiā malis: quid p̄parat sultinentibus se? quorū in numero vos per illius gratiam congregatos esse gaudete: sultinentes inuicem in dilectione: studentes seruare vnitatem spiritus in vinculo pacis. Nō em decit quod in vobis inuicem sufferatis: nisi cum vos ira portauerit dñs absorpta morte in vitoriam: vt sit deus omnia in omnibus. Diffensiones autem nunq̄ debent amari: sed aliquādo tamē aut a charitate nascuntur: aut charitatem probant. Quis em facile inuenitur qui velit reprehendi: & vbi est ille sapiens de quo dictum est: Corrīpe sapientem & amabit te! Nunquid tamen id eo nō debemus reprehendere & corripere: stultum ne securus tendat in mortem? Solet em fieri & frequēter accidit: vt ad horā contrīstetur cū reprehendit & resistat: & contēdat: & tū postea confyderet fecit in silērio vbi nemo ē nisi de⁹ & ipse: & rimet displicere hostib⁹: q̄a corripit: sed rimet displicere deo: q̄a nō corrigit: & dei neceps nō faciat illud in quo iuste reprehēsus est: & quātū odit peccatū suum r̄m diligit fratrem: quem sensit hostem peccatū sui. Si autē de illo numero est de quo dictum est: Corrīpe stultum & adiciet vt oderit te: non de charitate illius dissensio nascitur: sed tamen charitatē reprehensoris sui exerceat & probat: quia nō ei reprehendit odium: sed dilectio q̄ cogit reprehēdere imp̄urbata perdurat: etiam cum ille q̄ reprehensus est odit. Si autē ille qui corripit: reddere vult malum pro malo ei qui corripit: indignantur: non fuit dignus qui corripere: sed dignus plane qui etiam ipse corripī deberet. Hęc agite vt aut non iner vos existant indignationes: aut exor̄e statim celeritima pace perimantur. Maiorem dare operam concordandis vobis q̄ redarguendis: quia sicut acetum corripit vas si diutius ibi fuerit: sic ira corrumpit cor si in alium diē durauerit. Hęc ergo agite: & deus pacis erit vobis cum morantes simul & pro nobis: vt ea quæ bene monemus a lacrimis impleamus.

Eph. 4.

1. Cor. 15.

Prouer. 9.

Hilarij ad beatum Augustinum: An homo potest esse sine peccato: & mādāta dei facile custodire si velit? Et an infantes non baptizati morte prauet̄: perire possint. Deinde de diuitiis te manente in diuitiis: regnum dei ingredi possit: si non oīa sua vendiderit: & si sibi p̄desse possit: si forte ex ip̄is diuitiis fecerit mādāta. Et an liceat aliquo modo iurare. Postremo quæ sit ecclesia: de qua scriptum est: q̄ nō habeat rugam neq̄ maculam: inquirentis.

Epistola. LXXXVIII.

Omino sancto iure ac merito venerabili: & per omnia colendo Augustino episcopo: Hilarij. Sanctitatis tuæ gratias: quæ omnibus nota est: pariter et mea: persuasit: vt vsus de Syraculano Hipponē remeantibus: has ad laudandam mihi venerabilitatem tuam literas erogarem: poscens summā triuitatem: vt incolumis & veget⁹ dei nostri fauore hoc meum scriptum ad recensendum suscipias: dñe sancte iure ac merito venerabilis: & per omnia colende. Proinde rogo vt mei memor in sanctis orationib⁹ tuis esse digneris: atq̄ Imperitiam nostram informare de eo qd̄ quidam christiani apud Syraculas exponūt: dicentes posse esse hominem sine peccato: & mādāta dei facile custodire si velit. Infantes nō baptizati morte preuentum nō posse perire merito quoniam sine peccato nascitur. Diuites nō manentem in diuitiis suis regnum dei non posse ingredi: nisi omnia sua viderit: nec p̄desse eidem posse: si forte ex ip̄is diuitiis fecerit mādāta. Nō debere iurare omnino. Et de ecclesia quæ sit de qua scriptum est: non habere rugam neq̄ maculam: vbi hæc sit in qua nō congregamur: illa quā speramus. Quidam autē putant ecclesiam hanc esse quæ nunc frequenter populis: & sine peccato esse non posse. De his omnibus rogo quantis valeo precibus sanctitatem tuā iubeas nos apertius inquiri: quo nouerim⁹ quaten⁹ sentire debeam⁹. Dei nostri misericordia sanctitatem tuā incolumem cōseruet annis innumeratis: opto dñe sancte iure ac merito venerabilis: & per omnia colende.

Sancti Augustini ad Hilariū interrogatiunculis prioris epistolæ rē eleganter q̄ diserte
 Cardiacientis. Epistola.LXXXIX.

Vgustinus ep̄s seruus Christi & eius ecclesiæ dilectissimo filio Hilario in do-
 mino salutē. Ex literis tuis didicim⁹ solū incoluntariē tuā: sed etiā religio-
 sum studiu⁹ circa verbū dei: & piā curā pro salutē tua quæ est in Christo Ie-
 su dño nostro. Vnde gr̄as deo agās non distuli rescripta persoluere. Si ergo
 quaris in hac vitā: utrū quisq̄ ita iustitiæ perfectionē pficiat: vt hic sine vl-
 lo viuat omnino peccato: attende quid dixerit Ioannes apostolus: quē dñs
 inter discipulos suos præcipue diligebat: Si dixerimus inquit: quia peccatū

non habemus: nos ipsos decipimus: & veritas in nobis non est. Si ergo illi de quibus mihi scri-
 psi: se dicunt esse sine peccato: vides quia seipsos decipiunt & veritas in eis non est. Si autē
 esse peccatores fatentur vt dei misericordiam possint mereri: compescant ab aliis etiā decipiē-
 dis: quib⁹ hāc supbia persuadere conant. Omnib⁹ etiā necessaria est oratio dominica: quā etiam
 ip̄s ariens⁹ gregis id est apostolis suis dñs dedit: vt vnusquisq̄ deo dicat: Dimitte nobis debi-
 ta nostra sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: Cui etiā hac in oratione verba necessa-
 ria non fuerint: ip̄e hic sine peccato viuere p̄nuntiandus est. Quales si aliquos futuros dñs p̄-
 uideret: meliores vr̄gē q̄ extiterunt eius apostoli: aliā orationem illos doceret: quā nō peterēt
 dimitti sibi peccata: quibus in baptismo fuerant oīa iam dimissa. Nam si Daniel sanctus nō co-
 ram hominibus: id est in oratione quā deum precabatur: nō solū peccata populi sui: sed etiam
 sua confitebatur: sicut eis ore veridico expressum est: nihil aliud mihi videtur dicendum istis
 nisi qd̄ per prophetā Ezechielem cui dā superbo dñs mandat: Nunquid tu sapientior q̄ Dani-
 el? Sed plane qui misericordia dei adiutus & gratia se ab eis peccatis abstinerit: quæ etiā cri-
 mina vocantur: illa peccata sine quibus nō hie uiuitur: mūdare operib⁹ misericordiae: & piis
 orationibus nō neglexerit: meret⁹ hinc exire sine peccato: quīs cū hic uiueret haberet non
 nulla peccata: quia sicut ista non defuerunt: ita etiā remedia quibus purgarentur affuerunt.
 Quisquis autē hac velut occasione cōperta cū audierit neminē hic arbitrio suo sine peccato vi-
 uere: dederit se libidinibus: & criminibus nefariis obligauerit: atq̄ vsq̄ in diem suū vltimum
 perdurauerit: qualibet inter hac elemosynas faciat: & feliciter ducat vitā & infelicitas finit.
 Sed isti vt cūq̄ tolerandi sunt: quādo dicunt vel esse vel fuisse hic aliquē præter vnū sanctū
 sanctorū qui nullū haberet omnino peccatū. Illud vero qd̄ dicūt sufficere homini liberum ar-
 bitriū ad dominica præcepta implenda: etiā si dei gratia & spiritus sancti dono ad opera bona
 non adiuuetur: omnino anathematizandum est: & omnibus execrationibus detestandū. Qui
 enim hoc asserunt: a gratia dei penitus alieni sunt: Qui ignorātes dei iustitiam: sicut de iudæ-
 is dicit apostolus: & suā volentes constituere iustitiā: dei non sunt subiecti. Plenitudo quippe
 legis non est nisi charitas. Et vr̄gē charitas dei diffusa est in cordibus nostris: non p̄ nos ipsos
 nec viribus propriæ voluntatis: sed per spiritum sanctū qui datus est nobis. Valet itaq̄ liberū
 arbitriū ad opera bona si diuinitus adiuuetur: qd̄ sit humiliter petendo & faciendo. Desertum
 vero diuino adiutorio: qualibet scientia legis excellat: nullo modo habebit iustitiæ solitudinē
 sed insolationem impiæ superbiz & exitiosum tumorē. Docet hoc eadem ipsa dominica oratio.
 Frustra enim rogantes deum dicimus: Ne nos inferas in tentationem: si hoc in nostra sic pos-
 situm est potestare: vt nullo illius adiutorio id valeamus adimplere. Dicit⁹ est enim: Ne nos in-
 ducas in tentationem: qd̄ intelligitur: ne nos inferri deferendo permittas. Fidelis enim deus
 (ait apostolus) qui non vos permittat tentari sup̄ id quod potestis: sed faciat cum tentatione
 etiā exitū vt possitis sustinere. Vt quid hoc dixit dei facere: si hoc sine ipsius adiutorio in so-
 la nostra est potestate? Nā & ipsa lex in hoc adiutorium data est illis: qui ea legitime vtuntur:
 vt per illam sciant: vel quid iustitiæ iam acceperint vnde gr̄as agant: vel quid adhuc eis de-
 sit quod instantē petant. Qui autē sic audiunt quod ait lex: Non concupisces: sed in super-
 bidiciociniis sufficere sibi arbitrentur: nec adiutorio gratiæ dei ad faciendum qd̄ iustum est dā-
 ri sibi virtutem credant & petant: ad hoc eis lex subintravit vt abundaret delictum: qd̄ dictū
 est de iudæis. Parum enim est quia non implent qd̄ præcepit lex: Non concupisces: sed insuper
 superbunt: & ignorantes dei iustitiam: id est quā deus dat qui iustificat implunt: & suam vo-
 lentes constituere cāq̄ suæ voluntatis viribus factam iustitiā dei non sunt subiecti. Finis etiā
 legis Christus ad iustitiam omni credenti: qui vr̄gē ideo venit vt vbi abundauit delictum sit
 perabundet gratia. Cui gratiæ si fuerint inimici: dei ignorantes iustitiam: & suam volentes

I. Ioan. 1.

Matth. 6.

Ezech. 38.

Ro. 10.

Ro. 13.

Ro. 5.

Matth. 6.

I. Cor. 10.

Ro. 7.

cōstitueret quare sunt & isti inimici si in eū crediderūt: quē illi occiderūt? An vt illi accipiat p
 mīdū: q̄ occiso Christo suā impietate accusauerūt: & se illius gratiæ cognitæ subdiderūt: & isti
 porrent iudiciū qui sic in Christum volunt credere: vt eius ipsam gratiā contem occideret! Ad
 hoc quippe in eā credūt qui recte credūt: vt eluriet sicutq; iustitiā: & eius gratia faceretur.
 Oīs em̄ (sicut scriptum est) q̄ inuocauerit nomē dñi: saluus erit: Nō vtrq; salute corporis quā
 multi habet: & q̄ nō inuocant nomē dñi: sed illa salute de qua ipse dicit: Non est opus sanis me
 dicus sed ægrotantibus. Et quid dixerit consequenter exponēs: Non veni inquit vocare iustos
 sed peccatores. Iustos ergo sanos: p̄dōtes autē dixit ægrotos. Nō itaq; de suis virib; præsumat
 ægrotos: q̄ in multitudine virtutis suæ non erit saluus. Nā si inde præsumit: videat ne vites
 sita: nō sint quales solēt esse sanorū: sed quales solēt esse freneticorū: q̄ cum sint infani: adeo se
 sanos putant: vt nec medicū querant: & tanq̄ importunum insuper credant: sicut isti Chris
 tum insana supbia quodāmodo credunt: cuius gratiæ tam benignum adiutorium ad facien
 dam iustitiā: dato legis præcepto: necessariū nō esse cōtendūt. Desinat ergo sic insanire: & ad
 hoc se intelligant habere quantū possunt liberū arbitriū: nō vt superba voluntate respuat: a
 iutoriū: sed vt p̄ia voluntate inuocet dñm. Hęc em̄ voluntas libera tanto erit liberior: quāto
 sanior: tanto autē sanior: quāto diuinæ miæ gratiæ: p̄ subiectior. Ipsa quippe fideliter orat: & di
 cit: Itine a mea dirige scdm verbū tuū: & ne domine mihi oīs iniquitas. Quomodo em̄ libe
 ra est cui domine iniquitas! Vt ei autē nō domine: vide ab illa qui inuocetur. Non em̄ ait: Itine
 a mea dirigo secundū liberū arbitriū: quia non dominat mihi iniquitas: sed itine a mea in
 dirige scdm verbū tuū: & ne domine mihi omnis iniquitas. Precatur nō pollicet: confiterur
 non proficitur: optat plenissimam libertatem nō iactat propriam potestatem. Non enim om
 nis qui viribus suis confidit: sed omnis qui inuocat nomē domini: saluus erit. Quomodo au
 tem inuocabunt inquit: in quē non crediderunt! Ad hoc ergo credūt qui recte credunt: vt in
 uocent in quē crediderunt: & valeāt facere qd̄ in præceptis legitimis acceperūt: qm̄ id qd̄ lex
 imperat fides impartit. Nam vt interim omittamus legis multa præcepta: & hoc inde oī
 memoremus: qd̄ ad cōmēnorandū elegit apostolus: cum dicit lex: Nō cōcupiscēs: quid videt
 aliud imperare: nisi ab illicitis cupiditatibus cōsentiriā! Animus quippe velut pondere amo
 re fertur quocūq; fert. Iubetur vtrq; detrahere de pondere cupiditatis: qd̄ accedit ad p̄dus
 charitatis: donec illud consumat: hoc perficiatur. Plenitudo enim legis charitas. Et tamen de
 ipsa continentia vide quid scriptum sit: Et cum scirem inquit: quia nemo potest esse conti
 nens nisi deus det: & hoc ipsum erat sapientiæ scire cuius esset hoc donum: adiit dominum et
 precatus sum illum. Nunquid dixit: Et cum scirem: quia nemo potest esse continens: nisi per
 proprium liberum arbitrium: & hoc ipsum erat sapientiæ scire a seipso esse hoc bonum! Nō
 plane hoc dixit: quod quidam in sua vanitate dicunt: sed quod fuit in sanctæ scripturæ veri
 tate dicendum: Cum scirem inquit: quia nemo potest esse potest continens: nisi deus det. Iubet ergo
 deus continentiam & dat continentiam. Iubet per legem: dat per gratiam: iubet per literam
 dat per spiritum. Lex enim sine gratia facit abundare delictum: & litera sine spiritu occidit.
 Iubet ideo: vt facere iussa conati: & in nostra infirmitate sub lege fatigati: adiutorium gratiæ
 poscere nouerimus: & si quid facere potuerimus operis bonitē qui adiunat non simus ingra
 ti. Hoc & iste fecit. Id enim eum sapientia docuit cuius esset hoc donum. Neq; enim volunta
 riū arbitrium ideo tollitur: quia iuuatur: sed ideo iuuatur: quia non tollitur. Qui enim deo
 dicit: Adiutor meus esto: confiterur se velle implere quod iussit: sed ab eo qui iussit adiutori
 um poscere vt possit. Sic & iste enim sciret neminem esse posse continentem: nisi deus deradi
 it dominum & deprecatus est. Vtrq; volens adiit: volens precatus est: nec petisset nisi esset vo
 luntas. Sed nisi petisset: quātum posset volūtas? Quia & si posset anteq; petat: quid ei prodest
 nisi illi agat gratias ex eo quod potest: quo petendū est quod nondum potest? Vnde etiam q̄
 iam continens est: non habet vtrq; continentiam: nisi a seipso voluntas: sed nisi accepisset: quid ha
 beret volūtas? Quid em̄ habes inquit qd̄ nō accepisti? Si autē accepisti: quid gloriaris quasi nō
 acceperis? Id est quid gloriaris quasi a seipso habeas: quod si non accepisset: seipso habere non
 posset. Hoc autem dictum est: vt qui gloriatur: non in seipso sed in domino gloriatur: &
 qui nondum habet vnde gloriatur: non a seipso speret: sed dominum precetur. Satiū est
 enim minus quēq; habere quod a deo petat: q̄ plus habere quod sibi tribuat: quoniam
 expedit ab imo surgere q̄ ex alto cadere. Deus enim (vt scriptū est) superbis resistit: humi
 libus autem dat gratiam. Ad abundantiam igitur delictorum lex nos docet quid velle de

Iohel. 2.
 Roma. 10.
 Matth. 9.

Plal. 32.

Plal. 118.

Roma. 10.

Roma. 13.
 Sapient. 8.

1. Cor. 9.

1. Cor. 4.

Iacobi. 4.

Roma. 5.

beamus: nisi a diuuet gratia: vt qđ volumus valeamus: & qđ valuerim⁹ impleamus. Adiuua-
 bit autē si nō de nostris praelumens alta sapiamus: sed humilibus cōsentiētes & de his quae
 iam possumus: gratias agamus: & p his quae nōdum possumus: deū suppliciter inhiante vo-
 luntate poscāmus adamiculantes orationē nostrā nunc fructuosos operibus dando vt dectur
 nobis: dimittendo vt dimitatur nobis. Qz autē dicunt infantē morte prauentū nō baptiza- S
 rum perire nō posse: quoniam sine peccato nascitur: nō hoc dicit apostolus: & arborior esse me-
 lius vt apostolo potius q̄ istis credam⁹. Dicit em̄ ille doctor gentiū: in quo Christus loquebaf:
 Per vnū hominē peccatū iur̄t aut in mundū & p peccatū mors: & ita in cēs homines pertran-
 sīt in quo oēs peccauerunt. Et paulo post dicit: Nam iudiciū quidē ex vno delicto in condēna-
 tionem: gratia autē ex multis delictis & iustificatione. Proinde isti quē forte inuenerint infan-
 tem: nō ex illius vnus hominis cōcupiscētia p̄caturū ipsū dicant illi damnatiōem non esse
 obnoxiam: nec per christi gratiā ab illa damnatiōe esse liberandū. Quid est em̄ ex vno delicto
 in cōdēnationē: nisi illo delicto quo deliquit Adam? Et quid est ex multis delictis in iustifica-
 tionem: nisi quia christi gratia nō solum illud delictū soluit: quo obstringitur infans ex illo
 vno homine propter caritē etiā multa delicta: quae cū ex euerint homines addunt malis moris
 bus suis: Tamen & illud vnū: quo est obligata ppago carnalis: quae ab illo primo homine ois
 ginem ducit: sufficere dicit ad cōdēnationē. Ideo nō est superflus baptisimus paruulorū: vt
 quī per generationē illi cōdēnationi obligati sunt: per regenerationē liberentur. Et sic nō
 inuenitur homo quī ab eadem cōdēnationē soluitur: sic nō inuenitur homo q̄ p̄ter christū
 spiritaliter regeneretur. Carnalis autē generatio delicto illo vni & dānationi eius obnoxia est:
 spiritalis vero regeneratio nō solum illud vnū propter qđ baptizantur infantes: sed multa de
 licta facit aboleri: quae homines male viuendo ad illud in quo generati sunt addiderunt. Ideo
 sequitur & dicit: Si em̄ ob vnus delictū mors regnauit per vnum: multo magis qui abundans
 etiam gratiae & iustitiae accipiunt in vita: regnabunt per vnum Iesum Christum. Itaq̄ sicut per
 vnus delictum in omnes hoies ad cōdēnationē: ita per vnus iustificationē in omnes hoies
 ad iustificationē vitae. Sicut enim per inobediētiā vnus hominis peccatores constituti sunt
 multi: ita per vnus obediētiā iusti constituentur multi. Quid ad ista dictū sunt: aut quid
 eis restat: nisi vt apostolū errasse cōtendat: Clamat vas electionis doctor gentiū: tuba christi
 iudicium ex vno in cōdēnationē. Et teclamat ista: sserentes partulos quos ex illo vno ho-
 mine: de quo loquitur: ducere ppaginem cōfiterentur: nō ire in cōdēnationē: etiā si non fue-
 rint baptizati. Iudiciū (inquit) ex vno in cōdēnationē. Quid dicit ex vno nisi delictū? Sequi-
 tur enim: Gratia autē ex multis delictis in iustificationē. Ergo inde iudiciū etiā ex vno delicto
 ducit in cōdēnationē. Hinc autē gratia etiā ex multis delictis ducit in iustificationē. Qua
 propter si nō audent resistere apostolo: exponant nobis quare iudiciū ex vno delicto ducit in
 cōdēnationem: cum ex multis delictis homines damnandi veniant ad iudiciū? Aut si pro-
 pterea ita dictum putant: quia iurium peccati ex Adam factum est: quod imitari ceteri sunt:
 vt sic ex vno illo delicto in iudiciū cōdēnationemq̄ traherētur: qui cum imitādo multa
 peccauerunt. Cur nou etiam de gratia & iustificatione sic dictum est? Cur non dixit similiter:
 Et gratia ex vno delicto in iustificationem? Sicut enim hominum multa delicta inter illud
 vnum quod imitari sunt: & iudiciū quo punitur media reperiuntur: ab vno quippe ad mul-
 ta venerūt: vt a multis ad iudiciū dānationēq̄ ducerētur: Sic eadem multa delicta inter hoc
 ipsum vnū cuius imitatione cōmissa sunt: & gratia qua dimituntur: eodē modo media sunt
 quoniam ex illo vno ad multa venerunt: vt ex multis ad gratiā iustificandi veniēt. Cum ergo
 in vtroq̄ id est & iudicio & gratia quod attinet ad vnū & multa delicta: vna eadēq̄ ratio sit
 dicant isti nobis quare iudiciū dixerit ex vno delicto ducere in cōdēnationē: gratiam vero
 ex multis delictis in iustificationē: Aut acquiescat ideo sic esse dictū: quia in hac causa duo cō-
 stituuntur homines: Adam ex quo subsistit generatio carnalis: & christus ex quo regeneratio
 spiritalis. Sed quia tū ille hominē aut & deus & hominē: quomodo illa generatio vno deli-
 cto obligat quod est ex Adam: ita ista regeneratio vnū delictum solum quod est ex Adam. Sed
 illi quidē generationi sufficit ad cōdēnationē vnus delicti connexio. Quicquid em̄ postea
 homines ex malis suis operibus addunt: non p̄tinet ad illam generationē: sed ad humanam
 cōuersationem. Huic autē regenerationi nō sufficit illud delictum tantūmodo soluere quod
 ex Adam trahitur: sed quicquid etiā postea ex iniquis operibus humane cōuersationis acce-
 dit. Ideo iudiciū ex vno in cōdēnationē: gratia autē ex multis delictis in iustificationem.

Si enim ob vnus delictum mors regnauit per vnum: quo delicto paruuli per baptismum ex-
 pianur: multo magis qui abundantia gratia & iustitiae accipiunt: inuita regnabunt per vnum
 Iesum Christum: multo magis vtrique in vita regnabunt: quia aeterna vitae regnum erit: mors
 autem in eis temporaliter transiit non in aeternum regnabit. Itaque sicut per vnus delictum in
 omnes homines ad condemnationem: de qua condemnatione paruuli per sacramentum baptis-
 mi liberandi sunt: ita per vnus iustificacionis in omnes homines ad iustificacionem vitae. Et hic
 omnes dicit: & ibique non omnes homines venient ad gratiam iustificacionis Christum
 tam multi alienati ab illa in eternum moriantur: sed quia omnes qui renascuntur in iustificacionem
 non nisi per Christum renascuntur: sicut omnes qui nascuntur in condemnationem non nisi per Adam
 nascuntur. Nemo quippe est in illa generatione praeter Adam: nemo in ista regeneratione praeter
 Christum: ideo omnes & omnes. Eisdem autem omnes etiam multos postea dicit: adiungens
 Sicut enim per inobedientiam vnus hominis peccatores constituti sunt multi: sic & per vnus
 hominis obedientiam iusti constituti sunt multi. Qui multi: nisi quos iam paulo ante oēs dixerat
 Vide quemadmodum commendat vnus & vnus id est Adā & Christum: illi ad condemnationem
 hunc ad iustificacionem: cum tanto post Adam venerit Christus in carne: vt sciamus etiam an-
 tiquos iustos quicunque esse potuerunt: non nisi per eandem fidem liberatos per quam liberamur &
 nos: fidem scilicet incarnationis Christi quae illis praenuntiabatur: sicut a nobis facta annuntiatur.
 Ideo idē Christum hominem dicit cum sit & deus: ne quis existimet antiquos iustos per deū
 tantummodo Christum id est per verbum quod erat in principio: non etiam per fidem incarna-
 tionis eius: quia & homo Christus dicitur: potuisse liberari. Sententia quippe ista destrui non
 potest: de qua & alibi dicit: Per vnū hominē mors: & per vnū hominē resurrectio mortuorum
 Sicut enim in Adam omnes mori iusserunt: & in Christo oēs viuificabuntur. Vt ergo resurrectio dicit
 iustorum vbi est vita aeterna: non resurrectionem iniquorum vbi mors erit aeterna. Ideo ait viuifi-
 cabuntur: quia illi damnabuntur. Hinc & in veteribus sacramentis circumcisio paruulorum octaua
 die fieri precepta est: quoniam Christus in quo fieri delicti carnalis expoliatio: quod significat circumci-
 sionem dominico resurrexit: qui post septimū sabbati octauus est. Haec ergo fides etiam anti-
 quorum iustorum fuit. Vnde & apostolus dicit: Habentes autem etiam eundem spiritum fidei: propter quod scriptum
 est: Credidi propter quod & locutus sum: & nos credimus propter quod loquimur. Non diceret eun-
 dem spiritum fidei: nisi admonens etiam antiquos iustos habuisse ipsum spiritum fidei: hoc ē
 incarnationis Christi. Sed quia illis futura praenunciabatur: quae iam facta a nobis annuntiata
 & tpe veteris testamenti velabatur: quae tpe noui testamenti reuelatur: ideo eius sacramenta
 variata sunt: vt alia essent in veteri testamentis alia in nouo: cum fides varia non sit sed vna sit
 quia sicut in Adam omnes mori iusserunt: sic & in Christo omnes viuificabuntur. Qd vero illis ver-
 bis qd tractabamus adiungit & dicit: Lex autē subintravit vt abūderet delictum: qd trahitur ex
 Adam: de quo dicebā superius. Mors regnauit per vnum: legē quidē siue naturalem intelli-
 mus qd in eorū apparere etatibus qui iam ratione vti possunt: siue obscriptam quae data est per
 Moysen: quia nec ipsa viuificare potuit & liberare a lege peccati & mortis qd tracta est ex Adā
 sed magis addidit praeuarcacionis augmenta: Vbi enim lex non est (ait idē apostolus) nec prae-
 uarcacio. Proinde quoniam lex est etiam in ratione hominis: qui iam vti arbitrio libertatis natura
 liter in corde conscripta: quae suggeritur ne malū aliqd faciat quicquid aliterit: qd patri ipse non vult
 Secundū hanc legē praeuarcicari sunt omnes: etiam qui legē per Moysen datam non acceperunt:
 de quibus in psalmo legitur: Praeuaricatores aestimauit omnes peccatores terrae. Non enim om-
 nes peccatores terrae legē per Moysen datam praeuarcicarunt: sed tamen nisi aliquā praeuarcica-
 sione non appellarentur praeuaricatores. Vbi enim lex non est: nec praeuarcicatio. Praeuaricata ergo
 legē qd in paradiso data est: nascitur homo ex Adam cum lege peccati & mortis: de qua dicit: Vi-
 deo aliam legē in membris meis repugnantem legi mentis meae: & captiuum me ducentem in
 legem peccati quae est ex membris meis. Quae tamen nisi mala postea consuetudine roboretur: facili-
 ter vincitur non tamē nisi gratia dei: legē autē alia praeuarcicata quae est in vsu rationis animae ra-
 tionalis in aetate hominis iam ratione vtentis: praeuaricatores sunt omnes peccatores terrae.
 Praeuaricata vero legē etiā illa qd data est per Moysen multo amplius abūdat delictum. Si enim
 data esset lex qd posset viuificare: omnino ex lege esset iustitia. Sed conclusit scriptura oia sub
 peccato: vt promissio ex fide Iesu Christi daretur credentibus. Haec verba si agnoscis: apostoli
 ca sunt: de qua lege iterum dicit: Lex praeuarcicationis gratia posita est donec veniret semē cui
 promissum est: dispositum per angelos in manu mediatoris: Christum cōmendans cuius gra-

Roma. 5.
h. m. l.Rom. 5.
h. m. l.Rom. 5.
h. m. l.

1. Cor. 15.

2. Cor. 1.

Gal. 3.

Plal. 1.

Gal. 3.

Vbi supra.

ria salui sunt oēs: siue paruuli a lege peccati & mortis cū qua nati sumus: siue maiores qui male videntes arbitrio volūtaris prauaricarunt legē naturālē ipsius rationis: siue q̄ legē acceperūt que data est per Moysen: eamq̄ prauaricantes litera occisi sunt. Cum vero etiā euangelica praecepta homo prauaricauit: velut quatrīduanus mortuus putet: nec de illo tñ desperādū est: propter eius grātiā q̄ nō lēte dixit: sed magna voce clamauit: Lazare veni foras. Lex ergo subintrauit vt abidaret delictū siue cū hoies negligūt qđ deus iubet: siue cū de suis virib⁹ prēsūmētes adiutorii gratiā nō implorāt: & addūt infirmitari supbiā. Cum autē vocatiōe diuina intelligant: cur sit ingemiscendū: & inuocāt cū in quē recte credit: dicētes: Misere mei deus scđm magnā mīām tuā: Ee ergo dixit: dñe miserere mei: sana aīam meā: quia peccauī tibi: In tua iusticia vitifica me. Et viā iniquitatis amoue a me: & lege tua miserere mei: Ee nō veniat mihi pes superbie: & man⁹ peccatorū nō moueāt me: Ee itinera mea dirige scđm verbū tuū: & ne domi nē mei oēnis iniquitas: A dñō em̄ gressus hoīs dirigunt: & viā eius volēt: Et alia multa: quę propter ea scripta sunt: vt nos admoneret adimplēda ea q̄ nobis iubent. Cū ergo se homo ad illū extendēter: & sic ingemuerit: fiet qđ sequit. Vbi abundauit delictū supabundauit & grā: Ee dimiserunt ei potā multa quā dilexit multū: Et diffundit in corde charitas dei: vñ fiat legis plenitudo nō per vires arbitrii qđ est in nobis: sed per spīritū sanctū qui datus est nobis. Nouerāt quippe ille legē qđ dicebat: Cōdelector em̄ legi dei scđm interiorē hoīem: Et tamē adiungebat: Video autē aliā legē in mēbris meis repugnantē legi mētris meę: & captiui me ducēte in legē peccati qđ est in mēbris meis. Infelix ego homo q̄s me liberabit de corpore mortis hui⁹? Gratia dei per Iesum Christū dñm nostrū. Cur nō dixit potius: meū liberū arbitriū: nisi quia libertas sine gratiā nō est libertas sed cōtumacia: Cū ergo dixisset apostolus: Lex subintrauit vt abundaret delictū: vbi autē abundauit delictū supabundauit & gratia: securus adiunxit: Vt quemadmodū regnauit peccatū in morte: sic & gratia regnet per iusticiā in vitam aeternā per Iesum Christum dominū nostrū. Modo cum dixisset: vt quemadmodū regnauit peccatum in morte: nō ait per vñs hominē aut per Adā: quia iā dixerat: Lex subintrauit vt abundaret delictū: qđ abundantia delicti nō pertinet ad primi hominis ppaginē: sed ad cōuersatiōis humanę prauaricationē: qđ illi vno delicto quo solo obstricti tenent infantes: iā in maioribus etatib⁹ ex abundantia iniquitatis adiecta est. Sed quā hoc totū etiā qđ nō pertinet ad illius vnus delictū originē: tamē idonea est soluere gratia saluatoris: ideo cū dixisset: Sic & gratia regnet per iusticiā in vitam aeternā: addidit: Iesum Christum dñm nostrū. Nulla itaq̄ argumētatione cōtra hac apostolica verba prolata impediant paruulos ad salutem quę est in Christo Iesu domino nostro. Tan magis em̄ pro eis loqui debemus: quōtū ipi qđ nō possunt per se loq̄ nō possunt. Per vñs hominē intrauit peccatū in mundū: & per peccatū mors: & ira in oēs hoies pertransiit: in quo omnes peccauerunt. Sicut ab illo vno homine: sic ab eodē peccato infantes immunes esse non possunt: nisi ab eius reatu per Christi baptisimū resoluant. Vsq̄ em̄ ad legē peccatū in mundo fuit. Nō quia deinceps in nemine fuit hoc dictū est: sed quia non poterat per literam legis auferri: qđ solo poterat spīritu gratiæ. Ne quisq̄ ergo fidēs de viribus nō dico volūtaris: sed potius vanitatis suę putaret libero arbitrio legem potuisse sufficere: & Christi gratiā derideret: ideo ait apostolus: Vsq̄ em̄ ad legem peccatum in mundo fuit: peccatū autē non deputabatur lex non esset. Non dixit nō erat: sed quia nō deputabatur: quia lex nō erat: qua arguēte demōstraretur: siue lex rationis in paruulo: siue lex literæ in populo. Sed regnauit inquit mors ab Adam vsq̄ ad Moysen: quia nec lex data per Moysen potuit regnū mortis auferre: quod sola Christi abstulit gratia. In quos autē regnauerit vide. In eos (inquit) qui nō peccauerūt in similitudinem prauaricationis Adæ. Regnauit ergo & in eos qui non peccauerūt. Sed cur regnauerit ostendit cum ait: In similitudinem prauaricationis Adæ. Ille est enim melior intellect⁹ horum verborum: vt cum dixisset: Regnauit mors in eos qui non peccauerunt: quasi nos moneret quare in eos regnauerit qui non peccauerunt: adderet In similitudinem prauaricationis Adæ: id est quia inerat eorum in mēbris similitudo prauaricationis Adæ. Potest & sic intelligi: Regnauit mors ab Adam vsq̄ ad Moysen: & in eos qui non in similitudinem prauaricationis Adæ peccauerunt: quia in se ipsi cum iam nati essent: nec ratione adhuc vterētur qua ille vtebatur quando peccauit: nec praeceptum acceperant quod ille transgressus est: sed solo originali vitio tenerentur obstricti: per quod eos regnum mortis traheret ad condemnationem. Quod regnum mortis in eis tantum non est qui Christi gratia renati ad eius regnū pertinent: quoniam mors temporalis: quāuis & ipsa de originali delicto propagata sit: corpus

Ioan. 11.

Psal. 50.
Psal. 40.
Psal. 18.
Psal. 35.
Psal. 36.Roma. 5.
Lucæ. 7.

Roma. 7.

Roma. 5.

Vbi supra.

In eis interimitur anima vero ad poenas non trahit. Vbi voluit regnum mortis intelligi: vt anima renata per gratiam iam non moriatur in gehēna: id est a vita dei non alienetur: non separetur. Temporalis autem mors corporis etiam in his qui Christi morte redimuntur relingatur interim ad exercitationem fidei & agonem presentis luctationis: in quo & martyres certauerunt absumatur vero & ipsa in renouatione corporis qua resurrectione pollicetur. Ibi enim penitus absorbebitur mors in victoria: cui modo gratia Christi adiunxit regnū: ne suorum animas ad poenas tartari trahat. Nonnulli sane codices non habent: In eos qui non peccauerunt: sed in eos qui peccauerunt in similitudinem prauaricationis A dā: Quibus quidē verbis nullo modo ille sensus aufertur: secundum hoc quippe intelliguntur peccasse in similitudine prauaricationis A dā: secundū q̄ supra dictū est: in quo oēs peccauerunt. Sed tamē graeci codices: vnde in latinum scriptura translata est: illud plures habēt qd̄ diximus: q̄ non adiunxit de A dā qui est forma futuri. Neq̄ hoc vno intelligitur modo. Aut etiam forma Christi a cōtrario est: vt quēdam modum in illo omnes moriuntur: sic & in Christo oēs viuificetur: & quomodo per ipsius inobedientiam peccatores constituuntur multi: sic per istius obedientiam iusti cōstituantur multi. Aut formā futuri eum dixit: q̄ ipse infixit formā mortis postem suis. Ille tamen est melior intellectus: vt a contrario forma esse credatur: quā multū cōmendat apostolus. Deniq̄ ne omnino ex aequo in hac forma eadē contraria sententur: adiungit & dicit: Sed non sicut delictum ita & donatio. Si enim ob vnus delictum multi mortui sunt: multo magis gratia dei & donū in gratia vnus hominis Iesu Christi in multos abundabit: vt intelligatur non in magis multos: cū iniqui magis multi sint qui dānabuntur: sed magis abundabit quid in his qui per Christum redimuntur temporaliter valet forma mortis ex Adam: in aeternū autem valet vitē forma per Christū. Quis ergo (inquit) A dā futuri forma sit: a contrario plus tamē prestat Christus regeneratis q̄ eis nocuerat ille generatis: & non sicut per vnum peccatorem: ita est & donum. Nam iudicium quidem ex vno in cōdemnationē: gratia autem ex multis delictis in iustificationē. Nō solum in hoc (inquit) nō equalis est forma: quia ille tēporaliter nocuit eis: quos in aeternū Christus redemit: verteriam quia illius vno delicto posteri nisi a Christo redimuntur: in cōdemnationem: Christi autem redēptio etiam multa delicta dissoluit quē illi vni abundantia prauaricationis iniquitatis adiecit: vnde iam superius disputauimus. Cōtra hęc apostoli verba sanq̄ intellectū nemini acquiescas: si vis Christo & i Christo viuere. Nā si quēdam modum illi dicat: propterea ista cōmemorasset apostolus: vt intelligeremus ad primū hominem peccatores ideo pertinere: quia nō delictum ex illo nascēdo traximus: sed eū imitādo peccamus: diaboli potius poneret: quia & prior peccauit: & de quo nullam substantiē propagationem traxit genus humanū: sed eū sola imitatio subsecuta est: vnde dicitur pater impiorū: sicut noster dicitur pater Abraam ppter imitationem fidei: non ppter originem carnis. Nam ideo de ipso diabolo dictū est: Imitatur autem illum qui sunt ex parte ipsius. Deinde si ppter imitationē hoc loco apostolus cōmemoraret primū hominē: quia primus peccator in hominibus fuit: vt ideo ad illum oēs homines peccatores diceret pertinere: cur nō secundū Abel posuit qui primus in hominib⁹ iustus fuit: ad quē iusti omnes ppter imitationē iustitię pertinerent: sed posuit Adam: cōtra quē non posuit nisi Christū? Quia sicut ille homo delicto suo viuiuit postēritatē suam: sic iste deus homo iustitia sua saluauit hereditatē suam. Ille traiecit de carnis immunditiam qd̄ non poterat impius diabolus: iste donādo spiritus gratiā qd̄ nō poterat Abel iustus. Multa de his quēstionib⁹ in aliis nostris opusculis & ecclesiasticis sermonibus diximus: quoniam fuerit etiam apud nos quidā: qui vbicūq̄ poterāt hac sui erroris noua semina spargerēt: quorū nōnullos per ministeriū nostrū fratrum nostrorū misericordia domini ab illa peste sanauit. Nec tamē hic deesse aliquos arbitror: maxime apud Carthaginē: sed id occulte mulstant timētes ecclesię fundatissimā fidem. Nam vnus eorū nomine Caelestius in eiusdē ciuitatis ecclesia iam ad presbyterii honorē subrepere coeperat: sed fidelissimā libertate fratrum ppter has ipsas cōtra Christi gratiā disputatiōes vsq̄ ad iudiciū episcopale pductus est: tamē coactus est cōfiteri ppter baptizādos paruulos q̄ & ipsis redēptio sit necessaria. Vbi q̄q̄ voluerit de originali peccato aliquid expressius dicere: in tamē ipsius redēptionis nomīne non parum sibi pręscripsit. Vnde enim redimendi sunt nisi a diaboli potestate: in qua esse nō possent: nisi originalis obligatione peccati? Aut quo precio redimuntur: nisi Christi sanguine: de quo apertissime scriptū est: q̄ in remissionē effusus sit peccatorū? Sed quia magis conuictus est ab ecclesia detestatus q̄ correctus: & pacatus abcessit: veritus sum ne forte ipse ibi sit

Roma. 9.

Sap. 4.

Matth. 26.

qui nostra fide perturbare conatur. Ideo nominis ipsius commemoratōne putauī esse faciendū. Sed siue ipse sit siue alii cōsortes eius erroris: Plures enim sunt q̄ sperare possumus: & vbi non redarguitur: etiam alios ad suā sectā seducit: & sic crebrescit vt nesciā quo sint erupturi. Nos tamē multum eos in ecclesiā cōpage sanari: q̄ ex illo corpore velut insanabilia mēbra refecari: si tamē hoc permittit ipsa necessitas. Timendū est enim ne plura putrescat dū putrib⁹ patitur. Potēs est autē misericordia domini nostri: quē potius eos ab hac peste liberet: q̄ sine dubio faciet si fideliter aduertat teneant: qd̄ scriptū est: Qui inuocauerit nomē domini saluus erit. Audi iam pauca de diuitiis: qd̄ in epistola tua sequitur inquirendū. Hoc enim posuisti illos dicere: Diuitem manētem in diuitiis suis: regnū dei non posse ingredi: nisi oīa sua venderit: nec ei prodesse si forte ex ipsis diuitiis mādāta fecerit. Euaferūt istorū dispersiones: patres nostri Abraam & Isaac & Iacob: qui tanto ante ex hac vita migrarunt. Habebāt quippe hī oēs non paruas diuitias: sicut fidelissima scriptura testatur: multos tamen vērōs ab oriente & occidēte: & non supra ipsos vel extra ipsos: sed cū ipsis recubituros in regno celorū: ille ipse qui ppter nos factus est pauper cū vere diues esset: veracissima pmissione prēdixit. Et quis superbus diues qui induebatur purpura & bysso: & epulabatur quotidie splendide: mortuus apud inferos torqueretur: tamē si pauperis vlcerosi qui ante ianuam eius contēptus iacebat: miserrus fuisset: mereretur & ipse misericordiā. Et si pauperi illi meriti esset inopia nō iustitia: non vtiq; ab angelis in Abrae gremiū qui diues hic fuerat tolleretur. Sed vt nobis ostēderetur nec in isto paupertatē per seipsam diuinitus honoratā: nec in illo diuitias fuisse dānatas: sed in isto pietatē: in illo impietatē suos exit⁹ habuisse: sic suscepit impium diuitem cruciatus ignis: vt tamē pium pauperem susciperet finis diuitis. Qui sane cū hic diues viueret: diuitias sic habebat: & eas pro dei prēceptis paruipendebat: vt etiā cum ipsius filii immolatione nollet offerre deum iubentem: quē suarū diuitiarū & sperabat & optabat heredē. Hic vtiq; dicitur deo patres antiquos nō vēdidiisse omnia quę habebāt & dedisse pauperibus: quia hoc eis non pręceperat dñs. Nondū enī reuelato testamēto nouo: qd̄ non fieri nisi plenitudine tēporis oportet: bene eorū virtus fuerat reuelanda: qua virtute hoc eos facillime posse deus in eorū cordib⁹ nouerat qui testimoniū illis tam insigne phibeat: vt cū sit omnīū sanctorū deus: tanq; de pręcipuis amicis suis dicere dignaret: Ego sum deus Abraam: deus Isaac: deus Iacob: hoc mihi non men est in aeternū. Postea vero q̄ magnā pietatis sacramētum manifestatū est in carne: & vocādis oībus gētib⁹ Christi aduentus illuxit: in quem etiā illi patres crediderant: sed hui⁹ fidei oīniū suo tēpore manifestandā in illius arboris: de qua apostol⁹ loquitur: tāq; radice seruabāt: dictū est diuiti: Vēde oīa quę habes & da pauperib⁹: & habebis thesaurū in celis: & veni sequere me. Hęc si dicat: videtur aliquid rationabiliter dicere: Sed totū audiant: totum aduertant: non in parte aures aperiant: in parte surdescat. Cui enim dñs hoc pręcepit: Profecto illi diuiti qui vitę eternę cōsequendę consiliū quætebat accipere. Hoc enim dño dixerat: Quid faciam vt vitā eternā consequar? Ille autē nō ei respōdit: Si vis venire ad vitā: vade vēde oīa quę habes: sed si vis venire ad vitā seruā mandata. Quę iuuenis cū sibi a dño ex lege cōmemorata seruasse dixisset: & quęisset quid adhuc sibi decēret: responsū accepit: Si vis pfectus esse: vade & vēde omnia quę habes & da pauperibus. Et ne se illa quę multū amabat: hoc modo perdere existimaret: & habebis inquit thesaurū in oīs. Deinde addidit: Et veni sequere me: cuiq; cum hac fecerit aliquid prodesse existimetur: si nō sequitur Christū. At ille quidē tristis abscessit: qui viderit quādmōdum illa legis mādāta seruauerat. Puto enim qd̄ se arrogantius q̄ verius seruasse respōderat. Verū tamen magister bonus mādāta legis ab ista excellentiore perfectione distinxit: Ibi enim dixit: Si vis venire ad vitā seruā mādāta: hic autem: Si vis pfectus esse: vade vēde omnia quę habes: & cetera. Cur ergo negamus diuites quīs ab illa perfectione absint: venire tamen ad vitā: si mādāta seruauerint: & dederint vt dicit illis dimiserint vt dimittat illis: Credimus enī ministrū noui testamenti fuisse apostolū: cum scribens ad Timotheū diceret: Pręcipe diuitibus huius mūdū nō superbe sapere: neq; sperare in incerto diuitiarū: sed in deo viuo qui pręstat nobis omnia abundatē ad fruendū. Bene faciunt diuites sine in operib⁹ bonis: facile tribuant: cōmunicent: thesaurizent sibi fundamentū bonum in futurum: vt apprehendant veram vitā: de qua & illi adolescēti dictū est: Si vis venire ad vitā. Puto qd̄ ista pręcipiens: diuites instruebat non fallēbat apostolus: pręcipe diuitib⁹ huius mūdū: vt vēdant omnia quę habēt: dent pauperibus & sequantur dominū. Sed nō superbe sapere: neq; sperare in incerto diuitiarum. Ista superbia diuitem illum qui iacentē ante ianuam suam

Ioc. 2.

Matth. 9.

Luc. 16.

Exo. 3.

Matth. 19.

Vbi supra.

1. Timoth. 6.

contemnebat pauperem iustum: & ista spes in incerto diuitiarum: qua se propter purpuram & hyssum / & epulas splendidas beatum putabat: nō ipse diuitie perduxerūt ad inferni tormēta. An forte quia dominus adiunxit: Amen dico vobis: difficile diues intrabit in regnū celorum: Et iterum dico vobis: Facilius intrabit camelus per foramen acus q̄ diues in regnum celorū: Ideo putant isti diuitem etiā si faciat ista: quę diuitibus præcipienda scripsit apostolus: in regnum celorum intrare nō posse: Quid ergo est? Verū apostolus cōtra dominū loquitur: an nesciunt quid loquuntur? Quid horum credat: eligat christianus. Puto melius nos credere istos nescire quid loquuntur: Paulū contra dominū loqui. Deinde cur non in consequenti vobis etiam ipsum dominū audiuit diceantem discipulis pro miseria diuitū contristari: Qd hominibus impossibile est: deo facile est? Sed ideo (inquiunt) hoc dictū est: quia futurū erat: vt audito euāgelio diuites vendito patrimonio: erogatoq; pauperibus: domū sequeretur: & intrarent in regnū celorum: atq; ita fieret qd difficile videbatur: non vt manētes in diuitiis suis præcepta apostoli custodiendo: id est nō superbe sapiendo: neq; sperādo in incerto diuitiarū: sed in deo viuēdo: nefaciendo: facile tribuēdo: & cōmunicādo indigentibus: veram apprehēdant vitam: sed etiā ista præcepta apostolica: venditis omnibus suis rebus implet. Hæc si dicit (Siclo quippe eos illa dicere) nō attēdunt primitus quādamodum dominus cōtra eorum dogma: suam gratiā prædicauerit. Non enim ait: Qd hominibus impossibile videtur: facile est hominibus si voluerint: sed qd hominibus inquit impossibile est: deo facile est: ostēdens quādo ista recte fiunt: non fieri hominis potentia: sed dei gratia. Hęc ergo attendāt isti: vt se reprēdunt eos qui gloriantur in diuitiis suis: sed ei dē confidere. Simul enim vtriq; reprēduntur in psalms: Qui confidit in virtute sua: & qui in abundantia diuitiarū suarū gloriatur. Audiāt itaq; diuites: Qd hominibus impossibile est: deo facile est: & siue manētes in diuitiis suis: siue illis veditis: & per indigentias pauperum distributis: intrent in regnum celorū: gratia: dei tribuant non p̄priis viribus bonū suum. Qd enim hominibus impossibile est: nō hominibus sed deo facile est. Audiāt hoc & isti: vbi iā oīa sua vel vendiderūt & pauperibus tribuerūt: vel adhuc id agunt atq; disponunt: & hoc modo præparant intrare in regnum celorū: non hoc tribuant virtuti suæ: sed eidē gratia: diuinæ: Qd enim hominibus impossibile est: non ipsis quia & ipsi homines sunt: sed deo facile est. Hoc quippe illis & apostolus dicit: Cū timore & tremore vestra ipsoꝝ salutem operamini. Deus enim est qui operatur in vobis & velle & operari p̄ bona voluit. Certe ideo se dicunt de suis rebus vendendis perfectionis a domino suscepisse consiliū vt sequantur dominū: quoniam illic additum est: Et veni sequere me. Cur ergo in his bonis quæ faciunt: de sua tantū voluntate præsumūt: nec audiunt dominū: quoniam qui se dicunt increparem atq; testem: Siue me nihil potestis facere: Si autem apostolus ita dixit: Præcipe diuitibus huius mundi non superbe sapere: neq; in incerto diuitiarum: vt vendant omnia quę possident: & ea pretia distribuēdo indigentibus / faciant qd sequitur: Facile tribuant: cōmunicent: thesaurizent sibi fundamentū bonum in futurum: & aliter eos in regnū celorum intrare posse nō credit: fallit ergo eos quorum domos tam diligētē doctrinæ sanitate compoñit: admonens & præcipiens quales se præbere debeant vxores viris: viri vxoribus: filii parentibus: parentes filiis: serui domini: domini seruis. Nam quomodo hæc agi possunt sine domo: & sine aliqua re familiari? An hoc eos mouet qd ait dñs: Quicunq; dimiserit omnia sua propter me: accipiet in hoc seculum: & in futuro vitam æternam possidebit: Aliud est dimiserit: aliud est viderit. Nam & in his quæ dimittenda mādauit etiam vxor cōmemorata est: quā nullis humanis legibus licet vendere. Christi autē legib; nec dimittere: excepta causa fornicationis. Quid sibi ergo volunt ista præcepta? Non enim possunt inter se esse contraria: nisi quia incurrit aliquando necessitatis articulus: vbi aut vxor dimittatur aut Christus. Vt alia omittam: si ipsi vxori maritus displicuerit christianus: eiq; p̄posuerit aut a se diuorū aut a Christo: hic ille quid eligat nisi Christū: & dimittat vxorē: laudabiliter p̄pter Christum! Amobus quippe christianis dñs præcepit ne quisq; dimittat vxorem: excepta causa fornicationis. Vbi autē quælibet in eis persona infidelis est: consiliū apostoli attēdatur: Vt si infidelis cōsensit habitare cū viro fidele: vir nō dimittat vxorē. Similiter & vxor fideles virum: si cū illa habitare cōsensit. Qd si infidelis (inquit) discedit: discedat. Nō est enim seruituti subiect⁹ frater aut soror iu huiusmodi: id est si infidelis voluerit esse cū coniūge fidele. Hic agnoscat fideles suā libertatē: ne ita se subiectū deputet seruituti vt ipsam dimittat fidē: ne cōiūgē amittat infidelē. Hoc & de filiis atq; parētib; hoc de fratrib; & sororibus intelligitur: propter Christū

Matth. 9.

Psal. 48.

Phil. 2.

Ioan. 15.
1. Timoth. 6

Matth. 19.

Vbi supra.
1. Corin. 7.

oēs esse dimittēdos:cum pponitur ista cōditio vt Christū dimittat si illos secū habere deſyde-
rat. Hoc ergo & de domo atq; agris: hoc & de his rebus q̄ iure pecuniario poſſident: hoc loco
accipiendū eſt. Simul cū etiā de his nō ait. Quicūq; vēdiderit ppter me quēcūq; licitū eſt ven-
dere. ſed quicūq; dimiſerit. Fieri enim poteſt vt dicat chriſtiano ab aliqua poteſtate: aut chri-
ſtianus nō eris: aut ſi in hoc permanere volueris: domū poſſeſſioneſq; nō habebis. Cū vero etiā
illi diuites qui in ſuis diuitiis ſic ſtatuerant pmanere: vt ex eorū bonis operibus pmererentur
deum: hec dimittāt potius ppter Chriſtū: q̄ propter hanc Chriſtū: vt accipiant in hoc ſeculo
centupli: cuius numeri pfectione ſignificatur oīa. Fidei quippe homini totus mūdus diuitia-
rum eſt: ſuntq; hoc mundo quaſi nihil habētes & omnia poſſidētes: vt in futuro ſeculo poſſi-
deant vitā aeternā: ppter iſta dimiſſo Chriſto in mortē precipitētur aeternā. Hac quippe le-
ge & conditione: nō illi tātum qui mentis excellētia pfectionis cōſiliū receperunt: vt vendita
ſua pauperibus diſtribuerent: & humeris ab omni ſeculi huius ſarcina liberioribus leuē Chri-
ſti ſarcinam ferrent: ſed etiā quicūq; infirmior: & illi glorioſiſſimae pfectioni minus idoneus
qui tamē ſe meminit veraciter eſſe chriſtianū: cum audierit ſibi proponi: q̄ niſi hac omnia di-
miſerit: dimiſſurus eſt Chriſtū: apprehēdet potius turrim fortitudinis a facie inimici: quia cū
eam in ſua aedificaret fide: cōputauit ſumptus quib⁹ perſici poſſet: id eſt eo animo acceſſit ad
fidem: vt huic ſeculo non ſolū verbis renūciaret: quia etſi emit aliquid tanq̄ nō poſſidēs erat:
etſi vtebatur mūdo tanq̄ nō vtens erat: nō ſperans in incerto diuitiarū ſed in deo viuo. Cū enī
omnis qui renūciat huic ſeculo: ſine dubio renūciat oībus quę ſunt eius: vt poſſit Chriſti eſſe
diſcipulus: Ipſe enim cū de ſumptibus ad turris aedificium neceſſariis: & de bello aduerſus re-
gem alterū preparādo ſimilitudinē pramiſiſſet: adiunxit ſic: Qui nō renūciat omnibus quę
ſunt eius: non poteſt meus eſſe diſcipulus: Profecto renūciat etiam diuitiis ſuis ſi quas habet.
Aut ſic vt eas omnino non diligens: totas diſtribuit indigētibus: & ſuperſuis exoneratur ſar-
cinis: Aut ſic vt pius diligens Chriſtū ſpem ab eis trāſſerat in ipſum: atq; ita vtatur illis vt ſa-
cile tribuens & cōmunicis theſaurizet in celo: paratusq; ſit: quēdāmodum parēs & filios &
fratres & vxorem: hoc modo & iſtas relinquere: ſi talis cōditio propoſita fuerit: vt niſi dimiſ-
ſo Chriſto eas habere non poſſit. Nam ſi aliter huic ſeculo renūciat: quando accedit ad fidei
ſacramētum: facit qd̄ de lapſis beatus Cyprianus ingenuit dicens: Sæculo verbis ſolis renun-
tiantes & non factis. De hoc quippe dicitur: cum veniente tentatione magis iſta metuūt amitte-
re q̄ Chriſtū negare. Ecce homo qui coepit aedificare: & nō potuit perficere. Ipſe eſt etiā qui
cum adhuc longe eſſet aduerſarius eius: miſit legatos quarens pacē: id eſt nōdum affligente:
ſed adhuc imminente ac minante tentatione: vt his non careat quę plus diligit ad relinquen-
dum Chriſtum negandūq; conſentit. Ex multi ſunt tales qui etiā putant ſibi adaugēdas opes
ſuas: & multiplicanda delectamēta terrena: religionem ſuffragari debere chriſtianam. Sed nō
ſunt tales diuites chriſtiani: qui licet iſta teneant: non tamen ab eis ita tenētur: vt hec Chriſto
anteponant: quia veraci corde ſeculo renūntiarunt: vt nullam ſpem in talibus ponit. Hi vxores
& filios vniuerſaſq; familias: ad chriſtianam religionem tenendam ſana erudiunt diſcipli-
na. Horum domus hoſpitalitate ſeruientes: recipiunt luſtum in nomine iuſti: vt mercedē iuſti
accipiāt. Frangunt eſurienti panem ſuum: nudum veſtiunt: capitiū redimunt: theſaurizant
ſibi fundamētum bonum in futurū: vt apprehōdant veram vitam. Ex ſi forte pro fide Chriſti
pecuniaria damna ppetiēda ſunt: oderunt diuitias ſuas. Si ſuorum orbitates vel ſeparatio-
nes pro Chriſto minatur hic mundus: oderunt parentes: fratres: filios: vxores. Poſtremo ſi de
ipſa huius corporis vita cum aduerſario paſcendum eſt: ne deſertus deſerat Chriſtus: oderunt
inſuper animam ſuam. De his quippe omnibus mōdatum acceperunt: q̄ aliter diſcipuli
Chriſti eſſe non poſſint. Nec tamen quia praeceptum eſt eis vt oderint pro Chriſto & animas
ſuas: vendendas eas habent: aut illatis ſibi manibus effundendas: ſed parati ſunt eas amittere
pro Chriſti nomine moriendone mortui viuant Chriſtū negando. Sic enim diuitias ad quas
vendendas parati non fuerunt: monente Chriſto: ne cum eis pereant perditio Chriſti: habent
hinc vtriuſq; ſexus diuites clariſſimaſq; perſonas martyrii gloria ſublimatas. Ita multi quos
rerum ſuarum venditione pigretat ante perſici: Chriſti imitata paſſione ſunt repere perfecti:
& qui nōnullā infirmitatē carnis & ſanguinis ſuis diuitiis pſecerit: ſubito aduerſus peccatū
pro fide vſq; ad ſanguinē certarunt. Quibus autem non prouenit corona martyrii: neq; illius
perfectionis de vendendis rebus ſuis: cōſiliū tam praeclarum & tam grande receperūt: & ta-
men a damnabilibus immunes criminibus eſurientem Chriſtum pauperū: ſurienti poti⁹ dederunt.

Luca.4.

Cyprianus

Vbi ſupra.

F

G

runt: nudum veltierunt: peregrinantem susceperunt: non sedebunt quidē cum Christo sublimiter iudicaturi: sed ad ipsius dexteram stabunt misericorditer iudicandi. Beati enim misericordes: quoniam ipsorum miserebitur deus. Et iudiciū sine misericordia fiet illis: qui non fecit misericordiā. Super exaltat autem misericordia iudicio. Proinde isti desinant contra scripturas loqui: & in suis exhortationib⁹ ad maiora sic excitent: vt minora non dampnent. Non enim & sanctam virginitatem aliter exhortando persuadere possunt: nisi coniugalia vincula dāna uerint: cum docente apostolo: vnusquisq; donum p̄prium habeat a deo: alius sic: alius autem sic. Ambulēt itaq; perfectionis viam venditis oib⁹ suis rebus & misericorditer erogatis. Sed si vere pauperes Christi sunt: & nō sibi sed Christo colligunt: infirmiora eius mēbra quare putant anteq; sedes iudiciarias acceperint? Si enim tales erūt qualibus dñs dicit: Sedebitis super duodecim sedes iudicantes duodecim trib⁹ israel: & de qualib⁹ apostol⁹ dixit: Nescitis quoniā angelos iudicabitis (alias: iudicabim⁹) p̄parēt pot⁹ nō crimosos: sed religiosos diuites recipere tabernacula aeterna: quibus amici facti sunt de māmōna iniquitatis. Puto enim q; quidam eorum qui hāc impudenter atq; imprudenter garriunt: a diuitibus christianis & piis in suis necessitatibus sustentantur. Habet enim ecclesia quodāmodo suos milites: & quodāmodo prouinciales. Vnde dicit apostolus: Quis militat suis stipendiis vnq;? Habet & vineam & plantatores: habet gregem & pastores. Vnde consequēter dicit: Quis plantat vineam: & de fructu eius non edit? Quis pascit gregem: & de lacte gregis nō percipit? Quis talia disputare qualia isti disputant: non sit militare sed rebellare: non sit plantare vineam sed eradicare: nō sit pascēdos congregare: sed perdendos a grege separare. Sicut autem ipsi qui diuitum religiosi obsequiis aluntur atq; vestiuntur: neq; enim ad suas necessitates nihil accipiunt nisi ab eis qui res suas vendunt: non tamen iudicantur atq; dampnantur ab excellentioribus Christi membris: qui maiori virtute: quā multum commendat apostolus: suis se manibus transfigūt. Sic nec isti dampnari debent infirmitatem meriti christianos quorum operibus transfiguntur: sed recte viuendo & recte docendo magis eis dicere: Si nos spiritalia seminauimus: magnum est si vestra carnalia metamus? Multo quippe minori impudentia serui dei: qui manu suarum honoris operibus venditis viuunt: dampnant istos a quibus nihil accipiunt: q̄ isti qui propter aliam quam corporis infirmitatem non valentes manibus operari: dampnant eos ipsos de quorum facultatibus viuunt. Ego qui hāc scribo perfectionem de qua dominus locutus est: quando ait diuiti adolescenti: Vade vende omnia quae habes & da pauperibus: & habebis thesaurum in celo & veni sequere me: vehementer adamaui: & non meis viribus: sed gratia ipsius adiuuante sic feci. Negi enim quia diues non fui: ideo minus mihi imputabitur. Nam neq; ipsi apostoli qui priores hoc fecerunt: diuites fuerunt. Sed totum mūdum dimittit: qui & illud quod habet: & quod oportet habere dimittit. Quātum autem in hac perfectionis via profecerim: magis quidem noui ego: q̄ quisq; alius homo: sed magis deus q̄ ego. Et ad hoc propositum quantis possim viribus exhortor: & in nomine domini habeo consortes: quibus hoc per meū ministerium persuasum est: sic tamen vt praecipue sana doctrina teneatur: nec eos qui ista non faciunt: vana contumacia iudicemus: dicentes nihil prodesse q; pudice quibus coniugaliter viuunt: q; domos suas & familias christiane regunt: q; operibus misericordiae sibi thesaurum in posterum: ne ista disputando non scripturarum sanctarum tractatores: sed eorum accusatores inueniamur. Quod ideo commemorauī: quoniam isti quando talia dicere prohibentur ab eis qui hoc domini consilium non ceperunt: respondent eos talia disputari nolē: quoniam viris fauent: & dominica p̄cepta implere detractant: quasi nō vt de his taceam qui licet infirmiores religiose tamen vtūt diuitiis: etiā ipsi cupidi & avari mali his vtōres: & in terreno thesauro cor luteum cōfigentes: quia & ipsos necesse est vsq; ad finem portet ecclesia: sicut illa reia vsq; ad litus pisces malos: tolerabiles in ea q̄ isti sunt qui talia sermōnando & disseminando ita se videri magnos volunt: quia diuitias suas: vel quātulacūq; patrimonialia ex p̄cepto domini vendiderūt: vt eius hereditatem quē vsq; ad fines terre dilatatur atq; diffunditur: hac doctrina nō sana perturbare atq; euertere moliantur. Vnde quia ex hac quidē occasione (Sed tamē iā breuiter dixi) quid etiā de ecclesia Christi in hoc saeculo sentias id est quia vsq; ad finem huius saeculi necesse est portet bonos & malos: quoniam et hoc inter tuas quēstiones interrogasti: prolixam epistolā iam tandem aliquando concludā: iurationem caue quātum potes. Melius quippe nec verum iuratur: q̄ iurandi cōsuetudine & in periculum

Matth. 5.
Iacobi. 2.

1. Corin. 7.

Matth. 19.
1. Corin. 9.

1. Corin. 9.

Vbi supra.

Matth. 19.

1. Corin. 15.

saepe caditur: & semper iuratio propinquatur. Sed illi quatum aliquos eorum auditis: quid sit iurare protulsi ignorant. Putant enim se non iurare: quando in ore habent: scit deus: & testis est deus: & testem deum inuoco super animam meam: quia non dicitur per deum: & quia talia reperiuntur in apostolo Paulo. Sed etiam illa ubi contra eos inuenta est quae confiteretur esse iurationem: ubi ait apostolus: Quotidie morior per vestram gloriam fratres quam habeo in Christo Iesu domino nostro in gratias enim codicibus reperit omnino esse hanc iurationem: ne quis in latina lingua hoc sic intelligat dictum: per vestram gloriam: quomodo dictum est: per meum aduerbum iterum ad vos: & multa similia ubi dicit per aliquem: & non est iuratio. Sed non ideo: quia in suis literis iurauit apostolus: vir infirmitate firmissimus: ludus nobis debet esse iuratio. Multo enim tutius (ut dixi) quantum ad nos attinet: nunquam iuramus: ut sit in ore ideo est: non non: sicut dominus monet. Non quia peccatum est verum iurare: sed quia grauissimum peccatum est falsum iurare: quo citius cadit qui consuevit iurare. Accepisti quod mihi videtur: melius exponat ista meliores: non isti quorum noui iam sententiam reprobendam: sed alii qui veraciter possunt. Nam & ego paratior sum discere quam docere: & tu magnam conferes beneficium si ea quae illic a sanctis fratribus aduersus istorum vaniloquia differunt: non me facias ignorare. In domino recte & fideliter viuas dilectissime fili.

Patrum Carthaginensis concilii: ad Innocentium pontificem maximum: quid in eo actum fuerit contra Pelagium & Caesetium haereticos exponentium. Epistola. XC.

Omnino beatissimo & honoratissimo fratri sancto Innocentio papa. Aurelianus. L
Mundus: Rusticanus: Fidelius: Euagrius: Anthonius: Palatinus: Adeodatus: Vincentius: Publianus: Theodorus: Turtus: Panthionius: Victor: Restitutus: Rusticus: Fortunatianus: alius Restitutus: Ampelius: Animus: Felix: Donatianus: Adeodatus: Octavius: Serotinus: Maiorinus: Posthumanus: Trisipulus: Victor: alius Victor: Leucius: Macianus: Fructuosus: Faustianus: Qd uult deus: Candorius: Maximus: Megarius: Rusticus: Rufianus: Proculianus: Thomas: Ianuaris: Octavianus: Praxetarius: Sixtus: qd uult deus: Pentadius: qd uult deus: Cyprianus: Seruilius: Pelagius: Marcellus: Venantius: Didymus: Saturninus: Tiazacenus: Germanus: Germanianus: Inuentus: Maiorinus: Inuentus: Caidus: Cyprianus & Aemilianus: Romanus: Africanus & Marcellinus: qui in concilio ecclesiae carthaginensis affuimus. Cum ex more ad Carthaginensem ecclesiam soleniter veniremus: atque ex diuersis causis congregata ex nobis synodus haberetur: cum presbyter noster Orosius nobis literas sanctorum fratrum & sacerdotum nostrorum dedit Herodias & Lazari: quorum forma his constitutum esse subdendum. His ergo lectis: Pelagium & Caesetium auctores nefarii: prorsus & ab omnibus nobis anathematizandi erroris aduertimus. Vnde factum est ut recomendandum peterem: quid ante ferme quinquaginta super Caesetii nomine hic apud ecclesiam Carthaginensem fuerit agitarum. Quo recitato sicut ex subsequenter aduertere poterit sanctitas tua: quibus iudicatio manifesta constaret: quia illo tempore episcopali iudicio excusum hoc vulnus tantum ab ecclesia videtur: nihilominus tamen id communi deliberatione celsimus: & humilissimi persuasionis auctores: quibus ad presbyterium idem Caesetius postea peruenisse dicatur: nisi hac apertissima anathematizauerint: ipsos anathematizari oportet: ut si ipsorum non potuerit: saltem eorum qui ab eis decepti sunt vel decipi possunt: cognita sententia quae in eos lata est sanitas periret. Hoc itaque gestum domine frater sancte: charitati tuae intimandum duximus: ut statutis nostrae medio charitatis: etiam apostolice sedis adhibeatur auctoritas pro tuenda salute multorum: & quorundam peruersitate etiam corrigenda. Id enim agitur isti danabilibus disputationibus suis: ut non defendendo: sed potius in superbiam sacrilegam extollendo liberum arbitrium nullum relinquant locum gratiae dei qua christiani sumus: quae & ipsum nostrae volutaris arbitrii vere sit liberum: dum a carnalium concupiscentiarum dominatione liberatur: dicere dominus: Si vos filii libera ueritatis: sic vere liberi eritis. quod auxilium fides impetrat: quae est in Christo Iesu domino nostro. Isti autem asserunt: sicut a fratribus qui etiam eorum libros legerunt cognouimus: in eo dei gratiam deputandum: talem hominis instituit creaturam: naturamque per propria voluntate legem dei possit implere: siue naturaliter in corde conscripta: siue in literis datam. Eandem quoque legem ad gratiam peruenire: illam deus in adiutorium hominibus dedit. Illi vero gratiam qua ut dictum est christi sumus: cuius apostolus praedicator est dicens: Cuius elector enim legi dei secundum interiore hominem: Video autem aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae: & captiuam me

2. Tetricus.
33. & 50.

Isa. 5.

Roma. 7.

me in lege peccati quæ est in membris meis. Miser ergo homo: quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia dei per Iesum Christum dominum nostrum: nolunt omnino cognoscere: nec aperte quidem oppugnare audent. Sed quid aliud agunt: cum hominibus animalibus non percipientibus quæ sunt spiritus dei: persuadere non cessant ad operanda perficiendâque iusticiam: & dei mandata cõplenda: solum sibi humanâ sufficere posse naturam non attendentes quod scriptum est: Spiritus adiuuet infirmitatem vestram: Et non volentis neque currentis: sed consentientis est dei: Et quod vnum corpus sumus: singuli autem alter alterius membra: habentes dona diuerfa secundum gratiam quæ data est nobis: Et gratia dei sumus id quod sumus: & gratia eius in me vacua non fuisse plus omnibus illis laboravi: non ego autem: sed gratia dei mecum: Et gratias deo qui dedit nobis victoriâ per dominum nostrum Iesum Christum: Et quia nõ idonei sumus cogitare aliquid quasi ex nobismet ipsis: sed sufficientia nostra ex deo est: Et habemus thesaurum istum in vasculis fictilibus ut eminentia virtutis sit dei: & non ex nobis: Et innumerabiles hæc quæ de scripturis omnibus si colligere velimus tomus non sufficit. Et veremur ne apud te ista ipsa cõmemoranda: quæ maiore gratia de sede apostolica prædicantur: inveniunt facere videamur. Sed ideo facimus: quia eo quod infirmiores sumus: quaqueuersum quisque nostrum verbo dei prædicando putatur attentior: crebrius eos patimur & audacius insurgentes. Si ergo Pelagius episcopalis gestis quæ in oriente confecta dicuntur: etiam tuæ venerationi iuste visus fuerit absolutus: error tamen ipse & impietas quæ tam multos assertores habet: per diutius per se ipsos etiam auctoritate apostolicâ sedis anathematizanda est. Consideret enim sanctitas tuæ: & pastoralibus nobis cõpariatur visceribus: quod sit pestiferum & exitiale omnibus Christianis: quod istorum sacrilegas disputationes necessario sequitur: ut nec orare debeamus: ne intremus in tentationem: quod dominus discipulos monuit: & posuit in oratione quâ docuit: aut ne deficiat fides nostra: quod pro apostolo Petro se rogasse ipse testatus est. Si enim possibilitate naturæ: & arbitrio voluntatis in potestate sunt constituta: quis non videat a domino inaniter peti: & fallaciter orari: cum orando poscitur quæ naturæ iam ita conditæ sufficientibus viribus obtinentur? Nec debuisse dicere dominum Iesum: Vigilare & orare: sed tantummodo: vigilare ne intretis in tentationem: Nec beatissimo Petro primo apostolorum: Rogari pro te: monito te vel impero ac præcipio ne deficiat fides tua. Contradicunt etiam istorum contentione benedictionibus nostris: ut in cassum super populum dicere videamur: quicquid eis a domino precamur: ut recte ac pie viuendo illi placeant: Vel illa quæ pro fidelibus precatur apostolus dicens: Flecto genua mea ad patrem domini nostri Iesu Christi: ex quo omnis paternitas in celo & in terra nominatur: ut det vobis secundum diuitias gloriæ suæ virtutem corroborari per spiritum eius. Si ergo voluerimus benedicendo super populum dicere: Da illis domine virtutem corroborari per spiritum tuum: istorum nobis disputatio contradicit: affirmans negari liberum arbitrium si hoc a deo poscitur quod in nostra est potestate. Virtute enim corroborari si volumus (inquiunt) possumus? ex possibilitate naturæ: quâ non nunc accipimus: sed cum crearemur accepimus. Paruos etiam propter salutem quæ per saluatorem Christum datur: baptizandos negant: ac sic eos mortifera ista doctrina in æternū necant: promittentes etiam si non baptizentur: habituros vitam æternam: nec pertinere ad eos de quibus dominus ait: Venit enim filius hominis querere & saluare quod perierat: quia isti (inquiunt) non perierunt: nec est quod in eis saluaretur: vel tanto precio redimatur: quia nihil est in eis vitiosum: nihil peccatur sub diaboli potestate captiuum: nec pro eis suffus esse sanguis in remissionem legitur peccatorum: quod per baptismum Christi etiam paruulorum fieri redemptionem libello suo Cælestius in Carthaginensi ecclesia iam cõfessus est. Sed multi qui eorum perhibetur esse vel fuisse discipuli: hæc mala quibus fundamenta christiana fidei conantur euertere: quacumque possunt affirmare non cessant. Vnde etiam si Pelagius Cælestiusque correcti sunt: vel se ista nunquam sensisse dicunt: & quæcumque scripta contra eos prolata fuerint: sua esse negabunt: nec est quemadmodum de mendacio cõuincantur: generaliter tamen quicunque dogmatizat & affirmat humanam sibi ad vincenda peccata: & dei mandata faciendi sufficere posse naturam: & eo modo gratiæ dei quæ sanctorum euidencius orationibus declaratur: aduersarias inuenitur: & quicumque negat paruulos per baptismum Christi a perditione liberari: & salutem percipere sempiternam: anathema sit. Quæcumque autem alia ab eis obiciuntur: non dubium venerationem tuam cum gestis episcopalis persequeris: quæ in oriente in eadem causâ confecta dicuntur: id iudicaturâ: vnde omnes in dei misericordia gaudeamus. Ora pro nobis domine beatissime papa.

Roma. 8.
Roma. 9.
Roma. 12.
1. Corin. 5.
Vbi supra.
2. Corin. 3.
2. Corin. 4.

2. Retrac.
47.

Matth. 6.

Matth. 16.
Luc. 11.

Ep. 3.

Luc. 19.

Innocentii papae: patribus Carthaginensis concilii responsiva. Epistola. XCI.

2. Retra. 50.

Innocentius: Aurelio & omnibus sanctis episcopis: vel ceteris qui in concilio Carthaginensi affuerunt ecclesie dilectissimis fratribus: in domino salu-
 rem. In requirendis de his rebus quas omni cum sollicitudine deest a sacerdotibus: maxime a vero iustis & catholico tractari concilio: antiquae traditionis exempla seruantes & ecclesiastica memores disciplinae: vestrae religionis vigorem non minus nunc in consulendo quam antea cum promoueretur: vera ratione firmatis: qui ad nostrum referendum approbatis esse iudicium: scientes quid apostolicae sententiae omnes hoc loco positi ipsum sequi deberemus apostolicae debeatur: a quo ipse episcopus & tota auctoritas nominis huius emerit: quem sequentes: tam mala iam dare nouimus quam probare laudanda. Vel id vero quod patrum instituta sacerdotali custodiens officio non censetis esse calcanda: quod illi non humana: sed diuina decreuerunt sententia: ut quicquid de difunctis remotisque prauis ageretur: non prius duceretur finiendum: nisi ad huius sedis notitiam perueniret: ubi tota huius auctoritate iusta quae fuerit pronuntio firmaretur: indeque sumeretur ceterae ecclesiae: velut de natali suo fonte aquae cunctae poederent: & per diuersas totius mundi regiones puri capitis incorrupte manerent: quod precipere: quos ablueret: quos velut in coena inemendabili sordidatos misericordis digna corporibus vnda vitaret. Gratulor igitur fratres charissimi: quod per fratrem & coepiscopum nostrum Iulium literas ad nos destinastis: & cum illis curam geritis: quibus praedictis ecclesiis sollicitudinem vestram pro omni utilitate monstratis: & per cunctas totius orbis ecclesias omnibus una quod prodest decernendum esse deposcitis: ut suis constabiles regulis ecclesiae: ex hoc quod illos caueat pronuntiationis iusta firmata decretalibus: pauere non possit: qui peruersis instructi primo destructis verborum argutis sub imagine catholicae fidei disputantes: velut pestiferi exhalantes viri: ut hominum recte sententiam in deteriore partem corda corrumpant: totam veri dogmatis quae erunt euertere disciplinam. Haec sibus pullularibus est celeriter obuiandum. Sanandum ergo celerius: longius exacerandas animas morbus insperat: ut si medicus cum viderit huius terreni corporis aliquem esse languorem: magnam suae artis aestimat documentum: si cito quis illius interuentu desperatus euadit: velut cum putre vulnus aspexerit: adhibet fomenta vel cetera quibus illud possit quod natum fuerat vulnus obducia: si id manens sanari non poterit: nec corpus reliquum suae rube corrumpat: ferro amputat quod nocebat: quo reliquum quod integrum est seruat intactum. Praedicandum id ergo est quod velut puro sanoque nimirum corpori vulnus obrepente: cum tardius abstergit: in ipsis pene visceribus huius mali non exhaurienda post sentina concidat. Nam quid nos de his hereticorum meritis existimemus: qui sibi se putant debere quod boni sunt: nec illum considerant cuius quotidie gratia consequitur. Sed item isti qui tales sunt: nullam dei gratiam consequuntur: qui sine illo tantum se assequi posse confidunt: quantum vix illi qui ab illo postulant & accipiunt: promerentur. Quid enim tam iniquum potest esse: tam barbarum: tam totius religionis ignominium: tam christianis mentibus inimicum: quam huic negare debere quicquid in quotidiana gratia consequeris: cui te ipse confiteris debere quod natus es? Ergo eris tibi in providendo praestantior quam potest in te esse qui te ut es effecit? Et cum putes debere quod viuas: quomodo te non putas illi debere quod quotidianam eius consequendo gratiam taliter viuas? Et qui nos adiutorio negas: indigere diuino: quasi ex nostra in totum possibilitate perfecti: quomodo vero adiutorium in nos: cum tales a nobis etiam esse possumus: puocamus? Qui enim adiutorium dei negat: vellem interrogare quid dicat: nos non mereremur illud hoc non posse praestare? An nihil esse propter quod unusquisque hoc debeat postulare? Possit hoc deus: opera ipsa testatur: adiutorio quotidiano nos egere negare non possumus. Hoc enim seu bene viuimus precamur: ut melius sancti usque viuamus: seu praua sentientes a bonis auertimur: ut ad rectam redeamus viam eius auxilio plus egeremus. Nam quid tam mortiferum: tam praecipue videatur ad casum: tam expositum ad omnia pericula: si hoc solum nobis putantes posse sufficere: quod liberum arbitrium cum nascerentur accepimus: ultra iam a domo non nihil queramus? Id est auctoritas nostri obliuiscimur potentiam: ut nos ostendamus liberos: abutemur: quasi iam amplius quod possit dare non habeat: qui te in tuo ortu liberum fecit: nescientes quod nisi magnis precibus gratia in nos implorata descenderet: nequicquam terrene labis & mundani corporis vincere conentur errores: cum pares nos ad resistendum non liberum arbitrium: sed dei soli facere possit auxilium. Nam si ille clamat adiutorio sibi opus esse diuinum: quid digne hoc non quereret si cui liberum arbitrium plus praestaret: quippe cum vir beatus & iam electus a domino nihil egeret: tamen ita

S

Psal. 26.

deum deprecatur postulari: Adiutor meus esto ne derelinquas me: neq. despicias me: deus f
 lularis meus. Nos nobis liberum arbitrium: ille deum postulat adiutorem: qd. nati sumus pos
 se sufficere nos dicimus: ille deum ne derelinquatur exorat. Nos ergo dicimus manifeste quid
 oremus: cum ille tantopere beatus: vt supra diximus: vt ne despiciatur exorat. Illi enim necesse
 se est ita arguere qui illa confirmant. Dauid enim orationis ignatus: & suæ naturæ nescius
 accuseretur: qui cum sciat tantum in sua esse naturæ adiutorem sibi deum & assiduum adiuto
 rem: nec illi sufficere assiduum: sed ne aliquando illum despiciat orationibus pronus exoptat: et
 per corpus omnes psalterii hoc & prædicat & clamat. Si ergo hoc illi tam magnū sit: vt assidue
 dicere ita necessarium est confessus: vt doceret quæadmodū Pelagius Cælestiusq. seposita om
 ni responsione psalmorum: talisq. abdicata doctrina suafuos se aliquibus esse confidit: nos ad
 iutorium dei nec debere querere nec egere: cū omnes sancti nihil se sine hoc agere posse testan
 tur. Liberum enim arbitrium olim ille perperussedum suis inconsultis: vtur bonis: scades in
 præuaricationis profunda demersus: nihil quæadmodum exinde surgere posset inuenire: suaq.
 in æternū libertate deceptus huius ruine iacuisset oppressus: nisi cū post Christi pro sua gra
 tia releuasset aduentus: qui per nouæ regenerationis purificationem: omne præteritum vitii
 sui baptismatis lauacro purgauit: & eius firmans statum quo rectius stabilisq. procederet:
 tamen suam gratiam in postterum non negauit: nam quis redemisset hominem a præteritis il
 le peccatis: tamen sciens iterum posse peccare: ad reparationem sibi quæadmodum posset il
 lum: & post ista corrigere multa seruauit: quotidia præstat ille remedia: quibus nisi fixi cō
 fusi: nitamur: nullatenus vincere humanos poterimus errores. Necessè est enim vt quo at
 T xiliante viuimus: alias vincimus: eo iterum non adiuuante vincamur. Sed possem plura dice
 re: nisi nos constaret cuncta dixisse. Quisquis ergo huic assentiens videtur esse sententia: quo
 dicar adiutorio nobis non opus esse diuino: inimicum se catholicæ fidei & dei beneficiis pro
 fectur ingratus. Nec nostra comunione sunt digni: quæ prædicando taliter polluerunt. Sic
 enim sua sponte dum sequuntur illa quæ dicunt: longius a vera religione fugerunt. Cum enī
 hoc totum in nostra professione consistat: quotidianisq. precibus nihil agamus: nisi quemad
 modum dei misericordiam consequamur: quemadmodum ferre possumus ista iactantes: quis
 rogo tantus illorum peccata error obcecat: vt si nullam gratiam sentiant: quia nec digni sunt
 nec merentur: nec de aliis considerant quid quotidie singulis gratia diuina largitur! Sunt qui
 denique isti omnes cæcitate dignissimi: qui nec hoc sibi reliquerunt: vt se auxilio credant reuoca
 ri ab æternis posse diuino. Negantes enī adiutorium: non aliis sed sibi penitus abstulerunt:
 qui autem illi sunt longius: & ab ecclesiæ procu. remouēdi visceribus: diuini multa occupa
 ns insanabilis post error incrementum. Si enim diu fuerint in hac impunitate versati: necesse est
 multos in hac suæ prauitate mentis inducant decipiantq. innocentes: vel potius imprudentes
 qui fidem catholicam non sequuntur. Putabunt enī eos recte sentire quos adhuc viderint
 in ecclesiā perdurare. Separetur ergo a sano corpore vulnus insanū: remotog. morbi sequentis
 afflatu cautius quæ sunt sincera perdurēt: & grex purior ab hac mali pecoris contagione pur
 getur. Sit totius corporis illibata perfectio: quā nos sequi & tenere hac in illos pronuntiatione
 V cognouimus: & vna nobiscum pari afensione seruamus. Qui si tamen aliquid in se dei adiu
 torium qd. hucusq. negauerunt prouocauerint: & opus sibi eius auxilium esse cognouerint:
 vt de hac labe in qua sui cordis incuruatione corruerant liberentur: quasi in lucē de fœda tra
 cti caligine: remotis abdicatisq. omnibus quibus totus ne verū aspiceret fœdabatur: & caliga
 bat aspectus: dānt hec quæ hucusq. senserunt: & aliquādo animū rectis disputationibus cō
 modantes: ab hac aliquēulū labe correcti: veris se sanando conciliis tribuant atq. submittāt.
 Qd. si fecerint: in potestate pontifici: istis aliquatenus subuenire: & talibus aliquā curam
 præstare & vulneribus: quæ solet lapsis cū resipuerint ecclesiā non negare: vt a suis reuocati
 præcipiti: cuncta ouile domini redigatur: ne foris positi & tanto præsidio a fide munitionibus cō
 spici: periculis oibus exponantur: deuorandi lupori dentibus atq. vezandi: quibus obfistere hac
 qua illos in se irritauerunt doctrina: perueritate non possunt. Sed satis vestris monitis: & sic
 satis abdicatis: nostrę legis exemplis probat esse responsum: nec quicq. superesse duximus qd.
 dicamus: cū nihil prætermisim a nobis: nihil constet esse superfluum: quo illi refutati & peni
 tus cognoscantur esse cōuicti. Ideog. a nobis testimonia nulla ponuntur: quia & his plena rela
 tio est: & satis constat vt doctissimos sacerdotes cuncta dixisse: nec deor. credere vults aliquid
 qd. ad causam possit proficere: præterisse: & alia manu. Bene valete fratres.

Sacri Augustini & aliorū episcoporū ī cōcilio Mileuitano p̄sideriū: Innoentiū papā: de p̄ueris Pelagianorū & Coelestinorū h̄eresi & doctrina conuerentium.

Epla.XCII.

Omino beatissimo meritoq; venerabili: & in Christo honorando papę Innoentiū: Syluanus: Valentinus: Aurelius: Donatus: Restitutus: Lucianus: Alipius: Augustinus: Placentinus: Seuerus: Fortunatus: Possidius: Novatus: Secundus: Maurenus: Leo: Faustianus: Cresconius: Malc: Littorius: Fortunatus: Donatus: Ponticanus: Saturninus: Christonius: Honorius: Luci: Adeodatus: Processus: Cresconius: Secundus: Felix: Afriani: Rufinianus: Faustinus: Seruus: Terentius: Cresconius: Sperantius: Quadratus: Lucilius: Sabinus: Faustinus: Cresconius victor: Gignantius: Possidonius: Antoninus: Innocentius: Praesidius: Cresconius: Felix: Antonius victor: Honoratus: Donatus: Petrus: Praesidius: Cresconius: Lampadius: Delphinus: ex cōcilio Mileuitano in dño salutē.

Quia te dñs gratię suę p̄ciā p̄uo munere in sede ap̄lica collocauit: talēq; nostris tēporibus p̄stitit: vt nobis porius ad culpā negligentię valeat: si apud tuā venerationem quę pro ecclesia suggerēda sunt tacerimus: q̄ ea tu possis vel fastidiose vel negligentē accipere: magnis piculis infirmorū membrorū Christi p̄stī pastorem diligentia q̄sumus adhibere digneris. Noua q̄ppe h̄eresis & nimia p̄uicio: tēpestas surgere inimicorū gratię Christi coepit: q̄ nobis etiā dñicā orationē impletis disputationibus conantur auferre. Cum em̄ dñs docuerit vt dicam⁹: Dimitte nobis debita nostra: sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: isti dicūt posse hoīem in hac vitā p̄ceptis dei cognitis ad tantā p̄fectionē iustitię sine adiutorio gratię saluatoris p̄ solū liberū voluntatis arbitrium puenire: vt ei non sit iam necessarium dicere: Dimitte nobis debita nostra. Illud vero qd sequitur: Ne nos inferas in tētationē: nō ita intelligēdū tanq̄ diuinū adiutorium poscere debeam⁹: ne in peccatū tētati decedamus: sed hoc in nostra esse posūt potestate: & ad hoc implendū solā sufficere voluntatē hoīs: tanq̄ frustra ap̄lus dixerit: Non volētis neq; currentis: sed miserētis est dei: Et fidelis deus qui non p̄mittet vos tentari sup̄ id qd potestis: sed faciet cū tētatione etiam exitum vt possitis sustinere. Frustra etiā dñs dixerit apostolo Petro: Rogauī p̄ te ne deficiat fides tua: Et omnib⁹ suis: Vigilate & orate ne intretis in tētationē: si hoc totum est potestatis humanę. Pueros quoq; puulos si nullis innouatur christianę gratię sacramētis habere vitam eternam: nequā p̄sumptione cōtēdendū: euacuātes qd dicit apostolus: Per vnū hominē peccatum intrauit in mundum: & per peccatū mors: & ita in omnes hoīes pertransiit in quo omnes peccauerūt. Et alio loco: Sicut in Adā om̄s moriuit⁹: sic & in Christo om̄s viuificabuntur. Vt ergo alia omittamus q̄ cōtra sanctas scripturas plurima differūt: hac interim

Matth. 6.

Ro. 9.

1. Cor. 10.

Luc. 22.

Matth. 26.

Ro. 5.

1. Cor. 15.

duo quibus oīno totum qd christiani sumus nitunt⁹ euertere: quę fidelia corda sustinent: non esse rogandū deum: vt cōtra peccati malum atq; ad op̄andam iustitiā sit noster adiutor: & non op̄culari paruulis ad consequendam vitam eternam christianę gratię sacramētū: si hęc insinuantēs apostolico p̄toris tuo: non opus habemus multa dicere: & tantā impietatem verbis exaggerare: cū p̄culdubio te ita pmoueant: vt ab eis corrigendis ne latius serpsit multosq; contaminet: vel porius intermā: dū sub noīe Christi a gratia Christi penitus alienant: oīno dissimulare nō possis. Hui⁹ autē p̄uicio: sumi erroris auctores esse phibent: Pelagi⁹ & Coelestius: quos quidē in ecclesia sanari maluimus: q̄ desperata salute ab ecclesia refecari si necessitas nulla cōpella. Quorū vnusq; est Coelestius: etiā ad p̄sbyteriū in Asia dicitur puenisse. De quo aī paucos annos qd gestum fuerit: sanctitas tua de Carthaginēsi ecclesia melius instruit. Pelagi⁹ vero sicut a quiddā fratribus nostris missis loquunt⁹ epla: Hierosolymis cōstitutus nōnullos fallere asseritur: verūtamen multo plures q̄ eius sensus diligenti inquirere potuerunt aduersum eum p̄ gratia Christi & catholice fidei veritate cōstingunt: p̄cipue sanctus fili⁹ tu⁹ frater & cōp̄rebyter noster Hieronymus. Sed arbitramur adiuuare misericordia dñi dei nostri Iesu Christi: te & regere consulētē & orantē exaudire dignari: auctoritate sanctitatis tuę de sanctarū scripturarū auctoritate de p̄ceptis: facili⁹ eos q̄ tā pueris & p̄uicio: sentit⁹ esse cēsus vt de correctione poti⁹ eorū cōgratulemur q̄ cōtristemur interitū. Quodlibet autē ipsi eligāt certe vel alius quos plurimos p̄t sit ab eis dissimulē suis laqueis implicare: cernit venerabilitas tua instantē & celestiter quidē. Hęc ad sanctitatē tuā de cōcilio Numidię scripta diximus: imitantes Carthaginēsis ecclesię: carthaginēsis quincie coepiscopos nostros: quos ad sedē ap̄licam quā beatus illustras de hac causa scripsisse cōperuim⁹. Et alia manu memor nri in dñi ḡa augearis dñe beatissime: meritoq; venerabilis: & ī Christo honorāde sacre patet.

X

Y

Innocentii papę ad præfatos Mileuitani concilii patres: eorundem ordinata & cõstitutiones comprobantis.

Ep̃la.XCIII.

Z

Innocentius: Syluano senĩ: Valentinio: & ceteris qui in Mileuitana synodo in terfuerunt: dilectissimis fratribus in dño salutē. Inter ceteras Romanę ecclēsie curas: & apostolicę sedis occupationes: quibus diuersorũ consulta fidei ac modica disceptatione tractamus: Frater & coepiscop⁹ noster Iulius dilectiōis vestrę literas: quas ex Mileuitano cõcilio cura fidei p̃p̃escire misisti: mihi inopinanter ingessit: Carthaginensis etiā synodi querelę parilis scripta subiūgēs. Nimis exultat ecclēsia rātā sollicitudine cõmissis gregib⁹

exhi bere pastores: vt nō solū ex his patiant̃ errare: sed si q̃s magis ouĩ obsecrē delectationis herba seduxit: si in errore p̃manerint: aut segregari penitus velint: aut illicenter ducti petita vitantes: custodię pristinę circumspectiōe tutari: in vtraq; parte videlicet consulescent: vť suscipiendo tales simili ceterę ducantur exemplo: vel spernendo redētes luporum moribus videantur ingessē. Prudens admodū & catholice fidei plena consolatio. Quis enim aut tolerare possit errantem: aut non recipere corrigentem? Nā vt durum arbitror consilientiam prębere peccatibus: ita impium iudico manum negare conuersis. Diliget ergo & congrue apostolice cõsultis honoris: Honoris inquam illius: quoniam pręter illa quę sunt extrinsecus sollicitudo manet omnium ecclēsiarum super anxiiis rebus quę sūt tenenda sententia: nūq; scilicet regulę formam secuti: quā toto semp ab orbe mecum nobis esse seruata. Verū hęc misia facione: enim hoc vestrām credo latere prudentiam: qui id etiam actione firmatissimi fidentes q̃ per oēs puincias de apostolico fonte petentibus responsa semper emanent: præsertim quorū fidei ratio ventilarur: arbitror oēs fratres & coepiscopos nostros: nō nisi ad Petrum id est sui nobis & honoris authorem referre debere: velut nunc retulit vestrā dilectio: qđ per totum mundū possit oib⁹ ecclēsiis in cõmune prodesse. Fiant enim necesse est: cautiore: scđ inueniores malorum ad duplicis relationem synodi sentētię vestrę: statuti viderint ab ecclēsiastica cõmuniōne seiunctos. Gemino igitur bono charitas vestrā fungitur. Nam & canonum portemini gratia seruatur: & beneficio vestro totus orbis vitetur. Quis enim catholicorū virorum cū aduersariis Christi velit vltierius miscere sermonē? quis saltem ipsam lucē vice cõmuniōne partiri? Noui hereseos nimirum fugiantur authores. Quid enim acerbius in deum fingere potuerunt: q̃ cum adiutoria diuinā cassarent: causamq; diuinā id est quotidianę precationis auferrēt: hoc est dicere: quo mihi opus deo vt merito i hos dicat hymnidiē? Ecce hoies qui non posuerunt deum adiutorem sibi. Negantes ergo auxilium dei inquit hoies sibi posse sufficere: nec gratia hęc egere diuinā qua priuatus: necesse est diaboli laqueis irretitus occumbat: dum ad oīa vitę perficienda mandata sola tantūmodo libertate contēdat. O prauissima mentium pueria doctrina. Aduerte tandē q̃ primū hoies ita libertas ip̃a decepta vt dum indulgētis frenis eius vitetur: in præuaricationē p̃sumptione cõcidit: nec ex hac potuit erui: nisi ei prouidentia regenerationis statum pristinę libertatis: Christi dñi reformat ser aduenit. Audi Dauid dicentem: Adiutoris nostrū in noīe domini: Et adiutor meus esto

ne derelinquas me: neq; despicias me deus salutaris meus. quę incassum dixit: si tātum in ei⁹ erat possum voluntate: qđ a domino flebili sermone poscebat. Quę cum ita sint: cum in omnibus diuinis paginis voluntati libere non nisi adiutorium dei legamus esse necedum: eam q̃ nihil posse ecclēsiis auxiliis destitutam: quoniam modo huic soli possibilitatem hanc per tinaciter vt asseriti s defendentes: sibi met: immo quod est dignis dolore communi: plurimis Pelagius Cælestiusq; persuadent: Multifariis equidem ad instruendum tale magisterium vti possemus exemplis: nisi sciremus sanctitatem vestrām ad plenum scripturas omnes callere diuinas: præsertim cum vestrā relatio tantis ac talibus testimoniis sit reuera: vt his solis valeat p̃sens dogma rescindi: opusq; non esset recognitis: cū ex his quę facile vobis occurrentia posuisti: nec audeant obuiare: nec possint. Ergo dei gratiam conantur auferre: quam necesse est etiam restituta nobis status pristini libertate queram⁹. Quippe nec alias diaboli machinas: nisi si eadem possumus iuuante vitare. Illud vero qđ eos vestrā fraternitas asserit prædicare: paratulos aeternę vitę p̃p̃niis etiam sine baptis matis gratia posse donari: persatum est. Nisi cū mādica uerint: carnē filii hois: & biberint sanguinē ei⁹: nō habebūt vitā in semetip̃is. Qui autē hęc eis sine regeneratione defendunt: vident̃ mihi ip̃m baptis mū velle cassare: cū p̃dicant hos habere qđ in eos credid̃ nō nisi baptis mate cõferendū. Si ergo nihil volūt officere: nō renasci

Psal. 16.

Ioan. 6.

Matt.19.

2.Timo.2.

teantur: necesse est nec regnationis sacra fluēta pdesse. Verū vt sup̄iorū hoīm praua doctri-
na celeri veritatis possit rōe discindi: p̄clamat hoc dñs ī euāgelio: dicens: Sinite infantes & no-
lite eos phibere a mentaliū est eā regnū cēlorū. Quare Pelagiū Cēlestiū: id est inuētores vocī A
nouarū: q̄ sicut dixit ap̄lus: dificationis nihilū sed magis vanissimas cōsueuerūt parere q̄stio-
nes: ecclesiastica cōmuniōe priuari ap̄lici vigoris autoritate cētem: donec respiciāt de dia-
boli laq̄sis: quo captiui tenent scdm̄ ipsius volūtatē: eosq̄ interim dñico ouilī nō recipi: quod
ipsi puerē viā secuti tramitē deserere noluerunt. Abscindēdi sunt enī q̄ vos cōturbāt: & vo-
lunt conuertere euāgeliiū Christi. Simul autē sc̄ipimus vt cūq̄ id p̄tinacia simili defendere
nitunt: par eos vindicta cōstringat. Nō solū eā q̄ faciūt: sed etiā q̄ cōsentiri faciētibz: q̄ non
multū interesse arbitror: inter cōmittētis animū: & cōsentientis fauorē. Addo ampli⁹: Plerūq̄
dediscit errare cui nemo cōsentit. Hæc ergo fratres charissimī in supradicta manē fixa sen-
tentia: absint atris dñi: careat custodia pastoralis: ne duarū ouilū dira cōtagia serpat forsan p̄
vulgus incautus: rapacis lupus corde lactetur intra ouile dñi: cū tātas ouilū fufas cateruas: dū
a custodiibus dissimulanter habet vuln⁹ duarū. Prospiciēdū est ergo ne p̄mittendo lupos mer-
cenariū: magis q̄ videamur esse pastores. Iubemus sane qm̄ Christus dñs propria voce significa-
uit: nolle se mortem morientis: tantum vt reuertatur & viuat: vt si vn⁹ sani deposito prauī
dogmatis errore resipuerint: dānarintq̄: ea quotū se ipsi p̄uaricatione dānarunt: eis medicinā
solutam: id est receptaculū suū ab ecclesia nō negari: ne dū eos redeūtes forsan phibem⁹: vere
extra ouile remanētes: expectātis hostis rabidis faucib⁹ gluriant: quos ī semetipsis spicula ma-
læ disputationis armauit. Bene valete. Datum. vi. kal. februaryas: Honorio & Constantio vi-
ris clarissimis cōsulibus.

Sancti Augustini ad Hilariū: illi Palladiū fratrem cōmēdātis. Et de prauo dogmate Pelagiū
duobus cōciliis: Carthagiū, videlicet & Numidię reprobato cōmēmorātis.

Epistola. XCIII.

Dominio beatissimo & in Christi veritate venerando fratri & confacerdoti B
Hilario: Augustinus in dño salutē. Honorabilis filius n̄s Palladius cū de
n̄stro littore nauigaret: beneficiū poscēdo magis dedit: vt nō solū eū benigni-
tati tuæ: verū etiā me ipsum tuis orationibus cōmēdarem: idne beatissī-
me & in Christi charitate venerande frater. Qd̄ cū faciō: profecto & sancti-
tas tua faciet quod de te ambo p̄sumimus. Quæ autē circa nos sint: quoniā
sc̄icio dilectionem vestrā pro nobis: sicut & nostram p̄ vobis esse sollicitam: a
memorato perlatore audivit syncretitas tua. Verū tamē qd̄ maxime necessariū est: breuiter dī-
cam. Noua quædam hæresis inimica gratiæ Christi contra ecclesiam Christi conatur exurge-
re: sed nondum euidētē ab ecclesia separata est: hominū sc̄ilicet: qui rātum audēt infirmitati
humane tribuere potestatis: vt hoc solum ad dei gratiā pertinere contendant: q̄ cū libero ar-
bitrio: & nō peccādī possibilitate creati sumus: & dei mādāta q̄ a nobis implerent accepimus:
ceterū ad eandē mandata seruanda & implenda nullo diuino adiutorio nos egere. Necessariā
vero nobis esse remissionē p̄ccōrū: q̄ ea q̄ a nobis in p̄ccrītū malefacta sunt: infecta facere nō va-
lem⁹. Cauēdis autē futuris vincēdisq̄ p̄ccis: oib⁹q̄ tērationib⁹ virtute supandis: sine vllō deī
ceps adiutorio gratiæ dei naturalī possibilitate humanā sufficere voluntatem: nec paruos
indigere gratia saluatoris: nequa per eius baptisum a perditione liberentur: eo q̄ nullum ex
Adam contagium damnationis attraxerint. Q̄ sint hæc inimica gratiæ Christi: quæ per le-
sum Christum dominum nostrum humano generi indulta est: quemadmodum totius fidei
christianæ fundamētā euertere moliantur: apud vos tacere non debuimus: vt ei⁹modi hoīes
quos quidem sinari in ecclesia q̄ ex illa refecari magis volumus & optamus: cura pastoralī
caueatis. Jam enim cum ista scriberem cognoueramus in ecclesia Carthaginiensi aduersus eos
episcopalis concilii conditum fuisse decretum: per epistolam sancto & venerabili papæ Inno-
centio dirigendū: & nos de concilio Numidiæ ad eandem apostolicam sedem iam similiter
scripseramus. Omnes enim qui spem habemus in Christo: huic pestiferæ impietati resistere:
eamq̄ concorditer damnare & anathematizare debemus: quæ contradicit etiam orationibus
nostris. Concedens quidem vt dicamus: Dimitte nobis debita nostra: sicut & nos dimittimus
debitoribus nostris: & hoc ita concedens: vt asserat hominē in hoc corruptibili corpore quod
aggravat animā: posse suis viribus ad rātā iustitiā peruenire: vt neq̄ hoc illi sit dicere ne-
cessariū: Dimitte nobis debita nostra. Illud vero quod sequitur: Ne nos inferas in tērationē me-

Matth.6.

non sic accipiunt tanq̃ deus orandus sit:quo nos ad superandas tentationes adiuuet peccatorum: sed ne q̃sq̃ irruẽs corporaliter nos humanus casus affligat: qm̃ peccatorũ tentationes vlt̃ cere ita sit iam in nostra positũ potestate possibilitate naturae: vt hoc inaniter inspett̃ add̃ oratibz arbitremur. Non possumus vna ep̃la breuiss̃a vel plurima tantae impietatis argumenta colligere: p̃sertim q̃a cū ista conscriberem: perlatores nauigaturi me immorari diutius non sinebant. Puto aut̃ onerosum me non fuisse sanctis sensibus tuisq̃ de tanto malo om̃iq̃ vigilantia domino adiuuante vitando tacere non potui.

Sancti Augustini & aliorũ episcoporũ: ad Innocentiū papā cōtra doctrinā Pelagii acri⁹ in uerbiū: Atq̃ ad diligenti expurgationis ei⁹ idagationē faciendā exhortariū.

Epistola.XCV.

Omino beatissimo meritoq̃ honoratissimo fratri Innocentiū papae Aureli⁹: Alip⁹: Angustinus: Euodi⁹: & Possidius: salutē. De cōciliis duob⁹ puincie Carthaginensibz atq̃ Numidicis: ad tuā sanctitatē a nō paruo ep̃orum numero subscriptas literas misimus cōtra inimicos q̃sq̃ Christi q̃ cōfidit in virtute sua: & creatori nro quodāmodō dicit: Tu nos fecisti hoīes: istos aut̃ ipsi nos fecim⁹. Qui naturā hūanā ideo dicit liberā ne gr̃atē liberatorē ideo saluū vt sup̃flūū iudicet saluatiōē. Tū ei dicit valēre: vt suis virib⁹ i origi-

2. Retra. 50

ne suae creationis accepit: possit p̃ liberū arbitriū nihil viteri⁹ adiuuare illi⁹ q̃a q̃ creauit & domare & extirpare oēs cupiditates: tērationesq̃ supare. Multiq̃ eorū insurgūt a diuersi nos: & dicit aīē nr̃e. Nō est salus illi in deo eius: Familia Christi q̃ dicit. Qñ infirmor tūc potēs sum⁹: & cui dicit dñs ei⁹: Salus tua ego sum: suspēso corde cō timore & tremore adiutoriũ dñi etiā p̃ charitatē tuę uenerationis expectat. Audiuim⁹ em̃ eē in vrbe Roma: vbi ille diu vixit: nōnullos q̃ diuersis causis ei fauēt: qd̃ scilicet q̃a vos talia p̃uoluisse phibē: plures vero q̃ ei talia sentire nō credūt: p̃sertim q̃a in oriēte vbi degit: gesta ecclesiastica facta eē iactant: q̃bus putatur eē purgatus. Vbi q̃dem si episcopi eū catholicū p̃nuntiarēt: nō ob aliud factū eē credendū est: nisi q̃a de leūit̃ dei gratiam cōfiteri: & ait posse hoīem suo labore ac voluntate iuste vivere vt ad hoc adiuuari dei gratia non egeret. His em̃ auditis verbis: catholici antistites nullā illi dei gratiā intelligere potuerūt: nisi quā in libris dei legere & populis dei p̃dicare cōsueuerūt: Eā vtiq̃ de q̃ dicit ap̃ls: Nō irrita facio gratiā dei. Nā si p̃ legē iustitia: ergo Christi⁹ gratis moruus est: sine dubio gratiam quā iustificamur ab iniquitate: & qua saluamur ab infirmitate: nō qua creati sumus cū pp̃ria uolūrate. Nam si intellexissent illi ep̃i eā illū dicere gratiam quā etiam cum impiis habemus: cū q̃bus homines sumus: negare vero eā qua christiani & filii dei sumus: quis cum pariter catholicorum sacerdotum non dicimus audire: sed ante oculos suos ferret? Quapropter non culpandi sunt iudices: quia ecclesiastica consuetudine nomen gratiā audierūt: nescientes quid huiusmodi homines: vel in suę doctrinę libris: vel in suorum solent auribus spargere. Non agitur de vno Pelagio: qui iam fortasse correctus est: qd̃ vtiā ita si se sed tam multis: q̃bus loquaciter cōtendentib⁹ & infirmas atq̃ inereditas animas velut conuictas trahentibus: firmas aut̃ & in fide stabiles ipsa cōtentione fatigantib⁹: vsq̃quaq̃ iam plena sunt omnia. Aut ergo a tua ueneratione acciendus est Romanus: & diligenter interrogā-

Plal. 3.

1. Cor. 12.

Plal. 34.

Dusquam dicat gratiam quā fateatur: si tamen iam fateatur: ad non peccandū iusteq̃ viuē dum homines adiuuari. Aut hoc ipsum cum eo per literas agendum: & cum inuentus fuerit hanc dicere quam docet ecclesiastica & apostolica veritas: tunc sine vilo scrupulo ecclesię sine latibulo ambiguitatis vilius absoluendus est: tunc est reuera de ei⁹ purgatione gaudēdū. Siue em̃ gratiam dixerit esse liberū arbitrium: siue gratiam esse remissionem peccatorū: siue gratiā esse legis p̃ceptum: nihil eorum dicit qd̃ per subministrationem spiritus sancti p̃inet ad cōcupiscētiās tentationesq̃ vincendā: quem distissime effudit in nos: qui ascēdit in celum & ca p̃ciuaui capēuitatem: dedit dona hoībus. Hinc em̃ oramus vt peccatorū tentationē superare possim⁹: vt sp̃s dei vnde pignus accepimus: adituē infirmitatē nostrā. Qui autem orat & dicit: Ne nos inferas in tentationem: non vtiq̃ id orat vt homo sit qd̃ est natura: neq̃ id orat vt habeat liberum arbitriū qd̃ iam accepit cū crearetur ipsa natura: neq̃ orat remissionem peccatorum: quia hoc superius dicitur: Dimitte nobis debita nostra: neq̃ orat vt accipiat mādātum. Si em̃ in tentationem inductus fuerit: hoc est in tentatione defecerit: facit vtiq̃ peccatum quod est contra mandatum. Orat ergo vt non peccet: hoc est ne quid faciat mali: qd̃ pro Corinthiis orat apostolus Paulus dicens: Oram⁹ aut̃ ad dominū ne qd̃ faciatis mali. Vnde sa-

Gal. 2.

Matth. 6.

2. Cor. 8.

tris apparet q̄ ad non peccandū id est ad non maleficiendū: quīs eē nō dubitet arbitriū volū-
tatis: ut eius potestas non sufficiat nisi adiuvetur infirmitas. Ipsa igit oratio clarissima est gra-
tiaustificatio. Hanc ille confiteat: & cum gaudebitur siue rectum siue correctū. Distingue-
da est lex & gratia. Lex iubere novit: gratia iuvare. Nec lex iuberet nisi esset voluntas: nec gra-
tia iuvaret si sat esset voluntas. Iubetur vt habeam⁹ intellectū: vbi dicit: Nolite esse sicut equ⁹
& mul⁹: q̄b⁹ nō est intellect⁹. & tñ oramus vt habeamus intellectū: vbi dicit: Da mihi intellectū
vt discam mandata tua. Iubetur vt habeamus sapientiam: vbi dicit: Sigs aut vestrū indiget sa-
pientia: postulet a deo q̄ dat oib⁹ assuenter: & nō improperat: & dabitur ei. Iubetur vt habea-
mus continentiam: vbi dicit: Cū scirem q̄a nemo pōt esse cōtinens nisi deus det: & hoc ipsum
erat sapientia: scire cuius esset hoc donum: adī dñm & deprecatus sum eū. Postremo ne nimi-
um longum sit cuncta percurrere: iubetur vt non faciamus malum: vbi dicitur: Declina a ma-
lo: & tamen oratur vt non faciamus malum: vbi dicitur: Oramus autem ad dominū ne quid
faciatis mali. Iubetur vt faciamus bonum: vbi dicitur: Et fac bonum: & tamen orat vt facia-
mus bonum: vbi dicit: Non cessamus p vobis orantes & postulantes. Atq̄ inter cetera p illis
orans dicit: Vt ābuleris digne deo i oē placitū i oī ope & f̄mone bono. Sicut ergo agnoscim⁹
voluntatem cum hac pręcipiuntur: sic & ipse agnoscat gratiam cum petuntur. Misimus re-
uerentię tuę librum quem dederunt qdā religiosi & honesti adolescentes serui dei: quorum
etiam nomina non tacemus: Nam Tymasius & Iacobus vocantur: qui sicut audiuim⁹: et iam
nosse dignaris: ipsius Pelagii exhortatione spem quam habebant in seculo reliquerunt: & non
continenter deo seruiuerunt. Qui cum eodem errore tandē aliquando per qualemcūq̄ operam
nostram domino inspirante caruissent: protulerunt eundem librum: Pelagii esse dicētes: & vt
ei responderetur impendio rogauerunt. Factum est: Ad eisdē rescripta est ipsa responsio: Agē-
tes gratias rescripserunt: Vtrum misimus: & cui responsum est: & qd responsum est: Et ne ni-
mum effemus onerosi signa fecimus his locis: vbi petimus inspicere non graueris quēadmo-
dum sibi obiecta questione: q̄ gratiam dei negaret: ita respondit: vt eam esse non diceret nisi
naturam in qua nos condidit deus. Si autē hunc esse suum librum negat: aut eadem in libro lo-
ca: non contendimus: anathematizet eā: & illam confiteatur apertissimē gratiā quā doctrina
christiana demonstrat & prædicat esse ppriam christianorū: q̄ nō est natura: sed qua saluatur
natura: non auribus sonante doctrina vel aliquo adiumento visibilis: sicut plantā quodāmodo
& irrigatur extrinsecus: sed subministratōe spūs & occultā misericordia: sicut facit ille qui
dat incrementum deus. Et si eū quadam non improbanda ratione dicitur gratia dei qua cre-
ati sumus: vt non nihil effemus: nec ita effemus aliquid vt cadauer qd non viuūt: & arbor que
non sentiat: aut pecus qd non intelligit: sed homines qui vt effemus: & viuerem⁹: & sentirem⁹
& intelligerem⁹: & de hoc tanto beneficio creatori nostro gratias agere debeamus: Vnde me-
rito & ista gratia dici pōt: quia non præceditū aliquorū operū meritis: sed gratuita dei bo-
nitate donata est. Alia est tamen qua prædestinati vocamur: iustificamur: glorificamur: vt di-
cere possimus: Si deus pro nobis: q̄s cōtra nos: Qui filio suo pprio non pepercit: sed pro nobis
omnibus tradidit eum. De hac gratia quęstio vertebat: qñ ab his quos Pelagius grauit⁹ offen-
debat atq̄ turbabat: dicebatur ei q̄ eā suis disputationibus oppugnaret: quibus afferret non
solum ad faciendā: verum etiam ad perficiendā mandata diuina per liberum arbitrium huma-
nam sibi sufficere naturam. Hanc apostolica doctrina gratiam isto nomine appellat: qua salua-
mur & iustificamur ex fide Christi. De hac scriptum est: Non irram facio gratiam dei. Nam
si per legem iustitia: ergo Christus gratis mortuus est: De hac scriptum est: Enacuati estis in
Christo: qui in lege iustificamini: gratia excidistis. De hac scriptum est: Si autem gratiam
non ex operibus: alioquin gratia non est gratia. De hac scriptum est: Ei autem qui operatur
merces non imputatur secundum gratiam: sed secundum debitum. Ei autem qui non opera-
tur: credenti autem in eum qui iustificat impiū: reputatur fides eius ad iustitiam. Et multa
alia: q̄ melius potes ipse meminisse: & intelligere prudentius & illustri⁹ p̄dicare. Illā vero gra-
tiam qua creati sumus homines: etiā si ita appellandā nō imerito intelligimus: mirū est tñ si ita
appellata in vllis legitimis p̄phetis: euāgelicis: apostolicis: literis legim⁹. Cū itaq̄ hac g̃ra chris-
tianis fidelibus catholicisq̄ notissima illi obiceret q̄stio: vt eam oppugnare defineret: quid
est q̄ cum hac sibi in libro suo: velut: aduersante persona idem ipse obiecit: vt se respon-
dendo purgaret: nihil aliud respondit: nisi naturam creati hominis referri gratiam creatoris
atq̄ ita se dicere sine peccato implere posse iustitiam per liberū arbitrium cū adiutorio diuini

Psal. 31.
Psal. 138.
Iacobi. 1.

Sap. 8.
Psal. 136.

Col. 1.

Roma. 8.

Gal. 2.
Gal. 5.
Ro. 11.
Ro. 4.

F

G

gratiazq; deus hoc dederit homini ipsa possibilitate naturae! Cui merito respondet: Ergo etiam
 quartū est scandalū crucis: ergo Christus gratis mortuus est. Non enim si nō moreretur propter
 delicta nostra: & resurgeret propter iustificationē nostrā: nec ascendēs in altū capitiuans capti-
 uitatē daret dona hominibus: si ita naturae possibilitas quā defendit in hominibus nō esset. An
 forte dei mandatū deerat: & ideo Christus mortuus est? Imo iam & hoc erat sanctū & iustū et
 bonū. Iam dictū fuerat: Non oēs cupisces. Iam dictū fuerat: Diliges proximū tuū tanq̃ teipsum.
 In quo sermone apostolus oēm legē dicit impleri. Et quoniam nisi diligat deū nemo diligit se
 ipsum: ideo dominus in his duobus p̃ceptis totā legem prophetasq; dicit p̃edere. Quae duo
 p̃cepta iā erant hoībus diuini? data. An aeternū p̃miū iustitię p̃missum nodū erat? Hoc
 ipse nō dicit: i in suis literis posuit: etiā i veteri testamēto regnū coelorum esse p̃missum. Si ergo
 ad faciendū perficiendāq; iustitiā: iam erat naturae possibilitas per liberū arbitriū
 iam erat legis dei sanctū & iustum bonūq; mandatū: iā erat p̃missum p̃miū templū
 ternū: ergo Christus gratis mortuus est: ergo neq; per legem iustitia neq; per naturae pos-
 sibilitatem: sed ex fide & dono dei per Iesum Christum dominum nostrum: vnum mediato-
 rem dei & hominū: qui nisi in plenitudine temporis mortuus esset propter delicta nostra: &
 resurrexisset propter iustificationem nostrā: p̃fectio & antiquorum fides euacuaretur & no-
 stra. Fide vero euacuata: quē homini iustitia remaneat: cum iustus ex fide uiuat? Ex quo enim
 per vnum hominem peccatum intrauit in mundum: & per peccatum mors: & ita in omnes
 homines pertransiit: quia omnes peccauerunt: p̃culdubio a corpore mortis huius vbi alia lex
 repugnat legi mentis: neminem liberauit: liberat sua possibilitas: quae perditā redemptio-
 re indiget: facia saluatore: sed gratia dei per fidem vnius mediatoris dei & hominū: homi-
 nis Christi Iesu: qui & deus cum esset: hominem fecit: & manens deus homo factus refecit ipse
 q; fecit. Puto autem q; cū lateat fidem Christi quē postea in reuelationem venit: in occulto sit
 isse temporibus patrum nostrorum: per quam tamē etiam ipsi dei gratia liberati sunt: quicūq;
 q; omnibus generis humani temporibus liberari poterunt: occulto iudicio dei: non tamē vi-
 tuperabili. Vnde dicit apostolus: Habētes autem scriptū fidei: vtq; eundem quē & illi: scdm
 qd scriptum est: Credidi propter qd & locutus sum: & nos credimus ppter qd & loquimur.
 Inde est qd ait ipse mediator: Abraā pater vester concupuit videre diē meū: & vidit & gau-
 sius est. Inde Melchisedech prolato sacramento mensae diuinae: mouit aeternū eius sacerdotiū si-
 gurare. Iam vero data in literis lege: quā dicit ap̃lus subintrasse vt abūdatet delictū: & de qua
 dicit: Si ergo ex lege haereditas: nō ex p̃missione. Abraā aut p̃reponiōnem donauit deo.
 Quid aut lex? Transgressionis gratia p̃posita est donec veniret semē: cui p̃missum est: disposi-
 tū p̃ angelos in manu mediatoris. Mediator aut vnius non est: deus aut vnius est. Lex ergo ad-
 uersus p̃missa dei? Absit. Si enim data esset lex q̃ posset viuificare: nō ex lege esset iustitia. Sed
 oēs usq; scriptura omnia sub peccato: vt p̃missio ex fide Iesu Christi daretur credētibz. Non
 ne satis ostenditur hoc actum esse per legem: vt peccatum agnosceretur & p̃uaricatione au-
 geretur? Vbi enim lex non est: nec p̃uaricatio: & sic aduersus victoriam peccati ad diuinā
 gratiam quae in p̃missionibus est confugeretur: atq; ita lex non esset aduersus p̃missa dei
 quia ideo per illam fit cognitio peccati: & ex p̃uaricatione legis abundantia peccati: vt ad
 liberationem q̃erantur p̃missiones dei: quod est gratia dei: & incipiat esse in homine iusti-
 tia: non sua sed dei: hoc est data dono dei. Quam etiam nunc quidem sicut tunc de iudae-
 is dictum est: Ignorantes dei iustitiā: & suam volentes constituere: iustitiā dei non sunt
 subiecti. Per legem quippe & illi iustificari se arbitrantur: sufficiente sibi ad eam custodiendā
 libero arbitrio: hoc est iustitia sua prolata ex natura humana: non donata ex gratia diuina
 propter quod iustitia dei dicitur. Vnde iterum scriptum est: Per legem enim cognitio pec-
 cati. Nunc autem sine lege iustitia dei manifestata est: testificata per legem & prophetas.
 Cum dicit manifestata est: ostendit quia tunc erat: sed tanq̃ illa pluuia quam Gedeon impe-
 trauit: tunc velut in vellere occultata: nunc autem velut in area manifestata. Cum ergo lex si-
 ne gratia: non mors peccati potuisset esse sed virtus. Sic enim dictum est: Aculeus mortis pec-
 catum: virtus autem peccati lex. Sicut confugiunt multi a facie regnātis peccati ad gratiā ve-
 lut areā nūc patrem: ita pauci ad eam confugiēbant velut in vellere tunc latērem. Hac vero
 temporum distributio refertur ad altitudinem diuinarum sapientiae & scientiae dei: & qd di-
 ctū est: Q̃z inscrutabilia sunt iudicia eius & inuestigabiles viae eius. Quapropter si & an-
 tē tempus legis & tempore ipso legis iustos patres & ex fide viuētes: non possibilitas naturae: infir-

Psal. 67.

Exo. 20.
Leuit. 19.
Matth. 22.Abacuc. 2.
Ro. 5.

2. Cor. 4.

Ios. 5.
Gen. 14.

Gal. 3.

Ro. 4.

Ro. 10.

Ro. 3.

1. Cor. 15.

Ro. 11.

me & indignę ac vitiatę & sub peccato venundatę: sed dei gratia per fidem iustificat: & nſc ea dem in apertũ iam veniens reuelata iustificat. Anathemet ergo Pelagius ſcripta ſua: vbi cõtra eam: etſi non per cõtumiaciam: tamę per ignorantiam diſputat poſſibilitatę defendendę natu rę ad vincēda peccata & implenda mandata. Aut ſi ſua eſſe negat: aut ſcriptis ſuis ab inimicia ſuis dicit immiſſa quę ſua negat: anathemet ea tamę & dānet paterna exhortatione & autho ritate ſanctimonię tuę. Si vult ergo oneroſum ſibi & pncioſum diſcat eccleſię ſcādālũ aufer re: qđ ſcādālũ auditores & in puerum dilectores ei⁹ vſq̃uq; ſpargere nō quieſcūt. Si em̃ co gnouerint eundē librũ quđ illius vel putāt eſſe vel norūt: episcoporũ catholicorũ auctoritate & maxime ſanctitatis tuę: quā apud eũ eſſe maioris pōderis minime dubitamus: ab eodē ipſo anat hematũ atq; dānatũ: non eos vlterius eſtimamus a uſuros loquendo contra gratiā dei: quę reuelata eſt per paſſionē & reſurrectionem Chriſti: pectora fidelia & ſimpliciter Chriſtia na turbareſ: ſed potius adiuuante miſericordia domini: concertantibus nobiſcum charitate ac pietate ſagitantibus orationibus tuiſ: non ſolum vt in æternũ beatę uſuriam iuſti & ſan cti ſint: non in ſua virtuteſ: ſed in eadē gratia cõſiſuros. Vnde & ad ipſum ſcriptam ab vno no ſtrum epistolam ad quę per quendam orientalem diaconũ: ſciũ autē Hipponẽſem: tanq̃ pur gationis ſuę: quadam ſcripta tranſmiſit: tuę beatitudini potius credimus dirigendā: melius iudicantes & petentes vt eam ei mittere ipſe digneris. Sic em̃ eam legere potius non dedigna bĩrũ: magis in illa eum qui miſit q̃ qui ſcripſit attendens. Illud vero qđ dicunt: poſſe hominē eſſe ſine peccato: & mandata dei facile cuſtodire ſi velit: q̃uis cum hoc per adiutorium gratiæ: quę tamen per incarnationem vnigeniti eius reuelata atq; donata eſſe dicĩtur: tolerabilis di ei videatur: tamen quoniam non immerito mouere poteſt: vbi & quando per eandem gratiam id efficiatur in nobis: vt ſine vllō proſuſ peccato ſimũ: vtrũ in hac vita quando caro concu piſcit aduerſus ſpiritũ: uen in illa cum fiet ſermo qui ſcriptus eſt: Vbi eſt mors victoria tua! vbi eſt mors aculeus tuus! Aculeus em̃ mortis eſt peccatum: diligētius pertractandũ propter alios quodſq; qui ſenſerunt: atq; in ſuis literis memorię mandauerunt: etiā in hac vita eſſe poſ ſe homines ſine peccato: non ab initio natiuitatis ſuę: ſed de conuerſione a peccatis ad iuſtitiam: et a vita reproba ad bonā vitam. Sic em̃ intellexerunt qđ de Zachariā & Helizabet ſcriptũ eſt ambulauit eos in omnibus iuſtificationibus domini ſine querela. Hoc qđ dictũ eſt: ſine que rela: ſine peccato dictũ acceperunt: non quidem negātes: immo etiā qđ aliis locis in literis eorũ inuenitur: pie conſentes adiutorium gratiæ domini noſtri: non per naturalem ſpiritũ hominis: ſed per principalem ſpiritũ dei. Qui parũ videtur conſideraſſe ipſum Zachariā fuiſ ſe vtrq; ſacerdotē. Omnes autē tunc ſacerdotes neceſſe habebant ex lege dei primitus pro pec catiſ ſuis offerre ſacrificium: deinde pro populo. Sicut nunc per orationis ſacrificium conuin cimur non eſſe ſine peccato: quoniā iuſſi ſumus dicere: Dimitte nobis debita noſtra: ita & tũc per ſacrificia victimarũ animalũ conuincebātur ſacerdotes ſine peccato non eſſe qui pro ſuis peccatis iubeantur offerre. Q; ſi res ita ſe habet: vt per gratiam ſaluatoris proficiamus quidē in hac vita: deficiente cupiditate: creſcente charitate: perficiamur autem in illa vita cupidi tate extincta: charitate completa: proſecto illud qđ ſcriptum eſt: Qui natus eſt ex deo non pec cat: ſecundũ ipſam charitatē dictũ eſt: quę ſola non peccat. Ad natiuitatē quippe quę ex deo eſt: agēda & perficienda pertinet charitas: non ea quę minuenda eſt & conſumēda cupiditas: quę tamen qđiu eſt in mēbris noſtris: lege quadā ſua repugnat legi mentis: Sed natus ex deo nec obediens deſyderiis eius nec exhibens mēbra ſua arma iniquitatis peccato poteſt dicere: nā non ego operor illud: ſed illud qđ habitat in me peccatũ. Sed quoquo modo ſe habeat iſta qua l ſtior: quia etſi non inuenitur homo in hac vita ſine peccato: id tamen dicĩtur poſſe fieri per ad iutorium gratiæ & ſpiritũ dei: qđ vt fiat conandũ atq; poſcendũ eſt: tolerabiliter in id quiſq; falli tur: nec diabolica impietas: ſed error humanus eſt: elaboranda & optēda affirmare etiā ſi quoda ſſimar non poſſit oftēdere. Id em̃ credit fieri poſſe quod certe laudabile eſt velle. No bis autē ſufficit qđ nullus in eccleſia dei fidelium reperitur i quolibet proſectu excellētia / atq; iuſtitia: qui ſibi audeat dicere non neceſſariā precationem orationis dominiq; Dimitte nobis debita noſtra: & dicat ſe non habere peccatũ: ne ſeipſum decipiat & veritas in eo non ſit: q̃uis iam ſine querela viuat. Non em̃ qualecũq; etiā tentationis humane: ſed graue peccatum eſt qđ in querelā venit. Cetera quę illi obiecta ſunt: ſicut geſtis deſenſa peruidērit: ita de his pro culdubio tua beatitudo iudicabit. Dabit ſane nobis veniā ſua uirtus miſericordia cordis tuiſ: pro lixiore epistolam fortaiſſe q̃ velles tua miſimus ſanctitari. Non em̃ ritũ ſolum noſtrũ tuo largo

Gal. 5.
1. Cor. 15.

Luc. 1.

Matth. 6.

1. Ioh. 3.

Ro. 7.

Matth. 6.

K

L

fonti augendo refundimus: sed in hac non parua tentatione temporis: unde nos liberet cui dicimus: Ne nos inferas in tentationem: vtrum etiam noster licet exiguis ex eodem quo etiam tuus abundans emanet capere fluenter: hoc a te probari volumus: tuique rescriptis de comuni patriatione vnius gratiae consolari.

Matth. 6.

Innocentii papae ad praefatos episcopos: eorum scriptis respondentis.

Epistola. XCVI.

M Innocentius Aurelius: Alipio: Augustino: Euodio: Possidio: episcopis salutem. Fratres caritatis vestrae literas plenas fidei rogoque religionis catholicae vigore firmatas a duobus missas coeclis per fratrem & coepiscopum nostrum Iulium pergrato suscepimus animosque eae tenor omnisque contextio est in consideratione quod tridiana gratiae dei: & in eorum correctione quod contra sentium: in integra ratione consistit: ut & illis omnem tollere possit error: & idoneum daro cuius nostrae legis exemplis sequi debeat dignum possint prebere doctores. Sed de his iam satis ut opinor supra diximus: cum vestris relationibus responderemus: rescriptumque vel de illorum perfidia: vel de vestra sententia sentiremus. Sed subinde contra eos subuenit & suppeditat quod dicatur: nec potest aliquando esse quod vincatur: cum tam miserum impiumque sit quod nostrae fidei virtute & ipsa plenius veritate vincatur. Qui enim omnem vitae spem respicit atque contemnit: inimica damnabili cor sui disputatione confundens: cum credit nihil esse quod a deo accipit: nec aliquid superesse quod petat ad sanandum se qui sibi hoc abstulit vltimusque reliquit. Si ergo sunt aliqui quos in sui defensione perueritas tanta deuinxit: quod huic de dogmatibus dant atque coniungunt: sperantes hoc ad catholicae pertinere doctrinae: quod abhorret eius logos & penitus approbat ut aduersum: infecti illorum & monitis: & verbis ut laboraret induci: quatenus ad rectum vitae tramitem redeant festinant ne diutius mentem obfideant velut eorum sensibus pastus error inuadat. Nam si Pelagius quocumque restitit loco: eorum aios qui facile vel simpliciter crederent disputant: hac affirmatione decipi: seu hac illi in urbe sunt: quod nescientes nec manifestare possumus nec negare: cum etiam sunt laeant: nec aliquando audeant: vel illum predicantem ista defendere: vel talia aliquo nostrorum praesente iactare. & in tanta populi multitudine deprehendi aliquis facile: nec alicubi possit agnoscitur: in quouis terrarum loco degat dei nostri tanta gratiaque credimus quod facile corrigantur: audita eius damnatione qui fuerit perit: & resistent huius dogmatis aurhor inuentus. Nec interest ubi isti fuerint: dum vbi que inueniri potuerint / sint sanandi. Nobis tamen nec persuaderi potest cum esse purgati: quis ad nos a nostro quibus laicis sunt gesta perlara quibus ille audire se crederet & absolutum. Quod vtrum vera sint dubitamus quod sub nulla illius prosecutione venerunt: nec eorum aliquas accepimus de hac re literas apud quos istius rei iste praestitit causas. Quod si de sua ille potuisset purgatione confidere: hoc magis credimus quod egisset: quod multo verius esse potuerat: ut illos cogeret epistolis suis quid iudicauerint indicare. Verum cum sint aliqua in ipsis posita gestis quod obiecta partim ille vitando suppressit: partim multa in se verba retorquendo tota obscuritate confundit: aliqua magis falsis argumentis quam vera ratione (ut ad tempus poterat videri) purgavit negando: alia falsa interpretatione vertendo. Sed verum quod optandum magis est etiam si ille ad veram fidei viam ab illo sui tramitis errore conuerterat: ut cupiat velique purgari: considerans quod diuina dei gratiam: adiutoriumque cognoscens ut videatur verum & approbetur ab omnibus manifesta ratione correctus: non gestorum iudicio: sed ad catholicam fidem corde conuerso. Unde non possumus illorum nec culpae nec approbare iudicium: cum nesciamus vtrum vera sint gesta: aut si vera sunt illum consistit magis subterfugisse: quam se tota veritate purgasse. Qui si confidit nouit quod nostra dignum esse damnatione quod dicat iam non totum hoc se resurum dare dixerat: sed a nobis acceptum: sed ipse debet potius festinare ut possit absolui. Nam si adhuc taliter sentit: quando se nostro iudicio quibus suis acceptis literis cum sciat damnandum esse: committit. Quod si accersendus esset: ab his melius fieret: qui magis proximi & non longo terrarum spacio videntur esse disuncti: sed non deerit cura si medicina ille mereretur. Potest enim dare quae sentiat: iac dare literis erroris sui (ut regressum ad nos decet) veniam postulare.

O Librum sane qui eius esse diceretur nobis a vestra charitate transmissum euolumus: In quo multa blasphemias: nihil quod placeret: nihil quod non penitus displiceret: a quouis damnandum atque calcandum: cui similia nisi qui ista scripserat nemo alter in mentem recipere atque sentiret. Nam hoc loco larius de lege disputare velut coram posito repugnantem Pelagium necessarium esse

2. Petra. 50.

nō diximus: cū vobiscū totū scientib⁹ pariq; nobiscū assensione gaudeb⁹ colloquamur. Tūc em̄ melius hęc exēpla ponunt: qñ cū his quos hartū cōstat rerū imprudētes effectractam⁹. Nā de naturā possibilitate: de libero arbitrio: & de omni dei gratia & quotidiana gratia cū nō sit recte sentienti vberimū disputare: anathematizet ergo ista q̄ sensit: vt illi q̄ eius sermonibus fuerant preceptisq; collapsi: qd̄ tandē habeat fides vera cognoscāt. Facilius em̄ reuocari poterunt: cū ista a suo senserint auctore damnari. Q; si ille pertinaciter in hac voluerit impietate persistere: agendum est qualiter vel his possit subueniri: quos non suis huius magis error in duxit: nec & illis hęc medicina pereat: cuius iste talē nō admittit nec postulat curam. De⁹ vos incolumes custodiat fratres charissimi. Dat. um. v. kal. febr. uarias.

Innocētiū ad Aureliū: & beatū Augustinū episcopos: vt in dño gaudeāt cupiētis: & pro eo paria vota ad deū rependant: precantis.

Epistola. XCVII.

Innocētiū Aureliū & Augustinū epis. Acceptissimi mihi Germani com̄ presbyteri illo recursus vacuus officio v̄ro esse nō debuit. Per charos em̄ salutare & charissimos: naturale quodāmodo videt & cōsequens. Gaudere ergo in dño vestrā germanitatem amāssimi cupimus: & pro nobis paria ad deū vota repēdere precamur: quia vt bene nostis cōmunib⁹: & alternis plus agim⁹ mos orationibus q̄ singulis laribus aut priuatis.

Euodii ep̄i ad beatū Augustinū: de ratione & deo: de corpore saluatoris an substantiam dei videat: de aia Christi: & qui sint spiritus de quib⁹ Petrus dicit: Mortificatus carne & viuificatus spiritu: in carcere prēdicauit: scire cupiētis.

Epistola. XCVIII.

Euodius ep̄s: Augustinū ep̄o. Pridē quēstionē mihi ad sanctitatē tuā. Vnā de ratione & deo: per lobinū q̄ seruit ancillis dei. Alteram de corpore saluatoris de quo aestimat q̄ substantiā dei videat. Tertiā dico nunc: Anima rationalis quā saluator cū corpore assumpsit: vtrū in vna de opinionibus est illis q̄ ponunt cum de animæ origine querit: si qua ibi potest veritate fulciri: an q̄ rationalis sit nō tamē ex his speciebus quę de animalū anima dicunt: sed in alia habet. Quartam interrogos: q̄ sunt illi spirit⁹ de quibus in eplā sua ponit Petrus testimoniū de dño dicens: Mortificatus carne viuificatus sp̄s: in quo & eis qui in carcere erāt spiritibus veniens prēdicauit: & cetera. Hoc inferens q̄ in inferno fuerunt: & descendens Christus omnibus euāgelizauit: omnesq; a tenebris & poenis per gratiā liberauit: vt a tpe resurrectionis dñi: iudicium expectetur exinanitis inferis. Quid ergo in hac re sanctitati tuę videat cūplonosse.

Sancti Augustini ad Euodii: ad interrogata per eū copiose rēspōdenti: & sibi satisfaciēti.

Epistola. XCIX.

Omino dilectissimo fratri & coepiscopo Euodio: Augustinus in dño salutē. Quēstio quā mihi pposuisti ex eplā apostoli Petri: solet nos (vt te latere nō arbitror) vehemētissime cōmouere: quō illa verba accipiēda sint tāq; de inferis dicta. Replico ergo tibi eandē quēstionem: vt siue ip̄e potueris: siue aliquē qui possit inuenire: auferas de illa atq; finias dubitationē meā. Qd̄ si prior potueris: cū id donauerit dñs: tibiq; impartiri valero: nō fraudabo dilectionē tuā. Nūc autē quę me ibi moueat incrimabo: vt scdm̄ hęc de illis verbis apostolici: vel ip̄e cogites: vel quē idoneū repereris cōsulas. Cū dixisset Christum mortificatū carne viuificatū spiritū: cōtinuo subiicit: In quo & his qui in carcere erant cōclusi spiritibus veniens prēdicauit: q̄ increduli fuerāt aliquādo qñ expectabant dei patientiā in diebus Noe cū fabricaret arca: in qua pauci: id est octo aīę saluę factę sunt per aquā. Deinde subiunxit & ait: q̄ & vos nunc simili forma baptismi saluos fecit. Mouet itaq; si apud inferos do minus qñ mortuus est in carcere cōclusi spiritib⁹ prēdicauit: qd̄ boni soli meruerint vt dñs in inferno descenderet: & de istis tm̄ duobus dictū fuisse illi diuini: Inter vos & nos chaos magnū firmatū est: vt hi q̄ volūt hinc transire ad vos nō possint: neq; inde huc trāsmare: nescio vtrum quisq; sit cui nō videatur absurdū. Porro si plures q̄ duo ibi erant: quis audeat dicere: nō ibi fuisse patriarchas & prophetas: quibus in scripturis dei iustitię pietatisq; tam insignē testimoniū perhibet: q̄ tūc infideles fuerunt cū fabricaretur arca. Etenim post tpa Noe multa milia tot gentiū: vsq; ad passionē Christi mortua sunt: q̄ potuit apud inferos lueniri. Nō vtriq;

1. Petri. 3.

Vbi supra.

Luc. 16.

eorū qui in deū crediderāt: sicut pphetæ & patriarchæ de stirpe Abraæ: sicut ipse retro Noe & tota domus eiusq̃ salua facta est per aquā: ex cepto fortassis vno filio qui postea reprobus est: sicut etiā præter progeniē Iacobaliū fuerunt credentes in deū sicut Iob: sicut ciuitas Niniue: & si qui alii sunt qui vel apparēt in scripturis vel in genere humano latēti sed eorum dico multa milia hominū qui deū ignorantes: & dæmonū vel simulacrorū cultrū deditis rēporib⁹

Noe vsq̃ ad passiōē Christi: ex hac vita emigrant: quos apud inferos Christus inueniens: quō illis non prædicauit: sed illis tū qui in diebus Noe increduli fuerāt cum fabricare⁹ arca!

T Aut si omnibus prædicauit: ut illos solos cōmemorauit: prætermittit multitudinē tā innumerabili cæterorū: Et dñm quidē carne mortificatū adueuisse in infernū satis cōstat. Neq̃ eū contradici potest: vel prophetiæ q̃ dixit: Qm̃ nō dereliques alam meā in inferno: Qd̃ ne aliter quicq̃ sapere auderet: in actibus apostolorū: idē Petrus exponit: vel eiusdem Petri illis verbis quibus eū asserit soluisse inferni dolores: in quibus impossibile erat eū teneri. Quis ergo nisi infidelis negauerit fuisse apud inferos Christū? Qd̃ si mouet aliquē: quemadmodum accipiendū sit infernū ab illo solutos dolores: Neq̃ eū ceperat in eis esse tanq̃ inuinculis: & sic eos soluit tanq̃ si carenas soluisset quibus fuerat alligatus: facile est intelligere sic eos solutos quemadmodū solui possunt laquei venantiū ne teneant: non quia tenebantur: sed quibus alii tenebantur quos ille nouerat liberandos. Verum quoniam isti sunt: temerarium est definire. Si enim cōfēs omnino dixerimus tunc esse liberatos qui illic inuenti sunt: quis nō gratulē si hoc possimus ostendere: præsertim propter quosdam qui nobis literario labore suo familiariter innotuerūt: quorū eloquiū ingeniūq̃ miramur: nō solum poetas & oratores: qui eosdē ipsos falsos deos gentium: multis opusculorū suorū locis continēdos ridendosq̃ monstrarūt: & aliquādo etiā vnum deum verūq̃ cōfessi sunt: quibus illa supertitiosa cū cæteris cohereret: verūteriam illos qui hæc non cātando vel declamādo: sed philosophando dixerunt: multorū etiā quorum literas non habemus: sed in illorū literis didicimus scdm̃ quendā modū laudabiles vitas: & ex cepto dei cultu in quo errauerūt colētes vana q̃ publice colēda fuerant instituta: & creaturę potius q̃ creatori seruientes: in cæteris morib⁹ parsimonia: cōcinentia: castitas: sobrietatis: moribus eis pro patrię salute contemptu seruatiōis fidei: nō solū ciuib⁹ verū & hostib⁹ imitandi meriti proponant. Quæ quidē omnia quādo nō referunt ad finē rectę vitę: & pietatis: sed ad Fastū inanē humane laudis & glorię: etiā ipsa inanescunt quodammodo steriliāq̃ reddunt: verūtemen quādā indole animi ita delectant: ut eos in quibus hæc fuerūt: veliemus vel præcipue vel cū cæteris ab inferni cruciatibus liberari: nisi aliter se haberet sensus humanus: aliter iustitia creatoris. Quæ cum ita sint: si oēs inde soluit saluator: & sicut requirens scripturā: exinanit in inferna: ut deinceps iudiciū iā expectaret extremū. Hæc sunt q̃ in hac re nō immerito mouēt q̃ mihi interim cogitatī solēt occurrere. Primū qua authoritate firmet ista sententia. Qd̃ eū scriptū est: in morte Christi factū solutis doloribus inferni: vel ad ipm̃ potest intelligi pertinere q̃ eos hæc tenus soluerit: hoc est irritos fecerit: ne ab eis ipse teneretur: præsertim quia sequit̃, in quibus impossibile erat teneri eum. Vel si causa quaeritur cur voluerit venire in infernū vbi dolores illi essent quib⁹ teneri omnino nō poterat: qui erat (vt scriptū est) iher mortuos liberrimū quo princeps & prepositus mortis nō inuenit aliquid qd̃ supplicio debere: hoc scilicet quod scriptū est: solutis doloribus inferni: nō in omnibus: sed in quibusdā accipi potest: quos ille dignos ista liberatione iudicabat: vt neq̃ frustra illuc descendisse existime: nulli eorū pro futuris qui ibi tenebant̃ inclusi. Nec tamen sit consequēs: vt qd̃ diuina quibusdam misericordia iustitiāq̃ concessit: omnibus concessum esse putandum sit. Et de illo qui dcm̃ primo hominē patre generis humani: cum ibidem soluerit: ecclesia fere tota cōsentit: qd̃ eā nō inaniter credidisse credēdum est: vnde cūq̃ hoc traditum sit: etiam si canonicarū scripturarū hinc expressa non proferatur authoritas: q̃ illud quod in libro sapiētiae scriptū est: Hęc illū q̃ primus fact⁹ est pater orbis retraxit: cum solus esset creatus: cūcti odiuit & eduxit illum a delicto suo: & dedit ei virtutē continēdi omnia: magis pro hac suā q̃ pro vilo alio intellectu facere videatur. Addit quidā hoc beneficium antiq̃s etiam sanctis fuisse concessum: Abeli: Sethi: Noe: & domui eius: Abrahā: Isaac: & Iacob: aliisq̃ patriarchis & prophetis: vt dominus cum in infernū venisset: illis doloribus soluerentur. Sed quoniam modo intelligatur Abrahā in cuius sinu pius etiā pauper susceptus est: in illis fuisse doloribus: ego quidem non video explicare fortasse qui possunt. Solos autem duos: id est Abrahā & Lazarum in illo me-

Psal. 15.
Actu. 2.

12. de Gest.
ad literam
act. 33.

V Quæ cum ita sint: si oēs inde soluit saluator: & sicut requirens scripturā: exinanit in inferna: ut deinceps iudiciū iā expectaret extremū. Hæc sunt q̃ in hac re nō immerito mouēt q̃ mihi interim cogitatī solēt occurrere. Primū qua authoritate firmet ista sententia. Qd̃ eū scriptū est: in morte Christi factū solutis doloribus inferni: vel ad ipm̃ potest intelligi pertinere q̃ eos hæc tenus soluerit: hoc est irritos fecerit: ne ab eis ipse teneretur: præsertim quia sequit̃, in quibus impossibile erat teneri eum. Vel si causa quaeritur cur voluerit venire in infernū vbi dolores illi essent quib⁹ teneri omnino nō poterat: qui erat (vt scriptū est) iher mortuos liberrimū quo princeps & prepositus mortis nō inuenit aliquid qd̃ supplicio debere: hoc scilicet quod scriptū est: solutis doloribus inferni: nō in omnibus: sed in quibusdā accipi potest: quos ille dignos ista liberatione iudicabat: vt neq̃ frustra illuc descendisse existime: nulli eorū pro futuris qui ibi tenebant̃ inclusi. Nec tamen sit consequēs: vt qd̃ diuina quibusdam misericordia iustitiāq̃ concessit: omnibus concessum esse putandum sit. Et de illo qui dcm̃ primo hominē patre generis humani: cum ibidem soluerit: ecclesia fere tota cōsentit: qd̃ eā nō inaniter credidisse credēdum est: vnde cūq̃ hoc traditum sit: etiam si canonicarū scripturarū hinc expressa non proferatur authoritas: q̃ illud quod in libro sapiētiae scriptū est: Hęc illū q̃ primus fact⁹ est pater orbis retraxit: cum solus esset creatus: cūcti odiuit & eduxit illum a delicto suo: & dedit ei virtutē continēdi omnia: magis pro hac suā q̃ pro vilo alio intellectu facere videatur. Addit quidā hoc beneficium antiq̃s etiam sanctis fuisse concessum: Abeli: Sethi: Noe: & domui eius: Abrahā: Isaac: & Iacob: aliisq̃ patriarchis & prophetis: vt dominus cum in infernū venisset: illis doloribus soluerentur. Sed quoniam modo intelligatur Abrahā in cuius sinu pius etiā pauper susceptus est: in illis fuisse doloribus: ego quidem non video explicare fortasse qui possunt. Solos autem duos: id est Abrahā & Lazarum in illo me-

Psal. 87.

Sapient. 10.

Lucæ.16.

morabilis queris sinu fuisse: anteq̃ dñs in inferna descēderet: & de istis tm̃ duobus dictū fuisse illi diuiri: Inter vos & nos chaos magnū firmatū est: vt hi q̃ volūt hinc trāsire ad vos nō possint: neq̃ inde huc transire: nescio vtrū quisq̃ sit cui non videat absurdū. Porro si plures q̃ duo ibi erant: quis audeat dicere nō ibi fuisse patriarchas & prophetas: quibus in scriptura dei iustitiæ pietatisq̃ tam insigne testimoniu perhibet. Quid his ergo presterit: qui dolores soluit inferni: in quibus illi nō fuerūt: nondum intelligo: preterit quia ne ipsos quidem inferos vspiam scripturæ locis in bono appellatos potui reperire. Qd si nūq̃ in diuinis auctoritatibus legimus: non vtrūq̃ sinus ille Abraæ: id est secretū cuiusdam quietis habitationaliqua pars inferorum esse credēda est: q̃q̃ in his ipsis tāri verbis magistri: vbi ait dixisse Abraam: Inter vos & nos chaos magnū firmatū est: satis vt opinor appateat nō esse quādam partem & quasi membrum inferorum tantæ illius felicitatis sinum. Chaos enim magnū quid est: nisi quiddā hiatus multum ea separans: inter quæ non solum est: verū etiā firmatus est. Quapropter si in illi Abraæ sinū Christū mortuū venisse sancta scriptura dixisset: nō nominatō inferno eiusq̃ doloribus: miror si quisq̃ ad inferos eum descendisse asserere auderet. Sed quia euidentia testimonia: & infernum commemorant & dolores: nulla causa occurrat: cur illo credat venisse salutator: nisi vt ab eius doloribus saluos faceret. Sed vtrū oēs quos in eis inueniant quosdam quos in illo beneficio dignos iudicauit: adhuc requiro. Fuisse tamē eū apud inferos: & in eorū doloribus constitutis hoc beneficiū præstitisse nō dubito. Vnde illis iustis q̃ in sinu Abraæ erant cū ille in inferna descenderet: nondū quid cōtulisset inuenia: quibus eum scdm̃ beatificū præsentia suæ diuinitatis nūq̃ video recessisse. Sicut etiā eodē ipso die quo mortuus est: promittit latroniq̃ cū illo in paradiso fuisset futurus: quādo ad soluēdos inferni dolores fuerat descendurus. Profecto igitur in paradiso atq̃ sinu Abraæ: etiā ante iam erat beatificanti sapientia: & apud inferos iudicante potentia. Vbi em̃ non est illo loco obfusa diuinitas: verū tamē scdm̃ creaturam quā ex quodam tpe suscipiendo manens deus: homo factus est: hoc est scdm̃ animā eum fuisse apud inferos: aperte scriptura declarat: & per prophetiam præmissa: & per apostolū eum intellectus: satis exposita: quā dictū est: Non derelinques animā meā in inferno. Scio quī buidam videri morte dñi Christi iam talem resurrectionē præstitū iustis: qualis nobis in fine promittitur: quoniā scriptum est: illo tertio motu quo in eius passione petra scissæ & monumenta aperta sunt: multa corpora resurrexissent iustorum: & vīla cum illo quādo resurrexit in sancta ciuitate. Qui vtrū si non iterum sepositis corporibus dormierunt: videndum est quē admodum intelligatur. Christus primogenitus a mortuis: si eum in illa resurrectione tot præcesserunt. Qz si responderet hoc dictum esse p̃ anticipationē: vt monumenta quidem illo tertio motu aperta intelligantur: cum Christus i cruce pēderet: resurrexisset adit iustorum corpora nō tunc sed cum ille prior resurrexisset: quīs tūc: vt dixi: anticipando fuisset adiunctum: vt & Christus primogenitus a mortuis sine ambiguitate credatur: & illis iustis continuo cōcessū: vt ipso præeunte in æternā incorruptionē atq̃ immortalitē resurgerent: illud adhuc restat quod moueat: quomodo a Petro dici potuerit: qd vtrūq̃ verissime dictum est: quādo per illam prophetiam non de Dauid: sed de Christo asseruit fuisse prædictū: carnem eius non vidisse corruptionem: quod & adiunxit de Dauid: apud eos esse monumentū eius. Vnde illos vtrūq̃ non conuincibat: si corpus eius ibi iam non erat: quia et si ante in recētī sua morte resurrexisset: nec caro eius vidisset corruptionem: posset nihilominus illud monumentum manere. Du ratur autem videri vt Dauid non fuerit in illa resurrectione iustorum: si eis iam æterna donata est: cuius Christus ex semine tam crebro: & tanta euidentia: tantaq̃ honorificentia commendatur. Periclitabitur etiam illud qd ad hebræos de iustis antiquis dicitur: Quia pro nobis meliora prouiderūt: ne sine nobis perfecti perficerentur: si iam in illa resurrectionis incorruptione constituti sunt: quæ nobis perficiendis in fine promittitur. Cur ergo Petrus eos tantum commemorare voluerit: quibus in carcere inclusis euangelium prædicatum est: qui in diebus Noe cum fabricaretur arca increduli fuerunt: Vides q̃ latroscum sit: & quæ me moueant ne affirmare hinc aliquid audeam. Huc accedit: quia cum dixisset apostolus: qd & vos nunc simili forma baptismi saluos facit: non carnis dispositio for diuini sed cōscientia bonæ in interrogatio in deum per resurrectionem Iesu Christi qui est in dextera dei: de glutiis mortē: vt vitæ æternæ hæredes efficeremur: profectus in celos subiectis sibi angelis & potestatibus: & virtutibus: cōtinuo subiecit: Christo igitur in carne passō: & vos eadem sciētia armamini: quā qui passus ē in carne desit a peccatis in hoc: vt iam nō hominū desideris: sed volūtatē dei qd

Lucæ.23.

Psalm.15.

Matth.27.

Apoc.1.

Actu.2.

Heb.11.

1. Petri.3.

1. Petri.4.

reliquū est in carne viuat rēpus. Deinde addidit: Sufficit em̄ p̄teritū tps ad volūtatē hoīm consummatū ambulantes in libidinibus & cōcupiscentiis & ebrietate: cōmēlationibus: potationibus & illicitiis idolorū seruitutib⁹. In quo stupefcūt nō cōcurrere vios in eandem lū: uriae confusioē blasphemantes: qm̄ reddunt rationē ei qui paratus est iudicare viuos & mortuos. His dictis subnectit: Propter hoc em̄ & mortuis euangelizat⁹ est: vt iudicent quidē scdm̄ homines in carne: viuāt autē scdm̄ deū spiritu. Quē nō moueat ista pfūditas: Mortuis dicit euāgelizat⁹: quos profecto si intellexerimus qui de corpore exierūt: illi opinor erunt: de quibus supra dixit: Qui increduli fuerunt in dieb⁹ Noe: aut certe oēs quos apud inferos Ch̄stus inuenit. Quid tibi ergo vult vt iudicēt ur quidē scdm̄ homines in carne: viuāt autē scdm̄ deum spiritu? Quomodo iudicant in carne quā nō habent: si apud inferos sunt: vel quā nondū receperunt: si etiā a doloribus inferni soluti sunt? Neḡ em̄ si vt querendo dicis: exinaniti sunt inferi omnes: etiā qui tūc ibi fuerūt in carne resurrexisse credendi sunt: Aut qui resurgētes apparuerunt cū dñō ad hoc carnē receperūt: vt in ea iudicārēt ur scdm̄ hominē. Quod nec de illis vido quomodo accipi possit: qui increduli fuerūt in diebus Noe: nō em̄ eos in carne vixisse scriptū est: Aut credi potest ideo solutos dolores inferni: vt q̄ inde liberarentur: catenā ad luendam poenā reciperent. Quid est ergo vt iudicentur scdm̄ hoīes in carne: viuāt autem scdm̄ deū spiritu? An forte hoc p̄actum est eis quos apud inferos Ch̄stus inuenit: vt per euāgelii viuificatē spiritus: q̄uis futura resurrectione in carne iudicandi sint: vt per aliquā carnis poenā transierit in regnū dei? Quod si ita est: cur hoc tm̄ de illis q̄ quondā nō crediderūt in diebus Noe: nō etiā de ceteris quos illic Ch̄sti visitatio conperit: per euāgelii p̄dicationem spiritu reuixerunt: postea transitoria poena in carne iudicandi? Qd̄ si de omnib⁹ ac ceperimus: manet quēstio: quare Petrus eos tantū cōmemorauit q̄ tunc increduli fuerunt cū fabricaretur arca? Mouet etiā illud: q̄ hi qui de hac re conant reddere rationem: ideo dicunt Ch̄stū ad inferos descendisse: his qui ibi inuēti sunt illa loca poenalia tanq̄ carceres exinanitos: quia non audierant euāgelium: quod illis viuentib⁹ nondū toto orbe terrarū p̄dicabatur: & iustas habebant causas cur non credidissent quod eis non fuerat annuntiātum: deinceps autē non habituros excusationēq̄ p̄dicationem euāgelii per omnes gētes celebratam diffusāq̄ contemnuere: & ideo illis tunc euacuatis carceribus iam iustum testare iudicium quo contumaces & infideles etiā æterno igne puniantur. Nec attendit qui hoc sentiunt hāc excusationē habere posse omnes: qui etiā post resurrectionē Ch̄sti: necq̄ ad eos euāgelium perueniret: ex hac vita emigrarunt. Neḡ enim postea q̄ dominus remeauerit ab inferis: nemo p̄missus est ite: ire ad inferos: nisi audito euāgelio: cū tam multi morerentur in toto orbe terrarū: anteq̄ ad eos hac annuntiatio perueniret: qui omnes habebunt excusationem quæ ab

9 lata dicit eis: quibus dñs cū venisset: q̄ ante nō audierāt: in inferno dicitur p̄dicasse. An forte dicatur etiā istos qui post domini resurrectionē nondum sibi annuntiatio euāgelio mortui sunt siue moriuntur: illic ap̄ inferos audire potuisse vel posse: vt illic credant quod de Ch̄sti veritate credendum est: & habeāt etiā ipsi remissionē ac salutē quā illi meruerunt: quib⁹ ipse Ch̄stus annuntiavit. Neḡ enim quia rursus ascendit Ch̄stus ab inferis: ideo ibi fama eius extincta est: nam & hinc ascendit in cælum: & tamen eius annunciatione qui in eum crediderunt salui erunt. Ideo quippe exaltatus est: & donatū est ei nomen quod est sup̄ omne nomen: vt in nomine eius omne genu flectat: nō solū cælestiū & terrestriū: verū etiam infernorū. Sed hāc opinione si admittimus: qua putari potest hominē qui cū viuerent minime crediderunt posse in Ch̄stū apud inferos credere: quis ferat: Quē consequēter absurda si deiq̄ contraria. Primum ne frustra dolere videamur eos qui sine ista gratia de corpore exierūt: frustra q̄ cursū gerere atq̄ instanter hortari: vt eā homines priuq̄ moriantur percipiant: ne sempiterna morte puniantur. Aut si illi tm̄ apud inferos inutiliter atq̄ infructuose credunt: qui euāgelio si bi annuntiatio hic credere noluerūt: illis autē proderit credere: q̄ nō hic cōtempserunt qd̄ audire minime potuerunt: aliud sequitur absurdius: vt hic non sit euāgelium p̄dicandū: quoniam omnes vt i: moriuntur: siue: sine vllō reatu cōtēptē euāgelii venire ad inferos debēt vt eis prodessē possit cum ibi crediderint. Qd̄ sentire impij vanitatis est. Q̄obrem reneam⁹ firmissimē quod fides habet fundatissima auctoritate firmata: quia Ch̄stus mortuus est se cundum scripturas: & quia sepultus est: & quia resurrexit tertia die scdm̄ scripturas: & cetera q̄ de illo relātē veritate cōscripta sunt. In quib⁹ etiā hoc est: q̄ ap̄ inferos fuit: solū h̄c eorum doloribus: quibus eum erat impossibile detineri: a quibus etiā recte intelligitur: soluisse

Phil. 1.

q.ii.

& liberaſſe quos voluit:corpulq; qđ in cruce reliquerat in ſepulchro poſitum recepiſſe. In illa vero quā propoſuiſti de verbis Petri apoſtoli quaſtione:qñ que tñe moueat perſpicua: et alia forte ſi diligentius diſcutiantur poſſunt mouere:vel apud nos ea cogitando: vel quos dignū eſt & ſi poſſumus cōſulendosqueramus.Conſidera tñ ne forte totū illud qđ de concluſis in carcere ſpiritibus:qui in diebus Noe nō crediderant:Petrus apoſtolus dicit:omnino ad inferos non pertineatſed ad illa potius tēpora quorū formā ad hęc tēpora trāſtulit. Illa quippe res geſta:forma fuerat futurorū:vt hi qui modo nō credunt euangelioſ:dum iū omnibꝫ genribꝫ ædificatur eccleſianliſ intelligant eſſe ſimileſ q tunc nō crediderūt cū fabricaret arca. Illi autē q crediderunt:& per baptiſmū ſalui ſiunt:illis comparent qñ tūc in eadē arca ſalui facti ſunt per aquā. Vnde ait: Sic & vos ſimili forma baptiſma ſaluos facir. Ad hanc igit formā ſimilitudinē:cætera etiā de increduliſ coaptemus:& non ſuſpicemur q apud inferos ad faciē dos fideleſ atq; liberandos euangelii prædicatum ſit:vel adhuc etiam prædici:quaſi & ibi ſit eccleſia cōſtituta. Ad illum ergo ſenſum qui te mouit:ideo vident attracti: qui hoc Petri ſenſiſſe crediderunt:quia dicit:concluſi in carcere ſpiritibus prædicatū:quaſi animę non poſſint intelligi ſpiritus q tunc erant in carcere:atq; ignorantie tenebris velut carcere claudebātur. De quali carcere ſe deſyderat liberari ille q dicit:Educ de carcere animā meā vt cōſitear nomini tuo,q alibi vmbra mortis appellat.De qua nō vrgi apđ inferos: ſed hic liberati ſunt: de quibus ſcriptū eſt: Qui ſedebant in vmbra mortis:lumen orrū eſt eis. Illiſ autē in diebus Noe fruſtra prædicatum eſt:quia nō crediderūt:cū expectaret eos dei patientia per tēpus centū annorū:quibus arca eadē forma fabricata eſt. Nam eiꝫ etiā fabricatio quodāmodo prædicatio fuit: Sicut modo ſimileſ eorū nō credunt:q ſub eadē forma ignorantie tenebris velut carcere cōcludunt: fruſtra in tuentes eccleſiā toto mundo conſtrui imminente iudicio tāg diluuiꝫ: qui tunc oēs increduli perierunt. Ait quippe dñs: Sicut in diebus Noe:ita erit & in diebꝫ filiorū hominū. Manducabant:bibebant: nubebant: vxores ducebant: donec intrauit Noe in arcam: venit diluuium & perdidit omneſ. Sed quia ea res geſta etiam futurā rē ſignificabat:ideo ibi diluuiū & baptiſmū ſignificauit fidelibus:& infidelibꝫ pœnā. Sicut in figura non rei geſte: ſed tantūmodo dictę:qđ de lapide ſcriptū eſt:quo ſignificat⁹ eſt Chriſtus:duo quēdā prænūtiata ſunt:& infidelibꝫ offendiculi:& fidelibꝫ ædificiū. Aliquādo autē in eadē figura vel geſta vel dicta:etiā due res aliquid vniꝫ ſignificāt:ſicut fideleſ ſignificauerunt ligna q in arca fabrica coaptata ſunt:eoſdēq; etiā aīa octo q in eadē arca liberata ſunt:quomodo in illa euangelica ſi militudine de ouili idē ipſe Chriſtus eſt & paſtor & ianuā. Nec moueat ad impediendū iſtū intellectu: q eundē Chriſtū dixit apoſtolus Petrus prædiçaſſe illiſ in carcere cōcluſiſ: q quondā nō crediderant in diebus Noe:vt ideo nō arbitremur eos intelligendum:quia illo tēpe non dum venerat Chriſtus. Nōdū etiā venerat ſcilicet iū carne:ſicut venit qñ poſt hęc in terra viſus eſt:& cum hominibꝫ cōuerſatus eſt. Veruntanē ab initio generiſ humani:vel ad arguendos malos:ſicut ad Cainā prius ad ipſm Adam vxorēq; eiꝫ:vel ad cōſolandos bonos:vel ad vtroſq; admonendos:vt alii ad ſalutē ſuā crederent:alii ad pœnā ſuā non crederent: ipſe vtriq; nō in carne: ſed in ſpiritu veniebat: viſiſ cōgruiſ alloquēſ quos volebat ſicut volebat. Quid autē dixit in ſpiritu veniebat: Er ipſe quidē filius in ſubſtantia deitatis: qñ corpus non eſt: vtriq; ſpiritus eſt. Sed quid facit filiiꝫ ſine ſpiritu ſancto:vel ſine patre:cū inſeparabilia ſunt oīa opera trinitatiſ: Ipſa quoq; ſcripturæ verba: de quibus agit: ſatis hoc vt puto indicant eiꝫ q diligenter attendunt. Quia Chriſtus inquit ſemel pro peccatiſ noſtriſ mortuus eſt: iuſtus pro iniuſtiſ: vt nos adducat deo: mortificatus quidē carne: viuificatus autē ſpū. In quo & hiſ q in carcere concluſi erant ſpiritibus adueniens prædicauit q increduli fuerant aliquādo: quando expectabar dei patientia in diebus Noe cum fabricaretur arca. Iam vt arbitror attenditur forma verborū: Chriſtus mortificatus carne: viuificatus autē ſpiritu. In quo ſpiritu adueniens prædicauit & illiſ ſpiritibus q increduli fuerant aliquādo in diebus Noe: quoniā priuſq; veniret in carne pro nobiſ moriturus: qđ ſemel fecit: ſæpe ante veniebat in ſpiritu ad quos volebat: viſiſ eos admonēſ ſicut volebat: vtriq; in ſpiritu: quo ſpiritu & viuificatus eſt: cum in paſſione eſſet carne mortificatus. Quid eſt enim q viuificatus eſt ſpū: niſi q eadē caro qua ſola fuerat mortificatus: viuificante ſpiritu reſurrexerit: Nā q fuerat anima mortificatus Ieſus: hoc eſt eo ſpiritu qui hominiſ eſt: qui ſi audeat dicere: cum mors animæ non eſt niſi peccatum: a quo ille omnino immunis fuit: cum pro nobiſ carne mortificaretur: Si enim omnium hominū animæ ex illa vna ſunt q inſufflata eſt primo homini: per quem peccatum intrauit in mundum

Pſal. 141.

Eſa. 9.

Luc. 17.

Baruch. 3.

1. Petri. 3.

Roma. 5.

& per peccatum mors: & ita in omnes homines pertransiit: Aut si non est inde anima Christi quoniam nullum habuit omnino peccatum: vel originale: vel propriū: propter quod ei mors debita videretur: pro vobis eam quippe quā non debebat exoluit: in quo princeps mūdi mortis p[ro]p[ri]us p[ro]positus nihil inuenit. Neq[ue] enim absurdum est: vt qui primo homini animam creauit: crearet & sibi. Aut si & ipsa inde est eam suscipiendo munda uit: vt sine v[er]bo p[ro]p[ri]us peccator: vel peccatorum vel traducto ad nos veniens de virgine nasceretur: Si autem animæ non ex illa vna propagātur: & sola ex Adam caro trahit originale peccatū: ita sibi creauit animā dei filius: vt cæteris creatis: quā nō tñ carni peccati miscuit: sed similitudini carnis peccati. Sūp[er]is enim ex virgine veram quidem carnis substantiam: nō tamen peccati carnem: quia nō ex carnali concupiscentia: siue seminatam siue cōceptam: mortalem sane ac per ætates mutabilem: tanq[ua]m carni peccati sine peccato simillimam. Ac per hoc quēcūq[ue] de anima opinio vera sit: quærum nullam temere affirmare adhuc audeo: nisi tantū illā repudiare qua creduntur animas pro meritis nescio quorū superiorū actuum suorum: singulas in singula corpora tanq[ua]m in carceres trahi: certe anima Christi non solum immortalis secundū cæterarū naturā: sed ea iam nullo mortificata peccato vel damnatione punita est: quibus duabus causis mors animæ intelligi potest: & ideo nō scdm ipsam dici potuit Christus viuificatus spiritu. In ea te quippe viuificatus est in qua fuerat mortificatus: ergo de carne dictum est. Ipsa em̄ reuixit anima redempta: quia ipsa erat mortua anima recedere. Mortificatus ergo carne dictus est: quia secundū solā carnē mortuus est: viuificatus autē spiritu: quia illo spiritu operātes in quo ad quos veniebat & p[re]dicabat: etiā ipsa caro viuificata surrexit in qua modo ad hoies venit. Proinde etiam illud qd̄ postea dictū est de incredulis: q[ui] reddēt rationē ei qui paratus est viuos & mortuos iudicare: nō est consequens: vt eos hic intelligamus mortuos qui de corpore exierunt. Fieri em̄ potest vt mortuos dixerit infideles: hoc est in anima mortuos: de quib[us] dicit: Dimitte mortuos vt sepeliant mortuos suos: Viuos autē q[ui] credūt in eum nō frustra audiētes: Surge q[ui] dormis & exurge a mortuis: & illuminabit te Christus. De quibus etiā ipse dñs dicit: Venit hora & nūc est quādo mortui audient vocē filii dei & qui audierint viuent. Proinde etiā qd̄ sequitur & dicit Petrus: Propter hoc & mortuis euāgelizati est: vt iudicētur autē scdm hoies in carne: viuant autē scdm deū spiritu: nō cogit apud inferos intelligi. propterea em̄ in hac vita & mortuis euāgelizati est: id est infidelibus & iniquis: vt cū crediderint: iudicent quidē secundū homines in carne: hoc est in diuersis tribulationib[us]: & in ipsa morte carnis. Vnde idē apostolus alio in loco dicit tempus esse vt iudiciū incipiat a domo dñi: viuant autē scdm deū spiritu: quia & in ipso fuerant mortificati cum morte infidelitatis & impietatis detinerent. Hęc expositio verborū Petri cui displicet: vel cui etiā si nō displicet: nō tamē sufficit: quærat autē scdm inferos intelligere: qui si valuerit illa quibus me moueri supra cōmemorari ita soluere vt eorū auferat dubitationē: impartiat & mihi. Qd̄ si factū fuerit: poterunt illa verba vtroq[ue] modo intelligi: ista sententia de nulla falsitate cōuincit. Ad illas autē quaestiones quas ante misisti: exopta dei visione per corpus: vnde maius opus molendum est: vt potui tēspōdi: & per Asellum diaconum misi: quod te accepisse iam puto. In recenti autē cōmonitorio tuo cui nūc respondit duo quaesieras: quorum vtrumq[ue] tractatū est: vnum latius: alterum breuius: de Petri scilicet apostoli verbis: & de anima domini. Exemplum sane litterarū tuarū quæ continent interrogationem: vtrum dei substantia corporaliter velut in loco videri possit: & apud nos nescio quomodo aberrauerint: nec inueniri cum diu quaererentur potuerunt: iterum admoneo mittere ne graueris.

Sancti Augustini ad Euodiu[m] sibi fratrem Barbarū cōmendantis. Et simul iuxta priora interrogata de egressu aīe a corpore quāmodū ad corporalia loca ferri possit: vel locis corporalibus detineri: determinantis.

Epistola.C.

Omnino beatissimo & venerabili fratri ac cōsacerdoti meo Euodio & ceteris fratrib[us]: Augustinus & mecum fratres I domino salutem. Frater iste nōne Barbarus seruus dei est: iam diu apud Hippōnē cōstitutus: & verbi dei seruus ac studiosus auditor: desiderauit ad tuā sanctitatem lras n[ost]ras in quibus tibi eū in dño cōmendamus: tibi q[ui] per eū salutē debitam dicimus. Litteris autē sanctitatis tuæ quib[us] ingentes tenuisti quaestiones: respondere operosissimū est: etiā otiosis & multo maiore q[ui] nos sumus p[re]dictis facultate discerēdi & acrimon[ia] intelligēdi. Duas sane epl[ist]as tuas: quib[us] multa & magna cōtinetur: vna q. iiii.

Matth. 8.
Eph. 5.
Ioan. 5.

1. Petri. 4.

Vbi supra.

nescio quomodo aberrauit: & diu quæstia nō potuit reperiri: Altera vero q̄ inuenta est / habet
 commedationē suauissimā serui dei boni & casti adolescentis: quā ex hac vita migravit: & qui
 bus visionū fraternarū attestacionib⁹ meritū eius nobis insinuari poterit. Deinde ex hac oca
 sione proponis & versas de aīa obscurissimā quæstionē: vtrū cū aliquo corpore egrediatur &
 corpore: quo possit ad corporalia loca ferri: vel locis corporalibus contineri. Huius igitur rei
 tractatus: si tñ ad liquidū & talibus quales nos sumus examinari potest: curā atq; operā nego
 tiosissimā postulat: ac p hoc mētē ab his occupacionib⁹ otiosissimā. Si autē breuiter vis audire
 quid mihi videamullo modo arbitror animā e corpore exire cū corpore: visiones autē illę fu
 e rorūq; prædictiones quomodo fiant: ille id explicare conetur: qui nouit qua vi efficiatur in
 vnoquoq; animo tanta cū cogitat. Videmus enī planeq; cernimus in eo fieri rerū multarū in
 sibilium: & ad ceteros corporis sensus pertinentium: innumerabiles imagines: q̄ nō interest q̄
 ordinate vel turbide fiant: sed tñ quia fiunt: qd manifestū est: qua vi & quō fiant quisquis po
 tuerit explicare: quę oīa certe quotidiana sunt atq; continua: audeat presumere aliquis ad de
 finire: etiā de illis rarissimis visis. Ego autē tanto minus hoc audeo: quāto minus id quoq; i nos
 bis quod vita continua vigilantes dormientesq; experimus: quo pacto fiat explicare sufficio.
 Nam cū ad te dictū ē hanc epistolā: teipm aīo contuebar: te vtrq; absente atq; nesciēte: & quō
 possis his verbis moueri scdm noticiā q̄ mihi de te inest imaginabam: atq; id quonā modo in
 animo meo fieri: caperet ac inuestigare nō poterā: certus tñ nō fieri corporeis molib⁹: nec cor
 poreis qualitatibus cum corpore simillimum fieret: hoc iterū habes: vt ab occupatō & festi
 nante dictatū. In duodecimo autē libro eorū quos de Genesi scripsi: versas hæc quæstio vhes
 mētē: & ex mīris rerū expertatū atq; credibiliter auditarū disputatio illa syluescit. Quid in
 ea potuerimus vel effecerimus: cū legeris iudicabis: si tamē dñs dignabit donare: vt eos mihi
 libros quantū possum congruēter emendatos: iā liceat edere multorū fratrū expectationis: nō
 iā longa disputatione suspendere. Narrabo autē vñ aliquid breuiter vnde cogites. Frater nō
 fter Gemadius notissimus fere omnibus: nobisq; charissimus medicus: qui nūc apud Cartha
 ginem degit: & Romæ suæ artis exercitatione prepolliuit: vt hominē religiosum nosti: atq; ex
 ga pauperū curam impigra misericordia facillimog; animo benignissimū dubitabat tamē ali
 quādo vt modo nobis retulit: cū adhuc esset adolescens: & in his elemosynis feruentissimus:
 vtrū esset vlla vita post mortem. Huius igitur mentem & opera misericordiae: qm̄ deus nullo
 modo deserere: apparuit illi in somnis conspicuus iuuenis & dignus intendēdū dixit: Seq̄
 gere me. Quē dum sequeretur venit ad quādam ciuitatem vbi adire cepit a dextera parte so
 nos suauissimæ cantilenæ vltra solitam notam p suauitatē. Tunc ille intentos quidnam esset:
 ait: hymnos esse beatorum atq; sanctorū. Sinistra autē parte quid se vidisse retulit: nō satis me
 minis: euigilauit: & somnū vt fuit: tantūq; de illo quātum de somno cogitauit. Alia vero no
 te: ecce idē ipse iuuenis eidem rursus apparuit: atq; ab illo vtrū cognoscere interrogauit: Re
 spondit iste: q̄ eum bene plenēq; cognosceret. Tunc ille quæsiuit vbi se nosset. Nec memoriz
 defuit quid iste eidem responderet: totum p visum illud hymnosq; sanctorū ad quos audiēdos
 eo duce venerat: qua recētissimos recordabam facilitate: narrauit. Hic ille percontatus ē: vtrū
 nā id qd narrauerat in somnis vidisset an vigilās: respondit in somnis. At ille: Bene inquis reco
 lit: verū est in somnis illa vidisti: Sed etiā nūc in somnis te videre scias. Hic cū audisset ista: ira
 esse credidit: atq; id responsione firmavit. Tunc qui hominē docebat: adiecit & ait: Vbi ē mo
 do corpus tuum: ille respondit: in cubiculo meo. Scis ne inquit ille in eodē corpuseculo nunc il
 ligatos esse & clausos & otiosos oculos: mihiq; illis oculis te videre? Respondit: scio. Tūc il
 legi suæ ergo inquit isti oculi quib⁹ me vides? Ad hoc iste nō inueniens quid responderet: obri
 cuit. Qui hæsitanti: ille qd his interrogacionib⁹ docere moliebatur aperuit: & cōtinuo sicut in
 quir illi oculi carnis tuæ vtrūq; in dormiente atq; in lectulo iacente nunc vacantes aliquid ope
 rantur: & tamē sunt isti quibus me intrueris & ista vteris visione: ita cū defunctus fueris nihil
 agentibus oculis carnis tuæ vtrūq; tibi inerat qua vi uas sensusq; quo sentias. Cæcū iam deinceps
 nō dubites vitā manere post mortē. Ita sibi homo fidelis ablatus dicit huius rei disputationem.
 Quo docete nisi pui dētia & mīa de illa narratione dixerit aliquis tantæ vel nos nō soluisse:
 sed auxilīe quæstionem: verū namē cū his verbis credere liberū cuiq; sit: seipsum quisq; habet
 quo se auocet. Profundissima quæstio est: & vigilat homo quotidie & cogitat: homo dicat vn
 de fiant ista similia forma: similia moribus corporum: nec tamen terrie corporali: dicat si potest. Si autem nō potest: quid se præcipitat de rarissimis aut in

De Cura p
 mortuis. ca.
 vnde decimo.

De Gesi. ad
 līam. li. 12.

G

H

expetis: quasi definitum ferre sententiam cum continua & quotidiana non soluat! Ego autē quis quomodo fiant ista veluti corporea sine corpore: verbis prorsus explicare nō possum: tamen sicut scio non ea corpore fieri: utinam sic scirem quomodo discernerentur quæ videntur aliquando per spiritum: & per corpus videri putantur: quomodo distinguantur visa eorum: quos error vel impietas plerūq; deludit: quando visis piorum atq; sanctorum similia plerūq; narratur. quorum exēpla si cōmemorare voluissē: tēpus mihi potius q̄ copia defuisset. In dñi misericordia vegeteris dñe beatissime & venerabilis & desiderabilis frater.

Sancti Augustini ad Euodium: de difficultate ad importunum singulorum q̄stiones respondendi præmittentis: Vtrum etiam anima præsens sit cum in somnis videat: & vtrum oculis corporeis filius patrem videat: aliquid tractantis.

Epistola.CI.

Homino beatissimo & venerabili fratri & coepiscopo Euodio & tecum fratribus: Augustinus & mecum fratres in domino salutem. Multa quæris ab homine multum occupato: & qd est grauius: ea puras præcipitari debere dicundo q̄ sunt tā difficiia: vt cū magna diligētia dictata vel scripta vix p̄duci possint ad intellectum: etiam talium qualis ipse es. Huc accedit: quia non tu & tales tantummodo cogitādi estis lecturi esse qd scribimus: sed vtrūq; & illi qui minus acuto minūq; exercitato ingenio præditi: eo tamen studio feruntur ad cognoscendas literas nostras: siue amico siue inimico animo: vt eis subtrahi omnino nō possint. ista cogitanti cernis quāta cura in scribendo esse debeat: præsertim de rebus ita magnis: vt in eis & magni laborēt. Si autē cum aliquid in manibus habeo prætermittēdū est: & differēdum: vt ad ea potius respondeatur quæ sup̄uenientia requiruntur: quid fiet si etiam ipsi dñi responderi alia superueuerint? Nam placet vt etiam his omīssis illa suscipiantur: & semper priora fiant: quæ posteriora oborūtur: ea q̄ sola terminare contingat: quibus cum scribētur non superueuerit aliquid qd quæratur. Qd vt mihi accidat difficiilissimū est: sed non opinor tibi hoc placere. Nō ergo debui alia interrumpere cum tua superuenissent: sic nec tua si alia rursus irruerent: & tamen seruare hanc iustitiam non sinor. Nam ecce vt hanc ipse referberet intermissi quæ agebam: & animum meum ad hanc epistolam: ab alia magna intēctione detorsit. Facile autem fuit hanc excusationem vt arbitror non in quā literis inditam tibi remittere: re spōdere autē inquisitionibus tuis non ita facile est. Et puto in ipsi opusculis quæ nre nunc intentissimum decernit: nō defutura quādam loca vbi hæc ipsa expeditam quæ requiritur: & minus fauerit. Iam etiam ex his quæstionibus quas modo misisti: multa soluta sunt in eis libris quos nōdū edidisti: siue de trinitate: siue de Genesi: q̄q; & illa si relegas quæ tibi iādicta nota sunt vel nisi fallor fuerunt: quia ea fortasse oblitus es: quæ re conferente mecum ad sermocinante cōscripsisti: de anime quæritate: siue de libero arbitrio: inuenies vnde dissoluas & fine mea opera dubitationes tuas: adhibito scilicet nōnullo labore cogitationis: vt his quæ ad intellectum liquidum certūq; perducta sunt consequentia nectantur. Habes etiam in libro de vera religione: quem si recoleris atq; perspiceres: nūq̄ tibi videretur ratione cogi deum esse vel cinando effici deum esse debere. Quandoquidem in ratione numerorū: quā certe in vsu quotidiano habemus si dicimus septem & tria decem esse debent: minus considerate loquimur: non em̄ decem esse debetur: sed decem sunt. De quibus itaq; rebus recte dicatur: qd esse debeant siue iam sint: siue vt sint: satis quantum arbitror disputauimus in eis libris quos cōmemorasti. Homo cū sapiens esse debeat: si est vt maneat: si nondum est vt fiat: deus autem sapiens nō esse debet: sed est. Illa quoq; de visis quæ tibi nuperrime scripti: & ea cōmemoras subtiliter dicta: sed maioribus te quæstionibus implicasse: recente etiam atq; etiam: & cogita diligēteris non pertranseat: sed habere in eis consideratio tua: & inde fortasse vt cunq; conficietis quomodo sit anima præsens vel absens. In eis quippe visis demoratur in somnis: cum abest a sensu præsentis: cernendi quā præbet oculis vigilans: hanc ab oculis: hoc est tanq̄ a luminariis corporis anime absentiā quæ sit cum dormimus: si vis maior augeat vt totum qd est inde subtrahatur: mors est. Sicut ergo ad cernendi sensu ad visa somniorum: nō cum aliquo corpore abscedit: nisi forte illa quæ videntur in somnis: corporea: nosq; ipsos inter illa ferri ac referri cum aliquo corpore existimamus: qd iam tibi arbitror nō videri: ita si tota penitus abstrahatur atq; absit: qd sit in morte: nō secum purāda est auferre aliqd corpus ex corpore. Nam si alia ferret: pfecto etiā cū dormimus: & abscedit ab oculis: in quādem eos relinquit: intantum oculi secum auferret: q̄libet subtiliores: corporeas tantū: qd non facit: vt si tamen auferre secum

q.v.

2. Retra. ca.
15. & 24.

1. Retrac. 7.
& 8. & 9.
1. Retrac. 12.

1. idem
1. idem

non derogamus potestati eius: sed aternitatem veritatemque laudamus: ita cum dicimus non posse videri oculis corporis: non latet sed patet ratio bene intelligētibz: qua perspicuum est deum corpus nō esse: nec aliquid corporeis oculis cerni posse: nisi quod alicuius interualli inter positione cernat. Id autē non nisi corpus esse: eamque substantiā quæ minor sit in parte quā in toto: quod de deo credere nefas esse debet: etiā his qui hoc intelligere nondū valent: latet ratio diuinarum cōmputationū. Hinc est omnīū visibilīū sylua miraculorū. Nunquid tamē ideo latet esse corpora: habere nos corpus: nullū esse quantulicūque corpusculū quod nō pro suo modo loci occupet spaciū? Nec in eo quod occupat vbiq; sit totum: sed minus sit in parte quā in toto. Hæc quā non latent: his cōtexenda sunt cōsequētia: quod nunc facere nimis longū est: quibus ostendatur noui rationē latere: sed rationem omnino nullā esse: qua credi debeat: vel possit intelligi deum qui vbiq; totus est: per spacialocorum corporea mole diffundi: in qua necesse habeat partibus maioribus minoribusque cōstare: cerni corporeis oculis posse. Vnde plura dicet: si hoc in epistola ista suscepissē: in cuius longitudinē nō sentiens progressus sum pene oblitus occupationum mearū: ita vt fortasse quod nō arbitrabar attentioni tuæ satisfecerim: qui potes paucis admonere plura cogitare quæ cōperunt. Sed nō etiā eorū in quorū manus nō inaniter venire ista possunt: si diligētiū & copiosius differant. Laborat autē hoīes in discendo: qui & breuia non valent intelligere: proluxa non amant legere. Laborant itidem in docendo: qui & pauca tardis: & multa pigris frustra ingerunt. Mitte & illius epistolæ exemplum quæ apud nos aberrans non potuit inueniri.

Sancti Augustini ad Euodiu[m] de trinitate & columba qua spiritus sanctus demonstratus est differentis. Epistola. CII.

O Vgustinus episcopus: Euodio episcopo. Si ea quæ me magis occupāt: a quibus in aliud auerti nolo: sanctitas tua nosse tātū habet: mitte aliquē qui tibi describat. Iam enim plura perfecta sunt quæ hoc anno ante pascha propinquant: quadragēsimā a nobis fuerāt inchoata. Nam tribus illis libris de ciuitate dei contra dæmoniacos inimicos eius: duos alios addidimus: quibus quinque libris satis disputatū arbitror aduersus eos: qui ppter præsentis vitæ felicitatē deos colendos putant: eamque felicitatē a nobis impediri opinantes christiano nemini infestī sunt. Deinceps dicendū est: sicut primo libro polliciti sumus aduersus eos qui ppter vitam post mortē futuram necessariū existimant cultū deorū suorū: propter quā vitam nos christiani sumus. Dictaui etiā trium psalmodiarū expositionē: non paruis voluminibus: sexagesimi & septimi: septuagesimi & primi: septuagesimi & septimi. Reliqui nondum dicti neque tractati vehementer a nobis expectant atque flagitant: ut ab his me reuocari & retardari irruentibus de transuerso quibullibet questionibus nolo: ita vt nec libros de trinitate quos diu in manibus versos: nondum compleui: modo attendere velim: quā nimis

operosi sunt: & paucis eos intelligi posse arbitror: vnde magis vtgent quæ pluribus vtilia fore speramus. Non enī vt scribis qui ignorat ignorabitur. De hac re dixit apostolus: tanquā poena ille plectendus sit: qui non valet intelligentia sic discernere ineffabile trinitatis vnitatē: sicut discernis in animo nostro memoria: intellectus: voluntas. Aliunde hoc dicebat apostolus: Lege & videbis ea quæ loquebatur: quæ fidem vel mores multoquæ edificarent: nō quæ vix ad paucorū eamque exiguā quæralicūque in hac vita de re tanta esse potē intelligentiā puenirent: id est vt linguis pphetia pponeret: vt nō prurbae illa gererēt quasi pphetiæ spiritus etiā inuitos loqui cogeret: vt mulieres in ecclesia tacere: vt oīa honeste & secundū ordinē fierēt. Hæc cōficeret ait: Si quis videtur esse ppheta aut spiritalis: agnoscat quæ scribo vobis: quia dñi est mandātū. Si quis autē ignorat ignorabitur. His verbis coercent: & ad pacificū ordinem teo canis inquietos: a toto ad seditionē faciliores: quanto sibi videbātur spiritu excellere: cū superbiendo cuncta turbarent. Si quis ergo videt propheta esse aut spiritalis: agnoscat inquit quæ scribo vobis: quia domini est mandātum: Si quis videtur esse & vtrique non est. Nam qui est sine dubitatione cognoscit: nec admonitione & cohortatione opus habet: quia omnia iudicat: & a nemine iudicatur. Illi ergo seditiones & perturbationes in ecclesia faciebant: qui videbantur

esse in ecclesia quod non erant. Hoc docet cognoscere domini esse mandātū: quia non est seditionis deus: sed pax. Si quis autē ignorat ignorabitur: id est improbabitur. Non enī deus: si ad scientiam referas: ignorat eos quib⁹ dicitur: est. Non noui vos: sed eorū improbatio hoc verbo infirmata est. Cum autē dominus dicat: Beati mundo corde: quoniam ipsi deum videbunt: magis

Retra. 4. j. i. de Ciuitate dei. c. 36. 2. Retra. 15. i. Cor. 12. Vbi supra. i. Cor. 14. Matth. 5.

I. Cor. I.

visio nobis in fine summū prēmii p̄m̄ittatur: omnino est metuendū si nunc a liquidū quae de dei creatura credimus cōspicere nō valemus: ne inde sit dictum: Qui ignorat ignorabitur. Quia enī in sapientia dei nō cognouit mundus per sapientiā deum: placuit deo per stulticiā pr̄dicationis saluos facere credentes. Hae stulticia pr̄dicationis ac stulticia dei quae sapiētiōr est hominibus: multos contrahit ad salutem: vt non solū qui nondum certa valent intelligētia cōspicere naturā dei quā fide tenent: verū etiam qui nondū in ipsa anima sua ita corpoream substantiā a corporis generalitate discernūt quā admodū cerri sunt se viuere nosse velles: ideo sint alieni a salute quā stulticia illa pr̄dicationis fidelibus cōfert. Nā si p̄pter eos solos Christus mortuus est: q̄ cetera intelligētia possunt ista discernere: pene frustra in ecclesia laboramus: Si autē qd̄ veritas habet infirmi populi credentiū ad medicum currunt sanādi per Christum: & hunc crucifixū: & vbi abundauit peccatū superabundet gratia: miris sit modis per altitudinē diuinam sapiētiā & scientiā dei: & per inscrutabilia iudicia eius: vt & nōnulli a corporibus incorporea discernētes: cū sibi ex hoc magni vident: & irridēt stulticiā pr̄dicationis: quā salui fiunt credētes: ab vnica viā lōge exirent: quae ad vitā aeternā sola pducit: & multi in cruce iusti gloriātes: & ab eadē viā recedētes: etiā q̄ ista quae subtilissimē differuntur ignorāt: quia nō perit vnus ex illis p̄ quibus mortuus est: ad eandē veritatē perueniūt: verita tem: charitatē id est ad stabilem certā plenāq; felicitatem: vbi manētib; vidētib; amātib; sint cuncta perspicua. Proinde in vnū deum patrē: & filiū: & spiritū sanctum: firma pietate credamus: ita vt nec filius credat esse qui pater est: nec pater qui filius est: nec pater nec filiū qui vtriusq; spiritus est. Nihil putet in hac trinitate tēporibus locis ve distare: sed haec tria equalia esse & coaeterna: & oīno esse vna natura: nō a patre aliam: & a filio aliam: & a spiritu sancto aliam conditiā esse creaturā: sed omnia & singula quae creata sunt vel creantur trinitate creatae subsistere: nec quēq; liberari a patre sine filio & spiritu sancto: aut a filio sine patre & spiritu sancto: aut a spiritu sancto sine patre & filio: sed a patre & filio & spiritu sancto: vnouero vereq; immortali: id est omnimodo incōmutabili solo deo. Multa autē etiā separatim in scripturis de singulis dici: vt insinuet quā inseparabilis trinitas: tamen trinitas: vt quā admodū simul dici nō possunt cū sonis corporalibus cōmemorātur: quā simul sint inseparabiliter: ita & quibusdam scripturā locis: & per quasdā creaturas sigillatim vicissim; monstrēt. Sicut pater in voce qua sonuit: Tu es filius meus: & filius in hoīe quē suscepit ex virgine: & spiritus sanctus in columbae specie corporali: haec separatim quidē: sed nullo modo separata tria illa demonstrant. Ad hoc vt vniq; intelligendū assumimus memoriā intelligentiā: voluntatem. Quis enim haec suls separatimq; tēporibus sigillarim singula enuntiemus: nihil tamē horū sine aliis duobus agimus vt dicamus. Nec ideo puranda sunt haec tria trinitati sic cōparata: vt omni ex parte cōueniant. Cui enī similitudini in disputando cōuenientia tanta cōceditur: vt ei rei cui adhibenda est omni ex parte coapteretur: vel quādo ex creatura ad creatorē aliquid simile assumitur: Primo ergo inuenitur similitudo dissimilisq; tria haec memoria: intelligentia: voluntas: animae insunt: non eadē tria est anima. Illa vero trinitas nō inest: sed ipsa deus est: ideo ipsa mirabilis simplicitas cōmendatur: quia non ibi aliud est esse: aliud intelligere: vel si quid de dei natura dicitur. Anima vero quia est etiam dum nō intelligit: aliud est quidē esse: aliud est qd̄ intelligit. Deinde quis audeat dicere patrē non intelligere per seipsum: sed per filium: sicut memoria nō intelligit per seipsum: sed p̄ intellectū: vel potius anima ipsa cui haec insunt per intellectum tantūmodo intelligit: sicut per memoriā tantūmodo meminit: & per voluntatem tantūmodo vult. Ad hoc ergo adhibetur ista similitudo: vt quoquo modo intelligat quā admodū horum trium in anima cū singula noīa enuntiant: quibus eadem singula demonstrantur: tamē vniq; qd̄q; nomē his tribus cooperātibus enuntiat: cū & reminiscēdo & intelligendo & volendo dicitur: ita nullā esse creaturā in qua vel solus pater: vel solus filius: vel solus spiritus sanctus demonstrēt: quā nō simul trinitas operet: quae inseparabiliter operat. Ac per hoc nec vocē patris: nec animā & carnē filii: nec columbā spiritus sancti esse factā: nisi eadē cooperante trinitate. Nec sane sonus ille vocis q̄ cōtinuo esse destitit: coaptatus est in vnitatē personae spiritus sancti. Nā ipsa quoq; sicut nubes illa illucida quae operuit in mōte cū tribus discipulis saluatorē: vel potius sicut ille ignis q̄ eundē spiritū sanctum demonstrauit officio significationis impleto: mox esse definit: sed solus homo q̄ p̄pter ipsam naturā liberandā illa oīa fiebat in vnitatē psonae verbi dei: hoc est vnicū filiū dei mirabili & singulari susceptiōe coaptatus: permanēte tamē verbo in sua natura incōmutabiliter: in qua nihil cōposiri cū quo subsistat

T vlla phantasia humani animi suspicandū est. Legitur quidē: Et spiritus sapiētię multiplex: sed recte dicit etia simplex. Multiplex enī quoniam multa sunt q̄ habet. Simplex autē: quia nō aliud q̄ qd̄ habet est. Sicut dictus est filius habere vitā in semetipso: & eadē vitā ipse est: homo autē verbo accessit: nō verbū in hominē cōuertibiliter accessit: atq; ita & filius dei simul cum hōe suscepto dicit: vnde idem filius dei incōmutabilis est atq; coeternus patri: sed in verbo solus & sepultus est filius dei sed in carne sola. Proinde quæ de filio dei verba dicunt: videndum est secundū quid dicant. Non enī hōe assumpto psonarum numerus auctus est: sed eadē trinitas mansit. Nam sicut in hōe quolibet prater vnū illum qui singulariter suscepit est: trinitas & corpus vna psona est: ita in Christo verbū & homō vna psona est. Et sicut homo (verbi gratia) philosophus nō vniq; nisi secundū animā dicit: nec ideo rē absurdē / sed cōgruentissimā & vti tatissimā locutione dicimus philosophū cæsum: philosophū mortuū: philosophū sepultū: cū totū secundū carnē accideret: nō secundū illud q̄ est philosophus: ita Christus deus dei filius: dominus gloriæ: & si quid huiusmodi: secundū verbū dicitur: & tamē recte dicit: deus et crucifixus: cū hoc eum secundū carnē passum esse: nō secundū illud q̄ dñs gloriæ est: non habet incertum. Soluit autē ille vocis: & colūbe species corporalis: & lingue diuise velut ignis in sedē sup vnūquēq; conseruit illa in monte Sina quæ terribili specie facta sunt: & sicut colūba illa nubes per diem: & flammæ per noctē: significatiua operatiōe acta atq; transacta sunt. Illud in his maxime cauendū est: ne cuiq; dei natura vel patris vel filii vel spiritus sancti / cōmutabilis & cōuertibilis esse credatur. Nec moueatq; aliquādo res quæ significat: nomē eius rei quā significat accipit. Spiritus sanctus dictus est corporali specie tanq; colūba descendisse & mansisse super eum. Sic enī & pater Christus: quia significat Christum. Mitō autē tibi videri sonitū vocis illius quā dictū est: Tu es filius meus: nō mediāte anima: sed diuino natu sola corporali natura sic fieri potuisse: & nō tibi videri eodē modo potuisse fieri animantē cuiuslibet specie corporealem mortuū: q̄ vniueri similē diuino natu: in nullo animali interposito spiritu. Si enī obrēperat deo creatura corporea sine viuificatiōe animæ: ministerio: vt edant soni quales edi ex corpore animato solent: vt forma locutionis articulare: auribus inferat: cur nō obrēperet vt sine animæ viuificatiōis ministerio figura motusq; volucris / eadē potētia creatoris ingerat aspectibus? An sensus audiendi hoc mereri potest: vidēdū nō potest: cum ex iacenti materia corporis vtrūq; formetur: & qd̄ insonat: & vocis articuli: & linimenta membrorum: & audibilis & visibilis motus: vt & verum sit corpus qd̄ sentitur corporis sensu: & nihil sit amplius q̄ sentitur corporis sensu? Anima enī in illo sensu corporis: vel in aliquo animatē sentit. Nō igitur est opus quætere quō apparuerit colūbe species corporalis: si non quærimus quō sonuerint voces articulati corporis. Si enī potuit anima nō esse media: vbi vox nō quasi vox dicit facta: quātomagis potuit vbi dicit colūba: hoc verbo significatū solam specie corporeale oculis reduram nō naturā viuētis animatū expressam? Hoc modo etiam illud dicit: Factus est subito de cælo sonus quasi ferret flatus vehemēs: visæ sunt illis lingue diuise velut ignis: vbi dicitur species quædam quasi flatus: & velut ignis sensibilis vītatē similis notisq; naturis: non ipse vītatē: notaq; naturā: ad rēpus factæ significari videntur. Si autē subtilior ratio vel excellentior rei vīstigatio demonstrat eam naturā: quæ nec rēporaliter: nec localiter mouetur: non moueri nisi per illam quæ temporaliter tñ non localiter moueri potest: consequens erit vt omnia illa per ministeriū creaturæ viuētis effecta sint: sicut per angelos fiunt. Vnde diligentiū discere & longū est: & nō necessariū. Huc accedit: quia nō sunt vīssiones quæ apparent spiritui tanq; corporis sensibus: nō solum dormientiū vel furētibz: sed aliquādo sanæ mentis vigilantibz: nō per fallaciā illudētiū dæmonū: sed per aliquā reuelatiōē spiritalē quæ fit per formas incorporeas corporibus similes: quæ discere nō omnino nō possunt: nisi diuino adiutorio plenius reuelent: dēmentis intelligentia dii iudicetur: vix aliquādo cum fuerint: sed plerūq; postea cū transierint. Quæ cū ita sint: siue in naturis corporeis: siue sola specie corporali: natura autē spiritali nostro spiritui tanq; sensibus corporis apparere videatur: quando hæc sacra scriptura cōmemorat: cuius istorū duorū generis sint: & vtrū mediāte viua creatura sicut in corpore fiunt: iudicare temere nō debem⁹: dum tamē creatoris: hoc est summæ atq; ineffabilis trinitatis: inuisibilē: incōmutabilēq; naturā: & a mortaliū carnaliū sensibus: & ab omni cōuertibilitate: siue in melius: siue in deterius: siue in quolibet aliud: atq; aliud remota atq; discretā: vel siue vlla dubitariōe credam⁹: vel qualicūq; etiā intelligentia capiamus. Hæc tibi de duabus quæstionibz: hoc est de trinitate: & colūba: in qua spiritus sanctus nō suq

Sap. 7.

? + 1273 112

Luc. 3.

Act. 2.

Exo. 19.

Exo. 13.

Act. 2.

Psal. 109.

natura: sed significatiua specie demonstratus est: sicut & fili⁹ dei: nō sua natiuitate: de; quā pater dixit: Ante luciferū genui te: sed in hoīe suscepto ex utero virginis a iudeis crucifixus est iudeis: q̄ otioso ego tñ occupatissim⁹ scribere potui. Nec putauī oīa peractāda q̄ posuisti in litteris tuis: verū ad illa duo q̄ ex me audire voluisti me respondisse: et si nō sufficienter auiditari tuarū charitati obediret existimo. Præter autē illos duos libros quos trib⁹ me adiunxisse supra cōmemorauit: & triū psalmorū expositionē: scripsi etiā librū ad sanctū presbyterū Hieronimū: de animarū origine cōsiliens tū quomōdō defendi possit illa sententiā: quē religiosæ memoriæ Marcellino suā esse scripsit: singulas animas nouas nascentib⁹ fieri: vt nō labefaceret fundatissimā ecclesiæ fides: quā inuocasse credim⁹: q̄ in Adā oēs moriunt⁹: & nisi Christi gratia liberetur: q̄ p suū sacramentū etiā in paruulis operat⁹: in cōdēnationē trahunt. Scripti aliū ad eundem: quōd illi videat accipiendū esse: qd̄ scriptū est in eplā Iacobi: Quicūq; autē totā legē seruauerit: offendat autē in vno: factus est omniū reus. Sed in hoc dixi etiā qd̄ mihi videat. In illo autem de animarū origine tū qd̄ ei videat cōsultatoria quadā disputatiōe quæsiui. Occasionem quippe cuiusdā sanctissimi & studiosissimi iuuenis psbyteri Orofii: ad nos ab vltima hispaniā: id est ab oceani litorē solo sanctarū scripturarū ardore flāmaris aduenit: amittere nolui. Cui vt ad illū quoq; pgeret: psuasi. Huic etiā ipsi Orofio ad quēdā irrogata: qd̄ illū de Priscilianistarū hæresi: & de Origenis quibuscūq; opinionib⁹ quas nō recipit ecclesiā mouebāt: vno libro nō grādi quāta potui breuitate & pspicuitate respōdi. Scripsi etiā grādem quēdam librū aduersus Pelagii hæresim cogenrib⁹ nōnullis fratribus: quibus cōtra gratiā Christi/opinio nem perniciosissimā ille psuaserat. Hæc oīa si habere volueris: aliquē mitte qui tibi cuncta describar. Me autē pmitte his vacare querendis argo dictandis. Quæ qm̄ multis sunt necessaria: præponenda esse arbitror: valde ad paucos pertinētibus inquisitionibus.

Iacobi. 2.

2. Retra. 45

Sancti Augustini ad Quinrianū: illi Gallā viduā & filiā ei⁹ Simpliciolā virginē cōmendā tis: & p eas reliquias sancti Stephani sibi transmississe p̄fiteris.

Epistola. CIII.

Omino beatissimo & merito venerabili fratri & cōso Quinriano: Augustin⁹ in dño salutē. Honorabiles dei famulas: & p̄cipua mēbra Christi: Gallā viduā sancti ppositi: & eius filiā Simpliciolā virginē sacrā: matri actū te subditā: sanctitare placuit: quas verbo dñi alui⁹ vt potuim⁹: veneratōi tuæ in Christi dilectiōe cōmēdo: & tanq̄ mea manu p hāc eplām tradō cōsolādas: & in oib⁹ a diuādās: q̄ vtilitas earū vel necessitas postulat. qd̄ & si ne mea cōmēdatione pculdubio faceret sanctitas tua. Si em̄ nos ppter supnā hierusalē: cuius nos oēs ciues sumus: & in qua cōcupierūt habere excellentioris sanctitatis locū: non solum ei uiuim: verū etiam fratrum ei debemus affectū: quāromagis nos apud quos earū etiā carnalis est patria: in qua secularē nobilitatē p Christi amore cōtemnunt dñæ illarū officii quoq; salutationis per illas mediā ea charitate peto digneris sumere: q̄ direxi & meminisse in orationib⁹ tuis. Portant sane reliquias beatissimi & gloriosissimi martyris Stephani: quas non ignorat sanctitas vestra: sicut & nos fecimus: q̄ conuenienter honorare debeatis.

Sancti Augustini ad Sixtū psbyterum: p̄ncipiosum dogma Pelagianorū: de gratia dei: in litteris suis dulcissimis p̄pala uerit: congratulanis. Et ad ip̄ hanc hæresim lacorū: vlncribus re medium adhibendum & medelam: exhortantis.

Epistola. CIIII.

2. Retra. 42

Omino venerabili & i Christi charitate suscipiēdo scō fratri & cōpsbytero Sixto: Augustin⁹ i dño salutē. Ex quo hipponē līx benignitati tuæ p̄ sanctū fratrem nostrū Firmū psbyterū directē me absente uenerūt: postea q̄ illas cū remeassem: quib⁹ idē pfecto earū plarore legere potui: p̄p̄nā eadē gratissimā rescribēdi occurrit occasio p dilectissimū filiū nostrū Albinum. Quē autē gbus simul scripsisti: tūc nō eram⁹ simul: ideo factū est vt singulorū singulos nō vnā amboꝝ eplām sumeres. A me ip̄pe digressus ē plator hui⁹: p̄ venerabilē fratrem & cōsem meū Alpiū q̄ tuæ sanctitati aliā scriberet trāsitur⁹: ad quē etiā ipsas quas ego iā legerā līras tuas ip̄e portauit. Quæ nos quāta lēritia pfuderit: qd̄ hō nīrā loqui qd̄ nō pōr eloq; nec teip̄m satis nosse arbitror. Sed nobis crede quāru boni feceris talia nobis scripta mittēdo. Sicur em̄ tu testis es animi tui: ita nos nūquādmōdū sit affect⁹ illarū: synceritate luculentissimā litterarū. Si em̄ breuissimā eplām tuā quā de hac ipsa re ad beatissimū senē Aureliū p Leonem acolythū direxisti: exultāti alacritate descripsim⁹: & quib⁹ poteram⁹ magno studio legēbamus: vbi nobis exposuisti: quid de illo perniciosissimo dogmate: vel quid contra de gratia dei quā pusillis magnisq; largis: cui est illud inimicissimū: sentias: Quanta nos putas ista tua

prolixiora scripta: vel exultatione legisse: vel cura vt legatur quibus valimus aliis obtulisse: atq; adhuc quibus valemus offerre. Quid em gratius legi vel audiri potest q̄ gratia dei cum pulchra defensione aduersus inimicos eius: ex ore eius qui corudem inimicoru magni momenti patronus ante iactabat: Aut vide vberiores deo debemus agere gratias: q̄ q̄ eius sic defendit gratia: ab eis quib⁹ datur aduersus eos quibus vel nō dat: vel ingrati est qd dat: Quia vt eis grati sūt: occulto & iusto iudicio dei nō dat. Quapropter dñe venerabilis & in Christi charitate fulcipiēde sancte frater: q̄uis optime facias cum de hac re scribis ad fratres: apud quos se illi de tua solent effere canitiati: tñ hac cura maior tibi restat: vt non solū salubri seueritate plectant: qui errore illū christiano infestissimū nomini gau. det garrere liberius: sed etiā illi diligentissime caueant vigilantia pastoralis: ppter infirmiores & simplices dñicas oues: qui cū pressius: quidā autē timidius: sed tñ insurreare nō cessant: penetrātes domos: sicut ait apostolus: & cetera q̄ sequitur: exercitata impietate faciētes. Nec illi negligēdi sunt: q̄ vq; ad p̄sum dum silentiū supprimūt timore qd sentiat: sed tñ eandē pueritatem sentire nō desinūt. Nōmū li quippe eorū autē ipsa pestilentia manifestissimo etiā sedis apostolicæ iudicio damnares: vobis innotescere poterūt: quos nūc repēte reticuisse p̄cipitis: nec vtrū sanati sint sciri pōtū: si nō solum dogmata illa falsa tacuerint: verū etiā illa vera cōtraria: eo quo solēt studio defensioneauerint: q̄ tñ leni⁹ p̄fecto sunt tractādi. Quid em eos terteri opus est: quos satis territos ipsa taciturnitas mōstrat: Nec ideo tanq̄ iam prætereundi sunt diligētia medicina: quorū vuln⁹ in abdito est. Esi em terrendi nō sunt: tñ docēdi sunt: & quantum existimo: facilius possunt: dū in eis timor seueritatis doctorem adiuvat veritatis: vt opulante dñogratia eius intellecta atq; dilecta: etiam loquendo expugnent qd iam loqui non audent.

Sancti Augustini ad Sixtum Romanū presbyterum: de gratia dei iuxta priorē materiā latius differētis.

Epistola.CV.

2. Retra.42

A Omīno in dño dominorū dilectissimo sancto fratri & cōp̄esbytero Sixto Augustinus in dño salutē. In eplā quā per charissimū fratrem nostrū Albīnū acolythū mihi: plixiorē me missurū esse p̄misit: sanctū fratrem & cōp̄esbyterū nostrū Firmūq; nobis literas attulit syncretitatis tuæ: q̄ nobis tantū gau diū cōtulerūt: quantū magis possum⁹ habere q̄ dicere. Quod em fatendū est charitati: tuæ: tristes eramus aīo cū fama iactaret inimicis christianæ gratiæ te fauere. Sed vt hæc tristitia de nostris cordib⁹ tergeret: primo te priorē anathema eis in populo frequētissime p̄nitiasse eadē fama nō tacuit. Deinde cum literis apostolicæ sedis de illoꝝ dānatione ad Africā missis: tuæ quoq; literæ ad venerabilē senē Aureliū cōsecutę sunt: quæ tamē si breues erāt: tuū tñ vigore aduersus eorū errorē satis indicabant. Nunc vero cū apertius & latius qd de illo dogmate cōtraga sentires: vt literis tuis fides ipsa nobiscū ratione ecclesiæ loqueret: cui potissimū beat⁹ apostolus Paulus de gratia dei per Iesum Christū dñm nostrū: multa & multipliciter est locut⁹: nō solū illud omne tristitiæ nū bilū fugit de cordib⁹ nostris: sed etiā tantū ibi lætitiæ lumē insulsi: vt nihil egisse in nobis videret ille moeror & timor: nisi successus horū: ampliorē flagrantia gaudiorū. Itaq; te frater charissime: q̄uis nō videamus nos oculis carnis: animo tamen in fide Christi: in gratia Christiani membris: Chē isti tenemus: amplectimur: osculamur: & tēmeante a nobis ad te nostrorū inulcem colloquiorū sanctissimo & fidelissimo perlatore: quē voluisti esse apud nos nō solum ad uectorem scriptorū tuorū: verū etiā narratōrē tēstemq; factorū: rescripta persolimus: & ali quanto diutius tecum sermocinamur: admonentes vt docendis iustis quibus terrendis satis quantū cōperimus instituti. Sunt em quidā qui iustissime dānatas impietates adhuc liberi⁹ defendendas putāt. Et sunt q̄ occultius penetrāt domos: & qd in aperto iam clamare metusit in secreto seminare nō quiescunt. Sunt autē qui oīno siluerunt magno timore cōpressi: sed adhuc in corde retinēt: qd ore iam p̄ferre nō audēt: qui tñ esse possunt fratrib⁹ ex priorē ipsius dogmatis defensione notissimi. Proinde alii seueri⁹ coercēdi: alii vigilātius veltigādi: alii tractandi quidē lenius: sed nō segnius sunt docēdi: vt si nō timent ne perdāt: nō tñ negligant ne pereant. Qz em putant auferri sibi liberū arbitriū: si nec ipsam bonā voluntatē sine adiutorio dei hoīem habere cōsenserint: nō intelligūt nō se firmare humanū arbitriū: sed i pellere vt per inaniam ferat: nō in dño tanq̄ in petra stabili colloceat. putat em volūtas a dño. Qz autē psonarū acceptorē deū se credere existimāt: si credāt q̄ sine vllis p̄cedentib⁹ meritis cui⁹ vult misere: & quos dignat⁹ vocat: & quē vult religiosum facit: parū attēdūt q̄ debita reddat poena dam-

- nato:indebita gratia liberato:vt nec ille se indignū querat:nec dignū se iste gloriē:atq; ibi po-
tius acceptionē nullā fieri psonarū vbi vna eadēq; massa dānatiōis & offensionis inuoluit: vt
liberatus de nō liberato discat: q; etiā sibi supplicii cōueniret nisi gfa subueniret. Si autē gfa:
vtriq; nullis meritis reddita: sed gratuita bonitate donata. Sed iniustū est (Iquit) i vna eadēq;
mala causa: hūc liberari: illū puniri. Nēpe ergo iustū est vtrūq; puniri: q; hoc negauerit! Aga-
mus ergo gratias saluatorū dū nobis redditi nō cernim⁹ qd in dānatiōe similiū etiā nobis de-
bitū fuisse cognoscimus. Si em̄ vtriq; liberarent: lateret qd peccato p iustitiā debeas: si nemo:
quid gfa largiret. Vt ergo i hac difficillima quæstione verbis poti⁹ vtamur ap̄s: Vols deus
- Ro.9.** ostēdere irā: & demonstrare potentia suā: attulit i multa partēia vasa iræ q̄ pfecta sunt i p̄ditio-
nē: & vt notas faceret diuicias gloriæ suæ i vasa misericordiæ: cui i nō pōt figmētū dicere: qua
res sic me fecisti: cū habeat p̄tatem ex eadē massa facere aliud vas i honorē: aliud i cōtūmēliā.
Vbi quia vniuersa ista massa merito dānata ē: cōtūmēliā debita reddidit iustitia: honorē donat
- Ro.11.** indebitū gfa: nō meriti p̄rogatiua: nō fari necessitate: nō temeritate fortunę: sed altitudine di-
uitiarū sapiētiæ & sciētiæ dei: q̄ insc̄ utabilia sunt iudicia ei⁹ & inuestigabiles viæ ei⁹. Quis em̄
cognouit sensum dñi: aut qs cōsiliarius ei⁹ fuit: aut qs prior dedit illi & retribuet ei: Qm̄ ex
- Ro.10.** ipso: & p ipsum: & i ipso sunt oīa: ipsi glia i sacula sæculorū: amē. Nolūt autē vt sit ipsi glia i iu-
stificādis impiis gratuita gfa: q; ignorātes iustitiā suā volūt cōstituerē: vel iā cōclāmāti
religiosorū & p̄iorū vocib⁹ pressi: ita se fatent ad habēdā seu faciēdā iustitiā diuini? adiutari:
vt sui pcedat aliqd meriti: quasi priores volentes dare vt retribuat eis ab illos de quo dictū est:
- Ro.11.** Quis prior dedit illi & retribuet ei? & suo putātes p̄tate merito illū de quo audiūt: aut po-
tius audire nolūt: Qm̄ ex ipso: & p ipsum: & i ipso sunt oīa. Quæq; autē diuitiæ ē altitudo sapiē-
tiæ & sciētiæ ei⁹? Ex his sunt diuitiæ glia ei⁹ i vasa misericordiæ: q̄ vocauit i adoptionē: quas
diuicias notas vult facere etiā p vasa iræ: q̄ pfecta sunt i p̄ditionē. Et q̄ sunt viæ inuestigabiles:
nisi i psalmo de quib⁹ canit: Vniuersæ viæ dñi misericordiæ & veritas: Igit i inuestigabiles sunt
- Ps.14.** misericordiæ & veritas eius: qm̄ cui⁹ vult misereri: nō iustitia sed misericordiæ gratia: & quē
vult obdurare: nō iniquitates: sed veritate vidēt. Quæ tñ misericordiæ & veritas ita sibi occur-
runt: q; scriptū ē: Misericordiæ & veritas obuiauerūt sibi: vt nec misericordiā ipediat veritas:
tem q̄ plectit dign⁹: nec veritas misericordiā q̄ liberat i dign⁹. Cui igit sua merita iactatur⁹ ē
- Ps.14.** liberat⁹: cui si digna sunt meritis redderent nō eēt oīsi dānati⁹? Nulla ne igit sunt merita iusto
rū? Sūt plane: q; iusti sunt. Sed vt iusti fierēt: merita nō fuerūt. Iustitiam facti sunt cū iustificati
sint isti: Pelagi⁹ em̄ i ecclesiastico iudicio Palgismo: nō em̄ aliter i de ipunit⁹ existit Janathema
tizauit eos q̄ dicūt gratiā dei scdm merita dari. Sed nihil aliud i eorū posteriorib⁹ i dispensatio
nib⁹ fuenit: q̄ meritis dari vetiā gratiā. De cui⁹ cōmēdatiōe maxie ad Romanos aplica eplā lo-
quit: vt inde se p̄dicatio ei⁹ velut a capite orbis toto orbe diffunderet. Ea est em̄ qua iustificat
impi⁹: id est fir iustus q̄ pri⁹ erat impi⁹. Ex ideo p̄cipiēda hui⁹ gratiæ merita nulla pcedūt: qm̄
meritis sp̄i i nō gfa sed p̄na debet. Nec ista esset gfa: si nō daret gratuita: sed debita redderet
Sed cū ab istis querit: quā gfam Pelagi⁹ cogitat et sine vllis pcedentib⁹ meritis dari: qm̄ ana-
themazabat eos q̄ dicūt gfam dei scdm merita nfa dari: Respōdet sine vllis pcedētib⁹ meri-
tis gfam ipsam humanā esse naturā i qua cōdlei sum⁹. Neq; em̄ anteq̄ essem⁹: mereri aliqd po-
teram⁹ vt essem⁹. Abiciat a christianorū cordib⁹ ista fallacia: Nā oīno nō istā gfam cōmēdat
ap̄s qua creati sum⁹ vt hoīes essem⁹. Ista est em̄ gfa p Iesum Christū dñm nostrū. Et cū Chri-
stus nō p nullis vt hoīes cōderent: sed p impiis mortuus est vt iustificarent. Nam quippe ho-
mo erat q̄ dicebat: Miser ego homo: quis me liberabit de corpore mortis hui⁹? Gratiā dei p Ie-
sum Christū dñm nostrū. Possunt quidē dicere remissionē peccatorū esse gratiā: q̄ nullis pce-
dentibus meritis datur. Quid em̄ habere boni meriti possunt peccatores? Sed nec ipsa remis-
sio peccatorū sine aliquo merito est. fides hanc impetrat. Neq; em̄ vllū est meritū fidei: qua
fi de ille dicebat: Deus p̄pitius esto mihi peccatori: & descendit iustificatus merito fidelis hu-
militatus: qm̄ qui se humiliat exaltabitur. Restat igit vt ipsam fidē vnde omnis iustitia sumit
inirium: ppter qd dicitur ad ecclesiam in cantico canticorū: Venies & pertransies ab initio fi-
dei: non humano quo isti extollunt tribuamus arbitrio: nec vllis pcedentibus meritis: qm̄
inde incipiunt bona quæcūq; sunt merita: sed gratuita donum dei esse fateamur si gratiam
- Ro.12.** veram: id est sine meritis cogitamus. Quia sicut in eadē epistola legitur: Deus vnicuiq; par-

eitur mensurā fidei:opera quippe bona sunt ab hoīe: fides autē sit in hoīe: sine qua illa a nullo
 sunt hoīe. Omne enī qđ nō est ex fide: peccatū est. Quapropter nese vel ipsius oratiōis meri- Roma. 14.
 tū extollar: etiā ad vincendā tēporaliū rerū cupiditates: & diligēda bona aeterna: atq; ipsum Roma. 15.
 sonē oīm bonorū: dñi adiutorū datur oranti: quā utiq; nisi data esset orare non posset. Qđ Roma. 16.
 enī inuocabūt in quē nō crediderunt: Qđ credent quē nō audierunt: Qđ audier sine ppe- Roma. 17.
 dicante! Igitur fides ex auditu: auditus autē p verbū Christi. Proinde minister Christi huius 1. Corin. 3.
 fidei p dicator: scđm gratiam quā data est illi: plantator est & rigator. Nec tñ q plantat est 1. Corin. 3.
 aliquid: neq; q rigat: sed q incrementū dat deus: qui vnicuiq; partitur mensurā fidei. Vnde & 1. Corin. 3.
 alibi dicitur: Pax fratribus & charitas cū fide. Quam ne sibi tribuerent cōtinuo subiunxit: A Eph. 6.
 deo patre & dño Iesu Christo. qā nec oīm est fides qui audiunt verbū: sed qbus deus partitur Eph. 6.
 mensurā fidei: sicut nec oīa germinant quā plantant & rigantur: sed quibus deus dat incrementū Eph. 6.
 eum. Cur autē ille credat: illē nō credat: cū ambo idē audiunt: & si miraculum in eorū cōspectu Eph. 6.
 fiat: ambo idē vidēt: alitudo est diuinitatē sapientiē & scientiē dei: cuius inscrutabilia sunt (tu Eph. 6.
 dicis): & apud quē nō est iniquitas: dñi cuius vult misere: & quem vult obdurat. neq; enī pro- Eph. 6.
 pterea sunt ista iniusta: qā occultat. Deinde post remissionē peccatorū: nisi mundat domū ha- Eph. 6.
 bitet spūs sanctus: nōne cū aliis sepe redit spūs immundus: & erūt nouissimā huius illius piora Eph. 6.
 q erant prima? Vt autē habiter spūs sanctus: nōne vbi vult spirat: & charitas dei sine qua nemo Eph. 6.
 bene viuit: diffunditur in cordibus nostris: nō a nobis sed p spūs sanctū qui datus est nobis! Eph. 6.
 Hāc enī fidē apls diffinuit dicens: Neq; circūcisio est aliquid neq; spūritus: sed fides quē p dile- Eph. 6.
 ctionē operat. Ista quippe fides est Christianorū: nō dāmoniorū. Nā & dāmones credit & con- Eph. 6.
 tremiscunt: sed nungd & diligūt. Nā si nō crederēt nō dicerēt: Tu es sanctus dei: vel tu es fili- Eph. 6.
 us dei. Si autē diligerēt: nō dicerēt: Quid nobis & tibi? Fides igit ad Christū nos trahit: quē ni- Eph. 6.
 si desup gratuito munere nobis dare cū ipse diceret: Nemo pōt venire ad me nisi pater qui Eph. 6.
 misit me attraxerit eū. Vnde & paulo post ait: Verba q ego locut^{us} sum vobis: spūs & vita sūt Eph. 6.
 sed sunt qdā ex vobis q nō credūt. Deinde euangelista subiūgit: Sciebat enī ab initio Iesus qui Eph. 6.
 essent credentes: & qui esset traditurus eū. Et ne quisq; existimaret credēs sic ad ei^{us} p̄ciē Eph. 6.
 etiā p̄nere: qđ nō credēs: id est vt nōēs fides ipsa desup dare sēt tantūmodo volūtas eorū Eph. 6.
 p̄noscere. mox adiecit atq; ait: Et dicebat: Propterea dixi vobis: qā nemo pōt venire ad me nī Eph. 6.
 si fuerit ei datus a patre meo. Hinc erat q eorū qui audierāt loquentē de carne sua & sanguine Eph. 6.
 suo: qdā scandalizati abfesserūt: qdā credēdo manserūt: qā nemo pōt venire ad illum nisi cui Eph. 6.
 datus est a patre: & hoc & ab ipso filio & a spūritu sancto. Neq; enī separata sunt dona vel opera Eph. 6.
 inseparabilis trinitatis: Sed filius sic honorans patrē: nō aufert vilius distantie documētū: sed Eph. 6.
 magnū p̄bet humilitatis exēplū. Hic iterū isti liberi arbitrii defensores: imo deceptores quia Eph. 6.
 instatores: & instatores qā p̄sumptores: nō aduer sum nos: sed aduer^{sum} euāgelii locuturi: quid Eph. 6.
 aliud dicūt q id qđ apls sibi quasi a talib^{us} diceret obiecit: Dicis itaq; nihil quid adhuc cōque- Eph. 6.
 ritur? Nā volūtatē ei^{us} quis resistit? Hāc cōtradictionē sibi met ipsi tanq; ab altero opposuit: ve- Eph. 6.
 lut & eorū voce q nōst accipe qđ sup^{er} dixerat: Et ego cui vult miseretur: & quē vult obdurat. Eph. 6.
 Talibus itaq; dicamus cū apls (Nō enī melius illo inuenire possum^{us} quid dicam^{us}) O homin- Eph. 6.
 es q es q respōdeas deo! Querimus nūq; meritū obduratiōis & inuenim^{us}? Merito namq; pecca- Eph. 6.
 ri vnuerſa massa dānata est: nec obdurat impertiendo malitiam: sed nō impertiendo mīam. Eph. 6.
 Quibus enī nō impertitur: nec digni sunt: nec merētur: at potius vt nō impertiat^{ur} hoc digni Eph. 6.
 sunt: hoc merent. Querimus autē meritū mīe: nec inuenimus: quia nullū est: me gratia euacue- Eph. 6.
 rit si nō gratis donat^{ur}: sed meritū reddidit. Si enī dixerimus fidē p̄ accessisse in qua esset meritū Eph. 6.
 gratia: quid meritū habeat homo ante fidē? Quid enī habet qđ nō accipit? Si autē accipit: qđ Eph. 6.
 gloriat^{ur} quasi nō acciperit? Sicut enī nō haberet homo sapientiā: intellectū: cōsiliū: fortitudi- Eph. 6.
 nē: sciētia pietatē: timorē dei: nisi scđm ppheticū eloquiū accepisset spūritū sapientiē & intel- Eph. 6.
 lectū: cōsiliū & fortitudinis: sciētia & pietatis ac timoris dei: sicut nō haberet virtutē: charita- Eph. 6.
 tē: cōtinentiā: nisi accepto spū de quo dicit apls: Nō enī acceptis istis spūritum timoris: sed virtu- Eph. 6.
 tibus & charitatē & cōtinentiā: ita nō haberet fidē nisi accepisset spūm fidei: de quo idem ipse di- Eph. 6.
 cit: Habentes autē eundē spūritū fidei scđm q scriptū est: Credidi ppter quod & locutus sū: & Eph. 6.
 nos credimus ppter quod & loquimur. Nō autē merito accepisset sed mīa ei^{us} qui cuius vult Eph. 6.
 miseretur: manifestissime ostēdit: vbi de seipso ait: Misericordiā cōsecutus sum vt fidelis esē. Eph. 6.
 Si dixerimus meritū p̄cedere orationis vt donum gratiaē consequatur: impetrando quidē Eph. 6.
 gratio quicquid impetrat euidentē donū dei esse ostēdit: ne homo gloriat^{ur} a seipso sibi esse: Eph. 6.

Roma. 14.

Roma. 15.

Roma. 16.

1. Corin. 3.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

Eph. 6.

quod si in potestate haberetur inō vtique posceretur: verū tamen ne falsē orationis putarentur: Hi
 p̄cedere merita: quib⁹ nō gratuita daretur gratia: sed iam nec gratia esset: quia debita red-
 deretur: Et si ipsioratio inter gratia: munera reperit. Quid enim orem⁹ (air d odor affectū) Nā

Roma. 8.

cur oportet necimus: sed ipse spūs interpellat p nobis gemitibus inenarrabilib⁹. Quid est au-
 tem interpellari nisi interpellare, nos facit: Indigentis enim certissimum indicium est interpel-
 lare gemitibus. Nullius autem rei esse indigentem fas est credere spiritum. Sed ita dictum est
 interpellat: quia interpellare nos facit: nobisq; interpellandi & gementi in ipsa oratione affectum: Nā

Matth. 10.

cui illud in euangelio: Nō enim vos estis qui loquimini: sed spūs patris vestri qui loquitur in
 vobis. Negi enim & hoc ita fit de nobis tanq̄ nihil facientibus nobis. Adiutorium igitur spūs
 ruffanti sic expressum est: vt ipse facere diceretur quod vt faciamus facit. Nam non esse in-
 telligendum spiritum nostrum de quo dictum est: Interpellat gemitibus inenarrabilibus: sed
 spiritum sanctum quo nostra infirmitas adiuuatur: satis demonstrat apostolus. Inde enim coce-
 pit: Spiritus (inquit) adiuuat infirmitatem nostram. deinde ita subiunxit: Quid em orem⁹

Roma. 8.

sicut oportet necimus &c. De hoc quippe spiritus apertius alibi dicit: Nō enim accepistis spū-
 ritum seruitutis iterum in timore: sed accepistis spiritum adoptionis filiorum in quo clama-
 mus abba pater. Ecce hic non dixit q; ipse spiritus clamat orando: sed in quo clamamus: abba
 pater. Alio tamen loco ait: Quoniam filii dei estis: misit deus spiritum filii sui in corda vestra
 clamantem abba pater. Non hic ait in quo clamamus: sed ipsum spiritum clamantem docere
 maluit quo efficitur: vt clamemus, sicut sunt illi: Ipse spiritus interpellat gemitibus inenarra-
 bilibus. Et spiritus patris vestri est qui loquitur in vobis. Sicut ergo nemo recte, sapit: recte in-

Gal. 4.

telligit: recte consilio ac fortitudine praeualeat: nemo scienter pius est vel pie sciens: nemo etia
 more casto deum timet nisi acceperit spiritum sapientiae & intellectus: consilii & fortitudinis
 scientiae & pietatis & timoris dei: nec habet quisq; virtutem veram: charitatem syncram: co-
 tinentiam religiosam: nisi per spiritum virtutis & continentiae: ita sine spiritu fidei nō est rō-
 de quipsuam crediturus: nec sine spiritu orationis salubriter oraturus: Non quia tot sunt spū-
 ritus vbi vult spirat. Sed quod fatendum est: aliter adiuuat nondū inhabitans: aliter inhabi-
 tans. Nam nōdū inhabitans adiuuat vt sint fideles: inhabitans adiuuat iam fideles. Qd est et

1. Corin. 12.
Ioan. 3.

2. sentē. dis.
23. ex mune-
ribus.

De gra & li.

ar. cap. 5. &
16.

De gra & li.

ar. cap. 5. &
16.

Phil. 1. 12.

Phil. 1. 12.
Phil. 1. 12.

De gra & li.

ar. cap. 5. &
16.

Roma. 8.

De gra & li.
ar. cap. 5. &
16.

Abacuc. 1.

Abacuc. 1.
Abacuc. 1.
Abacuc. 1.

diu peccati sit mors: quid te disponis extollere? O humana nō iustitia sed nōle iustitiæ pla-
ne superbia: quid te disponis extollere: & cōtrariā morti vitā aeternā tanq̃ debitū stipēdiū fla-
gitare? Cui debetur vita aeterna vera iustitia est: ex te non est: defursum est descendēs a patre
luminis: vt haberes eā profecto accepisti. Quid em̃ habes quod nō accepisti? Quapropter o ho-
mo si accepturus es vitā aeternā: iustitiæ quidem stipendium est: sed tibi gratia est: cui gratia
est & ipsa iustitia. Tibi enim tanq̃ debita redderetur si ex te tibi eēt iustitia cui debetur. Nūc
ergo de plenitudine eius accepimus: non solum gratiā qua nunc iuste in laboribus suis vsq̃ in
finē viuimus: sed etiam gratiam pro hac gratiā: vt in requie postea sine fine viuamus. Hoc ni-
hil salubrius fides credit: quia nihil verius intellectus inuenit. Et debemus audire prophetā
dicentē: Nisi credideritis non intelligetis. Sed excusabunt se (inquit) homines qui nolunt re-
cte & fideliter viuere dicentes: Quid nos fecimus qui male viuimus: quando quidem gratiam
vnde bene viuemus non accipimus? Non possunt veraciter dicere: nihil mali fecisse: quia
male viuunt. Si enim nihil mali faciunt bene viuunt. Si autem male viuunt: vel quod origina-
le traxerunt: vel quod insup addiderunt. Sed si vasa sunt iræ: quæ perfecta sunt ad perditionē
nem quæ illis debita redditur: sibi hoc imputent: quia ex ea massa facta sunt: quā propter vni-
peccatum in quo omnes peccauerunt: merito deus iusteq̃ damnauit. Si autem vasa sunt misē-
ricordiæ: quibus ex eadē massa factis supplicium debitum reddere noluit: non se intant: sed
ipsum glorificent: qui eis misericordiam non debita præstitit: & si quid aliter sapient: & hoc
quoq̃ illis ipse reuelauit. Postremo quoniam se isti excusabunt modo? Nempe illo quem breui-
ter tanq̃ ex eorū voce sibi obiecit apostolus vt dicant: Quid adhuc conqueritur? Nam volun-
tati eius quis resistit? Hoc est enim dicere: quid de nobis sit. querela q̃ deum offendamus male
viuendo: cum illius voluntati nemo possit resistere: qui nos obdurauit. misericordiā non præ-
stando. Si ergo illos non pudes hac excusatione non nobis sed apostolo contradicere: cur nos
pigeat eis quod dixit apostolus: hoc idem atq̃ identidem dicere: O homo tu qui es qui respo-
deas deo? Nunquid dicis figmentum ei qui se finxit: quare sic me fecisti? An non habet potesta-
tem singulari luti ex eadem massā: vtq̃ merito recteq̃ damnata facere aliud vas in honorem
debitum propter misericordiā gratiam: aliud in contumeliā debitam propter irā iustitiā:
& vt notas faciat diuinitis gloriæ suæ in vasa misericordiæ: sic ostendens quid eis largiatur cū
illū supplicii recipient vas iræ qd̃ pariter omnibus debebatur? Satis fit interim Christiano &
fide adhuc viuenti & nondū cernenti qd̃ perfectum est: sed ex parte scienti nōsse vel credere
neminem deus liberet nisi gratuita misericordiā per dñm nostrū Iesum Christū: & neminem
dānet: nisi aequissima veritate per eundē dñm nostrū Iesum Christū. Cur aut̃ illū potius q̃
illum liberet aut non liberet: scrutē qui pōt iudiciū eius tam magnū pfundū: veritatem
cauet: præcipitiū. Nunquid em̃ iniquitas est apud deū? Absit. Sed inscrutabilia sunt iudicia
eius & inuestigabiles viæ eius. Et in maioribus dūtaxat ætatibus merito dici potest: Hi noloe-
runt intelligere vt bene agerent: hi quod grauius est intellexerunt: & non obediunt: quia si
eū scriptum est: Verbis non emendabitur seruus dolosus: si em̃ & intellexerit non obediēt.
Vnde non obediēt: nisi sua pessima voluntate: cui grauior damnatio diuina aequitate debet̃.
Cui em̃ plus datur: plus exigitur ab eo. Istos quippe scriptura dicit inexcusabiles quos nō la-
teret veritas: & in eis pfueerat iniquitas. Reuelat em̃ ira dei de celo: ait ap̃lus: sup̃ omnē impietate
& iniustitiā hominū eorum qui veritatē in iniustitiā detinent: quia quod notū est dei ma-
nifestum est in illis. Deus em̃ illis reuelauit. Inuisibilia em̃ eius a creatura mundi per ea quæ fa-
cta sunt intellecta conspiciuntur: sempiterna quoq̃ virtus eius ac diuinitas vt sine inexcusabi-
les. Si ergo istos inexcusabiles dicat qui inuisibilia illius per ea quæ facta sunt intellecta conspi-
cere poterunt: nec obediunt tamen veritati: sed iniqui & impii permanserunt. Neg enim
non cognouerunt: sed cognoscentes inquit deum non vt deum glorificauerunt: aut gratias
egerunt: quanto magis inexcusabiles sunt qui ex lege eius instructi confidunt se ipsos duces
esse caeco rum: & alios docentes seipsos non docent: Qui prædicant nō furandū & furantur:
& cætera quæ de ipsius ap̃lus loquitur. Eis quippe dicit: Propterea inexcusabilis es o homo oīs
qui iudicas. In quo em̃ aliū iudicas te ipsum condemnas: eadē em̃ agis quæ iudicas. Dicit enim
ipse dominus in euāgelio: Si non venissem & eis locutus fuisset: peccatū non haberent: nunc
autē excusationē non habent de peccato suo. Non vtrūq̃ peccatum nullum haberent: qui pleni
erant aliis magnis multisq̃ peccatis: sed hoc peccatū vult intelligi nō eos habituros fuisse si
nō venisset: qui cū audissent eum non crediderūt in eum: hanc eos excusationem non habere

1. Corin. 4.

Eli. 7.

Rom. 9.

Vbi supra.

Prouer. 29.

Roma. 1.

Roma. 2.

Ioan. 15.

Vbi supra.

- asserit qua possint dicere nō audiuimus: ideo non credidimus. Humana quippe superbia tanq̃ M
 præsumentis de virib⁹ liberū arbitriū excusarā se putat: quando ignorantē nō voluntatē vide
 tur esse qđ peccat. Scđm hanc excusationē inexcusabiles dicit scriptura diuina quoscūq̃ scien
 tes peccare cōuictos: dei tamē iustū iudiciū nec illis parcat qui nō audierūt. Quicūq̃ enim sine
 lege peccauerunt: sine lege peribūt. Et quis se ipsi excusare videantur: nō admittit hanc excu
 sationem qui scit se fecisse hominē rectū ei⁹ obedientē dedisse pceptū: nec nisi eius quo male
 vsus est libero volūtaris arbitrio: etiā qđ trāsiret in posteros manasse peccatū. Neq̃ a m̃ dama
 nantur qui nō peccauerūt: quādoquidē illud ex vno in oēs peransut in quo ante ppria in fina
 gulis quibuscūq̃ peccata: omnes cōiter peccauerunt. Ac per hoc inexcusabilis est oīs peccator:
 vel reatu originis: vel additamento etiā ppriē voluntatis: siue qui nouit siue qui ignorat: siue
 qui iudicat: siue qui nō iudicat: quia & ipsi ignorantia in eis qui intelligere noluerūt: sine du
 bitatione peccatū est: In eis autē qui nō potuerunt: p̃pna peccati. Ergo in vtriusq̃ non est iusta
 excusatio: sed iusta dānatio. Ideo autem diuina eloquia eos inexcusabiles dicit qui nō ignoran
 res sed scientes peccatū: secundū iudiciū superbiæ suæ: quo multū cōfūdus de virib⁹ p̃prie
 volūtatē: siue inexcusabiles videant: quia de ignorantia iam non habent excusationē: & nondū
 est iustitia: cui p̃pna sumebant sufficere voluntatem. At vero ille cui dñs & sciendi & obediē
 di largitus est gratiā: Per legem enim inquit cognuit peccatū: & peccatum non cognoui nisi
 per legē. Nam concupiscentiā nesciebam: nisi lex diceret: Non cōcupisces. Nec vult intelligi
 hominem p̃pceptis legis ignarū: sed liberaricis indignum gratiā: vbi dicit: Condelector
 legi dei scđm interiōre hoīem. Et cum hac non solum scientia: verum etiam & delectatione le
 gis: postea dicit: Miser ego homosquis me liberabit de corpore mortis huius? Gratiā dei per
 Iesum Christum dominū nostrū. Nemo itaq̃ liberat a vulneribus illius trucidatoris: nisi hu
 ius gratia saluatoris. Nemo liberat vngundatos sub peccato a vinculis captiuitatis: nisi gra
 tia redimentis. Ac per hoc vnuerſi qui se in nequitia & iniquitatibus excusatos volunt: ideo
 iustissime puniuntur: quoniam qui liberantur non nisi gratia liberantur. Nam si excusatio illa
 iusta esset: non inde iam gratia sed iustitia liberaret. Cū vero non liberat nisi gratia: nihil iustū
 inuenit in eo quem liberat: non voluntatem: non operationem: non saltem ipsam excusationē.
 Nam si hac iusta esset: quis ea vituit: merito non gratia liberatur. Nouimus enim libera
 ri per gratiam Christi quosdam etiam qui dicunt: Quid adhuc cōqueritur? Nam voluntati
 eius quis resistit? Quæ si iusta est excusatio: non iam gratuita gratia: sed propter huius excu
 sationis iustitiam liberantur. P̃fecto hęc excusatio iusta non est. Tūc enim vera gratia qua
 homo liberatur: si non scđm debitū iustitiæ retribuitur. Nihil ergo fit in eis qui dicūt: Quid
 adhuc cōqueritur? Nam voluntati eius quis resistit? nisi quod legitur in libro Salomonis: In
 sapientia viri violat vias eius: deum autem causatur in corde suo. Quis itaq̃ deus faciat va
 siatē in perditionē: vt ostendat iram & demonstret potētiā suā: quæ bene etiam vituit ma
 lis: & vt notas faciat diuitias gloriæ suæ: in vasa misericordiæ: quæ fecit in honorē non dam
 nabili massæ debitum: sed suæ gratiæ largitate donat umramen in eisdem iræ vasis propter
 meritum massæ in contumeliā debitam factis: id est hominibus propter naturā quidem bo
 num creatis: sed propter vitia supplicio destitatis iniquitatem quā rectissime veritas impro
 bat: damnare nouit ipse non facere. Sicut enim voluntati eius retribuitur humana natura nul
 lo dubitante laudanda: sic hominis voluntati culpa tribuitur nullo recusante dānanda. Quæ
 voluntas hominis: aut hereditarium vitū trāsmisit in posteros qđ in se habuit cum pecca
 rer: aut acquiuit etiā cetera vitia cū in seipso vnusq̃q̃ p̃dite viueret. Sed neq̃ ab illo qđ origi
 naliter trāsmisit: neq̃ ab his qđ vnusq̃q̃ in vita ppria vel intelligēdo vel nolēdo intelligere mala
 cōgregat: vel etiā p̃fessū Christū dñm nostrū: nō solū remissioe p̃ccatō: sed pri⁹ ipsius inspiratio
 nis fidei & amoris dei impartito salubriter ofonis affectu & effectu: donec sanent oēs languores
 ñfos: & redimat de corruptiōe vitā nostrā: & coronet nos in misericordia & m̃ia. Verū isti qđ glo
 riā acceptorē fieri existimāt: deū: si in vna eademq̃ cā sup̃ alios veniāt m̃ia ei⁹: sup̃ alios vero
 maneat ira eius: Nēpe totas vires argumētatiōis hūanę in paruulis perdūt. Nā vt interim ra
 ceā qđ nō est praxer paruulos qđ liber materno vtero recēdissimos ea poma de qua loquēs ap̃lus
 ait: Per vnus delictū in oēs hoīes ad cōdēnationē. vnde nō liberat nisi vnus ille de quo idē ait:
 Per vnus iustificationē in oēs homines ad iustificationē vitę. Vt ergo hoc interim omittam
 & hoc solum de paruulis dicā: qđ ipsi quoq̃ authoritate euangelica terribi: ṽt potius Christi

anorū populorū cōcor dissīma fidei conspiratione perfracti: sine vlla excusatione cōcedunt: q̄ nullus paruulus nisi renatus ex aqua & spiritu intrat in regnū calorū: Quā quēso allaturī sūt causam:q̄ alius sic gubernat vt baptizatus hinc exeat: ali⁹ infidelīū manib⁹ tradit⁹: vel etiā fidelium: priusq̄ ab eis baptizandus effret: expirat! An hoc fato vel fortunā donaturī sunt! Non opinor eos in tantā demētiā p̄dituros: quā tūlūcūq̄ nomen Christianū tenere cupientes. Cur ergo in regnum calorum non accepto regenerationis lauacro paruulus nullus intrabit! Nunquid nam ipse sibi parentes infideles vel negligentes de quibus nascetur erit! Quid dicam: de inopinitis vel repentinis innumerabilib⁹ mortibus: quib⁹ sepe etiā religio forum Christianorum praueniunt & baptismo praeicipiuntur infantes: cū econtrario sacrilegorū & inimicorū Christi aliquo modo in Christianorū manus venientes ex hac vita non sine sacramento regenerationis emigrēt! Quid hinc dicturi sunt: qui vt gratia dari possit: nō nulla praecedere merita humana cōcedunt: ne sit personarū acceptor deus: quae tandem hic merita praecesserunt. Si eorundē cogitaueris paruuloq̄: nulla sunt ppria: vtrūq̄ est illa massa cōis. Si parentū attēderis: bona sunt illa quorū filii repentinis mortibus sine Christi baptisma te perierūt. Mala vero illa quorū filii p̄ Christianorū aliquā peccā ad sacramēta ecclē puenē. Ex cū puidētia dei cui nostri capilli numerati sunt: sine cuius volūtatē nō cadit p̄sser in terram: quae nec fato premitur: nec fortuitis casibus impeditur: nec illa iniquitate corrūpitur: vt renascatur ad hereditatem caelestem: non consulit omnibus paruulis filiorū suorū: & nō nullis cōsulit paruulis impiorū. Ille infans de fidelibus coniugatis ortus: laetitia parentū suscepius: matris nutricis somnolentia suffocatus sit exteris & expertis suorum fidei. Ille infans de sacrilego stupro nascitur: crudeli timore matris exponitur: alienorum misericordī pietate colligitur: eorū Christiana sollicitudine baptizatur: sic enim cōsor & particeps regni. Ista cogitanti cōsiderent: hinc audeant dicere deū vel acceptorem in sua gratia personarū: vel re muneratōrē praecedentiū meritorū. Nam etiā conabunt maioris aetatis aliqua merita suspicari seu bona seu mala: quid de istis infantibus dicent: quorū nec ille sibi vllis ppriis meritis acquiri finit: violentiā suffocantis: nec bonis ille diligētiā baptizantis. Nimiē vauitatis & cecitatis sunt: si etiā his cōsideratis nondū dignant exclaimare nobiscū. O altitudo diuitiarū sapientiae & scientiae dei: q̄m scrutabilia sunt iudicia eius: & inuestigabiles vię eius. Nō itaq̄ misericordia gratuita: dei pertinacissima aduersus infania. Sinant filiū hoīs in qualibet etate querere & salū facere qd̄ perierat: nec de inscrutabilibus iudiciis eius audeant iudicare: cū in vna eademq̄ causa sup̄ alium veniat misericordia eius: super alium maneat ira eius. Qui etiā sunt isti qui respondēt deo: quādoquidē ille Rebeccae habenti geminos ex vno cōcubitu Isaac patris nostri: Cū illi nondū nati nihil egiissent boni vel mali: vt scdm̄ electionē ppositi eius marenet: electionē scilicet gratiae nō debiti electionē: qua eligendos facit ipse: non inuenit: non ex operibus: sed ex vocante dicit minori seruiturū maiorē! In qua sentētia beatus apostolus etiā testimoniū pphetæ longe posterioris assumpsit: Iacob dilexi: Esau autem odio habui: vt inteligeretur hoc apertū postea p̄ pphetā: qd̄ anteq̄ illi nascerentur erat in dei praedestinatione p gratiam. Quid enim diligebat in Iacob anteq̄ natus fecisset aliquid boni: nisi gratiarum memoriam: quia suae donum! Et quid oderat in Esau anteq̄ fecisset aliquid mali: nisi originale peccatum! Nam neq̄ in illo diligeret iustitiam quam nullam ille fecerat: neq̄ in isto odisset naturā quam bonam ipse perfecerat. Mirum autem cum his conquantur angustis: in quanta se abrupta praecipites metuentes retia veritatis. Ideo (inquiunt) nondū natorum alium oderrat: alium diligebat: quia eorum futura opera praeuidebat. Quis istum acutissimum sensum defussus apostolo non miretur! Hoc quippe ille non vidit: quando sibi velut aduersantis obiecit quaestione: non id potius tū breuitatem apertum: tam (sicut isti putant) verū absolutū respondit. Cum enim rem sit upendam proposuisset: quomodo de nōdum natis: nec aliquid apertibus boni aut mali recte dici potuerit: q̄ vnum deus dilexerit: alium odio haberit: ipse sibi obiecta quaestione motum exprimens auditoris. Quid ergo dicemus inquit! Nunquid iniquitas apud deū! Absit. Hic ergo erat locus vt diceret qd̄ isti sentiunt. Futura enim deus opera praeuidebat: atq̄ ideo minori maiorē seruiturū esse dicebat. Non autem hoc apostolus dicit: sed potius ne quisq̄ de suorū operū audeat meritis gloriari: ad dei gratiam & gloriā cōmendandā voluit valere quod dixit. Cum enim dixisset: Absit vt sit iniquitas apud deum: tanq̄ ei dicere mus: Vnde hoc offendis: cū asseras non ex operibus: sed ex vocante dictū esse: Maior seruauit minori! Moyses enim dicit: inquit: Miserebor: cui misertus eris: & misericordia praestabo cui

Matt. 10.

Roma. 11.

Luc. 19.

Roma. 9.

Malachi. 1.

Roma. 9.

Ro. 8.

misericos fuero. Igitur non volentis neq; currentis: sed miserentis est dei: Vbi nunc meriti
ta: vbi opera vel præterita vel futura: tanq̃ liberi arbitrii viribus adimpleta vel adimplenda?
Nonne aperta ptulit apostolus de gratuita gratia: hoc est veræ gratiæ commendatione sen-
tentiam? Nōne itulit fecit deus hæreticorū sapientiam? Quid autem agebatur vt hoc aposto-
lus diceret: vt eorū geminorū cōmemoraret exēplū? Quid persuadere moliebatur? Quid inculca-
re cupiebat? Nēpe hoc qđ ipsoꝝ oppugnet amētia: qđ superbia nō capiunt: qđ sapere nolunt:
Qui ignorat: et de iustitiis: & suā volentes cōstituere: iustitiæ dei nō sūt subiecti. De ipsa quip-
pe gratia satis agebat apostolus: & ideo pmissiōis filios cōmēdabat. Quod enī pmittit de⁹ nō
facit nisi deus. Habet nāq; aliquid taciōis & veritatis: vt nō pmittat & de⁹ faciat: vt autē hoc
mo se facere dicat qđ promiserit deus: sup̃bæ impietatis est reprobis sensus. Cōmēdans et
go filios pmissiōis: hoc primū significatū ostendit per Isaac filium Abrahæ. Eviden-
tius namq; opus dei apparet in eo quem nō genuit vltat⁹ ordo naturæ: & sterilib⁹ visceribus & senectua-
te confectis: vt in filiis dei qui futurū prænuntiabant hoc esset signū diuinū operis non huma-
ni. In Isaac inquit vocabitur tibi semen: hoc est non qui filii carnis: si filii dei esset filii pmissio-
nis deputantur in semine. Promissiōis enim verbi hoc est: Ad hoc tps veniā: & erit Saræ fili-
us. Nō solū autē illa: sed & Rebecca ex vno cōcubitu: nisi vt nō solū de suis: neq; de parentum
meritis aliorū: sed ne de ipsius quidē vni⁹ patris: mutata forte in mei⁹ volūtatē gloriaretur Isaac
dicens: Ideo se a creatore derelictū quia pater eius quando eum seminavit melioribus lau-
dabilior moribus fuit. Ex vno inquit cōcubitu: vni⁹ tunc ad eos seminandos meritū parit⁹
vni⁹ ad cōcipiendos meritū matris. Quia et si mater eos donec pareret visceribus porrauit in-
clusos: & forte voluntatis affectione q̃ variavit: nō vni⁹ sed ambob⁹ vtriq; variavit: quos pa-
riter ventre portavit. Intentio igitur intuenda est apli: qđo ppter gratiā cōmēdandā: nolit eū
de quo dictū est: Iacob dilexi: nisi in dño gloriari: vt cū ex eodē patre: eadē matre: vno cōcubitu
evāteq; aliquid egissent boni aut mali: alterū deus diligit: odit alterum: intelligat Iacob ex il-
la massa originalis iniquitatis: vbi fratrem suū cū quo habuit cōmūne causam: videt p iustitiā
etiam meruisse dānari: nō nisi p gratiā se potuisse discerni. Nondū enī nascētib⁹ sine agentib⁹
bonū aut malum: vt scdm electionē ppositū dei maneret: non ex operib⁹: sed ex vocante
dictum est ei: Maior set uerū minori. Electionē autē gratiæ in illis fieri operū pcedētib⁹ meriti-
tis: alio loco apertissime idē apls ostēdēs: Sic ergo (inquit) & in hoc tēpore reliquiæ scdm electi-
onē gratiæ saluæ facti sunt. Si autē gratia iā nō ex opib⁹: alioq; grā iā nō est grā. Scdm hanc er-
go grām etiā pphetici testimoniū assumēs: Sicut scriptū est inq;: Iacob dilexi: Esau autē odio
habui. & cōtinuo. Quid ergo dicem⁹ inq;? Nūq; iniquitas est apud deū? Absit. Sed quare ab-
sit? An ppter opē quæ futura p̃sciebat ambob⁹? Immo & hoc absit. Moyses enī dicit: Misere-
re hoc cui miser tuus ero: & misericordiā p̃stabo cui misericors fuero. Igitur nō volētis neq; cur-
rētis: sed miserētis ē dei. Atq; vt in vasis q̃ p̃fecta sunt in p̃ditionē: quæ dānat debita est massq;
agnoscā vasa ex eadem massa in honorem facta: quid eis misericordia diuina largita sit. Dicit
enī (inquit scriptura) ad Pharaonem: quia ad hoc te excitavi vt ostendā in te potentiā meam
& vt glorificetur nomē meū in vniuersa terra. Deniq; ad vtrumq; cōcludit: Ergo cuius vult
miseretur: & quem vult indurat. Hoc facit apud quē non est iniquitas. Miseretur itaq; grā
tuito dono: obdurat autē iustissimo merito. Sed dicat adhuc vel superbi infidelis elatio: vel
puniti dānabilis excusatio. Quid adhuc conqueritur? Nam voluntati eius quis resistit? Di-
cat & audiat qđ conuenit homini: O hominū quies qui respondeas deo? & cetera: de quibus
iam quantum potui satis ac sape disserui. Audiat hæc & non contemnat. Q; si contemp-
serit: etiam vt contemneret se inueniat obduratum. Si non contempserit: etiam vt non con-
temneret esse credat adiutum: sed obduratum debitor adiutum gratia. Neg. enim si duorum
de Isaac patriarcha geminorum (quod quidem iam ostendimus quanta cecitate dicitur) su-
tera p̃tulerit deus opera: quia vixerunt apud seauerunt: & propterea Iacob dilexit Esau autē
odio habuit: ideo moriturus etiā paruulorū p̃tē quisq; dicere: vt huius ad percipiendū baptis-
mū nō cōsulet: illi autē cōsulet deum futura eorū opera p̃tendere: Quomodo enī futura dis-
cuntur quæ nulla erunt? Sed inquirunt in eis quos hinc aufert p̃tendere: quæ admodū victurū
esset quisq; si viveret: & ideo quē negter nouit fuisse victurū: sine baptismo facit & mortū sic
in eo puniens opā malā nō quæ fecit sed quæ facturus fuit. Si ergo dimittitis etiam quæ com-
missa nō sunt mala opera puniunt: primo attendat qđ falso pollicentur in dānationē paru-
los non ituros: q̃ sine baptismo moriunt: q̃ p̃pterea nō baptizant: q̃a mali victuri erant si vi-

Ro. 9.

Ro. 11.

Ro. 9.

R

ueret. ppter ipsam qppe malā vitā pculdubio dānabunt: si etiā mala q̄ fuerāt futura dānant. Deinde si eis ad p̄cipiēdū baptis̄matis cōsultetur sacramentū: quos nouit deus si uiuerēt bene fuisse victuros: cur non oēs tenēt in vita quā bonis opibus ornati sunt? Cur etiā eorū qui baptizant quiddā diu uiuentes pessime uiuūt: & vsq̄ ad apostasiam aliq̄ p̄ueniūt? Cur ipsū primū cōiugii p̄dō: quos vtiq̄ nouerat deus peccaturos: nō de paradiso ante p̄dictū ne ibi cōmitteret qd̄ rā sancto loco esset indignū: si iuste p̄tā etiā nondū cōmissa puniunt? Quid de nūq̄ p̄statut ei q̄ rapitur ne malicia mutet intellectū ei? & ne fictio decipiat aīam eius: si iuste etiā illa puniunt: quē licet nō fecerit: fuerat tū viuēdū facturū? Postremo cur nō ad p̄cipiēdū dīre generatiōis lauacrū: ei magis cōsultet morituro: qui male fuerat victurus si uiueret: vt ei peccata q̄ fuerat cōmissurus remittant in baptis̄mo? Quis em̄ est tā v̄cora q̄ ea neget per baptismū posse dimitti: q̄ sine baptismō dicit posse puniri? Sed disputando aduersus eos: q̄ vsq̄ quāq̄ cōiuncti etiā nō cōmissorū peccatorū deū persuadere moliant vltorē: vt eundē est ne nos in eos ista fingere existimemus: illi aut nullo mō tam hebetes esse credātur: vt hęc vel sentiat: vlt̄ cuiq̄ p̄suadere conē. Verūn̄ nisi eos hęc dicere audissemus: relēda ē nō arbitrarer. Cūcū stipant em̄ & diuinariū auctoritate lectionū: & antiquis tradito & extero firmo ecclesie ritu in baptis̄mate paruulorū: vbi apertissime demonstrant infantes: & cū exorcizantur: & cū ei per eos a quibus gestantur: renūtiare respōdent: diaboli dominatiōe liberari. Ex nō inueniētes quā exeat: peregrine in p̄cipitē stultitiā dū nolunt mutare sententiā. Illud sane sibi vident acutissime dicere: Q̄uo peccatū trāsir in filios fidelis: qd̄ in parentib⁹ non dubitamus: dimissum esse per baptismū: quasi ppter ea possit nō habere generatio carnalis: qd̄ sola tollit regem ratio spiritalis. Aut vero in baptismō cōcupiscētie carnis infirmitas continuo sanetur: sicut continuo reatus eius abolet: sed gratia: & enascēdi nō cōditiōe nascēdi. Vnde quisquis p̄ hanc cōcupiscētiā: etiam de renato nascitur: sine dubitatiōe obierit natiuiti & ipse similiter renascat. Vt quicqd̄ est in hac quēstione difficultatis: ita in agro Christi nō impedit oparios ei⁹ quo minus ab eis in remissionē peccatorū baptizent infantes: siue de fidelibus siue de infidelibus nati sint: sicut agricolos nō impedit: quo min⁹ ab eis inferēdi cura in oleas cōuertant olea stris: siue de oleastris siue de oleis oriuntur. Nam & hoc si vt respōdeat rustico proponat: quē causa sit vt cum aliud sit olea: aliud oleaster: de semine vtrorū nascatur: nō omittit inferēdi rationē: etiā si nō possit istā soluere quēstionē. Alioquin dū ex oliuē semine exorta virgulta non aliud q̄ oleas esse existimat: efficit desidīa vanitatis vt totus ille ager amara sterilitate sylvescat. Nam illud quod excogitauerunt cum veritatis pondere premeretur: quia fidelis dominus in verbis suis: & ppter ea ei⁹ ecclesia nullo modo fallaciter paruulos in remissionē peccatorū baptizat: sed vt fide agatur qd̄ agit: vtiq̄ fir quod dicitur. Quod ergo cogitauerūt cū hac eos apertissima moles veritatis vrgeret: quis nō Christianus irridet: q̄libet versutissimū cernat? Dicunt em̄ veraciter quidē respondere paruulos per ora gestantū in remissionē se credere peccatorū: nō tū quia sibi remittunt: sed quia credant q̄ in ecclesia vel in baptismō remittunt in quibus inueniunt: non in quibus nulla sunt. Ac phos volunt eos ita baptizari in remissionē peccatorū: tanq̄ in eis fiat ipsa remissio: quos cōtendunt nullū habere peccatum. Sed quā licet sine peccato meo cum baptismate baptizantur: quo fit in quibusq̄ peccatoribus remissio peccatorū: fieri quidē pōt vt hęc versipellis astutia subtilius & acutius ex orō: efelatur: veritatem scdm̄ istā suā calliditatē nō inueniūt quid ad hoc respōdeat: q̄ exorcizantur & exstant infantes. Hoc em̄ pculdubio fallaciter fit si diabolus sit nō dñs. Si autē dñatur & ideo nō fallaciter exorcizant & exstant: p̄ quid dñatur nisi per p̄tā: princeps vtiq̄ peccatorū? Proinde si iā erubescit nec audēt dicere hęc in ecclia mōdaciēter geri fateantur qd̄ perierat etiā in paruulis queri. Neq̄ em̄ nisi ppter p̄tā perierat: qd̄ nisi per gratiā nō pōt queri nō pōt inueniri. Sed deo gratias: cū saltē argumētā cōtra remissionē peccatorū ne fieri credatur in paruulis: iam tamen quis per corda & ora maiōrū credere paruulos cōfiteatur. Sicut ergo audiunt dñm dicentē: Qui non renatus fuerit ex aqua & spiritu sancto non introibit in regnū cōlorū: ppter qd̄ eos baptizalidos esse cōcedūt: sic audiāt eundē dñm dicentē: Qui non crediderit condēnabit. Quia sicut eos renasci per ministeriū baptizandū: ita etiam credere per corda & ora consensuum confitemur. Audeant ergo dicere q̄ a iusto deo innocens cōdemnabitur: si nullo vinculo peccati originalis innectatur. Si sermo iste prolixus est & onerosus occupatib⁹: tuis diuiniā: quia vt hoc ad te scriberē: & occupatus literis tuis indicibus erga nos beniuolentia: tuā tecum ista colloquerer: etiam ego vim feci interrūpentibus occu

De Gress.
ad literā. II.
10. ca. 3.

Ioa. 3.
Marc. 16.

parionibus meis. Siqua illos alia excogitare aduersus fidē catholicā scitis: ut quacūq; aduersus eos ne dominici gregis insit ma deuant: vos quoq; fideli & plane pastoralī dilectione disseritis: nota facite nobis. Hereticorū quippe inquietudine ut scripturas vigilanter perscrutemur: unde ne oculi Christi noceant: eis possit occurrī: tanq; de fumo ignavia nostra excietur industria: per multiplicem gratiam saluatoris etiam qđ inimicus in perniciem machinatur: deus conuertit in adiutorium. Quoniam diligentibus deum oīa cooperantur in bonum. Semper in deo viuas: memor nostri frater charissime.

Sancti Augustini & Alipii ad Paulinū de Pelagio Britonē: & libro illius de gratia dei differentium.
Epistola.CVI.

Ro.8.

Ista Epistola dicit esse Augustini & Alipii ad Bonificiū papā: ut patet. 2. senten. dist. 26. itaq; ceteris.

Omino beatissimo & in Christi visceribus amplectendo: plusq; dici potest de yderabili fratri & corpore Paulino: Alipio & Augustino. Tandē aliqui prouidit deus nobis literarū fidelissimū platonem oīm nostrorum merito charissimū fratrem lanuarium: per quē etiā si non scriberemus: omnia quae circa nos sunt possit sinceritas tua tanq; per viuentem atq; intelligentem epistolam noscere. Pelagiū quē credim' (ut ab alio distinguere qui Pelagiū Tarenti dicit) Britonē fuisse cognominatum: quem ut seruū dei dilexeris nouimus: nunc autem quemadmodū diligas ignoramus. Nā & nos non sōlū dileximus veritē diligimus eū. Sed aliter nunc diligimus: aliter aliquando dileximus. Tūc enim quā nobis recte fidei videbatur: nunc autē ut his quae inimica & aduersa gratiae dei sentire dicis illius misericordia liberet. Nā cū hoc de illo aliquādū fama iactaret: nō vrig facile credendū fuit. Solet quippe fama mentiri. Sed propius ut credemus accēdit ipse librū quendā eius: ea prorsus persuaderē molienti: quae gratia dei per vnū mediatorē dei & hominū: hōiem Iesū Christi generi humano impetrā: de fidelū cordibus creditā delect: legimus: traditū nobis a famulis Christi: qđ tāta docentē studiosissime audierant: fueratq; sectari. Cui quidē librorē eisdē rogatib; qđ fieri oportere videbam': tacito nōle authoris (ne offensus infamabilius redderet) vni' nostrū dānariō respōsum est: qđ libro cōtinet & multipliciter atq; abōdātē asserit: qđ etiā gēns illis agit ad tuā venerationē datis: vbi dicit non se debere existimari sine gratia dei defendere liberū arbitriū: cū possibilitatē volendi atq; opandi sine ea nihil bonū velle atq; agere valerem': a creatore nobis insitam diceret: ut videlicet hēc intelligit doctore ipso gratia dei qđ pagani atq; Christiani: & impiis & piis: fidelibus atq; infidelib; cōis est. Hēc mala qbus saluatoris euacuare aduent' vbi hoc possumus dicere: qđ de lege dicit apostolus: Si per naturā iustitiae ergo Christi' gratis mortu' est: et esse debemus ut poteramus in cordib; eorū qđ ista sentierēt: ut his cognitis: & ille si fieri posset nō laceret' ista emendaret: atq; ita & pncipes destrueret erroris & hōis veritūq; parceret. Sed postea qđ ad nos līx de oriēte venerūt: eandē cām apertissime vētilantes: nullo mō iam qualicūq; epāl auctoritate deesse ecclesiae deberemus. Missae sunt itaq; de hac re ex duobus conciliis Carthaginēsi & Mileuitano relationes ad aplicam sedē: atq; gēsta ecclesiastica: quibus apud epōs puincia Palēstine Pelagi' prohibetur esse purgatus: vel in manus nostras vel in Africā puenissent. Scripsim' etiā ad beatę memorię papā Innocentiū: pter cōciliorū relationes/literas familiares: vbi de ipsa causā aliquāto diutius egimus. Ad oīa nobis ille rescripsit eodē modo quo fas erat atq; oportebat aplicae sedis antistite. Quē oīa modo legere poteris: si eorū forte ad te vī nullae: vī nō cōcta penerit: vbi videbis seruata erga hōiem moderatiōe quē debuit ne damnaret' si praua dānarēt: ipsum tamē nouellū & perniciosū errorem sic ecclesiastica auctoritate compressū: ut multum miremur esse adhuc quoddā qđ quilibet errorē gratiae dei conent' obfiteri: si tū hēc gēsta dicerūt: qđ gra dei p Iesum Christū dñm nostrū (qđ fides vera & catholica tenet sepe ecclesia) pusillos cū magnis a morte primi hōis ad vitā sed; hōis trāsierit: nō sōlū pōt delēto: veritē ad nō peccādū recteque viuendū: eos qđ iam vti pnt voluntatis arbitrio sic adinuādō: ut nisi ad iuuēt nihil pietatis atq; iustitiae: siue in opere: siue etiam in ipsa voluntate habere possumus. Deus quippe operatur in nobis & velle & operari: p bona voluntate. Nam quis nos nisi qui venit quaerere & saluare quod perierat: ab illa perditionis massa & contentionē discernerit? Vnde apostolus interrogat dicens: Quis enim te discernit? Vbi si dixerit homo: Fides mea: voluntas mea: bonum opus meum. Respondetur ei. Quid enim habes quod non accepisti? Si autem & accepisti: quid gloriaris quasi non acceperis? Hoc vrig torum ideo non vī homo: non gloriatur: sed vī qui gloriatur in domino gloriatur: non ex operibus: ne forte quis excolat

X

C

Gal.2.

Y

Z

Phil.2.

1. Corin.4.

1. Corin.2.

latur. Non quia bona opera ista pia cogitatione frustrantur: cū deus reddat unicuique secundum Ro. 2.
 opera eius: sicut gloria & honor & pax omni operanti bonum: sed quia opera ex gratia: non ex
 operibus gratia: quoniam fides quæ p dilectionem opatur: nihil oparetur nisi ipsa dilectio dei Ro. 5.
 diffunderetur in cordibus nostris p spiritum sanctum qui datus est nobis. Nec ipsa fides esset in no- Ro. 13.
 bis: nisi de⁹ unicuique partiret mensuram fidei. Bonū est igitur homini: ut cū totis viribus liberi
 arbitrii sui veraciter dicat: Fortitudinem meam ad te custodiam: quia ille qui putatur sine ip- Psal. 58.
 sius a diuturno se posse custodire quæ dedit: pfectus in longinqua regionem & viuens prodige
 cuncta consumpsit: & miseria duræ seruiculis attritus reuersusque in semetipsum dixit: Sur- Lucæ. 15.
 gam & ibo ad patrem meum. Quā cogitationē bonam quā haberet: nisi & ipsam illi occulto pa-
 ter misericordissimus inspirasset? Quā intelligens minister ille noui testamenti: Non quādo 2. Corin. 3.
 nei sumus (inquit) cogitare aliquid quæ ex nobis meriti ipsi: sed sufficientia nostra ex deo est. Vñ & il- Psal. 58.
 le cū dixisset: Fortitudinē meam ad te custodiam: ne vel hoc ipsum quia custodit: suis viribus
 arrogaret tanquā ei uenisset in mentem: (Quia nisi dominus custodierit ciuitatē in vanū vigi- Psal. 135.
 lant qui custodiunt eam. Et nō dormit neque dormitat qui custodit Israel) adiūxit causam. Vñ Psal. 120.
 fiat idoneus custodire: vel quo potius custode seruetur: Quā deus (inquit) susceptor meus es.
 & Recolat igitur iste si potest merita sua: unde factū sit ut de⁹ dignaretur ei⁹ esse susceptor. Ac si de⁹ Lucæ. 19.
 esset susceptor: recolat utrum quæ fieri: an quæ sit ab illo scilicet qui venit querere & saluare
 quod perierat. Nam si querere uoluerit ante gratiā quod meruerit ut acciperet eam: mala
 sua poterit homo inuenire non bonas etiā si cū ynnis diei uitā habentē super terram gratia sal-
 uatoris inuenierit. Quia si aliquid boni operatur homo ut gratiam mereatur: non et merces
 impetratur secundū gratiā: sed secundum debitū. Si autē credit in eū qui iustificat impiū ut de Ro. 4.
 puretur fides eius ad iustitiam: iustus em̄ ex fide uiuit: pfecto anteq̄ gratia iustificetur ut ius- Abachuc. 2.
 tus efficiatur impius: quid est nisi impius? Quē si debitū sequeretur: quid eius merito nisi sup-
 plicii redderet? Si ergo gratia iam non ex operibus est: alioquin gratia iam nō est gratia: Ope- Ro. 13.
 ribus enim debitum redditur: gratia gratis datur: unde etiam nuncupatur. Si quis autē dixerit
 quod gratiam bene operandi fides mereatur: negare nō possumus immo uero gratissime cōfite-
 mur. Hanc enim fidem volumus habere: qua impetrēt charitatē quæ sola uere bonū operatur
 isti fratres nostri qui multum de suis operibus gloriantur. Charitas autē usque adeo donum dei
 est: quia impetrēt iustificationē p dei gratiam pueniunt ad legem iustitiæ. Vñ dicis Tempo- 2. Corin. 6.
 re acceptabili exaudi te: & in die salutis adiuu te. Proinde in his quæ per electionem gratiæ sal-
 ui sunt: adiutor deus operatur & uelle & operari p bona uoluntates: quoniam diligenter bus de
 um omnia cooperantur in bonum. Si omnia: utique & ipsam dilectionem quā fide impetramus
 utrum qui nos prior dilexit: ut in illum crederemus: p eius gratiam diligamus: & diligamur
 9 quod operari non sumus. Qui uero suis meritis præmia tanquā debita expectant: nec ipsa merita
 dei gratiæ tribuunt: sed viribus propriæ uoluntatis: sicut dictum est de carnali Israel: psequen-
 tes legē iustitiæ in legem iustitiæ nō pueniunt. Quare? Quia nō ex fide: sed tanquā ex operibus.
 Ipsa est enim iustitia ex fide quam gentes appetunt: unde dicitur: de quibus dictum est: Quid ergo Ro. 9.
 dicemus? Quia gentes quæ non cognouerunt iustitiam apprehenderūt iustitiam. Iustitia uero
 tem quæ ex fide est. Israel autē persequens legē iustitiæ: in legem iustitiæ nō peruenit. Quare?
 Quia non ex fide sed tanquā ex operibus. Offenderunt em̄ in lapidem offensionis: sicut scriptū
 est. Ecce ponam in Sion lapidem offensionis: & petram scandalis: & qui crediderit in eum non
 confunderetur. Ipsa est iustitia ex fide quæ credimus nos iustificari: hoc est iustos fieri gratia dei
 plesum Christum dominum nostrum: ut inueniamur in illo nō habentes nostrā iustitiā quæ ex
 lege est: sed eam quæ est p fidem Christi. Quæ ex deo iustitia in fide: utique in fide qua credim⁹
 nobis iustitiam diuinitus dari: non a nobis in nobis nostris viribus fieri. Nam cur illam iusti-
 tiam quæ ex lege est: suam dixit apostolus: non ex deo: quasi lex nō sit ex deo? Quis hoc nisi im-
 pius senserit? Sed quia lex p litteram iubet: non per spiritum uiuat: quicunq̄ sic audit litteram
 legis ut ei sufficere uideatur cognouisse quid iubeat: aut prohibeat: quod se arbitrii sui virtu-
 te implerum esse confidat: nec fide confugiat adiunctus ad spiritum uiuificantem: ne re-
 um factum littera occidat: Is profecto zelum dei habet: sed non secundum scientiam. Ignorans
 enim dei iustitiam: id est eam quæ datur ex deo: & suā uolens constituere: ut tantummodo ex
 lege sit: iustitia: dei nō est subiectus. Finis enim legis Christus ad iustitiam omni credenti: sicut
 idem apostolus dicit: ut nos simus iustitia dei in ipso. Iustificari igitur ex fide pacē habeamus
 ad deum per dominum nostrum Iesum Christum: iustificari autem gratis per gratiam ipsi⁹.

ne fides ipsa supbia sit. Nec dicat sibi si ex fide quod gratis: Quid enim fides mereatur non potest red
 2. sent. dist. 10. ca. & si. dist. 7. donari? Non dicat ista homo fidelis: quia cum dixerit ut mereatur iustificationem habere fidem: respondet
 1. Corin. 4. ei. Quid enim habes quod non accepisti? Cui ergo fides impetrat iustificationem: sicut unicuique deus A
 2. sent. dist. 10. ca. itaq. pariter? est etiam ipsius mensura fidei: non gratia aliquid meriti preedit humanam: sed ipsa gratia augeat
 Psal. 58. ut aucta mereatur perficere: committente non ducere: pedissequa non prout voluntate. Vnde ille qui dixit: For
 titudinem meam ad re custodiam: causamque reddit dicens: Quia deus susceptor meus est: tanquam regrens
 quibus? Id meritis id fuerit consecutus: nihilque in se inueniens ante gratiam dei: Deus merum inquit
 misericordia eius praeuenit me. Quante cumque inquit cogitauero antecedentia merita mea:
 misericordia eius praeuenit me. Proinde ab illo attributam fortitudinem suam ad illum cu
 stodien: eodem seruatore non perdit quod eodem largitore suscepit. Nec ob aliud meretur ana
 1. Corin. 2. pliora: nisi plenius fideliterque sciendo a quo sibi bona sunt officia: & hoc sciendo non ex seipso: ne vel
 hoc non sit in eo quod non sit ex deo. Vnde operum apostoli? Nos inquit non spiritum huius mundi
 accepimus: sed spiritum qui ex deo est: ut sciamus quod a deo donata sunt nobis. Ac per hoc & ipsa homin
 rum donum est gratuitum. Nec a patre hominum a quo defecit omne daturum optimi boni aliquid acci
 pere: quisque meretur: nisi accipiendo quod non meretur. Multum est autem indulgenti & sine ulla dubi
 tatione gratuitum: quod dei gratia per Iesum Christum dominum nostrum fitatur infantibus: ut
 eis non obest ex Adam generatio: & profit in Christo regeneratio: in quibus & ipsum accipiendi
 sensum tanto ante misericordia dei praeuenit: qui certe si in hac paruula etate de corpore exierit
 vitam eternam: regnumque coelorum scilicet accipit eius muneris merito quod hic cum utique
 profuit nescierunt. Certe in his post priorum doctrinam: ita non nisi priora sunt donata: in quibus
 donandis dei gratia sic operatur: ut nec voluntas accipientium vel praeterintentionem vel adinu
 gatur vel sublequatur. Quod si de tantum beneficium non solum non liberibus: verum etiam
 relictis datur. Quod eis ad magnum imputatur sacrilegium: si iam in his aliquid valeret
 voluntatis arbitrium. Hoc diximus propter eos qui non valentes in causa gratiae inscrutabiles B
 dei iudicia perscrutantur: ex Adam massa quae profecto ex vno in condemnationem tota colla
 pla effusillud vas faciat in honorem illud in obsequium: tamē autē dei paruulos reos proprios: con
 struere peccatorum: ut qui bona malaue cogitare non possunt: putent per liberum arbitrium vel po
 tiam mereri posse vel gratiam: cum potius apostolica veritas doceat: Ex vno omnes in eodem
 nationem: satis ostendat quod nascitur in poena: ut non meritis sed misericordia renascantur in
 Ro. 9. gratia. Alioquin gratia iam non est gratia. sed non diuini operibus gratis datur: sed huma
 nis meritis redditur. Quae sola sic discernit a poena: ut cum poena sit ex Adam omnibus
 Ro. 9. debita: gratia vero per unum Iesum Christum nulli debita: sed gratuita: ut vel sit gratia
 inscrutabilia iudicia dei tanquam deus esse possint: cum paruulos ipse discernat: quos merita nulla
 Psal. 144. discernunt: sed iniqua esse non possunt: quia vniuersae vię domini misericordia & veritas. Vn
 de cum praebetur alteri misericordiae gratia: non habet quae de humano merito gloriatur:
 quoniam non ex operibus: forte quis extollatur. Cum vero alteri vindicta redditor: veritas
 non habet cur iuste queratur: idem redditur quod peccato iure debet: quoniam vnus in quo om
 nes peccauerunt: utique etiam in singulis quibusque punitur. In quorum poena clarius ostendit
 Ro. 9. quid vasis misericordiae per non debitam sed veram gratiam: hoc est gratuitam conferatur.
 Vnde ergo argumentens aduersum apostolum aptissime dicentem: Per vnum hominem peccatum C
 intrauit in mundum: & per peccatum mors: & ita in omnes homines pertransiit: in quo omnes pec
 cauerunt: dicentes etiam paruulos propria liberum arbitrium habere peccata: et ad attendere: plu
 getque perferte sed magis compellimur. Quid cum potuerit magna & acuta ingenia cogitare: aut
 opus est tacito vitare: aut arroganter contendendo praeterire. Ecce inquit? Esau & Iacob in
 ter viscera materna luctantur: & dum nascuntur: alter supplantat ab altero: atque in pede pra
 cedentis manus consequens & tenentis inuenta pseuerans quodammodo lucta conuincitur.
 Quomodo ergo in infantibus haec agentibus nullum est vel ad bonum vel ad malum propriae
 voluntatis arbitrium: vnde praemia siue supplicia meritis praecedentibus subsequantur? Ad hoc
 nos dicimus: ideo motus illos & tanquam litigium paruulorum: signum rerum fuisse magnarum
 quae non sunt arbitrium sed prodigium. Neque enim daturum sumus & a suis liberum arbitrium
 voluntatis: quoniam huius generis iumentum: sicut scriptum est: & subiugale sine voce: homines
 Nu. 24. voce respondens: vetuit prophetiae dementia. Hi autem qui tales non prodigiosos motus: sed voluntari
 os actus: nec de paruulis sed a paruulis factos esse contendunt: quod apostolo responditur: qui cum &

hos geminos ad documentum gratiæ gratiæ cōmemorandos videret? Nondum enī natis Ro.9.
 inquit: nec aliquid agentibus boni aut mali: vt secundū electionē propōitū dei maneret: non
 ex operibus: sed ex vocante dictum est: quia maior seruiet minori. Deinde adiungens testimo-
 nio prophetæ: longe post quidem ista dicentis: sed tamen de hac re antiquū dei consilium de
 clarant: Sicut scriptum est inquit: Iacob dilexi: Esau autem odio habui. Nempe doctor genti Malachiæ.
 um in fide & veritate istos geminos nondum natos nihil boni aut mali egisse testatur: vt gra-
 tia cōmēdatur: vt qd dictum est: Maior seruiet minori: non ex operibus: sed ex vocante dictū
 intelligatur: vt secundum electionem dei ppositum dei maneret: non meritum hominis ante
 irer. Non enim dicitur electionē voluntatis humanæ siue naturæ: cum par esset in vtroq; mortis
 damnationisq; conditio: sed electionem pculdubio gratiæ: quæ non inueniet eligendos: sed fa-
 cit. de qua & in consequentibus eiusdem epistolæ loquens ait: Sic ergo & in hoc tempore reli- Ro.11.
 quie per electionem gratiæ saluæ factæ sunt. Si autem gratia iam non ex operibus: aliquin
 gratia non est gratia. Cui loco satis locus iste concordat: vbi commemoratur: non ex operib;
 sed ex vocante dictum: Maior seruiet minori. Vt qd ergo peccatissimo gratiæ cōmēdatōri
 de infancum libero arbitrio: & nondum natorum actibus: tam impudenter resistitur? Cur me-
 ritis præueniri gratia perhibetur: quæ gratia non esset si secundum meritum imputaretur?
 Cur contra salutem quæ missa est pditis: quæ venit indignis: q̄libet acura: q̄libet copiosa &
 ornata: mirum tñ si Christiana disputatione contenditur? Sed quomodo? inquit? Non est nisi
 quitas apud deum: si diligendo discernit quos merita operū nulla discernant? Ita nobis hoc
 dicitur tanq̄ id apostolus ipse non viderit: non proposuerit: non responderit. Vidit vtrūq;
 quid his auditis humana posset infirmitas vel ignorantia cogitare: & eandem quæstionem si
 bi ipse pponens? Quid ergo dicemus inquit? Nunquid iniquitas apud deum? Continuo respo- Ro.11.
 dit: Absit. Rationē reddens cur absit: id est cur non sit iniquitas apud deum: non ait. Merita
 enim vel opera iudicat etiam paruulorū: etiam si adhuc sint in materno vtero constituti. Quo
 modo enim hoc diceret qui iā dixerat de nondum natis: & de his qui nihil adhuc egerant bo-
 ni vel mali: q̄ non ex operibus: sed ex vocante dictum sit: maior seruiet minori? Sed cum vel
 let ostendere cur in his non sit iniquitas apud deum: ait: Moyſi enim inquit: Misereris cui mi-
 seret? eris: & misericordiā præstabo cui misericors fuero. Quid nos hic docuit nisi ex illa ma-
 gis primi hominis cui merito mors debetur: non ad merita hominū: sed ad dei misericordiam
 pertinere: q̄ quisp̄ liberat: atq; ita non esse iniquitatē apud deum: quia neq; pmittendo neq;
 exigendo quod debetur iniustus? Ibi enim grata est indulgentia: vbi iusta posset esse vindicta.
 Et hinc euidentius apparet a poena debita liberato & gratis iustificato: quantum beneficii cō-
 ferat: q̄ alter æqualiter reus sine punientis iniquitate punitur. Deniq; subiungit & dicit: Igit̄
 non volētis neq; currentis: sed miseris est dei. Hoc propter eos dictum est q̄ per gratiam li-
 berati iustificant. Propter eos autem sup̄ quos ira dei manet: quia & ipsi deus bene vtitur ad
 docendos alios quos liberare dignatur: sibi bñx̄it: atq; ait. Dicit enī scripturā Pharaoni: Quia
 ad hoc te excitauit vt ostendā in te potentia meam: & vt annunietur nomen meū in vniuersa
 terra. Deinde ad vtrūq; cōcludens: Ergo inquit cui vult misere: & quem vult obdurat: pro
 E secto neutrum iniquitare: sed vtrūq; misericordia & veritate. Et adhuc tamen audiat mouetur
 infirmitas eorū scilicet qui secundum coniecturas cordis humani infer ut abilem altitudinem
 iudiciorum dei cogitare conantur. Hanc quæstionem sibi ex aduerso opponens apostolus ait:
 Dicis itaq; mihi: Quid adhuc conqueritur? Nam voluntati eius quis resistit? Nobis hoc di-
 ctum putemus. Quid ergo aliud q̄ qd respondit apostolus: respondere debemus: aut si & nos
 talia mouent: quia & nos hoies sumus: simul oportet omnes audiamus dicentem: O homo tu
 qui es qui respondes deos? Nunquid dicit figmentum ei qui se finxit: quare me fecisti sic? An
 non habet potestatem figulus luti ex eadem massa facere aliud vas in honorem: aliud in contu-
 meliā? Hæc massa si esset ita media: vt quemadmodum nihil boni: ita nec mali aliquid merere-
 tur: non frustra videretur iniquitas: vt ex ea fierent vasa in contumeliā. Cum vero perhibe-
 rum arbitrium primi hominis in condemnationē vniuersa destituerit: pculdubio q̄ ex ea fi-
 unt vasa in honorem: non ipsius iustitiæ: quæ gratiam nulla præcessit: sed dei misericordiae:
 quod vero in contumeliā: non iniquitati dei: quæ absit: vt sit apud deum: sed iudicio depū-
 dū est: hoc quisquis cū ecclesia sapit: non contra gratiam pro meritis disputat: sed misericor-
 diā & iudicium domino cantat: vt nec misericordiā recuset ingratus: nec iudicium accuset
 inueniens. Alia est nāq; illa cōspēctio de qua idē dicit apostolus: Si autē delibatio sancta est & cō Ro.11.

Ro. 5.

sperficus: & si radix sancta est & rami illa est ex Abraam nō ex Adā id est ex cōmuniōe sacra-
 menti & similitudine fidei: nō ex ppagine mortali. Ista vero vel conspersio vel sicut i p kptis
 codicibus legitur: Maissa: qm̄ tota mortis est: cū p vñi hominē peccatū intravit in mundum:
 & p peccatū mortis: & ita in oīs hoīes pertrāsivit: in quo oīs peccauerunt: misericordia ex illa
 sic aliud vas in honorē iudicio autem in contumeliā. Neq; ibi pcedunt merita gratiā liberan-
 tis: neq; hic effugiūt peccata iustitiā puniētis. Quod quidē in pteritis maiorib; aduersus cō-
 tentiosos nō tam euidenter apparet: vbi pro meritis hoīm qualicūq; velut protecti obcuritate
 cōsugiūt: sed ideo cōtra eorū cōtentionē illos inuenit apostolus: in quib; nondū natis: neq; agē-
 tib; aliquid boni aut mali: nō ex operibus: sed ex vocāre dictū est: maior seruiet minori. Qua
 in re nimis altai: & inscrutabilia sunt iudicia dei & inuestigabiles vię eius. Interi teneat homo
 non esse iniquitatē apud deum: sed qua equitate cuius vult miseretur: & quem vult obdurat:
 se tanq; hominē ignorare fateat. Ita sane: vt ppter illud quod inconsummū tenet: non esse liqui-
 ratem apud deū: quis nemo ab illo iustificetur meritis pcedētib;: neminē tamē obdurari nisi
 merito nouerit. Pie nāq; & veraciter creditur deus nocētes: atq; ipsos iustificādo a poenis debi-
 tis liberare. Quēq; vero inmeriti & nulli obnoxii peccato si deus dānare creditur: alienus ab i-
 quitate non creditur. Vbi ergo liberatur indignus: tāto debetur maior actio gratiarū: quāto
 poena iustior debebatur: vbi autē damnatur idignus: nec misericordia: nec veritas dānatur.
 Quomodo? (quis dicit) Esau non damnatur indignus: si non ex operibus: sed ex vocante dictum ē.
 Quia maior seruiet minori! Sicut enim illius nulla pcesserat opa bona: vt ad gratiam pte-
 neret: sic nec huius mala vt ad poenam pertinere deberet. Nulla plane in vtrōq; opera vel bo-
 na vel mala: sed propria: vterq; autem illi vni obnoxius erat: in quo oīs peccauerunt: vt oīs
 in illo morerētur. Quicūq; enim ex illo vno multī in seipsis futuri erant: proinde illud peccatū
 solius effect si ex illo nullus exisset. Porro autē in quo erat natura cōmunis: ab eius vtrioq; effect null-
 us iunūnis: Sed ambo qui nondum propria vel bona vel mala operabantur: rei tamen ex ori-
 gine nascēbant. Iudet misericordiā qui liberatur: non culper iudiciū qui punitur. Hec si di-
 xerimus: quanto melius ambo liberarentur: nihil nobis cōuenientius diceretur. O homo tu
 qui es qui respondes deo! Nouit quippe ille qd agat: & quantus numerus esse debeat prima-
 tius omnium hominum: deinde sanctorum: sicut syderum: sicut angelorum: atq; vt de terre-
 nis loquamur: sicut pecorum: piscium: volatiliū: sicut arborū & herbarum: sicut deniq; soli-
 orum: capillorumq; nostrorum. Nam nos humana cogitatione adhuc possumus dicere: quo-
 niam bona sunt cuncta ista quę fecit: quanto melius illa duplicasset & multiplicasset: vt to-
 to essent plura q̄ sunt! Si enim non ea caperet mundus: nunquid non posset etiam ipsum facere
 re quantum vellet ampliorē: & tñ quantum nōq; faceret: vel illa plura: vel istum capaciorem
 atq; maiorem: nihilominus eadem de multiplicandis eis dici posset: & vt nullus esset immode-
 ratus modus! Etenim etiā illud dici potest: siue sit gratia qua iustificat: iniūcti de qua nobis
 dubitare fas non est: siue (vt quidam volunt) semp pcedat liberum arbitrium: cuius meri-
 tū sequat vel poena vel pmiū: sicut omnino creati sunt: quos deus ita peccaturos: vt atet no-
 essent igne damnandi: sine dubitatione pasciuit! Quis enim peccata non fecerit: naturā ta-
 men ipsā quę per se ipse sine dubio bonā fuit: quibus tamen ex arbitrio volūtatē si futura es-
 sent vitia peccatorū: & in multis talia quibus esset aeterna poena reddenda: quis nisi deus crea-
 uit! Quare nisi quia voluit. Quare autem voluerit: O homo tu qui es qui respōdeas deo! Nū-
 quid dicit figmentum ei qui se finxit: quare sic me fecisti! An non habet potestatem figulus lu-
 ti ei eadem conspersione facere aliud quidem vas in honorem: aliud autem in contumeliā. At-
 q; vtrinam dicamus qd sequitur: Si autem volens deus ostendere iram: & demonstrare poten-
 tiam suā: pertulit in multa patientia vasa irę: quę perfecta sunt in pditionē: vt notas face-
 ret diuitias glorię suę in vasa misericordię: ecce etiam ratio reddita est hominib; quanta de-
 buit hominib;: si tamen vel istam capiet: qui pro sui arbitriū liberrate infirmitatis seruilitute con-
 tendit. Ecce dictę sunt causę. Tu ergo qui es qui respondeas deo! Si volens deus ostendere irā
 & demonstrare potentiam suā: & malis bene vti optime possit: malis duntaxat non con-
 ditione diuina: sed vitiati volūtaris iniquitate naturę: quę a deo conditore condita est bona
 pertulit in multa patientia vasa irę: aperta in interitū: non q̄ illi essent necessaria: siue angeli-
 ca siue humana peccata: cui nec iustitia creaturę cuiusq; est necessaria: sed vt notas faceret
 diuitias glorię suę in vasa misericordię: ne se in bonis operibus tanq; de propriis extollerent
 vitiis: sed humiliter intelligerent: nisi illis dei gratia non debita sed gratuita subueniretur:
 id fuisse reddendū meritis suis quod aliis in eadem massa redditum cerneretur. Certus est ex

Ro. 5.

H

dant: deum iustum apud quem non est iniquitas: paruulos peccatis propriis innocētes: si nec illo ex Adam obligari & obstricti sunt: morte perpetua damnaturū. Qd si absurdissimum est: et a iustitia dei penitus alienum: & tamen nullus quisque meminit carholico fidei Christianum: negat aut dubitat paruulos non accepta gratia regenerationis in Christo sine cibo carnis ei⁹ & sanguinis potu: non habere in se vitam: ac per hoc poenae sempiternae obnoxios: profecto restat: vt quia ipsi non egerunt aliquid boni aut mali: ideo mortis eorum iusta sit poena: quia in illo moriuntur in quo omnes peccauerunt: vnde in isto solo iustificantur a quo peccatum nec originale trahi potuit: nec per proprium perpetrare: ipse vocauit nos non solum ex iudeis: & rumeriam ex gentibus: quoniam & illius Hierusalem filios quae interfecit prophetas: & lapidauit missos ad se: quis illa nolente collegit ipse quos voluit: & ante incarnationem suam ipsos prophetas: & postea q̄ verbum caro factum est: sicut apostolos & hominū milia: qui & praeria rerum suarum ante pedes apostolorū posuerunt. Omnes quippe illi filii sunt Hierusalē nolentis vt colligerentur: qui tamen illa nolente collecti sunt: de quib⁹ dicit: Si ego in Bethsabee vero eiicio demonia: filii vestri in quo eiiciunt? Ideo ipsi iudices vestri erunt. De his predictū erat: Si fuerint filii israel sicut arena maris: reliquae saluae fient. Non potest excidere verbum dei: nec repulie plebem suam quā praesciuit. quae tamen reliquae per electionem saluae factae sunt. Si autem gratia: qd saepe dicendum est: iam non ex operibus: alioquin gratia iam non est gratia: non haec vtiq; nostras sed apostoli verba sunt. Qd ergo ad Hierusalem nolentem: colligi filios suos ille clamabat: hoc nos clamamus aduersus eos: qui filios volentes ecclesiae colligi nolunt: nec saltem post iudicium quod de ipso Pelagio in Palästina factum est corrigunt: de quo damnatus existeret nisi obiecta sibi contra gratiam dei dicta quae obscurare non potuit ipse damnaasset. Praeter illa enim quae quomodo potuit ausus est qualicunq; ratione defendere: obiecta quaedam sunt: quae nisi remota omni tergiversatione anathematizasset: ipse anathematizasset. Obiectum est enim eum dicere: quia Adam siue peccaret siue non peccaret moriturus esset: & qd peccatum eius ipsum solum laeserit: non & genus humanum: & qd infantes nuper nati in illo statu sint in quo Adam fuit ante prauaricationem: & qd neq; per mortem vel per prauaricationem Adam omne genus humanum moriatur: neq; per resurrectionem Christi omne genus humanum resurget. Et infantes etiam si non baptizentur habere vitam aeternam: Et diuites baptizatos nisi omnibus abrenuntient: si quid boni visi fuerint facere: non reputari illis: nec eos habere posse regnum dei: & gratiam dei atq; adiutorium non ad singulos actus dari: sed in libero arbitrio esse vel in lege atq; doctrina: & dei gratiam secundum merita nostra dari: & filios dei non posse vocari: nisi omnino absq; peccato fuerint effecti: & nō esse liberum arbitrium si dei indiget auxiliis: quoniam in propria voluntate habet vnusquisq; facere aliquid vel non facere: & victoriam nostram non ex dei adiutorio esse: sed ex libero arbitrio: & qd poenitentibus venia non detur secundum gratiam & misericordiam dei: sed secundum meritum: et laborem eorum qui per poenitentiam digni fuerint misericordia. Haec omnia Pelagius sic anathematizauit: qd satis gesta ipsa testantur: vt nihil ad ea quoquo modo defendenda disputationis attulerit. Vnde fit cōsequens: vt quisquis sequitur illius episcopalis auctoritatem iudicet: & ipsius Pelagii confessionem: haec tenere debeat quae semper tenuit catholica ecclesia: Adam nisi peccasset non fuisse moriturum. Qd peccatum eius non ipsum solum laeserit: sed & genus humanum. Et qd infantes nuper nati non sint in illo statu in quo Adam fuit ante prauaricationem: vt ad ipsos pertineat etiam quod breuiter ait apostolus: Per vnum hominem mors: & per vnum hominem resurrectio mortuorum. Sicut enim in Adam omnes moriuntur: ita & in Christo omnes viuificabuntur. vñ sit qd infantes non baptizati: non solum regnum cēlorum: verum etiam vitam aeternam habere non possint. Constitute etiam: diuites baptizatos: etiam si diuitiis suis non careant: & sint tales quales ad Timotheum describit apostolus dicens: Praecepte diuitibus huius mundi non superbe sapere neq; sperare in incerto diuitiarum: sed in deo viuio qui praestat omnia abundanter ad fruendum: diuites sint in operibus bonis: facile tribuant: communicent: thesaurizent sibi fundamentum in futurum: & apprehendant veram vitam: non eos regno dei posse priuari. Fateatur gratiam dei: & adiutorium etiam ad singulos actus dari: eamq; non dari secundum merita nostra: vt vera sit gratia: id est gratis data per eius misericordiam qui dixit: Miserebor cui miserus ero: & misericordiam praestabo cui misericors fuero. Fateatur filios dei vocari posse illos qui quotidie dicunt: Dimitte nobis debita nostra: quod vtiq; veraciter non dicerent si essent omni modo sine peccato.

Matth. 23.

Ro. 9.

Ro. 11.

1. Corin. 15.

1. Timot. 6.

Exod. 33.

Matth. 6.

to. Fateatur esse liberum arbitrium etiam si diuino indiget adiutorio. Fateatur quando contra tentationes concupiscentiarum illicitas dimicamus: quibus illic habeamus & propriam voluntatem: non tamen ea illa: sed ex adiutorio dei nostram prouenire victoriam. Non enim aliter verum erit: quod apostolus ait: Non volentis neque currentis: sed miserentis vestri. Fateatur secundum gratiam & misericordiam dei veniam poenitentibus dari: non secundum meritum eorum: quandoque etiam ipsam poenitentiam donum dei dixit apostolus: ubi ait de quibusdam: Ne forte deus deus poenitentiam. Hæc omnia simpliciter sine ulla fateatur ambagibus: si quis in auctoritatem catholicam & in ipsius Pelagii expresse ecclesiasticis gestis verba consensit. Neque enim illa quæ his sunt contraria veraciter anathematizata esse credendum est: nisi hæc quibus sunt contraria fidei corde teneantur: & aperta confessione promantur. Nec in istis libris recentioribus quos idem Pelagius post illud iudicium dicitur edidisse: quibus adiutorio diuinae gratiae consentire videatur: quid de hac re sentiat satis euidenter apparet. Aliquando enim ita paribus momentis potestatem voluntatis æqua lance perpendit: ut quantum etiam ad non peccandum valere diffiniat: quia est nullus locus adiutorio gratiae reservatus: sine qua nos dicimus ad non peccandum nihil voluntatis arbitrium valere. Aliquando autem quotidiano gratiae dei muniri nos confitetur auxilio: quibus habeamus ad non peccandum forte ac firmum liberum arbitrium: quod utique inualidum & infirmum debuit confiteri donec sanentur omnes languores animæ nostræ. Non enim pro infirmitate corporis precabatur qui dicebat: Miserere mei domine quoniam infirmus sum: sana me domine quoniam conturbata sunt ossa mea. Nā ut ostenderet per animam se rogare: secutus adiunxit: Et anima mea turbata est valde. Videtur ergo auxilium gratiae tanquam ex abundanti putare cōcedit: id est ut etiam si non concedatur: habeamus tamen ad non peccandum forte ac firmum liberum arbitrium. Quod ne existimetur de illo temere suspicari: & fortasse quæ dicat non sic eum sentire: forte ac firmum ad non peccandum liberum arbitrium: quibus sine dei gratia id efficere atque adimplere non possit: sicut sanos oculos firmos dicimus ad videndum: quod tamen nullo modo facere possunt si desit lucis auxilium alio loco quid diceret: vel quod putaret ostendit ubi ait: Ideo dei gratiam hominibus dari: ut quod facere per liberum voluntatum arbitrium: facilius possint implere per gratiam utique: cum dicitur facilius: quid vult intelligi: nisi & gratia si desit possit per liberum arbitrium: vel facile vel etiam difficile quæ diuinitus iubent impleri? Vbi est ergo? Quid est hoc? memor es eius? Vbi postremo illa testimoniū Hierosolymitanæ antistites ecclesiæ: sicut in eisdem gestis legitur: ipsi Pelagio se dixisse cōmemoratum ad eum perlarum effectus: sine gratia dei diceret absque peccato hominem esse posse: Hæc sunt enim ab illo dicta tria testimoniū valde magna contra huiusmodi impiam præsumptionem: quæ apostolus ait: Plus omnibus illis laborauimus: non ego autem: sed gratia dei mecum: Non volentis neque currentis sed miserentis est dei: Et nisi dominus edificauerit domum in vanum laborauerunt edificantes eam. Quomodo ergo quod deus iubet: sine adiutorio ipsius vel difficile implet: cum si deus non edificet: in vanum edificans laborasse dicat? Neque scriptum sit: Est quidem volentis atque currentis: facilius autem miserentis dei: sed scriptum sit: Non volentis: neque currentis: sed miserentis est dei: non quia in illa est hominis atque voluntatis concursus: sed quia nihil potest nisi ille miseretur: Nec apostolus dixerit: Et ego: sed dixerit: Nō ego autem sed gratia dei mecum: Non quia ipse nihil boni agebat: sed quia nihil ageret si illa non adiuuaret: Quæ illa possibilitas liberi arbitrii tam in bonum quam in malum ex æqua lance per pensionem huic facilitati locum reliquit: quæ facile videtur esse cōfessus dicēdo: facilius possunt implere per gratiam: facilius implet: facillie adit sine gratia sine malum: perfectio ista possibilitas non potest laqueum prædicere. Sed quod plura? Nō solum ad istos vitæ dos cauti esse debemus: verum etiam ad docēdos vel monēdos si patiantur pigrescere nō debemus: Plus eis tamen sine dubitatione præstamus: si ut corrigat oremus: ne cum tantis ingeniis vel pereat: vel alios prædicat præsumptione dānabili: quia zelum dei habent: sed non secundum scientiā: id est iustitiā: quæ a deo est ignorantibus: & suam volentes constituere: iustitiæ dei non sunt subiecti. Quibus utique quoniam Christiani appellantur: magis obseruandum est quam iudeis: de quibus hæc dixit apostolus: ne offendant in lapide offensionis: velut argue defendendo naturā: & liberū arbitrium: quem admodum philosophi huius mundi: qui vehementer egerunt: ut putarentur vel putarent sibi beatam vitam virtute propriae voluntatis efficere. Cauent ergo isti ne per sapientiā verbi euacuēt crucē Christi: & hoc sit eis offendere in lapide offensionis. Natura enim humana etiam si illa

Me.

Ro. 9.

1. Timot. 2.

Psal. 6.

Psal. 6.

1. Corin. 15.

Ro. 9.

Psal. 6.

Ro. 10.

Ro. 9.

integritate in qua cōdita est permaneret: nullo modo seipsam creatore suo nō adiuuante ser-
uaret. Cū igitur sine dei gratia salutē nō posset custodire quā accepit: quō sine dei gratia pōt
reparare quā pēdidit? Nō autem ideo pro istis non orare debemus: quia si nō corriguntur: eos
rum imputandum est voluntati qui nolunt credere etiā ad hoc ipsū sibi necessariā gratiam
saluatoris: q̄ purant consistere in solis viribus voluntatis. Nā & illi q̄bus sunt isti in hac cau-
sa omnino simillimi: de quibus hoc dixit apostolus: q̄ ignorantes dei iustitiā & suā volentes
constituere iustitiā dei non sunt subiecti: pfecto suæ voluntatis vitio non credebant. Nō em̄
vēr essent infideles cogebantur in virtutē: sed nolendo credere in infidelitatis crimine non care-
bant: Et tamen quia voluntas vt ad vera credenda moueatur: non sibi sufficit nisi per gratiā
dei opietur dicente ipso domino: cum de non credentibus loqueretur: Nemo venit ad me
nisi ei datum fuerit a patre. Propter hoc & apostolus: q̄uis ei instanter euangelizē predicet
parum tamen esse credebatur nisi p illis etiam oraret vt crederent. Ait em̄: Fratres bona volū-
tas quidem cordis mei & deprecario ad deum fit pro illis ad salutem: & tunc adiunxit illa q̄
diximus: Testimonium em̄ illis perhibeo: quia zelū dei habent: sed non secundū sciētiā &c.
Oremus ergo pro illis sancte frater. Cernis quippe nobiscum q̄ malo errore teneantur: Fra-
gant em̄ epistola tuæ odore sincerissimū Christi: vbi germanissimū gratiæ ipsius dilectō
et confessor apparet. Sed q̄ diu tecum ex hac re loquendum putauimus: primo quia iucundis-
simū est fecimus. Quid em̄ debet esse iucundius: vel infirmis gratia qua sanātur: vel pigris
gratia qua excitantur: vel nolentibus gratia qua iuuant? Deinde vt si quid nostra disputatione
deo adiuuante possemus: tua non fides sed fidelē contra tales adminiculetur assertio: sicut nos
quoq̄ in hanc facultatē tuæ germanitati literis adiuuamur. Quid em̄ vberius & veracissi-
ma confessio plenius: q̄ illud est in quadam epistola tua: vbi naturam nostram non mansisse
vt condita est: sed vitiatā esse per illum generis humani patrem: humiliter deplorasti dicens:
Pauper ego & dolens qui adhuc terrenæ imaginis squalore concretus sum: & plus de primo
q̄ de secundo Adam carnis sensibus & terrenis actibus refectus: quomodo tibi audeo me pinge-
re cum cēlestis imaginis insiciar i pber corruptione terrenā? Vt rēq̄ me cōcludit pudor. Er u-
besco pingere qd sum: non audeo pingere qd non sum: odi qd sum & non sum qd amo. Sed qd
misero mihi proderit odisse iniquitatem & amare virtutem: cum id potius agam qd odi: nec
elaborem piger id potius agere qd amor ipse discors & intēstino bello distrahor: dū spiritū ad
uersus carnem: caro aduersus spiritum dimicat: & lex corporis lege peccati legem mentis in-
pugnat? Infelix ego: qui me venenarum inimicū arboris gustum: nec crucis ligno digessi. Durat
em̄ mihi illud per Adam virus paternum: quo vniuer sitare generis sul pater prauaricat.
Inscit. Ex cetera quæ de hac miseria multa cōnectis ingemiscō: exspectans redēptionē cor-
poris tui: & nondū ressed sp̄e salutē te esse cognoscēs. Sed fortassis tu alii in te tēstis figurasti cū
hac dicerēs: nec aliquis de carne concupiscere aduersus spiritum: q̄uis ei non consentias: mo-
lestias importunas pateris & odiosas. Vt tamen & tu: & quisquis hac patit: & gratiā Chri-
sti p quā de corpore mortis hui⁹ liberari expectat: nondū quidē euidēt in seipso: & in illo ho-
mine latenter ibi erat: q̄n̄ cibis vetitis tangebatur: & cōcupiebat longe lateq̄ p cēstos itura
pditio. De orando atq̄ gemitibus flagellando psciendi ac recte viuendi adiutorio: quæ tua
non feriret epistola: Quid est tui quantumq̄ sermonis vbi non sit spatium gembunda pietas:
te qd in oratione dicimus: Ne nos inferas in tentationē? Inuicē itaq̄ nos & consolemur in his
omnibus: & exhortemur: & quātū dat dñs adiuuemus. Quæ atq̄ de quibus audierimus q̄
multū dolemus: & facile credere volumus: audiet a cōmuni amico sanctas tua quō in dei ma-
serior dia cū salute remeant: speramus nos de omnibus fieri posse certissimos.

Sancti Augustini ad Vitalem cartaginensem: illum p eo qd dicebat p infidelibus non esse
orandū: sed tantūmodo vt conuertantur predicandum: oburgantis. Ac insuper duodecim de
gratia dei regulas secundum catholicam fidem tenendas tradentis.

Epistola.CVII.

Vgustinus episcopus seru⁹ Christi: & per ipsum seru⁹ seru⁹ ipsi⁹: Vitali
fratri in ipso salutem. Cum de te mihi essent nūtiata nō bona: & rogau⁹ do-
minum: & donec mihi bona nūtiētur: adhuc rogo: vt literas meas nec asp-
nāter sumas & salubriter legas. Si hāc exaudiat p te orationē meā: etiā de te
p satisfactionē donat vt offerā. Qd si impetret: pculdubio nō cōtradices huic
ipī picipio epī me⁹. Hoc em̄ p te oro vt sis rectē fidei. Si hoc ergo p charia

nis nō tibi displicet vt orem⁹. si hāc orationem recognoscis esse christianam: si & tu peccatis
 tuis talia vel orare te recolis vel orare te debere cognoscis: quomodo dicis qđ te audio dicere:
 vt recte credamus in deum & euangelio consentiamus: non esse donū dei: sed hoc nobis esse a
 nobis id est ex ppria voluntate quā nobis in nostro corde nō operat⁹ est ipse! Et ad hoc cum au-
 dieris: quid est ergo quod ait apostolus: Deus in nobis operatur & velle! Respondes: per legē
 suā: per scripturas suas: deum operari vt velimus: quas vel legim⁹ vel audiui⁹. sed eis cōsen-
 tire vel non cōsentire: nostra nō est vt si velimus fiat. Si autem nolimus: nihil in nobis opari
 nem dei valere faciamus. Operat⁹ quippe ille (dicis) quantū in ipso est vt velim⁹ cū nobis nota
 sunt ei⁹ eloquia: sed si ei⁹ accēscere volum⁹ nos vt opatio ei⁹ nihil in nobis pōt⁹ effici⁹. Quē
 si dicis: profecto nostris orationibus cōtradici⁹. Dic ergo aprissime nos pro his quibus euāge-
 lium pđicamus non debere orare vt credant: sed eis tantūmodo prđicare. Exerce contra ora-
 tiones ecclesię disputationes tuas: & quando a iudis sacerdotem dei ad altare exhortantē popu-
 lum dei orare pro incredulis vt eos deus cōuertat ad fidem: & pro catholicis vt eis defy-
 derium regenerationis inspiret: & pro fidelibus vt in eo qđ esse coeperunt eius munere perse-
 uerent: sublimis pijs voces: & dic te non facere quod hortatur id est deum pro infidelibus vt
 eos fideles faciat non rogare: eo qđ non sint ista diuine miserationis beneficia: sed humane offi-
 cia volūtatis. Et homo in Carthaginēsi erudit⁹ ecclesię uirū beatissimi Cypriani librū de dñi
 ca oratiōe cōdēna: quā doctor ille cū exponeret: ea petenda esse ostendit a deo patre: qđ tu dicis
 esse homini ab homine: hoc est a seipso. Qđ si de pđicibus ecclesię & de martyre Cyprianis parū
 putas esse qđ dixi: adde maiora: respōde apostolum qui dixit: Oramus ad deum ne qđ facia-
 tis mali. Neq; em̄ dicturus nihil mali est facere qđ nō credit in Christū: aut qui fidē deserit Chri-
 sti. Ac per hoc qui dicit: Ne quid faciat⁹ malū: nec ista vult fieri: seipso illi non est p̄cipere: sed
 cōfiteri se deum rogare ne fiant: sciens hoīs voluntatē ab ipso corrigi ac dirigi vt ista non fa-
 ciat: A dño enim gressus hominis diriguntur: & viam ei⁹ vult. Non dixit: Et viam ei⁹ discet:
 aut tenebit⁹: aut ambulabit⁹: ut aliqd huiusmodi qđ posses dicere a domino quidem dari: sed
 homini iam volente: vt si beneficium dei quo gressus hominis dirigit vt viam eius discat: tene-
 at: gradiatur: sua homo voluntate p̄cedat: & hoc dei donum p̄cedente sua voluntate me-
 reatur. Sed ideo dixit: A dño gressus hominis dirigunt⁹: & viam eius vult: vt intelligerem⁹
 ipsam voluntatem bonam quā incipimus velle credere: quoniam dei via quid est nisi fides re-
 cta? Illi⁹ vult donū: quā gressus nostros propterea dirigit primū vt velimus! Nō enim ait
 scriptura: A domino gressus hominis diriguntur: quia viam eius voluit: sed diriguntur inquit
 & vult. Non igitur quia voluit diriguntur: sed quia diriguntur vult. Hic tu rursus festasse
 dicturus es: hoc fieri a domino: dum doctrina eius legitur vel auditur: si homo veritatis quam
 legit vel audit sua cōsentiat voluntate. Si enim lateret inquis doctrina dei: non dirigeretur
 gressus eius: quibus directis vellet viam dei. Ac per hoc si tantum putas a domino gressus ho-
 minis dirigi ad eligendam viam dei: quia sine doctrina dei nō ei potest innotescere veritas cui⁹
 vt viam eius velit: cuius doctrinam suasionē p̄cedente: subsecutē cōsensione: sedatur: qđ
 libertate naturali si vult facit: si non vult non facit: pro eo quod fecerit p̄m̄ium vel supplici-
 um recepturus. Hęc est illa Pelagianorum mala: male diffamata merito: reprobatā: & ab ip-
 so etiam Pelagio timēte dānari in orientalium episcoporum iudicio dānata sententia: qua di-
 cunt gratiam dei non ad singulos actus dari: sed in arbitrio eē: vel in lege atq; doctrina: & vsq;
 adeo frater erimus graues corde: vt de gratia dei: imo aduersus gratiam dei eam Pelagianam
 sententiam teneam⁹: quam peccatore quidē ficto: sed tñ catholicos iudices timens Pelagius ipse
 damnauit. Et quomodo inquis responderē? quomodo cēses facilius & apertius: qđ vt illud qđ
 de orando deo superius egimus: sic amplectamur: vt hoc mēti nostrę nulla subtrahat obliuio-
 nis irreptio: nulla calliditas argumentationis extorqueat! Si em̄ quod scriptum est: A domi-
 no gressus hominis diriguntur: & viam eius vult: Et preparatur voluntas a domino: Et de⁹
 est enim qui operatur in nobis & velle: Et multa huiusmodi: quibus cōmendatur vera dei gra-
 tia: hoc est quia non secundum merita nostra datur: sed dat merita ipsa cū dat: quia puenit ho-
 minis volūtate bonam: nec eam cuiusq; inuenit in corde sed facit. Si ergo ita sp̄pararet atq; opa-
 retur deus hominis voluntatem: vt tantūmodo legem suam atq; doctrinam libero eius ad-
 hiberet arbitrio: nec vocatione illa alta atq; secreta sic eius aperet sensum: vt eidē legi atq; do-
 ctrinā accommodaret assensum: pculdubio eā legere vel intelligere legēdo vel etiā exponere ad

2. Cor. 13.

Psal. 36.

Psal. 36.

Vbi supra.
Phil. 2.

Matth. 6.
Cyprian⁹.

Matth. 5.

Col. 3.

predicare sufficeret nec opus esset orare: vt de⁹ ad fidē suam infidelis corda cōuerteret: & cō-
uersis pficerent pferuentia eiusdē gratiē suę largitate doceret. Si ergo hæc a dño poscenda
esse non tenuis: quid restat frater Vitalis: nisi vt ab illo ea donari fatearis: quo poscenda esse
consentis? Si autē negas ab illo nos poscere ista debere: eidē doctrinæ ipsius cōtradicis: quæ & hoc
in ea dicitur: vt ab illo ista poscam⁹. Orationem dñi sciam nosci: nec te dubito deo dicere. Pa-
ter noster qui es in oculis. &c. Lege expositorem eius beatissimum Cyprianum: & quemadmo-
dum exposuerit qd ibi dicitur: Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra: diligenter attende
& obedienter intellige: pfecto docebit te orare pro infidelibus inimicis ecclesię sedm præceptū
domini dicitis: Orate p inimicis vestris & hoc orate vt fiat voluntas dei: sicut in eis q iam fi-
deles sunt & portant imaginem celestis hominis: & propterea coeli nomine digni sunt: ita &
in eis qui per infidelitatem non nisi imaginem terreni hominis portant: & ob hoc terra meri-
to nuncupantur. Nempe isti: pro quibus inimicis dominus nos iussit orare: & gloriosissimus
martyr sic exposuit qd in oratione dicimus: Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra: vt ip-
sis etiam poscamus fidem quem fideles habent. Neque ergo isti christianę pietatis inimici le-
gem dei atq; doctrinam qua Christi meditatur fides: vel omnino audire nolunt: vel ad hoc au-
diunt siue etiā legūt: vt irideant & deservant: & quanta possum cōtradictione blasphemē
inaniter igitur & perfunctorie potius q̄ veraciter pro eis vt doctrinæ cui aduersantur credē-
da consentiant deo fundimus preces: si ad eius non pertinet gratiam cōuertere ad fidem suā
ipsi fidei contrarias hominum voluntates. Inaniter etiam & perfunctorie potius q̄ veraciter
magnas cum exultatione agimus deo gratias: quando aliqui eorū credunt: si hoc in eis ipse nō
facit. Non fallamus homines: nam deū fallere non valem⁹. Propterea nō oramus deum: sed orare
nos fingimus si nos ipsos non illum credimus facere qd oramus. Propterea nō gratias deo agi-
mus: sed nos agere fingimus: si vnde illi gratias agim⁹ ipsum facere non putamus. Labia dolo-
sa si in hominū quibuscunq; sermonibus sunt: salte in orationibus non sunt. Absit: vt qd fa-
cere deū rogam⁹ oribus & vocibus nostris: eū facere negem⁹ cordibus istis. Et qd est grauius
ad alios etiam decipiendos hoc non tacemus disputationibus istis: & dū volumus apud ho-
mines defendere liberū arbitriū: apud deū perdamus orationis auxiliū: & gratiarū actionē nō
habeam⁹: verā: dum veram cognoscimus gratiam. Si vere volumus defendere liberū arbitriū:
non oppugnem⁹ vnde sit liberum. Nam q̄ oppugnat gratiam: qua nostrū ad declinādū a ma-
lo: & faciendū bonū liberatur arbitriū: ipse arbitriū suū adhuc vult esse captiui. Responde obse-
cro quomodo dicit apłus: Gratias agentes patri idoneos faciēti nos in parte foreis: si non
ipse arbitriū eruit nos de potestate tenebrarum: & transtulit in regnū filii charitatis suę: si nō
ipse arbitriū nostrum: sed ipsum arbitriū se liberat? Mēdaci ter ergo agim⁹ gratias patri tā
q̄ ipse faciat qd ipse non facit. Et errauit qui dixit: q̄ ipse nos faciat idoneos in parte sortis san-
ctorum in lumine: quia ipse nos eruit de potestate tenebrarum: & transtulit in tegnum filii cha-
ritatis suę. Responde quomodo ad declinandum a malo: & faciendum bonum liberum habea-
mus arbitriū: quādo erat sub potestate tenebrarum: vnde nos si quemadmodum dicit aposto-
lus: deus eruit: ipse vtiq; illud liberum fecit. Qd tam magnū nostrum bonum: si per suā do-
ctrinā: predicationem tantummodo facit: quid de his dicemus quos de ipsa tenebrarum pote-
state nondum eruit: prædicanda tantum illis est doctrina diuina: et etiam orādū pro eis vt
de tenebrarum potestate diuinitus eruantur? Si tantummodo prædicādū esse dicis: iussioni
domini & orationibus ecclesię contradicis: si autē fateris pro eis orandū vtiq; orandum fateri:
vt eidē doctrinæ arbitrio liberato a tenebrarum potestate consentiant. Itaq; fit vt neq; fide-
les fiant nisi libero arbitrio: & tamen ipsius gratia fideles fiant qui a potestate tenebrarum libe-
rauit arbitrium. Sic & dei gratia non negatur: sed sine vllis humanis præcedentibus meritis
vera monstratur: & liberum ita defenditur vt humilitate solidetur: non elatione præcipietur
arbitriū: Et qui gloriatur: non in hoste: vel quolibet alio: vel seipso: sed in domino gloriatur.
Potestas enim tenebrarum qd est nisi potestas diaboli & angelorū eius: qui cū fuissent angeli
lucis in veritate per liberum arbitrium non stantes: sed in ea cadentes facti sunt tenebrę. Non
te ista doceo: sed quæ nesci vt recorderis ad moneo. Huic igitur potestati tenebrarū pillius ru-
inā cui primo homini ab ea præte puaricatio pfluas est: & in quo oēs cecidim⁹: subiectū est ge-
n⁹ humanum: ppter quod de potestate tenebrarum eruantur: & paruuli cum regenerantur
in Christo. Neq; hoc apparet in eorum arbitrio liberato: nisi cum ad annos perueniunt: ratio-
ne vtentis ætatis habentes consentientem doctrinā salutari: in qua nutriti sunt: voluntatem

V

X

V

et in immaculati in conspectu eius in charitate predestinati in adoptionem filiorum. Hec autem potest tenebrarum id est diabolus qui dicit etiam princeps potestatis aeris operatur in filiis diffidentia: princeps iste rector tenebrarum: id est diabolus diffidentia filiorum reges eos ad arbitrium quod neque ipse habet liberi ad beneficiendum: sed ad maximam malivolentiam poena sui sceleris obdurati. Unde nemo sanus fidei credit: aut dicit hos apostatas angelos ad pristinam pietatem correcti aliqui voluntate conversi. Quid ergo operatur hac potestas in filiis diffidentia: nisi opera sua mala: & in primis maxime ipsam diffidentiam & insidelitatem qua sunt inimici fidei per quam scire eos posse mundari: posse sanari: posse perfectissime liberos quod eis vehementer invidet in aeternitate regenerare. Itaque aliquos eorum per quos amplius decipere affectat scire habere nonnulla velut opera bona in quibus laudantur: per quas gentes: precipue in gente Romana quae praeclare gloriosissimeque vixerunt. Sed quoniam sicut verissima scriptura dicit: Omne quod non est ex fide: peccatum est: Et sine fide impossibile est utique placere deo non hominibus: nihil sic agit hic princeps: quod ut non credatur in deum: nec ad mediatorem a quo solus tuorum opera eius: credendo veniatur. Sed ipse mediator intrat in domum fortis: id est in hoc saeculo mortalium sub potestate diaboli quantum ad ipsum pertinet constitutum. De ipso quippe scriptum est: quod potestatem habeat mortis. Intrat in domum fortis: id est in suo dominatu habentis genus humanum: & prius alligat eum id est eius coercet & cohibet potestatem potestatis suae fortioribus vinculis: & sic eripit vasa eius quaecumque praedestinavit eripere arbitrium eorum ab eius potestate liberans: ut illo non impediante credant in ipsum libera voluntate. Proinde hoc opus est gratiae non naturae. Opus est inquam gratiae quam nobis attulit secundus Adam: non naturae quam coram perdidit in semetipso primus Adam. Opus est gratiae tollentis peccatum & vivificantis mortuum peccatorem: non opus legis ostendentis peccatum nec a peccato vivificantis. Nam ille magnus gratiae predicator: Peccatum inquit non cognovi nisi per legem. Et si data esset iuxta legem quae posset vivificare: omnino ex lege esset iustitia. Opus est hoc gratiae: quam accipiamus doctrinae salutaris scripturarum sanctarum: & si fuerint inimici sunt amici: non opus est eisdem doctrinae: quam qui audiunt & legunt sine gratia dei peiores eius efficiuntur inimici. Non est igitur gratia dei in natura liberi arbitrii & in lege atque doctrina: sicut pelagiana per universitas desipit: sed ad singulos actus datur illius voluntate: de quo scriptum est: Animam voluntariam segregans deus haereditariis tuis: Quia & liberum arbitrium ad diligendum deum primum peccati granditate perdidimus: & lex dei atque doctrina quibus sancta & iusta & bona: tamen occidit si non vivificet spiritus per quem fit: non ut audiendo: sed ut obediendo: & per lectionem: sed ut dilectione teneatur. Quapropter ut in deum credamus: & pie vivamus: non volentibus neque curis: sed rebus: sed misericordis est dei: non quia velle non debemus & currere: sed quia ipse in nobis & velle operatur & currere. Unde & ipse dominus Iesus credentes a non credentibus: id est ab iere vasis vasa misericordiae difformis: Nemo inquit venit ad me nisi fuerit ei datum a patre meo. Et utique ut hoc diceret: in eius doctrina fuerant scandalizati discipuli eius: quod enim postea non sunt secuti. Non ergo gratia dicantur esse doctrinae: sed agnoscamus gratiam quae facit potestatem doctrinae: quod gratia si desit videmus etiam obesse doctrinam. Propterea deus ut omnia futura opera sua in praedestinatione perseveret: sic illa disposuit ut quosdam non credentes ad fidem suam orationes credentium per eis exaudiendo converterat: unde refutavit: & si ille est eis propitius corrigantur qui putant gratiam dei esse naturam liberi arbitrii cum qua nascimur: aut gratiam dei esse doctrinam quamvis utilem quae per linguas & literas praedicatur. Non enim hoc oramus per insidelibus ut fiat eorum doctrina: id est ut homines sint: aut ut doctrina eis praedicetur quam malo suo audiunt si non credit. Ex plerumque per eis oramus quod cum legat vel audiant nolunt credere: Sed oramus ut voluntas corrigatur: doctrinae consentiantur: natura sanetur iam vero ut perseverent in eo quod esse coeperunt: etiam per seipsum otant fideles: vtile est quippe omnibus vel pene omnibus propter humilitatem saluberrimam: ut quales futuri sint scire non possint. Ad hoc dicit. Qui videt stare videat ne cadat. Propter huius timoris utilitatem: ne regenerati & pie vivere incipientes: tamen securi alta sapientiam: quam non perseverantur perseverantis dei promissione vel provisione ac dispositione misericordis: quibus cadentibus territi cum timore & tremore gradiamur viam iustam: donec ex hac vita quae tentatio est super terram transeamus ad aliam: ubi iam non sit claudio comprimenda: nec contra eius suggestiones rationesque luctandum. Sed de hac re: id est cur quidam non permansuri in fide & sanctitate christiana: tamen accipiant ad tempus hanc gratiam: & dimittantur hic vivere donec cadant: cum possint rapi de hac vita ne malitia mutaret intellectum eorum. quod de sancto in matura aetate defuncto scriptum est in libro sapientiae.

Eph. 6.
Col. 3.Ro. 14.
Heb. 11.

Ro. 7.

Psal. 67.

Ioan. 6.

1. Cor. 10.

tia:querat quisq; vt potuerit:& si inuenit pter hanc quæ a me reddita est aliam probabilem rationem: recte fidei regula non recedens: teneat eam: & ego cum illo si me non lauerit: vetutam in quod peruenimus in eo ambulemus donec nobis deus reueler si quid aliter sapiamus: sicut apostolicis literis admonemur. Peruenimus asit in ea quæ ad fidem veram & catholicam pertinere firmissime scimus: in quibus ita nobis ambuladum est adiuuante illo atq; miserante cui dicimus: Deduc me dñe in via tua & ambulabo in veritate tuaz vt ab eis nullo modo deuiemus. Quoniam ergo proprio Christo christiani catholici sumus: scimus non dum natos nihil egisse in vita propria boni seu mali. Nā secundū merita prioris alicuius vitæ quam nullam ppriam singuli habere poterunt: in huius vitæ venire miseria: Sed tñ secundū Adam carnaliter natos contagium mortis antiquæ prima natiuitate cōtraherene liberari a supplicio mortis æternæ: qđ trahit ex vno in omnes transiens iusta damnatio: nisi per gratiā renascant in Christo: Scimus gratiam dei nec paruulis: nec maioribus scđm merita nostra dari. Scimus maioribus ad singulos actus dari. Scimus non omnibus hominibus dari: & qbus datur non solum scđm merita opum non dari: sed nec secundum merita voluntatis eorū quib; datur: qđ maxime apparet in paruulis. Scimus eis qbus datur misericordia dei gratuita dari. Scimus eis qbus non datur iusto iudicio dei non dari. Scimus q oīs astabimus ante tribunal Christi: vt ferat vnusq; scđm ea quæ per corpus gesserit: non scđm ea qđ si diutius viueret gesturus fuit: siue bonum siue malum. Scimus etiā paruulos scđm ea qđ per corpus gesserūt: recepturos vel bonum vel malum. Gesserunt aut non p seipsos: sed per eos qbus pro illis respondentibus: & renutiare diabolo dicunt & credere in deum: vnde & in numero fidelium computantur: pertinentes ad sententiā dñi dicentis: Qui crediderit & baptizatus fuerit saluus erit. Propter quod & illis qui hoc sacramentum non accipiunt: contingit qđ sequitur: Qui autem nō crediderit condemnabitur. Vnde & ipsi sicut dixisti in illa parua ætate moriuntur: vtiq; secū dum ea quæ per corpus gesserunt: id est tempore quo in corpore fuerunt: quando per corda & ora gestantium crediderunt vel nō crediderunt: quando baptizati vel nō baptizati sunt: quando carnem Christi manducauerunt vel non manducauerunt: quando & sanguinem biberūt vel non biberunt: secundum hæc ergo quæ per corpus gesserunt: non secundum ea quæ si diu hic viueret gesturi fuerant iudicantur. Scimus felices esse mortuos qui in domino mortuati sunt: nec ad eos pertinere: quicquid acturi fuerant si tempore diuturniore vixissent. Scim; eos qui corde proprio credunt in dominum: sua id facere voluntate ac libero arbitrio. Scimus pro eis qui nolunt credere: nos qui iam credimus recta fide agere cum deum oram; vt velint. Scimus pro eis qui ex illis crediderunt: tāq; de beneficiis recte atq; veraciter & debere nos deo agere gratias & solere. Recognoscis me vt puto in his quæ nos scire dixi: non omnia quæ ad fidem catholicam pertinent commemorare voluisses: sed ea tantum quæ ad istam quæ inter nos agitur de qđ gratia quaestione: vtrum præcedat hæc gratia an subsequatur hominis voluntatem: hoc est vt planius id eloquat: vtrum ideo nobis detur: quia volumus: an per ipsam deus etiam hoc efficiat vt velimus. Si ergo istas duodecim sententias quas nos dixi scire ad fidem rectam & catholicam pertinere: etiam tu frater nobiscum tenes: ago deo gratias: quas professio non veraciter agerem: nisi gratia dei fieret vt teneres. Quæ tibi tenenti nullum omnino remanet nobiscum de hac quaestione certamē. Vt enim eadem duodecim breui expositione percurrant: Quomodo voluntaris humanæ meritum sequitur gratia cum detur & paruulis: quid hoc nondum possunt velle seu nolle? Quomodo gratiam vel in maioribus dicuntur præcedere merita voluntatis: si gratia vt vera sit gratia non secundum merita nostra datur: quam sententiam catholicam Pelagius ipse sic timuit vt eos qui dicunt gratiam dei secundum merita nostra dari: sine dubitatione damnaret: ne a catholicis iudicibus damnaretur. Quomodo dicitur gratia dei in natura esse liberi arbitrii vel in lege atq; doctrinæ: cum & istam sententiam Pelagius ipse damnauerit: proculdubio confitēs gratiam dei ad singulos actus dari eis vtiq; qui iam libero arbitrio vtuntur? Quomodo dicitur omnes homines eam fuisse accepturos si non illi quibus non datur: eam sua voluntate respuerent: quoniam deus vult omnes homines saluos fieri: cum multis non detur paruulis: & sine illa pleriq; moriantur qui non habent contrariam voluntatem: & aliqui cupientibus festinantibusq; parentibus: ministris quoq; volentibus ac paratis: deo nosse non desit: cum repente anteq; detur expirat: p quo vt acciperet currebat? Vñ manifestū est eos qui huic resistunt tam perspicuè veritatis non intelligere: oīn qđ solutione sit dictum: qđ oēs hoies vult saluos fieri: cū tam multi salui non fiunt: nō qđ ipsi: sed qđ

Marci. 16.

1. Timothi. 2.

de⁹ nō vult: q̄ sine vlla caligine manifestat i puulis: Sed sicut illd qđ dictū est: Oēs in Christo viuificabuntur: cū tā multi aeterna morte puniant: ideo dictū est: quia oēs q̄ conu⁹ vitā aeternam percipiunt non percipiunt nisi in Christo. Ita quod dictum est: omnes hoīes vult deus saluos fieri: cū tam multos nolit saluos fieri: ideo dictum est: quia omnes q̄ fiunt: nisi in ipso volē te nō fiunt: & si quo alio modo illa verba apostolica intelligi possunt: vt tamen huic apertissimae veritati in qua videmus tam multos volētibus hoīb⁹: sed deo nolente saluos non fieri: contra
A ria esse non possint. Quomodo vt detur gratia diuina: voluntas meretur humana: si eis quib⁹ datur gratuita misericordia: datur vt vera sit gratia! Quomodo in hac re merita pensantur voluntatis humanae? Quandoquidem illis quibus gratia ista non datur: nullo plerūq̄ merita: nulla voluntate distantib⁹: sed misericordia cum eis quibus datur habentib⁹ causam: iusto tamen iudicio dei non datur: Non enim est iniquitas apud deum: vt intelligat quibus datur q̄ gratis eis detur: quando iuste vtq̄ non daretur: qm̄ similē habentibus causam iuste non datur. Quomō nō gratiē dē & nō solū credendi voluntas ab initio: verū etiam p̄seruandi vsq̄ in finem: cum ipse vitæ huius non in hoīs: sed in dei sit potestate: & possit vtq̄ deus etiā hoc beneficium nō p̄seruaturū cōferre: vt rapiat ex corpore ne malitia mutet intellectum illius! Non enī recipiet homo seu bonum seu malum: nisi scdm̄ ea quæ per corpus gessit: nō scdm̄ ea quæ si diutius viueret gesturus fuit. Quomodo dicitur propterea quibusdā non dari: quibusdā morituris paruulis de gratia dari: quia eorum futuras prouidet voluntates quas haberi euri essent si viuerent: cum scdm̄ ea quæ per corpus gessit: non scdm̄ ea quæ gesturus esset si diuti⁹ fuisset in corpore: vnusquisq̄ recipiat siue bonum siue malum: sicut apostolus diffinit! Quomodo secundum voluntates suas futuras homines iudicantur quas habicuri fuisse dicunt si diutius teneretur in carne: cum dicat scriptura: Felices mortui q̄ in dño moriunt⁹: quorum sine dubio certa & securā felicitas nō est si & ea quæ non egerunt: sed acturi fuerant si esset eis hęc vitā plixior iudicabit deus: nullūq̄ accipit beneficium q̄ rapit ne malitia mutet intellectū eius: quia & pro ipsa malitia qui forsitan imminenti subtractus est poenās luit: nec gaudendū est de his quos in fide recta & vitā bona nouimus esse defunctos: ne scdm̄ aliqua scelera iudicentur quæ fuerant si viuerent fortasse facturū: nec dolendi vel detestandi sunt hi qui vitam istam infidelitate ac perditis moribus finierunt: quia forte si viuerent: acturi fuerant poenitentiam p̄p̄q̄ victuri: & secundum ista sunt iudicandū: totūq̄ ille de mortalitate liber gloriosissimū Cypriani reprobandus & abiciendus est: in quo tota eius intentio est: vt sciamus bonis suis delictibus gratulandum esse morientibus: quando huius vitæ temptationib⁹ auferuntur: deinceps in beatissima securitate mansurū! Sed quoniam hoc falsum non est: & sine dubitatione: felices sunt mortui q̄ in dño moriuntur: iudicandus est & execrandus error qui putatur q̄ hoīes secū dū suas futuras / quæ morientium non sunt futuræ / iudicandi sunt voluntates. Quō dicunt ne gare liberū voluntatis arbitrium: qui consentiunt oēm hoīem quisq̄ suo corde credit in deū: nō nisi sua liberta credere voluntate: cū potius illi oppugnent dei gratiam qua vere ad bona eligēda & agēda sit liberum? Quō dicif q̄ p̄ legē dei atq̄ doctrinā scripturarū fiat: qđ eadē scriptura dixit: Præparatur voluntas a dño: ac non potius per occultam inspirationē ḡratē dei: qm̄ quidē pro eis qui eidem doctrinæ contradicentes nolunt ei credere: ipsum deum fide recta rogamus vt velint! Quomodo deus expectat voluntates hominum: vt præueniant eis qbus det gratiam: cū ḡras ei nō īmerito agam⁹ de his qbus nō ei credētib⁹ / vt ei⁹ doctrinā voluntate im pia persequētib⁹ / misericordiā progauit: eosq̄ ad seipm̄ oīpotētissima facilitate cōuertit: ac volentes ex nolētib⁹ fecit: vt qđ ei inde gratias agimus: si hoc ipse nō fecit: vt qđ tanto magis eum magnificamus: quanto nolēbant credere: quos credidisse gaudemus: si gratia diuina voluntas in mediis non mutatur humana! Apostolus Paulus: Eram inquit ignotus facie ecclesiis iudæis q̄ sunt in Christo: tantum a se audiebant q̄ qui aliqñ nos p̄sequēbas nūc euangelizat fidem quā aliqñ vastabat: & in me magnificabant deū. Vt qđ magnificabant deū si nō deus ad seipm̄ cor illius viri suæ ḡratē bonitate cōuertērat: quādo (vt ipse cōfite⁹) misericordiā cōfite⁹ cur⁹? & vt fidelis eēt ea fide quā aliqñ vastabat: ipse etiā verbū qđ posuit quē nisi deū hoc tārtū magnū bonū fecisse declarat! Quid est ei: In me magnificabāt deū: nisi i deū magnificū p̄dicabāt: Si magnū illd factū de Pauli cōuersione ipse nō fecerat: & quo pacto ipse fecerat si volētem
B credere ex nolēte ipse nō fecerat! Nēpe manifestū ē ex illis duodeci sententiis q̄s p̄tinet ad catholicam fidē negare non siceris: nō solū omnibus: verū etiam singulis id cōfici vt cōfiteamur gratia dei præueniri hominum voluntates: & per hāc eis potius præparari q̄ propter eorum meritū dari. Aut si aliqd eorū duodecim esse verum negas: quorum propterea commendam etiam

1. Cor. 15.

Apo. 14.

Gal. 4.

numerus: vt facilius memoriae mandentur distinctiusq; teneantur: non te pigeat rescribere vt sciam & ea quam mihi dominus dederit facultate respondeam. Ego enim hereticum quidem Pelagium te esse non credidit: ita te esse volo vt nihil illi ad te trāferre vel in te relinquas erroris. Sed inter hæc duodecim reperies forte aliquid quod negandum vel dubitandum putes: & vnde nos operiosi disputare cōpellas. Nunquid & orare phibeas ecclesiam p infidelib; vt sint fideles: pro his q; nolunt credere vt velint credere: p his q; ab eius lege doctrināq; dissentiant: vt legi eius doctrināq; consentiant: vt det illis deus qd per pphetam pmisit: cor cognoscendi eum & aures audientes: quas vtriq; acceperant: de qbus saluator ipse dicebat: Qui habet aures audiendi audiat! Nunquid vbi audieris sacerdotem dei ab eius altari populum hortari ad deū orādū: vel ipsum clara voce orantem: vt incredulas gentes ad fidē suā venire cōpellat: nō respondebis: Amen! Aut etiam huius fidei sanitati cōtraria disputabis! Nunquid beatissimi Cypriani in hoc errasse clamabis vel susurrabis: vbi p inimicis fidei christiane: vt etiam ipi ad eā cōuertant: orare nos docet! Nunquid postremo apostolū Paulū p iudeis fidelibus habentem talia vota culpabis: de qbus ait: Bona voluntas qdem cordis mei: & deprecatio ad deū pro illis in salutē! Qui etiam Thessalonicensibus dicit: De cætero fratres orare p nobis: vt verbū dñi curat & glorificet sicut etiam apud vos: vt eruamur ab iniquis & malis hoib;: Non enī oīm est fides. Quomōdū curreret & glorificaret verbū dei nisi ad fidem cōuersis eis qbus prædicaret: qñ quidem iā credentibus dicit: quēadmodū & apud vos! Scit certe hoc ab illo fieri quē vult rogari vt hoc faciat: vt etiam eruat ab iniquis & malis hominib;: q profecto & illis orātib; non erant credituri. Propter qd addidit: Non enī est oīm si destanq; diceret: Non enī apud omnes etiam nobis orantib; glorificabit verbum dei: qñ ipsi vtriq; fuerant credituri: q ordinati erant in vitam aeternā: pdestinati in adoptionem filiorū p lesū Christū in ipsum: & electi in ipso ante mundi cōstitutionē. Sed ideo deus per orationes credentium nōdū credentes credere facit. Nemo est enī tam imperitus: tam carnalistas tardus ingenio: q non videat deū facere qd rogari se præcepit vt faciat. Hæc & alia testimonia diuina q cōmemorare longū est: ostēdūt deū gratia sua auferre infidelib; cor lapideū & præuenire in hoib; bonarū merita voluntarū: vt voluntas per antecedentem gratiam præpareretur: non vt gratia merito voluntatis antecedere donec: hoc est gratiarū actio indicat qd oratio: oratio pro infidelib;: gratiarū actio pro fidelib;. Qui enī est orandus vt faciat: illi est actio gratiarum reddēda cum fecerit. Vnde idem dicit apostolus ad Ephesios: Propter hoc & ego audita fide vestra in domino lesu & i omnes sanctos: non cessō gratias agere pro vobis. Loquimur autem nunc de ipsis: in initium homines qui erant auerti & aduersi conuertuntur ad deum: & velle incipiunt quod volebāt: & habere fidem quam non habebant: quod vt fiat in eis: oratur pro eis: qñ non oratur ab eis. Ipse enī quomodo inuocabunt in quem non crediderunt! Cum vero factum fuerit quod oratur: ei qui fecit aguntur gratiæ & pro eis & ab eis. De orationibus autem iam si delium quas & pro se & pro aliis fidelibus faciunt vt proficiant in eo quod esse coeperunt: & de gratiarum actionibus quia proficiunt: cōsistendum esse tecum non puto. Contra Pelagianos est iste cōsiliū tibi nobisq; communis. Illi quippe omnia ad fidelem piāq; vitam hominum pertinentia ita tribuunt libero voluntatis arbitrio vt habenda ex nobis non a domino putent esse poscenda. Tu autem si ea quæ de te audio vera sunt: initium fidei vbi est etiam initium bonæ: hoc est piæ voluntatis: non vis donum esse deus ex nobis nos habere contendis vt credere incipis: amissa cætera autem religiose vitæ bona deum per gratiam suam iam ex fide petentibus: qñ tibus: pulsantibus donare consentis. Nec attendis ideo pro infidelib; deū rogari vt credant: quoniam deus donat & fidem: ideo pro eis & qui crediderint deo gratias agi: quoniam donat fidem. Quamobrem vt hunc ad te sermonem aliquādo concludam: si negas orandum esse: vt qui noluerūt credere: velint credere: Si negas agēdas esse deo gratias quoniam credere voluerunt qui nolēbant credere: aliter tecum agendum est vt non sic erras: ut si errare peris: ne mittas alios in errorem. Si autem (qd de te magis credo) sentis atq; consentis orare nos deū debere ac solere p nolentibus credere vt velint credere: & pro eis q aduersantur & contradicunt legi eius atq; doctrinæ: vt ei credant eamq; sectentur: Si sentis atq; consentis debere nos etiam deo agere gratias ac solere pro talibusq; ad fidem eius doctrināq; conuersi volentes ex nolentibus fiunt: oportet sine dubitatione fateari voluntates hominum dei gratia præueniri: vt bonum velint hoies qd nolēbant deum facere qui rogatur vt faciat: & cui nos nouimus agere gratias dignum & iustum esse cum fecerit. Dominus tibi det intellectū in omnibus dñe frater.

Marth. 8.

Ro. 10.

2. Thessal. 3.

Eph. 1.

Ro. 10.

y

Beati Augustini ad Seleucianam: de baptismo & poenitentia beati Petri: pertractantis.

Epistola.CVIII.

D Eligiosissima & in Christi dilectione honorandę famule dei: Augustin⁹ epus in dño salute. Lectis literis tuis de salute vestra letatus: ad ea q̄ scriptisti respondere non distuli. Et primū miratus quomō dicat Nouatianus iste Petrus baptizatum nō fuisse: cū paulo supius scripseris eū dixisse q̄ apostoli fuerūt baptizati. Vnde aut illi videat q̄ inter apostolos baptizatus Petrus non fuerit: ignoro. Et ideo exemplū epistolę tuę ne forsitan non habes: misi tibi: in quo diligenti⁹ cōsiderares ad ea me respondere q̄ inueni in literis tuis. Si ei

notarius non mendose excepit: aut scripsit: nescio quale cor habeat: qui cū apostolos baptizatos dicat: Petrum baptizatum negat. Quid aut dicit Petrum egisse poenitentiam: cauēdū est: ne ita putet egisse quomō agūt in ecclesia q̄ proprie poenitentes vocantur. Et quis hoc ferat: vt primū apostolorū inter tales poenitentes numerandū putem⁹? Poenituit enī cū negasse Christum: qd̄ eius indicant lachrymę. Sic enim scriptum est: Quia fleuit amare. Nondum enī fuerant resurrectione domini cōfirmati: & illo aduentu spiritus sancti quā apparuit die pentecostes: vel illa inspiratione quam demonstrauit dñs postea q̄ resurrexit a mortuis: cū infusauit in eorum faciem dicens: Accipite spiritum sanctum. Vnde recte dici potest: quia cū Petrus negauit dñm: nondum fuerant apostoli baptizati. Nō tamen aqua: sed spiritus sancto. Hoc enī eis dixit post q̄ resurrexit: & cōuersus⁹ est cū eis: Ioannes qdem baptizauit aqua: vos aut spiritus sancto baptizabimini: quē & accepturi estis non post multos hos dies. Aliqui aut codices habēt: Vos aut spiritus sancto incipietis baptizari. Sed siue dicat baptizabimini: siue incipietis baptizari: ad rem nihil interest. Nam in quibusdā codicib⁹ inueni⁹ baptizabitis: aut incipietis baptizare: men-

E dosi sunt: q̄ ex grecis facillime cōtincunt. Si aut dicimus aqua nō fuisse baptizatos: metuendū est ne grauius in eis erremus: ne demus hominibus auctoritatē cōtemnendi baptismū: quem vsq̄ adeo non cōtemnendum ipsa apostolica disciplina cōmendat: vt Cornelius cetero: & hi q̄ cū illo erant: etiā is acceperit spiritus sancto fuerint baptizati. Sicut anq̄ iusti si nō circūciderent: nō erat eis peccatum: postea vero q̄ iussit deus vt circūcideret Abrahę: eiusq̄ posteritas: iam si non fieret: graue peccātū fuit. Sic etiam post q̄ dñs Christus in ecclesia sua sacramentum noui testamenti pro circūcisione carnis sanctum baptismū: & apertissime dixit: Si quis non te statim fuerit ex aqua & spiritu sancto: non intrabit in regnū celorum: aut non debemus quare re: quando quisq̄ fuerit baptizatus: sed quocūq̄ legimus in corpore Christi qd̄ est ecclesia: pertinere ad regnū celorum: non nisi baptizatos intelligere debemus: nisi forte quos angustia passionis inuenit: & nolentes negare Christū: ante q̄ baptizarentur occisi sunt: quibus ipsa passio p baptismō deputata est. Sed nunquid hoc possumus de apostolis dicere: qui vsq̄ adeo longum tempus habuerūt quo baptizarentur: vt alios etiam baptizarent? Sed nō oīa q̄ facta sunt: etiā scripta inueniunt: verūtm̄ facta esse ex ceteris documētis p̄bans. Scriptum est: qñ baptizatus sit ap̄lus Paulus: & scriptū nō est: qñ baptizati sunt alii ap̄li: verūtm̄ etiam ip̄os baptizatos intelligere debemus: quēadmodū scriptū est: qñ baptizatae sint plebes ecclesiarū in Hierusalē & Samaria: qñ aut baptizatae sint alie plebes gentiū quibus ap̄li epl̄as miserunt: non est vtiq̄ scriptū: & tñ etiā ipsas baptizatas vtiq̄ minime dubitamus: ppter illā dñi sententiā: Nisi q̄s renat⁹ fuerit ex aqua & spiritu sancto: nō intrabit in regnū celorū. Verūq̄ aut de dño scriptū est:

F & q̄a baptizabat plus q̄ Ioannes: & quia ipse non baptizabat sed discipuli ei⁹: vt intelligerem⁹ & ipsum quidē baptizasse p̄sentia maiestatis: non tamen ipsum baptizasse manibus suis. Ip̄⁹ enim erat baptismi sacramentum: ad discipulos aut baptizandi ministeriū p̄inebat. Tunc ergo quando dicit Ioannes euangelista in euangelio suo: Post hac exiit Iesus & discipuli eius in iudęā terram: & illic morab⁹ cū eis: & baptizabat: Tūc paulo post de illo loquēs ait: Vt ergo cognouit Iesus q̄a audierunt Pharisei q̄ Iesus plures discipulos faceret: & baptizaret plures q̄ Ioannes: q̄q̄ Iesus non baptizaret: sed discipuli eius: relige iudęam & abiit iterum i Galileā. Tūc ergo quando ab Hierosolymis exiit cū discipulis suis in iudęā terrā: & illic morab⁹ cū eis: baptizabat nō per seipsum: sed per discipulos suos: quos intelligimus iā fuisse baptizatos: siue baptismō Ioannis sicut nōnulli arbitrantur: siue qd̄ magis credibile ē baptismō Christi. Ne q̄ enim ministerio baptizandi desuisset: vt haberet baptizatos seruos: per quos ceteros baptizaret: qui non desuit memorabilis illius humilitatis ministerio: quādo eis lauit pedes: & petenti Petro: vt non tantum pedes: verum etiam manus & caput ei lauaret. Respondit: Qui lot⁹ ē

Exco

Math. 26.

Ioan. 20.

Actu. 1.

Actu. 10.

Gen. 17.

Ioan. 3.

Ioan. 3.

Ioan. 4.

Ioan. 13.

Iulii.

non indiget nisi vt pedes lauet: sed est mundus totus: vbi intelligitur qd iam Petrus baptizat⁹ fuerat. Quomodo autē iste dicat: qd in epistola tua posuisti: qd apostoli dederint poenitentia⁹ pro baptismo: non euidenter expressum est. Si enim pro baptismo ideo dicit: quoniam per poenitentiam remittuntur peccata: habet aliquid rationis qd dicit. Sed talis poenitentia post baptismum potest vtilis esse si quis peccauerit. Iste autē quoniam negat post baptismum dari poenitentia⁹ locum: cum dicit (sicut scripsisti) poenitentiam solam ante baptismum esse: datur intelligi sic tū dixisti: qd apostoli dederint poenitentiam pro baptismo: vt ante baptismum eam dederint: atq; hi qbus data sit postea non fuerint baptizati: qd eis illa p baptismum fuit. qd Nouatianus dicere nunq; auidui. Vnde quare diligenter me forte alicuius alterius erroris sit: & Nouatianum sic esse confingat vel putet. Aut si & hoc nouatiani dicunt: nescio: illud tñ scio quoniam quisq; hoc dicit: regula fidei catholica: & a doctrina Christi & apostolorū prorsus alienus est. Agūt em̄ homines ante baptismum poenitentiam de suis prioribus peccatis: ita tamen vt etiam baptizentur: sicut scriptum est in actibus apostolorum: loquente Petro ad iudeos & dicente: Agite poenitentiam & baptizetur vnusquisq; vestrū in noīe domini Iesu Christi: & dimittent⁹ vobis peccata vestra. Agunt etiam homines poenitentiam: si post baptismū ita peccauerint vt exōs munitari & postea reconciliari mereantur: Sicut agunt in oīibus ecclesiis illi q p prie poenitentes appellantur. De tali enim poenitentia locutus est apostolus Paulus: vbi ait: Ne iterum cū venero humiliet me deus apud vos: & lugeam multos ex his qui ante peccauerunt: & non egerūt poenitentiam super immunditia & luxuria & fornicatione quam egerūt. Neq; em̄ scri bebar ista: nisi eis q iam baptizati fuerant. Habemus etiam in actibus apostolorū: Simonē iam baptizatum: cum pecunia vellet emere: vt ei per impositionem manus ei⁹ daretur spiritus sanctus: admonitum a Petro vt de hoc grauī peccato ageret poenitentiam. Est em̄ poenitentia bo norum & humilium fidelium poena quotidiana: in qua peccata tundimus dicentes: Dimitte nobis debita dostra: sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Neq; em̄ ea nobis dimitti vo lumus: q dimissa non dubitā⁹ in baptismos: sed illa vtiq; q humane fragilitati qvis parua tñ crebra subrepunt. Quē si collecta cōtra nos fuerint: ita nos grauabūt & opprimēt: sicut vnum aliqd grande peccatum. Quid enim interest ad naufragiū vtrū vno grandi fluctu nauis operi tur & obruatur: an paulatim subrepens aqua in sentinā & p negligentiam derelicta atq; con tēpta impleat nauem atq; submergat: Propter hæc ieiunia & elemosynæ & orationes inuigl ant: in qbus cum dicimus: Dimitte nobis sicut & nos dimittim⁹: manifestam⁹ habere nos qd nobis dimittatur atq; in his verbis humiliantes aīa s nsa: quocidiana quodāmodo agere poe nitentiā nō cessam⁹. Ad ea q scripsisti: puto me breuiter sed sufficienter respōdisse. Superest vt ille non sit cōtentiosus propter quē lucrandum ad me tales literas dandas putasti.

Beati augustini ad sanctimoniales: illas p altera iter se discordia & cōtēione scēptis: & ad fraternā cōcordiā cū p̄finitione regulę & modi in monasterio viuēdi exhortāsis. Ep̄la. C.IX.

Sicut parata est seueritas pctā q inuenerit vindicare: ita nō vult charitas qd vidicet iuenire. Hęc causa fecit vt ad vos nō venirecti meā p̄sentia q̄reretis nō ad pacis vestre gaudium: sed ad dissensionis vestre augmētum. Quomo do enim contemnerem & impunitum relinquerem: si & me p̄sente tan tus vester tumultus existeret: quantus me absente. Et si oculos meos lar uir: tamen aures meas vestris vocibus verberauit. Nam fortassis etiam ma ior esset vestra seditio in p̄sencia mea: quam necesse esset vobis non con cedi: quæ in perniciōsissimum exemplum contra sanam disciplinam: quod vobis non expedit petebatis: ac sic quales non volo inuenirem vos: & ipse inueniret a vobis qualem nō volebatis. Cum ergo scribebat apostolus ad Corinthios dicens: Testem deum facio super animam meā: quia parcens vobis nondum veni Corinthum: non quia dominamur fidei vestre: sed co operators sumus gaudii vestri. Hoc ego etiam dico vobis: quia parcens vobis non ad vos ve ni. Peperi etiam mihi: me tristitiam super tristitiam haberem: & elegi non vt exhiberem faci em meam vobis: sed effunderem cor meum deo pro vobis: & causam magni periculi vestri: nō apud vos verbi: sed apud deum lachrymis agerem: me cōuertat in luctum gaudium meum: quo soleo gaudere de vobis: & inter tanta scandala: quibus vtiq; abundat hic mundus: aliqua do consolari cogitans copiosam congregationem: & castam dilectionem: & sanctam conuersa tionem vestram: & largiorem gratiam dei: quæ data est vobis: vt non solum carnales nuptias contemneretis: verum etiam eligeretis in domo societatem vnanimes habitandi: vt sit

De cōse,
dis. 4. agūt
homines,
Actu. 2.

2. Cor. 12.

Actu. 8.

Matth. 6.

Vbi supra.

2. Cor. 12.

vobis anima vna & cor vnu in deum. Hęc in vobis bona: hæc dei dona confyderas: inter mul-
 tas tēpēstates: quib⁹ ex aliis malis quatitur cor meū: solent vtrūq; requiescere. Curtebas be-
 nequis vos falcinatus: Suspirio illa non est ex deo qui vocauit vos. Modicū fermēri: nolo dicere
 qd sequitur. Hoc em̄ magis cupio & oro & hortor: vt ipsum fermērum cōuertatur in melius
 ne tota massa sicut pene iam fecerat cōuertatur in peius. Si ergo repullulastis sinū facere: ora-
 te ne intreris in tērationē: ne iterū in cōtentiones: emulationes: animofitates: diffensiones: de-
 tractiones: seditiones: susurationes. Nō em̄ sic plātauius & rigauimus hortū dominici in
 vobis: vt spūas metam⁹ istas ex vobis. Si autem adhuc vestra tumultuā infirmitas: orate vt
 eruamini de tentatione. Quę autē cōturbāt vos: si adhuc cōturbāt vos: nisi correxerint: por-
 tabunt iudiciū quēcūq; illę fuerint. Cogitate qd mali sit: vt cū deo natis in vnitāte gaudeam⁹:
 interna schismata i monasterio luceam⁹. Perseuerate in bono pposito: & nō defyderabitis mu-
 tare ppositū: quā in monasterio illo p tā multos annos perseuerāte & numero & atate creui-
 stis: quę vos mater nō vtero: sed animo suscepit. Oēs em̄ quę illuc venistis: ibi eā autē sanctę p-
 positę: forori meę seruientē: placēre: aut etiā ipsām ppositā: quę vos suscepit inuenistis. Sub
 ipsa estis eruditæ: sub illa velata: sub illa multiplicata: & sic tumultuamini vt eā vobis mute-
 tis: cū lugere deberetis si eā vobis mutare vellem⁹. Ipsa est quā nostis: ipsa est ad quā venistis:
 ipsa est quā per tot annos habendo creuistis. Noui nō accepistis nisi ppositū: aut si ppter il-
 lum queritis nouitate: & in eius inuidia cōtra matrē vestrā sic rebellastis: cur nō potius id po-
 uistis vt ipse vobis mutes? Si autē hoc ex hoc retis: quia noui quomodo est in Christo venerabi-
 liter diligatis: cur nō potius illā? In vobis nāq; regēdis sic ppositi rudimēta turbant: vt ma-
 gis velis vos ipse deserere q̄ istā ex vobis famā & inuidiā sustinere: vt dicat nō vos aliā quā si-
 curas fuisse ppositā nisi ipsum coepissetis habere ppositū. Tranquillet ergo de⁹ & cōponat
 animos vestros: nō in vobis pqualeat opus diaboli: sed pax Christi vincat in cordibus vestris:
 nec dolore animi quā nō sit qd vultis: vel quia pudet voluisse qd velle nō debuistis: erubescē
 do curratis in mortē: sed potius poenitēdo resumat⁹: nec habeatis poenitentiā Iudæ tradito-
 ris: sed potius lachrymas Petri pastoris. Hęc sunt quę vt obseruetis pcepim⁹ in monasterio
 cōstitutæ: Primū propter qd estis in vnu cōgregatę: vbi vnanimis habitetis in domo: & sit vo-
 bis cor vnu & aīa vna in deū: Et nō dicatis aliqd propriū: sed sine vobis oīa cōmunia: & distri-
 buatue vnicuiq; vestrū a pposita vestra victus & regumentū: nō aequaliter oībus: quia non
 aequaliter valetis oēs: sed vnicuiq; sicut opus fuerit. Sic em̄ legitis in actib⁹ apostolorū: Quia
 erat eis oīa cōmunia: & distribuebat singulis prout cuiq; opus erat. Quę aliquid habebāt in
 seculo: quādo ingressæ sunt monasteriū: libenter velint illud esse cōmune. Quę autē nō habe-
 bāt: nō ea querāt in monasterio: quę nec foris habere potuerūt: sed tamen earū infirmitatē qd
 opus est tribuas: et si pauperes earū quādo foris erant: nec ipsa necessaria poterāt inuenire: ac
 nūc nō ideo putent se esse felices: quia inuenerūt victū & regumentū: quale foris inuenire nō
 potuerūt. Nec erigāt ceruicē quia sociant⁹ eis ad quas foris accedere non audebāt: sed sursum
 cor habeat: & tertrena bona non querāt: ne incipiāt monasteria esse diuitibus vilia nō paupe-
 ribus: si diuites illic humiliant⁹: & pauperes illic inflātur. Sed rursus etiam illę q̄ aliquid esse vide-
 bātur in seculo: nō habeat fastidio sorores suas: quę ad illā sanctam societātē ex paupertate ve-
 nerūt. Magis autē studeāt nō de parentū diuitū dignitate: sed de pauperū fororum societate
 gloriari. Nec extollātur si cōmuni vitæ de suis facultatib⁹ aliquid contulerūt: nec de suis di-
 uitiis magis superbiunt: quia eas monasterio partiunt⁹: q̄ si eis in seculo fruerētur. Alia quippe
 quęcūq; iniquitas in malis operibus exerceat vt fiant: superbia vero bonis operibus infidiat vt
 pereant. Et quid prodest dispergere dando pauperib⁹ & pauperem fieri: si anima misera sup-
 bior efficiatur contēdō: q̄ fuerat possidēdo? Omnes ergo vnamini: & cōcorditer viuite:
 & honorate in vobis inuicem deū: cuius tēpla factę estis. Orationib⁹ instate horis & tēponib⁹
 constitutis. In oratorio nemo aliquid agar nisi ad qd est factū: vnde & nomen accepit: Vt si ali-
 quę etiam præter constitutas si eas vacat orare voluerint: nō eis sine impedimēto quę ibi ali-
 quid agere voluerint. Psalmis & hymnis cum oratis deū: hoc versetur in corde qd profertur
 in voce: & nolite cantare nisi qd legitis esse cantādum: qd autē non ita scriptū est vt canteretur:
 nō canteretur. Carnē vestrā domate ieiuniis & abstinētia eloq; & potus: quātum vultudo per-
 mittit. Quādo a utem aliqua non potest ieiunare: non tamen extra horam prandii aliquid ali-
 mentorū sumat nisi cū agrotat. Cum acceditis ad mēsam: donec inde surgatis: quod vobis es-
 cundum consuetudinē legitur sine tumultu & contentionibus audite. Nec solę vobis fauces

Regula bea-
 ti Augusti-
 ni quā de-
 dir sancti
 monialib⁹,
 12. q. 1. nō di-
 caris.

Actuū. 4.

Dist. 4. 1. in
 oratorio.

sumant cibū: sed & aures percipiant dei verbū. Quæ infirmæ sunt ex pristina consuetudine: si aliter tractantur in victu: non debet aliis molestū esse nec iniustū videri: quas fecit alia cōsuetudo fortiores. Nec illas feliciores putent: quia sumit quod nō sumit ipse: sed sibi potius gratu lentur: quia valent qd nō valent illæ. Et si eis quæ venerūt ex moribus delicatiorib⁹ ad monasterium: aliquid alimentorū: vestimentorū: stramētorū: operimentorū datur: qd aliis fortioribus & ideo felicioribus nō datur: cogitare debent quibus nō datur: quantū de sua seculari vita illæ ad istam descenderint: quibus vis⁹ ad aliam quæ sunt corpore fortiores fragilitatē peruenire nequerint. Nec illæ debent cōturbari q̄ eas vident amplius: nō quia honoratū: sed quia toleratū: accipere ne cōtingat detestāda peruersitas: vt in monasteriorū: quā rū possunt siatē diuites laboriosæ: fiant pauperes delicatæ. Sane quædammodum egrotātes necesse habet minus accipere ne grauētur: ita post agritudinē sic tractadē sunt vt citius recreent: etiā si de humilissima sæculi paupertate venerūt: tanq̄ hoc illis cōtulerit recentior agritudo: qd diuini bus anterior cōsuetudo. Sed cum vires pristinas recuperauerint: redeat ad feliciorē consuetudinem suam: quæ famulas dei tanto amplius deest quā tōminus indigent: nec ibi eas teneat voluntas iam vegetas quo necessitas leuat infirmas. Illæ se extiment diuiores quæ fuerint in sustinenda paritate fortiores. Melius est enim minus agere q̄ plus habere. Non sit notabilis habitus vestis: nec affectus vestibus placere dei moribus. Nec sint vobis tam tenera capitum tegmina: ne retiola subter appareat. Capillos ex nulla parte nudos habeatis: nec foris vel spargat negligentia vel componat industria. Quādo proceditis simul ambulare: cum veneritis quo itis simul stare. In incessu in statu: in habitu in omnibus motibus vestris nihil fiat qd illiciti cuiuslibet libidinem: sed qd vestram deceat sanctitatē. Oculi vestri etsi iaciuntur in aliquē figuratū in neminē. Neq̄ enim quādo pceditis viros videre prohibemini: sed appetere aut ab ipsis appeti velle criminofum est. Nec solo tactu: sed affectu quoq̄ & aspectu appetit & appetit scēmīna. Nec dicatis vos habere animos pudicos: si habeatis oculos impudicos: quia i pudicus oculus impudici cordis est nuntius. Et cū seinuicem sibi etiā tacetē lingua conspectu mutuo corda nuntiant impudica: & secundum concupiscentiā carnis alterutro delectātur ardore: etiam intactis ab immunda violatione corporib⁹: fugit castitas ipsa de morib⁹. Nec putare debet quæ in masculo figit oculū: & illius in seipsam diligit fixum: nō ab aliis videri cū hoc facit: videtur omnino & a quibus videri nō arbitrat. Sed ecce lateat & a nemine hominū videatur: qd faciet de illo superio inspectore quem latere nihil potest. An ideo putandus est non videre: quia tanto videt patientius quāto sapientius. Illi ergo timeat sancta femina displicere ne velit viro male placere. Illum cogitet omnia videre: ne velit viro male videre. Illius nāq̄ & in hac causa cōmendatus est timor: vbi scriptum est: Abominatio est domino desigens oculum. Quādo ergo simul estis in ecclesia: & vbiq̄ vbi & viri sunt: inuicem vestram pudicitiam custodite. Deus enim qui habitat in vobis etiā isto modo vos custodit ex vobis. Et si hanc de qua loquor oculi petulantiā in aliqua vestrum aduerteritis: statim admonete ne cœpta progrediantur: sed ex proximo corrigātur. Si autē & post admonitiōnē iterum vel alio quocūq̄ die idipsum eam facere videritis: velut vulneratā sanādam prodat quæcūq̄ inuenire potuit: hoc pri⁹ tamen & alteri vel tertiā demonstrat: vt diuini vel trium possit ore cōuinci: & cōpetenti seruitute coerceri. Nec vos iudicetis esse maliuolas: quando hoc indicatis. Magis quippe innocentes nō estis si sorores vestras quas indicando corrigere potestis: tacēdo perire permittitis. Si enim soror tua vulnus haberet in corpore qd vellet occultari dū timeret fecari: nomen crudeliter abs te fileretur & misericorditer indicaretur! Quāto ergo potius est debes manifestare: perniciosius putrefcat in corde. Sed anteq̄ aliis demonstretur: per quas cōuincēda est si negauerit: prius præpositē debet ostendi: si admonita neglexerit corrigere forte possit secretius correpta iunotescere cœteris. Si autem negauerit: tunc neganti adhibere sunt alia: vt iā coram omnibus possit: non ab vna teste argui: sed a duabus tribusq̄ conuinci. Conuicta vero secundum præpositā vel presbyteri arbitrium debet emendatoriam sustinere vindictam: quā si ferre recusauerit: si ipsa non abscesserit de vestra societate proiciatur. Non enim & hoc fit crudeliter: sed misericorditer: ne contagione pestifera plurimas perdat. Et hoc qd dixi de oculo non figendū est in ceteris inueniendis: prohibendis: iudicandis: conuincendis: vindicandisq̄: peccatis diligenter obseruetur: cum dilectione hominū: & odio vitiorum. Quæcūq̄ autem in tantum progressa fuerit malum: vt occulte ab aliquo literas vel quælibet munuscula accipiat: si hoc vltro confitetur: parcatur illi: & oretur pro ea. Si autē deprehenditur atq̄ con-

32. q. 5. nec
sola.

5. q. 5. nō iū
dicatis.

12. q. 1. non
dicatis.

uincitur secundum arbitrium prepositæ vel presbyteris: vel etiam episcopi: gratius emendetur. Vestes vestras in vno loco habere sub vna custode: vel duabus: vel quot sufficere poterint ad eas excutendas: ne a tineâ ledantur. Et sicut pascimini ex vno cellario: sic induimini ex vno vestiario. Et si fieri potest: non ad vos pertineat quid vobis induendum pro temporis congruentia proferatur: verum hoc recipiat vnaqueque vestrum: quod deposuerat: an aliud quod altera habuerat: dum tamen vniciusque quod opus est non negetur. Si autem hinc inter vos contentiones & murmura oriuntur: & conqueritur aliqua deterius aliquid se accepisse quam prius habuerat: & indignam se quæ non ita vestiatur sicut alia soror eius vestiebatur: hinc vos probate quatum vobis desit in illo interiore sancto habitu cordis: quæ per habitum corporis litigatis. Tamē si vestra toleratur infirmitas: vt hoc recipiatis quod posueratis: in vno tamen loco sub communibus custodibus habere quod ponitis: ita sane vt nulla sibi aliquid operetur siue vnde induatur: siue vbi iaceat: siue vnde cingatur vel operiatur: vel caput contegat: sed omnia opera vestra in commune fiant maiore studio & frequentiori alacritate quam si vobis propria faceretis. Charitas enim de qua scriptum est: quod non querit quæ sua sunt: sic intelligitur: quia communia propriis non propria communibus anteponit. Et ideo quanto amplius rem communem quam propriam curaueritis: tanto amplius vos profecisse noueritis: vt in omnibus quibus vtitur transitura necessitas: supereminet quæ permanet charitas. Consequens ergo est: vt etiam illud quod suis vel filialibus: vel aliqua necessitudine ad se pertinetibus in monasterio constitutis aliquis vel aliqua contulerit: siue vestem siue quodlibet aliud inter necessaria deputandum: non occulte accipiat: sed sit in potestate prepositæ: vt in commune redactum cum necessariis fuerit prebear. Quod si aliqua rem sibi collatam celauerit: furti iudicio condemnatur. Indumenta vestra secundum arbitrium prepositæ lauentur: siue a vobis: siue a sullonibus: ne interiores animæ sordes contrahat mundicie vestis nimis appetitus. Lauacrum etiam corpori vsusque balnearii non sit assiduus: sed eo quo solet intervallo temporis tribuatur: hoc est semel in mense. Cuius autem infirmitatis necessitas cogit lauandum corpus: non longius differatur: fiat sine murmure de consilio medici: ita vt etiam si noluit iubente preposita faciat quod faciendum est pro salute. Si autem velit & forte non expedit: siue cupiditati non obediatur. Aliquando enim etiam si nocere prodesse creditur quod delectat. Denique si latens est dolor in corpore famulæ dei: dicenti quid sibi doleat: sine dubitatione credatur: sed tamen vtrum sanando illi dolori quod delectat expedit: si non est certum: medicus consulatur. Nec eant ad balneas siue quocumque ire necesse fuerit minus quam tres. Nec illa quæ habet aliquo cundi necessitate cum quibus ipsa voluerit: sed cum quibus preposita iusserit ire debet. Aegrotantium cura siue post egritudinem reficiendarum: siue aliqua imbecillitate etiam siue febribus laborantium: alicui debet iungi vt ipsa de cellario petat quod cuius opus esse perspexerit. Siue autem quæ cellario: siue quæ vestibus: siue quæ codicibus præponitur: siue murmurant fororibus suis. Codices certa hora singulis diebus perantur: extra horam quæ pertinet non accipiant. Vestimenta vero & calceamenta quando fuerint indigenti necessaria: dare non differant: sub quarum custodia sunt quæ poscuntur. Lites aut nullas habeatis: aut quæ celeritate finiatis: ne ira crescat in odium: & trabem faciat de festuca: & animi faciat homicidam. Neque enim ad solos viros pertinet quod scriptum est: Qui odit fratrem suum: homicida est: sed sexus masculino quem primus deus fecit: etiam femineus præceptum sexus accepit. Quæcumque conuiuio vel maledictio: vel etiam criminis obiecta alteram læserit: meminerit satisfactione quæ totius cure quæ fecit: & illa quæ læsa est sine disceptatione dimittere. Si autem inuicem se læserit: inuicem sibi debita relaxare debebunt propter orationes vestras: quas vtrique quanto crebriores habetis: tanto sanctiores habere debetis. Melior est autem quæ quis ira sæpe tentatur: tamē impetrare festinat vt sibi dimittat cui se fecisse agnoscit iniuriam: quam quæ tardius irascitur: & ad veniam petendam difficiliter inclinatur. Quæ non vult dimittere forori: non speret accipere orationis effectum. Quæ autem nunquam vult petere veniam: aut non ex animo petit: sine causa est in monasterio: si non inde proiciatur. Proinde vobis a verbis durioribus parcite: quæ si emissæ fuerint ex ore vestro: non pigeat ex ipso ore perferre medicamenta ex quo facta sunt vulnera. Quando autem necessitas discipline minoribus coercendis dicere vos verba dura compellit: si etiam in ipsis modis vos excessisse sentitis: non a vobis exigitur vt ab eis veniam postuletis: ne apud eas quas oportet esse subiectas: dum nimia seruatur humilitas: regendi frangatur autoritas: sed tamē petenda est venia ab omni domino: qui nouit etiam eas quas plus iusto forte corripitis: quanta beniuolentia diligatis. Non autem carnalis sed spiritalis inuicem vos debet esse dilectio. Nam

1. Corin. 13.

1. Ioan. 3.

86. dist. 98.

quæ faciunt pudoris immemores: et si feminis feminae locando rursus et ludendo: non solum a viduis & intactis ancillis Christi in sancto proposito constitutis: sed omnino nec a mulieribus nuptis: nec a virginibus sancti faciendi nupturis. Præposita: tanquam matri obediatur: honore servato: illo offendat deus: multo magis præbytero qui omnium vestrum curam gerit. Vt ergo etiam ista servetur: et si quid servatum non fuerit: non negligenter præteratur: sed emendandum corrigendum: curatur: ad præpositam præcipue pertinet: ita ut ad præbyterum qui vobis intendit referat: quod modum vel vires eius excedit. Ipsa vero non se existimet potestate dominare: sed charitate servare felicem. Honore coram hominibus prælata sit vobis: coram deo subtrata sit pedibus vestris. Circa omnes seipsam bonorum operum præbeat exemplum: Corripiat inquietas: consolet pusillanimes: suscipiat infirmas: paries sit ad omnes: disciplinam libens habeat: meritis imponat. Et quis vestrum sit necessarium: tamen plus a vobis amari appetat quam timeri: semper cogitans deo se pro vobis reddituram esse rationem. Unde magis obediendo non solum vestrum veritatem ipsius miseremini: quæ inter vos quanto in loco superior: tanto in periculo maiori versat. Donet dominus ut oblectetis hæc omnia cum dilectione: tanquam spiritalis pulchritudinis amatrices: & bono Christi odore de bona conversatione fragantes: non sicut ancillæ sub lege: sed sicut liberæ sub gratia constitutæ. Vt autem in hoc libello tanquam in speculo vos possitis inspicere: ne pollutione aliquid negligatis: semel in septimana vobis legat: Et ubi vos inueneritis ea quæ scripta sunt facientes: agite gratias domino bonorum omnium largitori: Vbi autem sibi quicquam vestrum videt deesse aliquid: doleat de præteritis: caveat de futuro: corans ut & debitum dimittat: & in tentatione non inducatur.

Narratio eorum quæ gesta sunt: cum beatus Augustinus episcopus: Eradium præbyterum designavit ac pronuntiavit successorem sibi.

CX.

Cloriosissimo Theodosio duodecimo: & Valentiniano augusto iterum: consu-
libus. vi. kal. octobris: cum Augustinus una cum Religiano & Martiniano coe-
piscopus suis cõsederet in ecclesia pacis Hipponensium regionis: præsentibus
Saturnino: Leporio: Barnabba: Fortunatiano: Rustico: Lazaro & Eradio præ-
byteris: Augustinus episcopus dixit. Quod hesterno die promisi charitati vestræ
propter quod vos volui frequentius convenisse: mora postposita hoc agendum
est. Si enim aliud velim loqui in illud suspensi minus auditis. Omnes in hac vi-
ta mortales sumus: & dies huius vite ultimus omni homini est semper incertus: Verum tamen in
infantia speratur pueritia: & in pueritia speratur adolescentia: & in adolescentia speratur iuven-
tus: & in iuventute speratur gravitas: & in gravitate speratur senectus: vtrum cõtingat incertum
est: est tamen quod speretur. Senectus autem aliam ætatem quam speret non habet: incertum est ipsa
senectus quid diu sit homini: illud tamen certum est nullam remanere ætatem quæ possit succedere
senectuti: quia noluit deus. Ad istam civitatem cum vigore ætatis adveni: sed tamen iuvenis fui
& senui. Scio post obitus episcoporum: per ambitiones aut contentiones solere ecclesias perturbari:
& quod sepe expertus sum & dolui: deo quantum ad me attinet: ne contingat huic prospici-
cere civitati. Sicuti novit charitas vestra in Milevitana ecclesia modo fuit: Petierit enim me fra-
tres (maxime servi dei qui ibi sunt) ut venirem: quia post obitum beate memorie fratris &
coepiscopi mei Severi: nonnulla ibi perturbatio timebatur. Veni & quomodo voluit dominus
adiuvit nos pro sua misericordia: ut cum pace episcopum acciperent: quem vivus designave-
rat episcopus eorum. Hoc enim eis cum innotuisset: voluntate præcederet & decedentis epis-
copi sui libenter amplecti sunt. Minus tamen aliquid factum erat: unde nonnulli constitabant:
tut: quia frater Severus putaverat sufficere ut successorem suum apud clericos designaret:
apud populum inde non locutus est: Erat inde aliquorum nonnulla tristitia. Quid plura? Deo pla-
cuit: tristitia fugata est: gaudium successit. Ordinatus est episcopus quem præcedens episcopus
designavit. Ego ne aliqui de me querantur: voluntatem meam quam credo dei esse: in omnium
vestrum notitiam profero: præbyterum Eradium mihi successorem volo. A populo acclamatum
est: Deo gratias: deo laudes: dictum est vicies. Ter Exaudi Christe: Augustino vita dictum est se-
decies. Te patre episcopo dictum est octies. Cuius reticerent: Augustinus episcopus dixit:
Non opus est me de laudibus eius aliquid dicere: facio sapientie: & parco verecundia. Suffici-
at quia notis eum etiam hoc me velle dico: quod vos velle scio: et si ante nescirem: hodie proba-
rem. Hoc ergo volo: hoc a domino deo nunc etiam in ætate frigida vobis serventibus posco:
hoc ut mecum oratis: exhortor: admono: rogo: ut omni in pace Christi collaris & confisatis
mentibus confirmet deus quod operatus est in nobis. Qui misit mihi eum: servet eum: servet

incolumē: seruet sine crimine vt qui facit gaudium viuētis: locum suppleat moriētis. A nouariis ecclesie sicut cernitis excipiunt quæ dicimus: excipiuntur quæ dicitis: & metus sermo & vestre acclamationes in terrā nō cadūt. A pertius vt dicā: ecclesiastica nūc gesta cōfiscimus. Si enim hoc esse aquantū ad homines attinet / confirmari volo. A populo acclamari est: Deo gratias: Christo laudes: dictum tricies: Sexies Exaudi Christe: Augustinus vna dictū est quaterdecies: Te paterre episcopus: dictū est octies: Dignus & iustus est: dictū est vicies: Bene meret⁹: bene dignus: dictū est quinquies. Cumq; reticeret: Augustin⁹ episcopus dixit: Ego vt dicebā volūntatē meā & volūntatem vestrā: gestis ecclesiasticis quantū ad homines attinet: confirmatū volo: quātum vero ad latētem omnipotētis volūntatem: omnes vt simul oremus vt confirmet deus qd operatus est in nobis. A populo acclamari est: Iudicio tuo gratias agimus: dictum est sedecies fiat fiat: Dictū est duodecies / Te pater: Eradium episcopi / dictum sexies. Cūq; reticeret: Augustin⁹ episcopus dixit: Scio qd scitis & vos: sed nolo de illo fieri qd de me factum est. Quid autē factū sit multi scitis. Illi soli nesciunt qui tunc aut nondū nati erant: aut nondū habebant ætatem sciendi. Adhuc in corpore posito beatæ memoriæ patre & coepiscopo meo sene Valerio episcopo ordinatus sum: & sedi cum illo qd cōcilio niceno prohibiti fuisse nesciebam: nec ipse sciebat. Qd ergo reprehensum est in me: nolo reprehēdi in filio meo. A populo acclamari est: Deo gratias: Christo laudes: dictū est quaterdecies. Cūq; reticeret: Augustinus episcopus dixit: Erit presbyter vt est: quādo deus voluerit futur⁹ episcopus. Sed plane modo facturus sum adiuuante misericordia Christi qd adhuc usq; nō feci. Nostis ante aliquot annos quid facere voluerim: & nō permistis: & placuit mihi & vobis ppter curam scripturarū: quā mihi fratres & patres mei coepiscopi duob⁹ cōciliis Numidiæ & Carthaginis sponere dignati sunt: vt per quinq; dies nemo mihi molestus esset. Gesta confecta sunt: placuit acclamatis. Recitat placitū vestrū: & acclamatio vna est: paruo tēpore seruati est circa me: & postea violēter interruptū est: & nō permittor ad qd volo vacare ante meridiū: post meridiū occupationibus hominū teneor. Obsecro vos & obstringo per Christū: vt huic iuueni: hoc presbytero Eradio quē hodie in nomine Christi designo episcopū successorē mihi: paterni me refundere onera occupationū mearū. A populo acclamari est: Iudicio tuo gratias agimus: dictum est viciessies pries. Cūq; reticeret: Augustin⁹ episcopus dixit: Ego charitati & beniuolentiæ vestre apud domini deū nostrū gratias ago: immo de illa / deo gratias. Ergo fratres quicqd est qd ad me pferrebas: ad illum perferat: vbi necessarii habuerit consiliū meū / nō negabo: auxiliū abit vt pferam. Tamē quicqd illud est qd ad me perferebas: ad illū perferat. Ipse me autē cōsulet si forte non inuenit quid facere debeat: aut poscat adiutorē quē nouit patrē: vt & vobis nihil desint & ego tandē aliquādo si quātulūcūq; spaciū mihi huius vitę donauerit deus: ipsam quātulūcūq; vitā nō dem segniciei nec donē inertię: sed i sanctis scripturis quātū ipse permittit & largit exercere: hoc & ipsi pderit & p ipsum etiā nobis. Nemo ergo inuideat otio meo: quia meum otium magnū habet negotiū. Video me de hac re propter quā vos inuitati oīa vobiscū egisse quē debui: Hoc ad vltimū rogo vt gestis istis dignemini subscribere qui potestis. Hic mihi responsione vestra opus est: teneam responsionē vestrā: de hac assensione aliqd acclamate. A populo acclamari est: fiat fiat. Dictū viciessiquinques: dignus est: iustus est: Dictum viciessies: fiat fiat: Dictum quaterdecies: olim dign⁹: olim meritis: Dictū viciessiquinques: iudicio tuo gratias agimus: Dictū tredecies Exaudi Christe: Eradium cōserua / dictum viciessinovies. Cūq; reticeret: Augustinus episcopus dixit: Bene habet: vt ea quę dei sunt circa sacrificiū eius agere valeam: in qua hora supplicationis vestrę: vt omnes vestras causas & negotia intermitteretis & pro ista ecclesia & pro me & pro presbytero Eradio domino precem fundatis.

Beati Augustini ad Iulianū comitē de perfectissima atq; plenissima iusticia tractātis: Et quomodo viuere debeat quo ad deū & proximos edocētis. Epistola. CXI.

Al. Bonificium.

Mi frater charissime: si cupias scire: quīs ego nesciūq; pfectissima atq; plenissima sit iustitia: iustitia est deū toto corde amare: illiq; tota adherere volūntate q est summū bonū. Summū vero amare bonū: summa est beatitudo. Qui deū amat bon⁹ est. Si bon⁹ ergo & beat⁹. Quē quāto qo ardētius amato melior efficiet: qten⁹ hoc brillimo bono aliquid te faciat charissime frater ipse q est hoc bonū: quotidianis pēib⁹ integro cordis desyderio cū etū idign⁹ p-

Ca.

dicare studeam. Tu vero frater charissime intellige: quia consilio sanctę trinitatis & opere manifestatis diuine creat⁹ es. Ex primo quoq; cōditionis honore intellige quātum debes cōdōrari tuos: dū tantū in cōdōrione mox dignitatis priuilegiū præstitit creditor tibi ætern⁹: vt eum tanto ardētius amares: quāto mirabiliōrē te ab eo esse creditum intelligeres. Nec hoc solū q; consilio sanctę trinitatis sic excellēter a creditore conditus es: sed etiam q; ad imaginē & similitudinē suam ipse creator omnīū te creauit: qđ nulli aliū ex creaturis nisi soli homini concessit: Et hæc est imago vnitatis & trinitatis omnipotētis dei: quā anima tua habet i se. Primū quia secundū donū dei viuus ac sapiens. Secundū quia ad imaginē tui conditoris creat⁹ es: Tertium licet vnus appelleris hominem tres habes a patre & filio & spīritu sancto cōcessas dignitates: id est intellectum: volūtatem & memoriā: qđ idem licet aliis verbis in euangelio designatur: cum dicitur: Diliges dominū deum tuū ex toto corde tuo & ex tota anima tua & mēte & omnibus visceribus tuis. Ex his enim tribus imaginē conditoris nostri mirabiliter gerit nostra natura: noster interior homo: ex quibus quasi excellētoribus animę dignitatibus iubemur diligere cōditorem: vt quātum a nobis intelligitur: diligitur: semper in memoria qua recipitur habeatur. Nec solū sufficit nobis deum intelligere: nisi fiat in amore eius voluntas nostra: immo nec hoc sufficit nisi cum memoria & voluntate opus addatur. Tu vero capiti frat⁹ charissime gratia spīritualis sit sapientia: quę mētem tuā illuminet: & ad vitam æternā flecti deſidero & opto perducatur. Toto etenim cordis mei affectu opto: deſq; deprecor: vt ſemp ad interiora te extendas donec peruenias ad ſublimē perpetuę beatitudinis coronam: & animi tui nobilitatem: quā in te optime ſcio: nullis amicorū conſiliis nulla ſeculariū ambitione deſideriorū ab amore Chriſti immutari permittas. Noli tuā bonitatem aliorum malignitate obſcurare: ſed vbique quātū vales amabilis coram deo & omni populo appareas. Non deerit tibi gratia adiuuans dei: ſi tibi adhaſerit voluntas admonitionis sanctę: quę ſapientia in ſcripturis diuini mens bonitatis tuę attendit. Eſto quęlo te: quis laicus ad omne dei opus præpoſitus pius ad pauperes: & ad infirmos cōſolator morientū: cōpariens miſeris omniū: largus i elemoſynis: memoris euāgelicę viduę duo minuta in gazophylaciū mittētis: & prophetam dicentem: Frange esurienti panē tuū: & caue præuidēs diſcretionē elemoſynę: ita vt vtriſq; dāti ſcilicet & accipienti ſolatiū ſit: itaq; non ſolum de ſalute tuā: verū & de multorū profectū & proſperitate meditare. Elige tibi conſiliarios optimos deum timētes: & vel veritatem vel charitatē amantes. Scpe enim ad ſulatores blanda facie decipiunt animas audientū ſe: & perpetua morte interimunt. De talibus dicit pſalmiſta: Quoniā deus diſſipauit oſſa eorū qui hominibus placent: Conſulū ſunt: quoniā deus ſpreuit eos. Et apoſtolus ait: Si hominibus placerem Chriſti ſeruus non eſſem. Vnuſquiſq; amicus ad adificationē & nō ad deſtructionem placeat primo ſuo: quia non omnis amicus cōſiliariū eſſe poterit: dicente ſcriptura: Amici ſunt multī: cōſiliariū autē vnus. Licet me mutatione habitus longe tuliſſet a vobis in corpore: ſed nūlatenus charitates: quia charitas quę deſcribi poteſt nūq; vera fuit. Ideo intima amicitiarum charitate quātum poſſumus domino Chriſto cōiungamur: quia ipſe ait: Vos amici mei eſtis ſi feceritis quę ego præcipio vobis. Et iterum ad diſcipulos ſuos: iam nō dicam vos ſeruos ſed amicos meos. Et ſi præmia vitę æternę volum⁹ promereri: illius præcepta totis virib⁹ ſatagamus custodire. Præcepta nāq; eius nolētibus grauia ſunt: volentibus leuia: ſicut ipſe ait: Iugū enim meū ſuauē eſt: & onus meū leuē. Et iterū: Sup quē requieſcā niſi ſup humilē & quietū & tementē ſermōnes meos. Sæculi enim amicitia: aut lucro: aut beneficiis: aut diuerſis honoribus conſtat. Saluatoris autē amicitia in ſe & proximis diligēdo conſiſtit. Igitur quorūcūq; bonis actib⁹ mandatū Chriſti facim⁹: toties amici Chriſti vocamur. Ille nos ſemp inuitat ad amicitia ſuā: & diabolus inuidēs querit nos mergere in infernū. Saluator nos amat: & p̄ditor nos odit: Ideo nō prætermittam⁹ redemptorē ne ſequamur prædonem. Charior nobis ſi qui libertati reſtituit: q̄ qui nos captiuauit & ſeruituti ſubdidit. Semp autē ante oculos cor diſ pone: q; amicorū turba: nec ſimilia: multitudinem: nec auri argētiq; cōgeſtionem: non gemmarū lapillū ſulgentia: nō vindictarū vbertas: nō denſitas ſegetum: nō luciditas extenſa pratorum: poſſunt animę euntes de corpore vllum auferre præſidium: ſed plus vrgēt qui ea diligūt. Ideo diligēdus eſt verus amicus noster dominus Ieſus Chriſtus: qui præſentem felicitatē & æternę vitę tribuet beatitudinē. Nam redemptor noster ideo dicit: quia redēmī nos a diaboli captiuitate: & ſaluator ſaluādo nos a peccatis noſtris: adiutor adiuvādo nos in opportunitatib⁹ in tribulatione: protector protegēdo nos: vt inter inimicos illi adī maneamus: ſuſceptor deus: ſuſci-

Marth. 22.

Ca. 2.

Luc. 11.
Eſa. 58.Pſal. 52.
Gal. 1.Ca. 3.
Eccl. 6.

Ioan. 15.

Marth. 11.
Eſa. 66.omni
amici
omni

A

piendo nos in aeterna tabernacula. Ideo charitatem & praecepta & amorem tanti amici totis viribus adimpleamus: & nobilitate imaginis illius in nobis seruemus. Rememoremus semper quod inclutus & valde gloriosus est imperator & amicus noster. Ille a nobis non aliud querit munus: nisi spirituale. Cauemus quatenus possumus ne aliquid inueniamus quod oculos eius offendat. Et si forsitan ut solet humanae fragilitatis conditio aliqua negligentia maculam spiritus malignius in nobis infigit: citius per confessionem & poenitentiam lachrymarum ablucere eam omni studio festinemus: ne diu sine amici nostri maneamus amplexus: quia paratior est nos recipere quam perdere: tamen si non tardamus de die in diem reuerti ad illud. Haec enim duo mala omnipotens deus odit in omnibus hominibus: id est negligentia reuertendi: & desperatione salutis. Tamen haec absint a cogitationibus: procul nostris: & ille tunc animis prope erit nostris. Ne quæso de eterna felicitate gloriari cõfidamus: sed gratias agamus ei quod dum hoies esse voluit rationales non superbia sed humilitate prosequi se cogauit. Quæ ergo maior poterit esse nobis gloria vel sublimior honor: quod eius imperatoris esse amicos qui super omnes imperator est? Er quæto ille sublimior est omnipotens in virtute: tanto nos debemus esse diligentiores in iustitia & sanctitate & humilitate & obseruatione mandatorum eius. Sanctitas vero in iustitiae operibus constat. Iustitia vero duobus modis impletur: ut quæ prohibita sunt ab eo non faciamus: & quæ iussa sunt ab eo faciamus: iuxta prophetam qui ait: Diuertere a malo & fac bonum. Ois enim sanctorum librorum series ad nostram salutem scripta est: & hoc maxime auribus nostris intonat: & iterum atque iterum replicat: quid sit omni homini cauendum: vel quid sequendum. In quibus libris tua dignitas optime excrescere solet: quia per illos nobis loquitur ipse deus & dominus noster: & pie voluntatis nobis demonstrat effectum. Recognoscamus & recogitemus quali honore nobis illius legio sit accipienda. Quid si a rege legatio: aut in diluculo ad nos veniret: nunquid non mox altis curis postpositis propterea voluntate & cum omni deuotione literas acciperemus & legentes implere satageremus? Er ecce de caelo caelorum: rex regum: & dominus dominantium: immo & redemptor noster: per prophetas & apostolos dignatus est nobis dirigere literas suas: non ut aliqd seruitutem sibi necessarium nobis demandet: sed quæ ad salutem & gloriam nobis prodesse possint: innotescat. Proinde si aliquid in hoc seculo possidere delectamur: deus qui possedit omnia: qui creatur olaverit pedimenta posse deam? & in eo habeamus quæcumque feliciter ac sancte desideramus. Sed quia non modo possidet deum: nisi qui possidetur ab eodem? nos ipsi facti dei possessores: & efficiuntur nobis deus possessor. Et quid potest esse felicius in mundo quam cui efficitur suus imperator & redemptor census: & hereditas dignatur esse ipsa diuinitas? Omnes enim ex illo fructus percipimus: in illo & de illo semper viuimus. Quid rogo homini sufficit cui ipse conditor non sufficit? Quid vitra querit cui omne gaudium & omnia suus redemptor esse debet? Heu quam subtiliter nos ille antequam hostis decipiendo fallit: eam cæcitate ante oculos nostræ mentis obducit: ne discernere valeamus huius sæculi gaudia & gaudia regis æterni. Nam gaudere quidem bonum est: sed qui gaudet: si non vnde debet: non potest bonum esse quod gaudet. Gaudet miles terrenus propter honores huius sæculi perituros: vestes pulchras: & speciosas armillas brachio circumdatus: coronam capiti impositam: & tale gaudium non est æternum sed periturum. Gaudet & raptor cum desiderata rapuerit. Gaudet ebriosus cum occasione potationis inuenerit. Gaudet adulter cum ad delectationem corporis fruenda meretricis peruenierit. Gaudet periuus si facultates huius sæculi iurando acquisierit. Gaudet iracundus si furiam suam perfecerit: Et multa alia quæ mens charitatis tuæ frater charissime comprehendere poterit. Et cum sit gaudere bonum: de his atque huiusmodi gaudere grande malum est: & perducens ad mortem peccatum. Nec quodlibet scelus coram deo tam abominabile sit: quam præter ita peccata vniuersum nostrum gaudere reminiscendorum: inde & exultare atque in eis semper iacere. Haec sunt quæ superius diximus: vnde nos gaudere vult mundus: ut pereamus cum amatoribus mundi huius. Haec enim gaudia velut venena diaboli reputare debemus: quia non solum corpora: sed & animæ perpetuo necare festinant. Quasofrater misquas has diaboli sagittas ad petram quæ Christus est allidens: sume securum fidei: in quo possis omnia tela diaboli sagittas igneas extingueri: & gaudemus de bonis dominide conscientia pura: & de confessione vera: & digna poenitentia: de luctu & vera tristitia: quæ non secundum mortem: sed secundum deum salutem operatur æternam. Eam vero quæ secundum hoc seculum est tristitia: firmet apostolus commendat dicens: Nolite contristare spiritum sanctum dei in quo signati estis in die redemptionis: sed ois amaritudo & ira & indignatio & clamor & blasphemia tollat a vobis: cum omni malitia: & estote inuicem benigni: misericordes: donantes inuicem sicut &

Ca. 4. 25

Psal. 33.

Ca. 5.

Ca. 6.
Eph. 6.

Eph. 4.

deus in Christo donauit vobis. Et quātūm possum⁹ solerti studio mores nostros corrigamus
& virtutes omnīū honorū acquirere festinem⁹: q³ pietatē dei & misericordiā in tēpore oppor-
no consequi valeamus: & de promissionē futuri illius regni ineffabiliter gaudēam⁹. Hæc sunt
quæ nos contra imperium diaboli armant & deo cōmendant. Hæc sunt arma quæ animos nos-
tros confortant: muniunt: atq; nobilitant. Hæc arma nobiscum frater & intra nos deo donan-
te. Hæc sunt diuitiæ vitæ nostræ: Nam pudicitia pudicos facit: & iustitia iustos: & pietas piost
& humilitas humiles: & māsuetudo māsuetos: & innocentia innocētes: & simplicitas simplici-
ces: & puritas puros: & prudentia prudentes: & temperatā temperatos: & charitas deo & ho-
minib⁹ nos facit charos. Hæc omnia bona a deo & a bono creata sunt. Et ideo si in illo esse vo-
lumus: qd esse debem⁹: sicut sanct⁹ Ioannes apostolus dixit: Quomodo illi ambulaui ita nos
spiritualiter ambulemus. Quid est ambulare sicut Christus ambulauit: nisi cōtemnere vanita-
tem & felicitatē huius sæculi: & aduersa non timere pro nomine illius pati: Sperem⁹ quæ pro-
misit: & sequamur quo ipse præcessit. Non nos villo modo ab amare Christi sepatet huius sæ-
culi miserabilis dulcedo: neq; excusatio vxoris aut filiorū gratia sollicitet: nec multa auri argē-
tiq; & possessionū dilectio: dum terribiliter cōtestatur nobis sanctus Ioannes apostolus dicēs
Nolite diligere mūdum neq; ea quæ in mūdo sunt: quia omne qd in mundo est: concupiscen-
tia carnis est: & concupiscētia oculorum: & ambitio sæculi. Hæc sunt quæ a paradiso delitia-
rum in hoc miserabile exilium Adam & Eua proiecerūt: quia nisi dilectio dei ab eis defecis-
set: nunq; diligere cepissent male suadētis serpentis cōsiliū: immo nec credidissent. Et cōcu-
piscētia carnis ab eis impleta est q³ de ligno vetito gustauerūt: & concupiscētia oculorum q³
sibi aperire oculos cupierūt: & ambitio sæculi q³ se fieri posse qd deus est crediderunt. Et ideo
volens nos omnes apostol⁹ ab his tribus generibus mortis cauere: dixit q³ omne qd in mundo
est: concupiscētia carnis est: & concupiscētia oculorū: & ambitio sæculi. Et vt facilius frater
mi bonitas tua intelligat: si placet: qualiter illi primi homines scilicet Adam & Eua cōmiserūt
tam graue peccatū: pandam quoq; Gratia domini nostri Iesu Christi te ad hoc semper cauere
concedat: quia illis duobus originaliter totum damnatū est genus humanū. Illi enim non e-
rent de ligno prohibito: nisi concupiscerēt: nec cōcupiscerent nisi tentari: nec tentarentur nisi
deserenti: nec desererentur a deo nisi prius ipsi deseruissent deum: nec illi desī desererēt nisi sup-
birent: & similitudinē dei ad quam facti erant dīnabiliter neglexissent. Pro quo morbida cor-
porum corpora contraxerunt mortem: & iuxta sententiā domini eo die creduntur mortui: quo
in eis poenaltiter facta est necessitas moriendi. Hæc paulo ante diximus de primis hominib⁹: vt
lupum & dānationis eorum possum⁹ euadere exitium siue supplicium: Quia quīs ex Adam
simus carnaliter nati: nō ipsum tamen debemus imitari: sed Christi dominū nostrum: in quo
renati sumus per baptisimū & viuimus. Quid est imitari Adā: nisi carnalibus concupiscētiis
ac desiderijs morte nos perpetua occidi? Et quid est imitari Christū: nisi carnalib⁹ desiderijs
& cōcupiscētiis in nobis mortificari: & cum ipso qui nos proprio precio sui sanguinis redemit
felicitate regnare? Et si quando in Adam fuimus omnes in ipso cecidimus: itaq; in Christo
iam esse cōpiemus: omnes cum illo spiritualiter resurgamus. Et vt totum dicam: Adam abstu-
lit nobis paradisum: & Christus donauit regna calorum: & corpus suum pro nobis peccā-
toribus tradidit. Christus enim mortuus est pro peccato: non suo sed nostro: vnusquisq; ani-
mam nostram non omnium moritur peccato sed suo. Quid est peccato mori: nisi opera malī-
gna in nobis dānare: & hoc miserabile sæculū fugere: vt sicut homo carne mortuus in sepul-
chro nulli detrahitur: nemini violentus existit: neminē calūniatur: neminē opprimit: nō inuidet
bonis: non insultat malis: non luxuriæ carnis seruit: non bibēdo magis ac magis in se firim ac
cendit: non odiorū flāma ardescit: non potētes aut diuites huius sæculi adulari: non inque-
rit curiositate raptatur: non de turba maxima sibi astante curā gerit: non auro argentūq; siue
pallio circūdatus distēditur: non salutationibus potērium delectatur vel parētum: nō se inui-
riis fatigat: nō cum superbia instat: nō ambitio huius sæculi necat: nec vana gloria turpiter la-
etatur: non aurū siue armillæ atq; oēs huius sæculi diuitiē infāmiam: non rabies infana furoris
exagitat: nō equorū crassitudo amorq; inuitat: nō pulcher maxima species foeminarū auidū red-
dit: nō histriorū miserabilū verba in risum excitāt: nō contētiōes huius sæculi perurbāt: nō
audacia extollit: nō gaudia huius sæculi delectāt: nō iracundi animositas: nō suspitiosum pe-
uerfitas: nō verborum vanitas: nō rixarorē malignitas: nō mobile: instabile huius versatilis
amor: Hæc & alia huiusmodi enumerādo prelaui: vt intelligat dulcissimā fraternitas tua: q³

i. Ioan. 3.

Ca. 7.

Vbi supra.

Ca. 5.

P

homo carne mortuus: nec facere potest ista q̄ dixi nec pati: & his talib⁹ nō torpeamus: sed studeamus quantum possumus cū dei adiutorio corpora nostra cum vitiis & concupiscentiis mortificare: & induamus nouum hominem: qui secundū deū creatus est in iustitia & sanctitate vitaris: nec humanis laudibus delectemur: nec detractoribus libenter aurem prebeamus: nec adulatoribus nostris credamus ne discordes simus: sed magis eos quos valemus ad concordiam prouocemus: quia scdm̄ euangelii: Beati pedes qui ad pacē currūt. Nec simus carnales: id est carnaliter in hoc seculo viuētes: quia apl⁹ dicit: Si scdm̄ carnē vixeritis mortemini. Igit̄ ille scdm̄ carnē viuūt: q̄ scdm̄ seipm̄ viuūt: id est pergit quo vult: dormit qñ vult & q̄id vult loquitur: quae vult: & quicquid vult: & vbi vult: manducat & bibit: quando vult & q̄iū vult ridet & iocatur: turpiter inter quos vult & quando vult. Postremo quicquid naribus suae sic querit: quicquid tactu blandū: quicquid oculis delectabile: quicquid corpori suo iucundū exerceat ac sequitur: qualiter vult & quando vult: quia licita & illicita carnaliter vult. Delectatur in vestimentis polcherimis & equis: sicut vult & quando vult: & sic non scdm̄ deū: sed carnaliter viuūt & delectat: & omnia desideria carnis suae perficit sicut vult & qñ vult. Quapropter charissime frater in Christo deprecāda est nobis diuina clemētia: vt desideria carnis tua delectatio spiritalis imminuat: & pietas in nobis crudelitate resistat: & malignitate patientia coerceat: & libidine vincat: & animositatē tranquillitas tollat: & currus iratē & verbositatem taciturnitas moderata compescat: curiositatē & studii spiritale in vigiliis & orationib⁹ & elemosynis succidat: ebrietatē sobrietas domet: ira & furor mansuetudo domine: leuitatē modestitas regat: luxuriā vera castitas excludat: mūdū cupiditatem dei & proximi charitas refrenet: iactantiā & superbiam conculcet: profunda humilitas: quia humilitas homines sanctis angelis similes facit: & superbia ex angelis & demonibus facit. Et vt euidenter ostendamus: ista est peccatorum omnium initium & finis & causa: quā nō solum est peccatum ipsa superbia: sed etiam nullū peccatum potuit aut potest aut poterit esse sine superbia. Siquidē nihil aliud omne peccatum est nisi dei contemptus: qñ eius precepta cōtemnim⁹: & hoc nulla res alia persuadet homini nisi superbia. Porro superbia & cupiditas in tantū est vñū malū: vt nec superbus sine cupiditate: nec sine superbia possit cupidus inueniri. De superbia nāq̄ nascuntur haec esca: schismata: detractiōes: inuidia: iracundia: dissensionē: cōtentiones: animositates: ambitiones: elutiones: praesumptiones: iactantia: verbositates: vanitates: inquisitiones: mendacii: periuriū: & cetera huiusmodi q̄ dinumerare longū est per singula. Cupiditas quoq̄ facit homines gulosos: intemperantes: ebriosos: audaces: iracundos: formicarios: adulteros: supbiares: incestuosos: flagitiosos: & alia innumera: p̄ q̄ diabolus genus humanū precipitare solet per superbiam & cupiditatē. Diabolus nāq̄ per superbiam & cupiditatē dicit: in caelo confendam. Christus cum humilitate dicit: Humilitata est in terra anima mea. Diabolus per superbiam & cupiditatem dicit: Ero similis altissimo. Christus per humilitatē: cū esset in forma dei: exinanivit semetipsum: formā serui accipiens humiliatus: seipm̄ super seipm̄ it obediens vsq̄ ad mortem. Diabolus per superbiam & cupiditatem dicit: Super astra celi exaltabo solium meū. Christus cū humilitate dicit: Discite a me quia mitis sum & humilis corde. Diabolus cupidus & superbus per prophetā loquit̄ dicens: Nescio domini deū & ita eum nō dimittam. Christus cum humilitate dicit: Si dixero quia non noui eum: vero similis vobis mendax: sed noui eum & mandata eius seruo. Diabolus cupidus & superbus dicit: Mea sunt flumina & ego feci ea. Christus cum humilitate dicit: Non possum ego a meipso quicquid facere: sed pater meus in me manens ipse facit opera. Diabolus cupidus & superbus dicit: Mea sunt omnia regna mundi & gloria eorum: & cui volo do ea. Christus cum diues esset pro nobis pauper factus est: vt eius inopia nos diuites redderemur. Diabolus superbus & cupidus dicit: Sicut coliguntur oua quae derelicta sunt: sic vniuersam terram ego congregaui: et non fuit qui moneat pennam et aperit os &c. Christus cū humilitate dicit: Similis pellicano solitario vigilauit: & factus sum sicut passer solitarius in recto. Diabolus per superbiam & cupiditatem dicit: Exiceui vestigio pedum meorum omnes riuos aggerum. Christus cum humilitate dicit: Nunquid non possum rogare patrem meum: & exhibebit mihi plus q̄ duodecim legiones angelorum? Et vt ad vltimum concludamus: diabolus cum ruina magna per superbiam & cupiditatem ad infernum precipitatur: Christus ad caelos leuatur. Ideo frater charissime: paucos tibi diabolice fraudis & laqueos & sancte humilitatis gradus descripsi: vt facilius tibi subiectos valeas docere: quomodo vel qualiter hos euadant: atq̄ per humilitatem regna celorum possideant. Et si nos volumus perficere nostri certaminis cursum: & ad aeternam beatitudi-

Gal. 5.
Eph. 4.Ca. 9.
Ro. 8.

Ca. 10.

Esa. 14.
Psal. 43.
Esa. 14.
Phil. 2.
Esa. 14.
Matth. 11.
Exo. 5.
Ioan. 7.
Ios. 5. & 14.
Luc. 4.
1. Cor. 8.
Esa. 10.
Psal. 101.Esa. 37.
Matth. 26.

Ca. II.

nē peruenire: cauēmus in primis cupiditatē malā & superbā diabolicā: & cum humilitatē Christi conemur sequi vestigia. Et si quis militās imperatori terreno omnib⁹ iussis eius obedire certat: quātomagis militaturus imperatori caelesti debet custodire praecepta caelestia. Fera tē mi aīam tuā ad euigilandū excitā: vt nullus eī pregrauet somnus. Miles terrenus quocūq; loco mittit: paratus & prōptus est: neq; se vxoris aut filiorū gratia excusare poterit: multo magis miles Christi sine impedimento huius sculi: imperatori suo dño Iesu Christo debet obedire: qm̄ ipm̄ pretioso suo sanguine redemit. Tu miles terrenus cōtra hostē visibilē p̄gis ad pugnā: cū illo vero hostis inuisibilis quorūdie dimicare nō cessat. Tu contra corpora inimicū tuū pugnare decertas: armis vteris carnalib⁹: illius vero aduersus diabolu est collectario cum armis spiritalib⁹. Tu in praelio galea ferreā gestas in capite: sed illius galea Christus est. Tu ne vulnereris lorica indutus es: sed ille pro lorica Christi charitate est vestis. Tu cōtra inimicū tuū lāceas & sagittas emittis: ille cōtra inimicū suū humilitatē & salubria verba dirigere studet. Tu donec pugnā perficias arma a temetipso non deseris: ne ab aduersario vulnereris: ille nunq̄ debet esse inermis: qia illius hostis tuo est callidior. Et tuus hostis ad repus dimicant: ill⁹ vero hostis q̄ diu i corpore cōsistit cū illo pugnare nō cessat. Tua arma laboriosa & grauiā sūt ad portandū: illius vero arma suauia ac leuiā sunt. Tu pro labore terreno terrenū accipis donatiū: ille vero pro spiritali labore caeleste accipiet p̄miū. Tu ornamento armillarū: brachia decoras: ille virtutū ornamēto aīae suae & Christo decorē accipit. Semp̄ em̄ caeleste donū a Christo expectatq; terrenū huius saeculi pompā piecit. Vt nobis si iugū Christi suae a nobis repellimus: & quicq; graue & onerosum est aīae nrae supportamus nos ad portandū: & dñi diligimus periculū incidamus in mortē. Ideo frater charissime cōsiderem⁹ q̄s sit q̄ nos p̄sio sanguine redemit: & qd ei debeamus qui cū tāta penuria nos redemit. Si terrenos parētes cū tanto affectu diligimus q̄ paruo tpe sustinuerūt pro nobis labores: nonne magis nobis cēlestis pater amānus est q̄ pro nobis crucifixus est: qia quicq; parenti nostrōq; circa nos obsequiū eius est beneficiū: & qui anteq̄ nascere in hoc saeculo suā parētes nobis preparauit quorū obsequio nutrimur: & vbera matris lacte repleuim⁹: si nutrimur? Ergo magis omnib⁹ diligamus redemptorē nostrūq; & nos & parentes nros propriis manib⁹ finxit: & cuncta bona q̄ erga nos gerunt: quotidie eius misericordia nostris viribus ascribamus. lubet em̄ scriptura parentes nros vt p̄cipia videret diligere: si tamē accedere nos ad seruiciū Christi non phibeat. Si autē prohibuerint: nec sepultura illis a nobis debet. Christus diligēdus est sup̄ parētes nostros: quia nō nobis tribuunt parentes ea q̄ Christus. Ipse em̄ dicit in euāgelio: Qui autē amat patrē aut matrē: aut filios: aut agros plus q̄ me nō est me dignus. Quanto quis em̄ plus amat: tanto felici⁹ & beator efficietur. Intantū em̄ nos amauit: vt etiam pro nobis mori dignus sit: Et manus eius q̄ virtutes plurimas faciebant: laeuis pro nra redēptione affixae sunt: & ori mellis suo quo salutaris doctrina profuit: sel pro cibo impij porrexerūt. Et qui neminē laesit: casus est: & qui nullū maledixit: opprobria & maledicta pro nobis pertulit. Haec oīa perpassus est vt nobis vitā aeternā donaret. Et cū nobis tanta beneficia praeferret: nihil querit a nobis nisi vt diligamus eū: & aīas nras & corpora custodiamus & seruem⁹: vt ille semp̄ in nobis habitet & nos in illo permaneamus. Non em̄ postulare a nobis aurū atq; argentū: neq; pallia: neq; vestes p̄cipio: neq; armillas: neq; agros: neq; cetera huiusmodi nos ipos quatit: in nobis requiescere cupit. Accedamus ergo ad eū vt vitā aeternā habeamus: habeam⁹ in nobis dilectionē dei & p̄ximī. Qui diligit proximū legē impluit: qui autē eōtrario odit: homicida ē. Qui diligit fratrem suū in tranquillitate est cor eius: fratē vero odiēs rēptat circundatus est. Vir mitis: benign⁹ etiā si parit mala pro nihilo ducit: Iniquus etiā parū verbū audiēs a proximo contumeliam arbitrat. Qui charitate plenus est: tranquillo alio & sereno vultu pcedit: vir odio plenus amibular iracundus. Tu autē frater charissime ne moueas cuiq; scandalū in via tua: & non q̄d tibi vtile sed qd illi placitū sit facias: Et quod tibi non vis fieri in proximo tuo cupias euenire. Si eū videris bonis actib⁹ cōuersantē cōgratulare ei: & illius gaudiū tuū ducito: & si aliquid ad uersum patit: illius tristitiam tuā depura. Ne simulato corde vnq̄ diligas proximū tuū: qia in his deus ad iracundiā puocat. Qui em̄ amplectit pacem in mentis lux hospitio: mansione prae parat Christus: Virū autē inuidi: iracundi: detractorē: mendacē: superbū: omnib⁹ modis exacerat deus. Inuidus autē vir similis est nauī q̄ laetatur in fluctibus maris: In perturbatione est semp̄ vt lupus rapax in infantē inaniter: in miseria detinetur: & tabescens ad nihilum redgit. Semp̄

Ca. II.

Matt. 10.

Ca. II.
Roma. 13.

Tobias. 4.

M furore plenus: particeps demoniorū efficiat: homo pacificus securū possidet mentē: totus ē an
 gelorū agmine munus: & fructu iocunditatis replet: gaudēs & delectās in dño. Oīa eius in pa
 ce versant: discordiā fugit: secreta mētis suę illuminat: cōsortiū angelorū merebit: & regnum
 eternę beatitudinis perpetuo alter obtinebit. Ne quēso frater mi fabulosa arbitreris dei prae
 cepta aut quasi a me edita: dum ex fonte saluatoris nostri sint emanata. Ne frangat animam
 tuam vlla aduersitas vel prosperitas mundi: praeceptis ac mandatis dei: & a charitate quae
 est in Christo Iesu domino nostro. Nā virtus est aīe tuae patientiā sectari: & ab omni impatiē
 tia declinare: deum diligere: & odire illa quae non diligit deus. Virtus est animae: castitas
 tam tam corporis q̄ animae custodire. Virtus est animę tuae: vanam huius seculi gloriam con
 tenere: & oīa caduca calcare: & pro illius amore qui te redemit: dū viuīs in corpore laborare
 Virtus est aīe tuae: humilitati studere & superbiā abominari. Virtus est aīe tuae: iram & fu
 rorem cohibere & reprimere. Virtus est aīe tuae: ab omni stultitia declinare & sapientiam diui
 nā amplecti. Virtus est aīe tuae: omnē delectationē subicere & mentē tuā ad Christū erigere
 Has ergo virtutes facile & persicile potuisses obtinere: si seculariū curam & caducas ac terre
 nas res deuicare voluisses: & nihil amorī Christi preposuisses. O mi frater ex tota mēte dilige
 deū: vt in omnib⁹ actibus tuis placeas illi. Qui em cōiugio copulat: festinat placere vxori suę
 multo magis aīa Christi sanguine redēpta debet placere sponso dño. Deus em nō se vult ver
 bis tū diligis: sed corde puro & operibus iustis: quia nō verborum sed cordis est auditor & inspe
 ctor. Nunq̄ quēso frater mi carnalis amor: amorē celestē a corde excludat. Nunq̄ quēso te hu
 ius fluctuatiua ac miserabilis seculi dulcedo decipiat. Nulla te seductio corporis pulchritudo
 nec intret mors in animā tuā p̄ fenestras oculorū tuorū. Dic mihi quēso frater mi: qualis profe
 ctus est in pulchritudine carnis: Nōne sicut scētū ætatis ardore percussus amecit: & paula
 tim decorē cohibere p̄stinā amittit: Et q̄ mors venerit: dic mihi quēso quāta remanebit in
 corpore pulchritudo: Tū recognosces quia vanū qd̄ antea inaniter diligebas. Cū videris to
 tū corpus intumescere: & in se totū esse cōuersum: nōne claudis nares tuas ne sustineas foeto
 rē foetidissimū: Vbi quēso tūc erit suauitas luxurię: & cōuiuorū opulentia: vbi blāda verba
 q̄ corda audientū mollebat: vbi sermones dulces q̄ amaritudinē amittit: infundebāt: vbi im
 moderat⁹ risus & iocus turpissim⁹ ineffrenat⁹ & inutilis lætitia: Iste est finis pulchritudinis
 & oblectationis. Mūdus em peribit & cōcupiscentia eius. O q̄ felicissimū bonū est: & q̄ valde
 felicissimū: pulchritudinē splēdidā Christi amare: & radiatib⁹ fulgoribus pectora nra illustra
 re: & oēm obscuritatē expellere a nobis. Nō cōmodas aures tuas ad percipiēda verba detrahē
 tiū: non cōcipias mortē in aīa tua: Detrahenti em & audienti vt trisulc⁹ esca mors aīę decorat.
 Et vt breuius concludam: detraCTOR & libens auditor: diaboli portam in lingua. Euita quēso a
 tuis auribus laqueos detractionū per quos captos plurimos audis. Postula tibi a dño cor pru
 dens & peruigilē sensum vt discernere valeas verba detrahentiū. Non ignores fraudes & insi
 dias eorū: & in retia eorū nō veniat pes tuus. Aliena debēt esse a nobis oīa vitia maladū hære
 ditas nostra Christus vult esse. Ideo quia incerti sumus de talib⁹: prosternam⁹ nos humiliter
 in conspectu pii patris nostri: & petā nostra cito producamus in mediū: vt delect ea ipse pater
 noster celestis: & cū cōfessi fuerimus: nō nos iustificantes orem⁹: ne sicut phariseus ille disce
 damus cōdēnari: memoremus publicanū illū & ita oremus: vt veniam consequi mereamur.
 Clamor cordis nostri pulset ad aures omnipotentis dei: quia in pura mēte placabit: in tpe ora
 tionis omnem malitiā cordis proticiamus a nobis: & remittamus in nos peccatib⁹. Est deniq̄
 genus serpentis qd̄ cū coepit ire ad bibendum aquā: anteq̄ veniat ad fontem euomit: omne
 venenū imitare & tū hunc serpentem in hoc secundū euangelii dñi nostri Iesu Christi prae
 ceptum vbi ait: Estote prudentes sicut serpentes: & omne venenū irae amarū euome: & remitte
 cōseruis tuis: vt tibi remittantur a domino peccata tua: sicut euāgeliū praecepit: Dimitte &
 dimitte vobis: date & dabitur vobis. Et qualem cupis erga te esse dominum: talis esto ipse cō
 seruo tuo: & omne qd̄ tu meri inchoaueris facere: primū inuoca dñm: & grās ei age: & cū con
 summaueris illud similiter fac. Inuoca deū ex toto corde tuo & inuenies eū: & cū inuenieris
 ne dimittas eū: vt coniungat mens tua in amore eius. Hac mi frater stude in vita tua: & ora
 tionē tuā puram offer Christo dñō: ne cogitationes huius seculi superflue conturbet cor tuū:
 neq̄ in diuersa rapiat mens tua. Memēro em te sub dei stare cōspectibus q̄ occulta cordis
 perspicit & secreta mentis tuae nouit. Vigilanter igitur & assidue assiste in conspectu dei in
 tēpore orationis: vt imminētē diaboli tentationē facilius possis effugere. Si em cogitationes

Ca. 14.

I. Ioan. 4.
Ca. 15.Matth. 10.
Luc. 6.

Ca. 16.

t. 11.

huius seculi male & fordidè turbant cor tuū: & cogit illicitū aliquid perpetrare: p orationes puras & vigilias sanctas depellantur ab aīa tua. Oīo nāq; grādis immutatione aīe: p oratōes purissimas oīa nobis vitia tribuunt a dño & cūcta noxia effugant. Et vt ne diutius de hoc dī putem vel immoret: sicut ex carnalibus elcis alitur caro: ita ex diuinis eloquiis & orationib⁹ interior homo nutrit & pascit. Pāce quēso animā tuā spiritualibus cibis: id est fide: spe: & charitate: & reliquis virtutib⁹: per quas intelligas amare & eius pcepta seruare: & cū extrema dies tibi venerit: angeli te pacis suscipiant: & de potestate diaboli eripiat: & merearis confortio sanctorū in beata regione perfrui: & vitam eternam cum omnibus sanctis possidere. Nam certissime scis: quia possessio regni celorū promissa est tibi. Sed vide ne ab ea extraneus efficiaris. Quando mi frater: quēso omnib⁹ tibi subiectis & bonæ volūtatis in domo tua a maiore vsq; ad minimū: amorē & dulcedinem regni celestis: amaritudinem & timorem gehēne annunties: & de eorum salute sollicitus ac vigil existas: quia pro omnibus subiectis qui in domo tua sunt: rationem reddes. Annuntia: pcepta: impera: suade eis vt caueant se a superbia: ac detrahentia: ebrietate: a fornicatione: a luxuria: ab ira: periuriosa cupiditate: & aliis: id est radice omnium malorum. Cupidus enim vitæ animam suam vernalē habet: si inuenerit tempus vt cōcupiscat alicuius aurum: aut argentum: seu vestes pulchras: vel etiam cuiuslibet mulierem pulchra facie: pro nihilo perpetrat homicidium. Et vt quis effundit aquā in terrā: ita ei sic effundere sanguinem proximi sui. Plurimæ animæ in mortis periculum inciderunt propter cupiditatem: & multi domino iubente ob hoc lapidati sunt. Saul enim a deo alienus effectus est propter auaritiā: & ad extremum de culmine regali expulsi: ab inimicis suis perēptus est. Et tibi de multis multa dicere potuissē: sed sapienti pauca sufficiunt. Dominus vero noster & saluator vult de cordibus philosophorum pecuniarum amorem excludere: sed quia erāt cupidissimi: salutaria domini verba deridebant. Nam & illum diuitem quem dominus ad regna celorum prouocauit: amor pecuniarum eum intrare non permisit. Sed & Iudæ pectus auaritiæ flamma exarsit: vt dominum cunctorum bonorum largitorem in manus traderet impiorum. Auarus enim vir inferno est similis. Infernus enim quantos coruos deuorauerit: nūq; dicit satis est. Sic & si omnes thesauri circumfluxerint in avarum: nunq; satiabitur. Ideo frater mi omnibus qui in domo tua sunt pcepte ab hoc vitio cauere. Melius est enim vt ex perpetrate pusillum tribuat indigentibus: q̄ multum ex iniusta acquisitione. Vnusquisq; iuxta quod habet porrigat. Tantum enim expetitur ab vno quoque: quantum ei dedit deus. Neq; enim plus ab eo exigit q̄ quod ipse dedit. Elemosyna cum iniquitate acquisita abominabilis est coram deo: & acceptum ei est quod fuerit fideliter acquisitum. Sunt nonnulli qui diripiētes alia facere se simulant elemosynam: & cum alios premant aliis misereri fingunt. Si autē ex proprio labore dederint: gratū & acceptum erit deo. Et roga eos vt in omnib⁹ operibus suis humiliter corā deo agat quicqd eis agendū sit: quia nō erit gratū dño quicqd homo facit cū superbia: quod autē humiliter fit: hoc est ei acceptum. In omnibus operib⁹ sine humiles: quia humilitas virtutū sublimitas est: nec a d regnū celorū quilibet veniet nisi per humilitatem. Multorum autē temporū labores: & orationes: & elemosynæ: & ieiunia: & vigilie: si cū superbia finē habuerint: pro nihilo apud dominum computantur. Acceptus est deo vir humilis: & in se deum gestat. Iam paulatim superius differuimus de superbiæ malo: sed propter tibi subiectos: hunc locum necessariū inueni: & contra sagittas diaboli discat clypeum humilitatis erigere. Superbus autem et si decorus & clarus videatur aspectu: tamen apud deū operibus & verbis & gestis & vultu & incessu semper eius dinoscitur superbia & leuitas. Cupit se semp laudari ab hominibus & bonis quib⁹ alienus est predicari se vult: Non se patit cuiq; esse subiectum: sed semper inter suos pares primatum cupit tenere: & in maiorem gradum ascendere: & qd meritis obtinere non potest: adulando & detrahendo vult inuadere. Et sicut naui sine gubernatore cum iactat fluctibus: ita & superbus levis circumfertur: instabilis per oēs actus suos. Humilis autem vltimum se iudicat: & blando vultu intuens: & coram deo eminēs apparet: & cū omnia fecerit dicit: seruus inutilis sum & nihil se fecisse restatur: & deus diuulgat opera ipsius: & profert in mediū: mirificatq; facta illius: & exaltat: & clarū facit eū: & in tempore precū suarū quod postulat apud deū impetare pōt. Hæc & his similia sola humilitas obtinet apud deum: quia ipsa cōfessio est delectabile cubile dñi nostri Iesu Christi: qui ait: Super quem requiescam nisi super humilē & quietū: & pauentē sermones meos: Et iterū: Discite a me q̄ miris sum & humilis corde. Annuntia quēso tuis & dicito eis: quia supbi de⁹ resistit: Et ita viri iu

Cap. 17.

1. Timot. 6.

finitur avaritiā.

Lucæ. 18.
Matth. 26.

humilitas non commendat.

Ca. 18.

Esa. 66.
Matth. 23.
Ca. 19.
1. Petri. 5.

R

sticia dei nō operat̃: Fornicatores & adulteros ipse diu dicabit in die iudicii. De periculis scri-
ptura dicit: Vir multū iurās nō effugiet peccatū: nec recedet plaga de domo eius. Detractio
fornicatio est aīa. Et psalmista: Detrahentē proximo secrete hūc persequar. Discor diū vt Salo-
mon dicit: detestat dñs dicēs: Seprimū est qđ detestat aīa mea: id est: qui seminat inter fratres
discordiā. Hi sunt cibi & pocula mortis aīa nostrā. Ab his pietas dñi nostri Iesu Christi nos
liberet: & seipm edendū tribuatq; dicit: Ego sum panis viuis qui de celo descēdi: qui mādu-
cat carnē meā & bibit meū sanguinē habet vitā aeternā in seipso. Sed vnusquisq; anteq; corpus
& sanguinē dñi nostri Iesu Christi accipiat: seipm pbet: & sedm apostoli pceptū sic de pane
illo edat: & de calice bibat. Quia qui indigne manducat corpus & sanguinē dñi: iudiciū
sibi manducat & bibit: nō diu dicās corpus dñi. Quādo em̃ est accipere debemus: antea ad cō-
fessionē & poenitentiā recurrere debemus: & oēs actus nostros curiosius discutere: & petā ob-
noxia si in nobis senserimus: cito festinemus per cōfessionē & verā poenitentiā abluerē: ne cum
Iuda proditore diaboli intra nos celantes pereamus: protrahentes & celantes peccatū nostrū
de die in diem. Et si quid mali aut neq; cogitauimus: de eo poenitentiam agamus: & velociter
illud de cor de nostro eradere festinemus. Nec velimus dicere: non est hoc grande peccatū: qđ
cogitauit: heu insipiens. Quare nō cogitamus vel intelligimus q; in cōspectu dñi cogitationes
nostrā: anteq; in opus procedant: manifestē & apertē sunt? Dicit em̃ psalmista: Scrutans corda
& renes deus: Dñs scit cogitationes hominū: quoniam vanæ sunt. Et alibi idem psalmista. In-
tellexisti cogitationes meas de longe: semitam meam & funiculum meū inuestigasti. Ne quā-
so permittamus in nobis cogitationes prauas: neq; tāq; minima negligamus: Quia qui sper-
nit minima paulatim destruit. Non spernamus mortem serpentis: ne venenum eius cōspersa-
tur in corda nostra: quia q̃uis venenū vita sit serpentis: tamē mors est hominū. Abscondam⁹
S virgulta spinarum de agro cordis nostri: ne defigant in nobis alta & radices. Scimus em̃ q; cor
nostrum ager est domini nostri Iesu Christi: excolamus eum caelestibus disciplinis: & nō fina-
mus in agro ranti imperatoris cizaniā: sed cunctis virtutū floribus decoramus: quia in his
delectat deus omnipotēs: sicut in canticis canticorū legi⁹: Ego flos campi & lilii conuallium:
id est: ego decus mundi & virginitas humilium. Et semper atq; semper caro nostra subiecta sit
aīa: & sicut ancilla famule dñæ suæ. Non prebeamus vites illicitas corpori nostro: ne cōmit-
tat bellū aduersus spiritū nostrū: sed semp subiecta sit carō: & obtemperet iussis sancti spirit⁹.
Neq; incrustari permittamus ancillā: ne contemnat dominū suū: sed omnib⁹ iussis eius & obse-
quiis mancipet. Sicut em̃ equo frēna imponenda: ita corpora nostra ieiuniis & orationib⁹ sūt
infrēnanda. Nam quāmodō aurigæ si equis frēna laxauerint per precipitia ducunt: ita &
anima cū ipso corpe si ei frēnam nō impouerimus ad inferni precipitia dilabitur. Sim⁹ igitur
boni & docti aurigæ corpori nro vt per viā rectā possim⁹ incedere. Escat em̃ minima non solū
aīas: sed etiā corpora nostra plurimū lædunt: & ad infirmitatē perducūt. Solet em̃ per nimīā
ciborū auiditatē & poculi intemperantiā: frangi stomachi fortitudo: necnō & ex abundancia san-
guinis cholera & plurimę aggritudines escatū largitate cōtingūt. Sicut em̃ aīa & corpori sūt
ita cōtraria: ita medela est vtriusq; tēperatiā ieiunii: & si nō p omne tēpus: salte sacratissimos
dies ieiuniorū: quantū possumus cū dei adiutorio delicias mundi & ciborū opulentia fugia-
mus: ne qñ (qđ auertat deus) in cruciatu flāmē quæramus guttā aquæ: & nullū refrigerium
consequamur. Fugiamus ebrietatē ne in crimen luxurię incurramus: quia apls precipiē dicēs
Nolite inebriari vino in quo est luxuria: Vinum em̃ deus ad lactitiā cordis nō ad ebrietatem
donauit. Bibamus igitur non quantū gula exigit: sed quantum naturæ imbecillitas postulat.
Ne igitur quod ad medellam corporis nostri tributum est: ad perniciē deputemus. Annuntia
quēto tuis in domo tua subiectis: q; pleriq; per vinum homicidia & fornicationes perpetraue-
runt: nec ipam mortē recūsauerūt. Alii pē vinū a demonib⁹ capti sunt. Nec est aliquid ebie-
tas q̃ manifestus demō. Ebriosus putat se aliquid optimū gerere cū fuerit ad precipicia deuotus:
Iulus: p violentiā armat ad maledictā & conuitia proximorū: & immutat mens eius: & lin-
gua balbutit. Huiusmodi em̃ vir cū se putat bibere vinū: bibi⁹ a vino. Plurimi namq; homines
per vinū maximā debilitatē contraxerūt: nec potuerūt cōsequi pristinā firmitatē: quia nō tē-
perauerunt gulæ ardorem. Sicut enim piscis cum auidas fauces profert vt glutiat escam: re-
pēre hamum inera fauces reperit: ita & ebriosus intraneum in se suscepit inimicum: qui cum
intrauerit: mox impellitur ad omne opus nefandissimum: & sic homo rationalis vt irrationalis
I le capif. Tu autē frater mi om̃ibus tuis domesticis & tibi subiectis præcipe vt se sobrios ex-

Jacobi. 1.
Heb. 13.
Eccl. 23.
Psalm. 100.
Prover. 6.
Ioan. 6.

1. Cor. 11.

Psalm. 7.
Psalm. 93.
Psalm. 138.
Eccl. 19.

Ca. 20.

Canti. 2.

Mala in modis

Ephes. 5.

Ca. 22.

t. lii.

habeant: & iterū propter abstinentiā in supbiā se nō erigāt: sed oīa temperate iuste pie & religiose sēdm dei adiutorii faciāt: quia nō solum pro nobis clericis: sed pro omni genere humani: nosq; prædestinati sunt ad vitā æternā: Christus sanguinem suū fudit. Nec solū nobis sed etiā laicis omnib⁹ ei⁹ ex toto corde præcepta seruātibus regnū celorū promissum est. Grādis nūq; cōfuso animab⁹ laicorū qui dicūt. Quid pertinet ad me legendo libros scripturarū audire v^t discere: & etiā frequēter ad sacerdotē & ecclesiā scōrum recurrere: dū clericus fiamus quē oportet clericos facere faciā. Quare non intelligit: quia panē & vinū & oīa huius terræ bona & regni felicitatē aequaliter vult participari: & aequali labore Christi præcepta ferre nō vult. Quid prodēt talibus vna parte in hoc sæculo esse sublimes: alia pēstratos in vna parte fulgere auro & pretiosis vestibus: & in alia miseriis & vitiōri caligine occupari. Nō tibi aliqua sollicitudo vel laici habi⁹ psona: quia nō est personarū acceptio apud deū. Similiter em̄ mādā dei seruāntibus laicis cælestē palatium patet: veluti clericis & sancimoniali habitu præditi: dū nō est iudex neq; grēcus: nō est seruus neq; liber: sed oīa in om̄ibus Christus. Quicūq; in corpore illius ē: magn⁹ est. Ergo inferre teipm suo sancto corpori vt sis mēbrū sanctissimi capitis ac nobilissimi. Ama ex toto corde caput ruū: & membra capitis illius dilige. Quō potest manus manui esse inimica: & pes pedē odisse: vel cætera membra suæ iōctura: nō cōgaudere? Crescere debēt inuiriū perfectū in augmentum corporis Christi. Oīs em̄ clericus & laicus qui pretioso sanguine redēptus estq; baptismo Christi cinctus est: debet humiliter ambulare & p seuerare in spiritu sancto: q; nihil pdest christiānū se & espōdere verbis & factis negare: dū corpus est mēte & spū. De talibus in euangelio ipsa veritas dicit: Non oīs q; dicūt mihi dñe dñe: intrabūt in regnū celorū. Ex alio loco propheta increpādo dicit: Populus hic labiis me honorat: cor autē eorū longe est a me. Nā ciuitas si fuerit in vna parte munita: & ex alia destructa: adiūt ad se hostib⁹ pbet. Et nauis si fuerit fortiter cōpaginibus solidata: & parū habuerit tabulā perforatā: iaq; fluctibus mergitur in pfundū. Omnib⁹ em̄ laicis clericis: & monachis q; liter cōuenit: fidē spem & charitatē humilitatēq; habere: & deo ex toto corde seruire: verā cōfessionē facere: & dignam poenitentia agere: quia clemētissimus dñs cōfugietibus ad poenitentia ignoscit. Sed ne de mīa dñi tñ securi existamus: vt petā augeamus: neq; dicamus: do nec vigeat ætas carnis nostræ: & cōcupiscētiās nostras exet ceamus: & postremo in senectute malorū nostrorū poenitentia agamus: Pius est em̄ dñs & misericors: nec vltra facinorū nostrorū recordabitur. Ne quālo taliter cogitemus: quia stulticia est summa talia cogitare: & cū implū sit talem licentia a deo postulare quēpiam velle: cuius initia est nos separare a deo: ideo in quā talia nō cogitemus cum nesciamus quā die morituri sumus. Nemo em̄ hominū nouit diem exitus sui: non omnes in senectute moriuntur: sed in diuersis ætatib⁹ de hoc mundo migrāt: & in quibus actibus vnusquisq; homo inuentus fuerit: in eisdem iudicabitur quando anima exierit de corpore. Dicit enim psalmista: Nemo in inferno cōsuebitur tibi. Ideo festinamus ad poenitentiam conuerti: semper ante oculos nostros versetur vltimus dies: & cum diuolutio fuit exierimus: ne ad vesperam confidamus nos peruenire: & cum in lēcticulo membra deposuerimus: de lucis non confidamus aduentu. Ita facillime poterimus corpus nostrum a vitiis & concupiscētiis refrenare. Semper cor nostrum promissis cælestia mediteretur. Omnia terrena quæ possidemus in futuras cælestes mansiones transferamus: vt cum illi profecti fuerimus fruamur bonis cælestibus. Nam credimus quia cum a carnis vinculo anima nostra fuerit absoluta: si bn̄ & recte cor ā deo viximus: mox in occursum nostrū angelorū chorus occurret: omniumq; sanctorum agmina in nostros miscētur amplexus: & adorādum verum iudicem perducunt: si dum in corpore viximus sicut dixi (q; dei sunt placia faciamus). Tunc erit nobis pax in circuitu & summa securitas: nec timebimus vltra diaboli ignita iacula: nec vllū quemlibet inimicum: qui cupiat animas nostras iaculari. Non ferrum: non ignem: non faciem terrentem: non tortorē: non famem: nō sitim: non vllam carnis ægritudinem: non vltra aduerfabitur caro spiritui: nec vllum timebimus periculum. Sed cum carnis abiecerimus sarcinā: tunc spiritus sanctus tribuet nobis in cælestibus mansionem: cui nos paulante intra corporis nostri hospitium feceramus mansionem: & læti gaudentesq; futuri iudicii diem expectabim⁹ in quo singulorum animæ pro suis actibus recipient merita: & econtra peccatores & impij peribunt. Tunc frustra rapaces: auari: superbi: adulti: iracundi: cupidi: maledicti: & periuri: a matissime sēbunt: quia malorum suorum veniam non cōsequuntur: in luctu maximo decinebuntur omnes qui carnis suæ voluptates secuti sunt: in moerore & gemitu sempiterno crunt

Roma. 2.

Gal. 3.

Matt. 7.
Esa. 29.

Ca. 22.

Psalm. 6.

V.

qui vitiis & passionibus seruiunt. Et cum hi omnes pro criminibus & sceleribus gehēne ignibus deputandi erunt: nos si deo dū in hoc tpe sum⁹ placuerimus: cū sōia sempiterna pramia accepturi sumus. Ideo condēnemus q̄ vana & caduca sunt: vt tantā gloriā Christo miserante
 X adimpleri mereamur. Declinemus semp a vitiis: & ad virtutes tēdamus: nec sup̄bi sermones pcedant ex ore nostro: ga pro otiosis sermonibus reddituri sumus rationē in die iudicii. Nec ad maledicendum quēq̄ cōsuecamus linguam nostram: q̄ ad benedicēdū & laudandū deū creata est: quia cōsuetudo quæ lōgius fuerit peracta & cōfirmata: nō cū paruo labore vitā vel expellit. Simus in malitia paruuli & viri perfecti in sensu. In quibusdā nos exhibeam⁹ fenesin q̄ busdā iuuenes: qm̄ paruus est ridere: & perfectis viris sugere. Nam p̄sens luctus: alacritas generat sempiternā. Omne autē quicquid immoderātū est: dissolutionē efficit aīe: & negligentē erga p̄cepta dñi: nec delicta sua facile pōt ad memoriā reuocare: & obliuiscēs ea nō le instigat ad poenitentiā: & ita paulatim ab oib⁹ tor⁹ cadit: nullū habebit accessum cordis cōpunctioni: vbi fuerint immoderata vitia & cōcupiscentię mala. Vbi autem fuerint lachrymę: ibi spiritalis ignis accendit⁹ secreta mentis illuminat. Nullus nos sēculi amor ab amore Christi segreget & tota: nōstra cogitationes ad pramia futura patrię tendant & de celestibus meditentur. Hęc est gloria tua: hęc est perfectio cursus certaminis tui. Perfectus em̄ dicis: nō q̄ in gratie: sed qui in sensu perfectus est: nec vilo modo cuiuslibet obest puerilis aetas si fuerit mente perfectus: nec senilis proderit aetas si fuerit paruulus sensu. Nam & Dauid cū puer esset & perfectus: & cor et mentem in domino habebat infixum: & ob hoc in regē elcuarus est: Et Saul cū in aetate senilis esset: quia in se malignā nequitiam habuit: de culmine regali expulsus est. Dñs vero & saluator noster a senioribus crucifigitur: & ingressus Hierosolymā a paruulis collaudat. Nā & arbor si multosq̄ annos fuerit instructuosa excidit: si autē nouella & fertilis fuerit colitur: vt magis ampliorē proferat fructum. Id eo has similitudines pono: vt nec iuuenis: nec senex in domo tua de salute tua: vel etiam de operibus bouis confidas. Sed qui gloriatur in dño glorie tur. Perfector autē virorū cōsortio frui: & a verbis eorū non auertas aurē tuā: & in eorū cōsilio delectetur anima tua. Verba autē vitæ sunt: verba hoīum deū rimentis: & incoluntis aīe his qui ea libenter audiunt & attēdūt. Sicut sol oriens effugit caliginem: ita sanctorū doctrina a sensibus nostris expellit tenebras. Euita quæso viros superbos: inuidios: detractores: mendaces: perituros: & salutem suam negligentes: qui mortui sunt vitæ: & latant in p̄pitijs voluptatibus: & gaudijs careant diuinis. Nō dico vel vnū talē in domo tua habes: sed etiam vbi cūq̄ esse tales audieris: hos deuota. Cum eiusmodi hominibus nulla tibi commixtio vel familiaritas sit: neq̄ velis cum eis sermocinari si nō valeas dño miserante eos ab errore suo reuocare. Nam sæpe per orem vnam morbidam grex polluitur: & modica pars fellis magnum dulcorē vertit in amaritudine. Nā talis si in habitu videat tibi clarus ac nobilis: & dulcia verba tibi p̄ferat: operibus si tecū agat cōterariis: magis nocet illius talis factura q̄ ex verbis placeat figura. Non ex verbis sed virtutibus homo probat. Sic & tu sis apud deū p̄batus: & omnia pro Christi amore libenter sufferas: & pro carnalibus qñ tibi euenerint nō frāgas animus tuus: nec vigorē patientię tuę res huius sēculi caducę molliant: Sed time potius deum si a proposito tuo tardaueris: & qñ te peccato obnoxiiu senseris: ad poenitentiā cōuertit nō cōfundaris: quia q̄ hic poenitebit: illic in nouissimo non poenitebit. In omnib⁹ actib⁹ & cogitationibus tuis placeas deo: nec tū deas alteri placere nisi ad ædificationē. Et si in omni opere: qd̄ cogitas: diligēter examina: & si est rectum coram deo: perface illud: si vero aduersum fuerit repertum: amputa illud ab anima tua. Et omnia per cōsiliū sapientū facito: vt opera tua & gressus tui secundū dei voluntatē in te nō tuā deprecare fieri. Et si dñm apostoli p̄ceptū: Oare sine intermissione oportet: Et sanctas manus sine ira & disceptatione ad deū leuare. Misericors est dñs his: et misericordiam se sperantibus p̄stat. Non illi mia opus erat: qui angelos fecit: et archangelos p̄posuit: sed vt nos misericordia ab illo cōsequamur elemosynas dedit. Nō illi necessaria elemosyna: cuius sunt oīa regna celorū: q̄ cōstituit dominationes: precipatus: virtutes: p̄sētes: sed vt elemosynis nris parricipes regni celestis efficeret. Patiēs et pacificus est dñs: vt patientia et pace sua mūdū tortis: q̄ maligno posit⁹ erat: reconciliaret: doceret nos patiētes et pacificos: si ne ira et disceptatione simus si ad deum volumus peruenire: et ad omnes homines faciamus bonum. Ad oēs dico: nō per partes: nō ad vnū: vel ad duos: aut ad tres: sed ad oēs hoīes. Christus enim non pro bonis passus est: sed pro peccatoribus et impijs et sceleratis ascendit in crucem: et passione sua omnes nos reuocauit ad vitam. Non tantum sanctis dedit deus solem et

1. Cor. 14.
Ca. 24.

1. Thessal. 5.
1. Timot. 2.
Ca. 25.

1. Ioan. 5.

Matth. 5.

Gal. 6.

Ca. 26.

Matth. 25.

Psal. 26.

Ca. 27.

Matth. 22.

Matth. 25.

Psal. 37.

lunam & pluuiam & omnia nascencia terræ: & oēs fructus qui oriuntur in terris: sed in comune omnibus hominibus dedit illas: qui solē suū facit oriri sup bonos & malos: & pluit super iustos & iniustos. Ideo oib⁹ hoib⁹ dedit illā cōmune: vt & bonū & elemofyna nra & charitas nostra & patientia nostra & humilitas nostra: in cōmune omnibus hominibus distribuant. Qd̄ diu fuerimus in hoc mūdof: faciamus bonū ad omnes: maxime ad domesticos fidei: & oremus pro inimicis nostris: & bonum pro malo restituamus. Pauperes honoremus: & Christū suscipiamus in ipsis: qui dixit: Qd̄ diu fecistis vni ex his fratribus meis minimis: mihi fecistis: & scilicet dei erimus: coheredes autē Christi: & participes regnī eius erimus: vbi nunq̄ morimur: & non senescimus: vbi est humana natura: nec vllus dolor: nec tristitia post gaudium: nec lux solis: nec lunæ & stellarū splendor: sed dñs noster Iesus Christus lux erit: & sanitas: & vita: & charitas: & pax: & gaudiū: & orne bonū omnibus credentibus in se. Ibi terra viuētiū: quā ppheta decanauerat dicens: Credo videre bona dñi in terra viuētiū: id est p̄mii caelestis vīsurū se significat sperare: & cum Christo in aeternū viuere & regnare: vbi nec nox vlla aspiat: nec dies terminabitur: neq̄ inopia videbitur: neq̄ cupiditas apparebit: sed p̄tēne gaudiū & sempiterna letitia. Hęc sunt promissa iustorū: & hęc sunt p̄missiones eorū propter q̄ laborauerunt & festinauerūt: & nō cessauerunt currere in bonis operibus q̄ diu fuerunt in hoc mūdof: in ieiuniis & elemofynis: in castitate: in continentia: in longanimitate: in patientia: in suauitate: in beniuolentia: in labore multo: in orationib⁹: in persecutionib⁹: in fame & sitis: in frigore & nuditate: in vigiliis multis pro Christi amore: Et per omnia inutiles sunt cū quis vigilauerit circa cogitationes multas & turpes: vel ad gerendū contrariū aliquid: vel facinus perpetrandum: tales vigilias deuiterunt: & sanctas vigilias arripuerūt. Hi tales calcauerunt p̄sentē mūdū: vt futurū regnū lucrarent: nō acceperunt hi p̄missiones vel diuitias huius seculi miserabiles: q̄ hoīes male eis vtentes ad inferna perdunt: & hanc p̄sentē patriā relinquētes ad ciuitatē caelestē cuius artifex & conditor est deus: intueri animi sui p̄miserunt: vitauerūt peccatū in verbo: in factorū cogitatione: in visu: in risu: in motu: in ammuendo oculis: in manibus: in pedibus: in ira: in ira: in furore: in diffensione: in vana gloria: in supbia: in elatione: in cupiditate: custodiētes corp⁹ suū & animas suas. Pariter em̄ duo ieiunia ieiunauerūt: id est ieiunium corporis & animæ: hoc est ab ira: & furore: & detractōne: & blasphemia: & rixa abstinētes: seque sicut iam superius intimauimus: isti sunt mortiferi cibi alæ: qui pascunt eā iū malum: & occidit eam morte sempiterna. Ierūt cibi corporis simul & animæ: isti sunt: voracitas: somnolentia: fornicatio: vinolentia: securitas: suauitas: homicidiū. Isti sunt mortiferi cibi corporis & animæ: qui pascūt & occidūt illud: animā autē aggrauant. Cibaria ista deuitem⁹: eficas autē caelestes appetamus: quæ ad cælum nos trahāt & ducāt: sapientiā scilicet diuinā: fidē: robustā in Christo: benignitatē: beniuolentiā: patientiā: humanitatē: virtutē: diuinā letitiā: sermōnes boni & optimi procedāt ex ore nostro: sicut diuini conditi ad a dificationē audientium: dilectionē dei & proximī: in qua tota lex p̄dēt & propheta: semp̄ mente meditemur & opere perficiamus. Hęc sunt mandata Christi q̄ nos iubet facere: si fecerimus ea: erimus participes regnī eius: & regnabimus cū eo. Si autem non fecerimus: & ipse non dabit regnū suū: si denegamus: & ipse denegabit nos: si non credamus ipse fidelis permanebit: quia omnis incredulus infideliter agit: dum & initium est hominū omnia credere: & vitium est nihil credere. Summo studio summaḡ vigilantia est nobis curandum: vt non audiamus in Christo iudice omnium in die iudicii: quod peccatores audient: Ite in ignem eternū qui paratus est diabolo & angelis eius. Vere em̄ diabolo preparata est gehenna: & omnib⁹ operib⁹ hominū: si faciam⁹ opera diaboli. Vere quibus preparatur dolor vermicum: ardor flammæ: sitis sine extinctio: fletus & stridor dentitio: oculorū lachrymæ: tenebræ exteriores sine luce: poena inextinguibilis: vbi non est vllus honor siue agnitio proximī: sed cōtinuus dolor & gemit⁹: vbi mors optatur: & nō dabitur: vbi non est honor senioris & regis: nec dñs super seruū: nec mater diligit filium aut filius: nec filius honorat patrem: vbi omne malum & omnis indignatio & fœtor & amaritudo abundat. Hęc timuerunt iusti: & hęc fugierunt. Rogo & supplico iterum: iterum q̄ deprecor frater charissime: vt & nos deum amemus: & timeamus: & hęc fugiamus: quia mors perpetua est animæ nostre: si in his perseueramus. Tria enim sunt in hoc mūdof deteriora omni malo: Anima peccātis cū peccato perseuerans: q̄ nigrior est coruus: & mali angeli q̄ eam rapiunt: & infernus in quem ducitur. Non sunt em̄ deteriora his trib⁹. Eadem em̄ anima meum futurū iudiciū expauescens: & putredinē suam inspiciens: dicit: Putruerunt & corruptę

& ordinauit nobis poenitentia ppter fragilitate nostrā. Ideo debemus nostras confessiones ve
raciter cōfiteri: & fructus dignos facere: id est pterita ne iteremus: scdm iussione dēi timēris
sacerdotis. Qui facer dos vt sapiēs & medicus primū sciāt curare peccata sua: & postea aliena
3. q. 7. sacer
dos.
vulnera detergere & sanare & nō publicare. Nos sequamur: perquiram⁹ & cū talib⁹ cōsiliū sa
lutis nostræ ineamus: vt nō perdam⁹ hæreditate celestē quā nobis dñs ab initio mūdī ppara
uit: si seruiam⁹ ei in iusticia & sanctitate: & puritate cordis: & charitate nō ficta: clamantes cū
apostolo: Quis nos separet a charitate Christi? Tribulation: an angustia: an persecutio: an fame: an
gladi⁹: & c. quæ sequunt. Dictū est: Neq mors: neq vita: neq angelini: neq principatus: neq
Ro. 8.
institia: neq futura: neq aliqua creatura poterit nos separe a charitate dei: qd est i Christo Iesu
dño nostro. Dictū est em de ecclia primitiua: Quia erat illis cor vnū & aia vna in dño: & erat
Ac. 4.
illis vnū velle ac nolle: q in vniū eos xpi charitas copulauerat. Ecōtrario vero carnales & ama
tores huius mūdi cōtra seinuicē separant & disungunt: mouētes ad alterutrū scādala: cōten
tiones: rixas: iras: dissensiones: homicidia: pītūria: furta: rapinas: & oīa q mūdus iste amat & de
lectat: dicēs vnusquisq in corde suo: faciā qd volo: vt impleā cogitationes meas: & delectatio
nes corporis: suffragant mihi consilia mea: siue amicorū meorū: vel parentū potentium: ad d
mihi auri: superabundat argentum: assunt mihi serui & ancillæ: agri & multe possessiones
huius mundi: pallia: vestes: pretiosæ: vnde me redimere possū: adimplēā volūtate meā: deus
dabit mihi spatiū vitæ: & poenitentia. Heu quare nō timemus qd euangeliū terribiliter info
nat dicēs: Sultæ hac nocte expolent a te aīam tuā: quæ parastū ei: erunt Homines nos
Luc. 12.
Ca. 30.
esse cognoscimus: & ne sic superbiāmus cōtra deū vt volūtates nostras malas perficiamus &
deū postponam⁹: ac deinceps dñi bonā voluntatē ad nostra mala reflectere cū munerib⁹ posse
nitamur. Nos nostrāq prauam voluntatē ad deum semper rectum dirigere negligimus: sed
vbicumq nos delectat iniurias nostras volumus vindicare dicentes: Faciam homicidium: pec
iurium: adulterium: fornicationē: & postea dabo dño redemptionē nostram. Quare non inel
ligimus dum sic audacter peccamus: est imantes muneribus deum placare: q tūc multo plus
eum ad iram q ad misericordiam prouocamus: quia deus nō delectatur in auro vel argenteo
nec aliud a nobis querit q animas nostras mundas in cōspectu suo presentari. Nec enim con
filiis peccatorum se immiscet: sed ex salute nostra nos semper admonet: & salubre dat consiliū
quia ipse consiliarius salutis nostræ: sicut propheta ait: Et vocabitur nomen eius admirabilis
consiliarius. Et iterum dictum est de eo in psalmo: Beatus vir qui non abiit in consilio impio
rum. Et iterum: Quia non est iniquitas in eo. Et forte ipsam quē putamus p nobis facere ele
mosynam de prædiis mortuorū: siue de rapinis pauperum: nō videtur esse elemosyna. Qua
lis enim elemosyna est vt vnus iniuste vestiatur: & alius iniuste expoliet: vt vnus iniuste pas
catur: & alius iniuste fame torqueatur? Non sane querit ista a nobis deus: audeo dicere: odit
ista omnipotens deus. Ipsum audi prophetam quid dicat: Qui offert sacrificiū ex rapina: siue
ex substantia pauperum: quasi qui victimat filium in cōspectu patris sui. Non accipiat inquit
ista de manibus vestris: quia manus enim vestræ sanguine plenæ sunt. Et alius propheta: Pa
nis egentium vita pauperum est: qui defraudat illum vir sanguinū est. Contemnamus facere
iniustas elemosynas qui volum⁹ facere iustas: studeamus iustas & spirituales elemosynas: vt
de iustis laboribus faciamus sinō de rapinis: siue de multiplicatione frugum: aut de inepnis ne
gociis: ne forte in hoc multa sacramenta incurram⁹: vel etiam qd peius est pro cupiditate vel
ebrietate sanguis fundatur. Clament voces eorū ad deū cōtra nos multi labore afflicti. Vnde
Psalmista: Qui pecuniā suā nō dedit ad vsuram: & munera super innocentes nō accepit: &
cetera: quæ superius in eodē psalmo au diuimus: au diēnt & pauent & beatū efficere possunt:
Ca. 31.
sicut idem psalmus cōcludit: Qui facit hæc nō cōmouebit in æternum. Sic quia talia & his si
milia creator omnīū creaturæ suæ rationali annūtiando insinuat: credimus quā diligite
qd creauit creator: meminē persequitur: subsequitur homo nō sequatur. A nullo quog homī
ne recedit deus: nisi prius ipse homo ab eo recedat. Nec naturā in nobis sed vitii qd cōtraxi
mus odit: & non prodest nobis: immo non prodest Christi sanguine redemptos esse. Ideo cogi
temus & recogitemus q non propter felicitatem terrenam christiani effecti sumus: non pro
pter diuitias hui⁹ seculi vel propter istam vitā Christi colimus: sicut apostolus ait: Si in hac
1. Cor. 15.
vita tm speramus in domino: miserrabiles sumus omnibus hominibus. Christū em ne au
rum diligere mus: oblatā munera continere docuit. Ne famē timeremus: quadraginta dies
bus ieiunauit. Ne nuditate pertimeremus: præter viam tunicā aliam discipulis suis ha

bere veruī. Ne tribulationes expauesceremus: omnia ipse sustinuit. Ne mortem formidamus: hanc ipse suscepit. Et cum ista omnia nos docuerit: non tantū verbis: verū etiam exemplo ipse præcelsit. Hoc suauiter flagret in cordibus nostris: hoc ignis spiritus sancti in nobis feruere faciatur: sequamur vestigia eius: ne desyderemus remanere in hoc mundo: & peream⁹ cum hoc mundo. Iteu q̄ miserī sumus si hoc credere nolumus: & ab amore huius sæculi mentem nostrā non reuocemus: dum perpetualiter ista tenere non possumus: & illa per securitatē amittimus. Lugendū nobis: regnū p̄missum perdamus & subito dicatur nobis: O vos amatores mūdicitate obuiam sponso & ad illum venire quē videre vultis: quia præcepta eius postposuistis: videbitis enim plagas ipsas quas in corpore suo p̄ vobis pertulit. Quid tunc gementes & dolentes dicemus: & quid meritis nostris in cum exigentibus responsuri erimus: dum frequenter audimus & negligimus qd̄ Psalmista cecinit: Quid retribuā domino pro omnib⁹ quæ retribuit mihi. Calicē salutaris accipia & nomen domini inuocabo. Firmiter teneamus quia spes bonorū in isto mundo nō est posita: quīs videat spes humana esse: quæ in amaritūdinem vertitur: & amarā portionē ipse mundus amatoribus suis p̄parat: & ipsa veritas eos alloquitur dicens: Vbi est qd̄ amabatis: vbi est qd̄ pro magno tenebatis? O mi frater: nunquid ferreæ sunt carnes nostræ: ne te cōtemniscā: vel etiā sensus noster adamātinus: vt nō mollescat: aut etiā euigilet ad talia dei verba? Quare nō dicimus cum p̄pheta: Quis dabit capiti nostro aquā: & oculis nostris fontē lachrymarū: & nō ploremus die ac nocte vulneratos filios plebis nostræ? Deficiūt flendo oculi eorū: qui considerant nō solum mortes corporū: verū etiam animarum christianorū. Quis luctus idoneorū: quis planctus certior iueneri potest? quādo vnusquisq; nostrū de anima perdita luget & dolet cū apostolo: qui dixit: Quis infirmatur: & ego non infirmor? Quis scandalizatur: & ego nō vrox? Atq; iterum in alio loco dilectioni primorū compassus dicit: Optabam esse anathema pro fratribus meis. Dīcamus in tanto Christi apostolo: tantum flagitare Christi charitatē: dum sciebat qd̄ vnico filio nō peperisset: sed pro nobis omnib⁹ eum tradidisset. Pro omnibus nobis dicit. Ideo nulli laicū nulli clericū: nullā sacratæ virginis: nullæ viduæ: debent negligere salutem animarū suarū: dum tanti sanguinis pretium pro nobis fūsum esse manifestum est. Ideo omnes nos qui reliqui sumus super terrā peccata nostra agnoscamus: ne cū impiis pereamus: dum cito iudicem digna satisfactione nō placamus. Qd̄ velociter placuit iram eius ille qui dixit: Peccatum meū cognoui: & iniustitiā meā non operui: Dixi pronitiabo aduersum me iniustitiā meā domino. Et quid secutum est? Et tu dimisti impietate cordis mei. Paratus est semper deus peccata nostra indulgere: si non tardauerimus ad eum reuerti. Si enim tardauerimus: timeamus ne inferat nobis iram suam: quia quibusdam quoddam magnū præstitit beneficium: nec tantū hoc iniuste: sed in alto suo iudicio. Nam Cain perfecit homicidiū: & Iob vulneratus dei amicus est effectus: & Abel innocens a fratre suo occisus est: tñ nec Iob diutius passus est cruciari: nec Annanias locum donauit ad ignoscendum: nec Paulum deseruit colaphizari: quæ sua gratia fecit robustum: Nec Iudam suscepit poenitentē: nec Petrus deseruit stentē. Et si sic pius & misericors dominus alto iudicio suo separat vasa iræ a vasis misericordiae: O si attendamus miserum Iudam: vas olim perfectum: in perditionē perductum: multum sancti spiritus porrare nō potuit: quoniam accessum continuo crepuit: totusq; factus ad nihilum est. Hæc pertimescentes cōuertamur: dum tempus est. Air enim Psalmista: Inquire te deum tempus est: & cōfirmamini: quæ te facie eius semper. Tempus est enim vt reparemur. Et si in aliquod peccatū fracti sumus: omnipotens deum figulum & artificem habemus. Credamus quia potens est reparare perditas: quia creauit hæc omnia integra. Ipse enim ait: Sicut lutum figuli: ita vos estis in manu mea. Ideo humiliemus nos sub manu omnipotentis dei: vt nos exaltet in tempore visitationis. Cogitem⁹ nos in conspectu dei stare. Agnoscamus quid sumus: agnoscam⁹ qd̄ terra & cinis sumus: dum propheta contra nos dicit: Quid superbis terra & cinis? Quid si nō agnoscamus frustra exaltare ceruices nostras: dum deus resistit superbis: & humilib⁹ dat gratiā? Cōsolamini qui estis pusillanimes: cōfortamini & iam nolite timere. Ecce deus noster retribuet iudicium: ipse veniet & saluos faciet. Dominus in proximo est: nihil solliciti sitis: nihil vos conterat mundi infelicitas: quia si istam infelicitatem mundanā sancti dei omnes rimuissent: perpetuā felicitatem non haberent. Si felicitas huius mundi transitoria diligitur: hæc perpetua non inueniet. Si vero perpetua felicitas queritur: quæ hic non inuenitur: ad perpetuā felicitatē tendamus: vbi patris & patres nostros habemus: patientissime omnia huius mūdi pro Christi nomine

Psal. 119.

Ca. 31.

Hier. 9.

2. Cor. 11.

Ro. 9.

Ro. 8.

Psal. 31.

Psal. 104.

Hier. 18.

1. Petri. 5.

Eccl. 10.

Esa. 35.

Ca. 33.

Phil. 4.

Roma.8.

toleremus. Quid rogo est qđ toleret cōtra illud qđ nobis pmissū ē? Apostolus inquit: Nō sunt condignę pāssiones huius temporis ad futurā gloriā quę reuelabit in nobis. Nulla ergo nos pressura terreat: nulla calamitas frāgat: dñs in p̄mo est: pastor noster circa nos est. Quid me tuemur: et si metuimus: clamemus ad pastorem nostrū vt nos audiat. Clamemus in compunctio-
 ne cordis dicentes: Errauit sicut ouis quę perierit: require seruū tuū dñe. Clamem⁹ & dicamus: Perit fuga a me: & non est qui regat aiam meā. Considerabo ad dñi strā: ecce diabolus vt lupus rugiens leo frendet: ecce lupus est: contra larrar canis. Clamaui ad te dñe: dixi tu es spes mea: portio mea in terra viuētiū. Libera me de manibus inimicorū meorū: & eorū qui me persequuntur. Nunquid pastor noster bonusq; aiam suam posuit p̄ ouibus suis: ad quem si clame-
 mus dimittet nos diutius errare: a ura feris: vel a bestijs dilaniari argo consumi? Absit. Quin-
 immo relictis nonagintanouē p̄xit quę rete vnā ouē p̄ditā. Nec qđ clamantem audiuit ideo p̄xit: sed anteq̄ clamaret. Air em̄ euāgelista: Relictis nonagintanouē abiit quarete vnā ouē quę perierat: quā inuentā & lassatā argo fatigatā: impositā humeris suis reportauit ad gregē. Pastor eam ad gregem reportare dignatus est: & misericordia sua ab errore vocare. Q; vero ouem istam humeris p̄ptiis imposuim⁹ reportauit ad gregem: quante misericordia eius gen-
 rię agendā sunt: qui tantū se ad nos humiliari: & inclinauit: portat & reficit: regit & custo-
 dit. Deprecamur domine bone summe & optime pastor: ne ouis p̄ceat: Imple officium sum-
 mi pastoris: p̄sequere leonem qui rapuit ouem de grege tuo. Leo interficiat: & ouis de faucibus ei⁹ eruat. Tu em̄ es pastor ouium: potēs ponere farnā sub pedibus nostris. Ex nūc dñe pastor n̄s: rex noster: rex de grege tuo rapiunt oues: & quare tārū taces? O dñe dñe deus: quare tam diu taces? Ad hoc dominus p̄ prophetā dicit & clamat: Tacuit a cui⁹ sed non semper tacebo: aget iudiciū man⁹ mea. Ergo domine Iesu: pastor noster: rex noster: accipe arma tua & progredere vt pugnes contra leonem aduersarium nostrū: qui circūit quærens nos deuorare. Esto nobis turris fortitudinis a facie inimici. Petimus & instāssimē petimus vt li-
 beres nos: Mūdus enī in maligno positus est. Ecce quasiū mala: & p̄eunt mundi dilectores blasphemantes: insaniunt: & aduersus te murmurant: nō solum tuam misericordiam non pre-
 cant: verū etiam tuū iudiciū reprehēdūt. Quis in eis talia operatur: nisi auctor mali: angelus superbus & perditus & omnes perdere cupiens? Libera nos dñe ab omni malo: & pars nostra non sit cum omni malo. Ab omni malo libera nos: qđ tunc ab omni malo liberamur: quando a diabo-
 lo & angelis eius separamur. Angeli eius sunt qui faciunt voluntatē eius. Non fir nobis pars cum talibus qui faciunt voluntatē diabolis: sed cum illo qui dixit: Si quis fecerit volunta-
 tem patris mei ipse meus frater: soror: & mater est. Nos em̄ illo pretio redempti sumus: socie-
 tarē malorū fugiētes bona querimus: summo bono inhaeramus: illi seruiamus: eius volunta-
 tem faciamus: vt simus & nos angeli dei: de quibus dicit p̄pheta: Benedicite dño oēs angeli eius: ministri eius faciētes voluntatē eius. quia volūtas patris mei est: sicut euāgelium air: vt
 nō pereat vnum ex pusillis suis: & non peramus & euellamur de via iusta. Deponamus ope-
 ra tenebrarū: & induamur arma lucis: & expulsa noctis caligine: effugariē⁹ radicib⁹ tenebra-
 rū: radius veri luminis fulgeat in cordibus nostris. In nocte nō opera noctis: sed diei opa paga-
 mus: qđ filii dei appellati sumus. Neq; em̄ dilectione omniū sensus noster roscet: nec variis
 vanis phantasmatibus aīas nostras illudat: nec ipsa corpora stramētorū calore depresso in al-
 ro torpore quies inclinet: sed vigilando iorando ieiunando p̄fallendo: cōtra diabolū aduer-
 sarium dimicemus: & magnā lucē in cordibus nostris sentiamus: & in nocte opa dei pagam⁹.
 Quid em̄ agendum est nobis in nocte huius seculi caliginosa: nisi diabolū effugare: & Chri-
 stum introducere? Quid agendū est nobis in huius noctis op̄erate: nisi captiuatorem captiua-
 re: & liberatorem sequi? Quid agendum est nobis in nocte: nisi tenebras diabolicas de cordi-
 bus nostris excutere: & lumen verum haurire? Quid agendū est in nocte: nisi principē omni-
 um vitiōrū a nobis expellere: & fontē omniū bonorū suscipere? Suscipiamus eum frater chari-
 sime: suscipiamus eum: vt suscipiamur ab eorū & videamus quę bona preparata ab eo habem⁹
 qđ nos quotidie vocat: & suscipiamus iugū eius leue: & farnā eius suauē: qui farnam pecca-
 torum releuat. Deponamus opera tenebrarū: & induamur arma lucis. Quid em̄ est deponere
 opera tenebrarū: nisi rēndere diaboli pompis & angelis eius? Et quid est nos arma lucis in-
 dui: nisi credere in deum patrem omnipotentem: qui illuminat omnē hominē venientem in
 hunc mundum: qui hæc dixit: Dum lucem habetis credite in lucē: vt filii lucis sitis? Prius tamē
 men dilectissimi mei viximo quia vix discutiāmus & inuestigemus qui sit: vel qđ sit diabol⁹.

Psal.108.

Psal.144.

Ioa.10.

Lucę.15.

1. Petri. 5.

Psal. 60.

Ca. 34.

1. Ioa. 5.

Matth. 12.

Psal. 102.

Roma. 13.

Matth. 11.

Ioa. 4.

Ioa. 12.

Ca. 35.

H

I

Diabolus est em̄ angelus per superbiam separatus a deo: qui in veritate nō stetit: & doctor mē daciū: & pater mēdaciū: quia ab ipso primū inuentū est mēdaciū: & ipse est mēdaciū: sicut veracissima veritas dñs noster Iesus Christus in euangelio Iohannis loquitur: quia ipse est caput & finis mendaciū: & a semetipso deceptus: nos decipere festinat. Ipse est aduersarius effectus generis humani: inuentor mortis: superbie institor: radix malitiarū: scelerum caput: princeps omnium vitiatorum: pluasor etiam turpium voluptatum. Hic ergo cum illū primū hominē a deo factum: Adam scilicet patrē omnium nostrū intrinsecus: sicut supius crebro intelligere potes: videretq; cum hominē ex limo terrae ad imaginē dei factū: pudicitia ornatum: temperantia cōpositum: charitate circūdatū: immortalitate vestitū: amulus atq; inuoluptatē beatitudinem hominē tētenū accepisse: qd̄ ipse dum esset angelus p̄ superbiam cognoscit amisisse: inuidit statim insanabilis homicida: primū patrē nostrū nos nostrosq; parentes & tantis ac talibus bonis expoliavit: nos insuper & premit. Nam & multis bonis in prima fronte diabolus nos expoliavit: id est pudicitia/continētia/patientia/manfuetudine/charitate/immortalitate: sicut nos nudos ac miseros reddidit: suisq; pānis derisit esse inuolutos: & suo dominio esse astrictos: atq; in ipso peccato omnē prolē nostrā sibi met obligauit: sic expoliavit nos pudicitia & accinxit impudicitia: expoliavit nos temperantia & fecit nos intemperatos: expoliavit nos charitate & vestiuit nos malitia: expoliavit nos immortalitate & propinauit mortē. His etiā turpissimis & foedissimis pānis nos patrēsque nostros inuoluit: & semiuiuos reliquit. Et quia sic misera biliter atrocissimus hostis circa nos egit: immo quā sic egit: Eia frater charissime: eia renuntia mus huic damnosae hereditati: pupilli effecti sumus: anteq̄ exactor veniat tam pessimae hereditatis: sola quae eius sunt renuntiemus. Si quis itaq; huic hereditati in qua sunt panni diaboli: pompe scilicet & angelis eius renuntiare neglexerit: cum iudex venerit: sicut euāgelium loquitur: tunc debitor exactor: exactor autē debitorē trudet in carcerem: Amen dico vobis: dicit dñs nō exiet inde donec reddat nouissimū quadrāntem. Omne itaq; genus humanū tanq̄ pauperē & pupillū diuina scriptura cōmēdat deo dicens: Tibi derelictus est pauper: pupillo tu eris adiutor: eiusq; aduersariū diabolus demonstrans: secutus adiunxit. Contere brachium peccatoris & maligni. Assit dominus noster Iesus Christus pius & misericors: qui aliquam misericordiam huic pupillo & pauperi exhibeat: quia callidum atq; ferocissimum patriat: & tā pupillus in causa sua deficiat: quā propter suos aduersarius prauis artibus decipere festinat. Assis domine Iesu Christe huic pupillo idoneus defensor: sta in causa illius q̄ iussisti recte iudicare filiis hominū: Eleua brachium tuū & contere brachium peccatoris & maligni. Oprime nosti huius pauperis & pupilli: generis scilicet humani causam: quā ex paterno chirographo debet inuentus est reus: & obstrictus aduersario detinet. Nō est aliud quā admodū nobis subueniat: nisi ex tuo cōsilio per necessariū adiutorium: ludica causam nostrā: defende quia potens es. O mi frater charissime q̄ felix aīa quē tā potentē habet defensorē. Ideo nūc quēso: vigilet vnusquisq; vestrum: nec apud eum diabolus in die iudicii suos pannos agnoscat: & incipiat reus de tineri semp̄ quā Christus sua gratia voluit liberari. Nec sibi male blandianē qui post acceptā gratiā corrigi nōlūt: atq; turis ad illas suas pristinās redeūt volūrates. Expectat em̄ dies iudicii: aderit ille acquissimus iudex q̄ nullius potētis spōnā accipiet: cuius palatū auro argento q̄ nullus ep̄s: nec abbas: nec comes corrūpere poterit. Astabunt oēs aīae vt referat vnaquēq; se cū dū illud qd̄ gessit in corpore siue bonū siue malū. Præsto em̄ erit & aduersarius diabolus & recitabuntur verba p̄fessionis nostrae: & obiciet nobis in faciē quid fecimus: & in quo loco: & qd̄ boni operis tūc tēporis facere deberemus. Et si tales inuenti fuerimus: exultabit ille aduersarius in cōspectu piissimi iudicii: superiotē se nobis declamās: agēs talē causam apud talē iudicē. Habet em̄ dicere tūc ipse diabolus: O acquissime iudex: iudica istū mē esse ob culpam q̄ tuus esse noluit p̄ gratiā. Tuus est p̄ naturā: meus est p̄ miseriam. Tuus est ob passionē: meus est ob suasionem. Tibi inobediēs: mihi obediens. A te accepit immortalitatis stolā: a me hanc pannosam quā indutus est tunicam. Tuā vestē amisit: cum mea veste huc aduenit. Quid apud eum impudicitia faciebat: quid inempta ncia: quid auaritia: quid ira: quid superbia: quid cetera membra mea? Dimisit te: confugiū fecit ad me: meas sorores video comitari cū illo. Quid enim? Idcirco omnia faciebat: qui cū superbia disputabat: qui cum ira furebat: thesaurizauit irā in die irae. O acquissime iudex: iudica iniquos: quia iustitia & iudicium preparatio sedis tuæ: iudica illum meum esse & mecum dānandum esse. Omnia quē huc attulit: mea esse cognosco: meus esse voluit: & mea concupiuit: mecum puniri debet: quoniam quem ru dignatus es tan

Ioh. 8.

Matt. 5.

Ps. 9.

Ca. 36.

to pretio liberate ipse se mihi postmodum voluit libenter obligare. Heu frater charissime: poterit ne talis aperire os qui talis ibi inuenietur: vt iuste cum diabolo deputetur? Videamus & cauamus ne inuatum dei gratiam susceperimus: sed integro corde: perfectaq; fide reuerntemur: atq; spernamus tam damnosam diabolicam hereditatem: ne pupilli & pauperes remaneamus. Recitetur in medio nostræ sententia beati Pauli apostoli terribilis terribiliterq; p. l. latasq; corda simul & corpora nostra contemiscere faciat. Ait em: Voluntarie peccantibus nobis post acceptam noticiam veritatis: iam non relinquitur p peccatis hostia: terribilis autē quædam expectatio iudicii & ignis emulatio: quæ cōsumptura est aduersarios. Irritas q; faciens legem Moyli: sine vlla miseratione duobus vel tribus testibus moritur: quanto magis putatis deteriori meteri supplicia qui filium dei conculcauerit: & sanguinem testamenti pollutum dixerit: in quo sanctificati estis: & spiritui gratiæ contumeliam fecerit? Scimus em qui dicit: Mihi vindicta & ego retribuā. Et iterū: Quia iudicabit dñs populū suū. Horrendū est em incidere in manus dei viuētis. Et paulo post: Nolite itaq; amittere confidentiam vestrā: quæ habet magnā remunerationē. Patiētia enim vobis necessaria est vt voluntatem dei facientes reportetis pmissionem. Adhuc enim modicum aliquatulum q; vterus est venit & nō tarda bit: reddens vniciq; secūdu opus suum. Hac em verba nō ex me sed ex ipso qui dixit: An experimentū eius queritis qui in me loquitur Christus: pfluxerūt. Extrēdamus acie oculi cordis & videamus: & aūrē cordis accōmodemus ad terribilē apli sententiā pspiciendā & inuestigandā: mūdum oculi cordis: imo ipsa lux quā desyderam⁹ videre mūdet cor nostrū: & sit a peccatorū tenebris ipso miserāte mūdātū. Beati em ait: Mūdo corde qm ipsi deū videbūt. Nō sic hic nobis labor inuētilis ad perniciē: sed vtilis ad salutē. Curramus dñ lucē habemus ne tenebræ nos cōprehēdāt. Et iterū apls hortat nos intētiissime dicēs: Remissis mantis & soluta genua erigite: & gressus rectos facite pedib⁹ vestris: vt nō claudicās q; erret: magis autē sanetur. Pacē sequimini cū omnibus & sanctimoniā: sine qua nemo videbit deū: contēplantes ne q; desir gratiæ dei: nequa radix amaritudinis sursum germinans impediāt: & p illā inquinēt multū. Et paulopost: Videte ne recusetis loquētem. Si enim illi qui creduli fuerūt verbo dei: nō resugerunt recusantes etū qui sup terrā loquebatū multo magis nos qui de cælis loquentem nobis auertimus: cui⁹ vox mouit tertā modo autem repro mittit dicens: Adhuc semel & ego moue bo: non solum terram: sed & cælum. Qd autē adhuc semel dicit: declarat mobilē declarationē tanq; factorum vt maneant ea quæ sunt immobilia. Itaq; regnum immobile suscipiētes: habemus gratiā per quā seruamus placētes deo cum metu & reuerentia. Et em deus noster ignis comburens est aduersarios. Accedamus ad dominū anteq cōsumamur: ab illo postulātes vrē re cor nostrum & renes nostros. Et iterum: Quoniā pbat⁹ nos deus: igitur nos examināst sicut examināst argētum. Apertissime enim patet q; hic ab illo vrīmur: illic velut aduersarii constamemur. Ait em apostolus: Nemo se circūueniat: nemo se seducat in anibus verbis: quia quēcūq; ipse seminauerit hominib⁹: & metet. Nō aliud loquamur lingui: & aliud cor de: ne simus iuda & herodian: alii in pditionem: alii in confusionem: alii in dissimulationē: sed alii in veritatis humilitatem. Ideo cum vero corde in plenitudine fidei properemus: aspersi corda a conscientia mala: teneamus spei nostræ confessionē indeclinabilem: & bonorum opum inchoationē non deferamus: sicut est consuetudinis quibusdā: sed consolantes: & tāto magis quanto viderimus appropinquātē iudicii dñm. Teramus carnis nostræ superbiam: quia caro est q; nām pdir & totam superbiam auferit. Et qui in carne seminat: sicut ait apls: de carne & metet corruptionē. Caro est quæ recipit diabolū. Diabolus em seminat in carne nostra semina sua id est homicidium/fornicationem/concupiscentiam/libidinem/iram/rizam/ebrietatem/supbiam/surrum/& omnē suggestionem malam: dicente apostolo: Nō est nobis colluctatio aduersus carnē & sanguinē: sed aduersus spūs aeris huius aduersus spiritalia in celestibus. Diabolū dicit q; spūs malus est: & non videt: & ipse spūs nequissimus pietus est de cælo cum angelis suis de quibus dicitur in Apocalypsi: Ecce pietus est accusator fratru nostroru: qui accusabat die ac nocte: & ipsi vicerunt eum ppter sanguinem agni: de quo apostolus ait: Datus est mihi stimulus carnis meæ angelus sathanae qui me colaphizat: propter qd ter dominū rogauī vt discederet a me: & dixit mihi: Sufficit tibi gratia mea. Nam & virtus in infirmitate pfitur. Item ipse repetens dicit: Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ: & capiuantem me in lege peccati quæ est in membris meis. Iterum ipse: Ego enim meipe seruio lege dei: carne autē lege peccati. Et iterū: Nūc nihil damnationis est his qui sunt

Ca. 17.

Heb. 10.

Deut. 17.

Deut. 32.

2. Cor. 13.

Matth. 5.

Heb. 12.

Aggē. 2.

Deut. 4.

Psal. 25.

Psal. 65.

Gal. 6.

Ca. 38.

Vbi supra.

Eph. 6.

Apoc. 12.

2. Cor. 12.

Roma. 7.

Roma. 8.

M

In Christo. Caro est quæ recipit diabolum: & carnē diabolus habet in potestare: nō aliam. Ideo dicit apostolus. Datus est mihi stimulus carnis meæ. Deniq; lob in carne tentatus a diabolos dicitur dñs: Et data est potestas in facultate eius. Et iterum: Dabo tibi illum in potestate illius. Caro enim concupiscit aduersus spiritum: spiritus autē aduersus carnē. Hæc oīa inuicē sibi aduersantur: vt non quæcūq; vultis illa faciat. Caro enim misera bestia: quæ grauat animā: dicit apostolo: Qui in carne sunt: deo placere non possunt. Iterū ipsa veritas dominus Iesus Christus de se ipso dicit: Spūs quidē promptus est: caro autē infirma. Caro autē nostra in malitia semper vlti potens esse: lu abstinentia: id est in vigiliis & ieiuniis & oratione ac bonis operib; infirmā se esse fingit. Caro nostra est quæ nos demergit in foueam: dicit apostolo: Mortificæ te mēbra quæ sunt super terram: id est fornicationē / immunditiā / irā / iram: & cetera quæ sequuntur. Et iterum: Curam carnis ne feceritis in concupiscētiis vestris. Itaq; mortificem⁹ carnē nostram: per abstinentiam in ieiunio: & vigiliis & orationibus: ne nobis adducat diabolum: cū concupiscētiis malis. Caro autē data est nobis quasi animæ bellum: illi mortificet: adducit vitā: si nutriatur: preparat se contra ad bellum. Laudo autē illum: qui carnis suæ habere potest potestatem: dum infirmitatem carnis nostræ: timemus: salutem animæ nostrę negligim⁹. Anima misera quid dicis: quā caro sic fortiter grauat: dicit Salomone. Caro quæ corrumpitur aggrauat animam. Et iterum repetit: Os qđ mentitur occidit animā: Vt miserę animæ quā caro persequitur. Caro nostra quotidie contra animā pugnat: & nos cōtra carnem pugnare debemus quotidie: sicut apostolus præcipit: Si secundū carnē vixeritis: moriemini: si autem spīritu facta carnis mortificaueritis: viuetis. Omnē suggestiōē malī caro concupiscit: & demonstrat: Caro concupiscit omne malum: caro hortatur maleficiā: caro prouocat irascaro puocac homicidium: caro puocat adulterium & iram: caro inserit ebrietatem: caro portat omnem concupiscētiā huius sæculi: & omnia mala caro desyderat. O caro bestia crudelis: qđ habes: quid dicis: quā nō desyderasset: nisi deo seruire tibi inimicā: iniūristet? Tu autem caro misera: nō solum te ipsam occidis: non sufficit tibi perditio tuar: sed adhuc vls animā in infernum demergere. Vt tibi anima quæ carnem cepisti contrariar: quæ nec ipsa intrat: nec te permittit intrare in regnum cælorum. O caro mala: quid queris: qđ desyderas? Nō vis laborē sustinere: non vis inquietā conquiescere: suffocas animā vt verā vice tu sis domina & illa ancilla. Rogo quare grauas animā quæ molesta non est tibi? Nec tu effugies poenā dum ipsa patitur gehennā. Nec enim sine te poterit in die iudicii iudicari. Quare non cōsentis spīritui & aīæ nostræ: sicut euangelium te hortat dicit: Ego cōsentiens aduersario tuo: Ets in via nūc cū ipso: hoc est in sæculo: caue ne forte tradat te iudici: hoc est Christo: sed ex tradat te ministris: hoc est angelis malis: & ministri mittant te in carcerem: hoc est in gehennā: nō exies inde donec reddas nouissimū quadratē: id est minimum peccatū. Quid es tu: & quid nobis præstas nisi detrimentū aīæ nŕæ? Qui te nutrit: ad maleficiēdū te nutrit: iga non peccat aīa nisi per carnē: sicut scriptū est: Anima quę peccauerit ipsa morietur. Verbi gratia / dicit aliquis: anima quomodo potest peccare cum nō videat? Quid potest tenere cum ipsa nō teneat? Ipsa caro peccat quæ animā aggrauat: & aīa a carne superata cōsentit carnī in peccatis. Caro enim præceptus est ad libidinē: crimini quotidie crimina supponēs: peccatū peccatis. Nō cessat pessimis deteriora conidgere: volūrate crudelis: vana & insipiens: semp ad malū prona: ad bonū excusabilis & pigerrima: velox ad mortē: ad vitā difficilis: cui exola sunt opa lucis: & tenebrarū amantissīma: quæ cadere diligit: surgere negligit. Amara est illi salus & dulcis peditio: de malo semper corruens in deterius: & de priori in peiora destituens: inquieta & impatiēs: flammis gehēnæ alas circūdās: inuicēs se inter germina cupiditatis: & auaritię: vanitatis & arrogātię: & impietati: & ceterarū: negriarū supbia & inhonestā se deprimit: abrahāes se a cælestibus & celestians in terrenis: relinquit veritatem: festinat haurire vanitatē & verba mendacii. Et qđ plurimū: Sicut rinea lanā deuorat: & sicut ignis ligna fœnum & stipulā consumit: ita caro rebellis & delicatā animā cōsumit & crepat. Quid tu ad hoc anima: quid tu ad hoc respondes? Dicis (inquit) redēptorī meo anteq; carne exuam: quid ad hoc respondeam: & quod ad bonum corpus cum quo inhābitare incitare voluissē. Non sit in me obscuro domine concupiscētiā libidinīs: sed amor inhābitet pulcherrimę castitatis. Sim ad malum audiendum rēda: ad verbum festinā ad perficiendum accedens. Sim in tuo timore sollicitā in amore perfecta: in fide constanti in spe nullatenus dubitans: dilectionem ferant: odii ardore non vīat: nec inuidiæ ardore infestant: semp ferū sanctum opus in me spīritus: aut cogitem: compelle vt faciam: suade mihi

2. Cor. 12.
Iob. 2.
Gal. 5.

Ro. 8.
Matth. 26.

Col. 3.

Ro. 13.

Ca. 39.
Sap. 9.
Sap. 1.

Ro. 8.

Matth. 5.

Ca. 40.

Ezech. 18.

Ca. 41.

Esa. 66.

Ca. 42.

Ca. 43.

hi vt te diligat: confirma me vt teneat te scilicet di me ne pda te. Non ingredia nec regredat in do
 micilio meo vbi tua debet esse mansio: pes superbia: gula: nec concupiscentia fornicationis: nec
 auaritia: nec inuidia: non ira: non tristitia: non vana gloria: sed profunda humilitas: quia cur
 uet alitru so carnis superbie que me suffocat. Da mensurata abstinentiam qua supbia ventris
 efringetur edacitas que me perimit. Da castitatem cordis que me impolluta reddit. Da mis
 ditiam spiritus: qua immunda carnis gloria me demergit. Da manus largi tuas ad erogandas elem
 osinas: qua tenax auaritia respuatur. Da dilectionis amorem: quo zelus extinguat inuidie.
 Cede tolerantie patientiam: qua ira crudelis bestie superata deficiat. Tribue eterni gaudii
 spem: qua tristitie amaritudo demulceatur. Fac intrinsecus mentis de bono opere gloriar i in ter
 vt vane glorie foras ex me non pcedat iactantia. Dona etiam in omnibus tenere iustitiam / magna
 nimitate / temperantiam: & fac mecum simplicitatem esse prudentem: vt beatam vitam syncri
 ter agam: & malum prudenter refugiam: atque fraudulentum & deceptorium astutiam diaboli intel
 gere valeam: ne per speciem boni fallat: & discernere rationabiliter valeat: & preuidere qd boni
 agam vel quid mali refugiam. Fac me post mirum / beniuolum / pacificum / mansuetum / modestum / sine si
 mulacione esse: omnibus bonis concordem: in vigiliis / in ieiuniis / in orationibus constantem strenu
 am. Da etiam in mansuetudine moderatum sermonem adipisci: silentium vt loquar qd cõcedet: ta
 ce qd loqui non oportet: vel quicqd ex virtutum fructibus conferre dignaberis. Da sine aliquo
 errore immaculatam tibi seruare fidem: digna esse opera nostra: & fide recta ope prauo non pollu
 am: & te quem bene credendo cõfiteor: male viuendo non denegem: & te quem strenua fide sequor
 actu negligentia operibus non offendam. Fac me in sancto cõuersantem pposito sequi iustitiam: dili
 gere misericordiam: amare veritatem: refutare mendaciam: falsum nihil meditari vel loqui: te in
 desinenter timere: te amare: te diligere: tua precepta seruare: pacem cum omnibus sine dolo re
 tinere: discordes sine simulatione ad concordiam prouocare: charitatem cunctis infirmulam
 offerre: nullum scandalizantem mihi preferre: sed omnibus inferiorem iudicare: Reuerentiam
 & honorem non propter timorem potentum: sed ob altissimum exhibere senioribus: obedi
 entiam & charitatem aequalibus deferre: gratiam opportune dilectionis iunioribus ostendere: fra
 ternam onera siue pericula equanimiter sustinere: cunctis simul pdesse non obesse: nulli nocere
 nulli aduersari: nulli calumniari: nulli offendiculum ponere: nulli iudicare: nulli detraxere
 nulli iniuriarum esse: nullius corpoream vitam: nullius exprobrare semitam: sed de me ipsa tantum
 esse sollicitam. Malum pro malo nequaquam rependere: iniuriarum mearum nec memor esse vlla
 tenus nec vindicem: sed omni bonitate superare malitiam. Male dicenti benedictionem parare:
 inimicum vt amicum diligere. Coniunctis & contumeliis irascentium sustinere: non repre
 hendere: iniurias cito obliuisci: offenso meo ignoscere: ad veniam cõcedendam semper paratam
 esse: Aliena non concupiscere: nec occasione qualibet auferre: mea vero misericorditer non ha
 bentibus erogare: propter te qui pretioso sanguine tuo redemisti me. Esuriientem debite reficere:
 resistientem potare: hospitem colligere: nudum operire: viscare languidum: requirere carcer
 ratum: consolari tristem: afflicto & languentibus compari: non haberi prebere necessaria: victum
 & vestitum diuidere cum egeno: amplecti indigentem: fouere domesticum: amare peregrinum: redi
 mere captiuum: sustentare adueniam: rueri orphanum: & orphanum suffragari: viduam subuenire: op
 presso prestare auxilium: desolato dirumpere colligationes imperatoris: Et quicunq; prece
 ptorum tuorum documenta declarant: diligenter credere & audire: ardentem inuestigare
 prudenter scire: festinanter exercere: desideranter implere: & coram te humilem semper existere
 vt surgam non deiciat: erigar non subruat: ascendam non descendam: quia caro cum qua in
 habito semper me ducere vult ad peccatum: Mecum vult coronari: sed meo meo decurrere. Nullum
 peiorē parior hostē q̃ corpus in quo inhabitō: subuertor in domo mea: Est enim quasi leuē dixi
 me pestifero morsu dilacerādo consumēs. Ideo longa trahēs suspiria clamitādo dicam: Infelix
 ego homo: q̃s me liberabit de corpore mortis huius: Gratia dei p̃ qua idē Iesum Christū do
 minū nostrū. Nec velim qd ṽs nunc supplicādo deprecata sum: hac & hac deprecor: gra
 tiōssimo sanguine tuo redempta sum: vt ppter carnis corruptionem non perē in eternū. Nō
 veniam in mortem secundam: neq; in terram obliuionis. Hęc vox in auribus misericordiē tuę
 sonet: vt tuam: non carnis faciam volūtātē. Et ois mens mea te meditare delectetur: te se
 quatur: te confiteat: q̃ redemisti me. In eternū misericordia tua est: & in tua misericordia teui
 xi p̃dita peccatis: & surrexi a mortuis: quā segregasti me a peccatis adoleſcentie meę: & egi po

intentionem coram deo sequi referuisti mihi tempus conuersionis: quæ considerans peccata mea compuncta sum: & te inspirante ego penitentiam coram te: læticiam mihi tibi nunc & semper innumeras gratias refero: quia vt inuenirem te tu pius quaesisti me: vt redirem ad te tu cõpulsisti vt verberarer tu es oporor: & vt me recognoscens plangerem tu dedisti mihi. Pone domine lachrymas meas in conspectu tuo vt perueniat ad te in calum deprecario mea. Adde hoc cor & subueni: atq; in manibus tuis commendatam tibi me ipsam suscipe: liberans me de ore draconis saeuissimi: & de manu atrocissimi inferni: cum acceperis me: & auferes de medio vnam breui mortis: immo deduces me in semitam lucis: in clarissimam regionem viuentium. Collocame in caulis tutissimis gregum tuorum: quia tu es pastor bonus: qui requiris & reducis: perditam metis: & saluas in fontibus: & sanas languidos: & tu es misericors dominus qui sperantes in te nõ confundis: requirentes te non derelinquis: reuerentes ad te non respicis: sed exultando & laudando suscipis: atq; in æterna beatitudine vnam cum sanctis & electis tuis æternaliter regnare concedis: quia est tibi cum æterno patre & spiritu sancto vna deitas: gratia: virtus: imperium: & potestas in sæcula sæculorum amen.

Beati Augustini ad Paulinam: de videndo deo: subtiliter diligenterq; inquirentis: vtrum per oculos corporeos deus videri possit: In primis causam dilationis promissi assignantis: & plus valere in hac inquisitione viuendi: q̃ loquendi modum astruentis.

Epistola.CXII.

Svgustinus. Memor debiti qd̃ ex tua petitione & mea promissione factum: est religiosam famulam dei Paulinam: per solutionis quoq; eius negligens esse non debui. Cum enim petiuissem vt de inuisibili deo: vtrum per oculos corporeos possit videri: prolaxe aliquid copiose: ad te scriberem: negare non potui: in sanctum tuum studium offenderem: sed promissum distuli: siue propter alias occupationes meas: siue q̃ a me id flagitaretur: vnde aliquanto diutius cogitari oportebat. Sed cum tanta res esset: quæ cogitando non tam quid de ea sentiendum dicendum: ve esset: q̃ quodammodo persuadendum his qui a duera sententiæ fieret difficultor: siue aliquando dilationi adhibendum putauissem: sperans diuini adiutorii magis mihi scribenti q̃ differenti affuturũ. Quobrem primũ mihi videretur: plus valere tu hac inquisitione viuendi: q̃ loquendi modũ. Nam qui didicerunt a domino Iesu Christo mites esse & humiles corde: plus cogitando & orando proficiunt q̃ in legendo & audiendo. Nec ideo trifragere partes suas sermo cessauerit: sed cum plantator & rigator officium sui gesserit muneris: cætera illi qui dat incrementum relinquit. Ille quippe etiam ipsum plantatorem rigatoremq; firmavit. Secundum interiorem ergo hominem percipe verba intellectus. Ipse enim renouatur de die in diem: etiam cum exterior iste corumpitur: siue castigatione abstinentiæ: siue aliqua morbida vilitudine: siue quolibet casu: vel certe quod necesse est etiam his qui sano corpore diu viuunt: ipso ætatis accessu. Erige itaq; spiritum mentis tuæ qui renouatur in agnitione dei secundum imaginem eius qui creauit eum: vbi per fidem in te habitat Christus: vbi nõ est ludæus & Græcus: & liber: masculus & femina: vbi nõ morietis cũ solus corpore coeperis: igit nec ibi marcuisti cum sis annis grauis. Hoc interiore tuo erecta intende: & vide q̃ loquor. Nolo aut horitatem meam sequaris: vt ideo putes tibi aliquid necesse esse credere: quoniam a medicatur: sed aut scripturis canonicis credas: si quid nõndum q̃ verum sit vi desatur: iure rursus demonstrati veritati vt hoc plane vides. Exempli gratia: dicam aliquid quo ad hæc certus iustituaris. & vide potissimũ vñ nobis in hoc ipso opere præpositus est disputandi labor. Cre dimus videri dei: nõ quia videmus: vel quia per oculos corporis sicut videmus hunc solem: vel mentis obtutu sicut se quisq; interius videt viuentem: videt volentem: videt q̃ntem: via dei scientem: videt nescientem. Tu itaq; lectis ipsa his literis: solem quidem te vidisse recolis per oculos corporis: potes etiam statim videre si est id tẽporis: & eo locis vbi ex ea parte cẽli oculis tuis vsq; ad solem conuendũ patet. Ad illa vero videnda quæ mente cõspici dicitur: est q̃ viuas: q̃ videre deum velis: q̃ id regas: q̃ te viuere & velle & querere scias: quomodo aut deus videatur nescias: Ad hæc inquit omnia videnda non oculos corporis adhibes: nec inter uallum loci per quod intendatur obtutus: vt ad ea cernenda pertueniat: sentis aut quæris: sic vides vitam tuam: voluntatem: inquisitionem: scientiam: ignorantiam: quia nec ipsa est contentenda visio: videre quod nescias. Sic inquit vides hæc omnia vt te videas: apud te habetas ac sine vilius figuræ: linamentis colorib; nitorib;: tanto clarius & certius quato simplicius in

Proemio.
2. Retra. 4.

Martha. 1.

1. Corin. 4.

Col. 3.

Ca. 1.

teriusq; cōspicias. Qd̄ igit̄ nec corporis oculis sicut corpora siue cēlestia siue terrestria: nec mē-
tis affectu sicut ea sunt quorum nōnulla cōmemorauī: quæ apud temetipsam certissime intri-
eris: nec videamus deum: cur credimus eum videri: nisi quia scripturæ & accommodamus sibi
Matthæi. 5. dem vbi legis: Beati mundo corde quoniam ipsi deum videbunt: Et si qua alia in hac senten-
tia mea de diuina aut horitate conscripta sunt: cui non credere nefas dicimus: credere autem
pietatis esse minime dubitamus. Hanc itaq; distinctionem tene: vt si quid te admonuerō: dis-
serendo quo ita videas oculis carnis: vel vilo alio sensu cuius sentias: seu te sensisse recola: sibi
cur sentiantur colores: fragores: odores: sapores: esuriores: & si quid aliud per corpus cernen-
docum diuino: olfaciēdo: gustando: tangendo sentiamus: Aut ita videas mentis intuitu: vt vi-
des vitam: voluntatem: cogitationem: memoriam: cognitionem: intelligentiam: scientiam: si
dem tuam: & quicquid aliud mente conspiciat: ita esse non tantum credendo sed plane vi-
tendo non dubitas hoc me iudices ostendisse. Quod aut̄ non sic ostēdero vt aut corporis aut
animi sensu visum perceptumq; teneatur: & tamen dixerō aliquid quod aut verum quidem
aut falsum esse necesse sit: sed nullo illorum duum genere videtur: restat vt tantummodo cre-
datur vel non credatur. Sed si diuinarum scripturarum: earum scilicet quæ canonice
in ecclesia nominantur: perspicua firmatur auctoritate: sine vlla dubitatione credendum
est: Aliis vero testibus vel testimoniis quibus aliquid credendum esse suadet: tibi credere vel
non credere liceat: quantum meriti ea admonentem ad faciendam fidem vel habere vel non
habere perpendetis. Si enim ea quæ non vidimus hoc: hoc est in præsentia apparentia non sensu
mus vel mente vel corpore: neq; de scripturis sanctis vel legendo vel audiēdo didicimus: nullo
tam Romano: vel vt de propinquiore loquar: Constantinopolim a Constantino: Vnde po-
stremo scitemus quinam patres nos procreauissent: quibus paribus: aut maioribus geni-
ti effemus: Talium quippe cum plurima sciamus: non tamē ea vel vilo sensu præsentia: sicut
solem: sicut nostri animi voluntatem: vel canonicorum eloquiorum auctoritate: sicut Adam
fuisse primum hominem: aut Christum in carne natum passumq; resurrexisse didicimus: sed
aliis referentibus: de quorum testimonio in hoc duntaxat rerum genere minime dubitandum
esse putamus. In quibus si alicubi fallimur credendo: vel ita esse quod ita non est: vel non ita
esse quod ita est: nihil periculi esse iudicamus: si non sit contra illam fidem qua pietas infor-
matur. Hæc prælocutio mea nondum propositam discutit quæstionem: sed te atq; alios qui
istā lecturi sunt præstruit quales seu meorum seu quorumlibet scriptorum iudices esse debeat
eisque vel scire vos opinemini qd̄ nescitis: vel temere credatis quod neq; corporis sensibus aut
animi contuiu in eiusdem rei quæ cognoscenda est euentia percipistis: neq; canonicarum
scripturarum auctoritate etiam si non affuit sensibus: vel animi vel corporis vestri: tamē cre-
dendū esse didicistis. Iam ne ergo venimus ad causam: an adhuc lecturus instruēdus est? Nō
nulli enim putant ipsū quod dicimus credere cum res vera creditur: hoc solum esse mente
contuēti. Qd̄ si ita est: fallitur ista nostra superior prælocutio: in qua distinximus aliud esse
aliquid sentire p corpore: sicut in celo solem: & in terra montem: a bono corpore qd̄libet: & ali-
ud: mētis intuitu rem nihilominus euentē: sicut nostra voluntas a nobismet ipsis intus aspi-
ciē cum aliqd̄ volumus: vel cogitatio cum cogitam⁹: vel memoria dū recordamur: vel tale ali-
qd̄ in animo siue in corpore: aliud autē credere qd̄ in corporis mētisue cōspectu nec adest nec
affuisse recollitur: sicut sine patrib⁹ creatum Adā: & natum ex virgine passumq; resurrexisse
Christū. Hæc enī etiam corporaliter facta sūt & videri p corp⁹ si recte adesset⁹: vtiq; potuerūt
Nunc autem non affuit sicut adest ista lux quæ oculis cernit⁹: aut voluntas qua nunc aliquid
volumus conuenienter conspiciet⁹. Sed quia hæc distinctio falsa non est: pfecto illa præstructio
minus habebat quod inter credere & aliquid præsens mente conspiciet⁹: nec omnino vnum at
qd̄ idem putaretur: parum clara fuerat elocutione discretum. Quid ergo dicim⁹? Num satis
est vt inter videre & credere hæc distate dicamus: quia præsentia vident⁹: credunt absentia
Plane forsitan satis est si præsentia illa hoc in loco intelligamus dicta quæ præsto sunt sensu-
bus: siue animi siue corporis: vnde etiam ducto vocabulo præsentia nominant⁹. Sicut enī hæc
lucem corporis sensu sic & meam voluntatem plane video: quia præsto est animi mei sensibus
atq; intus mihi præsens est. Si quis vero mihi indicet voluntatem suam: cuius os & vox mihi
præsens est: tamen quia ipsa voluntas quam mihi indicat latet sensum corporis & animi mei
credo: non video: aut si eum mentiri existimo: non credo: et si forte vt dixit ita sit. Creduntur

ergo illa quæ sunt a sensibus nostris: si videtur idoneum quod eis testimonium perhibetur. Vident enim quæ præsto sunt (vnde & præsentia nominantur) vel animi vel corporis sensib⁹. Nam cum sint quæ corporis sensus: cernendi: audiendi: olfaciendi: gustandi: tangendi: visus quidem in eis præcipue oculis attributus est: Veruntamen hoc verbo vitum⁹ & in cæteris. Non enim tantum dicimus: vide quid luceat: sed etiam vide quid sonet: vide quid oleat: vide quid sapiat: vide quid calseat. Nec quia dixi eis credi quæ sunt a sensibus nisi sic accipiarur vt inter illa deputetur quæ aliquando vidimus & nos vidisse retinemus: certisq⁹ fumus: quibus tunc non præsto sint cum recoluntur a nobis. Neq⁹ enim inter credita sed inter visa deputantur: & ideo nota sunt: non quia fidem adhibuimus aliis testibus: sed quia nos vidisse sine dubio recordamur & scimus. Constat igitur nostra scientia ex visis rebus & creditis: sed in his quæ vidimus vel videmus: nos ipsi testes sumus: In his autem quæ credimus: alii testes: mouemur ad fidem: cum earum rerum quas nec vidisse nos recolimus nec videmus: dantur signa vel in vocibus vel in literis vel in quibusq⁹ documentis: quibus visis non visa credantur. Nō autem immerito scire nos dicimus non solum ea quæ vidimus aut videmus: verum & illa quæ idoneis ad quæq⁹ rem commoti testimonio vel rebus credimus. Porro si scire non incongruenter dicimus: etiam illud quod certissimum credimus: hinc factū est vt etiam recta credita et si non assint sensibus nostris / videre mente dicamur. Scientia quippe menti tribuitur: siue per corporis sensus siue per ipsum animum aliquid perceptum cognitumq⁹ retineat: & fides ipsa mente vtq⁹ videtur: quibus hoc fide credatur quod nō videtur. Vnde & apostolus Petrus dicit. In quem modo non videntes creditis: Et ipse dominus: Beati qui non viderunt & crediderunt. Cum itaq⁹ dicitur hominib⁹: Crede Christum resurrexisse a mortuis: si credis: attēde quid videat: attende quid credat: & vt trunq⁹ discerne. Videt hominem cuius audit vocem: & ipsa vox in visis corporalibus computatur vel deputatur secundum ea quæ supra diximus. Hæc duo sunt: testes & testimonium: quorum ad oculos vnum: ad aures alterum pertinet. Sed hunc rethem fortasse aliorum testimoniorum auctoritate confirmat: diuinatum scilicet Scripturarū vel quorūlibet aliorū quibus est motus ad fidem. Scripturæ ad visa pertinent corporis oculo: rum si eas legis: vel aurium si audiuit. Videt aut animo quicquid figuris literarū sonus significat: intellexit: Videt ipsam fidem suam: quæ se credere sine cunctatione respondet: Videt cogitationem qua q⁹ cogitat ei posse prodesse quod credit: Videt voluntatem quæ accessit ad suscipiendam religionē: Videt etiam ipsius resurrectionis quandam imaginē in aīo suo factam: sine qua intelligi non potest quicquid factum corporaliter dicitur: siue credat: siue nō credatur. Sed vt puto distinguas quomodo videat fidem suam qua credit: & quomodo videat illam resurrectionis imaginē in animo suo factam: quā si hoc audit: videt etiam quid non credit. Hæc ergo omnia videt: partim corpore: partim mente: voluntate vero et a quo audit vt credat: & ipsam Christi resurrectionē: nō videt sed credit: & tūc eā videre dē quodam mēte eis obreut magis scdm testimonio: fidē q⁹ terū pñtia creditarū. Illa em̄ q⁹ videt assunt. Sensibus vel animi vel corporis: quæ autē credit assunt a sensib⁹ & aī & corporis: quibus voluntas eius a quo audit vt credat non sit præterita sed maneat in loquente: q⁹ in seipso idē ipse q⁹ loq⁹ videt ille vero q⁹ audit nō eam videt sed credit. Resurrectio autē Christi præterita est: quā nec illi viderunt hoīes q⁹ tūc fuerūt. Nā qui viderūt viuēre Christū quē viderūt morientē: ipsam tūc resurrectionē cū fieret non viderūt: sed eam certissime crediderūt: vidēdo & tangendo viuū quē nouerant mortuū. Nos totum credimus: & q⁹ resurrexit: & q⁹ ab hominibus tūc visus est & cōtrectat⁹: sit: & q⁹ nūc viuat i cæli: nec iam moriat⁹: & mors illa ultra non dominetur. Res autē ipsa nec corporis nostri sensibus adest: sicut adest hoc cælum & terræ: nec nostræ metis obiectibus: sicut adest fides ipsa qua hoc credimus. Sed iam satis vt puto ista mea prælocutione cognouisti: quid sit videre vel mēte vel corpore: & quid ab eis distet credere. Qd quidem sit mēte & videre mēte: quoniam menti nostræ fides nostra conspicua est. Sed tamen qd eadē fide creditur: abest & ab aspectu corporis Christi: sicut abest corpus in quo Christus resurrexit: & ab aspectu mentis alterius: sicut abest ab aspectu mentis meæ: fides tua: quibus eam esse in te credam cum eam non videam corpore: qd nec tu potes: nec mēte: qd tu potes: sicut ego meam quam tu non potes. Nemo em̄ scit: qd agatur in homine nisi spiritus hominis: qui in ipso est: donec veniat dominus & illuminet abscondita tenebrarum: & manifestet cogitationes cordis: vt eas nō sōlū quis suas videat: sed & aliorum. Secundum hoc enim dixit apostolus: neminem scire quid agatur in homine nisi spiritum hominis qui in ipso est: secundum q⁹ videmus

v. ii.

1. Petri. 1.
Ioan. 20.

Cap. 3.

Ro. 6.

1. Cor. 13.
et. 4.

quæ ea fortitan noueris. Paucæ ergo ista attende si placet. Cum euangelium exponēs beatus Ambrosius Mediolanensis episcopus: uenisset ad eum locum ubi angelus apparuit in templo Zachariæ sacerdotis: ex hac occasione: uide quanta & qualia de dei etiam uisione differuit. Nō numerito (inquit) angelus uidetur in templo: quia uerī sacerdotis iam annuntiabatur aduentus: & cælestis sacrificium parabatur in quo angeli ministrarent: Et bene apparuisse dicitur ei qui eum repente conspexit. Hoc specialiter aut de angeli aut de deo scriptura diuina tenere consueuit: ut quod nō potest uideri: apparere dicatur. Sic enim habes: Apparuit deus Abraz ad illicem mambraz. Nam qui ante non præsenteitur: sed repentino uidetur aspectu: apparere memoratur. Non enim famuliter sensibilia uidentur: & is in cuius uoluntate situm est uideri: & cuius naturæ non est uideri: uoluntatis uideri. Nam si non uult: non uidetur: si uult uidetur: Apparuit enim deus Abraz quia uoluit: aliis quia noluit non apparuit. Visus est etiam Stephanō cum lapidaretur a populo aperire cælum. Visus est etiam Iesus stans ad dexterā dei: & non est uisus a populo. Vidit Esaias deum Sabaoth: sed & alius uidetur non potuit: quia cui placuit apparuit. Et quid de hominibus loquimur: cum etiam de ipsis cælestibus uirtutibus: & potestatibus legerimus. Quia deū nemo uidit unquā: Et addidit quod ultra cælestes uirtutes & potestates: unigenitus filius qui est in sinu patris ipse narrauit. Aut acquiescat ut igitur necesse est si deum patrem nemo uidit unquā: filium uisum esse in ueteri testamento: & desinant hæretici ex uirgine ei principium dare: qui anteq̃ nasceretur ex uirgine: uidebatur: Aut certe res illi nō potest: uel patrem: uel filium: uel spiritum sanctum: si tamen est spiritus sancti uisio ea specie uideri: quam uoluntas elegerit: nō natura fortauerit: quoniam spiritum quoque uisum accepimus in columba: Et ideo deum nemo uidit unquā: quia eam quæ in deo habitat plenitudinem diuinitatis nemo conspexit: nemo mente aut oculis comprehendit: Vidit enim ad uerum quod referendum est. Denique cum additur: Unigenitus filius ipse enarrauit: mentium magis quod oculorum uisio declaratur. Species enim uidetur: uirtus uero enarratur. Illa oculis: hæc mente comprehenditur. Sed quid de trinitate dicam? Seraphin quando uoluit apparuit: & uocem eius Esaias solus audiuit. Apparuit angelus: & nunc præsens est: sed non uidetur. Neque enim in potestate nostra est uidere: sed in potestate illius apparere. Tamen et si potestas non est uidendi: est gratia promerendi ut uidere possimus. Et ideo qui habuit gratiam: meruit copiam: nos copiam non meremur: quia deum uidendi gratiam non habemus. Et quid mirum si in presenti seculo nisi quando uult dominus non uidetur? In ipsa quoque resurrexione non facile est deum uidere: nisi his qui corde sunt mundo: Et ideo beati modo corde: ipsi enim deum uidebunt. Quantos beatos numerauerat & tamen uidendi his deum non promiserat facultatem? Si ergo hi qui mundo sunt corde deum uidebunt: utique alii non uidebunt. Neque enim indigni deum uidebunt: neque is qui deum uidere noluerit potest deum uidere. Nec deus in loco uidetur sed mundo corde: nec corporalibus oculis deus queritur: nec circumscribitur uisui: nec tactu tenetur: nec auditu affatur: nec sensu incensu. Et cum absens putatur uidetur: & cum præsens est nō uidetur. Denique nec apostoli omnes Christum uidebant: Et ideo ait: Tanto tempore uobiscum sum: & adhuc me non cognouistis? Qui enim cognouit quæ sit latitudo & longitudo & altitudo & profunditas: & supereminens scientiæ charitatis Christi: uidit & Christum: uidit & patrem. Nos enim iam scdm carnem nō nouimus Christum: sed scdm spiritum. Spiritus enim ante faciem nostram Christus dominus: quod nos in oem plenitudinē dei misericordia sua implere dignetur: ut uideri possit a nobis. Si hæc uerba intelligis: quid restat quod a me amplius requiratur? iam illa quod difficilis uidebas soluta sit quæstio? Discretū ē quippe quomodo dictū sit. Deū nemō uidit unquā: & quomodo deum iusti antiqui uiderit. Sed illud præterea dictum est: quod de natura inuisibilis est: illi autem ideo uiderit quicquid dei uiderit: quia cui uoluerit sicut uoluerit apparere ea specie quā uoluntas elegerit: etiam latente natura. Nam si patres quoniam deū uiderint ipsa illis natura eius apparuit: quibus si noluerit: uirgo non apparuisset: quomodo deum nemo uidit unquā: cum eo uolente ipsa eius a tot patribus natura conspexa sit. Quod si dicitur filius a patribus uisus: ut de deo patre accipiar dictum: quod deum nemo unquam uidit: Non quidem amplius occasione Ambrosius: ut hinc quosdam hæreticos redargueret: id est Fotinianos: qui principium filio dei ex uero uirginis tribuunt: nec uolunt credere quod & antea fuerit. Sed quia uidebat alios: id est Arianos perniciosos insidiātes: quorum proculdubio error astruitur: si patris naturā inuisibilis: filii uero uisibilis esse creditur: utriusque uinam: pariterque inuisibilem asseruit.

Am brosius
sup Lucā li.
c. 4.

Gen. 12. 1

Act. 7.

Ioan. 14.

Ca. 9.
Ioan. 4.
Ioan. 4.

esse naturam: adiungens etiam spiritus sancti. Quid breuiter quidem sed admirabiliter intimā
uit: ubi secutus ait: Aut certe refelli non potest: vel patrem: vel filium: vel certe spiritum san-
ctum: si tamen est spiritus sancti visio: ea specie videri quā voluntas elegerit: non natura for-
mauerit. Potuit dicere: non natura monstrauerit: sed maluit dicere formauerit: ne ipsam speci-
em in quo deus elegit apparere: de sua natura formare putaretur: & ex hoc vtrique conuincere-
retur conuertibilis esse mutabilisq; substantia: quod ipse deus a fide piorum misericors & be-
nignus auerterit. Inuisibilis est igitur natura deus: non tamen pater: sed & ipsa trinitas: vn⁹
deus. Et quia non tamen inuisibilis: verum etiam incommutabilis sic apparet quibus voluerit in
qua voluerit specie: vt apud eum integra maneat ei⁹ inuisibilis incommutabilisq; natura. De-
syderium autem veraciter piorum quo videre deum cupiunt: & inhiant et ardescunt: non opi-
nor in eam speciem contuendam flagitare: quā vt vult apparet quod ipse non est: sed in eam sub-
stantiam quā ipse est quod est. Huius enim desyderii sui flammam sanct⁹ Moyses fidelis famu-
lus eius ostendit: ubi ait deo cum quo vt amicus facie ad faciem loquebatur: Si inueni gratiā
ante te ostende mihi temetipsum. Quid ergo ille non erat ipse: si non est & ipse: non ei diceret
Ostende mihi temetipsum: sed ostende mihi deum: & tū si eius naturam substantiamq; cōspi-
ceret: multo minus diceret: Ostende mihi temetipsum. Ipse ergo erat in ea specie q̄ apparere
voluerat: non autē ipse apparebat in natura propria quā Moyses videre cupiebat. Ea quippe p̄-
mittitur sanctis in alia vita. Vnde qd respōsum est Moysi: verum est: quā nemo potest facie dei
videre: & viuere: id est nemo potest eū in hac vita videre viuens sicut est: Nam multi viderūt
sed qd voluntas elegit: nō qd natura formauit. Et illud quod sanctus Ioannes ait: si recte intel-
ligitur: Dilectissimi: filii dei sumus: & nō apparuit qd erimus: Scimus quia cum apparuerit si
miles ei erimus: quoniam videbimus eum sicuti est: nō sicut homines viderunt quādo voluit
in specie qua voluit nos in natura qua in semetipso etiam cum videretur latuit: sed sicut est
quod ab eo petebatur: cum ei diceretur: Ostende mihi temetipsum: ab eo qui cum illo facie ad
faciem loquebatur. Non quia dei plenitudinem quisq; non solū oculis corporis: sed vel ipsa mē-
te aliquando comprehendit. Aliud enim videtur: aliud est totum vidēdo comprehendere: A
quandoquidem id videtur quod præsens vtrūq; sentitur: totum autem comprehenditur
videndo quod ita videtur vt nihil eius lateat videntem: aut cuius fines circumspici possunt:
sicut re nihil lateat præsentis voluntatis tuæ: circumspicere autem potes fines annuli tui. Ex-
empli gratia: duo posuisti quorum alterum ad mentis obtutum: alterum ad corporales oculos
pertinet. Visus enim (sicut ille ait) ad vtrūq; referendus est: id est & ad oculos & ad mentē.
Porro si propterea deum nemo vidit vnq; quia sicut ait disputator: cuius verba consideram⁹
Plenitudinem diuinitatis eius nemo conspexit: nemo mente aut oculis comprehendit: Vidit
enim ad vtrūq; referendum est: Restat inquirere quomodo angeli deum videant propter il-
lud quod ex euangelio commemorasti: Angeli eorum semper vident faciem patris mei. Si eū
& ipsis non sicuti est sed latente sua natura in specie qua voluerit apparere: magis magisq;
requirendum est: quomodo eum nos videbimus sicuti est: & sicut Moyses desyderauit cum pete-
ret: vt deus qui in conspectu eius erat: ostenderet illi semetipsum. Hoc enim nobis summum p̄-
mium in resurrectione promittitur: erimus aequales angelis dei: ac per hoc si nec ipsi eum
vident sicuti est: quomodo nos ita visuri sumus cum eis aequales in resurrectione facti fueri-
mus? Sed vide quid consequenter dicat noster Ambrosius. Deniq; (inquit) cum additur: Vni
genitus filius ipse narrauit: mentium magis q̄ oculorum visio declaratur. Species enim viden-
tur: virtus vero narratur. Illa oculis: hæc mentē comprehenditur. Qui paulo ante dixerat: visi-
onem ad vtrūq; referendam: nunc eam non mentis: sed oculis dedit: non vt opinor negligē-
ter sua verba respiciens: sed quia vñtari⁹ in loquēdo solem⁹ oculis attribuiere visionē sicut spe-
ciem corpori. Nam & hic mos loquendi crebrius vsurpauit iu rebus quæ locis continen-
tur: varianturq; coloribus. Sed si nulla species esset mente contuenda: non diceretur ille
speciosus forma p̄ter filius hominum. Neg enim hoc secundum carnem dictum est: sed se-
cundum speciem spiritalem. Dicitur ergo & species pertinens ad mentis obtutum: Sed
quia vñtari⁹ in corporibus dicitur vel in similitudinibus corporum: ideo dixit: Species viden-
tur: virtus vero narratur. Illa oculis: hæc mentē comprehenditur. Proinde narrate vnigeni-
to q̄ est in sinu patris narratio: ineffabilis: creatura rationalis munda & sancta: implet visione dei
ineffabili: quā tūc cōsequimur cū cōles angelis facti fuerim⁹. Quia sicut videt ista visibilia corporis

Ca. 7.

Exo. 33.

I. Ioan. 3.

Exo. 33.
Ca. 8.

Matthē. 18.

Psal. 44.

sensib⁹ nota: deum nemo vidit vnq³: qm̄ si aliqui eo modo visus est: nō sicut ista natura videtur
 sed voluntate visus est specie q³ voluit apparere latere natura atq³ in se incommutabiliter pma-
 nente. Eo autem modo quo videt sicuti est: nōc fortasse videt a quosdam angelis: a nobis autē
 edic ita videbitur: cum eis facti fuerim⁹ aequales. Deinde cum addidisset: quia nec potestates
 celorum: sicut seraphim nisi cum volūt & quemadmodū volunt videntur: vt hinc etiam con-
 ficeretur quanta sit inuisibilitas trinitatis: Tamen (inquit) et si potestas nō est vidēdi: est gra-
 tia promerendi vt videre possimus. Et ideo q³ habuit gratiam: meruit copiam: nos copiam nō
 meremur quia deum videndi gratiam non habemus. His itaq³ verbis quia non sua docet: sed
 euangelium exponit: non hoc voluit intelligi: q³ qdam eorum videbunt deum: quidam vero
 non videbunt: quibus credentibus dedit potestatem filios dei fieri: cum ad eos omnes pertine-
 at quod dictum est: Videbimus eum sicuti est: Sed dicendo: nos copiam nō meremur: quia de
 um videndi gratiam non habemus: de hoc seculo se loqui significat: vbi quibuscumq³ deus li-
 cer non iuxta naturam sed iuxta quā voluit specie dignatus est apparere: sicut Abraham: sicut Isaac:
 aliusq³ filiis: ceteris vero innumerabilib⁹: quibus ad suum populum & hereditatem eternam
 pertinentibus nulla vel tali specie se demonstrat: In futuro autem seculo qui regnum acceptu-
 ri sunt quod eis ab initio preparatum est: omnes eum corde mundo videbunt: nec in illo re-
 gno nisi tales erūt. Attende itaq³ quid adiungat iam de illo seculo dicere incipiens: Et quid
 mōnstrat (inquit) iū in presenti seculo nisi quādo vult dominus non videtur: in ipsa quoq³ re-
 surrectione non facile est deum videre: nisi eis q³ mundo sunt corde: Et ideo beati mundo cor-
 de ipsi etiā deum videbunt. Quantos beatos iam numerauerat: & isti videndi his deū non pro-
 mitterat facultatem. Si ergo hi q³ mundo sunt corde deum videbunt: vtrq³ alii non videbunt.
 Neq³ enim indigni deum videbunt: neq³ ui qui deum videre noluerit: potest deū videre. Cer-
 nis q³ circumspice loquar iam de his qui in futuro seculo videbunt deum: Neq³ enim omnes
 sed qui digni sunt. Resurgent enim digni & indigni regno illo vbi videbitur deus: quoniam
 omnes qui in monumentis sunt: audient vocem eius & procedent: sed cum magna differen-
 tia. Nam qui bene fecerunt in resurrectionem vitę: qui vero male egerunt in resurrectionem
 iudicii. Hoc iudicium poenarū eternarū significat: sicut etiam illud dictum est: Qui non crea-
 dit: iam iudicatus est. Quid ergo ait sanctus Ambrosius: Neq³ ui qui deum videre noluerit: po-
 test deum videre: quid aliud intelligi voluit: nisi quia is qui mundando corde curato tanta re-
 dignam non vult impendere: non vult deum videre! Vide proinde quid adiungat. Nec in lo-
 co (inquit) deus videtur: sed mundo corde. quid euident⁹? quid expreſsius dici potuit! Ab hac
 igitur visione diabolus & omnes angeli eius: & omnes cum eis impii sine vlla nebula dubita-
 tionis exclusi sunt: quoniam mundo corde non sunt. Acpe hoc quod scriptū est in libro Iob
 venisse angelos in conspectu dei: & venisse cum eis diabolum: non ideo diabolus deum vidisse
 se credendus est. Ipsi enim dicti sunt venisse in conspectu dei: non deus in conspectum eorum.
 Veniunt autem in conspectum nostrum quę videmus: non a quibus videmur. Venerunt ergo
 sicut in multis codicibus legitur: vt assisterent coram deo: non vt coram ipsis deus. Nec
 est opus hoc loco inmorari: vt pro viribus nostris conemur ostendere quomodo & hoc tem-
 poraliter sit: cum in dei conspectu sint omnia semper. Nunc enim queritur quomodo videat
 ur deus: non ea specie qua & in isto seculo quibuscumq³ voluit apparere: quando non solum
 cum Abraham aliisq³ iustis: verum etiam cum Cain fratre icida locutus est. Sed quomodo videat
 ur in illo regno vbi eum videbunt filii eius sicuti est. Tunc quippe satiabitur in bonis desy-
 derium eorum: quod desyderio flagrabat Moyses: cui loqui ad deum facie ad faciem non suffi-
 ciebat: & dicebat: Ostende mihi teipsum manifeste: vt videam te: tanq³ diceret: quod in
 psalmis ex eodem desyderio canitur: Satiabor cum manifestabitur gloria tua. Quo desyde-
 rio ardebat & Philippus: & sic satiari cupiebat dicens: Ostende nobis patrem & sufficit nobis.
 De hac visione loquens: eius etiam ipse amator & desyderator Ambrosius non in loco
 (inquit) deus videtur: sicut ad illicem mambre: sicut in monte Sina: sed mundo corde.
 Et sequitur: Sciens quid desyderet: & quid aestuet: & quid speret. Nec corporalibus (in-
 quit) oculis deus queritur quibus se ostendit Abraham: Isaac: Iacob: & aliis in hoc seculo:
 Nec circumſcribitur visu: propter illud quod dictum est: Posteriora mea videbis: Nec ta-
 ctu tenet: sicut luctatus etiam est cum Iacob: Nec auditur affatus: sicut nō solum a tot sanctis: verū
 etiam a diabolo auditus est: Nec sentitur inaccessus: sicut aliquando cū in paradiso deambulare
 ad vesperam. Vides quemadmodum vir sanctus enitatur nostras mentes ob oſus carnis sensu-

Ca. 9.

Cap. 10.

 Ioan. 5.
 Ioannis. 5.
 Ambrosius
 sup. Lucam.

 Erod. 11.
 Psal. 116.
 Ioan. 14.

spectare facta in eius mente fuerit: nō mihi videatur elucere: cū & ipse Petrus tam paruulum
 se adhuc illi ostenderet: vt timeret ne amitteret morientē: quē filiū dei videri: hoc est vitæ fontē
 fuerat paulante confessus. Deinde potest moueri: quomodo iam ipsa dei substantia videri
 poterit a quibuscūq; in hac vita positis: propter illud quod dictū est ad Moysen: Nemo potest
 faciem meā videre & viuere: nisi quia potest humana mens diuinitus rapi ex hac vita ad an-
 gelicā vitam: anteq̃ per istam cōmunē mortē carne soluatur! Sic enim raptus est qui audi-
 uir illic ineffabilia verba: quæ non licet homini loquī: vbi vīq; adeo facta est ab huius vitæ sen-
 sū? q̃dā intentiōis auersio: vt siue in corpore: siue extra corpus fuerit: id est vtrū sicut solet in
 vehemēiori extasi mens ab hac vita in illam vitam fuerit alienata manēre corporis vinculo:
 an omnino & solutio facta fuerit: qualis in plena morte contingit: nescire se diceret. Ita fit vt &
 illud verū sit qd dictū est: Nemo potest faciem meā videre & viuere: quia necesse est abstrah-
 hi ab hac vita mentē: quando in illius ineffabilitatē visionis assumitur. Et non sit incredibile
 quibuscūq; sanctis nondū ita defunctis: vt sepelienda cadauer a remaneret: etiā istā excellentiā
 reuelationis eius concessam fuisse. Quod existimo cogitasse illū qui noluit dicere: Nec apostoli
 Christū videbant: sed ait: nec apostoli oēs Christū videbant: credens quibuscūq; eorū diuini-
 tatis quorum ipse vīsiōe de qua loquebatur etiam tunc potuisse donari: Certe propter bea-
 tum Paulum: quia & ipse quīs nouissimus vtriq; apostolus erat: qui de sua ineffabili reuelatio-
 ne non tacuit. Quāq; & illi fidelissimo antiquo famulo dei Moysi mirū: vbi in hac terra labora-
 turo populūq; illū adhuc recturo: cōcessum est quod petiuit vt claritatē domini videret. Cui
 dixerat: Si inueni gratiā ante te ostende mihi remetipsum manifeste. Accepit etiā in præsētia
 congruū responsum: qd faciē dei videre nō posset: quā nemo videret & viuere: Hoc modo
 significante alterius prioris vitæ illam esse visionem. Deniq; in verbis dei futura Christi ec-
 desis: mysteriū figuratū est. Gestauit quippe Moyses typum populi Iudæorū in Christū pas-
 sum postea credituri. Ideo dictum est illi: Cū transiero postiora mea videbis: Et cætera quæ
 sibi dicuntur mirabili sacramento prentiantur ecclesiā post futurā: vnde modo longum est
 disputare. Quod autē dicere instituerā: desyderio eius etiam illud quod perierat fuisse conce-
 sum: in libro numerorum postea monstratum est: vbi dominus arguit contumaciā sororis
 ipsius: & dicte aliis prophetis in visione se apparere & in somno: Moysi autem per speciem: nō
 per anigmata: vbi etiā addidit dicens: Et gloriā dominū videri. Quid ergo est q̃ cum sic fecit
 exceptum: nisi forte quia illa cōtemplatione dignū etiā tunc habuit populi sui talem recto-
 rem & ministrū in tota domo sua fidelem: vt quēadmodum cōcupuerat videret deum sicū-
 ti est: quæ cōtemplatio cunctis filiis in fine promittitur! Ista credo cōsiderans vir ille san-
 ctus cuius verba tractamus: Nec apostoli (inquit) oēs Christū videbant: qm̃ forte aliqui eorū
 etiam ipso rēpore viderant scdm̃ ista quæ dixi. Vt autē probaret qd dixit: quia nō omnes vide-
 bant: continue subiicit. Et ideo ait: Tanto tempore vobiscum sum & adhuc me non cognoui-
 stis! Deinde subiungēs a quilibet deus videatur illa cōtēplatione sicut est: Qui enim cognouit
 (inquit) quæ sit latitudo: & longitudo: & altitudo: & profundus: supereminentem scientiā
 charitatē Christi: vidit & Christum: vidit & patrē. Ego hæc verba apostoli Pauli sic intellige
 re soleo: in latitudine bona opera charitatis: in longitudine perseverantiam in bonis vīq; in fi-
 nem: in altitudine spem celestīū premiorū: in profundo inscrutabilia iudicia dei: vnde ista gra-
 tia in homines venit. Et hunc intellectū coaptare etiā sacramento crucis: vt in latitudine acci-
 piatur trāsitus: in lignū: quo extenduntur manus propter operū significationē. In longitudi-
 ne ab ipso vīq; in terrā vbi totum corpus crucifixū stare videtur: quod significat persistere:
 hoc est longanimitē permanere. In altitudine ab ipso transuerso ligno: sursum versus quod ad
 caput eminet: propter expectationē supernæ illa bona opera atq; in eis perseverantia p̃p-
 ter beneficia dei terrena atq; tēporalia facienda credant: sed potius propter illud qd desup
 sempiternū sperat fides quæ per dilectionē operat. In profundo autē pars illa ligni quæ in terrē
 abdito defixa latet: sed inde surgit omne illud quod eminet: sicut ex occulta dei voluntate
 te vocatur homo ad participationē tantæ gratiæ: alius fiscalis autē sic. Supereminentē vero
 scientiā charitatem Christi: etiam profecto vbi illa est pax quæ præcellit omnē intellectū. Sed siue
 hoc in apostolicis verbis etiā ille senserit euangelicus disputator: siue aliud aliqd fortasse con-
 reuentius: vides tamē etiā hoc nō fallor a regula fidei nō aberrare. Vnde aurē nūc agimus pro-
 pter cōtuitū spiritālē: cū dixisset: Qui cognouit quæ sit latitudo: & longitudo: & altitudo:
 & profundus: & supereminentē scientiā charitatem Christi: videt & Christum: videt & patrē

Ca. 12.
 Exo. 33.
 2. Corin. 12.

Exo. 33.

Vbi supra.

Numeri. 12.

Ca. 13.

Ioan. 14.

Ephe. 3.

Galat. 5.

ipsa discretio videt mēte nō corpore: & ea quæ mēte cōspiciuntur: nō indigent vllō corporis sensu: vt ea vera esse nouerim. Quæ autē p corpus vident: nisi mens affit quæ talia nuntiata suscipiat: nulla possunt scientia cōtineri: & quæ nuntiata quasi suscipere perhibetur: foris ea relinquunt. Sed eorū imaginē: id est corporales similitudines corporū incorporabiliter cōmēdat memoria: vnde cū voluerit & potuerit: velut de custodia productas atq; in conspectu cogitationis exhibitas iudicet. Et cū volēt etiā ista duo discernit: quid in specie corporali foris reliquit: quid eis finale intus aspiciat: & illud absens hoc præsens esse dinoscit. Sicut me absente faciē mei corporis cogitas: & illa tibi est imago p̄sens: Absens autē faciēs cuius imago est hoc corpore: illa vero incorporata corporis similitudo est. His ergo quæ vides diligētē fideret q̄ perspecta atq; distincta: sate de quæ credis in hoc ipso sermone toto: ex quo ad te loqui his literis coepi: & in eis ipsis quib⁹ non visis accommodas fidē: ipsa restitunt pondera discernendo perpende. Neq; cū mihi sic credis: quēadmodū Ambrosio: de cuius libris tanta illa testimonia posui. Aut si ambobus nobis æqua lance putas esse credendū: nunquid vllō modo euangelio nos cōparabis: aut scripta nostra scripturis canonicis coequabis? Profecto si recte in diuino dicando sapis: longe nos infra vides ab illa auctoritate distare: & me quidē longius: sed vtrūq; nostrum quātūlibet credas: vtrūq; illi excellentiæ nequā comparas. Quocirca id quod scriptum est: Deum nemo vidit vnq;: Et lucē inhabitat inaccessibilē: quē nemo hominū vidit nec videre potest: Et beati mundo corde quia ipsi deum videntur: Et quicquid ex illis libris factis cōmemorauit: firmius credis q̄ id qd dicit Ambrosius: Nec in loco deus videt: nec corporalibus oculis queris: nec cit cōscribitur visus: nec tactu tenet: nec auditur affatus: nec sentitur incessu. Talem quippe esse inellexit vel credidit deus: qui mundo corde conspicitur. Hanc autem etiā meā sententiā esse confiteor. Aliter ergo ista: aliter illa diuina verba in fide recipis. De nobis cū tibi subest forasse aliquis scrupulus: ne in his diuinis eloquiis aliquid minus di lucidē intelligam⁹: & nō sicut dicta sunt: sed sicut suspicamus exponant a nobis. Fortasse enī dicis apud te ipsam: Quid & si mundo corde videtur deus: & in loco tamen videtur: aut quid si oculis etiā corporalibus deus vidēb̄tur qui mundo sunt corde: cum corruptibile hoc in ducit in corruptionem: quando et imus æquales angelis dei? Quantū ergo nobis credere debeat vlt non debeat: forassis ignoras: & vel plus vel minus q̄ debet nobis credendo: ne fallaris atren dis: diuinis autē scripturis etiam nondum perspicue intellectis credendum esse non dubitas. Sed hanc cōsiderationem credendi vel non credendi: & difficultatem sciētiæ & dubitatio nem æstus & piam fidem quæ diuinis debetur assatibus: in tua mente ita vt sunt attendis & vides: nec de his omnino q̄ apud te ita sint: siue vt ego dixi: siue vt ipsa potius nostis: aliquid ambigis. Vides itaq; fidē tuam: vides dubitationem tuam: vides tu diuini tuum voluntatem q̄ discendi: & cum auctoritate diuinā mouearis ad credenda quæ non vides: hęc te tamē ere dere incunctatē vides: distribuis & discernis hęc omnia. Num ergo his oculis cordis tui q̄ bus hac omnia vera & certa esse cōtueris: vbique præsētia inuisibiliter cernis atq; discernis: vllō modo corporeos oculos comparabis? Cum etiam de ipsis rebus visibilibus: quæ corpora lium oculorum acie quodammodo radiantur: & de ipsis corporeis oculis eorumq; acie: equalit erunt & quantacūq; sit: quantū distet ab inuisibilibus: non excellentioribus quibus etiā nobis non visis fidem debes: sed ab his quæ cōmemorauit: quæ non credis absentia sed præsētia mente cōtueris: non eisdem ipsis carnis oculis sed illis interioribus iudicis. Cum ergo in teriores oculi iudices sint oculorum exteriorum: isti autem illis quodam officio nuntiandi & in ministerio simulantes: multaq; illi videant quæ isti non vident: nihil isti videant: vnde illi non tanq̄ præsides iudicent: quis non illos istis incomparabili estimatiōe praeponat? Quæ cum ita sint: obsecro te: cum agitur in te ipsa hoc tam grande negotium: cum ab exteriorib⁹ interioris distinguis: atq; illa istis ineffabiliter anteponis: cūq; istis foris relictis in illis irrinesecus demoraris: & ea suis quibusdam incorporalibus sinibus metiēdo iudicas: in nulla te putasan in aliqua luce versari? Ego enim existimo q̄ tanta ibi & taliam verā: tam clarā: tam certā videri sine luce non possunt. Ipsam ergo lucem in qua cuncta illa perspicis intueri: & vi de vtrum ad eam possit accedere vllus corporeorum radius oculorum? Profecto non potest. Attende etiam: & vtrum in ea videas vlla locorū spatia vel interualla: respondet: nihil ibi tale vt arbitror inuenis: sed vigilanter abigis ab aspectu intimo quicquid imaginum corporalib⁹ exterioris hominis sensus inuexit. Sed forte difficile est. Irruit enim de consuetudine corpora lis vix: in eos quoq; interioris oculos turba phantasmatum in similitudinibus corporū

Ambrosius

Ioan. 1.

1. Timot. 6.

Matth. 5.

1. Corin. 13.

Luc. 20.

Ca. 15.

H

Ioan.4.

cui resistere conetur: saltē authoritate diuina exclamati dolēs ī illa breuī ep̃la & dixi: Audi
at caro carnalib⁹ cogitationib⁹ ebria. Sp̃s est deus. Neq; em̃ cuiusq; magis q̃ etiam ipsā meā
mentem ab huiusmodi vanitate illa increpatione compeſcui. Facilius quippe inclinamur ad
solita: & amicu est infirmitati humane corporalem conuersationē introrsus vel mittere ut
admittere: nō nisi sana cōsistat: sed nisi languida quodam modo atq; incubat aut iaceat. Pro
inde si non potes aciem mentis tue a corpore arri similitudinē quasi nubilo perspicue serena
re: eas ipsas apud te ipsam vigilanter attende. Intuerē c̃lum & terram constando: sicut oculis
corporis cernendo confutis: casq; imagines celi & terrę quę ante oculos cogitationis pro
ductę sunt: vide similitudines corporum esse non corpora. Sic ergo iudica contra te ipsam p
te ipsa: Si nō potes omnifariam corporalium qualitarum imaginarias formas ab acie tua mē
tis abigere: & vnde vinceres inde conuince. Neq; enim est vt opinor quisque etiam talibus
imaginationibus ita deditus: vt credat sic esse in memoria sua: vel in ipso conspectu cogitati
onis suę solem: lunam: stellas: amnes: maria: montes: colles: vrbes: parietes: deniq; domus suę
vel etiā cubiculi sui: & quicquid per oculos corporis tale cognouit & tenet: vt locorū spaciis
atq; interuallis siue stent siue moueantur. Porro si ea quę in animo nostro sunt corporalia
locisq; simillima: non tamen locorum spaciis atq; finibus continentur: nec interuallis localib⁹
bus in nostra memoria reponuntur: quantomagis illa quę nullam gerunt similitudinem cor
porum: Charitas: gaudium: longanimitas: pax: benignitas: bonitas: sanctitas: mansuetudo: conti
nentia: nulla locorum spacia tenent: nulla iuter capedine separantur: aut aliqua oculi cordis
quo radios suos mittant: & ea videant: interualla conquirunt! Nōne omnia in vno sunt sine
angustia & sine terminis: nota sunt sine circūitu regionū? Aut dic in quo loco videas charita
tem: quę tamen instantum tibi cognita est: inquantū eā potes mentis acie contueri: quam nō
ideo magnā nosse: quia ingentem aliquam molem conspiciendo iustast: inec cū tibi intus co
quitur: vt secundū eam viuas vllis persitrepit fonis: nec vt eam cernis: corporalium lumē eri
gis oculorum: nec vt eam fortiter tenes corporalium vires preparas lacertorum: nec cū tibi
venit in mentem: sentis eius incesum. Ecce etiam charitas quantalacung in nostra volum
tate consistit: nobisq; conspicua est: nec in loco videtur: nec corporalibus oculis queritur: nec
circumscribitur visu: nec tactu tenetur: nec auditur affatu: nec sentitur incesu: quātomagis
deus ipse cuius hoc ipse in nobis est! Nam si interior homo noster quantulacung imago eius
non de illo genitus: sed ab illa creata: quis adhuc renouetur de die in diem: vel tamen in tali
luce habitat: quā nullus oculorum corporalium sensus accedit: Si ea quę in illa luce cordis
oculis inuenimur: & discernuntur inter se: & nullis locorū spaciis separantur: quantomagis de
us qui lucem habitat inaccessibilem: corporis sensibus: quibus nec ipsius nisi mudi potest esse
cordis accessus: nō solū iudicio rationis: sed amoris quoq; appetitu prapofuit inus: quāto id
magis valebimus: donec sapientur omnes languores anime nostre: ab illo qui propitius sit ol
bus iniquitatis nostris! In hac cū viuaciore vita facti spiritales poterimus oīa diiudicare:
ibi vero a nemine diiudicari. A salis autē homo nō percipit quę sunt sp̃s dei: Stultitia enim
est illi: & non potest scire quoniam spiritaliter diiudicatur. Q; si nondū possumus præfer
re lucē iudicantē: & lucē de qua iudicatur præferre vitam intelligentē: vitę tāmmodo sentien
ti præferre naturam: non alibi hoc est: alibi illud: sed omnia quę habet in vno simul habentē
sicuti est nostra intelligentia et natura: quę ita partibus constat: vt minus sit dimidia q̃ tota:
sicuti est omne corpus: superfluo de rebus quantis ac talib⁹ disputamus. Si autē hoc iam possu
mus aliquid melius q̃ intellectū nostrū deū esse credam⁹: vt pax ei q̃ excellit oēm intellectū:
custodiā corda nostra & intelligētiās nostras in Christo Iesu. Ipsa em̃ pax q̃ p̃cellit oēm intel
lectū: non est vtiq; minor nostro intellectu. Et cū ite sit oculis corporalibus visibilis: illa pu
teetur esse visibilis: an aliud pax dei: aliud splendor dei: cum ipse sit vni genitus filius: cuius &
illa charitas quę supereminet scientiā: cui⁹ cognitione implebitur in cōm̃ plenitudinem
dei: vnde est nostrę mētis luce inferior: quę illa illuminante tribuitur. Porro si ista inaccessibi
lis est oculis carnis: quātomagis illa quę huic incomparabiliter est supereminens: at per hoc
cū sit aliqd nostrū visibile: sicut hoc corpus: aliud vero inuisibile: sicut hō interior: & cū opti
mū n̄m: hoc est n̄s atq; intelligentia inuisibile sit oculis corporis: quō id qd est melius opti
mū nostrū visibile erit inferiori nostro. Arbitror te iā cōcedere his oib⁹ cōsideratis: recte di
cū esse: q; deus nec in loco videt sed mūdo corde: nec corporalib⁹ oculis querit: nec circūscr
bitur visu: nec tactu tenet: nec auditur affatu: nec sentitur incesu. Et si quid in his nimis in

Gal. 5.

1. Corin. 4.

10. de Gen.

ad literā. ca.

14. 25. & 30.

Psal. 102.

1. Corin. 13.

ca. 7.

Phil. 4.

Ca. 12.

telligimus vel aliter sapimus: id quoq; nobis reuelauit: si in qd puenimus in eo ambolemus. Peruenimus autem vt credamus qd deum nemo vidit vnq; Et qd deus lux est: & tenebrę in eo sunt nullę: Et qd apud eū non est cōmutatio: nec momenti obumbratio: Et qd lucem habitat in accessibilibus: quem nemo hominum vidit: nec videre pōt: Et qd pater & filius & spiritus sanctus vnus deus est sine vlla diuersitate & separatione naturę: Et qd similes ei erimus: qm̄ videbimus eū sicuti est: Et qd deus charitas est: & qui manet in charitate in deo manet & deus in illo manet: Et qd pacē & sanctificationē sectari debemus: sine qua nemo poterit videre deum: Et qd corruibile hoc & mortale corpus nostrū in resurrectione cōmutabitur & induet in corruptionē atq; immortalitatem: Et quia seminatur corpus animale: resurgit corpus spiritale: trāssigrauit dñs corpus humilitatis nostrę: vt conforme faciat corpori glorię suę: Et qd deus fecit hominem ad imaginē & similitudinē suę: Et qd spū mētis nostrę renouamus in agnitione dei secundū imaginē eius qd creauit nos. In his autē & huiusmodi scripturā sanctę auctoritatib; p̄fide ābulantes: qd dat vel diuinitus adiuto intellectu spiritaliter profecerunt: & spiritalia spiritalib; cōparare potuerūt: viderūt melius videri mētē q̄ corpore: & ea videri mētē: q̄ nō cōtinent locis: nec q̄ locorū interuallis separent: nec minora essent in pte q̄ in toto. Hinc est qd si ducialiter ille dicitur nec in loco de? videt: sed mōdo corde: nec corporalib; oculis q̄runt: nec circūscribit vīsu: nec tactu tenet: nec audit affatur: nec sentit incessu. Vnde ga & indiuisibilis in scripturis sanctis et? substantia cōmendat: & vīsus esse a plurib; p corp? & corporalibus locis in eisdē authoritatib; inuenit: aut spū quo corporales cernunt imagines: p aliquā licet incorpoream: tamen similitudinē corporis: sicut in somniis vel in extasi: scērit ille vir sanctus dei naturā ab huiusmodi visionibus: easq; dicit esse quas dei voluntas elegisset: nō quas natura formasset. Facit em̄ deus istas ex quibus vult: vt cui vult quādo vult appareat: sua latente atq; in se in cōmutabiliter manente substantia. Si em̄ voluntas nostra apud se manēs & latens sine vlla in cōmutatiōe: per quas se vt cōq; ostendat: exprimit voces: quanto facilius de? omnipotens sua latente atq; in cōmutabiliter manēte natura: in qua voluerit specie potest cui voluerit ap-

M parere: qui ex nihilo creauit oīa atq; in se manēs innouat oīa? Ad eā vero visionē qua videbilia nominant: propterea deus inuisibilis dicitur ne corpus esse credatur: nō quia corda munda suę substantię contemplatiōe fraudant: cū hic summa & magna merces deū colentib; & diligentib; promittatur: dicente ipso domino: qm̄ corporalibus oculis visibiliter apparebat: & inuisibilē se contēdū mūdis cordibus promittebat: Qui diligit me diligit a patre meo: & ego diligā eū: & ostendā meipsum illi. Hęc quippe natura eū equaliter cū patre inuisibilis: sicut equaliter incorruptibilis est: quę sicut supra dictū est: cōmutatū a plūs posuit: diuinā substantiā qua potuit hominibus p̄dicatione cōmendās: quā si oculi corporales in resurrectione mutata corporis qualitate cōspiciūt: viderint qui hoc possint asserere: me plūs mouet illius sentētia: q̄ nec in ipsa resurrectione hoc corporalibus oculis sed mūdis cordib; tribuit: & de spiritalis quidē corporis qualitate qd resurrectionis p̄mittit: vel discere aliquid ad huc vel querere nō recuso. Si tamē de hac re disputātes illis vitiis carere possumus: quę plūs r̄q; studiis humanis & cōcertationib; excitant: dū supra q̄ scriptū est vnus pro altero instatur aduersus alterum: ne dum altercando querimus vestigare quomodo possit videri deus ipsam pacem sanctificationemq; perdamus: sine qua nemo poterit videri deum: qd ipse avertat a cordibus nostris: vt ea suę contemplationi munda reddat atq; custodiat. Illud tamen quia non dubito: nō requiro qd dei natura nunq̄ videatur in loco. Iam vtūm possit huius corporis oculis videri aliquid quod in loco nō videtur ab eis qui valēt differendo mōstrare: cū pace dilectionis audire paratus sum: & qd me mouet in cōmune conferre. Sunt enim quidam qui deum ipsam omnino corpus esse p̄sumant: putantes quicquid corpus nō est: prorsus nullam esse substantiam. Istos omnimodo auersandos censeo. Sunt autē alii deū quidem ipsum corpus non esse minime dubitantes: sed ideo eos qui ad vitam aeternam resurgent: etiam per corpus deum visuros putant: quoniam talem sperant spiritalis corporis qualitatem: vt etiam ipsa quę caro fuerat spiritus fiat. Quod si ita est: quantum distet a superiori opinione: & q̄ hoc sit tolerabilius. etiam si verum non sit: puto facillime iudicari. Primo quia multū inter est: vtrū de creatore an de creatura aliter aliquid sentiatur q̄ veritas habet. Deinde ga cōnatus mentis vt cōq; ferendus est: volentis corpus couertere in spm̄: non in corpus deum. Po-

Ioan. 1.

1. Ioan. 1.

Iacobi. 1.

1. Timot. 6.

1. Ioan. 5.

1. Ioan. 3.

1. Ioan. 4.

Hebrę. 1.

1. Corin. 5.

Phil. 3.

Gen. 1.

Ephē. 4.

Ca. 9.

Ioan. 14.

Ca. 10.

stremo quia id quod ego in illa epistola mea dixi de istis nostræ carnis oculis: quia neque nunc possunt neque tunc poterunt deum videre: etiam sic verum est. Non enim dictum est nisi de oculis corporalibus quod tunc non erunt si corpus ipsum spiritus erit: ac per hoc corporei oculi nunquam deum videbunt: quia cum videbimus spiritus cum non corpus videbit. Tota igitur questio iam remansit de corpore spiritali: quatenus induatur incorruptione & immortalitate hoc corruptibile atque mortale: & quatenus ex animi mali in spiritale mutetur. Quæ diligenter sollicitiusque tractanda est: maxime propter corpus ipsius dei: qui transfiguratur corpus humilitatis nostræ: conformem corpori gloriæ suæ: ut possit sibi subiacere omnia. Cum enim & deus pater videat filium & filius pater: proculdubio non sunt audiendi quæ visionem noluit tribuere nisi corporibus. Neque enim dici fas est quod filius pater non videretur: aut ut ipse videat corpore indutus? est: si non nisi ad corpus pertinet visus. Quid quod in ipso mundi exordio antequam filio effectus vlla forma serui suscepta: vidit deus lucem quia bona est: & firmamentum & mare & arida: & omne fixum atque omne lignum: solem: lunam: stellas: reptilia animarum viuarum: volatilia cæli: animam viuam: Postremo vidit deus omnia quæ fecit: & ecce bona valde! Quod cum per quasque scilicet creaturas scripturæ toties repetisset: miror vnde de natura fuerit illa opinio: quæ putatur est tantum ad corpora pertinere visionem. Quæ opinio de quocunque loquendi more orta sit: scripturæ tamen sanctæ non sic loqui solent: quæ non nisi tantum corporis: verum etiam spiritui: magisque spiritui quam corpori tribuerent visionem: non prophetas proprie videntes appellauissent: qui non corpore sed etiam spiritu futura viderunt. Sed cogitandum est ne quid insolenter audiamus: si dixerimus corpus non solum mortalitatem & corruptibilitatem: verum etiam hoc ipsum quod corpus est per gloriam resurrectionis amittere & spiritum fieri. Eo modo quippe aut cōduplicabitur substantia spiritus si & corpus spiritus erit: aut si verus erit spiritus hominis ita ut commutato & conuerso in spiritum corpore: neque geminatione neque incremento cōduplicetur: nec omnino vilius accessu quantitas augeatur: metuendum est ne nihil aliud dici videatur quam corpora non illa mutatione immortalia mansura: sed nulla potius futura & omnino peritura. Quapropter donec diligenter inquiri studeo (si dominus adiuerit) reperiatur quid secundum scripturas de spiritali corpore quod in resurrectione promittitur: probabiliter sentiendum sit: interim nobis sufficiat quod vnigenitus filius idemque mediator dei & hominum homo Christus Iesus: ita videtur patrem sicut videtur a patre: Nos autem ad illam visionem dei quæ nobis in resurrectione promittitur: non ex hoc mundo istam cōcupiscentiam oculorum transferre conemur: sed mundandis cor dibus pio studeamus affectu: nec corporalem faciem cogitemus: cum dicit apostolus: Videmus nunc per speculum in ænigmate: tunc autem facie ad faciem: præsertim quia apostolus expressius dixit: Nunc scio ex parte: tunc autem cognoscam sicut & cognitus sum. Si ergo tunc corporali deum facie cognoscemus: corporali eius nunc facie cognoscimus. Tunc enim cognoscam inquit sicut & cognitus sum. Vnde quis eum non intelligat eo loco etiam nostram faciem illam significare voluisse: de qua dicit alio loco: Nos autem reuelata facie gloriam domini speculantes: in eandem imaginem transformamur de gloria in gloriam: tanquam a dei spiritu: de gloria scilicet fidei: in gloriam contemplationis æternæ! Hoc quippe agit hæc transformatio: quæ interior homo renouatur de die in diem. De quo & apostolus Petrus cum cum moneret ornari: non quæ a foris inquit ornantur capillorum: in corporalibus: aut auro: aut margaritis: vel veste pretiosa: sed ille absconditus cordis homo: qui est ante deum diues. In qua enim facie velamen habent Iudæi non etiam ansendo ad Christum: quoniam cum transferret quisque ad Christum auferetur velamen: & nos facie reuelata in eandem imaginem transformamur. Aperitissime autem dicit: velamen super corda eorum positum est. Ibi est igitur facies: quæ reuelata nunc in fide: quis per speculum & in ænigmate contemnimus: tunc autem facie ad faciem. Quæ si approbas: tene mecum sancti viri Ambrosii sententiam: iam non eius auctoritate: sed ipsa veritate firmatam. Neque enim & mihi propterea placet quia per illius os potissimum me dominus ab errore liberauit: & per illius ministrum gratiam mihi baptismi salutaris indulsit: tanquam plantatori & rigatori meo nimium fauere: sed quia de hac re & ipse hoc dixit: quod pie cogitanti & recte intelligenti loquitur etiam ille qui incrementum dat deus. In ipsa ergo resurrectione non facile est deum videri: nisi his qui corde sunt mundo. Et ideo beati mundo corde quoniam ipsi deum videbunt. Quantos beatos iam numerauerat: & tamen videndi his deum non promiserat facultatem! Si ergo hi qui mundo sunt corde deum videbunt: utique alii non videbunt. Neque indigni deum videbunt: neque is qui deum videre noluerit potest eum videre. Nec in loco deus videtur:

Gala.

1. Reg. 9.
Ca. 11.

1. Corin. 13.

2. Corin. 3.

1. Petri. 3.

Ca. 11.

Math. 5.

sed mundo corde: nec corporalibus oculis deus quaeritur: nec circūscribitur visus: nec tactu tenetur: nec auditur affatus: nec sentitur incesū: Et cū ab lens putatur videtur: & cum præsens est non videtur. Deniq; nec apostoli omnes Christum videbant: & ideo ait: Tanto tempore Ioan. 14.
vobiscum sum & adhuc me nō cognouistis: Qui enim cognouit quæ sit latitudo: & longitudo: & altitudo: & profundus: & supereminens scientiæ charitatem Christi: vidit & Christū: 2. Corin. 5.
vidit & patrem. Nos enim iam scdm carnē nō nouimus Christū: sed scdm spiritū. Spiritus Thar. 4.
enim ante faciem nostram Christus dominus: qui nos in omnem plenitudinē dei mīa sua imple re dignetur: vt videri possit a nobis. Hæc verba sancti viri: quæ non carnalia sed spiritalia sunt: inquantū intelligis & vera esse: nō quia ipse dixit: sed quia veritas sine interitu clamat: agnoscis: instantū intelligis vnde ad hęc as domino: teq; ipsam intrinsecus præparas in corporealem locū mansionis eius ad audiendū silentiū narrationis eius: & videndā inuisibilem formā eius. Beati enim mundo corde: quia ipsi deū videbūt. Non tamē eis sicut corpus ex aliquo loci interuallo apparebit: sed cū venerit ad eos & mansionē fecerit apud eos: quoniam sic implebuntur in omnē plenitudinē dei. non tamen fuerint & ipsi plenus deus: sed cū perfecti fuerint pleno deo. Si autē non nisi corpora cogitamus: & nec illud saltē digne cogitare possumus: vti vel ipsa corpora cogitem: non quaeramus quid aduersum nos ipsos loquamur: sed ab hac potius carnali consuetudine orando: & in anteriora nos extendendo corda mundemus. Vt em̄ non tantū qd beatus Ambrosius: verū etiam qd beatus Hieronymus dicam: nō solum patris diuinitatē: sed nec filij quidē: nec spūs sancti: quia vna in trinitate natura est: possūt oculi carnis aspicere sed oculi mentis. De quibus ipse saluator ait: Beati mundo corde quia ipsi deum videbunt. Nāq; sicut alibi idem Hieronymus breuiter ac veraciter definiuit: res incorporealis corporalibus oculis non videtur. Has sententias de re tanta viros tantorū non ob hoc mēterponere volui: vt cuiusq; hominis seculum tanq; scripturæ canonicæ autoritatem sequendā arbitreris: sed vt illi qui aliter sapiunt conentur mente videre quod verum est: & in simplicitate cordis quaerere deū: ne tam doctos diuinorū eloquiorū tractatores temere reprehēdās. Nec te moueat qd a quibusdam min⁹ cōsiderate dicit: Quid tūc videbant oculi corporales si deum nō videbant: an forte cæci erunt vel sine causa erunt? Negi enim attendunt qui hæc loquuntur: quia si nō erunt corpora: profecto non erūt illi oculi corporales. Si autem erunt corpora: erit qd videre possint oculi corporales. Sed hæc iam satis dicta sunt: quæ ab initio huius opusculi mei diligenter lecta & relecta cōsiderans: sine vlla fortasse dubitatione perspicies: ad videndū deū per, eius auxiliū cor mundū te debere præparare. De corpore vero spiritali si dominus iauerit: opere alio experiemus quid disputare valeamus.

Beati Augustini ad Romanianū: rationem cur in pellicula ad eū scripserit reddentis: gratūq; habēris qd se gaudiū domesticū participē facere voluerit. Epistola. CXIII.

Non hæc epistola sic inopiam chartæ indicat: vt membranas saltē abundante testetur. Tabulas eburneas quas habeo auunculo tuo cū literis misi. Tu enim huic pelliculæ facilius ignoscis: quia differri non potuit qd ei scripsit & tibi non rescribere etiam ineptissimum existimaui. Sed tabellas si quæ tibi nostræ sunt: propter huiusmodi necessitates: mittas peto. Scripsi quidē de catholica religione quantum dominus dare dignatus est: qd tibi volo ad aduentū meum mittere: si charta interim non desit. Tolerabis enim qualescūq; scripturæ. Et officina maiorē de codicib⁹ præter libros de oratore totum mihi excidit. Sed nihil ampli⁹ rescribere potui q̄ vt ipse sumeres quos liberet: & nunc in eadē maneo sententia: Absens enim quid plus faciam: non inuenio. Gratissimū mihi est: qd in vltima epistola me participem domesticū tui gaudiū facere voluisti. Sed me ne salis placiri vultu fluctusq; quietos ignorare iubes: q̄q; nec me iubeas: nec ipse ignoras. Quare si ad melius cogitandum quies aliqua data est: vt re diuino beneficio. Nec enim debemus nobis cū ista proueniunt: sed illis per quos ista proueniunt gratulari: quoniam iusta & officiosa: & pro suo genere pacatior atq; rā quillior rerum temporalium administratio recipiendorum æternorū meritū gignit: si non teneat cum tenetur: non multiplicet cum multiplicatur: si non cum pacatur inuoluit. Ipsius enim veritatis ore dictum est: Si in alieno fideles non fuisti: quod vestrum est quis dabit vobis? Lazarus ergo curis mirabilium rerum: bona stabilia & certa quaeramus: si peruolemus retinere operibus nostris. Nam in mellis copia: non frustra perimas habet apicula: nec tūc habentem.

22. de Ciui.
dei. ca. 29.

Retrac. 2.

Vir. 5. c. 1.

Luc. 16.

Nebridii ad Beatum Angultinum:illum se amare:illi seruire atq; inhærere obtestantis.

Epistola.CXIII.

quos nimium amas: & in quibus nimium amaris.

Beati Angultini ad Nebridium:epistolis suis respondendo eū consolantis: & quaestioni qua pōtatur: quomodo fiat vt nobis a superioribus potestatibus vel a demonibus: & cogitationes:quædam inferantur & somnia: Illi quoq; qua querit vtrum summa illa veritas & summa sapientia &c. generaliter hominis: an etiam vniuscuiusq; nostrum rationem cōtineat: satisfaciens.

Epistola.CXV.

Vanq̃ mei animi cognitor sis:fortasse tamē ignoras quantum velim presentia tui frui. Verū ob tam magnū beneficiū deus q̃q; p̃stabit. Legi rectissimā epistolam tuā: in qua de solutione questus es: & quadā defensione a familiarib; tuis: cū quibus vita dulcissima est. Sed quid aliud hic tibi dicē: nisi qd te nō dubito facere: Cōfer te ad tuū animū: & illū in deū leua quā tu potes. Ibi em̃ certius habes: & nos nō per corporeas imagines: quib; nūc in recordatione vti necesse est: sed per illā cogitationē qua intelligis nō loco esse nos simul.

Epistolas tuas cū cōsiderarē: quibus nō dubiū tibi quererē magna respōdiū: vehementer me illa testitur qua per contrariis quō fiat: vt nobis a superioribus potestatib; vel a demonib; & cogitationes: quædam inferant & somnia. Magna em̃ res est: cui tu quoq; p tua prouideria prospicis: non epistola: sed siue presentī locutione: aut aliquo libello respondēdū esse. Tentabo em̃ callens ingeniū tuū quidē questuōis vsus lumina praeferminare: vt aut certe tu ipse cōtexas: aut possis ad rei tantę probabīlē inuestigationē pueniri minime desperes.

3. de Gesti.
ad literā. ca.
9. & 10. & 11.

Arbitror enim omnē mortū animi aliquid facere in corpore. Id aut vix ad nostros exire sentis: tam hebetes tamq; tardos: cū sint maiores animi motus: velut cum irascimur: aut tristes aut gaudentes sumus. Ex quo licet cōuinceret cū etiā cogitamus aliquid: neq; id nobis in nostro corpore apparere: tñ posse aeris & etheris: & animantibus: quoq; & sensus acerrimis: & in cuius cōparatione noster nec sensus quidē putandus est. Igif ea q̃ vt ita dicā vestigia sui motus animus fingit in corpore: ep̃st & manere & quendā quasi habitū facere: q̃ latenter cū agitata fuerint & cōrecta: scdm agitātis & cōrectantis voluntatem: ingerūt nobis cogitationem & somnia: atq; id fit mira facilitate. Si enim nostrorū corp̃q; terrenorū & tardissimorū exercitationes agendi organīs musicis seu insinuinabolo ceterisq; huiusmodi spectaculis: innumerabilibus ad qdā incredibilia peruenisse manifestū: nequāq; est absurdū: eos qui aereo vel æthereo corpore aliquid in corp̃oribus agunt: quæ naturalī ordine penetrant: longe maiore vti facilitate ad mouendū quicquid volunt: nō sentientibus nobis: & tñ inde aliquid perpetuentibus. Neq; em̃ etiam quomodo fellis abūdancia nos ad irā crebriores sentim;: & tamen cogat cū hac ipsa quā diū abundantia facta sit irascientibus nobis. Sed hoc aut si non vis simile nobis praeferunt accipere versa id cogitatione quantum potes. Nam si animo existat assidue aliqua difficultas agendi atq; implendi quod cupit: assidue transcurrit. Ira est aut quantum me fert opinio: turbulē? appetit? auferendi ea q̃ facilitate actiōis impediunt. Itaq; plurim; nō hoib; tantū: sed calamo irascimur in scribēdo eumq; collidimus atq; frāgimus: Ex alacres tesseri: & pictores & nihilo: & cuiq; in illū numero quilibet ex quo difficultatē se parti arbitrat: & hac autem assiduitate irascendi vel crescere medici affirmant. Crementō autē fellis rursus & facile ac prope nullis causis existentibus irascimur: ita quod suo motu animus fecit in corpore ad eū rursus cōmouendū valebit. Possunt latissime ista tractari: & multis rerū testimoniis X

2. de Gesti.
ad literā. ca.
12. & 14. &
17.

et de naturali quadā facultate animi minuentis & augentis cogitationē: quod libet fortasse

etiam formæ corporū quas nunq̃ vidimus vel cogitādo apud nos vel somnando figurantur
tamen si actus animi nullo modo est his quas videmus comparādas. Si autem animum ita vt
æquum est animo conferas: magis idem vel cogitare vel contemplari aut si aliquid aliud cōmo
dius dicitur: si vllus ei inest animus: sydera q̃ homines cōsyderanda sunt. Ceterum in corporū
motibus: si vt soles diligenter attēdas: nihil omnino a duob⁹ idem fieri potest. An tu cū deam
bulamus simul satis idem nos agere existimas: absit a prudentia tua. Septētrioni nāq̃ viciniore
nostrum qui deambulat: aut alterū pari motu antecedit: aut tardius ingreditur: necesse est
neutrum tamen sentiri potest. Sed tu ni fallor quid intelligamus nō quid sentiamus expectas.
Qz si ab axe in meridie tendamus: coniuncti nobis atq̃ in harētēs quātum valemus: imita
murq̃ marmori lēui & æquali vel etiam ebori: tamē non potest esse amborum idem morus: q̃
venæ pulsus: q̃ forma: q̃ facies. Remoue nos & pone aliā prolem: nihil egeris. Quippe his etiā
si in illis geminis tanta est necessitas: vt prope moueantur: quanta fuit vt singuli nascerentur!
At enim hoc inquires rationem tantum. Qz autē sol ab astris differt: sensibus etiam clarū atq̃
manifestū: si magnitudinē me cogis despicere. Nosti de intervalis q̃ multa dicantur: & ad quā
tum incertum perspicuitas ista reuocetur. Sed vt cōcedam illa esse vt apparet: sic enim & cre
dos cuius tandem & sensum sefellit illa proceritas ne septem pedes longiores q̃q̃ sex lōgissima
cui te credo nimis hominem æqualem: & cum minime reperisses vsq̃ in eius formā nostram
epistolam tendere voluisse! Quare cum in terris quoq̃ tale aliquid existat: nihil de cælo puro
esse mirandū. Si autem te mouet: q̃ præter solem nullius syderis lumen impler diem: Quis
quæso de hominibus tantus apparuit q̃ homo ille quem deus suscepit longe aliter q̃ ceteros
sanctos atq̃ sapientes! Quem si cum aliis hominibus esse conferas: maiore distantia cōtinetur
q̃ collatione solis cætera sydera. Quā sane similitudinē diligenter iuuere. Fieri enim potest
mente qua extolleris: vt quandā quæstionē de homine Christo ad id propositam transientes
Y Item quæris: vtrū summa illa veritas & summa sapiētia: forma verbum: per
quā facta sunt omnia: quē filium dei vnicum sacra nostra prophetautur: generaliter hominis
an etiam vniuscuiusq̃ nostrum rationem contineat. Magna quæstio: Sed mihi videtur qd ad
hominem faciendum attinet: hominis quidē tantum: nō meam vel tuam ibi esse rationē. Qd
autem ad orbem rēporis: varias hominū rationes in illa synceritate viuere: verum hoc cū ob
scurissimū sit qua similitudine illustrat: i possit ignorare: nisi forte ad artes illas quæ sunt in ani
mo nostro cōfugiendum. Nam in disciplina merendi vna est anguli ratio: alia quadrati. Itaq̃
quorūdē demonstrare angulum volens non nisi vna ratio anguli mihi occurrat: Sed quadratum
nequāq̃ scriberem: nisi quatuor simul angulorum rationē intuerer. Ita quilibet homo vna ra
tione qua homo intelligitur factus est: at vt populus fiat: quis & ipsa vna ratio: non tamen ho
minis ratio sed hominum. Si ergo pars huius vniuersi est Nebridius sicut est: & omne vniuer
sum partibus cūm sit: non potuit vniuersi conditor deus partium rationem nō habere. Quā
obrem q̃ primū hominum ibi ratio est: nō ad ipsum hominem pertinet: q̃q̃ miris rursus mo
dis ad vnum omnia redigantur. Sed tu id commodius cogitabis. His contentus sis interim
peto: q̃q̃ non excoherim veniam.

Beati Augustini ad Nebridium: literis eius vbi ipsum arguit q̃ consulere negligat
vt vna secum viuere liceat: respondentis: Simul etiam ostendens quo pacto ad hoc
perueniri possit vt syncerum illud bonum gustetur atq̃ ametur. Epistola. CXVI.

Z Vnq̃ æque quicq̃ tuarum inquisitionū me in cogitādo tenuit æstuantem
atq̃ illud qd recentissimis literis tuis legi: vbi nos arguis: q̃ consulere negli
gamus: vt vna nobis viuere liceat. Magnum crimē: & nisi falsum esset: peri
culosissimū. Sed cum probabilis ratio demonstrare videatur: hic nos potius
q̃ Carthaginē vel etiam in rure ex sentētia posse degere: quid tecum agam
mi Nebridi: prorsus incertus sum. Mittatur ne ad te accommodissimū tibi
vehiculum: non bastaria innoxie te vehi posse noster Luciniana auctor est. Ad matrem co
gitare: vt quæ absentiam sani nō ferebat: imbecilli multominus esse laturam. Veniam ne ipse ad
vos! At hic sunt qui neq̃ venire mecum queant: & quos deferere nefas putem. Tu enim potes
& apud tuam mentē sua uiter habitare: hi vero vt idem possint: fatigantur. Vis eam ne crebro
& redeam: & nunc tecum: nunc cum ipsis sum: at hoc neq̃ simul ex sententia viuere est. Non

enim breuis est via: sed tanta omnino cuius peragenda negotiū sepe suscipere non sit ad optatum ortum peruenisse. Huc accedit infirmitas corporis: qua ego quoque (ut nosti) nō valeo qđ volens omnino desinam quicq̃ plus velle q̃ non valeo. Protectiones ergo quas quietas & felices habere nequeas: per totam cogitare vitam: non est hominis de illa vna vltima quæ mora vocatur cogitantis: de qua vel sola intelligis vere esse cogitandum. Dedit quidem deus paucis quibusdam: quos gubernatores ecclesiarum esse voluit: ut & illam non solum expectarent fortiter: sed alacriter etiam desiderarent: & earum obediendarum labores sine vlllo angore susciperent. Sed neq̃ his qui ad huiusmodi administrationes tēporales honoris amore raptantur: neq̃ rursus his qui cum sint priuati: negotiosam vitam appetunt: ob tantū bonū concedi atque bitor: ut inter strepitus inquietosq̃ conuentus atq̃ discursus cum morte familiaritatē quā querimus faciāt. Deificari enim vtriq̃ in otio licebat. Aut si hoc falsum est: ego sum omnino ne dicam stultissimus: certe ignauissimus: cui nisi proueniat quēdam securo cessatio: syncerū illud bonum gustare atq̃ amare non possum. Magna successione a tumultu rerum laberium (mihi crede) opus est: ut non duritia: non audacia: non cupiditate inanis gloriæ: non superstitionis credulitate fiat in homine nihil timere. Hinc enim fit illud etiam solitum gaudium: nullis omnino letitiis vlla ex particula conferendum. Quod si in natura humana talis vita non cadit: cui aliquando euenit ista securitas: cur tanto euenit crebrius: quanto quis in mentis penetralibus adorat deum: cur in actu etiam humano plerūq̃ ista tranquillitas manet: si ex illo abditio ad agendum quisq̃ procedat: cur interdū & cum loquimur mortem non formidamus: cum autē non loquimur etiam cupimus! Tibi dico: non enim hoc cui libet diceretur: tibi inquam dico: cuius itinera in superna bene nouit: ne cum expertus sape sis qđ dulce viuat cum amoris corpore animus moritur: negabis tandem totam hominis vitam posse inter epidam fieri: ut rite sapiens nominetur: aut hanc affectionem qua ratio nititur tibi accidisse vnq̃ nisi cum intimis ageris asserere audebis! Quæ cum ita sint: restare vnum vides: ut tu quoque in commune consulas quo viuas simul. Quid enim cum matre agendum sit: quam certe frater Victor non deserit: tu multo melius calles q̃ ego. Alia scribere ne te ab ista cogitatione verterem nolui.

Beati Augustini ad Nebridium: epistola qua petit ut tanto otio suo indicet quid insensibilis atq̃ intelligibilis naturæ discernentia profecerit: respondens.

Epistola.CXVII.

rum admodum est qđ mihi præter spem euenerit: qđ cum requiro quibus 9 epistolis tuis mihi respondendum remanserit: vnā tantum inueni: quæ me adhuc debitorem teneret. quacūq̃ peris: ut tanto nostro otio quārum esse arbitraris tecum aut nobiscū cupis: indicem⁹ tibi quid insensibilis atq̃ intelligibilis naturæ discernentia profecerimus. Sed non arbitror occultum tibi esse si falsis opinionib⁹ tanto quisq̃ inseritur: quātomagis in eis familiaribus volutatur: multo id facilius in rebus veris animo accidere. ita tamen paulatim non per hominem proficimus. Quippe cum plurimum inter puerum & iuuenem differemus: mox a pueritia quotidie interrogatus se aliquando iuuenem dicit. Qđ nolo in eam partem accipias: ut nos in his rebus quasi ad quandam mentis iuuentutem firmioris intelligentiæ robo re peruenisse existimes: Pueri enim: sed (ut dici assolet) forsitan bellis: & non male. Nā plerūq̃ perturbatos & sensibilibus plagarum curis refferos: illa notissima ratiuncula in respiratione leuet mentem atq̃ intelligentiam oculus: & hoc vulgari aspectu esse meliorem: qđ non ita esset: nisi magis essent illa quæ intelligimus q̃ ista quæ cernimus. Cui ratiocinationi vtrum nihil valide inimicum sit: peto mecum consideres. Hæc ego interim recreatus cum deo in auxilium deprecationem & in ipsum & in ea quæ verissime vera sunt attolli coepero. Tanta nuncq̃ rerum manentium præsumptione compleor: ut mirer interdum illa mihi opus esse ratiocinatione ut hic esse credam: quæ tanto insunt præsentia quanto sibi quisq̃ sit præsentia. Recole tu quoque: nam te fateor huius rei esse diligentiorē: ne quid forte nesciens prescriptis adhuc debeam. Nam mihi conficit fidem tam multorum onerum quæ aliquando numerataram: tam repentina depositio: quibus te accepisse litteras meas non dubitem: quorum relictæ præ non habeo.

Beati Augustini ad Ianuarii: inquisitionibus eius de quibusdam ecclesiasticis obseruationibus respondentis: certa ratione diffinientis circa singula quid faciendi sit: Et q̄ generaliter id quod neq̄ contra fidem neq̄ contra bonos mores iniungitur: indifferenter sit habendum: ac pro eorum inter quos viuatur societate seruandum.

Epistola.CXVIII.

A

lectissimo filio Ianuarii: Augustin⁹ in domino salutem. Ad ea quæ me interrogasti: mallet prius nosse quid interrogatus ipse responderes. Ita enim vel approbando vel emendando responiones tuas: multo breuius possem respondere: & te facillime aut confirmare aut corrigere. Hoc quidem vt dixi mallet. Sed tamen vt nunc responderem: malui longiorem facere sermonē q̄ dilationem. Primo itaq̄ tenere te volo quod est huius disputationis caput: dominū nostrū Iesum Christū: sicut ipse in euangelio loquitur: Ieni in go suo nos subdidisti & sarniæ legi. Vnde sacramentis numero paucissimis: obseruatione facillimis: significatione prestantissimis: societate notū populi colligauit: sicuti est baptism⁹ trinitatis nomine consecratur: cōmunicatio corporis & sanguinis ipsius: et si quid aliud in scripturis canonicis cōmendatur: exceptis his quæ seruaturē veteris pro cōgruentia cordis illorum & pphetici tēporis onerabāt: quæ & in quinq̄ libris Moyſi legūtur. Illa autē quæ nō scripta sed tradita custodimus: quæ quidē toto terrarū orbe obseruatur: datur intelligi vel ab ipsis apostolis: vel plenariis cōciliis: quorū est in ecclesia saluberrima autoritas: cōmēdata atq̄ statuta retineri: sicuti q̄ dominī passio: & resurrectio: & ascensio in cælū: & aduentus de cælo spiritus sancti: anniuersaria solēnitare celebrantur: Et si quid aliud tale occurrerit qd̄ seruatur ab

2. Retra. 20, Ca. 1.

Matthai.

Baptismus
Communio carnis

Dist. 12. illa,

plenarius cōsensus, alia
bona autoritas.

B vniuersis quacūq̄ se diffundat ecclesia. Alia vero quæ per loca terrarum regioneq̄ variantur: sicuti est q̄ alii ieiunant sabbato: alii vero non: alii quotidie cōmunicant corpori & sanguini dominici: alii certis diebus accipiūt: alibi nullus dies intermittitur quo non offeratur: alibi sabbato tantū & dominico: alibi tantū dominico: Et si quid aliud huiusmodi anī maduerit potest: totū hoc genus rerum liberat habet obseruationes: Nec disciplina vlla est in his melior graui prudētiā christianos: q̄ vt eo modo agat quo agere videtur ecclesiam ad quā cūq̄ forte deuenierit. Quod enim neq̄ contra fidem: neq̄ cōtra bonos mores iniungitur: indifferenter est habendū: & pro eorū inter quos viuatur societate seruandum est. Credo te aliquid ex me audisses: tamē etiam nunc cōmemoro. Mater mea Mediolanum me cōsecrat: inuenit ecclesiam sabbato non ieiunantem: cooperat perturbari & fluctuare quid agerēt: Tūc ego talia non curabam: sed propter ipsam cōsului de hac re beatissimæ memoriæ viri Ambrosii: Respondit se nihil docere me possenit qd̄ ipse faceret: quia si melius nosset id potius obseruaret. Cūq̄ ego putarem nulla reddita ratione auctoritate sola sua nos voluisse admonere ne sabbato ieiunarem: subsecutus est: & ait mihi: Cum Romā venio ieiuno sabbato: cum hic sum non ieiuno: Sic etiam tu: ad quam forte ecclesiam veneris eius morem serua si cuiq̄ non vis esse scandalo nec quicūq̄ tibi. Hoc cum matri renuntiassē: libenter amplexa est. Ego vero de hac sententia etiam atq̄ etiā cogitans: ita semper habui: tanq̄ eam cælesti oraculo suscepissem. Sensi enim sæpe dolens & gemens multas infirmorum perturbaciones fieri: per quorūdam fratrum contentiosam obstinationē & supersticiosam timiditatē qui in rebus huiusmodi quæ neq̄ scripturæ sanctæ auctoritate: neq̄ vniuersalis ecclesiæ traditione: neq̄ vitæ corrigendæ utilitate ad ortum possunt terminū peruenire: tantum quia subest qualiscūq̄ ratiocinatio cogitantis: aut quia in sua patria sic ipse cōsueuit: aut quia ibi vidit vbi peregrinationem suam quo remotiorem a fuisse doctorem factam putaret: tam litigiosas excitant quæstiones: nisi qd̄ ipsi faciunt nihil rectum existimēt. Dixerit aliquis non quotidie accipiendam eucharistiam. Quærens quare? Quoniam inquit eligendi sunt dies quibus purius homo continentiusq̄ viuatur: quo ad tantum sacramentum dignus accedat. Qui enim manducauerit indigne: iudicium sibi manducat & bibit. Alius contra: Immo inquit: si tanta est plaga peccati atq̄ impet⁹ morbi vt medicamēta talia differēda sint: auctoritate antistitis debet quisq̄ ab altario remoueri ad agendam poenitentiam: & eadem auctoritate reconciliari. Hoc est enim indigne accipere si eo tempore accipiat quo debet agere poenitentiam: nō vt arbitrio suo cum libet vel auferat se cōmunioni vel reddat. Cæterum si peccata tanta non sunt vt ex cōmunicandis quisq̄ homo iudicetur: non se debet a quotidiana medicina dominici corporis separare.

Rectius inter eos fortasse quisq̄ dūrimis litē: qui monet vt præcipue in Christi pace per

Ca. 2.

De ecclesiasticis
dogmatibus. ca. 12.saltem quinq̄ q̄ ex lib. 1.
quinq̄ N. de iudiciis vni
uersis neq̄ p̄d. et c. hanc
agatur

Ca. 3.

De cōse. dist. 2. ca. quo
ridic.

4. senten.

distinc. 12.

ca. ult. mo.

2. Corin. 11.

De cōse, di
stinc. 2.
ca. quotidie
Luce. 19.
Matth. 8.
1. Retra. 20.

maneant. Faciat autem unusquisq; qd secundū fidem suam pie credit esse faciendum. Neuter enim eorum exhonorat corpus & sanguinem domini : si saluberrimū sacramentum certatim honorare contendunt. Neq; enim linguaerunt inter se : aut quisq; eorum se alteri proposuit. Zachæus & ille Centurio: cum alter eorum gaudēs in domū suam suscepit dominum: alter dixit: Non sum dignus vt intres sub tectum meum: Ambo saluatorem honorificantes diuerso & quasi contrario modo: ambo peccatis miseri: ambo misericordiā consecuti. Valet etiā ad hanc similitudinem: in primo populo vnicuiq; manna secundum propriam voluntatem in ore sapiebat: sic in ore cuiusq; christiani sacramentū illud quo subtingatur estimandus. Nā & ille honorando non audet quotidie fumere: & ille honorando non audet vllō die pratermittere. Contemptum solum non vult cibus ille sicut manna fastidium. Inde enim & apostolus indignē dicit: acceptum ab eis qui non discernebant a cæteris cibis veneratione singulariter debita. Continuo quippe cū dixisset: Iudicium sibi manducare & bibere: addidit vt diceret: Non diu dicans corpus qd satis toto ipso loco in epistola ad Corinthios primā: si diligenter attēdarur: apparet. Sic aliquis peregrinus in eo forte loco vbi perseverātes in obseruatione quadragessimæ: quinta sabbati lauant: relaxant: & ieiunant: Non (inquit) hodie ieiunabo: Quæritur causa: Quia non fit (inquit) in patria mea: Quid aliud ille nisi consuetudinē suam consuetudini alterius præponere conatur? Non enim mihi de libro dei hæc recitaturus est: aut vniuersæ quacūq; dilatatur ecclesiæ plena voce certabit: aut ostendit istum contra fidem facere: se autem secundum fidem: moresq; hunc optimos aut illum violare: aut se custodire conuincit. Violant sane quietem & pacem suam de superflua quæstione rixando. Mallem tamen in rebus huiusmodi vt & ille in huius & hic in illius patria ab eo qd cæteri faciunt non abhorreret. Si vero etiam in aliena patria cū peregrinetur vbi maior & frequentior est populus dei: vidit (verbi gratia) ibi offerre quinta sabbati hebdomadæ vltimæ quadragessimæ: & mane & ad vespere: veniens in patriā suā vbi sine diei mos est offerri: male illic itaq; fieri contendat: quoniam alibi aliter ipse vidit: puerilis est sensus illic cauendus in nobis: tollendus & corrigendus in nostris. Prima ergo inquisitio tua quā in cōmonitorio posuisti: ex quo tristi istorum genere sit attende. Quæris enim his verbis quid per quinā feriam vltimæ hebdomadis paschæ fieri debeat: An offerendū sit mane: & rursum post cenā: propter illud qd dictum est: Similiter postq; cenatū est: An ieiunandū: & post cenam tantummodo offerendū: An etiam ieiunandum & post oblationem sicut facere solemus cōnādum. Ad hæc itaq; ita respondeo: vt quid horum sit faciendū si diuina scripturæ præscribit authoritas: non sit dubitādum quin ita facere debeamus vt legitimus: vt iam non quomodo faciendū: sed quomodo sacramentū intelligendū sit disputemus. Similiter etiā si quid horum tota die per orbem frequētat ecclesia. Nam hoc quin ita faciendū sit disputare: insolentissime insaniam est. Sed neq; hoc neq; illud est in eo qd tu quæris. Restat igitur vt de illo tertio genere sit qd per loca regionesq; variatur. Faciat ergo quisq; qd in ea ecclesia in quam venit inuenierit. Non enim quisq; eorum contra fidem est: aut contra mores: si hinc vel inde meliores. His enim causis: id est aut propter fidem: aut propter mores: vel emendari oportet qd perperam fiebat: vel instaurari quod nō fiebat. Ipsa quippe mutat consuetudinis: etiā quæ adiuvat utilitate: nouitate perturbat. Quapropter quæ utilis non est perturbatio instructuosa: consequēter noxia est. Nec ideo putari debet institutum esse multis locis vt illo die post refectionem offeratur: quia scriptū est identidem: Et calicem accipiens post cenam dicens: & cætera. Ipsam enim potuit appellare cenam: quia iam corpus acciperent: vt deinde calicem acciperent. Apostolus nāq; alibi dicit: Conueniētib; ergo vobis in vnum non est dominicam cenam manducare: hanc ipsam acceptionē eucharistiæ dominicā cenam vocans. Illud magis mouere potuit homines: vtrum iam resecti die illa vel offerrent vel fumerent eucharistiā: qd in euangelio dicitur: Cum autem illi manducaret: accepit lesus panem & benedixit: cum etiam superius dixisset: Cum sero factum esset: recubebat cum duodecim: & manducantibus eis dixit: Quoniam vnus ex vobis me tradet. Post enim tradidit sacramentum: Et liquido apparet: quando primū acceperunt discipuli corpus & sanguinem domini: non eos accepisse ieiunos. Nunquid tamen propterea caliciandū est vniuersæ ecclesiæ qd a ieiuniis semper accipitur? Ex hoc em placuit spiritui sancto: vt in honorē tanti sacramenti in os christiani prius dominicum corpus intraret. q̄ ceteri cibi. Nam ideo per vniuersum orbem mos iste seruatur. Neq; enim quia post cibos dedit dominus: propterea pransi aut cenati fratres ad illud sacramentum accipiendum conuenire debent: aut sicut fa-

1. Corin. 11.

Ca. 4.

Ca. 5.

1. Corin. 11.

Ca. 6.

Matth. 26.

De cōse, di
sti. 4. liqdo.
4. sentē. dist.
8. ca. hic autē

D

B

F

clabant quos apostolus arguit & emendat: mensis suis ista miscere, Nam saluator quo vehemens commendaret mysterii illius altitudinem: vltimum hoc voluit insigere cordibus & memorie discipulorum: a quibus ad passionem digressurus erat. Et ideo non precepit quod deinceps ordine sumeretur: vt apostolis per quos ecclesias dispositurus erat seruariet hunc locum. Nam si hoc ille monisset: post cibos alios semper acciperetur: credo quod morem nemo variasset. Cum vero ait apostolus de hoc sacramento loquens: Propter quod fratres cum conuenitis ad manducandum inuicem expectate: Si quis esurit domi manducet: vt non ad iudicium conueniat: statim subtexuit: Cetera autem cum venero ordinabo. Vnde intelligi datur: quia multum erat vt in epistola totum illum agendi ordinem insinuaret: quem vniuersa per orbem seruat ecclesia: ab ipso ordinatum esse: quod nulla morum diuersitate variatur. **G** Sed nonnullos probabilis quedam ratio delectauit: vt vno certo die per annum quo ipsam coenam dominus dedit: tanquam in insigniorem commemorationem: post cibos offerri & accipi liceat corpus & sanguis domini. Honestius autem arbitror ea hora fieri: vt qui etiam ieiunauerit: post refectionem quae hora nona fit: ad oblationem possit occurrere. Quapropter neminem cogimus dominica illa coena prandere: sed nulli etiam contradicere audemus. Hoc tamen non arbitror institutum: nisi quia plures & prope omnes in plerisque locis eo die coenare consueverunt. Et quia nonnulli etiam ieiunium custodiunt: mane offertur. Cuius propter prandentes: quia ieiunia simul & laetitia tolerare non possunt: ad vesperam vero semper ieiunantes. Si autem quaeris: cur etiam lauari mos ortus sit: nihil mihi de hac re cogitant: probabilis occurrit: nisi quia baptizandorum corpora per observationem quadragesima sordidata cum offensione sensus ad fontem tractarentur nisi aliqua die lauerentur. Iustum autem diem potius ad hoc electum quo coena dominica anniuersarie celebratur. Et quia concessum est hoc baptismum accepturis: multi cum his lauare voluerunt: ieiuniumque relaxare. His vt potui disputatis: moneo vt ea quae praelocutus sum serues quantum potes: vt decet ecclesiae prudentem ac pacificum filium. Alia quae interrogasti: si deus voluerit alio tempore expediam.

1. Corin. ii.

Ca. 7.

Laus

2. 1. 1.

E. 1. 1.

Sancti Augustini ad Ianuarium: residuis questionibus eius respondendo: eadem iam reddentis cur anniuersarius dies celebrandae dominicae passionis non ad eundem redeat anni diem: sicut dies qua traditur natus: Et de ratione a mysterio paschae: viderum: sabbati praeceptorum decalogi: diei dominici: tridui crucifixi: sepulturae: resurrectionis: quadagesimae ieiuniorum: numeri quatuoragenarii ac quinquagenarii: diffuse & subtiliter differentis: Saluberrima quoque regula iterum diffinientis quid de his quae varie per diuersa loca observantur: secutandum sit: quid etiam refecundum.

Epistola.CXIX.

H Ecce literis tuis: ubi me commouisti vt debitu redderem de residuis enodandis questionibus: quas iam longe ante quaesiueras: gratissimum mihi: quod charissimum desiderium studii tui amplius tolerare non potui. Et quia in medijs acutis occupationum mearum hanc feci praecipuam: vt ad ea quae me interrogasti responderem tibi. Diutius autem de tua epistola disputare nolo: ne hoc ipsum me impediatur iam tandem redhibere quod debeo. Quae res quae causa sit: cur anniuersarius dies celebrandae dominicae passionis: non ad eundem redeat anni diem: sicut dies qua traditur natus: Et deinde subiungis: si hoc sit propter sabbatum & lunam: quid tibi velit in hac re observatio sabbati & lunae? Hic primum oportet: vt noueris diem natalem domini: non in sacramento celebrari: sed tantum in memoriam reuocari: quod natus sit: ac per hoc nihil opus erit: nisi reuoluerum anni diem quo ipsa res acta est: festa deuotione significari. Sacramentum est autem in alia celebratione: cum rei gesta ita rememoratio sit: vt aliquid etiam significari intelligatur: quod sancte accipiendum est. Eo itaque modo agimus pascha: vt non solum in memoriam quod gestum est reuocemus: id est quod mortuus est Christus & resurrexit: sed etiam cetera quae circa ea attestantur ad sacramenti significationem non omittamus. Quia enim sicut dicit apostolus: Mortuus est propter delicta nostra: & resurrexit propter iustificationem nostram: transiens quidem de morte ad vi-

Ca. 1.

Roma. 4.

tam in illa passione domini & resurrectione sacratu est. Nam etiā vocabulū ipsum qđ pascha
 dicitur: non græcum: sed vulgo videri solet: sed hebreū esse dicunt: qui linguam verāq̃ no
 uerunt. Neg enim a passione quoniā græce πασχα dicitur patiēd ab eo qđ transitur vt dixi
 de morte ad vitam: hebreo verbo res appellata est. In quo eloquio pascha transitus dicitur: sū
 cur perhibent qui hoc sciunt. Quod voluit & ipse dominus tangere cū dicit: Qui credit in me
 transiet de morte ad vitam. Et maxime idem euangelista hoc exprimere voluisse intelligitur:
 cum celebraturo domino pascha cum discipulis suis: vbi cenam eis mysticam dedit: Cum vi
 disse(inquit) Iesus quia venit eius hora vt transiret de mūdo ad patrem. Transitus ergo de
 hac vita mortali in aliam vitam immortalem: hic est enim de morte ad vitam: in passiōe & in
 resurrectione domini cōmendatur. Hic transitus a nobis modo agitur per fidē quē nobis est
 Ca. 2.
 Gal. 5.
 in remissionem peccatorum: in spem vitæ æternę: diligētibus deum & proximū: quia fides per
 dilectionem operatur: & iustus ex fide viuit. Spes autē quæ videt non est spes. Qđ enim videt
 quis: quid sperat? Si autē qđ non videmus speramus: per patientiam expectamus. Secundū hęc
 Roma. 8.
 Roma. 6.
 & conscripti illi per baptismū: sicut dicit apostolus: Quia & vetus homo noster simul cōfusus
 est cruci cū illo: & resurreximus cum illo: quia simul nos excitauit: & simul sedere fecit in cœ
 lestibus. Vnde est & illa exhortatio: Si autem resurrexistis cū Christo: quæ sursum sunt qua
 rite: vbi Christus est ad dextram dei sedens: quæ sursum sunt sapite: non quæ super terrā. Sed
 quia sequitur & dicit: Mortui enim estis & vita vestrā abscondita est cum Christo in deo: cum
 Christus apparuerit vita vestrā: tunc & vos apparebitis cum illo in gloria: satis indicat quid
 velit intelligi: quia tunc transitus noster de morte ad vitam: qui fit per fidem: spe peragitur su
 turæ in fine resurrectionis & gloriæ: cū corruptibile hoc id est caro ista in qua gemimus mo
 do: induet incorruptionē: & mortale hoc induet immortalitatē. Nunc enim quidem iam ha
 bemus primitias spiritus per fidem: sed adhuc in nobis ipsis ingemiscimus adoptionem expe
 ctantes redēptionem corporis nostri. Spe enim salui facti sumus. In hac spe cum sumus: cor
 pus quidem mortuū est propter peccatum: spiritus autem vita est propter iustitiam. Sed via
 de qđ sequitur: Si autem spiritus eius(inquit) qui suscitauit Christū a mortuis habitat in vo
 bis: qui suscitauit Christum a mortuis viuificabit & mortuis corpora vestra per inhabitantē
 spiritum eius in vobis. Hic igitur vniuersa ecclesia quæ in peregrinatione mortalitatis inuen
 ta est: expectat in fine sæculi qđ in domini nostri Iesu Christi corpore præmōstratū est: qui est
 ex mortuis primogenitus: quia & corpus eius cui caput est ipse: nō nisi ecclesia est. Nōnū
 l. 1. Corin. 15.
 Roma. 8.
 Ca. 3.
 in enim attendentes verba quæ assidue dicit apostolus: Quia & mortui sumus cum Christo &
 resurreximus cum eo: nec intelligentes: quatenus dicatur: arbiatū sunt iam factam esse resur
 rectionem: nec villam vltius in fine temporū esse sperandā. Ex quib⁹ est(inquit) Hymenęus
 & Philetus: qui circa veritatē aberrauerunt: dicētes resurrectionem iam factam esse: & fidem
 quorūdam subuerterunt. Idem apostolus eos arguens derelatur: qui tamē dicit nos resurre
 xisse cū Christo. Vnde nisi quia hoc per fidem & spem & dilectionē factum esse dicit i nobis se
 cundum primitias spiritus: Sed quia spes quæ videtur nō est spes: & ideo si qđ non videm⁹ spe
 ramus: per patientiā expectamus: restat vtiq̃ redemptio corporis nostri: quā expectātes in nou
 bismet ipsis ingemiscimus. Vnde est illud: Spe gaudētes: in tribulatione patientes. Hęc igitur
 Roma. 8.
 Roma. 12.
 innouatio vitæ nostrę est quidā transitus de morte ad vitam: qui primo fit per fidem: vt in spe
 gaudeamus: & in tribulatione patientes simus: dum adhuc exterior noster homo corrūpitur:
 2. Corin. 4.
 1. Corin. 5.
 sed interior renouatur de die in diem: propter initium nouæ vitæ: propter notum hominem
 quem iubemur induere & exuere veterē: Expurgantes vetus fermentū vt simus noua cōspē
 sio: quoniā pascha nostrū immolatus est Christus. Propter hanc ergo vitę nouitatem: primus
 mensis in anni mētib⁹ celebrationi huic attributus est. Nam & ipse dicitur mensis nouorū.
 Quia vero in toto tēpore sæculi nunc tertiū tēpus apparuit: ideo resurrectio domini tridua
 na est. Primi enim tēpus est ante legem: secundū sub lege: tertiū sub gratia: vbi iam manifesta
 tio est sacramēti p̄ciui oculi in prophetico enigmate. Hoc ergo & in lunari numero signifi
 catu: quia enim septenarius numerus solet in scripturis ad quādam perfectionem mysticus
 apparere: tertia hebdomada lunæ pascha celebratur. id est qui dies occurrerit a quattordecim
 Ca. 4.
 ma in vicesimā primā. Est illic & aliud sacramētū: qđ si tibi obscurū fuerit: quia in talibus
 inquisitionibus minus eruditus es: non contristeris. Nec ideo me putes meliorem: quia hæc
 Hiere. 9.
 in studiis puerilib⁹ didici. Qui enim gloriatur: in eo gloriatur(inquit) scire & intelligere

quoniam ego sum dominus. Nonnulli ergo studiosi taliū rerum quæsiuerūt multa de numeris & motibus syderū: Et qui subtilius ista scrutati sunt: incrementa & decrementa lunaria ex conuersione globi eius coniecerūt: non q̄ aliquid substantiæ vel accedat ei cū augeatur: vel decedat cū minuitur: qđ deylamentū imperiti manichę opinātes: epleri eā dixerūt: sicut & epletur nauis ex fugitiua diei parte: quā cōmixtam principibus tenebrarū & eorū sordibus inquinatam cor de ac ore sacrilego & credere & loqui nō dubitant. Hinc ergo impleri lunam dicit cū magna pars diei magnis laboribus ab inquinamento purgata de toto mūdo atq; omnibus cloacis fugiens redditur deo lugenti dū redat: Repleri vero per mēsem dimidiū: & alio dimidio in solem refundi velut in aliā nauem. Nec tamē inter istas anathematizantes blasphemias aliquid vnq̄ fingere potuerunt: cur vel incipiens lucere vel definens corniculato lumine fulgeat: aut cur a dimidio mense incipiat minui & non ad refundēdū plena pueniat. Illi autē qui hoc certis numeris indagārūt: ita vt & defectus solis & lunæ non solum ei exciperent: sed etiam quādo futuri erāt longe ante prædicere: & eos determinatis intervallis temporū canonica supputatione præfigerent: literisq; mandarent: quas modo qui legūt atq; intelligūt nihilominus eos prædicant: nec aliter aut alias accidūt q̄ prædicunt. Tales ergo quib⁹ non est ignoscēdum: sicut sancta scriptura dicit: quia cum tantum valerent vt possent extimare secundū deū dominū eius quem supplicii pietate possent: facilius inuenerunt ex ipsis coriubus lunæ: quæ a sole a uersa sunt: siue crescentis: siue decrescētis: coniecerunt eam vel a sole illustrari: & quam tomagis ab eo recederet: tantomagis ab ea parte quæ terris appareret radios eius excipere: quāto autem ad eum magis post dimidiū mensem ex alio semicirculo propinquaret: tantomagis a superiori parte illustrata ab ea parte quam terris a uerteret: non posse excipere radios: & propterea videri decrescere: vel si haberet suum lumē: illud haberet ex vna parte in hemisphærio: quā partē cū recedens a sole paulatim terris ostēderet: donec coram ostēderet: quasi augmētā mōstrare dū nō addatur qđ deerat: sed p̄datur: qđ inerat: ac rursus paulatim abscōdere quod patebat: & ideo videri decrescere. Sed qđlibet horū sit d uortū: illud certū atq; manifestū est: & cuius aduertenti facile cognuit: q̄ luna nō augeatur ad oculos nostros nisi a sole recedendo: neq; minuat nisi ad solē ex parte alia propinquādo. Attende nūc qđ in Prouerbiis legi: Sapientis sicut sol permanet: stultus autē sicut luna mutatur. Et quis est sapiens qui permanet: nisi sol ille iustitiæ: de quo dicitur: Ortus est mihi sol iustitiæ: & quem sibi non fuisse ortū in die nouissima plangentis impij dicturi sunt: Et iustitia lumē non luxit nobis: & sol non ortus est nobis: Nam istum carnis oculis visibilem solem: totū facit super bonos & malos deus: qui etiā pluit super iustos & iniustos. Ducitur autē semper ex rebus visibilibus inuisibilū congruē si militudines. Quis est ergo ille stultus qui tanq̄ luna mutatur: nisi Adam in quo omnes peccauerunt? Anima quippe humana recedens a sole iustitiæ: ab illa scilicet interna contemplatione incommutabilis veritatis: omnes vires suas in terrenis conuertit: & eo magis magisq; obscuratur in interioribus ac superioribus suis: sed cū redire coeperit ad illam incommutabilem sapientiam: quantomagis ei appropinquare affectu pietatis: tantomagis exterior homo corrūpitur: sed interior renouatur de die in diem: omnīq; lux illa ingenū quæ ad inferiora uerberat: ad superiora conuertitur: & a terrenis quodāmodo auertitur: vt magis magisq; huic saculo moriatur: & vita eius abscōdatur cū Christo in deo. Mutatur ergo in deterius ad exteriora progressus: & in vita sua proficiēs intima sua: & hoc terra: id est eis qui terrena sapiūt: melius videtur: cū laudat peccator in desyderiis animę suę: & qui inique gerit benedicit. Mutatur autē in melius cū intentionē suam & gloriā a terrenis quæ in hoc saculo apparent paulatim auertit: & ad superiora interiora cōuertit: & hoc terra: id est eis qui terrena sapiūt: deterius videtur. Vnde illi impij postremam instructuosam agentes possidētiam: etiam hoc inter multa dicturi sunt: Hi sunt quos aliquando habuimus in derisum & in similitudinē improprietū: Nos insensari vitā illorū estimabamus infaniam. Ac per hoc spiritus sanctus de visibilibus ad inuisibilia: & de corporalib⁹ in spīritalia sacramēta similitudinē ducēs: transiit illū de alia vita in aliā vitam qđ pascha nominata quattodecima luna voluit obseruari: vt nō solū ppter tēpus tertium qđ supra cōmemorauī: quia inde incipit hebdomada tertia: sed etiā propter ipsam tertiam conuersionē ab exterioribus ad interiora: de luna similitudo assumere: vsq; ad vicefimā vero & primā propter ipsum numerū septenariū quo vniuersitatis signatio sapē figurat: qui etiā ipsi ecclesię tribuūt ppter istā vniuersitatis. Ideo iōānes apostol⁹ in Apocalypsi ad septē scribit ecclesias. Ecclesia vero adhuc i ista mortalitate carnis cōstituta: ppter ipsā mutabilitatē

Ca. 5.
Eccl. 27.Sap. 5.
Matth. 3.

2. Corin. 4.

Col. 3.

Psalm. 9.

Sap. 5.

Ca. 6.

- Pfal.10.
Col.3. luna nomine in scripturis signatur. Vnde est illud:Patauerūt sagittas suas in pharetra:vt fa-
gittent in obscura luna rectos corde.Prius enim q̄ fiat illud qd̄ dicit apostolus:Cum Christus
apparuerit vita vestra:tunc & vos apparebitis cū ipso in gloria:obscura videtur ecclesia in rē
pore peregrinationis suae:inter multas iniquitates gemēs: & tunc sunt timēdē insidię fallacię
seductori:quas nomine sagittatū intelligi voluit. Vnde alio loco ppter nuntios fidelissimos
veritatis quos vbiq̄ parit ecclesia/dicitur:Luna testis in celo fidelis.Et cura de regno domini
Pfal.88.
Pfal.71. psalmus canaret:Orietur(inquit)in diebus eius iustitia & abundantia pacis:donec interficia
tur luna:id est abundantia pacis intrātum crescet: donec omnem mutabilitatem mortalitatis
1.Corin.15. absumat. Tunc nouissima inimica destruet mors: & quicquid nobis resistit ex infirmitate car-
Vbi supra. nis: vnde nobis perfecta pax nondum est:cōsumetur omnino: cum corruptibile hoc induerit
incorruptionē: & mortale hoc induerit immortalitātē. Vnde & illius ciuitatis muri quę hie
rico appellatur: qd̄ in hebreo eloquio luna interpretari dicitur: septimo circuitu testamenti
arce corruerūt.Quid enim nūc aliud agit annūtiario regni celorū:quā circuitio arce signi-
ficauit:nisi vt omnia munimēta mortalis vitę: id est omnis spes huius seculi quę resistit speli
futura seculi:in dono supernario spiritus sancti per liberum arbitriū destruat(ur). Ob hoc enim
circūeunte arca non impulsu violento illi muri ceciderunt:sed sponte.Sunt & alia testimonia
scripturarū:quę nobis ingerunt per cōmemorationē lunę ecclesię significationē:quę in ista
mortalitate ab illa iherusalem cuius ciues angeli sunt: in grumnis & laboribus peregrinatur.
Non ideo tamen putare debent stulti:qui nolunt in melius cōmutari:adoranda esse illa lunā
naria:quia ducit ex eis aliquādo similitudo ad diuina mysteria figurāda: Ex omni enim crea-
tura a ducit.Nec ideo debem⁹ in sententiā dānationis irruere: quę ore apostolico de quibsdā
Roma.1. proferunt:qui coluerunt & seruierunt creaturę potius q̄ creatori: qui est benedictus in sæcu-
la.Sicut em̄ nō adoram⁹ pecora:quis dictus sit Christus: & agn⁹ & virtulus:nec feram:quia dī-
ctus est leo de tribu iudæ: nec lapidē:quia petra erat Christus:nec mōrē: siue quia in ipso figu-
ratur ecclesia: Sic nec solem: nec lunā: quis ex ea celesti creatura sicut ex multis terrestrib⁹ sa-
Ca.7. cramētōrū figurę ad informatiōes mysticas assumant. Quapropter manicheorū vel mar-
maticorū deliramenta cum derelictione irridēda sunt: Quibus cū obiecerim⁹ vana cōmentā:
vnde homines in errore precipitantes:quo prius precipitati sunt:garruli sibi vidētur:cū dicūt
nobis:Cur & vos ad solis & lunę computationē pascha celebratis:quasi nos ordines syderū ac
vicissitudines temporū a summo atq̄ optimo deo conditas arguamus: & non eorū peruersita-
tem:quę rebus sapiētissimę cōditis ad stultissimas opiniones abutitur! Nam et si mathema-
ticus nobis cōtradicatur esse de syderib⁹ & luminarib⁹ celi ad sacramēta mystice figurāda sū-
Matth.40. militudines duores:cōtradicat & augures:ne dicat nobis:Estote simplices vt colūba:Cōtra-
dicant & Martiane dicat nobis:Altiut sicut serpētes:Contradicat histrones:ne in psalmis cū
tharam nominem⁹.At quid ex his reb⁹ ad mysteria verborū dei similitudinū signa sumūt(ur).
Dicā si placet: vel auspicia vos captare: vel venena cōficere: vel theatricas affectare luxurias:
qd̄ dementissimū est dicere. Non igitur nos de sole & luna annuis mēstrisue tēporibus actio-
num nostrarū euenta coniciamus: ne in vitę humanę periculosisimīs tēpētatib⁹ tanq̄ in sco-
pulos miserę seruitutis illius/a libero arbitrio naufragem⁹:sed ad rem sacrate significandā sū-
militudines aptas/religiosissima deuotione suscipimus: sicut de cetera creatura: de vētis: de
Gal.4. mari: de terra: de volatilib⁹: de piscibus: de pecoribus: de arboribus: de hominib⁹. Ad sermonē
quidē multipliciter: ad celebrationē vero sacramētōrū iam christiana libertate paraficimus: si
cur de aqua: de frumento: de vino: de oleo. In seruitute autē veteris populi etiā multa celebra-
ri imperata sunt: quę nobis tantūmodo intelligēda tradūt(ur). Nō itaq̄ dies obseruem⁹: & an-
nos & menses & tempora: ne audiamus ab apostolo: Timeo ne forte sine causā laborauerim in
vobis. Eos enim inculpat qui dicūt: non proficiat quia post⁹ dies est: aut quia luna sic fe-
rur: vel proficiat vt p̄sp̄ra cedant: quia ita se habet positio syderū. Non agam hoc mense cō-
mercis: quia illa stella mihi agit mēsem: vel agam quia suscepit mensem. Non plantem hoc an-
no vineam: quia bis sextus est. Nō autem quisq̄ sapiēs arbitretur obseruatores temporū repte-
hendēdos: qui dicunt: non proficiat hodie: quia tēpēstas exorta est: aut non nauigēs: quia ad
huc sunt hibernę reliquę: aut tēpus seminandi est: quia imbris autummalibus terra firta-
ta est: vel si qui forte alii naturales effectūs circa motum aeris & humoris ad variandas tēpo-
rum qualitates in syderum ordinatissima conuersione notati sunt: de quibus dictū est cū cō-
Gala. derēt(ur): Erunt in signis: & tēporibus: & dieb⁹: & in annis. Si quę autem figurę similitudinū

non tantum de coelo & de syderibus: sed etiam de inferiori creatura ducuntur ad dispensatio-
nem sacramentorum: eloquentia quaedam est doctrinae salutaris mouendi affectui discipulorum acco-
modata a visibilibus ad inuisibilia corporalibus ad spiritalia: temporalibus ad aeterna. Nec
P quicquam nostrum attendat: quod eo tempore: quo pascha celebramus: sol in ariete est: sicut illi ap-
pellant quandam syderum locum: ubi reuera mense nouorum sol inuenitur: sed siue illi arietem
siue aliud aliud eandem partem coeli vocare voluerint: nos de scripturis sanctis hoc didicimus:
quod omnia sydera deus condidit: & locis caelestibus quibus voluit ordinauit: quod stellis distincta &
ordinata in quatuordecim partibus diuidant: quibuslibet vocalibus vocentur: ubicunque sol esset mense no-
uorum: illic eum reperiret haec celebratio: propter similitudinem sacramenti renouandae vite: de
qua satis supra disseruimus. Quasi etiam locus ille syderum aries vocari posset propter aliquam figuram
congruentiam: neque huiusmodi timeret sermo diuinus aliquam sacramenti similitudinem ducere
sicut de aliis non solum caelestibus: sed etiam terrestribus creaturis: sicut de Orione vel peliadi:
sicut de monte Sina: & de monte Sion: sicut de fluminibus quos vocant Geon: Phison: Tigris: eu-
phratis: sicut de ipso toriens in sanctis mysteriis nobilitate suo iordane rerum figurate in-
nuandarum mysticas similitudines adduxit. Sed quantum interfit inter syderum obseruatio-
nes ad aereas qualitates accommodatas sicut agricolae vel nauae obseruat: aut ad notandas p-
tes mundi cursumque aliquo & aliunde dirigendumque gubernatores nauium faciunt: & hi qui
per solitudines arenosas interiora austrum nulla semita certa vel recta gradiuntur: cum ad ali-
quid in doctrina vituli figuram significandum sit nonnullorum syderum aliqua commemoratio. Qua-
rum ergo interfit inter has utilitates & vanitates hominum ob hoc obseruatio syderum: nec ae-
ris qualitates: nec regionum vias: nec solis temporum numeros: nec spiritalium similitudines:
sed quasi fatalium rerum euentu perquirant: quis non intelligat? Sed iam deinceps videamus:
Q cur etiam id obseruetur cum pascha celebratur: ut sabbatum occurrat. Hoc enim primum chris-
tianae religionis est. Nam iudei mensem nouorum trimodo & lunam obseruat a quartadecima
usque ad vicesimam primam. Et quia illud eorum pascha quo passus est dominus ira occurrit: ut inter
mortem eius & resurrectionem medius esset sabbati dies: addendum patres nostri celsuerunt: ut
& nostra festiuitas a iudeorum festiuitate distingueretur: Et quod non frustra factum esse credendum
est ab illo qui est ante tempora: & per quem facta sunt tempora: & qui venit in plenitudine tem-
porum: & qui potestatem habebat ponendi aiam suam: & iterum recipiendi eam: & ideo non fara-
le sed opportuno sacramentis: quod commendare instituerat: horum expectabat cum diceret: Nondum venit
hora mea. Ut igitur anniuersaria passionis eius celebratio de posteris seruarent. Quod etiam nunc
superius dixi fide ac spe gerimus: atque ut ad id perueniamus dilectione fatigamur: reges est quidam
ab omni labore omnium molestiarum sancta atque perpetua: in eadem nobis ex hac vita fit transitus
quem dominus noster Iesus Christus sua passione demonstrare ac consecrare dignatus est. Inest autem
in illa rege non deficiosa segnitia: sed quidam ineffabilis tranquillitas actionis otiosa. Sic enim ab huius
vitae operibus in fine requiescit: ut in alterius vitae actione gaudeat. Sed quia talis actio in dei laude
agitur: sine labore membrorum: sine angore curarum: non ad eam sic transit per quietem ut ipse labor succe-
dat: id est non sic effe incipiat actio ut effe desinat quies. Neque enim redit ad labores & curas: sed per-
manet in actione quod ad quietem pertinet: neque enim in opere laborare: neque in cogitatione fluctuare.
Quia ergo per regem ad primam vitam redit: unde anima lapsa est in peccatum: propterea sabbato reges
significatur. Illa autem vita prima quae de peregrinatione redeuntibus & primam stolam accipientibus
reddita: per unum sabbati: quod die dominicum dicimus: figuratur. Quare septem dies generis legis
inuenies septimum sine vespere: quia requies sine fine significatur. Prima ergo vita non fuit semper
terna reges peccati: reges autem vitae sempiterna est: ac per hoc & octauum sempiternam beatitudinem ha-
bebit quia reges illa quae sempiterna est excipit ab octaua non extinguitur. Neque etiam aliter septima effe-
R Ita ergo erit octauum quod primum: ut prima vita non tollatur: sed reddatur aeterna. Sabbatum tamen comen-
datur et priori populo in orio corporali temporaliter: & ut figura esset sanctificationis in requie spiritus sancti.
Nunc igitur et legimus in generationis sanctificatione per omnes priores dies: sed de solo sabbato dictum est: Et sanctifica-
uit deus diem septimum. Amant et requiem siue pie ac se siue inique: sed an pueniant ad illud quod plu-
rimum amant: nesciunt: nec appetunt etiam ipsa corpora ponderibus suis nisi quiescere a mo-
ribus suis. Nam sicut corpus tandem nititur pondere: siue deorsum velus: siue sursum per
suis: donec ad locum quo nititur veniens coquiescat. Pondus quippe olei si dimittatur in aere:
deorsum: si autem sub aquis: sursum nititur: Sic animae ad ea quae amant propere nituntur
ut perueniendo requiescant. Et multa quidem per corpus delectantur: sed non inest eis aeterna

requies:nec saltem diuturna:& propterea magis sordidant animâ & aggrauant potius vt syn
 ceru eius pòdus quo in supna fert impediat.Cû ergo anima in seipsa delectat:non dî re in com
 mutabili delectatur:& ideo adhuc superba est:quia se p summo habet: cum superior sit deus
 Iacobi.4. Nec in tali pctò impunita relinquitur:quia deus superbis resistit:humilibus aut dat gratiam.
 Psal.36. Cum aut deo delectat:ibi veram:certam: aeternam inuenit regem: quâ in aliis querebat nec
 Ro.5. inueniebat.Proinde aduonef in psalmo:Delectare in domo & dabit tibi petitiões cordis tui.
 Phil.2. Quia ergo charitas dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum qui datus est no
 bis:ideo sanctificatio in septimo die commemorata est:ubi reges cõmendat. Quia vero nec be
 ne operari possumus nisi dono eius adiuti:sicut dicit aplos:Deus em est q operat in nobis &
 velle & opari p bona volũtate.Nec agere nec regeſcere poterim⁹ post oia bona opa nra q i hac
 Gen.1. & 2. Cum fecisset omnia opa valde bona:septimo die requieuit ab opibus oib⁹ suis quas fecit. Futu
 ra en requiem significabat quâ post bona opa daturus erat nobis hoib⁹. Sicut enim cû bene
 Ca.11. opamur ipe dicit opari in nobis cui⁹ munere opamur:ita cû requiescim⁹ ipe regeſcere dicitur
 Matth.22. quo donante regeſcimus. Hinc est q etiã in tribus primis præceptis decalogi quæ ad decum
 pertinet:Caetera em septẽ ad proximum pertinent:id est ad hominem quia in duob⁹ pceptis
 tota lex pendet:tertiu ibi de obseruatione sabbati positum est: Vt in primo pcepto patrẽ in
 telligamus:ubi phibetur coli aliqua in signẽtis hoim dei similitudo:non quia non habet ima
 ginẽ de⁹: sed quia nulla imago eius coli debet nisi illa quæ hoc est qd ipe:nec ipsa pro illo sed
 Ro.8. qd illo:Et q creatura mutabilis est:ac ppterea dicit. Ois creatura vanitati subiecta est: qm na
 Exo.10. tura etiã vniuersa in parte demonstrat:ne qñ filiũ dei verbum p quod facta sunt oia putaret
 Deut.5. esse creaturam: sequit aliud præceptũ:Non accipies inuans nomẽ dei tui.Spiritus aut sc̃tus i
 Ro.5. quo nobis illa reges tribuit quâ vbiqu amam⁹: sed nisi desu amando nõ inuenimus: cñ charitas
 ei⁹ diffunditur in cordibus nostris per spũm sanctũ q datus est nobis. Quia ergo sanctificauit
 deus diẽm septimu in quo regeuit:tertio pcepto legis insinuat qd scriptũ est de obseruatio
 ne sabbati:non vt iã in ista vita nos quiescere existimẽ⁹: sed vt omnia q bene opamur:non ha
 beant intentionẽ:nisi in futuram requiem sempiternam.Memento enim maxime qd iam su
 pra commemoratu:quia spe salui facti sumus: spes enim quæ videtur:non est spes:ad ipsum au
 tem ignẽ amoris nutriendum & stãmndum quodammodo:quo tanq pondere sursum vel
 inorsum referatur:ad requiem hæc omnia pertinent:quæ insinuant nobis figurate.Plus
 enim mouent:& accendunt amorẽ:q si nuda & sine vllis sacramentorum similitudinibus po
 neretur.Cuius rei causam difficile est dicere:Sed tamẽ ita se habet:vt aliquid per allegoricã
 significationẽ intimatum plus moueat:plus delectet:plus honoretur:q si verbis ppiis dice
 retur apertissime.Credo q ipse animi motus q diu rebus adhuc terrenis implicatus:pigi⁹ in
 stãmatur:si vero feratur ad similitudines corporales: & inde feratur ad spiritalia: quæ illis
 similitudinibus figurat:ipso quasi transitu vegetatur:& tanq in sacula ignis agitur accẽ
 ditur:& ardentiore dilectione rapitur ad requiem & quierẽ. Ideoq inter omnia illa decem
 præcepta solum ibi qd de sabbato positum est:figurate obseruandum præcipitur:quam figu
 ram nos intelligendã:non etiã per otium corporale celebrandã suscepim⁹. Cum enim
 Psal.45. sabbato significetur spiritalis requies:de qua dictum est in psalmo:Vacate & videte quoniam
 Matth.11. ego sum deus:& qua vocantur homines ab ipso domino dicentes Venite ad me omnes qui la
 boratis & onerati estis:& ego vos reficiam.Tollite iugum meum super vos:& discite a me q
 mitis sum & humilis corde:& inuenietis requiem animabus vestris.Caetera tamen ibi præce
 pra proprie sicut præcepta sunt sine vlla figurata significatione obseruamus.Nam & idola nõ
 Exo.10. colere manifeste didicimus: & non accipere in vana nomẽ dñi dei nri:& honorare patrẽ & ma
 Deut.5. trem:& non mechari non occidere:non furari:nõ falsum testimoniu dicere: nõ concupisce
 re vllam rem proximi:non figurate aliud prætendunt:& mystice aliud significant: sed sic ob
 seruantur vt sonant.Obseruare tamen diẽm sabbati non ad literam iubent secundum otii
 ab opere corporali sicut obseruant iudæi:Et ipsa eorum obseruatio quia ita præcepta est:nisi
 aliam quandã spiritalẽ requiem significet:ridenda iudicatur. Vnde non inconuenienter
 intelligimus ad amorẽ excitandum:quo ad requiem tendimus:valere omnia quæ figurate
 in scripturis dicuntur:quandoquidem non solum in decalogo figurate præcipitur vbi requi
 es commendatur:quæ vbiqu amat: sed in solo deo certa & sancta inuenitur. Dies tamen do
 minicus non iudæis sed christianis resurrectione domini declaratus est: & ex illo habere coe

pie festiuitatē suam. Aīaē quippe oīum sanctorum ante resurrectionem corporis sunt qđem in in requie: sed in ea non sunt actiōe qua corpora recepta vegetant. Talem qđpe actiōe significat dies octauus: & primus: quia non auferit illā regem: sed glorificat. Non em̄ redit cū corpore difficultas ex corpore: quia nec corruptio. Oportet ei corruptibile hoc indui incorruptiōem: & mortale hoc indui immortalitatē. Quapropter ante resurrectionē dñi: q̄uis sanctos patres plenos sp̄s pphetico octauī sacramētū neq̄q̄ lateret: quo significat resurrectionē: Nā & p octaua psalmus inscribit: & octauo die circumcidebant infantes: Et in ecclesiaste: ad duos testamētōrū significatiōē dicit: Illis sepe & illis octo referuarum est. Tñ illis ē occultatū: & solū celebrandū sabbatum traditū est: qđ erat antea requies mortuorū: resurrectiō autē nullius erat donec veniret Christus: qui resurgens ex mortuis iā non moreret: & mors illi vltra nō dīaret. Sed postea qđ facta est talis resurrectiō in corpore dñico: vt praeiret in capite ecclesie qđ corpus ecclesie speraret in fine: iam etiā dies dñicus id est octauus qđ & prim⁹ inciperet celebrari. Ipsa etiā causa intelligitur cur obseruandū pascha vbi agnum occidere & comedere iubentur: qđ manifestissime passiōem dñi p̄figurat: non eis ita p̄ceptū est vt attendere occurrere sabbatum: & cum mense nouorum & tertiam lunae hebdomadam concurrere: vt eūdem quo qđ dñi potius sua passiōe signaret: qđ etiā dñicum: id est octauū qui & primus est: declaraturus aduenerat. Attende igitur sacratissimum tridū crucifixi: sepulti: fuscitati. Horū trium qđ significat crucē: in praesenti agimus vitā: qđ autē significat sepulturā & resurrectiōis: de ac spe gerimus. Nunc enim dicit hominī: Tolle crucem tuā & sequere me. Cruciat autē carcerem mortificandi mēbra nra qđ sunt sup̄ terrā: fornicatio: immunditia: luxuria: auaritia: & cetera huiusmodi: de quibus idē dicit: Si scđm carnē vixeritis moriemini: si autem spū facta carnis mortificaueritis uiuetis. Hinc etiā de seipso dicit: Mundus mihi crucifixus est et ego mundo. Et in alio loco: Sciens inquit quia vetus homo noster simul confixus est cruci cum illo: vt euacuetur corpus peccati: vt vltra non seruamus peccato. Qđtu ergo id agunt opera nostra: vt euacuet corpus peccati: qđtu exterior homo corrupt⁹: vt interior renouetur de die in diē: tempus est crucis. Haec sunt etiam bona opera quidē: tñ adhuc laboriosa: quorū merces est reges. Sed ideo dicit: Spe gaudentes: vt cogitantes regem futurā cū hilaritate in laboribus operemur. Hanc hilaritatē significat crucis latitudo in trāuerso ligno vbi figuntur manus. Per manus em̄ opa intelligim⁹. Per latitudinem hilaritatem operis: quia tristitia facit angustias: Per altitudinē vero cui caput adiungitur: expectatiōem retributionis de sublimi iustitia dei: qđ reddet vnicuiq̄ scđm opa sua: In his quidē qđ scđm tolerantia boni opis gloriam & honorem & incorruptionem q̄rentibus vitā eternā. Itaq̄ etiā longitudo qua totū corpus extendit: ipsā tolerantia significat: vnde longanimes dicunt qui tolerant. Profundū autē quod terrae infixum est: secretum sacramētī p̄figurat. Recordaris enim nisi faller qđ verba apostolica i ista designatione crucis expēdiā: vbi ait: In charitate radicati atq̄ fundati: vt possitis cōprehendere cum omnibus sanctis qđ sit longitudo: latitudo: sublimitas: & profundū. Ea vero quae nondū videm⁹ & nōdū tenem⁹: sed fide & spe gerimus: in alio bīduo figurata sunt. Haec enim quae nunc agimus: tanq̄ clauis p̄ceptorum in dei timore confixi: sicut scriptum est: Cōfige clauis a timore tuo carnes meas: in necessariis deputant: nō in eis qđ per se ipsa appetēda & concupiscenda sunt. Vnde illud qđ est optimū se dicit concupiscere: Dissolui & ēē cū Christo: Ma nere autē in carne: necessarium ingt p̄pter vnos. Qđ ergo ingt: Dissolui & ēē cū Christo: inde incipit reges qđ non interrumpit resurrectionē sed clarificat: qđ tñ nunc fide retinet: Quia iust⁹ ex fide viuūt. An ignoratis: ingt qm̄ quicunq̄ baptizati sum⁹ in Christo Iesu: in morte ipsius baptizati sumus: Consepulti ergo illi sumus per baptismum in mortē. Vnde nisi fide: Neq̄ ei iam in nobis perfectū est: adhuc in nobismet ipsis ingemiscētib⁹ & adoptionē expectatibus redemptionem corporis nostri. Spe enim salui facti sumus: Spes autem quae videtur nō est spes. Quod enim videt quis: quid sperat? Si autem quod non videmus speramus: per patientiam expectamus. Quod memento qđ saepe commemorē: nec iam nunc in ista vita nos beatos fieri debere arbitremur: & ab omnibus difficultatib⁹ liberos: ac sic in angustiiis rerum temporalium aduersus deum ore sacri lego murmuremus: quasi non exhibeat quod promissit. Promissit quidem huic vitae: necessaria: Sed alia sunt solaria miserorum: alia gaudia beatorum. Domine (inquit) secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo: exhortationes tuae iucunda uerūt animam meam. Non ergo murmuremus in difficultatibus: ne perdamus latitudinem

1. Cor. 15.

Ecclesi. 1.

Ro. 6.

Ca. 4.

Col. 3.

Ro. 8.

Eph. 6.

Ro. 6.

Eph. 3.

Psalm. 8.

Phil. 1.

Abachuc. 3.

Ro. 6.

Ro. 8.

Psalm. 99.

Ro.12. hilaritatis:de qua dicitur:Spe gaudentes:quia sequitur:In tribulatione patientes. Noua ergo
 vita in fide nunc inchoatur & spe geritur:Nam tunc perfecta erit:cū absorbebitur mortale
 1.Cor.15. vitæ:cum absorbebitur in victoriam:cum illa nouissima inimica destruetur mors:cū immu-
 tati fuerimus:& æquales angelis facti.Omnes enim inquit resurgemus: sed nō omēs immutabi-
 mur:Et dominus:Erunt(inquit)æquales angelis dei. Apprehēti cū sumus modo in timore p-
 1.Luce.10. fiden:tunc autem apprehendemus in charitate per spem. Quid enim sumus in corpore per
 2.Cor.5. egrinamur a domino,per fidem enim ambulamus non per speciem.Ipse itaq; apostolus qui di-
 Phil.3. cit: Tunc apprehendam sicut apprehensum caperte se non apprehendisse confitetur. Fra-
 Ro.6. tres(inquit)ego me non arbitror apprehendisse.Sed tamē quia ipsa spes ex promissione veri-
 tatis certa nobis est:cum diceret:Consepulti igitur sumus illi per baptismum in mortē: sub-
 iungit & ait: Vt quemadmodum surrexit Christus ex mortuis per gloriam patris: ita & nos
 in nouitate vitæ ambulemus.Ambulamus ergo in re laboris: sed in spe geris in carne vetustatis
 Ro.8. sed in fide nouitatis.Dicit enim: Corpus quidem mortuum est propter peccatū: spiritus autē
 viuī propter iustitiam.Si autem spiritus eius qui suscitauit Iesum Christum a mortuis ha-
 bitat in vobis:qui suscitauit Christū a mortuis: uiuificabit & mortalia corpora vestra per in-
 habitantem spiritum eius in vobis. Hoc ex autoritate diuinarum scripturarum in vniuer-
 1.Cor.15. sae ecclesiae quæ toto orbe diffunditur consensione: per anniuersarium pascha celebratur: in
 magno vtriq; sicut iam intelligis sacramento. Et in scripturis quidem veteribus ad agendum
 pascha non est præceptum tempus: nisi ex mense nouorum: a luna quattadecima vsq; ad vi-
 cesimam primam.Ex euangelio tamen: quia iam manifestum est: quo etiam die dominus cru-
 cifixus sit:& in sepultura fuerit & resurrexit: adiuncta est etiam ipsorum dierum obserua-
 tio per patrum concilia:& orbi vniuerso christiano persuasum est: eo modo pascha celebrari
 oportere.Quadagesima sane ieiuniorum habet authoritatem: & in veteribus libris ex ieiunio
 Moysi & Heliae:& ex euangelio quia totidem diebus dominus ieiunauit: demonstrat eas
 gelium non dissentire a lege & prophetis.In persona quippe Moysi lex: in persona Heliae pro-
 phetæ accipiuntur.Inter quos & in monte gloriosus apparuit: vt euidentius emineret quod
 de illo dicit apostolus: testimonium habens a lege & a prophetis. In qua ergo parte anni con-
 gruētius obseruatio quadagesimæ constitueretur: nisi confinis atq; contigua dominicæ
 passionis? Quia in ea significatur hæc vita laboriosa: cui opus est cōtinentia: vt ab ipsius mundi
 amicitia ieiunetur: quæ vtq; fallaciter blandiri: & illecebrarum fucos circumspicere atq;
 iactare non cessat. Numero autem quadragenario vitam istam propterea figurari arbi-
 1.Luce.12. tror: quia denarius in quo est perfectio beatitudinis nostræ: sicut in octenario: quia redit
 ad primum: ita in hoc mihi videt̃ exprimi: quia creatura q̃ septenario figurat: adheret creatori: In
 declarat unitas trinitatis per vniuersum mundi tēporaliter annūtianda: quia mundus & a
 quatuor vērē delinias: & quatuor elementis erigit: & quatuor anni temporū vicibus variat. Decē autē
 quater in quadraginta cōsumunt: quadragenarius autē p̃ibus suis cōputatus: addit ipsū denariū: eo
 fuit quinquaginta: tanq̃ merces laboris & cōtinentiæ. Neq; ei frustra ipse dominus & quadra-
 ginta post resurrectionē in hac vita & terra cū discipulis cōuersatus est:& posteaq; ascendit in
 cælum: decem diebus interpositis misit spiritum sanctum: completo die pentecostes: qui dies
 quinquagenarius habet alterum sacramentum: q̃ septies septem quadraginta nouem fi-
 nit: & cum reditur ad initium quod est octauus: qui & primus dies: quinquaginta complen-
 tur: qui celebrantur post domini resurrectionem: iam in figura non laboris: sed quietis & læ-
 titiæ. Propter hoc & ieiunia relaxantur: & stantes oramus: quod est signum resurrectionis.
 Vnde etiam omnibus diebus dominicis id ad altare obseruatur: & Alleluia canitur: quod
 1.Psal.99. significat actionem nostram futuram non esse nisi laudare deum: sicut scriptum est: Beati
 qui habitant in domo tua domine: in secula seculorum laudabunt te. Sed dies quinquagesi-
 mus & in scripturis commendatur: non tantum in euangelio: quia tunc spiritus sanctus ad-
 uenit: sed etiam in veteribus libris. Nam & ibi posteaq; pascha occiso agno celebrauerunt: dies
 es quinquaginta numerantur vsq; ad diem quo lex data est in monte Sina famulo dei Moysi
 digito dei scripta: in libris autem euangelii apertissime declaratur digitorum dei significatio
 re spiritum sanctum. Cum enim vnus euangelista dixisset: In digito dei eiicio demonia: alius
 hoc idē ita dixit: In sp̃i dei eiicio demonia. Quis hæc scripturā diuinorū sacramentorum cū sine
 2.Luce.11. doctrina luce clarescit: nō præferat vniuersi mundi huius imperiis etiā in iustitia felicitate
 1.Cor.15. placatis? Nōne tanq̃ duo Seraphin clamant adiutorem concinentiā laudis altissimi: Sanctus

sanctus: sanctus: dominus deus sabaoth: ita duo testamenta fideliter cōcordātia sacramentam con-
 cinunt veritatem deo: Occidit ovis: celebratur pascha: & interpositis quinquaginta diebus dat
 lex ad timorē scripta digito dei. Occidit Christus: q̄ tanq̄ ovis ad immolandū ductus est: sicut **Esa. 53.**
 Elaias testat: celebratur verum pascha: & interpositis quinquaginta dieb⁹ datur ad charitatē
 spiritus sanctus q̄ est digitor dei: cōtrarius hominibus sua q̄rentibus: & deo iugum asperum
 & sarcinam grauem portantibus: nec inuenientibus requiem animab⁹ suis: quia charitas non
 querit q̄ sua sunt. Ideo animositas haereticoꝝ semper inquieta est: quos magoꝝ Pharaō-
 nis habere conatus: declarat apostolus dicens: Sicut em̄ lamnes & mambres resistēter Moysi
 sic & isti resistunt veritati: homines mēte corrupti: reprobi circa fidem: sed vltra non profici-
 unt. Dementia vero eorū erit manifesta omnibus sicut & illorū fuit. Quia em̄ per ipsam
 corruptionem menti inget illi simi fuerunt: in signo tertio defecerunt: fatentes sibi aduersum
 esse sp̄m sanctum q̄ erat in Moysē. Nam deficientes dixerunt: Digitor dei est hic. Sicut autē
 conciliat⁹ & placat⁹ sp̄s sanctus regem prestat mitibus & humilibus corde: ita contrari⁹
 & aduersus inimites ac superbos inquietudine exagitat. Quam inquietudinem muscē illa gra-
 uissima significauerunt: sub quibus magi Pharaonis defecerunt dicentes: Digitor dei est hic
 & Exodum lege: & vide vbi pascha celebrauerunt: post quot dies data sit lex. Loquit⁹ deus ad
 Moysen in monte Sina de tertii mensis die. Nota ergo vnum diem egressus illius tertii mensis
 & vide qd̄ dicit inter cetera. Descēde (inqt) testare pp̄os: & purifica illos hodie: & cras & sanēt
 vestimenta sua & sint parati in diem tertium. Tertia enim die descendit dominus in mōte Si-
 na coram omni populo. Tunc data est lex: tertio scilicet die tertii mensis. Numeri itaq; a qua
 todecimo primi mensis die: quo factum est pascha: vsq; ad diem tertium tertii mensis: & inue-
 nies decem & septem dies primi mensis: triginta secundū tres tertii: qui fiunt quinquaginta.
 Lex in arca est: sanctificatio in corpore domini: per cuius resurrectionem nobis requies futura
 promittitur: ad quam percipiendam sp̄itus sancto charitas inspiratur. Spiritus autem non-
 dum erat datus: cum Iesus nondum erat clarificatus. Vnde prophetia illa cantata est: Exurge
 domine in requiem tuam: tu & arca sanctificationis tuae. Vbi requies: ibi sanctificatio. Vnde
 nunc vt amemus & desyderemus: pignus accepimus. Vocantur autem ad requiem alterius
 vitē quo ab ista transiunt: quod pascha significat: omnes in nomine patris & filii & sp̄itus san-
 cti. Propterea quinquagenarius numerus ter multiplicatus: addito ad eminentiam sacramen-
 ti sp̄s vitariōem illis magnis piscibus inuenitur: quos iam dominus post resurrectionem nouam
 vitam demonstrans a dextera parte leuari imperauit: nec rerū disrupta sunt: quia tunc
 haereticoꝝ inuestigando non erit. Tunc homo perfectus & quietus: purificatus in anima & in
 corpore per eloquia domini casta: argētum igne examinatum terrae purgatum septuplum: ac-
 cipiet mercedem denarium vt sint decem & septem. Nam & in hoc numero sicut in aliis mul-
 tiplices figuras exhibentibus: sacramentum mirabile reperitur. Nec immerito etiam psalmus
 septimus decimus in regnorum libris solus integer legitur quia regnum illud significat vbi
 aduersarium non habebimus. Titulus em̄ ei⁹ est: In die qua eruit eum dominus de manu om-
 nium inimicorum eius & de manu Saul. Quis enim figuratur in Dauid nisi ille qui venit se-
 cundum carnē ex semine Dauid? Qui vtrq; in corpore suo: quod est ecclesia: adhuc patitur in
 inimicos. Vnde illi persecutori quem voce mactauit: & in suum corpus trahens quodammodo
 manducauit: sonuit de coelo: Saule Saule quid me persequeris? Quando autē eructur hoc
 corpus de manu omnium inimicorū eius: nisi cum & illa nouissima inimica destruetur mors?
 Ad hoc tempus pertinet numer⁹ ille centū quinquaginta trium piscium. Nā & ipse numer⁹
 septimus decimus surgens in trigonū: centum quinquaginta trium summam cōplect. Ab vno
 quoq; vsq; ad decem & septem surgens oēs medios addet: & inuenies ad vnum scilicet: & adde
 duo fiunt vīginti tria: adde tria fiunt sex adde quatuor sūt decem: adde quinque sūt quidecimus
 adde sex fiunt vīginti unum: adde ita ceteros & ipsum decimum septimū sūt centū quinquaginta
 tria. Haec de scripturis firmissime tenentur: id est pascha & pētecoste. Nam vt quadragi-
 ta illi dies ante pascha obseruentur: ecclesiae consensio roborauit. Sic etiam vt octo dies neophi-
 torum distinguantur a ceteris: id est vt octauus primo conuincat. Vt autem Alleluia per il-
 los solos dies quinquaginta in ecclesia cantetur: non vsquequaq; obseruatur. Nā & in aliis die-
 bus varie cantatur alibi atq; alibi: ipsi tamen diebus vbiq;. Vt autem stantes in illis diebus
 & omnibus dominicis oremus: vtrū vbiq; seruetur ignorat: tamen quid in eo sequat ecclesia dixi
 9 vt potui: & arbitror esse manifestū. De laudis vero pedibus: cū domin⁹ hoc propter formā

Esa. 53.

1. Cor. 8.

2. Timo. 3.

Exo. 8.

Ca. 7.

Exo. 19.

Ioan. 7.

Psal. 36.

Psal. 11.

1. Reg. 11.

Actu. 9.

Ca. 8.

humilitatis: propter quam docendam venerat: commendauit: sicut ipse consequenter exposuit: quæ situm est: quoniam tpe potissimum res tanta etiã factio doceret: & illud tps occurreret: quo ipsa cõmẽdatio t eligiosius inhereret. Sed ne ad ipsam sacramenti baptismi videret primæ multum hoc in consuetudinem recipere noluerunt. Nõnulli etiã de cõsuetudine auferre dubitauerunt. Aliqui aut vt hoc sacratore tibi aliqua conscriberemus: cum & nõ sit necessariũ: & vna in his saluberrima regula retinenda sit: vt quæ nõ sunt cõtra fidẽ: neq; cõtra bonos mores: & habent aliqd ad exhortationem vitæ melioris: vbicunq; institui videmur: vel instituta cognoscimus: nõ solum nõ improbemus: sed etiam laudãdo & imitando secẽmur: si aliquorũ infirmitas non ita impedit vt amplius detrimentum sit. Si em̃ eo modo impediatur vt maiora studio lucra speranda sint: q̃ calumniatorũ detrimenta metuẽda: sine dubitatione faciendum est: maxime illud quod etiam de scripturis defendi potest: sicut de hymnis & psalmis canendis: cũ & ipsius dñi & apostolorum habeamus documenta & exempla & præcepta de hac re tam vtilia.

1. Retra. 19. Ad mouendum pie animũ & accendendum diuinæ lectionis affectum: varia cõsuetudo est: & plerq; in Africa ecclesiæ membra pigriora sunt: ita vt Donatistæ nos reprehendant q̃ sobrie psallimus in ecclesia diuina cantica pphetarũ: cum ipsi ebrietates suas ad canticum psalmonũ humano ingenio compositorum quasi rubas exhortationis inflant. Quando aut non est tempus cũ in ecclesia fratres congregantur sancta cantandi: nisi cum legitur aut disputatur: aut antiphonis clara voce deprecantur: aut cõmunis ofo diaconi indicit. Aliis vero periculis tẽporũ qd melius a cõgregatis christianis fiat: quid vtiliusq; sanctius: oino non video. Qd aut insti-
A tuif pter consuetudinẽ: vt q̃si obseruatio sacramenti sit: approbare nõ possũ. Etiã si multa huiusmodi propter nonnullarum vel sanctarũ vel turbulentarum personarũ scandala deuitamur: liberius improbare non audeo. Sed hoc nimis doleo: quia multa quæ in diuinis libris saluberrima præcepta sunt: minus curant: & tam multis præsumptionibus sic plena sunt omnia: vt grauĩ corripitur q̃ per octauas suas terram nudo pede tetigerit: q̃ qui mentẽ vinoletia se pelierit. Omnia itaq; talia quæ neq; sanctarũ scripturarũ authoritatibus continentur: nec in conciliis episcoporũ statuta inueniuntur: nec consuetudine vniuersę ecclesiæ roborata sunt: sed diuersorum locorum diuersis moribus innumerabiliter variantur: ita vt vix aut omnino nunq; inueniri possint causę quas in eis instituendis homines secuti sunt: vbi facultas tribuit: sine ulla dubitatione refecanda existimo. Quis enim neq; hoc inueniri possit: quomodo contra fidem sint: ipsam tamen religionem quam paucissimis & manifestissimis celebrationum sacramentis misericordia dei esse liberam voluit: seruilibus oneribus premunt: vt tolerabilior sit conditio iudeorum: qui etiam si tempus libertatis non agnouerint: legalibus tamen sarcinis non humanis psumptionibus subiciuntur. Sed ecclesia dei inter multam paleam multaq; zizaniam cõstituta multa tolerat: & tamen quæ sunt contra fidem vel bonam vitam: non approbat: nec tacet: nec facit. Itaq; illud quod scripsisti: quosdam fratres ita temperare a carnibus edendis: vt immundos qui comederint arbitrentur: apertissime contra fidem sanamq; doctrinam est. Sed
B hic ego si diutius disputare volueris: poteris putare ante in illis obscuri aliquid hinc apostoli præcepisse: qui etiam post multa quæ de hac re dixit: sic detectus est hæreticorum impiam opinionem: vt diceret: Spiritus autem manifeste dicit: Quia in nouissimis temporibus recedent quidam a fide intendentes spiritib; seductorib; & doctrinæ demoniorum in hypocrisi mendaciloquiorum: cauteriatam habentes conscientiam suam: prohibentes nuberet abstinentes a cibis quos deus creauit ad percipiendum cum gratiarum actione fidelibus: & his qui cognouerunt veritatem: quia omnis creatura dei bona est: & nihil abiiciendum est quod cum gratiarum actione percipitur. Sanctificatur em̃ per verbum dei & orationẽ. Et alio loco de his rebus loquitur: Omnia inquit munda mundis: immundis autem & infidelibus nihil est mundum: sed polluta sunt eorum & mens & conscientia. Tu ipse lege cætera: & res cetera quibus potes: ne in se irritam faciant gratiam dei: quia in libertate vocati sunt: tantum ne libertatem in occasionem carnis assumant. Et ideo iam voluit refræmandæ carnalis concupiscentiæ causa: a quib;libet cibis temperare: quia non eis hoc permittitur: superstitiose atq; infideliter facere. Hi vero qui de paginis euangelicis fortes legunt: et si optãdum est vt hoc potius faciant: q̃ vt ad demonia consulenda cõcurrant: tamẽ etiã ista mihi displicet cõsuetudo:

Ca. 19.

12. discolia.

Ca. 25.

1. Timor. 4.

Titum. 1.

16. q. 2. h. 1. g.

C ad negotia secularia & ad vires huius vanitatem propter aliam vitam loquentia: oracula diuina velle conuocare: Hæc tibi si satis esse ad ea q̄ requisisti non putaueris: nimis ignoras & vires & occupationes meas. Tantum enim absum ab eo qd̄ putasti nihil me latere: vt nihil in epistola tua legerim tristius: quia & apertissime falsum est: Et miror quia hoc te latet: q̄ non solum in aliis innumerabilibus rebus multa me latent: sed etiā in ipsis sanctis scripturis multo nesciam plura q̄ sciam. Et ideo spem in nomine Christi non instructuam gerō: quia non solum credidi deo meo: in illis duobus præceptis totam legem prophetarūq̄ pendere: sed etiā expetitus sum experio: quotidies quandoquidem nullum mihi sacramentum: aut aliquis sermo admodum obscurior de sacris litteris aperitur: vbi non eadem præcepta reperiā. Finis ei præcepti est charitas de corde puro & conscientia bona: & fide nō ficta: Et plenitudo legis charitas. Itaq̄ & tu charissimē: siue ista siue alia: sic lege: sic discere: vt memineris verissime dictum Scientia inflat: charitas aedificat. Charitas autem nō emulatur: nō inflat. Sic itaq̄ adhibeatur scientia tanq̄ machina quedam: per quam structura charitatis assurgat: quæ maneat in æternū: etiam cum scientia destruetur: quæ ad finem charitatis adhibita multum est utilis: per se autē ipsam sine tali finem non modo superflua: sed etiam pernitiōsa pbata est. Scio autē q̄ te cogitatio sancta custodiat sub ymbraculo alarū dñi dei nostri. Sed ideo hæc et si breuiter monui: qm̄ noui eandē ipsam charitatē tuamq̄ non æmulatur: hanc epistolam multis daturam atq̄ lecturam.

Ca. 24.

Marth. 12.

1. Timoth. 4.

Rom. 13.

1. Cor. 13.

Sancti Augustini ad Honoratum quaestio nem de gratia noui testamēti: cum quinq̄ aliis per eum propofitis: accurate: amplissime: ac diserte pertractantis atq̄ dissoluentis.

Epistola.CXX.

D Vinq̄ mihi propofuisti pertractandas quaestiones atq̄ soluendas dilectissimi me mi frater Honorate: hinc inde raptas: sicut te vel legētem mouere vel cogitanti in mentem venire potuerunt: & in conspectum meum fusas quodā modo. Quarum solutionem si velim differendo ordinare: vt non carpm̄ fincut propofita: sunt de singulis differam: sed vno quodā tenore sermonis eas inter se coniecem atq̄ contextam: difficile opus videretur. Et tamen puto facilius eas soluiſſi hoc fecero. Inuicem quippe adiunximus: si altera pendebit ex altera: donec omne veniant i seriem diſputationis: nō singillatim ſeparatis locis: quasi vna quæq̄ in ſua priuata intentione habitet: ſcilicet vnum aliquid intuentes: & vnum collaborantes ſociali ratione: & indiuidua veritate. Voluiſti ergo & ſcripto communuiſti: exponi atq̄ aperiri tibi: quid ſibi vellet vox illa domini: Deus deus me⁹ vt quid me dereliquiſti. Et quid ſignificat Apoſtolus ait: Vt in charitate radicati & fundati: præualeatis comprehendere cum omnib⁹ ſanctis: quæ ſit ſaritu doſ: longitudo: altitudo: & profundum. Et quæ ſint virgines quinq̄ ſtultæ: quæque ſapientes: Et quæ ſint tenebræ exteriores: Et quomodo intelligendum eſt: Verbum dei caro factum eſt. Hæc ſunt quinq̄ tam breuiter a me commemorata: q̄ abs te propofitæ quæſtiones. Proinde ſi placet addamus & ſextam: & illud paratiſſimum requiramus: quæ ſit gratia noui teſtamēti. Hanc omnes illæ intueantur: & in hanc vt opportune quæq̄ potuerit: opus ſuum conferat nobis. Non eo ſcilicet ordine quo eas & tu propofuiſti & ego recolui: ſed vnaquæq̄ cum fuerit neceſſaria: velut vocata reſpondeat: & officium ſui operis impleat. Ergo ita naſcatur exordium. Eſt quædam vita hominis carnalibus ſenſibus implicata: gaudiis carnalibus dedita: carnalem fugians offenſionem: voluptatemq̄ ſectans. Huius vitæ felicitas temporalis eſt: Ab hac vita incipere neceſſitatus eſt: in ea perſiſtere voluptatis. In hac q̄ppe ex vtero matris inſans fundiſ: huius offenſiones quantum poteſt reſugit: hui⁹ appetit voluptates: nihil ampli⁹ valere. Sed poſtea q̄ venerit in ætatem: quæ in eo rationis vſus euigilet: poterit ad iura diuinum voluntate eligere alteram vitam: cuius in mente gaudium eſt: cui⁹ interna atq̄ æterna felicitas. In eſt quoq̄ homini anima rationalis: ſed intereſt ei⁹ ſdem rationis vſus: quo poti⁹ voluntatem conuertat: vtrum ad bona exterioris & inferioris: an ad bona interioris ſuperiorisq̄ naturæ: id eſt vtrū ſuaſ corpore & tēpore: an fruatur diuinitate atq̄ æternitate. In qua dam quippe medietate poſita eſt: infra ſe habēs corporale creaturam: ſuper ſe animi ſui & corporis creatorem. Pōt igit alia rationalis etiā temporali & corporali felicitate ſeruire creatori: qui & ipſam ſuæ bonitatis abundantiffima largitate donauit. Sicut enim bona ſunt omnia quæ creauit deus ab ipſa rationali creatura vſq̄ ad inſimū corpus: Ita bene agit in his anima ratio

2. Retra. 36.
Præſatio.

Pſal. 21.

Ep̄. 3.

Marth. 13.

Marth. 12.

Ioan. 6.

Ca. 1.

nalis si ordinem seruet: & distinguendo eligendo: pendendo subdat minora maioribus corpora
 lia spiritalibus: inferiora superioribus: temporalia sempiternis: sine superiorum neglectu: & ap
 petitu inferiorum: quoniam hinc fit ipsa deterior: & se & corpus suum mittat in petus: sed po
 tius ordinata charitate se & corpus suum conuertat in melius. Cum enim sunt omnes substanti
 e naturaliter boniores: & in eis laudatus honoratur: peruersitas culpata damnatur. Nec ef
 ficat anima peruersa vrens creaturis: vt ordinationem effugiat creatoris: quia si illa male vrens
 bonis: ille bene vrens etiam malis: ac per hoc illa peruersa bonis vrendo fit malis: ille ordinate
 etiam malis vrendo permanet bonus. Qui enim iniuste se ordinat in peccatis: iuste ordinatur
 in poenis. Volens itaque deus ostendere etiam terrenam temporalemque felicitatem suam donis
 esse: nec aliunde nisi ab ipso sperari oportere: prae omnibus saeculi temporibus dispensandum
 iudicauit testamentum verum quod pertineret ad hominem veremini: quo ista vita necesse est in
 cipiat. Sed illa felicitates patrum dei beneficio concessae praedicantur: quibus ad ista vitam trans
 itoriam pertinentes. Illa quippe terrena munera in manifesto promittebantur & tribuebantur.
 In oculo autem illis omnibus rebus nouum testamentum figurate praenuntiabatur: &
 capiebatur intelligencia paucorum: quos eadem gratia prophetico munere dignos fecerat. Dis
 pensabant illi sancti pro congruentia temporis testamentum verum: pertinebant vero ad testa
 mentum nouum. Nam & quando temporalem felicitatem agebant: aeternam veram: & profe
 rendam intelligebant: & istam ministrabant in ministerio vt illam consequerentur in premio.
 Et si quando patiebantur aduersa: ad hoc patiebantur vt euidentissimo diuino adiutorio la
 berati glorificarent deum omnium bonorum largitorem: non solum sempiternorum quae pie
 sperabant: verum etiam temporaliu quae propheticè gubernabatur. Cum autem venit pleni
 tudo temporis: vt gratia quae occultabatur in veteri testamento iam reuelaretur in nouo: omni
 fit deus filius suum: factum ex muliere, quo nomine proprietate Hebraicae linguae hominis soe
 mina nuncupatur: siue viro intacta siue iam mixta. Quem autem filium misit: fieri ex mul
 ere voluerit: quantus ille deus sit qui hanc humilitatem pro salute fidelium suscipere digna
 tus sit: vt agnoscas: nunc attende euangelium: In principio erat verbum: & verbum erat apud
 deum: & deus erat verbum. Hoc erat in principio apud deum. Omnia per ipsum facta sunt: &
 sine ipso factum est nihil. Quod factum est in ipso vita erat: & vita erat lux hominum: & lux in
 tenebris lucet: & tenebrae tam non comprehenderunt. Hic ergo deus verbum dei: per quod
 facta sunt omnia: filius dei est: non commutabiliter manens: vbiq; praesens: nullo clausus loco
 nec partititer per cuncta diffusus: tanq; minorem partem habeat in minori loco: & in maiori ma
 iorem: sed vbiq; totus: atq; ita non absens etiam mentibus impiorum: quibus cum non videantur
 scire: nec ista lux videtur oculis praesentata caecorum. Lucet ergo & in tenebris talibus: quae
 les apostolus significat vbi dicit: Fuitis aliquando tenebrae: nunc autem lux in domino: sed et
 tales tenebrae non comprehenderunt. Suscepit itaque hominem quem videre homines poterat
 vt sanati per fidem viderent quod tunc videre non poterant. Sed ne homo Christus eo ipso
 quo visibiliter apparebat non crederetur & deus: tanq; illi tribueretur: quatenus homini ex
 cellentissimae gratiae atq; sapientiae: ideo fuit homo missus a deo cui nomen erat Ioannes. Hic
 venit in testimonium vt testimonium perhiberet de lumine: vt omnes crederet per illum. Non
 erat ille lumen: sed vt testimonium perhiberet de lumine. Tantus enim homo debuit perhibe
 re testimonium de illo qui non tantum homo verum etiam deus erat: vt in natis mulierum nemo
 exurgeret maior Ioanne baptista. Sic enim ille cui Ioannes testimonium perhibebat: intellige
 retur hoc esse maior: quo non tantum homo sed etiam deus erat. I lumen ergo & Ioannes: sed
 tale lumen quale testimonium perhibet ipse dominus dicens: Ille erat lucerna ardens & lucens
 quod & discipulis suis dicens: Vos estis lumen mundi: vt ostenderet quale lumen: securus ad
 axem: Nemo accendit lucernam & ponit sub modio: sed super candelabrum vt luceat omnis qui
 in domo sunt. Sic luceat lumen vestrum coram hominibus. Istae similitudines datae sunt: vt quum
 possumus intelligamus: vel si hoc nodum possumus: sine ulla dubitatione credamus: animam ratio
 nalem non esse naturam dei. Illa quippe incommutabilis est: sed tamen ea posset participando illu
 minari. Lucerna quippe accendi indiget & extingui potest. Ideo quod dicitur de Ioanne: Non erat ille
 le lumen: ad illud respicit lumen quod non participando illuminatur: sed eius participatione illuminatur
 ab illo illuminatur. Denique sequitur: Erat lumen verum: & tanq; quaererem: quomodo discernere
 lumen verum a lumine illuminato: id est Christus a Ioanne: Erat inquit lumen verum quod illumi
 nat omnem hominem venientem in hunc mundum. Si oem hominem: ergo & Ioanem. Atq; vt ostenderet huiusmodi

Ca. 1.
Gal. 4.

Ioan. 1.

Ep. 5.

Ioan. 1.

Ioan. 5.
Matth. 5.

F

Y

nitatem longe præfatiore distantia. In hoc mûdo (inquit) erat: & mûdus p̄ eum factus est: & mûdus eū nō cognouit. Neq; eū habet vim cognoscēdi eū nisi rationalis creatura: quīs etiā mûdus iste visibilis per eum factus sit: hoc est cæli & terra: sed mûdū nō cognoscēntē increpando: significauit infideles constitutos in mûdo. Deinde adiigit: In sua propria uenit: & sui eū non receperūt. Siue quia & ipsi infideles inquit hōies sunt: eius sunt: p̄ quē creati sunt: Si uē suos p̄prie iudicōs intelligi uoluit: ex quibus naturā carnis assumpsit. Nec tamē oēs eū non receperūt. Sequit̄ eū & dicit. Quotquot autē receperūt eum: dedit eis potestātē filios dei fieri credentibus in nomine eius: qui non ex sanguinibus: neq; ex uoluntate carnis: neq; ex uoluntate uiri: sed ex deo nati sunt. Hæc est grātia noui testamētū: qd̄ in ueteri lauit: nec tamen figuris obumbrantibus p̄phetari prænuntiariq; cessauit: ut intelligat anima deum suum: & grātia eius renascitur illi. Hæc quippe natiuitas spiritalis: tamen ideo non ex sanguinibus: nō ex uoluntate uiri: neq; ex uoluntate carnis: sed ex deo. Hæc etiam adoptio uocatur. Eramus enim aliquid antea q̄ essemus filii dei: & accepimus ut fieremus qd̄ nō eramus: sicut q̄ adoptatur anteq̄ adoptaretur nondū erat filius eius a quo adoptatur: iam tamen erat qm̄ adoptaretur. Et ab generatione grātiæ discernitur ille filius: qui cum esset filius dei uenit ut fieret filius hominis: donaretq; nobis qui eramus filii hominū / filios dei fieri. Fact̄ est quippe ille qd̄ nō erat: sed tamē aliquid aliud erat. Et hoc ipsum aliquid / uerbum dei erat: per qd̄ facta sunt oīa & lumē uerum qd̄ illuminat omnē hominē uenientem in hunc mûdum: & deus apud deum. Nos quoq; per eius grātiā facti sumus qd̄ non eramus: id est filii dei: sed tamen aliquid eramus: & hoc ipsum aliquid multo inferius: hoc est filii hominū. Descendit ergo ille ut nos ascēderemus: & manens in natura sua factus est particeps naturæ nostræ: ut nos manētes in natura nostra efficeremur participes naturæ suæ. Non tamen sic: Nam illum naturæ nostræ participatio non fecit deteriores: nos autem facit naturæ illius participatio meliores. Misit itaq; deus filium suū factū ex muliere: factum sub lege. Nam legis sacramēta p̄cepit: ut eos q̄ sub lege erāt redimeret: id est quos lex teos tenebat occidēte litera dum præceptum non impleret: autēq; uiuificaret spiritus. q̄a charitas dei quæ præceptum implet diffundit in cordibus nostris per spiritū sanctū: q̄ datus est nobis. Proinde cū dixisset: Ut eos q̄ sub lege erāt redimeret: continuo subiunxit: Ut adoptionem filiorum reciperemus: ut uidelicet huius grātiæ beneficii discerneret ab illa filii naturæ: qui missus est filius: non per adoptionem factus sed semp̄ genitus filius participata natura filiorum hominū. Quapropter etiam cū dixisset: Dedit eis potestatem filios dei fieri: immōdū adiunxit: ne carnalis intelligeretur natiuitas: q̄ scilicet eis præsterit id q̄ credūt in nomine eius: & per grātiā renascuntur spiritalēs: non ex sanguinibus: neq; ex uoluntate uiri: neq; ex uoluntate carnis: sed ex deo: mox eōdem dicit quā si huius uiciissitudinis sacramētū. Tanq̄ eū mirati tantū bonū non auderem⁹ optare: statim subiunxit: Et uerbū caro factū est & habitauit in nobis: Qd̄ unū est ex q̄nq; illis: quæ tibi exponi uoluisti: tanq̄ diceret: O homines nolite desperare uos fieri posse filios dei: quia & ipse filius dei / hoc est uerbū dei / caro factū est & habitauit in nobis. Reddite vicem: efficiamini spiritus & habitate in illo qui caro factus est & habitauit in nobis. Neq; enim iā desperādū est: participatione uerbi fieri posse hōies filios dei: quando filius dei participatione carnis factus est filius hominis. Nos itaq; mutabiles in melius commutandi participes efficiamur uerbi: uerbū autem incommutabile nihil in deterius commutatū participes carnis effectum est rationali anima mediante. Neq; enim homo Christi? (ut Apollinaristę heretici purauerūt) aut nō habuit animā aut non habuit rationalem: sed morte suo scriptura ut Christi humilitatem magis ostēderet: ne carnis nomē quasi indignū aliqd̄ refugisse uideretur: carnem posuit. Neq; n. quia scriptū est: Videbit oīs caro salutare & detalet ibi non sunt intelligēdę. nihilq; p̄inde aliud dictum est: Verbum caro factum est: q̄ si diceretur: filius dei filius hominis factus est: Qui eū in forma dei factus esset: sicut dicit Apostolus: nō rapinam arbitrat⁹ esse esse æqualis deo. Neq; enim vsurpatis erat ut rapina diceret: sed naturę inerat ut esset æqualis. Semetipsum tamen exinanuit: nō formam dei amittens: sed formā seruī suscipiens: humiliauit semetipsum factus obediēs usq; ad mortem: mortē autem crucis. Vide quemadmodū etiam deum hominem quē deum cōmēdat: ut persona una sit / etiam filium hominis potest etur: ne non trinitas sed quaternitas dicat. Sicut enim non augetur numerus personarum cum accedit caro anime ut sit unus hominē nō augetur numerus personarū cū accedit homo uerbo ut sit unus Christus. Legitur itaq; Verbum caro factum est: ut intelligamus huius personę singularitatem: non ut su

→ 20

Ca. 3.

Gal. 4.

Ro. 5.

Gal. 4.

Ioa. 6.

Esa. 40.

Luc. 3.

Phil. 2.

1. 1. sen. dist. 6.
ca. ne autē.

Ca. 4.

spicemur in carnem mutatam diuinitatem. Itaq; Christ⁹ homo vt per eum reuelaretur no
 ui gratia testamenti: quoniam non ad temporalem sed ad eternam vitam pertinet: non vtiq;
 terrena felicitate commendandus fuit. Inde subiectio inde passio: inde Bagella/spura/corume
 lia/crucis/vulnera: & tanq; superato subiectoq; mors ipsa: vt fideles eius discerēt: quale pietatis
 primum ab illo cuius filii facti essent: petere atq; sperare deberent: ad hoc p magno serui
 erit deo: vt terrenam felicitatem adipisci quaerent qui seruituti ipsi abiicientes & concu
 scantes fidem suam estimando eam mercedem vtilissimam. vnde beneficentissimā prouidentia
 omnipotens deus terrenam felicitatem concessit & impiis: ne pro magno quēreretur a bonis.
 Hinc ille psalmus septuagesimus & secundus inducit hominem poenitentē: q; aliquando cor
 de non recto seruierit pro hac mercede: qua cum pollere atq; excellere impios videret: turba
 tus coepit cogitare q; deus humana non curet. Et cum ab ista cogitatione eum sanctorum
 ad deum pertinentium reuocaret autoritas: suscepit & intrēdit agnoscere tam grande se cre
 tum: qd ei laboranti non patefactum est: donec intraret sanctuarium dei: & intelligeret in no
 vissimum: hoc est donec accepto spiritu sancto disceret desyderare potiora: & prospiceret quae
 poena futura sit impiis etiam: qui tanta quadam temporaliter felicitate floruisent. Hūc psal
 mū septuagesimū secundum in nocte qua illucescebat solennitas beatisimū Cypriani/per mini
 sterium nostrum exposuit/lege & diligenter aduerte. Proinde homo Christi⁹: idēq; Chri
 stus cuius misericordissima humanitate: atq; in cuius forma seruili discere deberemus qd in
 hac vita cōtēnendum: & quid in alia sperandum esset: in ipsa passione in qua sibi ab eius in
 micis fugebatur verus homo noster: vt euacuaretur corpus peccati: dixit: De⁹ meus deus me
 us vt quid me dereliquisti. Et hoc vnum de quinq; prophetis tuis: & prospiceret quae
 mus primus: qui de passione ipsius & reuelatione quā fidelibus faciendam liberandisq; actu
 lie in prophetia: tāto ante cantatus est. Proinde eundem psalmū: cuius prophetiam domin⁹

Psal. 22.

Ca. 5.

Esa. 53.

2. Cor. 12.

ad se pertinere demonstrā: eius primum versum exclamauit: cum penderet in lignos: com
 mendo exponendo: quando in vetere homine velabatur. Dicitur enim ex persona Christi: qd
 ad formā serui attineat: in qua nostra portatur infirmitas. Dixit enī & de illo Esaías: Ille in
 firmitates nostras portat: & pro nobis in doloribus est. Hui⁹ igitur infirmitatis vocē: de qua Pau
 lus in eo qd peccat non exauditus: & ideo quodāmodo derelictus: audit tamē a domino: Sus
 cipe tibi gratia mea: Nam virtus in infirmitate perficitur. Ex voce ergo hui⁹ infirmitatis no
 strae quā in se transfigurauit caput nostrum: dicitur in hoc psalmo: Deus deus meus respice
 in me quare me dereliquisti. In eo quippe derelinquitur deprecans: in quo nō exaudif. Hāc in
 se vocem transfigurauit Iesus: vocem scilicet corporis sui: hoc ecclesiae suae: ex vetere homine
 in nouum reformādē: vocem scilicet infirmitatis suae humanae: cui deneganda fuerant bona
 veteris testamenti: bonis ad veterem hominem pertinentibus. Praecipue cōcupiscitur vitē hu
 ius productio temporalis: vt aliquanto diutius teneatur: quia semper non potest. Ideo diem
 mortis omnes quidem affuturum sciunt: & eum tamen omnes aut pene omnes differre conā
 tur: etiam qui post mortem se beatus credūt esse victuros. Tārum habet vis carnis & animae
 dulcoris fortium. Nemo enim vnq; carnem suam odio habuit: & ppter ea nō vult anima vel
 ad tempus ab eius etiam infirmitate discedere: quis eam se sine infirmitate in aeternum reco
 pturam esse confidat. Proinde mente seruiens legi deicāne autem trahens desyderia pecca
 tis: quibus obedire vetat apostolus: mentis quidē ratione cōcupiscit homo dissolui prius: & eē
 cum Christo: sed id sensu carnis recusat & refugit: et si fieri possit: non vult expoliari: sed sup
 uelitur: vt absorbeat mortale a vita: id est ab infirmitate ad immortalitatem etiam ipsum cor
 pus sine morte media transferatur. Sed haec verba quibus humanus dies & vitae huius proli
 xitas concupiscitur: verba sunt delictorum: & longe sunt ab ea salute: cuius nondum rem sed
 iam spem gerimus: de qua scriptum est: Quia spe salui facti sumus: Spes autem quae videt non
 est spes. Ideoq; & in isto psalmo cum dixisset: Deus deus meus respice in me: quare me dereli
 quisti: continuo subiungit: Longe a salute mea verba delictorum meorum: id est hęc verba de
 lictorum meorum sunt: & longe ab illa salute mea sunt: quā mihi non veteris sed noui testa
 menti gratia pollicetur. Qd etiam sic distingui posset: Deus deus meus respice in me: quare
 me dereliquisti longe a salute mea: tanq; diceret: relinquēdo me: hoc est non me exaudiendo/
 longe factus es a salute mea: praesenti scilicet salute huius vitae: vt alius sensus sit: verba deli
 ctorum meorum: id est ista quae dixi verba delictorum meorum: quia verba sunt carnalium de
 syderiorum. Haec ex persona sui corporis Christus dicit: qd est ecclesia. Haec ex persona dicit

Ro. 8.

Psal. 22.

infirmittatis carnis peccati quā trāfigurauit in eā quā sumpſit ex uirgine ſimilitudinē carnis peccati. Hęc ſponſus ex perſona ſponſe loquitur: quia uiniuit eā ſibi quodāmodo: Et apud Eſaiā: ubi dicit: Sicut ſponſo alligauit mihi mirrā: & ſicut ſponſam ornauit me ornamento. Alligauit mihi: & ornauit me: rang uñus uox eſt: & tamen ſponſum & ſponſam Chriſtum intelligimus & eccleſiam. Sed erunt duo in carne vna. Sacramentum magnū dixit apoſtolus in Chriſto & in eccleſia. Igitur non iſa duo ſed vna caro. Si ergo caro vna: pfecto competenter erit uox vna. Quid hic queris humana infirmitas uocem uerbi p qd facta ſunt omnia: Audi potius uocem carnis: quæ facta eſt inter omnia: quoniam uerbum caro factum eſt & habitauit in nobis. Audi potius medicinæ uocem qua ſanaris: ut uideas deum: quem tibi uidendum diſtulit: hoc minem ante uidendum attulit: mirandum contulit: credendum tranſtulit: ut iſta fide ad uidendum deum mentis oculus ſanaretur. Quid ergo dedignamur audire uocem corporis ex ore capitis? Eccleſia in illo pariebarur quādo pro eccleſia pariebarur. Sicut etiam in eccleſia pariebarur ipſe: quando pro illo eccleſia pariebarur. Nam ſicut audiuius eccleſie uocē in Chriſto patientis: Deus deus meus reſpice &c. Sic etiam audiuius Chriſti uocem in eccleſia patientis: Saule Saule quid me perſequeris. Cū itaq; non exaudimur ad temporalia bona retinenda uel ad pſcenda: quando pro his deprecamur deum: ut eo quo nos non exaudit derelinquir nos ſed ad poriora quæ uult intelligamus & proferamus & concupiſcamus: non nos derelinquit. Vnde ſequitur Pſalmiſta & dicit: Clamaui ad te nec exaudies: & noctetiam hic nō audirur nec exaudies: Sed uide quid adiungit: Et non ad inſipientiam mihi. Hoc ergo dicit: Non me exaudies clamantem per diem: id eſt in rebus proſperis ut eas non amittam: & noctet id eſt in rebus aduerſis: ut proſpera quæ amiſſa ſunt redeant. Verum hoc mihi non ad inſipientiam facias: ſed potius ad ſapientiam: qd iam per noui teſtamēti gratiam a te expectare: quod deſyderate: quod poſcere debeam. Clamo quippe ego ut hic bona temporalia nō auferantur: Tu autem in ſancto habitas laus Iſrael: nolo ut derelinquas concupiſcentiam meam: qua carnalem felicitatem requiro. Verum hec eſt in ſordibus ueruſtaſti: tu autem quæris munditiā nouitatis: non exaudiendo iſtam cupiditatem relinquis: quia charitatem in qua habites quæris. Charitas autem dei diſfunditur in cordibus noſtris: ſed per ſpiritum ſanctum qui datus eſt nobis. Ideo in ſancto habitas laus Iſrael: laus uidentium rei: quia non in ſe laudant: ſed in te. Quid enim habent qd nō acceperūt: ut qui gloriatur in domino gloriatur? Hæc eſt gratia noui teſtamēti. Nam in ueteri teſtamento quando commendabas: non niſi a te peti ſperariq; debere etiam ipſam terrenam temporalemq; felicitatem: In te ſperauerunt patres noſtri: ſperauerunt & cruciſti eos: ad te clamauerunt & ſalui facti ſunt: in te ſperauerunt & non ſunt coſuſi. Illos quippe patres inter inimicos ſuos uiuentes: & diuitiis impleſti: & ab hoſtibus eruiſti: glorioſaſq; uictorias reportare feciſti: & de diuerſis eos mortibus liberaſti. Pro aliorū eſt pſa: ſubieciti ne ſeriretur arietem. Aliorū id eſt Iob de putredine ſanum: & ei dupla quæ amiſerat reddidiſti. Aliorū id eſt Daniele inter leones eſuriētes iſleſum integrumq; ſeruaſti. Aliorū id eſt Anania: Azaria: Miſael: inter flammas deambulantium grata uoce laudatus es. Tale aliquid in Chriſto expectabatur fieri iudæi: vnde probarent ſi uere filius dei eſſet: ex eorum perſona & in libro ſapientiæ dicitur: Morte turpiſſima condemnemus illum. Erit enim reſpectus in ſermonibus ipſius. Si enim uere filius dei eſt: ſuſcipiet eum & liberabit eum de manibus contrariorum. Hæc (inquit) cogitauerunt & errauerunt. Ecce cauit enim eos malitia eorum. Attendentes quippe tempus ueteris teſtamēti: & illam patrum etiam temporalem felicitatem: in qua illis exhibenda demonſtrauit deus etiam talia dona ſua eſſe: non uiderunt iam eſſe tempus quo teuelaretur in Chriſto: bona æterna proprie deum præſtare iuſtiſ: qui bona temporalia præſtat & impiis. Deniq; cum dixiſſet. In te ſperauerunt patres noſtri: ſperauerunt & cruciſti eos: Ad te clamauerunt & ſalui facti ſunt: in te ſperauerunt & non ſunt coſuſi: uide quid adiunxit: Ego autem ſum uermis & non homo. Qd uidetur qui dem ad commendandam humilitatem ſimpliciter dictum: ut ſe in oculis perſequentium abiectiſſimum quidem & contēptiſſimum demonſtraret. Sed non eſt contremenda alitudo ſecrerū profunditaſq; myſteriū: præſertim in eis uerbis quæ tanto ſaluatori in prædicatione prophetæ coſprantur. Dictus eſt hic ſenſus elegantiſſimus a prioribus: ideo ſe hoc nomine Chriſtum prænuntiari uoluiſſe: quia uermis de carne ſine concubitu naſcitur: ſicut ille natus eſt de uirgine. Sed in libro ſuo Iobicum de creaturis caeleſtibus loqueretur: qd in dei conſpectu etiam uix ipſe munda ſint: quanto magis (inquit) homo putredo: & filius hoīs uermis: Put.

Eſa. 61.

Eph. 5.

Ioan. 1.

Pſal. 12.

Act. 9.

Ca. 6.

Pſal. 11.

Ro. 9.

Geſ. 22.

Iob. 42.

Daniel. 14.

Daniel. 3.

Sapient. 1.

Cap. 7.

Iob. 35.

y. 11.

treddinem pro mortalitate posuisti: quæ iam velut conceptam gerit moriendi necessitatem: in qua peccando contritus est homo: & filium hominis vermem narum de putredine quasi putrem: hoc est de mortalitate mortalem. Ac per hoc in his verbis psalmialium sensum nos querere admonuit. Illo quidem saluo neque reprobo: vt non solum scrutemur quod ait: Ego autem sum vermis: sed etiam illud quod addidit: Et non homo: secundum illud quod de libro Iob commemoratur: tanquam diceret: Ego autem filius hominis & non homo: non quod homo non sit Christus: de quo dicit apostolus: Vnus est mediator dei & hominum: homo Christus Iesus: Omnis enim filius hominis homo est: sed ad quandam respicit sensus iste: qui sic homo fuerit: vt non esset filius hominis: id est Adam. Forte ergo sic est dictum: Ego autem sum vermis & non homo: id est: Ego autem sum filius hominis & non homo: tanquam diceretur: Ego autem sum Christus: in quo omnes viuificantur: non Adam: in quo omnes moriuntur. Ac per hoc homines discite per gratiam noui testamenti iam vitam concupiscere sempiternam. Quid pro magno vultis a domino de morte liberari: sicut liberati sunt patres vestri: quando commendabatur deus etiam terrenæ felicitatis præter se non esse alium largitorem: illa felicitas ad veterem hominem pertinet: quæ vultus ab Adam coepit: Ego autem sum vermis & non homo: Christus non Adam: a veteri veteres fuistis: a nouo noui estote. Ab Adam homines: a Christo filii hominum. Non enim sine causa familiarissime dominus in euangelio se filium hominis dicit magis quam hominem: nec sine causa in alio psalmo: Homines (inquit) & iumenta saluos facies domine: sicut multiplicata est misericordia tua deus. Abs te quippe ista salus hominibus iumentisque communis. Sed habet aliam homines noui propriam quandam & ab animatorum consortio separatam: quæ ad nouum pertinet testamentum. Habent omnino: Nam de illa ibi dem sequitur & dicit: Filii autem hominum sub regimine alarum tuarum sperabunt: Inebriabuntur ab yberrate domus tuæ: & torrente voluptatis tuæ potabis eos: Quoniam apud te est fons vitæ: & in lumine tuo videbimus lumen. Certe & hic cum superius dixisset: Homines: posterius dixit: Filii autem hominum: tanquam distinguens ab hominibus filios hominum. In illa quippe felicitate eius salutis quæ communis est hominibus & iumentis: eo nomine illos appellare voluit qui demonstrarentur ad illum primum hominem pertinere quo vultus coepit & mors: qui sic fuit homo vt non esset filius hominis. Istis autem posterioribus qui sperant aliam felicitatem: & fontis vitæ ineffabilem voluptatem: & sempiternum luminis lumen: hoc nomen imposuit: quo se familiarius appellari voluit dominus eorum: in quos talis gratia reuelata est: eosque filios hominum potius quam homines appellauit. Non autem existimes quasi locutionis regulam sibi perpetua lege seruandam: vt vbicumque legeris homines aut filios hominum secundum hanc distinctionem semper intelligas: sed vt se habuerit circumstantia lectionis: vnde de sensu si patet hauritur: si laet eruitur. Sicut in hoc loco psalmi huius quem non moueat distinctionis intentio: cum ille qui dixerat: In te sperauerunt patres nostri & et uisti eos: ad te clamauerunt & salui facti sunt: In te sperauerunt & non sunt confusi: subiungit: Ego autem non enim ait sic: & ego: sed ego autem. Quid ergo iste qui se ita distinguit? Ego autem sum vermis (inquit) & non homo: tanquam illis quos exaudivisti & eruisti eam commedares felicitatemque ad verum pertinet testamentum: quæ homini veteri tribuenda esset qui coepit ab Adam: Ego autem sum vermis: hoc est filius hominis: non homo sicut ille homo qui non fuit filius hominis. Ac per hoc & quod sequitur: Opprobrium hominum & abiectio plebis: Omnes qui conspiciébant mer subannabát me & locuti sunt labiis & mouerunt caput: Speraui in deum: eruat eum: saluum faciat eum quoniam vult eum: Hoc in labiis non in corde dixerunt: insultando quod non fieret: non credendo quod futurum esset. Factum est autem & hoc: sed sicut fieri oportebat in filio hominis: in quo spes æternæ vitæ fuerat reuelanda ad nouum pertinens testamentum: non sicut illi expectabant: & ga fieri non videbant: tanquam suppetato insultabant pertinentes ad testamentum verus & hominem in quo omnes moriuntur: non ad filium hominis in quo omnes viuificantur. Mortem quippe intulit homo sibi filioque hominis: vitam vero attulit homo sibi moriens & resurgens: filius hominis: opprobrium hominum & abiectio plebis. Vbi ad mortem enim hoc voluit pari in conspectu inimicorum: quo eum tanquam derelictum putarent: vt gratia commedaretur noui testamenti: qua disceremus aliam quæ tere felicitatem: quæ nunc est in fide: postea in spe. Quidis enim sumus in corpore (ait Apostolus)? peregrinamur a domino: Per fidem enim ambulamus: non per speciem: & ideo nunc in spe: tunc in re. Denique resurrectionem suam: quæ non sicut nostram in longum differri oportebat: vt in exemplo carnis eius disceremus quid in nostra sperare de-

Psal.ii.

1. Timot. 2.

Matth. 7.

Psal. 35.

Psal. 35.

Gal.

1. Cor. 5.

berem? noluit alienis demonstrare sed suis. Alienis dicendū natura sed vicio qd semp est cōtra naturam. Mortuus est ergo in cōspectu hominū: resurrexit autē in cōspectu filiorū hominū quia mors ad hominem pertinebat: resurrectio ad filium hoīs. Sicur enī in Adā oēs moriūtur: sic & in Christo omnes viuificabuntur. Vrigitur exemplo suae carnis exhortaretur fideles suos temporalem p aeterna felicitate contemnere: vsq; ad mortem pertulit persequentes atq; saluantes: & quasi victo & oppresso superbe illudentes. Q; autem carnem suam resuscitauit: & discipulorum cōspectibus & contactibus reddidit: itq; videntibus ascendit in caelum: ipsos edificauit: & qd prēdicare debet: euidentissima veritate demonstrauit. Illos autem a quibus tanta mala vsq; ad mortem pertulerat: quasi de illo superaro & extincto gloriantes: in ea opōnitione dereliquit: vt quisq; eorum salute aeterna saluus fieri vellet: hoc de illius mortui resurrectione crederet: qd hi qui viderunt signis: & testantibus prēdicauerunt: & pro ea praedicatione similia perperī non dubitauerunt. Quapropter etiam Iacobus vnus ex apostolis eius in epistola sua cum hortaret vt fideles: qui post passionem & resurrectionem Christi adhuc in ista vita renebantur: dispensationem veteris testamenti nouiq; distinguens: Sustinētiā inquit lob audistis: & finem domini vidistis. Ne ideo parienter sustinerent rēporalia mala: vt sibi hoc resisteretur qd recepisse legimus lob. Nam & ab alio vulnerē atq; putredine saluus factus est: & ei cuncta quae amiserat duplicata sunt restituta: vbi etiam cōmendata est resurrectionis fides. Nam filii non duplum: sed totidem redditi: etiam illos quos amiserat resurrectionis signis cauerunt. Sic ipsi quoq; illis prioribus iuncti: a resurrectionis dupli non inueniē alieni. Vt ergo non talē remunerationē speraremus qm mala rēporalia pateremur: nō ait: Sustinētiā & finē lob audistis: sed finē dñi vidistis: itaq; diceret: Mala rēporalia sicut lob sustinere: sed p hac sustinētiā nō rēporalia bona sperare quae illi aucta redierūt: sed aeterna potius quae in dño praecēstērūt. lob ergo de illis patribus erat q exclamauerūt: & salui facti sunt. Cū enī dicit: Ego autē: satis insinuat quā salute illos saluos esse factos velie intelligi: in qua ipse vtiq; derelictus est: non q illi a salute aeterna fuerint alieni: sed in occulto tūc erat qd in eis fuerat reuelandū. In veteri quoq; testamēto velamē est: qd tūc auferetū ad Christum quisq; in de transferit. Quo crucifixo velū etiam templi scissum est: vt significaret qd Apostolus de velamine veteris testamenti dixit: quomodo in Christo euacuaf. Nā & in illis patribus quis tantissimam rem fuerūt & vsq; ad mortē exēpla patientiae: a sanguine Abel vsq; ad sanguinē Zachariae: quorum sanguinē dicit dominus Iesus & ab eis exigendū: q in patrum suorū a quib; illi occisi sunt iniquitate psterent. Et in nouo testamēto nec desuit nec desit bonorum fidelium multitudo: qui etiam in ista rēporali felicitate praepollē: & in ea largitoris dei bonitatē misericordisq; experiant. Tenētes tñ qd dispensator noui testamēti diuitib; hui; saeculi Apostolus pcorinon superbe sapere: neq; sperare in luxerio diuitiarū: sed in deo vno qui praestat nobis omnia abundanter ad fruendū: vt benefaciāt diuites: sint in operibus bonis: facile tribuant: communicent: thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum: vt apprehendant veram vitam: qualis in Christi non tantum spīritu: verū etiā carne manifestata est: cū resurrectione a mortuis: nō qualē iudei in illo peremerūt: quādo eum de manibus eorū deus nō eruit: cū q derelinquere visus est exclamantē: Deus deus meus vt qd me dereliquisti: vt eo modo in se transfiguraret martyres suosq; & si mori nollent: quo etiam Petro dixit: Alter te cinget & fereat quo tu nō vis: significans quā morte glorificaturus erat dominum: Et ob hoc a deo suo derelicti viderent ad rempus: cum eis praestare noller qd vellēt illam vocem cordis emitterent: illumq; adhiberent pietatis affectum: quem passione impendēte ore proprio dominus expressit: eos iu se identem transfigurans: Verum non qd ego volo: sed qd tu vis pater. In quo enim primus nisi in ipso capite nostro apparere debuit propter quā causam christiani sumus: Propterea non ait: Deus deus meus quare dereliquisti me: sed causam communuit requirendam: cum addidit: Vt quid dereliquisti me: id est quare: propter quid: quā ob causam? Profecto enim erat aliqua causa: eaq; non parua: vt Noe liberaret de diluuio: Loth de caelesti incendio: Isaac de imminente gladio: Ioseph de calumnia mulieris & custodia carceris: Moyses ab Aegyptiis: Raab ab excidio ciuitatis: Susannā de testibus falsis: Daniele a leonibus: tres viros ab ignibus: alioq; patres qui exclamauerunt & salui facti sunt: & Christum de manibus iudeorum non liberaret: eumq; in potestate saeuientium: vsq; ad mortis exitum dereliqueret. Vt quid hoc: ppter quid hoc: nisi propter illud qd paulo post in eodē psalmo dicit: Nō ad insipiētiā mihi: hoc est corpori meo: ecclesie meae: minimis meis? Nam in euāgelio qd

1. Cor. 15.

Ca. 9.

Iacobi. 5.

Iob. 42.

Psalm. 11.

Matth. 17.

Luc. 11.

1. Timot. 6.

Iohan. 11.

Matth. 26.

Ca. 10.

Psalm. 11.

Matth. 25. vni ex minimis meis fecistis inquit mihi fecistis. Sic itaq; dictu est: Et non ad insipientia mihi
 quomodo dictu est: Mihi fecistis. Et sic dictum est: Quare me dereliquisti: quomodo dictu est:
 Luc. 10. Qui vos recipit me recipit: & q vos spernit me spernit. Non ergo ad insipientiam nobis: sed vt
 sapiamus: nō ppter istam vitā in qua nos deus aliquādo vsq; ad mortē psequerū manibus de
 relinquit: sed ppter illā sempiternā nos debere esse christianos: quia hoc in illo præcelsissē in-
 tuemur: & eius noīe sic vocamur. Ecce ita factū est: tamen multi nō ob aliud volūt ēē christi
 nimisi vt huius vitę felicitate pfruant: ideoq; illa deficiente deficiunt. Q; si non in ipso nostro
 capite tā insigne cōstitueret exēplū: quo disceremus p celestibus terrenā cōtemnere: nō respici-
 2. Cor. 4. ciētes quę vident: sed quę nō vident. Quę cū videntur temporalia sunt: q̄ aut nō vidētur
 eterna. Quos in se vocibus illis trāfigurare dignatus est. Nā quātū ad ipsum attinet: quomo-
 do vellet liberari ab illa hora: q; ppter ea venerat in illam horā? Aut quomodo sic loquebatur
 Ioan. 10. quasi qd noller ei accideret: cū potestātē habuerit ponendi animā suam: & iterū sumēdi eam:
 Ca. 11. nec eam q̄q; tolleret ab illo: sed eam ipse poneret & sumeret: sicut in euangelio dicit! Sed pcul
 dubio nos in illis vocibus eramus: & caput pro suo corpore loquebat: nō dissūcta significatio-
 ne vocis: vbi cōnexio nō dissūgit vnitatis. Deniq; in psalmo sequit: & otās aduerte qd dicat: p
 Et tu inquit extraxisti me de ventre spēs mea: ab yberibus matris meę deus meus es tu: tanq;
 diceret: de alia re & ab alia re in aliā rē me traiecasti: vt tu sis mihi bonū p terrenis bonis mor-
 talitatis huius: quā in matris vētre sortitus sum: quia vbera suxi. Hac cū veritas est: de qua
 me extraxisti: & illa carnalis natiuitatis bona sunt: a quibus tu spēs mea es. Inde enim ad te cō-
 uersus sum ex vtero: id est ex his quę in vtero inchoauis: in te iactus sum: id est fecisti: transfigu-
 iens: totū me tibi cōmittēs. Ideoq; de vētre matris meę: id est de bonis carnis quā sumpsi in vē-
 tre matris meę: de⁹ meus es tu: vt de his tū sis bonū mēis: ea locutione dictum est: ac si diceret:
 tu (verbi gratia) de terra cēli habitō: hoc est hinc illo emigraui: & ista nostra in illū trāstigi-
 ratio est: qui p gratiā testamēti noui mutamus vitam: transcūtes de vetere ad nouam. Nam
 ille hanc rem sacramēto suę passionis resurrectionisq; significans: carnem mutauit de mortu-
 litate ad immortalitatem: vitam vero non mutauit de vetustate in nouitatē: quia nunq; fuit
 in impietate vnde transiret ad pietatē. Q; non defuerūt q; hoc qd dictū est: De vētre matris
 meę deus meus es tu: ideo ad ipsum caput nostrū p̄tinere sentit: quoniā pater intrāit est de⁹
 eius: inquantū homo est in forma serui: nō inquantū illi equalis in forma dei est: Ideo de vētre
 matris meę de⁹ meus es tu. Siquēdē tu extraxisti me de vētre: sic ad ipsum lesū de virgine p
 creatū refert: q̄n alios deus nō extrahat: in cuius puidētia est oīs ordo nascēdi. Ac inde signifi-
 care voluit patrū virginis seruata virginiratis integritate mirabili: cū ait: Tu extraxisti me
 de vētre matris meę: vt qd illic mirabiliter factum est: cū deus fecisse dicit: nemini incredibi-
 le videat. Quid ergo est & illud: Spēs mea ab yberib⁹ matris meę? Quomodo & hoc ad ipsum
 caput ecclēsię referrī posset: quasi eius qui in deo est: ista matris yberibus ei coeperit: non & exalta-
 ret in ipso vtero? Neq; enim spēs alia intelligenda est: nisi qua futurum erat vt deus cum exalta-
 ret a mortuis. Totum hoc quippe secūdu id qd homo factus est dicit. An forte q; vbera formi-
 narū ab ipso conceptu in ybertatem pmouet: p̄hibenē: sic intelligi voluit: ab yberibus: tanq;
 diceret: ex quo carnem sumpsi: cui carni fuerat sperāda immortalitas: vt nō ante spēs ei eēt
 cū in forma dei esset: in qua nihil in melius mutandum esset: sed ab yberibus matris: id ab ipsa
 susceptione carnis quę concipiebatur in speciei sui res futura erat: cum ad immortalitatē
 de morte trāfret. Sed qd dictum est: In te iactus sum: ex vtero: quomodo coaptari capiet pos-
 sit: ignoros: quasi in vtero cū esset non in deo fuit: in quo viuimus: mouemur: & sumus: aut illi
 us infantis anima rationalis ex quo cato poest ex vtero: deum sperare coeperit. Nisi forte cre-
 dendum est: iam nato animam rationalem accessisse: quę intra viscera matris adhuc ei defuit
 fer. Et quoniam eadem anima quę carni iam natā addita est deo inhæbat: ideo secundum
 eandem carnem dictum esse exlimandum est: In te iactus sum: ex vtero: tanq; diceret: eam
 sortitus sum animam ex vtero quę tibi cohaeret. Sed quis audeat in hanc se temere p̄cipia-
 tare sententiam: cum ratio de aduentu vel exortu animę in tanto naturā profundo sic lateat
 vt satis sit eam semper querere q̄diu in hac vita sumus: q̄ aliquādo inuenisse p̄sumetur.
 Ex illa vero in seipsum transfiguratione nostra quemadmodum possent hæc accipi dictum ē.
 Si quid autem dici potuit conuenientius vel potuerit: nullius p̄iudicamus ingenio: doctri-
 nę nullius inuidemus. Iam illud qd sequitur: Ne discēdas a me: quoniam tribulatio p̄xima
 est: inde iā eminet: quemadmodum dictum est: Quare me dereliquisti. Quomodo enim dere-

Q

liquit cui dicit: Ne discedas a me: nisi quia dereliquit vitæ veteris tēporalē felicitatem! Roga-
tur ne discedat & deferat spem vitæ æternæ. Sed quid est: quoniam tribulatio proxima est: quasi
ei passio adhuc immineret: ipse media passione ista dicere intelligat: quæ de illo in hoc psal-
mo pphetata sunt! Hic enī dicturus est etiā: q̄ in euāgēlio apertissime scripta sunt. Diuiserūt
ibi vestimenta mea: & super vestem meam miserunt sortem: qd̄ factum est cum iā pederet in li-
gno. Quid est ergo tribulatio proxima est in qua media loquebatur! Sed nimirū illud vult intelli-
gere: qd̄ caro in doloribus est & in poenis: pfecto anima tūc habet magnū agōnem patiētiæ in
quo ne deficiat laborādum & orādū est. Nihil est autem animæ sua carne p̄pinquius. Ideo mū-
di huius quilibet magnus perfectusq̄ contēptor: cum alibi patit̄. nihil patit̄. Potest enim adhi-
bere vigilem rationem cum amittit bona quæ extrinsecus sunt: & ab animo sp̄iētis qui ex cu-
piditate non habet: sine dubio longe sunt: & non curare qd̄ patitur: quia nec patit̄. Cum vero
amittit p̄cipua corporis bona: id est corporis vitā ac salutem: iam tribulatio proxima est ani-
mā bonis: quibus ipse in utraque tanq̄ corporis est dominus: qui facit qualibet ratione: vt non dole-
at cum corpus vulnerat̄ aut vritur: cui tanto implicat consortio vt pati possit: dolere non posse
scire. Ideo & diabolus hunc nocendi ordinē tenēs illius magni viri quē postulatuerat rērandum:
prius externa bona accepit in potestate: quibus ablati & p̄diti: cum illum inconcussū vide-
ret: dixerat enim: Dominus dedit: dominus abstulit: sicut domino placuit ita factū est: ite
nomen domini benedictū: etiā carnē cruciā dā vulnere postulatuerat: ita cū eo cōstigans certamine
vt bona paup̄i inuaderet: id est corporis bona: quibus ille p̄ditis si forte succumberet: atq̄ ad
impietatem cor inclineret: etiā bona animi deperirent: quibus perdendis iā in corpore quēvis vi-
cinius tentator instabat. Deniq̄ ille vir q̄ in tanta animi tentatione erat: vbi bonis paup̄a tri-
bulatio: quibus multa pphetice loquas: longe tamen loquitur aliter q̄ cum illa externa bona de-
perissent in quibus filios non amiserat sed præmiserat. Clamar ergo martyrī anima trans-
figurata in Christum: cū iam in carne tribulari coepit: & dicit deo a quo derelicta est in re-
rena felicitate: sed quæ cum illo est in spē vitæ æternæ: Ne discedas a me: quoniam tribulatio proxi-
ma est! Non est in agro meo: nō in autō: nō in pecore: nō in rectis atq̄ parietibus: nō in meorū
orbitatibus: sed in carne mea est cui copulor: cui cōnector: cui? sensum nō habere nō possum:
vnde me de primo arguet: vt a patiētiæ virtute deficiam: non discedas a me: quoniam nō est q̄
adiuuat: neq̄ amicis neq̄ p̄pinquis: neq̄ humana laus: neq̄ p̄teritū recordatio volup̄tatis
neq̄ aliquid eorum quo terrena felicitati ruina fulcitur: neq̄ ipsa quæ in animo est meo hu-
mana virtus: q̄ si tu deseris quæ hoīs virtus! Quid est enim homo nisi q̄ memor es eius!

R Circūdederūt me viruli multi: hoc est minores in plebe. Tauri pingues obederūt me: hoc est
sup̄bi ac diuites principes plebis aperuerunt in me os suū: clamātes: Crucifige crucifige. Qua-
si leo rapiēs & rugiens rapuerunt eū: comprehensum adducētes ad p̄sidem: & rugierunt po-
tendo eius mortē. Sicut aqua effusus sum: tanq̄ in me lapsi caderent p̄secutores mei. Dispersa
sunt omnia ossa mea. Quid sunt ossa nisi corporis firmamēta: corpus autē Christi ecclesia! Fir-
mamēta ergo ecclesiæ qui nisi apostoli: qui etiā colūnx alibi nuncupant! Hi vtiq̄ dispersi sunt
cum ad passionem ipse duceret̄: vel cum esset passus & mortuus. Factū est ergo cor meū tanq̄
cæra liquefens in medio ventris mei. Hoc sane quēadmodū capiti nostro ipsius corporis salu-
tatori coaptet inuenire difficile est. Neq̄ enī nisi magno pauore cōtingit vt cor velut cæra li-
quefcat humanū: qd̄ vnde in illo fieri posset: qui potestatem habebat ponendi & recipiēdi ani-
mam suam! Sed pfecto aut infirmorum suorum in se transulit causam: vel illorum qui meriti
mortis paueant: sicut ipse Petrus ex egregio p̄sumptore tam creber negator effectus: siue il-
lorum qui tristitia salubri contabescunt: sicut idem ipse Petrus cum amare fleuit. Nam tristi-
tia quasi soluit cor: Vnde dicit etiā græce q̄ hinc appellata sit *ἡ λύπη*. Aut certe p̄fundum
sacramentum nos intelligere voluit: vt cordis sui nomine significaret scripturas suas: vbi ei
vrigit latebat consiliū: qd̄ tunc apertum est: cū ea quæ de illo prophetata fuerunt: passus im-
pleuit. Solutę sunt ergo scripturę eius in his quæ perfecta sunt aduentu eius: matuitate / pos-
sione / resurrectione / glorificatione. Quis enim iam ea non intelligit in prophetis: quando vlti-
mā ad intellectū etiam carnalis multitudinis peruenerunt! Quā fortasse significauit in medio
ventris sui: vt in eius corpore qd̄ est ecclesia quasi ventris locum habeat carnalis & infirmior
multitudo. Aut si ventris nomen magis interioribus competit: ad eos potius perfectiorē scri-
pturam intellectum peruenire monstratum est: cum cor eius id est scripturę eius quæ con-
tinent consiliū eius in medio eorum: hoc est in cogitatione eorum tanq̄ cæra dissoluit: hoc

Matt. 27.

Job. 2.

Ca. 13.

Luc. 23.

Psal. 137.

Ioan. 10.

- Ca. 4. e st feruore spūs aperitur: disputatur: exponitur: Et aruit velut testa virtus mea. Testa igne S
Eccle. 27. finata est: sic & virtus corporis Christi: nō sicut fornem igne consumit: sed sicut testa passio
ne velut igne firmat. Vasa em̄ figuli pbat fornax (sicut alio loco scriptura dicit) & homines iu
stos tētorio tribulationis. Et lingua mea adhæsit faucibus meis. Potest quidem silerium eius
Esa. 53. significatum videri: qd & ppheta commendat cum dicit: Sicur agnus coram rōdente fuit si
ne Voce. Sed si linguam eius os in eius corpore quod est ecclesia intelligamus: per qd suum lo
quitur euangelium: tunc eius faucibus adhæret: cum a præceptis eius non recedit. Quæ vero
Act. 2. corp⁹ eius: qd tertia die resurrexit: nō est vtriq in puluerem dissolutū: Nec aliter exposuerit
Psal. 15. apostoli: qd in alio psalmo positū est: Negi dabis sanctū tuū videre corruptionē: nisi quia eius
Psal. 29. caro non est corrupta: quæ tam celeriter resurrexit: Vñ item in alio psalmo dicit: Quæ vtili
tas in sanguine meo: dū descēdo in corruptionē: Nunqd cōfitebīs tibi puluis: aur amidiabit
veritatē tuā: Hoc scilicet dicit: q si eo modo quo & ceteri mortui dimitteret in puluē: &
caro ei⁹ resurrectioni seruaret: nulla esset vtilitas in sanguine eius: quia nihil pderet mors ei⁹
nec annuntiaret veritas dei: quæ illum continuo resurrecturum esse prædixerat. Quid sibi
vult ergo qd hoc loco ait: Et in puluerem mortis deduxisti me? Nisi corpus eius accipiamus
ecclesiam: in qua illi qui pro eius nomine passi sunt vel patiuntur: nō ita vt ipse cito resurgat
sed in mortis puluerem deducant: itē resurrecturi cum illud tempus venerit: de quo in euā
Ioan. 5. gelio dicit: Veniet hora quando omnes qui in monumentis sunt audient vocem eius & pro
cedent. Aut certe tropice puluerem mortis ipsos iudeos intelligi voluit: in quorum manus
Psal. 2. deductus est. Scriptum est enim: Non sic impti non sicut tanq puluis quem prociat ventus
Ca. 5. a facie terræ. Deniq sequitur: Quoniam circumdederunt me canes multi: conciliū malignū
Psal. 2. rium obsedit me: tanq ipsos dixerit puluerem mortis in quem deductus est: quos dixit canes
multos & conciliū malignantium: canes eos videlicet appellans: qui pterunt contra inno
centes latant: cum quibus non habent consuetudinem. Iam vero in his quæ subiungit tanq
euāgelii recitat. Crucifixio qppe eius exprimit in eo q dicit: Foderūt man⁹ meas & pedes me
os: dinumerauerūt oīa ossa mea. Ipsi vero confyderauerūt & conspexerunt me. Fossæ sunt em̄
clauis man⁹ & pedes eius: & cū extenderet in ligno: quodāmodo numerata sunt ossa ei⁹. Cō
syderatus est autem atq conspectus quid illi futurum esset: & vtrum veniret Helias & libera
ret eum. Iam illud qd sequitur: nullius expositionis indiget: Diuiserūt sibi vestimēta mea: & sup
vestem meam miserunt sortem. Verba deinde quæ subterunt: orantis sunt: nam ex persona ca
pit: id est hominis mediatoris: q ex persona corporis qd est ecclesia: quā dicit enim vnicam
suam. Tu autem domine (inquē) ne longe facias auxilium tuum: Hoc ad eius carnē pertinet
cuius resurrectio nō in longum est missa vt aliorum. In defensionem meam aspice ne quid no
ceant inimici: qui sibi videntur aliquid potuisse carnem perimendo mortalem. Nō autem no
cent si defendente gratia dei: non eis ad malum anima superata consentiat. Sic enim & alibi p
phetarum est: Terra tradita est in manus impiū: hoc est cato terrena. Erue a framea animam
meam. Framea gladius est: Nec vtrq tali ferro Christus occisus est sed cruce: nec latus ei⁹ gla
dio sed lancea percussus untr. Translato ergo verbo: frameam linguam dixit persequendum: si
Psal. 56. cur in alio psalmo dicitur: Et lingua eorum gladius acutus. Vnde quia in eius carne lingua
præualuit malignorum: orat vt animæ nihil noceat: cum dicit: Erue a framea animā meā: vt
hæc in propheta oratio si ad caput corporis referas: non videatur velut indigētis petitiō: sed
potius rei futuræ figurata prædictio. Aut certe quia corpus eius: hoc est ecclesia: graues perse
cutiones fuerat ppeisura: Frameam dixit: quæ maxime trucidati sunt martyres. Vnde vult eo
rum animas erui: inuēat eos qui corpus occidit: asam autem occidere non possunt: & con
sentiant ad illicita. Aur etiam in ipsorum passionibus inimicorum linguam frameam dicit:
vnde animam suam: hoc est animam corporis sui: animam sanctorum suorum vult erui. Qd
autem sequitur: Et de manu canis vnicam meam: nihil aprius q vnicæ ecclesiæ mihi videt in
relligi. Canem vero appellauit mundū: nō ratione sed consuetudine cōtra insolitam veritatē
religat. Hæc est enim canum natura: vt cū quibus habent consuetudinem: si illi boni siue
mali sint nō ad eos latent: insolitorum autē personis visis etiam innocētibz irriterent. Manu
autem canis potestatem mundi significauit. Cuius etiam regnum infestum futurum corpori
suo: id est ecclesiæ suæ leonis nomine figurauit in eo qd adiunxit: Saluum me fac de ore leonis.
Vnde est scriptū: Nihil interest inter minas regis & iram leonis: qd & diabolus apostol⁹ Pe
trus leonē comparat rugiēti & quærenti circūeundo quem deuoret. Superboz huius mun

dirche istianis humilibus aduersarios ostendens: consequenter dicit. Ex a cornibus vnicornis humilitatem meam. Ideo quippe in vnicornibus superbi intelligunt: quia superbia odit confortium: & quantum in ipso est: solus cupit eminere omnis superbus. Iam nunc attende ubi sit fructus: vel quod derelictus est: ne exaudiret pro terrena felicitate: non ad insipientiam: sed ut frateremus quid noui gratia testamenti desiderare debeamus: vel quod non est derelictus: sed exauditus in eo quod ait: Ne discedas a me: quia dixerat: Quare me dereliquisti: quod vtriusque ceterarum est: nisi illud ad aliud: hoc ad aliud referat. Attende & audi quanta sapientia hauri quantum capis: quantum ipse rem tanta eloqui valeat: quantum tribui ille qui non exaudiret: & in Christo in quantum homo meditator est inter nos & deum: & cum Christo in quantum deus est aequalis deo: & potens est facere (vt ait apostolus) supra quod petimus aut intelligimus. Vide in hoc psalmo testamenti noui gratia: vide illius derelictionis: tribulationis: deprecationis fructus: quid agat: quod insinuet: quid munde: quid illustret. Intuere quid legamus tanto ante prophetarum: quid iam cernamus implerum. Narrabo nomen tuum inquit fratribus meis: in medio ecclesie cantabo te. Fratres illi sunt de quibus in euangelio ait: Vade & dic fratribus meis. Ecclesia illa est quae modo dixit vnicui suum: haec est vnica catholica quae toto orbe copiosa diffundit quousque ad vltimas gentes porrigitur. Vnde in euangelio dicit: Et predicabis hoc euangelium in vniuerso orbe in testimonium omnibus gentibus: & tunc veniet filius hominis. Quae autem ait: Cantabo: hoc est illud canticum nouum: de quo in alio psalmo dicitur: Cantate domino canticum nouum: canticum domino omnis terra. Habes hic vtraque: ex quo canticum cantatur se dixerit: & in cuius ecclesie medio: illud pertinet ad nouum canticum: hoc ad omnem terram. Ipse quippe cantat in nobis cuius gratia cantamus: sicut dicit apostolus: An vultis experimentum eius accipere quod in me loquitur Christus? Medium vero ecclesie ad eminentiam licet referat & ipsam manifestationem: quia omnia quanto clarius nota sunt: tanto magis in medio esse dicuntur. Vel certe ad interiora ecclesie: quia interiora sunt media. Neque enim omnis qui labiis personat: cantat canticum nouum: sed qui eo modo cantat: vt apostolus admonet dicens: Cantantes & psallentes in cordibus vestris domino. Intus enim est hoc gaudium: ubi vox laudis & canis & audis: quia voce laudatur qui gratis amandus est: rogo corde tota astantota mente: amato remque suam attendit in se gratia sui spiritus sancti. Quid enim aliud est canticum nouum: quam laus dei? Denique sequitur: & hoc euidenter demonstrat. Cum enim dixisset: Narrabo nomen tuum fratribus meis: quia deum nemo vidit vnquam: sed vnigenitus filius qui est in sinu patris ipse enarrauit: atque adiunxit: In medio ecclesie cantabo te: quomodo cantabit id est quia in nobis continuo manifestauit dicens: Qui timeatis domino laudate eum. Quis autem veraciter laudat nisi qui sincere amat? Tardum est ergo ac si diceret: Qui timeatis dominum amate eum. Dixit enim homini: sicut scriptum est: Ecce pietas est sapientia. Porro pietas cultus dei est: nec colit ille nisi amando. Summa igitur & vera sapientia est in precepto illo primo: Diliges dominum deum tuum ex toto corde tuo: & ex tota anima tua. Ac per hoc sapientia est charitas dei: nec diffunditur in cordibus nostris: nisi per spiritum sanctum qui datus est nobis. Initium autem sapientiae timor domini: Et timor non est in charitate: sed perfecta charitas foras mittit timorem. Proinde praemissus timor in cor nostrum: pellit inde consuetudinem malorum operum & seruat charitati locum: quia tanquam domina veniente vt illa insideat: abscedit. Ergo qui timeatis dominum laudate eum: vt deum non seruilius sed libere colatis: eum amare discite quem timeatis: & poteritis laudare quod amatis. Timeantes enim deum homines veteris testamenti: propter litteram terrentem & occidentem: nondum habentes spiritum viuificantem: currebant cum sacrificiis ad templum: Et quibus in figuram salutis sanguinis quo redempti sumus: tamen nescientes quod per eos praefiguraretur: uentus vi eternas immolabant. Nunc vero in gratia noui testamenti qui timeatis dominum laudate eum: Ipse quippe in alio psalmo: illa mutanda praenuntians: quae tunc in vmbra fuerat: offerrebat. Non accipiam inquit de manu tua virulos: neque de gregibus tuis hircos. Et paulo post vt ostenderet sacrificium noui testamenti: quando illa fuerant cessatura. Immola inquit deo sacrificium laudis: & redde altissimo vota tua. Et in fine eiusdem psalmi: Sacrificium inquit laudis glorificabit me: & illic via est qua ostendam illi salutare meum. Salutare dei Christus est: quem in fide Simeon senex agnouisset in spiritu: eumque sumpsisset in manus: Nunc dimittis dominum (inquit) seruum tuum secundum verbum tuum in pace: quoniam viderant oculi mei salutem tuam. Qui timeatis ergo dominum laudate eum: vniuersum semen iacob glorificate eum. Non vae quod ei non iussit dicere: semen iacob nisi adderet vniuersum: in solis eius iri: telluremque

Ca. 16.

Eph. 3.

Psalm. 124.
Ioan. 20.

Matth. 24.

Psalm. 95.

2. Cor. 13.

Eph. 5.

Ca. 17.
Psalm. 124.
Ioan. 2.

Matth. 22.

Ro. 5.
Eccle. 1.
Ioan. 4.

Psalm. 49.

Luc. 2.

Ca. 18.

- qui ex Israelitis fuerant credituri. Semen Iacob ipsum est semen Abraę omnibus in Christum credentibus: non solis qui ex Israel fuerant fideles. Apostolus dicit: Ergo Abraę semen estia secundum promissionem hæredes. Ibi naq; commemoratur præfugationem noui testamenti in eo quod scriptum est: In Isaac vocabitur tibi semen: uñ vtrq; in Hirmael ancillæ filio. In quibus duobus filiis Abraę seruo & libero & duabus mulieribus: ancilla & libera: scribens ad Galatas: duo testamenta dicit in allegoria præfigurata. Vnde dicit: Non hi qui filii carnis: hi sunt filii dei: sed filii promissionis deputantur in semine. Promissionis enim verbum hoc est: Ad hoc tempus veniam: & erit Saræ filius. Multum est & nimis longum / diligenter enuclea re: ut filii promissionis pertinentes ad Isaac noui testamenti gratiæ deputerentur. Breuiter tamen attingam: vnde tanto fructuosius cogitabis: quanto magis pie cogitaueris. Nō omnia de us quæ prædicat: promittit. Prædicat enim etiam illa quæ non ipse facit: quia est oim præsciens futurorum. Prædicat ergo & peccata hominum: quæ potuit præscire non facere. Promittit autē quæ ipse factur us est: nec ea mala sed bona. Quis enim promittit mala? Quis itaq; mala inferat: mala non peccata sed supplicia: minatur tamen potius q̃ promittit. Omnia largi & præscit: sed peccata prædicat. Filii ergo promissionis: filii sunt beneficii. Hæc est gratia quæ nostris datur: non meritis operantis sed miseratione donantis. Hinc gratias agimus dño deo nostro quod est magnum sacramentum in sacrificio noui testamenti: qđ vbi & quando & quomodo offeratur cum fueris baptizatus inuenies. Deinde sequitur & dicit: Timeat est omne semē Israel: quia Iacob ipse & Israel vnus homo erat habens duo nomina. Non in paruo sacramento sed vno libro nō possunt dici omnia. In quo iam multum progressi sumus: & nondum de aliis tribus quæstionibus aliquid diximus: hoc est de tenebris exterioribus: & latitudine & lōgitudine: & profundis: & de quinq; & quinq; virginibus. Quod ergo dixit supra: Vñ uersum semen Iacob: hic consequenter ait: Omne semen Israel. Sed quare superius: Magnificate eum: & posterius: Timeat eum: Magnificatio laudi cōgruit: de qua dixerat: Qui timeris do minum laudate eum. vnde iam multa disserui. Ibi quoq; amor vel charitas dei perfecta foras mittit timorem. Cur ergo iterum timeat eum omnis Israel? Non enim accepistis / inquit apostolus / spiritū seruitutis iterum in timore. Sed idem apostolus oleastro infuso in oliua timorem præcipit: hoc est gentibus additis radici Abraam: Isaac: Iacob: vt & ipsi fierent israel: id ē pertinerent ad semen Abraę. Quā insertionē oleastri ampuratis propter infidelitatis superbiam naturalibus ramis: etiam ipse dñs in euangelio prædixit: occasione illius Cēturionis qui in eum ex gentibus credidit. Tunc enim ait: Amen dico vobis: non inueni tantam fidē in israel. Et adiunxit: Ideo dico vobis: quia multi ab oriente & occidente venient & recumbent cum Abraam Isaac & Iacob in regno celorum: filii autem regni ibunt in tenebras exteriores: illic erit ploratio & stridor dentium: ita significas inseri oleastrum propter humilitatem. Dixerat quoq; ille Centurio: Non sum dignus vt sub tectum meum intres: sed tantum dic verbo & sanabitur puer meus. Contractionem autem ramorum naturalium: propter superbiam scilicet eorum qui ignorantēs dei iustitiam: & suam volentes constituere: iustitiā dei non sunt subiecti. De his quippe vana elatione tumentibus dictum est: qđ ibunt in tenebras exteriores: quia iactantes se de semine Abraę: semen Abraę fieri noluerunt: vt essent filii promissionis: quia si dem noui testamenti non receperunt: vbi iustitiam dei contempserunt: & suā constituere volentes: id est tanq; de suis meritis & operibus presumentes: præsumptis spreuerunt esse filii promissionis: hoc est filii gratiæ: filii misericordiæ: vt qui gloriatur in domino gloriatur: credēs in eum qui iustificat impiū: hoc est qui ex impio facit piū: vt deputeretur fides eius ad iustitiam: & impleatur in eos non quod postulabat eius meritum: sed qđ a dño promissum est beneficium. Cum his igitur agens Apostolus qui oliuæ per gratiā inferebantur: dicit inquit: Fracti sunt rami vt ego inferar. Bene propter incredulitatem fracti sunt. Tu autem fide sta: noli alterum sapere sed time. Dei est enim beneficium non meritum tuum: quod & alibi dicit: Gratia salui facti estis per fidem: & hoc non ex vobis: sed dei donum est: non ex operib;: ne forte qđ extollat. Ipsi enim sumus figmentum creati in Iesu Christo in operibus bonis: quæ præparauit deus vt in illis ambulemus. In hoc itaq; intellectu gratiæ est timor: de quo dicitur: Noli alterum sapere sed time. Timor autem iste alius est: non est ille seruilis quē charitas foras mittit. Illo enim timetur ne iudicetur in tormentum supplicii: isto autē ne amittatur gratia beneficii. Quapropter: quibus fidelibus ad nouum testamentum pertinentibus: dicat Apostolus quod paulo ante commemorauit: Non enim accepistis spiritum seruitutis iterū in timore: sed

accepitis spiritum adoptionis filiorum in quo clamamus Abba pater: id est ut fides in nobis sit: quæ per dilectionem operatur: non tam timendo poenā q̄ amando iustitiam. Tamen quia non sit anima iusta nisi participatione melioris qui iustificat impium: quid enim habet quod non accipit: non debet sibi tribuendo quod dei est ita gloriari tanq̄ nō accepit. Ob hoc ei dictum est: Noli altum sapere: sed time. Et timor iste præcipitur his etiā qui ex fide viuentes hē reles sunt noui testamenti: arg. in libertatem vocati. Altum enim sapere: dictū est superbiere. Quod alio loco e contrario satis ostendit: vbi ait: Non alta sapientes: sed humilibus consentiētes. vtiq̄ aperuit nihil aliud se dixisse alta sapientes: q̄ superbientes. Timor ergo nō est in charitate: quia perfecta charitas foras mittit timorem: sed illum seruilem: quo cū se quisq̄ ab opere malo abstinere: poena terretur non iustitia delectatur. Hūc charitas foras mittit: quā nō delectat iniquitas: etiam si proponatur impunitas. Nō illum quo timet anima ne amittat ipsam gratiam: quia in illa factum est: vt eam non peccare delectet: quo timet ne deus ei deferat: etiam si in illis dolorum cruciibus puniat. Hūc timor castus est: non cum charitas eicit: sed asciscit. De illo quoq̄ scriptū est: Timor domini castus permanēs in seculum seculi. nequaquā diceret istum permanentem: nisi sciens aliū qui nō permaneret. Et bene istum castum dixit. Hoc enim non caret amor: quo anima inhæret deo: quæ dicit in alio psalmo: Perdidisti omniā qui fornicatur abs te: mihi autem adhære deo bonū est. Nam & coniunx quæ adulterium animum gerit: etiam si in timore viri non adulterium perpetrat: tamen quod deest operi inest: est voluntati. Casta vero aliter timet. Nam & ipsa timet virum: sed caste. Deniq̄ timet illa ne vir infestus adueniat: ista ne offensus abscedat. Non amanti enim præsentia viri molesta est: amanti ad absentia. Timore itaq̄ casto permanenti in seculum seculi: timet deum omne semen Israel. Timeant quem diligunt: non alta sapiendo: sed humilibus consentiēdos: cum timore & tremore suam ipsorū salutem operando. Deus est enim qui operatur in eis & velle & operari pro bona voluntate. Hac iustitia dei: hoc est quod deus donauit homini: quē iustificat impium. Hanc dei iustitiam ignorantēs superbi iudei: & suam volentes constituere: iustitiæ dei non sunt subiecti. Hac superbi deliciuntur vt humilis inferatur oleaster. Et illi ibūt in tenebras exteriores: de quibus in eā alia requisisti: venientibus ab oriente & occidente multis q̄ recumbant cum Abraā Isaac & Iacob in regno calorū. Sunt enim modo in exteris tenebris vnde correctio desperanda non est: quā si cōtemperint: ibunt in tenebras exteriores: vbi correctionis locus non erit: quoniam deus lux est: & tenebræ in eo nō sunt vlle. Sed lux cordis nō istorum qui in carne sunt oculorum: nec omnino talis qualis huius lucis visibilis phantasia cogitur: q̄q̄ & ibi est videre: sed longe aliter: longe dissimiliter. Qualis enim lux est ipsa charitas: quis verbis explicat? Quis earum rerum quæ sensibus carnis subiacent vilo demonstrat exemplo? An forte lux non est charitas? Audi apostolum Ioānem. Ipse quippe dixit: quod modo commemorauit: Quoniam deus lux est: & tenebræ non sunt in eo vlle. Qui rursum dicit: Deus charitas est: Ac per hoc si deus lux est: & deus charitas est: profecto charitas lux ipsa est: quæ diffunditur in cordibus nostris per spiritum sanctum qui datus est nobis. Itē dicit: Qui odit fratrem suum in tenebris est vsq̄ adhuc. Istæ sunt tenebræ in quas diabolus & angeli ei⁹ multum superbiendo progressi sunt. Charitas enim nō emulatur: nō inflatur. Ideo nō emulatur quia non inflatur. Vbi enim præcedit inflatio: continuo sequitur emulatio: quoniam superbia est mater inuidentiæ. Diabolus igitur & angeli eius a luce & seruire charitatis auersi: & nimis in superbiā inuidiamq̄ progressi: velut glaciali duricia torpuerunt. Et ideo per figuram tanq̄ in aquilonem ponunt. Vnde cum generi humano diabolus incubaret: ventura gratia saluatoris dicitur in Canticis canticorum: Exurge aquilo & veni auster: perfla horrum meum & fluent aromata. Exurge qui irruisti: q̄ subditis incumbis: qui possessos premis. Exurge vt a ruo pendere eleuari erigantur: quorum animas premēdo curuasti. Et veni auster inquit: spiritum inuocans gratia flantem de meridie: velut a parte feruida & luminosa: & fluant aromata. Vnde apostolus dicit: Christi bonus odor sumus in omni loco. Hinc etiam dicit in alio psalmo: Conuertere domine captiuitatem nostram sicut torrens in austro: Captiuitatem scilicet qua sub diabolo tanq̄ sub aquilone tenebantur: vbi abundante iniquitate frigerant: & quodammodo congelauerant. Hinc enim & euangelium dicit: Quoniam abundabit iniquitas refrigeret charitas multorum. At vero flante austro glacies resoluunt & torrētes fluit: id est peccatis remissis: populi ad Christum charitate concurrunt. Hinc & alibi scriptum est:

A Sicut glacies inferenocita solvuntur peccata tua. Proinde rationalis creatura: siue in ange

Gal. 5.
1. Cor. 4.

Ro. 11.

Ro. 12.

1. Ioan. 4.

Psal. 18.

De verbis a.
postoli. ser.
13. 18. & 19.
3. sent. dist.
34. nō pores

Ca. 21.

1. Ioan. 1.

Vbi supra.
1. Ioan. 4.
Ro. 5.
1. Ioan. 2.
1. Cor. 13.

Cant. 4.

2. Cor. 2.
Psal. 125.

Marthi. 24.

Ca. 22.

lico spiritu: siue in alia humana ita facta est: vt sibi ipsa bonum quo beata fiat esse nō possit: sed mutabilitas eius si cōuertat ad incōmutabile bonū fiat beata. Vñ si auertatur misera: auersio eius vitiiū eius: & cōuersio eius virtus eius est. Natura ergo nō est mala: quia creatura spirit⁹ est vitæ rationalis: etiā priuata bono cuius participatione beatificat: id est etiā vitiosa melior est corpore qđ summū est in corporibus: id est hac luce qđ sentitur oculis carnis: aqua & ipsa est corp⁹. Omni aut corpore quolibet incorporea natura præstantior: nō molesta: nō nisi corpore um est moles: sed vi quadā quia supgredit omnē phantasiā quā volutat animus haustū de sensibus corporis. Sed quēdamodū in ipis corporib⁹ ea qđ inferiora sunt: sicut terra & aqua & ipse aer: meliorea sunt participatione melioris: id est cū luce illuminant & seruiore vegetant: sic in corpore creatoris rationales ipsius creatoris sunt participatione meliores: cū ei coheret purissima & sanctissima charitates: quia omni modo si caruerint: tenebescunt & obdurescunt quo dammodo. Proinde infideles hoies tenebræ sunt: qui per fidē cōuersi ad deum quadā promissa illuminatione lux fiunt. In qua proficiendo si ex fide ad speciem peruenierint: vt id qđ credunt etiā conspiceret: sicut tantū bonum potest conspici: mereant ut: perfectā recipiant imaginē dei. Talibus em̄ dicit Apostolus: Fuiſtis aliquando tenebrę: nunc autē lux in dñō. Porro diabolus & angeli eius tenebræ sunt infidelibus hominibus deteriores. Plus em̄ ab illa charitate auersi & in laum fastum obſtinatione progreſſi sunt. Et qm̄ extremo iudicio Christus dicturus est eis quos ad finistrā diſcernet: ite in ignem æternum: qui paratus est diabolo & angelis ei⁹: his malignis spiritibus coniungendos simulq; dānandos: dicit ituros in tenebras exteriores: id ē in societate poenale diaboli & angelorū eius. Huic poenæ cōtrarium est qđ bono seruo dicif intra in gaudium dñi tui: vt quanto sunt istæ tenebrę exteriores: tanto fit lumen illud interi⁹ us. Non hæc per locorum interualla inani phantasmate cogitanda sunt: localia spacia: non occupant nisi corporis moles: non est spūs vitæ: non est hoc anima rationalis: multominus deus omnium benignissimus conditor: & iustissimus ordinator. Volūtatis & affectibus ista vel propinquat: vel longe, fiet: vel intrare: vel exire dicunt: sed quia malo optet: id est tenebroso delectant facientes: securura est aut poena quę torqueat. Ideo dñs vbi dixit: Tenebras exteriores: addit etiā: ibi erit fletus & stridor dentium: ne talibus oblectatiōibus qualibus hic iniqui perſuunt: quando infidelitate atq; iniustitia tenebescunt: etiā in illo supplicio sensuros: cleme⁹nter existiment: quia em̄ volentes iniuste tunc bonis: iuste nolētes cruciabunt malis. Quibus a charitatis luce auerta mens in peccatis oblectatur: exteræ tenebrę: corporis autem mala quib⁹ æternis in finem torquebit: exteriores tenebræ: quas solas timet qui set uili dictum timore detineat. Nam si eis liceret: in illis exteris qđ sunt in pctis impune semper volui & inuolats profecto nunq̄ vellent accedere ad deū & illuminari & inherere illi per charitatem: vbi est timor castus permanens in sæculi sæculi: qui timor nō cruciat: sed tenaciore facit animā boni illius: qđ si dimiserit cadit. Timeat eum omne semen israel. Et vide causam quā coniungit Quoniam non spreuit inquit neq; despexit precem pauperis: neq; auertit faciem suam a me. Vbi est illud: Quare me dereliquisti: si non auertit faciem suam a me: nisi quia derelinquendo non dereliquit: quando in bonis temporalibus non exaudivit non ad insipientiam nobis: Nō inquit spreuit neq; despexit precem pauperis: nec auertit faciem suam a me: Et cum clamarem ad eū exaudivit me. Facit ergo qđ paulo ante rogatus est: vbi ei deprecās dixit. Ne disordas a me. Si em̄ exaudivit: profecto fecit: nou itaq; discessit: non dereliquit: vt saperemus quid magis nō ab eo derelinqui velle debemus. Apud te laus mea. Quid ergo nocet qui tā q̄ vido insultat qđ me in temporalibus dereliqueris! In ecclesia magna cōfitebor tibi: nō quā ta ista synagoga est quæ irridet mortē derelicti: sed in ecclesia magna diffusa per omnes gētes quę credit in resurrectione nō derelinqui. Hæc est vnica illa quā petit de manu canis erui: de qua etiam paulo ante dixit in medio ecclesiæ cantabo tibi. Et nunc qđ ait: Cōfitebor tibi. In eis quoq; qui cōfitebunt: in quibus & loquit. Confessio autē nō tantū peccatoris est: sed & laus deis: sicut ipse in euangelio: Cōfitebor tibi inquit pater dñe celi & terræ: quia abscondisti hæc a sapientibus & prudentibus & reuelasti ea paruulis. Ideo sequitur & dicit: Vota mea reddā coram timentibus eum. Edent pauperes & saturabuntur & laudabunt dominum qui requirunt eum. Ipsi sunt paruuli de quibus dixit: Et reuelasti ea paruulis: timentes eum & pauperes residit humiles qui non alta sapiunt: sed timentes timore illo casti: non quo poena formidant: sed quo gratia commendatur. Vt vero suū sacrificium vult intelligi corporis sui qđ est per fidelium sacramentum. Ideo cum dixisset: Vota mea reddam coram timentibus eum

Eph. 5.

Math. 25.

Vbi supra.

Ca. 23.

Math. 23.

B

continuo subiungit: Edent pauperes & saturabuntur. Ipsi enim saturabuntur pane qui de celo descendit ei coherentes & eius pacē dilectionēq; seruantes imitant eius humilitatem. Ideo pauperes in hac paupertate & saturitate precipue apli claruerūt. Et laudabūt dñm (inquit) q̄ requirit eū in eligētes non meritorum suorum sed illius esse gratiæ q̄ saturati sunt. Requirit em̄ eū quia non sunt ex eis qui sua querunt nō quæ Iesu Christi. Deniq; est caro eorum qui eū laudat parit temporalē tribulationē vel mortē: viuēt corda eorū in seculū seculi. Hæc vita cordis non est in sensib⁹ corporis: secreta est in luce quę intus est: nō in tenebris quę foris sunt in fine præceptū in initio peccati. Finis autē præcepti charitas est: de corde puro & cōscientia bona & fide nō ficta. Charitas nō æmulat: nō inflat: quia nō alit sapit: sed timet: & cōcoheret timore casto permanente in seculum seculi. Initium autē omnis peccati superbia: q̄ diaboli irreuocabiler in exteriora progressus est: hominemq; inuidēdo: & ei simile aliquid suadendo deiecit. Cui homini in quadam scriptura dicitur: Quid superbit terra & cinis? Quomodo in vita sua proiecit inimica sua? In vita sua dictū est: tanq̄ in ppe in persona: & quasi priuata qua delectatur omnis superbia. Vnde in cōmune charitas magis q̄ in priuati cōsuleris dicis nō querere q̄ sua sunt. Hæc viuunt corda in seculū seculi: tanq̄ saturata pane celesti. De qua saturitate ipse dicit: Nisi manducaueritis carnem meā & sanguinem meum biberitis: nō habebitis vitam in vobis. Merito ergo istorū qui saturantur: viuēt corda eorum in seculum seculi. Vita enim Christi est qui habitat in cordibus eorum: interrim per fidē: post etiam per speciem. Videte enim nunc in enigmate per speculum: tūc autē facie ad faciem. Vnde ipsa charitas nunc in bonis operibus dilectionis exerceat: quasi ad subueniēdū quāquersum potest: porrigit: & hæc latitudo est: nūc lōganimitate aduersa tolerat: & in eo quod veraciter tenuit: per seuerat: & hæc est lōgitudo: hoc autē totū propter adipiscendā vitā facit æternā: q̄ illi pmittit in excello: & hæc altitudo est. Existit vero ex occulto ista charitas vbi fundari & radici quo dammodo sumus: vbi causæ voluntatis dei nō inuestigant: cuius gratia furus salui facti: nō ex operibus iustitiæ q̄ fecimus nos: sed eius misericordiā. Volūtarie quippe genuit nos verbo veritatis: & hæc voluntas eius in adoptionē. Cuius secreti profunditatē quodāmodo expauescens Apostolus clamat: O altitudo diuitiarū sapientiæ & scientiæ dei: q̄ in scrutabilia sunt iudicia eius & inuestigabiles viæ eius. Quis em̄ cognouit sensum domini? Et hoc est profundum. Alitudo quippe commune nomē est excello & profundum. Sed cum in excello dicitur sublimitatis eminentia commendatur. Cū autē in profundo: difficultas inuestigationis & cognitionis. Vnde & illud de deo dicit. Q̄ magnificata sunt opera tua dñe: nimis pfundē factæ sūt cogitationes tuæ. Et iterū: Iudicia tua velut abyssus multa. Hinc igit̄ est illud apli qd̄ regrendū inter cætera posuisti: Huius rei gratia (inquit) flecto genua mea ad patrē dñi nostri Iesu Christi: ex quo omnis paternitas in celis & in terra nominat: vt det vobis scd̄m diuitias gloriæ suę virtute corroborati per spiritum eius in interiori hōie habitare Christū per fidem in cordibus vestris: vt in charitate radicati per fidē præualeatis cōprehendere cū oibus scīs q̄ sit longitudo: & latitudo: altitudo: & profundum. Scire etiā eminentem scientiā charitatis Christi vt impleamini in omnem plenitudinem dei. Attende omnia diligenter. Huius rei inquit gratia flecto genua mea ad patrē domini nostri Iesu Christi: ex quo oīs paternitas in celis & i terra nominat. Queris cuius rei gratia hoc supra dixerat: Propter qd̄ peto nō infirmari in tribulationibus meis pro vobis? Hoc ergo eis optat vt nō infirmen in tribulationib⁹ apli: quas pro illis sustinebat: & propter hoc genua flectebat ad patrē: proinde non infirmari. Vnde illis sic sequitur & dicit: Vt det vobis scd̄m diuitias gloriæ suę virtute corroborati per spiritum eius. Hæc sunt diuitiæ: de quibus dicit: O altitudo diuitiarū. Abdicatis em̄ habet causas: vbi præcedentibus nullis meritis: quid habemus qd̄ non accepimus. Deinde sequitur: & qd̄ optet adiungi: In interiori inquit homine habitare Christū per fidem in cordibus vestris. Hæc est vita cordium qua viuimus in seculum seculi ab initio fidei vsq; ad finem sp̄i: vt in charitate (inquit) radicati & fundati: præualeatis cōprehendere cum omnibus sanctis. Ista est cōmunio cuiusdam diuinæ celestiq; reipublicæ: hinc saturant pauperes: non sua querētes sed quę Iesu Christi: id est nō commoda priuata sectantes: sed in commune vbi saturati omniū est cōsulescentes. Nam de ipso pane quo tales saturantur: quodā loco Apostolus dicit: Vnus panis vnū corpus multi sumus. Quid ergo cōprehendere? Quæ sit (inquit) latitudo (sicut iā dixi) in bonis operibus: cuius beniuolentia porrigit: vsq; ad diligendos inimicos: vt longitudo pro hac latitudine molehiæ: tolleret: & altitudo: vt pro his æternum qd̄ in supernis est præmiū: non va

E. 100. 1

1. Timoth. 4.

1. Cor. 13.

Ecc. 10.

Vbi supra.

Ca. 24.

Ioan. 6.

1. Cor. 13.

E. 100. 1

Eph. 2.

Titum. 3.

Iacobi. 1.

Roma. 11.

Psal. 91.

Psal. 35.

Eph. 3.

Ca. 25.

Eph. 3.

Ro. 11.

Eph. 3.

1. Cor. 10.

num aliquid aut tēporale speret: & pfundū vnde gratuita gratia dei scdm secretū & abditū voluntatis eius existit. Ibi em radicati: ibi sumus fundati. Radicati propter agriculturā: fundati ppter ædificationē q̄ nō est ab hoīe. Dicit alio loco idem apostolus: Dei agricultura estis: dei ædificatio estis. Hoc totū agit cū in hac nostra peregrinatioe fides per dilectionē operatur. In futuro autē sculo perfecta & plena charitas sine vlla malorū tolerantia: nō fide credit qd nō videt: nec spe desyderat qd nō tenet: sed in æternū veritatis incommutabilē speciem contemplabitur: cuius sine fine quēti opus erit: laudare qd amat: & amare qd laudat. De hac Ephēsiis dicit: Scire etiā eminentē scientiā charitatis Christi: vt implemini in omni plenitudine dei.

Eph. 3.

In hoc mysterio figura crucis ostendit: qui enim quia voluit mortuus est: qm voluit mortuus est. Non frustra igit tale genus mortis elegit: nisi in eo quoq latitudo huius & longitudo dinis & altitudinis & pfunditatis magister existeret. Nā latitudo est in eo ligno qd transuersum desuper figit. Hoc ad bona opera pertinet: quia ibi extendunt manus. Longitudo in eo qd ab ipso ligno vsq ad terram cōspicuum est. Ibi em quodāmodo statuit: id est persistit & perseverat: ut quod hōganimitati tribuitur. Altitudo est in ea ligni parte q ab illo qd trāuersum figurat: sursum versa relinquit: hoc est ad caput crucifixi: quia bene sperantiū est suprema expectatione. Iam vero illud ex ligno qd nō apparet: qd fixum occultatur: vnde totū illud exurgit profunditatem significat gratuita gratia: in qua multorū ingenia conterunt id vestigare eo nantia: vt ad extremū eis dicat: O homo tu quis es qui respōdeas deo? Viuent ergo corda saturorū in sculū sculū: hoc est humilium charitate flagrantū: non sua quarentiū: sed sanctorum societate gaudentiū. Hoc primis in apostolis factū est. Sed laudādo deum: id est prae dicando gratiā dei: qm dictū est: Laudabunt dominū qui requirunt eū: quid populorum accersierint: in eo quod sequitur vide.

Ro. 9.

Ca. 16.

Commemorabūtur (inquit) & conuertent ad dominū vniuersi fines terræ. Et adorabunt in conspectu eius vniuersæ patriæ gentium. Quoniam dominū est regnū: & ipse dominabitur gētiū. Ille irrisus: ille crucifixus: ille derelictus: hoc regnū acquirit: & tradet in fine deo patri: non vt ipse amittat: sed quod in fide seminauit cum venit minor patre: hoc perducit ad speciem in qua equalis non recessit a patre. Māducauerunt & adorauerunt omnes diuites terræ. Diuites terræ superbos intelligere debemus: Si recte superius pauperes humiles intelligebamus: de quibus in euāgelio dominus dicit: Beati pauperes spiritu: quoniam ipsorum est regnum cælorum. Ipsi enim sunt mites: lugentes: esurientes & sitientes: iustitiam: misericordes: mundicordes: pacifici: & qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. quibus prædicationibus singillatim beatitudinem adiunxit. Contra ergo diuites terræ: hoc loco superbi intelligendi sunt. Neq enim frustra ita distincti sunt: vt de pauperibus supra diceretur: Edent pauperes & saturabuntur. Hic vero: Manducauerunt & adorauerunt omnes diuites terræ. Et ipsi quippe adducti sunt ad mensam Christi: & accipiunt de corpore & sanguine eius: sed adorant tantum non etiam saturantur: quoniam nō imitantur. Manducantes enim pauperes dedignantur esse: quia Christus pro nobis passus est: re linquens nobis exemplum vt sequamur vestigia eius. Veruntamēq humiliavit semetipsum factus obediens vsq ad mortem: mortem autem crucis: aspiciunt diuites: & similia peripeti respuunt: timore non magnitudine: infirmitate ergo non firmitate. Sed quia deus excitauit eum a mortuis: & donauit ei nomen quod est super omne nomen: vt in nomine Iesu slectatur omne genus: cælestium: terrestrium & infernorum: fama celsitudinis eius: & gloria nominis eius in ecclesia vsqquaq diffusa: permoti: & ipsi veniunt ad mensam: manducant: & adorant: nō tamen saturantur: quia non esuriunt & sitiunt iustitiam. Tales enim saturabuntur. Qzq perfecta saturitas in illa vita æterna erit: cū ex ista peregrinatioe venerim: ex fide ad speciem: ab speculo ad faciē: ab ænigmate ad pspicuā veritatē: nō tñ incouenienter saturitas dicitur paupate Christi: q pro iustitia eius: hoc est pro participatione vniuersi æterni quā inchoauit in terris fide: omnia temporalia non solum temperanter cōtemnit bona: verū etiam patiēter sua stinet mala. Tales fuerunt peccatores & publicani: quia abiecti huius mundi elegit vt confideret fortia. De his dictum est: Edent pauperes & saturabuntur. Istam saturitatem non apud seiplos tenuerunt: quodāmodo enim ructantes dominum laudauerunt: ubi prædicauerūt quærentes eum: non sua quarentes: sed in eum charitate flagrantes. Eorum prædicatione cōmotus est mundus: vt commemorarentur & conuerterentur ad dominum vniuersi fines terræ. Et adorabunt in conspectu eius vniuersæ patriæ gentiū. Quoniam dominū est regnū: & ipse

E

dominabit gentium. Hac ecclie dilatatione etiam superbi id est diuites terre adducti sunt: & manducauerunt: & quis nō saturati: tamē adorant. Hūc quoq; ordinē pphēria psalmi hoc lo co tenuit quē videmus impleri. Adiūgit autē: In cōspectu eius procidēt omnesq; descendūt in terram: id est omnes bona amando terrenā: nō in cælum ascendūt. Non enim faciūt quod ait Apostolus: Si resurrexistis cum Christo quæ sursum sunt sapite: non quæ sup̄ terram: sed potius quanto sibi bonis terrenis feliciores videntur: tantomagis in terram descendunt: hoc est in terrena deprimunt. Et ideo in cōspectu eius procident: id est vbi ipse videt: non vbi homines vidēt: q̄ eos excelsos sublimēsq; arbitrant. Et anima (inquit) mea ipi viuet. Ipsi vtiq; nō sibi sicut superbū priuato bono suo latētiū: & a cōmuni omniū bonorū qd̄ deus est inani elatione resiliētium. Hoc vtiq; deuitemus: & cōmuni potius vero omniū bonorum perficiūtiq; priuato nostro gaudere quæramus. Vt qui viuit iam nō sibi viuatur: sicut ait apostolus: sed ei q; pro ip̄is mortuus est & resurrexit. Pro hoc em̄ mediator effect⁹ est: vt nos reconciliat deo p̄ humilitatē: quā p̄ impiā supbia lōge recesseram⁹. Neq; em̄ tū illud scriptū ē qd̄ supra posui: Initio oīs p̄ci supbia: sed etiā hoc ibi legit⁹: Initio oīs supbia hoīes apostatæ a deo. Nō ergo sibi viuatur quisq; sed Christo: faciens nō suam sed ipsius voluntatē & manens in eius charitate: sicut & ipse fecit voluntatē patris: & manet in eius charitate. Hęc quippe nos admonēs & exēplo suo exhortans: in euangelio suo locutus est: Si autē ipse cū in forma dei æqualis esset patri: tamē per formā serui quā propter nos accepit: nō suā voluntatē: sed patris se facere cōmendauit: quātmagis nos p̄p̄ia priuataq; nostra voluntate cōrepta qua tenebrati sumus: ad illud cōmune lumen vt illuminentur vultus nostri: & nō erubescāt: debemus accedere: qd̄ illuminat omnem hominem veniēte in hunc mūdū: vt anima nostra ipi viuatur. Hoc enim de nobis consequenter adiungit cū dicit: Et semen meū seruiet illi: quoniā si seminat bonum semen fili⁹ est hominis: bonū autē semē hī sunt filii regnī. Hęc porro omnia quæ in psalmo isto dicta sunt: quia non ad præsens sed ad futurorū prophetiā pertinebant: sicut etiam ip̄is rebus apparet: sic em̄ cōcludere voluit: vt ostenderet se nō præsētia demonstrat. Annūtiabitur (inquit) dño generatio vētura & annūtiabunt iustitiam eius populo q; nascet quē fecit dñs. Nō ait: Annūtiabitur dñs generationi venturæ: sed annūtiabit dño generatio ventura. Qd̄ non sic accipiendū est tanq̄ nescienti aliquid annūtiēs vt sciat: sed sicut annūtiāt angeli: non solū nobis beneficia dei: verum etiā illi preces nostras. Nam scriptū est vbi angelus hominib⁹ dicit: Ego obtuli memoriā orationis vēstræ: nō vt tūc deus nouerit quid velim⁹: vel quo indigeamus. Nouit enim pater: vterq; ait dñs: quid vobis necessariū sit priusq; petatis ab eo. Sed quā necesse habet rationalis creatura obtemperans deo: tēp̄ales causas ad æternā veritatē referre: siue petendo qd̄ erga se fiat: siue cōsulendo qd̄ faciat: q; pius mentis effectus est vt ip̄a construat. Nā & hæc quædā attestatio rationalis creaturæ est: q; nō sibi ip̄a sit bonū quod beata fiat: sed illud incommutabile: cuius participatione etiā sapiēs efficiē. Siue ita dictū est: Annūtiabitur domino generatio venturæ: ac si diceret: dño placebūt nō sibi: vt ita sit dño nūtiare: sicut est dño viuere. Sic dictū est: Qui māducat dño manducat: & qui nō manducat dño nō manducat. Ad hoc quippe addidit: Et gratias agit dñs: vt ostenderetur quid esset: dño facit: id est in ei⁹ laude facit. Tunc em̄ recte: tunc iuste: tunc pie fit: cū opus bonū in eius laude fit: cuius gratia donatur vt fiat. Ac per hoc etiā si eo modo quisq; hæc verba intelligere vellet: vt eorū iste ordo sit: Annūtiabitur dño generatio venturæ: id est generatio annūtiabit qd̄ dño vētura est: generatio scilicet piorū atq; sanctorū: quæ impiorū & sceleratorū generatio nō dñs: sed sibi vētura est. Ab eadē significatione nō recedit quā intelligat alie participatio in idē: id est rationalem creaturam: cum sit mutabilis: non fieri beatam: nisi a proprio suo mutabili ad immutabile bonum: idēq; commune qd̄ deus est: a quo superba impietate abstitit: humili pietate cōuersa subsistat. In quo affectu plicies: quicquid boni facit: dño facit: hoc est in eius laudem: cuius gratiam percepit vt faciat: vnde est actio gratiarū: quæ iuxta fidelium mysterio celebratur. Illud autē qd̄ sequitur: Et annūtiabunt iustitiam eius populo qui nascetur: quem se cit dominus: superioris sensus confirmatio est. Nam quod ibi dictum est: Annūtiabitur domino generatio venturæ: hæc annūtiabit iustitiam eius. Ipsa quippe generatio quæ ventura prophetata est piorū atq; sanctorū: iustitia dei non ipsorū. Ne sint ex illis qui ignorantes dei iustitiam: & suam volentes constituere: iustitia dei non sunt subiecti. Illa namq; iustitia dei commendatur in eo quod dicitur: Ignorantes dei iustitiam: quā nos ei⁹ gratia iusti sumus: vt ip̄a dei iustitia nos simus cū iuste viuimus: credentes in eum qui iusti

Col. 3.

Ca. 27.

2. Cor. 5.

Eccles. 10.

Ioan. 1.

Ca. 28.

4. sent. dist.
4. 5. cap. sed
forte.
Tobie. 12.
Matth. 6.

Ro. 14.

Ca. 29.

Ro. 10.

ficat impiū. Nō illa qua ipse iustus est æterna sua & incommutabili iustitia. Hęc itaq; iustitia qua nos dei munere iusti sumus: significat in psalmo illo vbi scriptū est: iustitia tua sicut montes dei. Mōtes quippe dei: sancti eius sunt: de quibus alibi dicit: Suscipiēt montes pacē populo tuo. Et multa de his montibus scripta sunt figurata locutione: q̄ commemoratē nūc longū est. Sed quia hoc ipsum q̄ deus iustificat hōes: nimis occulto iudicio facit: qm̄ gratuita g̃ra: Si autē gratia nō ex operibus: alioquin g̃ra nō esset g̃ra: Ex hoc quippe incipiunt opera bona ex quo iustificamur: nō quia p̃cesserunt iustificamur: Et hoc est pfundū: de quo superius iā multa diximus: Continuo in eodē psalmo cū dixisset: iustitia tua velut montes dei: subiūxit: iudicia tua velut abyssi multa. Inde venit ad salutē hoībus iumentisq; cōmunem: quia & ipa est mīa dei: & dicit: Homines & iumenta saluos facies domine: sicut multiplicata est misericordia tua deus. Vt hinc intelligamus etiā illā salutē æternā & immortalē: de qua dicit Apostolus: Ius: Spe enim salui facti sumus. Similiter vt istā q̄q; hominibus iumentisq; cōis est: gratia nos accipere non ex operibus: ne forte quis extollat: quia opa sua ex ipius iustificatione operamur. Ip̃ius em̄ sumus figmentum creati in Christo Iesu in operibus bonis q̄ preparauit deus vt in illis ambulemus. Et illa ergo gratuita est: de qua in alio psalmo dicit: Dñi est salus & sup̃ populi tuū benedictio tua. Sicut ergo qd̄ legi: Dñi est salus: nō ea salus intelligitur qua domin⁹ saluos est: sed qua salui sūt quos ipse saluos fecit: Sic qd̄ legi dei iustitiam: eo qd̄ scriptum est: Ignorantes dei iustitiam: & suā volentes constituerē: non est illa intelligenda qua deus iustus est: sed qua iusti sunt homines quos gratia sua iustificat. Inde enim salui vnde iusti: quoniam quod ait: Non est opus sanis medicus: sed male habentibus expōit in cōsequentiū dicēs: Non veni vocare iustos sed peccatores. Non igitur scdm̄ op̃ta iustitia: quæ nos fecimus: sed scdm̄ suā misericordiā saluos nos fecit per lauacri regenerationis. In qua gratia spe salui facti sumus. Vnde in illo psalmo subiungitur: Filiū hominum sub tegmine alarum tuarū sperabunt. Inebriabuntur ab ybertate domus tuæ: & torrente voluptariū tuarū potabis eos. Quoniam apud te est fons vitæ: & in lumine tuo videbimus lumen. Prætere misericordiā tuā iustis tribus te: & iustitiam tuam his qui recto sunt corde. Huic iustitiæ dei contraria superbia ē: qua fiditū tanq̄ de operibus propriis. Ideoq; ibi sequitur: Nō veniat mihi pes sup̃bia: hac iustitia dei qua eius iude iusti sunt interim viuentes ex fide: donec perfecta iustitia perducatur ad speciem scilicet salutē perfectā: etiam ad ipius corporis immortalitatem gratia nūc testamēti. Vnde alio loco dicit apostolus: Pro Christo legatione fungimur: tanq̄ deo exhortantes per nos. Obsecramus pro Christo reconciliari deo. ac inde subiūgit: Eum qui nō nouerat peccatum: peccatum pro nobis fecit: id est sacrificium pro peccatis. Nam & ipsa in lege peccata appellabantur: quæ pro peccatis offerebantur. Vt nos simus iustitia dei in ipso id est in corpore quod est ecclesia: cui caput est. Nos sumus iustitia dei: quā ignorantes illi & suarū volentes constituerē: id est tanq̄ de suis operibus gloriantes: iustitiæ dei non sunt subiecti. Inde & in hoc psalmo cum dixisset: Amiriabunt iustitiam eius: sequitur & dicit: Populo q̄ nascetur quem fecit dominus. Quis est enim populus quem non fecit dominus: scdm̄ id q̄ homines sunt: qui etiam pecora creauit: a quo est omnis vita: omnisq; facta & creata natura: Sed ita intelligendum est: Quem fecit dominus: vt non solum q̄ homines sunt: verumeriam q̄ iusti sunt ab illo facti intelligentur: secundum illud quod iam non semel commemorauit ab apostolo dictum. Ip̃ius enim figmentum sumus creati in Christo Iesu in operibus bonis: quæ preparauit deus vt in illis ambulemus. Animæ igitur rationalis mutabilitas admonetur: quæ nouerit nisi participatione incommutabilis boni iustam: saluam: sapientem: beatam se esse non possit: nec sibi eam bonum esse posse propria voluntate sed malum: propria quoq; voluntate auerit a bono incommutabili eaq; auersione vitiat: nec sanari per seipsam potest sed gratuita misericordia sui creatoris: quæ in hac vita eam ex fide viuentem in spe constituit salutis æternæ. Vnde non alium sapiat sed timeat eo q̄ rimore casto inhaereat deo: qui eam a propria immunditia qua inordinate bona inferiora dilexit: velut a quadam fornicatione spiritali munda uitæ nec humanis laudibus extollatur: nec sit in virginibus stultis aliena laude letantibus. Hoc enim de questionibus tuis restat extremum. Et propter ipsam inanem laudem: non propter conscientiam suam: vbi illis testis est deus bona operantibus: sed sit in virginibus sapientibus: vbi dicatur quod ait Apostolus: Nam gloria nostra hæc est testimonium conscientiæ nostræ. Hoc enim est oleum ferre secum: non a vendentibus emerere: hoc est ab adulantibus. Adulatōres namq; laudem suam tanq̄ oleum vendent stultis. De hoc oleo dicitur in psalmo: Emendauit me iustus in misericordia & arguit me oleum autem pec-

eatoris non impinguet caput meū. Elegit a iusto misericorditer reprehendi: & quodāmodo
 colaphis carisq; vt ei caput in superbiam crescat: peccatoris adulatione laudari. Ite idē q̄
 pet rōpōsio mihi videtur: cum eis a sapientibus virginibus dicitur: Ite porius ad vendentes
 & emittē vobis: sicut in quodam libro: Sapientia scriptum est: vbi contemptoribus dicit
 Et ego perditioni vestre superridebo. Illa rōpōsione qua petentibus oleū dictū est: Ne forte
 non sufficiat nobis: non desperantes sed humiliter dictū est. Quis em̄ sic p̄sumat de cōsciētia
 sua: vt certus sit eam sibi in iudicio dei posse sufficere: nisi misericors misericorditer iudicet
 Iudicium sine misericordia illi qui non fecit misericordiam. Ipse autem sunt lampades accen
 tificopra q̄ licet bona: de quibus dñs dicit: Luceant bona opera vestra: & gloriificent patrem
 vestrū qui in cælis est. Hucusq; pertendit intentio virginū sapientū: vt ideo velint vide
 ri ab hominibus opera sua bona: non quo ab eis laudentur ipsæ: sed vt glorificetur deus a quo
 illis est q̄ bene operant. Ac p̄ hoc interiori bono gaudēt: qđ est coram deo: vbi elemosyna in
 occulto redditur. Et ideo nō deficiūt lampades: quia in interiori animo vegetantur: id est in
 tentione bonæ cōsciētiæ coram deo sit in eius laudē: quicquid corā hominibus bonis operi
 bus luget. At vero stultarū virginū hoc oleum non secum portauerunt: deficiunt lampa
 des: id est non perseverant bona opera lucent: cū laus humana fuerit subtrahita p̄pter quā il
 la faciebant: hucusq; intentionē suā petducentes vt viderentur ab hominibus: non vt gloriifi
 careretur pater qui in cælis est: quæ intentio perennis est gloriæ: quia nouit anima deo se debe
 re q̄ iustificata est ad faciēda bona opera: & ideo in illo non in se laudari amat. Vnde alibi ho
 mo dei cantat: In domino laudabitur anima mea: vt qui gloriatur in domino gloriē. Sed
 quid est qđ in eodem euangelio scriptum est: Omnes spōsō rardante dormisse. Somnus istū
 si intellexeris intus q̄ velut tardante iudicio: ad quod faciendū venturus est Christus: abundā
 te iniquitate: charitas refrigescit: quomodo ibi ponemus virgines sapientes: cum porius in il
 lo sint de quibus dicitur: Qui autem perseverauerit vsq; in finem hic saluus erit. Dictum est
 ergo dormierunt omnes: quia non tm̄ stulti qui propter humanā laudē bona operantur corā
 hominibus: verum etiam sapientes qui hoc propterea faciunt vt laudetur deus: experiuntur
 istam mortem. Ex vtroq; em̄ genere moriuntur. Et ista mors sape in se ip̄is dormientiū
 dicitur: propter futuram reſur̄rectionem velut euigilationem. Hinc apostolus dicit: De dor
 mientibus autē nolo vos ignorare fratres: Ex alio loco: Ex quibus plures manent vsq; adhuc
 quidam autem dormiunt. Et alia innumeraabilia in hoc testimonia apte per scripturas vtri
 usq; testamenti reperitur. Vnde & ille ait: Conſanguineus leti ſopor. Et ſi aduersa: mul
 ta inuenies: etia in ſecularibus literis vbi mors ſono cōparatur. Significauit ergo dñs futurū
 eſſe tempus: quo inter tribulationes & tentatiōes ſæculi huius: iam iamq; eius expectat eſt ad
 ventus tanq; p̄p̄inquus atq; imminens: ad quē ſe p̄parant qui in eius familia videntur. Hoc eſt
 em̄ qđ ait: Exiſſe obuiam ſpōſo & ſpōſæ. Spōſo quidē filio dei. Spōſæ autē: vel quia in eo cor
 pore vtrūq; uſt qđ ſumpſit ex virgine: ſiue quia ipſa eccleſia tūc clarior apparēbit: vt ad vni
 uerſi corporis cōgregationē mēbra cōcurrāt: quib; cōcurrētibus eius magnitudo mōſtrabi
 tur. Virgines propter cōtinētiā nūcupauit. Decē verosid est quinq; & quinq;: propter nu
 merū quo: cenſetur corporis ſenſus: in quibus habitat continētia cū a voluptatibus turpibus
 & illicitis abſtinet. Lampades ſicut dictū eſt: (bona ſunt opa) maximeq; ad miſericordiā prin
 tia: & ipſa q̄ corā etiā hoib; luget laudabilis cōuerſatio. Sed magni inter eſt: quia mētis intēti
 one fiat: ideo dicit alias ſapientes: ſtultas alias. Sed hunc eas diſcernit q̄ ſtulta: nō ſuperſue oleū
 ſecū: prudenſes autē ſuperſue oleū ſecū in vaſis ſuis: hoc eſt in cordib; ſuis: vbi ſit ipſa participa
 tio intimi ac ſup̄ni boni. Vnde i Pſalmo quoddā dictū eſt: Sacrificate ſacrificiū iuſtitie: &
 ſperare in dñeo. Multi (inquit) dicūt: quis offendit nobis bona? Deinde vt manifeſtaretur cuius
 boni amor e debeamus operari iuſtitiam: hoc eſt ſacrificare ſacrificiū iuſtitie & ſperare: Si
 gnatum eſt (inquit) in nobis lumen vultus tui domine: dediſti letitiam in corde meo. Cui
 tus boni aliquantum participari: & plenius perfectuſq; participandi intentione quib; bene ope
 rat: & laudabiliter etiam in conſpectu hominū cōuerſatur: habet oleum ſecutuſ: quia bo
 na opera eius etiam in conſpectu hominū lucentia non extinguuntur: quia non in eis cha
 ritas eſt frigēſcit abundante iniquitate: ſed perſeuerat vsq; in finem. Hoc oleum ſtultæ virgi
 nes nō habent ſecum: quoniam ſibi tribuendo ſi quid boni operis faciunt: neceſſe eſt inſu
 tur ſuperbia: & p̄pter hoc vitiū ſic laude delectent humana: & eius gaudio ſi quid boni agūt
 feruere & luere videantur. Tardante autem ſpōſo dormiunt omnes. Non enim tunc

Matth. 25.

Prouer. 11.

Iacobi. 2.

Matth. 5.

17

39

1701

K

Pſal. 117.

1. Corin. 13.

Ca. 11.

Matth. 25.

Matth. 24.

Th. 1. 4.

L

Ca. 11.

Pſal. 4.

M

Ca. 11.

veniet: cū speratur: sed media nocte cum valde obscurum id est occulit erit: an veniat. Vnde dicit media nocte clamorem factū: Ecce sponsus venit exire obuiā ei. Nimirū clamor iste est tu ba illa quā cōmemorās apostolus dicit: Canet enim tuba & mortui resurgent incorrupti: tu baque nomine aliquod euidētissimum signum vult intelligi: Quam vocem archangeli & tubam dei alio loco dicit. Quae etiā vox ipsius domini Iesu Christi in euangelio dicitur: quam audiant hi qui in monumentis sunt & procedunt, Surgunt ergo omnes virgines illae & sapientes & stultae: aperant lampades suas: id est rationem preparāt reddere de operibus suis. Sed tunc in illius clamoris euidētia & resurrectione mortuorum quia nulla erit dubitatio iam instanti prestantiq; iudicij subtrahetur omne solatiū laudis humanae. Neq; eū vacabit de alio disceptare: vel de alio iudicare: aut alteri gratificari: quādo vnusquisq; propriū onus portabit: de suorum factorum reddenda ratione cogitabit: ac per hoc feretur animus quidem virginum stultarū consuetudine propria: sed non inuentis laudibus humanis deficiet. Neq; germanitus dixerunt: Apud te laus mea: vel in domino laudabitur anima mea: Aut in domino gloriari: sunt cum ignorantes dei iustitiam: suam iustitiam constituerunt: ac per hoc petunt a sapientibus oleum: hoc est aliquā consolationem: nec inueniunt nec accipiūt: Illis respondētibus se nescire vtrū sufficiat ipsa cōscientia: qui expectant misericordiam sub illo iudice: qui cum in throno sederit: quis gloriabitur castum se habere cor: aut quis gloriabitur mundū se esse a peccato: nisi supexaltet misericordia iudicio: quae super eos erit: qui misericordiae opera illa intendere fecerint: vt eorū miserere. a quo se sciebant accepisse quod habebant: nec gloria bantur quasi non acceperint: sed per se ipsos habuerint qd placebant: sicut stulti qui & sibi placeat tanq; de bono a se sibi parvo: & ab adulantibus vel errantibus ita laudantur ac si ipsi sint aliquid. Qui autē putat se esse aliquid cū nihil sit: sicut dicit apostolus: seipsum seducit. Opus autem suum pbet vnusquisq; & tunc in seipso tantā gloriā habebit: & non in altero, hoc est portare oleum secū: non ex aliena laude dependere. Sed quā gloriā in se habebit nisi eam cui dicitur: Gloria mea & exaltans caput meū: vt quod saepe dicendum est: qui gloriatur in domo non gloriatur: Proinde sapientia quae in sapientibus virginibus habitat: secundū illud qd ante praedixit: cum ait contemptoribus & sanam doctrinam accipere recusantibus: Ex ego vestrae perditioni superideobis: dicit stultis virginibus: ite potius ad vendentes: & emite vobis: tanq; diceret: Vbi sunt qui vos falsebant mendosis laudibus: quādo & a vobis falsebimini: quia in vobis nō in deo gloriabimini? Quod autē dicit: Et dum eunt emerit: venit sponsus: & quae paratae erant: intrauerūt cū eo: hoc mihi videtur intelligēdū qd viciolo cordis affectu inhabitāt inani gloriā: quā vana mentis elatione sectatae sunt. Et ipse appetitus significatus est in eo qd dicitur: Dū eunt emere venit sponsus: & intulerunt cū eo ad nuptias quae paratae erāt: hoc est quae verā fidē: verāq; pietatē corde gestabat: quae possent cōtēperari numero societarū qd sanctos: nō in seipsis: sed in dño gloriantur: vt intaret cū eis in illud gaudiū: de quo dicitur: Intra in gaudiū dñi tui: vbi erit pfecta participatio incommutabilis boni: cuius modo velut ar ra quādā p fidē tenet: vt scdm hanc gratiam viuamus: in quantum deo non nobis viuimus.

Proinde qd sequitur: Nouissime veniunt & reliquae virgines dicentes: Dñe dñe aperi nobis nō dictum est eas emisse oleum & sic venisse: neq; enim iam erat vnde sed misericordiam sero quāuis: cū iam tempus iudicandi esset: & probos & reprobos separandi. Recte autē re sponderunt: Amē dico vobis: nescio vos. Ille quippe hoc dicit: quem nō latet aliquid. Sed nescio vos: nihil aliud est q̄ nescitis: merquādo de vobis potius eligitis cōsiderati q̄ de me. Cum em dicitur: vos cognoscit deus: cognitiōe sui nobis praestat: vt phoc intelligamus ne hoc quidē nobis esse tribuendum qd nos scimus deum: sed eam quoq; scierit illius misericordiae tribuimus. Vnde cū quodā loco apostolus diceret: Nūc autē cognoscētes deum: correat & ait: Immo & cognigi a deo: quid aliud volens intelligi nisi qd eos ipse fecerit cognitores suos! Ne mo autē cognoscit deum: nisi qui intelligit illum esse summi atq; incommutabile boni: cuius participatione fit bonus. Qd in huius psalmi conclusione positum est: Audiet abunt iustitiā eius populo qui nascet ut quem fecit dñs. Inde & illud in psalmo: ipse fecit nos: & non ipsi nos. Hoc em nō ad eū naturā quae homines sumus: cuius naturae idem ipse creator est celi & terrae & syderum omnium: animantium: sed ad illud potius referendum est quod apostolus ait: Ipse sumus figmentum creati in Iesu Christo in operibus bonis quae praeparauit deus vt in illis ambulemus. Arbitror tibi satis esse solutas tuas quinq; quaestiones: dum in ista media veluti sexta immoraris: quam mihi pposui de gratia noui testamenti: propter quam verbum

caro factum est: id est qui filius dei erat: homo factus est: naturam suscipiendo nostram non mutando suam: per quod & suam recipiens ibus: ea potestas daretur: ut qui etiamus homines: filii dei fieremus participatione incommutabilis boni in melius commutari: non ad temporale felicitatem: sed ad vitam eternam: quae sola beata est adoptionem. Vnde placuit etiam propheticum psalmum percurrere: cuius primū versum in passione commemorauit: ostendens quomodo nos deus derelinquat: & quo alio modo non recedat a nobis: ad bona aeterna nos colligens: temporalia vero aliquando vtiliter tribuens: & aliquando vtiliter subtrahens: ut eis non habere discamus: ne cōtempta luce interiore quae ad nouam pertinet: vnde etiam psalmus iste ipse pro susceptione matutina tanquam pro luce noua nomen accepit: in exteris tenebris liberetur habitemus: vnde in exteriores mittuntur: qui ex istis exteris non se ad interiora conuertunt: ne diabolo & angelis eius sociati extrema damnatione puniamur. Intelligentes igitur per gratinā nostram in hac vita: mundo crucifigamur: extendentes manus in latitudinem bonorum operum: & longanimitate vsque in finem perseverantes: atque habentes cor sursum: ubi Christus est in dextera dei sedens: totumque hoc non nobis: sed illius misericordiae tribuentes: cuius profunda iudicia quā seruatore m fatigant. Hac est enim non inaniter fabulosa: sed vtiliter verax latitudo: longitudo: altitudo: profunditas: vnde perueniamus ad eam supernam scientiam charitatis Christi: & impleamur in omnem plenitudinem dei. Scio autem quod non superuacua sollicitatione: per hanc occasionem quaestionum mihi a te propositarū: non tui testamenti gratiam tibi voluerim copiosius cōmēdare: Habet enim aduersarios: qui eius profunditate turbati: non deo tribuere: sed potius sibi volūt arrogare quod boni sunt. Nec tales sunt quos facile cōtēnas: sed continenter viuētes: atque in bonis operibus laudabiles: nec falsum Christum sicut Manichaei: aliique plurimi haeretici: sed eundem verū aequalemque patri & coeternum veraciterque hominem factum: & venisse credentes: & venturum expectantes: sed tamē ignorantes dei iustitiam: & suam constituere volentes. Neque enim frustra dominus cum & illas cōmemoraret quae secum intrauerunt ad nuptias: & illas cōtra quas ianuus clausit: & qui vobis respondit: Nescio vos: vtrasque virgines dixit: & quing virgines propter continentiam carnis edomitam: quing id est sensu praeditas quinariorum: ornatas vtrasque lampadibus propter boni operis bonae cōuersationis in conspectu hominū luculentissimā laudem: vtrasque obuiā sponso euntes propter expectationē qua Christi spectatur aduentus. Sed tamen alias stultasque sapientes oleum acceperunt in vasis suis: stultae hoc non ferebant secū in talis muleis parēs: hoc solo eas dispares demonstrat. Quid enim tam coniunctum quing virgines & virgines: & quingque & quingque & lampadibus ornatae obuiā sponso euntes: & istae & illae? Et quid tam contrariū quing sapientes & stultae: videlicet quing oleum in vasis: hoc est intelligentia gratiae dei portant in cordibus suis: scientes quod nemo possit esse cōcēnens nisi deus det: & hoc ipsum sapientiae dispartantes scire cuius hoc donum sit: illae autē largitori omnium bonorum gratias non agentes: eumauerunt in cogitationibus suis: & obscurati est insipiens cor earum: dicentes se esse sapientes stultae factae sunt! De quibus sane nullo modo sic desperandi est antequam dormiamus. Sed si ita dormierint cum factus fuerit clamor ille quo adesse iam nuntiabitur sponso: & euigilantes: hoc est resurgentes remanserunt foris: non quia virgines non sunt: sed quia nescientes vnde habeant quod sunt: stultae virgines sunt: meritoque foris erunt: quia intranea non secuta fuerūt. Quādo tales ergo repereris: non tibi persuadeant inanitate valoris suorum: sed tu eis potius plenitudinē. Vnde ait apostolus: Quisquis se putat aliquid scire: non dū scit quē admodū oportet scire. Et mox ostendens quid dixerit: Quisquis autem dilexerit deum: hic cognitus est ab illo: nec sic dicere voluit: cognouit eū sed dicēdo cognitus est ab eo: expressius voluit cōmēdare etiam hoc ab illo nobis esse ut eum diligamus. Charitas enim dei diffunditur in cordibus nostris: non per nos ipsos: sed per spiritū sanctū qui dat⁹ est nobis. Necessē est autem ut parum diligat eum: qui non ab illo: sed a seipso bonū se acbitratur effectū. Vnde autē fieri potest ut talis non in seipso: sed in domino gloriatur? Qui enim gloriatur quod sit bonus: in illo debet gloriari a quo factus est bonus: ac per hoc qui se a seipso factum bonum acbitratur: cōsequens est: ut in seipso non in dño gloriatur. Omnis autem intentio gratiae noui testamenti quo sursum cor habemus: Quia omne datum optimum: & omne donū perfectū defursum est: id agere ne simus ingrati: atque in ipsa gratiarum actione nihil aliud agitur: nisi ut qui gloriatur in domino gloriatur. Habes librum: etsi prolixum: tamen quantum existimo non superfluum. Sed a maioribus ecclesiasticis legere literas: & non multa inuenies quae requiras ex me: sed legendo &

Ca. 36.

Roma. 10.

Matth. 25.

Sapi. 3.

Roma. 1.

1. Corin. 8.

Roma. 5.

Iacobi. 1.

ruminando: si etiam pure dñm largitorem bonorum omnium depræceris: omnia quæ cognoscio ne digna sunt: aut certe plurima: ipso magis inspiciente: q̃ hominum aliquo commoente perdiffices. q̃q̃ eo ipso quo forinsecus bene admonentem iudicio non errare approbatus: quid aliud q̃ internum lumen: magistrum nos habere testatur!

Sancti Augustini ad Proban: de orando deo: quod maximum v iduitatis est negotium: eleganti copioso sermone scribentis.

Epistola.CXXI.

Cal.

Vgustinus episcopus seruus Christi: seruorumq̃ Christi: religioſe famu-
lar dei Proba: in domo dominorum salutem. Et perſiſſe te & promiſſiſſe me
recolens: vt de orando deo: ad te aliquid ſcriberem: vbi tribuente ipſo quẽ
oramus: tempus facultatq̃ conceſſa eſt: Oportuit vt debitum meum iam
iamq̃ perſoluerem: & pio ſtudio tuo in Chriſti charitate ſeruirem. Q̃ aſe
ſacriſicauerit me ipſa petio tua: in qua cognoui quantam rei carit̃e curam
geras: verbiſ explicare non poſſum. Quod enim maius oportuit eſſe nego-
tium vidoitatis tuarq̃ perſiſtere in oratione nocte ac die: ſecundum apoſtoli admonitionem!
Ille quippe ait: Quæ autem vere vidua eſt & deſolata: ſperauit in domino: & perſiſtit in ora-
tione nocte ac die. Vnde mirum videri poteſt cum ſis ſecundum hoc ſæculum nobilis: diues:
tantaq̃ familiar mater: & ideo licet vidua: non tamen deſolata: quomodo occupauerit cor tu-
um: præcipueq̃ ſibi vendicauerit orandi cura: niſi quia prudenter intelliſti: q̃ in hoc ſæcu-
do & in hac vita: nulla anima poſſit eſſe ſecura. Proinde qui tibi eam cogitationem dedit: pro
ſecundo facit qd̃ diſcipulis ſuis: nõ pro ſeipſis: ſed pro humano genere contriſtatis: & deſperanti-
bus: quẽq̃ poſſe ſaluari: poſtea q̃ ab illo audierunt: Facilius eſſe camelum intrare per foramen
acci: q̃ diuitem in regnum celorum: mitiſica & miſericordiſſima pollicitatione reſpondit:
Deo eſſe facile quod hominibus impoſſibile eſt. Cui ergo facile eſt: vt etiam diues lotter in re-
gnum celorum: inſpirauit tibi piam ſollicitudinem: de qua me conſulendum putaſti: quo niſi
modo tibi eſſet orandum. Ille namq̃ cum etiam eſſet adhuc in carni: Zachæum diuitem in re-
gnum celorum miſit: & reſurrectione atq̃ aſcenſione gloriſicatus: multos poſtea diuites im-
perito ſpirituſando ſecit huius ſæculi contemptores: & ſinita diuitiarum cupiditate ditius
res. Quomodo enim tu ſciſtudes orare deum: niſi ſperares in eo! Quomodo autem ſperas
res in eo: ſi ſperas in incerto diuitiarum: & contemneres præceptum ſaluberrimũ: quo apo-
ſtolus ait: Præcipe diuitibus huius mundi non ſuperbe ſapere: neq̃ ſperare in incerto diuitia-
rum: ſed in deo viuo qui præſtat nobis omnia abundanter ad fruendum: vt diuites ſint in opes-
ribus bonis: facile erubuant: communicent: theſaurizent ſibi fundamentum bonum in futurũ
vt apprehendant veram vitam! Debeſ itaq̃ præ amore huius veræ vitæ: etiam deſolatam te
putare in hoc ſæculo: in quantalibet eius ſeſcitare verſeris. Nam ſicut eſt illa vera vita in cui-
us comparatione vtiq̃ iſta quæ multum amatur q̃libet iucunda atq̃ producta ſit: nec vi-
ta dicenda eſt: iſte eſt etiam ſolatiũ verum: quod per prophetam dominus promittit dicens:
Dabo illis ſolatiũ verum: pacem ſuper pacem. ſine quo ſolatio quæcunq̃ ſunt terrena ſola-
tia: magis in eis deſolatio q̃ conſolatio reperitur. Diuitia: quippe atq̃ ſaſtigia dignitatum: &c
terraq̃ huiusmodi quibus ſe felices eſſe putant mortales: verè illius ſeſcitatis expertes: quid
afferunt conſolationis: cum ſic eis non egeret: q̃ eminere præſtantius: quæ plus exacerbat
adepto timore amiſſionis: q̃ concupitæ adeptionis ardore! Talibus bonis non ſunt homines
boni: ſed aliunde boni facti bene vtendo faciunt vt iſta ſint bona. Non ſunt ergo in his vera
ſolatia: ſed ibi potius vbi vera vita. Nam inde neceſſe eſt vt fiat homo beatus: vnde ſit bo-
nus. Homines autem boni videntur etiam in hac vita præſtare non parua ſolatia. Nam ſi
pauperas angit: ſi luctus neceſſitatis: ſi dolor corporis inquietat: ſi conſiſtat exilium: ſi vlla
calamitas alia vexat: aſſine boni homines: qui non ſolum gaudere cum gaudentibus:
verum etiam flere cum ſtentibus norunt: & ſalubriter alloqui & colloqui ſciunt: plurimiſ
illa aſpera leniuntur: teleuatur grauiã: ſuperantur aduerſa. Sed ille hoc in eis & per eos agit
qui ſpiritu ſuo bonos fecit. E contra ſi diuitia: circumſtuant: nulla orbicas accidat: aſſine ſanctas
carnis: incolunt habitetur in patria: & cohabitent mali homines: in quib⁹ nemo ſit cui fides
adhibeatur: quia non dolus: ſi frauſ: ſi discordiæ: ſi inſidiæ timeant atq̃ ſuſtineantur: nonne illa
omnia ſunt amara & dura: nec aliquid lætũ vel dulce eſt in eis: ſi in quib⁹libet rebus hui⁹

Timot. 5.

Marthe. 9.

Timot. 6.

manis nihil est homini amicum sine homine amico: sed quotus quis talis invenit de cuius animo & moribus sit in hac vita certa securitas? Nam sicut sibi quisque nemo alter alteri notus est: & tamen nec sibi quisque ita notus est: ut sit de sua castitate conversatione securus: proinde quis ex fructibus suis multi cognoscantur: & alii quidem bene vivendo proximis beneficentia: alii male vivendo contristant: tamen propter humanorum animorum ignota & incerta: & recte si sime apostolus admonet: ut non ante tempus quicquam iudicemus: donec veniat dominus: & illu-
 1. Corin. 4.
 minet abscondita tenebrarum: & manifestet cogitationes cordis: & tunc laus erit vivitque a deo. In his igitur vitæ huius tenebris in quibus peregrinamur a domino quidam per fidem am-
 2. Corin. 5.
 bulamus: non per speciem desolatam debet se Christiana anima putare: ne desit orare: & scri-
 3. Petri. 4.
 pturarum divinarum sanctorumque sermoni discat tanquam lucernæ in obscuro loco posita: fidei oculum intendere: donec dies luceat: & lucifer oriatur in cor dibus nostris. Huius enim lu-
 4. Actu. 15.
 cerne quidam sors ineffabilis lumen illud est: quod sic lucet in tenebris: ut non comprehenda-
 tur a tenebris: acui videndū est cor da mundanda sunt. Beati enim mundo corde quoniam ip-
 si deum videbunt. Et scimus quoniam cum apparuerit: similes ei erimus: quoniam videbim-
 5. Matthæi. 5.
 eum sicuti est. Tunc erit vera vita post mortem: verumque solarium post desolationem. Illa vi-
 1. Ioan. 3.
 ta eximit animam nostram de morte: & illud solarium oculis nostris a lachrymis. Et quoni-
 2. Psal. 114.
 am sibi iam non erit vlla tentatio: ideo sequitur in eodem psalmo: Pedes meos a lapso. Porro si
 nulla tentatio: iam nulla oſo. Non enim ibi erit promissi boni expectatio: sed redditū cōtempla-
 tio. Vnde Placebo (inquit) domino in regione vivorum: ubi tunc erimus non in deserto mor-
 tuorum ubi nunc sumus. Mortui enim estis: ait apostolus: & vita vestra abscondita est cum
 Christo in deo. Cum autem Christus apparuerit vita vestra: tunc & vos apparebitis cum
 ipso in gloria. Hæc est enim vera vita quam iubentur bonis operibus apprehendere diuites:
 & ibi est verum solarium: quo solatio nunc vidua desolata: etiam quæ filios & nepotes habet:
 1. Timot. 5.
 & domum suam pie tractat: agens cum omnibus suis ut ponant in deo spem suam: dicit tamē
 in oratione: Situi in te anima mea quæ multipliciter tibi & caro mea: in terra deserta & sine
 2. Psal. 42.
 via & sine aqua. Quia ista moribunda vita quibuslibet mortalibus solatiis frequentetur: quibus
 liber itinerantibus comiteretur: quantalibet rerum copia cumuleretur: nostri quippe ista omnia
 quæ incerta sunt: & in illius promissæ felicitatis comparatione quid essent etiam si incerta non
 essent? Hæc dixi quoniam sermonem meum vidua diues & nobilis: & tantæ familiæ mater de
 oratione quaesisti: ut etiam tecum in hac vita permanentibus & obsequentibus tuis te sentias
 desolatam: nondum vtrique apprehensa illa vita: ubi est verum certumque solarium: ubi imple-
 3. Psal. 89.
 bitur quod in prophetia dictum est: Satiati sumus mane misericordie dæ: & exultavimus &
 iocundati sumus in omnibus diebus nostris. Iocundati sumus pro diebus quibus nos humilia
 stitimus: quibus vidimus mala. Antequam ergo ista consolatio veniat: quantacumque temporalium
 bonorum felicitate cunctas: ut persistas in orationibus die ac nocte: desolatam te esse memi-
 neris. Non enim apostolus qualicumque viduæ hoc munus tribuit: sed quæ vere (inquit) vi-
 1. Timot. 5.
 4. Ca. 2.
 dua est & desolata: speravit in domino: & persistit in orationibus die ac nocte. Quod verito se
 quitur: vigilantissime caue: Quæ autem in delictis agit: vivens mortua est. Agit enim ho-
 mo in his quæ diligit: quæ pro magno appetit: quibus beatum se esse credit. Quapropter quod
 scriptum a dicit de diuitiis: Diuitiæ si affluant ne apponatis cor: hoc etiam de delictis tibi di-
 5. Psal. 61.
 cor: Delictis si affluant ne apponas cor. Non ideo te magnipendas: quod non defunt affatim sup-
 petunt: quæ velut ex fonte largissimo terre tue felicitatis fluunt. Ommino hæc in te despice atque
 contemne in his quicquid requirit præter integram corporis validitatem. Hæc enim con-
 1. Corin. 5.
 menda non est propter necessarios usus huius vitæ: antequam mortale hoc induatur immortali-
 6. Roma. 13.
 7. Ephe. 5.
 8. Timot. 5.
 tate: hoc est vera & perfecta & perpetua sanitas: quæ non temporali deficiens infirmitate cor-
 ruptibili voluntate reficitur: sed celestis firmitate persistens: æterna incorruptione vegeta-
 tur. Nam & ipse apostolus: Carnis (inquit) providentiam ne feceritis in concupiscentiis: quæ
 gerimus curam carnis: sed ad necessitatem salutis. Nemo enim unquam carnem suam odio habuit:
 sicut ipse item dicit. Hinc est etiam quod & Timothei nimis (sicut apparet) corporis castigatore
 admonet: ut modico vino utatur: propter stomachum: & frequentes suas infirmitates. Has
 ergo delicias in quibus vidua si agit: hoc est si in delectatione carnis hæret atque habitat: vi-
 uens mortua est. Multi sancti & sanctæ omnimodo cauentes: ipsas velut matres delictarum
 diuitias dispergendo pauperibus abiecerunt: & tali modo in celestibus thesauris tutius
 condiderunt. Quod si tu de iuncta aliquo pietatis officio non facis: tu seis quoniam de his res

1. Corin. 2. tionem reddas deo. Nemo enim scit quid agatur in homine nisi spiritus hominis qui in ipso
 1. Corin. 4. est. Nos non debemus ante tempus quicquam iudicare: donec veniat dominus qui & illuminabit
 abscondita tenebrarum: & manifestabit cogitationes cordis: & tunc laus erit unicuique
 a deo. Pertinet tamen ad vidualem curam tuam delirium si affluant ne apponas coram in eis putre
 scendo moriatur: quod furtum esse debet ut viuatur. Te in illorum numero deputato: de quibus
 scriptum est: Vivunt corda eorum in saculum seculi. Audisti qualis oras: nunc audi & quod
 Psal. 11. oras: unde me maxime consulendum putasti: Quoniam te permouet quod ait apostolus: Quid enim
 Ca. 3. oramus: sicut oportet nescimus: & timuisti ne magis tibi obstitum scire oportet orare: quam
 Roma. 8. orare. Quod sic itaque dici breuiter potest: Ora beatam vitam. Hanc enim habere omnes homines
 volunt. Nam & qui pessime & perditie viuunt: nullo modo ita viuere: nisi eodem modo se esse
 vel posse fieri beatos putarent. Quid ergo aliud oportet te orare: nisi id quod cupiunt & mali &
 boni: sed ad quod perueniunt non nisi boni! Hic fortasse iam queras: quid sit ipsa beata vita.
 Ca. 4. In qua quaestione multorum philosophorum ingenia otiosa contrita sunt: qui tamen eam tan
 to minus inuenire potuerunt: quanto minus eius fontem honorauerunt: & gratias non ege
 runt. Prius itaque attende: utrum acquiescendum sit eis qui dicunt eum beatum esse: qui secundum
 suam viuere voluntatem. Sed abist ut hoc verum esse credamus. Quid si enim nequiter velit
 12. de trinita vivere! Nonne tanto miserior esse conuincitur: quanto facilius mala eius voluntas implett
 12. Ca. 4. Merito hanc sententiam etiam ipsi qui sine cultu dei philosophati sunt respuerunt. Nam qui
 dam eorum vitae eloquentissimus ait: Ecce autem alii non philosophi quidem: sed prompti tamen ad
 disputandum: omnes aiunt esse beatos qui viuunt ut ipsi velint. Falsum id quidem. Velle enim
 quod non debeat: idem ipsum miserrimum: nec tamen miserrimum esse non adipisci quod velis: quam
 Ca. 5. adipisci velle quod non oporteat. Quid tibi videntur haec verba! Nonne ab ipsa veritate per
 Titum. 1. quemlibet hominem dicta sunt! Possimus ergo hic dicere quod apostolus ait de quodam pro
 pheta Ceteris: cum eius illi sententia placuisset: Testimonium hoc verum est. Ille igitur bea
 tus est: qui omnia quae vult habet: nec aliquid vult quod non debeat. Quod si ita est: vide iam
 quae homines non indecenter velint. Alius vult coniugari: alius coniugio viduatus deinceps
 continenter elegit viuere: alius nullum concubitus: nec in ipsis nuptiis experiri: etiam aliud
 hic alio melius reperitur: nullum tamen istorum possumus dicere indecenter aliquid velle. Sic
 & optare filios: nuptiarum scilicet fructus: & eis qui suscepti fuerint vitam ac salutem, quo voto pla
 rum occupatur etiam continentia vidualis. Nam etiam propter coniugio iam non optant etiam
 filios procreare: optant tamen quos procreauerunt incolumes viuere. Ab hac omni cura iam
 munis est virginalis integritas. Habent tamen omnes charos & charas: quibus non indecen
 ter optant etiam temporalem salutem: Sed cum istam salutem in seipsis & in eis quos diligunt
 adepti homines fuerint: tunc poterimus eos dicere iam beatos! Habent enim aliquid quod debeat
 velle. Sed si alia non habent maiora atque meliora & vtilitatis decoris pleniora: adhuc a beata
 vita longe absunt. Placet ne igitur ut super salutem istam temporalem optent sibi ac suis ho
 mores & potestates! Sane si per haec consulant eis qui viuunt sub eis: non propter haec ipsa: sed
 propter aliud quod inde fit bonum: debeat ea velle: si autem propter inanem fastum elationis
 pompamque super suam vel etiam noxiam vanitatis: non debeat. Quocirca si optant sibi ac suis
 etiam sufficientiam rerum necessariarum: de qua sic apostolus loquitur: Est autem quaeris
 1. Timoth. 6. magnus pietas cum sufficientia. Nihil enim intulimus in hunc mundum: sed nec auferre hinc ali
 quid possumus: Victum & tegumentum habentes his contenti sumus. Nam qui volunt di
 uites fieri: incidunt in tentationem & laqueum & desideria multa & noxia: quae mergunt ho
 mines in interitum & perditionem. Radix enim omnium malorum auaritia: quam quidem appe
 tentes a fide errauerunt & inseruerunt se doloribus multis. Hanc ergo sufficientiam non inde
 center vult: quisquis vult: nec amplius vult. Alioquin non ipsam vult: & ideo nec decenter
 vult. Hanc optabat & pro hac orabat qui dicebat: Diuitias & pauperatatem ne dederis
 Prover. 30. mihi. Constitue autem mihi quae necessaria sunt sufficienter: ut ne satiatus mendax effici
 ar: & dicam quis me videt: aut pauper factus fur & periurem nomen dei mei. Vides cer
 te & istam sufficientiam non appeti propter seipsam: sed propter salutem corporis: & congru
 entem habitum personae hominis: quo habitu non sit inconueniens eis cum quibus honeste
 officiosequi viuendum est. In his itaque omnibus incolumitas hominis & amicitia propter seipsa
 appetuntur: sufficientia vero rerum necessariarum non propter seipsam: sed propter duas
 superiora quae solet esse decenter quaeritur. Incolumitas porro in ipsa vita ac salute atque inter

gritate animi & corporis cōstituta est. I tempꝛ amicicia non angustis finibus terminanda est. Omnes enim quibus amor & dilectio debetur amplectitur: quibus in alio propensius in alio suspensius inclinatur. Pet uenit autem vsqꝫ ad inimicos: pro quibus etiam orate precipimur. Ita nemo est in genere humano cui non dilectio est: si non pro mutua charitate: pro ipsa tamen cōmunis naturæ societate debeat. Sed hi nos multum iusteqꝫ delectant: quibus vicissim sancte casteqꝫ diligimur. Ista cum habentur: vt teneantur: cum autem nō habentur vt habeantur

X orandū est. Hocce totum & hæc sunt omnia quibus beatæ summæ vitæ colligitur: an aliū quid aliud veritas docet qđ his omnibus præferatur? Nam & illa sufficientia: & ipsa incoluntitas: vel propria vel amicorum: qđ diu temporalis est: pro æternæ vitæ adeptione abiicienda est. qđqꝫ fortasse corpus: animus veto nullo modo sanus existimandus est: qui non temporalibus æterna præponit. Neqꝫ enim in tempore vtiliter viuunt: nisi ad cōparandū meritū quo in æternitate viuatur. Ad illam ergo vnam vitam qua cum deo & de deo viuunt: caritatem vellit & decenter optantur: sine dubio referenda sunt. In eo quippe nosmetipsos diligimus: si deum diligimus: & ex alio præcepto proximos nos: sic nosmetipsos ita vere diligim⁹: si eos ad dei similem dilectionem quantum in nobis est perducamus. Deum igitur diligimus per seipsum: & nos ac proximos propter ipsum. Nec cum ita viuimus: iam nos in ipsa beatæ vitæ constitutos existimamus: quasi nihil sit amplius quod oremus. Quomodo enim iam beatē viuimus cum illud adhuc desit: propter quod vnum bene viuimus? Vt quid ergo per multa dispergimur: & quærimus quid oremus: timentes ne forte sic oportet non oremus: ac non potius cum psalmo dicim⁹? Vnam petiit a domino: hæc requiram: vt inhabitem in domo domini omnibus diebus vitæ meæ: Vt contempler delectationem dei: & visitem templum eius: ibi namqꝫ omnes dies non veniendo & transeundo sunt omnes: nec initium alterius est finis alterius: omnes sine fine simul sunt: vbi nec ipsa vita habet finē: cuius illi dies sunt. Propter hanc adipiscendam vitam beatam: ipsa vetera beatā vitā nos orare docuit: non in multo quio: tanqꝫ eo fiat vt exaudiamur: quo loquaciore sumus cū eum oremus: qui nouit sicut ipse domini ait. Quid nobis necessarium sit priusqꝫ petamus ab eo. Vnde mirum videri potest: quibus multiloquium prohibuit: cur nos sic orate adhorret? sit: qui nouit quid nobis necessarium sit priusqꝫ petamus ab eo: vt dicet: Oportet semper orare & non deficere: viduæ cuiusdam propositio exemplo: quæ de suo aduersario cupiens vindictam iudicem iniquum sæpe interpellando flexit ad audiendum: non iustitia vel misericordia permotum: sed tædio superatum: vt hinc admoneretur qđ certius nos exaudiat misericors & iustus domin⁹ deus sine intermissione orantes: quando illa nec ab iniquo & impio iudice potuit assidua interpellatione contemni: & qđ libens atqꝫ placatus bona desideria impleat eorum: quibus aliena peccata nouit ignoscere: quibus cupiebat illa peruenire: quæ voluit vindicari. Ille quoqꝫ cui amicus de

Ca. 6.

Psal. 26.

Y se domini ait. Quid nobis necessarium sit priusqꝫ petamus ab eo. Vnde mirum videri potest: quibus multiloquium prohibuit: cur nos sic orate adhorret? sit: qui nouit quid nobis necessarium sit priusqꝫ petamus ab eo: vt dicet: Oportet semper orare & non deficere: viduæ cuiusdam propositio exemplo: quæ de suo aduersario cupiens vindictam iudicem iniquum sæpe interpellando flexit ad audiendum: non iustitia vel misericordia permotum: sed tædio superatum: vt hinc admoneretur qđ certius nos exaudiat misericors & iustus domin⁹ deus sine intermissione orantes: quando illa nec ab iniquo & impio iudice potuit assidua interpellatione contemni: & qđ libens atqꝫ placatus bona desideria impleat eorum: quibus aliena peccata nouit ignoscere: quibus cupiebat illa peruenire: quæ voluit vindicari. Ille quoqꝫ cui amicus de

Ca. 7.

Matth. 6.

Lucæ. 12.

Lucæ. 11.

Vbi supra.

Roma. 8.

1. Corin. 13.

via venerat: nec quod ei apponeret habebat: ab amico sibi tres panes cupiens accommodatis quibus forsasse ipsa trinitas vnus substantiæ figurata est: iam cum suis seruis dormientem petitor instantissimus & molestissimus excitauit: vt daret ei quantos volebat: magis & ipse vitando tedium qđ beniuolentiam cogitando: vt hinc intelligeremus si dare cogitur qui cū dormiat a petente excitatur inuitus: quanto det benignius qui nec dormire nouit: & dormientes nos excitat vt petamus. Hinc est & illud: Petite & accipietis: quærite & inuenietis: pulsate & aperietur vobis. Omnis enim qui petit accipiet: & quærit inuenit: & pulsanti aperietur. Aut qđ est ex vobis hō a quo filius suus panē petit: nunqđ lapidē dabit ei? Aut si piscē petit: nunqđ serpentē dabit illi? Aut si ouē petit: nunqđ potest ei scorpionē? Si ergo vos cū sitis mali: nō sitis bona data dare filiis vestris: quanto magis patet vester celestis dabit bona parentibus scilicet. Cum ergo scdm tria illa quæ cōmendat apłus: Fides significetur in piscē: vel ppter aquā baptisimi: vel qđ in huius sæculi fluctib⁹ integra est: cui cōtrarius est ille serpens: qui vt nō crederetur deo: venenosa fraude persuasit. Spes in ouē: quia viti pulli nondum est: sed futura est nec iam videtur sed adhuc speratur. Spes enim quæ videtur non est spes. Cui contrarius est scorpion⁹: quā sperat æternam vitam: quæ retro sunt obliuiscitur: & in anteriora se extendit: cui noxiū est retrospicere. Scorpions autem ex ea parte cauendus est qua venenatam & aculeatam caudam retrorsum habet. Charitas in pane. Maior enī horū charitas. Et in cibis utiqꝫ vincit cætera panis utilitas: cui contrarius est lapis: quoniā dura corda respuunt charitatem: siue aliud aliquid cōgrueti⁹ ista significet: nū qui nouit bona data dare filiis suis: petere nos & quærere & pulsare cōpellit. Quod quare faciat qui nouit quid nobis necessarium sit pri

- utq; petamus ab eo: mouere animum potest: nisi intelligamus q; dominus & deus noster non
voluntate nostra sibi veli innotescere quā nō potest ignorare: sed exerceri in orationibus de-
sideriū nostrū quo possimus capere qd præparat dare. Illud em̄ valde magnū est: sed nos ad
accipiendū parui & angustissimi? Ideo nobis dicitur: Dilatamine sitis iugū ducentes cum
infidelibus. Tanto quippe illud qd valde magnum est: qd nec oculus vidit: quia non est color:
nec auris audiuit: quia non est sonus: nec cor hoīs afecit: quia cor hoīs illuc debet ascendere
sumemus capacius: quā eo id & fidelis credimus: & speramus firmius: & desideramus ar-
dentius. In ipsa ergo fide & spe & charitate cōtinuato desiderio semper oramus. Sed ideo
per certa intervalla horarum & temporū etiam verbis rogamus deum: vt illis rerum signis
nos ipsos admonemus quātūq; in hoc desiderio profecerimus: nobis ipsi innotescamus: &
ad hoc agendū nos ipsos acrius excitemus. Dignior enim sequetur effectus quem seruiuntur
precedit affectus. Ac per hoc & quod ait apostolus: Sine intermissione orate: quid est aliud q;
beatā vitā quæ nulla nisi æterna est: ab illo qui eam solus dare pōt: sine intermissione desyre-
re? Semper ergo hanc a domino deo desideremus & oremus semper. Sed ideo ab aliis curis
atq; negotiis quibus ipsum desiderium quodammodo tepescit: ceteris horis ad negotium orā-
di mentem reuocamus: verbis orationis nos admonentes in id qd desideramus intendere
ne quod tepescere cœperat: omnino frigescat & penitus extinguatur nisi crebrius inflam-
metur. Vnde & illud quod idem apostolus ait: Postulationes vestræ innotescant apud deum:
non sic accipiendum est: tanq; deo innotescant: qui eas & anteq; essent vtiq; nouerat: sed nobis
innotescant apud deum per tolerantiam: non apud homines per iactantiam. Aur forte etiam
innoscant angelis qui sunt apud deum: vt quodammodo eas offerant deo: & de his consu-
lant: quod eo iubente implendū esse cognouerint: sicut oportere ibi cognouerint: hoc nos
bis, vel iudicenter vel latenter apponere. Dixit enim angelus homini: Cum orareris ego ob-
tuli orationem vestram in conspectu claritatis dei. Quæ cum ira sunt: etiam cum diu ora-
re vacat: id est cum alia bonarum & necessariarum actionum non impediuntur officia: quis
& in eis (vt dixi) desiderio illo semper orandum sit: non est improbum nec inuile. Neg
enim (vt nonnulli putant) hoc est orare: in multiloquio si diutius oretur. Aliud est sermo
multus: aliud diuturnus affectus. Nam & de ipso domino scriptum est: q; pernoctauerit
in orando: & q; prolixius orauerit: Vbi quid aliud q; nobis præbebat exemplum in tempo-
re precator opportunus: cum patre exauditor æternus! Dicunt fratres in ægypto crebras
quædam habere orationes: sed eas tamen breuissimas & raptim quodammodo iaculari: ne illa
vigilanter electa: quæ oranti plurimū necessaria est: per produciōnes moras euanescat atq;
hebetetur interitio. Ac per hoc etiam ipsi satis cōtendunt hanc intentionē: sicut non est obtin-
denda si perditare non potest: ita si perdurauerit non cito esse rumpendā. Absit em̄ ab oratio-
ne multa locutio: sed non desit multa precatio: si seruens perseverat interitio. Nam multū lo-
quens in orando tem̄ necessariū superfluis agere verbis. Multū autē precari: est ad eum quā
precamur diuturnā & pia cordis excitatione pulsare. Nam plerumq; hoc negotiū plus gemit-
tibus q; sermonibus agit: plus serui q; affari. Ponit autē lacrymas suas in cōspectu suo: & genū-
tus noster nō est abscondit? ab eo q; oīa per verbū condidit & humana verba nō q̄rit. Nobis er-
go verba necessaria sunt qb; cōmoneamur & inspiciam? qd petam? inō quib; dñm seu docē-
dū seu stendū esse credam? Cū ergo dicim? Sāctificet nomē tuū nos admonem? desyre-
re: vt nomen eius qd semp sanctū est: etiā apud homines sanctū habeat: hoc est nō cōtēnast
qd nō deo sed hoībus pdest. Et in eo quod dicimus: Adueniat regnū tuū: qd seu velim? seu no-
lim? vtrq; veniet desiderii nostri ad illud regnū excitam? vt nobis veniat arg nos in ore
gnare mereamur. Cū dicimus: Fiat volūtas tua sicut in celo & in terra: nobis ab illo sciamur
ipsam obediētiā: vt sic in nobis fiat volūtas ei? quāmodū fit in celestib; & angelis ei? Cū
dicim? Pānē nostrū quotidianū da nobis hodie: p id qd dicit: Hodie significat hoc tpe vbi vlt
illā sufficientiā petim? a parte quæ excellit: id est nō panis totā significat: res: vel sacramentū
fidelitū qd in hoc tpe necessariū est: nō ramē ab huius rēporis: sed ad illā æternā felicitatē asse-
quendā. Cū dicimus: Dimittite nobis debita nostra: sicut nos dimittimus debitoribus nostris:
nos admonemus & quid petamus: & qd faciamus: vt accipe mereamur. Cū dicimus: Ne nos
inferas in tentationē: nos admonemus hoc petere: ne deserti eius adiutorio alicui tentationi
vel consensiamus: decepti: vel cedamus afflicti. Cum dicimus: Libera nos a malo: nos admo-
nemus cogitare: nondum nos esse in eo bono vbi nullum patiemur malum. Et hoc quidem vl

timum quod in dominica oratione positum est: tam late: tamq̃ euidenter & manifeste pater
 vt homo Christianus in qualibet tribulatione constitutus in hoc gemitus edat in hoc lachry
 mas fundat: hic exordiat: si hoc in ore fiat hoc terminet orationem. His em̃ verbis res ipsas
A memorie nostræ commēdāti oportebat. Nam quælibet alia verba dicamus quæ affect⁹ orā
 tis vel præcedo format vt clareat: vel consequendo attendit vt crescat: nihil aliud dicimus
 q̃ quod in ista dominica oratione positum est: si recte & congruenter oramus. Quisquis autē
 id dicit quod ad istam euangelicam precem pertinere non possit: etiam si nō illicite oratur
 naliter orat: quod nescio quemadmodum non dicatur illicite: quādoq̃ idem spiritu renatos
 nō nisi spiritaliter deceat orare. Qui em̃ dicit (verbi gratia) Clarificare in omnibus gentib⁹
 sicut clarificatus es in nobis: Et propheta tui fideles inueniatur: quid aliud dicit: q̃ Sanctifi
 cetur nomen tuum: Qui dicit: Deus virtutum conuerte nos: & ostende faciem tuam: & salui
 erimus: quid aliud dicit q̃ Veniat regnum tuum: Qui dicit: Irirera mea digne secundum
 verbum tuum: & ne dominetur mei ois iniquitas: quid aliud dicit q̃ Fiat voluntas tua sicut in
 coelo & in terra: Qui dicit: Paupertatē & diuitias ne dederis mihi: quid aliud dicit: q̃ Panem
 nostrum quotidianum da nobis hodie: Qui dicit: Memento domine Dauid & omnis mansue
 tudinis eius: aut: Dñe si feci istud: si est iniquitas in manibus meis: si reddidi retribuentibus
 mihi malus: quid aliud dicit: q̃ Dimitte nobis debita nostrarū: & nos dimittimus debitorib⁹
 bus nostris: Qui dicit: Ausert a me concupiscentias ventris: & desiderium cōcubitus ne ap
 prehendar me: quid aliud dicit: q̃ Ne nos inferas in tentationem: Qui dicit: Erue me de inimi
 cis meis de⁹: & ab insur gentib⁹: lup me libera me: q̃ aliud dicit: Libera nos a malo: Et si p̃ oīa
 precationum sanctorum verba discurras: quantum existimo nihil inuenies quod nō ista domi
B nica contineat & concludat oratio. Vnde liberum est aliis atq̃ aliis verbis eadem trī in oran
 do dicere: sed nō esse debet liberum alia dicere. Et hæc & pro nobis: & pro nostris: & pro alienis
 atq̃ pro ipsis simicis sine fluctu dubitationis orāda sunt: Quis alius p̃ ista: alius pro illis: sicut se
 habet: p̃prietates: vñ lōgiquitates necessitudinū i corde orātis: oratur extollat affect⁹. Qui
 autē dicit i oratione (verbi gr̃a) Dñe multiplica diuitias meas: aut da mihi tātas quātas illi: illi
 dedisti: aut honores meos auge: aut fac me i hoc seculo p̃potentē: atq̃ clarēntē: vel si qd̃ hui⁹
 est: & hæc dicit eorum habēs cōcupiscentiā: non id attendens vt ex his scdm̃ deū p̃fiteat hoībus
 puto eum non inuenire in oratione dominica quo possit hæc vota coappare. Eōbrem pudeat
 at saltem petere quæ non pudet cupere: aut si & hoc pudet: sed cupiditas vincit: quanto
 melius hoc petitur: vt etiam ab isto cupiditatis malo liberet: cui dices: Libera nos a malo
C Habes quātum arbitraris nō solum qualia ores: versetiam quid ores: non me docentes: sed illos
 qui omnes nos docere dignatus est. Beata vita quæcūda est: hæc a dño deo petenda est. Quid sit
 beatum esse: a multis multa sunt disputata: sed nos ad multos: & ad multa vt quid dicimus:
 Breuiter in scriptura dei: veraciter q̃ dictū est: Beatus populus cuius est dñs deus eius. In ip̃o
 populo vt sumus: atq̃ ad eum contemplādū: & cum eo line inueiendū puenire possimus. Eū
 nus p̃cepti est charitas de corde puro: & conscientia bona: & fide non ficta. In eis dē tribus: pro
 conscientia bona spes posita est. Fides ergo: & spes: & charitas ad deū perducat orantē: hoc est
 credētem sperantē: desiderantē: & quæ petat a dño i dñica oratione cōsiderantē. Ieiunia
D & ab aliis voluptatibus sine salutis neglectu carnalis concupiscentie refrenatio: maximeq̃ ele
 mosynæ: multū adiuuāt orationem: vt possimus dicere: In die tribulationis meæ deū exquisi
 ti manibus meis: nocte corā eo: & non sum deceptus. Quomodo enim deus incorporalis: & io
 palpabilis manib⁹ exquisiti: & exquiri nisi operibus exquisat⁹. Adhuc est forte quod querat⁹: cur apo
E stolus dixerit: Quid em̃ oremus: sicut oportet nescim⁹. Neglem⁹ illo modo credēdū est: vel ip
 sum: vel quibus ista dicebat dñicam nescisse orationem. Cur ergo putamus hoc eum diuise
 quod nec temere potuit: nec mēdaciter dicere: nisi quia molestia: & tribulatione q̃ temporales
 plectr⁹ profunt: vel ad sanandū tumorē supbia: vel ad pbādū exercendūque patientiam: Cui
 pbata: & exercitata: clarior merces: vbi riorq̃ seruati: vel ad q̃cūq̃ flagellāda & abolenda pec
 cata: em̃ nos nesciētes quid ista profint: ab omni tribulatione opamus liberari. Ab hac ignorā
 tia nec Iripsum apostolus ostendit alienum: nisi forte quid oraret sicut oportet: sciebat quan
 do reuelationis magnitudie ne extolleret datus est illi stimulus: carnis angelus sathanæ qui eū
 colaphizaret: propter quod ter dominum rogauit: vt eum auferret ab eo: vñq̃ sicut oportet
 nesciens quid oraret. Deniq̃ dei responsum cur non fieret quod vir tantus orabat: & quare fie
 ri non expediret: audiuit: Sufficit tibi gratia mea: Nam virtus i infirmitate perficitur. In his

Ca. ii.

Ecclesi. 36.

Psalm. 79.

Psalm. 98.

Prover. 30.

Psalm. 137.

Psalm. 7.

Ecclesi. 23.

Psalm. 58.

Cap. iii.

Ca. i.

Psalm. 143.

1. Timothe. 1.

Ca. 14.

Psalm. 70.

Ca. 15.

Ro. 8.

2. Corin. 12.

ergo tribulationibus quæ possunt & prodesse & nocere: quid oremus sicut oportet nescimus et tamen quia dura: quia molesta: quia contra sensum nostræ infirmitatis sunt: vniuersali humana voluntate vt a nobis hæc auferant oramus: Sed hoc deuotionis debemus domino deo nostro: vt si ea non abstulerit: non ideo nos ab eo negligi existimemus: sed potius pia patientia malorum bona speremus ampliora. sic enim virtus in infirmitate perficitur. Nonnullis quippe impatiens dominus deus quod petebant concessit iratus: sicut contra apostolo negauit propitius. Nam legimus Israelitæ quid & quomodo rogauerint & acceperint: sed ex plera concupiscentia: impatiens est grauius castigata. Dedit & regem petentibus secundum cor eorum: sicut scriptum est: non secundum cor suum. Dedit etiam quod diabolus postulauit vt probandus eius famulus tentaretur. Exaudiuit rogantes & immundos spiritus: vt in multos suos legio dæmonum mitteretur. Hæc scripta sunt: ne forte quis magnopendat si fuerit exauditus cum aliquid impatiens petit quod non impetret plus proficiat se abiciat & de diuina erga se miseratione desperet: si non exauditus cum forte aliquid petit: quo accipiendo affligatur atrocius: vel a prosperitate corruptus penitus euertatur. In talibus ergo quid oremus? sicut oportet nescimus. Vñ si aliquid contra quod oramus acciderit: patietur ferendo & in omnibus gratias agendo: hoc potius oportuisse quod dei non quod nostra voluntas habuit: minime dubitare debemus. Nam & huiusmodi exemplum præbuit nobis ille mediator: qui cum dixisset: Pater si fieri potest transeat a me calix iste: humanam in se voluntatem ex hominis susceptiptione transformans: continuo subiecit: Verum non quod ego volo: sed quod tu vis pater. Vnde merito per vnus obedientiam iusti constituuntur multi. Quisquis autem illam vni petiit a domino & hanc requirit: certus ac securus petiit: nec timet ne forte obicit cum acciperit: sine qua nihil prodest quicquid aliud sicut oportet acceperit. Ipsa est enim vna vera & sola beata vita: vt contempnemur domini delectatione in æternum: immortales atque incorruptibiles corpore & spiritu. Propter hanc vnam cætera regunt: & non indecenter petuntur. Istam quisquis habuerit: omnia que vult habebit: nec aliquid tibi velle est: qui nec habere poterit quod non decebit. Ibi quippe est fons vitæ: quem scire nunc oportet in oratione: quid in spe viuam? et quod speramus nondum videmus: in protectione altarum eius: ante quem est omne desiderium nostrum: vt inebriemur ab vbertate domus eius: & torrente voluptatis eius potemur: quoniam apud eum est fons vitæ: & in lumine eius videbimus lumenque salutis in bonis desiderijs nostrum: & nihil erit vltra quod gemendo quaeramus: sed quod gaudentes tenemus. Veritatem quia ipsa est pax quæ præcellit omnem intellectum: etiam ipsam in oratione poscendo: quod oremus? sicut oportet nescimus. Quid enim sic ut cogitare non possumus: vtique nescimus: sed quod cogitanti occurreret: abiciamus: respiciamus: improbamus: non esse quod quaerimus: nouimus: quod illud nondum quale sit nouerimus. Est ergo in nobis quedam (vt ita dicam) docta ignorantia: sed docta spiritus dei qui adiuvat infirmitatem nostram. Nam cum dixisset apostolus: Si autem quod non videmus speramus: per patientiam expectamus: ibi subiecit similiter: Et spiritus adiuvat infirmitatem nostram. Quid enim oremus? sicut oportet nescimus: sed ipse spiritus interpellat pro nobis gemitibus inenarrabilibus. Qui autem scrutatur corda scit quid spiritus sapientia secundum dei interpellat pro sanctis. Quid non sic est intelligendum: vt existimemus sanctum spiritum dei qui in trinitate incommutabilis deus est: & cum patre & filio vnus deus: itaque aliquem quod non sit quod deus? interpellare? sanctus. Dictum quippe est: interpellat pro sanctis: quia interpellare sanctos facit: sicut dictum est. Tentat vos dominus? de? vt sciat si diligatis eum: hoc est vt scite vos faciat. Interpellare vtique sanctos facit gemitibus inenarrabilibus: inspirans eis desiderium etiam adhuc incognitum tantæ rei quæ patientiam expectat? Quo enim narrat quod desiderat quod ignorat? Nā vtique si modo ignoraret: non desideraret. Et rursus si videret: non desideraret nec gemitibus quæret. Hæc omnia considerasti: quod aliud de hac re tibi dominus insinuauerit: quod vel tibi non occurrat: vel dicam me longum fuit: cōcerta in oratione vincere hoc sæculum: ora in spe: ora fideliter & amanter ora instanter atque patienter: ora sicut vidua Christi. Quis enim ad omnia membra eius? hoc est ad omnia que in eis credit: & eius corpori sociatur: sicut docuit orare prænata: specialiter tamē diligenter cura orationis in scriptura eius viduis inuenit iniuncta. Nā duæ fuerunt Anna honorabiliter nominata: Vna coniugata quæ sanctus Samuel peperit: Alia vidua quæ sanctus sanctorum cum ad huc infans esset cognouit. Orauit & coniugata in dolore animi & afflictione cordis: quia filios non habebat: Tūc ipsum Samuel impetrauit: & acceptum deo reddidit: quia cum posceret vocit. Sed oratio eius quod ad orationem illam dominicam pertinet non facile reperitur: nisi quia in eo quod ibi posuit

Numeri. 11.

1. Reg. 8.

Iob. 1. & 2.

Luc. 8.

Cap. 16.

Matth. 18.

Ro. 5.

Psalm. 35.

Ca. 7.

Ro. 8.

Vbi supra.

Deute. 10.

Ca. 26.

Ca. 19.

1. Reg. 11.

est: Libera nos a malo: non parvum malum videtur: & nuptiam esse: & fructu carere nuptiarum cum sola excuset nuptias pereandorum causa filiorum. De illa vero Anna vidua: vide quod scriptum sit: Quia non disciebat de templo: ieiunium & obsecrationibus serviens nocte ac die. Nec alius de apostolo? (quod & supra commemoravi) Quae autem vera vidua est? (inquit) & desolata? speravit in dominum: & persistit in orationibus nocte ac die: Et dominus cum semper ad orandum et non desicendum nos hortaretur: viduam commemoravit: quae licet iniquum & impium iudicem deus & hominum contemptorem: ad audiendam causam suam assidue interpellando convertit. Quis ergo praeteris viduae debeant vacare orationibus: satis hinc intelligi potest: quod omnibus ad suscipiendum orandi studium de viduis positum est exhortationis exemplum.

K Quidam in hoc operis genere in viduis electi sunt: nisi desolatio? Quapropter si se ois anima iurelligat in hoc saeculo destituta atque desolatam quid peregrinam? a domino: perfectio quaedam viduitatem suam deo defensori assidue & impensissima precatione commendat. Ora ergo vidua Christiana in domino nisi obsecrasti? precaris auxilium. Et licet sis destituta: sicut pauper ora. Nondum enim veras futuri saeculi divitias habes: ubi nulla dana formides. Licet habes filios & ne potes numerosamque familiam: quod & supra dictum est: sicut desolata ora. Incerta sunt enim omnia temporalia etiam usque in finem vitae huius in nostra consolatione mansura. Tu autem si ea quae sursum sunt quaeris et supis: aeterna & certa desiderans: quid nondum habes: etiam salus omnibus? atque obsecrabis? tu istamque desolatam depurare te debes. Et si tu: perfectio etiam tuo exemplo religiosissima tua: tua: et aliae sanctae viduae virginesque sub vestra cura securius constitutae. Quanto enim magis domum vestram pie tractatis: tanto impensius orationibus insistere debetis: rerum praesentium non occupata negotiis: nisi quod flagitat causa pietatis. Sane meminere eis & pro nobis non negligenter orare. Nolumus enim sic nobis honorē quē pericolosum gerimus deferari: ut a diutiori forma quod necessarium novimus auferatis. A familia Christi oratum est pro Petro: oratum est pro Paulo et nos in eius familia esse gaudemus: & incomparabiliter plus quod Petrus & Paulus orationum fraternarum auxillis indigemus. Orate certatim concorditer sanctosque certamine. Non enim ad universos alterutrum certatis: sed aduersus diabolum sanctis oibus inimicum. In ieiuniis & vigiliis et omni castigatione corporis plurimum a diuina oratio. Faciat quod vestrum quod poterit: quod altera minus poterit: quod potest faciat: si in altera diligit: quod ideo quia non potest ipsa non facit. quid de minimis? valet non impediri plus valentem: & quae plus valet non vrgere minus valentem. Conscientiam quippe vestram deo debetis. Nemini autem vestrum aliquid debeat: nisi ut inuicem diligatis. Exaudiat te dominus qui potens est facere supra quod petimus & intelligimus.

Sancti Augustini ad Victorianum: de tam magnis malis & pressuris Christianis imminetibus conuenientem: & sibi responderi petentem: satisficientias cum dolore talia commemorando & aggravando cum sanctarum scripturarum exemplis plurimum consolantis: Quemadmodum etiam pro captiuis ancillis dei orare debeat: & quid illas facere velit: admonentis.

Epistola.CXXII.

L Omino dilectissimo & desideratissimo fratri & copresbytero Victoriano Augustinus in domino salutem. Literae tuae impleuerunt grati dolore cor nostrum quibus peristi: ut plura ope aliquarum responderem talibus malis magis pluri gemis? & fletus: quod pluri libri debeas. Tormentumque tantis afflictionibus ut pene pars nulla terrarum sit: ubi non talia qualia scripsisti committant: atque plangent. Nam paruum tempus etiam in illis solitudinibus Aegypti ubi monasteria separata ob ois scriptum quod secuta deiecerat: barbaris intersecti sunt fratres. Id vero quod modo tibi regionibus Italiaeque in galliis nefaria perpetrata sunt: etiam vos latere non arbitror. De Hispanis quoque tot prouincias quod ab his malis diuidebant intactae: coeperunt iam talia nuntiari. Sed quod longe immus? Ecce in regione nostra Hispaniensi: quoniam ea barbari non attigerunt clericorum Donatistarum & circuectionis latrocinia sic vastatae ecclesiae: ut barbarorum fortasse facta mitiora sint. Quis enim barbarus excogitare potuit quod isti: ut in oculis clericorum nostrorum calce & aceto mitterent: quorum membra etiam cetera plagis horrendis vulneribusque sauciunt: Depradant etiam domos aliquas: & incendunt: fructus aridos diripiunt: humidos fundunt: & talia ceteris comminandum eos etiam rebaptizari coepissent. Pridie quod ista de te dicta: ex uno loco per huiusmodi terrores. xl. & octo animae mihi rebaptizatae renuntiatae sunt. Plangenda sunt haec non miranda: & exclamandum a deo: ut non secundum merita nostrae: sed secundum misericordiam suam a tantis malis liberet nos. Nam quod usque sperandum fuit generi humano cum haec & in propheta

Matthaei. 6.

Lucae. 2.

1. Timot. 5.

Lucae. 18.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

1. Cor. 13.

ris:& in euangelio tanto ante predicta sint:Non itaq; debemus tam nobis ipsis esse contrarii.
 ut credamus quando leguntur:& queramus quando cōplent:sed potius & illi qui increduli
 fuerant cum hæc in sanctis libris conscripta legerent vel audirent:ne saltē credere deberēt cū
 cōpleri iam vident:vt de his tam magnis pressuris tanq̃ in torculari domini dei nostri sicut
 amurca infidelium murmurantiū & blasphemantiū fuit:ita oleum quoq; fidelium confitea
 tium:& orantium exprimi & liquari non cesset. Illis enim qui contra Christianam fidem que
 relas impias iactare non quiescunt dicentes:q̃ anteq̃ ista doctrina per mundum predicaretur
 tanta mala non patiebatur genus humanum:facile est ex euangelio respondere.Dominus enī
 dicit:Seruus nesciens voluntatem domini fuiet faciens digna plagis:vapulabit paucis:Ser
 uus autem sciens voluntatem domini sui:& non faciens digna plagis vapulabit multis.
 Quid ergo mirum si Christianis temporibus iste mundus tanq̃ seruus iam sciens voluntatē
 domini sui & non faciens digna:plagis vapulat multis! Attendunt quanta celeritate euange
 lium predicatur:& non attendunt quanta peruersitate contemnitur. Serui autem dei humi
 les:& sancti:dupliciter mala temporalia patiuntur:quia & ab ipsis impiis & cum ipsis patiun
 tur:habent consolationes suas:& spem futuri sæculi. Vnde dicit apostolus: Non sunt condi
 gnæ passionēs huius temporis ad futuram gloriam que reuelabitur in nobis. Proinde charis
 sime etiam illis quorum verba dicis te ferre non posse:quoniam dicunt:Si nos peccator es ista
 meruimus:quare & serui dei barbarorum ferro perempti sunt:& ancillæ dei captivæ ductæ
 sunt humiliter & veraciter & pie responde:Quantumlibet enim iustitiam seruemus:quan
 tumlibet domino obedientiam exhibeamus: nunquid meliores esse possumus illis tribus vi
 ris qui in camino ignis ardentis pro consuanda lege dei proiecti sunt:Et tamen lege quid il
 lic dicar Azarias vnus ex tribus:qui apertiens os suum in medio ignis dixit:Benedictus es do
 mine deus patrum nostrorum:& laudabile & gloriosum nomen tuum in sæcula:quoniam ius
 tus es in omnibus:quæ fecisti nobis:& omnia opera tua vera et recte viæ tuæ:& omnia iudi
 cia tua veritas:& iudicia veritatis fecisti per omnia quæ intulisti nobis & ciuitati sanctæ pa
 trum nostrorum Hierusalem:quoniam in veritate & iudicio intulisti nobis omnia hæc pro
 pter peccata nostra:quoniam peccauimus:& legi tuæ non paruimus:& mandatis tuis uō ob
 audiuiimus:vt bene nobis esset:& omnia quæ intulisti nobis:iudicio vero intulisti:& tradidi
 sti nos in man⁹ iniquorum inimicissimorum transfugarū:& regi iniusto & pessimo vitraui
 uersam terram.Et nunc non est vt possumus aperire eos.Vere confusio & opprobrium facti
 sumus serui tui:& eis qui te colunt.Ne tradideris nos in perpetuum propter nomen tuum
 domine:& ne despexeris testamentum tuum:& ne abstuleris misericordiam tuam a nobis:pro
 pter Abrahā qui a te dilectus est:& propter Isaac seruum tuum:& Israel sanctum tuum:q̃
 locutus es:multiplicaturum te semen eorum vt astra cæli & arenam maris:quoniam domi
 ne minimi facti sumus præ omnibus nationibus: & sumus humiles hodie in terra propter pec
 cata nostra. Vides certe frater quales viri q̃ sancti q̃ fortes in medio tribulationis:ubi tamē
 eis parebatur:& eos vere ipsa flamma ferebatur:peccata sua confitebantur:pro quibus
 digne & iuste humiliari se nouerant nec tacebant. Nunquid etiam meliores esse possumus ip
 so Daniele de quo per Ezechielem prophetam dicit deus ad principem Tyri:Nunquid tu sa
 plentior q̃ Daniel:Et qui ponitur vnus in tribus quos dicit deus solos se esse liberaturum dicit:vt nec filios
 suos secum liberarent:sed ipsi soli liberarentur:Noe:Daniel:& Iob! Lege tamen etiam præ
 cepta Danielis:& vide quemadmodū in captiuitate positus peccata non tantum populi sui:ve
 rum etiam suam confiteatur:& pro his dicat per iustitiam dei se ad illam captiuitatis poenam
 et opprobria peruenisse. Sic enim scriptum est. Et dedi faciem meam ad dominum deum meum:
 vt quererē preces & obsecrationes in ieiunio & sacco:& precatus sum dominum deum meum:
 et confessus sum:& dixi:Domine deus magne & mirabilis:& qui seruus testamentum tuum
 et misericordiam diligenteris te:& seruantibus præcepta tua:peccauimus:aduersus legem
 fecimus:impie egimus:& recessimus:& declinauimus a præceptis tuis:& a iudiciis tuis:&
 non exaudiuimus seruos tuos prophetas:qui loquebātur in nomine tuo ad reges nostros:& ad
 omnem populum terræ.Tibi domine iustitia:nobis autem confusio faciei:scit dies hæc vtro
 Iuda & habitantibus Hierusalem & omni Israel qui proximi sunt:& qui lōge sunt in omni ter
 ra in qua eos disseminasti propter contumaciā eorum:quia improbauerunt te domine.No
 bis autem confusio faciei:regibus nostris:principibus nostris:& patribus nostris:quia pecc

cauimus tibi domino deo nostro miserationis & propitiationis quoniam recessimus & non
 audiuius vocem domini dei nostri: vt essemus in præceptis legis huius quâ dedit in conspi-
 cto nostro per manus seruorum eius prophetarum omnium Israel. Peccauerunt enim aduer-
 sus legem tuam: & declinauerunt ne audirent vocem tuam: & superuenit nobis maledictio &
 iussur andi: qđ scriptum est in lege Moysi serui dei: quoniam peccauimus: & statuit sermões
 suos quos locutus est ad nos: & ad iudices nostros: qui iudicabāt nobis super ducere mala ma-
 gna quæ nunc facta sunt sub omni cælo secundum ea quæ facta sunt in Hierusalem: sicut scri-
 ptum est in lege Moysi. Omnia mala hæc venerunt ad nos: & non rogauimus dominum deū
 nostrū vt auerteret a nobis delicta nostra: & vt intelligeret omni omnem veritatem tuam. Et
 vigilauit dominus deus ad omnem sanctū suū: & pduxit ea quæ fecit ad nos: quoniam iustus
 dominus deus noster in omni mundo suo quem fecit: & non audiuius vocem eius. Et nunc
 domine sicut dies hæc delicta aduersus legem tuam fecimus domine in omni misericordia tua.
 Auertatur itaq; impetus tuus: & ira tua a ciuitate tua Hierusalem: & populus tuus in cōfusi-
 onem veni omnibus qui circum nos sunt. Et nunc exaudi deus noster preces serui tui & ora-
 tionem eius: & ostende nobis faciem tuam ad sanctificationem tuā q̄ deserta est propter te. In-
 clina domine de⁹ me⁹ autē tuā & exaudi sap̄ oculos tuos & vide interitū nostrū: & ciuitatis
 tuæ Hierusalē: sup̄ quā inuocatū est nomen tuū: qm̄ nō in nra iustitia iactauim⁹ precē nostrā
 in cōspectu tuos ad misericordiā tuā quæ magna est. Exaudi dñe: p̄petrare dñe: in cōde dñe:
 et ne tradideris p̄pter re de⁹ me⁹: qm̄ nomen tuū inuocatū est in ciuitate tua sup̄ populū tuū.
 Et adhuc me loquente & orante & enumerāte p̄ctā mea & p̄ctā populi mei: audiui vocē de cæ-
 lo dicentē mihi: Daniel intellige verba quæ loquor tibi: quia ego sum missus ad te. Nā & Micha-
 el vn⁹ de summis angelorū principib⁹ venit in adiutoriū mihi: & confortauit me: & restituit
 mihi salutē de morte a quo nimis tenebar. Vide quāadmodū sua peccata pri⁹ dixit: & post
 ea populi sui. Et hanc dei cōmendat iustitiā: & hāc dei laudē dicit: quia non iniuste: sed p̄ pec-
 cati eorū flagellat etiā ipsos sanctos suos. Si ergo ista dicit q̄ excellentissima sanctitate: ignes
 & leones circa se innoxios habuerūt: quid nos oportet dicere in humilitate nostra: q̄ tā longe
 illis impares sumus: quantūcumq; iustitiā seruare videamur? Sed ne aliquis existimet illos
 dei seruos quos dicit a barbaris interfectos sic illā mortē euadere debuissē: quomodo tres illi
 viri ab ignibus: & Daniel a leonibus liberatus est: sciant illa propterea facta miraculauit eos ve-
 rum deum colere credentes reges a quibus in illa supplicia tradebant. Hoc enim erat in oculis
 iudicio & misericordia dei: vt illis regibus eodem cōsulere ad salutem. Antiocho autē
 regi q̄ Machabæos p̄catis crudelibus interemit: noluit ita cōsultare: sed eorum glorio-
 sissimis passionibus cor duri regis acriori seueritate puniuit. Lege tamen etiā vn⁹ illorū qui
 sexto loco patiebatur quid dicat. Ita enī scriptum est: Et post hūc sextū applicuerunt. Cūq;
 hic tormentis excruciat⁹ moretē: dixit: Nolite seducere propter nos: hæc parim⁹ peccan-
 tes in deū nostrū: & facta sunt hæc digna nobis: Tu autem noli te putare impunicum futurū
 q̄ aduersus deū: & legem eius: legibus tuis pugnare voluisti. Vides etiam isti q̄ humiliter
 & veraciter sapient qui pro peccatis suis se flagellari a domino consent. De quo scriptum
 est: Quem enim diligit dominus corripit: flagellat autem omnem filium quē recipit. Vnde
 et ap̄lus: Si enī nosmetipsos iudicauerimus: a dño nō vtiq; iudicemur. Cum iudicamur autē
 a domino: corripimur: ne cum mōdo dānemur. Hæc fideliter lege: fideliter prædica: & quan-
 tū potes caue: & cauendum docet: ne aduersus deū in his tentationib⁹ & tribulationibus inur-
 mures. Bonos dicit dei seruos et fideles & sanctos gladio barbarorū peremptos: Quid autem
 inter est vtrum eos febris: an ferrum de corpore soluerit? Non qua occasione: sed quales ad se
 exeant dominus attendit in seruis suis: nisi q̄ maiorē habet p̄cā languor diuturnus q̄ ciuis-
 simus exitus: & tñ etiam ipsū languorē diuturnū & horrendū legim⁹: qualē passus est Iob: I-
 lerem⁹ certe iustitia: deus ipse q̄ falli nō p̄t: tale phibet testimoniū. Grauiissima sane & mul-
 tum dolenda est illa captiuitas freminarū castarū atq; sanctarū: sed nō est captiuitas earum de
 suis: nec captiuitas deserit suas si nouit suas. Nam & illi sancti quorū passiōes & cōfessiōes de scri-
 pturis sanctis cōmemorauit: ab hostib⁹ ducti: atq; i captiuitate positi: illa dixerūt q̄ conscripta
 legant a nobis: vt discam⁹ captiuos dei seruos nō deserit a dño suo. Vñ ait scim⁹ quid etiam p
 istas omnipotens & misericors de⁹ in ipsa terra barbarica fieri velit mirabilem suorum: Tñ
 nō cesseris pro illis ingemiscere ad deum: & quæ ex te quātū potestis: & quātū ipse p̄mittit: cō-

2. Macc. 7.

Prouerb. 3.

Heb. 12.

1. Corin. 10.

1. de ciuitate
dei. ca. 14.

tempus & facultatem dederit: quid de illis factū sit: vel quæ vestra possint habere solatia. Nā Sirisensis aī paucos annos Seueri episcopi nepes sanctimonialis a barbaris ducta est: & p̄m̄s
rabilem dei misericordiam: cum honore magno suis parentib⁹ restituta est. Domus enim il-
la barbarorū vbi capētia ingressa est: subita cepit dominorū infirmitate iactari: ita vt om̄es
ipsi barbari itres: nisi fallor: vel ampli⁹ fratres periculo sissima infirmitate laborarent. Quorū
mater animaduertit puellam deo dedicatam: & credidit q̄ eius orationibus sui filii possent ab
imminentis iam morris periculo liberari: petiuit vt oraret pro eis: pollicens q̄ si salui facti es-
sent: eam suis parentibus redderent. leuauit illa & orauit: & exaudita continuo est. Ad hoc
enim factum erat: quantum exitus docuit. Ita illi tam rep̄tino dei beneficio salute percepta:
mirantes eam & honorantes: quod eorum mater promiserat: impleuerunt. Ora ergo deū
pro eis: & roga vt etiam ipsas doceat talia dicere: qualia supra memoratus sanctus Azarias:
inter cetera in oratione & confessione sua fudit ad deum. Sic enim sunt illæ in terra captiuita
eis suæ: quomodo erant illi in ea terra vbi nec sacrificare more suo poterāt domino: sicut nec
istæ possunt: vel ferre oblationem ad altare dei: vel inuenire ibi sacerdotem per quem offerat
deo.

Daniel. 3.

Donet ergo eis dominus vt ei dicant quod Azarias dixit in consequentibus precum
suarum: Non est in hoc tempore princeps & propheta & dux: nō holocausta neq; oblatione: neq;
supplicationes nec locus ad sacrificandum in conspectu tuo: & inuenire misericordiam: sed in
anima & spiritu humilitatis accipiamur. Sicut in holocaustis arictum & taurorum:
et in multitudine agnorum pinguium: sic fiat sacrificium nostrum in conspectu tuo hodie per
ficere subsequentes rei: quoniam non erit confusio his qui in te confidunt. Et nunc sequimur
in toto corde & timemus te: & querimus faciem tuam domine: ne confundas nos: sed fac no-
biscum secundum mansuetudinem tuam: & secundum multitudinem misericordie tue: &
libera nos secundum mirabilia tue: & da gloriam nomini tuo domine: & verecūtur omnes qui
ostendunt seruis tuis mala: & confundantur ab omnipotentia tua: & virtus eorum contera-
eatur: & sciant quoniam tu es dominus deus solus: & gloriosus in vniuerso orbe terræ. Hæc
illis dicentibus & ad deum ingemiscentibus: omnino suis adierit qui suis adesse consuevit:
Et aut nihil in earum castissimis membris libidine hostili perpetrari permittet: aut si per-
mitte rit cum earum animus nulla consensionis turpitudine maculatur: etiam carnem suam defen-
det a crimine: Et quicquid in ea nec commisit: nec permisit libido parientis: solus erit culpa
faciens: omnisq; illa violentia non pro corruptionis turpitudine: sed pro passionis vulnere
deputabitur. Tūc enī in mēte valet integritas castitatis: vt illa sololar: nec in corpore possit pu-
dicitia violari: cuius membra potuerunt superari. Hæc epistola p̄ tuo desiderio breuis: p̄
meis tñ occupationibus multum plixa: & p̄pter platoris festinationē nimis accelerata: suffi-
ciat charitati tue. Multo vberi⁹ vos dñs cōsolabitur suscripturas eius intentissime legeritis.

32. q. 5. ad

deum.

1. de ciuitate

dei. cap. 68.

et. 36.

Sancti Augustini ad Orontium: gratias pro aduentu & literis eius agentis: nuntiatamq;
incolumitatem ipsius continuam optantis: & ad quædam verba ab eodem scripta humiliter
respondentis.

Epistola.CXXIII.

Omino eximio meritoq; honorabili & suscipiendo filio Orontio: Augusti-
nus. Ago gratias q̄ aduentum eximietatis tue literis etiam præuenire
dignatus es: & ante cōcūitum misisti colloquium: vt tuo pri⁹ affatu q̄ aspe-
ctu frueremur: & diu desyderatā notitiā epistola tua quodāmodo prægu-
stantes: expectaremus auidius & ardentius: quod iucundius grati⁹ cap-
remus: domine eximie meritoq; honorabilis & suscipiende filii. Reddo ira-
re meritis tuis: & p̄currentibus officiis debitum: & salutariis obsequi-
is: incolumitatem tuam gaudens nuntiatam optansq; continuam. Et q̄ rescripta exiguita-
tis mee iure prærogatæ beniuolentiæ reposcendo addidisti: dicens: Si tamen id de tanta san-
ctitate possumus promereri: nullo modo audeo desperare sanctitatis eiusdem: cuius haustu
p̄ nostro modulo aliquid sumus: ipsum fontem non solum laudandum: verum etiam nobiscum
participandum: & tue prudentiæ placitum: vt deus incomparabiliter atq; incommutabi-
liter bon⁹: qui per suā potētā eā bon⁹ tue mētis est institutor: sit etiā p̄ gratiā restitutor. Inco-
lumen te de⁹ olpotens feliciorq; tueatur dñe eximie meritoq; honorabilis ac suscipiende filii.

Sancti Augustini ad Olympiū: cū commendantis: & honorē adeptum celsiorem non alta
sapere: sed humilib⁹ consentire debere: secundū q̄ a domino didicerit: insinuantis: petitionēq;
Bonifacii episcopi sibi facientis cōmendatam.

Epistola.CXXIII.

R **O**mino dilectissimo & in Christi membris honorabiliter amplectendo filio Olympio: Augustinus. Quicquid sis secundū seculi hui⁹ cursum: nos tamen charissimō & syncretissimo consuetudine nro Olympio Christiano si delis sine scribimus. Hoc enim tibi esse scimus: gl'ia gloriosius: & de sublimitate sublimius. Fama quippe ad nos proli: honorem te adeptum esse celsiorē: quæ verum vera esset: nondum apud nos fuerat confirmatum cū hæc scribendi venie occasio. Sed quoniam nouimus te a domino didicisse: non alia

Roma

sapere: sed humilibus confitei: et quolibet culmine prouectus esse: nō aliter q̄ soles literas nostras te acceptorum esse presumimus: domine dilectissime & in Christi membris honorabiliter amplectende fili. Temporalis vero felicitate ad æterna luera te prudenter vsurum minime dubitamus: ut quanto tu potes in hac terrena republica: tanto plus impendas celestis illi quæ te in Christo peperit ciuitati: qd tibi yberius rependatur in regione viuientium: & in vera pace securorum ac sine fine gaudiorum. Sancti fratris & coepiscopi mei Bonifacii petitionem tuæ rursus charitati commendo: ne forte nunciari possit quod ante non potuit. Cum enim posset sine ulla forsitā questione: quod præcessor eius: quibus sub alieno nomine comparauerat et sub ecclesiæ nomine possidere iam ceperat: consequenter etiam ipse retinere: nolumus tñ quoniam fisci debitor fuit: hunc scrupulum habere in conscientia. Neq̄ enim fraus ista quia fisco fiebat ideo non fiebat: quia ille quidem Paulus post q̄ episcopus factus est: et renuntiat uis suis omnibus rebus: propter immensum cumulum fiscalium debitorum: exacta quadam cautione in qua certum ei pondus debebatur argenti: hoc exiguo sacello vnde victum sustentaret: tanq̄ ecclesiæ comparauit sub nomine tunc potentissimæ domus: ut etiam ex ipsis mortem suam sequens cum fisco non solueret: nullas exactorum molestias pateretur. Iste autem qui eidem ecclesiæ illo defuncto est ordinatus: rimuit hos agros suscipere: & cum posset pro solis fiscalibus debitis quæ de memoratis possessionibus ille contraxerat: imperiale beneficium postulare: totum maluit confiteri: q̄ eas Paulus de argento proprio cum esset fisco obnoxius de Afcario emerat: ut eas ecclesiæ si fieri potest non occulte episcopi iniquitate: sed manifesta Christiani imperatoris liberalitate possideat. Qd si fieri nō potest: melius inopia: laborem serui dei tolerant: q̄ ut necessariorum facilitatem cum conscientia fraudis obtineant. Ad hoc tuum suffragium petimus impartiri digneri: quia id qd primo impetratum est noluit allegare: iterum supplicandi sibi intercluderet facultatem: Non enim erat ad desyderata tempus. Nunc vero cum sis eadem benignitate qua soles: sed amplior potestate: non desperemus adiuuante domino meritis tuis hoc facile posse concedi. Cum etiam si tuo nomine eadem loca peteres: & memorata ecclesiæ ipse donares: quis reprehenderet: aut quis non maxime prædicaret petitionem tuam: non terrene cupiditatis sed Christianæ pietatis seruientē: Domini dei nostri misericordia te in Christo feliciorē ruatur domine fili.

Sancti Augustini ad Cornelium epistolam consolatoriam propter mortem vxoris Cyprianæ petentem inceptantis: & ut vitam emendet exhortantis.

Epistola.CXXV.

S **O**mino dilectissimo & honorabili fratri Cornelio: Augustin⁹. Scripsisti mihi vt ad te aliquam prolixam epistolam consolatoriam daret: q̄ grauius operis vxoris mortem verearis: sicut sanctum Paulinum ad Macharium fecisse meministi. Et illa quidem anima in sociare recepta fidelium atq̄ castorum: laudes nec curat: nec quaerit humanas. Sed quia ppter eos fiunt ista qui viuunt: prius est vt tu qui consolari eius laude desyderas: ita viuas vt illic vbi ipsa est: esse merearis. Neq̄ enim dubito q̄ eam non credas ibi esse vbi ille sunt: quæ vel adulteris seculum coniugalem polluerunt: vel nullo coniugio delicatæ fornicationis fluxerunt. Quare de illius laude viro longe dissimili quasi fugare velle modestiam: adlatio est: non consolatio. Nam si eam diligeres sicut ipsa te dilexit: seruasses ei quod tibi ipsa seruauit. Et cum illa si prior obisset: nullo modo credēda sit cuiq̄ fuisse nepeura: non ne si vere obitum eius laudibus eius consolandus doleres: ne vnam quidem ac licitam post illam coniugem quaeres! Hic tu dicturus es: Quid mecum asper & agis: qd dure oburgas! Nōne inter hæc verba: ecce semiuuius: dum vita ducitur prius finiēda q̄ corrigenda est! Vis vt ignoscam sariabilē securitatem tuam: quanto satius tu ignoscis si non amabili: certe miserabili sollicitudini meæ. Infimico quidem animo Tullius inuehebat: & longe aliter erat terrenam rem

publici gubernantis intentio: & tñ ait: Cupio patres cōscripti me esse clementē: cupio in tantis reipublice periculis non dissolutum videri: Quanto iustus ego dico cum ipse noueris q̄ tibi amicū animum geram in æternæ ciuitatis seruitio constitutus minister verbi sacramēti q̄ diuini: Cupio frater Corneli me esse clementē: cupio in tantis tuis meisq̄ periculis non dissolutum videri. Plebs mulierū excubat laterib⁹ tuis: crescit in dies speculorū numerus: eiusdem autem numeri dominus: immo vero seruū insatiabilem pro te seorta libidinis defluentem: & lau des defunctæ castæ coniugis a nobis velut ad mitigandū moestitiam suam iure amicitia flagrantem: episcopi patienter audimus. Q̄ cum esses: nō dico catholicum: sed in errore nobiscū p̄niciōssimo constitutus: iuuenis in moribus nobis ab hoc te vitiō rēp̄ratissima voluntate cor rector: aequi non post longum tempus: fordis reuolutus. Deinde in extremo vitæ periculo baptizatus: non dicam te fide: etiam nobis ecce iam senibus in sup̄ episcopis nondum emendaris. Vis de bonæ vxoris morte p̄ nos consolarios de hac tua vniore morte quis consolatur! An quia nō possumus obliuisci tanta ergo nos merita tua: ideo cruciandi adhuc sumus moribus tuis: ideo contemnendi: & pro nihilo habendi quando gemimus ad te de te! Sed fateamur nos non esse aliquid ad te corrigendum ac sanandum: deus attendat. Christus cogitetur: apostolus audiatur dicens: Tollēs ergo membra Christificam membra meretricis! Si quisq̄ episcopi amici tui verba spernis in corde tuos: corpus domini tui co gita in corpore tuo. Postremo quoniam de die in diem differendo peccatum extremum diē tuum nescias: nunc probato quantum ab ore nostro laudes Cyprianæ desyderes. Certe si adhuc in schola rhetorū verba discipulis venderem: prius ab eis mercedem sumerem: vendere tibi volo laudem pudicitissimæ vxoris tuæ: prius mihi mercedem da pudicitiam tuam. Da inquit & accipe. Humanū dico propter infirmitatē tuam: puto q̄ non sit apud te digna Cyprianæ laudibus anteponis amorem concubinarum tuarum: q̄ vtiq̄ faciens: permanere in illo amore: q̄ ad istas laudes peruenire malueris. Quid mihi vis extorquere potēdo: cum pro te videas esse quod posco! Quid precaris subiectus quod potes iubere correctus! Mittamus munera spiritalia cōiugis tui actu imitationē: ego laudē: q̄ sicut supra dixi laudē ab hominibus istam illa non querat: imitacionem vero tuam tantum querit etiam defuncta: quātum te dilexit etiam dissimilem viua. Faciam de illa q̄ viscum tu feceris quod ego volo & illa. Si cū dices ille sup̄bus atq̄ impius: sicut in euangelio dominus loquitur: qui induebat purpura & byssos: & epulabatur quoeiē splendide: cum malorum meritum p̄enas apud inferos lucret: me q̄ de digito contempei ante ianuam suam pauper is aquæ stillam impetrare valuisset: recordatus est quinq̄ fratres suos: & rogauit ad eos eundem pauperem mitti: cuius requiem in sinu Abrahæ longe prospiciebat: ne ipsi venirent in illum locum tormentorum: quanto magis tua coniunx te recordatur: quanto magis te casta non vult ad p̄enas venire moechorū! Si fratres suos nec superbus ad p̄enas venire voluit superborum: & cum frater mollet fratibus in malis se esse coniunctum: quanto minus vult in bonis constituta coniunx vitium in malis habere separatū! Lege ipsum locū in euangelio: Christi est vox placere deo. Doles vtiq̄ delictæ coniugem mortuam: & putas si eam laudaueris q̄ meis affatibus cōsolaberis: disce q̄ doleas si cum illa non eris. An magis tibi dolendum est q̄ a me nondum laudatur: q̄ mihi q̄ a te non amatur! Nam vtiq̄ si amat es cum illa esse. post mortem desyderares: quod profecto non eris si qualis es talis eris. Ama ergo cuius erigis laudem: ne quod mendaciter exigis iuste negem. & alia manu. Domin⁹ nobis præstet de tua salute gaudere domine dilectissime & honorabilis frater.

Sancti Augustini ad Anronium: ei de fide: spe: & charitate gratulantis: & deo gratias agentis: et totēq̄ cauendum: & quid desyderet: exponētis.

Epistola.CXXVL

Vgustinus Antonium. Cum a duobus tibi scripta deberentur: cumulatissimē magis pars reddita est: q̄ vnum nostrum præsentem vides: cuius ex ore cū me quoq̄ accipis: poteram non rescribere nisi ipso iubente fecissem: quo p̄ficienter superuacuum videbatur esse quod feci. Quapropter fertilius fortasse tecum colloquor: q̄ si coram adfemictū & epistolam meam legis: & cū laudis in cuius pectore me habitare optime nosti. Cum magno gaudio literas sanctitatis tuæ considerauis atq̄ digessis: & Christianum animum tuum sine villo fūco iniqui temporis: & in nos præ se ferunt. Gratulor tibi: & gratias ago deo et domino nostro de spe & fide & charitate tuarib⁹ apud eum: q̄ de nobis tā bene existimas

vt fideles dei seruos esse credas: idq; ipsum in nobis corde purissimo diligas. Cūq; hūc etiā gra-
tulandum beniuolentię tuę potius: q̃ gratię tibi agenda sunt. Tibi enī prodest ipsam diligere
bonitatem: quā pfecto diligit quicūq; diligit quē credit bonum: sine ille se ita: siue aliter q̃ cre-
ditur habeat. Vnus tantū in hac te cauendus est error: ne quisq; non de hōie: sed de ipso hōis
bono aliter sentiat q̃ veritas postulat. Tu veto dilectissime q̃ nullo modo etras credēdo vel sci-
endo q̃ magnū bonū est libenter deo casteq; seruire: cū quēlibet hōem propterea diligis q̃ hu-
ius boni participē credis: tūc est fructus tuus etiā si ille non ita sit. Quapropter tibi de hac re
gratulandū est. Illi autē non si ppter ea diligitur: sed si talis est qualē esse existimat a quo ppter
ea diligitur. Quales itaq; nos sumus: quantūcūq; in deū promouerim: ipse viderit: cui nō
soli de hōis bono: sed de homine ipso nō potest errare iudiciū. Tibi ad mercedem beatitudinis
qd ad hanc tē attingit: satis est: q̃ nos tales credens: quales oportet esse seruos dei: tuo sinu cor-
dis amplecteris. Gratiās vero tibi vberes agim⁹: q̃ nos cū laudas q̃ tales sumus: mirabiliter hor-
taris vt tales esse cupiamus: vberiores etiā si nō soli te cōmendes orationibus nostris: sed etiā
non prætēmittas orare pro nobis. Gratiōr est enim deo pro fratre deprecatio vbi sacrificiū
charitatis offertur. Paruulum tuum plurimum salutis: & sōdm pcepta domini salutaria
opto grādesce. Domui quoq; tuę vnā fidem & deuotionem veram quę sola catholica est
peruenire desydeo & precor. In quam rem siquam forte aliam nostram operam necessariam
existimas: tibi vindicare dubites ex communi domino fratris iure charitatis. Illud sane ad
monterim religiosissimā prudentiam tuā: vt amorem dei non irrationabilem vel infens
infirmiori vasi tuo: vel nūrias diuina lectione grauiq; colloquio. Nemo enim sollicitus de sta-
tu animę sup̃atq; ob hoc sine pertinacia inquirendę voluntari domini intentus est: qui bono
demonstratore vsus non dinoscit quid inter schisma quodlibet & vnā catholicā interfit.

Sancti Augustini ad Donatū proconsulē Africę: vt a sceleratis & sacrilegis a vrbis inimici
eos ecclesię cohūbeat: non tamen occidat: illū exhortantis. Ep̃la.CXXVII.

X **D**omino eximio meritoq; honorabili insigniterq; laudabili filio Donato: Au-
gustinus in domino salutem. Nolle quidē in his afflictionibus eē Africa-
nā ecclesiā constitutam: vt terrenę villis potestatis indigeret auxilio.
Sed quā sicut apostolus dicit: Nō est potestas nisi a deo: pculdubium q̃
vos syncretissimos catholicę marris filios eidē subuenit: Auxiliū nostrū
in noīe domini est qui fecit cōelum & terram. Quis enim nō sentiat in tan-
tis malis non parū nobis consolationem diuinitus missā: cū tu vir ta-

Ro. 9.
Psal. 123.

23. q. 5. vñd.

Vbi supra.

23. q. 5. vñd.

lis & Christi nominis amantissimus: proconsularibus es sublimatus insignibus: vt ab scelera-
tis & sacrilegis a vrbis inimicis ecclesię bonę tuę voluntari potestas sociata cohūberet: dñe
eximie meritoq; honorabilis & insigniter laudabilis fili! Deniq; vnū solū est qd in tua iustitia p-
timefcimus: ne forte quoniam quicqd mali contra christianā societate ab hominibus impiis in
gratisq; committitur: pfecto grauius est & atrocius: q̃ si in alios talia cōmittātur: tu quoq;
pro immanitate facinorū: ac non potius p lenitatis christianę cōsyderatione censeas coercē
dumq; te per Iesum Christū ne facias obsecramus. Neq; enim vindictā de inimicis in hac ter-
ra requirimus: aut vero ad eas angustias animos debeant coartare quę patimur: vt obliuiscā-
mur quid nobis pręcepit: pro cuius veritate ac noīe patimur: qui diligimus inimicos nros
& oramus pro eis. Vnde ex occasione terribiliū iudicij ac legū: ne aeterni iudicij pœnas
incidant: corrigi eos cupimus: non necari: nec disciplinā circa eos negligi volumus: nec sup-
plicij quibus digni sunt exerceri. Sic ergo eorū peccata cōpescē: vt sint quos pœniteat pec-
cauissē. Quæsumus igitur vt cum ecclesię causas audis: q̃libet nefariis iniuriis appetitā vī
afflictā esse cognoueris: prætē occidendi te habere obliuiscaris: petitionē nram nō obliuiscaris.
Non tibi vile sit neq; cōtēptibile fili honorabiliter dilectissime: qd vos rogamus: ne occidat
ur p quibus dñm rogamus vt corrigant. Excepto etiā q̃ ppter vobis propositū recedere non de-
bemus vincendi in bono malum: illud quoq; prudentia tua cogit: q̃ causas ecclesiasticas in-
sinuare vobis nemo pter ecclesiasticos curat. Proinde si occidendos in his sceleribus hōes pu-
taueritis: deterrebis nos ne per operā nram ad vestrū iudiciū aliquid tale perueniat. quo cō-
perto illi in nostrā pñemiciore audacia crassabunt: necessitate nobis impacta & iudicta:
vt etiā occidi ab eis eligamus q̃ eos occidendos vestrīs iudiciis ingeramus. Hęc admonitio-
nē: petitionē: obsecrationē: mōne quado a spermanter accipias. Neq; enim te arbitror non
recollere magnā me ad te & multo q̃nūc es altius sublimatus: etiā si ep̃us nō eēm: iudiciū tñ ha-

bere potuisse. Scito interim prædictæ excellentiæ tuæ non erint hæretici Donatistæ nutrire le-
ges contra errorem suum latas: quas iam nihil valere arbitrantur & iactant: ne vel sic nobis po-
cere aliquatenus possint. Plurimum autem labores & pericula nostra quo fructuosa sine adiuvanti-
bis: si eorum vanissimam & impiæ superbæ plenissimam sectam non ita cures imperialibus le-
gibus comprimere: ut tibi vel suis videantur qualescunque molestias pro veritate atque iustitia sustine-
re. Sed eos cum hoc abs te peritur: utrum certarum manifestissimis documentis apud acta vel
præsentia tuæ vel minorum iudicum convinci atque instrui patiaris: ut & ipsi qui te iubente
attinentur: duram si fieri potest: sectant in melius voluntatem: & ea ceteris salubriter legant.
Onerosior est quippe quam vilior diligentia: quam ut magnum deferatur malum & magnum te-
neatur bonum: ut cogi tantum homines non doceri.

Sancti Augustini ad eundem Donatum: illius virtutes & sponda extollentis: veraque famam
non in ore vulgus: sed in virtutis fulgore & pondere consistere demonstrantis. Epistola.CXXVIII.

Domino eximio & sincerissima dilectione honorabili Donato: Augustinus
in domino salutem. Quia te administratorem multum desiderans: etiam cum
Cibilia venisses: videre non potui: credo propterea facti esse: ut animo tuo
curis publicis expedito: potius fruerer: quam illa salutatione me apud te oculis
& te negotioso: neuter nostrum quantum satis esset desiderii teneret.
Recolens quippe honestatem ab incunte ætate indolis tuæ abundanter idon-
eum tuum pectus existimo cui se Christus largissime infundat: fructus ei
afferens æterna & cælesti gloria quam temporali & terreno præconio digniores. A multis enim
mo proptus ab omnibus quos vel percontari vel vitro etiam prædicantes audire potui: casti-
tatem virtutis: quam administrationis tuæ constanter omnino laudantibus: atque preferentibus: & si
ne vilo scrupulo dissong varietatis accepi: & eo certius quod ignorabat necessitudinem nostram
& utrum te vel tenuiter nossem penitus nesciebant: predicatorum tuarum magis eos auribus meis
se dedisse: quam vera de te spargere crederem. Ibi enim est a vanitate remota laudatio: ubi etiam vi-
tuperatio ab offensione secuta est. Verum tamen o frater eximie & sincerissima dilectione ho-
norabilis: non nunc docendus es: sed fortasse admonendus omnem istam gloriam famamque po-
pulari non in ore vulgi esse letabilem: sed in rebus ipsissimæ etiam si vulgo displiceant: pro-
prio tamen fulgore ac pondere non imperitorum commendatione pretiosas sunt: Magnifica
serandus est qui talia improbat: ille qui de talibus improbat: iudicandus miser. Cum vero
placent: & sibi debita laude populariter quoque prædicantur: nec sic quidem ipsæ maiores melio-
resque sunt alieno iudicio: si quoniam integrant intimam veritatem: & solius conscientia: robore soli
dantur. Unde magis hominibus recte existimantibus: quam ei de quo vulgus bene existimat: aliquid
ex eo felicitatis accidit. Quæ cum optime noveris: vir bone: intueri: ut coepisti: sortissima con-
dis acie dominum nostrum Iesum Christum: & ab omni inani fastu omnino detumescent: affur-
ge in illum qui non ventose alleuat conuersos ad se: sed certis fidei passibus innitentes: atque ascen-
dentes collocat in sempiterno fastigio cælestis atque angelicæ dignitatis. Per quem te obsecro ut
rescribas mihi: tuosque omnes quos in Sinithesi vel in Hipponensi habes: ad catholicæ ecclesiæ com-
munionem communiter & benigne adhorteris. In cuius gremio etiam patrem tuum laudabi-
lem & egregium virum abs te genitum esse cognoui: quem ut debito meritis eius a me offi-
cio salutes peto: & nos visere non graueris. Quod etiam propter rem tuam: quam hic habes: me-
liorem apud deum faciendam: non imprudenter exposco. Dei misericordia te circumplectatur
& ab omni inquietate conseruet.

Sancti Augustini ad Olympi: de illius erga ecclesiam dei amore gauderis: Et de profes-
sione & fuga multorum fratrum ob persecutionem ecclesiæ querulantis: & illum pro præsidio
ferendo obsecrantis. Epistola.CXXIX.

Domino eximio & merito præstantissimo multumque in Christi charitate ho-
norando filio Olympio: Augustinus in domino salutem. Quis mox ut audiui
mus te merito sublimatum: cum ipsa fama nodum nobis certissima esset: ni-
hil aliud de animo tuo credidimus erga ecclesiam dei: cuius te veraciter fi-
lium esse gaudemus: quam quod tuis literis mox aperuisti: tamen etiam illis lectis quod
vitro dignatus es etiam si pigri & cunctantes essemus: exhortationem benivo-
lentissimam mittere: ut instruente humilitate nostra per religiosam obedi-
entiam tuam: deus cuius munere talis est ecclesiæ super iis: quam subueniamus: maiore fiducia tibi scribi-

mus dñe eximie & merito præstantissime multūq; in Christi charitate honorande fili. Et fratres quidem multi sancti collegæ mei: grauius ecclesia turbata pfecti sunt pene fugientes ad gloriosissimum comitatum: quos siue iam videris: siue literas eorum ab vrbe Roma opportunitate cuiusq; occasionis accepis: ego tñ licet nullū consiliū cū eis cōmunicare potuerim: non potui pmittere p hunc fratrē & cōpresbyterū meūq; vrgēti necessitate p salute cui⁹ sui veti am media hyeme quomōdūq; ad illas partes venire cōpulsus est: & salutare & admonere charitatem tuā quā habes in Christo Iesu domino nostro: vt opus tuum bonū diligentissima acceretur instantia: quonouerim inimici ecclesię leges illas: q; de idolis cōstringendis: & hæreticis corrigendis viuo Stilichone in Africā missę sunt: ex voluntate imperatoris piissimū constitutas. Quo nesciente vel nolente factū: siue dolose iactant: siue libenter putant: atq; hinc animos imperitorū turbulentissimos reddunt: nobisq; periculose ac vehementer infestos. Hoc autē qd petendo vel suggerēdo admonere præstantiā tuā: nō dubito oīm per Africā collegarum meorum fieri voluntate: arbitror quacūq; primitus exorta occasione facillime posse ac debere maturari: vt nouerim sicut dixi homines vani: quorū & aduersantium salutē regimus & leges quæ p Christi ecclesia missę sunt: magni Theodosii filiū per Stilichonē crasse mittēdas. Propterea quippe memoratus presbyter hartū platonici de regione sit Mileuitana: ab epō suo venerabili fratre meo Seueros: qui tuā meūq; synocrissimam dilectionē multū salutarat: per Hipponem Rhegiū vbi ego sum transire iussus est: qā cum forte simul essemus in magnis ecclesię tribulationibus & perturbacionibus: querebamus occasionem scribendi ad eximietatem tuā: & nō in ueniebamus. Iam qdem vnam epistolam miseram in negotio sancti fratris & collegę mei Boni faci episcopi Caraqueñsis: sed nondum ad nos peruenerant grauiora quę nos vehementer agitant: quibus comprimendis vel corrigendis quemadmodū meliore scdm Christi misericordiam consilio consulatur: cōmodius episcopi q; propterea nauigauerūt: cum tanta benignitate tui cordis acturi sunt: qui potuerunt cōmuni consilio diligentius deliberatum aliquod ferre: quantum temporis pmittebat angustia. Illud tamen quo animum clementissimū & religiosissimi principis erga ecclesiam puincia nouerim: nullo modō esse differēdum: sed etiam atq; episcopos qui pfecti sunt videas: q̄primū tuā præstātissima p Christi membris in tribulatione maxima cōstituta vigilantiā potuerit: accelerādū suggerere: petere: obsecro: flagitare. Neq; em̄ parum in his malis solatiū dominus obtulit: q; te voluit multo amplius posse q; poteras: quādo iam de tuis multis & magnis operibus bonis gaudebamus. Multum sane de quorūda neq; paucorum fide firma & stabili gratulamur: qui ex occasione legū ipsarū ad christianā religionē vel catholicam pacē cōuerſi sunt: p quorū salutē sempiternā: nos in hac tēporali etiā periclitari delectat. Propterea ei maxime ab hoib⁹ nimis dureq; puerissimūc inimiciarū grauiore iper⁹ sustinem⁹: quos nōnulli eorū nobiscū patiētissime sustinēt: sed plurimū ifirmitati metui mus: donec discat & valeat adiuuante misericordissima gratia dñi: sæculū plēns & hominum diem cum robore cordis valētiore cōtemnere. Commonitorū qd misit fratribus episcopis: qā sicut puto nondum ibi sunt: ab eximietate tua illis tradatur cum venerint. Tantam qppe tui synocrissimi pectoris habemus fiduriam: vt adiuuante domino deo nostro non solum impetitorum auxiliū te velimus: verum etiam consiliū participem.

Sancti Augustini ad Circēses: vt bona quæ in eorum ciuitate per eum facta laudantur: non sibi sed deo attribuant: cōtestantis: & illud exemplo atq; scriptura confirmantis. Quid p terea occulte segregatis ab vnitare cogitandū & eligendū sit exponentis. Ep̄la.CXXX.

Omnis honorabilibus & merito suscipiendis: charissimis ac desideratissimis fratrib⁹ in oīm bonorū gradu: Circēsibus: Augustin⁹ epus. Si id qd in vſa ciuitate nos grauius cōtristabat: absumptū est: si duritia cordis hūmāni resistēs manifestissimē & quodāmodū publicę veritati vi eiusdē veritatis euiſa est: si spir̄ dulcedo pacis vnitatisq; charitas: & nō iā reuerberat oculos faucios: sed sanos illustrat ac vegetat: non sunt hæc opa nostra sed idein: non multitudinis nobis loquentibus & hortantib⁹ pueniret. Hoc agit ille & efficit qui per ministros suos rerum signis extrinsec⁹ admonet: rebus autē ipsis per seipm̄ intrinsec⁹ docet. Nec ideo pigri⁹ moueri nos oportet ad visendos vos: qm̄ qd in vobis laudabile est factū: nō a nobis sed ab illo factū ē q; facit mirabilia solus. Multo ei alacri⁹ debem⁹ accurrere ad spectanda opa diuina q; nſa: qā & nos si qd boni sum⁹: op⁹ illius non hoim sum⁹. Vñ apłs dixit: Neq; q; plācat

Adi.

1. Cor. 3.

Zenocrates est aliquid neque quod rigat: sed quod incrementum dat deus. Xenocrates Palemonem ut scriberis: & nos ex illis litteris recordamur: de fruge temperarie disputando: non solum ebriosum: verum & ruc ebrium ad mores alios repetere conuerit. Quod ergo ille: sicut prudenter & veraciter intellexit: non deo fuerit acquisitus: sed tamen a diuina luxuria liberatus: non ne id ipsum quod est melius in eo factum est: huiusmodi operibus tribuerimus: sed diuino. Ipse namque corporis quod est ipsum nostrum: siquid bona sunt: sicut forma & vires & salus: & si quid eiusmodi est: non sunt nisi ex deo creatore ac perfectore nature: quanto magis animi bona donare nullus alius potest. Quid ei supbia vel ingrati cogitare potest humana vecordia: si putauerit cum carne pulchrum faciat deus hominem: animo castum ab homine fieri. Hoc in libro sapientiae fuisse scriptum est: Cum scieris: ingratum quia nemo esse potest continens nisi deus det: & hoc ipsum erat sapientiae scire cuius est hoc donum. Palamon ergo si ex luxurioso continens facit ita scire cuius est hoc donum: & cum abiectis superstitionibus gentium pie coheret: non solum continens: sed etiam veraciter sapiens & salubriter religiosus existeret: quod ei non tamen ad prout vite honestate: verum & ad futuram immortalitatem valeret. Quanto minus igitur mihi arrogare debeo conuersionem istam vestram vel populi vestri quam nobis annuntiastis: quod me nec loquenter nec saltem presentem perculdubio diuinitus facta est: in quibus veraciter facta est. Hoc itaque precipue cognoscite: hoc pie humiliterque cogitate: deo fratres: deo gratias agite: deum time: ne deficiatis: amate ut perficiatis. Si autem adhuc quosdam amor hominis occulte segregat: & timor hominis fallaciter congregat: obseruet quod tales sunt: quod dei cui nuda est humana conscientia: nec teste fallit: nec iudicio fugiunt. Si quid autem illos de questione ipsius veritatis per suam salutis sollicitudinem promouet: hoc sibi quantum existimo iustitiam extorqueat: ut de catholica ecclesia istud toto orbe diffusa potius id credat quod diuinae scripturae dictum est: quod linguae humane dicunt.

Gef. 12.

De ipsa vero dissensione quae inter homines orta est: qualeslibet fuerit: utique prouideat promissis dei: quod dixit ad Abraham: In semine tuo benedicent omnes gentes: quod creditum est cum audiret predictum: & negat cum videt impleri: hoc tamen interim breuissimum: & nisi fallor inuicibilissimum cogitauerit: aut acta esse ista causam in ecclesiastico transmarino iudicio: aut non esse acta. Si acta ibi non esset innocens est Christus: si ceteras per omnes transmarinas gentes: cuius societatis nos communione gaudemus: & ideo ab eis innocentiibus utique sacrilega direptione separantur. Si vero acta est ista causa: non intelligat: non sentiat: quod non videtur esse iusta victos quorum idem communio separata est. Eligat ergo verum malum credere quod praeterierunt ecclesiastici cognitores: aut quod murmurant viriliter: quod aduersus istam complexionem dicti breuissimam intellectum facillima. Attendite pro vestra prudentia diligenter: quod nihil sobrius responderi possit: & tamen malus Palamon magis ebrietate inuenerit erroris veritas. Date vobis niam pluxiori fortassis episcopo qui iucundior: verum ut arbitror viriliori quam blandiori: deus honorabilis & merito suscipiendi charissimam ac desideratissimam fratres. De aduersu autem isto ad vos: utro rursus desiderium deus impleat. Quanto ei charitatis ardore accedamus ad visendos vos: verbis explicare non possumus: sed vos benigne credere minime dubitamus.

Sacri Augustini ad Memorium: confiteris se liberos: quos emendaturus se praesentat: mittere cauamque cur id non fecerat exponere: Possidit praeterea collegam suum non literis illis quibus variis libidinis seruus liberales vocat: sed vere liberalibus institutis commendantis: iniquosque & impios quibus erudiri videtur consueuerit: ac pater omnibus quod illorum littere non recte liberales vocant. Et quemadmodum in historiis scriptoribus possit esse aliqua propinqua libertatis: Petitioni quoque illi de libris a se de rhythmo & melos compositis responderis: & ratione cur non scripserit quibus numeris versus dautici consent reddentis.

Epistola.CXXXI.

Omino beatissimo & venerabiliter charissimo & syncretissimo ac desideratissimo fratri & coepiscopo Memorio: Augustinus in domino salutem. Nullam iam reddere debui literas sanctae charitati tuae sine his libris quos a me sancti amoris iure violentissimo sagitasti: ut hac saltem obedientia responderem epistolis tuis: quibus me magis onerare quam honorare dignatus es. Quod ubi sub cuboega oneror: ibi etiam quia diliger: subleuor. Neque enim a quo libet diliger: subleuor: eligor: sed ab eo viro & domini sacerdotem: quem sic acceperunt deo sentio: ut cum animam tuam tam bonam leuas ad dominum: quam in illa me habes leues & me. Debi ergo nunc liberos mittere quos emendaturum me esse promiseram. Et ideo non misisti quia non emendauit: Non quia noluit: sed quia non potuit: cuius videlicet multis & multum praevaletibus occupatus. Nihil autem ingratum ac ferreum fuit: ut te qui nos sic amas: hic sanctus frater & collega noster Possidius: in quo nostram non paruum praesentiam reperies: vel non disceret: vel sine literis nostris disceret. Est enim per nostrum ministerium

non literis illis quas variarum ferui libidinum liberales vocant: sed dominico pane nutritus
 quantus ei potuit per nostras angustias dispensari. Quid enim aliud dicendum est eis? cum
 sint iniqui & impij: liberaliter sibi videntur eruditi: nisi qd in literis vere liberalibus legimus.
 Si vos filius liberauerit tunc vere liberi eritis. Per cum namq; praestatur vt ipse etiam quę libe-
 rales discipline ab eis qui in libertatem vocati non sunt / appellantur quid in se habeant libera-
 le noscatur. Neq; enim habent congruum libertatis: nisi qd habent congruum veritati. Vnde
 ille ipse filius: Et veritas inquit liberabit vos. Non ergo illę innumerabiles & impię fabulę
 quibus vanorum plena sunt carmina poetarum: villo modo nostrę consonant libertati: Non
 octorum inflata & expolita mendacię: Non deniq; ipsorum philosophorum gartulę argu-
 rię: qui vel deum prorsus non cognouerunt: vel cum cognouissent deum: non sicut deum glo-
 rificauerunt: ut gratias egerunt: sed euannerunt in cogitationibus suis: & obscuratum est
 insipienti cor eorum: & dicentes se esse sapientes: stulti facti sunt. Et immutauerunt gloriam in
 corruptei dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis & voluerunt atq; quardupedum
 & serpentium: vel qui istis simulacris non deditur: non nimis deditur coluerunt tamen & ser-
 uierunt creaturę potius qđ creatori. Absit omnino vt istorum vanitates & infantię mendaces
 venose nugę ac superbus error: recte liberales literę nominentur: hominum scilicet infelici-
 um: qui dei gratiam per Iesum Christum dominum nostrum qua sola liberamur de corpore
 mortis huius: non cognouerunt: nec in eis ipsi qđ vera sunt senserunt. Historia sane cuius scri-
 ptores fidem se precipue narrationibus suis debere proficētur: fortassis habeat aliquid cogni-
 tionis dignum liberis: cum siue bona siue mala hominum: tamen vera narrantur. Quis in eis
 cognoscendis qui spiritus sancto non adiari sunt: rumoresq; colligere ipsa humane infirmitas
 eis conditione compulsi sunt: quemadmodum non fallerentur in plurimis: omnino non video.

Ioan.g.

Rom.

Est tamen in eis aliqua propinquitas libertatis: si voluntatem mendi non habent: nec ho-
 mines fallunt: nisi cum ab hominibus humana infirmitate falluntur. Verum quia in omni-
 bus rerum moribus qui numerari valeant: facilius consideratur in vocibus: ea qđ cōsideratio
 quibusdā quasi gradatim itineribus nititur ad superna intima veritatis: in quibus viis ostēdit
 se sapientia hilariter: & in omni prudentia occurrit amantibus: Initio nostri otii cum a curis
 maioribus magisq; necessariis vacabat animus: volui per ista quę a nobis desiderasti scripta
 pludere: quando conscripti de solo rhythmo sex libros: & de melos scribere alios forsitan sex
 (sane) dispohebamus: mihi otium futurū sperabam. Sed postea qđ mihi curarū ecclesiasticarū
 sarcina imposita est: nos illę delitiae fugere de manibus: ita vt vix nunc ipsum codicē inueniā:
 quoniam tuam voluntatem: nec petitionem: sed iussionem contemnere nequeo. Qđ sane opu-
 sculum si potuero mittere: nō quidē me tibi obtemperasse: verum tamen te hoc a me tanopere
 flagitate poenitebit. Difficillime quippe intelliguntur in eo quinq; libri: si non assit qui non
 solū disputantium possit separare personas: verum etiam pronuntiando ita sonare morulas syl-
 labarum: vt eis exprimantur sensus: qđ aurium feriant genera numerorum: maxime quia ipse
 bukidā etiā silentiorum dimensa interualla miscetur: qđ omnino sentiri nequeat: nisi adiutorē
 pronuntiator informet. Sextum sane librum quem emendatum reperi: vbi est omnis fructus
 ceterorum: non distuli mittere charitati tuę: fortassis ipse tuā non multū refugiet grauitatē.
 Nam superiores quinq; vix filio nostro & condiacono Iuliano: quoniam & ipse iā nobiscū cōmū-
 litat: cognitionē videbuntur. Quem quidem non audeo dicere plus amo qđ requia nec veras-
 citer dico: sed tamen audeo dicere: plus desidero qđ te. Mirum videri potest: quemadmodum
 quem pariter amo: amplius desideremus: sed hoc mihi facit spes amplior videndi eum. Puto em̃
 qđ si ad nos te iubente vel mittente veneris: & hoc faciet qđ adolescentem decet: maxime quia
 nondum curis maioribus detinetur: & reipsum mihi expeditius apportabit. Quibus numeris
 cōsistat versus Dauidici non scripti: quia nescio. Neq; em̃ ex hebręa lingua: quā ignoro: potuit
 etiā numeris interpretes exprimere: me metri necessitate ab interpretandi veritate amplius qđ
 ratio sententiarum sinebati digredi cogere tur. Certis tamen eos constare numeris: credo illis
 qui eam linguam probe callēt. Amavit enim vir ille sanctus musicam piām: & in ea studia nos
 magis ipse qđ vilius alius author accendit. Habitetis omnes in eternum in adiutorio altissimi: qđ
 habetis vnanimes in domo patris matrisq; fratres filiorū: & cuncti vni p̃p̃s filii: memores nři.

Sancti Augustini ad Florentinum: sanctum propositum illius eo timorem dñi cōmēdā-
 tissimę admonētis vt si qđ ab eo cupiat discere: id qđ velit grāt: libere se ad satisfaciendū exhibē-
 do: Et sup̃bie vitii in docendo sollicitissime cauendū esse suadetis.

Ep̃la.CXXXII.

A.iii.

F Eligio siquidem atque in Christi membris merito sanctę laudabili famule dei la-
licę: Augustinus in domino salutem. Tres epistolas tuę benignitatis acceperā
cū ista rescripti: Vnā q̄ adhuc meas literas exigebaturā q̄ ad te iā pueni-
se indicabat: tertiāq̄ beniuolētiā p nobis curā tuā etiā de domo clarissi-
mi & egregii iuuenis Iuliani: q̄ nostris adharet pietibus cōtinebat. Quā ac-
cepta continuo respondere non distuliga procurator eximietaris tuę cito
se Romam posse mittere scripsit: cuius literis grauior contristati sumus: q̄

ea quę illis in vrbe vel circa urbem geruntur: nō nobis insinuare curauit: vt certum apud nos
fieret qd̄ incertę famę credere nolebamus. Fratrū quippe literis ante transmissis: quibus molesta
& durā multo tamen leuiora nuntiata sunt. Plus sane q̄ dici pōt miratus sum: q̄ nec tanta oc-
casione hominū tuorū fratres sancti ep̄i scripserint: nec ep̄la tua quicq̄ nobis de tauris tribulatio-
nibus vestris insinuauit: quę vtiq̄ per viscera charitatis & nū sunt: nisi forte faciendū nō pu-
tasti qd̄ nihil pdesse duxisti: aut nos tuis literis maestficari noluisti. Prodest aliqd̄ grū ego ar-
bitror etiā ista cognoscere: Primo q̄a iniustū est gaudere nolle cū gaudentibus: & flere nō velle
cū flētib. Deinde q̄a tribulatio patientiam operat: patientia pbatior: spēs: spēs autē nō pū
cōfundit: q̄a charitas dei diffusa est in cordibus nostris per sp̄m sanctū q̄ dat⁹ est nobis. Ab
sit itaq̄ vt reculemus audire etiā q̄ amara & tristia sunt erga charissimos nostros. Nescio quo
cū modo minus sit qd̄ patitur vni mēbrū si cōpatiunt alia mēbra. Nec ipsa mali reuelatio sit
per cōmunionē claudis: sed per solatium charitatis: vt quīs alii ferēdo patiunt: alii cognoscēdo
cōpatiuntur: cōmunis sit tñ tribulatio: q̄bus pbatior spēs: dilectio: sp̄s q̄ cōmunis est. Oēs autē
nos dñs cōsolat⁹: & hac t̄palia mala p̄duxit: & post hęc bona aeterna p̄misit. Nec debet cū prae-
liatur infringi q̄ vult post plium coronari: vires illo subministratē certantib⁹ q̄ pparat ineffa-
bilia dona victoribus. Rescripta illa nra non tibi ad nos auferant scribēdi fiduciam: p̄sertim q̄a
rimorē nostrū nō improbabilī defensione lenisti. Paruulos tuos resalutam⁹: & in Christo tibi
grādescere optamus: q̄ iā in hac aetate cernunt q̄ sit amor huius seculi piculosus & noxiatus:
cū vtiā cū magna & dura quatiunt: parua & flexibilia corriganur. De domo illa qd̄ dicis:
nisi benignissimę tuę curę grās agā! Nā eā quā dare possum⁹ nolitis: quā volūt asit: dare nō pos-
sum⁹. Negi est sicut falso audierūt: a decessore meo relicta est ecclesię: sed inter antiqua ei⁹ p̄p̄dia
posuisti: & antiquę ecclesię sic coheret: quēmadmodum ista de qua agitur / alteri.

Ro. 12.
Ro. 5.

1. Cor. 12.

Sancti Augustini ad Pāmachium: causam agnitionis eius absentes simul & dilectionis
exponentis: & ea de re plurimum exultantis atq̄ gratulantis: gratulatoriaq̄ has literas ad eū
se misisse testantur.

Ep̄la. CXXXIII.

G Omīno eximio & merito suscipiēdo: atq̄ in Christi visceribus dilectissimo
filio Pāmachio: Augustin⁹ i dño salutē. Bona opa tua Christi grā germinā-
tia: te nobis in mēbris ei⁹ honorādū: & plane notissimū dilectissimūq̄ fecer-
unt. Negi cū si quotidie faciē tuā vidēre: notior mihi esses: q̄ cū interiorē
tuū pacis decorē: pulchrū ac veritatis luce radiantem: in vni⁹ tui facti cō-
dore cōspexi: cōspexi & agnouit agnouit & amati. Huic nūc loquor: huic scri-
bo: dilecto amico meoq̄ mihi corpore absenti absens innotuit. Verum autē
iam simul eramus: & coniuncti sub vno capite viuēdamus: in cuius charitate nisi radicatus es
ses: non tibi tam dilecta catholica vnitas foret: nec colonos tuos Afrosco terrarū: vnde Dona-
tistarum furor exortus est: hoc est in media consolari Numidia constitutos tali admoneres al-
loquio: tanto seruiore sp̄s animares: vt deuotionē p̄mptissima ad sequēdū eligerēt: q̄ te talē ac
tantum virum: non nisi agnita veritate sequi cogitarent: & tam longe a te locorum interval-
lis remoti: sicut sub idem capite: atq̄ in eius mēbris in eternum tecum deputarentur: cuius p̄-
cepto tibi temporaliter seruauit. In hoc ergo tuo facto te cognitū amplectēs: exultauit vt gra-
tularet tibi in Christo lesū dño nostrosq̄ has gratulatorias literas mitterem: qualescūq̄ spe-
cimē cordis & amoris erga te mei. Negi cū amplius potui. Sed quāso ne tu hacenus quicqd̄
te diligo meritaris: p̄lectam trans hanc ep̄istolam trāsitu inuisibili qui intras sit: & perge cogi-
tādo in pectus meū: & cerne qd̄ illic de te agat. Patēbit em̄ oculo charitatis: cubioulū charita-
tisq̄ claudim⁹: aduersus nugas tumultuosas seculicū illic desit a deorū: & videbis ibi delicti
as letitię meę de tā bono ope tuos: quos nec lingua effari: nec silio exprimere valeo: calētes atq̄
flagrantes in sacrificio laudis eius: quo inspirāte hoc voluisti: & quo adiuuante potuisti. Grās
deo sup̄ inenarrabili dono ei⁹. O q̄ multorum tecū pariter senatorū: pariterq̄ sanctę ecclesię filio

A. liii.

rum: tale opus desideramus in Africa: de quali tuo letamur. Sed illos periculosum est exhortari: tibi securum est gratulari. Illi enim forte non facient: & tanq̃ nos in animo eorū vicerint inimici ecclesie: decipiendis insidiabuntur infirmis. Tu vero iam fecisti: unde inimici ecclesie liberatis confundantur infirmis. Proinde sufficere visum est vt ipse quibus christiano iure potueris: amica fiducia istam epistolā legas. Sic ei ex tuo facto fieri posse in Africa creditū: qd forte dum putant fieri non possē: pigrescunt. Insidias aut̃ quas ipsi heretici distorto corde molitur: qm̃ tū eos arbitratos valere aliquid in possessione Christi aio tuonec rescribere volui. Aut̃ dies tū hac a fratribus meis: quos plurimum cōmēdo eximietari tue: ne in tam magna rāq̃ inopinata salute holmē de gbus per te catholica mater exultat: aspersis etiā sup̃flua meruētes.

Sancti Augustini ad Senerum: quantum debeat vt a fraternae charitati ostendit & cum eo familiariter de mutua amicitia iocantis. Epistola.CXXXV.

Omino beatissimo atq; dulcissimo: venerabili nimiumq; desiderabili fratri & confacerdoti Sēuero: & q̃ tecū sunt fratribus: Augustinus & q̃ mecum sunt fratres in dño salutē. Epistola mea quā puxit charissimus filius & cōdiaconus noster Timotheus: iam parata erat p̃fectura: qm̃ filii nri Q̃ dūale deus & Gaudentius ad nos venerunt cum literis tuis. Inde factū est vt cōtinuo p̃ficiēdens: nō afferret rēspōsionem meā: qm̃ post illorū aduentū quā tūcūq; apud nos immoratus est: & p̃fectur⁹ p̃ horas singulas videbat. Sed et si p̃ eum respondiissem adhuc debitor fore. Nā & tūc q̃ videor respondi debitor sum: non dico charitatis: quā tantomagis debemus: quāto amplius impenderimus: cuius nos p̃p̃e tuos debitores ostendit apls dicens: Nemini quicq̃ debeatis nisi vt inuicē diligatis: sed ipsius ep̃l̃e tuę. Q̃ si em̃ sufficiam tue suauitatis itaq; audiat animi tui: quā mihi lecta nūciatū. Rem qd̃em mihi in te notissimam insinuauit: veruntū etiā non mihi rei nouę insinuat: noua tū rescriptori exacterit fuit. Miraris fortasse: cur me huius debiti p̃solutorē imparē dicā: cū ru de me tam multū sentias: q̃ me tanq̃ ala mea noueris. Sed hoc ipsum est qd̃ mihi magnam difficultatē facit respondēdi literis tuis: q̃ & quātus mihi videaris: parco dicere p̃pter verę cunditiā tuā. Et vtiq; minus dicēdo: cū ru in me tantā laudē cōruleris: qd̃ nisi debitor remanebo: Qd̃ nō curare: si ea q̃ de me ad me locutus es: nō ex charitate syncerissima dicta scire: sed adulatione inimica amicitie. Hoc q̃ppe modo nec debitor fierē: q̃ talia repēdere nō deberet: sed quāto magis noui q̃ si deli aio loqr̃s: tantomagis video quāto debitor grauer. Vide aut̃ qd̃ mihi cōtingit: vt me quodāmodo ipse laudauerim: q̃ me a te fideliter laudatū dixerim. Sed qd̃ aliud dicere q̃ id qd̃ de te admonui quem nosti? Ecce mihi nouam feci quāstionē: quā ru non potuisti: & eam fortassis expectas vt soluam: ita mihi parum erat q̃ debitor erā: nisi etiam me ampliore debito ipse cumularē: q̃ hoc facile sit ostendere: et si non ostendam: facile tibi videre: & vera infideliter dici posse: & nō vera si deliter. Qui em̃ sic credit vt loqr̃s: etiā nō vera loquitur: fideliter loquitur: qui aut̃ nō credit quē loquitur: etiā vera loqr̃s: infideliter loquitur. Nūq̃d ego dubito q̃ eadē credas quę scripsi: Quę cū in me nō agnosco potuisti fideliter de me nō vera dicere: sed nolo te vel beniuolentia sic falli cui beniuolentia debitor sum: q̃ & tam fideliter & tā beniuole ea quę vera sunt possem de te dicere: nisi vt supra dixi: verecūdia tue parcerē. Ego aut̃ qm̃ laudat a germanissimo & familiarissimo aīa mea: velut a meipso laudat: sic habeo. Qd̃ cernis q̃ molestū sit: etiā vera si dicā: quāto potius quā etiā cū sis altera ala mea: immo vna sit ala tua & mea: sic i me falleris: putādo mihi adesse q̃ defunt: quō & de se ipse vn⁹ homo falli potest: Qd̃ nō tū ideo nolone quē diligo tu fallaris: verū etiā ne minus ores vt sim qd̃ iā me esse credas. Nec in eo sum tibi debitor: vt eodē p̃gressū debitorē credā & loquar de te bona: quę adhuc & tu tibi deesse cognoscis: sed vt animo tā quidē beniuolo ea tamen dicam bona tua dona dei de gbus in te certus sum. Qd̃ non ideo non facio ne fallar in eis: sed ne ru a me laudat⁹ ipse te laudasse videaris: & p̃pter illā iustitię regulā: quia mihi fieri nolo. Qd̃ si fieri debet: eligo esse debitor q̃ diu puto non esse faciendū: Si aut̃ fieri nō debet: nec debitor sum. Sed noui qd̃ mihi ad hac respondere possis: ista loqueris quasi plūx epistolam tuā de laudibus meis desideraueris. Absit vt hoc de te credā: sed epistola tua nolo dicere q̃ veris vel q̃ non veris: plena tū laudibus meis hoc de me vt reprehenderem etiā te nolente flagitauit. Nā si quid aliud volebas vt scriberem: largiorem me desiderabas: non redditorem. Porro iustitia: ordo sic habet: vt debitum prius reddamus: tum deinde cui reddimus: si hoc placet: aliquid & donemus. Qm̃ etiam talia qualia desiderasti vt scriberem: si diligentius p̃cepta dñica cogit

temus:redidimus potius q̄ donamus:si nemini quicq̄ debendū est nisi vt inuicē diligamus.Ipsa quippe dilectio exigit debitorū fraternæ charitatī seruientes:et̄ qui se adiuuari recte veliet in quo possumus adiuuē⁹. Sed mi frater & tu credo q̄ noueris quāta sint in manibus meis: quibus aduersus curas quas nostræ seruitutis necessitas habet:vix mihi paucissimę gurgē teporis stillans:quas aliis rebus si impendero: contra officiū meū mihi facere videor. Qz enī vis vt ad te p̄lixā epistolā scribam:& hoc quidē debeo fateor:debeo prorsus:hoc tā dulcitā syn carētiā meæ volūtiari tuæ.Sed quia bonus es amator iustitiæ: inde te admoneo:vt de illa quā diligis hoc a me libenter audias. Cernis prius esse qd̄ & tibi & aliis q̄ qd̄ tibi tantūmodo debeo:& tepus ad omnia mihi nō sufficit:quando nec ad illa quę priora sunt. Vnde oēs charissimī mi & familiarissimī meis:quorū in nomine Christi inter primos mihi es: rem facient officiū sui si non solū alia mihi scribēda ipsi non imponāt:verūetiam ceteros quāta possunt authoritate & sancta benignitate phibeant:ne videar ego durus cū a singulis petita non dederō: dū ea vo lo magis reddere quā omnibus debeo. Deniq̄ cū sicut speramus & p̄missum tenemus:ad nos venerit venerabilis tua:scies quibus operibus literarum & quantū occupatus sim:& instā rius faciēs qd̄ rogauī:vt & alios quos potueris mihi aliquid aliud scribendū volentes iniunge reia me demoliaris. Dominus deus noster impleat cordis tui tam grandem:& tam famulum suū:quem ipse fecit:domine beatissime.

Sancti Augustini ad Felicē & Hilarinū: illos ad perseverantiā charitatis dei exhortan tis:Et de accusatione Bonifacii presbyteri se expurgantis. Epistola.CXXXVI.

L Ominis dilectissimis meritoḡ honorandis fratribus Felici & Hilarino:Augustinus in domino salutem.Non miror sathanā fidelium animos perturbantem:cui resistite permanentes in spe promissorū dei: qui fallere non potest:qui non solū nobis in se credentibus & sperantibus:& in eius charitate vsq̄ in finē perseverantibus polliceri prēmia æterna dignatus est:verūetiam teporalia scandala non defutura prædixit: quibus fidem nostrā exorceri & probari oporteret:Ait enim:Quoniā abundabit iniquitas:refrigeret charitas multorum:sed continuo subiecit:Qui autē perseverauerit vsq̄ in finem:hic saluus erit. Quid ergo mirum si homines seruis dei detrahūt:& quia eorū vitam peruertere nō possunt: famā decolorare conātur:cū ipsum deū & dominū eorū quotidiē blasphemare non cessent:cū eis displicet quicquid contra eorum voluntatē iusto & occulto iudicio facit Vnde exhortor prudentiā vestrā domini dilectissimi meritoḡ honorandi fratres:vt scripturam dei qui nobis hæc omnia futura prænuntiavit:& aduersus ea nos firmos esse debere pramontuit: contra ho minum maledica vaniloquia suspitionesq̄ temerarias cotē christianissimo cogitetis. Breuiter itaq̄ dico charitati vestræ:Bonifaciū presbyterū in nullo crimine apud me fuisse detectū: nequaquā me de illo tale aliquid credidisse vel credere. Quomodo ergo iuberē de numero presbyterorum nomen eius auferri:vehementer terrente euangelio:vbi dominus ait:In quo iudicio iudicaueritis iudicabimini!Cū enim causa quæ līt illū & spem exorta est:sub diuino examine pendeat secundū placitum eorū: quod vobis si volueritis poterit recitari: quis ego sum vt audeam dei prænuntiatā sententiā in delendo vel supprimendo ius nominis:de quo nec suspici cari temere mali aliquid episcopus debuinit dilucide iudicare homo de occultis hominū potuit:cum in ipsis causis secularibus quando ad maiorem potestātē refertur arbitriū iudicēdi: manēbunt sicuti erant omnibus rebus:expectetur illa sententiā:vnde iam nō liceat pronocari: ne superioris cognitori fiat iniuriā:si eius pendēte iudicio aliquid fuerit cōmutatum! Et vsq̄ multū interest inter diuinā & humanā quālibet excellentissimā potestātē. Domini dei nostri misericordia nūq̄ vos deferat domini dilectissimi & honorandi fratres.

Matth. 24.

Matth. 7.

2.q.1.nomē.

Sancti Augustini ad clerū & vniuersā plebem ecclesię Hipponēsis: de his quæ circa Bonifacium presbyterū gesta fuerint dolēter enarrant:ipsosq̄ propterea perturbatos paternè consolantis. Epistola.CXXXVII.

M ilectissimis fratribus:Clericis seniorib⁹ & vniuersæ plebi ecclesię Hipponēsis:cui seruiō in dilectione Christi:Augustinus in dño salutē. Vtinam scripturę dei sollicita mente inrēdentes:in quibuscq̄ scandalis adiutorio nostri sermonis nō egeretis:& ille vos potius cōsolaretur qui consolā & nos: qui nō solū bona quę sanctis & fidelibus suis est redditurus:verūetiam mala quibus erat hic mundus abundaturus:ante cōscribēda curauit

A.v.

Roma.15.

Marth.13.

Marth.18.

Marth.24.

ut bona post seculi finem securura certiores expectaremus: q̄ mala similiter prædicta ante
 seculi finē procedētia sentirem? Vnde & apostolus dicit: Quæcūq; enim ante scripta sunt: ut
 nos doceremur scripta sunt: ut per paciētiā & consolatiōē scripturarū spem habeamus ad
 deum. Quid autē opus erat ut ipse dñs Iesus non solū diceret: Tūc iusti fulgebunt sicut sol in
 regno patris sui: qd post seculi finē futurū est: verū etiam exclamaret: Vt mundo ab scanda-
 lis: nisi ut nobis nō blādiremur venire nos posse ad sedes felicitatis æternæ: nisi tēporalib; ma-
 lis exercitari nō defecerimus? Quid opus fuit ut diceret: Quoniā abū dabit iniquitas: refrigeret
 charitas multorū: nisi ut illi de quib; cōtinuo locus adiunxit: Qui p̄seueraverit vsq; in finē
 hic saluus erit: cū hac iniquitatis abū dantia & refrigerentē charitatē viderent: nō perturbaren-
 tur: nō expauescerēt: nō quasi rebus insperatis & inopinatis cōturbati deficerēt: sed potius vi-
 dētes accidere quæ futura prædicta sunt ante finē: paciēter p̄seuerarent vsq; in finē: ut securi
 mererētur regnare post finē in ea vita quæ nō habet finē. Proinde charissimi in isto solidalo
 de Bonifacio p̄f bytero nōnulli p̄turbātur: non vobis dico ut nō doleatis. Qui enim ista non
 dolent: non est in eis charitas Christi: qui autē etiā de talibus gaudet: abundat in eis maligni-
 tas diaboli. Nō quia in memorato p̄f bytero apparuit aliquid qd dignum dānatione iudica-
 retur: sed quia duo de domo nostra talem habet causam: ut vnus eorū sine dubio perditus ha-
 beatur: & sit alterius fama apud quosdā mala: apud quosdā dubia: etiā si non sit maculata cō-
 scientia. Dolete ista: quoniā dolēda sunt. Nō tamē sic: ut eo dolore vestra charitas a bonē viue-
 do refrigeret: sed potius ad dūm deprecandū inardescat: ut si innocēs est p̄f byter: vester: qd
 magis credo: quia cū sensisset alterius mortū impudicū & immundū: nec consentire voluit nec
 tacere: cito cum sua diuina sentētia manifestatū ministerio pprio repræsentet. Si autē male si-
 bi cōfiscus: qd suspicari nō a deo: voluit alterius exstimationē lædere: cū eius pudicitia cō-
 taminare nō posset: sicut dixit ipse cū quo habet causam: nō eum p̄mittere qd occultare nequī-
 tiam: ut qd homines inuenire non possunt: de quolibet eorū diuino iudicio propaleat. Cū enim
 me causa ista diu cruciasset: nec inuenire quomodo vnus e duobus cōuinceretur: quis magis
 p̄f bytero credidissimē cogitaueram primo sic ambos deo relinquere: donec in vno eorū qui
 mihi suspes? erat: aliquid existeret: vnde nō sine iusta & manifesta causa de nostro habitaculo
 proiceretur. Sed cum p̄moueri in clericatū: siue illic p̄ me: siue alibi per litteras meas: vhemē-
 tissimē cōnaretur: ego autē nullo modo adduceret ei hominē de quo tantū mali exstimationem
 manus ordinationis imponere: aut per cōmendationē meam alicui fratri meo cum subintro-
 duceret: turbulētis agere coepit: ut si ipse in clericatū nō promoueret: nec p̄f byter Bonifa-
 cius in suo gradu esse p̄mitteretur. In qua eius puocatione cum viderē Bonifacium nolle quā
 bullibet infirmis: & ad suspitionē propensis de suæ vitæ dubitatiōe scandalū fieri: paratūq; es-
 se honoris sui apud homines dānum p̄peti potius: q̄ in ea cōtentione in qua non possit ignorā-
 tibus & dubitantibus vel ad male suspicandū procliuoribus suā demonstrare cōscientiā: vsq;
 ad ecclesiæ p̄turbationem inaniter progredi: legi aliqd mediū: ut certo placito se ambo con-
 stringerent ad locū sanctū se pergituros vbi terribiliora opera dei nō sanam cuiusq; consciē-
 tiam multo facilius apertirent: & ad cōfessionem vel poenā vel timore cōpellerēt. Vbiq; qui-
 dem deus est: & nullo cōtinetur vel includitur loco: qui cōdidit omnia: & etiā a veris adoratori-
 bus in spiritu & veritate oportet adorari: ut in oculo exaudiens: in occulto etiā iustificet &
 coronet. Verū tamē ad ista quæ hominib; visibilibus nota sunt: quis potest eius cōsiliū p̄se-
 rari: quæ in aliis locis hæc miracula fiant: in aliis nō fiat? Multis enim notissima est sanctitas
 loci: vbi beati Felices Nollēs corpus cōditum est: quo volui ut pergerem: quia inde nobis faci-
 lius fidelis usq; scribi potest quicquid in eorū aliquo diuinū fuerit prolatū. Nam & nos no-
 uimus Mediolani apud memoriā sanctorū: vbi mirabiliter & terribiliter demones consistere
 furem quendā qui ad eum locū venerat ut falsum iurādo deciperet: cōpulsū fuisse confiteri
 furtum: & qd abstulerat reddere. Nūquid nō & Africa sanctorū martyrum corporib; plena est?
 Et tamē nusq; hic scim? talia fieri. Sicut enim (qd apostol? dicit) Nō oēs sancti habēt dona cū-
 rationum: nec oēs habēt iudiciationē spirituum: nec in omnibus memoriis sanctorum ista fieri
 voluit ille qui diuidit ppria vnicuiq; prout vult. Quapropter cū ego noluissem hunc grauissimū
 dolorē cordis mei vobis p̄ferri in notitiā me vobis atrociter & inaniter cōfiscādo tur-
 bare: fortassis ideo deus noluit vos latere: ut nobiscū orationibus incubatis: ut qd ipse in hæc
 causa nouit: nos autem nosse nō possumus: etiā nobis manifestare dignetur. Nomē autē p̄f
 byteri p̄pterita non ausus sum de numero collegarū eius vel suppressere vel delecere diuine

1. Corin. 12.

2. q. 1. nomē.

potestati sub cuius examine causa adhuc pendet: scire viderer iniuriā. si illius iudicium meo
vellē iudicio praeuenire: qd nec in negotiis secularibus iudices faciūt: quādo causę dubitatio
ad maiorē potestatē refertur: vt pendere relatione aliquid ad deū cōmutare: Et in episcopori
concilio constitutū est: nullū clericum qui nondū conuictus sit: suspēdi a cōmunionē debere:
nisi ad causam suā examinandā se non praesentauerit. Bonifacius tamē hanc humilitatē susce
pit: vt nec literas acciperet quib⁹ in peregrinatione honorē suū quaerere: vt in eo loco vbi am
bo ignoti sunt: citra ambo aequalitas set uaret. Et nūc si vobis placet vt nomē eius non recite
tur: ne his qui ad ecclesiā accederē nolunt: sicut ait apostolus: demus occasionē querētib⁹ oc
casionē: non erit nostrū hoc factū: sed eorū quorū causa fuerit factū. Quid enim obest hominī:
q ex illa tabula nō vult cū recitari humana ignorantia: si de libro viuorū nō est delet iniqua cō
scientia! Proinde fratres mei qui timetis deū: memērote qd ait apostol⁹ Petrus: Quoniā ad
uersarij vester diabolus tanq̃ leo rugiens circūit querēs quē deuoret. Quē nō potest deuor
are seducti ad nequitia: famā ipsius inquinare conat⁹: vt si fieri potest opprobriis hominū: &
malarum linguarū detractioe deficiat: & sic in eius fauces ruat. Si autem nec famā innocētis
maculare potuerit: hoc ei p̃suadere tētat: vt p̃malis uolās suspitiois de fratre suo iudicet: & sic
ab illo implicatus absorbeat. Et quis oēs eius captores & circūuentiones vel cōprehēdere vel
enumerare sufficiat! Aduersus tamē hęc tria quę ad causam praesentē pertinet: prius ne ma
la exempla imitādo ad nequitia seducamini: ita vos per apostolū alloquitur deus: Ne sitis in
gum ducētes cū infidelibus. Quę em̃ participatio iustitię cū iniquitate! Aut quę societas lu
ci ad tenebras! Irē alio loco: Nolite (inquit) seduci: Corripūt mores bonos colloquia mala: So
bris estote iusti: & nolite peccare. Vt autē linguis detraherentū non deficiatis: sic per p̃phetam
dñs dicit: Audite me qui scitis iudiciū: populus meus in quorū corde lex mea est: opprobria
hominū nolite metuere: & detractioe eorū ne supemininec qd vos spernant magni duxeritis.
Sicut em̃ vestimētū ita per tēpus absumē: & sicut lana a tinea / comeden⁹: iustitia autē mea
in aeternū manet. Jam vero ne maliuolo animo de seruis dei falsā suspiciōe p̃creatis: illud apo
stolicū recordamini vbi ait: Nolite ante tēpus iudicare quicq̃: donec veniat domin⁹: & illumi
net abscondita tenebrarū: & manifestet cogitationes cordis: & tunc laus erit vnicuiq̃ a deo. Et
irē illud qd scriptū est: Quę manifesta sunt vobis: quę autē occulta sunt domino deo vestro!

Manifestū est quidē quia ista in ecclesiā nō accidunt sine graui tristitia sanctorum atq̃ fide
lijum: veritatem obsoleat nos qui cūcūc praedixit: atq̃ vt abundantiā iniquitatis non refrigeret
mus: sed vsq̃ in finem pseuerem⁹: vt salui esse possimus: admonuit. Nam quantū ad me atti
neret: si est in me quāralicq̃ charitas Christi: quis vestrū infirmū & ego nō infirm⁹! Quis
scandalizet & ego non vtor! Nolite itaq̃ augere cruciat⁹ meos deficiēdo: vel in suspitionib⁹
falsis: vel in peccatis alienis. Nolite obsecro vos: ne dicam de vobis: Et super dolores vulnerū
meorū addiderit. Nam illi qui gaudent de istis dolorib⁹ nostris: de quibus in p̃sona corporis
Christi tanto ante praedictū est: Aduersus me insultabāt q̃ sedebāt in porta: & in me p̃allebāt
qui bibebāt vinū: valde tolerabili⁹ sustinent⁹: p̃ quib⁹ tamē etiā ipsi orare & boni eis velle disci
m⁹. Ad qd em̃ aliud sedēt isti: & qd aliud captāt: nisi vt quisq̃ episcopus vel clericus vel mona
chus vel sanctimonialis ceciderit: oēs tales esse credant: sed non oēs posse manifestari! Et tamē
ipsi cū aliqua maricata iuuenis a adultera: nec p̃iciunt vxores suas: nec accusant matres suas.
Cū autē de aliquib⁹ qui sanctū nomen p̃fiterur: aliqd criminis vel falsi sonuerit vel veri patue
rit: infirmitas: itaq̃ ita ambigūt vt de oib⁹ hoc credatur. Hos ergo de nostris doloribus suauitate
suę male linguae captātes: facile est vt illis canibus comparemus: si forte in malo intelligendi
sunt: qui lingebant vulnera pauperis illius: qui ante ianuā diuitis iacebat: & quousq̃ veniet

ad requiem finis Abrazelaboriosa & indigna omnia tolerabat. Vos me nolite amplius crucia
re: qui aliquā spem habetis ad deū: Vos nolite illi vulnera quę illi lingebāt multiplicare: Vos
pro quibus periclitamur: omni hora habētes foris pugnas: intus timores: periculū in ciuitate:
periculū in deserto: periculum ex gētib⁹: periculum in falsis fratrib⁹: scio quia doletis: Sed
nūquid acris q̃ ego! Scio quia conturbati estis: & timeo ne inter linguas maledicorū defici
tis: & pereat infirmus p̃pter quem Christus mortuus est. Nō ex vobis increseat dolor noster:
quia non culpa nostra factus est vester. Nā hoc est qd praecauere conatus sum: vt si fieri posset
hoc malū nec vitandū negligēter: nec in vestram noticiā perferretur: vbi infirmus esse cru
clarentur firmi: & periculose turbarentur infirmi. Sed qui hoc cognito p̃misit vos tentari: det
vobis vires sustinendū: & erudiat vos ex lege suā: Doccat vos & misiget a diebus malignis: do

2. Corin. 11.
11. 3. quid
obest.
1. Petr. 5.

2. Corin. 6.
1. Corin. 13.

Esa. 51.

1. Corin. 4.

2. Corin. 11.

Psal. 68.

Luc. 16.

2. Corin. 7.
& 11.

Psal. 93.

Hier. 9.

nec fodiatior peccatoris fouea. Audio nonnullos vestri hic amplius contritari q̄ de lapsu duorū illorū diaconorū: qui ex parte Donati venerāt: tanq̄ disciplinē Proculiani insultauerūt: velut gloriātes de nobis: q̄ ex nostra disciplina nihil tale in clericis extitisset. Qd̄ quicūq̄ fecistis: fateor vobis non bene fecistis. Ecce docuit nos deus: vt qui gloriā in domino gloriē. Nec obiciatis hereticis nisi quia nō sunt catholici: ne similes eis sitis qui nō habendo qd̄ in causā suae diuisionis defendāt: nō nisi hominū crimina colligere affectāt: & ea ipsa plura falsissime iactāt: vt quā ipsam diuinę scripturę veritatē: quā vbique diffusa Christi ecclesia cōmēdatur: criminari & obscurare nō possunt: homines per quos prædicator adducant in odium: de quibus & fingere quicquid in mētem venerit possunt. Vos autē nō ita didicistis Christifidei tamē illi aut distis: & in illo docti estis. Ipse quippe fideles suos securos fecit etiā de dispensatoribus malis: mala sua facientib⁹: & bona eius loquentibus: vbi ait: Quḡ dicit faciet: quē autē facit: facere noli-
 niar: Veritatem cū gloriamini: non in mēse in domino gloriamini. Quantūlibet enim vige-
 let disciplina domus meę: homo sum: & inter homines viuō: nec mihi arrogare audeo vt domus mea melior sit q̄ arca Noe: vbi tamē inter octo homines reprobos vnus inuērus est: Aut melior sit q̄ domus Abraę: vbi dictum sit: Eice ancillā & filium eius: Aut melior sit q̄ domus Isaac: de duob⁹ geminis dictum est: Iacob dilexi: Esau odio habui: Aut melior sit q̄ domus ipsius Iacob: vbi lectum patris fili⁹ incessauit: Aut melior sit q̄ domus ipsius David: vbi filius eius cū sore concubuit: cuius alter fili⁹ cōtra patris tam sanctā mansuetudinē rebellauit: Aut melior sit q̄ cohabitatio Pauli apostoli: qui tamen si inter oēs bonos habitaret: nō diceret qd̄ superius cōmēmorauī: Foris pugna: intus timores: nec diceret cū de sanctitate & fide Tis-
 mothei loqueretur: Nemini habeo qui germane de vobis sollicitus sit: Omnes sua quęrit: nō quę sunt Iesu Christi: Aut melior sit q̄ cohabitatio ipsius domini Christi: in qua vnde nō dō-
 ni perfidū & furem Iudam tolerauerūt: Aut melior sit postremo q̄ cælum: vnde angeli occide-
 derunt. Simpliciter autē fateor charitati vestrę corā dño deo nostro: qui testis est sup̄ animā
 meam: ex quo deo seruire cupi: quomodo difficile sum expertus meliores q̄ qui in monasteriis
 profecerūt: ita non sum expert⁹ peiores q̄ qui in monasteriis occiderūt: Ita vt hinc arbitrer in
 in apocalypsi scriptū: iustus iustior fiat: & sordidus sordescat adhuc. Quapropter etiā contris-
 tiamur de aliquibus purgamentis: consolamur tamen etiam de pluribus ornamentis. Nolite
 ergo propter amurcam: quę oculi vestri offendunt: rursus secularia decessari: vnde apothecę do-
 minicę fructu olei luminosioris ipsietur. Domini dei nostri misericordia vos aduersus omnes
 insidias inimici in sua pace custodiat dilectissimi fratres.

Marth. 23.

1. Corin. 9.

4. 7. distinc.

quālibet.

Gen. 9.

Gen. 22.

Malachię. 1.

Gene. 4. 9.

2. Reg. 13.

2. Corin. 7.

Phil. 2.

4. 7. distinc.

quālibet.

Apoc. 22.

Sancti Augustini ad Clerū & vniuersam plebem Hipponensem: Ipsos ne absentis suam mo-
 leste ferant obsecrantis: Et eos ad vniuitatē & patientiā exhortāris. Ep̄la. CXXXVIII.

Dilectissimis fratribus conclericis & vniuersę plebi: Augustinus in domino
 salutem. In primis peto charitatē vestram: & per Iesum obsecro: ne vos mea
 contristet absentia corporalis. Nā spiritū & cordis affectū puto vos nō do-
 bitare vllō modo me a vobis posse discedere: quibus me amplius contristet q̄
 scire vos ipsos: q̄ infirmitas mea sufficere non potest omnib⁹ caris quas de
 me exigunt mēbra Christi: quibus me & timor eius & charitas seruire cō-
 pellit. Illud enim nouerit dilectio vestra: nunq̄ me absentem fuisse licentiosa
 libertate: sed necessariā seruitute: quę sæpe sanctos fratres & collegas meos: etiam labores ma-
 rinos & transmarinos compulsit sustinere: a quibus me semper non indeuorio mentis sed mi-
 nus idonea valitudo corporis excusauit. Proinde dilectissimi fratres sic agite: vt qd̄ ait aposto-
 lus: sine adueniens & videns vos: siue absens audiam de vobis quia statim in vno spiritu: vno
 animo collaborantes fidei euangelicę. Si vos aliqua molestia tēporalis exagitat: ipsa vos ma-
 gis admonere debet: quā dmodum de illa vita cogitare debeatis: vbi sine aliquo labore viuas
 tise: euadentes non molestas angustias tēporis parui sed horrendas penas ignis æterni. Nam
 si modo tanta cura: tanta intentione: tanto labore agitis: ne in aliquos cruciatus transitorios
 incidatis: quātum vos oportet esse sollicitos: vt sempiternas miseras fugiatis! Et si mors sic
 timetur: quę finit tēporalem laborem: quomodo timenda est quę mittit in æternum dolorē!
 Et si delitię sæculi huius breues & sordidę sic amantur: quanto vehementius futuri sæ-
 culi gaudia pura & infinita querenda sunt! Ista cogitantes nolite esse pigri in operibus bonis: vt
 ad vestri seminis messēm suo tempore veniatis. Nūtiarum enim est mihi q̄ morem vos

Phil. 4.

strum de vestiendis pauperib⁹ fueritis oblitus: ad quā misericordiā cū præsens essem vos exhortatus sum: & nunc exhortor: ne vos vincat & pigros faciat cōteritio huius mundiciui calia videris accidere: qualia dominus & redēptor noster qui mentiri nō potest: vettura praecliat. Nō solum ergo nō debetis minus facere opera misericordiā: sed etiā debetis amplius q̄ soletis. Si cut enim ad loca munitionis festināus migrante: qui ruinam domus videt contritis parietibus imminere: sic corda christiana quātomagis sentiunt: mūdū huius ruinam crebescētib⁹ tribulationibus propinquare: tātomagis debet bona quae in terra recidere disponere: in thesaurum celestem impigra celeritate transferre: vt si aliquis humanus casus accideret: gauderet qui de loco ruinoso emigrauit. Si autem nihil tale fuerit subsecutus: non tristetur: qui quādoq³ moriturus: immortali domino ad quem venturus est bona ppria cōmendaui. Itaq³ fratres mei dilectissimi ex eo qd quisq³ habet secundū suas vires: quas ipse nouit: facite & qd soleris alacrior animo q̄ soletis: & inter omnes saeculi huius molestias apostolicam exhortationē cor de retinere: vbi ait: Dominus in pximo est: nihil solliciti fueritis. Talia mihi de vobis nuntiantur: quibus non uerim: nō propter meā præsentiā: sed propter dei p̄ceptū qui nūq̄ est absens vos solere facere: qd multis annis me præsente: & aliquādo etiā me absente fecistis. Dominus vos in pace conseruet: & dilectissimi fratres orate pro nobis.

Phl.4.

Audacis ad beatum Augustinū: imprimi gratias habētis q̄ libenter sui sumperit tentamenta sermonis: & deinde q̄ minus de desiderato sapientiae thesauro acceperit conquerētis. Ac post Augustini cōmendationem: optantis atq³ petentis vt abundanti⁹ sapientiae floribus pascatur & viui fontis haustibus irrigetur.

Epistola.CXXXIX.

V Omino vere praeclabili ac nimis suscipiendae omniq³ laudū genere profequendo patri Augustino: Audax in domino salutē. Habeo gratiam beati rudini tuae: q̄ libenter mei sumperis tentamēta sermonis. Tunc enim bonae fidei filius datur audacia: cū paterni fontis (in)tribus fuerit irrorata. Prouocauit itaq³ dulcis antistites: nō vt praelargi pectoris pusillū libamen acciperem: sed vt ingens diuitis vberim flumen haurirem. Thesaurū sapientiae desiderauis: sed minus accepi q̄ volui: licet minus nō debet dici: sed minus qd oraculū legis cōtulerit Augustinus: sacrorū iustitiae: instauratorū spiritalis gloriae: dispensator salutis aeternae: tam tibi mūdānus orbis notus est q̄ notatus: tam tu ei cognitus q̄ probatus. Opto itaq³ sapientiae floribus pasci: & viui fontis haustib⁹ irrigari: Praesta cupienti qd vtiq³ p̄sit. Potest em̄ seminatū roboris velamē genitale viridari: si meruerit tuis sensum suum eis augeri. Itaq³ humilitatis meae: præsentiā spondeo nō tam stilo q̄ votosi venerabilitatis tuae scripta prouisu relegero. Diuina te clementia tueatur annis innumeris domine venetabilis. Cor mihi fons orbis paruo sermone meauit. An minus apta suis sperauit corda fluētis? Cum pateat mens omnis aquis specietq³ loquacem Religionis opem: gratos dat sensib⁹ imbres. Exapectat quos plena fides Christi de stipite pendens.

Sancti Augustini ad Audacem: rationē quare epistolā eius letus acceperit: & cur longā epistolam ad respondendū non cōscripserit assignantis: breuiterq³ verbis illius quibus se cōmendauit: ac petitioni ipsius respondētis.

Epistola.CXL.

X Omino dilectissimo & in Christo praecladō nimisq³ desiderabili fratri Audaci: Augustinus in domino salutē. Breuem epistolā tuā sed plane vehementē flagitricē proluxae epistolae meae: nō inuitus: inuino etiā letus accepi. Nō q̄ facile sufficerem auiditati: sed q̄ gratularer charitati tuae: quia certū nō de idoneo expertis: bonū est tamē qd expertis. Et ad longā quidē epistolam cōscribendā magis mihi otii q̄ facultas deest: occupatissimo scilicet celestasticis curis: a quibus pauca: tēpori stillae: vix recreant vel cogitantē aliquid: vel ea quae magis vrgēt: & mihi vidētur plurib⁹ profuturā: dicantē vel reficientē corporis vires nostrae: necessarias seruituri. Nā verba nō defunt: qb⁹ possit multa charta cōpleri: sed qd a nobis in eadē sermonis p̄lixitate desideras: ad hoc me idoneū nō esse respōdeo. Thesaurū em̄ sapientiae te desiderasse dixisti: sed minus accepiisse q̄ voluisti: cū ego ex illo thesauro medicabū da praee quotidianā stipem rogē vix impetrē. Oraculū autē legis quomodo sume de cui⁹ locis atq³ abditis penetralib⁹ nescio lōge plura q̄ scio: eiusq³ multiplices sinus opacōsq³ secessus adire ac penetrare nō valeo: sicut volo: & me nō aliud q̄ min⁹ dignū eē cognosco. Porro sacrorū iustitiae: q̄s egocui me sacrorū esse pmagnū est: lam vtro q̄ instauratorū spiritaliū

gloria me appellas: da veniam: multū cui loquaris ignoras. Ipse quippe adhuc in hac gloria sic iustitior: vt de die in diem nō solum quātum accedam: sed vtrum omnino aliquid accedā latere me fatear. Dispensator plane salutis aeternae: cū ceteris innumerabilibus conferis meis sum. Qd si volens facio: mercedē habeo. Si autem inuitus: tantū dispensario mihi credita est. Negi enim esse salutis illius dispensatorē per verbum ac sacramētū iam: hoc est etiā esse participem. Nā si per bonos nō dispensāret: nō recte apostolus diceret: Imitatores mei effice sicut & ego Christi. Rursus si per malos nō dispensāretur: non de quibusdā dominus diceret: Quae dicunt facite: quae autem faciunt: facere nolite. Dicunt enim & non faciunt. Multi ergo dispensatores sunt: per quorū ministerium peruenit ur ad aeternam salutē. Sed quēritur inter dispensatores vt fidelis quis inueniatur: & iter ipsos fideles (in quorū me numero ille qui nō salutarē cōputet) alius est sic alius autē sic: sicut vniciuq; deus partitus est mēsuram fidei. Itaq; frater charissime atq; dulcissime pascat te dominus potius sapientiae floribus: & viui fontis haustib; irriget. Si quid autē per operatā meam religiosissimū studio tuo cōferri posse arbitraris: quia & capacem te esse intelligis: & auidi sentio: magis in alia nostra opuscula: quē multis voluminibus cōprehenditur: tibi animus intendēdus est: q̄ per epistolas aliquid sperādum: qd tuum desiderii possit explere. Aut certe i praesentia sume qd potero: quā te puto tuā nobis fidē nō exhibere: quia nō vis. Quid enī magnū est: adiuuatē domino: vt homo liber a cuiuq; loci munere venias ad nos: siue nobiscum diu futurus: siue peracto saltem patuxillo temporis reditus: Eoē pene factum est: qd in quinq; versuum tuorum tertio posuisti: vt magis loquacem q̄ eloquentē haberes epistolam meam. Q; autē in quinto atq; vltimo versu septem pedes sunt: miror vtrum numerus tuum fallit: auditum: an experiri voluisti: vtrum ego adhuc ista diu dicare meminerim: quē forte iam obliui sunt: qui talium aliquando studiosi postea plurimū in ecclesiasticis literis profecerunt: Pāleritū a sancto Hieronymo translātū ex hebraeo nō habeo. Nos autē non interpretatī sumus: sed codicū latinorū nōnullas mendositates ex graecis exemplaribus emēdauiimus. Vnde fortassis fecerimus aliquid cōmodius q̄ erat: non tamē tale quale esse debebat. Nam etiā nunc quae forte nos tunc praeuicērit: tū legēs mouerint: collatis cōdicibus emēdamus. Ita illud qd perfectum est tecum nos quoq; requirimus.

Sancti Augustini ad Maximā: tantū se scribētis cōtristari q̄ per errores noxios & perniciosissimos prouinciā eius periclitari intelligat: quantū studiū sancti ipsius eū letificauerit: cauē fūq; cur deus ista pmitat exponētis: atq; ipsam cōmendādo cōsolantis. Epistola.CXLII.

Onorabili & eximiae: atq; in mēbris Christi laudabili famulae dei Maximae. V Augustinus in domino salutem. Quanti nos tuum studiū sanctum letificat: tantū rursus contristat q̄ per errores noxios & perniciosissimos prouinciā vestra nīmū periclitari significas. Sed quia ista futura praedicta sunt: mirandū non est q̄ exurgant: sed vigilandū est ne noceant. Hec autē deus liberator noster exurgere nō permitteret: nisi sanctis ei; etiā per huiusmodi reuerentationes erudiri expediret. Cōparant sibi quidē illi: sua voluntate peruer-

sa: & praesentis meritū cecitatis & futuri aeterni supplicii: si per cōtumaciam indociles fuerint: scq; cū in hac vita sunt: corrigere atq; emendare neglexerint. Veritatem sicut ipsi male vtrumque bonis dei: qui facit solem suum oriri super bonos & malos: & pluit super iustos & iniustos: qui eos per patientiam suam ad poenitentiam vocat: cum thesaurizant sibi iram in die irae: & reuelationis iusti iudicii dei. Sicut ergo ipsi benignitate & patientia: id est bonis dei male vrumtur dū non corriguntur: sic contra deus etiam malis eorum bene vritur: nō solum ad iustitiā suam: quē his digna i sine retribuet: sed etiam ad exercitationē & puectum sanctorū suorum: vt ex ipsa etiā malorum peruersitate boni pficiant: & probentur & manifestentur: sicut apostolus ait: Oportet haereticos esse: vt pbati manifesti fiant inter vos. Nam si nullus etiā malorū bonus vltus esset deo ad vtilitatē electorū suorū: qui etiā de malo iude tantū bonū nobis praestitit: vt Christi sanguine redimeremur: poterat eos aut nasci non pmittere quos malos futuros esse praesciebat: aut in ipso eorū initio malignitatis extinguere. Sed tantum eos permittit esse: quātum nouit expe dire atq; sufficere admonendae atq; excedendae sanctae domui suae. Ideo nō stram de illis tristitia cōsolatur: quia & ipsa tristitia quā pro illis habem; nos releuat: illos autem in sua peruersitate perseverantes grauat. Gaudissimū vero qd percipim;: quādo aliqui ex eis cor recti in melius cōmūtatur: & sanctorū societati copulatur: nulli gaudio in hac vita cōparari potest. Propterea scriptum est: Fili si sapiēs fueris: tibi sapiēs eris & proximis tuis: Si autē im-

1. Corin. 9.

1. Corin. 4.

Matth. 23.

1. Corin. 4.

1. Corin. 7.

Roma. 12.

Matth. 5.

Roma. 2.

1. Corin. 11.

Prouer. 9.

luis etiaferis folus hauries mala. Quia cū gaudeatis de fidelibus & iustis: & illis & nobis pōa
dest boni eorum: Cum autē contristamur de infidelibus & iniquis illis solis nocet & eorū ma
liria & nostra tristitia. Nos autē etiam hoc plurimū adiuvat apud deū: pro eis miserericordi
ter cōsistamur: & pro ipsa tristitia congemiscim⁹ & oramus. Vnde honorabilis & in chris
sto laudabilis famula dei: & moestitia tuā de talibus: & vigilantia atq; cautelam cōtra tales
quā tuis literis expressisti: multū approbo & laudo: atq; vt in hac via p̄euerāter ambules: pro
meis virib⁹ quia hoc exigit: & hortor & moneo: vt miserearis eorū tanq̄ simplex vt colūba: ca
ueas autē illos tanq̄ alitū serpentē: de q̄ operā quantū potes: vt qui tibi ad hærē: tecum
in recta fide permaneant: aut ad fidē rectā si forte in aliquo aliqui deprauati sunt: corrigātur.

- Z. De homine autē quem suscepit verbū deicum caro factum est & habitauit in nobis: emenda
rem aliquid: si in eo qd̄ credis falsum aut peruersum inuenirē. Hoc ergo crede qd̄ credis: quia
in illo homine totam naturā suscepit filius dei: id est & animā rationalem & carnem
mortālē sine peccato. Infirmitatis enim nostræ particeps factus est non iniquitatis: vt per infir
mitatem cōmunem: solueret iniquitatē nostram: & adduceret nos ad iusticiam suam: bibens
mortem de nostris: & propinans vitam de suo. Sed si habes aliquā scripturā eorum: quā asse
runt qd̄ huic fidei sit contrarium: dignare eam mittere: vt non solum fidem nostrā discamus
sed eorum quoq; perfidiam quantū possumus refellamus. Sine dubio enim hoc ipsum qd̄ per
uerse & impie sentiunt: aliquibus testimoniis diuinā scripturā cōstat asstruere. In q̄ uis
bus eis offendendū est q̄ nō recte intelligāt literas sacras cōscriptas ad fideliū salutē: tanq̄ si
quisq; se medicinalibus ferramentis grauiter vexet: quē vtriq; non ad vulnerandū sed ad sanandū
sunt instituta. Multum autē laborauimus & laboramus: quantū dñs donat: cōtra di
uerfos errores arguēdos. Sed laborū nostrorū opuscula si forte habere desyderas: mitte qui tibi
describāt. Voluit enim deus vt hoc facillime possis: qui tibi dedit vnde possis.

Prænotatio in epistolam sequentem.

Epistola sequens quīs nō sit sancti Augustini: sed incerti cuiuspiam authoris: cum aliī eam
esse asserant Iuliani Pelagiani: alii alterius alicuius eiusdē hæresis sectatoris: alii sancto Hie
ronymo ipsam ascribant: tamen quia plerūq; in ea ab Augustino in epistola ad Iulianum De
metriadi matrem reprehensa reperiuntur: tanq̄ gratiæ dei aduersaria: Vnde & ipse ibidem
suspiciat videtur illam a Pelagio esse compositā: licet multa nihilominus salutaria monita cō
tineat: Ideo vt lucidius singula intelligi valeant: hic inserta præmittitur.

Argumentum.

Incerti authoris ad Demetriadē: de virginitate & vita p̄fecta: vbi author ipse post sui pu
gationem a temeritate & ambitione: in cōmendatione Demetriadis virginis quam institutu
rus est: humanæ naturæ bonum ac libertatem arbitrii nimis extollit atq; defendit: & eandem
instituens: quæ prima virginis cura primūq; studium esse debeat exponit: alitūq; virginem
quæ consiliū amplexata est: multo magis seruare debere præceptū: & animū optimis rebus
occupare. Docet quoq; minima præcepta non esse negligenda: & omnia sine murmuratione
complenda: virtutes præterea vitiūq; discernere. Monet deinceps adulanti non debere crede
re: nec quēq; adulatione decipere: moderata seruare ieiunia: de dignitate natalium non glo
riari: atq; in publicum procedere. Instruit eam post hoc de congruo orationis tēpore & mo
do lectionis scripturarum: & qualis debeat esse ornatus in spōsa Christi. Erudit deniq; ipsam
ad cautelam in discernendis cogitationibus: Exhortaturq; postremo illam ad omnē laborem
ferendum: causam ex cōsyderatione instabilitatis humanæ & futuri iudicii aduentu æternita
tisq; contemplatione assignans.

Epistola.CXLII.

Summo ingenio pariq; frētus scientiæ: officium scribendi facile me implere
posse crederem: tamē tam arduum hoc opus ingredi sine magno difficulta
tis timore non possem. Scribendū tamē est ad Demetriadē virginē Christi
virginē nobilem: virginē diuitem: & qd̄ his maius est: ardore fidei nobilita
tem diuitiasq; calcantē. Quā vtriq; pro tā insignis admiratione virtutis: vt
laudare oībus facile: ita docere difficile est. Cui enim oratio deesse possit in
eius laude celebrāda: quæ summo loco nata: in summis opibus delitit: q̄ nu
trit: atq; variis hui⁹ vitæ blādimētis velut tenacissimis q̄busdā irretita vinculis subito
eruperit: cuiusq; simul corporis bona cū virtute mutauerit: quæ adhuc ipm̄ inueniēti a ta
ris quodā fidei gladio: id est voluntate succiderit: & crucifigēs cū Christo carnē suam: viuans

Ca. 1.

sanctamq; hostiam sacrauerit deo: ac nobilissimi sanguinis posteritate virginis amoris amore cō-
tempserit: Propterea autē & facili dicēdi via est: quae ipsa vbertate materię cursum orationis ac-
cendit. Sed nobis alio magis itinere pergēdum est: quibus proposuē est: institutionē virginis:
non laudem scribere: nec tā paratas iam virtutes eius exprimere: q̄ parandas magisq; reliquā
ordinare vitam: q̄ ornare praeferam. Est autem difficillimū cum eius persona facere: in qua
cupidas tanta discendi est: tantusq; perfectionis ardor: vt ei qualibet pfecta doctrina par esse
vix possit. Meminit enim recteq; meminisse quas mundi opes gloriāq; respuerit: quib; volupta-
tibus renuntiācrit: quos deniq; contēpserit vitae praesentis illecebras. Et ideo contenta nō est
cōmuni hoc mediocriq; genere viuēdi: et q̄ facile ipsa multorū societate vilescat: motum ali-
quid & inusitatum requirit: praecipuū ac singulare quoddā flagitāt: nō minus conuersationē
suā q̄ conuersationē vult esse mirabilem. In saeculo nobilis: apud deum cupit esse nobilior: tam
pretiosa requirit in moribus: q̄ contēpserit in rebus. Hunc itaq; tam deuotae mentis ardorē: hāc
tantae perfectionis sitim: qd vnq; satiabit flumē Ingeniū! Quae vis aliquando orationis: quae co-
pia tantū exprimere verbis poterit: quāutū parata est virgo rebus implere! Nobis vero donan-
da est venia: quia ad ornādum domini tabernaculū: secundum vires nostras munus offerimus.
Nec veremur ne temere scribendo ad tantae nobilitatis virginem: vltro nos moribus tradā-
mus inuidiē. Scribimus enim perente sancta matre eius: immo iubente: idq; a nobis transma-
rinis miro cum desyderio animi flagitante: quae facile ostendit: quod studio: quātaq; cura in filia
germen oclēste planta uerit: dum illud tam sollicitē eupit ab aliis irrigari. Remoti ergo a teme-
ritate: & ab ambitione liberi: proposito insudemus operi: nec de mediocritate diffidamus inge-
niū: qd credimus & fide matris & merito virginis adiuari. Quoties mihi de institutione 9
monstrare: & quid effici possit ostendere: ac iam inde audieris animū ad species incitare virtu-
rum: ne nihil prosit ad ea vocari: quae forte sibi impossibilia esse praesenscirit. Nunq̄ enim virtu-
rum vīam valens ingredi: nisi spe ducamur comite. Si quidē appetitū omnis conatus perit:
consequēdi desperatione. Quem ego exhortationis et dūem cum in aliis quoq; opusculis re-
nuerim: tum hic maxime obseruādū puto: vbi eo plenius naturae bonum declarari debet: quo
instruenda est vita pfectione: ne tanto remissior sit ad virtutem animus ac tardior: quanto mi-
nus se posse credere: & dū qd inesse sibi ignorat: id se existimat non habere. Profrenda semp in
noctiā ea res est: cuius vsus desyderatur: & explicandū quicquid bonū natura potest: cū quic-
quid posse probatur: implendū est. Haec igitur prima sanctae ac spiritalis vitae fundamenta
faciantur: vt vires suas virgo agnoscat: quas demū bene exerceat poterit: cū eas se habere didi-
cerit. Optima enim animi incitamenta sunt: cū docetur aliquis posse quod cupiat. Nam & in
bello ea exhortatio maxima est: eaq; plurimū auctoritatis habet: quae pugnatorem de viribus
suis admonet. Primū itaq; debes naturae humanae bonū de eius auctore metiri: deo scilicet
qui cū vniuersa mūdū & quae intra mūdū sunt: opera bona & valde bona fecisse refert: quan-
to puras praestātiorem ipsū hominē fecit: propter quē omnia etiā intelligitur illa cōdidisse!
Quem dū ad imaginē & similitudinē suā facere disposuit: anteq̄ faceret qualem esse facturus
ostendit. Deinde cū subiecit ei vniuersa animalia: cūq; etiam constituit eorum dominū: quae
vel mole corporis: vel virium magnitudine: vel armis dentib; multo valentiora hominē fece-
rit: declarat quāto pulchrius sit homo ipse conditus: quē vel ex hoc voluit naturae suae inteli-
ligere dignitatē: dum fortia sibi subiecta miratur animalia. Neq; enim nudū illum ac sine prae-
sidio reliquit: nec diuersis periculis velut exposuit infirmū: sed quem inermē extrinsecus fece-
rat: melius intrus armauit: ratione scilicet atq; prudentia: vt per intellectū vigorēq; mēis: quo
ceteris praestabat animalibus: factorē omnīū solus agnosceret: et inde seruaret deo: vnde aliis
dominabitur. Quē tamē iustitiae dominus voluntariū esse voluit nō coactū. Et ideo reliquit
eum in manu cōsiliū sui: p̄cipuēq; ante eū vitam & mortē bonū & malū: & qd placuerit ei dā-
bitur illi. Vnde etiā in Deuteronomio legimus: Vitā & mortē dedi ante faciem tuā: benedi-
ctionē & maledictionē: elige tibi vitā vt viuas. Hinc itā prouidentē est: ne forte illud timor
deat te in quo temere imperitū vulgus offendit: & ideo nō vere bonū faciū hominē putēs: q̄
is facere malū potest: nec ipsa naturae violentia astringitur ad immutabilis boni necessitatem.
Nam si diligenter retrahēs: & ad subtiliorem intellectū cogas animū: hinc tibi melior status
hominis ac superior apparebit: vnde puratur inferior. In hoc enim gemini itineris discrimine
in hac vtriusq; partis libertate rationabilis animi decus posita est. Hinc inq̄ totus naturae

Ca. 2.
Exordū cō
mēdationis
boni natu-
rae humane.

Eccl. 14.

Deute. 30.
Ca. 3.

A

nostræ honor consistit: hinc dignitas: hinc denique optimi quique laude merent: hinc præmium nec esset omnino virtus vlla in bono perseverantis: si is ad malum transire non potuisset. Volens namque deus rationabile creaturam voluntarii boni munere: & liberi arbitrii potestate donare vtriusque partis possibilitate homini inferendo: proprii eius fecit esse quod velit: ut boni ac mali causa naturaliter vtriusque posset: & ad alterutrum voluntate desisteret. Neque enim aliter spontaneum habere poterat bonum: nisi ea creatura quod etiam malum habere potuisset. Vtriusque nos posse voluit optimus creator: sed vnum facere bonum scilicet: quod & imperavit: malique facultatem ad hoc tantum dedit: ut voluntate eius ex nostra voluntate faceremus. Quod cum ita sit: hoc quoque ipsum quod etiam mala facere possumus: bonum est. Bonum inquam: quia boni pariter melioris facit. Facit enim ipsam voluntariam: sui iuris non necessitate destrictam: sed iudicio liberam. Licet enim nobis eligere: refutari: perire: respicere. Nec est quo magis rationabilis creatura cæteris præferatur: nisi quod cum omnia alia conditionis tantum ac necessitatis bonum habeant: hæc sola habeat etiam voluntatis. Sed pleque impietate non minus quam imperitiam super statu hominis queritur: vereor dicere: quasi reprehendentes opus domini: ita illi aut debuisse fieri: qui omnino facere non posset malum. Dicit itaque ei figmentum qui se finxit: quod me fecisti sic! Et improbitissimi hominum dum dissimulat id ipsum bene administrare: quod facti sunt: aliter se factos esse malum: ut qui vitam emendare nolunt: videatur emendare velle naturam: cuius bonum ira generaliter cunctis institutum est: ut in gentilibus quoque hominibus: qui sine villo cultu dei sunt: se nonnumquam ostendat ac proferat. Quos multos enim philosophorum & audiuimus: & legimus: & ipsi vidimus: castos: patientes: modestos: liberales: abstinentes: benignos: & honores mundi simul & delicias respicientes: & amatores iustitiae non minus quam scientiae. Vnde quisque hominibus alienis a deo ista quoque deo placet! Vnde autem illis bonum: nisi de naturæ bono? Et cum ista quod dixi: vel omnia in vno: vel singula in singulis haberi videamus: cum omnium natura vna sit: exemplo suo sibi inuicem ostendit: omnia in omnibus esse posse: quæ vel omnia in omnibus: vel singula in singulis inueniuntur. Quod si etiam sine deo homines ostenduntur quales a deo facti sunt: vide quid christiani facere possunt: quorum in melius per Christi naturam & vitam instructa est: & qui diuinæ quoque gratiæ iuvantur auxilio. Ca. 4.

B Ad animæ nostræ secreta veniamus: seipsum vniuersumque artatus respiciat. In tetragonum quid de hoc sentiant propriæ cogitationes: ferat sententiam de naturæ bono ipsa conscientia: instruat domesticum magister animi: & mentis bona non aliunde magis quæquam ab ipsa mente discamus. Quid illud obsecro est: quod ad omne peccatum aut erubescimus: aut timeamus: & culpam facti nunc rubore vultus nunc pallore monstramus: ac trepidante animo: etiam in minimis delictis testem effugimus: conscientia remoti demur? Ex diuerso autem in omni bono læti constantes: intrepidi sumus: id quod si occultum est: palam etiam fieri cupimus: & volumus: nisi quod testimonio sibi est ipsa natura: quæ hoc ipso declarat bonum suum: quo ei malum displicet: & dum in bono opere confidit: quid solum eam deceat ostendit. Hinc illud est: quod frequenter carissime occulo: in auctorem sceleris conscientia tormenta deficiunt: & lætorem reum secreta mentis poena persequitur: nec vllus post culpam impunitatis locus est: dum fieri reatus ipse supplicium. Hinc est quod e contrario innocens etiam inter ipsa tormenta fruatur conscientia securitate: & cum de poena metuat: de innocentia gloriatur. Est enim inquam in animis nostris naturalis quedam: ut ita dixerim sanctitas: quæ velut in arce animi præsidet: exercet mali bonique iudicium: & ut honestis rectisque actibus fauet: ita sinistra opera condenat: atque ad conscientia testimonium diuersas partes domestica quadam lege diiudicat. Nec vlllo prorsus ingenio aut suaro aliquo argumentorum colore decipit: ipsis nos cogitationibus fidelissimis & integerrimis sane testibus: aut argueretur defendit. Huius legis scribas ad Romanos meminit apostolus: quæ omnibus insit: velut in quibusdam tabulis cordis scripta esse testatur: cum inquit: Gentes quæ legem non habent: naturaliter quæ legis sunt faciunt: huiusmodi legem non habentes: ipsi sibi sunt lex: qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis: testimonium reddente eis conscientia eorum: & inter se inuicem accusantium cogitationum aut etiam defendentium. Hac lege vni sunt omnes: quos inter Adam atque Moysen sancte vixisse atque placuisse deo: scriptura commemorat. Quorum tibi exempli causa aliqui proponendi sunt: ut facile intelligas quantum sit naturæ bonum: cum eam legis vice docuisse iustitiam probaueris. Abel primus hanc magistrum securus: ita dominum promeruit: ut dum ei offerret hostiam: tam grate sacrificium eius acceptum deo fuerit: ut fratrem in inuidiam concitaret. Quem iustum in euangelio dominus ipse commemorans: breuiter perfectionem eius exposuit. Omnis enim virtutum species vno

Rom.

Ca. 4.

Rom.

Ca. 5.
Gre. 4.
Matth. 20.

B.

- Gen. 5. iustitiae nolite cōtinef. Beati Enoch ita placuisse deo legimus: vt eū ex medio mortalitū raperet: & in mundo consummati de mundi habitatione transferret. Nec iustus in generatione sua & perfectus asserit: cuius sanctitas eo magis est admirabilis: quo prorsus a iustitia declināte mundo: solus iustus inuētur est. Nec ab alio sanctitatis quæsiuit exemplū: sed ipse præbuit.
- Gen. 7. Et ideo totius orbis imminētes naufragio: solus ex omnibus meruit audire: Intra tu & domus tua in arcā: quia te vti iustū in generatione ista corā me. Ante deū autē ille iustus pbat: q corpore sanctus est & corde. Melchisedech sacerdos dei legificulus meritum facile ex hoc intelligi pōt: q multo post futurū dñi sacramentū aū signauit: ac sacrificio panis & vini myste-
rū corporis & sanguinis expressit: ac sacerdoti sui typo Christi facerdotiū figurauit: cui a patre dicitur: Tu es sacerdos in aternū scdm ordinē Melchisedech. Nam & benedixit Abraā principē patriarcharū: q per circūcisionē pater iudeorū: per fidē gentiū: illius signatū sime ostēdit figurā: q per fidē suā iudeis donauit benedictionē & gentibus. Loth quoq sancti Noe vir tūte securus: inter tot peccantū exempla iustitiā nō reliquit. Et vt illū totius mundi exēplū nō viciat: ita hic roca illa in qua habitabat regione peccante: contra multitudinis vitia tenuit sanctitatem. Qui vt beatus apłs Petrus ait: Visu & auditu iustus erat: & inter pessimos post rus mala eorū & oculis auefabať & auribus: atq ideo simili exemplo vt ille diluuius: ita hic ē crepus incendio. Quid Abraā amici dei: quid Isāac: & Jacob memorē q̄ perfecte impleuerūt dñi voluntatē vel hinc possumus aestimare: q familiari quadā & præcipua dignitate: eorū se deū voluit nominari: Ego sum inqt deus Abraā: deus Isāac: & deus Jacob: hoc nomē meū sem pternū: & memoriae in generationē generationū. Ioseph fidelis dñi famulus a puero tribulationibus magnis iustus ostendit: qui primū a fratrib⁹ Ismaelitis in seruū additus est: ab eisq vēdit: ita quib⁹ se viderat adorandū: deinde Aegypto dño traditus: semp rī ingenuē aīe tenuit dignitatē: docuitq exemplo suo & seruos liberos in nō peccādo nō cōditionē cuiq obsequiē se dē mēte. Hic quēso remorare paulisp: & castū animū sollicitē virgo cōsydera. Cōcupiscētia a dñā foemina adolefcē: nec ad cōcupiscētiā reuocat. Rogat & fugit: vna hac in re & blandiť & supplicat: q̄ in cēteris imperabat. Amator dei: mulieris amore nō viciť. Castū aīn nec ætas adolefcētiæ permouet: nec diligētis authoritas. Contēpta frequēter dñā: piiiores adolefcēti in fidias tendit. In secreto ac sine testib⁹ manu impudēs apprehendit: ac pcacioribus verbis hortatur ad crimē. Nec quidē hinc vincitur: sed vt verba verbis ita res rebus refert. Nā qui frequēter rogatus negauerat: nūc comprehēsus astringit: & anteq illud euangelicū diceret: Qui viderit mulierē ad cōcupiscēdā eā: iam moechatus est eā in corde suo: ille non aspectu solū: sed ipso pene complexu puocatus a foemina: foeminā nō cōcupiuit. Castitatis virtutē hucusq̄ mirata es. Nūc respice benignitatē. Priusq̄ ppheta diceret: Vnusquisq malitiā proximi sui nō reminiscit: in cor de suoz ille pro odio reddidit charitatē: & cū videret fratres suos immo inimicos ex fratribus: eumq ab eis cognosci velle: dilectionis affectū pro dolore testat⁹ est: deosculabatur singulos & irriguis fletibus pauentiū colla pfundēs: odii fratris charitatis lachrymis abluebat: quos tā viuo patre q̄ mortuo: germano semp dilexit amore. Nec recordat⁹ est illū in quo ob necē fuit deiectus lacum: nō cogitauit additā germanitatē pretio: sed pro malis bonis retribuit: apostolici præceptū sub naturā adhuc lege cōpleuit. Quid de beato Iob dicā famosissimo illo athleta dei: q post direptas opes: & fundit⁹ delata patrimonā: post filiorū ac filiarū vnū subito interitum: ad vltimū pprio contra diaboli corpore dimicauit. Auferuntur oīa q̄ extrinsecus possidebat: & exteanea bona repente decidit: vt magis ppria clarescāt. Omnib⁹ prorsus velut indumentis exiuit: vt expeditus & fortius nudus triuphet: & hosti quē ferendo damna aū supauerat: rursus tolerādo supplicia deuincat. De quo tale ipius dñi testimoniu est: Nunq cōsyderasti puerū meū Iob? Non est eū similis ei quīq̄ in terris: homo sine querela: verus dei cultor: abstinēs se ab omni malo. Nec immerito: Semp eū (vt ipse ait) tanq rumentes sup se fluctus timebat dñm: & pñtiae eius pōdus ferre nō poterat: nec audebat aliquādo contēnere: quē semp adesse credebatur: dicebatq: Securus sum: non enim reprehēdit me cor meum in omni vita mea. Qui anteq dominus inimicos præciperet esse diligēdos: dicere poterat: Si in malis inimici mei gauisus sum: dixi in cor de meo: benefactum est. Nec dum euangelicū illud sonuerat: Omni petēti re tribue: & iam ille dicebat: Si exire passus sum in opem sanuam meam sine viatico. Nondum legerat illud apostoli: Domini quod iusti est & æquum seruis præstare: & confidens clamabat ad dominum: Si seruo nocui: si ancillam læsi: omnia tu scis domine. Priusq̄ quidem apostolus præciperet diuitibus: non sublime super

remque sperare in incerto diuitiarum sic habuit ille diuitias: ut se alibi diuitem esse monstraret. In diuitiis inquam non confidebamus: nec in lapide pretioso. Et hoc non verbis tantum: sed ipsis quoque rebus probauit: dicebatque per singula: Dominus dedit: dominus abstulit: sicut domino placuit: ita factum est: sic nomen domini benedictum in secula. Nudus exiui de vtero matris meamque redeam illuc. Quo enim affectu possideamus aliquid: docemus cum id amissum? & cupiditate fruendi carenti dolor prodit: quem qui in carentia non habuit: in possidendo

Iob. 31.

Iob. 1.

E quoniam modo habuit? O virum ante euangelia euangelicum: & apostolicum ante apostolica precepta discipulorum apostolorum: qui aperiens occultas diuitias naturae: & in mediis profertur exsequis oranes possimus ostendit: docuitque quantus sit ille thesaurus animae: quae nos sine vfu possidemus: & quod proferre noluit? nec habere nos credimus. Post multa quae de natura diuinis setiam sanctorum exemplis bonum eius ostendimus: ac probauimus. Et ne ecce tratio ad ipsius culpam pertinere pateretur: apud aliqui iniqui fuerint scripturarum vras testimonis: quae peccantes vbiq; criminis voluntaris grauant: non excusant necessitatem naturae. In Genesi legitimus: Simeon & Levi fratres consummaverunt iniquitatem suam: ex voluntate sua. Ad Hierusalem dominus locutus est: Propter quod ipsi dimiserunt viam meam quam dedi ante faciem vestram: & non exaudierunt vocem meam: sed abiecerunt post voluntatem cordis sui mali. Ac rursus idem propheta: Et peccastis deo: & non exaudistis vocem eius & in mandatis illius & in legitimis & in testimoniis eius ambulare nolulistis. Per Esaiam quoque prophetam dominus locutus est: Si volueritis et audieritis me: quae sunt bona terrae manducabitis. Si autem nolueritis neque audieritis me: gladius vos consumet. Et rursus Omnes vos occisione decideris: quia vocavi vos: & non exaudistis: & locutus sum & neglexistis: & fecistis in malum ante conspectum domini: & quae volebam elegistis. Ipse quoque dominus in euangelio ait: Hierusalem hierusalem quae occidis prophetas: & lapidas eos qui ad te missi sunt: quousque volui congregare filios tuos: quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas suis: & nolulistis! Vbi velle videmus: & nolle eligere & testatur: ibi non vis naturae sed libertas intelligitur. Voluntatis plena sunt vtriusque testamenti volumina: quibus tam bonum esse: quam malum voluntarium semper ascribitur: quae nos modo breuitatis causa omittimus: maxime cum sciamus te sacrae lectioni deditam de ipso vberius fonte potare.

Ca. 7.

Gen. 49.

Hier. 9.

Esa. 1.

Esa. 65.

Matth. 23.

De arbitrio
humani libe-
rante.

Nec vero nos ita defendimus naturae bonum: ut eam dicamus malum non posse facere: quam vtrique boni & mali capacem etiam profitemur. Sed ab hac eam rationem modo iniuria vindicamus: ne eius vicio ad malum videamur impelli: qui nec bonum sine voluntate faciamus vel malum: & quibus liberum est: vnum semper ex duobus agere cum semper vtriusque possimus. Vnde enim alii iudicaturi sunt: alii iudicandi: nisi quod in eadem natura dispar voluntas est: & quia cum omnes idem possimus diuersa faciamus? Itaque per hoc ipsum clarius luceat posse: alia exempla sunt proferenda. Adam de paradiso eiectus: Enoch de mundo rapitur. In vtroque dominus libertatem arbitrii ostendit. Vt enim placere poterit ille qui deliquit: ita potuit peccare iste qui placuit. Non enim a iusto deo aut ille punire meruisset: aut hic elogi: nisi si vtrique vtriusque potuisset. Hoc de Cain & Abel fratribus: hoc etiam de Iacob & Esau geminis intelligendum est. Ac sciendum: solam voluntatem causam esse: quod in natura eadem merita diuersa sunt: & Sodomorum crimina: Loth sanctitas iudicauit. Nec istud est porum argumentum ad probandum naturae bonum: quod illi primi homines per tot amorum spacia absque vlla admonitione legis fuerunt: non vtrique deo aliquando creaturae suae cura non fuerit: sed quia se talem sciebat hominum fecisse naturam: ut eis pro lege ad exercendam iustitiam sufficeret. Denique quid recentioris adhuc naturae usus viguit: nec humanae rationi velut quamdam caliginem: longus vfus peccandi obdudit: sine lege dimissa natura est. Ad quam dominus nimis iam vitiis obrutam: & quadam ignorantiae rubigine infectam: limam legis admouit: ut huius frequentis admonitione expoliretur: & ad suum posset redire fulgorem.

Nimis libe-
ri arbitrii ex-
tollentia.

Ca. 8.

Nec veto alia nobis causa difficultatem quoque beneficii facit: quam longa consuetudo vriorum: quae nos insecit a paruo: paulatimque per multos coetipue annos: & ita postea obligatos sibi & addictos tenet: ut vim quodammodo videatur habere naturae. Omne illud tempus quo negligenter edocti: id est ad vitia eruditi sumus: quo mali etiam esse studiimus: cum ad incrimenta nequitiae innocetia ducere finem nobis resistit: contraque nos venit: & nouam voluntatem impugnat vfus vetus. Et miramur cum nobis per orium atque desideria nescientibus etiam quasi ab alio sanctitas conferatur: qui nullam con-

a consilio distet imperiū. Ibi aliquos exceptis: hic generaliter oēs cōprehendit. Ibi premiū pponit: hic poenā. Ibi inuitat vt facias: hic nisi feceris cōminas. Hęc igit optima ratioe distinguēs animaduerte quid offeras: animaduerte quid debeas: immo quia vtrūq; iā debes: & virginitate quā vltro obtulisti deo: & iustitiā quā ipse pcepit: integrū vtrūq; perfolue. Ille seruus domini placet: qui ita aliquid vltro operis exercet: vt tñ etiā imperata perficiat: qñ facit aliud pro alio: sed vtrūq; nec mutat sed addit obsequiū. Nec te earū exempla decipiant: q̄ sibi in sola castitate placuērunt post suas voluntates eant: dei voluntatē abiciunt: q̄ perpetuā castitatis bonū non cū iustitia: sed pro iustitia offerre voluit: & in cōpensatione peccatorū premiū virginitatis annuerant: atq; pro premiū impunitatē petunt: vel certe impudenter vte cordia coronādas esse se putant: & in regno celorum ceteris preferendas: q̄ sibi transgressionē mādatorū/aditū clauere celorum. Non oīs Christum inquit qui dicit mihi dñe dñe intrabit in regnū celorū: sed qui facit voluntatē patris mei q̄ in celis est: ipse intrabit in regnū celorū. Meminerint stultas virgines a sponsi ianuis repellendas: dicendū eis: Nescio vos: illis q̄ iungēdas esse: de quibus dominus ipse ait: Multi dicent mihi in illa die: domine domine: dñe in nomine tuo dāmonia eiecimus: & in nomine tuo virtutes multas fecimus! Et tunc conterebor illis: Amen dico vobis nescio vos: discedite a me omnes qui operamini iniquitatem.

Matth. 7.

Matth. 25.

Matth. 7.

Tibi vero longe est alia via ingrediendum: quæ sæculi amore cakatō: semper cogitando quæ dei sunt: apostolicam te exhibere vis virginem: quæ tam spiritu sancto: q̄ corpore domini prestantior aduentum: & animæ tuæ lampadi sanctorum iugiter opem infundis oleum: & sapientibus iuncta virginibus in sponsi obuiam pparatis. Fugienda tibi lata via est: quam multorum ad mortem euntium comitatus terit: & ad vitam æternam angustū illius itineris quod pauci reperiunt: callis tenendus est. Deposisti iam impedimenta vel maxima: & omne quicquid a spiritalis vitæ cursu vel retardat vel reuocat: prima statim conuerfione viciisti. Respuisti coniugū voluptatem: posteritatis curam: illecebras deliciarum: sæculi pompam: idū vitiarū cupidinem: & cum Paulo potes dicere: Mihi mundus crucifixus est: & ego mundo. Cuius tale principium est: qualis debet esse perfectio! Hanc mihi tu virritem: hūc animum etiam in reliquis afferre: q̄ vi mentis qua viriorum occasiones depulisti: viria nūc ipsa respue. Ornetur mortum sanctitate virginitas: & perfectum gradum vitæ perfectio subsequatur. Certe si secularis vita tibi placuisset: dares operā: ne quis te diuitiis: ne quis corporalibus ornamentis: & quis rerum omnium copia & honore pcederet: & nunc diuersitas studiū diuerfam vitam desiderat. Cura ne quis te in bene viuendo transcendat: ne quis morum sanctitate superet: ne quis tibi in virtutibus pferatur. Et in illis quæ ante diximus: non erat tui vt tu aut omnes vinceret: aut nemo te. Cuncta em̄ illa foris petunt: & quicquid aliud speratur: alienū est. Hęc vero in tua potestate sunt: & vere ppria: quæ nō extrinsecus veniunt: in ipso corā de generantur. Illa em̄ nec oīs q̄ querit inuenit: nec qui inuenit: semper tenet: vt ea commoda recita & eripere casus potest. Hęc autē & oīs q̄ querit inuenit: & qui inuenit: eripi sibi nūq; timet. Illa em̄ sola bona sunt: q̄ sine voluntate non inuenimus aliquando nec perdimus. Habes ergo hic per quæ merito preponaris altissimo hic magis. Nā corporalis nobilitas atq; opulentia: tuorū intelligunt esse non tua. Spiritales vero diuitias nullus tibi pter te cōferre poterit. In his ergovete laudanda: in his merito ceteris preferenda: esq; nisi ex te & ī te esse nō possunt. An sola ista vita est quæ certamen nō habeat de profectu! Et in qua vnusquisq; hoc tantū debeat permanere qd̄ cepit: Nec vilo augmenti desiderio ad maiora contendat! Et cū in omnibus mundi studiis profectu nō fatientur homines: hic tantū coepisse sufficiat! Feruētissimi in terrenis: frigidissimi in cælestib; sumus: & summam in reb; paruis exhibentes alacritatem: ad maiora torpescimus. Consyderare pudet quantus sit serui in sæculo: qua cura singula quæq; studia hominum quotidie ad perfectiora nitantur. Literarum ardor nulla prope sætate extinguitur: immo (vt secularis auctoris vtr sententia) ipsa magis ætate inflammatur. Diuitiarum amor insatiabilis est: expleri nescit honorum cupidō: celerem habitare res finem sine fine queruntur. Nos diuinam sapientiam: cælestes diuitias: immortales honores: spira quadam dissimulatione negligimus: & spirituales diuitias aut ne attingimus quidā aut si leuiter degustauerimus: continuo nos putamus esse fatiati. Aliter nos diuina sapientia ad suas inuitat epulas. Qui edunt me inquit adhuc esurient: & qui ne bibunt adhuc sitient. Nullus vnq; talibus explet epulis: nec aliquādo patif de satietate fastidium. Tātō vnusquisq; capaxior: tāto audior erit: quāto inde plus hauerit. Dñs in euangelio: Beati ait qui

Gal. 6.

Verba ab
Augustino
in ep̄la seq̄ti
cōmōmō
rata.
Error ab eo
dē dātur.

Ecclesi. 24.

Matth. 5.

Biii.

Ca.11.

esuriunt & sitiūt iustitiam: quā ipi saturabunt. Vult em̄ esurire nos hic semp ac sitire iustitiam
 ut in futuro iustitiæ retributione sariemur. Cōsideranda vis ipsa verborum est: & ita nobis
 desideranda est iustitia: ut in fame vel siti cibis desideratur ac potus: & in hoc cōmune om-
 nibus est dicendum his qui immortalis vitæ præmia desiderant. Iam tūc est et̄ imare quācū
 animo prestare debes: quæ maioris præmii desiderio plus facere pposuisti: vel alios necesse
 est. Apostolus diffiniens Christi virginem: longe eam separauit a nupta: & diuersis studiis sin-
 gularitatis meriti coniugij diuisit. Innupta, inquit, & virgo cogitat q̄ dei sunt: quomodo
 placeat deo ut sit sancta corpore & spiritu. Quæ aut̄ nupta est: cogitat q̄ sunt mundi: quomo-
 do placeat viro suo. Quæ corpore & spiritu sancta est: nec in membris nec in mēte delinquit.
 Delinquere aut̄ nō in causa castitatis tūc esse potest: sed etiā in quacūq; parte iustitiæ. Quis
 em̄ virgo corpore: virgo sit spiritu: & nihilominus aut manibus: aut oculis: aut auribus pec-
 cet: aut lingua: quomodo corpore sancta dicenda est? Deinde si vel odio infestat: vel inuidia: v'
 auaritia: vel iracundia sit: quomodo spiritu obtinet sanctitatē? Et si nupta: quæ amore cōiugij
 cogitat quomodo placeat viro suo: quantū liberis relinquat: q̄ variis mundi allecta curis: ra-
 rius ad voluntatē dei respicit: tamē de peccatis excusare se nō potest: quid faciet virgo: q̄ solu-
 ta ab omnibus huius mundi impedimentis ac libera scholā quandā castitatis ingressa est? Si
 vis itaq; propositi tui magnitudinē æquare moribus: & per omnia deo copulari: si leue ac sua
 ue iugū Christi suauius tibi leuiusq; vis facere: nūc maxime in beatavita curā impendendum
 stude ut calenē recentis fidem cōuersionis nouus semp ardor accendat: & in genera adhuc
 ætate facilius sanctæ cōuersionis vsus inoleat: quicquid in te primū instrueris hoc ma-
 nebit: & ad initiorū tuorū regulam reliqua vita decurret. Finis in ipso exordio cogitatus est
 qualis ad illam vltimū diem peruenire cupis: talis nūc iā esse conare. Conuersueto est quæ aut
 vitia aut virtutes alit: quæq; in his plurimum valet: cū quibus ab ineunte ætate simul creue-
 rit. Optimi sunt ad institutionē morū primi quinq; anni. Habēt em̄ in se lentū quiddā & mol-
 le: quod facile formari queat: atq; ad arbitrium volentis trahi: & in cūctis fere rebus citius al-
 fuescit: ut omne qd tenerū est. Nouellas adhuc & vix firmæ radicis arbusculas: dū ad omnia
 ductū sequaces sunt: in quālibet partē flecti est: q̄ narura placet: curuare: ciro ad arbi-
 triū colentis corrigunt. Tenera adhuc & primæ ætatis animalia: sine labore domari solent:
 quanto citius a vagandi libertate dissiuta sunt: tanto facilius vel colla iugo vel frenis ora in-
 fuescunt. Ipsa quoq; literarū studia teneris melius inserunt ingenij: idq; penit' inhaerere sen-
 sibus solet qd prius federit in mente. Hoc idē plurimū etiā in bene viuēdi ratione valet: dum
 adhuc mobilis est ætas: & animus duci facili: exerceāda boni consuetudo: & iugi meditatione
 firmanda est. Occupandū est optimis rebus ingenij: & sanctæ cōuersionis vsus alius in-
 tendus est. Tunc vero ad perfectionis saltigij animus ascēdit: & lōge consuetudinis beneficio
 vitur ad bene viuēdi facultatē: & virtutes suas etiā ipse miratus secū quodāmodo in se pu-
 tabit natū esse: qd dicitur. Respice obsecro quantū a te sanctitatis aua marerq; expectant: q̄
 cum te quasi nouū & illustre quoddā lumen generi suo natum esse purant: nūc in te solā om-
 nem cursū animi trāstulerunt: & propositi tui cursum miris studiis ac fauore succendūt. Cū
 q̄ ipse te ad honestatē morū ab ineunte ætate formauerint: nunc a te vinci cupiunt: tuāq;
 ductū suā laudē esse putāt. Quarū egregia erga deū fides: in pfectione tua maxime clariuit: cū
 te iam nuptis preparatam: simul atq; aliud velle didicerūt: mira continuo assensus celerita-
 te: ad id qd elegeras cohortatę sunt: & trepidā pro ætate sisiam volūtatē suę auctoritate firmā-
 uerūt: tuūq; votū cōmune fecerūt. Quæ cū multos suorū in altissimo dignitatis gradu vi-
 derint: de nullo ira vt de te aliqui latetę sunt: nihil em̄ ita magnū: nihil tam præclarū in quod
 viderāt. Sola quippe prestinisti generi tuo: qd longa retro ætate nō habuit: licet ediderit viri-
 lis sexus memorabiles consulatus: & amplissimi ordinis status illustres familię nomia frequē
 adierit: nihil vnq; tamē in genere vto hoc tuo honore fuit præstātus: usq; nō corporali alio: sed
 in libro memorie immortalis insertus est. Cū exceperint illi rhearales toto orbe plausum: mi-
 rag; acclamādi cōspiratione insignia cōsulū merita lætū vulgus expresserit: lōge tūc tui ho-
 noris est gloria maior: q̄ gaudiū in cælis fecit: angelisq; lætitiā. Per te em̄ nō meretriculē locu
 pleban: sed alunę virginis Christi: nō venator: & auriga diranę: sed sustentantē pauperes Chri-
 sti. Ad cōsulatū eorū diuersę rotis orbis puincipē: ad quas dom' vestre: potentia extēdit: per
 egrinas feras: & ignora aia lila transtulērunt: q̄ crudelis arenæ solū vel suo vel hoim sanguine
 creuant: erant. Ad te vero electę: quæq; virginē mirtunt: quas tu pretiosissimū mun' offeras

K

1. Cor. 7.

Ca.13.

L

Ca.14.

M

deorumq; exēplo ad perpetuū prouoces castitatē: nō tibi sed recti deo seruitoribus. Hęc professiois tuę gloria rumore celebri vulgata est p̄ cunctos: & ita ad conuersionem tuā totus exultauit orbis: ut quod prę ingenti gaudio vix adhuc homines credere poterat: id semper videtur optasse. Multum his iniuriis: multū famę tuę odore suspensi omnes: mirū de te nescio quid audire desiderant: & qui professionis tuę cognouere virtutem: nunc cōuersionis expectant. In te nunc puta cūctorum ora oculosq; conuersos: & ad spectaculum vitę tuę totum confedis se mundum. Caue ne per te tantorum animi offendant: nec minus in te inueniant q̄ requirunt. Verum quid ego recum de hominibus ago: eorūq; de te expectatiōē ad cōhoitatiōē tuam traho? Deus ipse omniū rector ac dñs / cū omni angelorū militia / certamē tuā expectat: tibiq; contra diaboli dimicanti parat aternitatis coronā: & celeste prēmium incita mentū victorię facit. Huic tanto spectaculo: vīde quē animū: quā debeas offerre virtutē: & ēēt taminis magnitudinē de expectatiū dignitate metire. Hęc tibi itaq; in hoc agone subeundi pręcipua cura sit: hic primus accinctus: internitiōis bellum virtute deuincere: & aduersum diaboli castra in oīa pręcepta dei iurare: nec tantūmodo declinare veritatē sed iussa complere. Negi enī tibi sufficere a malis otiosam effesse: otiosa fueris a bonis: cū lex dei duplici mādatorū genere distincta sit: & mala prohibēs / bona imperet: atq; ab vtraq; parte contempniveret. Nō enī tū ille seruus cōtempit dñm q; phibita fecerit: sed & q; iussa nō fecerit. Dieti a nobis patloante fenetia est: Omnis arbor q̄ nō facit fructū bonū excidetur & in ignem mittet: & blanē dimur nobis si a malis fructibus non grauēmur qui dammandi sumus si a bonis steriles māsērimus. Iuxta hanc intelligentiā abscedit pater omnē palmicē fructū nō ferentem in filio: & q; acceptū talentū in sudario abscondit: quasi inuicilis seruus & nequā damnat a dño: nec minūisse solū: sed & nō auxisse culpabile est. Nō ideo aliqua putes contēnenda esse mādata: quia leuiora sunt. Tam enī maxima illa q̄ minima a deo imperata sunt: & contēptus cuiusq; pręcepti: pręcipientis iniuria est. Vnde beatus Paulus clamat & docet: Oīa facite sine murmuratione & hēitatione: vt sitis irreprensibiles & simplices sicut filii dei immaculati in medio nationis prauę & peruersę: inter quos lucetis sicut luminaria in mundo. Remoremur hic virgo paulisper: & pretiosissimas margaritas quibus exornanda est spōsa Christi / per singula apostoli verba pensemus. Oīa inquit facite. Non enī quāsi ad arbitriū nostrū / per singula apostoli debemus eligere: sed generaliter vniuersa cōplere: nec aliqua pręcepta eius quāsi vilia mutilula ac parua cōtemnere: sed viderantis in omnib⁹ maiestātē aspicere. Nullū quippe mādātū dei contempnibile nobis videri pōtē: si eius semper cogitemus auctorem sine murmuratiōe & hēitatione. Viles & ignobiles dños palam cōtemni videmus a seruulis: eisq; ad minima quęq; pręcepta in faciē resistimus. Et hoc in personas nobiles iam non admittit: quanto potētiōres dñi iusto serui ad obedientiā prōpriores sunt. Cūq; difficultiora pręceptū: libētius audiunt. Certe ad regis imperiū ita oēs parati sunt & in p̄cinctu obediētię constituti: vt enī optent iuberi: & nō solū bene merituros esse se credūt si iussa fecerint: sed tāq; iam meruisse vt qd iussi sunt: ita pro dignitate pręcipiētis: seruitiū beneficii loco ducit. Nobis vero deus ipse aeterna illa maiestas: ineffabilis argi inestimabilis potestas: sacras līas: & vere adorandos pręceptorū suorū apices mittit: & nō statim cū gaudio ac veneratione suscipimus: nec p̄ magno ducimus beneficio tam illustri potestatis imperiū: maxime cum nō iubentis quāvis cōmōdū sed vtilitas sublegetur. Verū ecōtratiō fastidiosa ac remissio alio: supboq; ac nequā seruorū more in oīs dñi reclamamus & dicimus: durū est: arduū est: nō possumus: hoies sumus: fragili carne circūdamur. O cecā infantiā. O pphāā temeritatē. Duplici ignorantia accusamus de vniuersa scientiā: vt videatur nescire qd fecit: nescire qd iussit: quasi obli⁹ fragilitatis humane cuius author ipse est: impossibilem hominī mandata q̄ ferre nō possit. Simulq; (proh nefas) ascribit mōi iniquitatē iusto: pio crudelitātē: dū eū primo impossibile aliquid pręcepisse cōquerimur: deinde pro his dānandum putamus hominē ab eo q̄ vitare non potuit: vt qd etiam suspicari sacrilegiū est: videat deus nō tam salū tem nostram quēssisse q̄ pōnā. Itaq; ap̄s sciens a domīno iustitię ac maiestatis nihil impossibile esse pręceptum: aufere a nobis vitium murmurandi qd tunc vrgi nasci solet: cū aut iniqua sunt q̄ iubentur: aut iubentis minus digna persona est. Quid tergiversamur in cassum: & pręcipienti opponimus naturę fragilitatem? Nemo magis nouit mensuram vitium nostrarum: q̄ qui ipsas vires nobis dedit: Nec quisq; melius quid posim⁹ intelligit: q̄ qui ipsam virtutem nobis nostri posse donauit. Nec impossibile aliquid voluit imperare: qui iustus est: nec dammaturus hominē fuisse pro eo qd vitare non

Ca. 5.

Matt. 7.

Phil. 4.

Ca. 6.

Ca. 17.
Phil. 1.

potuit q̄ plus est. Sequitur. Vt sitis irrephensibiles & simplices ad omnē morū perfectionē. Vñd
hoc iustificare verbum potest: qd etiā in ep̄o eligēdo deus queri iubet. Q̄m̄ ei cūspecta vita ē
q̄ sancta est: q̄ nihil reprehensionis incurrit. Quis autem sanctior pōt effici q̄ qui verā simplicita
tis virtutē tenens: nunq̄ aliud corde p̄mitit: aliud ore vultuq̄ mentis: sicut filii dei immacu
lati. Non est exhortatio vehemētiore: q̄ nos scriptura diuina filios dei vocat. Quis em̄ non
erubescat: & exortari tanto patre agere aliqd indignū: vt q̄ dicit de filiis: ipse efficit vitii ser
uus: Et idcirco adūgit: Vt simus immaculati. Neq̄ em̄ cōuenit in filiis dei q̄ ipse est foris tu
sticia: peccati macula reperiri: in medio nationis prauæ & p̄uersę. hoc est dicere: Quis infini
ta vos cingat peccantiū multitudo: & innumera sint exempla vitiorū: vos tñ ita celestis nati
uitatis memores esse debetis: vt inter malos viuētes omnē malū vincatis: Inter quos lucetis

Matth. 13.

(ait) sicut luminaria in hoc mūdo. Et rursum in euangelio legimus: Tūc iusti fulgebūt sicut
sol in regno patris eorū. Comparat vitā p̄nitiū: vt qui in futuro solis fulgore donandi sunt:
hic iā simili iustitię claritate resp̄deant: & infidelīū cecitatē operibus sanctitatis illuminēt.
Huic loco ille sensus aptandus est: quem ad Corinthios idē apostolus deferens ait: Alia clari
tas solis: alia claritas lune: alia claritas stellarum. Stella autē a stella differt in claritate: sic & re
surrectio mortuorū: disparēs sunt in regno celorū per singulorū merita mansiones. Diuersi
tas em̄ operum: diuersitatē facit p̄miorum: quātūq̄ aliquis hic in sanctitate fulerit: tan
tū ibi fulgebūt in honore. Nūc ergo ad omnē morū perfectionē mentis acie intendē: & ad cele
ste p̄mīū celestem vitā para. Resplēdeat omnibus clarissimi in modū syderis sancti asvirgi
nis: & sutori p̄mīi magnitudinē de nouitate conuersationis ostēdat. Tibi facilius in bonis
cursus est: quē malorum animi cōsuetudo non retinet. Nec timē⁹ ne te a virtutibus vitia
retardent: & maligno diaboli semine Christi frugē necent. Nam si etiā illi qui longo peccandi
vīu bonū quodāmodo obruere naturā: instaurari per penitentiā possunt: & mutata volun
tate viuendi: consuetudinem consuetudine extingueret: optimi quiq̄ de pessimis fieri: quā
tomagis tu potes illa superare: a quibus nō superata es: Cui nō rā expellenda sunt vitia: q̄ re
fellenda: quā vitig non suscipere facilius est q̄ semel suscepta deponere. Nec vero eorum tan
ta dulcedo est: vt ea debeamus p̄ferre virtutibus: cum nec in omnibus sit delectationis ille
cebra: & a plerisq̄ ea etiam quæ videntur dulcissima resp̄uantur. Duo namq̄ sunt ex omni
bus vitia: quæ maxime homines decipiunt sui voluptate: gula scilicet ac libido. Quæ depon
re eo difficilius est: quo eis vti dulcius est: & tamen hæc vitia tam molesta tamq̄ delectatione
sui periculosa: ita a multis calcari vidimus: vt tota etate virgines p̄manferint in summa absti
nētia. Vt de illis taceam: quæ post delictiarum longum luxum: & inueteratum vīum libidi
nis: castitati ac temperantię se dederint: & verūq̄ vitiorū contraria sibi virtute mutauerint.

Ca. 18.

Aliorum vero vitiorum est longe diuersa ratio: quæ cum nihil habeant iucunditatis: tam
multum amaritudinis habent: quæq̄ cum ad vitādum multo sint faciliora: rāto a quibus vi
tentur: inuenies. Quid oro te inuide: delectationis p̄stas inuidia: quem secretis quibuscum
conscientiæ vngulis liuor ipse decerpit: & alienam felicitatem tormentum eius facit! Quid
remo: qui vultu semper animoq̄ merente: voto quo alteri vult nocere: seipsum cruciat! Quid
autem iracundo furor suus consert: quem saeuissimis exagitarum stimulis conscientia: ira
ab omni consilio ac mente derubar: vt dum irascitur insanire credatur! Similiter curre
per singula: inuenies tot animarū tormenta: quorū vitia: quæ vitig eo facilius vinci possunt: quo
nulla illicunt nos voluptate. Quanto illud difficilius: quanto durius: vt de castitatis labo
re taceam. Abstinere a vīno carni bulg: ipso quoq̄ etiam oleo: & vilem sine his cibum post bi
duum inter dum triduumq̄ vix capere: fracta ieiunio membra vngulisq̄: simenta balnei cō
temnere: necessarias res negare corpori: & vim quandam inferre naturæ! Da tantum in cæ
teris magnitudinem animi: & vide quid non possis efficere. Sed nos (prohpudor) quādā
delectatione peccati: cum in quibusdam ostendimus quandam vim naturæ nostre: in aliis om
nino torpescimus: & qui voluptates corporis virtutum amore cōtempnimus: rursum amore
victorum tormenta suscipimus: atq̄ ita malis nostris credimus vt ea nec putemus posse
deponi. Quod hoc quæso consilium tuum! Quænam hæc noua viuendi ratio est! Res diffi
ciles & laboriosas p̄secutus aggredior: & faciliora non posse fieri credo: vīno maxi
ma: vincendus a paruīs. Excelsa & ardua indefessus exupero: & cum veniit ad plana: des
ficio. Libet fugio quod delectat: & non volo vitare quod cruciat. Verum hæc eorum sunt

in simam: motum vero bona quæ secretiora sunt: negligunt. Tu vero quæ calcasti mōdum & concupiscentias eius: vt calcato eo gradum tibi quendam ascendendi ad cælum faceres: mundi gloriam ne requiras. Illi tantum placere stude: cui sæpe displiceat qđ hominibus placet & qui ipsa hominum iudicia iudicaturus est. Abſtinentia tua & ieiunium eo magis deo grata sunt: quo cum bonis moribus offeruntur: vt quæ in aliis sunt vmbracula vitiorum: in te sint ornamenta virtutum. Respice obsecro ad ipsam qua apud deum illustrata es dignitate: qua per baptismum in dei filio renata es: rursumq; per consecrationē virginitatis spōsa Christi esse coepisti. Ex tergo hic tuus honor te ad sollicitudinem tui propositi admoueat. At vtilius debet esse ibi negligentie locus: vbi tam præclara seruanda sunt. Pretiosior quæq; vestis diligentia timidiore custoditur a macula: multo quæ sita auro gēma maiori sollicitudine possidetur: & generaliter grandi cura magna quæq; seruantur. Vnde & tū si te ipsam bene custodire cupis: debes honorem tuum semper pretiumq; cogitare. Tanto enim se vniuscuiq; negligentius vitur: quanto se existimat viliorem. Non ob causam aliam magis nobis in scripturis diuinitas tam frequenter filiorum dei nomen imponitur: vt illud qđ dicis p̄ prophetas: Et ego ero vobis in patrem: & vos eritis mihi in filios: idcirco dominus omnipotens: Et apostolus: Ego te imitator dei sicut filii charissimi: Et beatus iohannes inquit: Charissimi nūc filii dei sumus: & nōdū apparuit quid erimus: Scimus quoniā cum apparuerit: similes ei erimus: quoniā viderimus quomodo sicut est: vt q̄ habet hāc spem: sanctificet se: sicut & ille sanus? est: vult nobis doctrinæ celestis dignitatē qua donati sumus frequenter ingerere: & honorē nostrū peccādi pudorem facere. Vnde etiam dominus ipse ad p̄fectā nos benignitatē vocans ait: Diligite inimicos vestros: benefacite his q̄ oderūt vos: & orate p̄ p̄sequētib; & calūniantib; vos: vt sitis filii patris vestri: qui in cælis est. Nō est enī qđ sic hoīes deo faciā amabiles: vt pietas mentis & bonitas: quæ tota in christiano esse debet: vt etiam in malis abundet: deiq; imitetur benivolentiam: qui solē suum oriri facit super bonos & malos: & pluit super iustos & iniustos. Hoc itaq; vel in primis abſit: vt nemini vel in verbo etiam noceas: vt in omnibus quibuscunq; prodesse studeas: & ne vicē quidem mali reddens: bona p̄ malis: apostolo dicēte: restituas. Nunq̄ detractio ex ore virginis procedat. Viliū satis hominum est: & suā laudē querentiū: alios vi les facere: quia alterius vituperatione se laudari putant. Et qui suo merito placere nō possunt placere volunt in comparatione priorum. Patum diximus: nō solum ipsa nō detrahasset ne detrahenti quidem aliquādo credas. Pessimum est hoc vitium qđ alterum vilem facit videri. Non minus auribus q̄ lingua fugias detractorem. Scripturę memōr esto quę dicit: Nō eris confitentem cum derogātib; aduersus proximū tuum: & non accipies super illo peccatum. Et alibi: Sepi aures tuas spinis: & noli audire linguam nequā. Accusator est enī auditoriq; facit detractorem: qui si auertit aures: & vultū contrahat: ac oculos abnuendo contineat male loquentem etiam tacens arguit: vt discat non libenter dicere: qđ didicerit non libenter audiri. Sollicitam satis ori tuo custodiam pone. Nō est quicq̄ enī in nobis: quo facilius peccare possumus: q̄ in lingua. Vnde sanctus iacobus illum esse perfectum dicit: qui non offendit in verbo: Et scriptura dicit: Mors & vita est in manibus lingue. Mentiri autē: maledicere & iurare: lingua tua nesciat quia & os qđ mentitur occidit animam: Et qui maledicūt: regnum dei nō possidebunt: iuxta apostolum. Et iurare ipse Christus phibuit: qui dixit: Ego autem dico vobis: non iurare omnino. Et rursum: Sir autem sermo vester: est est: non non: qđ autem amplius est: ita malo est. Apostolus breuiter oris viria refecans ait: Omnis sermo malus ex ore vestro nō procedat: sed si quis bonus ad ædificationem fidei: vt der gratiam audientibus. Sit autem sermo virginis prudens: modestus: & rarus. Nec tam eloquentia pretiosus q̄ pudore. Mirētur omnes tuam te tacente verecundiam: loquente prudentiam. Mite ac placidū semp eloquiū tuum ornet mixta cum grauitate suauitas: cum pudore sapientia: sit certa atq; librata: siq; opportunitate gratissima silentiū: verbiq; ratio. Nec vnq̄ omniū virginis os loquatur: vt tacuisse melius sit: cum ingenti cautione debet loqui: cui non solum malus: fedetiar oriosus sermo vitandus est. Summa tibi scientia sit: noetia summa: viria virtutesq; distinguere. Quæ q̄q; semper contraria sibi sint: aliqua tamen ex eis tanta iungunt similitudine vt discerni omni no viz possint. Qđ multi enim superbiam libertaris loco ducunt: adulationem pro humilitate suscipiunt: malitiam prudentia amplectuntur vice: & stulticiq; simplicitatis nomen imponunt: atq; fallaci ac pessima decepti similitudine: vitis pro virtutibus gloriātur. Et q̄q; hęc omnia subtilissima intelligentia debes separare: cunctaq; virtutes cum suis lineis insequebdo

B.v.

Ca. 19.

Eph. 5.
1. ioh. 3.

Matth. 5.

Matth. 5.

Ro. 12.

Eccl. 28.

Iacobi. 3.

Prouer. 19.

Sap. 1.

Gal. 5.

Matth. 5.
Eph. 4.

Ca. 20.

nusq̃ prorsus abscedere: præcipue tamen fictam humilitatem fugi: scilicet sectare quæ vera est
quæ Christus docuit humilitatē: in qua nō sit supbia inclusa. Multi enī huius virtutis vni-
brā: veritatē eius sequunt̃ pauci. Facile est enī aliquā vestē habere cōceptā: salutare submis-
sus manus & genua deosculari: inclinatio in terrā capite oculisq̃ delectis/humilitatē ac man-
suetudinē polliceri: deinde voce tenuiq̃ sermones infringere: suspicari crebrius: & ad om̃e vici-
bū peccatorē ac miserū se clamare: & si vel leui sermone offensus sit: continuo attollere super-
bū: leuare ceruicem: & delictū illum oris sonū infano repente clamore mutare. Alium non
humilitatem Christus docuit: qui nos ad exemplum suum hortatur & dicit: Discite a me: quia
mitis sum & humilis corde. Qui cum malediceretur nō maledicebat: cum pateretur nō com-
minabatur. Quā nobis humilitatē beatus Petrus insinuat: Misericordes (inquit) & humiles
non reddentes malū p̃ malos: nec maledictū p̃to maledicto. Auerantur omnia signēta verborū:
rursus: essent simulati gestus: & ante occasionem sermo placidus. Verum humilem patientia
ostendit iniuriæ. Nullus ergo vnq̃ in mente tua villus sit viciū locus: nihil in te superbū: nihil
arrogans: nihil in te fastidiosum. Apud deum non est quicq̃ humilitate sublimius. Ipse loqui-
tur per pphetam: Super quē aliū respiciam nisi sup̃ humilē & quietū & trementem sermones
meos! Et nunq̃ in irā exardecit animus: qd̃ est seminariū odii. Tār̃ mētē tuā repleat timor
dei: vt indignari oīno nō audeas: & irā meru vīncas. Beatus apostolus mūdās animā nostrā:
eq̃ in habitaculū dei pparās: clamat & dicit: Oīs amaritudo & ira & indignariū & clamor &
blasphemia auferat̃ a vobis cū omī malicia. Adulatores vt similes caue: quos sermones sup̃
oleū molles: & ipsi sunt iacula. Corrupti viciis laudibus leues aīas: & male credulis mētibus
blādū vulnus insigunt. Creuit hoc in ista etate vitiū: & in vltimo sine sterit: nec augeri pōt. In
hāc oēs nos scholā studiūq̃ dedimus: vt officiū putemus illudere: qd̃ ipsi ab aliis libenter ac-
cipimus: id aliis quasi quoddā munus offerim⁹. Et s̃c recipiēde laudis: eos a quib⁹ laudari vo-
luimus: ante laudamus. S̃cpe adulatiū resiliimus verbis ad faciē: & in secreto mētis fauimus:
maximūq̃ fructū cepisse nos: ducimus si vel fictis laudibus p̃dicamur. Nec cogitamus quid
ipsi simus: sed quid alteris esse videamur. Vnde eo pducta res est: vt neglecta veritate meriti
de sola opinione cures: qd̃ testimoniū vīcē nostræ: nō a cōsciētia nra: sed a fama petimus. Bea-
ta mens est quæ perfectē hoc vitium vincit: nec adulat̃ aliquando: nec adulanti credit: quæ
nec decipit alterum: nec ipsa decipitur: tantūq̃ hoc malū nec facit aliqd̃: nec parit. Ni-
hil vnq̃ in te fictum sit: nihil omnino fucatum. Cōsciētia tuāq̃: certe deo semp̃ patet: in mul-
titudine versari puta. Nunq̃ aliud corde: aliud ore p̃tendas. Quicquid pudet dicere: pudeat
etiam cogitare. Illud vero notum iā omnibus: atq̃ diuulgatū est: qd̃ vtilis q̃q̃ huic pposito
necessaria est ieiuniorū & abstinentiæ virtus: maxime in his annis: in quibus corpori maior cū-
dest. Nō mādatur iraq̃ carnē: neq̃ bibere vinū: apostolica voce laudatū est. Quicquid illud
qd̃ infirmare corpus potest: qd̃ fomentū suggerit voluptatis: castitatis amore fugiendum est.
Nec tamē ita magno huius rei labore grauati te volumus: vt sub ipso statim onere succubas:
per qd̃ multi dū nimio seruire mētis rationē suāq̃ vitiū nō haberēt: subito cōciderūt: & pene
ante debilitatē: q̃ sanctitatē de pposito suo consecuti sunt. Optim⁹ est in omī re modus: & la-
dabilis vbq̃ mensura. Corpus non frangendum sed regendum est. Sint ergo moderata &
sancta: simplicia in omni mētis humilitate ieiunia: quæ ita attenuent corpus ne animum ele-
uent: ne res humilitatis gignat superbiam: & vicia de virtute nascitur. Ego (inquit) x̃i mīhi
molesti essent: inducbar cilicio: & humiliabā in ieiunio animam meam. Vltis abiectioni: cibi vi-
litas: ieiunij lassitudo: extinguere debent ne nutritie supbiā. Quis rem medicinæ vulneris
faciat: & inde sane lædat: quoq̃: vnde iam lēsa curanda sunt! Aut quæ supererit s̃cēs salutis: si
ista animæ remedia ipsa sunt venena! Laborē ieiunij tui misericordiæ opera cōmendē: & ab-
stinencia tua pauperum refectio sit gravior. Dominus loquitur p̃ prophetā: Misericordiam
volo & non sacrificiū. In euangelio Christi verba legimus: Beati misericordes: qm̃ ipsi miseri-
cordiam consequentur. Sed queso hanc curā vitæ tuæ ania materq̃ suscipiant. Illę has pres-
p̃ te agant. Illę thesaurū tuū in calū leuēt. Illarū sit esuriētes alere cibo: vestire nudos: visitare
infirmos: peregrinos tecto suscipere: & æterni s̃p̃ præmij Christo in pauperibus fonerari: quid
dixi: Qd̃ cūq̃ fecistis vni ex his fratribus meis minimis: mīhi fecistis. Tibi vero maxime dū
in pposito maturescat animus: ab omībus occupationibus recedendū est: & omne studiū om-
nisq̃ cura in ornādīs moribus exhibēda. Quibus ita vacare debes: & totā occupare mentē: vt
non diuitem te sentias esse: nec dominā nobilitatis: ad hoc tantū memineris: vt cū claritate ge-

Matth. 23.
1. Petri. 2.
1. Petri. 3.

Elia. 6. 6.

Eph. 4.
Ca. 2.

Psalm. 14.

Osee. 6.
Matth. 5.
Ca. 22.

Matth. 23.

T

V

neris/mortis sanctitate cōcedas: & cū nobilitate corporis/animi virtute nobiliter proficias: magis illa nobilitate glorieris: quā filios dei & coheredes Christi facis. Ad quā si semper inspicias: dum credis gaudium te habere qd maius est: desinis de eo qd minus est gloriari. Ois ista praeclari generis dignitas & illustis auri sanguinis decus ad animam transferantur. Ille clausus sublimis: ille fit nobilis: ille tunc integram nobilitatem suam seruare se putet: si dedignetur seruire vitis ab eisq nō superari. A quo cū quis superatur: huius & seruus est. Quid enim hac seruitute animi indignius: quidve turpius: q̄ cum in eo aut dominatur odium aut regnat inuidia: q̄ cum eum aut avaritia possidet: aut caprum ira tenet: vel cerre cetera sibi vitia vendicant. Non est q̄ sibi aliquis de nobilitate generis blandiatur: si ex meliore parte fit famulus. Multo est indignius mente seruire q̄ corpore. Superfluum arbitror te monere: q̄ parca in poendo debeas esse: q̄ rara: cum te hoc etiam secularis ab infantia honestas docuerit. Et facile intelligas: id tibi multo magis in hac vita esse seruandū: quā in seculi seculum decet.

Illud admoneo: vt ipsi quoq̄ salutationibus quē tibi in cubiculo tuo exhibendae sunt: certissimum modum ponas: non sint nimiae: neq̄ quotidianae: ne non tantum officium q̄ inquietudinem praestare videantur. Et q̄ omne vitae tuae tempus diuino debeas operi consecrare: & nullam prorsus horā a spiritali profectu vacuam esse conueniat: cum tibi in lege domini die ac nocte meditandum sit: debet tamen aliquis esse determinatus & constitutus horarum numerus: quo plenius deo vaces: & qui te ad summam animi intētionem: velut quadam lege cōtineat. Optimum est ergo huic operi maturius deputari tempus: id est meliorem diē parrem: & vsq̄ ad horam tertiam quotidie in caelesti agone certātem: hoc velut spiritalis quodam palēstre exerceri gymasio. His tu per singulos dies horis in secretiori domus parte ora: clauso cubiculo tuo. Adhibe tibi etiam in vrbe solitudinem: & remota paulisper ab hominibus: propius deo iungere: aspectuq̄ tuorum redditā lectionis fructum & orationis ostende. Nihil enim in hoc secreto magis agere debes: q̄ animam diuinis eloquiis pascere. Et quantū ei per totam sufficere possit diem: hoc tam veluti cibo pinguiore satiare. Ita scripturas sanctas lege: vt semper memineris dei illa verba esse: qui legem suam non solum scripsit: sed etiam impleri iubet. Nihil enim pdest facienda didicisse & non facere. Optime vteris lectione diuina: si eam tibi adhibeas speculi vice: vt ibi velut ad imaginem suam anima respiciat: & vel secula quāq̄ corrigat vel pulchra plus ornet. Lectionem frequēter interrumpat oratio: & animam iugiter ad herēndē deo: grata vicissitudo sancti operis accendat. Nunc te igitur tibi innotat celestis historia: Nunc sancti Dauid oblectet canticū: Nunc Salomonis eru diat sapientia: Nunc ad timorem dñi incitent dicta pphetarū: Nūc euangelica & apostolica perfectio te Christo in omnium morū sanctitate coniungat. Quae parāda sunt: memoriae penitus inferere: & iugi meditatione cōseruare: quae maturāda sunt frequēter reuolue: vt diuinum hoc studium & caelestis schola: & mores simul virginis ornēt & sensum: tradantq̄ tibi cum sapientia sanctitatem. Vnde scriptura dicit: Qui quaerunt deum inueniunt sapientiam cum iustitia. Sit autem ipsa lectio temperata: cui finem cōsiliū: nō lassitudo imponat. Nā vt immoderata ieiunia & ardor abstinentiae: & enormes inordinataeq̄ vigilae: intemperantiae coartguuntur: idq̄ nimietate pariunt: vt haec ipsa postea quidem nec mediocriter fieri possint: ita studium lectionis in reprehensione intemperans cadit: qd laudabile est in genere: si uis de nimietate sui culpabile.

Generaliter quidem stricte: quod breuiter dicendum est. In bonis quoq̄ rebus: quicquid modū exerceat: vitium est. Magna est: magna inquit: & quae grandi studio constat pfectē vitē rarios consummataeq̄ sapiētiē est: scire qd quo insequaris modo: & ad omnem actum praeferēdo cōsiliū: nihil facere: qd fecisse poeniteat. Intra vnus horae spatium mutare habitus: ieiunare: abstinere: pfallere: vigilare: non tam studio opus habent q̄ voluntate. Quilibet incipiens statim vt voluerit: ad ista pfectus est: immo illi hoc facilius facere possunt qui recentis corporis vites de saeculo ad propositum afferunt. Mores vero mutare: singulasq̄ virtutes animi formare in se arge pfectere: grandis studii est: & longē consuetudinis. Itaq̄ multi in hoc pposito senescimus: & ea propter quae ad ipsum ppositum venimus non habemus. Tua vero cōuersatio noua esse debet: mita grauitas: patientia: mansuetudo: pietas: Quicquid sanctus est: atq̄ pfectus: quicquid magis deo te commendare potest: & maiorem in celo facere: id semper sequere: id semper amplectere. Spōsa Christi nihil debet esse ornatus. Tanto maiore placendi studio opus est: quanto maior est ille cui placēdum est. Saeculi vero virgines: quae senu priis preparant: & indulgentiam magis apostoli: q̄ cōsiliū sequi malunt: magisq̄ amplecti

I. Petri. 2.

Cap. 13.
Psal. 1.

ad 2. 2.

Ca. 24.

tur incontinentiæ remedium: q̄ præmium continentia: vt sp̄s placeant: eosq; in amorē sui magis incitēt: mira se sollicitudine formare student: & naturalē corporis pulchritudinē ornā di arte cōmendāt. Hæc est illis per dies singulos cura præcipua: decentibus fucis colorare facies: implicare auro crinē: & ardentē concharum lapides capitis honorem facere: suspendere ex auribus patrimonialia: brachia ornare monilibus ac latera: & inclusas auro gēmas collo in pettus demittere. Nō minore sponſus tuus requirit ornatum: qui cum vniuersam ecclesiam salutaris aquæ lauacro purificatam sine macula rugaq; reddiderit: quotidie cupit eā fieri pulchriorem: vt semel a viriis peccatisq; mūdāta semper ornetur decore virtutum. Et si hoc a te ea requirit ecclesia: in qua & vidēs continēt & nup̄q; quantum putas expectat a virgine quæ ex pulcherrimo hoc quodam ecclesiæ prato: vel ut augustior quidam flos videretur electa! Assu me ergo omnē illū ornātū p̄ quē placere Christo potes: Satis placere deo crede tuā faciē si hominibus pulchra apparere nō studeas. Istud ornamentū serua capitis: qd̄ acquisiuit christi matris factam: oſcū tibi in celsis regni mysteriū diadema quoddā regalis vñctionis impositum est. Optima ornamenta sunt auriū verba dei: ad ea sola paratus esse debet auditus virginis: itaq; pretiosissimis lapidibus anteferre. Oīa proſus mēbra decoerēt opib⁹ sanctitatis: totaq; virginis animi pulchritudo gēmati monilis instat: vario virtutū fulgore resplendeat. Tūc vere cōcupiscet rex decorē tuū: dicetq; tibi: Tota formosa es prima mea: & macula nō est in te. Et hæc tibi ornamenta quæ dixi etiam erūt munimenta maxima: & q̄ te ipsam ornare deos: & cōtra diaboli armare possint: p̄ leue steridū qd̄cūq; viriū ad aīam ingredit. Et si virtutū p̄pugnacula nō resistāt: infō nos repellit locus: & cōtinuo de hoste sit dñs. Propter qd̄ scriptura nos adhortatur: & dicit: Si sp̄s potestatem habēris ascēderis sup̄ te: locum tuū ne dimiseris. Ab eo iā rēpore quo primū p̄ virginis p̄fessionē dño cōsecrata es: aduersarii in te creuit odiū: & aliena lucra p̄ suis dānis habet: se amissū dicit: qd̄ te possessurū dolet. Grādū tibi opus est vigilantia: grādūq; cura: & tūc sollicitius cauēdus est inimicus: quāto apud eū ditior esse cœpisti. Vacuus viator & nudus nō rīmet latronis insidias. Securus a nocturnis furibus dormit pauper: etiā si claustra nō muniat. Diuiti vero opes suæ latronis semper imaginat occurrere: sum: & fugi sollicitudine noctū somnū adimūt. Vñ tūc quoq; diuitia: celsus thesaurus: ista cautione indigēt atq; custodia. Quāto ditior es: tanto debes esse vigilantior. Qui cū plus possidet: plus debet timere ne p̄dat. Inuidere non cessat auctor inuidi. Et qui semel a deo ipse p̄fectus est: tanto maiori liuore torquetur: quāto aliq̄ apud eum viderit clariorē. Qui inuidit Euę paradisu: quāto magis inuidet tibi regnū celorū! Cuncta (mihi crede) ille nūc cūcūit: vt beatus Petrus ait: deuorādi te cupidus in modū rugiētis leonis ingreditur: vel more dolosi hostis vniuersa pluitrans: explorat oēs aditus aīę tuę: an sit aliqd̄ infirmū & minus tutum p̄ qd̄ possit itēpere: rimat nunc ille oīa: & singula quęq; p̄tentās: aīę vulnerē locum. Cū sus tu insidias sollicite debes p̄uidere: vt cū Paulo nō ignores astutias eius. Qui cum terribiles diaboli potestates principatusq; describat: nos nihilomin⁹ hortat ad pugna: hostiūq; vim p̄adit: vt augeat sollicitudinē militū. Nō eū vult nos eē timidos sed paratos. Deniq; nō fugā suadet: sed arma suggerit. Propterea igit: Accipite arma dei vt possitis resistere in die malo: & in oībus p̄fecte stare. Ac statim instrumenta singula spiritualis pugne tradēs: addidit & dixit: Stare ergo succincti libōs vestros in veritate: & induti lorica iustitię: & calcate pedes in p̄paratione euangelii pacis: in omnib⁹ assumētes scutum fidei: in quo possitis oīa tela nequissimi ignea extingui: & gladiū sp̄s: qd̄ est verbū dei: p̄ oīem orationē. Et qm̄ de hoc bello licet etiā feminis triūphare: suscipe hæc arma Pauli: & tāti hortatione ducis certā p̄sumere victoriam. Hæc em̄ sit oīa instrumenta possideas: secuta p̄cedat p̄lūiū spiritale: nec pauebis diaboli cū toto exercitu suo. Cadēt em̄ a larete tuo mille: & decē milia a dextris tuis: ad te autē nō ap̄propinquabūt. Beatus quoq; Iacobus ille Christi miles emeritus: nō minore nobis auctoritate de hoc bello victoriā pollicetur: Subditi (inquit) Vestro decore sistite aurē diaboli: & fugiet a vobis. Ostendit quomodo resistere debeamus diabolo: si virgī simus subditi deo: eiusq; faciem do voluntatem: vt diuinam etiam mereamur gratiā: & facilius nequā spiritui auxilio sancti spiritus resistamus. Neq; vero apra cōtra nos pugnat acie: nec publica nobiscū fronte congre dit: sed dolo vincit ac fraude: nostraq; cōtra nos vritur volūtate: de cōsensu nostro aduersarius vires accipit: nostrōq; nos (vt dici solet) iugulat gladio. Infirm⁹ hostis est q̄ nō pōt vince remissi volētē. Procul a nobis desperatio: p̄cul a nobis oīs recedat pauor aduersariorū: nos adiuuemus: sed vincamus aduersarios. Dāt illi qd̄ cōsiliū: sed nostrū est vel eligere vel respicere

Cant. 4.

Eccle. 10.
Ca. 15.

Eph. 6.

Psal. 90.
Iacobi. 4.

qd suggerit. Nō enim cogēdo sed suadēdo nocet: nō extorquet a nobis consensum sed expēdit. Vnde etiam Ananias dicit: Quare enervasti cor tuum sathanas: mēiri te spiritui sancto! Qd vides illi apostolo itūq; imputare: si id ab ipso ipsius voluntate diabolus fecisset. Ipsa etiā Eva ideō cōdēnātur a dño quia ab eo quon poterat supare: superavit est. Nec enim meruisset a dño iusticia puniri: quae victa est: nisi vincere ipsa potuisset. Huius nequissimi hostis est illa vel prima calliditas: de ars doli plena: fatigare cogitationibus rudes animas: & novellis in propo-
sitū mentibus de ipsa interdum cōversatione afferre mōrores: vte facile ab hui⁹ rei pfectu de-
verteatur animus: cuius initia amara cognovētur. Itaq; solet tā fordidas nōnūq; de impiis co-
gitationes inferere mēi ut qui teneat: dñi suū illud putat esse qd cogitat: de reiore. se p spiritū
immundū ppositū suo arbitret effectū: multoq; puriore aiam habuisse credat: cui adhuc te-
saculi amaret. Vult et hīs quibus invideat: callidissimis inimicis horrore ppositū ex despe-
ratione facere: sicut ita: ut eos obediēte tristitia: et si a proposito non reuocatur: certe perire a-
proposito. Propter qd maxime sanctarū tibi scripturarum studium diligendum est: illuminā-
da diuinis eloquiis anima: & coruscante dei verbo: diaboli repellendae sunt tenebrae. Cito, cō-
fugit ille ab eis anima: quā sermo diuinus illuminat: quae celestibus semp cogitationibus oclu-
paratur. In quā affiduū est dei verbū: cuius vim nequā spūs nō pōt ferre. Et ad idcirco beatus illud
apostolus spiritualis belli inter cetera instrumenta gladio cōparatur. Est aut tūc illud atq; p-
fectū vt afflictae animus sollicita semper pulchighe custodia discerneret cogitationes suas: ad
primi animi incōtū vel pbare vel repobare qd cogitat: vt bonas cogitationes aiat: vel ita
etiam extinguat malas. Hic nāq; fons est boni & origo peccandi: omnisq; ingentis delicti in cō-
itu dei principii est cogitatio: quae vndiq; opus velut in quadā cordis tabula depingat: anteq; fi-
ciat. Nā si ille actus hie sermo fieri pterat ante disponitur: & cogitationum consilio dis-
cernit qd futurum est. Vides q; breui interdū mōmento quaeq; illa qd cogitatur: cogitaturq; pessi-
ciant: qd qd omnino vel lingua: vel manu ceterisq; mōbris agitatur nisi cogitationes ante dicta
uerim. Vnde & dñs in euangelio dicit: De cor de hominis procedūt cogitationes malae: dulce-
ritus: fornicatio: homicidia: furta: falsā testimonia: auaritia: nequitia: dol⁹: impudicitia: ocu-
lus malus: blasphemia: superbia: stulticia. Haec sunt quae cōturbant hōies. Ois ergo sollicitud-
ine omni iniectione debet esse in custodia. Ibi te maxime oportet observare peccatū: vbi nāq;
solet: statim qd ad primā tātationis repugnare facit: & malū anteq; crescat extingueri. Nec enī
expectādū est augmentū eius rei: qd numeri debet a paru⁹: & quae tāto facilius vincit: quanto ei
velius repugnat. Ideo clamat scriptura diuina: Omni custodia serua cor tuū. Ex ipso emē exit⁹
vix. Distinguedū est autē inter istas cogitationes qb⁹ volūtas fauet: quas cū dilectione am-
plectitur: & inter eas cogitationes qd tenuis vrbore modo praeteruolare mēte solent: sed qd
tūmodo vel transiūdo mōltare: quas graui typos vocat: vel certe inter illas quae repugnant
ei ac inuito animo suggerunt: quibus mēs cū horrore quodā renitit ac resistit: quibus vt cōtristat
admissa: gaudet expulsi. In quibus qd qd se leuiter meriti ostēdūt: & quasi fugiēdo demōstrāt
se: nec peccatū omīno nec pugna est. In his autē cū qbus aliqūd diu aīa luctat: quibus resistit volū-
tas: aequale certamē est. Aut enim consentim⁹ & vincimur: aut resipimus & vincimur: & agri-
mus de pugnae victoria. In illa ergo tā rōmodo cogitatione peccatū est qd suggestiōis cō-
sensum mēis dedit: qd malū fusi blāde fuerit in factū gessit irumpere. Huiusmodi cogitatio
etiam si ex aliquo impedita casu nō impleat volūtatē: nihilominus actione criminis cōdēnat
a dño vt illud in euāgelio legitur: Qui viderit qm mulierē ad cōcupiscēdū eā: iuxta
eius est et in corde suo apud deū: cui nōra sunt oīa etiā anteq; fiat. Volūtas pfecta faciēdi repu-
tatur pro opere facti. Quae de te debes. Tepe enim reperio: qd fieri semp volo. Sanctas scripturas si
ne intermissione meditari: hisq; tuā replere mēre: & malis cogitationibus locum auferre: diuini
aīa amū sensibus occupare: quantūq; deū diligas: ex dilectione legis eis ostēdere. Vnde scri-
ptura dicit: Qui timeat dñm inquirēt qd beneplacitū est illi: & qd diligit eum: replebunt lege
eius. Tunc senties quantū ad eius amorē adiuvet te sapiētia: quantū sit in te diuinae legis au-
xilium: & dño cum David laus canabitis: in corde meo abscondi eloquia tua: vt non peccem ti-
bi. Excitandus est em spiritualis stimulus semper animus & maior quotidie ardore reuocā-
dus: orationis instantia: illuminationis lectionis: sollicitudo vigilantiū: & diurna & nocturna: ei⁹
incitamenta sunt. Nihil enim in hoc proposito orio deterius est: qd nō solummodo nō acquirat
nouas: sed etiā paratas cōsumit. Sanctae viue ratio pcessu gaudet & crescit: cōsolatione torpescit
& deficit. Quotidianis & reuocibus incrementis mens instauranda est: & viuendi nobis hoc

Ans.

C3.16.

Mark

Product

Cap. 27

Matth.

Eccle. 2.

Palms,

C₂,18.

nō de transacto: sed de reliquo mercedum. Quid sumus in hoc corpore: nunq̄ nos ad perfectum
 venisse credamus: sic em̄ melius puenitur. Tādiu nō relabimur retro: q̄ diu ad priora contrēdi
 mus. At vbi coepimus stare: descēdimus: nostrūq̄ nō p̄gredi: iā reuerti est. Cesset ois igno
 uia: & inutilis de praterito labore securitas. Si volumus nō redire currēdū est. Beatus aposto
 lus de die in diē viuēs deos: nec qd ante fecisset: qd facere deberet: semp̄ attendens dicebat:
 Phil. 3. Fratres ego me nō arbitror cōprehendisse aliquid. Vnum autemque quidem sunt retro obli
 uiscēdā ea vero q̄ sunt priora: me extendens ad destinatum persequor brauium sup̄nā vo
 cationis dei. Si beatus Paulus ille vas electionisq̄ ita Christi indur⁹ erat vt diceret: Vno au
 tē iam nō ego viuī: vero in ioe Christus: adhuc tñ se extrēdit: crescit: & p̄ficit: qd nos facere
 Gal. 2. debemus: q̄bus optandū est: vt in fine n̄ro Pauli principio cōparemur. Ergo tu hunc imitare q
 1. Cor. 4. dixit: Imitatores mei estote sicut & ego Christi. Obliscere om̄e pr̄teritū: & quotidie inchoa
 re te putare pro pr̄senti die quo debes seruire deo: pr̄teritum impures. Oprime quęstia cu
 stodies si semper inquiras: dānū parata sentiēti: si parare cessaueris. Dic as forsitan: grandis la
 bor est: sed respice qd promissum est. Omne opus leue fieri solet: cum eius p̄rium cogitatur: &
 spes p̄mii solatium est laboris. Sic durus agricola in aratū diu campum: & pinguetres otio
 gēbas: violēto vomere scidit: se gaudet: & mirū in modū ipsa opis difficultate & latus: spem se
 getis de labore metitur. Sic negotiator auid⁹ maria cōtemnit: speculare a usus fluctū spumare
 rabi⁹ ventorū: dumq̄ in omni labore ac periculo lucrū cogitat: & lassitudine simul obliuiscit
 tur & timorē. Cōsidera quāto magnitudinē p̄mii tui: si tamen cōsiderari pōt: qd in p̄senti die
 sum est: post abscissum aīe: post carnis interitū: post fauillas & cinerē: in meliorē statū: virgo
 reparanda es: mādātū terrę corp⁹ in celū eleuādū est. Post hęc angelorū es donūda cōsortio: p̄te
 Psal. 115. gnū accepeura celorū: & in p̄petuū regnatura cum Christo. Quid ergo retribues dño: p̄ om̄s
 Ro. 3. bus q̄s retribuit tibi? Quid tāto remuneratore dignum facies? Aur quē laborē durū putabis
 cuius rāta sunt p̄mia? Vñ beat⁹ apls: Nulla (Inq̄) sunt cōdignę passionēs hui⁹ tēporis ad fu
 Ca. 29. turā gloriā q̄ reuelabit in nobis. Quid em̄ dignū vel facere vel pati possumus in breui hoc tē
 2. Cor. 4. p̄tate n̄rę: cū id immortalitate sit tēcōpēdandū? Propter qd idē apls ait: Id em̄ qd in p̄senti die
 cito est: mortē tēnēti ac leue tribulationis n̄rę: supra modū in sublimitate & eternū glorię pōd⁹
 operat⁹ in nobis. Respuant honores: despiciant diuitiē. Ipsa quoq̄ vita n̄ra martyrii amore cō
 tēnēt. Hęc oia etiā si p̄ eternitatis p̄mio nō darent: essent tñ q̄nq̄ p̄tura. Amitte etiā hoc
 illi q̄ semp̄ cupiūt possidere. Quāto memoria nostra retinet in maximis honoribus ac diu
 tiis cōstitutos: rep̄te de summo illo potētiē fastigio conceidisse: & eos qui timore elati aliud
 qddam q̄ hoīes esse se putabāt: exitu tādē suo docuisse nos quid fuerint? Quid em̄ in hoc mū
 do stabile? Quid vero firmū est? Quid porro nō breue & incertum & casui non seruātū? Quale
 istud bonū est: qd semp̄ timeas amittere: qd vel auferendū abs te metuas: vel a te relinq̄endū
 scias? Nam etiā nullo eripiat casus: vel morte certe perdendū est. Et si vita nostra tendatur
 per mille annos: & ad extremum illum totius diēni t̄tatis: quotidiana deliciarū voluptate ve
 niamus: quale hoc quēto diu est qd sine deletur? Aut quis illius voluptatis fructus est: qui sta
 tim vt cessauerit videbit tibi non fuisse? Age iam transactum vitę tuę tēpus aīo reuolue. Nō
 ne videbitur tibi vmbra quędam fuisse: quod transiit: & in istarū somnii tenuis incertum esse
 om̄e qd videtur? Hoc idē & decrepitus senex sentire potest. Cui cōuenit dicere cū p̄phetā:
 Ca. 30. Dies mei sicut vmbra declinauerūt: & ego sicut fœnum aruit. Qd si hac etiā hic possumus
 dicere: vbi q̄uis breuius tamen quia p̄sēns est: vita ista magnipēditur: qd in futuro diuturi su
 mus vbi maiori ætatis sciētia: trāfactum omne p̄ nihilo est. Hac tu tecū diligētē reuoluens:
 & breuitatē vitę hui⁹ æternitatis cōtēplatione despiciēs: ipsum quoq̄ cōtēptū mūdi maiori
 cū virtute cōtēnēs: ad illum tantum diē para te: in quo mūdi gloria finiēda est. Illū inq̄
 1. Thessal. 5. diē: quē saluator diuino cōparauit: q̄ multos fallaci securitate deceptos: furtiuos (vt ait apls)
 2. Petri. 3. cōprehēdit aduētū. Quē beat⁹ Petr⁹ describens ait: Adueniet autē diēs dñi sicut fur: in
 quo cæli magno impetu trāsbūnt: elemēta vero a calore resoluētur. Cū hęc oia dissoluēda sint:
 quales oportet nos esse in sanctis cōuersionib⁹ & pietatibus expectātes & prop̄erantes in ad
 uentū domini dei: in quo cæli ardentes soluent⁹: & elemēta ignis ardore t̄bescunt. Recens fa
 ctū est: & qd ipsa audisti: cū ad stridulę buccinæ sonū Gorthorūq̄ clamorem lugubri oppressa
 metu dña orbis Roma cōtremuit. Vbi tñ nobilitatis ordo: vbi certī & distincti vilius digni
 tatis gradus: Permixa oīa & timore cōfusa: oī domū plāc⁹: & q̄lis fuit p̄ cūctos paor. Vñ
 erat seru⁹ & nobilis: eadē oīb⁹ imago mortis. Nisi q̄a magis eā timebat illi q̄b⁹ fuerat vita iu.

B

C

conditor. Si ita mortales timemus hostes & humanā manu: quid faciemus cū clangore terribili tuba intonare de caelo coeperit! & ad illā archangeli vocē omni buccina clariorē: totus simul remouigiet mundus! cum viderimus super nos non manufacta arma concurrere: sed & virtutes caelorum cōmoueri: sicut ppheta dicit: cū venerit dñs ponere orbē terrae desertum & peccato res perdere ex coquis tūc nobis pauorūq; caligo: quē tenebrę cum nos sapius ac toriens admonitos: & tamen imparatos dies reppererit! Tunc inquit plangere super se omnes tribus terrę: & videbit filii hominis venientem in nubibus caeli cum virtute multa & maiestate. Tunc dicent mōtib;: Cadite super nos: & collibus operite nos: & petris aperite vos nobis. Verum hæc eorum sint: qui variis huius mundi detentis curis de mundi non cogitant fine. Tu vero cui aduētus Christi dierū noctiumq; meditatio est: cui p cōsciētię putare dñi est opēda pręsentia: quæ cōsummationē saeculi quasi certū pmiū tui rēpus expectas: exultationē de caelo capiēs: nō timorē. Tūc em̄ tu sanctorū mixta choris: & sanctis comitata virginibus: in sponsi obuiam subuolabis & dices: Inueni quē q̄siuit aīa mea. Nec vilius iā rēporis separationē timebis: q̄ semel immortalitatis gloria: & in: corruptionis splendore donanda es: & cū Christo semper futura es: Apostolo dicite: Qm̄ ipse dñs in iussu: & in voce archangeli: & in tuba dei descendet de caelo: & mortui qui in Christo sunt resurgent primi. Deinde nos q̄ viuimus: q̄ relinquitur: simul rapiemur cū illis in nubib; obuiā dño in aera: & ita semp cū Christo erimus. Hæc sit igitur cura tua semper: hoc studium: hæc iugiter virginis corde voluans. In his totius diei verset labor. In his noctis somnus reponatur. In hoc aīa rursus euigilet. Et enī nullus labor durus: nullum tempus longum videri debet: quo gloria æternitatis acquiritur.

Sancti Augustini & Alipii ad Julianam Demetriadis virginis matrem: quantum illi debent religionis affectum: & quantum eis apud deum & inter homines sit cura de ipsa: quantum q̄ fructus ex eorum ministerio exortus sit exponentium: Ac sollicitē admonentiū vt cōtraria gratiæ dei dogmata deuict & caueat: Et ob id etrotē illorum notantium atq; carpērium q̄ putat ex nobis ipsis nos habere si quid virtutis in nobis est. Quædam quoq; ipsius libri verba quæ ad Demetriadē scriptus: & sub titulo epistolæ pmissus est: commemorantium: sanctorum q̄ scripturarum testimoniis arguērium & cōdēnantium.

Epistola. CXLIIL.

D Omnia debitis in Christo officiis honorandæ & merito illustri filiæ Julianæ: Alipii & Augustini in dño salutē. Grate admodū nobis iucundę accipite: vt simul nos cōstitutos apud Hippōnē tuæ reuerētiæ literę reperiunt: quibus hæc rescripta pariter redderemus: cognita vestra incolumitate gaudentes: vicissimq; nostrā quā vobis charā esse confidimus mutua dilectione nuntiantes: domina debitis in Christo officiis honoranda & merito illustri filia. Scire autē vos oprime scimus: quātū vobis debeamus religiōis affectū: quantaq; nobis & apud deū & inter hoies sit cura de vobis. Licet em̄ vos p literas prius: de de etiā p̄sentia corporali: pia & catholica: hoc est vera mēbra Christi exiguitas nostra cognouerit: tamē etiam per ministerium nostrum: cum accepisset verbum audit⁹ dei: sicut dicit apostolus: accepistis non vt verbum hominum: sed sicut est vere verbum dei. Cuius ministerii nostri adiutuē gratia & misericordia saluatoris: in domo vestra tantus fructus exortus est: vt humanis nuptiis iam paratis: sancta Demetrias spiritalē sponsum illius præferret amplexum: cui specioso prę filiis hominum ad habendam spiritus vberiore fecunditate: nec amittēdā carnis integritatē virgines nubū. Nescirem⁹ aut quāmodō nra illa tūc exhortatio & fideli & nobili virgini fuisset accepta: nisi nobis pfectis: cum post paululum pfecta fuisset sanctimoniam virginalē: hoc ingēs dei donū: qd p seruos quidē suos plāre & rigat: se ipsam dat incrementum: nobis operariis puenisse vestrarū literarū: latissimo nuntio & vraci testimonio disceremus. Quæ cum ita sint: nemo nos improbos dixerit: si in vobis admonendis vt cōtraria gratiæ dei dogmata deuictis: nece sit rudine sumus propensiore solliciti. Nam licet nos apostolus non solum oportune: verū etiam importune predicatione verbo instigare præcipiat: non tamen in eorum hominum numero vos habemus quibus sermo vel pagina nostra importuna videatur: quando id qd ad sanam doctrinam non pertinet: vos vt vigilanter euertitis alloquimur. Hinc ergo est q̄ admonitionē nostrā tā grato alo suscepistis: vt in epistola tua ad quā nūc rescribimus diceretis: Sane q̄ me hortat reuerentia vestra: ne aures indulgē his hominibus qui prauis tractatibus venerūdā fidē sapē corrūpūt: gratias vberes ago tā pię admonitioni. Qd itaq; adiūgis & dicis: Sed nouerit sacerdotiū vestrū longe me ac domūcūlā

Matth. 24.
Luc. 23.

1. Thesal. 4.

1. Thesal. 2.

meā ab huiusmodi psonis esse discretā: omnisq; familia nra a deo catholica sequi fidē: vt in nul
 lā hæresim aliqui deuiauerit: nec vnq; lapsa sit: nō dico in eas sectas q; vix expanf: sed nec in eas
 q; paruos habere vident errores. Hoc est qd nos magis magisq; cōpellit nō tacere apud vos de
 his q; etiā illa q; sana sunt vitare conant. Domū em̄ vestrā nō paruā Christi ecclesiam deputa
 mus. Nec sane paruus est error illorumq; putant ex nobis ipsis nos habere: si qd iustitiæ con
 tinētiæ: pietatis: castitatis in nobis est: eo q; ita nos cōdiderit deus: vt vltra p̄ter qd nobis reue
 let sciētiā: nihil nos adiuet: vt ea q; faciēda discēdo nouimus: etiā diligēdo faciamus: naturā
 scilicet atq; doctrinam deficiantē tantūmodo esse gratiā dei & adiutoriū: vt recte iusteq; vi
 uamus. Ad habēdam vero bonam volūtatem: vbi est hoc ipsum q; iuste viuimus: & ipsa cha
 ritas quæ in omnibus dei donis ita excellit: vt etiam deus dicta sit: quæ vna adimpletur in no
 bis si quid diuinæ legis & admonitionis implemus: nolunt nos dininuit adiuari: sed nos ip
 sos dicunt arbitrio proprio nobis ad ista sufficere. Nō vobis videatur error iste mediocri: p
 fireri velle christianos: nec velle audire apostolum Christi qui cum dixisset: Charitas dei dis
 fusa est in cordibus nostris: ne q̄q; habere eā nō nisi p̄ prium puraret arbitriū: cōtinuo subdi
 xit: Per spiritū sanctū q; datus est nobis. Hāc esse magnā gratiā saluatoris: q; ascēdit in altitū
 priuauit captiuitatē & dedit dona hominib;: q̄q; nōdum confiteret: quantū & q; exirabili
 ter erret intelligis. Quomodo ergo a vobis quibus tātam dilectionem debemus: admonēdis
 vt talia caueatis dissimulare possemus: cum legissemus librum quem ad sanctam Demetriā
 dem quiliam scripserit: vel vtrum ad vos peruenerit: vestris potius scriptis nosse volumus.
 In quo libro: si fas est: legat virgo Christi vnde credat virginalem suam sanctitatem: om̄sq;
 spirituales diuitias nō nisi ex se ipsa sibi esse: atq; ipsa prius q; sit plenissime beata: discat deo eē
 (qd absit) iugrata. Verba em̄ ad illā scripta in eodem libro sunt ista: Habes ergo & hic (ingr)
 p̄ q̄merito sponſaris altissimo hinc magis. Nā corporalis nobilitas atq; opulētia: tuorū intelligū
 tur esse nō tuas: Spirituales vero diuitias nullus tibi p̄ter te conferre poterit. In his ergo iure
 laudāda: in his merito ceteris præferenda es: quæ nisi ex te & in te esse nō possunt. Cernis nē
 p̄ quanta in his verbis sit cauenda perniciēs. Nam vtrq; qd dictum est: Non possunt esse ista
 bona nisi in te optime & verissime dictum est: iste plane cibus est. Qd vō ait: Non nisi ex te:
 hoc omnino virus est. Absit vt hæc libenter audiat virgo Christi: que ite intelligit propriam
 paupertatem cordis humani: & ideo illic nisi sponsi sui donis nescit ornari. Audiat ergo po
 tius apostolum dicentem: Desponsaui vos vni viro: virginem castam exhibere Christo. Timeo
 autem ne sicut serpens Eua seduxit in versutia sua: sic & vestrae mentes corrumpantur a casti
 tate quæ est in Christo. Er̄ propterea de his quoq; spiritualibus diuitiis: non istū qui dicit: Nul
 lus tibi eas præter te conferre potest: & nisi ex te & in te esse non possunt: sed illum audiat qui
 dicit: Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus: vt eminentia virtutis sit dei & non ex no
 bis. De ipsa quoq; sacra cōtinētia virginali: q; nō sibi sit dei ex se ipsa: sed donū: quibus cre
 denti volentiq; collatum: eundem audiat veracem piūq; doctorem: qui cum hic ageret
 ait: Vellem omnes esse sicut me ipsum: Sed vnusquisq; propriū donum habet a deo: alius
 fiscalis: autem sic. Audiat etiam ipsum: non tantum suum: sed vniuersæ ecclesiæ vni cū spon
 sum: de tali castitate atq; integritate dicentem: Nō omnes capiunt verbū hoc: sed quibus da
 tum est: vt intelligat ex eo q; habet tam magnū bonū atq; præclarum: se potius deo & domo
 no nostro gratias agere debere: q; cuiusq; verba q; velut ex se ipsa id habeat: vt non dicam⁹ as
 sentantis adulatoris: ne de oculis hominum remete iudicare videamur: certe errantis lau
 datoris audire. Omne quippe datum optimum: & omne donum p̄fectum (sicut dicit etiā apo
 stolus Iacobus) desursum est: descendēs a patre luminī. Hinc ergo & sancta virginitas quæ te
 filia volentem gaudentēq; vicit: natu posteriori actu prior: genere ex te: honore ante te: atate
 subsequēs: sanctitate p̄cedēs. In q; etiā rūdē ex cœpit: qd in te eē non potuit. Illa ḡppe carnaliter
 nō nupit: vt nō tātū subleſed etiā tibi vltra te spiritaliter augere cōf: qm̄ & tu ea cōp̄tatione mi
 nor illa es: q; ita nōpisti vt nascereſ. Hęc dei dona sunt: & vltra qd sunt: sed nō ex vobis. Ha
 betis em̄ thesaurū istū in terrenis corporib;: & adhuc fragilibus tanq; in vasis fictilib;: vt emi
 nētia virtutis sit dei & nō ex vobis. Nec miremini: qd dictū⁹ & v̄sa esse: & ex vobis nō eē. Nā
 & panē quotidianum dicimus nostrum: sed tamē addim⁹: da nobis ne putē esse ex nobis. Pro
 inde sicut scriptū est: Sine intermissione orate: in oib; gr̄as agite. Oratis em̄ v̄s p̄seueranter &
 proficiēter habeatis. Gr̄as agitatisq; nō ex vobis habetis. Quis em̄ vos ab illa ex Adam massa
 mortis p̄ditionisq; disceruit? Nōne ille q; venit quare & lauare qd perierat: An vero quādo

Ro. 5.

Pla. 67.

1. Cor. 11.

1. Cor. 4.

1. Cor. 7.

Matth. 19.

Iacobi. 1.

1. Cor. 4.

Luc. 11.

1. Theſſal. 5.

Luc. 19.

aplo dicere audieris hō: Quis em̄ te discernit? n̄ fuitus est; Bona volūtas mea: fides mea: iusti-
tia mea: & nō cōtinuo qđ lequiritur auditurus: Quid em̄ habes quod nō accepisti? si autem & 1. Corin. 4.
accepisti quid gloriaris quasi non acceperis? Nolumus ergo vt virgo sacra: cū audit vel legit:
Spirituales diuitias nullus tibi prater te cōferre poterit: In his iure laudanda: in his merito ca-
teris praeferenda: esque nisi ex te & in te esse non possunt: Nolum⁹ prorsus ita gloriari qua
si non acceperit. Dicat quidem: In me sunt deus vota tua quae reddam laudes tibi. Sed quia in Psal. 55.
illa: non etiam ex illa: meminere etiam dicere. Domine in volūtatē tua praestitisti decori meo
virtutē: esque etiam illa propter arbitrium p̄prie: sine quo nō operatur bonum: non tū
sicut iste dixit: nō nisi ex illa. Proprium quippe arbitrium nisi dei gratia iuuetur: nec ipsa bo-
na voluntas esse in homine potest. Deus est enim (inquit apostol⁹) qui operatur in nobis & vel Philip. 2.
le & operari pro bona voluntate: Non sicut isti sentiunt tantummodo scientiam: reuelando vt
nouerimus quid facere debeamus: sed etiam inspirando charitatem: vt ea quae discendo noui-
mus etiam diligendo faciamus. Nam vtique nouerat ille qui magnum bonum esset cōtinentia
qui dicebat: Ex cum scirem quia nemo potest esse continens nisi deus det. Nō solum ergo scie- Sapiens.
bat quantum esset hoc bonum: & qui desiderabiliter esset concupiscendum: verū etiam qui nisi dan-
te deo esse non posset. Docuerat enim eum sapientia. Nam hoc dicit: Et hoc ipsum erat sapien-
tiae: scire cuius esset hoc donum. Nec tamen ei scientia sufficit: sed ait: Adū dominum & de-
carus sum illum. Non igitur tantummodo in hoc nos adiuvat deus vt sciamus quid agē-
dum sit: verum etiam vt amando agamus quod discendo iā scimus. Nemo itaque potest esse nō
solum sciens: verū etiam cōtinens: nisi deus det. Vnde cum iam ille haberet scientiam: p̄cabat
vt haberet & cōtinentiam: vt esset & in illo quod sciebat ga nō esset ex illo: aut si p̄pter arbi-
trium propriū aliquādo & ex illo: nō tū nisi ex illo: ga nemo pōt eē cōtinēs nisi de⁹ det. Iste autē
de spiritalib⁹ diuitiis in qb⁹ est vtique etiā ipsa luminosa & speciosa cōtinentia: nō ait: In te & ex
te esse possunt: sed ait: nisi ex te & in te eē possūt: vt quēadmodū nō ei sunt alibi nisi in illa: sic ei
nō aliud nisi ex illa eē posse credidit: & ob hoc qđ miseratur domini⁹ a corde ei⁹ auertat: sic gla-
rietur qđ nō acceperit. Ex nos qđ de sanctae virgis disciplina & humilitate Christiana: in qua
nutrita & educata est: hoc existimamus: qđ illa verba cū legeret: si tū legit: ingemuit & pectus
humiliter erudit: ac fortassis & fleuit: dñsque cui dicata & a quo factūcata est: fidet⁹ orauit
vt qđ illa nō sūt verba illi⁹ sed alteri⁹: ita nō sit talis & fides ei⁹: qua se aliqd habere credat: de
quo in se nōm dño gloriē. Nā glia qđ ei⁹ in ipsa est: nō in verbis alienis: sicut apostol⁹ dicit:
Op⁹ autē suū p̄bet vnusquisq; tūc in semetipso gliam habebit: & nō in altero. Sed absit vt
glia sua ipsa sit: & nō illa cui dī: Gloria mea: & exaltet caput meū. Ita quippe est in ea salubriter
gloria eius: cū de⁹ qđ in illa est: ipse est gloria eius: a quo habet omnia bona quibus est bona: & ha-
bebit omnia quibus melior erit: inquitum in hac vita melior esse poterit: & quibus p̄fecta erit
qđ fuerit diuina glia: non humana laude perfecta. In domino em̄ laudabitur anima eiusque sa-
tūit in bonis dēyderium eius: ga & hoc dēyderiū ipse inspirauit: ne virgo eius sic in aliquo
bono gloriaretur quasi non acceperit. De hoc ergo eius affectu vt rumnam fallamur: inde nos
faciunt pot⁹ rescribere certiores. Nam illud optime nouimus: cū oibus vñs cultores vos esse &
fuisse idū diuinae trinitatis: Sed nō hic solū error human⁹ obrepit vt aliqd fec⁹ sentiat de idū di-
dua trinitate. Sūt em̄ & alia in quib⁹ perniciosissime errat: sicuti hoc est. Vñ diuti⁹. fortasse qui
satis esset vestrae fideli castaq; prudētia: in hac ep̄la locuti sum⁹: qđ qui bonū qđ ex deo est
negat ex deo: nec scim⁹: cui faciat iniuriā nisi deo: ac p hoc illi vtique trinitati: qđ malū absit
a vobis: sicut abesse credimus. Absit omnino vt tale aliquid in animo nō dicimus tuo: vñ sacre
virginis filiae tuę: sed in cuiusq; extremi meriti famuli vel famulae vestrae: liber iste fecerit: ex
quo nōnulla verba quae facilius intelligi possent ponenda credidimus. Si autem diligentius
intendatis: etiā illa quae ibi videntur velut p gratia siue adiutorio dei dicere: sic luemur am-
bigua: vt possint referri vel ad naturā vel ad doctrinā vel ad remissionē peccatorū. Nam &
qđ coguntur confiteri orate nos debere ne intremus in tentationem: possunt ad hoc refer-
ri: vt haec nos ad id respondeant adiutari: quatenus orantibus atq; pulsantibus no-
bis aperiatur intelligentia veritatis: vbi discamus quid facere debeamus: nō vt vires accipiat
voluntas nra: quib⁹ id qđ scim⁹ faciamus. Et qđ nobis in gratia vel adiutorio dei dicit dñm
Christum bene viuendi propositū exemplū: ad eandē doctrinā reuocant: quia scilicet in eius
exemplo discimus quemadmodum viuere debeamus. Non autem volunt ad hoc nos iuuari
vt quod discendo cognoscimus: etiam diligendo faciamus. Aut certe in eodē libro inuenire

Sapient.8.

aliquid si potestis ubi excepta natura: excepto quod ad eandem naturam pertinet arbitrio volū-
tatis: excepta remissione peccatorū & reuelatione doctrine: tale dei adiutorium confitetur:
quale confitetur ille qui dixit: Cum scire quia nemo potest esse continens nisi deus det: & hoc
ipsum erat sapientia: scire cuius esset hoc donum: adiū dñm & deprecatus sum illū. Neq̃ em̃
iste aut naturā precando volebat accipere in qua cōditus erat: aut de naturali voluntatis ar-
bitrio satagebat cū quo conditus erat: aut remissionem peccatorū deſyderabat: quin poti⁹ cō-
tinentiam ne peccaret optabat: vel quid faciendū eſſet ſcire cupiebat: cum iam ſe ſcire & ſatereſ
cuius eſſet hoc donum. Sed vtq; tantas volūtaris vires: tantum dilectionis ardorem volebat
accipere ſpiritu ſapientie: qui ſufficeret ad implendam magnitudinem continentie. Si ergo
tale aliquid illic inuenire potueritis: vberrimas gratias agimus ſi reſcribēdo inſinuare digne
mini. Saels enim dici non poteſt quantum cupiamus in eorum hominum ſcriptis: qui pro-
pter acrimoniam atq; facundiam leguntur a plurimis: apertam confeſſionem illius gratia re-
periri: quam vehementer commendat apoſtolus: qui etiā ipſius meſurā fidei: ſine qua impoſ-
ſibile eſt deo placere: ex qua iuſtus viuunt: quæ per dilectionē operantur: antequā & ſine qua omnia
non nulla cuiuſq; bona opera exiſtmanda ſunt: Quoniā omne quod nō eſt ex fide: peccatum eſt
deum dicit vniciuſq; partiū: Nec ſola reuelatione ſcientie nos diuinitus adiuuari: vt pie ſu-
ſteg viuamus: quæ ſine charitate inſtat: verū etiā inſpiratione charitatis ipſius: q̃ plenitudo
legis eſt: & quæ cor noſtrum in ſcientia non inſtat: adificat. Sed adhuc nuſq; tale aliqd in eo-
rū ſcriptis potuiſmus inuenire. Maxime aut hoc in iſto libro eſſe vellemus: ex quo deſcripta illa
verba poſuimus: vbi virginē Chriſti ita laudans: tanq̃ ſpirituales diuitias nulluſei præter ipſa-
ſam conferre poſſit: & tanq̃ niſi ex ipſa eſſe non poſſint: non vult eam in domino gloriari: ſed
ſe gloriari quaſi non accipit. In quo libro quis nec ipſius nec tuæ reuerētie nomen expreſ-
ſit: nō tuſe virginis vt ad eam ſcriberet: ſe poſtulatū eē cōmemorat. In quadā vero ep̃ſa
ſua idē Pelagius: vbi & nomē ſuum apertissime ponit: nec nomen ſacræ virginis tacet: dicit ad
eam ſe ſcripſiſſe: & eiufdē ſui operis teſtimonio probare nititur ſe gratiam dei quaſi vel tacere
vel negare aſſertur: apertissime conſiteri. Sed verum ipſe ſit liber: in quo de ſpiritalibus di-
uitiis illa verba poſuit: vel vtrum ad veſtram peruenerit ſancitatem: reſcriptis veſtris peti-
mus nos dignemini facere certiores.

Sancti Auguſtini ad Anaſtaſium: de periculoſo mundi blandimento: & de effectu & ope-
ratione legis pertractantis.

Epistola.CXLIII.

Om̃ino fratri ſancto & deſiderabili Anaſtaſio: Auguſtinus in dño ſalutem
& ſalutandī ſynceritatem tuā fidiffima occurrit occaſio: honorabili ſeruo.
rū dei: fratri nroſq; Lupicini & Cōcordialiſq; quos etiā nō ſcribere poſſet
charitas tua oſa q̃ apud nos agunt addiſcere. Scio em̃ quātū nos in Chriſto
diligas: q̃a & tu ſcis: quātū i illo viciffim diligaris a nobis. Ex ideo nō dubita-
ui te cōſtituti poſuiſſe: ſi eos vidiffes ſine liſis meis: quos a nobis pfectos
& tanta nobis familiaritate cōſuetos ignorare nō poſſis. Simul etiā q̃a reſcri-
ptorū debitor ſui. Nā ex quo ſumpſi ep̃ſtolā tuā: niſi nūc primū reſcripſiſſe me neceſſo. Tāris
em̃ curis obſtricti & diſticti ſum⁹: vt etiā hoc neceſſā. Vobis aut quēadmodū ſit: & vtrū vobis
aliquā requiſcā quātū in hac terra pōt dñs pſtiterit: valde noſſe cupim⁹: qm̃ ſi glorificat vtrū
membri: cōgaudet oīa membra: atq; ita perſū cōtingit vt dñ aliquos fratres nros in quāru
lacūſq; rege cōſtitutos i mediis nris anxietatib⁹ cogitam⁹: nō pua expte recreamur: tāq̃ & nos
in ipſis getius trāgilluſq; viuam⁹: q̃uis etiā cū moleſtia i hui⁹ vlt⁹ fragilitate crebreſcit: æter-
nā regem nos deſyderare cōpſellit. Mūdus gpe iſte piculoſior eſt blād⁹ q̃ moleſt⁹: & magis
cauēd⁹ cū ſe illic diligig: cū admonet cogit⁹ cōtēni. Nā cū oīa q̃ in illo ſūt: cōcupiſcētia ſine
carnis & cōcupiſcētia oculorum & ambitio ſæculi: ſepe etiā hiſ q̃ talib⁹ ſpiritalia i inuiſibilia
q̃terna præponūt: inſerit ſe terreſc ſuauiſſatis affect⁹: & delectationib⁹ ſuis noſtra comitat offi-
cia. Quāto em̃ ſūt charitatis futura meliora: tāto ſunt inſimirati violētiora pſcia. Evtinā hi
q̃ ea videre & gemere nouerūt: vicerē & euadere mereſc. Qd̃ ſine dei gratia nullo mō volun-
tas implet humanā: q̃a nec libera dicēda eſt: q̃ diu eſt vincētib⁹ & vincēdis cupiditatib⁹ ſubdita.
A quo em̃ q̃s deuict⁹ eſt: huic & ſeru⁹ addict⁹ eſt. Et ſivos fili⁹ liberauerit: ait ipſe dei filiū: rūc
vere liberi eritis. Lex itaq; decōdo & iubēdo qd̃ ſine gratia impleri nō pōt hominī demōſtrare
ſuam infirmitatem: vt quærat demonſtrata infirmitas ſaluatorē: a quo ſanata voluntas poſſit
quod infirma nō poſſet. Lex igitur adducit ad fidem: fides impetrat ſpiritu largiorem: diffū

i. Corin. 13.

i. Ioannis. 1.

2. ſentē. diſ.

26. ca. nā vt.

2. Petri. 3.

Ioan. 8.

dir spiritus charitatem: implet charitas legē. Ideo lex pēdagogus vocatur: sub cui⁹ minaciſſi
ma ſeueritate qui inuocauerit nomen domini ſaluus erit. Quomodo autem inuocabitur in quē
non crediderūt? Proinde ne lirera ſine ſpiritu occidat: ſpiritus uiuificans credētib⁹ & inno
cantibus datur: charitas uero dei diffunditur in cordibus noſtris per ſpiritum ſanctum qui
datus eſt nobis: ut fiat quod idem apł⁹ dicit: Plenitudo legis charitas. Ita bona eſt lex illi qui
ea legitime utitur. Utitur autem legitime: qui intelligens quare ſit data: per eius com minati
onem conſugit ad gratiam liberantem. Huic grariē qua iuſtificatur impius: quiſquis ingra
tus uelut ad legem implendam de ſuis uiribus ſidit: ignorans dei iuſtitiam & ſuam uolens cō
ſtituere: iuſtitia dei non eſt ſubiectus. Ac per hoc ſi ei lex non abſolutionis adiutorium: ſed
vinculum criminis. Non quia lex malum eſt: ſed quia peccatum ſicut ſcriptum eſt per bonum
talibus operatur mortem. Per mandatum enim grauius delinquere: qui per mandatum ſcīt q̄
malum ſcīt qđ admittit. Inaniter autem putat victorem ſe eſſe peccatis: qui poenā timore nō
peccat: quia erit non impletur foris negotium malae cupiditatis: ipſa ramen mala cupiditas in
tus eſt hoſtis. Et quis coram deo innocens inuenitur: qui uult fieri quod uetatur: ſi ſubtrahas
qđ timetur? Ac per hoc in ipſa uoluntate reus eſt: qui uult facere quod non licet fieri: ſed ideo
non facit quia impune non poteſt fieri. Nam quantum in ipſo eſt: mallet non eſſe iuſtitiam pec
cata prohibentem atq; punientem. Et utiq; ſi mallet non eſſe iuſtitiam: quos dubitauerit q̄
eam ſi poſſet auferre? Ac per hoc quomodo iuſtus eſt iuſtitia: talis inimicus: ut eam ſi poſ
ſitas detur p̄cipientem auferat ne commināntem uel iudicantem ferat? Intrinſecus ergo iuſti
tia eſt qui poenā timore non peccat: amicus autem erit ſi eius amore non peccet. Tunc enim
uere timebit peccare. Nam qui gehennas metuit: non peccare metuit ſed ardere. Ille au
tem peccare metuit: qui peccatum ipſum ſicut gehēnas odit. Ipſe eſt timor domini caſtus per
manens in ſaeculum ſaeculi. Nam ille timor poenae tormentum habet: & non eſt in charitate:
eumq; perfecta charitas foras mittit. Tantum porro quiſq; peccatum odit quantum iuſtiti
am diligit: qđ non poterit lege terrente per literam: ſed ſpiritu ſanante per grariam. Tunc
ſi quod apoſtolus admonet: Humanū dico propter infirmitatē carnis ueſtrae. Sicut em̄ exhi
buiſtis membra ueſtra deſeruire immunditiae & iniquitati ad iuſtitia: ſic nunc exhibete me
bra ueſtra deſeruire iuſtitiae ſanctificationē. Quid em̄ eſt ſicut illud: ita & hoc: niſi quēadmo
dū ad peccandū nullus uos coegbat timor: ſed ipſius libido uoluptatq; peccati: ſic ad iuſte vi
uendū nō uos ſupplicii met⁹ vrgeat: ſed ducat delectatio charitatq; iuſtitiae! Et hec quidē quā
eſt mihi uide nōdū eſt p̄ſecta: ſed quodammodo adulta iuſtitia. Neq; em̄ fruſtra p̄mitteretis:
Humanū dico propter infirmitatem carnis ueſtrae: niſi quia plus aliquid dicēdū fuit: ſi iā illi
ferre potuiſſet. P̄t⁹ q̄ppe ſeruitutis debet iuſtitiae q̄ p̄tō ſolē hoīes exhibere. Nā poena corp⁹
erſi non a uolūtate: tamē reuocat ab opere peccati. Nec facile quiſq; eſt qui palam committat
qđ per illicitā & immūda p̄cipiat uoluptatē: ſi cruciatus vindictę ceterū eſt cōtinuo ſecuturos.
Iuſtitia uero ſic amāda eſt: ut ab eius operibus etiā poenae corporis nos cohibere non debeant:
atq; inter manus etiam crudelium inimicorum luceant opera noſtra corā hoīb⁹: ut quibus
placere poſſunt: gloriſcent patre noſtrū qui in caelis eſt. Hinc eſt qđ ille fortiſſim⁹ iuſtitiae dī
lector exclamat: Quis nos ſeparabit a charitate Chriſti? Tribulationes anguſtia: an p̄ſecutio
an fames: an nuditas: an periculū: an gladius! Sicut ſcriptum eſt: Quoniam p̄pter te mortiſica
mur tota die deputati ſumus ut oues occiſionis. Sed in his omnib⁹ ſup̄uincimus per eum qui
dilexit nos. Ceterus ſum enim quia neq; mors: neq; uita: neq; angelus: neq; principatus: neq; p̄
ſentia: neq; futura: neq; uirtus: neq; alitudo: neq; p̄tōfundum: neq; creatura alia poterit nos
ſeparare a charitate dei: quae eſt in Chriſto Ieſu domino noſtro. Vide quēadmodum non ut
cunq; ait: Quis nos ſeparabit a Chriſto: ſed offendens vnde cohaereamus Chriſto: Quis⁹
(inquit) ſeparabit a charitate Chriſti. Charitate igitur Chriſto non poenae timore cohaere
mus. Deinde commemoratis eis quae uidentur habere uolentiam: nec tamen habet uolentia
am ſeparandi: ita concludit: ut eandem dicet charitatem dei quā dixerat Chriſti. Et quid
eſt a charitate Chriſti: niſi a charitate iuſtitiae? De illo quippe dictum eſt: Qui factus eſt
nobis ſapientia a deo: & iuſtitia: & ſanctificatio: & redemptio ut quēadmodum ſcriptum
eſt: Qui gloriatur in domino gloriatur. Sicut ergo ille eſt iniquiſſimus quem nec poenae cor
porales deterrent ad immundi operibus ſordidę uoluptatis: ita ille iuſtiſſimus qui nec poena
rum corporalium terrore reuocatur a ſanctis operibus luminoliſſimae charitatis. Quae cha
ritas dei (quod perpetua cogitatione tenendum eſt) diffunditur in cordibus noſtris per ſpi
ritum.

Gal. 3.
Ro. 10.

Ro. 5.

Ro. 13.

Ro. 10.

Pſal. 118.

1. Ioann. 3. 4.
Ro. 6.

Matthaei. 5.

Ro. 8.

Pſal. 44.

Hiere. 9.

1. Corin. 4.

Ro. 6.

ritum sanctum qui datus est nobis: vt qui gloriatur in domino gloriatur. Cum ergo nos huius
charitatis q̄ lex verissime implet: pauperes egentesq̄ sentimus: non de inopia nostra diuitias eius
exigere: sed orando petere: querere & pulsare debemus: vt ille apud quem est fons vite: de no
bis inebriari abyberate dom⁹ suae: & voluptatis suae potare torret: q̄ modici atq̄ vegetati
nō solum tristitia non afforbeamur: verum etiam gloriemur in tribulationib⁹. q̄ societas q̄ tribulatio
patientiam operatur: patientia probationem: probatio spes. Spes vero non confundit: nō q̄
per nos ipsos hoc possumus: sed quoniam charitas dei diffusa est in cordibus nostris p̄ spiritū
sanctum qui datus est nobis. Delectauit me ista saltem per literas loqui tecum: quia cum p̄
sente non potui: & hoc non propter te: qui non alta sapiens confertis humilibus: sed propter
quosdam qui nimium arroganti humanae volūtatī suae lege data putant ad eam implendā
sibi posse sufficere: nulla super doctrinam legis gratia sancte in inspirationis adiutam. Per quo
rum disputationem infirmitati hominum misere atq̄ indige suadet: vt nec orare debeam⁹
ne intemus in tentationem. Non quia hoc audere aperte dicere: sed eorum sententiam velint

Martha 9. nolint hoc vtiq̄ sequitur. Nam vt quid nobis dicitur: Vigilate & orate ne intretis in tentatio
nem: Vt quid etiam secundum hanc exhortationem cum doceret orare: praecepit vt dicam⁹
Ne nos inferas in tentationem: nisi hoc non impletur ex adiutorio gratiae diuinae: sed id totum
est in arbitrio voluntatis humanae: Quid plura? Saluta fratres qui tecum sunt: & orate pro
Matth 29. nobis vt salui simus secundum illam salutem de qua dicitur: Non est opus sanis medicus: sed
male habentibus: Non enim veni vocare iustos: sed peccatores. Orate ergo pro nobis vt iusti
simus: quod quidem homo non potest nisi noīte & velit: & erit continuo qui plene voluerit:
sed hoc ipsum in eo non erit nisi gratia spiritus sancti & adiuuetur vt possit.

Sancti Augustini ad Sebastianum: Epistola illius qua tēdium a peccatoribus delinquen
tibus legē dei habere se significabat: respondentis.

Epistola.CXLV.

Omino sancto & delectabili & in Christi honore suauissimo fratri Seba
stiano: Augustinus in domino salutem. Quis ab animo nostro nullo modo
separatum esse permittat dulce vinculum charitatis: & indefinēter tuos
sanctos mores atq̄ colloquia recolamus: tamē bene fecisti: & gratias agi
mus q̄ nobis etiam corporalis salutis tuae nuntios apices mittē: de nos plu
rimum exhilarasti. Sēti autem in epistola tua: q̄ tēdium te detinuerit a pec
catoribus relinquentibus legem dei. Illo enim spiritu viuis quo dictum est

Psal. 93. Vidi insensatos & tabescebam. Pia est ista tristitia: et si potest: beata miseria: vitis alienis
tribulari non implicari: merere non hāere: dolore contrahi non amore attrahi. Hac est per
secutio quam patiuntur omnes qui volunt in Christo pie viuere: secundum apostolicam mor
dicam veramq̄ senectū. Quid enim hic magis persequitur vitam bonorum q̄ vita in quo
rum: non cum cogit imitari qd̄ displicet: sed cum cogit dolere quod videt? Quoniam cor am
pio viuens impie: nō obligat consentientem: cruciat sentientem. Nam saepe & diu impio
rum corporibus a secularibus potestatibus: & quorumlibet verarionibus parcutur: piorum
autem cordibus a malis hominum moribus tuūq̄ vsq̄ ad huius saeculi finem. Sic ergo potius
1. Timot. 3. impletur quod commemorauī dixisse apostolum: Quia omnes qui volunt in Christo lesu pie
viuere: persecutionem patientur: & tanto amarius: quanto interius: donec diluuium transeat
Matth 24. ubi arca continet coruū & columbam. Sed inhāere frater illi a quo audisti: Qui perseuera
uerit vsq̄ in finem: hic saluus erit. Coniungere domino: vt crescat in nouissimis vita tua. Scio
enim nouē deesse recreationem cordis de fratribus bonis. Huc adiunge promissiones dei fide
les: magnas: certas: sempiternas ipsiusq̄ tolerantiae imperturbabilem ineffabilemq̄ mercedē.
Psal. 93. Et vide q̄ verum domino cantes: Secundum multitudinem dolorum meorum in cor de meo
consolationes tuae: iocundauerunt animam meam. Mitte fratri Firmo literas nostras. Sancti
tatem tuam & familiam dei quae tuo ministerio gubernetur: fratres & sorores quae apud nos
sunt: nobiscum in domino & salutarē. Et alia manu. Incolumes pro nobis oretis dilectissimi & si
fratres. Ego Alipius impensissime saluto synceritatem tuam: omnēq̄ tibi in domino con
iunctos. Atq̄ vt hanc tanq̄ meam epistolam deputes peto. Esi enim aliam propriam mittere
potuissē: tamen malui huic inscribere: vt vniuersitatem nostram vna etiā pagina testaret.

Sancti Augustini ad Consentium: illius quaestionis: vt nunc cor pus domini ossa & san
guinem habet: aut reliqua carnis linimenta: respondentis.

Epistola.CXLVI.

Q **D**ilectissimo fratri Consentio: Augustinus. Quantum ad oculos attinet corporales: quosdā videmus nec nouimus: quorum a nobis studia vitæque nesciunt quosdā nouimus nec videmus: quorum nobis charitas & affectus innotuit in quibus & te annueramus: & ideo te magis videre desyderamus: vt in his tuis quos & videmus & nouimus. Nam illi qui ignoti nostris oculis intertusi: nō sōlū desyderabiles nō sunt sed vix tolerabiles sunt: nisi in aliquib⁹ signis pulchritudo in his hominis interioris appareat. Quorū autem sicut tuus nobis prius animus intelligendo q̄ videndo corpus apparuit: nouimus eos. Sed ideo etiam videre desyderamus: vt illud quod cōspicitur oculis: multo iucundius & familiarius eo quē iam nouimus amico interiore p̄stuiamur. Verum & hoc de te nobis deus fortasse donabit: getiorib⁹ & trāq̄lliorib⁹ (sicut optamus) reb⁹ humanis: vt id honestæ charitatis firmitas q̄ nobis est: necessitate. Nunc ad ea respondeam sicut dñō adiuvante potueroque prater epistolam in alia chartula a me quærēda misisti. Quæris vtrū nūc corpus dñi ossa & sanguinem habeat: aut reliqua carnis lināmēta. Quid si adderes: vtrum etiam vestimēta: nonne augetur questio? Quia causā: nisi quia ea quæ in vsu vitæ hui⁹ nostræ corruptibilia nouimus sine corruptione cogitare vix possumus: cum diuinorum miraculorum quædam documenta iam data sint: ex quibus liceat coniectare maiora. Nam si vestis israelitarū p̄ tot annos in eremo sine rritura esse potuit: si morticina pellis calceamētōrū tam diu sine labe durauit: potest vbiq̄ deus quorūlibet corporū per quorū voluerit tempus incorruptum protendere qualitate. Ego proinde domini corpus ita in celo esse credo vt erat quando ascendit in celum. Dixerat autē discipulis: vt in euangelio legimus: de sua resurrectione dubitantibus: & illud q̄ videbant non corpus sed spiritū esse puritibus: Videte manus meas & pedes: palpare & vide te quia spiritus ossa & carnem non habet: sicut me videtis habere. Sic eorū cū esset in terra cōtractatus est manib⁹: sic eorū est cū irret in celū deduct⁹ aspectibus. Ibi vox angelica sonauit: Sic veniet quemadmodū eum videtis euntem in celum. Fides assit: & nulla questio remanebit. Nisi forte de sanguine requirendum est: quia cum dixisset: Palpare & videre: quia spūs carnē & ossa nō habet: nō addidit sanguinem. Non ergo & nos addamus inquirere: qd̄ ille non addidit dicere: Et de cōpēdio (si placet) finitast questio. Fortassis enī accepta occasione sanguinis vrgebit nos molestior queritor & dicet: Si sanguis: cur nō & pruitur: cur non & felbaum: & fel nigrum: quib⁹ quatuor humoribus naturam carnis rēperari etiam medicinæ disciplina testat. Sed quodlibet quisq̄ addat: corruptionē addere caueat: ne suæ fidei sanitatem castitatēq̄ corrūpat. Ex consuetudine rerum expertarū: incepta opera diuina infirmis metitur humana: & argutule se garrire arbitrat cum dicit: Si caro & sanguis est: si sanguis & ceteri humores: si ceteri humores: ergo & corruptio. Eo modo diceret: Si flamma est & ardet: si ardet & vrit si vrit ergo virotum trium in fornace ignis ab impio rege missorū corpora incendit. Si autem hoc in tribus viris miraculum factū esse non dubitat quisq̄ de diuinis operibus recte sapit: cur non credatur qui fecit illa corpora nō posse igni corrumpi: fecisse illud corpus nec igne: nec fame: nec morbo: nec senio nec vlla vi alia qua solet humana corpora labefactare corruptione. Quia quicūq̄ dicit nec carni eorum illorum virotum additam contra ignem incorruptionem: sed ipsi igni detractā corrumpēdi facultate: quid veremur ne carnē facere neque vrit nō posse corrūpi: q̄ fecit ignē nō posse corrūpere. Nā si illud nō de carnis: sed de ignis mutatione intelligitur: multo est mirabilius. Simul enim & hominum corpora non vtebat ne possent nocere: & ligna fornacis vtebat vt possent ardere. Sed qui etiam ista non credunt: nimium de diuina potestate disti dūnt: nec cum eis vel ad eos nunc sermo nobis est. Qui autē ista credunt ex his etiam illa vt cūq̄ coniciant quæ fideliter quærunt. Valet igitur diuina potentia de ista visibili atq̄ tractabili natura corporum quibuscūq̄ manentibus auferre quas voluerit quāitates: ac per hoc vta etiam membra mortalia formæ linamentis manentibus: corruptione vero mortalitatis emouet: ita stabili vigore firmare: vt ab eis labes: assit effigis: assit mortis: ab eis sit igitur: assit velle di potestas: ab eis eluēdi necessitas. Qd̄ ergo legit apud aplm: Caro & sanguis regnum dei nō possidebunt: Soluitur quidem questio etiam isto modo quē tu cōtemnisti: vt carnis & sanguinis nomine: opera carnis & sanguinis intelligant. Verum quia non de opibus sed de mō resurrectionis loquebar apls: & eam quæstionē dispūda dōver fabar: meli⁹ eo loco intellēgit caro & sanguis p̄ corruptionē carnis & sanguinis posita. Si enī nomē carnis si gnificat operationē: cur nō significat etiam corruptionē: sicut dictū ē: Caro foras: Nā & hic

Luc. 24.

Act.

1. Cor. 15.

Esa. 40.

C. III.

Luc. 24.

Ro. 6.

1. Cor. 15.

ipsa corruptibilitas significata est. Sequitur enim: Et omnis honor carnis ut flos foeni: foenum autem flos decidit. Nūquid nam hoc etiam illi carni competit: de qua dictū est: Palpare & videre: quia spiritus ossa & carnem non habet sicut me videris habere? Nam quō arescat aut decidat: cū scriptum sit: Quia Christus surgens a mortuis iam non moritur: & mors ei ultra nō dēminabitur. Proinde ipsam apfiam sententiam desup inſpice: totamq; conſydera: cum reſurrectionem mortuorum pſuadere vellet eis qui dicebant: Quia reſurrectionio mortuorum nō eſt Chriſti reſurrectionio pſamiſſa: in exemplum inter cetera quae ibi diſſeruit: intulit ſibi quēſi onē atq; ait. Sed dicit aliquis: quomodo reſurgent mortui: quo aut corpore venient: id eſt quā ſi corpore. Deinde adhibens documēta ſeminū: Scilicet inquit: Tu quod ſeminas non viuifica tur niſi prius moriatur: & quod ſeminas non corpus quod futurum eſt ſeminas: ſed nudum granū ſere triticum aut alioquin ceterorū. Deus autē illi dat corpus quomodo voluerit: & vnicui q; ſeminum proprium corpus. Secundum hoc ergo dixerat: Nō corpus quod futurum eſt ſe minas: Neq; enī nō triticum erit ex tritico. Sed quia nemo ſeminat herbam vel ſtipulam & multiplex in palea tegumenta granorū cū quib⁹ trī ſemina exurgunt: ideo ait: Sed nudū gra nū. Hinc volens ostendere: quia ſi deus poteſt addere qd non erat in nudo ſemine: mulomā gis poteſt reparare quod erat in hominis corpore. Iam vero quod adiungitur ad differentiam pſerinet reſurgentium propter diuerſas glorias fidelium atq; ſanctorum. Nō omnis inquit caro eadem caro: alia quippe hominum: alia autē caro pecorum: alia volucrum: alia piſcium: & corpora celeſtia: & corpora terreſtria: ſed alia eſt celeſtiū gloria: & alia terreſtriū: & alia glo ria ſolis: & alia gloria lunae: & alia glſia ſtellarū. Stella enī a ſtella diſſert in gloria: ſic & reſur rectionio mortuorum in his oſibus iſte ſenſus eſt: Si genera carnis cum ſint cuncta mortalia: diſſe runt tamen inter ſepro diuerſitatibus animarū: Ex ſi corpora cum ſint oronia viſibilia: diſſe ſerunt tamen inter ſepro diuerſitatibus locorum: vnde alia eſt celeſtium gloria: alia terreſtrium: Ee ſi in locis ſublimibus cum ſint cuncta celeſtia: diſſerunt etiam ipſa claritatibus luminum: nō mirum eſt q; in reſurrectione mortuorum diſtabit gloria meritorum. Hinc iam venit ad illud quod communiter habet omnis caro: quae ad vitam reſurgit aeternam: & dicit: Seminatur in corruptione: ſurgit incorruptione: ſeminat in incontinentia: ſurgit in gloria: ſeminatur in infirmitate: ſurgit in virtute: ſeminatur corpus animale: ſurgit corp⁹ ſpiritale. In his verbis apoſtoli nunquid fas eſt putare melius corpora noſtra reſurrectura g Chriſti: cum de illo ſit propoſitum exemplum: quod fideliter intendere & per eius gratiam ſpectare debeamus: Ac per hoc nullo modo potuit corpus Chriſti cum corruptione ſurgere: ſi noſtrū in incorru ptione reſurrecturū promitteretur: nec potuit illud ſine gloria: ſi noſtrū reſurgit in gloria. Quae autem ibi gloria vbi adhuc corruptio? Ni miſ itaq; abſurdū eſt: ſive credamus illud corpus: & in infirmitate eſſe ſeminatum: id eſt mortificatū: & in infirmitate reſurrexiſſe: cum corpus no ſtrum ſeminetur in infirmitate: reſurgat in virtute: Et dicat idem apoſtoli de Chriſto: Et ſi crucifixus eſt ex infirmitate ſed vixit in virtute dei. Quis vero tam abſurde ſupiat: ſive credat illud corpus animale ſeminatum: animale, reſuſcitātū: ſi noſtrū ſeminat animale: reſurgit ſpi ritale. Coſtat itaq; neq; vilo modo dubitādū eſt: corpus Chriſti: qd licet corruptione putre dūſ in ſepulchro nō videri: vñ ſcriptū eſt: Nec dabis ſanctū tuū videre corruptionem: clauis rū & lancea proſtrū potuit: nūc omnino in incorruptiōe coſſiſtere: & qd in cōeumelia paſ ſionis mortisq; ſeminatum eſt: nūc eſſe in gloria vitae aeternae: & qd ex infirmitate potuit cruel ſigi: nūc in virtute regnare: & qd erat corpus animale: quoniam ex Adā ſumptū eſt: nūc eſſe ſpi ritale: quoniam ſpiritu iam inſeparabiliter copulatū eſt. Cū enī vellet apoſtoli⁹ de corpore ani mali adhibere reſtimonium ſcripturae: illud poſuit qd in Genēſi legitur: Si eſt inquit cor pus animale: eſt & ſpiritale: ſicut ſcriptum eſt: Factus eſt primus Adam in animam viuētem veli animam viuam. Recolis certe quā modū ſcripti ſit: Et in ſuſſiſſe autē deus in faciem ei⁹ ſta tum vitam: & factus eſt homo in animam viuā. Dictum eſt autē etiam de animalibus: Producat terra animam viuam. Intelligitur ergo corpus animale dici ſimile ceteris animalibus ppter mortis diſſolutionem & corruptionem: quae quotidie cibo reſicitur: & poſtea ſuperata ani mantis compago diſſoluitur. Spiritale autem corpus: qd iam cum ſpiritu immortalē eſt: quōis nōnulli arbitrentur tunc fieri corpus ſpiritale cum iam & ipſum corpus mutabit in ſpiritum et quod homo erat ex corpore & ſpiritu: vtrūq; ac totū ſpūs erit: aſi dixerit apoſtoli: Semināt cor pus: ſurgit ſpūs. Dixit autē ſeminat corp⁹ animale: ſurgit corp⁹ ſpiritale. Proinde ſicur aiale corpus non eſt anima ſed corp⁹: ita & ſpiritale corpus non ſpiritu debemus putare ſed corp⁹.

1. Cor. 15.

3. Cor. 15.

Pſal. 139.

1. Cor. 15.

Gen. 2.

Gen. 2.

Quis porro audeat opinari: vel Christi corpus non spiritale resurrexisse: vel si spiritale surrexit: iam non corpus fuisse sed spiritum: cum hanc opinionem discipulorum resellat: ubi cum eum videntes existimaret se spiritum videre ait: Palpate & videte: quia spiritus ossa & carne non habet sicut me videris habere: lam igitur illa caro spiritale erat corpus: nec tamen spiritus erat sed corpus: nulla vltimus morte ab aia resolventi atque separandi: sicut corpus animale: quale animatum est dei statu cum factus est homo in animam viuam: etiam ipsum ex animali spiritale sine mortis interuentu futurum nisi transgressio precepti prius commissio peccato inligeret poenam: quod deus seruatae iustitiae daret coronam. Vnde dominus Christus per nos ad nos venit: cum peccatores iusti inuenit: per stratum quodammodo humilitatis nostrae: sed non cum morbo iniquitatis nostrae. Nam per animale nobis: hoc est per mortale corpus apparuit: quod si voluisset cum corpore immortalis primitus aduenisset. Sed quia nos humilitate filii dei sanari oportebat: usque ad nostram infirmitatem descendit: & fidei nostrae meritum ac premium virtutis suae resurrectionis ostendit. Ideo sequitur apostolus & dicit: Nouissimus Adam in spiritum viuificantem: siue intelligatur primus Adam qui de puluere anteformatus est: nouissimus autem Adam qui de virgine procreatus est: siue in vnoquoque homine vtrumque compleat: ut primus Adam sit in corpore mortalis: nouissimus Adam idem ipse in corpore immortalis: inter animam viuentem & spiritum viuificantem: hoc in re esse voluit: ut illic sit corpus animale: hic spiritale. Aia quippe in corpore animali viuit quod est: sed non viuificat usque ad auferendam corruptionem in corpore vero spiritale: quoniam perfecte adhaerens domino: vnus spiritus est: sic viuificat ut spiritale corpus efficiat: absumens omnem corruptionem: nullam merens separationem. Proinde sequitur: Sed non prius quod spiritale est: sed quod animale: postea spiritale. Primus homo de terra terrenus: secundus homo de caelo caelestis. Qualis terrenus tales & terreni: & qualis caelestis tales & caelestes. Sicut portauimus imaginem terreni: portemus & imaginem eius quod de caelo est. Quid est: Qualis terrenus tales & terreni: nisi mortales ex mortali: quod est: Qualis caelestis tales & caelestes: nisi immortales per immortalem: Illud per Adam: hoc per Christum. Dominus enim ad hoc terrenus factus est cum esset caelestis: ut eos qui terreni erant: faceret caelestes: hoc est ideo ex immortalis factus est assumendo serui formam: non dumini mutando naturam: ut eos qui mortales erant: faceret immortales in partiendo donum: muniam gratiam: non seruilem iniuriam retinendo. Cum igitur de resurrectione corporis apostolus disputans doceret nostra corpora futura ex corruptibilibus incorruptibilia: ex corruptibilibus gloriosa: ex infirmis fortia: ex animalibus spiritualia: hoc est ex mortali in immortalia: subiicit vnde agitatur: ait: Hoc autem dico fratres: quia caro & sanguis regnum dei possidere non possunt. Et ne quisque putaret secundum substantiam carnis hoc apostolum definisse: aperuit quid diceret subiungendo: Neque corruptio incorruptionem possidebit. Tamen si diceret: quod dixit: Caro & sanguis regnum dei non possidebunt: ideo dixit: quia corruptio incorruptionem non possidebit. Hoc ergo loco: nomine carnis & sanguinis: corruptionem mortalitatis intelligi voluit. Denique tanquam ei diceretur: quod caro erit & caro non erit? Caro quippe erit: quoniam dominus post resurrectionem ait: Palpate & videte: quia spiritus ossa & carnem non habet sicut me videtis habere. Caro autem non erit: quoniam caro & sanguis regnum dei non possidebit: Exponit quod dixerit adiiciens: Ecce mysterium vobis dico: Omnes quod resurgemus: vel sicut graeci codices habent: Omnes qui dormiemus: non tamen omnes immutabimur. Hanc mutationem vtrum in deterius: an in melius intelligi voluerit: inferi ora demonstrant. In atomo (inquit) hoc est in puncto temporis quod diuidi non potest: in actu oculi: hoc est in summa celeritate: In nouissima tuba: hoc est in nouissimo signo quod dabitur: ut ista compleantur. Cantat enim tuba (inquit) & mortui resurgent incorrupti: & nos commutabimur. Ergo istam commutationem in melius sine dubitatione oportet intelligi: quia omnes & iusti & iniusti resurrecturi sunt. Sed sicut dominus in euangelio loquitur: Qui bene fecerunt in resurrectionem vitae: qui male egerunt in resurrectionem iudicii: iudicium appellans poenam sempiternam: sicut alio loco: Qui non credit (inquit) iam iudicatus est. Proinde illi qui ad iudicium resurrecturi sunt: non commutabunt in illam incorruptelam: quae nec doloris corruptione pari potest. Illa namque fidelium est atque sanctorum. Isti vero propter corruptionem cruciabitur: quia ignis eorum non extinguetur: & vermis eorum non morietur. Quid si bi ergo vult ista distinctio: Ex mortui resurgent incorrupti: & nos commutabimur: nisi quia omnes per incorrupti resurgent? Sed ex his etiam iusti immutabunt in illam incorruptelam: cui oino mul-

Luc. 24.

1. Corin. 15.

1. Corin. 15.

X

Ioan. 5.

Ioan. 3.

Esa. 56.

CIII.

la possit nocere corruptione: ac per hoc quis ea non commutabuntur. Incorrupti quidem resurgunt integritate membrorum: sed tamen corrumpendi dolore poenarum: cum audierint

Matth. 25. Ite maledicti in ignem eternum qui paratus est diabolo & angelis eius. A quo auditu malo iustus non timebit. De illa vero commutatione iustorum cum dixisset: Nos commutabimur: tan-

Gal. 3. quæreremus: quomodo istud fiat: vel qualis illa commutatio futura sit: adiungit & dicit: Oportet enim corruptibile hoc induere incorruptelam: & mortale hoc induere immortalitatem. Non (vt opinor) dubitandum est secundum hoc dictum: Caro & sanguis regnum dei non possidebant: quia non sibi erit corruptio & mortalitas carnis & sanguinis. Secundum has enim qualitates hoc loco carnem & sanguinem nuncupauit. Quocirca: vt aliquid exempli gratia ponamus: quod interim occurrit: sicut scriptum est: Ne forte tentauerit vos qui tentat: & inanis sit labor vester: atq; hic intelligitur diabolus: tanq; deus omnino non tentet: de quo alio loco scriptura dicit: Ipse autem neminem tentat. Nec contraria et ista sententia ei qua dicitur: Tentat vos dominus deus vester. Sed soluitur quaestio: cum vocabulum tentationis diuersas intelligentias habet: eo q; alia sit tentatio deceptionis: alia tentatio probationis: secundum illam non intelligitur qui tentat nisi diabolus: secundum hanc vero tentat deus. Ita cum dicitur: Caro possidebit regnum dei: & caro non possidebit regnum dei: etiam huius nominis intelligentia discernatur: & nulla erit quaestio: quoniam caro secundum substantiam: secundum quam dictum est: Spiritus ossa & carnem non habet sicut me videtis habere: possidet regnum dei. Caro autem cum secundum corruptionem intelligitur: non possidebit. Hoc enim expositum est cum diceretur: Caro & sanguis regnum dei non possidebunt: in eo q; continuo additum est: Neq; corruptio incorruptionem possidebit: sicut satis quantum arbitror differimus:

Luc. 24. Quæris: vtrum singillatim a creatore deo corporum linamenta formarentur: non mouebit: si quantum potest humana mens potentiâ diuinæ operationis intelligat. Quomodo enim negare poterimus deum etiam nunc operari cuncta quæ creantur: cum dominus dicat: Pater meus vsq; nunc operatur? Vnde illa cessatio septimi diei ab ipsis naturis condendis intelligenda est facta: non ab earum administratione quæ conditæ referuntur. Cum ergo natura rerum a creatore administratur: & per ordines præfinitis locis & temporibus suis cuncta nascuntur deus vsq; nunc operatur. Nam si deus nunc ista non formaret: quomodo legitur: Priusq; te formarem in vtero noui te? Quomodo etiam accipi potest: Quia si fœtus agri quod hodie est & cras in cili banum mittitur deus sic vult: nisi forte credendum est fœtum a deo vestiri: & a deo corpora non formari? Cum enim dicitur: vestit: non de præterita ordinatione: sed de præsentis operatione satis indicat. Vnde etiam illud apostoli de seminibus: quod supra commemorauit. Non (inquit) corpus quod futurum est feminas: sed nudum granum fere tritici aut alicuius cæterorum. Deus autem illi dat corpus quomodo voluerit. Non dixit: dedit aut disposuit: sed dat: vt creatorem intelligas efficaciam sapientiæ suæ rebusq; quotidie suis temporibus oriuntur/condendis adhibere. De qua sapientia dictum est: Pertendit a fine vsq; in finem fortiter: & non dixit: disposuit: sed disponit omnia suauiter. Multum est autem vel tenuiter sapere: quomodo commutabilia & temporalia non commutabilibus & temporalibus creatoris motibus: sed æterna & stabili virtute condantur. De illo sane quod percontandum putasti: vtrû baptizati omnes si absq; poenitentia diuersis criminibus irretiti de corpore exierint: veniam quolibet tempore consecuturi sint: librum non paræ quantitatis iam scripti: quem si describere curaueris: fortasse nihil vltius hinc requires. Vis etiam per me scire: vtrum dei status ille in Adam idem ipse sit anima? Breuiter respondeo: aut ipse est: aut ipso anima facta est. Sed et si ipse est: factus est. De anima quippe loquitur per Isaiam prophetam deus vbi dicit: Omnem statum ego feci, quod sequentia satis indicant. Sequitur enim: Propter peccatum modicum quid contristem illum: id est ipsum statum: & cætera quæ nisi de anima humana intelligi nequeunt. In hac enim quaestione maxime cauendum est ne anima non a deo facta natura: sed ipsius dei substantia tanq; vnigenitus filius: quod est verbum eius: aut aliqua eius particula esse credatur: tanq; illa natura atq; substantia quæ deus est quicquid esse: commutabilis esse possit. Quod esse animam nemo non sentit qui se animam habere sentit. Cum ista dictare impetrator iam ventum expectans: me vehementer vt nauigaret: vrgebat. Itaq; si quid hic incondite atq; inculte dictum legeris: vel si torum ita esse perspexeris: doctrinæ da operam: linguæ veniam.

Sancti Augustini ad Proculianum: ostendentis qua ratione boni sit cum se inuicem ab errore reuocare conentur: idq; se agere asserentis: & quātum illum diligat exponentis: atq; petentis ne in responsionibus sibi datis aliquid contumeliose in se dictū existimet: Ipsum præterea rogantis & obsecrantis: vt promissionis suae meminerit: vt sic veritas te discussa errores & dissensiones tollantur. Epistola.CXLI.VII.

9

Omino honorabili & dilectissimo Proculiano: Augustinus. Propter imperitiorum hominum vanitates: diutius apud te de titulo epistolae meae disputare non debeo. Cum enim nos reuocare inuicem ab errore conamur: quibus ante plenissimā discussionem causae quibusdā videri possit quis nostrū erret incertum: seruimus tamē inuicem nobis si bono animo nobiscum agamus: vt a peruersitate discordiae liberemur. Quod me synagro corde agere: & cum et amore Christianae humilitatis etiam si plerūq; hominibus apertū non est: videt tamen ille cui nulla corda clauduntur. Quid autem in te honorare non dubitēs facile intelligis. Non enim errorē schismatis (vnde omēs homines quantū ad me atinet cupio sanari) dignum honore aliquo existimo. Sed te ante omnia: quod ipsius nobis humanae societatis vinculo stringeris: & quod nonnulla in te praesentem placidioris mētis indicia: quibus nullo modo desperandum est facile te posse veritatem cum fuerit demonstrata cōplecti: sine vilo astu dubitationis honorandū puto. Dilectionis autē tantū tibi debet: quantū nobis imperat ipse qui nos dilexit vsq; ad crucis opprobrium. Sed ne mireris quod apud beniuolentiam tuā diu taciui: non putabam in hac te esse sententia: quā mihi frater Euodius cui fidem non habere non possum: gaudens indicauit. Nam cum forte cōtingisset: vt in vna domū cōueniretis: & sermo inter vos de spe nostra: hoc est de Christi hereditate ortus esset: ac diuine benignitatis tuam velle te & bonis viris sedentibus conferre nobiscum. Quod te multū gaudeo nostrae humilitatis offerre dignatū. Neq; vilo modo possum tantā occasione benigni animi tui deferere: vt quantū vires dñs praeberet dignabitur: quā rā rectūq; discutiam: quae causa: quae origo: quae ratio in ecclesia Christi: cui dixit: Pacē meā do vobis: pacē meā relinquo vobis: tam longē atq; plāgendae discussionis extirerit. Audui quidem de memorato fratre te fuisse conquestū: quod nescio quid tibi cōtumeliose responderit: Quod quēso te ne illam cōtumeliā deputes: quā certum mihi est non de superbo homine pcessisse. Noui enim fratrem meum fuisse qui quid in disputando pro fide sua: & p ecclesiae charitate dixit fortasse seruētius: quod tua grauitas nollet audire: nō illa cōtumacia: sed fuduta nominanda est. Collatorem enim & disputatorem: nō assentatorem & adulatorē se esse cupiebat. Nā hoc est oleū peccatoris: quo propheta nō vult impinguari caput. Ira enim dicit: Emendabit me iustus in misericordia: & arguet me: oleum autē peccatoris nō impinguet caput meū. Mauult enim seuera misericordia iusti emendari: q̄ leni adulationis vinctione laudari. Vnde etiā illud propheticū est: Qui vos felices dicunt: in errorem vos mittunt. Ideo q; de homine quē falsae blāditiae faciunt arrogantē: recte etiā vulgo dicitur: Creuit caput. Impinguatū est enim oleo peccatoris: hoc est: non aspera veritate corrigitis: sed leni falsitate laudatis. Neq; hoc in eam partem peto accipias: quāsi ego te a fratre Euodio tantā iusto emendatū intelligi velim. Vereor enim ne me quoq; aliquid contumeliose in te dicere extimescas: quod vehementer caueo quantum possum. Sed iustus est ille qui dixit: Ego sum veritas. Ira q; de cuiuslibet hominis ore nobis verū cū aliqua asperitate sonuerit: nō ab illo homine qui forte peccator est: sed ab ipsa veritate: hoc est a Christo qui iustus est emendamur: ne nostrum caput blandis sed perniciosae adulationis vinctio: hoc est oleū peccatoris: impinguet. Quod etiā si frater Euodius aliquantū pro suae cōmunionis defensione turbator: aliquid elatius animo cōmōtore dixisset: atati hoīs & necessitatis causa te oporteret ignoscere. Istud tamē quod promittere dignatus es: peto memineris: vt sedentibus quos ipse delegeris: dummodo verba ista non inaniter veniantur: sed itilo excipiant: vt & tranquillius & ordinatius differamus: si quid forte a nobis de memoria lapsū fuerit: recitatione reuocetur: & rem tam magnam & ad salutē omnīū pertinentē cū concordia requiramus. Aut si placet nullo medio interposito: prius nobiscū siue per epistolā siue per colloquētiōē atq; lectiōē ubi placuerit conferamus: ne forte inreperantes nōnulli auditores malint quasi nostrū expectare certamen: q̄ de nostra salute in nostra colloquētiōe cogitare: vt quod fuerit inter nos terminatum: postea p nos populus nouerit. Aut si per epistolā agi placet: ipse plebibus recitetur: vt aliquādo nō plebs: sed plebs vna dicatur. Propterea sicut volueris: sicut iusseris: sicut tibi placuerit: liberet amplector. Et de animiq;

Ioan. 4.

A

Plal. 40.

Esa. 3.

Ioan. 4.

beatissimi & venerabilis mihi patris Valerii nunc absentis tota securitate polliceor: hoc est cum magna letitia cogniturum. Noui enim quantum diligat pacem: & nulla vani fastus inanita te iactetur. Rogo te quid nobis est cum veteribus dissensionibus: & hucusque vulnera illa durauerunt: quae animositas hominum superborum nostris membris infligit: quorum vulnerum putrefactio ne etiam dolore perdidimus quo solet medicus implorari? Vides quanta & quam miserabili scelerata te Christianae domus familiarum turbatae sint. Mariti & uxores de suo lecto sibi consentiunt: & de Christi altari dissentiunt. Per illum sibi iurant: ut inter se pacem habeant: & in illo habeant non possunt. Filii cum parentibus vnam domum habent suam: & domum dei non habent vnam. Successores in eorum hereditate captiunt: cum quibus de Christi hereditate rixantur. Serui & domini communem deum diuidunt: qui forma serui accepit: ut omnes seruando liberaret. Honorat nos vestri: honorant nos nostri. Per coronam nostram nos adiutant vestri: per coronam vestram vos adiutant nostri. Omnium verba suscipimus: neminem offendere volumus: quid nos solus Christus offendit: cuius membra saniamus? Et homines quidem causas suas saeculares apud nos finire cupientes: quod eis necessarii fuerimus: sic nos sanctos & dei seruos appellant: ut negotia terrae suae peragant: licet agam? & negotium salutis nostrae: & salutis ipsorum: non de auro: non de argento: non de fundis & pecoribus: per quibus res? quotidie submissio capite salutemur: ut dissensiones hominum terminemus: sed de ipso capite nostro tam turpis inter nos & permixta dissensio est. Quod libet capi tam submisit: qui nos salutant: ut eos concordem in terra faciamus: de quo loquor ad crucem submissum esse caput nostrum in quo concordem non sumus. Rogo te atque obsecro: si est in te aliqua humanitas: quam multi praedicant: hic appareat bonitas tua: si non propter honores transitorios simulatur: ut corremiscant in te viscera misericordiae: & velis aliqui rem discutere instanter: ut nobiscum orationibus: & oia pacifice consideremus: ne miseram plebem quam nostris honoribus obsequiuntur: premant nos obsequiis suis in iudicio dei: sed potius nostra non ficta charitate nobiscum reuocare ab erroribus & dissensionibus: in veritatis & pacis itinera dirigantur. Opto te coram oculis dei beatum esse: deum honorabilem & dilectissimum.

Sancti Augustini ad Valerium: petentis ut de periculis officii episcopi aut presbyteri aut diaconi cogitaret: in donec itaque suscipiens humiliter recognosceret: & ut tempus sibi concedat & in orationibus adiuuet donec magis reddatur instructus orantis. Epistola. CXLVIII.

Omnino beatissimo & venerabilis: & in conspectu domini synagoga charitatis charissimum patri Valerio Augustinus presbyter in domino salutem. Ante oia peto: ut cogitet religiosa prudentia tua nihil esse in hac vita: & maxime hoc tempore facilius & laetius & hominibus acceptabilius episcopi aut presbyteri aut diaconi officio: si punctorie atque adulatorie res agas: sed nihil apud deum miserum & tristitum & danabilem. Id est nihil esse in hac vita: & maxime hoc tempore difficilius: laboriosius: periculosius episcopi aut presbyteri aut diaconi officio: sed apud deum nihil beatius: si eo modo militetur quo noster imperator iubet. Quis autem iste sit modus: nec a pueritia: nec ab adolescentia mea didici: & eo tempore quo discere coepi: vis mihi facta est merito peccatorum meorum. Nam quod aliud existimem nescio: ut secundus locus gubernaculorum mihi tradere: qui remum tenere non noueram. Sed arbitror deum meum propterea me sic emendare voluisse: quod multo rursus peccata nauis: antequam expulsum essem quod illic agitur: quasi doctor & melior reprehendere audebam. Itaque postquam missus sum in medium: tunc sentire coepi temeritates reprehensionum mearum: quod & antea periculosisimum iudicare hoc ministerium. Et hinc erant lachryme illae quas me funderet in ciuitate ordinatiois meae: tempore nonnulli fratres animaduertunt: & nescientes causas dolorum meorum: quibus poruerant sermonibus? qui omnino ad vulnus meum non perirent: tamen bono animo consolati sunt. Sed, valde multo amplius expertus sum quam putabam: non quia nouos aliquos fluctus aut repperit viderique ante non noueram: vel non audieram: vel non legeram: vel non cogitaueram: sed ad eas euitandas: aut praefendas sollertia & vires meas omnino non noueram: & alacritas momenti arbitrabar. Deus autem irrumpit me: & rebus ipsis ostendere voluit me ipsum mihi. Quod si non damnanda doctus miserrando fecit (Hoc enim spero certe) vel nunc cognita aegritudine meas debeo scripturarum eius medicamenta oia percuratari: & orando ac legendo agere: ut idonea valitudo animae meae ad tam periculosa negotia tribuatur: quod ante non feci: quia & tempus non habui. Tunc enim ordinatus sum: cum de ipso actionis tempore ad cognoscendas diuinas scripturas cogitare mus: & sic nos disponere vellemus: ut nobis oris ad hoc negotium posset esse. Et quod verum est non dum sciebam quid mihi deesset ad tale opus quale me nunc torquet & coarctat. Quia propterea

4. n. disantem
ocania.

D in re ipsa didici quid sit homini necessarium: qui populo ministrat sacramentum & verbum dei: ut iam non mihi liceat assequi: quod me non habere cognoui: iubes ergo ut peres pater Valeri. Vbi est charitas tua? Certe diligis me: certe diligis ipsam ecclesiam: cui me sic ministrare voluisti: & tu certus sum quod & me & ipsam diligis. Sed putas me idoneum: ego melius me mouerim: qui tamen nec ipse me nossem nisi experiendo didicissem? Sed dicit fortasse sanctitas tua: Velle scire quid desit instructio tua. Tam multa aut sunt: ut facilius possim enumerare: et quae haberi quae habere defidero. Audeo enim dicere: scire me & plena fide retinere: quod pertineat ad salutem nostram. Sed hoc ipsum quod ministrare ad salutem aliorum: non querens quod mihi utile est: sed quod multis ut salui fiant: hoc sunt fortasse aliqua: immo non est dubitandum: esse in sanctis libris conscripta consilia: quibus cognitis & apprehensis possit homo dei rebus ecclesiasticis ordinationibus ministrare: aut certe inter manus iniquorum vel viuere conscientia saniore vel mori: ut illa vita non amittatur: cui vni Christiana corda humilia & mansueta suspirant. Quis autem haec fieri potest: nisi quem admodum ipse dominus dicit: petendo credendo: pulsando: id est orando: legendo: plangendo? Ad quod negotium mihi parum tempus velut visum ad pascha impetrari volui per fratres a tua iudicissima & venerabili charitate: & nunc per has pones volo. Quid enim responsurus sum domino iudici? Non poteram ista iam querere cum ecclesiasticis negotiis impediret. Si ergo mihi dicat: Serue nequaquam villa ecclesiae calidius nolumus aliquem parere: cui fructibus colligendis magna opera impedit: in neglecto agro quem rigaui sanguine meo: si quid agere per ea posses apud iudicem terrarum: nonne obis consentientibus: nonnullis etiam iubentibus & cogentibus pergeres: & si contra te iudicare: etiam trans mare perficereris: atque hoc modo vel annua vel amplius absentia tua nulla querela reuocaret: ne alius possideret terram: non anima: sed corpori pauperum necessaria: quorum tam sanae viuae arbores meae multo facilius mihi gratius si diligenter colerentur existerent? Cur ergo ad discendum agriculturam meae vacationis tempus tibi defuisse causaris? Dic mihi quid respondeam rogo te? An forte vis dicam: Senex Valerius dum me obus rebus instructum esse credidisset: quanto amplius me dilexit: tanto minus ista discere permisit? At tunc omnia ista senex Valerius obsecro te per bonitatem & severitatem Christi per ipsam & iudicium eius: per eum qui raram tibi inspirauit erga nos charitatem: ut te nec per lucrum aia nostrae audeamus offendere. Sic autem mihi deus & Christus testis facis innocentiae & charitatis: & syncreti affectus? quem circa nos habes: quasi ego non de his iurare omnibus possum. Ipsam ergo charitatem & affectum imploro ut miseraris mei: & consulas mihi ad hoc quod rogaui tempus: qualem tu rogauisti: atque adiuues me orationibus tuis: ut non sit inane defiderium meum: nec instructuosa ecclesiae Christi atque utilitati fratrū & consuetudine meorum absentia mea. Scio quod illa charitate per me orate maxime in tali casu non aberit dominus: & eam sicut sacrificium suauitatis accipientibus fortassis breuiore tempore quam postulaui: me saluberrimis consiliis de scripturis suis reddet instructum.

Sancti Augustini ad Profuturum: eisdem malis corporis sui validudine exponentis: & quoniam id domino placeat: recte secum agi consilium: diesque & noctes suas orationibus illis commendatis: De scandalis praeteritis & moribus congruentibus: & ad vigilandum inter haec ne cuiusque odium cordis intima teneat: diligenter admonentis. Epistola CXLIX.

E Ratri Profuturo Augustinus. Secundum spiritum quantum domino placeat: atque vires ipse praebere dignas recte sumus: Corpore autem ego in lecto sum. Nec ambulare enim nec stare nec sedere possum: agendis vel crochadis dolore & tumore. Sed etiam sic quoniam id domino placeat: quid aliud dicendum est: nisi quia recte sum? Porius enim si id volumus quod ille vult: nos culpam ducimus: quod ille non recte aliquid vel facere vel finire existimamus est. Nosti haec omnia: sed quia mihi es alter ego: quid libentius tecum loquerer: nisi quod mecum loquor!

Commendamus ergo sanctis orationibus tuis & dies & noctes nostras: ut oreris pro nobis: ne diebus interperanter vitamur: ut noctes aequo animo toleremus: ut etiam si ambulamus in medio vmbrae mortis: nobiscum sit dominus ut timeamus mala. Quia senex Megalius defunctus sit: iam vos audis: quis dubitet? Erat autem a depositio corporis eius cum haec scriberetur: dies ferme vigintriquatuor. Vtrum iam videris (disponere enim successorem primarius eius) non fieri potest nosse volumus. Non defunctus: scandala: sed neque refugium. Non defuit moeror: sed neque consolatio. Atque inter haec quod vigilandum sit: ne cuiusque iocundum cordis intima teneat: sicut finit ut oremus deum in cubiculi nostro clauso ostio: sed aduersum ipsum deum claudat ostium: nostri operis me frater. Subrepat autem: dum nulli irascitur ira sua videtur iniusta. Ita enim inuenerat: scens ira sit odium: dum quasi iusti doloris admixta dulcedo: diutius eam in vase detinet: donec totum

accescat vasisq; coarumpat. Quapropter multo meli⁹ nec iuste cui⁹ irascimur: q̄ velut iuste irascendo in alicuius odium ira & occulta facilitate delabimur. In recipiendis enim hospitibus ignotis ista solemus dicere: multo esse melius malū hominem perpeti: q̄ forsitan per ignoran-
tiam excludi bonū: dī cauemus ne recipiatur malus. Sed in affectibus animi contra est. Nam incomparabiliter salubrius est etiam irasci iuste pulsanti non aperire penetrale cordis: q̄ admit-
tere non facile recessuram: & peruenitur am de surculo ad trabem. Audeat quippe impudēt etiam crescere citius q̄ putatur. Non enim erubescit in tenebris cū super ea sol occiderit. Re-
colis certe quia cura & quantu sollicitudine ista scripserim: si recolis quid mecum nuper in ier-
nere quodam locutus sis. Fratre Seuerū & qui cū eo sumus salutamus. Eriā fortasse ipsis scri-
beremus si per festinationē perlatoris liceret. Peto autē vt apud eundē fratrē nostrū Victorē:
cui ago etiam apud tuam sanctitatem gratias: q̄ Cōstantinam dum pergeret indicauit: petē
do adiuues ppter negotiū qd ipse nouit: De quo grauissimū pōdus p hac re multū deprecantis
Nectarīi maioris patior p Calamam remeare ne grauetur. Sic em̄ pmissit mihi. Vale.

Sancti Augustini ad Heliidum gratū habere contestantis: q̄ se quia errare & crediderit
reuocare ab errore conatus sit: illig optantis vt deus eum nosse faciat quod nosse se pu-
tat: & ne in contumeliā partem accipiat q̄ tantā sibi cognitionis munus optauerit po-
tentis: atq; ex subiuncta ratione filium non esse factum demonstrantis.

Epistola.CC.

Omino eximio meritorū honorabili & desyderabili Heliidio: Augustin⁹. G

Quis nostrum erret in fide vel cognitione trinitatis talia questio est. Gra-
tiam sane habeo q̄ me quīs incognitum facie: tamē qua errare credidisti
reuocare ab errore conatus es. Huius tibi beniuolētiæ mercedē retribuat
deus: & nosse te faciat qd nosse te putas. Res em̄ ardua est vt existimo: &
questio te ne in viliā cōtumeliā partē acciperis: quod tibi tantā cognitio-
nis munus optauit. Vereor enim ne inopinatā scientiā prēiudicium si non

praecepta vera: quē nequaquā ad te mihi arrogauerim: aut certe bonavota nostra: quē mihi etiā
indocto habere de te licet: Non enim perite: sed amice exhibenda sunt: repellat ab auribus tu-
is: potiusq; mihi succenseas q̄ non tibi iam sicut sapienti gratulatus: q̄ gratias agas q̄ tibi sa-
pientiam non deprecatus sum. Verū tamen si ego porrās episcopalis nominis sarcinam: libentissimē
me amplector beniuolentiam tuam: q̄ me Bosono & lasoni vt scribis doctissimis viris etiam
trans mare mittere dignatus es: ad reportandos ex eorū disputationibus vberes fructus. Qd
deniq; ad detegendas totius erroris caligines: libellum cuiusdam episcopi vestri ingenio & vi-
ribus elaboratum ad me perferendum sollicita benignitate curasti: quanto est æquius te bo-
no animo accipere: q̄ ea quæ nullo humano ingenio & viribus dari possunt: a domino deo tra-
bi vt concedantur optauit! Aplus enim inquit: Non spiritum huius mundi accepimus: sed

1. Corin. 2.

spiritum qui ex deo est: vt sciamus: quæ a deo donata sunt nobis: sequæ & loquimur non indo-
ctis humane sapientiæ verbis: sed docti spiritu: spiritalibus spiritalia cōparantes. Animalis
autē homo nō percipit quæ sunt spūs dei. Stulticia est enim illi. Magis ergo tecum si fieri posset
mallem quærere quousq; appellandus sit animalis homo: vt si eum iam transcendimus: recte
fortasse illa quæ supra humanā mentē argi intelligentiam in cōmutabiliter manent: aliqua ex
parte nos attingisse gaudeamus. Cauendū est em̄ ne ppter ea videar stultū: cū filiū patri audi-
mus æqualē: quæ hominē animalē adhuc agimus: de quo dictum est: q̄ stulticia sunt illi quæ sūt
spiritus dei. Qd sane maiestas illa supra cuncta sublimis a spiritalib⁹ cogitat: possit: a nullo au-
tem possit errari: videre tamē quantū arbitror facile est: nō esse factū p quē facta sunt omnia:
& sine quo factū est nihil. Si enim per seipsum factus est: erat anteq; fieret: vt fieri per se posset.
Quod certe tanto absurdus dicitur: quanto vanius cogitatur. Si autem non per se factus est:
non est per quem facta sunt omnia: qm̄ quicquid factum est: per ipsum factum est. Omnia em̄
per ipsum facta sunt: & sine ipso factum est nihil. Miror parum attendi quæ tam expresse euā-
gelista voluit intimare: vt neminē dissimulare permitteret. Non em̄ satis fuit dicere: Omnia
per ipsum facta sunt: nisi adderet: Et sine ipso factū est nihil. At ego quīs tardus: & nondum
deter facilligine facium mentis oculum gerens ad intuemdam patris & filii incōparabilem
ineffabilem: præstantiam: tamen hoc tota facilitate complector: quod nobis in euangelio p-
pterea p-eminatum est: vt hinc comprehenderemus illam diuinitatē: sed vt hinc ad mone-
remur: non oportere nos de temeraria cōprehensione iactare. Si em̄ oīa per ipsum facta sunt:

ioan. 1.

quicquid nō p̄ ipsum factū est: nō est factū: ipse autē per se factus nō est. Nō est igitur fact⁹: & ola
p̄ ipsum facta esse ab euāgelio credere cogimur. Ab eodē ergo cogimur etū factū esse nō crede-
re. Item si sine ipso factum est nihil: ipse ergo nihil est: aut factum nō esse: nō autem sine se fa-
ctum esse: restat vt fateamur: aut nō sine se factū esse: aut q̄a sine se factus est. Quod si opinari
sacrilegū est: nō possum⁹ dicere: Si em̄ ipse se fecit: erat anteq̄ fieret. Si autē ad se faciendū al-
teri a quo fact⁹: est adiutorū p̄bit: nihilomin⁹ vt se adiuuāte ipse fieret: ita erat anteq̄ fieret.
Relinq̄ itaq̄ vt sine se fact⁹ sit. Quicquid autē sine illo factū est: nihil est. Aut nihil est igit⁹: aut se
& nō est: sed nō est nihil: fact⁹ igit⁹ nō est. Aut si fact⁹ nō est: & tū filius est: sine dubio nat⁹ est.
Quomodo (inquis) potuit de solo patre nasci filius aequalis ei de quo nat⁹ est: iam hoc enarra-
re nō possum⁹: & cedo p̄phetia dicenti: Generationē eius quis enarrabit? Qd si tu de hu-
mana generatione qua per virginem natus est: accipiendum putas: ipse te discute: & interro-
ga animam tuam: vtrū si in humana generatione defecit: audeat enarrare diuinam. Noli
ergo inquis dicere aequalē. Cur nō dicā qd dixit apostolus? Nō rapinā (inquit) arbitrat⁹ est
esse aequalis deo. Esti enim aequalitatem illam non explicauit humane menti nondum purga-
ta: posuit tamen in verbo qd in re possit inueniri purgata. Demus itaq̄ operam mundanā
do cordi nostro: vt inde exurgat acies: qua illa videre valeamus. Beati em̄ (inquit) mīdior
des: qm̄ ip̄i deū vident. Itaq̄ excedētes animalis hominis caliginosās imagines: ad serenita-
tē illā syncretitatēq̄ venim⁹: qua videre possum⁹: qd dici nō posse videmus. Nam libello quē
dignatus es mittere: si mihi sic otū facultatēq̄ tribuas ad singula respondere. arbitror te co-
gniturū tanto minus quēq̄ vestiri lumine veritatis: quātomagis sibi videtur nudū deprome-
re veritatē. Quis em̄ ferat vltima omittā: & hoc solū interim cōmementum: qd maxime inge-
muit: cū ap̄lus Paulus dicat: Videm⁹ nunc per speculū in enigmate: tunc autē facie ad facie
istum iam dicere omni integumento reiecto nudā se depromere veritatē: qd si diceret nudam
videmus veritatem: nihil esset cecū. ista arrogantiā visionis. Non autem dixit videmus: sed
depromim⁹: vt nō solū iam veritas intēioni mētis patere: sed etiā potestati lingue subiacere
videatur. Multa sunt quae de trinitatis ineffabilitate dicant: vt ipsa nō dicantur: Alioquin nō
est ineffabilis: sed vt illis dictis illa dici nō posse intelligatur. Verum iam vt arbitror modū
excessit epistola mea: cum per tuam me admonueris breuiter scribere. Sed quia institutione
veterum te excusare dignatus es: non tibi absurdus videbor si modo quarundam epistolariū
Ciceronis: quia eius quoq̄ in literis tuis mentionem fecisti: non te pigeat recordari.

Sancti Augustini ad Nebridium: de eo q̄ se beatum appellauerit: ampla ac subtili dispo-
sitione differentis.

Epistola. CII.

K Ebridio Augustin⁹. Vtrū nescio quo (vt ita dicā) blādiloquo tuo factū putēs
an vere res ita se habere incertū apud me ē. Nā repēte accidit: nec satis de-
liberatū est: quaten⁹ debeat cōmitti fidei. Expectas qd istud sit qd cēses: p̄-
pe p̄uasisti mihi non qd beatū esse me. Nā id solius sapientis p̄dū est. Sed
certe quasi beatū vt dicimus hoīem: quasi hoīem in cōparatiōe illius quem
Plato nouerat: aut quasi rotūda: & quasi quadra ea q̄ videm⁹: cū lōgetab eis
absint: q̄ paucorū anim⁹ vider. Legi em̄ literas tuas ad lucernā iam coenat⁹:
proxima erat cubitio: sed non ita etiam dormitio. Quippe diu mecum in lecto sit⁹ cogitatu atq̄
has loq̄as habui: Augustin⁹ ipse cū Augustino. Nōne verū ē qd Nebridio placet beatos nos
esse? Nō vtiq̄. Nā stultos adhuc esse nec ipse audeat negare. Quid si etiam stultis beata vita cō-
tingit: durū: quasi vero parua: vel alia vlla miseria sit q̄ ipsa stulticia. Vnde ergo illiuisum est:
anlectis illis libel⁹is etiā sapientē me ausus est credere. Nō vltimo adeo temeraria est scripta: gestū
ens: p̄fessum hoīs cuius quāte p̄deris cōsideratio sit bene nouimus. Illud igitur scripsit
sed nobis putauit dulcissimū fore: quia & illi dulce factū est: quicquid posuim⁹. in his literis
& scripsit gaudēs: nec curauit qd cōmittendū gauderi calamo esset. Quid si soliloqua legisset
letaretur multo exundantius: nec tamē reperiret plus aliquid qd me appellaret q̄ beatū. Ci-
to ergo summum nomen effudit in me: nec sibi aliquid referuauit: quod de me laetior asse-
ret. Vide laticia quid faciat. Sed vbi est ista beata vita: vbi: vbi nam? O si ipsa esset: repelle-
ret atomos epicuri. O si ipsa esset: sciret nihil deorsum esse prae ter mundū. O si ipsa esset: nō
set extrema sphaera tardius rotari q̄ medium: & alia similia quae similiter nouim⁹. Nunc ve-
ro q̄o vel qualiscūq̄ beatus sum: qui nescio cur tantus mundus sit: cum rationes figurarum
per quas est: nihil prohibeant esse quāto quis voluerit amplior: aut nō nihil diceretur: Imo

Elia. 32

Phil. 22

Matth. 5.

1. Corin. 9.

Retrac. 4

nō cogetemur cōfiteri corpora in infinitum fecerit: a certa velut va s in quantitate certā certus corpusculorū numerus surgeret. Quare cū corpus nullū minimum esse finitur: quo pacto esse finamus esse amplissimum: quo amplius esse nō possit? Nisi forte illud quod Alipio alii qñ dixi: occultissime habet magnā vim: vt qm̄ numerus ille intelligibilis infinite creſcit: non tamen infinite minuitur. Nam nō est licet ultra monadē resolueret. Cōtra sensibilibus. Nā quid est aliud sensibilis numerus nisi corporum eorū vel corporum quantitas minimū quidem infinite sed infinite creſcere nequeat? Et ideo fortasse merito philosophi in rebus intelligibilibus diuinitas ponunt: in sensibilibus egestatem. Quid enim arum nobis q̄ minus atq; minus semper posse fieri? Quid diutius q̄ creſcere quantum velis: ire quo velis: redire cum velis: quousq; velis & hoc multum amare quod minui non potest? Quisq; namq; intelligit istos numeros: nihil sic amat vt monadem. nec mirum: cum per eā fiat vt ceteri amentur. Sed tamē cur tātus est mūdus? Poterat enim esse vel maior vel breuior. Nescio. Tale est enim: Et cur hoc loco potius q̄ illo. Nec in ea re debet esse questio: vbi quicquid esse questio esset. Vnum illud multum mouebat q̄ infinite corpora fecerentur. Cui fortasse responsum est: de vi contraria intelligibilis numeri. Sed expecta: videamus quid sit hoc nescio quid quod suggerit menti. Certe sensibilis mundus nescio cuius intelligibilis imago esse dicitur. Mirum autē est qd̄ imaginibus videmus quæ specula referunt. Nam quis ingentia specula finit: nō reddunt maiores imagines q̄ sunt corpora etiā breuissima obiecta. In paruis autem speculis: sicut in popillis o coloris: et si magna facies sese opponat: breuissima imago pro modo speculi formatur. Ergo & imaginēs corporū minui licet si specula minuatur: augeri si augeantur non licet. Hic profecto aliquid latet: sed nunc dormiendum est. Negi enim Nebridio beatus quærendo video: sed fortasse aliquid inueniendo. Id autem aliquid quid est? an illa ratiocinatio cui tanq̄ vnica meæ blandiri soleo: & ea me nimis oblectare: vnde constat ex animo & corpore? Quid horum melius: videlicet animus. Quid laudatur in corpore? nihil aliud video q̄ pulchritudinem. Quid est corporis pulchritudo: congruentia partium cum quadam coloris suavitate. Hæc forma vbi vera melior: an vbi falsa? Quis dubitet & vbi vera est esse meliorem? Vbi ergo vera est: in animo scilicet. Animus igitur magis amandus q̄ corpus. Sed in qua parte animi est ista veritas? In mente atq; intelligentia. Quid huic aduersatur? sensus. Resistendum ergo sensibus totis animi viribus liquet. Quid si sensibilia nimium delectant? Fiat vt non delectent. Vnde sit? Consuetudine his carenti appetendū meliora. Quid si moritur animus: ergo moritur veritas: aut non est intelligentia veritas: aut intelligentia non est in animo: aut potest mori aliquid in quo aliquid immortale est? Nihil autem horum fieri posse soliloquia nostra iā continent: satisq; persuasum est. Sed nescio qua consuetudine malorum territamur atq; titubamus. Postremo etiam si moritur animus: quod nullo modo posse fieri video: non esse tamē beata in vitam in lætitia sensibilibus hoc otio satis exploratum est. His rebus fortasse atq; talibus Nebridio meo si non beatus: at certe quasi beatus video: videar & mihi. Quid inde perdoctus cur parcam boni opinionis? Hæc mihi dixi. Deinde oraui vt solebā atq; dormiui. Hoc placuit scribere tibi. Delectat enim me q̄ mihi gratias agis si nihil te qd̄ in buccam veneris celem: & gaudeo: quia si tibi placeo. Apud quem ergo libentius me partiam q̄ cui displicere nō possum? At si in potestate fortunæ est: vt hominem amet homo: vide q̄ beatus sum: qui de fortuitis tā multū gaudeo: & talia bōa (fateor) deſidero mihi vbertim accreſcere. Fortunæ autē boni verissimi sapientes: quos solos beatos fas est vocari: nec timeri vulerunt: nec cupiam cupiri: tu videris: & velle accidit. Nam volo me declinationis huius gnarum facias. Cum enim adiungo verba similia incertior fio. Nam ita est cupio: vt fugio: vt sapio: vt facio: vt capio: sed verum fugiri an fugi: verū sapiri an sapi: si modus infinitus ignoro. Possem attendere iaci & capiri: vereretur me caperet: & pro ludibrio iaceret: quo vellet: qui iactum & captum: aliud fugitum capitem sapitem esse conuinceret. Quæ item tria: vtrum penultima longa: an inſeſa: an graui breuiq; pronuntianda sint: similiter nescio. Prouocauerim te ad epistolam longiorem: peto vt paulo diutius te legam. Nam quæro tantum differere: quantum voluntati est legere te.

Syluani ac ceterorum episcoporum: de concilio Zertensi ad Donatistas: redditū causam cur ad eos adhuc veritati acquiescere nolentes scripserint: episcopos: ipsorum esse mendaces ex narratione eorum quæ in concilio gesta fuerunt: comprobantium.

Epistola. CLII.

N **S**ythianus senex: Valentinus: Aurelius: Innocentius: Maximin⁹: Optatus: Augustinus: Donatus: & ceteri episcopi de concilio Zertensi ad Donatistas. Cui in auribus nostris fama crebresceret; hoc vobis vestros episcopos dicere: 2. Retra. 40
 gmitore premio fuisse corruptum: ut contra eos sententia proferretur: vos autem ista facile credere: ac propterea multos vestros adhuc nolle acquiescere: ut itari placuit nobis cogere domini charitate: ex consilio nostro hoc ad vos scripta dirigere: quibus primitus admoneremini illos vobis victos atque convictos hac mendacia iactare: qui etiam in suo mandato quod pro illa collatione fecerunt: & suis nominibus atque subscriptionibus firmaverunt: nos illic traditores & persecutores suos esse dicentes: in falsitate atque mendacio manifestissimo detecti atque convicti sunt: ita ut volentes gloriarum de multitudine coepiscoporum suorum: inter aliquorum absentium nomina etiam mortui nomen insererent. Et cum quaereretur ubi esset: subita perturbatione cecati: ipsi esse confiterentur in itinere defecisse. Et cum interrogarentur: quomodo potuerit apud Carthaginem subscribere qui in itinere iam defecerat: vehementius perturbati: alio mendacio se obligaverunt: respondentes eum a Carthagine redeuntis fuisse defunctum. De quo mendacio exire omnino minime poterunt. Ecce quibus creditis: vel de antiqua traditione: vel de cognitoris corruptione: quicquid datum fuit ubi nobis obiecerunt crimen traditionis: non potuerunt confiteri sine crimine falsitatis. Proinde quia maxime necessaria et credidimus: his literis tanquam breuiario collecta inserimus: ne forte ad magna gestorum volumina vel pervenire non facile possitis: vel ea legere laboriosum putetis. Carthaginem venimus: & nos & episcopi vestri: & quod prius volebant & indignum esse dicebant: in unum convenimus. Electi sunt ex nobis & ex ipsis septem hinc: & septem inde: qui pro causa omnium loqueretur. Electi sunt alii septem hinc: & septem inde: cum quibus ubi opus erat consilium pertractarem. Electi sunt quatuor hinc: & quatuor inde: qui gestis conscribendis custodes essent: ne infalsum aliquid ab aliquo diceretur. Dati sunt etiam a nobis & ab ipsis notarii quatuor hinc: & quatuor inde: ut bini cum exceptoribus iudicis alternarent: ne aliquis nostrorum se dixisse aliquid causaretur quod non fuisset exceptum. Huic tantam diligentiam etiam illud est additum: ut & nos & ipsi quemadmodum ipse iudex verbis nostris subscribere mus: ne quisque diceret in illis gestis aliquid vel postea fuisse corruptum. Cui enim adhuc viventi bus eis qui subscripserunt: innotuerint eadem gesta omnibus locis in quibus oportet ut innotescant: sic etiam ad posterum confirmata veritas perduravit. Nolite ergo esse ingrati tantae misericordiae dei: quae per istam diligentiam vobis ministrata est. Nulla excusatio iam remansit: nimium dura: nimium diabolica sunt hominum corda: quae adhuc tantae manifestationi veritatis obstitunt. Ecce episcopi partis vestrae: quos omnes elegerunt: ut pro omnibus loquerentur: conati sunt quantum potuerunt: ut omnino ipsa causa non ageretur: propter quam tantus numerus episcoporum utriusque partis de universa Africa: & de tam longinquis locis Carthaginem venerat. Et cum omnis anima suspensa expectaret in tanta collectione quid ageretur: illi vehementer instabant ut nihil ageretur. Quare hoc nisi quia causam suam male sciebant: & facillime se posse convinci si ageretur dubitare non poterant: ipse ergo animus eorum quod timebant ne causa ageretur: iam victos eos esse monstrabat. Si enim extorquerent quod volebant: ut iam collatio ipsa non fieret: nec disputationibus nostris veritas appareret: redeuntis a Carthagine: quid vobis erant responsuri: quid demonstraturi? Credo prolaturi etiam gesta & dicturi vobis. Nos instabamus ut causa ageretur: illi instabant ut non ageretur. Vos expectatis videre quid egerimus. Ecce legite ubi eos vicimus: ut nihil ageremus. Forte & vos responderetis: si cor habueritis: Nihil ergo acturi vel quid istis: vel potius qui nihil egistis ut quid redistis? Denique post ea quae non potuerunt efficere quod conati sunt: id est ut causa non ageretur: ipsa actio demonstravit quid timuerint quando in omnibus victi sunt. Confessi sunt enim contra ecclesiam catholicam quae toto terrarum orbe diffunditur: nihil se habere quod dicerent: quia divinis sanctarum scripturarum testimonis oppressi sunt: quibus ecclesia designatur incipiens ab Hierusalem crevisse per loca in quibus apostoli praedicaverunt: & nomina eorundem locorum in suis epistolis & actis conscripserunt: & inde diffundi per ceteras gentes: contra istam ecclesiam se non habere causam manifesta voce professi sunt: ubi est evidentiissima in nomine dei nostri victoria. Cum ergo constringant ecclesiam cui nos communicare: ipsos autem non communicare manifestum est: totum se victos esse testatur: & vobis si sapiatis apertissime indicant: quid dimittere & quid tenere debeatis. Non in ea falsitate: qua vobis non cessant adhuc usque mentiri: sed in illa verita

23. q. 4. si q
a catholica.

Gal. 6.
1. Corin. 11.

terqua victi coacti sunt confiteri. Quisquis ergo ab hac catholica ecclesia fuerit separatust
quāvislibet laudabiliter se viuere existimet:hoc solo scelere q a Christi vnitare difunctus est:
nō habebit vitā:sed ira dei maneasup eū. Quisquis autē in hac ecclesia bene vixerit: nihil ei
præiudicant aliena peccata:quia vnusquisq in ea p̄p̄rius onus portabit:sicut apostolus dicit:
Et quicunq in ea corpus Christi māducauerit indignus iudiciū sibi manducat & bibit. Nam
etiā hoc ipse apostolus scripsit. Cū autē dicit: Iudiciū sibi manducat: satis ostendit quia nō alie
ri iudiciū manducat sed sibi. Hoc nos egimus & ostendimus & obtrinuimus: quia cōmu
nio malorū nō maculat aliquē participatione factamentorū: sed consensione factōe. Nam si
in factis malis non eis quisq consentiat: portat malus causam suā: & personā suā: nec præiudica
cat alteri: quē in cōfessione mali operis sociū nō habet criminis. Hoc etiā ipsi voce apertissimā
coacti sunt confiteri: nō tunc qm̄ ista dicebam⁹: sed postea cū aliud agerē. Nam cū ventū
fuisset ad causam etiam Cęcilianā: quā nos ab ecclesiā causa distinguebamus: vt si forte malus
esset inuentus: ipsum anathematizarem⁹: nō tamē ppter ipsum ecclesiā Cęciliū relinque
rem⁹: cui per malā suā causam præiudicare non posset. Cū ergo etiā ad ipsam Cęcilianā cau
sam ventū fuisset: & legisset illi cōciliū Carthaginense: vbi recitabant septuaginta plus m̄
nus episcoporū sententias cōtra Cęcilianū absente prolatas: Respondimus eis: sic nō obesse il
lud episcoporū cōciliū absenti Cęciliano: quē admodū nō obfuit pluris ep̄orū partis Donati cō
cilium absenti Primiano: qm̄ eum in Maximiani causa plus minus⁹ centū episcopi dānauerant.
Tunc illi nominata causa Maximiani: vnde sciunt se etiam quos dānauerant in honore inte
gro suscepisse: & baptisimū in sacrilego Maximiani schismate datū se confirmasse: & nō destru
xisse: & in sua Vagaitana sententia qua eos dānauerat: quibusdā qui in ipso schismate fuerunt
dilationē dedisse: & dixisse q eos nō polluerint sacrilegi furculi Maximiani plantaria. Ista et
go causa postea q̄ eorū aures percussit: expauescentes & perturbati & oblitī vnde superius cō
tra nos cōtendebant: cōtinuo dixerunt: Nec causa causa: nec psona psona: præiudicat: & cō
firmauerūt verbis suis qd nos antea de ecclesia dicebamus: quia nō solū catholicę trāsmarine
cōtra quā se cōfessi sunt nō habere qd dicerent: verū etiā catholicę Africanę: quę illi vni
tatis cōmunionē coniungit: causa & persona Cęciliani qualiscūq fuisset præiudicare nō posset:
si Maximianus qui cū ceteris sociis suis Primianū dānauit: si etiam Felician⁹: qui simul
Primianum dānauit: & postea in causa Primianū a Donati parte dānatus est: nō præiudicat pa
tri Donati: cui modo ep̄s sicut antea fuerat receptus adiungitur: siceriā ipsi sociis suis Max
imianus nō præiudicat quib⁹ isti dilationē dederunt: dicentes eos ab illo cū quo fuerūt nō fuis
se pollutos: qā nec causa causa: præiudicat: nec psona psona. Quid ergo quæritis amplius?
Multis quidē verbis superfluis gesta onerauerūt: & quia nō potuerunt efficere vt causa non
ageretur: hoc fecerunt multū loquendo: vt qd actū est difficile legeretur. Sed debene vobis
etiā ista eorū pauca verba sufficerent: ppter nescio quā nescio quorū hominum crimina odo
ritis vnitatē catholicę ecclesię: quia sicut ipsi dixerunt: relegerunt: subscripserunt: nec causa
causa: præiudicat: nec persona persona. Nam & in ipsa causa Cęciliani: quā licet ad ecclesiā
causam non pertinentē tamen defendendā suscepimus: vt etiam ibi cādnix manifestaretur
ipsorū: petissimē victi sunt: nihilq eorū quę in Cęcilianum intendebat probare potuerunt.

Cęcilianus.

Insuper etiā de criminibus traditionis: nos episcopalia gesta petimus: vnde recitauimus
aliquos eorū episcoporum qui sententias in absentem dixerant Cęcilianū manifestissimos fu
isse traditores: cōtra ipsa gesta illi qui non habebant qd dicerent: falsa esse dixerunt: sed nullo
modo probare potuerunt. Insuper etiam cōfessi sunt: vel potius p magna gloria plessi sunt:
Cęcilianum apud Constantinū imperatorē a suis p̄cessoribus accusatū: Et addiderūt men
daciū: q illis accusantibus fuerit ab imperatore dānatus. Ecce & hinc victi sunt: vnde vobis
solent nebulas erroris offendere: cōcitantes nobis inuidiā: & in odiū vestrū nos adducētes:
ecclesię causam apud imperatores agimus. Ecce maiores eorū deliquorū nominibus gloriant⁹:
ecclesię causam egerunt apud imperatorē persecuti sunt accusando Cęcilianū: apud impera
torē damnatū dixerunt: iā nō vos inducāt vanissimis & mendacissimis verbis redire ad eos
vestrū: timere dñm: cogitare veritatē: relinquere falsitatē. Quicquid vestrū iā passi fueritis impe
rialibus legib⁹: qd nō p iustitia: sed p iniquitate parimini: nō poteritis dicere ideo nos esse ini
stos: qā sic vobiscū agi nō debuit vt impator vos ab ista iniquitate cōpesceret. Ep̄i cū vestrū cō
fessi sūt maiores suos sic egisse cū Cęciliāo quō vobiscū agi nō vultis. Et tñ q Cęcilianū apd
Imperatorē p̄secutū fuerint: etiā ipsi cōfiteantur & p̄fiteantur satis cōstitit: q autē Cęcilianus

fuerit ab imperatore dānatus: omnino non cōstitit: immo etiā cōstitit ei accusantibus: & persequētibz maioribus eorū: & bis numero prius ab episcopis: & ab ipso postea imperatore fuisse purgātū. Hoc etiā ipsi cōfirmauerūt talia postea quasi pro causa sua proferebant: magis cōtra ipsos esse inueniētur: & pro causa Cēcilianī etiā illa quæ protulerūt recitaretur. Quosēq;

S ergo accusare voluerunt: nullis certis documētis probare potuerunt. Quicquid autē nos & pro ecclēsiæ causa & pro Cēcilianī causa diximus: & verbis suis & lectionibz a se protatis etiā ipsi cōfirmauerunt. Nam protulerūt primo codicem Optati: unde quasi p̄barent Cēcilianum ab imperatore dānātū. Qui codex cū cōtra illos legeretur: & magis ostēderet Cēcilianū fuisse purgātum: ab oībz rīsi sunt. Sed quia ipse rīsus nō potuit ab exceptoribus excipi: verbis suis apud acta rīsos se esse testati sunt. Iterum recitauerūt & protulerūt libellū imperatori Cōstantino a suis maioribz datū: vbi quæsti sunt q̄ eos memoratus imperator grauiter p̄sequeretur: ac sic eodem libello manifestarūt se apud imperatōrē a Cēciliano fuisse superatos: falsumq; eis qd dixerunt: eū ab imperatore dānātum. Tercio protulerunt literas eiusdē Cōstantini ad vicariū Verinū datas: vbi eos grauiter detestatur: & p̄pterea dicit de exilio relaxandos & furorī suo dimittēdos: quia iam deus in illos coep̄at vindicari. Ac sic isti imperatoris literis confirmauerūt se falsum dixisse q̄ Cēcilianus ab imperatore dānatus sit: cum potius imperator ipsos a Cēciliano victos esse mōstrauerit: quādo eos vehemēter execratus deo iussit vt de exilio dimitterētur: vt deo iudice sicut etiā coep̄at punirētur. Postea Felicis Abrūgēsis ordinatōrē Cēcilianī in mediū causam miserūt: dicētes eundem Felicem fuisse traditū a quo Cēcilianus fuerat ordinatus. Et eiusdē Cōstantini Imperatoris pro Cēciliano cōtra se ipsos literas protulerūt: vbi ad procōsulem scripsit: vt ad comitatū suū mitteret Vigentiū. Iste autē Vigentiū consessus fuerat in cognitiōe Heliani procōsulis falsum se fecisse aduerus Felicem Cēcilianī ordinatōrē. Dicebant ergo isti nō sine causa voluisse imperatōrē vt ad se mitteretur Vigētius: nisi quia Cēcilianī adhuc causa pēdebat: & cōnabatur immittere suspitionem vanissimā: q̄ postea q̄ Vigētius ad comitatū directus est: tūc imperator contra Cēcilianum potuerit iudicare: & illud iudiciū suū qd nos recitaueramus: vbi inter partes cognouerat: Cēcilianūq; purgauerat: sententiā posteriore scindere. Sed dicebatur eis vt hoc potius legerent: & nihil omnino proferebāt. Illæ autem literæ imperatoris: quibz ad se mitti iussit Vigentiū: quas contra se ipsos pro Cēciliano recitauerunt: hoc continent: q̄ Helianus p̄ consul in causa Felicis audientiam præbuerit competenti: eundēq; Felicem a crimine traditionis innocentē fuisse conuictū: Sed Vigētium ad comitatū suū propterea iubere transmitti: vt illi qui ibi erant & diurnis diebus eum interpellare non desinebant: apparere & inuictim possent: & frustra eū Cēciliano inuidiam cōparare: & aduersus eum violentē insurgere voluisse. Quis eos crederet ista cōtra se recitasse pro nobis: nisi dei omnipotentis nutu factum esset: vt non solum verba eorū gestis tenerentur: sed etiā manus subscribentium legerentur! Nam & ordine consulum & dierum qui gestis expressus est: si quis nunc diligenter aduertat: inueniet primo Cēcilianum episcopali iudicio fuisse purgātum. Deinde non multo post Felicis Abrūgēsis causa ab Heliano proconsule examinata est: vbi eum cōstitit innocentem. In qua causa ad comitatū mitti iussus est Vigētius: & longe postea ipse imperator causam inter partes cognouit atq; finiuit. In qua cognitiōe Cēcilianum innocentē: illos autem calumniosissimos iudicauit. In quo ordine consulum & dierum satis ostēditur fallaciter eos & calumniose dixisse: q̄ imperator misso ad comitatū Vigentiū: iudiciū suū mutauit: & Cēcilianum quem prius purgauerat postea condemnauit. Non solum autem nihil de hac re legere potuerunt: & contra se ipsos tanta legerunt: sed etiam per ordinem consulū eundem ratiū conuincuntur: post causam Felicis: proconsulari iudicio terminatam: in qua iussus est vt ad comitatū Vigentiū mitteretur: nec paruo intervallo: sed longe postea memorati imperatoris iudicio inter partes habito: Cēcilianum fuisse purgātum. Non ergo vobis dicantur: q̄ p̄miū corruptus iudicem. Quid enim aliud solent vici homines dicere? Aut si aliquid dedimus iudici: vt contra illos pro nobis pronuntiaret: ipsis quid dedimus: vt contra se pro nobis tanta non solum dicerent: verum etiam recitarent? An forte volunt vt eis apud vos gratias agamus: quia cum dicant iudicem p̄miū a nobis esse corruptum: ipsi tamen multa quæ pro nobis contra se ipsos dixerunt & recitauerunt: gratis nobis omnia p̄stiterunt? Aut certe si propterea dicant q̄ nos vicerint: quia melius egerunt causam Cēcilianī q̄ nos: hoc plane credatis illis. Nos enim duas lectiones pro illo sufficere putaueramus: illi autem quatuor

Optatus.

p. 177.

Cōstantin.

Verinus.

protulerunt. Sed quid vos pluribus literis oneremus? Si vultis nobis credere credite: & testemur pariter vnitatem quam iubet & diligit deus. Si autem nobis non vultis credere: gesta ipsa legite: aut vobis ut legatur admittite: & an vera sint quae scripsimus ipsi vobis probate. Si autem nihil horum facere vultis: & manifestissima veritate conuictam pariter Donati falsitatem ad huc sequi desideratis: mihi erim⁹ a poena vestra quādo vobis sero postea ponitebit. Si vero id quod vobis praestiterit deus non contempseritis: & post causam tam diligenter actam: & tam diligenter manifestatā peruersam consuetudinē relinquentes: paci Christi quae in sacrolegio schismatis ad iudicium habetis: vitia & salubria vobis erunt: cum in catholica pace habueritis caput Christum: ubi charitas cooperit multitudinē peccatorum. Haec ad vos scripsimus octauodecimo kalendas Iulias piissimo Honorio augusto imperante: ut quando possunt ad quosque vestri istae litterae perueniant.

I. Petri. 4.

Publicolae ad beatum Augustinum: ab eo ut in lege ac diuersis causis instruat⁹ exquirat: quas etiam singulas ad quas sibi singillatim respondere postulat: per capitula signatis.

Epistola. CIII.

Deut. 32.

Dilecto & venerabili patri Augustino episcopo: Publicola. Scriptum est: Interroga patrem tuum & indicabit tibi: seniores tuos & dicent tibi. Vnde & mihi exquirendā legem de ore sacerdotis iudicauit in causa tali. Quae qualis sit: per litteras expono: simul etiam ut & ego instruar in diuersis causis. Singulas autē quaestiones & diuersas per capitula signari feci: ad quas singillatim dignare respondere. In arzurib⁹ ut audiui decurioni q^o militi praest⁹ vel tribuno: solent iurare barbari: iurantes per demones suos qui ad deducendas bastagas pacti fuerint vel aliqui ad seruandas fruges ipsas: singuli possessores vel conductores solent ad custodiendas fruges suscipere: quasi iam fideles epistolam decurione mittente vel singuli transientes per ipsas transire. Mihi disceptatio in corde nata est: si ille possessor: qui suscepit barbarum: cuius fides per demonum iurationem firma visa est non conquinatur: vel ipse vel illa quae custodit: vel ille qui deducitur a deductore barbaro. Sed hoc debes scire: quia qui iurat barbarus a possessore pro seruandis frugibus accipiat aurum vel a viatore deductor: sed tamen cum hoc velut in mercede quae solet dari a possessore vel a viatore: iuramentum etiam illud in medio est mortale datus decurioni vel tribuno: Quod perturbat me ne polluat illum qui suscipit barbari iuramentū: vel illa quae custodit barbaras. Quacūq^{ue} enim conditio ne etiam auro dato & obsequio datus: ut audiui tamē iuramentū iniquū medium intercessit.

Dignare autē mihi definitiue rescribere & non suspense. Quia si ipse scribas dubitanter: ego maiores dubitationes incidere possum quā anteq^{uam} interrogassem. Hoc etiam audiui: quia ipsi homines conductores qui praestunt rei meae: iuramentū per demones suos iurantibus barbaris accipiunt pro seruandis frugibus. Si ergo cum illi iurant per demones suos vel custodiāt fruges: non polluant ipsas fruges: ut si inde mādauert christian⁹ sciens: vel depradatio ipsarum rerum fuerit: conquinetur: significare dignare. Item ab alio audiui q^{uod} conductor non iuratur a barbaro: & alter dixit: quia iuratur conductori. Si etiam falsum mihi dixit ille: quia dixit iurari conductori: si iam pro hoc quod solū audiui non debeo uti de ipsis frugibus: vel de pretio ipsarum propter auditū solum: quia dictū est. Si autē quis dixerit hoc immolatio est: idolo: nolite manducare propter illū qui iudicauit: si tamen etiam hac causa similis est causa de immolatione. Quia si ita est: quid debeo de ipsis frugibus: vel de pretio ipsarum facere? Si debeo requirere de vtroque: qui mihi dixit: quia non iuratur conductori: aut qui dixit quia iuratur conductori: & dictū vniuscuiusque probare per testes: qui verū dixit de illis duobus: & tādū non contingere de ipsis frugibus: vel de pretio quid mihi probatū fuerit si verum dixit ille qui dixit quia non iuratur conductori? Si barbarus qui per iuramentum suum iurat malū fecerit illum Christianū conductore vel tribunū qui militi praest⁹ iurare sibi per fidē illis seruandā pro custodiendis frugibus: per ipsum iuramentū mortale per quod ipse iuratus solus ille christian⁹ conquinat⁹ sit an nō & illa quorū causa iurat? Aut si paganus qui militi praest⁹ iurauerit barbaro pro fide illi seruandā pro mortale iuramentū: si nō conquinat pro quibus iurat? Si quē misero ad arzuges si licet ei iuramentū accipere a barbaro illud mortale: et si nō conquinatur si suscepit tale iuramentum christianus? Si de area trituratoria tritici vel cuiuscunque leguminis aut torculari: de qua demoni oblati est: si licet inde māducare christianū scientē? Et de loco si licet ad aliquē ysum suū christianū scientē ligna tollere? Si quis vadēs ad macellū ut emat car

X

nem que nō sit immolatoria: & cogitationes duas habuerit inde: q̄ immolata sit: & nō sit immolata: & illā tenuerit cogitationē quia nō immolat: & sit immolata cogitabit: si māducauerit peccat: Sic qui bonā rem de qua dubitat an bona aut mala sit si faciat vt putat bonā: cū tamē putasset & malā: si peccatū ascribat ei: Si quis dixerit q̄ immolatur ei: mentiens: & postea dixerit iterū quia mēritus est: & ad fidē vere mentitus est: si licet christianū inde māducare aut vēdere: & de pretio vti ex eo qd̄ audiuit: Si christianus aliquis ambulās passus necessitatē: vidētus fame vnius diei: vel bidui: vel multorū dierū: vt iam durare nō possit: ita occurrerit vt in ipsa necessitate famis in qua sibi videt iam mortē proximare: inuenerit cibū in idolo positum: vbi nullus sit hominū: & non possit inuenire aliū cibum: debet mori aut exinde cibari: Si christianus videat se a barbaro vel a romano velle interfici: debet eos ipse christian⁹ interficere ne ab illis interficiat: Vt si licet sine interfectione eos repellere vel impugnare: quia dictū est: Nō resistere malo: Si murū possessioni debet christian⁹ facere ppter hostē: et si ille christian⁹ qui fecerit murū causā nō existit homicidii: cū inde aliqui coeperint pugnare: & interficere hostes: Si licet de fonte bibere: vel de puteo: vbi de sacrificio aliqd̄ missum est: Si de puteo qui in tēplo est: & defertū factū est: debet christian⁹ bibere: Si in tēplo qd̄ colitur idoli pute⁹ ibi sit vel fons: & nihil ibi factū sit in eodē puteo vel fonte si debet haurire aquas inde christianus & bibere: Si christian⁹ debet in balneis lauare: vel in thermis in qbus sacrificia simulacris: Si christian⁹ debet in balneis quib⁹ in die festo suo pagani loti sunt lauare: siue cum ipsis siue sine ipsis: Si in folio vbi descenderūt pagani ab idolis venientes in die festo suos: & aliqui illuc in folio sacrilegū sui fecerint: & scierit christian⁹: si debet in eodē folio descēdere: Si christian⁹ inuitat⁹ ab aliquo apposita habuerit carnē in escam: de qua dictū fuerit illi quia immolatoria est: & nō manducauerit ei: postea autē ab aliquo translata ipsam carnē aliquo casu inuenerit vnalē & emerit eā: aut apposita habuerit ab aliquo alio inuitatus & nō cognouerit eā & manducauerit si peccat: Si de horro vel de possessione idolorū vel sacerdotū eorum debet christian⁹ sciens olus emere vel aliquem fructum: & inde edere: Sane de iuramēto vel de idolis vt labor⁹ inuenit vnalē & emerit eā: requirēdo: quā dñs donabit: inuenerim⁹: ante oculos tuos volui pponere: Si qd̄ autē aliud apertius aut meli⁹ in scripturis inueneris: dignare mihi significare. Vnde quē intenuim⁹: hec sunt vbi Laban dixit ad Iacob: Deus Abraam & deus Nachor. quē autē deum nō significauit scriptura. Et iterū ad Abimelech quādo venit ab Isaac vbi iurauit: qui cum illo erat: Sed quāle iuramentū nō significauit scriptura. Iterum de idolis vbi ad Gedeon dictū est a dño in libro Iudicū: vt de vitulo quē occiderat holocaustum faceret. Et in Iesu naue de hiericho: vt omne aurū: argentū: & aramentū inferret in thesauros dñi: & sanctū vocatū est de ciuitate quā anathema est. Et qd̄ est illud qd̄ in Deuteronomio positum est: Non inferes abominationē in domū tuā: & anathema eris sicut hoc ipsum est: Dominus te seruet: saluto te: ora pro me.

Sancti Augustini ad Publicolum: singulis questionibus illius in superiori epistola annotatis: vere ac subtiliter satisfaciens.

Epistola.CLIIII.

Z Onorabili & dilectissimo filio Publicolæ: Augustinus in domino salutem. Aestus animi tui postea qd̄ didici literis tuis: etiā mei cōtinuo facti sunt: nō quo me oīa talia pmouerint qualib⁹ indicasti te esse pmotū: sed quomodo tibi auferrētur hi estus (fateor) est ualē maxime quia petis vt definitiue tibi rescriberēne in maiores dubitationes incideres q̄ anteq̄ interrogasses. Hoc em̄ video nō esse in mea potestate. Nā quomodolibet scripsero quē mihi vident esse certissima: si tibi nō persuaserō: pculdubio eris incertior. Nō autē sicut mihi adiacet suadere: eo modo adiacet etiā p̄suadere cui libet. Verū tamē ne tuā dilectioni negare operulam meā: post aliquā deliberationē rescribēdum putauī. Mouet te certe: vtrū eius fide vtendū sit: quā vt eā seruet per demonia iurauerit. Vbi te volo prius cōsyderare: vtrū si quis p̄ per deos falsos iurauerit: se fidē seruaturū: & eam nō seruauerit: nō tibi videatur bis peccasse? Si enim tali iuratione pmissam custodierit fidē: ideo tantū peccasse iudicaretur: quia per tales deos iurauit: illū autē nemo recte reprehēderet quia fidē seruauit. Nūc vero quia & iurauit per quos non debuit: & contra pollicitā fidē fecit qd̄ non debuit: bis vtiq̄ peccauit. Ac per hoc qui vtrūq̄ fide illius quē constat iurasse per deos falsos: & vtrūq̄ nō ad malam sed ad licitā & bonam: non peccato eius se sociat q̄ per demonia iurauit: sed bono pacto eius q̄ fidem seruauit. Negi hic eandē fidem dico seruari: quia fides vocatū qui baptizantur in Christo. Illa enim longe alia est lōgeq̄ discreta a fide humanorū placitorū atq̄ pactorū.

Dij

Matth. 5.

Gen. 31.
Gen. 26.
Iudic. 6.
Iosue. 6.

Deut. 7.

22. q. 1. mo
uct.
3. sent. 2. dist.
39. ca. post
hec.

22.q.1. §. sed Verūtamē sine vlla dubitatiōe minus malū est per deū falsū iurare veraciter: q̄ per deū
queritur. verū fallaciter. Quāto enim per qđ iuraf magis est sanctū: tantomagis est pecciale peritūrium.
3. sentē. dist. Alia ergo quēstio est: vtrū nō peccet q p falsos deos sibi iurari fecit? ille qui c iurat p deos fal
39.ca. post sos quos colit. Cui quēstioni possunt illa testimonia suffragari: quę cōmemorasti de Laban &
hęc. & Abimelech: si tamen Abimelech per deos suos iurauit: sicut Laban per deū Iacob. Hęc (vt
dixi) alia quēstio est: quę me merito fortassis mouerit: nisi illa exēpla occurrissent de Isaac &
Iacobi: & siqua alia possunt inueniri. Si tamen illud nō adhuc mouet qđ in nouo testamēto dī
ctū est: Ne oīno iurem⁹. Qđ quidē mihi ppter ea dictū videt: nō quia verū iurare peccatū est:
sed quia peiorare immane peccatū est: A quo nos longe esse voluit qui oīno ne iuremus admo
Matth. 5. nit. Sed tibi aliud videri scio: vnde nūc disputādū nō est: vt illud potius agam⁹ vnde me cō
22.q.1. §. quis. sulēdū putasti. Proinde sicut nō iuras ita nec aliī si hoc placet iurare cōpellas: Quis dictū sit
ne iuremus: nūq̄ autē si fieri permittit: vbi prohibēdi potestas est. Q: si factū nō competerat: phibē
di potestātē nō habuit: vritur mūdis reliquis fructib⁹ vnde illa sublata sunt: sicut fontib⁹ vtri
mur de quib⁹ haurire aquā ad vsū sacrificiorū certissime scimus: Eadē ē etiā ratio lauacrorū.
26.q.2. si de Itaque ideo peccat si fieri permittit: vbi prohibēdi potestas est. Q: si factū nō competerat: phibē
area. di potestātē nō habuit: vritur mūdis reliquis fructib⁹ vnde illa sublata sunt: sicut fontib⁹ vtri
mur de quib⁹ haurire aquā ad vsū sacrificiorū certissime scimus: Eadē ē etiā ratio lauacrorū.

Iudic. 6.
Iosue. 6.
Deut. 7.

Psal. 23.
1. Timo. 4.

Alia vero quēstio est: vtrū ea pace debeam⁹ vtri: quę inter alios inuicē iurantes facta est. Qđ
si noluerim⁹: vbi viuamus in terris: nescio vtrū inuenire possim⁹. Neq; em̄ tantūmodo limitis:
sed vniuersis puinciis pax cōclatur iuratione barbarica. Vnde & illud sequet: vt non fruges
tantū quę ab eis custodiunt qui p deos falsos iurauerūt: sed vbiq; inquinata sunt oīa: quę ipsa
pace inueniuntur: quā iuratio illa cōfirmat. Qđ si absurdissimū est dicere: nec illa te moueat
quę mouebāt. Item si de area vel totulari tollatur aliqd ad sacrificia demoniorū sciēte chrī
9 stiano: ideo peccat si fieri permittit: vbi prohibēdi potestas est. Q: si factū nō competerat: phibē
di potestātē nō habuit: vritur mūdis reliquis fructib⁹ vnde illa sublata sunt: sicut fontib⁹ vtri
mur de quib⁹ haurire aquā ad vsū sacrificiorū certissime scimus: Eadē ē etiā ratio lauacrorū.
Neq; em̄ spiritū deducere de aere dubitamus: in quē scimus ire fumū ex aris oībus & incensis
demoniorū. Vnde apparet illud esse phibitū: ne in honorē alienorū: deorū aliqua re vtamur:
aut vt existimemur sic eā accipiēdo: vt quis alio contēnamus: eos tamē qui nostrū animū igno
rāt ad hęc honorāda ædificim⁹. Et cū replā: idola: luciet si qđ huiusmodi: data potestate ver
tūtur: quis manifestū est eū id agim⁹ nō ea nos honorare sed poti⁹ detestari: ideo tamē in vsus
nostros priuatos dātazat & pprios nō debemus inde alud vsurpare: vt appareat nos pietate
istā destruere nō auaricia. Cū vero in vsus coēs nō pprios ac priuatos vel in honorē dei veri cō
uertūtur: hoc de illis fit qđ de ipsis hominib⁹ cum ex sacrilegis & impiis in verā religionē mu
tātur. Hoc deus intelligit docuisse illis testimoniis quę ipse pposuisti: cū de luto alienorū deo
rum iussit ligna ad holocaustū adhiberi: Et de Hiericho vt omne aurū: argentū: & ær amētum
inferretur in thesauros dñi. Quapropter etiā illud qđ in Deuteronomio scriptū est: Nō con
cupisces argentū vel aurū illorū: nec accipies inde tibi: ne excedas ppter illud qm̄ abominatio
est domino deo tuo: & nō cōfertes excrementū in domū tuam: & eris anathema. Sicut & illud
est: Et offensione offendes & coinquinatiōe ingnaberis: abominatiōe illa qā anathema est. Satis
apparet aut ipsos priuatos vsus in talibus esse phibitos: aut ne sic inde aliquid inferatur in do
mū vt honoretur. Tūc enim est abominatio & execratiō: nō cum talibus sacrilegiis honor aper
tissima destructione subvertitur. De ecclis autē idolorum nihil ampli⁹ nos debere obserua
re qđ qđ præcepit Apostolus: certus esto. Et ideo de hac re verba eius recolē: quę si obscura es
sent: pro modulo nostro exponeremus. Non autē peccat qui cibum postea nesciens māduca
uerit: quē prius tanq̄ idolothytū respuit. Oīus qui libet fruct⁹ in quolibet agro natus: eius
est: qui creatur: Quia dñs est terra & plenitudo eius: Et omīs creatura dei bona est. Sed si illud
qđ in agris nascitur: cōsecratur idolo vel sacrificatur: tūc inter idolothyta deputandū est. Ca
uendū est enim ne si putauerimus nō vescendū olere qđ nascitur in horto templi idoli: cōse
quens sit vt existimemus nō debuisse apostolos apud Athenas cibū fumere: qā ciuitas erat Mi
neruę eiusq; numini consecrata. Hoc & de puteo responderim vel fonte qui in tēplo est. Plus
autē mouet teuera si aliqd sacrificiorū in fontē vel puteū piciatur. Sed eadem ratio est aeris
q omnē eaq; fumū recipit: de quo supra dixim⁹. Aut si hoc i deo putaf distare: qā illud sacrificiū
um de quo fum⁹ aeri cōfunditur: non fit ipsi aeri sed idolo alicui vel demonio. Aliqñ autem
sic mittunt sacrificia in aquas: vt ipsis aquis sacrificet. Nō ideo vtriq; solis huius luce nō vti
mur: qā ei sacrilegi vbi possunt sacrificare non cessant. Sacrificaf etiā ventis: qbus tñ vtimur
ad tantas nostras cōmoditates: cū eorū dē sacrificiorum suorum fumū ipsi quodāmo haurire
& vorare videantur. Si qs dubitat de aliqua carne: vtrū immolatoria sit: & nō est immolatoria
si eā cogitationem tenuerit q immolatoria non fit & ea vescatur: non vtiq; peccat: qā nec dīnece

fam putatur immolari: uerſi antea putabaf. Neq; enim nō licet corrigere cogitationes a falſi
tate in veritatē. Si quis autē bonū putauerit eſſe qđ malū eſt: & fecerit hoc putādo: utiq; pec
B cat: Et ea ſunt oīa peccata ignorantie: quidō quifq; bene fieri putat qđ male fit. De occidēdis
hominib; ne ab eis quifq; occidatur: Nō mihi placet conſilium: niſi forte ſit miles aut publica
functio teneatur: ut nō pro ſe hoc faciat ſed pro aliis: vel pro ciuitate: ubi etiā ipſe eſt: ac opta
legitima poteſtate ſi eius cōgruē perſona. Qui vero repellitur aliquo terrore ne male faciāt
etiā ipſi aliquid forteſſe praſtatur. Hinc autē dictū eſt: Non reſiſtamus malo ne nos vindicta
deleat: quae alieno malo animū paſcit: non vt correctioē hominū negligamus. Vnde nec
reus eſt mortis alienae: qui cū ſuae poſſeſſioni murū circūduxerit: aliquis ex ipſorum vſu pecu
ſus intreat. Neq; enim reus eſt chriſtianus ſi bos eius aliquē feriendū: vel equus calcem iacien
do aliquē occidat. Aut ideo nō debet chriſtiani bonos habere cornua: aut equus ungulas: aut
dentēs canis! Aut vero qm̄ apoſtolus Paulus ſacilegit: vt in tribuni notitiā perfectet: inſidias
ſibi a quibūſdā perditis preparari: & ob hoc deductores accepit armatos: ſi in illa arma ſcleras
et hoſes incidſſent: Paulus in effuſioe ſanguinis eorū ſuū crimē agnoſcere! Abſit vt ea quae
propter bonū aelicitū facinus aut habem; ſi quid per hac praeſentia voluntatē cuiq; mali
acciderit: nobis impuret. Alioquin nec ferramēta domeſtica & agreſtia ſunt habēda: ne q̄s eis
vel ſe vel alterū interimat. Nec arbor aut reſiſne quis ſe inde ſuſpēdat. Nec fenestra faciēda
eſt: ne per hāc ſe quifq; praeſcipit. Quid plura cōmemorem: cū ea cōmemorādo finire non poſ
ſim? Quid enim eſt in vſu hoīm bono ac licito: vnde nō poſſit etiā perniciēs irrogari? Reſtat
nī fallor vt dicamus aliqd de illo viatore chriſtiano: quē cōmemoraſti victū famis neceſſitates
ſi niſi vſpām intuererit niſi cibū in idolo poſitū ubi nullus alius eſt hoīm: vtrū ei ſatius ſit fa
me emori q̄ illud in alimētum ſumere. In qua quaeſtione: qm̄ nō eſt coſequēs: vt cibus ille ido
lothyū ſit. Potuit enī vel ab eis q̄ ibi abſtinerē diuertētes corp; reſecrāt: obliuiō ſeu volūta
te dimitti: vel illi ob aliā cauſam quālibet poni. Breuiter reſpōdeo. Aut certū eſt eſſe idolo
thyū: aut certū eſt nō eſſe: aut ignorat. Si ergo certū eſt eſſe: meli; chriſtiana virtute reſpūi.
Si autē vel nō eſſe ſcitur vel ignorat: ſine vllō coſciētię ſcrupulo in vſum neceſſitatis aſſumit.

23. q. 5. de
occidēdis.

Actu. 21.

1. cor. 10.

1. cor. 10.

Beati Auguſtini ad Marciānū: ex diffinitione amicitie pbat; illū nūc ſe verū habere ami
cū quē ante nō habuerat: rationē reddētis: cur ille prius amicus nō fuerit: Eādē preterea ex
hortat; vt ea pcepta teneat quib; ipſorū amicitia vera ac ſempiterna eſſe poſſit. Epł. CLV.

C Omīno merito ſuſcipiēdo & in Chriſto dilectiſſimo ac deſideratiſſimo fra
tri Marciāno Auguſtin; in dño ſalutē. Abripui vel pot; obripui: & quo
dāmodo furatus ſum memeriſp̄m multis occupationib; meis: vt tibi ſcribe
rem antiquiſſimo amico: quē tamē nō habebā qđ iū in Chriſto non tenebā.

Noſtri q̄ppe vt diſtineret amicitia; romani (vt ait quidā) maxim; author
Tullius eloquū. Dixit enī & veriſſime dixit: Amicitia eſt rerū humanarū &
diuinarū cū beniuolētia & charitate coſenſio.

Tullius.

Tu autē mi chariſſime ali
quidō mihi coſentiebas in rebus humanis: cū eis more vulgi frui cuperet; & mihi ad ea capeſ
ſenda quorū me poenitet ſauēdo vel ſcificabas: immo vero vela cupiditatū mearū cū ceteris tūc
dilectorib; meis inter praecipuos aura laudis inſtabas. Porro in rebus diuinis quārū mihi illo
tēpore nulla luxerat veritas: utiq; in maiore illius diffinitionis parte noſtra amicitia claudica
bat. Erat enī rerū tantūmodo humanarū: non etiā diuinarū: quib; cū beniuolētia & charitate
coſenſio. Et poſtea illa cupere deſtiti: pſeuerāre quidē beniuolētia; ſalutē me eſſe cupiebas ſalu
te mortali: & ea rerū proſperitate felicē quā mundus optare coſueuit. Eriam ſic itaq; aliquā
rum tibi erat meū rerū humanarū beniuola & chara coſenſio. Nūc ergo quārum de te gau
deoquebus explicem verbis: quādo etiā quē quoquo modo habui diu amicum: habeo iam verū
amicū! Accessit enim etiā rerum coſenſio diuinarū: quoniā qui meū temporālē vitā quon
dam ſuccendiſſima benignitate duxiſti: nūc ſpe vitae aeternae mecum eſſe coepiſti. Modo vero
etiā de rebus humanis inter nos nulla diſſenſio eſt: qui eas rerū diuinarū cognitione penſa
mus: ne plus eis tribuamus q̄ modus earū iuſtiſſimus poſtulat. Nec eas in aliquo contempu
abiſcendi: decreatori earum domino rerū caeleſtiū atq; terreſtriū faciamus iniuriā. Ita ſit vt in
ter quos amicos nō eſt rerū coſenſio diuinarū: nec humanarū plena eſſe poſſit ac vera. Neceſſe
eſt enim vt aliter q̄ oportet humana aſtinet: qui diuina continet. Nec hominē recte diligere
nouerit: quiſq; eū nō diligit qui hoīm fecit. Proinde nō dico nūc mihi plen; amicus es q̄ eras
ex parte: ſed quātrū ratio indicat: nec ex parte eras quādo nec ī reb; humanis meū amicitia; ve

D iiii

ram tenebas. Rerū quippe diuinā ex quibus recte humana pensantur: socius mihi nondum
 eras: siue quādo nec ipse in eis eram: siue postea: ego eas utcūq; sapere coepit quibus tu longe
 abhorrebas. Nolo autē succensere: nec tibi videatur absurdū: q̄ vilo tēpore cū in vana huius
 mundi aestuare: quis me multū amare videreris: nondū eras amicus meus: quādo nec ipse mihi
 amicus erā: sed potius inimicus. Diligēti quippe iniquitatē: & reuera quia diuina sentētia
 est: quia scriptū est in sanctis libris: Qui diligit iniquitatē odit animā suā. Cū ergo odissim anī
 mā meam: verū amicus quomodo habere poterā ea mihi optantē in quib⁹ ipse meipsum paties
 bar inimicū? Cum vero benignitas & gratia saluatoris nostri illuxit mihi: non secundū merita
 mea sed secundū ipsius misericordiā: tu ab hac alienus: quomodo esse posses amicus meus: qui
 vnde beatus esse possem penitus ignorabas: & nō in hoc me amabas in quo mihi ipse iam fue
 ram utcūq; amicus effectus? Gratiā itaq; deo q̄ te mihi amicus facere tandē aliquādo dignas.

Nunc enī nobis est rerū humanarū & diuinarū cū beneuolētia & charitate cōsensio. I Chri
 sto Iesu dño nostro verissima pace nostrā: qui duct⁹ p̄ceptis cuncta p̄conia diuina cōclū
 sit dicens: Diliges dñm deum tuū ex toto corde tuo: & ex tota anima tua: & ex totā mēte tua: &
 diliges proxīmū tuum tanq̄ teipsum. In his duobus p̄ceptis tota lex pendet & p̄pheta. In illo
 primo rerum diuinarū: in hoc secūdo rerum humanarū est cū beneuolētia & charitate cōsensio.
 Hæc duo si mecū firmissime tenes: amicitia nostra vera ac sempiterna erit: & nō solū inui
 cem nosse: sed etiā ipsi dño sociabit. Quod ut fiat: exhortor grauitatē & prudētiā tuā: vt iam
 etiā fidelit̄ sacramēta possideas. Docet enim aratē & congruit quantū credo moribus tuis. Me
 mēto quid mihi dixeris p̄fecturo: comicum quidā de Terētio reuolēs versum: sed tamē aptissī
 mū & vtilissimū. Nūc hic dies aliā vitam affert: alios mores postulat. Qd si veraciter distinxit
 sicut de te dubitare nō debet: iam p̄fecto sic viuīs vt sis dign⁹ baptismo salutari remissionē
 p̄teriorū accipere peccatorū. Iam cōno nō est cui a leui p̄ter dñm Christū dicat gen⁹ hu
 manū: Te duce si qua manēt sceleris vestigia nostri: Irrita p̄petua soluet formidē terras. Qd
 ex trepidō est ex sibyllino carmine se falsus est trāstulisse Virgil⁹: qm fortassis etiā illa vates ali
 quid de vnico saluatore in spiritu audierat qd necesse habuit confiteri. Hæc tibi dñe merito
 suscipiende & in Christo dilectissime ac desyderantissime frater: siue pauca: siue fortitū multa
 sint: utcūq; occupatissim⁹ scripsi: tua meriti scripta desyderat: te nomē dedisse inter cōpeten
 tes vel daturū esset: iamq; cognoscere. Dñs deus noster i quē credidisti: & hic & in futuro sē
 culo te cōseruet dñe merito suscipiende & in Christo dilectissime ac desyderatissime frater.

Terentius.

Virgilius.

Beati Augustini ad Probam dicta illius approbāti: & eā q̄ mala huius mundi tolera
 biliora duxerit spe futuri cōmendantis: sibi q̄ domino futura vitæ p̄mnia & p̄sēn
 tis solatia poscentis.

Epistola. CLVI.

Omne insigni & merito illustri & p̄stantissimę filię Probe Augustinus. B
 Est qd̄ ita vt dicis q̄ in corpore corruptibili anima cōstituta terrena qua
 dā cogitatione stringit: & tali onere quodāmodo depressa curas: vt in
 imo multa q̄ in summo vnū facilius cōcupiscat & cogitet. Nā hoc etiā san
 cta scriptura ita dicit: Corpus enī qd̄ corrūpitur aggrauat animā: & depri
 mit terrena inhabitatio sensum multa cogitantē. Sed ideo venit saluator
 noster qui mulierē illā in euāgelio p̄ decē & octo annos curauit: quę fortasse
 hoc significabat verbo salutaris Ierex: vt aīa christiana nō frustra audiat: Sursum cor: Nec fru
 stra respōdeat: se habere ad dominū. Qd̄ intuens recte facis: mala huius mūdi tolerabilia du
 cere spe futuri. Sic enī vsu quondā bono cōuerteretur in bonū dñs nō augēt nostrā cōcupiscētiā
 fed̄ exerceat patientiā. De qua re Apostol⁹ ait: Scim⁹ qm diligētib⁹ dedit oīa cooperant̄ in bonū.
 Oīa inquit: Nō solū ergo illa quę appetunt vt suauia: verū etiā illa quę vt molesta vitant: quā
 do alia sic sumim⁹ ne capiāmur: alia sic ferim⁹ ne frāgamur: Et secūdum p̄cepta diuina in om
 nibus gratias agim⁹ ei de quo dicim⁹: Benedicā dñm in omni tēpore: semper laus ei⁹ in ore meo
 Et bonū est mihi qm humiliasti me: vt discā iustificatiōes tuas. Neq; enī reuera si fallacis p̄se
 ritatis semp̄ hic trāquillitas arrideret: aīa humana portū illū veræ certaq; securitatis appet
 ret: idā insignis & merito illustris & p̄stantissima filia. Reddēs itaq; debitū p̄stantię tuę
 salutationis obsequiū: p̄sentisq; ḡtas q̄ salutis nostrę religiosissimā curā geris: posco tibi a dño
 futurę vitę p̄mnia: p̄sēntisq; solatia: oīmq; vestrū in quorū cordibus p̄ fidē habitat Christ⁹:
 me dilectioni orationiq; cōmendo. Et alia manu. Deus verus & verax veraciter cōsoletur cor
 tuum: & protegat salutem tuam: domina insignis & merito illustris ac p̄stantissima filia.

Sap. 9.

Luc. 11.

Roma. 8.

Psal. 33.

Psal. 118.

Beati Augustini ad Optatū de origine animæ differētis: & de questione per eundē motu
vtrū videlicet animæ sicut corpora propagatione nascatur: an creator omnipotēs sine vlla
propagatione nouas faciat singulas: nunq̃ fuisse autem definitū proferre sententiā cōfiterentis
Docētis præterea quādamodū sine periculo origo animæ possit latere: astuentisq̃ neminem
iuxta sanā fidem a cōtigatione mortis & obligatione peccati liberari posse nisi per vnū mediato
rem dei & hominū: hominē Christū Iesum: Cur etiā creentur illi quos creator præscit ad dā
nationē: non ad gratiā pertinere: subtiliter explanātes: Et ad questionē principālē redeūdō dis
fufe de ea disputātes: Optatū quoq̃ diligēter admonēris: ne minus cautus nouā incurrat ha
resimā: postremo quid illū de agitata questione diffinitū audire velit aperieris. Ep̃la. CLVII.

F Omino beatissimo & syncera dilectione desyderabili fratri & coepiscopo
Optato Augustinus in dño salutē. Quis tuq̃ sanctitatis nullas ad me ip
sum datas acceperim literas: tamē quia illæ quas ad Mauritaniam caesariē
sem misisti apud Cæsareā præsente venerūt: quo nos iniuncta nobis a ve
nerabili papa Zozimo apostolica sedis episcopo ecclesiastica necessitas tra
xerat: factū est vt ea quæ scripsisti etiā ipse plegeret: tradente mihi eandē epis
tolā tuā famulo dei sancto Renato Christi nobis fratre charissimo: Quo
perere & mihi licet aliis occupato vehemēter instāte: ad ea sum respondere cōpulsus. Accessi
sic huc etiā alteri⁹ sancti & cū debito honore nominādi fratris nostri: & quātū ab illo cōperi ne
cessarij tui Muressis cū in supradictō oppido remoraremur aduērus. Qui mihi retulit etiā si
bi missas de hac re literas venerationis tuæ: Et me de hac ipsā q̃stione cōsultuit vt qd inde senti
rem vel meis vel suis rescipis ad te faceret puenire: vtrū scilicet animę vt corpora ppgatio
ne nascatur: sintq̃ ex illa vna quæ primo hominī creata est: An creator oīpotēs q̃ vtriq̃ vsq̃ nūc
oprat sine vlla ppgatione nouas faciat singulas p̃prias. De qua re anteq̃ aliquid admonēā
syncritatē tuā: scire volo in tā multis opusculis meis nunq̃ me fuisse autem de hac questione
definitū proferre sententiā: & ipudētē referre in literas ad alios infirmādos: qd apd me nō fue
rit explicatū. Quātū autē rerū atq̃ causarū cōsideratione pmoueatur: vt in neutriū assertionē
meus inclinē assensus: sed adhuc iter vtrūq̃ disceptē nimis longū est hac ep̃istola exprimere:
Nec tā necessariū vt hoc omisso nō possit de hac questione qd satis est deputari: et si nō ad au
ferendū cūctationē: certe ad cauendā temeritatē. Illud enim vbi vlt maxime fides christi
ana cōsistit: q̃ per hominē mors & p hominē resurrectio mortuorū. Sicut enim in Adā oēs mor
siuntur: ita & in Christo oēs viuificabunt: Et q̃ per vnū hominē peccatū in hūc mundū intra
uit: & per peccatū mors: & ita in oēs hoīes p̃transiit in quo oēs peccauerunt: Et q̃ iudiciū quā
dem ex vno in condēnationē: Et q̃ per vnus delictū in oēs hoīes ad condēnationē: & per vnus
iustificatiōē in oēs hoīes in iustificatiōē vitę: Et si qua alia testimonia declarāt neminē nasci
ex Adā: nisi vinculo delicti & dānationis obstructū: neminēq̃ Ide liberari nisi renascēdo p Chri
stum: ita incōcussē tenere debem⁹: vt sciam⁹ et q̃ qui hoc negauerit: nullo modo ad Christi fidē
& ad ea quæ per Christū datur pusillis & magnis dei gratiā pertinere. Vnde si origo aīe la
teat: dū tamē redēptio clareat: periculū nō est. Neq̃ em̃ in Christū credimus vt nascamur: sed
vt renascamur quomodoq̃ nati fuerimus. Hactenus autē dicim⁹ sine periculo latere aīe
originē vt nō tamē ad partē dei esse credam⁹: sed creaturā: Nec de deo natū: sed ab illo factū:
atq̃ in ei⁹ genus adoptandū: mirabili dignatiōe gratiā: nō parū dignitate naturæ: Nec eā cor
pus esse sed spiritū: Nō creatore vtique: sed creatū. Nec ideo venisse in hoc corpus corruptibile
quo grauatiq̃ illuc ea vitæ in cēlestib⁹ vel in quibuscūbet aliis partib⁹ mūdi antea male gesta
merita cōpulerūt. Nōdū em̃ natos apostol⁹: cū de Rebecq̃ germinis loqueret: nihil egisse dicit
boni vel mali: vt nō ex operib⁹ quib⁹ nullis alter distinguēbat ab altero: sed ex vocante diceret
minori seruaturū esse maiorē. His igit firmissime cōstitutis si tam reconditū atq̃ abditū est in
occulis operib⁹ dei vt nec scripturarū diuinarū manifestō eloquio declarēt: vtrū p̃p̃rea nū
hil boni vel mali nondū nati egisse credēdi sint: q̃a nō ex aliis ppgatis: sed mox ex nihilo crea
tas aīas singuli accipit: An quia cū essent origināliter in paritib⁹: adhuc ipsi nulli erāt q̃ suas
& p̃prias vitas agerēt: Illa tamē sit fides salua qua credim⁹ nullū holmā sine maioris siue par
tū: quolibet & recētis ætatis liberari a cōtigatione mortis antiq̃ & obligatiōe peccati qd pri
ma natiuitate cōtinxit: nisi per vnū mediatorē dei & hoīm: hoīm Christū Iesum. Cū⁹ hoīs
et iudicij dei saluberrima fides: etiā illi iusti salui facti sunt: q̃ priusq̃ veniret. I carnē crediderūt
in carnē venerūt. Eadē nāq̃ fides est & nostra & illorū: qm̃ hoc illi crediderunt: futurū qd nos

2. Retra. 55

1. Corin. 15.
Roma. 5.

Roma. 9.

3. sent. dist.
25. ca. 1.
1. Timoth. 2

2. Corin. 4. credimus factū. Vnde dicit apostol⁹ Paul⁹: Habētes autē eundē spirītū fidei: scdū q^d scriptū
Psal. 15. est: Credidi ppter qd locut⁹ sum: & nos credimus ppter qd & loquimur. Si ergo eundē spiri-
tum fidei & illi habebāt qui venturū in carnē Christū prænūtiarūt: quem etiā illi qui cum ve-
nisse nūciarunt: sacramenta esse potuerūt pro temporū diuersitate: ad vniuersā tamē eisdem
Actū. 15. fidei cōcordiā inire recurrētia. Scriptū est in actibus apostolorū loquēte apostolo Petros Nunc
ergo qui tentatis deū imponere iugū supra collum discipulorū: qd neq³ patres nostri neq³ nos
portare potuim⁹: sed per gratiā domini Iesu credim⁹ nos saluos fieri quādamodū & illi. Si ergo
& illi idē patres portare iugū legis veteris nō valētes: per gratiā domini Iesu saluos se fie-
ri cōcederunt: manifestū est q^d hęc gratia etiā antiquos iustos viuere fecit ex fide. Iusti enim
Abachuc. 2. ex fide viuūt. Lex autē subintrauit vt abundaret delictū: vt superabundaret gratia: per quā sa-
Roma. 5. naretur delicti abundantia. Si enim data esset lex quæ viuificare posset: oīno ex lege esset iusti-
tia. Qui tamē bono lex data sit: consequēter adiunxit dicens: Sed cōclusit scriptura omnia sub
Gal. 3. peccato: vt promissio ex fide Iesu Christi daretur credētib⁹. Danda itaq³ fuerat lex quæ ma-
nifestius sibi ipsū ostēderet hominē superbus animus humanus a seipso se posse esse iustū
putare: Et ignorās dei iustitiā: id est quæ homini ex deo est: & suā volēs cōstituere: id est quasi
suis viribus partem iustitiæ dei subiectus non fieret. Oportebat itaq³ vt addito mandato cui-
us vox est: Non concupisces: superbo peccatori etiā prauaricationis crimen accederet: atq³
ita gratiæ medicīnā nō sanata per legē sed cōiuncta infirmitas quæreretur. Proinde cū oēs ius-
3. sentē. dist. 25. ca. 1. ti: hoc est veraces dei cultores: siue ante incarnationē: siue post incarnationē Christi: nec vi-
xerint: nec viuūt nisi ex fide incarnationis Christi: in quo est gratia plenitudo: pfecto qd scriptū
est: Nō esse aliud nomē sub celorū quo oportet saluos fieri: nos ex illo tēpore valet ad saluandū
Actū. 4. genus humanū: ex quo in Adam viciatū est genus humanū. Sicut enim in Adam oēs moriun-
1. Corin. 15. tur: ita & in Christo oēs viuificabūt⁹. Quia sicut in regno mortis nemo sine Adamsita in re-
gno vitæ nemo sine Christo. Sicut per Adam omnes iniustiuita per Christū omnes iusti. Sicut
per Adam oēs mortales in poena facti sunt filii sæculi: ita & per Christū omnes immortales in
gratiā fiunt filii dei. Cur autē creentur etiā illi: quos creator præciuit ad damnationē non
ad gratiā pertinere: Beatus Apostolus tanto succinctorē breuitate: quā maiore authorita-
te cōmemorat. Deū enim dicit volentē ostēdere irā: & demonstrare potentiā suā: attulisse in
Roma. 9. multa patientia vasa iræ: quæ pfecta sunt in perditionē: Et vt notas faceret diuitias gloriæ
sue: in vasa misericordiæ: quæ superius dixerat tanq³ figulū luti ex eadē massa facere aliud vas
in honorē: aliud in contumeliā. Merito autē videretur iniustus: q^d fiunt vasa iræ: ad perdi-
tionem: si non esset ipsa vniuersa ex Adam massa damnata. Q³ ergo fiunt inde nascendo va-
sa iræ: pertinet ad debitam poenam. Q³ autem fiunt renascēdo vasa misericordiæ: pertinet ad
indebitam gratiā. Ostendit ergo deus iram suā: non vtq³ animi perturbationē: sicut est
quæ ira hominis nuncupatur: sed iustam fixāq³ vindictā: quæ de stirpe inobedientiæ ducitur
propago peccati atq³ supplicii. Et homo natus ex muliere (sicut in libro Iob scriptum est) bre-
uis est vitæ: & plenus iracundiæ. Eius enim rei vas est qua plenus est: vnde iræ vasa dicuntur.
Iob. 14. Ostendit & potentiā suā: quia bene etiā vtitur malis: multa illis naturalia & tēporalia bona
largiens: cōtrūq³ malitiam ad exorcīdos & cōparatione admonēdos bonos: ac cōmendans vt in
eis discant agere gratias deos: q^d ab eis: non suis meritis qui in eadem massa paria fuerūt: sed il-
lius miseratione discreti sunt. Quod maxime apparet in paruulis: de quibus cum per Christi
gratiam renascūt⁹: & istam vitam in illa tenera etate finientes: in aeternū transcunt & beatū
dici nō potest q^d libero discernūt⁹ arbitrio ab aliis infantib⁹ qui sine hac gratia in ipsius mas-
sæ damnatione moriuntur. Si autē hi soli creant⁹ ex Adam: qui essent per gratiā recrean-
di: & præter illos qui in dei filios adoptant⁹: nulli alii homines nascērēt⁹: lateret beneficium
qd donaretur indignis: quia nullis ex eadem damnabili stirpe venientibus debiti misericordiæ discernū-
tur a damnatis: cum quo eadē iustitia fuerat & ipse damnandus. Tam multos autē creando
nasci voluit: quos ad suam gratiā non pertinere præciuit: vt multitudine incomparabili plu-
res sint eis quos in sui regni gloriā filios promissionis prædestinare dignatus est: vt etiam
ipsa reictorum multitudo ostenderetur q^d nullius momenti sit apud deum iustitiam: quā

talibet innumerabilis iustissime damnatorum: Atq; vt hinc quoq; intelligant qui ex ipsa dila-
natione redimuntur: hoc fuisse debitum massæ illi vniuersæ: qd tam magnæ parti eius reddi-
tum cernerent. Non solum in eis qui originali peccato multa addit malæ voluntatis arbitrio
verumetiam in tam multis paruulis: qui tantummodo vinculo peccati originalis obstricti: sine
gratia mediatoris ex hac luce rapiuntur. Tota quippe ista massa iustæ damnationis reci-
peret debitum: nisi ex ea fieret non solum iustus: sed etiā misericors: figuræ salia vasa in honorē
secundū gratiā: non secundū debitū: dū & paruulis subuenit: quorū nulla merita dici possunt
& maiores præuenit: vt habere aliqua merita possint. Quæ cum ita sint: si assertio tua nec eo
rendie vt nouas animas dicas propter innocentia nouitatis suæ anteq̃ ad peccandū libero vrā
tur arbitrio damnationi originali obnoxias esse non posses: sed eas fide catholica cōfiteris: etiā
si illa tenera ætate de corpore exierint: in damnationem perditionis ituras: nisi sacramento
mediatoris: qui venit quære & saluū facere quod perierat: liberentur: quare vbi vel vnder vlt
quando coeperint damnationis meritum habere: si noui sunt: ita sane vt deum non faciās nec
aliquam naturam quam non condidit deus vel peccati eorum vel innocentium damnationis
authorem. Et si inuenieris quod te quære admonuit: qd ipse adhuc fateor: nō inuenis: defen-
de quantum potes atq; asserere animarum infantū eiūsmodi esse nouitatem: vt nulla propaga-
tione ducantur: & nobiscum quod inuenieris fraterna dilectione communica. Si autem non in
tueris: quare vel quomodo sunt animæ infantium peccatrices: & nihil in seipsis habētes ma-
litiæ: quo cogantur ex Adam trahere vnde damnentur: cum eas credas nō ex illa prima pec-
catrice propagari: sed nouas atq; infantes includi carne peccati: nec sic iam temere in aliam
sententiam tua defectu assensio: vt eas ex illa vna credas propagando traducine forte ali?
inuenire possit: qd ipse non possit: aut aliquando inuenias qd nunc non poteris. Nam & illi q
animas ex vna propagari asserunt: quā deus prio homini dedit: atq; ita eas ex patribus trahi
dicunt: si Terulliani opinionem sequuntur: profecto eas non spiritus sed corpora esse conten-
dunt: & compulsi sunt feminibus exoriri. Quo peruersus quid dici potest? Negi hoc Terulli-
anum somniasse mirandum est: qui etiam ipsum creatorē deum non esse nisi corpus opinatur
Quia dementia repulsa a corde atq; ore christiano: quisq; animā sicuti est: non esse corpus sed
spiritum confiteretur: & tamen in filios ex parentibus ducit: in eo quidem nullis coartatur angu-
stis: q; omnes animas etiā paruulorum quos ecclesia non vtiq; in falsa sed in vera peccatorum
remissione baptizat: vera fides prædicat trahere originale peccatū propria primi hominis vo-
luntate commissum: & in omnes posteros generatione transmissum: ac sola regeneratione pur-
gandum. Sed cum consyderari & pertractari coeperit quid dicatur: nūrum si vllus sensus cō-
prehendit humanus quoniam modo tanq̃ lucerna de lucerna accendatur: & sine detrimento
alterius alter inde ignis existat: Sic anima de anima parentis fiat in prole: vel traducatur in p-
lē: vtrum incorporeum seruet animæ: sua quadā occulta & inuisibili via seorsum ex patre cur-
rat in matrem cum sit conceptus in femina: An quod est incredibile in semine corporali la-
reat. Cum autem fluunt irrita sine vllis conceptibus semina: vtrū semen a se non simul exeat
an summa celeritate atq; atomo temporis vnde exierat recurrat: an pereat. Et si perit: quo
modo ipsa cuius mortale semen est immortalis est anima. An immortalitatem tunc accipit: qsi
formatur vt vluat: sicut iustitiam quando formatur vt sapiat: & quo pacto eam deus fingit
in homine etiam si anima seminaliter trahatur ex anima: sicut fingit in homine corporis mem-
bra: quia corpus seminaliter trahatur ex corpore. Si vero etiam non spiritualis creatura fingere
tur a deo: non scriptum esset: Qui fingit spiritum hominis in ipso. Et in eo qd legitur: Qui fin-
xit singillatim corda hominū: si per corda significat: sunt animæ: fingi eas posse quis dubi-
tet? Sed queritur vtrum ex vna anima hominis primi: sicut fingit singillatim facies hominū
ex vno tamen corpore hominis primi. Cum hæc atq; huiusmodi de hac re multa quarantur
que nullo sensu cordis explorari possunt: & a nostra experientia longe remota sint: atq; in ab-
ditissimis naturæ sinibus latent: non erubescendum est hominē cōfiteri se nescire quod nescit
ne dum se scire mentitur: nunq̃ scire mereatur. Quis autem negat nō vnus tantū sed oīs a se
creatorē deū atq; factorē: nisi q ei? elogis apertissime refragat? Sine vlla gpe abiguitate p pro-
phetā dicit: Oem statum ego feci: atq; videlicet itelligi volēs: qd verba cōsequētia manifestat.
Nō itaq; vnūquē factū ex terra hol prio spirauit: sed oem statū ipse fecit: ipse adhuc facit. Quæ-
rit tū vtrū oem statum ex illo vno statū: sicut omne corpus hoīs ex vno illo corpore faciat: an
vero noua qdē corpa faciat ex vno: atq; alit nouas ex nihilo. Quis ei cōgrua suis originib? ge

Lucæ. 19.

Plal. 14.

nera rerū etiā de seminib⁹ facit:nisi q ipsa semina sine seminib⁹ fecit: Sed vbi res naturaliter ob
scura nostrū modulum vincit:& apte diuina scriptura nō subuenit:temere hīc aliqd definiti
re humana coniectura præsunt.Secundum vitas autem quas proprias habere incipiunt: no
uos homines dicimus nasci siue anima siue corpore. At vero secundū originale peccatum ve
teres nascuntur:ideo baptisimus renouantur. Aliquid ergo certum de aīe origine nondum
in scripturis canonicis comperi.Nam hī qui nouas sine vlla propagine asserūt aīas fieri: inter
testimonia quibus id nituntur cōsidere: ponunt etiam illa duo quae paulo ante cōmēntatur
Qui fingit spiritum hoīs in ipso:Et qui sinxit singillatim corda hoīm: De quibus vides quem
admodum possit a resistētib⁹ responderi. Vtrum eū cum fingit: ex alio fingat:an ex nihilo
incertum est. Illud tamen inter cetera testimonium videtur esse praeipue: qd in libro Salo
monis ecclesiaste legitur: Ex reuertet puluis in terrā sicut erat:& spūs reuertet ad deum q dē
dit eum.Sed facillime respondetur: Corpus in terram: de qua factum est primum hoīs corpus
& spiritus ad deum: quo facta est prima hominis anima. Sicut enim nostrum corpus (inqu
it) quīs ex primo illo corpore propagatum sit: & tamen redit vnde ipsum primum corpus
effectum est: Sic aīa nostra quīs ex illa anima ppagata non ad nihil q immortalis est: sed ad il
lum redit a quo ipsa prima aīa facta est. Ac per hoc illud qd scriptum est de spū cuiusq hoīs
q redeat ad deum q dedit eum: non soluit istam obscurissimā quaestionem: qā siue ex illo vno
siue nullo alio: deus vtrq dedit eum. Itemq illi q ppaginē aīarū inconsiderata temeritate de
fendunt: inter alia testimonia quae suae causae suffragari arbitrantur: nulli quasi manifest⁹ &
expressius pro se pōt putare pferēdū q id qd in Genesi scriptum est: Omnes autē aīae quē intro
ierunt cum iacob in egyptum q exierunt de femoribus eius. Hoc enim velut euidentissimo tes
timonio pōt credi aīe in filios ex parentibus propagari: quoniam satis aperte dictum videtur
aīas etiam de femoribus iacob: non sola exisse corpora filiorum: Vt eo modo etiā illud intelligi
velint a parte totum: qd dixit Adam: cum illi mulier eius cōdideret: Hoc nunc os ex ossib⁹ me
is: & caro de carne mea. Non ei dixit: Er̄a de aīa mea: sed ita fieri pōt vt carne notata vtrq
intelligat: sicut hic aīas notauit: & tū etiam corpora in filiis intelligi voluit. Sed hoc testimo
nium certe quasi tā clarum atq manifestum emodanda huic quaestioni non sufficeret: nec si ita
legeretur genere femininosq exierunt de femoribus eius: vt aīas intelligeremus quae exierūt.
Ideo autem non sufficeret: qm̄ & aīae nomine corpus solū posse significari: modo quodā loci
tionis ostendit: quae significat per id qd continetur illud qd continet: sicut aīe quidā: Vna co
ronant: cum coronantur vasa vinaria. Vinum cr̄m continetur & vas continet. Sicut ergo ap
pellam⁹ ecclesiā basilicā qua cōtinetur ppl⁹: q vere appellat ecclesiā: vt noīe ecclesiē: qd popu
li q continetur: significemus locum qui continet: itaq q animae quae corporib⁹ continent in
telligi corpora filioꝝ: p notat aīas pōt. Sic enī melius accipit etiā illud: q lex inquinari dicit
eū qui intrauerit super aīam mortuā: hoc est sup defuncti cadaver: vt noīe aīae mortuae: mor
tuum corpus intelligatur qd animam continebat: qā & absente populoid est ecclesiā: locus tan
men ille nihilominus ecclesiā nuncupatur. Haec responderē: si (vt dixi) feminino gēie posu
rū esset: quae exierunt de femoribus iacob: id est quae animae. Nunc vero cum masculinum ge
nus sit positum: id est qui exierunt de femoribus iacob: quis non ita intelligere malit: omnes
animae eorum qui exierunt ex femoribus eius: id est animae hominū: vt etiam sic possint secū
dum corp⁹ tamodo exisse homines de femoribus patris: quorum erant illae animae: p quarum
numerus intelliguntur tot homines. Vellē autē legere libellū tuū cuius mentionē fecisti in
litteris tuis: me forte aliqua ibi testimonia non ambigua posuisti. A me autem cum quīsser amicus
mihi charissimus & diuinarum studiosissimus litterarū: qd de hac quaestione sentirem: ei⁹
remota verecundia: hīc aīe meos & ignorantia falsus esse scripsit inde longe trās mare ad doctis
simum virum: meū rescripsit ille: vt potius me consulere: meiciens qd iam fecerat: nec aliqd a
me certū ac definitum audire potuerat. Significauit tamen in eadem breui epistola sua: se po
tius fieri q ppagari aīas credere: Simul etiam admonēs aīarū ppaginē: quia ipse in oriente est
occidentale ecclesiā solere sentire. Hac ergo maiore occasione cōperta: scripsi ad eū nō breuem
librū: consulens eum & petens vt prius me doceat: & tunc ad me mittat quos doceam. Qui li
ber meus non doctoris sed inquisitoris: & potius discere cupientis apud me legi potest: miseri
vero vspiciam nō debet vel cui⁹q foris dari nisi cū rescripta dño adiuvante percrepero: id qd ille
sentire promptissime ac libentissime defensorus: si me docere potuerit quomodo animae non ex
Adam veniant: & tamen ex illo iustam sortem damnationis inueniant: nisi ad remissionem pec

Ecd's. n.

Vbi supra.

Geni. 46.

Geni. 2.

Numeri. 19

M

N

eatorū renascēdo pueniūt. Absit ei vt credam⁹ vel alas puulorū i lauacro regenerationis falsā acci
 pe pētrū mūdationē vel deū eā aut aliquā naturā quā nō cōdidit de⁹ illi⁹ ex q̄ mūdant īngra
 tionis auctorē. Donec ergo aut ille rescribat: aut ego si de⁹ voluerit aliquo mō discāsi nullā de
 illa peccatrice originē ducitū q̄ causa sit aīa: subēdi originale pētrū qd̄ necesse est eē in omnibus
 O paruulū: Et q̄ eā nec deus cogit īnfontemūq̄ peccandi aūthor non est: Nec vīla mā naturā
 q̄ non est nīhil tale aūdeo p̄dicare. Te autē si libenter vel patienter admittis charissime fra
 ter: admonēce nē heresim nouā minus caue⁹ incurras: q̄ antiquissimē fidei stabilita mōitē fun
 damenta cōuolare aduersus dei gratiā dīsputando: quā dñs Christus pūillis & magnis īne
 fabili bonitate largit⁹. Cuius vel aūthores vel certe acerrimi nocissimiq̄ suosores: cū Pelagius
 & Celestius extitissent: conciliorū epārum vigilantiā iū adiutorio saluatoris q̄ suā tuē eccle
 siā: et iā a duobus venerabilibus antistitibus aplice sedis: papa Innocentio: & papa Zizimō: nīsi
 correcti etiam egerint poenitentiam: toto christiano orbe damnati sint. De q̄bus exempla recē
 tiū scripturā: siue q̄ specialiter ad Afrosiue q̄ vniuersaliter ad oēs epōs de memorata sede
 J manā: vntate forte ad vestrā sanctitatē nōdum puenierint: vobis curauim⁹ mitti ab eis fra
 trib⁹: q̄bus & has literas vt tuē venerationē dirigerēt dedimus. Hi autē nō ideo sunt heretici
 q̄ dicunt alas originē de illa prima peccatrice non ducere: qd̄ vel aliq̄ fortasse ratione vera dī
 ci pōt: vel sine fidei labe nesciri. Sed hinc conantur efficere: vnde oīno aptissimi heretici iudi
 cant: alas paruulorū nīhil mali ex Adam trahere: qd̄ sit lauacro regenerationis expiandū. Nā
 Pelagii de hac re argumentatio: quā inter alia eius dānabilia etiā literis aplice sedis adiuncta
 est: ita se habet: Si aīa īngt ex traduce non est: sed sola caro tantū habet traducē pētrī: sola ergo
 poenā meret⁹. Inīustū est eū vt hodie nata aīa: non ex massa Adā rā antiquū pētrū portet alie
 P numeq̄ nulla ratione cōcedit: vt deus q̄ ppria peccata dimitte: vnum imputet alienū. Si er
 go ita potes aliarum asserere sine vlla ppagine nouitatē: vt ratione iusta & a fide catholica nō
 aliena: etiā si pētrō primi hoīs est: dant obnoxia: asserere qd̄ sentis vt potes. Si autē nō eas aliter po
 tes a propagatione facere alienas: nisi vt siml facias ab omni peccati vīculo liberat⁹: cohibe re
 ab huiusmodi dīsputatione oī modo. Nō est eū falsa etiā in paruulorū baptisimē remissio
 peccatorum: nec verbotenus dicit⁹ sed veraciter agitur. Nā vt iā verbis vtar quē in ipsa epi
 stola beatissimi āstīstis Zizimi leguntur: Fidelis dñs in verbis fuisse iūq̄ baptisim⁹ re ac ver
 bis: id est opere: cōfessionē: & remissioē vera peccatorū in omni sexu: etate: cōditione generis
 humani eandē plenitudinem tenens. Nullus eū nisi q̄ peccati seru⁹ est liber effici: nec redem
 ptus dici pōt: nisi qui vere per peccatum fuerit ante capitiū: sicut scriptū est. Si vos filius libe
 rauerit vere liberi eritis. Per ipsum eū renascimur spiritualiter: Per ipsum crucifigimur mun
 do: ipsius morte mortis ab Adā oībus nobis introducte atq̄ trāsmisse vniuersę aīe: illud p
 pagatione cōtractum chirographum rumpit: in quo nullus oīno natorū anteq̄ per baptismū
 liberetur non tenet obnoxius. In his enim verbis apostolicę sedis: tam antiqua atq̄ fundata
 certa & clara est catholica fides: vt nefas sit de illa dubitare christiano. Quoniam ergo morte
 Christianon vniū aut aliquarum sed vniuersę animę propagatione cōtractū mortis chiro
 graphum rumpit si potes alas sic alienas a propagatione defendere: vt tū hoc chirographo
 qd̄ sola Christi morte rumpendum est rectissima ratione demonstrē obstrictē: ne sua propa
 gatione: sed carnis hoc debito iuste appareant obligatē: non solum nemine prohibere defen
 de: verum etiam id nobis quō tectum defendere possimus ostende. Si autē aliter non potes qd̄
 de aliarū nouitate sentis asserere: nisi vt eas dicas peccato primi hoīs non teneri: aut p propa
 tionē nō suā: sed carnis (aūthore deo: vel nescio qua mali natura) īnocētissimas: si tē peccati
 ces: melius origo aīe latet: dum tamen eam nō dubitemus deī esse creaturam: q̄ vel deus pec
 cari aūthor dicitur: vel contra deum aliena mali natura introducat⁹: vel baptismā paruulo
 rum in irritū ducit. Vt autem & a me tua dilectio de hac quæstione aliquid audiat de
 Q sinistron non parū aestimandum: immo p̄cipue necessarium atq̄ retinendū quomōlibet se
 origo habeat animarū: siue ex illa vna: siue ex nulla alia propagentur. Mediatoris tamē ani
 mam nullum ex Adam trāsisse peccatum dubitare fas nō est. Si eū nulla propagat⁹ ex altera:
 vbi oēs tenent⁹ ppagata carne pētrū: nō minus credēdū est ex ppagatione peccatricis aīam veni
 re potuisse: cuius caro venit ex virgine: nō libidine cōcepta: sed fide: vt esset in similitudine
 carnis pētrī non in carne peccati. Si autē pētrō primę atq̄ peccatricis ideo ceterę tenēt obnoxie:
 quia ex illa sunt propagatę: profecto illa quam sibi vniūgenitus coaptauit: aut peccatum inde
 non traxit: aut oīno inde non tracta est. Neq̄ enim non potuit animam sibi trahere sine pecca

Ioan.g.

totum soluit nostra peccata: aut qui nouam creauit ei carnem quam sine parente fecit ex terra: non potuit nouam creare carnem quam sine viro sumpserit ex femina: Hoc sicut potuit: non quod ad me datus es: tamen ad charissimos nostros sanctitatis tue literis: non peritiam quam desideras: sed sollicita dilectione respondi. Si gratie accipis: & admonitione fraternam etiam vultum non erram: sed prudenter considerando: cum ecclesie pacem conseruas: deo gratias. Si autem me ista non dum nosse miraris: vel etiam nec miraris: & a me aliquid certum de origine aliarum salua ista si de qua certissima atque clarissima est in tua charitate docere non renuis: multo vberius? deo gratias. Memori nostri domino semper viuas: domine beatissime & syncre dilectione desiderabilis frater.

Beati Augustini ad Marcellinum: quod ratione gesta per eum promissa vehementer expectet apientia ac dubitationi illi? respondendo ut poena sceleratorum propter supplicium mortis sit rogatus & exhortatus ut sic catholice ecclesie mansuetudo & lenitas appareat: sequi quod liberos de baptismo puulorum & epistolam quamdam ad ipsum non misere excusantis: & tandem ecclesiam in Numidia constituta sibi commendantis.

Epistola. CLVIII.

Omino merito insigni multumque charissimo ac desideratissimo filio Marcelino: Augustinus in domino salutem. Gesta que promissa per ista tua vehementer expectas: & in ecclesia Hipponensi iamque cupio recitari: ac si fieri potuerit per oes ecclesias etiam in ista diocesi constitutas: ut audiant homines pleneque agnoscant: confessiones iniquitatis non dei timore extorquere poenitentiam: sed iudiciaria diligentia crudelissimorum peccatorum apertè duritiam: siue illorum que de homicidio & de exceptato ac debilitato prebiteri corpore confessi: siue illorum que illa scire potuissent: quis sibi diceret displicere: negare non ausi sunt refugientes catholice pacem: velut ne criminibus polluantur alienis: & in illo schismatis sacrilegio inter sceleratorum rem inamam remanere multumque diuine periculis. Siue etiam illorum que se de non recessuros etiam demostrata sibi catholica veritate: & Donatistarum puerilitate dixerunt: Non est leue quod deus agi voluit per opera tua. Vtina tales eorum causas crebras sic audias & facinororum etiam ista peritiam sic sepe perdat: eademque publicata gesta omnino notitia perferat. Quod autem scripsit eximietas tua dubitare te: vtrum in Theodoro propterea debeas eadem gesta iudicare: propositum fiat si potest illud frequenter confluere multitudine. Alioquin alius locus celebrior quidem? Enim tamen villo non permittendum. Poena sane illorum quibus de tantis sceleribus confessionum rogo se ut propter supplicium mortis sit: & propter conscientiam istam: & propter catholicam consuetudinem commendanda. Ipse ei fructus? ad nos puenit confessionis illorum: quia inuenit ecclesia catholica ubi sua erga atrocissimos limicos seruet atque exhibeat lenitatem. In tanta prope crudelitate quicquid propter sanguinem vnde dicta processerit: magna lenitas apparebit. Quod etiam non quibusdam nris illa atrocitate commotis videtur indignum: & quasi dissolutionis & negligentie simile: transactis tamen motibus animorum qui recentioribus factis solent turbulentius excitari: egregie luculenta bonitas apparebit: & ob hoc magis eadem gesta legere atque ostendere delectabit: dñe merito insigni multumque charissime ac desideratissime fili. Ibi est sanctus frater & coepiscopus? Bonifacius? & per diaconum Peregrinumque cum illo prexit: commonitorum direxisse quod sic habe tamquam presentiam meam. Ex quo vobis in commune pro ecclesie utilitate placuerit: hoc adiuvante domino fiat: qui potens est misericorditer opitulari in tantis malis. Mō Macrobius episcopus eorum stipatus? cunctis peritorum vtriusque sexus hac atque illac circumit: peruenit sibi basilicas quas possessorum quarulorumque timor clauserat. Preter sententiam autem procuratore viri charissimi sceleris spondeo quem tuę dilectioni commendavi multumque comendare: ut eorum frangebatur audacia: nunc vero posteaquam Cartaginensem profectus est: etiam in fundis ipsius basilicas aperuit: populos congregat. Cum ipso etiam sit ille Donatus diaconus rebaptizatus: qui cum fuerit colonus ecclesie: versatus est in illa cede precipuus: qui tales non cum eo sunt quando & ille cum ipso est: si procosul vel simul ambo in illos estis sententiam prolaturi. Ex forte ille persiluit velle gladio vindicari: quicquid sit christianus & quicquid aduertere potuimus: non sit ad hac cruenta procliuus: tamen si necesse fuerit etiam gestis iube allegari epistolam tuam: quas de hac re singulas vobis mittendas putavi. Soleo enim audire in potestate esse iudicis mollire sententiam & miris vindicare que leges. Si autem nec literis meis ad hoc consenserit: hoc saltem praestet ut in custodiam recipiantur atque hoc de clementia imperatoris impetrare curabimus: ne passionem seruorum dei: que debet esse in ecclesia gloriosa: inimicorum sanguine dehoneantur. Scio enim in causa clericorum Ananensem qui occisi a gentilibus tunc martyres honorantur: imperatoris rogatum facile concessisse: ne illi qui eos occiderant & capiti iam debebantur: poena simili punirentur. Liberos de baptismo puulorum

83.4.5. Poena.
na.

cum iam codicē ipsū prastantia tue misissemur abs te rursus acceperis oblitus sumus si forte cum inspiceremur deos eos reperi & emendare voluissem mirabiliter impeditus ad huc usque non cepti. Epistolam quoque ad te scribendam & his adiungendam quā cū ibi esset iam dictare coeperam paulo addito sic esse imperfectā scias. Si autem rationem omnium dierum & lucubrationum aliis necessitatibus impellarum tibi possem reddere grauter cōstrista tus mirareris quanta me distendant quae differri oīno non possunt & negare illa non permittunt in quae me petendo & admonendo argues volentem & ineffabiliter / quia nō possum / do lentem. Cū em̄ ab eorum hominum necessitatibus aliquantulū vāco: qui me sic angariant vt eos nullo modo liceat euitare nec continere oporteat: non desunt quae dictanda praepositis sicut articulis temporū constituta: vt dilationē rēporum non ferat. Sicut mihi fuit breuiatio gestorum collationis nostrae satis operosum viderem neminem se velle tanto aggeri litterarum legendo cōmittere. Sicut mihi fuit etiam epistola ad ipsos laicos Donatistas de hac eadē collatione nra quā mō aliquot lucubrationibus terminavi. Sicut epistolae duae nō breues vna ad dilectionem tuam: altera ad virum illustre Volusianum: quas vos accepisse iā credo. Sicut nunc in manib⁹ habeo librum ad Honoratum nostrū de q̄stionibus gub̄sa quaequas mihi p̄posuit: & per litteras infirmaui cui non continuo respondere / vides q̄ minime oporteat. Chazitas em̄ q̄ tanq̄ nutrix fouet filios suos: non ordine amandi sed ordine subueniendi. Infirmitates fortioribus antepōnit: quos tales vult esse quales iam illi sunt quos non contemnendo sed de his confitendo interim praeterit. Tales ergo mihi necessitates dictandi aliqd qd̄ me ab eis dīctationibus impedit: quibus magis inardescō: deesse nō p̄st: cū paululū sp̄atū vix dāc̄ inter aceruos occupacionū: quibus nos alienae vel cupiditates vel necessitates angariant trahūt. Et qd̄ faciam prolixus nescio. Audisti vnde meo dominum deprecetis: edī q̄ tā instāter: & iā crebro me admones: nolo cesses: non nihil agens. Cōmodo etiā ego excellentiae tuae ecclesiā in Numidia constitutam: ppter cuius necessitates sanctus frater & coepiscopus meus Delphinus a fratrib⁹ & coepiscopis meis ibi collaborantibus & compericulantibus missus est. Nec de hac re plura scribo: cum ipso praesente sis auditurus. Cetera in cōmonitoriis inuenies: qd̄ ad presbyteros misisse mō siue per diaconū Peregrinū: me mihi ea toties iterare necesse sit. Semp̄ Christo cor tuum vigeat: dñe merito insignis multiq̄ charissime ac desideratissime fili. Filium nostrum Rufinum Circensem principalem comendat eximietati tuae.

2. Retra. 39.

2. Retra. 42.

2. Retra. 36.

Sancti Augustini ad eundē Marcellinū sollicitudinē sibi asserētis incussione ipse Circocelliones & clericos pris Donati censet tāta seueritate plectēdos: vt q̄lia fecerūt: tālia patiat̄: etiq̄ p̄ dei misericordiā obestātis vt hoc nec faciat neq̄ fieri omnino permittat: ac pluribus argumētis id suadentis. Ac postremo ad p̄cōsulē quoque litteras se dedisse significantis. Ep̄la. CLIX.

V Ominō eximio & merito insigni atq̄ charissimo filio Marcellino Augustini in dño salutē. Circuncelliones illos & clericos partis Donati: quos de Hipponensi ecclesia ad iudiciū p̄ factis eorū publicae disciplinae cura deducti fuerat: tua nobilitate comperi auditos: & plurimos eorū de homicidio qd̄ in Restitutum catholicum presbyterū cōmiserūt: & de cōde Innocētii alteri catholici presbyteri atq̄ de oculo ei⁹ effosso & digito p̄ciso fuisse confesos. Vnde mihi sollicitudo maxima incussa est: me forte sublimitas tua censeat eos tāta legū seueritate plectēdos: vt q̄lia fecerūt: tālia patiat̄. Ideoq̄ his lris obtestor fidē tuā quā habes in Christo: ipsi⁹ dñi Christi misericordiā: vt hoc nec facias: nec fieri oīno p̄mittas. Quis ei ab eorū iteritū dissimulare possum⁹: q̄ nō accusantib⁹ nris: sed illorū notoria: ad quos tuēdē publicē pacis vigilātia p̄tinebat: videntatī videntur examini nolumus tamen passiones feruorum dei quāsi vice talionis paribus suppliciis vindicari. Non quo scelestis hominibus licentiam facinorū prohibeamus auferri: sed hoc magis sufficere volumus: vt vī noli corporis per te truncari: vel ab iniquitudine insana ad sanitatis orium legum coactione dirigantur: vel a malignis operibus alicui vtili operi deputentur. Vocatur quidem & ista damnatio: Sed quis non intelligat magis beneficium q̄ supplicium nuncupandum: vbi nec sequendi relaxetur audacia: nec poenitendi medicina suberatur. Imple christiane iudex p̄ci patris officium: sic succense iniquitati: vt consulere humanitati memineris. Nec in peccatorum atrocitatibus exerceas vlciscendi libidinem: sed peccatorum vulneribus curandi adhibeas voluntatem. Noli perdere paternam diligentiam: quam in ipsa inquisitione seruasti: quādo tātorum scelerum confessionem non extendente ecules non fulcantibus vngulis non

23. q. 5. circocelliones.

X

uentibus flammis: sed virgarum verberibus cruisti. Qui modus coercionis & a magistris atque
tium liberalium: & ab ipsis parentibus: & saepe etiam in iudiciis solet ab episcopis haberi. Noli
ergo atrocius vindicare quos lenius inuenisti: Inquirendi quod puniendi necessitas maior est. Ad
hoc enim & mitissimi homines facinus occultatum diligenter atque instanter examinant ut in
ueniant quibus parcant. Vnde plerumque necesse est: exerceatur acrius inquisitio: ut manifesta
to foelere sit ubi appareat mansuetudo. Omnia quippe bona opera amant in luce constituenda
propter humanam gloriam: sed ut videantur (ait dominus) bona opera vestra: & glorificent patrem
vestrum qui in celis est. Et ideo non sufficit apostolo monere: ut mansuetudinem seruarem: sed
ut eam etiam notam omnibus faceremus: Mansuetudo (inquit) vestra nota sit omnibus hominibus. Et
alio loco: Mansuetudinem ostendentes ad omnes homines. Ut nec illa sancti Dauid: quando inimico si
bi in manus tradito clementer pepererit: preclarissima lenitas emineret: nisi potestas pariter ap
pareret. Non te ergo exasperet vindicandi potestas: cui lenitatem non excussit examinandi
necessitas. Noli facinore inuento quaerere percursores: in quo inueniendo noluisti adhibere
tortorem. Postremo per ecclesiam utilitate missus es. Hoc ecclesiae car holica: aut ut modum dispen
sationis meae non supergredi videar: hoc ecclesiae ad Hipponensem regionum diocesim prin
cipi prodesse: hoc expedire confessor. Si non audis amicum petentem: audi eum consulere: Quis
quam christiano loquor: maxime in tali causa: non arroganter dixerim: audire te episcopum con
uenit iubentem: domine exime & merito insignis atque charissime fili. Vnde scio quidem cau
sas ecclesiasticas excellentiae tuae potissimum iniunctas: Sed quia credo istam curam ad virum
clarissimum atque spectabilem proconsulem pertinere: ad eum quoque literas dedique: rogo ut ip
se illi tradere & allegare si opus est non graueris: atque ambos obsecrone importunam arbitre
mini: vel intercessionem: vel suggestionem: vel sollicitudinem nostram: & passionem carholico
rum seruorum: quae infirmis ad edificationem spiritualem utiles esse debent: haud reciproca in
imicorum a quibus passi sunt poena decoloratis: sed potius refracta iudiciaria seueritate: & ve
stra fidem quia filii estis ecclesiae: & ipsius matris mansuetudinem commendare minime negli
garis. Deus omnipotens praestantiam tuam bonis omnibus augeat: domine exime & merito
insignis atque charissime fili.

Sancti Augustini ad Apringium: beniuolentia illi in primis capitis: ac deinde cum deprec
tis & obsecrantis: ut circuncellionibus & clericis Donatistis: pro quibus & in superiori episto
la ad Marcellinum scripsit: paria non retribuatur: & ne vel ipsi vel illi quorum homicidium
patefactum est multentur: pulchrisque rationibus: hoc suadentis. Epistola. CLX.

Omino insigni & merito sublimi ac praestantissimo filio Apringio: Augusti
nus. Non dubito in hac potestate quam tibi deus homini in homines dedit: co
gitare diuinum iudicium: ubi & iudices stabunt ratione de suo iudicio red
dituri. Christiana quippe fide te imbutus scio: unde mihi ad excellenciam tuam
maior fiducia tribuitur: non solum petendi: verum etiam moneudi propter il
lum dominum in cuius familia nobiscum caelesti iure conseruimus: in quo spem
vitae aeternae pariter habemus: & quem pro vobis in sacrosanctis mysteriis
inuocamus. Proinde domine insignis & merito sublimis ac praestantissime fili: Primis quae
non tibi videar importunus irruere actibus rursus: ea sollicitudine quam me scipius gerere opor
tet per ecclesiam mihi creditas: cuius utilitatibus seruio: cui non tam pesse quam pdesse desydero. Deinde
obsecro ut quod moneo vel rogo: non dedigneris accipere: non cuncteris acquiescere. Circun
celliones quosdam & clericos Donatistas cura eorum quae discipline publice inferiunt: fuisse nota
ria ad iudicia legesque perduxit. Hi cum audirentur a viro clarissimo & spectabili tribuno & no
tario fratre tuo: cum illo meo Marcellino: non tormentis vngularum atque flammarum: sed virgarum co
erciti: horrenda facinora in fratres & compresbyteros meos a se perpetrata confessi sunt: quo
scilicet vnum eorum exceptum insidiis trucidauerint: alterum e domo raptum: oculo effosso
digitoque amputato truncauerint. Haec cum comperissem illos fuisse confessos: ideoque minime du
bitare sub iura tua securos esse veruros: has ad tuam nobilitatem literas acceleraui: quibus de
precor: & per misericordiam Christi obsecro: quo sic de tua maiore atque certiore felicitate gau
deam: ut eis paria non retribuatur: quod lapidis ictibus digitorum praedictorum: oculumque conuelle
re leges puniendi non possunt quod isti laeuendo potuerunt. Vnde securus sum de his quod hoc se
fecisse confessi sunt: quod hanc vicissitudinem non reportabunt: sed ne vel ipsi vel illi quorum homici
dium patefactum est per tuas praesentis sententiam: multentur: hoc timeo: quod ne fiat: & christianus iudicem

Ro. 19.

rogo: & christianum episcopus moneo. De vobis quidem dixisse Apostolum legimus: q: non sine causa gaudium geratis & ministri dei sitis vindices in eos qui male agunt. Sed alia causa est provincia: alia est ecclesia. Illius terribiliter gerenda est administratio: huius clementer commendanda est mansuetudo. Si apud iudicem non christianum mihi sermo esset: aliter agerem: nec tamen etiam si ecclesie causam desererem: & quantum admittere dignaretur instaret ne passionibus servorum dei catholicorum: quae prodesse debent ad exempla patientiae: inimicorum suorum sanguine fockerentur. Et si nollet acquiescere: inimico animo cum resistere suspi carer. Nunc vero quando apud te res agitur: alia mihi ratio est: alia consultatio. Rectorem te quidem precesse potestatis videmus: sed etiam filium christianae pietatis agnoscimus. Subdus sublimitas tua: subdatur fides tua. Causam tecum tracto communem: sed tu in ea potes: ego non possum. Confer nobiscum consilium: & porrige auxilium. Diligenter actum est: ut inimici ecclesiae qui solent vaniloquio seductionis sollicitare animos imperitos tanq: de persecutione gloriantes: quam se perpeti iactant: horrenda facinora sua in catholicos clericos perpetrata facerentur: & suis verbis implicarentur. Legenda sunt gesta ad sanandas animas: quas pestifera suasionis venenauerunt. Nunquid placet tibi: ut ad finem gestorum: si cruentum istorum supplicium continebit: legendo peruenire timeamus: ubi ponimus & ipsam conscientiam ne malum pro malo qui passi sunt reddidisse videantur? Si ergo nihil aliud constitueretur frangenda: malitia: perditorum: extrema fortasse necessitas ut tales occiderentur vrgeret: q: qd ad nos attineret: si nihil mitius ei fieri posset: mallem: eos liberos relaxari: q: passionibus fratrum nostrorum fuso eorum sanguine vindicari. Nunc vero cum & aliquid fieri possit: quo & mitis commendetur ecclesia: & inimicum cohibeatur audacia: cur non bectas in partem providentior in leniores sententiam: quod licet iudicibus facere etiam non in causis ecclesiae? Time ergo nobiscum iudicium dei patris: & commenda mansuetudinem matris. Cum enim tu facis: ecclesia facit: propter quam facis: & cuius filius facis. Contende ergo bonitate cum malis. Illi scelere immani membra de corpore vivo auulserunt: tu opere misericordiae effice: ut illa quae nefandis operibus exercebant: alicui vtili operi integra eorum membra deseruiant. Illi non pepercunt: correctionem sibi praedicantibus dei servis: tu parce comprehensis: parce in doctis: parce co: uictis. Illi impio ferro fuderunt sanguinem christianum: Tu ab eorum sanguine iuridicum gladium cohibe propter Christum. Illi ministro ecclesiae occiso extorserunt spatium viuendi: Tu inimicis ecclesiae viuentibus relaxa spatium poenitendi. Talem te oportet esse in causa ecclesiae: iudicem christianum: petentibus admonentibus: intercedentibus nobis. Solent homines quando cum inimicis eorum conuictis lenius agere: amicitiore sententia puocari: Sed inimicos nostros ita diligimus: ut nisi de tua christiana obedientia praefumamus a tua vera sententia prouocemus. Deus omnipotens excellentiam tuam auctorem: felicio remq: conseruet: domine insignis & merito sublimis ac praestantissime fili.

Beati Augustini ad Honoratum Donatistam: Consilium illius ut literis inter se res agatur approbant: breuiter quid ab illo responderi deyderet insinuant. Epist. CLXI.

Honorato episcopo partis Donati: Augustinus episcopus partis ecclesiae catholicae. Consilium tuum nobis multum placuit qd per fratrem Hierotem charissimum nobis & in Christo laudabilem virum mandare dignatus es: ut literis inter nos agamus: ubi nullus turbatum tumultus perturbare possit dispositionem nostram: quae cum tota lenitate & pace animi suscipienda & agenda est: sicut dicit apostolus: Seruum autem domini litigare non oportet: sed mitem esse ad omnes: docilem: patientem: in modestia corripientem diuersa sentientes. Itaq: breuiter insinuamus: quid a te responderi deyderemus. Quoniam ecclesiam dei quae catholica dicitur: sicut de illa prophetatum est per orbem terrarum diffusam videmus: arbitramur nos non debere dubitare de tam euidentissima complexione sanctae propheticae: quam dominus etiam in euangelio confirmauit: & apostoli per quos eadem ecclesia dilata est: sicut de illa praedictum erat. Nam & i capite sacro sancti psalterii scriptum est de filio dei: Dominus dixit ad me: filius meus es tu: ego hodie genui te. Postula a me & dabo tibi gentes haereditare tuas: & possessionem tuam terminos terrae. Et ipse dominus Iesus Christus dicit euangelium suum in omnibus gentibus futurum. Et Apostolus Paulus anteq: sermo dei in Africam peruenisset: in ipso capite epistolae quam scribit ad Romanos: Per quem accepim: (ingit) gratiam & apostolatam ad obediendum fidei in omnibus

1. Timot. 2.

Psal. 2.

Apoc.2.

gentibus pro nomine eius. Deinde ipse ab Hierusalem in circuitu per totam Asiam vsq; in Illyricum euangelium prædicauit: ecclesias constituit atq; fundauit: non ipse sed gratia dei cõfificuit ipse testatur. Quid autem euidentius apparere potest q̃ cum in eius epistolis nomina etiam regionum vel ciuitatum inuenimus: ad Romanos: ad Corinthios: ad Galatas: ad Ephesios: ad Philippenses: ad Thessalonicenses: ad Colossenses scribit. Ioannes etiam scribit ad septem ecclesias: quas cõmemorat in illis partibus constitutas. In quibus etiam vniuersas ecclesias septenario numero intelligimus cõmendari: Ephesum: Smyrnas: Sardos: Philadelphiam: Laodiciam: Pergamum: Thiatyram. Quibus omnibus ecclesiis nos hodie communicare manifestum est: ficut manifestum est: vos istis ecclesiis non cõmunicare. Querimus ergo vt nobis re respondere non graueris: quam causam forte noueris: qua factum est vt Christus amitteret hereditatem suam per orbem terrarum diffusam: vt subito in solis Afris: nec ipsis omnibus remaneret. Etenim ecclesia catholica est etiam in Africa: quia per omnes terras eam deus esse voluit & prædixit. Pars autem vestra quæ Donati dicitur: non est in omnibus illis locis: in quibus & literæ & sermo & facta apostolica concurrerunt. Sed ne dicatis: non vocari ecclesiam nostram catholicam: sed macharianam: sicuti eam vos appellatis: nosse debes: q̃ facillime p̃õe in illis omnibus partibus: vnde istas terras euangelium Christi perfudit: nec nomen Donati sciri: nec nomen Macharii. Vestra autem quæ Donati pars dicitur: nec vos negare potestis: & omnibus notum est: vbi cūq; est vestra cõmunio. Dignare ergo rescribere nobis: vt sciamus quo modo fieri possit: vt ecclesiam suam Christus de toto orbe perdidit: & in vobis solis habere coeperit. Vestrum enim est hæc ostendere. Nam nobis sufficit ad causam nostram q̃ compleri prophetiam & scripturas sanctas per orbem terrarum videmus. Hoc autem ego Augustinus dictaui: quia olim volo loqui inde tecum. Videtur enim mihi vel propter ipsam vicinitatem posse nos per literas de hac re colloqui sine aliquo tumultu: adiunxite deo: quantum ipsa necessitas postulat.

Sancti Augustinus ad Glorium: Eleusium: Felicem Grammaticum: & ceteros omnes quibus hoc gratum est: Primo causam reddentis: cur ad eos & ad nullos Donatistarum primarios tales literas miserit: Ac deinde ad memoriam eis reducere: quæ cum ipsis in actione de cõmuniõne christianæ vnitatis gesta ac recitata sunt: ad etiã ipse respondit: aperiens: Et ex his aliis quibus multis quæ acta sunt: acri inuictu quoq; sermone eos reprehendens & confutans: Postremo quocumque objectioni ipsorum respondendo: plurimis exemplis ac testimoniis scripturarum cõprobans: a bonis christianis etiam malos esse tolerandos.

Epistola.CXLII.

24. q. 3. dixit apostolus, Titum, 3.

Omnis dilectissimis & merito prædicandis fratribus Glorio: Eleusio: Felici Grammatico: & ceteris omnibus quibus hoc gratum est: Augustinus. Dixit quidẽ apostolus Paulus: Hæreticum hominem post vnam correptionẽ deuita: sciens quia subuersus est eiusmodi: & peccat: & est a semetipso damnatus. Sed qui sententiam suam: quibus falsam atq; peruersam nulla perti naci animositate defendunt: præsertim quã non audacia p̃sumptionis suę pepererunt: sed a seductis atq; in errorem lapsis parentibus acceperunt: & runt autẽ cauta sollicitudine veritatẽ corrigi parati cum inuenerint: nequaquã sunt inter hæreticos deputandi. Tales ergo vos nisi esse credere: nullas fortasse vobis literas mitterẽ. Quia & ipsum hæreticum quilibet odiosa superbia tumidum & perulicacia malæ contentionis inflatus: sicut vitandũ monemur: sine infirmis & paruulos fallat: ita nos abnuimus quibuscũq; modis possimus corrigendum. Vnde factum est: vt etiam ad nonnullos Donatistarum primarios scriberem: non cõmunicatorias literas: quas iam olim propter suã peruersitatem ab vniuerse catholica quæ toto orbe diffusa est non accipiunt: sed tales priuatas: qualibus nobis vti etiam ad Paganos licet: quas illi aliquando legerunt: respondere tamen eis siue noluerit: siue (vix magis creditur) nequiverit. Vbi nobis satis visum est impleuisse nos officium charitatis: quã non solum nostris sed & omnibus nos debere sanctus spiritus docet: qui nobis ait per apostoli. Vos autem dominus multiplicet: & abundare faciat in charitate: in inuicem & in omnes. Monet etiam alio loco in modestia corripiendos diuersa sentientes: ne forte (inquit) det illis deus poenitentiam ad cognoscendam veritatẽ: & resipiscant de diaboli laqueis captiui ab ipso in ipsius voluntatem. Hęc prælocutus sum: me qui me existimet impudentius vobis q̃ prudẽtius scripta misisse: & hoc modo vobiscum de negotio animæ vestræ aliquid agere voluisset: quia nostræ cõmunionis non estis: cum tamen si de negotio fundiatur alicuius pecuniariæ litis di-

1. Thessal. 3.
2. Timot. 2.

rimēdā vobis aliqd scriberē: nemo fortasse respōderet: Vsq̄uea deo char⁹ est hīc mūd⁹ hoīb⁹
 vt sibi nec ipsis viliuerint. Erit ergo mihi ad defensionē testis hæc eplā in iudicio dei: q̄ nouit
 quo aio fecerim: & q̄ dixit: Beati pacifici: q̄ ipsi filii dei vocabunt. Ergo vt meminisse digna
 mini: cum essemus in nostra ciuitate: & nōnulla vobiscum de communionē christiane digna
 tē ageremus: prolata sunt a patribus vestris gesta quādamquib⁹ recitarum est q̄ septuagin
 ta ferme episcopi Cēcilianum quōdam nostrā cōmunionis episcopum Carthaginēsis ecclesię
 cum suis collegis & ordinatoribus dānauerūt: Vbi etiā Felici Aptūgitani causā multo præ
 ceteris inuidiosius & criminosis vtr̄lata est. Quē cū essent cūta plecta: Respōdimus nō esse
 mirandū: si hōes qui tunc illud schisma fecerūt: nō sine cōfectione gestorū eos in quos fuerāt
 ab ūeris & perditis concitati absentes: causā inēgnita temere damnandū esse putauerūt.
 Nos autē alia habere gesta ecclesiastica: in quibus Secundus Tigistitanus qui tunc agebat in Nu
 midia primatū: præfentes & confessos traditores reliquit deo iudicandos: & eos in episcopa
 libus sedibus sicuti erant manere permittit: quorū nomina inter damnatores Cēciliani nume
 rant: cum etiam secundus ipse conciliū eiusdē principatū teneret: vbi absentes quasi tradito
 res per eorum sententias damnauit: quibus præfentibus & cōfessis ignouit. Deinde dixim⁹ ali
 quāto post Maiorē in ordinationē: quē cōtra Cēcilianū nefario scelere leuauerūt: ierigēs alia
 ge cōtra altare: & vnitāre Christi discordiis furialibus dissipantes reos perisse a Cōstāntino tūc
 imperatore iudices epōs q̄ de suis quæstionibus q̄ in Africa exorte pacis vinculū dirimebant
 arbitrio medio iudicārē. Qd̄ postea q̄ factum est: præfente Cēciliano & illis qui aduersus eū
 nauigauerant: iudicantē Melciade tūc Romanę vr̄bis episcopo cum collegis suis: quos ad
 preces Donatistarum miserat imperator: in Cēciliano nihil probari potuisse: ac per hoc illo in
 episcopatu confirmato: Donatum qui aduersus eum tūc aderat / improbatum. Quibus pactis
 rebus: cum illi omnes in p̄uiciacia sceleratissimi schismatis p̄manerent: post apud Arelatū me
 moratū imperatorem eandē causam diligētius examinādā terminādāq̄ curasse: illos
 vero ab ecclesiastico iudicio puocasse: vt causam Constantinus audieret. Quos postea q̄ vtrūq̄
 est: vtrāq̄ parte assistētē: innocētē Cēcilianum fuisse iudicatū: atq̄ illos recessisse superatos
 & in eadem tamen p̄ueritate mansisse. Nec de Felice Aptūgitani causā negligentiam cons
 secutam: sed ad eiusdē principis iussione p̄consularibus gestis etiam ipsum fuisse purga
 tum. Sed quia hæc omnia dicebamus tantū: non etiā legebamus: minus p̄fecto vobis agere vī
 debamur: q̄ de nostra expectabaris instantia. Qd̄ vbi sensimus: ad ea quę legenda p̄miseram⁹
 non distulim⁹ mittere. Quę omnia dum excurrim⁹: ad ecclesiā Gelizitanā: inde ad vestrū
 oppidum reuersuri bidui non pleni intermissione venerunt: atq̄ vt notis quātum tēpus amī
 sit: vno die recitata sunt vobis. Primo vbi Secundus Tigistitanus confessos traditores a colle
 gio suo remouere non ausus est: cum quibus postea nō cōfessum sed absentē Cēcilianū alioq̄
 suos collegas dānare ausus est. Deinde gesta p̄consularia vbi Felix diligentissimō examine pa
 bat⁹ est innocens. Hæc ante meridiū vobis lecta esse meministis. Post meridiū vero recitauim⁹
 mus preces eorum ad Constantinū datarū: ab eo iudicibus: gesta ecclesiastica in Romana vr̄
 be habita: quibus illi improbati sunt. Cēcilian⁹ autē in ep̄ali honore firmat⁹. Postremo Cōstāntini
 ipatoris lras quibus oīa multo maxie testatissima clauerūt. Quid vultis ampl⁹ hōiesq̄ vultis
 amplius? Nō de auro & argēto vestro agim⁹: nō tetram⁹ p̄dian⁹ deniq̄ salus corporis in disc̄rī
 nō vocat: de adipiscēda vita æterna & fugiēda morte æterna cōpellamus aīas vr̄as. Exp̄giscia
 mini aliqui: nō in vna obscura quæstione versamur: nō recōdita secreta rimamur: quib⁹ p̄ne
 trādis vel nulla vel ræa humana corda sufficiūt. Res in aperto est. Quid enīmet clari⁹: quid
 cernitur citius? Dicimus temerario concilio q̄libet numerosissimo innocētēs absentesq̄ fuisse
 dānatos. Probamus hoc p̄consularibus gestis: quib⁹ ab oīi rraditiōis crimine alienus iudica
 rus est: quē maxie criminofum a vestris placā cōciliū gesta sonuerūt. Dicim⁹ a rraditorib⁹ con
 fessis in eos q̄ traditores dicerent dictas fuisse sentētiās. Probamus hoc in ecclesiasticis gestis: vbi
 notariū declarant: in q̄b⁹ Secūd⁹ Tigistitan⁹ ea q̄ cognouit velut cōtuitu pacis ignouit: & cū
 quibus postea nō cognouit: discissa pace dānauit: Vñ apparuit eū etiā primo nō paci cōsultuisse
 sed sibi timuisse. Obiecerat ei nāq̄ Purpur⁹ Liniacēs: q̄ etiā ipse cū detētus esset a curatore
 & ordine vt scripturas tra daret: dimissus ē vtr̄q̄ nō frustra: nisi q̄ tradidit aut etadi aliquid
 iussit. Hāc ille su sp̄irionē lris p̄habile metuēs: accepto cōsilio a minore Secūdo cōsanguineo
 suo: cōsultat⁹: ceteris q̄ cū eo erat ep̄is: manifestissima crimia deo iudicāda dimittit: atq̄ ita pa
 ci p̄pexisse visus est: qd̄ falsum erat cū sibi p̄paxerit. Nam si in eius corde cogitatio pacis hæ

Matth. 3.

bitaret: non apud Carthaginē postea cū traditoribus quos præsentes atq; confessos deo dimis-
 serat damnetur crimine traditionis: quos absentes apud eum nemo conuicerat. Tanto magis
 em timere debuit ne pax vnitatis violaretur: quāto erat Carthago ciuitas ampla & illustris
 vnde se per totum Africā corp⁹ malum qd ibi esset exortum tanq̃ a verrice effunderet. Erat
 etiam transmarinis vicina regionibus: & fama celeberrima nobilis: vnde non mediocri vtiq;
 auctoritatis habebat episcopum qui posset nō curare conspirantē multie uidiē inimicorum
 cum se videret & Romanæ ecclesię in qua semp apostolicæ cathedrę viguit principatus: & cō-
 reris terris: vnde euāgeliū ad ipsam Africā venit: pōmunicatorias literas esse cōiunctū vbi
 paratus esset causam suam dicere si aduersarii ei⁹ ab eo illas ecclesias alienare conarent. Quia
 ergo venire noluit ad hospitii collegarū: quos a suis inimicis contra veritatem suæ causę per-
 uerlos esse sentiebat vel suspicabat vel vt ipsi asserunt simulabat: tantomagis Secundus si ve-
 rē pacis custos esse voluisset: cauere debuic ne damarent absentes q iudicio eorū omnino in-
 teresse noluerūt. Neq; em de presbyteris aut diaconis aut inferioris ordinis clericis: sed de col-
 legis agebatur: q possunt aliorū iudiciū pferre: tam apostolicarum ecclesiarū / causam
 suam integrā referre: vbi contra eos sententię dictę in absentes: nullo modo aliqui d valerēt
 quando eorū iudiciū non primo adiūtū postea deferuerūt: sed suspensū semp habitū nunq̃
 adire voluerūt. Hæc res maxime sollicitare debuit Secundus qui tunc erat primas: sed pro-
 pterea cōciliū regebat vt paci consulere. Facile em fortassis rabida in absentē ora placata vel
 frenata cōprimeret: si diceret: Videtis fratres post tātam stragē psecutionis misericordia dei
 a principibus sæculi pacē esse cōcessam: non debemus nos Christiani & episcopi vnitatem di-
 rūpere Christiani: quā iam paganus nō insequi inimicus. Itaq; aut istas oēs causas: quas cla-
 des turbulētissimi tēporis inflixit ecclesię: deo iudici dimittam⁹. Aut si alig in vobis sunt quī
 certa istorū crimina ita nouerint: vt ea facile valeat edocere: negantēsq; cōuincere & talib⁹ cō-
 municare formidat: pergāt ad fratres & collegas nostros transmarinā cōiunctū epōs: & ibi pri-
 us de istorū factis & conuincia conquærant: q; ad iudiciū collegarum Afrorū male sibi con-
 scii venire noluerūt. Aut inde illis denūtiēt vt veniāt: ibiq; obiectis respōdeant. Qd si nō fece-
 rint: ibi etiā eorū prauitas & pueritas inotescet: missaq; tractatoria sup eorū noie p totū orbē
 terrarū: quacūq; iā Christi ecclia dilata est: ab oibus ecclesiis eorū cōmuniō precipiet: ne aliq;
 error in cathedra ecclie Carthaginis oriat. Tū demū securi ep̃m aliū plebi Carthaginis ordi-
 nabimus cū a tota ecclesia isti fuerint separati: ne forte cū alius modo fuerit ordinatus: non ei
 cōmunicet ab ecclesia transmarina: qā iste ab honore depositus non videbit quē iā ordinatum
 fama celebrauit: & ad eum cōmeare cōmunicatorias literas fecit: atq; ira magnū scādalū schis-
 matis in vnitatem Christi iā pacatis tēporibus oriat: dū ppropterea nostras volumus præcipita-
 re sentētiās: & nō cōtra Cēcilianū: sed contra orbē terrarū q ei p ignorantia cōmunicat: altare
 alterū erigere audeamus. Huic tā sano rectoq; cōsilio q; in frēm obtēperare noluisse: quid
 esset facturū: aut qdō aliquē absentiu collegarū esset dānaturus: cū in potestate acta concilii
 nō haberet cōtradiciente primatē? Q; si tāta & aduersus primā sedē seditio nasceretur: vt nō
 nulli dānare iā vellēt quos volebat illi differte: quāto melius a talibus iniqua & impacata
 molientibus: q a totius orbis cōmuniōne dissentiretur? Sed quia nō erant quē in Cēcilianū &
 ordinatores eius transmarino iudicio pbarent: ppter ea nec priusq; in eū sentētiās dicerēt / dis-
 ferre voluerūt: nec postea q dixerūt pseueranter id agere: vt ecclesię transmarinæ in noxiarum
 pferret: quorū traditorū in Africa dānatorū cōmuniōne vitare deberet. Quia si id forte ten-
 tauissent: adessent sibi Cæcilianus & ceteri: & suā causam aduersus fallaces criminatores apd
 transmarinos ecclesiasticos iudices diligentissima discussione purgarent. Itaq; conciliū illud
 puerum atq; nefarium: maxime (vt creditur) traditorū fuit. Quibus cōfessis Secundus Tigi-
 sitanus ignouerat: vt quē de traditione fama crebuerat: infamari nō esse qd veltum dice-
 bant: vt cū hoies p Africā totā credētes episcopis falsa de innocentibus loquerent: q; damna-
 ti essent apud Carthaginē traditores: tanq̃ in nebulā mēdaciissimi rumoris: ipsi qui vere tradi-
 derāt laicitatē. Vnde videris charissimi fieri potuisse: qd verissimile nō esse qd veltum dice-
 bant: vt si essent de sua traditione cōfessici: causamq; suam impetrauissent: deo dimitti oportet
 rei: iudices dānatoresq; tanq̃ traditorū absentiu postea confedissent. Magis em amplexi
 sunt occasionem qua possent alios falsa criminatione pfundere: & cōuersas in eos linguas ho-
 minum inquinare criminū suorū hoc modo declinare. Alioq; si fieri non posset: vt q; ma-
 la quæ ipse cōmitteret in alio iudicaret: nō diceret qbusdā Paulus ap̃s: Propterea inexcusabi-

C

D

lis es o homo ois qui iudicas. In quo em alium iudicas: temetipsum cōdemnas; Eadē em agis Ro.2.
 quae iudicas. Qd illi omīno fecerūt vt haec verba aplice integre in eos aprepi conueniāt. Non
 ergo tunc Sequēdus: qñ eorū crimina deo dimisit: paci vnitatq; consuluina loquū magis hoc
 apud Carthaginā puideret ne schisma fieret: vbi nullus aderat: cui cōfesso crimen donare co
 geres: Sed qd erat facillimū: tota cōuersatio pacis ēē absentes nolle damnare. Itaq; iniuriam
 faceret innocētib;: etiā si eis nō conuictis neq; confessis neq; omnino praesentibus ignoscere
 voluissent. Ille qppe accipit veniā cuius culpa certissima est. Quāto ergo inamiores & certio
 res fuerūt: q ea le putauerūt posse dānare: q incognita nec donare potuissent: Sed illic cognita
 dimissa sunt deo ne alia quærerent: hic incognita dānata sunt vt illa regerent. Sed dicit aliq; E
 Cognouerūt: qd etiā concedit: etiā sic absentibus vtrq; paci oportebat. Neq; em iudiciū dese
 ruert vbi nunq; omīno constiterāt: nec in illis solis episcopis Afris erat ecclesia: vt omne iudi
 cium ecclesiasticum vitasse viderent: qui se iudicio eorū praesentati noluiſſent. Milia quippe
 collegatū transmarina testabant vbi apparebat eos iudicari posse q videbant Afros vel Nu
 midas collegas habere suspectos. Vbi est em qd scriptura clamat: Ante q; interrogas ne vitupe
 res quēq; & cū interrogaueris corripie iuste. Si ergo nec vituperati: nec corripī nisi interroga
 tum spiritus sanctus voluit: quāto sceleratius nō vituperati aut correpti: sed omnino dānati
 sunt: q de suis criminib; nihil absentes interrogari potuerūt: Sed rñ isti q licet absentib; & ne
 qua q iudiciū deferēt: itaq; nunq; affuerūt: & semp sibi cūeū illū suspectū esse declarauerūt: tū
 cognita crimina dānasse dicūt: quāto vos fratres mei: quomodo cognouerūt? Respōdetis: Ne
 scimus. Quādoquidē ipsa cognitio in illis gestis explicari nō est. Sed ego vobis ostendam quo
 modo cognouerūt. Attēdite causam Felicis Aprūgitani: & pso legite q; vehementiores in eū
 fuerunt. Sic ergo & ceterorū causam nouerāt: sicut huius qui postea innocētissimus diligenti
 & terribili inquisitione pbatu est. Quāto itaq; iustus & tutus & cētius innocētes eos existi
 mare debemus: quoeū in illis leuius accusata sunt: & parciore reprehensione damnata
 quādo ille inuētus est innocēs: in quē multo immanius sauerunt? An forte ficut quidā dixit:
 qd quidē cū vobis diceret: id sūplicit: sed tñ p̄mittēt: id nō est. Ait em qdā: Nō debuit episco
 pus p̄consulari iudicio purgari: quasi nō ipse sibi hoc cōparauerit: ac non imperator ita quae
 ri iussit: ad cuius curā: de qua rationē deo redditur: esset: res illa maxime p̄tinebat. Arbitrū
 em & iudiciū causae traditionis & schisma cis illi eū fecerāt: q ad eū etiā preces miserāt: ad quā
 postea puocauerunt: & tñ iudicio eorū accēdere noluerunt. Itaq; si culpā dū est quē iudex ter
 renus absoluit: cū ipse sibi hoc nō poposcisset: quāto magis culpā dū sunt q terrenū regem suae
 causae iudicē esse voluerūt? Si autē criminis nō est puocare ad impatore nō est criminis audire
 ab imperatore: Ergo nec ab illo cui causam delegauerit imperator. Quēdā etiā suspēsum ecclē
 leo in causa Felicis episcopi amicus ille voluit criminari: vt qd etiā vngulis vezares. Nunq;
 poterat Felix cōtradiceret: ne tāta diligētia vel seueritate q̄reret: cū eius causam inueniēdā co
 gnitor agitaret? Quid em erat illud nolle sic quēri q; de crimine cōfiteri? Et tñ ille ipse p̄consul
 inter praconum terribiles voces: & cruetas carnificum manus nunq; collegā damnares abſen
 tē: qui iudicio eius se praesentare noluiſſet: cū haberet aliud qd posset audiri. Aut si damna
 F reticere etiā ipsi secularibus legibus poenas iustas & debitas lueret. Q; si gesta p̄consula
 ria displicēt ecclesiasticis: codice omnia vobis ordine recitata sunt. An forte nō debuit Roma
 nē ecclē Melciades epus cū collegis transmarinis episcopis illud sibi vſurpare iudiciū: qd ab
 Afris septuaginta vbi primas Tigisitanus p̄cedit: fuerat terminatum: quicquid nec ipse vſur
 pauit? Rogatus quippe imperator: iudices misit episcopos q cū eo sederēt: & de tota illa causa
 qd iustū videret statuerēt. Hoc pbamus & Donatistarū precibus & verbis ipsius imperato
 ris: Vtrq; em vobis lecta meministis: & inspicēdi ac descībēdi licentiam nunc habetis. Legē
 te & cōfiderate omnia: Videte quanta cura pacis atq; vnitatis cōseruandae vel restituēdae
 cuncta discussa sint: quēadmodū accusatorū persona tractata: & quorundā eorū quibus ma
 culis improbara sit: praesentiumq; vocibus liquido cōstiterit: nihil eos habuisse qd in Caecilia
 num dicerent: sed totā causam in plebē de parte Maiorini: hoc est seditionem & ab ecclē pa
 ce alienatā multitudinē trāsferre voluisse: vt ab ea videlicet turba Cēcilianus accusaret: quā
 solis tumultuosus clamoribus nulla documētorum attestatio: nullo veritatis examine ad su
 am voluntatē animos iudicum detorqueat: posse arbitrabant: nisi forte furiosa & poculo erro
 ris atq; corruptionis ebria multitudo vera in Caecilianum crimina diceret: vbi septuaginta
 episcopi de Felice Aprūgitano cōstitit: absentes & innocētes collegas tā infana temeritate
 Eul.

damnarunt. Quali em turbe illi cōfenserant: vt aduersus innocētes nō interrogatos pferrent
sentētia: tali turba etiā rursus accusari Cēcilianum volebāt. Sed plane tales inuenerant iu-
dices: quibus illam dementiam pfluaderēt. Potestis em p vestra prudētia: & illorū pueritātē illic
attendere: & iudicium grauiter quēadmodū ad extremū pfluadere non possent: vt a plebe par-
tis Maiorini: quę certā psonam non habebat: argueret Cēcilianus: & requirī ab eis essent vel
accusatores vel testes vel quoquo modo causę necessarij: qui simul cū eis ex Africā venerāt: &
eos pssentes fuisse: atq; a Donato subactos esse diceretur. Promisit idem Donatus q; eos esse
exhibiturus: qđ cū non semel sed saepius pmississet: amplius ad illud iudicium accedere nolu-
it: vbi iam erat tāta cōfessio: vt nihil aliud deinceps non accedēdo nisi præsens damnari nolu-
isse videretur: cū tamen ea quę damanda essent: eo præsente: atq; interrogāte manifesta fue-
rint. Accessit aliud: vt a quibuscūq; aduersus Cēcilianū denuntiatiōis libellus daretur: post
qđ factum quēadmodum sit rursus agitata cognitiō: & quę psonę illū libellū dederint: quoq;
modo nihil in Cēcilianū pbari potuerit: quid dicā cum & audientis omnia: & quorūq; vo-
lueritis: legere possitis! De numero autē septuaginta episcoporum cum quasi gratissima opo-
nereetur auctoritas: quę fuerunt dicta meministi: & tamen viri grauissimi ab infinitis quę
stionibus catena quadam inexplicabili sese neceñtibz suum temperare arbitrium maluerūt
nequāq; curantes q̄ multi essent illi episcopi: aut vnde collecti: quos videbant tanta temerita-
te cæcatos: vt in absentes & nō interrogatos collegas tam precipites auderent pferre senten-
tias: & tamen qualis ipsius beati Melciadis vltima est prolata sententia: q̄ innocens: q̄ integra
q̄ prouida atq; pacifica: qua neq; collegas in quibus nihil consiterat: de collegio suo ausus est
remouere: & Donato solo quem totius mali principem fuerat maxime culpatores: sanitatis re-
cuperandę optionem liberam fecit ceteris: paratus cōmunicatorias literas mittere: etiam his
quos a Maiorino ordinatos esse constaret: ita vt quibuscūq; locis duo essent episcopi: quos
dissensio geminasset: eum confirmari vellet: q̄ fuisset ordinatus prior: alteri autem eorū pbea
alia regenda pulderetur. O virum optimum! O filium christianę pacis: & patrē christianę ple-
bis! Conserte nunc istam paucitatem cum illa multitudine episcoporum: neq; numerū nume-
ros: sed pondus ponderi compare. Hinc modestiam: inde temeritatem. Hinc vigilantiā: inde
cæcitatē. Hic nec māuerudo integritatē corrumpit: nec integritas māuerudini repugnante
ibi autē & furore timor regebatur: & timore furor incitabatur. Isti em conuenerant cogni-
tione verorum criminū falsa respuere: illi falsorum damnatione vera celare. Illis ne se tandem
Cēcilianus audiendum iudicandumq; cōmitteret: cū haberet tales apud quos si ea causa mo-
ueret: innocētiā suā facillime ostēderet: nō se illis oīno cōmitteret: nec si pegrinus ecclesię car-
thaginēsis subito eps esset ordinatus: & ignoraret qđ ad corrūpendos aīos vel improborū vel
imperatorū posset. Tūc pecuniosissima mulier quēdā Lucilla: quā p disciplina ecclesiastica cor-
ripiendo idem cum esset diaconus laferat: etiam hoc idē accesserat malū ad illā psciendam
iniquitatē. Nā in illo concilio vbi a confessis traditoribus absentes atq; innocētes dānati sunt
Pauci qđ erāt q̄ crimina sua infamatis aliis tegere cupiebāt: vt hoīes a veritatis inquisitione
auerteret falsis rumorib; a uocari. Pauci ergo erāt q̄ hoc negotiū maxie curabāt: quīs i eis esse
maior auctoritas pperet ipsius Secūdi societateq; eis peccata terret. Ceteri autē Lucillę pecu-
nia maxime aduersus Cēcilianū empti & instigati phibent. Eārū gesta apud Zenophilū cōsu-
larē vbi Nundinarius qđ diaconus a Syluano zertensī epō: quātū ipsi gestis intelligit de
gradat; cū ei satisfacere p aliorū epōrū literas frustra conatus esset: multa patefecit irat; & in
iudiciū publicū ptulit: inter quę id quoq; commemoratū legit: q; Lucilla pecunia corruptis
episcopis in Carthaginēsi ecclesiā: in Africę capite: altare contra altare leuātū est. Scio q; hac
gesta vobis non legerimus: sed tempus non fuisse meministi. Inerat etiā nōnullus dolor ani-
mī de typo supbia veniens: q; non ipsi ordinauerant Carthaginē epm. Quibus omībus rebus
cum eos non veros iudices: sed inimicos atq; corruptos Cēcilianū conuenisse cognosceret;
quando fieri posset vt vel ipse vellet vel populus cui p̄stidebat permitteret: vt relicta eccle-
sia iret in domum priuatam: non collegarū discutiēdus examine: sed factionis & odiū mulie-
ribus trucandus: cum sibi præsertim videret apud ecclesiā transmarinam priuatis inimicis
etis & ab vtraq; parte dissensionis alieni: incorruptū & integrū examen suę causę remane-
re. Vbi si nihil aduersari ali agere vellēt: ipsi se ab orbis terrarū innocētissima cōmunionē prae-
eiderent. Si autē illic cū accusare tentassent: tūc sibi adefset: tūc innocētiā suā aduersus eorū
machinamēta defenderet: sicut postea factū ēē didicisti. Cū tñ illi nimis fero q̄ssent iudiciū

G

H

etāsmarinū id schismatis rei: id leuati altaris horrēdo scelere maculati. Primo eū faceret si veritate niterent: sed falsis rumoribus temporis diu uernitate firmatis: quasi uerusta fama p̄dicāte ad iudiciū uenire uoluerūt. Aut qđ magis credēdū est: dānato prius sicut libuit Cæciliano quasi securi sibi uidebant p̄sidentes numero suos: nec audētes alibi cōmouere causam tā malam: ubi nulla corruptione operāte posset ueritas inueniri. Sed postea qđ ipsi rebus experti sunt cū Cæciliano pmanere cōmunionē orbis terrarū: & ad eū a trāsmarinis ecclesiis cōmunicatorias literas mitterent: ad illū quē ipsi scelerate ordinauerāt: puduit eos semp rācere: qā posset eis obliuiscitur patenti ignarā p̄ tot gētes ecclesiā cōmunicare dānatis: Et cur se ipsi ab innocētis orbis terrarū cōmunionē p̄ciderēt: cum tacēdo sinnerent episcopo quē Carthaginēsis ordinās fene a toto orbe cōmunionē p̄ciderēt? Elegerūt sicut dicit ad duas fraudes agere causam eū Cæciliano apud ecclesias trāsmarinas: parari ad utrūq: ut si eū potuissent quacūq; uersucia falsę criminationis euincere: sariarēt plenissime cupiditatē suā. Si autē nō possent: in eadē quidē pueritate durarēt: sed iam tamen quasi haberent qđ dicerent: malos iudices se esse p̄fessos: quæ uox est omnīū malorū līngatorum: eū fuerint etiā manifestissima ueritate supari. Quasi nō eis ad hoc dici posset & iustissime dici: Ecce putemus illos ep̄os q̄ Romę iudicari: nō bonos iudices fuisse: restabat adhuc plenariū ecclesię uniuersale cōcilīū: ubi etiā cū ipsi iudicibus causa posset agitari: ut si male iudicasse conuicti essent: eorū sententię soluerent. Qđ utrū fecerint p̄bēt: Nos autē nō factum esse facile p̄bamus: ex eo qđ totus orbis nō eis cōmunicat: Aut si factum est etiam ibi sunt uicti: qđ ipsa eorū separatio manifestat. Sed tamē qđ postea fecerint: imperatoris literis sufficientissime ostendit. Iudices etiā ecclesiasticos tāte autoritatis ep̄os: quorū iudicio & Cæciliani innocētia & eorū improbitas declarata est: nō apud alios collegas: sed apud imperatorem accusare ausi sunt qđ male iudicauerunt. Dedit ille aliud Arelatēse iudiciū: aliorum scilicet episcoporum: non quia iam necesse erat sed eorum peruersitatibus cedens: & omni modo cupiens tantā impudētiā cohibere. Neq; enim ausus est Christianus imperator sic eorum tumultuosas & fallaces quærelas suscipere: ut de iudicio episcoporum qui Romæ sedebant ipse iudicaret: sed alios ut dixi episcopos dedit: a quibus tamen illi ad ipsum rursum imperatorem puocare maluerunt. Quia in re illos quēadmodum detestetur auditis: atq; utriusq; saltem ipsius iudicio infamissimis animositatib; suis finem posuissent: atq; ut eis ipse cessit: ut de illa causa post episcopos iudicaret: a sanctis antistitibus postea ueniā petierat: dū tñ illi qđ ulterius dicerēt nō haberēt: si eius sententiā nō obtemperat: ad quē ipsi puocauerūt: sic & illi aliquādo cederēt ueritati. Iussit etiā ille ut ei partes ad agendā causam Romanam occurrerent. Quo cum Cæcilianus nescio qua causa non occurrisset: interpellat; ab eis præcepit ut Mediolanū sequerent. Tunc se aliqui eorū subtrahere coeperūt: fortasse indignati: qā nō est eos imitatus Cōstantinus: ut ita statim atq; uelociter Cæcilianū damnares abfēntē. Qđ ubi cognouit p̄uidus imperator: reliquos ab officialibus custoditos fecit Mediolanum puenire. Quo cū etiā Cæcilianus peruenerit: ipsum quoq; sicut scripsit exhibuit: cognitaq; causas: qua diligētias: qua cautela: qua prouisione: sicut eius indicant literæ: Cæcilianum innocentissimum: illos improbissimos iudicauit. Et adhuc baptizant extra ecclesiā: & si possint rebaptizant: ecclesiā sacris crificat in dissensionē & schismate: & pacis nomine populos saluantes: quos a pace salutis ex terminant: cōscindit uitas Christi: blasphemā hēreditas Christi: crustat baptisma Christi: & nobis in se ista p̄ ordinarias humanas potestates flagellis tēporalibus emēdare: in eter nas poenas p̄ tantis sacrilegiis destinentur. Nos eis oblicimus uerorem schismatis: rebaptizationis infamiam ab hēreditate Christi: quæ per omnes gentes diffusa est nefariam separationem. De codicibus non tantum nostris: sed etiam eorum recitamus ecclesiis: quarum nomina hodie legunt: & quibus hodie non comunicant. Quæ cum recitant in conuenticulis eorū rīdicatoribus suis dicunt: Par tecū: & cū ipsi plebibus quibus ipse litterę sunt pacem non habent: & ipsi nobis obliuiscunt: uel falsa crimina mortuorum: uel etiā si uerata: tamen aliena non intelligentes in his quæ nos eis oblicimus omnes illos teneri. In his uero quæ nobis obliuiscunt: palam uel zizaniam messis dominicę reprehendi: Ad frumenta autem crimen non p̄tinere: Neq; considerari: quia quibus mali placent in uinitate: ipsi cōmunicant malis: quibus autem displicent de eos emendare non possunt: neq; ante tempus messis audeant zizania eradica re: ne simul eradica & triticum: non factis eorum: sed altari Christi comunicat. Ita uero non solum non ab eis maculatur: sed etiam diuinis uerbis laudari prædicariq; merent: quoniam nūc nomē Christi p̄ horribilia schismata blasphemet: p̄ bono uinitatis tolerant quod proba

Apoc.2.

no æquitatis oderūt. Si habēt aures audiāt quid spiritus dicat ecclesijs: Sic em̄ in Apocalypsi
 loannis legitur: Angelo (inquit) ecclesijs Ephesi scribe: hæc dicit qui tenet septē stellas in dexte
 ra sua: qui ambulat in medio septem candelabrorum aureorum: Scio op̄a tua & laborē & patientiā:
 & q̄a nō potes sustinere malos: & rētaſti eos qui se dicūt ap̄los esse & non sunt: & inuenisti
 eos mōdices: & patiētiā habes & sustinuisti eos p̄pter nomē meū & nō defecisti. Qd̄ si de ange
 gelo superiorū calorū: & nō de p̄ap̄oficis ecclesijs vellet intelligi: nō cōsequenter diceret: Sed
 habeo aduersum te q̄ charitatē tuā primā reliſti. Memot esto itaq̄ vnde excideris: & age po
 nitentiam: & prima op̄a fac. Sin autē: venio tibi & mouebo cādelabrū tuū de loco suo nisi po
 nitentiam egeris. Hoc superioribus angelis dici nō pōt: q̄ p̄pter tuā retinēt charitatē: vnde q̄ des
 fecerunt & lapsi sunt: diabolus est & angeli eius. Ergo primā charitatem dicit: quia sustinuit
 p̄seudoap̄los p̄pter nomē Christi: quā iubet vt repetat & faciat priora op̄a sua. Et obiciuntur
 nobis crimina malorū hominū: nō nostra sed aliena: & ipsa partim incognita: quę si etiam ve
 ra & præsētia videremus: & zizaniis p̄pter frumēta parcētes: p̄ vnitatē toleraremus: non so
 lū nulla reprehensione: sed etiā nō parua laude nos dignos diceret: quicūq̄ scripturas sanctas
 nō corde furdus audiret. Tolerat Aaron multitudinē idolū exigentē & fabricantē & adorantē.
 Tolerat Moyses aduersus deū tot milia murmuratiōis & toties offendēcia sanctū nomē eius
 Tolerat Dauid Saullem persecutorem suum: sceleratis moribus caelestia deserentē: magicis ar
 tibus inferna quærentē: occisum vindicat: Christū etiā domini p̄pter sacramentum venerationē
 dñctionis appellat. Tolerat Samuel nefandos filios Heli: p̄teruersos filios suos: quos populus
 q̄a tolerare noluit: diuina veritate accusatus: diuina seueritate correptus est. Tolerat deniq̄
 ipsum populū superbum contemptorē dei. Tolerat Esaias in quos tam multa vera crimina ia
 culat. Tolerat Hieremias a quibus tāta p̄peritur. Tolerat Zacharias phariseos & scribas: qua
 les illo tempore fuisse scriptura testat. Scio me multos p̄termisisse: Legat qui volunt: legant
 qui possunt eloquia caelestia: inueniēt omnes sanctos dei seruos & amicos semper habuisse quos in
 suo populo tolerarēt: cum quibus tñ illius tēporis sacramēta cōmunicātes: nō solū nō ingra
 ti: sed etiā laudabiliter sustinēbāt. Studētēs (sicut ait Apostol⁹) seruare vnitatē sp̄s in vñ
 culo pacis. Attēdant etiā post domini aduentū: vbi multo plura huius tolerantie per totū or
 bem inueniremus exempla: si omnia scribi & in auctoritatē redigi possuissent: tñ hæc ipsa quę
 habemus aduerſe. Tolerat ipse dñs Iudā: diabolū: furē & venditorē suū. Sinē accipere in
 ter innocētes discipulos: q̄d fideles nouerunt p̄teritū nostrū. Tolerāt apostoli p̄seudoap̄los: &
 sua querētēs nō quę Iesu Christi. Paul⁹ nō sua querēs: sed q̄ Iesu Christi: cō gloriosissima tole
 rantia cōuersus. Postremo q̄d paulo ante cōmemorauimus: diuina voce laudat sub angeli noīe præ
 positus ecclesijs: q̄ cū odisset malos: tñ rētatōs & viuētēs p̄ noīe dñi tolerauit. Ad summā
 seip̄os interrogat: Nōne tolerant ab eis cedes & incēdia circūcellionum: veneratores p̄cipita
 torum vltro cadauerū: & sub incredibilibus malis vnius optati p̄ tot annos totius Africę ge
 mitus? Parco iam dicere singulorū p̄ Africā regionē & ciuitatum & fundorum tyrānicas po
 testates & publica latrocinia. Melius em̄ vobis hæc vosip̄si dicitis: siue in aurē: siue palā: sicut
 hbitū fuerit. Quocūq̄ em̄ oculos verteritis: occurret q̄d dico: vel potius q̄d taceo. Neḡ hinc
 istos quos ibi diligitis accusamus. Non em̄ vobis displicent: q̄a tolerant malos: sed q̄a intolerā
 biliter mali sunt p̄pter schisma: p̄pter altare cōtra altare: p̄pter separationem ab hæreditate
 Christi toto orbe diffusa: sicut cāto ante p̄missa est. Violatā pacē: cōfissam vnitatem: itera
 ta baptisinata: exufflata sacramēta: quæ in sceleratis quoq̄ hoībus sancta sunt: plāgitus & lu
 gemus. Quę si parū p̄dūcunt: ueniant exēpla quibus demonstratū est quāti hæc p̄derit deus. Qui
 fecerunt idolā: visitata gladii morte p̄cepti sunt: Qui vero schisma facere voluerūt: hiatu ter
 restri: principes deuorari: & turba consentiēs igne cōsumpta est. Diuersitate poenarum: diuersi
 tas agnoscit meritorum. Tradunt in p̄secutione sancti codices: cōfitemur traditores: & deo di
 mittunt. Non interrogant innocētes & ab hoībus remerariis damnant. Probat̄ integer certis
 iudiciis: qui inter absentes dānatos multo vehemētius ceteris criminatus est. Iudiciū ep̄isco
 porū: ad imperatorē appellat: iudex eligi imperatorū: iudicis cōtemnitur impator. Quæ tunc
 acta sunt legistis: quæ nūc agantur videtis: si de illis in aliquo dubitatis: ista iam cernite. Certe
 non chartis veteribus: non arcibus publicis: nō gestis forēstibus aut ecclesiasticis agam⁹. Ma
 ior liber nobis orbis terrarū est: in eo lego cōp̄lētū: q̄d in libro dei lego p̄missum: Dñs (inquit)
 dixit ad me: filius meus es: nūc ego hodie genui te: Postula a me & dabo tibi gentes hereditatē
 tuā: & possessionem tuā terminos terræ. Iūc hereditarij qui nō cōmunicat: a quolibet

Ep̄i.4.

Plal.2.

L

bet libros teneat: exheredatum se esse cognoscat. Hanc hereditatem qui quis expugnat: alieni se esse a familia dei satis indicat. Certe de traditione diuinorum librorum vertitur questio: ubi hereditas ista promissa est. Ille ergo credatur testamentum tradidisse flammis qui contra voluntatem litigat testatoris. Quid tibi fecit O pars Donati? quid tibi fecit ecclesia Corinthiorum? Quid autem de ista dicis de omnibus talibus & tam longe positis intelligi volo. Quid vobis fecerunt quae nec omnino quid feceritis: nec quos infamaueritis nescire potuerunt? An quia Lucilla Cæcilianus in Africa laetit: lucem Christi orbis amisit? Tandem lenitate quid fecerunt? Merito certe annorum intervallo in oculos eorum reuolutum est opus ipsorum. Quare te per quam feminam Maximianus quid dicit esse Donati propinquus sese a Primiani comunione pcederit: & quemadmodum congregata episcoporum factione: Primianus dānarit absente: & aduersus eum episcopus ordinatus sit: quemadmodum Maiorinus per Lucillam congregata episcoporum factione Cæcilianum dānarit absente: & contra eum episcopus ordinatus est? An forte quod a cæteris Afris suae comunione episcopis contra factionem Maximiani Primianus purgatus est: valeat re vultis: & quod a transmarinis vnicariorum episcopis aduersus factionem Maiorini Cæcilianus purgatus est: valeat non vultis? Rogo fratres melius quid magni peto: quid difficile a vobis intelligi cupio? Multum quidem interest & incomparabiliter distat: vel autoritate vel numero Africana ecclesia: si cum cæteris orbis partibus conferatur: & longe minor est etiam si vinitas hic esset longe omnino: minor est comparata cæteris christianis omnibus gentibus: quam pars Maximianus comparata parti Primiani. Peto tamen & iustum esse arbitror: ut tantum valeat consilium Secundi Tigisiani quod Lucilla conuincit aduersus absentem Cæcilianum & apostolicam sedem: totumque orbem Cæciliano communicantem: quantum valet consilium maximianum: quod similiter fecit minima nescio quod conuincit aduersus absentem Primianum: & ceteram per Africam multitudinem Primiano communicantem. Quid apertius cernitur? Quid aequius postulatur? Videris haec omnia & nostis & gemitis: & tamē videt & deus quod & vos in tā pestifera & sacrilega praecisione nullas res cogit remanere: si per adipiscendo spiritali regno: carnalem supereris affectum & amicicias hominum: quae in iudicio dei nihil pderunt per deuitandis sempiternis poenis: non timeatis offendere. Ecce ite consulite: quid contra haec nostra possint respondere cognoscite: si pferat chartas pferimus chartas. Si falsas nostras esse dicunt: hoc nos de suis dicere non indignerent. Nemo delet de caelo constitutionem dei: Nemo delet de terra ecclesiam dei: Ille totum orbem permissit: illa totum orbē repleuit: & malos habet & bonos: Sed nec ille terris amittit nisi malos nec in caelum admittit nisi bonos. Erunt autem vobis hic sermo quae de munere dei nouit ipse quantae & pacis & vestra dilectione depromptimus correctio si velitis: testis vero & si nolitis.

Sancti Augustini iterum ad Eleusium: Gloriam & Felicem: marrantis quae in disputatione habita cum Fortunio Tuburcensi episcopo acta sunt: eosque exhortantis & obtestantis ut illum promissi sui commoneant: ac grauiter instent: ut res cepta peragatur. Simul etiam ut turbulentiis turbis deuitatis: ad aliquam villam non magnam conueniant: suadentis.

Epistola. CLXIII.

M Ominis dilectissimis & predicabilibus fratribus Eleusio: Glorio & Felici Augustinus. Fortunium quem Tuburcensi habetis episcopum per eadem ciuitatem quam festinantissime cum ad Zertensem ecclesiam pergeremus experti sumus: ita omnino ut de illo soletis benignissime polliceri: Eam ipsam quippe vestram de illo nobis sermocinationem cum ei remittimus volentes eum videre non abnuir. Venimus itaque ad eam aetatem eius id a nobis deferendum videbatur potius quam exigendum: ut ipse ad nos veniret prior. Perrexit ergo comitibus non paucis: quos forte aggregatos nobis illud tempus inuenerat. Cum autem apud eum confedissemus rumore displexio parua preerea turba cofluxit: sed in tota illa multitudinem paucis apparebat: quod vtiliter ac salubriter agi causam illam: & tamē reliqua tamen questionem prudenter & pie discuti cuperet. Ceteri vero magis ad spectaculum quasi altercationis nostrae per theatrica consuetudine quam ad instructionem salutis Christiana deuotione conueniant. Quia propter nec silentium nobis pferre nec intentionem atque nobiscum modeste saltem & ordinate colloquutionem: exceptis ut dixi paucis: quorum religiosa & simplex apparebat intentio. Itaque libere pro sui cuiusque animi more immoderate loquentium omnia strepitu turbabant: nec cuiusque suae nos siue ipse rogando interdum etiam oburgando potuimus: ut nobis modestum silentium pberetur. Res

E.iiii.

tamē ut cōq̃ agi coepta est: & aliquot horas in alterno sermone peraximus: quātrū vocibus in-
terquiescentibus varie tumultuantiū sinebamus. Sed in ipso disputatiōis exordio cō videre
mus ea quae dicebant subinde labi de memoria vel nostrā vel eorū quorū salutē maxime cura
bamus: & ut esset nobis cautior modestior q̃ tractatio simul ut vos atq̃ alii fratres q̃ absentes
erāt qd̃ inter nos actū esset legēdo cognosceretis: postulauimus ut a notariis verba nostra ex-
ciperent: vbi diu ab illo vel ei cōsentientibus reluctatū est: postea tamen ipse cōcessit. Sed nota-
rii qui aderāt atq̃ id strenue facere poterāt: nescio qua causa excipere noluerūt. Egimus salē
ut fratres q̃ nobiscū erāt: q̃ in hac re tardius possent excipere: pollicētes nos ibi easdē tabu-
las relictos. Consensum est. Coeperunt verba nostra excipi: & aliqua ab iniucē ad tabulas di-
cta sunt. Postea in ordinatas p̃trepētū interpellationes: & p̃pterea nostrā quoq̃ turbulentiōrē
disputatiōē notariū nō valētes sustinere: cesserūt: nobis sane nō desistētibus: & ut cuiq̃ facul-
tas dabatur multa dicētibus. Ex quibus omnibus verbis nostris quātrū recordari potui: causa
torius actionis dilectionē vestram fraudare nolui. Potestis em̃ ei literas meas legere ut vel ap-
probet vera me scripsisse: vel ipse vobis si qd̃ melius recolit incunctatē insinuet. Primo enim
vitā nostrā quā vobis beniuolentius fortasse q̃ verius narrātibus se comperisse dicebat: p̃cedi
care dignatus est: Adiuuens se dixisse vobis: nos omnia quae de nobis insinuat̃ eratis bene fa-
cere poruisse: si in ecclesia faceremus. Deinde quērare coepim⁹: quēnā illa esset ecclesia vbi vi-
uere sic oportere: vtrū illa quae sicut sancta tanto ante scriptura p̃dixerat: se terrarū orbe dis-
funderet: an illa quā pars exigua vel Afrorū vel Africē contineret. Hic primo asserere conat⁹
vbiq̃ terrarū esse cōmunionem suam: Quērebā vtrū epistolae communicatorias quas forma-
tas dicimus: possem quo vellem dare: & affirmabam (qd̃ manifestum erat omnibus) hoc modo
facillime illam terminari posse quāstionem. Parabā autē: ut si consensiret ad illas ecclesias a
nobis tales literae mitterentur: quas in apostolicis auctoritatibus pariter legeremus illo iā tē-
pore fuisse fundatas. Sed quā res aperte falsa erat: permixtis verbis cito inde discessum est. Inter
quae verba euangelicā illā domini admonitiōē cōmemorauit quā dixit: Cauete a pseudo pro-
phetis: multi ad vos veniēt in vestitu ouium: intrus autē sunt lupi rapaces: Ex fructibus eorū
cognoscetis eos. Quae verba domini cum diceremus eadem de illis a nobis posse recitari: veni-
tum inde est ad exaggerationem p̃secutionis: quā saepe suam partē pertulisse dicebat. Hinc vo-
lens ostendere suos esse christianos: quia p̃secutionē patenterent. Inter quae verba cū ego pa-
rare ex euangelio respondere: idem capitulum cōmemorauit prior: vbi dominus ait: Beati
qui p̃secutionem patiuntur propter iustitiam: quoniam ipsorum est regnum caelorum. Quo
loco ego gratulatus: subieci statim id ergo esse quārendum: vtrū illi p̃secutionem propter
iustitiam passi fuerint. In qua quēstione discuti cupiebam: qd̃ quidem omnibus clarum erat:
vtrum eos in vnitatē ecclesiae cōstitutos: an schismate iam diuisos machariana tempora inue-
nerint: ut qui videre vellent: vtrum propter iustitiam p̃secutionē passi fuerint: id potius attē-
derent: vtrū se recte a totius orbis vnitatē p̃cederint. Qd̃ si iniuste fecisse inuenirentur: ma-
nifestū esset eos p̃pter iniustitiam potius q̃ p̃pter iustitiam passos p̃secutionē: & ideo nume-
ro beatorum adiungi non posse: de quibus dictum est: Beati qui p̃secutionem patiunt̃ pro-
pter iustitiam. Ibi commemorata est famosior q̃ certior codicum illa traditio. Sed respondeba-
tur a partibus nostris: principes illorum potius fuisse traditores. Qz si in hac re nostrorum li-
teris credere: nec nos cogi oportere ut literis credamus ipsorum. Sed tamen seque-
strata ista dubia quāstiones: quarebam quomodo se isti iuste separassent ab innocentia cate-
rorum christianorum: qui per orbem terrarum successiōis ordinem custodiētes: in antiquis
simis ecclesiis constituti penitus ignorarent qui fuerint in Africa traditores: qui certe nō pos-
sent cōmunicare: nisi eis quos sedere in sedibus episcopalibus audiebant. Respondit: tam diu
transmarinarū partium ecclesias mansisse innocētes: donec consensissent in eorū sanguinem:
quos macharianā p̃secutionem pertulisse dicebat. Vbi ego possem quidem dicere: nec inuidia
machariani temporis innocentiam transmarinarum ecclesiarum contaminari potuisse: quan-
do quidem nullo modo probaretur auctoribus fecisse etiam quae fecerat. Sed de cōpendio quē-
rare malui: si Macharii fauicia: ex quo in eā consensisse dicebant transmarinae ecclesiae: suam
innocentiam perdiderunt: vtrum salē probaretur vsq̃ ad illa tempora Donatistas cum oriē-
talibus ecclesiis ceterisq̃ orbis partiū in vnitatē mansisse. Tūc prulit quoddā volumē vbi vo-
lebat ostendere Sardicēse cōciliū ad ep̃os Afros: q̃ erat cōmuniōis Donati: dedisse lras. Qd̃ cū le-
geretur: audiui⁹ Donati nomē inter ceteros ep̃os quibus illi scripserāt. Itaq̃ flagitare coepim⁹.

Matt. 7.

Matt. 5.

N

O

vt doceret: vtrū ipse esset Donatus de cuius parte isti cognominā. Fieri enim potuisset vt alicui Donato alterius hæresis ep̄o scripserint: cū maxime in illis nominibus nec Africæ mentio facta fuerit. Quomodo ergo posset probare Donatū partis Donati ep̄m nosse illo accipiendū esse sequā ne id quidē probare posset: vtrū ad Africanas specialiter ecclesias ep̄os illæ literæ missæ fuerint. Quis enī Donati nomē Afrū esse soleat: nō tñ repugnaret a vero: vt vel partiū illarum aliquis vocaret nōse Afro: vel aliquis Afer in illis partibus constitueret ep̄s. Neg enim in eis vī die vel cōsūle inuenimus: vt salte cōsideratis tēporibus certi aliquid deduceret. Sane quomā nescio quādo audieram? Arranios cū a cōmunionē catholica discrepāssent: Donatistas in Africa sibi sociate contraxerat: aures mihi hoc ip̄m frater Alipius suggessit. Tūc accepto ip̄o volumine: iussit dē conciliū statuta cōsiderare: legit Achanasū ep̄m Alexandrinū catholicū cuius maxime aduersus Arrianos acer rimarū disputatōis cōflictus eminuit: & Iulii eccl̄iæ Romanæ ep̄m: nihilominus catholicū: illo cōcilio Sardiciēsi fuisse improbatos. Vnde apd nos cōstitit arrianorū fuisse cōciliū: quib⁹ isti ep̄i catholici vehemētissime resistebant. Itaq; ad dili gentiorē etiā temporū discūssionē: volum⁹ ip̄m volumē accipere atq; afferre nobiscum. Qui noluit dare dicēs: ibi nos habere illud: qñ aliquid in eo cōsiderare vellemus. Rogauī etiā vt manu mea notari pmitteret: faceret: timēs ne mihi forte causa exigente cū perēdū esset: pro illo aliud pferret: neq; hoc voluit. Deinde mihi cepit instare: vt ad interrogationē suā breuiter responderē: quærens a me quē iustū putarē: eū qui psequeret: an eū qui persecutiōē pareretur. Cui respōdebā: nō recte ita interrogari. Fieri enī posse vt ambo iniqui sint: fieri etiā posse vt iniquiorē iustior persequat. Nō ergo esse cōsequēs: vt ideo sit quisq; iustior quia persecutiōē patit: quis id plerūq; iustiori couingat. Deinde cū viderē in hoc cū multū iustiorari vt iustitiā suæ partis ex eo certā vellet intelligi: quia persecutiōē passa fuerit: quæsiui ab eo vtrū iustū & christiānū putaret ep̄m Mediolanēsis eccl̄iæ Ambrosiū. Cogebat vtrū negare q̄ ille vir christianus esset & iustus: quia si fatetur: statim obiceremus q̄ eū rebaptizandum esse cēseret. Cū ergo eloqui cogeret: quib⁹ ille nō esset habendus christianus & iustus: cōmemorauī quantā persecutiōē pertulerit: circūdata etiā militib⁹ armatis eccl̄ia. Quæsiui etiā: vtrū Maximianū: quia & is apd Carthaginē schisma fecerat: & iustū & christiānū putaret. Nō poterat nisi negare. Cōmemorauī ergo etiā illū talē persecutiōē pertulisse vt eccl̄ia eius vsq; ad fundamēta dirueret. His igitur exemplis ei si possem persuadere moliebar: vt iam desineret dicere persecutiōis persequē: christiānū iustitiæ certissimū esse documētū. Narrauit etiā in ipsa schismatis nouitate maiores suos cū cogitaret culpā Cæcilianie schisma fieret: quomodo velle sopire: dedisse quendā interuētorē populo suę cōmunionis apud Carthaginē cōstitutō: ante q̄ Maiorinus aduersus Cæcilianū ordinaret. Hūc ergo interuētorē in suo con tractulo a nostris dicebat occisum. Qd̄ (fareor) nunq̄ antea prorsus audierā: cū tā multa ab eis obiecta crimina refellerent & redarguerent a nostris: atq; tu eos plura & maiora iactent.

Q Sed tamē postea q̄ hoc narrauit: rursus a me instantē cepit querere: quē iustū putarē: eum ne qui occidit: an eū qui occisus esset: quasi iam mihi pbauisset: ita vt narrauerat esse cōmissū. Dicebā ergo prius: vtrū verū esset: esse querendū. Nō enī temere credi oportere quæcūq; dicunt: & tñ fieri potuisset vt vel ambo æque mali essent: vel etiā peiorē quisq; malus occideret. Reuera enī fieri pōt vt sceleratior sit rebaptizator toti⁹ hols q̄ soli⁹ corporis interceptor. Vnde etiā illud qd̄ a me postea quæsiui: etiā querendū nō erat. At enī etiā malū non debuisset occidi a christianis & iustis: quasi nos eos q̄ hęc in catholica faciūt iustos vocemus: q̄ tamen nobis ab istis dici facilius q̄ probari solēt: cū tā multas violentissimas caedes & strages pleriq; ipsorū & ep̄i & presbyteri & quilibet clerici cōgregatis turbis hoīm furiosissimorū: nō catholicis tñ sed nōnunq; etiā suis: vbi possunt: inferre nō cessent. Quæ cū ita sint: dissimulans tñ ab sceleratissimis factis suorū q̄ ipse plus nouit: urgebat vt diceret: quis iustior vel malū aliquē occiderit? Qd̄ etiā si ad causam iā nō pertinebat: fatebamur enī hæc vbi cūq; sub nomie christiano fierent: nō fieri a bonis. Sed tamē vt admoneret quid esset querendū: respondimus: quærentes vtrū Helias iustus ei videret fuisse. Qd̄ negare non potuit. Deinde subiecit: q̄ multos p̄cedo prophetas sua manu pemerit. Hic reuera vidit qd̄ vidēdū erat: alia licuisse tūc iustis. Hęc enī prophetico spū/ auctoritate dei faciebant: q̄ proculdubio nouit cui etiam proficē occidi.

Exigebat ergo vt doceret iā noui testamenti tēporibus: qui iustiorū aliquē occiderit: etiā scelerat⁹ & impi⁹. Tūc rediit est ad superiorē tractatū: quo volebamus ostendere: neq; nos illis debere obicere suorū scelera: neq; illos nobis: siqua inuenirent talia facta nostrorum. De nouo

eum testamento ostendi quidē nō posse: q̄ iustus quisq̄ interfecerit aliquē: sed tamē illud p̄bāri
 posse ip̄o exemplo dñi: sceleratos ab innocentibus fuisse toleratos. Traditorē eū suū q̄ iam p̄e
 tiam eius acceperat: vsq̄ ad vltimū pacis osculū: inter innocētes secū esse permissus est. Quib⁹
 non tacuit esse inter illos tanti sceleris hominē: & tamē primū sacramentū corporis & sangui
 nis sui: nondū illo excluso cōmuniter omnibus dedit. Quo exemplo cū p̄pe oēs mouerentur:
 tentauit dicere: ante passionē dñi cōmuniōē illā cū scelerato nō obfuisse aplis: ea quārent. R
 habebat baptis̄mū Christi: sed baptis̄mū Ioannis. Quod postea q̄ dixit: cepti ab eo quārent:
 quēadmodū ergo scriptū esset: q̄ Iesus baptizauerit plures q̄ Ioannes: cū ip̄e nō baptizaret sed
 discipuli ei⁹: hoc est p̄ suos discipulos baptizaret: Quō ergo dabat qd nō acceperat: qd ipsi ma
 xime solēt dicere: An forte Christus baptis̄mo Ioannis baptizabat? Deinde in hac sententia
 multa quesitū erat: quōd ab ip̄o Ioanne tunc quesitū sit de baptis̄mo dñi: Et respōderit: q̄ il
 le haberet sp̄sām: & ille esset sponsus. Nunquid ergo fas erat vt baptis̄mo Ioannis baptizaret
 sponsus: id est baptis̄mo amici vel serui? Deinde quomodo poterat eucharistiā accipere non
 dū baptizari: aut quōd Petro volenti vt totū se lauaret: responderit: Qui lotus est semel: nō est
 iterū lauari: sed est mundus totus? Perfecta eū mundatio nō in Ioannis sed in nomī
 dñi baptis̄mo est: q̄ eo se indignū exhibuerit: sacramenta in eo nō ad salutē sed ad perniciē per
 manebūt. Tamen cū ego ista quāsiturus essem: etiā ip̄e vidit de baptis̄mo discipulorū dñi nō
 sibi fuisse quērendū. Inde iterū in aliud multis vt poteramus vtrinq̄ sermocinantibus: inter
 quā dictū est q̄ adhuc eos nostri persecuturi essent: Nobisq̄ dicebat: videre se velle quales nos
 essemus in illa persecutione p̄bituros: vtrū consensuri essemus tali s̄cūritate: an nullū cōmō
 daturi consensum. Nos dicebamus: deum videre corda nostra: quā ip̄i nō possent: & illos te
 mere sibi adhuc ista metueret: q̄ si contingerint: malis contingere: quibus detereris: ip̄i habēt
 nec tñ ideo nos a catholica cōmuniōe segregare debere: si quid forte nobis inuitis: vel etiam
 si valuerimus contradicentibus factū fuerit: cū tolerantia pacificā didicerimus: dicite aposto
 los: Sufficientes inuicē in dilectione: studentes seruire vnitatē sp̄s in vinculo pacis. Quā pacē
 atq̄ tolerantia: illos nō tenuisse dicebamus: q̄ schisma fecerunt: vt nūc inire suos qui mitiores
 eorū sunt grauiora tolerent ne scindat qd scissum est: cū leuiora nollent pro ipsa vnitatē tole
 rare. Dicebamus etiā nondū fuisse rēporibus veterū pacē vnitatis: & tolerantia: tanta cōmō
 datione p̄dicatā: sicut exēplo dñi & noui testamēti charitate: & tñ p̄phetas illos & sanctos
 viros dicere solere in populū scelera eorū: cū tñ se ab illius populū vnitatē & a cōmuniōe pa
 riter accipiendorū sacramentorū q̄ tñ fuerūt diuellere nō tentassent. Inde nescio quō ventū
 est ad cōmemoratōē beatæ memoriæ Genethlii ep̄i: qd nescio quā cōstitutiōē datā conera
 illos cōp̄resserit & effectū habere nō s̄uerit: Laudabāt illū oēs & benignissime p̄ferebant. In
 te quas laudes a nobis subiectū est q̄ etiā ip̄e tñ Genethlios: si in eorū man⁹ incidisset: rebapti
 zandus censeret. Et hæc iā stantes loquebamur: quia discedendi t̄ps vrgeret. Ibi plane ille se
 nex dixit: iā formā esse factam: vt quisq̄ ad eos fidelīū a nobis venerit baptizet: qd eū inuitū
 & cū dolore dicere quantū poterat apparebat. Sane cū etiā ip̄e multa mala suorū apertissime
 gerneret atq̄ ostenderet: q̄ totius ciuitatis eius testimonio p̄bāt q̄ esset remotus a talibus
 factis: & q̄ ip̄is suis dicere soleat modesta conuēstione p̄ferret: nolq̄ cōmemoraremus illud
 Ezechielis prophete: vbi apte scriptū est: Nec filii culpā patris: nec p̄p̄ris culpā filio eius impu
 tandā: vbi dictū est: Sicut eū aia patris mea est: ita & anima filii mea est. Anima eū quēcūq̄
 peccauerit sola moriet: placuit omnib⁹ in talibus disputationib⁹ violenta facta malorū hoīm
 nobis ab inuicē obici nō debere. Remanebat ergo schismatis quēstio. Itaq̄ hortati eū sum⁹: vt
 etiā atq̄ etiā placito & pacato aīo annuat nobiscū: vt diligenti examinatione tāta ingitio ter
 minū fumat. Vbi ille benigne cū diceret: nos solū ista quērerem: nolle aut nostros hæc quēri: Ea
 facta pollicitatiōe discessimus: vt exhiberemus ei plures collegas n̄ros: certe vel decemq̄ tamē
 ta beniuolentia & lenitate & tā pio studio id quēri vellēt: quātū in nobis eū iā animaduertisse
 atq̄ approbare sentiebamus. Hoc etiā de suorū numero & ip̄e pollicitus est. Vñ vos hortor
 & obtestor per dñi sanguinem: vt ei promissi sui cōmoneatis & nauiter instetis: v res cō
 p̄ta peragatur: quā prope ad finē peruenisse iam cernitis. Quātū eū arbitror difficillime pos
 testis inuenire in episcopis vestris: tam vtilem animum & voluntatem q̄ in isto sene perspexi
 mus. Postero eū die ip̄e ad nos venit: & hæc iterū quērerē cooperamur: Sed quia ordinandū
 episcopī necessitas nos inde iam iamq̄ rapiebat: diutius cū illo esse nequiuimus. Iam enim mī
 seramus ad maiorem cōsuetudinū quēdam audieramus noui apud eos baptis̄mi institutorem

Ioan. 13.

Ep̄s. 4.

Ezech. 18.

institisse: & multos illo sacrilegio seduxisse: vt cum illo quantum ipsius tps pariebant angustia aliquid loqueremur. Quem postea venturum comperi: videns nos aliud suscepisse negotium cum & ipm nescio q̄ necessitas pfectionis vrgeret: benigne a nobis placiteq̄ discessit. Vides autē mihi vt turbulētas turbas & impedimentū potius q̄ adiumentū afferentes omnino deuite mus: & vere ex alio amico atq̄ tranquillo susceptū tā magnū negotiū dño opitulāte peragam⁹ ad aliquā villā nos cōuenire debere: placuit nō magnā vbi nullius nostrū esset ecclesia: quam tamē villā cōmuniter possident hoies & nostrae cōmunionis & ipsius: sicuti est villa Tiritiana. Sicut ergo in Tyburticēsi: sive in Tagastēsi talis locus: vel ille quē commemorauit: vel aliq̄s ali us inueniatur fuerit: faciamus codices canonicos p̄sto esse. Et si qua p̄ferri poterint ex vtraq̄ parte documenta: vt postpositis ceteris: nulla si dño placuerit interpellante molestia: quot quor diebus poterimus ad hoc vacantes: & vnusquisq̄ nostrorū apud suū hospitē dominum deprecantes: adiunante ipso cui pax christiana gratissima est: rem tantā & bono aīo cōceptam ad inquisitionis terminum perducamus. Rescribite sane: quid de hac re vel vobis vel illi videatur.

Sancti Augustini ad Emeritū: diligenter ab eo inquireris originē schismatis: & causam cur factū sit: instantēq̄ ac iterato petentis vt quid sibi videat respondere non grauetur.

Epistola.CLXIII.

T

Desiderabili & dilecto fratri Emerito: Augustinus. Ego cū audio quēq̄ bono ingenio p̄ditur: vnde doctriq̄ liberalibus eruditum: q̄q̄ nō ibi salus atq̄ constituta sit: tñ in quaestione facillima sentire aliud q̄ veritas postulat: quo magis miror: eo magis exarDESCO nosse hoīem & cū eo colloqui: vel si id nō possum: salte litteris q̄ longissime volat attingere mentē eius: atq̄ ab eo vicissim attingi desydero: Sic ut te esse audio talē virū: & ab ecclia catholica: q̄ si cur sancto spiritu p̄nūtiata est: toto orbe diffunditur: discerpum doleo atq̄ seculum: quā ob causam nescio. Nam certū est magnae parti Romani orbis: ne dicā etiam barbaris gentibus: quibus quoq̄ debitorē se dicebat Ap̄ls: quorū christiane fidei cōmunio nostra cōtēxitur: ignorā esse parē Donatini: nec eos omnino scire: vel quādo vel quib⁹ causis exorta sit ista diffensio. Quos vtiq̄ oēs christianos ab eis criminib⁹ q̄ Afris obicitis nisi innocentes esse fatearis: cogere dicere omnīū malis factis obnoxios: cū apud vos perditivē miti nō dixerim: latē vos oēs esse pollutos. Nō em̄ neminē de vestra cōmunionē pellitis: aut tunc primū pellitis: cū primū illud vnde pellendus est fecerit: an nō aliquāto tpe latentē & postea p̄dictū cōiūctūq̄ damnat⁹? Quāto igit⁹: vtrū vos cōraminauerit eo tpe quo latebat? Respōdebis nullo modo. Nullo ergo tpe contaminaret etiā si semper id lateret. Nam & mortuorū non nulla saepe commissā p̄duntur: nec fraudi est christianis qui eis communicare viuētib⁹. Cur ergo vos tam emerita atq̄ sacrilega dīceptione p̄cedistis a cōmunionē innumerabiliū ecclesiā orientalīū: quas semp laruit: & adhuc latentē in Africa gestū esse aut doceris aut fingitis? Alia em̄ quaestio est: vtrū illa vera dicatis: quae quidē nos multo pbabiliorib⁹ documentis falsa esse conuincimus: & in vestris magis ea ipsa quae obicitis nūc pbata declam⁹. Sed hęc vt dixi alia quaestio est: tūc aggrediēda & discutīēda cū opus fuerit. Illud nūc attēda: vigilāta mentis tuē: neminē contaminari posse ignotorum / ignotiq̄ criminib⁹. Vnde manifestum est a cōmunionē orbis: cui seu falsa seu vera crimina q̄ Afris intenditis: prorsus ignota sunt: & ignota semp fuerūt: sacrilego schismate vos esse separatos. q̄q̄ & illud nō est tacēdum etiā cognitos malos bonis non obesse in ecclesiā: si eos a cōione phibendi aut potestas destituerit aliqua ratio cōseruandae pacis impediāt. Qui sunt em̄ gapud p̄phetā Ezechielē: & an vastationē perditotū signari meruerunt: & cum illi vastarent euadere illā: nisi vbi manifestissimē ostendit: qui morerent & gentē p̄tā & iniquitates populī deli quē sunt in medio eorū? Quis autē qd̄ ignorat: gemit & misceat? Ex eadē ratione etiā Paulus ap̄s falsos fratres tolerat. Non em̄ de incognitis ait: Oēs em̄ sua quae tantū q̄ Iesu Christi: quos tamē secū fuisse manifestat. Ex quo autē genere sunt q̄ vel t̄rurificare idolis vel codices diuinos tradere q̄ mori mauerunt: nisi ex eorū qui sua quātūq̄ in q̄ Iesu Christi Mula testimonis scripturarum p̄tercone longiorē q̄ necesse est epistolā faciā: & eruditioni tuae plura per te ipsum cōsiderāda permitto. Quod tñ satis est: video. Obsecro si tam multi iniqui i vno pplo dei eos quos testabantur non fecerunt tales quales ipsi erant: si multitudo illa falsorum fratrum apostolū Paulum in vna cum eis ecclesia constitutum: nō fecit sua quātenē: nō q̄ Iesu Christi: manifestū ē

2. Retra. ca.
46. & 51.

V

V

Phil. 2.

non hoc effici hominem: quod est malus quisq;: cū quo ad altare Christi acceditur: etiam si nō sit incognitus: si tantū nō approbet & a bona cōscientia displicēdo sepatetur. Manifestum est igitur non esse aliud cum fure concurrere: nisi vel furari cum eo vel furtum eius corde placato accipere. Hoc nos dicimus: vt quæstiones infinitas atq; superfluas de factis hominū q; rationē nostrā nihil impediret auferamus. Sed & vos nisi hoc sentiat: tales eritis omnes qualis Opratus in vestra communione vobis non ignorantibus fuit. Quod absit ab Emeriti moribus aliorūq; talis quales apud vos esse non dubito longe a factis illius alienos. Neg; em̄ vobis obicitur: nisi schismatis crimen: quā etiam hæc em̄ male persequendo fecistis. Quanti autem diuino iudicio pendat hoc facinus: lege quod te legis non ambigo. Inuenies Dathan & Abiron: hiaru recte deuoratos: ceterosq; oēs q; eis consenserant: igne de medio eorū existente consumptos. Illud ergo scelus ad exemplum deuicandū dīs deus præsentī supplicio denotauit: vt cū talibus patientissime parceret: quali vltimo iudicio & reseruet ostenderet. Neg; em̄ reprehendimus rationes vestras: si eo tpe quo vesana potentia furete iactabas Opratus: cū eius accusatores: sed & totius Africæ gemitus congemiscerentibus vobis: si tamē talis es: qualem te prædicat fama: quod scit deus me & credere & velle. Non ergo reprehendim⁹ si eo tpe ne multos secū excommunicatos traheret: & cōmunionē vestrā schismatis furore præcideret: etiam excommunicare noluisse. Sed hoc ip̄m est qd vos arguit in iudicio dei: frater Emerite: quia cū videretis tam magnū malū essendiuidi partē Donari: vt Opratus potius in cōmunionem tolerandus existimaretur: q̄ illud admittere: permanetis in eo malo: qd in diuidenda ecclīa Christi a vestris maioribus perpetrātū est. Hic fortasse respondendi angustia tentabis defendere Opratū. Noli frater: noli obsecro non te decet: etiam aliquē alium forte decet: si tamen quicq; decet malos: Emeriti certe non decet defendere Opratū: sed fortasse nec accusare. Ita sit sane. Vtere voce media & dic: Vnusquisq; sarcinā suā portat. Tu quis es q; iudices seruū alienum? Si ergo ad testimoniū totius Africæ: immo vero terrarū omnīū quāq; verum Gildonis fama seruebat: (Simul em̄ & ille notus erat) non auli estis vnq; de Oprato iudicare: ne temere de incognitis iudicaretis: nos tandē possumus aut debemus de his qui ante nos vixerunt: ad vestrum tantūmodo testimoniū temerariā de incognitis ferre sententiā: cū parū sit q; vos ignota criminamini: nisi & nos ignota iudicemus? Non em̄ Opratū etiā si forte falsa periclitatū diā: sed te defendis cum dicis: Ignoro qualis ille fuerit. Quātomagis ergo quales fuerint Afrī quos ignotiores arguis: orientalis orbis ignorat! A quibus tamen ecclesiis quartū noia habes libris & recitas: nefaria diffensione dissingris: si tā Vagadēsem ep̄m vestrum famosū iūv & pessime diffamatū: nō dico Cæsariēnsis: sed Sirisēnsis collega eius eiusdēq; tps ignorabat: quo modo traditores Afros quicunq; fuerint: ecclesiis Corinthiorū: Ephesiorū: Colossensium: Philippensium: Thessalonicensium: Antiochenorū: Ponti: Galariæ: Cappadociæ: ceterarumq; orbis partū ab apostolis in Christo adificatarū: aut nosse potuit: aut damnari a vobis meruit: quia nō potuit: & tñ eis nō cōmunicatis: & dicis nō esse christianos: & eos rebaptizare conamini. Quid dicā: quid querat: aut quid exclamem? Si cum homie cordato loqueris: indignatio nris huius aculeos tecū participo. Nā vides pfecto q; dicerē si vellē credere. An forte fecerūt inter se maiores vestri conciliū & dānauerunt præter se totū orbe christianū: ita ne ad hoc potius est rerū existimatio: vt cōciliū: Maximianēsiū q; de vestra præcisione præcisū sunt: quia vobis comparati paucissimi sunt nō valeat aduersus vos: & vestrū cōciliū valeat aduersus gentes: hæc edictatē Christi & possessionē eius terminos terre? Miror si habet in corpore sanguinē qui de hac re nō erubescit. Rescribe ad ista quælo: A nonnullis enim quibus nō potui non credere: audiui te descriperū si tibi scriberē. Iam etiam pridem misi vnam epistolā: quā vtrū acciperis vel ei responderis: & forte ego tuā non acceperim: nescio. Nunc inierim peto ad hæc te spondere ne graueris: qd tibi videat. Sed noli te in alias tollere quæstiones: Hinc em̄ caput est ordinariissimæ inquisitionis: scire schisma factū sit. Nam & tertius potestas cū schismaticos persequunt: ea regula se defendūt: qua dicit apl's. Qui potestati resistit: dei ordinationi resistit. Qui autē resistit: ip̄i sibi iudiciū acquirunt. Principes em̄ non sunt timori bono operi fedem lo. Vis autē nō rimere potestatem? Bonū fac & habebis laudem ex illa. Dei em̄ minister est tibi in bonū. Q; si malū feceris: time. Nō em̄ frustra gladiū portat. Dei enim minister est: vindex ira ei qui male agit. Tota igitur quæstio est: vtrum nihil mali sit schisma: aut vtrum schisma non feceris: vt p bono opere potestatis vobis non pro malo: vnde vobis acquiratis (sua) iudiciū. Propterea prouidentissime dominus non ait: Beati qui persecutionem patiuntur: tan-

Numeri. 16.

Ro. 14.

Ro. 13.

Matth. 5.

tum: sed addidit: propter iustitiam. Si ergo iustitia est quæ operati estis in illa diffensione in q̄
erā permanetis: scdm̄ ea q̄ supra dixi: nosse abs te cupio. Si aut̄ iniquitas est orbē christianum
dammare inauditum: vel quia nō auduit quæ vos auditis: vel quia nō ē probatum est quod
temere credidistis: aut sine certo documento accusastis: & ideo rebaptizare velle tot ecclesias
ipsius domini: cum hic adhuc esset in carne: & apostolorum eius prædicatione ac labore fun-
datus: quia vobis licet: aut nescire Afros collegas vestros malos simul viuentes: simul sacramē-
ta tractantes: aut etiam scire: sed tolerare ne pars Donati diuidatur: illis aut̄ in orbe memorissi-
mo constitutis nō licet nescire quod vos de Afris aut nōstis: aut creditis: aut audistis: aut fina-
gitis: quæ tanta est per ueritas amplecti suam iniquitatē: & potestati accusare seueritatem!
At enim & malos christianos nō licet persequi. Esto non liceat. Sed nunquid hoc potestatis?
ad hoc ipsum ordinari fas est obicere! An aplm̄ debemus! Aut nō habet codices vestri quæ
paulo añ cōmemorauit! Sed vos (iques) talibus cōmunicare nō debetis. Quid ergo? Vos Fla-
uiano quondam vicario partis vestræ homini: quia legibus seruens: nocētes quos inuenerat
occidebat: nō cōmunicastis! Sed a vobis (inges) Romani principes aduersum nos prouocant
Immo a vobis a duersum vos ipsos: qui eccliam cuius illi sicut tanto ante prædictum est: iā mē-
bra sunt (De Christo enim dictum est: Et adorabunt eū omnes terræ) & præfione laniare au-
tis: & rebaptizare pertinaciter audetis. Nostri aut̄ aduersus illicites & priuatis vestrorū
violencias quas & vos ibi qui talia non facitis doletis & gemitis: a potestati ordinatis tutio-
nem petunt: non quia vos persequantur: sed q̄ se defendat. Sicut apostolus Paulus aduersus iu-
dæos coniuantes vt eum necarent anteq̄ esset Romanū imperii christianum: egie vt sibi tuti-
o etiā armatorū daret. Sed illi principes qualibet occasione cognoscētes vestri schismatis ne
fasso constituant aduersus vos pro sua sollicitudine ac potestate qd̄ volunt. Nō em̄ frustra gla-
dium portant: dei em̄ ministri sunt: vindices in itam in eos qui male agunt. Postremo etiam si
aliqui nostrorū nō christianā moderatione ista faciunt: displicet nobis. Sed tamē non propter
eos relinquimus catholicā ecclesiam: si eam ante vltimū rēpus ventilatōis palea purgare nō
possumus: qñ & vos propter Optatum: cum eum pellere nō audebatis: partē Donati non reli-
quistis. At em̄ quare nos adiūgi vobis vultis si scelerati sumus! Quia viuitis adhuc & cor-
rigi potestis si velitis. Cum enim nobis coniungimini: hoc est ecclesiæ dei hæreditati Christi
cuius possessio sūt termini terræ: vos corrigimini vt in radice viuatis. De ramis enim fractis
sic ait Apostolus: Potens est em̄ deus iterum inferre illos. Vos ergo mutamini ex ea parte q̄
diffentiebatis: quæ sacramenta q̄ habebatis cum eadē fine in omnib⁹: sancta sint. Quapropter
vos mutari volumus a peruersitate: id est vt denuo radicet vestra præfio. Nam sacramenta
quæ non mutastis sicut habetis: approbantur a nobis: ne forte cum vestram prauitatem corri-
gere volumus: illis mysteriis Christi: quæ in vestra prauitate deprauata nō sunt: sacrilegā fa-
ciamus iniuriā. Neq̄ em̄ & Saul deprauarat vocationē quā acceperat: cui vnctioni tantū hono-
rē rex Dauid pius dei seruus exhibuit. Propterea ergo vos nō rebaptizamus: qui radicem vo-
bis reddere cupimus: formā tñ præfici sarmenti si nō mutata est approbamus. Quæ tñ quis
integrum nullo modo est sine ta dice fructuosa. Alia quæstio est de persecutionibus quas vos di-
citis pati in tanta mansuetudine & lenitate nostrorū: cū vere illicite ac priuatim vestri faciēte
grauiora. Alia de baptisate: qd̄ nō querimus vbi sit: sed vbi prosit. Nam vbicunq̄ est ipm̄ ē
sed non etiam ille qui hoc accipit vbicunq̄ est ipse est. Itaq̄ priuatā hominū impietate decessa-
mur in schismate: baptisum vero Christi vbique veniamus: quia si desertores secum impera-
toris signa tra ducant: illis vel damnatione puniuntur: vel indulgentia correctis: salua signa rec-
piunt si salua manserunt. Et si quid de hac re diligentius querendū est: alia est vt dixi quæstio
Hoc em̄ obseruandū est in his rebus qd̄ obseruat ecclia dei. Queritur aut̄ utrū vestra: an nra
sit ecclia dei. Quapropter illud querendū est: a capite cur schisma feceritis: Si nō rescriptis
ego apud deū quāntū credo facile causam habeo: qui viro quem audiui excepto schismate bo-
num & liberaliter instructū: pacificātes lras misi. Tu videris quid illi respondeas: cuius nunc
laudanda patientia: in fine vero timenda sententia est. Si aut̄ rescriptis ea cura quæ tibi scri-
ptum vides: aderit mīa dei: vt aliquādo error qui nos dirimit: & amore pacis & ratione veni-
tatis intereat. Memento qd̄ de Rogatēsis non dixerim: qui vos Firmianos appellare dicitur
fuit nos Macharianos appellatis. Neq̄ de Rusicazēsi ep̄o vestro: qui cū Firmo pacē p̄hibet
incolumitatem suorum: vt ei portæ aperirentur: & in vastationem daretur catholici: & alia
innumerabilia. Define ergo locis communibus exaggerare facta hominū: vel audita vel cognita

Psal. 71.

Actu. 23.

Rom.

Vides em̃ q̃ de vestris tacet: vt de origine schismatis vbi tota causa est & res agat. Dñs deus in
spiret tibi cogitatione pacificā & desiderabilis & dilecte frater.

Sancti Augustini: Fortunati & Alipii ad Generosum: petriū vt ad Donatistarū presby
terū qui epistolā ad eū dederat: hęc rescripta perferat: Bidē q̃ recitet quā apud diuersos gesta
sunt: vt ea audiens tacet: & veritati insidiari desinat.

Epistola.CLV.

lectissimo & honorabili fratri Generoso: Fortunato: Alipio: Augustino &
in dño salutē. Qm̃ nobis notā esse voluisti epistolā quā ad te Donatistarū
presbyter dedit: q̃ eā tu quoq̃ catholic⁹ aio deriseris: tñ vt ei potius q̃ nō
desperare despiciat consulas: hęc ad eū rescripta perimus perferas. Ille em̃ or
dinē christianitatis ciuitatis vestre tibi vt insinuaret iussisse sibi angelum
scribere: cū tu teneas christianitatē: nō ciuitatis tuę rātum: nec Africā: vel
Afrorū sed totius orbis terrę: quā annūciata est & annūtiat oib⁹ gentib⁹

Vnde illis parū est quos p̃ciosos esse non pudet: nec sibi subueniūt: vt eū possint dedec̃ ad ra
dicem: nisi etiam secū alios precipere: & sicut ligna arida in ignē destinare conent. Quapro
pter si tibi ipse angelus astitisset quē sibi ille propter te astitisse (quantum arbitramur) iustura
nouitate confingit: & hęc ip̃a tibi dixisset: q̃ iste mandato illius tibi se insinuare dicit: oportet
ret te apostolicā sententiā memorē fieri qui ait: Licet si nos aut angelus de caloyobis euāgeliz
auerit: p̃ter id qd̃ euāgelizauimus vobis: anathema sit. Euāgelizati em̃ tibi per vocem
ip̃ius dñi Iesu Christi: q̃ oib⁹ gentibus annūtiabit euāgelii eius: & tñ finis erit. Euāgeliza
tū tibi est p̃phetica & ap̃lica l̃sa: q̃ Abrahā dicta sunt p̃missiones & semini eius qd̃ Chri
stus: cū ei diceret deus: In semine tuo b̃ndicent oēs gentes. Has ergo p̃missiones tenentis: si tibi
angelus de celo diceret: Dimitte christianitatē orbis terrę: & tene parē Donati: cuius ordo
tibi exponit in eplā ep̃i tuę ciuitatis: anathema esse deberet: q̃ te a toto precipere: & in parē
cōtrudere conaret & alienare a p̃missis dei. Si em̃ ordo ep̃orum sibi succedentium cōsiderā

Gal. 1.

Gal. 3.

Gen. 12.

Matth. 16.

dus est: quāto certius & vere salubriter ab ip̃o Petro numeramus: cui totius eccl̃ie figurā ge
renti dñs ait: Sup̃ hāc petra edificabo eccl̃iam meā: & portē inferorū nō vincet eā: Petro enim
successit Linus: Lino Clemēs: Clemēti Anacletus: Anacleto Euariscus: Euarisco Alexander:
Alexandro Sixtus: Sixto Thelephorus: Thelephoro Igin⁹: Iginio Anicetus: Aniceto Pius: Pio
Soter: Soteri Eleutherius: Eleutherio Victor: Victori Zepherin⁹: Zepherino Calixt⁹: Calixto
Urbanus: Urbano Pontianus: Pōriano Antherus: Anthero Fabianus: Fabiano Cornel⁹: Cor
nelio Lucius: Lucio Stephanus: Stephano Sixtus: Sixto Dionysius: Dionysio Felix: Felici Eue
ticianus: Euticiano Gaius: Gaio Marcellin⁹: Marcellino Marcellus: Marcello Eusebius: Euse
bio Melciades: Melciadi Syluester: Syluestro Marcus: Marco Iulius: Iulio Liberius: Liberio Da
masus: Damaso Siricius: Siricio Anastasius. In hoc ordine successionis nullus Donatista ep̃s ē
ueniē. Sed ex trāuerso ex Africa ordinatū miserū: q̃ paucis p̃fides Afris in vrbe Roma Mōi ē
fuit: vel Cuzupragū vocabulū ppagauit. In illū aut ordinē ep̃orum: q̃ ducit ab ip̃o Petro vsq̃ ad
Anastasium: q̃ nūc eādē cathedrā sedet: etiā si q̃q̃ traditor p̃ illa tpa subrepsisset: nihil p̃iudica
ret eccl̃iæ & innocētib⁹ christianis: Quib⁹ dñs p̃uidēs ait de p̃positis malis: Quę dicūt faci
te: q̃ autē facite facere nolite: Dicūt em̃ & nō faciūt: Vt certa sit spes fidelis: q̃ nō in hoīe / sed in
dño collocata: nunq̃ tempestat sacrilegi schismatis dissipē. Sicut isti dissipati sunt q̃ legunt
in codicibus sanctis: eccl̃ias quibus ap̃lī scripserunt: & nullū in eis habent ep̃m. Quid autē per
uersus & infamius q̃ lectoribus easdē epl̃as legentib⁹ dicere: Pax tecū: & ab eartū eccl̃iāq̃ pa
ce separare: quib⁹ ip̃e epl̃e scriptę sunt! Tamē ne sibi etiā de Constantinēsi: hoc est ciuita
tis vestre: ep̃orū ordīne blandiat: recita illi gesta apud Numatiū Felicē Flauium procuratorē
tunc eiusdē ciuitatis vestre: Diocletiano octauo: & Maximiano septimo: Consulibus. xij. Ju
nias: Quibus liquido constitit ita Paulū ep̃m tradidisse: vt Syllanus tunc eius subdiaconus
fuerit: & cum illo tradiderit proferens instrumenta dñica etiā quę diligēter fuerant occulte
ra capitulatam argenteam: & lucernā argenteā: ita vt ei diceret Victor quidam: Mortuus fue
ras si nō illas iuuenisses. Quē iste Syllan⁹ manifestissimum traditorem pro magno commemo
rat in epistola: qua scribit a Secundo Tigistrano primę sedis Episcopo episcopum tūc ordina
tum. Quiescat ergo superba eorum lingua: & cognoscat crimina sua ne delirans loquat alie
rum. Recita illi etiā si voluerit gesta ecclesiastica eiusdem Secundi Tigistrani in domo. Vrbani
Donati habita: vbi confessos traditores iudici deo dimisit Donatum masculitanum: Marinū

Matth. 23.

A

ab aquls Cibilitanis: Donatū Calamēsem: cū quib⁹ confessi traditorib⁹ memoratū traditorē
 Syllanū eis ordinauit ep̄m. Recita illi gesta apud Zenophilū consularē: vbi Nūdinarius qui
 dū diaconus frater Syllano q̄ ab eo fuerit excommunicat⁹: hanc oīa iudiciis pdicta q̄ ceteris do-
 cumentis & respōsionibus testū & recitatione gestorū & multarū eplārū luce clarius cōstite-
 rūt. Multa sunt alia q̄ illi recites: si nō cōtēniolo agere: sed prudēter audire volerit. Preces
 B Donatī arū ad Cōstāntinū: vt ppter ip̄am cām fecer. Afros ep̄os dirimendū iudices ex gallia
 ep̄os mitteret. Literas etiā eiusdē imperatoris vbi ep̄os misit ad urbē Romā. Gesta quoq̄ in ur-
 be Roma vbi ab ep̄is quos ille miserat causa cognita atq̄ discussa ē. lēg. y alias lās vbi declarat
 memoratus imperator eos apud se de collegarū suorū iudicio: id ep̄orū quos ad urbem Ro-
 mā miserat fuisse conuocatos: Vbi etiā alios ep̄os voluit apud Arelatū iudicare: Vbi isti & ab
 ip̄orū iudicio ad eūdē imperatorē appellauerūt: Vbi postremo causam inter partes ip̄e cogno-
 uit: vbi eos vehementissimē decessat innocentia Cēciliani fuisse supatos. Quæ si voluerit: au-
 diet & tacebit & desinet insidiari veritati: Q̄ nos nō tā de istis documētis psumamus: q̄ de
 scripturis sanctis vbi hereditas Christi vsq̄ ad terminos terræ pmissa est in omnib⁹ gentib⁹
 vnde isti nefario schismate separati: actāt crimina in paleā messis dñicæ. Quæ necesse est vsq̄
 ad finē permixta tolerē: donec vltimo iudicio tota area ventilet. Vñ manifestū est ista crimi-
 na seu vera seu falsa nō p̄tinere ad frumēta dñicā: q̄ p̄torū agrū: id est istū mundū: vsq̄ in finē
 sæculi oportet crescere: sicut nō falsus angelus in huius errorēsdē dñs in euāgelio loquitur.
 Ideoq̄ in christianos innocētes q̄ per totū orbē malis christianis tanq̄ paleę suę vel zizaniis per-
 mixti sunt: multa falsa crimina & vana iactatib⁹ his miseris Donatistis merito deus reddidit
 vt Maximianus apd Carthaginē schismaticos suos Primiani dātoribus extra Primianū ba-
 ptizatores: post Primianū rebaptizatores: vniuersali cōcilio suo dānauerint: vt ex eorū nume-
 ro post nō parū t̄p̄s quosdā in honoribus ep̄atus sui: Felicianū Multicanū & Prætextarū Af-
 C suritanū cogente Optato Gildomano susceperent cū oib⁹ quos dānati extra baptizauerūt. Q̄
 si ab eis quos ore p̄prio tanq̄ sceleratos & sacrilegos damnauerūt: & quos illis primis schisma-
 ticis quos viuos terra obruit cōpararūt: nō maculant: cū eis rursus in honore suo receptis cō-
 municantes uigilent aliqui: cogitēt quāta cæcitate & quāta infania dicāt orbē terrarū igno-
 ris Afrorū criminibus esse maculatū: & hereditatē Christi q̄ pmissa exhibitā est in oib⁹ gēti-
 bus: petis Afrorū cōtagionē cōmunicatōis fuisse deletā: q̄n se nolūt deletos & maculatos vi-
 deri dū eis cōciant quorū crimina cognita iudicant. Quapropter cū Paulus apl̄s itēz dicat
 Quia ip̄e sathanas trāfiguratur se in angelū lucis: vñ nō ellet mixti ministri ei⁹ trāfigurāt⁹
 sicut ministros iustitiz. Si vere iste aliquē angelū vidit erroris nuntius: & de vniuersa catholica
 christianos separare cupiēt: ip̄e passus est angelū sathanę trāfigurantē se velut angelū lucis.
 Si autē mentis & nihil tale vidit: ip̄e est minister sathanę: trāfigurans se velut ministrū iusti-
 tiæ. Ex tñ ista omnia cōsideras si nimū puerus & p̄tinax esse noluerit: potuerit ab omni vel
 aliena vel pp̄ia seductiōe liberari. Nos em̄ p̄ occasionē tuā sine aliquo odio cōuenim⁹: hoc ci-
 ca eū seruātes qd apl̄s dicit: Seruū autē dñi litigare nō oportet: sed mitē esse ad oēs: docibilem
 patientē in modestia corripientē diuersa sentientes: ne forte der illis de⁹ p̄niām ad cognoscēdā
 veritatē: & respiscāt de diaboli laqueis captiuati ab ip̄o in ip̄ius voluntate. Si ergo aliqd aspe-
 re diximus: nō ad amaritudinē dissensionis: sed ad correctionem dilectionis valere cognoscit.
 Incolumis viuas in Christo dilectissime & honorabilis frater.

2. Cor. 11.

Sancti Augustini ep̄i catholici ad Donatistas: causas ppter quas catholici ab eis odio ha-
 bentur repellentes ac cōfutat⁹: eosq̄ ad amorē charitatis & vnitatis inuitantis. Demonstran-
 tus præterea: q̄ vbi in scripturis Christus agnoscit: ibi etiam ecclesia agnoscatur.

Epistola. CLXVI.

D Vgustinus ep̄s catholicus: Donatistis. Charitas Christi cūi omnem hominē
 quātū ad nām pertinet volūtātē: lucrari volum⁹: tacere nos nō p̄mittit. Si
 ppter nos odisti: q̄a pacē vobis catholica p̄dicamus: nos dño seruimus
 dicēti: Beati pacifici qm̄ ip̄i filii dei vocabunt. Ex in psalmo scriptū est: Cū his
 qui oderūt pacē erā pacific⁹: cū loquebar eis debellabam te gratis. Propter
 ea mādauerunt nobis quidā presbyteri partis v̄sæ dicētes: Recedite a ple-
 bibus nostris: si nō vultis vt interficiamus vos. Quāto iustius eis nos dici-
 mus: imo vos nō recedite: sed accedite pacati ad plebes non n̄sas sed illius cuius oēs sumus
 Aut si non vultis & impacari estis: vos potius recedite a plebibus pro quibus Christus suum

1. Petri. 4. 9.

Matth. 5.
Psalm. 99.

In quo factio nihil aliud ostendit nisi partem Donati semper de mendacio presumente: omni
 vento iactari & circumferri: sicut scriptum est: Qui fidit in falsis hic pascit vëtos. Sicut enim vera
 fuit ista indulgentia: sic vera sunt crimina Cęciliani: & traditio Felicis Aptungensis p quę or-
 dinatus est: & quicquid aliud cōtra catholicos dicere cōsuevit: ut a pace ecclesię Christi infe-
 lices separaretis & infelicitate separemini. De nulla qđ nos hōis potestate presumimus: quis
 vtrq multo fir honestius psumere de impatorib⁹ q psumere de circūcessionib⁹: psumere de le-
 gibus: q psumere de seditionib⁹. Sed meminimus scriptū esse: Maledict⁹ ois q spē suā ponit in
 hōiem. Vnde ergo psumimus: si vultis nos illū cogitare: de quo ppheta pñuntiauit dicens:
 Adorabit eū oēs reges terrę: oēs gētes seruiēt illi. Et ideo hac ecclesię potestate vtimur: quā
 ei dñs & promissit & dedit. Imperatores eū si in errore essent: qđ abscit: pererrore suo cōtra ver-
 ritatem leges darēt p quas iusti & pbatentur & coronarētur non faciēdo qđ illi iuberent: dicens:
 deus phiberet. Sicut iusserat Nabuchodonosor: ut aurea statua adoraret: qđ qui facere nolue-
 rūt: ideo talia prohibēti placuerūt. Quādo autē imperatores veritatē tenēt: p ipsā veritatē cō-
 tra errorē iubēt. Quod quisquis contēpserit: ipse sibi iudiciū accipit. Nā inter hōes pœnas lu-
 it: & apud deum frontem nō habebit q hoc facere noluit: qđ ei per cor regis ipsa veritas iussit.
 Sicut ipse Nabuchodonosor postea miraculo salutis triū puerorū cōmoris atq; mutatus: p
 veritatē cōtra errorē edictū proposuit: ut quicqđ blaphemaret deum Sidrac/Misac & Abde-
 nagor: in interitum irent: & domus eorum in dispersionem: Et non vultis vt tale aliquid cō-
 tra vos iubeant imperatores Christiani: cum sciant a vobis in eis quos reprobatis Christi
 exultari. Si iussiones regum non pertinent ad prędicandam religionem & sacrilegia prohi-
 benda: quare ad edictum regis talia iubētis etiam ipsi vos signatis? An ignoratis verba regis
 ei: Regi Nabuchodonosor ostendi signa & ostenta: quę fecit mihi dominus deus excellens
 Placuit mihi in conspectu meo annuntiare: q magnū & potens sit regnum eius: regnū sempit-
 ternum & potestas eius in secula seculorū. An cum hoc audieritis: non rñdetis amen? Et hoc
 dicto clara voce ad edictum regis vos in sancta solennitate signatis! Sed modo quia nihil ali-
 ud imperatores potestis: nobis inde vultis facere inuidiam. Si autē aliquid possideris: quanta fa-
 ceretis: qđ nihil potestis & nō cessatis! Sciote q primi maiores vestri causam Cęciliani ad
 imperatorem Constantinum detulerunt. Exigite hoc a nobis: probemus vobis: et si non pro-
 bauerimus: facite de nobis quicquid potueritis. Sed quia Cōstantinus non est ausus de causa
 episcopi iudicare: eam discutiendā atq; finiendā episcopis delegavit. Quid & factū est in vr-
 be Roma pręsidente Melchiae episcopo illius ecclesię cum multis collegis suis. Qui cum Cę-
 cilianū innocentē pronuntiassent: & Donatū qui schisma Carthaginī fecerat: sententię pcul-
 sissent: iterū vestri ad imperatorē venerunt: de iudicio episcoporum in quovicti fuerant nūq;
 mutarunt. Quomodo enim potest malus litigator laudare iudices: quibus iudicantibus vis-
 ctus est! Iterū tamen clementissimus impator alios iudices cpōs dedit apud Arelatū Gallię
 ciuitatē: & ab ipsis vestri ad ipsū impatorē appellauerunt: donec etiam ipse causam cognos-
 ceret: & Cęcilianū innocentē: illos calumniosos pronuntiaret. Nec sic toties victi quieuerūt:
 sed de Felice Aptungitano per quem Cęcilianus fuerat ordinatus: quotidianis inerpellatio-
 nib⁹ ipsi impator: ita dū fecerūt: dicentes eū esse traditorē. Et ideo Cęcilianum episcopum
 esse nō posse q a traditore fuerit ordinatus: donec & ipse Felix iussu impatoris causa cogni-
 ta ab Heliano proconsule innocens probaretur. Tunc Constantinus prior contra partem do-
 nati severissimā legem dedit. Hunc imitati filii eius talia preceperunt. Quibus succedēs lu-
 lianus defensor Christi & inimicus: supplicantibus vestris: Rogariano & Pontio libertatem
 perditionis parti Donati permisit. Deniq; tunc reddidit Basilicas hæreticis: quādo rēpla de
 montis: eo modo putans Christianū nomen posse perire de terris: si vnitate ecclesię de qua la-
 psus fuerat inuideret: & sacrilegas diffensōes liberas esse pmitteret. Hæc erat etiam predican-
 da iustitia: quā supplicantes Rogarianus & Pontius laudauerunt dicētes homini apostatę: q
 apud eū sola iustitia haberet locum. Huic successit Iovinianus: qui qm cito mortu⁹ est: nihil
 de rebus talibus iussit. Deinde Valentinianus: legite quę cōtra vos iusserit. Inde Gratianus
 & Theodosius: legite quando vultis quę de vobis constituerint. Quid ergo de filiis Theo-
 do si miramini: quāsi aliud in hac causa sequi debuerunt: q Constantini iudiciū per tot Christi-
 anos imperatores firmissime custoditū! Ad Cōstantinū autē: sicut diximus: sic vobis quan-
 do vultis si causam ignoratis ostendemus: maiores vestri causam Cęciliani vltro detulerunt.
 Defunctus est Constantinus: sed iudicium Constantini cōtra vos vivit: quoniam vestri causam

Prouer. 10.

Hier. 17.

Psalm. 71.

n. q. 3. impe-

ratores.

Daniel. 3.

Vbi supra.

miserunt: apud quē iudices episcopos reprehenderunt: ad quē iudicibus episcopis appellauerunt: quā tādioffissime de Felice Aptungitano interpellauerūt: a quo toties conuicti & confusi si redierunt: & a pernitie furoris & animositatis suae nō recesserūt: tamq̃ vobis post eris suis hereditariis reliquerūt: vt tam impudenter de iussionibus Christianis: quia veritati fauit: cōtra eis inuidiis: cū si vobis liceret: nō quidē iam Cōstantinū Christianū: quia veritati fauit: cōtra nos interpellaretis: sed apostatam Iulianū ab inferis excitaretis: quasi vero si aliquid tale contringeret: esset magnū malū nisi vobis. Quae est enim peior mors animae q̃ libertas et toris? Sed iam tollamus ista omnia de medio: amemus pacē: quā omnis doctus & indoctus intellegit proponendū esse discordiē: diligamus & reneam⁹ vnitatē. Hoc iubet imperatores: quod iubet & Christus: quia cum bonum iubent: per illos non iubet nisi Christus. Et nos etiā per Apostolum obsecrat: vt idipsum dicamus omnes: & non sint in nobis schismata: neq̃ dicamus: Ego quidē sum Pauli: ego autē Apollos: ego vero Cephe: ego autē Christus: sed simul omnes nō sim⁹ nisi Christus: quia nec diuisus est Christus. Nec Paulus crucifixus p nobis: quāto minus Donatus: nec in nomine Pauli baptizati sumus: quantominus in Donati? Hoc dicunt & imperatores: quia Christiani catholici sunt: non idololatri sicut Iulianus. Non heretici sicut heretici: quia Christiani catholici persecuti sunt: quando verī Christiani nō pro heretico et rore poenas iustissimas sicut vos: sed pro catholica veritate passionēs gloriosissimas pertulerunt. Attendite q̃ manifestissima veritate per cor regis quod in manu dei est: ipse deus dicit in ista ipsa lege quam cōtra vos prolata dicitis. Est autem si intellegitis prolata pro vobis. Attendite quid habeant verba principis. Nam si in eis qui primo initiati sunt idcirco religio baptismatis iudicatur infirma: q̃ hi a quibus accipitur peccator es potentur: toties renouari necesse erit traditū sacramentū: quoties indignus fuerit inuentus collati baptismatis administrator: & fides nostra nō ex nostrae voluntatis arbitrio: neq̃ ex diuini muneris gratia: sed ex meritis sacerdotū & clericorum qualitate pendeat. Faciant mille concilia episcopi vestri: huic vni sententiae respondeant: & ad quod volueritis consentimus vobis. Videte enim q̃ peruerse & impie dicat: quod dicere soletis: quia si bonus sit homo: ipse sanctificat eum: quē baptizati autē malus sit & nesciat ille qui baptizatur: tūc deus sanctificat. Hoc si verū est: opera ergo debēt homines vti malis ignoratis baptizent: porius q̃ a notis bonis: vt magis a deo q̃ ab homine possint sanctificari. Sed absit a nobis ista dementia. Quare ergo nō verū dicim⁹ & recte sapimus: quia semper dei est illa gratia & dei sacramentum: hominis autē solum ministerium: qui si bonus est: adhaeret deo & operatur cum deo: si autem malus est: operatur p illum deus visibilem sacramenti formam: ipse autē donat inuisibilem gratiam. Hoc sapiam⁹ k! oēs: & non sint in nobis schismata. Concordate nobiscū fratres: diligimus vos: hoc vobis volumus quod & nobis. Si propterea nos grauius odistis: quia errare vos & perire non permittimus: hoc deo dicite quem timemus: minantē malis pastoribus & dicentē: Quod errauerat non reuocastis: & qd perierat non inquistis. Hoc vobis p nos deus ipse facit: siue obsecrando siue minando: siue corripiendo: siue damnis: siue laboribus: siue per suas occultas admonitiones vel visitationes: siue per potestatum tēporaliū leges. Intellegite quid vobiscū agatur: perire vos non vult deus in sacilega discordia alienatos a matre vestra catholica. Nihil in nos aliquando probate potuistis: vestri episcopi conueniunt a nobis: nunq̃ nobiscū pacifice consensere voluerunt: quasi fugientes cum peccatoribus loqui. Quis ferat istam superbiam: quasi Paulus apostolus nō contulerit cū peccatoribus & cum valde sacrilegis. Legite actus apostolorum: & videte: quasi ipse dñs non cum Iudeis a quibus crucifixus est sermones de lege habuerit: eisq̃ cōgruenter responderit? Postremo diabolus est primus omnium peccatorum: qui conuerti ad iustitiam nunq̃ poterit: & tñ nec ipse dñs de lege dedignatus est ei respondere: vt intellegatis istos ideo nobiscū nolle cōferre: quia causam suam perditā norunt. Nos ignoramus quid aduersus ipsos hoīes tacet q̃ calumniosos dissensionibus gaudēt. In scripturis didicim⁹ Christū: in scripturis didicim⁹ ecclesiā. Has scripturas cōiter habem⁹: quare nō in eis & Christi & ecclesiā cōiter retinem⁹? Nos vbi agnouim⁹ eū de quo dicit apłus: Abraz dicit sunt pmissōes & semini ei⁹. Nō dicit & seminib⁹: tanq̃ in multis: sed tanq̃ in vno: & semini tuo: qd est Christus. Ibi agnouim⁹ ecclesiā: de qua dicit deus ad Abrazam: In semine tuo benedicent oēs gētes. Vbi agnouim⁹ Christū in psalmo de eo pphetante: Dñs dixit ad me fili⁹? me⁹ es tu ego hodie genui te. Ibi agnouim⁹ ecclesiā in eo qd legitur: Postula a me & dabo tibi gētes hereditatē tuā & possessionē tuos terminos terrē. Vbi agnouim⁹ Christū in eo qd scriptū est: De⁹ deorū dñs

I. Corin. 1.

13. q. 6. qd et
rauerat.
Ezechiel. 34.

Gal. 3.

Col. 1.
Plal. 13.

Plal. 49.

locus? est. Ibi agnouimus? & ecclesiā in eo qđ sequitur: Et vocauit terrā a solis ortu vsq; ad occasū. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Ipse tanq; sponsus pcedēs de thalamo suore exiit. Psal. 45. tautū vt gigas ad currēdā viā. Ibi agnouimus? ecclesiā in eo qđ paulo superius dicitur: In oēm terrā exiit sonus corā: & in fines orbis terrā: verba corā. In sole posuit tabernaculū suū. Ipsa est ecclesiā in sole posita: hoc est in manifestatione oībus nota vsq; ad terminos terrae. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Foderūt manus meas & pedes meos in dnumauerūt Psal. 22. oīa ossa mea: ipsi vero cōsiderauerūt & aspexerunt me: & diuiserunt sibi vestimenta mea: & super vestimentū meū miserunt sortem. Ibi agnouimus & ecclesiā in eo quod paulo post in psalmo ipso dicit: Cōmēmorabunt & cōuerterent ad dñm vniuersę fines terrę: Et adorabūt in conspectu eius vniuersę patrię gentium: Quoniam dñi est regnū & ipse dominabitur gētiū. Vbi agnouimus Christum in eo qđ scriptū est: Exaltare super caelos deos. Ibi agnouimus & ecclesiā in eo qđ scriptū est: Et sup oēm terrā gloria tua. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Deus iudiciū tuū regi da: & iusticiā tuā filio regis. Ibi agnouimus & ecclesiā in eo qđ psalmo ipso dicitur: Et dñabitur a mari vsq; ad mare: & a flumine vsq; ad terminos orbis terrarū. Corā illo procidēt Aethiopes & inimici eius terrā lngēt: Reges Tharsis & insulę munera offerent: reges Arabi & Saba dona adducēt: Et adorabūt eū: oēs reges terrarū: oēs gentes seruiēt illi. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Lapidē de monte sine manibus p̄ficiūm fregisse oīa regna terrarū: vsq; illa qđ de culturis dāmonū p̄sumebāt. Ibi agnouimus? & ecclesiā in eo qđ dicitur: Lapidē ipm creuissē: & factū mōtē magnū & repleuisse oēm terrā. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Præualebit dñs aduersus eos: & externabit oēs deos gentiū terrę. Ibi agnouimus & ecclesiā in eo qđ illic sequitur: Et adorabunt in conspectu eius vniuersę de loco suo oēs insulę gentiū. Vbi agnouimus Christū in eo qđ scriptū est: Deus ab Africo venit & sanctus de mōte vmbrosos: operiet caelos virt? ei? Ibi agnouimus? ecclesiā in eo qđ sequitur: Et laudis ei? plena est terra. Ab Africo em̄ posita est Hierlm: Sicut legitur in libro Iesu nate: vnde nomē Christi diffusum est: & ibi est mōs vmbrosos: mōs oliueti vnde ascendit in caelū si cooperiret caelos virt? ei? & impleret ecclesiā per oēm terrā laudis eius. Vbi agnouimus? Christum in eo qđ scriptū est: Sicut ouis ad immolandū ductus est: & sic erant agnus corā condere se fuit sine voce: sic nō aperuit os suū. & cetera qđ illic de eius passione dicunt. Ibi agnouimus & ecclesiā in eo qđ illic dicit: Latere sterilis quæ nō pariat: eripe & exclama quæ nō parturit: qm̄ multi filii deseret magis qđ eius quæ habet virum. Dixit em̄ dñs: Dilata locum tabernaculi tui & aulā tuā cōfige: non est quod paueas: Porrige longius siniculos & palos validos cōfirma: etiam atq; etiam in dexteram atq; sinistram extende. Seminem tuum tuum hereditabit gentes: & ciuitates quę desertæ erant inhabitabis: Non est qđ metuas: præualebis enim: nec erubescas qđ detestabilis fueris. Confusionem enim in perpetuum obliuisceris: ignominia non eris memor: quoniam ego sum dominus: qui feci terrā domū tuā: nomen ei? Et qui eruit e: Ipse deus israel vniuersę terrę vocabitur. Non nouimus quid de traditorib? dicitur: quos nunq; conuincerem: nunq; ostēdere potuissēs. Non dico quia vestri poētis in tali crimine detecti & cōfessi manifestant. Quid ad nos pertinet de sarcinis alienis: nisi vt quos possumus corrigamus vel correptione vel quacūq; disciplina in spū mansuetudinis & diligētiā charitatis? Quos autē corrigere nō valet? etiā si necessitas cogit pro salute ceterorū vt de sacramēta nobiscū cōmunicet: peccatis eorū nō cōmunicem? qđ nō fit nisi cōsentiēdo & fādo. Sic eos in isto mūdo in quo ecclesiā catholica p oēs gētes diffusa dicitur: quę agrū suū dñs dicit: tanq; zizania inter triticū vel in hac vnitatis arca tanq; paleam permixtū frumētoc: vel intra reia verbi & sacramēti tanq; malos pīces cū bonis incultis vsq; ad tēpus messis aut ventiliatōis: ut licetis toleram? ne ppter illos et adicem? & triticū aut grana nuda ante tempus de arca separata non in horreū mittere purgemus: sed volūtib? colligēda prociā nūstānti dirupis per schismata retibus: dum quasi malos pīces cauem? in mare pernitiōse libertatis exeamus. Propter hoc em̄ his atq; aliis similitudinib? dñs serporū suorū tolerantia cōfirmauit: ne dñi se boni putet malos p̄mixtōe culpāriū humanis & temerariis diffidēs aut paruulos perdāt aut paruuli pereant. Qđ vsq; adeo celestis magister cauentū p̄mouit: vt etiā de p̄positis malis plebem secutū taceret: ne propter illos doctrinæ salutaris cathedra deferretur in qua cognūt etiā mali bona dicere. Neq; enim sua sunt quę dicant sed dei: qui in cathedra vnitatis doctrinam posuit veritatis. Proinde ille verax & ipse veritas de p̄positis sua mala facientibus & dei donū dicentibus ait: Quæ dicite sapiet. Mat. 23.

que aut facite facere nolite: Dicite em̄ & nō faciūt. Nō vt igr diceret. Quē faciūt: facere nolite: nisi manifestasset mala q̄ faciūt. Nō ergo ppter malos in mala diffensioe pergam⁹: quis vřos maiores nō execratores malorū: sed accusatores innocētū fuisse: si velitis possim⁹ ostēdere. Sed quicūq; illi & qualescūq; fuerint: portāt sarcinas suas. Ecce scripserū cōes: ecce vbi notat⁹. Si Christū ipsū tenetis ipsam ecclēsiā quare nō tenetis? Si in ipsū Christū quē legitis & nō videtis: tñ ppter veritatē scripturā creditis: quare ecclēsiā negatis: quā & legitis & videtis? Hęc vobis dicēdo & ad hoc bonū pacis & vnitatē & charitatē cōpellendos: inimici vobis facti sumus: & mādatis q̄ occiditis nos: q̄ veniatē vobis dicimus: & in errore vos perire quantum possumus: non permittemus. Vindictē nos deus de vobis: vt ipsum errorē vēstrū in vobis occidat: & nobiscum de veritate gaudeatis.

Sancti Augustini ad Festū: vt Christiānē veritatē assertores illā cōstanter manifestent suaderis: & Donatistas de psecutiōe quā p̄nitate sua patiunt⁹: nō solū gloriātis: verū etiā honorē martyriū q̄rentes: cōq; errorib⁹ ac p̄nacia condemnantis. Significatis quoq; homines qui in regione Hipponensi sunt: adhuc esse Donatistas: ne & apud eos litteras suas quicūq; valuissē.

Epistola.CXLVII.

Omino dilectissim⁹ & honorabil⁹ ac suscipiēdo filio Festo: Augustinus in dño salutē. Si per errore hoies & dānabili diffensioe & obuiata modis oibus falsitate tāta p̄sumū: vt cōq; salutē regenti catholice ecclēsiē tā audacter insidiari minariq; nō cessent: quāto magis equū est: & oportet eos q̄ pacis & vnitatē Christiānē asserūt veritatē oib⁹ etiā dissimulātib⁹ & cōhibētibus manifestā fatigare instāt atq; impigre: non solū p cōq; munim⁹ q̄ iā catholici sunt: verū etiā p cōq; correptionē q̄ nōdū sūt. Nā si p̄naciati⁹ supabiles vires hęc conuētas decet hęc cōstantiā q̄ in eo bono qd̄ p̄seuerant atq; insatigabiliter agit: & deo placere se nouit: & pculdubio nō pōt hoib⁹ prudētib⁹ displicere. Quid autē infelicis atq; pueri? sicut Donatistē faciūt: q̄ psecutionē p̄p̄t gloriānt⁹: q̄ de coertitiōe infelicitatis suę nō solū nescit cōfundi: sed etiā velle laudari: ignorātes cecitate mirabilis: vřa locuta re dānabili se scire dissimulātes q̄ martyres veros nō faciat poena sed causa: Ex hoc qd̄ aduersus eos dicit⁹: quos sola caligo heretici erroris inuolueret: p quo sacrilegio poenas dignissimas iuerēt: nec tñ vlla quēq; violētā insana lēdere auderēt. Aduersus autē istos qd̄ dicit⁹: quā tā p̄nicioſa pueritas: vel dānorū terrore coarctat⁹: vel doctē exilio: q̄ vbiq; diffusa sit ecclēsiā sicut futura p̄dicta est: quā maluit oppugnare q̄ agnoscere: Ex si ea q̄ p̄ misericordiam dissimulā disciplinā patiunt⁹: cōp̄nt eis factis q̄ furiosa temeritate cōmittūt: q̄ nō videat q̄ magis psecutores vocādi sūt: Cūq; filii mali eo tñ quo p̄dite viuūt: etiā si nullas violētē inferant manus: parentū pietatē graui⁹ psequunt⁹: q̄ cū illos p̄ aut m̄: quāto ampli⁹ diligūt tāto amplius ad bonā viā sine vlla dissimulatiōe cōpellūt. Ex tñ publicorū munimēto: firmissima documēta: q̄ potes legere si volueris: imo peto & hortor vt legas: q̄b⁹ p̄bas q̄ maiores eorū q̄ primi se ab ecclēsiā p̄ce diuiserūt: vltro p̄ Anulinū: tñc p̄cōsulē apud Cōstāntinū impatorē accusare ausi sunt Cecilianū. In quo vřiq; iudicio si viciissent: qd̄ erat Cecilian⁹ ab ipatore passus: nisi qd̄ in istos post ea q̄ victi sunt p̄nūciāuit: Sed videlicet si eis accusantib⁹ atq; supantib⁹ Cecilian⁹ eiusq; colleq; pellerent sedib⁹: quas tenebāt: vel etiā in sua cōspiratiōe durātes graui⁹ punirēt. Neq; em̄ poterat victos & resistētes regia cōsura cōtēnere. Tūc istī pulsiōe suā & p ecclēsiā sollicitū curā p̄dicatā laudib⁹ venīlarent. Nūc autē q̄ ipsi supari sunt: q̄ ea q̄ intēdebāt p̄bare minime potuerūt: si qd̄ p sua iniquitate patiunt⁹ psecutionē vocāt: nec tñ furorē p̄diti minime repressi. Verū etiā honorē mar: yri q̄rūt: quasi vero Christiāni catholici ipatores aduersus eos p̄naciissimā iniquitatē aliud sequant⁹ q̄ Cōstāntini iudiciū: apud quē vltro Cecilianī accusatores fuerūt. Cuius auctoritatē oib⁹ trāsmarinis epis p̄tulerūt: vt nō ad illos: sed ad illū ecclēsiā eam deferret⁹: vt ab eo dacti in vrbe Romā ep̄ale iudiciū: in quo primū victi sunt: rursus apud illū accusarēt: vt ab altero apud Arelatū dato ep̄ali iudicio ad illū appellarēt: apud quē tñ nō iussione superari in sua pueritate pmanerūt. Puto q̄ ipse diabolus si auctoritate iudicis quē vltro elegerat toriēs vinceretur: non esset tam impudēs vt in ea causa p̄stiteret. Sed hac hūmana iudicia deputent⁹: & circumuēntē ac falli vel etiam corrūpi potuisse dicāt. Cui ergo adhuc accusat Christiān⁹ orbis terrarū: & nescio q̄b⁹ traditorū criminib⁹ infamatus: q̄ vřiq; nec potuit nec debuit nisi electis iudicibus potius q̄ victis litigatorib⁹ credere? Habēt apud deū illi iudices causam siue bonā siue malam. Quid fecit ecclēsiā toto orbe diffusa: quē non

ob aliud ab istis rebaptizanda censet: nisi quia in ea causa in qua quid veri esset iudicare non potuit: eis potius quod iudicare potuerunt quam eis quod nec suppositi cesserunt credendum putauit. O magni crimine gentium quas in semine Abraham iudicandas transiit deus: & sicut promissit exhibuitque cum vna voce diceret iniquate nos vultis rebaptizare: Respondet eis quia nescitis quod fuerint in Africa sanctorum codicum traditores: & in eo quod nesciebat is iudicibus magis quam accusatoribus credere voluistis. Si crimen alienum non grauat quemque quid pertinet ad orbem terrarum quod in Africa quisque commisit? Si crimine incognitum non grauat quemque unde potuit orbis terrarum cognoscere: vel crimine iudicium vel reus iudicatus qui cor habetis. Hec est heretica iustitia: ut quia orbis terrarum non damnat crimen incognitum: pars Donari damnat orbem terrarum inauditum. Sed sane sufficit orbi terrarum tenere promissiones dei: & in se videre compleri quod prophetae tanto ante precipuerunt: in eis de scriptis recognoscere ecclesiarum & reuerentem Christi agnoscere. Vbi enim de Christo talia praedicta sunt: qualia completa in euangelio legimus? Illuc praedicta sunt de ecclesia qualia compleri toto orbe iam certum. Nisi forte quemque prudentiam mouebit: quod de baptismo solent dicere: Tunc esse verum baptismum Christi: cum ab homine iusto datus: cum & hic teneat orbis terrarum euidentissima & euangelica veritate: vbi Ioannes ait: Qui me misit baptizare in aqua: ipse mihi dixit: Super quem videris spiritum descendente quasi columba & manentem super eum: ipse est qui baptizat in spiritu sancto. Unde secunda ecclesia spiritum non ponit in hominem: ne incidat in illam sententiam in qua scriptum est: Maledictus omnis qui spiritum suum ponit in hominem: sed spiritum suum ponit in Christo: Qui sic accepit foris seruus: ut non amitteret formam dei. De quo dictum est: Ipse est qui baptizat. Proinde non quilibet minister baptismi eius: qualicumque sarcina portet: non ille sed super quem columba descendit: ipse est qui baptizat. Illos autem vana sentientes: tanta absurditas sequitur: ut quo ab eo fugiat non inueniant. Cum enim faciant ratum & verum esse baptismum: quoniam baptizat apud eos aliquis criminis cuius crimina latent: dicimus eis: Quis tunc baptizat? Nec habet quid respondeat: nisi deus. Neg enim potest dicere quod homo adulter quemque sanctificet. Quibus respondemus: Si ergo cum baptizat homo iustus manifestum? ipse sanctificat: cum autem baptizat homo iniquus occultus: tunc non ipse sed deus sanctificat: optare debet quod baptizant ab occultis malis hominum? potest baptizari qui manifestus sit bonis. Multum enim eos melius deus quam quilibet homo iustus sanctificat. Quod absurdum est: ut quisque baptizandus optet ab occulto adultero potius baptizari: quam manifesto casto. Restat utique ut quilibet minister hominem accesserit: ideo ratus sit baptismum: quia super quem descendit columba ipse baptizat. Et tamen cum talis perspicua veritas aures & corda hominum feriat: rata quoddam male consuetudinis vorago submersit: ut omnibus authoritatibus rationibusque resistere quam consensiente malint. Resistant autem duobus: mox ante sequendo aut pigrescendo. Quid igitur hic faciat ecclesiae medicina: salutare omnium in nostra charitate coeque: tanquam inter phreneticos & lethargicos actuant? Nunquam coeque neque desistere vel debet vel potest? Vtriusque sit necesse est molestia: quia neutris est similia. Nam & phrenetici nolunt ligari: & lethargici nolunt excitari: Sed perseverat diligentia charitatis: phreneticos castigare: lethargicos stimulare: ambos amare. Ambo offenduntur: sed ambo diliguntur: ambo molestati: quod iam agri sunt indignanti: sed ambo sanati gratulantur. Denique non sicut putat & sicut iactat tales eos suscepimus quales fuerunt: sed omnino mutatos: quia esse catholici non incipimus nisi heretici esse destiterint. Neg enim sacramenta eorum nobis inimica sunt: quoniam in illis nobis sunt corpora: non humana sunt sed diuina. Proprius eorum error auferendus est quem male imbebimus: non sacramenta quod similiter acceperunt: quod ad poenam suam portant & habent: quantum indignis habent sed tamen habent. Error etiam detestatorum separationis prauitate correctus: ab heretico ad ecclesiam potest transire: quia non habebat: sine qua illis perniciosum fuerat quod habebat. Sed cum transiret facti sumus: non est hoc iam nostrum sed dei iudicium. Et tamen quidam cum fieri putarent: quam iussionis ad nos terrore transierunt: tales postea in nonnullis tentationibus inueniuntur: ut quibusdam veteribus catholicis preferrent. Num ergo nihil agit cum instanter agitur? Neg enim solis humanis terroribus morus durae consuetudinis expugnari: sed etiam diuinis authoritatibus atque rationibus fides & intelligentia mentis instruitur. Quae cum ita sint: moueri benignitas tua homines vestros quod regione Hipponensis sunt: adhuc esse Donatistas: nec apud eos quicquam valuisse tuas literas. Cur autem non valuerint: non opus est scribere. Sed mitte aliquem tuorum vel domesticorum: vel amicorum: cuius hoc fidei possit in iungere: qui non ad ea loca: sed ad nos primitus veniat illis omnino nescientibus: & nobiscum primitus consilio pertractatos quod agendum domino adiuvante visum fuerit agat. Neg enim tamen pro eis agimus cum hoc agimus: sed etiam pro nostris iam factis catholicis: quibus illorum vicinitas sic infesta est: ut contemni a nobis nullo modo possit. Et hoc quidem

Ioana.

Hier. 17.

breuiter scribere poteris: sed uolui te habere aliquid scriptum: quo ratione cure meae non lo-
 lū ipse cognosceres: sed etiam cuiusque dissuaderet ne tuorum correctionis opera in ista ter-
 bisque detraherent: quā uelimus habere quod rideas. Quod si superfluo feci quod ista uel didice-
 ras: uel ipse cogitaueras: aut onerosus fui quod curis publicis tam occupato prolixam epistolam in-
 gessi: peto des ueniam: dū tū quod suggessi et rogauī nō spernas. sic te tūc mla dei.

Sancti Augustini ad Eusebium: de facinoroso cuiusdam iuuenis matrem propriam cederis: & in partem Do-
 natī se transferentis: cui magno animi dolore exortaris: & tandem petēris ut de causa pres-
 byteri ipsius Proculiani diligenter perquirat: & faciat ut tota questio diffensionis cum
 Proculiano placide pertractetur.

Epistola. CLXVIII.

Omino meritoque suscipiēdo eximio atque honorabili fratri Eusebio: Augu-
 stinus. Scit deus cui manifesta sunt arcana cordis humani: quantum pacē di-

ligo Christianā: tū me moueri sacrilegis eorum factis: quod in eis diffensio in-
 digne atque impie pseuerat: Eūque mortui animi mei esse pacificū: Neque me id
 agere ut ad cōmunionē catholicā quicquid cogit inuitus: sed ut oīb' errant-
 bus apta ueritas declarētur: & per nostrū ministeriū deo iuuare manifestata se
 apostolice atque secundā fatis ipsa persuadeat. Quid enim execrabilius quō te ut
 alia taceas: quod id nūc accidit: Corripit ab epō suo iuuenis: crebris cedibus matris inuā: & im-
 pius man' nec illis dieb' cū etiā seueritas legū sceleratissimis parca: uiscerib' uī nat' est re-
 uocās. Minus ei dē matre se in partē Donatī trāsaturū: & eā quā incredibili furore solet cede-
 re pempturū. Minus ei trāsire ad presbyteri Donatī: te baptizafurū: & in maris sanguine fremēs
 albis uestib' cādidat. Cōstituitur intra cācellos eminēs atque cōspicu': & oīum gemitū oculis
 matricidii mediator tanquā tenouat' opponit. Hecce nē tādē tibi placet uir grauissime! Nequa
 quod hoc de te crediderim. Noui cōsiderationē tuā. Cedis mater carnalis in mēbris quib' genui
 et nutritus ingratū. Prohibet hec ecclesia mater spiritalis. Cedis & ipsa in sacramētis quibus
 genui & nutritus ingratū. Nonne tibi uideretur duxisse patricialiter frendens: quid faciam
 ecclesiā: quā me prohibet cedere matrem meam? Inueni quid faciam. In iuriis quibus potest
 etiam ipsa feriatur: fiat in me aliquid unde membra eius doleant: Vadam mihi ad eos qui no-
 uerunt exultare gratiam in qua ibi natus sum: destruere formam quam in uero eius accepi.
 Ambas matres meas seculis cruciatibus torqueam. Quā me postea ior peperit: effecerat prior.
 Ad huius dolorem spiritaliter moriar: ad illius cādem carnaliter uiuam. Quid aliud expe-
 ctamus uir honorabilis Eusebi: nisi ut in miseram mulierem senectute decrepitam: uoluntate
 destituta: cuius cādis in catholica prohibebat: iam Donatista securus armet? Quid enim
 aliud fūbundo corde cōcepit cū diceret matri: Transferā me in partem Donatī: & bibi san-
 guinem tuum? Ecce iam conscientia cruentus: ueste dealbatus perficit partem pollicitationis
 suae. Restat pars altera ut matris sanguinem bibat. Si ergo placeat ista: ut geatur a clericis &
 sanctificatoribus suis: ut intra octauas totum quod uouit exoluat. Potens est quidem dextera
 domini quā furor illius a misera uidua & desolata compescat: & cum quibus modis nouit
 a ram scelerata disposicione deterreat. Verum tamen egotanto animi dolore percussus: quid
 facerem nisi saltem loquerer? An uero ista illi faciunt: & mihi dicitur tace! Auertat a me de-
 hanc amentiam. Et cum ipse mihi imperet per apostolum suum: & dicat ab epō se reselli opor-
 tere docētes quē nō oportet: ego illorū indignatiōib' territ' taceā? Quē enim publicis gestis he-
 rere uolui tam sacrilegum nētis: ad hoc utique uolui: me quicquid maxime in aliis ciuitatibus
 ubi opportunum fuerit: ista deplorantem fingere aliquid arbitretur: quādo etiā apud ipsam
 Hipponem iam dicitur: non hoc Proculianū mandasse: quod publici renūciauit officio. Quid
 autē modestius agere possumus: quod tam grauem causam: per te tamen agam uirum: & cla-
 rissima dignitate praeditū: & cōsideratissima uoluntate tranquillū? Petro igitur sicut ista petui
 per fratres nostros bonos atque honestos uitos: quos ad tuā eximietatem misi: ut quā rere di-
 gneris: utrum Proculianū presbyter Victor nō hoc ab epō suo mandatū acceperit: quod officio
 publico renūciauit. An forte cū & ipse Victor aliud dixerit: falsū illi apud acta plecuri sint: cū
 sint cōmunionis eiusdē? Aut si consentit ut ipsam totam questionē diffensionis nostrae placē
 te pertractemus: ut error qui iam manifestus est: manifestus innotescat: libenter amplector.

Audiui enim quod dixerit: ut sine tumultu populari assint nobiscum. Dein ex utraque per graues
 & honesti uiri: & secundum scripturas quid in uero sit perquiramus. Nam illud quod tuus est di-

xiste nōnulli ad me pertulerunt: Cur nō iterum Constantinā: quādo ibi plures ipsi erant: vel me debere ire Milēdi: quod illic (sicut perhibent) conciliū proxime habituri sunt. Ridiculum est dicere, qd ad me pertineat cura propria nisi Hipponensis ecclesiæ. Mihi tota huius quæstionis ratio maxime cum Proculiano est. Sed si forte imparē se putat: cuius voluerit collegæ sui imploret auxiliū. In aliis enī ciuitatib⁹ tū agimus qd ad ecclesiā pertinet: quantū vel nos permittunt vel nobis imponit earundē ciuitatū episcopi fratres & confacer doctores nostri: Cū q̄ & iste qui se tot annorū episcopum dicit: quid in me tyrone timeat: quo minus meci vel conferre sermonem: non satis intelligo. Sed doctrinam liberalium literarū: quas forte ipse aut nondidicit: aut minus didici: quid hoc pertinet ad eā quæstionē quæ vel de sanctis scripturis vel documentis ecclesiasticis: aut publicis discutienda est: in quibus ille per tot annos versatus: vnde in eis deberet esse peritus? Postremo est hic frater & collega meus. Samsuicius episcopus Turēsis ecclesiæ: qui nullas tales didici quales iste dicitur formidare. Ipse assit: agat cum illo. Rogabo eum & vt cōsilio in nomine Christi facile mihi concedat: vt suscipiat in hac re vicem meā: & cū dñs p veritate certantē: quis sermone impolitus: tñ vera fide eruditū sicut confidimus adiuuabit. Nulla ergo causa est: cur ad alios nescio quod deferat: ne iter nōs quod ad nos pertinet peragamus. Nec tñ vt dixi etiā illos defugio: si eorū ipse poscit auxilium.

Sancti Augustini iterum ad Eusebium: dicta illius in se negantis. Et quid rogaueris ab eo ac etiam nunc roget cōmemorantis: ad excusationem præterea illius qui iuuenētrā matrē suā cōdentē a cōmunionē non prohibuit: respondentis: Et per additionem quorundam execrabiliū casuum crimen eiusdem exaggerantis: atq; vt hęc Proculiano nota faciat deprecantis.

Epistola. CLXIX.

Omino eximio meritoq; suscipiendo & dilectissimo fratri Eusebio: Augustinus. Non ego recusanti voluntati tuæ iudiciū (sicut dicis) inter episcopos subeundū molestus exhortator aut deprecator inposui. Quod quidē etiā si suadere voluissē: possē fortasse facile ostendere q̄ valeas iudicare inter nos in tam manifesta atq; aperta causa: Et quale sit illud quod facis: vt non auditis partibus iam ferre non dubites pro vna parte sententiā qui iudiciū reformidas. Sed hoc vt dixi interim dimitto. Nihil autem

rogaueram aliud honorabilem benignitatem tuam: quod quæso tandem in hac saltem epistola digneris advertere: nisi vt quæres a Proculiano: vtrum hoc ipse dixerit Victori presbytero suo: qui ab eo sibi dictum publicum officium renuntiavit. An forte qui missi sunt: non quoda Victore audierunt: sed falsum gestis persecuti sunt. Deinde quid illi de tota ipsa quæstione inter nos discutienda videretur. Arbitror autem non iudicem fieri eum qui rogatur vt interroget aliquem: & quod ei responsum fuerit rescribere dignetur. Hoc ergo etiam nunc rogo vt facere non graueris: quia literas meas sicut etiam expertus sum non vult accipere. Quod si voluisset: non vtiq; per tuam eximietatem id agerem. Cum autem id non vult: quid possum mitius agere q̄ vt per te talem virum & qui cum diligis interrogetur alius: quid vnde me tacere mea sarcina prohibet? Quæ autem mater a filio cæsa tuæ grauitati displicuit: Sed ille dixisti si sciret ita cōmunionē suā tam nefarium iuuenem prohibere? esset: Breuiter respondeo: Modo cognouit: modo prohibeat. Adde etiam aliud: Subdiaconus quondam Spanienensis ecclesiæ vocabulo primus: cum ab accessu indisciplinato sanctimonialium prohiberetur atq; ordinata & sana præcepta contemneret: a clericatu remotus est: & ipse irritatus a duobus disciplinam dei transulit se ad illos & rebaptizatus est. Duas etiam sanctimonialias cum colonis suis de fundo catholicorum Christianorum: siue idem transulit: siue illum secutæ: etiam ipse tamen rebaptizatus sunt: Et nunc cum gregibus circuncellionum: inter vagabundos greges foeminarum: quæ propterea maritos habere noluerunt: ne habeant disciplinam indecensibilis violentiæ baccharionibus superbus exultat: gaudens latissimam sibi apertam esse licentiam malæ conuersationis: vnde in catholica prohibebatur. Et hoc fortasse Proculianus ignorat. Ergo per tuam grauitatem atq; modestiam eidem in notitiam perferatur. Iubeat eum qui non ob aliud illā cōiunctionē delegit: nisi qd in catholica clericatū amiserat: propter inobedientiā & perditos mores a sua cōmunionē remoueri. Etenim ego si domino placeat: istum modum seruo: vt quisquis apud eos propter disciplinam degradatus ad catholicam transire voluerit: in humilatione poenitentē recipiatur: quo & ipsi eum forsitan cogere si apud eos manere voluisset. Ab eis vero considera quæ te: q̄ execrabili ter si-

24. q. 4. sub
diaconus.

nomina in libris sanctis habent & recitant. Ipsi autem foris positi & ab illa communione separati sunt: quis non intelligat eos habuisse causam bonam qui tam apud medios iudices ob tunc re potuerunt? Aut si causam bonam habebant: & tam transmarinis ecclesiis probare non potuerunt: quid illos lacus orbis terrarum ubi episcopi collegas suos qui apud eos obiectis criminibus conuicti non erant: temere damnare non possent? Itaque innocentes reprobantur: et Christus in innocentibus crucifigitur. Si autem iidem Donatistae Africam collegarum suorum vera crimina nouerant: & neglexerunt ea demonstrare & probare transmarinis ecclesiis: ipsi se ab unitate Christi sceleratissimo schismate praeciderunt: non habent quod excusent: & vos nostis maxime quia tam multi scelerati apud eos emerferunt & tolerauerunt illos per tot annos ne pariter Donati confunderent: & non dubitauerunt illo tempore falsas suspensiones suas obiciētes: pacem Christi unitatemque dirumpere, & vos videtis. Sed nescio quare carnalis consuetudo frater Severine ibi vos tenet: & olim doleo olim gemo maxime prudentiam tuam cogitans: & olim te videre desydero ut de hac re tecum loquerer. Quid enim prodest vel salus vel consanguinitas temporalis: si eternam Christi hereditatem salutemque perpetuam in nostra cognitione contemnimus? Haec me interim scripsisse suffecerit: quare duris cordibus valde patiens sum & prope nullam animo tuo quae bene noui valde multa sunt & valde magna. Non enim mea sunt qui nihil summi quod exspecto misericordiam dei: sed ipsius dei omnipotentis: quae quisquis in hoc saeculo contemserit patrem: inueniet in futuro iudicem.

Sancti Augustini ad Donatistas: inuictiva eos argutione quae ab unitate totius orbis nefario schismatis sacrilegio diuiserint reprehenditis: manifestisque sanctarum scripturarum testimoniis conuincitis.

Epistola. CLXXI.

Vobis Donatistae: catholica ecclesia dicit: Filii hominum usquequo graues cor de: ut quid diligitis vanitatem: & queritis mendacium? Ut quid vos a totius orbis unitate nefario schismatis sacrilegio diuisistis? Arrēditis fallia quae vobis dicuntur ab hominibus: aut mentientibus: aut errantibus de traditione codicum diuinorum: ut in haeretica separatione moriamini: & non arēditis quod vobis ipsi codices dicunt: ut in catholica pace viuatis. Quare aperitis aures ad sermonem hominum dicentium quod nunquam probare poterunt: & surdi estis aduersus sermonem dei dicentis: Dominus dixit ad me: filius meus es tu: ego hodie genui te. Postula a me & dabo tibi gentes hereditatem tuam & possessionem tuam terminos terrae. Abrae dicta sunt promissiones & semini ei: Nō dicit & semini? tamen multis sed tamen in vno: & semini tuos quod est Christus. In semine inquit tuo benedicent omnes gentes. Et rigare oculos cordis: & considerare totum orbem terrarum: quomodo in semine Abrae benedicunt omnes gentes. Tunc ab vno credebatur quod nondum videbatur: iam vos videtis & adhuc inuidetis. Passio domini pretium est orbis terrarum. Ille totum orbem redemit: & vos cum toto orbe ad lucrum vestrum non concordatis: sed potius ad damnum vestrum in perterritis: ut totum perdaris. Audite in psalmo: quo pretiore dempti sumus. Foderunt inquit manus meas & pedes meos: dinumerauerunt omnia ossa mea. Ipsi vero considerauerunt & conspexerunt me: diuiserunt sibi vestimenta mea: & super vestimentum meum miserunt sortem. Quare diuisores vestimentorum domini esse vultis: & tunicam illam charitatis de super reatam: quam nec persecutores eius diuiserunt: tenere cum toto orbe non vultis? In psalmo ipso legitur: quia potius orbis eam tenet. Commemorabuntur inquit & conuertentur ad dominum vniuersi fines terrae: Et adorabunt in conspectu eius vniuersae patrie gentium: Quoniam ipse est regnum: & ipse dominabitur gentium. Aperite aures cordis & audite: quia deus deorum dominus locutus est: & vocauit terram a solis ortu usque ad occasum: exsion species decoris eius. Si hoc non vultis intelligere: audire euangelium: iam per os proprium loquente ipso domino & dicente: Quia oportebat de Christo compleri omnia quae de illo scripta sunt in lege & prophetis & psalmis: & praedicare in nomine eius poenitentiam & remissionem peccatorum per omnes gentes incipientibus ab Hierusalem. Quod in psalmo dixit: Vocauit terram a solis ortu usque ad occasum: hoc in euangelio per omnes gentes. Et quod in psalmo dixit: Ex Sion species decoris eius: hoc in euangelio dixit: Incipientibus ab Hierusalem.

Fingitis vos ante tempus messis fugere permixta zizania: quia vos estis zizania. Nō si frumenta essetis: permixta zizania toleraretis: & a segete Christi vos diuideretis. De zizaniis quidem dictum est: Quoniam abundabit iniquitas: & refrigeret charitas multorum. Sed & de tritico

Retra. 40
Psalm. 40

Psalm. 2

Gal. 3

Gen. 12

Psalm. 126

Vbi supra

Psalm. 49

Luc. 24

Matth. 24

F. v.

Vbi supra. dictum est: Qui perseuerauerit vsq; in finem: hic saluus erit. Quare creditis creuisse zizania et mundum repleuisse: triticum autem decreuisse? in sola Africa mansisse? Christianos vos dicitis: & Christo contradicitis! Ipse dixit: Sinite vtraq; crescere vsq; ad messiem: Non dixit crescant zizania: decrescant frumenta. Ipse dixit: Ager est hic mundus: non dixit: ager est Africa. Ipse dixit: Messis est finis seculi: non dixit: messis est pars Donati. Ipse dixit: Messores angeli sunt: non dixit: messores principes circuncellionum sunt. Sed quia pro zizanis triticum accusastis: vos esse zizania demonstrastis: & quod est grauius / ante tempus vos a tritico separastis. Maiores enim vestri in quorum sacrilega praecisione perseueratis quidam gestis municipalibus codices sanctos & instrumenta ecclesiae persecutoribus tradiderunt. Quidam eos fatentes dimiserunt & eis communicauerunt: & vtriq; Carthagi in iudicarent: miserunt. Datis iudicibus quos postulauerant: & Romę iudicantibus: non obreperauerunt. Episcopos apud imperatorem: tanq; male iudicauerint arguerunt. Ab aliis rursus episcopis ad Arelatum missis ad ipsum imperatorem appellauerunt. Ab ipso auditi & calumniosiores inuenti: in eodē scelere permāserunt. Euigilate ad salutem: amate pacem: redite ad unitatem. Haec vobis quemadmodum gesta sunt (quando vultis) omnia recitamus. Ille comonuit malis qui consentire factis malorum: non qui tolerat in agro dominico zizania vsq; ad messiem: vel paleam vsq; ad vltimam ventilationem. Si malos odistis: vos ipsi mutamini ab scelerē schismatis. Si malorū permixtionem timeretis: Optatū inter vos in apertissima iniquitate viuente per tot annos non teneretis: Quem cum modo martyrem dicitis: super est vt eum propter quem mortuus est Christus dicatis. Postremo quid vos offendit orbis Christianus: quo vos nefario furore percussit? Et quid apud vos promeruerunt Maximianista: quos a vobis dānatos: & per iudicia publica de basilicis perturbatos: infuls rursus honore receperunt? Quid vos offendit pax Christi: contra quā vos diuiditis ab eis quos infamatis? Et quid vos promeruit pax Donati pro qua suscipitis quos dānatis? Felicianus Musticianus modo vobis cum est. Legimus eum prius in vestro concilio dānātū: & a vobis postea in iudicio proconsulis accusatū: & in Musticana ciuitate gestis municipalibus oppugnātū. Si traditio codicum scelerata est: quā deus in regē qui Hieremie librū incendit morte publica vindicauit: q̄ro sceleratū est sacrilegium schismatis: cuius auctores quib; Maximianistas cōparastis: aperta terra viuos absorbuat! Quō ergo crimen traditiōis nobis obicitis quod non probatis: & schismaticos vestros & dānatos & acceptatis? Si propterea iusti estis: quia persecutionē per imperatores passi estis: iustiores vobis sunt isti maximianistę quos per iudices ab imperatorib; catholicis missos vos ipsi persecuti estis! Si baptismū vos soli habetis: quid apud vos facit baptismus? maximianistarū in eis quos baptizauit Felicianus damnatus! cū quibus est ad vos postea reuocatus? Vel vobis laicis ad ista respondeant episcopi vestri si nobiscū loqui nolunt: & cogitare pro salute vestra quale sit hoc ipsum quod nobiscū loqui nolunt. Si lupi conciliū fecerunt vt pastores non respondeant: quate oues conciliū perdiderunt vtrāq; luporū spelunca accedat! Sancti Augustini ad Crispinum: illum vt ad hanc epistolā respondeat prouocantis. Et q; de hac re nihil cū ipso alioq; Donatistis nisi per litteras agere velit protestāris: Facta illorum praeterea redarguentis: & singulis illorum obiectionibus verissima dissolutione respondentis.

Epistola. CLXXII.

Via humilitatem nostrā vestri reprehendunt: ideo epistolam pręnotauit: qd in tuā contumeliā fecisse videar: si non ita mihi abs te rescribar vt expedito de Carthagine promissione tua vel nostra instantia. Quid multa com memorem: quemadmodolibet ea gesserimus: strāserint: ne quod restat impediāt. Nūc excuratio nisi fallor nulla est: adiuvante domino: ambo in Numidia sumus: & nobis loco terrarū inuicem propinquamus. Rumor ad me detrahit adhuc te velle mecum disputando experiri: de quaestione qua nostram diuisit communionem. Vide q̄ breuiter omnes auferātur ambages: ad hanc epistolā responde si placet: & fortasse sufficiet: non solū nobis: sed & eis qui nos audire desiderant: aut si non sufficiet: scripta atq; rescripta: donec sufficiat: repetētur. Quid enim nobis cōmodius poterit exhibere vtrūq; quas incolimus tanta vicinias! Ego enim statui nihil de hac re agere vobis.

cum nisi per literas vel ne cui nostrum de memoria quod dicitur elabatur: vel ne fraudetur
 talium studiosi: qui forte interesse non possunt. Soletis de praeiis rebus gestis quae vultis
 falsa iactare: forte non mentiendi studio sed errore. Proinde si placet de praesentibus illa metia
 mur. Proculdubio te nō fugit prioris populi temporibus & idololatrie sacrilegium fuisse cō
 missum: & a rege contempnere librum propheticum incensum: quod vtrōq; crimine schisma
 istum non puniretur atrocius nisi gravius penderetur. Profecto enim recordaris quem
 admodum schismatis auctores viuos dehiscentes terra forbuere: & eos qui consenserant: celo
 trituē ignis absumpsere. Sic nec fabricatum & adoratum idolum: nec sacer liber exultis me
 ruit vindicari. Cur ergo qui soletis nobis obicere non solum in nostris non probata: sed pos
 tius in vestris probata crimina eorū qui formidine psecutiōis impulsī dñicos libros cōcremā
 dos ignibus tradiderunt: Vos eos quos pro scelere schismatis plenarii concilii vestri veridico
 (sicut ibi scriptum est) ore damnastis: in eodem ipso episcopatu recepistis: in quo dānastis? Fe
 licianū dico Multicanū & Prætextatū Assuricanū. Neq; enim sicut ignorātib; dicitis ex
 eo numero fuisse istū quibus vestrum concilium diem prorogauerat & praeferat: intra quē
 nisi ad vestram communionem remeāuissent: ea dem sententia tenerentur. Sed de illo numero
 isti fuerunt quos eo die sine dilatione damnastis: quo illis dilationem dedistis. Probabo si
 negaueris. Concilium vestrum loquor: proconsularia gesta habemus in manibus quibus id
 non semel allegastis. Aliam ergo defensionē para si potes: ne dum negas qd consuecam: mo
 ras faciamus. Felicianus igitur & Prætextatus si innocentes erant quare sic damnati sunt? Si
 scelerati: quare sic recepti sunt? Si probaueris innocentes: cur non credamus a multo paucio
 ribus maioribus vestris falso crimine traditionis innocentes potuisse damnari? Si a trecentis
 decem successoribus eorū: ubi etiam pro magno scriptum est plenarii concilii ore veridico: in
 falso crimine schismatis innocentes damnari potuerūt. Si aut probaueris recte fuisse damna
 tos: quare restat defensor: cur in eodem episcopatu recepti sint: nisi ut exaggerans virilitatem: sa
 lubritatē pacis ostendat: etiam ista pro vnicatis vinculo toleranda? Quod vtrūq; non oris
 sed cordis viribus ageres: profecto prospiceris: q̄ nullis calumniis per orbem terrarum esset
 violanda pax Christi: scilicet in Africa etiam in sacrilego schismate damnatos: in eodem ipso
 episcopatu recipi pro pace Donati. Item soletis nobis obicere q̄ vos per potestates terre
 nas persequamur. Qua in re non disputo: vel quid vos p̄ immanitate tanti sacrilegij merea
 minis: vel quantum vos Christiania repperer manuerudo. Illud dico: si hoc crimen est: cur eorū
 C Maximianistas per iudices ab eis imperatoribus missos: quos per euangelium genuit nostra
 cōmuniō: grauius insectari de basilicis quas tenebant: in quibus eos inuenit ipsa cōfessio & cō
 trouersia: si scriptū & iussu p̄cētatu & auxiliorū ipetu p̄urbastis. In q̄ cōsuetudine q̄ passi
 sūt p̄ loca singula recētia rerū vestigia contestat: q̄ iussa sint charte indicat: q̄ facta sint: terrēla
 māt: in q̄b; etiā Optati illi tribuni vbi scitā memoria p̄dicat. Itē dicere soletis q̄ nos Christi
 baptisū nō habem⁹: & p̄ter vestrā cōmuniōnē nullū sit. Possē hīc vberi⁹ aliquot disserere
 Sed cōtra vos iā nihil op⁹ est: q̄ cū Feliciano & Prætextato etiā Maximianistarū baptisū re
 cepistis. Quotquot enī baptizauerūt: q̄n Maximiano cōmunicabāt: etiā ipsos notari: id est
 Felicianū & Prætextatū de basilicis eorū: sicut gesta testant: diuturno cōsuetu in diuiciorū expela
 lere conaremini. Quotquot ergo eo tempore baptizauerūt: nūc secū & vobiscū habēt: nō solū p̄
 egritudine p̄culari: sed etiā p̄ solennitates paschales: in rot ecclesiis ad suas ciuitates p̄uenit⁹: &
 si ipsis tā magnis ciuitatib⁹ foris in scelere schismatis baptizatos: quorū nulli baptisma rep̄
 tū est. Atq; vtrūq; p̄bare possētis eos quos foris in scelere schismatis Felician⁹ & Prætextat⁹ tā
 q̄ inanimiter baptizauerāt ab eis: receperit int⁹ q̄n viriliter denuo baptizatos. Si enī rursus bap
 tizādi erāt isti: rursus ordinādi erāt illi. Amiserāt enī episcopatū recedētes a vobis: si extra cō
 muniōnē vestrā baptizare nō poterāt. Nā si discēdētes episcopatū nō amiserāt: baptizare vti
 q̄ poterāt. Si aut amiserāt: ergo ut eis qd amiserāt redderēt: redeūtes ordinari debebāt. Sed
 noli timere: sicut certū est: cū eodē illos episcopatu cū quo exierāt remeāsserāt: certū est omēs
 quos in Maximiani schismate baptizauerūt sine vlla baptisimi repetitiōe secū vestrā cōmuniōnē
 recoēlisse. Quib⁹ igitur sufficim⁹ lachrymis plāgere recipi baptisimū Maximianistarū: & ex
 flat baptisimū orbis terrarū? Siue auditos: siue iauditos: siue iustos: siue iniustos dānastis in Felicia
 nū: dānastis Prætextatū: Dic mihi: quē Corinthiorū ep̄m audiuit: aut dānauit aliq; vtrūq; Galatarum: quem Ephesiorum: quem Colossensium: & Philippensium: Thessalonicensium: ce
 terarūq; omnium ciuitatum: de quibus dictum est: Adorabunt in conspectu eius vniuersae

Iohannis.

patrie gentium! Ergo istorum baptisumus acceptatur: & illorum exuffiatur: qui nec istorum est nec illorum: sed illius de quo dictum est: Hic est q baptizat. Sed nō hinc ago ad illa quæ præsto sunt. Aduerte ea quæ oculos etiam cecos ferunt: intuer: damnari habet baptismum & inauditi non habent. Nominari in scelere schismatis expressi & electi habent: & ignoti longe peccatini nunq accusati nunq iudicati non habent. Qui de præcisâ parte Africæ rursus præcisâ sunt habent: & vnde ipsum euangelium in Africam venit non habent. Quid pluribus onerosâ ista responde. Attende sacrilegium schismatis vestro, concilio Maximianistis exaggeratum: Attende persecutiones per iudiciarias potestates quas eis irrogasti: Attende baptismum eorum quem cum eis quos damnasti te cepisti: Et responde si potes vtrum habeatis aliquid vnde iniiciatis nebulas imperitis: Cur ab orbe terrarum lōge maiore scelere schismatis separemini: q̄ quod in Maximianistis vos dānastis gloriāmini. Pax Christi vincat in cor de tuo.

Beati Augustini iterū ad Crispinū: eundemq̄ in rebaptizandis Mappaliensibus plus hominū q̄ deū timuerit reprehendentis: atq̄ non per hominem sed Christum cui respondurus est peccatentis: & vte in ea causa ambo ipsi audiantur postulantis.

Epistola.CLXXIII.

Dum quidem timere debuisti: sed q̄a in rebaptizandis Mappaliensibus sicut **D** homo timere voluisti: cur non valeat iussio regalis in prouincia: si tū vauie iussio prouincialis in villa? Si personas cōpares: tu possides ille imperator. Si loca cōpares: tu in fundo ille in tegno. Si causas cōmpares: ille vt dī iussio refartiat: tu vt vnitas diuidatur. Sed nos te de homine non terre mus. Nā possemus agere vt decem libras auri secundū imperatoria iussa p solueres. An forte propterea nō habes vnde reddas quod dare iussi sunt rebaptizatores: dū multū erogas vt emas quos rebaptizes? Sed nos te vt dixi de homine non terremus: Christus te potius terreat. Cui volo scire quid respondeas si tibi dicat: Crispine: carū fuit præcisū tuum ad emendū timorē Mappaliensium: & vilis mors mea ad emendū amorē omnīū gentiū. Plus valuit rebaptizandis colonis tuis quod numeratū est de sacculo tuos: q̄ baptizandis populis meis quod manauit de latere meo. Scio te plura audire posses: si Christo autem præbeas: & ex ipsa tua possessione admoneri q̄ impia contra Christum loquamini. Si enim humano iure præsumis firme te possidere quod emisti argento tuo: quanto firmitus diuino iure possides Christū? qd̄ emit sanguine suo? Et ille qd̄ in concussis possidebit totum de quo dictū est: Dominabitur a mari vsq̄ ad mare: & a flumine vsq̄ ad terminos orbis terrę.

Plal. 74

Sed certe q̄sio confidis non te p̄diturū qd̄ in Africa videris emisse: q̄ Christi dieis toto orbe p̄dito ad solā Africā remāsisse? Quid multa? Si vultate sua Mappalienses in tuā cōmunionē transferūt: ambos nos audiāt: ita vt scribant q̄ dicem⁹: & nobis subscripta eis punice interpretenē: & temoto timore dominationis eligant qd̄ voluerint. Ex his em̄ quæ dicemus apparebit: vtrū coacti in falsitate remaneāt: an volentes teneant veritatē. Si em̄ hæc non intelligunt: qua temeritate traduxisti non intelligentes! Si autē intelligunt: ambos vt dixi audiāt: & qd̄ voluerint faciāt. Si quæ etiā plebes a vobis ad nos transferunt: quas putas a dominis coactas hoc & ibi fiat: ambos nos audiant: & eligant quod placuerit. Si autem non vis hoc fieri: cui non appareat: nō vos de veritate præsumere! Sed cauenda est ira dei & hic & in futuro seculo. Adiuto te per Christum vt ad ista respondeas.

Sancti Augustini ad Pascēntium comitē Arranum: Causam cur ad eū scripserit reddentis: et ex repetitione actorum in placito præterito: ipsum reprehendentis ac confutantis: si demq̄ suis clare confiteatis: & exponetis: atq̄ manu ppria subscriptis: & requirentis vt ille hoc facere velit.

Epistola.CLXXIII.

32.9.6. Iiqui

Voluerā quidē petere te atq̄ instāre vt meminisse dignaris: imo p̄ merito gra-
tis ac dignitatis tuæ iubite te de fide Christiana: etiā plens cū p̄sente inq̄s-
itū mihi facultatē dñs largire cōferre sermonē. Sed q̄a tibi post prædiū dis-
plicuit qd̄ inter nos mane placuerat: vt a notariis verba nra exciperent: sine
vleri⁹ dicas qd̄ te audio nō tacere: nō me fuisse ausū tibi dicere fide meam.
His literis accipe qd̄ & tu legas: & cui volueris legendū tradas: & qd̄ volue-
ris vicissim scribendo ipse respondeas. Inq̄sū est em̄ vt quisq̄ de alio iudi-
care velit & iudicari de se nolit. Exde præterito quidē placito nostro qd̄ cōdicto meridiano
implere nolueris: facile existimari potest: quis nostrum fidei suæ fiduciam non habuerit: vtrū

qui volebat vt diceret & timebat ne teneret. An q̄ vsq̄ adeo nolbat eum discere p̄ntis iudicio
 suberant: vt mandata literis vellet etiam legentis memoria cōmendarī? Ne quisq̄ vel obliuio
 ue op̄natus: vel diffensione irritatus diceret ab aliquo nostrum aut non esse dictum: quod di
 ctum erat: aut dictum esse quod dictum non erat. In his enim solent labeas suas male defen
 sionis inquirere: qui cōtentionis sunt cupidiores q̄ veritatis. Hoc autē nec a te nec a me nec
 de te nec de me dici posset: si in fide conditi permanentes: vt verba nostra exciperentur & scri
 berentur. Præsertim: quia tuipe in his verbis quibus fidem tuam pronuntiaisti: quorū ea
 repetitūtoris variasti: Quod nulla credo fraude sed obliuione factum esse. Nam primo dixi
 illis: Credere te in deum patrem omnipotentem: inuisibilem: ingentem: incapabilem: & in le
 sum Christum filium eius: deum natum ante sæcula: per quem facta sunt omnia: & in spiritū
 sanctum. Quibus ego auditis: eum respondisse: nondum a te quicq̄ dictum quod me fidei
 dei repugnaret: Et ideo si ea scripsisses: meli⁹ etiā possem subscribere: Ad hoc nescio quomodo
 res perducta est vt accepta charta: ea ipsa quæ dixeras velles etiam literis tua manu exipri
 mere. Quod cum mihi ad legendum dedisses: animaduerti minus te scripsisse patrem: cum
 scripsisses deum omnipotentem: inuisibilem: ingentem: inuictum: Quod vbi non commemo
 rauim: non post multam allegationem addidisti: patrem: & incapabilem quidem: quod verbis di
 xeras: scripto prætermiseras: Sed nulla hinc a me facta commemoratio est. Deinde cū dixis
 sem me patrem esse subscribere: ad huc illa verba etiam mea esse posset: prius quæsiui ne quod
 in mentem venerat laberet: vt vni alicubi scripturariū diuinari legere prater ingentis. Hoc
 autē feci quia in exortatione sermonis nostri cū Arrius & Eunomius cōmemorati essent: nō a me
 sed a fratre meo Alipio: requirerent: quēnam eorum secutus esset Auxētiū: qui abste fuerat
 non parua prædicatione laudatus: exclamando anathematizati & Arrium & Eunomium
 nem continuo flagitasti vt & nos anathematizarem: Homousion: quasi quisq̄ homo esset q̄
 hoc vocaretur: siue Arrius & Eunomius. Deinde vehementer exigebas vt hoc verbum ti
 bi in scripturis ostenderetur: & statim nobis communicares. Respondebatur a nobis æqua
 lissimè loqueremur: & illud græcum esset: prius quātendum esset quid sit Homousion: &
 tunc exigendum vt in libris sanctis ostenderetur. Tu contra verbum ipsum celeberrimè repe
 tes: et inuidiose ventillans: argu in conciliis maiorum nostrorum conscriptum commemorans: ve
 hementer vrgebas: vt ipsum omnino verbum quod est Homousion in sanctis libris ostende
 retur: Nobis etiam argu etiam reuocantibus: quia lingua nostra græca non esset: prius interpā
 tandum & exponendum esse quid sit Homousion. Tum demū in diuinis literis requirendum
 quæ si fortasse nonsem ipsum non inueniretur: res tū ipsa inueniretur. Quid est eū cōsentio
 tis: q̄ vbi de te constat: errare de nomine? Hac ergo quia in te nos iam collocati fueram⁹
 postea q̄ ad id ventū est vt fidem tuam sicut commemorauis scriberes: q̄q̄ nihil in eis verbis
 deret nostræ fidei esse cōsarium: & propterea me dicentem patrem esse subscribere: quæsiui vt
 dixi: verum scriptura dei contineret hoc verbum: q̄ patet esse ingentis: Et cum scriptum
 esse respondisses: instantius quærebam vt ostenderes. Tunc vnus ex his qui aderant: quærit
 intelligi datur fidei tuæ: focalis ait mihi: Quid ergo? Tu patrem genitum dicis? Respondi: nō
 dico. Et ille ait: ergo genitus non est? Inquit: vtrūq̄ ingentis est. Cui ego: Vides inquam pos
 se fieri vt etiam de verbo quod in scriptura dei non est: reddatur tamen ratio vnde recte dici
 ostendatur. Sic ergo & Homousion quod in auctoritate diuinorum librorū cogebatur: ostē
 deretur: iam si vocabulum ipsum ibi non inueniamus: fieri posse vt illud inueniamus: cui hoc
 vocabulum recte adhiberem iudicaret. Quibus dictis quid hinc tibi videretur attrēdi vt au
 direm: Et ait: Recte factum esse vt ingentis pater in scripturis sanctis non diceretur: ne il
 li vel tali verbo fieret iniuria. Ergo inquam nō facta est iniuria deo: & hoc manu tua. Quid audi
 to fieri iam coepimec te hoc dicere debuisse. Sed cum admoherem vt si tibi tale videret hoc
 verbum vt ad dei pertinere insurā: deleres illud. Inde vbi scripturas cōf̄ detastā: credo pos
 se id recte dici: & posse defēdi: & rursus (ait) proorsus ego hoc dico. Tum ego illud qd̄ iā di
 xerā repetiui: ita fieri posse vt etiam Homousion neq̄ scriptū in sanctis paginis inueniat: & ta
 men dictum in assertionē fidei defendatur: sicut patrem in illis libris nōq̄ ingentis legim⁹: &
 tamē dictum eē defenditur. Tunc a iude chartā quā dederas abstulisti & condisisti: & con
 struimus meridianum tēpus: vt ad esset notari ad excipienda verba nostra: argu in te nos
 ista quæstio possem⁹ diligētius tractarem⁹. Venimus vt nostri ad horā cōdictā: notarios addoxi
 mus: & tū ad eū cōcedim⁹. Dixisti rursus fidē tuā: argu in verbis tuis nō audiui ingentis

patrem. Credo q̄ cogitaueris quid inde mane dictum fuerat: & præcauer e v olueris. Deinde poposcisti vt ego etiam dicerem fidem meam. Vbi cum postularem commemorans antem ridianum placitum nostrum vt ea quæ dixeras dictare potius dignareris: Tunc exclamasti calumniam parare nos tibi: & ideo verba tua conscripta velle retinere. Ibi quid responderim recordari non libet: atq̄ vtiā nec tu memineris. Seruauit tamen debitam honorificentiam honori tuo: nec maledictum deputauit qd̄ nō a veritate: sed a potestate audire meruissē. Tamē quia vel ipsa verba reperiui vt pressa voce dicerent: ita ne calumniam paramus nos tibi vt ignoscas peto. Sed tu his auditis: rursus fidem tuam sono clariore reperisti: atq̄ in verbis tuis non audiui deum filium: qd̄ nunq̄ quoties eam dixisti tacueras. Hic ego tam modeste vt nūq̄ pulsarem vt de excipiendis verbis nostris: qd̄ inter nos placet: impleretur etiam ipsam veritatem de presenti experimento suggesti dicens: te ipsum nō potuisse in memoria verba tua tibi vtiā retinere: quando nunq̄ ea repetere valuisse videbamus: cum non alia quid maxime necessarium parares: quantum inus posse illos qui nos audirent ita nostrorum meminisse verborum: vt si quid forte vel tu de meis vel ego de tuis verbis vellem retractare atq̄ discutere valeret seu dictum seu non dictum liquido recordari in qua nobis difficultas te facillime notariorum recitatio subueniret. Tunc indignanter dixisti: melius fuisse vt meam famam semper audires: eo q̄ longe inferiorem me expertus es: q̄ tibi illa iactasset. Tūc ego commemoravi: cum te ante prandium salutarem: & eam famam nobis per salutes: hoc me dixisse: q̄ de me illa mentis sis. Hic sane aisti verum me dixisse. Proinde cum duo tibi de me diuersa locuti sint: aliud fama mea: & aliud ego: magis vtiq̄ gaudere debeo me potius q̄ illam reperiunt esse veracem. Sed quia scriptū est: Solus de⁹ verax: omnis autē homo mendax: Veret ne hoc quoq̄ de me temere dixerim. Neq̄ enim in nobis ipsis vel per nos ipsos veraces sumus cum sumus: sed cū ille in seruis suis loquitur qui sol⁹ est verax. Hæc si ve narraui gesta esse recolis: vides q̄ non debeas iactare apud homines: q̄ non ausus sum tibi asserere fidem meam: Quandoquidem in fide nostri placiti stare voluisti: & vir tantus qui pro fide quā re publica debemus non times maledicta provincialium: pro fide quam Christo debes: times calumnias episcoporum. Deinde cum disputationi nostræ etiam honoratos viros interesse cū pueris: miror quomodo in ipsa deuotione calumnie verba tua times a notariis conscribere: & ex ore tuo a clarissimis testibus non times audiri. Nonne consyderas difficile esse vt homines suspicentur te a nobis vllam formidasse calumniam vt verba tua excipi nolis? Sed cum cogitasses retentum te fuisse in verbo ante prandium manu tua conscriptos simul etiam cogitasse non tam facile te notariū tabulas delere potuisse: q̄ facile illam chartulam conscripsisti. Si autem dicias non illa ita gesta esse vt a me narrata sunt: aut tu obliuione falleris (non enim audeo dicere mentiris) aut ego vel similiter fallor vel mentior. Vides ergo q̄ te de dicam ea: quæ de his maxime rebus geruntur: excipi atq̄ conscribi oportere: & q̄ nōi quo q̄ hoc ipsum recte placuerat: nisi postmeridianus timor antemeridianum placitum frangeret. Audi ergo iam fidem meam: potens est misericordia domini dei nostri: quæ præstet me quod credidi sic loqui: vt nec eius offendam veritatem: nec humanitatem tuam. In omnipotentem deum patrem me credere profiteor: eumq̄ æternam eā æternitate: hoc est immortalitate: dico: quam solus deus habet: hoc & de filio eius vnigenito credo in forma dei: hoc & de spiritu sancto qui spiritus est dei patris & filii eius vnigeniti. Sed quia ipse dei patris vnigenitus filius dominus & deus noster Iesus Christus: posteaq̄ venit plenus de temporis opportuni: ad diem salutis nostræ: format serui accepti. Multa de illo in scripturis secundum formam dei dicuntur: multa secundum formam serui: Quorum (exempli gratia) duo quædam commemoro: vt singula ad singula referantur. Secundum formam dei de se ipse dixit: Ego & pater vnus sumus. Secundum formam serui: Quoniam pater maior me est. Quod autem de deo scriptum est: Qui solus habet immortalitatem. Et inuisibili soli deo honor & gloria: & cætera huiusmodi: non de patre tantum accipiuntur: sed etiam de filio: quod ad formā dei attinet: & de spiritu sancto. Pater enim & filius & spiritus sanctus vnus de⁹ est: & solus verus deus: & solus immortalis secundum incommutabilem omnem substantiam. Si enim de carne diuersi sexus dictum est: Qui adhæret meretrici vnus corpus est: Et de spiritu hominis qui non est quod dominus: consequenter scriptum est: Qui autē adhæret domini vnus spiritus est: quātomagis deus pater in filio: & deus filius in patre: & de⁹ spiritus pater & filius vnus deus est: vbi nulla est diuersa natura: cum pro diuersis modis quodam sibi coheretibus dicatur.

Ro. 4.

Gal. 4:

Ioannis. 10.
Ioannis. 14.
1. Timoth. 6.
1. Timoth. 11.

1. Corin. 6.
6. de trinitate.
re. ca. 3.

vel spiritus vnus vel corpus vnum? Et cum pro anima et corpore sibi coherentibus dicatur: vnus homo: cur non multo maxime pater & filio sibi coherentibus dicatur: vnus deus: cum sibi in inseparabiliter coherent: quomodo corpus & anima? Et cum corpus & anima sit vnus homo: quis corpus & anima non sint vnum: cur non multomagis sit pater & filius vnus deus: cum pater & filius vnum sint: secundum illam veritatis vocem: Ego & pater vni sumus: Item cum homo interior & homo exterior non sint vnum: neque eiusdem naturæ est exterior cum interior: quia exterior cum nuncupato corpore dicitur homo: interior autem in sola rationali anima intelligitur: vtrunq; tamen simul non homines duos: sed vnus dicitur: quia tomagis pater & filius vnus deus est: cum pater & filius vnum sint: quia eiusdem naturæ vel substantiæ sunt: vel si quo alio vocabulo congruentius dicitur id quod deus est: vnde dictum est: Ego & pater vnum sumus. Itaque vnus spiritus domini & vnus spiritus hominis: & non sunt vnum: & tamen ille cum coheret domino non sunt duos: sed vnus spiritus. Et vnus homo interior & vnus homo exterior non sunt vnum: & tamen eius connexionem vinculi naturæ simul vtrunq; non duos: sed vnus homo. Multo magis igitur cum filius dei dicat: Ego & pater vnum sumus: vnus est deus pater: & vnus est deus filius: et tamen simul verumq; non duos sed vnus deus. Quod enim fecit in multis sanctis in adoptionem filiorum vocatis coherentibus Christi: vna fides & vna spes & vna charitas: vt esset eis vna anima & cor vnum in deum hoc precipue cogit intelligi: vna eademq; patris & filii natura (si ita dicendum est) deitatis: vt pater & filius qui vni sunt & inseparabiliter vni sunt: & semper inter vnus sunt: non sunt duo dii sed vnus deus. Illi enim homines per consortium & communionem vnus eiusdemq; nature acque omnes homines erant: vnum erant: Et si aliquando secundum diuersas voluntatum & sententiarum copulationum morumq; dissimilitudines non erant vnum: Erunt autem plene perfecteq; vnum: cum peruentum fuerit ad eum finem vt sit deus omnia in omnibus.

Deus autem pater & filius eius: verbum eius deus apud deum: semper atq; ineffabiliter vnus sunt: vnde magis non duo dii: sed vnus deus. Homines autem minus intelligentes: qui propter quid dicitur: potentes volunt habere sententias: & scripturis non diligenter scrutatis: cum arripunt defensionem cuiusq; opinionis: & ab ea vel nunq; vel difficile desistant: dum docti atq; sapientes magis putari q̃ esse concupiscunt: ea quæ propter formam serui dicta sunt: volunt transferre ad formam dei: & rursus quæ dicta sunt ad feminam per sonæ referantur: volunt nomina esse naturæ atq; substantiæ. Fides autem nostra est: patrem et filium & spiritum sanctum vnum deum credere & confiteri: nec tamē cum qui filius est patrem dicere: nec cum qui pater est filium: nec cum qui spiritus patris & filii est: aut patrem aut filium nuncupare. His enim appellationibus hoc significatur: q̃ ad se inuicem referuntur: non ipsa substantia: quæ vnum sunt. Nam & pater cum dicitur: non nisi alicuius filii dicitur: & filius non nisi alicuius patris intelligitur: & spiritus secundum id quod ad aliquid refertur: spirantis alicuius est: & spirans vtrq; spiritu spirans est. Non autem ista corporaliter sentiuntur: nec vltimo modo intelliguntur in deo: Qui potens est facere (sicut dicit Apostolus) supra q̃ petimus & intelligimus. Si autem facere: quantum magis esse! Nam hoc nomen quod spiritus dicitur: non secundum id quod refertur ad aliquid: sed secundum id aliqua natura significatur. Omnis incorporea natura spiritus in scripturis appellatur: vnde non tantum patri & filio & spiritui sancto: sed omni rationali creaturæ & animæ: hoc vocabulum congruit. Vnde dominus dicit: Spiritus est deus: & ideo qui adorant deum in spiritu & veritate oportet adorare. Scriptum est etiam: Qui facit angelos suos spiritus. Dictum est & de hominibus quibusdam: Quoniam caro sunt & spiritus ambulans & non reuertens. Er apostolus ait: Nemo scit quid agatur in hominē nisi spiritus hominis qui in ipso est. Item scriptum est: Quid scit spiritus filiorum hominis si ascendar ipse sursum: & spiritus pecoris si descendar ipse deorsum in terra? Dicitur etiam spiritus in scripturis secundum quandam distinctionem in ipsa vna vnus hominis anima. Vnde apostolus dicit: Vt integer spiritus vester & anima & corpus in diem domini nostri Iesu Christi seruetur. Item in alio loco: Si orauero lingua: spiritus meus orat: mens autem mea instructa est. Quid ergo est: Orabo spiritu: orabo & mente. Porrio autem modo quodā dicitur spiritus sanctus: secundū quod refertur ad patrem & filium q̃ eorum spiritus sanctus sit. Nā secundū substantiā quoniam semel dictū est: Spiritus est deus: & pater spiritus est: & filius: & ipse spiritus sanctus: nec tamen tres spiritus: sed vnus spiritus: scilicet non tres dii sed vnus deus. Quid miraris: tantū valet pax nō qualis

Ioan. 10.

s. de trinitate ca. 11.

Eph. 3.

14. de trinitate ca. 15.

Ioan. 4.

Plal. 103.

Plal. 77.

1. Corin. 12.

Ecclesiast. 3.

1. Thessal. 5.

1. Corin. 14.

- Phil. 4.** cūq; vt solet intelligi: nec talis qualis laudat in hac vita p̄ cōcordiā charitatēq; fidelit̄: sed illa pax dei: quæ sicut dixit Apostolus: sup̄gredit oēm intellectū: Quæ nisi nostrū: id est oīs ratio-
Phil. 3. lis creaturæ. Quapropter cōsiderantes infirmitatē nostrā: & audientes ap̄lm̄ confitentē &
1. Corin. 8. dicentē: Fratres ego me non arbitror apprehēdisse: Et q̄ se putat aliquid scire: nondū scit quēdā modū oportet scire: cū diuinis scripturis quēdū possūmus colloquamur sine contentione pa-
 cari: nō inani & puerili animositatē studentes alterutrū vincere: vt pax Christi poti⁹ vincat in cordib⁹ nostris: sicut quid nobis & in hac vita percipere posse donauit: vt cogitantes quid eadem pax inter fratres egerit: quoniam ex tam multis animis & multis cordibus fecit animam
 vnā: & cor vnū: in deū parē: debita pietatē credamus: multo maxime in illa pace dei quæ
 superat omnem intellectū: & patrē & filiū & sp̄ritū sanctū non esse tres deos sed vnum deū:
 tanto excellentius q̄ istorum erat anima & cor vnum: quanto illa pax quæ superat omnem in-
 tellectū: excellentior est ista pace quā tenebat oīm illorū cor vnū & vna aīa in deum. Filium
 autem hominis eundem dicimus quem filium dei: nō tñ propter formā dei in qua est æqualis
 deo patri: sed propter acceptam formam serui quā maior est pater. Et quia eundem filiū ho-
 minis dicimus: propter hoc & filium dei et uel fixum fatemur: non ex virtute diuinitatis: sed
 ex infirmitatē humanitatis: non ex suæ naturæ permixtione: sed ex nostræ susceptione. Iam
 nunc paululum intuerē quæ scripturarum eloquia nos cogant vnum dominum deum consi-
 teri: siue tantum de patre: siue tantum de filio: siue tantum de sp̄ritu sancto: siue simul de pa-
 tre & filio & sp̄ritu sancto interrogemur. Certe scriptum est: Audi Israel: dominus deus tuus
 deus vnus est. de quo dictum putas: Si tantū de patre: nō est dominus deus noster Iesus Chri-
 stus. Et vbi est vox illa clangentis & clamantis: Dominus meus & deus meus: quā Christus ipse
 nō reprehendit: sed approbavit dicens: Quia vidisti me credidisti: Porro et si filius dominus
 deus est: & pater dominus deus est: & ambo iam duo domini & duo diquomodo erit verum
 Dominus deus tuus deus vnus est! An forte pater est vnus dominus: filius autem non vnus
 dominus: sed tantum dominus: sicut sunt dii multi: & domini multi: non sicut ille vn⁹ de quo
 scriptū est: Domin⁹ vn⁹ est! Quid ergo respondebimus apostolo dicenti: Nam et si sunt qui di-
 cuntur discipuli in celos: siue in terra: sicuti sunt dii multi & domini multi: nobis tñ vnus de⁹
 pater ex quo oīa & nos in ipso: & vnus dominus noster Iesus Christus: per quē oīa & nos p̄ ip-
 sum! Porro si quod de vno deo patre dicitur: cogit inde filium separare: dicant quī audient
 nō posse iam intelligi deum patrē: Quia vnus (inquit) dñs noster Iesus Christus: Nā si vn⁹
 vtriq; solus. Si solus: quomodo & pater: nisi quia & ipse & pater vnus deus & solus deus: nō se
 parato sp̄ritu sancto! Vnus ergo deus pater: & cum illo filius vnus deus: & quis non cum il-
 lo vnus pater. Itemq; vnus dominus Iesus Christus: & cum illo vnus dominus pater: quā
 nō cū illo vnus Iesus Christus tanq̄ & pater sit Iesus Christus. Hoc enim nomē ex dispensario
 ne misericordiæ susceptūq; humanitatis assumptū est. An forte quod ait apostolus: Vn⁹ do-
 minus noster Iesus Christus per quē omnia: non vultis adiungi quod dictum est: vnus ad id
 quod est dominus: sed ad id quod ait: per quem omnia: vt non vnus dominus: sed vnus p̄ quē
 omnia intelligatur: vt nō sit pater per quē omnia: sed pater solus ex quo omnia: & filius solus
 per quē omnia: Si ita est: iam tandem fatemini vnum dominum & deum nostrū esse patrē & fi-
 lium. Quis enim cognouit sensum domini! Aut quis consiliarius ei⁹ fuit! Aut q̄s prior dedit
 illi & retribuet ei! Quoniam ex ipso & per ipsum & in ipso sunt omnia: ipsi gloria. Neq; enim
 dixit: Ex patre omnia: & p̄ filio omnia: sed ex ipso & per ipsum & in ipso: quod nisi domino: de
 quo ait: Quis cū cognouit sensum domini! Ex domino ergo & per dominū & in domino om-
 nia: non alio illo & alio istos: sed vno domino: quā nō dixit: ipsi gloria: sed ipsi gloria. Quod si q̄s
 q̄ dicit id quod ait ap̄lus: Vnus dñs Iesus Christus per quē omnia: non intelligi vn⁹ dñs: nec vn⁹
 per quē omnia: sed vnus Iesus Christus: qui vnus Iesus Christi⁹ etiā dñs dicit: non tamen vt
 vnus dominus sit: sed vt vnus Iesus Christus: quid dicturus est cum audierit eundem aposto-
 lum clamantē: Vnus dominus: vna fides: vnum baptisma: vnus deus & pater omnium.
 Cum enim deum patrē hic commemorat vbi ait: vnus deus & pater omnium: pro-
 culdubio id quod ibi dixit: Vnus dominus: quē nisi Iesum Ch̄ istū voluit intelligi! Si ergo sic pla-
 cet: definit esse dominus pater: quia vnus est & dominus Iesus Christi⁹. Quid si absurdū & im-
 piū est opinari: idēsam⁹ intelligere vnitatē patris & filii & sp̄ritu sancti: vt quod deo solo deo
 dictū fuerit: nō cōtēno prohibeamur de filio vel de sp̄itu sancto intelligere: quia p̄ quē nō est fili⁹
 et filius non est pater: & sp̄s vtriusq; nō est pater aut fili⁹: sed tñ & p̄ & filius & sp̄ritus sanct⁹.

N vnus & solus est verus dñs deus. Neg. enī spiritus sanctus si aut deus aut verus deus non eēt: templū eius essent corpora nostra. Nescitis (inquit) quia corpora vestra templū in vobis est spūs sancti quē habetis a deo? Et ne quisq; ipsum spūm negaret deū: cōtinuo securus ait: Et nō estis vestri: Empirī enī estis p̄rio magno: Glorificate ergo & portate deum in corpore vestro: eū scilicet cuius templū corpora vestra esse pr̄dixerat. Iam hoc mirabile est: si verū est quod vos audio dicere: ita esse spiritū sanctum minorē filio: sicut pater minor est filius. Cum enī corpora nostra membra sint Christi: sicut dicit Apostol⁹? Itemq; corpora nostra templū sint spiritus sancti: sicut idē ipse dicit Apostolus: Nisi miror quō sint membra maioris: tēplū minoris. An forte iam placet dicere spiritū sanctum dño Iesu Christo esse maiorē? Videt enī suffragari hūc opinioni etiā illa sentētia: Quā qui dixerit verbū aduersum filiū hominis: remittet ei? Qui autem dixerit aduersus spūm sanctū: non remittet ei neq; in hoc seculo neq; in futuro. Periculosius enī peccat in maiorē q̄ in minorē. Nec separi fas est filiū hoīs a filio dei: q̄ ipse fili⁹ dei fact⁹ est filius hoīs: nō mutādo qd erat: sed assumēdo qd nō erat. Sed absit etiā talis impietas: ut spūs sanctus maior filio esse credat. Non ergo facile in puerum moueat que ita dicuntur quasi ostēdant alterum altero esse maiorem. Nam quaedam etiā sic dicuntur vt hominib⁹ parū intelligētib⁹ & ipse fili⁹ maior patre videat. Quis enī cū fuerit iuxta rogatus: qd sit malus: verū aut veritas: nō pot⁹ respōdere veritatē esse maiorē? Ab illa enī vera sunt quæ eiq; vera sunt. Non autē ita est in deo. Nā filium maiorē patre vtiq; non dicimus: & tamen filius dicitē esse veritatē. Ego sum (inquit) via: veritas: & vita. De patre autem tantūmodo vos vultis intelligi quod ait: Vt cognoscant te vnū verū deū & quē misisti Iesum Christum: Vbi nos subaudiūmus: etiam Iesum Christū verum deū: vt hæc sit sententia: Te & quem misisti Iesum Christum cognoscant vnum verum deum. Ne illa consequat̄ absurditas: vt si p̄pterea nō est verus deus Iesus Christus: quia dictum est patri: Te vnū verū deū: p̄pterea non sit dominus pater: quia dictum est de Christo: vnus deus. Verū tamen secūdu prauū intellectū vel potius errorem: maior est deus veritas q̄ deus verus: quia verus a veritate est. Maior ergo patre filius: quia iste est veritas: ille verus. Hanc peruersitatem pellit ex animo q̄ didicerit patrem verum deum esse dignatū veritatē nō participando. Non est autē alia substantia veri gignētis: & alia genit⁹ veritatis. Sed cum ad hæc contēplanda infirmus sit oculus cordis humani: accedit vt de contentionē etiā turbuletur: & q̄ ista cōspiciendū dicit scriptura: filiū dei dñm & saluatorem nostrū Iesum Christū verbum dei esse & veritatē & sapiētia: & hoies est ante incarnationē quā de Maria virgine accipit sine vlla omnino susceptione corpore: creaturē p̄ ipsam naturā & substantiā suā quā verbum dei est & sapiētia dei: visibilem & corruptibilem dicit: dum sibi voluit constare qd sentiant de patre: & cōmodo esse dictum: inuisibilem incorruptibilem soli deo. Rogo te: verbum hoīs non est visibile: ne dum verbum dei: iam vero sapiētia illa de qua dictum est: Attingit vbiq; p̄pter suam iudiciā: & nihil inquinatū in eam incurrit: & in seipsa manēs innovat oīa: & si qua similia quæ numerari non possunt. Si corruptibilis est: nescio qd dicam: nisi vt doleat p̄sumptionem humanā: & miret paciētia diuinā. Cum vero de illa dictū sit: Candor est enī lucis æternæ: nec vestri vt arbitror iam dicunt lucē patris (quæ qd est nisi eius substantia?) fuisse alia: quando sine candore a se genito: sicut ista in diuinis & spiritalibus & incorporeis & incommutabilibus credi & vtiq; intelligi possunt. Audio enim iam eos emēdasse. An forte falsum est hoc eos aliquando dixisse: q̄ fuerit aliqui pater sine filio: tanq̄ fuerit lux æterna sine candore quem genuit? Quid ergo dicimus? Si natus est filius dei de patre: iam pater debuit gignere: & si deitrici coepit. Si autem coepit gignere: fuit aliquando sine filio: sed nunq̄ fuit sine filio: quia fili⁹ eius sapiētia eius est: quæ candor est lucis æternæ. Ergo semper gignit pater & semper nascitur filius. Hic rursus timendum est ne putetur imperfecta generatio: si non dicimus natū esse sed nasci. Compater mecum obsecro in his angustiis humanę cogitationis & lingue: & pariter: confugiāmus ad spiritū dei per prophetam dicentem: Generatio eius quis enarrabit? Hoc vnum peto interim vt diligenter exquiras: utrū alicubi diuina scriptura de diuersis substantiis dixerit: q̄ vnum sint. Si enim non inuenis dictum: nisi de his rebus quas constat esse vnius eiusdemq; substantiæ: quid opus est vt rebellemus aduersus veram & catholicam fidē? Si autē inuenis alicubi hoc scriptum etiam de diuersis substantiis: tunc aliud cogat inquire: vnde ostēdam rectē hominū sonū dictū patrē & filium. Nam si illi q̄ scripturas nostras: aut nesciūt: aut nō laboriose scrutant: & tñ filiū eiusdem substantiæ & equalē patri credūt: dicāt eis q̄ hoc nolunt credere: cū tñ deū patrē filiū habere vniq; erū credūt. Noli ut deū habere equalē filiū: a ut nō pō

1. Cor. 6.

Matth. 23.
De verbis
dñi Ier. 23.Ioan. 14.
Ioan. 17.

Sap. 8.

Sap. 7.

Esa. 33.

tuit. Si noluit inuidus est: si non potuit: infirmus est: Vt rūs aut hōq de deo sentire sacrilegi est. Nescio vtrum possint inuenire quid dicāt si nolint res absurdissimas & stultissimas dicere. Ecce quantū potui exposui tibi fidē meā: & plura qdē dici possunt & diligenter disputari. Sed vereor ne ista ipsa quae dixi oneri sint occupationibus tuis: tamen ea non solum dictata scribi voluisset etiam manu mea subscribēda curauisq; quidem & antea volueram: qd inter nos placuerat seruaretur. Sed modo certe puto iam non a te debere dici timuisse meriti dice-
re fidem meam: quando nō solum dixi: sed scriptam subscripsi: ne quisq; dicat aut dixisse qd non dixi: aut non dixisse quod dixi. Hoc fac & tui iudices quæris: non qui in ore tuo reuerētur personam tuam: sed qui in literis tuis exerant libertatem suam. Si enim calumniam times: quod nullo modo auderem dicere nisi hoc ipse dixisset: licet tibi non subscribere. Nam & ego ppter ea nolui nomē tuum scribi in his meis literis: ne hoc forte noluisse. Facile est vt quisq; Augustinum vincat: videris vtrum veritate an clamore. Non est meum dicere nisi quia facile est vt quisq; Augustinum vincat: quanto magis vt vicisse videatur. Aut si non videatur: vicisse dicatur facile est. Hoc nolo magnum patens nolo pro magno appetas. Nam cum aduerte-
rint homines in hac re tam ingentem famam cordis tui multi gaudebunt se inuenisse occasio-
nem: vt a paucis euge euge tam potentem virum faciant amicū. Noli dicere quia si non fa-
ueant: vel si contrariam sententiam proferant: etiam formidare poterunt inimicū inep-
te quidem & stulte. Sed pleriq; homines ita sunt. Noli ergo attendere quomodo vincatur
Augustinus: qualiscunq; vnus homo: Sed attende potius vtrum vinci possit hominonon
ipsum verbum græcum: quod facile est non intelligentibus irridere: sed illud quod scriptū est
Ego & pater vnum sumus: Et pater sancte serua eos in noīe tuo quos dedisti mihi: vt sint vnum
sicut & nos. Item paulo post: Non pro his autem rogo tantum inquit: sed & pro eis qui credita-
ri sunt per verbum eorum in me: vt omnes vnum sint: sicut tu pater in me & ego ī te: vt & ipsi
in nobis vnum sint: vt mundus credat quia tu me misisti: & ego claritatē quā dedisti mihi de-
di illis: vt sint vnum sicut & nos vnū sumus: Ego in eis: & tu in me: vt sint consummati in vno.
Vide quorū dicit: Sint vnum sicut & nos vnum sumus: nūq; tamen dixit: ipsi & nos sumus
vnū: sed sic: Vt ego & tu sumus: vnum: sic & ipsi in nobis sint vnū. Quia sicut illi erāt vni ei-
usdē substantiæ: quos etiā vni participationis vitæ æternæ facere volebat: ita de patre & filio
ppter ea dictū est: Vnū sumus: qia vni sunt ei-
usdē substantiæ: & nō participes vitæ æternæ: sed
ipsa principaliter vitæ æternæ: Et poterat dicere secundum formam seruī: Et ipsi vnum sumus:
aut vnum sumus: nec tñ hoc dixit: quia vnā substantiam patris & suam: & vnā illorū vole-
bat ostendere. Si autem dixisset: Vt tu & ipsi vnum sitis: sicut ego & tu vnum sumus: aut vt
tu & ego & ipsi vnum simus: sicut ego & tu vnum sumus: nemo nostrum recusaret posse di-
ci vnum sunt: etiam diuersas substantias. Nunc autem vides q̄ non ita sit: quia non ita di-
xit: & saepe dicendo vehementer commendauit quod dixit. Inuenis ergo aliquid in scripturis
vnum de diuersis naturis: sicut supra ostendimus: sed additur vel subauditur quid vnū
sicut ex anima & corpore dicimus vnum aīa & vna persona & vnus homo vel est vnus. Si-
ne aliqua vero adiunctione dici: vnum sunt: si inuenis in scripturis: nisi de his qui vnus sub-
stantiæ sunt: iustissime flagitabis vt aliud pferamus vnde hominonon demonstrē. Sūt enim
& alia multa: sed interim de hoc vno cogita deposito studio contentionis vt habeas propitium
deū. Non est bonū hōi est hōiem vincere: sed bonum est homini vt eum veritas vincat volēt:
quia malum est homini vt eū veritas vincat inuitum. Nā ipsa vincat necesse est: siue negatē si
ue confitentē. Da veniā si quid liberius dixi: non ad cōtumeliā tuam: sed ad defensionē meā.
Praesumpti enim de grauitate & prudentia tua q̄ potes considerare: quantū mihi respondē-
di necessitatem imposueris: aut si & hoc nō recte feci: & huic da veniā: huic scripturā a me dicta-
tā & relectā. Ego Augustinus subscripsi.

Beati Augustini iterū ad Pascensius dicta eius falsa esse & fidem suā se dicere noluisse: astruē-
tis: & ob id ne vltiori inact q̄ fidē suam dixerit &c. commonentis. Ep̄la. CLXXV.

Idcirco te mihi dixisse fidē tuā: & me tibi noluisse dicere fidē meam: qd te au-
dio non tacere: recordare obsecro q̄ vtrūq; sit falsum. Nā nec tu mihi volui-
sti dicere fidē tuam: & ego tibi fidem meā non dicere nolui: sed ita dicere vo-
lui vt nemo posset dicere: aut dixisse me aliud quod non dixerim: aut nō di-
xisse qd dixerim. Diceret autē mihi fidem tuam si hoc diceret vnde differis a
nobis. Si diceret: Credo in deū patrē q̄ filiū fecit primā creaturā ante oēs cæ-
s

Ioan. 10.
Ioan. 17.

6. de trinitate
eca. 3.

teras creaturas: & in ipsum filium: nec equalē patri: nec similē: nec verū deū: & in spiritū sanctū factum per filiū post filiū. Hęc enī vos audio dicere. Aut si forte falsum est: q̄ ista dicatis: hoc potius abs te volo scire. Si autē verum q̄ ista dicis: volo scire quādmōdum ea de scripturis sanctis defendaris. Nunc autem dixisti: credere te in deū patrē omnipotētē: inuisibīlē: immortālē: non ab aliquo genitū: & ex quo sunt oīa: Et filiū eius Iesum Christū: deum natum ante sēcula per quē facta sunt oīa: Et in spiritū sanctū. Hęc fides nō est tua: sed vtriusq̄ nostrū: quādmōdum si adiungeres: q̄ eundē filiū dei Iesum Christū etiā Mariā virginē peperit: q̄ pariter credimus: et si quā alia cōmūiter cōfitemur. Si voluisses ergo tuam dicerem: ista dices: quā cōmunis est nobis: sed illā potē in qua dissentimus a vobis: hęc & præsens dicerem: tibi quādmōdū placuerat verba nostra exciperem. Sed quia hoc noluisti: dicēs te a nobis timere calūniā & a placito cui mane consenseras post prandīū recessisti: vt quid dicerem: quādmōdum velles me dixisse narrares: & ego nō haberem vnde ostenderem quid vel quādmōdum dixerim. Noli ergo vterius iactare: q̄ tu fidem tuam dixeris: & ego meā non dixerim: quia sunt homines q̄ considerent me potius habuisse fiduciam fidei meę: qui eā scribi voluerim: re autē non habuisse dum quasi calūniā pertimescis. Paratus ergo eras negare si tibi obiceret q̄ contra fidem meam aliquid dixeris. Vide ergo quid de te ipse sentire feceris. Q̄ si obiectum non eras negaturus: cur dictum scribi noluisti: præsertim cum magnopere voluisses etiā honoratos viros nostro interesse sermoni. Cur ergo volens calūniā deutarē notari oīū stilum timebas: & clarissimorum testimōiū non timebas! Si autē sic vis vt etiam ego dicam fidem meā: quomodo re dicens dixisse tuam: ego etiam breuē possum dicere: Credere me in patrē & filiū & spiritū sanctū. Si autē propriū aliquid vnde dissentis a me vis audire: Credo in patrē & filium & spiritum sanctū: nec filium dicens patrem: nec patrē filium: nec vtriusq̄ spiritū sanctū vel patrem vel filium: & tamen patrem dūm: & filium deū: & spiritū sanctū deū solum aeternū & immortālem propria sua substantia: sicut deus solus & aeternus & immortalis est: ea diuinitate quā ē ante sēcula. Hoc si tibi displicet: & placet a me audire quādmōdum de scripturis sanctis asseratur: lege etiam illud q̄ prolixius conscriptum mihi benignitater tuæ. Si autē illud tibi non vacat legere: nec mihi vacat frustra verba iactare. Possum tamē quantum dñs dederit facultatis vel dictanti tibi vel scribenti: ego quoq̄ vel dictādo vel scribendo ad qd̄ volueris respondere. Huic scripturæ a me dictatæ & relectę ego Augustinus subscripsi.

Pascētiū comitis Arriani ad beatum Augustinum mihi q̄ in errore permaneat mēdaciter improporantis: ac conuictis comparationibus eum mordentis: atq̄ ad rescripta ipsius pesside respondentis.

Ep̄la. CLXXVI.

T.

Præuaram te frater dilectissime pristini erroris tui consiliū deponere: nūc miror te in ipso adhuc permanere: sicut epistola quam ad me misisti clamat. Nam ita est dignatio tuā: sicut sitiens nimio calore accensus: si inuenierit aquā cœnosā & se ingurgitauerit: postea etiam si limpidā & frigidā reperit: ens biberit: non satis proficere potest: quandoquidem cœno semel eius cor & aīa obruiit. Deniq̄ (qd̄ pace tua dicā) ita & consiliū præstantię tuæ: sicut arbor curuā & nodosa quæ nihil in se rectum habet & aciem peruertere oculorū.

Rescribis mihi sanctitas tuā: patrē deū: filium deū: spiritū sanctū deū: sed vnū deū: Quis e tribus vnus vnus deus! An forte est vna persona triformis quæ hoc nomine nuncupet! Tu si voluisses & confideres de p̄ssione tuā: resideres mecum cum cœpiscopis tuis puro ac pacificō animo & sp̄s: & conferres de his quæ dei sunt: & quæ ad gloriā & gratiā spiritalem pertinent. Vnde quid opus est scribere & rescribere quod nos non edificat!

Sancti Augustini iterum ad Pascēntium comitem Arrianum: superiorē epistolæ illius respōdentis: & vt ipse ad argumentum ex verbis Apostoli sumptum respondet: petentis.

Epistola. CLXXVII.

V.

Itere tuę nec ad reddēda cōuicta me puocare: nec a reddēdis literis reuocare potuerit. Ea quippe quæ scripsisti monerēt me: si a veritate dei nō a potestate hoīs diceret. Dixisti cōsiliū meū arborē curuā & nodosā: q̄ nihil in se rectū habet & acie peruertere oculorū. Quid ī me diceres si a placito qd̄ inter nos mane statueramus: ego recessissem: & in re facillima q̄ recte placuerat curuā reas fragariōē & nodos difficultatis posuissem! Negē enī aq̄ cœnosā ingurgitatū me iudicare: sed p̄sidię (qd̄ multo peius ē) ebrietate submersū: si nō talis post p̄s

G. II.

diū rediissem:qualis ante prādiū recessissem.Sed ecce nunqd nō rescipisti qđ voluisti:& nullā calūniā formidasti:Si ergo potes &c.vt sit qđ vī nō ipsi vī alii possint cōsiderare & iudicare. Qđ enī dici triformē dei psonā me credere:si legere dignatus fuisses qđ aliud aliquando plurius misi:& ad ea quę ibi scripta sunt respondere voluisses:hoc fortasse non diceres. Sed tū ecce:& hoc ipsū qđ triformē dei psonam dicam:& dictasti & conscriptum misisti & nullā calūniā timuisti. Ecce ostendisti verum esse quod dico:non ideo te sicut placuerat cum simul effemus verba tua dicere noluisse:quia calūniam timebas:sed quia de veritate non cōsidebas modo quia iam tibi placuit dicere:an triformē dei personam credam:Respondeo non me ita credere: Vna quippe forma est:qđ vna(vī ita dicam)deitas:& ideo vnus deus pater & filius & spūs sanctus. Tu autem pero digneris breuiter respondere:quomō accipias qđ ait apostolus: Qui adheret meretrici:vnū corpus est: qui autem adheret domino vnus spiritus est: Dixeris enī sexus corpora sibi adherentia:vnū corpus dixit:Et cum spiritus humanus nullo modo possit dicere: Ego & dominus vnū sumus:tamen cum adheret domino vnus spiritus est: quanto magis & ille qui verissime dixit: Ego quia inseparabiliter patri coheret: ipse pater vnus deus est: Si tamen vel hoc verbum admittis In illa diuinitate:vt dicam coheret:qđ nunqđ omnino vel fuit vel esse poterit vlla distantia separatū. Ad hoc responde:vt rībi placeat biformē spiritū dici:quando qđ adheret domino vnus spūs est. Qđ si tibi non placet: nec ego triformē deū dixi patrem & filiū & spiritū sanctū:sed vnū deū. Si aut in p̄sentia vis vt colloquar:gratiam quidem habeo dignationi & beniuolentię tuę.Sed sicut iā mihi aliud quod voluisti rescribere dignatus es:ita dignare rescribere dictaturos nos esse quę dicturi sumus:& non deero volitari tuę quā rū me adiuerit de⁹.Nā si scribis & scribo:nō nos edificat: quōd nos edificat:Dicis dico:vi post verborū iteritū nō inueniamus qđ legendo recessissem⁹ Augustinus hæc dictaui:& relictis subscripsi. Abstineamus nos a cōiunctis ne tempus inaniter impendamus:& ad id quod agitur inter nos porius aduertamus.

Narratio altercationis inter beatum Augustinum episcopum:& comitem Pascentium Arianam:habita in domo Anicia Hippone:regio p̄sente Laurentio viro clarissimo iudice ab vtriusq; partibus electo.

Epistola.CLXXVIII.

L Laurentius vir clarissimus partibus & personis in cōmune positus dixit. Dei discutiendum est negotium:naturę eius in qua p̄legit labitur homines: X
examinanda perfectio. Si post illud totum quod pars parti:persona personę conuiri intulit pridem:iam in vtriusq; maneat serenitas animorum: & venerande Augustinę & Pascenti nobilissime dignamini proficere. De domo nō enim disputans:animus debet senior inueniri:quia repulsi manifestissime ris caliginibus:menti se pura:ad intelligendam naturę suę magnitudinē facilius offeret. Fidem igit vestram ex professione opinionū primitus agnoscere volo:tum de mī requirere vt rū liceat p̄ter scripturarum diuinarum eloquia vsurpariue defensionis merito aliquid affirmare. Augustinus episcopus dixit:Sunt aliqua fidei necessaria a partib⁹ posita:quę in verbis diuersarum linguarum aliter sonant:aliud intrus continent in secreto:scilicet Ipsa caro Christi dei & hominis pleni infirmitatem ostendebat exterius:diuinitatis virtutem gerebat interius:Tamen fidem reipublicę debens vir clarissimus Pascentius:qua ipse extitit prouocator:fidei quoq; suę quam Christo debeat:qua etiā suam credit animam gubernari: dignet nomen edicere:qđ potestatis:atatis etiam simulq; prouocat iōis eius ordo sic fieri iussit sime flagitat. Mihi enim placet te iudicem p̄sidere:quod etiam ipsi placuisse manifestissime comprobatur. Laurentius vir clarissimus dixit: Tuę excellentię merito Pascenti vir nobilissime nos admodū paruisse clarum est. Tremens enim in tantę rei negotio paruis p̄sideo cōgnitor formidans:ne de tantę omnipotentię naturę secus aliter quid credens reatū incurrā. Sacramento enim me meum animamq; memini consiliis: nec tuas intentiones vlla intērie palpare:nec aliquid a iustitia longius cohibere. Tua enī dilectiōe iudex in cognitio ne fidei inter vtriusq; videor p̄sidere. Partis ergo e diuerso silentis cui defensionis verba Augustinus vir grauissimus se impensurum ostendit:postulationem qua petit: quia & ratione non caret: dignare effectū anticipare:nomens simul proprię religionis edicere.

Pascentius vir clarissimus dixit: Nec p̄sēns prudentissimus suę fidei episcopus Augustinus me negare potest christianum: In patrem ingentum:& in filium genitum & in spū sanctum me credere p̄fiteor:sed non vnus equalisq; substantię vel naturę. Et quā

hesterna die cum laudabiliter sanctum virum & omnis sciētie Auxētiū nominarē; & quē idē
 vir & duobus fuisset secutus virum Arrium an Eunomii idem frater Augustinus scrupulo-
 sius inquireret: Ego anathema memoratur continue Arrio & Eunomiodicere non dubitauit
 flagitans vt ipse quoq; homouision anathematizaret: eo q; scriptum in libris dominicis mini-
 me reperitur. Quod facere omnino in nullo consensit: vnde se proculdubio homouisionē eui-
 det ostendit: & q; pergrauē sit ipse prorsus adueritis: scripturam auctoritate calcata illud
 ponere quod eadem scriptura non dixit. Si quid enim prater aut horitarē diuinorum volumi-
 num ponitur: vacuum approbatur. Laurentius vir clarissim⁹ dixit: Adueritis ne venerabilis
 Augustinus: qd pro sua prosecutione designet: vel q; integro prosecutionis modo sententiā suā
 vir clarissimus Pascensius firmet? Augustinus episcop⁹ dixit: Catholici me homouision in
 sancta trinitate credentem ac professione respondeo: Firmetur tantūmodo eiusdem viri spe-
 tabilis Pascensii responsio: si nihil praterq; quod scriptum est quicq; nostrum debeat vel aude-
 at in defensione fidei applicans nominare. Aut enim licebit & nulli maxime gręcis / vbi fides or-
 ta est / denegabit: aut non licebit & calūnia iustissime repelletur. Postea tamen homouision ver-
 bum gręcum vnitatem ostendens: quid contineat: quid habeat: quid ve maneat: exponet. Lau-
 rentius vir clarissimus dixit: Etiam ab Augustino honorabili viro rectissime respondetur. Aut
 enim vt ipse persequens est: licebit aliquid quod scriptum non est defendere fidei merito pone-
 re; & ponendum est licite: Aut non licebit: & vtrūq; penitus denegandum est: integre: vnde
 opus non est agnito iam vocabulo sonante professionem vltērius quicq; inquirere nisi vt ip-
 sum homouision nobis venerabilis Augustinus suę religionis episcopus scriptum ostendat in
 lege. Augustinus episcopus respondit: Rectissimam iusticiā lineam tenens: O nobilissi-
 me fidei vir pręfatus: agnosce rationemq; perpende: quia de tuo non solum alii sapientissimi
 viri iudicio iudicabunt: verum etiam deus verissimus qui est omnium iudex plenus iudica-
 bit. Nō enim differēdis die spernendum est: nonnunq; & in pręsenti iudex vltor affurgit. Fi-
 dei ergo nostrę iam dignare rationem inquirere: symbolumq; quo fides vtrūq; constat: singu-
 los pręcipue tuis auribus coram omnibus recitare. Laurentius vir clarissimus dixit: A iusticia
 nulla ratione discordat: vt ipse digneris qui peritor es: Pascensii vir clarissim⁹: tux fidei symbo-
 lum recitare. Tūc Pascensius sono clariori symbolum recitans: credere se in deum patrē om-
 nipotentem: inuisibilem: ingenitū & incapabilem dixit: & in Iesum Christum filium ei⁹ deū
 natum ante secula: per quem facta sunt omnia: & in spiritum sanctum. Augustinus episco-
 pus respondit: Memorem esse amplitudinem vestram in dei negotio: pręfatus cognitor pro-
 secutionis nostrę non dubito: quia vir clarissimus Pascensius nihil ponendum esse in fidei ra-
 tione: pręterq; qd scripturę continent: asseruit: qui licet fidei catholice homouision verbum p-
 macula nominis secundum suos aucthores nitatur opponere: ex eo q; posuit vel potius veruit:
 hinc magis & homouision a gręcis sacerdotibus positum verbum in assertionem fidei dici de-
 bere recte defendimus: & aliqua quę scripta non sunt: ab ipsis potius temere posita vel dicta
 modo probamus. Laurentius vir clarissim⁹ dixit: Cursum vt video honorabilis Augustin⁹
 negotii pręsentis calcem se obtinisse declarat: seseq; docturum astringens aliqua quę scripta
 non sunt: tux Pascensii clarissime auctores fidei posuisse quę sequeris. Quę si in lege non posi-
 ta: & a vobis propria vlturpatione fidei merito posita esse docueris: iam quęrendum erit: quia
 iam licere manifestum erit: quid in intimis homouision verbum habeat: ad quam rem pertine-
 at: cuiq; rei recte hoc verbum adhibitum iudicetur: iusteq; inuentum vel positum ipsa fidei
 perfectio roborabit. Pascensii vir clarissim⁹ dixit: Non decet nos aliquid sine auctoritate scri-
 pturarum ponere diuinarum: qd est tamen seposito calumnię artificio qd dicit vel pponit e-
 diuerso defendēs frater Augustinus: absq; legis auctoritate nos alicui posuisse vel dicere: pu-
 blice palā: & si cōuicerit: nec homouision inuult ab ipsis positū: etiā ego iam publice cōclama-
 bo: sitatimq; eorū cōmunioni soci⁹ fio. Laurentius vir clarissimus dixit: Nihil tā opimū tam
 q; libertati fideiq; & animę congruū q; longa tergiversatione quam potuit stoliditas enutrire
 oc⁹ derelicta: animositatis aqua deo sit iniuria / obfistinata aliquādiu nebula repellat: quę
 occulta in linguis variis sunt euidentiore luce pandātur. Sed ne in longū negotiū iam prope vi-
 ctoria pacatum oratio protrahatur: quod absq; legis auctoritate a Pascensio viro cla-
 rissimo vel ab eius auctoribus reclusas positum: dignare iam Augustine vir sanctissime pu-
 blicare. Augustinus episcopus respondit: In assertionem fidei patrē ingenitū & inca-
 pabilem dixit: cum nec ingenitū nec incapabilem scriptura patrē alicubi recte. Qui licet

ingenitus pater sit: quia hoc ipsum utriusque confitemur: tamen hoc nulli scripturæ seu veteris seu nouæ continet textus. Est enim ingenitus: qui a nullo est genitus: sed hoc est quod ingenitus genitus: utpote de deo deus. Non enim quia Adam ingenitus approbatur idcirco est homo: & Abel quia de ipso est genitus non est homo: hominem genuit quod est ingenitus homo: deus quod est genuit eiusdem substantiæ: eiusdem essentia sine tempore sibi coæternū genuit: ante quem nihil est temporis: non accipit modum. Est igitur Ingenitus pater: quia ut dictum est: a nullo est genitus: sed est genitus coæternus: quomodo ignis in substantia sua in qua est a creatore creatus: est quidem ingenitus: sed genitus a se splendore consubstantialis est & coæternus. Hanc dei trinitatis substantiam vnam homousion verbo graeci complecti breuiter maluerunt. Non enim nomen est: sed terribilis est in verbo huiusmodi sonus. Quod verbum aperte ipse filius declaratus dicit: Ego & pater vnus sumus. In isto vno consistit substantia vna. Nam ex eo quod est vna: & ipse filius manet in ea. Vnde etiam iam circūmactus carnis verè trabea dicit: Nemo nouit filium nisi pater: neque patrem quis nouit nisi filius: & cui voluerit filius reuelare. Ecce & filius per se ipsum inuisibilis approbatur. Quid est quod quasi acutius in fidei ponere assertionem nituntur: incapabilis lem adire nec legunt nec iuste defendunt. Quomodo enim incapabilis pater quem capere filius totum ipso dicit: Ego in patre & pater in me! De quo etiam Paulus apostolus dicit: Quoniam cum in forma dei esset non rapinam arbitratus est esse equalis deo. Qui formam implet dei nihil habet minus deo. Quomodo ergo incapabilis pater dicit qui capitur totus a filio! Ecce enim quæ scripta non sunt in lege vspiciamus: vobis temere ponunt in symbolo: vbi nihil magis aliter oportet inseri prater quod scripturæ veridice continet modus. Cur vobis de homousion verbo visum est fidei catholicæ inuidiam excitare: quæ substantiam dei vnam simpliciter credens: hoc verbum a grecis patribus in assertionē fidei defendendo accepit! In concione etiam hoc est in symbolo quod est in ter animas nostras & deum: quid visum est hominibus aliquibus ponere quæ scripta non reperiuntur in lege! Negi enim alicubi ingenitus aut incapabilis pater. Laudantes enim deum dicere solemus in precibus eius magnitudinem admirantes: Qui capere omnia quæ capit nemo: scilicet hominum. Nam totus capit ut a filiis: cuius formam implet filius vnus in commutabilis naturæ secro. Ergo neque solus inuisibilis pater: sed & filius inuisibilis. Sicut hominibus inuisibilis pater: ita inuisibilis hominibus filius secundum illud secretum quod manet in patre. Non ergo iuste positus est inuisibilis solus pater in symbolo: si inuisibilis tota trinitas de excepta carne suscepta a filio: de qua dicit apostolus: Inuisibili soli deo honor & gloria in saecula saeculorum. Totus ergo habitat pater in filio: cuius patris formam idem filius non ex parte: sed implet in pleno. Hanc apostoli Pauli sententiā qua dicit intimare dei mortalibus secreta: Qui cum in forma dei esset: aliqui male pronuntiantes: male sentiendo bene digesta non esse autem sum filium dei per imparitiam aequalem: sed per rapinam fieri deo patri prorsus affirmant: quod inique sentitur. Si enim diceret: Qui cum deus esset non rapinam arbitratus est esse se aequalem deo: posset angustiis fidei suæ quilibet qualiscunque: et si debile de qua sine mora excluderetur spatium intueri. Nunc vero: quia cum in forma dei esset: dixit: omnem machinationis iniustæ aditum interclusit. Vbi est forma nihil habet prorsus minus omnino natura: Deum etiam (ait idem apostolus) erat in Christo mundum reconcilians sibi. Quomodo enim susceperet minor maiorem: nisi se vna natura cognosceret parentem? Negi enim liniamenti spatiosius membrorum hæc dei forma distenditur: ut pater filium in se suscipiat habitantem: aut in se filius patrem ostendat manentem: Sic ipse ait: Pater in me manens facit opera mea: aut euacuatur cum spiritu sanctum suum pater & filius omnem creaturam suam proferat illustrantem: quomodo cogitari non potest: quomodo explicari non potest! Simul secum vnum est quod secundum incommutabilem omnino substantiam in trinitate deus est. Ecce quid est homousion quod exprobat in iuste. Non enim verbum solum sed res in verbo: nec solus sermo sonans auribus: sed substantia vna est dei credenda in mentibus. Si enim in homine credente in se totus deus credendus est habitare: quomodo filium totum in se patrem: aut filius patrem non credatur excipere! Ac per hoc ipse in patre: & pater in eo manet: & ex patre & filio sanctus credendus est spiritus: non solum processit: sed peragenda opera trinitatis omnino procedere: sicut eadē trinitas Abraham cum suum in vnitatem nominis dignata est visitare. Quid est quod calumniatur de homousion verbo graeco: quia scriptum in lege minime inueniatur! Cur non vident culpam suā! Cur sibi non displicent cum ponunt in symbolo verba vel nomina quæ non sunt vlla scriptura digesta: Qui disponit arguere non faciat unde alium nititur accusare. Inscitū de verbo simplici &

Ioan. 10.
Matth. 11.

Ioan. 14.
Phil. 2.

1. Timoth. 2.

Phil. 2.

2. Cor. 5.

Ioan. 14.

A

B

ratione fidei pleno quasi de stipula oculum fratris: & suum sauciatum præter scripturas pond
do quod credunt tanq̃ de immanitate nõ peruidet trabis. Ecce homouision recte probamus
positum: & in assertionem fidei qua trinitatis vnitas a catholicis creditur a græcis patribꝫ di
ctum. Quid si græcis ipse magis obiciat: nõ latino: non barbaro: sed tibi magis licere verba ad
fidem pertinentia diuulgare. Nam sciendum est: Amen & alleluia: qd nec latino nec barbaro li
cet in suam linguam transire: hebræo cunctas gentes vocabulo decantare. Nõ enim in Afri
ca aut in cuncta Barbaria: sed in Syria vel græcia: vbi & ipsa caro voluit de virgine nasci domi
nica: decuit vel oportuit verba fidei compendiose firmare. Deniq; non latino non barbaro sti
lo venerandus ille Moyses: non propheta: non apostolus: non ipsi euangelistæ: sed aut hebræo: aut
græco scripturas eloquio dominicas firmauerunt: quas postea viri probati ac discretissimi: in
omnibus periti linguis: de hebræo primitus in græco: de græco in latino stilo edisserere cũ la
bore nimio maturauerunt. Homouision ergo exponitur: vnus substantiæ pater & filius & spiri
tus sanctus. Nemo ergo iam calumniatur verbosus quia licet scriptum non sit qd habet interius
vel sonat: ostendit: non per aliquem alium: sed per vnam diuinitatis substantiam in qua filius
patri loquitur dicens: Tu a omnia mea sunt: & mea tua. iam ipsi viderint qualiter ausi fuerint
nomina quæ scripta in lege non sunt: vel verba in symbolo continuare: non aliud nisi ostende
re genitum ab ingenti: q̃ sit incapabilis / potentia patris filium segregare. De⁹ enim pater sub
stantia sua genuit filium æqualem sibi: docet hoc veridicus ille secretorum interius diuinitus
Ioannes: Propterea iudei volebant (inquit) eum interficere: quia nõ solum soluebat sabbatum:
sed & patrem suum dicebat deum: æqualem se faciens deo. Consubstantiali enim itaq; sibi genuit
filium pater: quia non accipit tanq̃ creatura indigenus vnde genuisset: tota copia quod ipse est
hoc genuit: perfectum genuit: quia sine tempore est ipse: qui genuit & quem genuit. Si homo
generet quod est: deus non potuit generare quod est: Accipit homo ab ipso deo: & tamen licet
acceperit hoc generat quod accipit: a nullo accipiens pater deus quod est generare nõ potuit.
Hanc æqualitatem substantiæ homouision sermo græcus ostendit: nihil austerum: sed optimi
du lege: & hoc quod credendum est humanis cordibus introduce. Esi enim verbum ipsum
in lege scriptum non inuenitur: quia æqualis est patri filius: super beatum Ioannem primitus: &
per Paulum postea comprobatur. Ioannes enim æqualitatem dixit: Paulus formam impleuit.
In duobus (inquit scriptura) aut tribus testibus stabit omne verbum. Per duos eni verissimos
testes iam probauimus vnus substantiæ esse æqualeq; patrem & filium: Addamus & tertiu:
Thomam illum discipulum post dubitationem fortius cõsententem dominum & deum: quem
nec resurrexisse crediderat crucifixum: Dominus meus (inquit) & deus meus. Approbat fili⁹
dictum: quia le cognoscit a sua creatura iustissime deum & dominum proclamatum patri vti
q; & sancto spiritui coeternum. Homouision vtiq; verbum est græcum: & Christus græcum
est nomen. Qui accusat per iniustitiam de verbo quod non intelligit fidem non accipiat: & de
nomine nomen. Homouision verbum vnus eiusdemq; substantiæ: sonat in græco: non quonq̃
infirmitas: sed patrem & filium & spiritum sanctum. iam ergo nemo improbet quasi verbum
sed aperte separet quisquis & quod non potest. Homouision patrem & filium & spiritum san
ctum. Contra hoc pugnetur quod possidet qd habet qd docet verbum græcum: non contra
ipsum verbum quod a tribus retinuit syllabis articulatam: contra diuicias: contra æqualita
tem naturæ: quia possidet uerbum ipsum græcum: non contra exteriorem veluti corticem ab
eo qui le audire dicit si præualeat repugnetur. Absit: Erubescam⁹ catholici in vniuerso manē
tes nos appellari propter fidem veram vnus eiusdemq; substantiæ: a nonnullis verbum græ
cum non intelligentes homouisiones: qui nos appellari gaudemus de Christi nomine christia
nos: Neq; enim in parte accipiendum est verbi græcū: & in parte alia resellendum. Nemo ergo
vras Christi noie ex vocabulo græco. Erubescat se dici christianū: quia nomen est græcum. Nõ
accipiat Paulus qui dicit Romanis scribens: In quo clamamus abba pater: in vno noie dua
bus vritur linguis. Dicit enim abba græco vocabulo patrem: & latine nominat identidē patrē
Conterimus idem apostolus Paulus & in nouissimis partibus ad Corinthios epistola: primas
vbi plebem arguens simul græco & syro vritur verbo. Si quis (inquit) non amat dominum: sit
anathema maranatha. Anathema græco sermone dixit condemnatus: maranatha: donec do
minus redeat. iam ergo nemo appellet oleum quo fideles vnguntur græco nomine christina:
Homouision reprobat vnam trinitatem: redonans eandem naturam: Quid est enim quod

Ioan. 17.

Ioan. 1.

Deut. 17.
Matth. 18.

Ioan. 10.

Ro. 8.

1. Cor. 16.

Deut.6.

Ioan.17.

Act.1.]

Psal.15.

dixit beatissimus Paulus: Si quis non amat dominum: nisi si quis humiliat se deo: Non ergo recte dicitur dominum amare: qui dei & domini vnus audeat substantiam separare: de quo dicitur in lege: Audi Israel dominus deus tuus vnus est. Non corpore vtrique liniametisq; corporeis extensus: sed vna pater & filius & spiritus sanctus deitate perfectus. Plura quidē graeco verbo definita reperiuntur in lege: Sed pro multis haec pauca quę dicta sunt: sapientib; credo sufficere. Si equaliter non est: non auderet inferior dicere superiori: Omnia mea tua sunt; & tua mea: Nec auderet dicere: Volo vt vbi ego sum & isti sint mecum. Non inquam diceret vobis: sed diceret supplicans rogo. Absurdū igit non est vt in conciliis patrum graeco verbo patris & filii & spiritus sancti vna substantia firmaretur: cū super apostolos primitus sancti spiritus propria largitate lingua mortis varietas fundaretur. Audiui⁹ enim eos: ac scriptura Actū apostolorū loquentes variis linguis magnalia dei. Magnalia vtrique sunt non deorum: sed dei graeca lingua vna substantiam credi patris & filii & spiritus sancti. Hebraice igitur graece & latine super crucem domini a Pilato fuit causa eius scripta. Si licuit vt graeca lingua: vel immo prima sit ipse dominus vt causa mortis eius esset scripta: cur abhorret vt substantia eius qua de⁹ est equalis cū patre: graeco vocabulo approberetur ostensa? Si minime licet patris & filii & spiritus sancti vnam substantiam lingua exeri graeca: ergo nec deum laudari decet & barbara. Sicut enim graeca lingua quod est homouision vna dicitur vel creditur a fidelibus trinitatis omnino substantia: sic vna rogatur vt misereatur a cunctis latinis & barbaris vnus dei natura: vt a laudibus dei vnus nec ipsa lingua barbara sit vt latinis aliena. Latine enim dicitur domine misereere. Sola ergo haec misericordia ab ipso vno deo patre & filio & spiritus sancto lingua debet hebraica vel graeca: & ipsa ad postremum postulari latina: non autem & barbara. Si enim licet dicere: non solum barbaris lingua sua: sed etiam Romanis si hora armen: quod interpretatur domine misereere: cur non liceret in conciliis patrum in ipsa terra graecorum: vnde vbiq; destinata est fides: lingua propria homouision confiteri: quod est patris & filii & spiritus sancti vna substantia? Nam subiectionem filii patri debitam ex carnis infirmitate suscepit: etiā nos quia iustum est verissime confitemur: in qua eū infirmitate: non solum subditum: sed & seruum euidentissime confitemur: ipso dicente In prophetia ad patrem: O dñe q̄ ego seruus tuus: ego seruus tuus: & filius ancillae tuae: id est Mariae. Pater ergo in quo sit equalis patri filius: in quo sit non solum subditus aut inferior: sed etiam humilissimus seruus. Ipse inquam ostendit in quo sit humilis: in quo sit aequalis: vnde omnipotens: vnde infirmus: vnde abiectus: vnde speciosus: vnde diues: vnde egestari subiectus. Laurentius vir clarissimus dixit: Euidenter claruit defensionē assertionis fidei suae. Augustinus vtrūq; clarissimū communisse: multaq; magis tuos aut hores vir clarissime Pascēti absq; scriptura temere posuisse: nec esse nomē fidei homouisionis: sed equalitatem magis ipsius trinitatis. Sed si inueniuntur in lege verba quae improbata sunt: dignare vir nobilissime respondere: vt certe nobis pares ire possitis. Nam pculdubio intueris a nobis praesentē virum Augustinū suis assertionibus nimis transilire. Apud te enim nobilissime vir eligo quā apud deum perennis reatus culpas incurtere. Pascēti vir clarissimus respondit: Scripta quae proposui non sunt quidem in lege: sed debere propter honorem patris altrui recte defenduntur. Laurentius vir clarissimus dixit: Sic ergo & homouision quod in dubium veniebat te proponente: et si scriptum non est: res ipsa tamen quae laet i vt bo vera est. Credatur honorifice vnitati fiat iniuria trinitati.

Sancti Augustini ad Probam & Iulianam de conuersione nepotis Demetriadi gratulantis exultantis: atq; laudantis q̄ Christo sic desponsata: & ad perseverantiam exhortantis.

Epistola.CLXXIX.

Ominatum honore dignissimis: merito illustrib; & praestantissimis filiab; Probae & Iulianae: Augustinus in domino salutē. Impletis gaudio cor nostrum: tanto iocundius: quanto charius: tanto gratus: quanto citius. Vestrę nāq; stirpis sanctimoniā virginale: & quoniam quacūq; innotuisti: ac p hoc vbiq; fama celeberrima p̄dicat: volocissimū volatū et si deliore atq; certiore literarū tumore puenisti: & prius nos fecisti exultare de cognito tā excellēti bono q̄ dubitare de audito. Quls verbis explicetis digno p̄conio psequat: quātū in cōspabili ter gloriosū atq; fructuosius habeat ex vestro sanguine fecundas virginē Christū: q̄ vī ros consules mīdus! Nam volumina temporū si magnum atq; praclarum est nominis dī

gnitate signare: quanto est maius atq; præclarus cordis & corporis integritate transcendere? Magis itaq; gaudeat puella nobilis genere nobilibus sanctitate: q; sit per diuinum cõsortium præcipuum in coelis consequutura sublimitatem: q; si esset per humanum connubium prolem pro pagatara sublimem. Generosius quippe elegit Aniciana posteritas tam illustrem familiã beatæ nuptias nesciendo: q; multiplicare pariendo: & in carne iam imitari vitam angelorũ: q; ex carne adhuc numerum augere mortalium. Hec est vberior fecundiorq; felicitas: non venire gratia uelociter: sed mente grandescere: non lactescere pectore: sed corde candescere: non visceribus terram: sed coelum orationibus parturire. Dominarum honore dignissimã filiã: perfrui in illa quod desuit vobis: perferre vsq; in finem ad hærens coniugio quod non habet finem. Imitetur eam multifamiliã dominam: ignobiles nobilem: fragiliter excellere: excelsis humilem: virgines quæ sibi operant Aniciorum claritatem: eligant sanctitatem. Illud enim quantalibet cupiditate quando assequuntur: hoc autem si plene cupierint mox habebunt. Protegat vos incolomnes & feliciores dextera altissimi: dominæ honore dignissimã & præstantissimã filiã: pignora sanctitatis vestræ: præcipue ipsam sanctitatem præcipuam debito vestris meritis officio dilectione domini salutamus. Velationis apophoretum gratissime accepimus.

Sancti Augustini ad Honoratum: quæstioni illius qua sibi cõsuli petit: quid in periculis occurrentibus sit faciendum: amplissime respondens: & firmam ac dilucidam sententiam diffinientis qua ratione tempore imminuentis persecutionis episcopi & clerici dei ministri fugere possint: qua etiam conditione hoc ipsi nequaquã sit permissum. Epistola.CLXXX.

H

Ancho fratri & coepiscopo Honorato: Augustin⁹ in domino salutem. Charitati tuæ: misso exemplo epistolæ quam fratri Quoduult deo / nostro coepiscopo scripsi: putabam me hoc onere caruisse quod mihi imposuisti querendo consilium: quid in his periculis quæ tempora nostra inuenerunt facere debeat. Quis enim epistolam illam breuiter scripserim: nihil tamen me prætermisisse arbitror: quod & respondenti dicere: & querenti audire sufficeret: quandoquidem dixit nec eos esse prohibendos qui ad loca si possunt munita migrare deyderant: & ministerii nostri vincula quibus nos Christi charitas alligauit: ne deseramus ecclesias quibus seruire debemus: non esse rumpenda. Ista quippe verba sunt quæ in illa epistola posui. Restat ergo inquam vt nos quorum ministerium quantalibet plebi dei vbi sumus manentis: ita necessarium est vt sine hoc eam non oporteat remanere. Dicamus dominos: Estis nobis in deum protectores & in locum munitum. Sed hoc consilium tibi propterea non sufficit: vt scribis: ne contra domini præceptum vel exemplum facere nitamur: vbi fugiendum esse de ciuitate in ciuitatem monet. Recolimus enim verba dicentis: Cum autem persequantur vos in ciuitate ista: fugite in aliam. Quis autem credat ita hoc dominum fieri voluisse: vt necessario ministerio sine quo viuere nequeunt desereretur greges quos suo sanguine comparauit? Nunquid hoc fecit ipse quando portantibus parietibus in Aegyptum paruulus fugit: qui nondum ecclesias congregauerat: quas ab eo desertas fuisse dicamus? Nunquid quando apostolus Paulus ne illum comprehederet inimicus: per fenestram in porta submissus est: & effugit manus eius: deserta est quæ ibi erat ecclesia: necessario ministerio: & non ab aliis fratribus ibidem constitutis quod oportebat implerum est: his quippe volentibus hoc apostolus fecerat: vt se ipsum seruaret ecclesiæ: quem proprie persecutor ille quærebat. Faciant ergo serui Christi ministri verbi & sacramenti eius: quod præcepit siue permisi. Fugiant omnino de ciuitate in ciuitatem: quando eorum quisq; specialiter a persecutoribus quæritur: vt ab aliis qui nostra requiruntur: non deseratur ecclesiæ: sed præbeant cibaria conferuis suis quos aliter viuere non posse nouerunt. Cum autem omnium id est episcoporum & clericorum est commune periculum: hi qui aliis indigent non deferantur ab his quibus indigent. Aut igitur ad loca munita omnes transeant: aut qui habent remanendi necessitatem: non relinquuntur ab eis per quos illorum est ecclesiastica supplenda necessitas: vt aut pariter viuant: aut pariter fuissent quod eos pater familias vult perpeti. Quod si contigerit vt siue alii maius: alii minus: siue omnes æqualiter periantur: qui eorum sint qui pro aliis partuntur: apparet: illi scilicet quicum se possint talibus malis eripere fugiendo: ne aliorum necessitatem deserere manere maluerit. Hinc maxime probatur illa charitas: quam Ioannes apostolus commendat dicens: Sicut Christus animam suã pro nobis posuit: sic & nos debemus animas pro fratribus posere. Nam qui fugiunt

G.v.

Psal. 30.
Matthæi. 10.

Matthæi. 1

1. Corin. 15.
Actu. 9.

1. Ioannis. 3.

Non temporis persecutionis ministerii dei fugere possunt

non magis pro fratribus

vel suis deuincti necessitatibus fugere non possunt: si comprehensi patiuntur: pro seip[s]is: non pro fratribus vtiq[ue] patiuntur. Qui vero propterea patiuntur: quia fratres qui eis ad Christianam salutem indigebat deferere noluerit: sine dubio suas animas pro fratribus ponant. Vnde illud quoniam episcopi quidam dixisse audivimus: Si dominus nobis impera uir fugam in eis persecutionibus ubi potest fructus esse martyrii: quanto magis debemus fugere steriles passionibus quando est barbaricus & hostilis incursus. Verum est quidē & acceptabile: Sed his quas ecclesiastici officii non tenent vincula. Nam qui clades hostiles ideo non fugit cū possit effugere ne deferat ministerium Christi sine quo non possunt homines vel fieri vel viuere Christiani: maiorem charitatis inuenit fructu: q[ui] nō propter fratres: sed propter seipsum fugiens atq[ue] comprehensus non negat Christum suscipitq[ue] martyriū. Quid est ergo quod in epistola tua priorē posuisti? Dicis enim: si in ecclesiis persistendū est: quid sumus nobis: vel populo profuturi nō video: nisi vt ante oculos nostros viri cadant: foeminae constuprentur: incendantur ecclesie: nos sub tormentis deficiamus: cū de nobis queritur quod nō habemus. Porro est quidem deus autē dire preces familie sue: & hæc quæ formidant auertere: nec ideo tamen propter ista quæ incerta sunt debet nostri officii esse certa desertio sine quo est plebi certa perniciēs: non in rebus virg[ini] huius: sed alterius incomparabiliter diligentius sollicitusq[ue] curandæ. Nā si certa essent ista mala quæ timentur: ne in locis in quibus sumus forte contingant: prius inde fugerent omnes propter quos ibi manendū est: & nos manendi necessitate liberos redderent. Non enim quisq[ue] est q[ui] dicat ministros manere oportere ubi iam non fuerint quibus necesse sit ministrare. Ita quidā sancti episcopi de Hispania profugerunt: prius plebibus partim fusa lapsis: partim preceptis: partim obsequiis consumptis: partim captiui et dispersis. Sed multo plures illic manentibus propter quos manerēt sub eorundem periculorū densitate manserunt. Et si aliqui deseruerit plebes suas: hoc est quod dicimus fieri nō debere. Neg enim tales docti auctoritate diuina: sed humano vel errore decepti: vel timore sunt victi. Cur enim sibi putant indifferenter obtemperandum esse præceptorū ubi legunt de ciuitate & in ciuitatem esse fugiendū: & mercenariū non exhorret qui videt lupum venientē & fugit: & nō est ei cura de ouibus. Cur nō istas duas doct[ri]nas verasq[ue] sentētiās: vnam scilicet ubi fuga finitur aut iubetur: alteram ubi arguitur atq[ue] culpatur: sic intelligere student: vt inter se reperiantur non esse contrariæ sicut non sunt? Et hoc quomodo reperitur nisi attendatur quod iam superius disputauimus: tunc de locis in quibus sumus premente persecutione fugiendū esse Christi ministris: quod ibi aut plebes Christi nō fuerit qui ministrarent: aut pōt impleri alios necessariū ministeriū: quibus nō est eadem causa fugiendi: sicut in sporta submissus: quod supra memorauimus fugit apostolus cū a persecutore proprio ipse quaereretur: alijs vtiq[ue] necessitate similem nō habentibus: a quibus illic ministeriū absit vel deferretur ecclesie. Sicut fugit sanctus Arhanasius Alexandrin[us] ep[iscopu]s cū ei specialiter apprehendere Constantinus cuperet impator: nequa q[ua] cæteris ministris deserta plebs carholica q[ua] in Alexandria cōmanebat. Cū autē plebs manet & ministri fugiūt ministeriūq[ue] subtrahit: quid erit nisi mercenariorū illa fuga damnabilis quibus nō est cura de ouibus? Veniet enī lupus: non homines: sed diabolus q[ui] p[er]grūq[ue] fideles apostatas esse persuasit: quibus quotidianū ministeriū domini corporis desuit: & peribit infirmus in tua nō scientia: sed de ignorantia frater propter quē Christus mortuus est. Quid ad eos attrinet q[ui] in hac re non fallunt errore: sed formidine superant: quare nō potius cōtra suū timorē dño miseratē: atq[ue] adiūte fortiter dimicet: ne mala sine cōparatione grauiora quæ multo amplius sunt tremēda: cōtingat. Fit hoc ubi dei charitas flagrat non mūdi cupiditas sumat. Charitas enī dicit: Quis infirmat & non ego infirmor. Quis scādalizat & nō ego vror: Sed charitas ex deo est. Oremus ergo vt ab illo detur a quo subetur. Et per hanc magis timeamus ne quies Christi spiritalis nequiret gladio in corde q[ui] ferro in corpore trucidetur: ubi quādoq[ue] quocūq[ue] mortis genere moriuri sunt. Magis timeamus ne sensu interiori corrupto preat castitas fidei: q[ui] ne femine violentē cōstuprem in carneaq[ue] violentia non violatur pudicitia: si mente seruat: ut q[ui] nec in carne violatur: q[ui] volūtas patientis sua turpiter carne non vitur: sed sine consensione tolerat quod alius operatur. Magis timeamus ne lapides viui extingantur deferentibus nobis: q[ui] ne lapides & ligna terrenorum ædificiorum incendantur præsentibus nobis. Magis timeamus ne membra corporis Christi destituta spiritali victu necentur: q[ui] membra corporis nostri oppressa hostili impetu eorūqueantur. Non quia ista nō sunt viranda cū possunt: sed quia potius ferenda sunt q[ui] vitari si ne impietate non possunt: nisi forte quisq[ue] contenderit non esse ministrū impiū q[ui] tunc subtra-

2. Corin. ii.

23. q. 5. magis.
1. de ciuitate dei. ca. 16
& 18.

M

hinc ministerium pietatis necessarium quando magis est necessarium. An non cogitamus cum ad istorum periculum perueniret extrema: nec est potestas vlla fugiendi: quantus in ecclesia fieri soleat ab vtriusque sexu atque ab omni aetate concursus aliis baptismum flagrantibus: aliis reconciliatione: aliis etiam poenitentiae ipsius actione: omnibus consolatione & sacramentorum confessione & oratione? Vbi si ministri desinquantur exitiis sequatur eos qui de isto saeculo vel non regnarenti exeant vel ligati? Quantus est etiam luctus fidelium suorum quos secum in vitam aeternam requiem non habebunt? Quam denique gemitur omnium: & quorsum quanta blasphemia de absentia ministeriorum & ministrorum? Vide quid faciat malorum temporalium timor: & quanta in eo sit acquisitio malorum aeternorum. Si autem ministri assint pro viribus quas eis dominus subministratoibus subueniunt: Alii baptizantur: alii recedunt: nulli difficili corporis communiōe fraudantur: omnes consolantur: edificant: exhortantur: ut deum roget qui potest esse omnia quae timeant auertere: parati ad vtriusque ut si non potest ab eis calix iste transire: fiat voluntas eius quod mali aliquid non possit velle. Certe iam vides quod te scripseras non videre: quantum boni consequantur populi Christiani: si in presentibus malis non eis desit praesentia ministrorum Christi: quorū vides etiam quantum obstit absentia dei sua quarunt non quae Iesu Christi. Nec habet illa de qua dictum est: non querit quae sua sunt. Nec imitant eum qui dixit: Non quero quod mihi vtile: sed quod multis: ut salui fiant. Qui etiam persecutoris principis illius infidias non fugisset: nisi se aliis quibus necessariū erat: seruare voluisset. Propter quod ait: Compellor autem ex duobus concupiscentiā habens dissolui: & esse cum Christo: multo magis optinui manere in carne necessitati propter vos. Hic forte quis dicat: ideo debere dei ministros fugere a talibus imminētibz malis: ut se pro vtilitate ecclesiae & temporibus tranquillioribus seruent. Recte hoc fit a quibusdā quādo non desunt alii per quos suppleat ecclesiasticū ministeriū: ne ab omnibus deferat. quod fecisse Athanasius supra diximus. Nam quantum necessarium fuerit ecclesiae: quādoque profuerit quod vir ille in carnis catholica fides nouit quae aduersus Arrianos haereticos otiosius & amore defensa est. Sed quādo est commune periculum: magis quā timendū est ne quis id facere credatur non cōsulendi voluntate: sed timore moriendi: magisque fugiendi obstit exemplis quā videndi profit officio: nulla ratione faciendū est. Denique sanctus David ne se committeret periculis praeteriorum: & fortassis extingueretur: sicut ibi dictum est (Lucerna Israel) a suis hoc petendū fuit: non ipse praesumpsit. Alioquin multos imitatores fecisset ignauus eum crederent hoc fecisse non cōsideratione vtilitatis aliorum: sed suae perturbatione formidinis. Occurrit aliquando alia quaestio: quid cōmemnere non debemus. Si enim haec vtilitas negligenda non est: ut aliqui ministri propterea fugiant imminente aliqua vastitate: ut feruent quod ministrent eis quos post illā cladē resti duos potuerint inuenire: quid fiet vbi omnes videntur interituri: nisi aliqui fugiant? Quid si enim hactenus factiati illa perniciēs: ut solos ministros ecclesiae persequatur? Quid dicam: an relinquenda est a ministris fugientibus ecclesiae: a morientibus miserabiliter relinquatur? Sed si laici non quaeruntur ad mortē: possunt occultare quoquo modo episcopos & clericos suos: sicut ille adiunxit in cuius potestate sunt omnia: qui potest & non fugientem per miserabilem cōseruare potentia. Sed ideo quaerimus quid nos facere debeamus: ne in omnibus fugiēdo de diuina miraculata tentate dominum iudicemur. Non quidem talis est ista tempestas: quādo laicorum & clericorum est commune periculum: sicut in nauis vna commune periculum est mercatorum atque nautarum. Verum absit ut tāti pendenda sit haec nauis nostra ut debeant eam nauarē & maxime gubernator periclitantē deferere: etiā si in scaphā transiliendo vel etiā natando possint effugere. Quibus enim metuimus ne nostra desertione pereant: non temporalis mortē: quae quam doctus ventura est: sed aeternā: quā potest si non caueat venire: & potest si caueat non venire: metumus. In cōmuni autem periculo vitae huius cur existimamus vbi cumque fuerit hostilis incursum: oēs clericos & non etiā oēs laicos esse morituros: ut simul finiant hanc vitam cui sunt clerici necessarii? Aut cur non speremus sicut laicos aliquos sic etiā clericos remanuros? A quibus enim necessarium ministeriū valeat exhiberi? Quā hos inter dei ministros inde sit disceptatio qui eorū maneant: ne fuga omnium: & qui eorū fugiant: ne morte omnium deferat ecclesia. Tale quippe certamen erit inter eos vbi vtriusque seruetur charitatis & vtriusque placeat charitati. Quae disceptatio si aliter non poterit terminari: quantum mihi videtur: qui maneant & qui fugiant forte legēdi sunt. Qui enim dixerint se potius fugere debere: aut timidi videbuntur: quia imminens malum sustinere noluerunt: aut arrogantes quia se magis qui seruandi essent necessarii ecclesiae iudicauerunt. Deinde fortassis hi qui meliores sunt: eligant pro fratribz animas ponere: & hi seruabuntur fugiēdo quorū est minus vtilis vita: ga minor cōsulendi & gubernandi pericia. Qui tñ si pie sapiūt: cōtra

Phil. 2.
1. Corin. 10.
Phil. 1.

N

O

P

Prouer.18.

dicent eis quos videt & viuere potius oportere & magis mori malle q̄ fugere. Ideo sicut scriptū est: Contradictiones sedat fortitio: & inter potētes desinit. Melius em̄ deus in huiusmodi am bagibus q̄ hoies iudicat: siue dignet ad passionis fructum vocare meliores & parcere infirmis: siue istos facere ad mala perferenda fortiores: & huic vitæ subtrahere: quorū nō pōt & dei eccle sia & tantū quātū illorū vita pdesse. Res qd̄ fieri min⁹ vīitata si fiat ista fortitio. Sed si facta fue rit qd̄ ea reprehēdere audebit: Quis nō eā nisi imperitus aut auidus cōgrua p̄dicatione lauda bit: Quē si nō placet facere: cur⁹ facti nō occurrat exemplū nulli⁹ fuga faciat vt ecclesie ministe riū maxime in tāris piculis necē sariū ac debitū desit. Nemo excipiat psonā suā: vt si aliqua gra tia videt excellere: ideo se dicat vita & ob hoc fuga esse digniorē. Quisq̄ em̄ hoc putat: numū sibi placet. Quisq̄ autē etiā hoc dicit oibus displicet. Sunt sane q̄ arribant ep̄os & clericos nō fugiētes in talib⁹ piculis: sed manētes: facere vt plebes decipiant: cū ideo nō fugiūt q̄ manere. Q suos p̄positos cernūt. Sed facile est hāc rēpōsionē vel inuidiā declinare: alloquēdo easdē ple bes atq̄ dicēdo: nō vos decipiat q̄ de loco isto nō fugiemus. Nō em̄ propter nos: sed ppter vos potius hic manemus: ne vobis nō ministremus q̄quid saluti vestræ: quæ in Christo est nouis mus necessariū. Si ergo fugere volueritis: & nos ab istis q̄b⁹ tenemur vinculis soluisitis. Quod tunc puro esse dicendū: quando vere videt vtile esse ad loca tutiora migrare. Quo audio si vel oēs vel aliqui dixerint: in illis potestate sumus: cuius lra nullus quocūq̄ vadit: euidet: cuius ius misericordiā vbiq̄q̄ sit pōt inuenire: q̄ nūq̄ vult ire: siue certis necessariis impedire: siue laborare nolens: ad incerta suffugia & nō ad finieda sed ad mirāda pericula: proculdubio isti deserendi nō sunt ministerio Christiano. Si autē hoc audito abire maluerint: nec illis manē dū est q̄ ppter illos manebāt: q̄ ibi iā nō sunt ppter quos manere adhuc debet. Quicūq̄ igit istō modo fugit vt ecclesie necessariū ministeriū illo fugiente nō desit: facit qd̄ dñs p̄cepit si ue permittit. Qui autē sic fugit vt gregi Christi ea q̄bus spiritaliter viuūt: alimēta subtrahant. Mercenarius ille est qui videt lupū venientē & fugit: qm̄ nō est ei cura de ouib⁹. Hæc ibi quia me cōsuluisti frater dilectissime: qua existimaui veritate & certa charitate rescripsi: sed ne me liorē si inuenieris sequaris sententiā nō p̄scripsi. Melius tñ quod in his periculis faciam⁹: in uenire nō possumus: q̄ orationes ad dominū deū nostrū: vt miserat nostrī. Quod ipsum vt scī licet ecclesias non desererent dei dono nonnulli prudētes & sancti viri & velle & facere merue runt: & inter dentes obtreptantium a sui p̄positi intentione minime defecerunt.

Sancti Augustini ad Italicam: eius petitioni vt de inuisibili deo vtrū per oculos corporeos possit videri scribat: satisfacientis.

Epistola.CLXXXI.

Col.3.

Omne eximie & merito praeantissimæ atq̄ in Christi charitate honorā dae filiae Italicæ: Augustinus episcopus in dño salutem. Cū petiuisset vt de inuisibili deo vtrū p oculos corporeos possit videri scriberet: negare non potuim⁹ sanctū studiū tuū offēdere. Erige itaq̄ spiritū mētis: tuæ q̄ reno uatur in agnitione dei secūdū imaginē eius q̄ creatur: cū vbi per fidē in te ha bitat Christus: vbi nō est Iudæus & Græcus seru⁹ & liber: mascul⁹ & femi na: vbi nō morietis cū solui corpore ceperis: q̄a nec ibi marcuisti cū sis ana

Matth. 5.
Iob. 1. & 2.

nis grauis: hoc interiore tuo erēcta: intende & vide quē loquor. Scimus possē deū videri: qua scriptū est: Beati mūdo corde qm̄ ipsi deū videbūt. Qd̄q̄ multi nolūt probare etiā impios visu ros deū. A diabolo quoq̄ ipsum deū visum putāt: sic accipientes qd̄ scriptū est in libro Iob: Venisse q̄ angelis & diaboli in conspectu dei: vt etiā illud veniat in quæstionē quomodo dicit ē. Beati mundo cor de qm̄ ipsi deū videbūt. Et illud: Pacē sectamini cū oibus & sanctificationē si ne qua nemo poterit videre deū. Multū em̄ miror: si eousq̄ progrediū q̄ existimāt impios vi suos deū: & a diabolo visum deū: vt eos & mūdos esse corde: & pacē ac sanctificationē cū oib⁹ sectari affuerent. Ac p hoc qd̄ scriptū est in libro Iob: Venisse angelos in conspectu dei: a quibus vi demur. Nam cū in conspectu dei sunt oīa: Nuuc em̄ quæritur quomō videatur deus: nō i ea spe ciētia & in isto saculo q̄busdā voluit apparere: qm̄ nō solū cū Abraā aliisq̄ iustis: verū etiā cū Cain fraticida loquutus est: sed quomodo videt in illo regno: vbi cū filiū eius videbūt sicut i. Tunc quippe satiabit in bonis desideria eorū. Quo desiderio flagrabat Moyses: cui loqui ad faciē ad faciē nō sufficiebat & dicebat: Ostende mihi rempetipsum manifeste vt vidē rē: q̄ diceret: quod in psalmo ex eodē desiderio canitur: Satiabor cum manifestabitur gloria tua.

Ero. 33.
Psalm. 16.

S De hac visione loquens sanctus Ambrosius: Nō in loco inquit deus videtur: sicut ille ad mā bre: sicut in monte Sinai: sed mūdo corde. Nec corporalibus oculis deus quæritur: igitur se ostēdit Abrahā: Isaac: Iacob: & aliis multis in hoc saculo. Nec circūscribit visus: propter illud quod scriptum est: Posteriora mea videbis. Nec tactu tenet: quia luctatus est cū Iacob. Nec audit affatus: sicut non solum a tot sanctis: verum etiam a diabolo auditus est. Nec sentitur incrementus: sicut ali quando cū in paradiso deambulare ad vesp̄um. Quod autem ait Apostolus: Cognoscere etiam supereminētē scientia charitatē Christi vt impleamini in omnē plenitudinē dei: quia propter si aliquis (inquit) minus q̄ deus habebimus: & in aliquo minores erimus: quomodo implebimur in omnē plenitudinē dei: Sed quoniā implebimur: profecto erimus equales. Hoc il li dicunt qui putant nos hoc futuros omnino quod deus est. Sed cert⁹ sum quia auerſari istū humanę mētis errorē: Scio: & recte facis. Sed quomodo intelligenda sit ista plenitudo qua dīctum est implendos nos esse in omnē plenitudinē dei: postea si deus voluerit: pro viribus quas dederit differemus. Nūc autē qd̄ mihi proposueras: & ad explicandū difficile videbat: vtrū ex plicatū sit diligenter attende recolendo quæ dicta sunt. Si enim quæris vtrū possit deus vide ri? Respondeo potest. Si quæris vnde sciam? Respondeo quia in veracissima scriptura legitur: Beati mūdī cordes qm̄ ipsi deū videbūt. Si quæris quomodo dictus est inuisibilis si videri pōt Respondeo inuisibilis esse natura: videri autē cū vult sicut vult. Plurimis em̄ visus est nō sicut est: sed quali specie illi placuit apparere. Si quæris quomodo est vidit vel Cain sceleratus: vel etiā ipse diabolus qm̄ venit cū angelis vt corā illo assisteret: si beati mūdī cordes qm̄ ipsi deum vide bunt? Respondeo: nō quidē esse cōsequēs vt etiā videāt deū qui voces ab eo factas aliquādo au diunt. Neq̄ em̄ viderunt eum qui audierunt quādo dixit ad filiū: Et clarificaui & clarificabo. Verū tamen nō esse mirandū si aliqui etiā nō mūdī cordes vidēt deū in specie quā volūtas eius fecerit: latente inuisibili & apud se incommutabili manente natura. Si quæris vtrū etiā sicuti ē aliquādo possit videri? Respondeo: filiis hoc esse promissum: de qbus dictū est: Scimus quia cū apparuerit similes ei erimus: qm̄ videbimus eū sicuti est. Si quæris vnde eum videbimus? Re spondeo: vnde angeli vident qbus tunc erimus equales. Nec in loco em̄ deus videt sed mundo corde nec corporalibus oculis quærit: nec circūscribit visus: nec tactu tenet: nec audit affatus: nec sentit incrementus. Vnigenitus autē filius q̄ est in sinu patris deitatis naturā atq̄ substantiā inso nabiliter narrat: & ideo dignis idoneisq̄ tanto cōspectu oculis etiā inuisibiliter monstrat. Ipsi em̄ sunt mundi oculi: de qbus apostolus dicit: Illuminatos oculos cordis vestri: Et de quibus di citur: Illumina oculos meos ne vnq̄ obdormiā in morte: Dominus em̄ spiritus est. Vnde q̄ ad hāc ret dominus: vnus spūs est. Proinde q̄ potest deum inuisibiliter videre: ipse eum potest incor poraliter videre: ipse deo potest incorporaliter adherere. Certe charitas: pax: longanimitas: benignitas: gaudiū: bonitas: fides: mansuetudo: continentia: virtutes sunt: & tñ corporalibus oculis non vident: quātomagis deus ipse cuius hęc participia sunt: inuisibilis esse credēdus ē? Nam si interior homo noster quantulūcūq̄ imago eius nō de illo genita sed ab illo creata: q̄uis adhuc nouerit de die in diē: tñ in tali luce habitat quo nullus oculorū corporalium sensus acce dit: si ea q̄ in illa luce cordis oculis intuemur: & discernunt inter se & null⁹ locorū sp̄arū sepa rant: quātomagis deus lucē habitat inaccessibile corporis sensib⁹: quo nec ip̄i nisi mūdī pōt esse cordis accessus? Nā si pacē istā quā inter nos habem⁹ corporeis oculis nō videmus: illā pa cem quā præcellit oēm intellectū qd̄ est deus: qbus oculis possumus intueri? Similiter & chari tatem quā teneamus si eam videre nō possum⁹ isti oculis qbus corpora cōtēplamur: deū q̄ ve ra charitas est quomodo nos visuros credimus nisi oculis cordis? Ac p̄ hoc cū aliqd̄ sit nostrū inuisibile sicut homo interior: & cū optimū nostrū: hoc est mens atq̄ intelligentia inuisibile sit oculis corporis: quō id qd̄ est melius optimo nostro: visibile erit inferiori nostro? Sunt em̄ qui dam q̄ deū ipsum omnino corpus esse p̄sumunt: putantes qd̄ corpus nō est nullā prorsus esse substantiā. Istos omnino cauere debem⁹. Sunt autē alii deū qd̄ ipsum corp⁹ esse minime depu tantes: sed ideo eos q̄ ad vitā eternā resurgēt etiā deū per corpus visuros putantes: qm̄ talē spe rant spiritalis corporis qualitatē vt etiā ipsa quę caro fuerat spiritus fiat. Quod si ita dīctū ē: tū distat a superiori opinione: & q̄ hoc sit tolerabilius etiā si verū nō sit: puto facillime iudicari. Primo quia multum interest: vtrū hoc de creatore an de creatura aliter aliquid sentiat: q̄ veri tas habet. Deinde quia conatus mentis vtrūq̄ ferendus est: volentis corpus cōcurrere in spi ritum: non in corpus deū. Postremo quia id quod ego in illa mea epistola dixi: de istis nostris car nis oculis: quia neq̄ nunc possunt: neq̄ potuerunt deē videre: etiam sic verū est. Non em̄

Ambrosi⁹
super LucāExodi. 33.
Geni. 32.Geni. 32.
Ephē. 3.

Matthē. 5.

Iohannis. 12.

I. Iohannis. 3.

Iohannis. 1.

Ephē. 3.

Plalmo. 11.

Iohannis. 4.

1. Corin. 6.

Gala. 5.

dictū est: nisi de oculis corporalib⁹ q̄ tūc nō erit si corpus h̄m spūs erit: ac p hoc corporei oculi nunq̄ deū videbunt: quia cum videbitur: spiritus eū nō corpus videbit. Sed ad hęc iam satis dicta sunt: quæ ab initio huius opusculi mei diligēter lecta & relecta cōsiderā: sine vlla fortasse dubitatione perspicies ad vidēdū deū peius auxiliū cor mūdū te debere pręparare. De corpore vero spiritali: si dominus iauerit: opere alio experiemur qd disputare valeamus.

Sancti Augustini ad Bonifacium: illum vt mores suos omet pudicitia cōiugalit: sobrietat atq; frugalitas: admonentis. Epistola.CLXXXII.

Omino sublimi semp; magifico filio Bonifacio: Augustinus episcopus. X
Omet mores tuos pudicitia coniugalit: omet sobrietat & frugalitas. Bene enim agere & illicita non prohibere: consensus erroris est. Quædam dum de ecclesia egreditur Christi virgo sacrata: ebriam Gothi herementem & corpus incurrit. Habeat quæso miles sub comite positus disciplinam. Graue est enim vt quem non vincit homo: vincat libidos: Aut voluerit vinum: qui non vincitur ferro.

Bonifacii ad Augustinū: superiori epistolæ ipsius respondentis. Epistola.CLXXXIII.

Omino merito honorabili patri Augustino episcoporum summo: Bonifacius. Y
Tua sanctitatis epistolam admonit u me terrificanti suscepi. Etenim venerabilis papa si thorū ille legitimus pauidos habet accessus: quo debet puniri supplicio diuinas qui temerat rationes! Arguetur et go profecto quid diuina atq; humana neglexit: & quem libido præuenit gladius vltor abusus met: eumq; quem in sobritum in tantis angustiis fama veridica publicauit carceris periturum quocunq; supplicio custodia retinebit.

Sancti Augustini iterum ad Bonifacium: astrictuentis solam admonitionem sufficere: & ei q templum domini violare ausus fuerit posse condonari: si tempus poenitentia: diuinitus concedatur.

Epistola.CLXXXIII.

Go quos diligo arguo: & castigo: non occidi desydero: nec carcere pleno squa Z
lore retrudi. Sola sufficit admonitio. Poterit enim si ei diuinitus concedat tempus poenitentia: condonari: qui domini templum ausus est violare. Sit, et go ipse qui fecit: sui arbitri voti. Fas enim nō est: vt reus episcopi suggestio nibus occidatur: qui veniē si poenituerit reseruat ut. Nam si in barbarorum erroribus velimus cum decet exercere vindictam: paucos reperiremus: nec ipsos animosos ad pugnam fore.

Sancti Augustini iterum ad Bonifacium: ei militem trāsmarinum Africæ littus attingisse: & ab Italia hostem publicum esse nuntiatum referentis: ipsumq; per directionem intentionis cordis ad dominum consolantis. Epistola.CLXXXV.

Omino sublimi semp; magifico filio Bonifacio: Augustin⁹ ep̄s. Africæ &
littus vt audio miles attingit trāsmarinus: Sed hui⁹ meriti dux a catholica veritate dissentit. Quid orē sicut oportet ignore: Ab Italia hostis est publicus nūtiat us: cōtra victicia signa supbas erigēs hastas. Pacē inter nos fieri vellē si scire plenius qd ignore. Adest quidē Africæ olim parati in Italia bellis: sed ramē non inuideo fili charissime Romanic: Sed dico quod sentio.

Non dabit diuinitas te tuante catholicus hæretico erga. Tui cordis intentio dirigatur ad dominum: non militem timebis: non Gothū & Hunum.

Bonifacii ad beatum Augustinum: præcedenti epistolæ illius respondentis: & vt deum pro se precetur petentis. Epistola.CLXXXVI.

Omino sancto patri Augustino ep̄o: Bonifacius. Scio q; sit tua sanctitas p
mea vita sollicita: & q; aduersus me tyrānus ille ordinauerit ac disponat: an teq; tui sacerdotiū scriberet: noui. Obuiam⁹ ad mortē vltor tendentibus: quos nostrę victorię vt credim⁹ faciet Christ⁹ addictos. Sed si erga me meos q; oēs alius voluerit ordinare diuinitas: precare vt aīam liberet deus: & dabit cōpetēs aduersario secūda vice respōsio. In pugna em̄ vtriusq; defæuit furor: sed de⁹ sp̄s p̄spicit causam. Igit̄ ora vt dixi: & vincit vna trinitas nobis.

Sancti Augustini iterū ad Bonifaciū: eū vt pro cōmissis ausibus debitū agat poenitentiam admonentis: & oblationē interim atq; cōmunionē ipsi interdicens. Epistola.CLXXXVII.

A lectissimo & Spectabili viro filio Bonifacio Augustinus eps. Miror quod tam subito fidei murus aries ruperit inimici. Noui enim qua religioe semper ecclesia del venerat. Quo instigare facere ausus es: hominem de ecclesia rapuisti. Tuus si de tuo amico forte presumeret fugitius: posset pculdubio intercessor causa venia pmereri. Ergo si amicus interedificetur deus offendit? Sed si de potestate praesumisti: Nabuchodonosor regem inde qui causa superbia in boue est ex homine comutatus. Non ut confundat te hac scribo: sed ut sitium meum charissimum moneo. Ecclesiae igitur illa sum reuoca quae ut irreligiosissimus rapuisti. Oblatio vero domus tuae a clericis ne suscipiatur indixi: Communionemque tibi interdixi: donec peracta pro ausibus vel errore a me definiti: tibi me poenitentia & tempore condonato: pro hoc facto corde conerito & humillato dignum offeras sacrificium deo.

Danielis. 4

Bonifacio ad beatum Augustinum: ad monitionibus illius se velle obtemperare affirmatis: delictis suis confiteris: & virtutis de foribus ecclesiae abstractis: illi se ei offerretis: atque ut ecclesiae introit? sibi non neget: oblatio quoque eius non respuat: humiliter deprecantis. Epistola. CLXXXVIII.

B Vmiliis saluto quod primum est. Suscepit autem tremens sanctitatis tuae verba verberibus plena. Scio quod venia preparatur: quia Augustinus perfectissimus faceret corripit: nec debet episcopo denegare quod voluntas facit aut casus. Ipse enim sibi denegat curam qui suam medico non publicat causam. Hominem ergo piissime pater e liminibus ecclesiae rapuisti tuis sanctis aspectibus iussio mea furorque subduxit. Alieno non sunt ista facta consiliorum & sanctorum eius regimine vitio. Illum itaque virum morte dignissimum: quod ut dixi meus de ecclesiae foribus furor abstracti: vitia tuis iussionibus donamus illisum. Agnosco culpas. Indigne meae lachrymae iungant tuis fletibus iustis: quo possit haec nota nigro scriptorio delectari. Ecclesiae mihi introitus non neget. Illic spero veniam ubi admisi culpam. Oblatio vero domus meae ut tua sanctitas iussit: ad ecclesiae regis mensam eius manibus offerretur.

Sancti Augustini iterum ad Bonifacium: ea quae vidit illi cum commendatione narrantis: & pro Guditia fidelissimo ipsius seruo veniam deprecantis. Epistola. CLXXXIX.

C Omnis sublimis: semper magnifico filio Bonifacio Augustinus eps. Dum quod dū in loco posuit tuam eximietatis transire: inueneret: placuit meis aspectibus tuam sublimitatem: mihi ille ac terribilis gressus. Sed postquam illud leuigarum sacro christi caput portat et paucis ciuitatis exiuit: subito vomit egressus domus: ciuitas fudit exercitus: strage armata: coereptis: tubis cunctis crispatis: vixis situppe depedit: ferreus tunice virorum fortissimi membra celsit ringit: scissoris & equi renibus setigera vestit: intus gerit arcus: pulchra cuncta consperit: nihil melius Bonifacio comite vidi. Sed postquam ad palmas ut coeperit tua sublimitas venit: ad illud breuis quid demum plenius periculis maris transitus: quod vix aliqui naue transire: proceperas matutino tempore transire: meae ne noctis obscuritas mali aliquid procuraret: Guditia eximietatis tuae fidelissimum seruū equo ipsius maris dum natat in brachio interdicti littoris tetigit oras: nec statim leuiter reuertit proferens: domaris enim tumor increpescens reuersuro transitu denegauit. Hoc illos tuos vigilatissimos sensus latere non potuit. Iram ratio prouocauit: culpa veniam suaserat ad fugam: sed felix fuga est quae currit ad vitam. Memoratus Guditia ad patronum tuum sanctum Stephanum primum martyrem confugit. Ipse mihi & imperauit ut pro eodem apud religionem tuam postulatorem accedam. Habeat igitur quae veniam: quoniam nec turbatus vndis equus caruit: nec gurgis altus ab sorbuit quem deus eruit & aqua seruauit. Valeat apud te epistolares ista rogo suggestio. Eris enim ut deprecor ab ira domini alienus: quotiens petitus a te offensus non fuerit Augustinus.

Bonifacio ad beatum Augustinum: superiori ipsius epistolae respondentis: & veniam Guditiae condonantis. Epistola. CXC.

D Omnis beatissimo & venerabili sancto patri Augustino episcopo: Bonifacio. Furor paratorem quod uenio bello sanctitatis tuae fragor imperio. Guditia fortissimum semper quod volo viuere virum meo uero cum aliqui in virtute sua leuitas faciat iterare. Potest quidem praecinctus armis quātos inimicos reperiret trucidare. Sed apud bellicosos viros victus dicitur victor occisus. Nam equo vectus maris brachium quod narrando praerit luxuria non fuerat: sed virtutis. Arbitror enim quod nocte cogitare aliquid hostibus facere: cui sole ingressio finis diei consilia pa-

rata subduxit. Hoc vero dolusq; natarione longissima ab equo posset & aquis occidi. Vt ita
 bes ergo sancti beati Stephani impetrata iussa vltra refero. Spondeo enim ipsi quæ tibi: q; Gu
 dila vobis est iubentibus venia condonatus.

Bonifacii iterum ad beatum Augustinum significantis ei Castinum olim infamici: & per
 secutorem suis le nunc defensionibus commississe: & honorem de hoc diuine potentie tribuen
 tis: de puritate tamen nihilominus Castini adhuc dubitantis: & vt Augustinus ab ipso inter
 grum de suis sensibus accipiat sacramentum postulantis. Epistola.CXCI.

Omino venerabili sancto patri Augustino epō Bonifacius. Castinus ille B
 priuatus ex consule vitæ meæ ac nominis coibus vt notum est persecutor
 peiores cōmittēs ac furens fatione: quasi rerū a me gestarū inemor: Eda
 rium Italia fugiens: meis se in Africam defensionibus tradidit cōmittēdū.
 Omitto beatissime pater olim mihi ab eodem ingestas miseria: ostensa peri
 cula: fugiens eum nunc vsq; vitio: Thrax natus vix scirham enasi: dura ul
 inuido sub consule miles. Sed diuina potentia quæ nouit planare sublimia
 & altius eleuare prostrata: fecit de superbo qd voluit: & hostem meum qui totā victoriā mihi
 quā nouit adduxit. Sufficit pro funere victi tanta defectio: adoraui sarathan clauus: timuit
 senator barbarum caput tremuit militem dux doloris. Dicuntur ista pater sancte cogitatio.
 Nam veneror illustrissimum cōsulem & primum conspicio senatorem: sed ne cōsuetā fallacia
 mali erga me vt solet aliquid moliar uraputetq; se suis fraudibus Romanis ductibus profururū
 & in eo versetur exitio: integrum de suis sensibus det tuæ beatitudini sacramentum si nullus
 in eum conuertitur dolus. Ego autem per omnia quæ sancta sunt iuro quoniam si apud eum
 animæ reperero puritatem: eum in colorem ac sublimem Italię reddam: si ueritatis inimicus ei?
 & domitis. Hostis autem erit suæ animæ: si aliquid in eo sinistræ partis inuenero.

Sancti Augustini ad Bonifacium: antecedenti epistolæ illius respondentis: & Castinum sa
 cramento se prodidisse: ab omni culpa & erroribus alienus sit asserenti: Exemplis quoq; q
 inimicis parcendum sit: comprobantis. Epistola.CXCII.

Omino insigni meritoq; sublimi filio Bonifacio: Augustinus episcopus. Vt F
 illustrissimus Castinus sacramento se prodidit: q; sit ab omni culpa & erro
 ribus alienus. Quæ tibi vt dicit foederatus Illesionæ adhuc te in palatio posi
 tū falsis suggestionibus concitabat. Sed ne totū qd tunc agebat mittatur in
 mediū: detur prolixitati compendium. Dauid ille opilio regnū parcēdo ini
 micis obtinuit. Christus pro iudeis qui eum et uicis patibulo cōfixerūt: pa
 trem ne irasceret rogauit: & iudignis hominibus veniam misericors cō
 dona uir. Credo igitur homini qui mihi fidele tradidit sacramentum: & quaerit me pollicente
 tuæ defensionis vitæ subsidium. Scio enim q; eius salutis mihi promissa complebis.

Bonifacii ad beatum Augustinum: graue sibi bellum imminere conquirentis: & vt pre
 ces pro se domino fundat precantis. Epistola.CXCIII.

Omino venerabili sancto patri Augustino episcopo Bonifacius. Graue no G
 bis est bellum inimici tui: nostro pectora pulsar. Deo funde preces vt fo
 lest tua sit nobis comes oratio: rauca buccina: terrifica tuba: puto q; & sydes
 tra terreat: hostium clamor immanis adest: sed his non terremur. Nouimus
 enim ista non hodie. Ergo venerande Christi sacerdos: pete deum vt iacula
 in hostes dirigit nostra: ac seipsi trucident muræ cade.

Sancti Augustini ad Bonifacium: præmissæ epistolæ illius respondentis: & vt manibus ar
 gipiar arma: & oratione aures pulset authoris: consulenti. Epistola.CXCIII.

B
 llectissimo & spectabili viro Bonifacio: Augustinus episcopus. Graui de pugna cōquereris:
 dubites nolo: vtile tibi tuisq; dabo cōsiliū: arripe manib; arma: Oro aures pulset au
 thorissimā qn pugnas: de apertis oculis spectat: & partē quā ipsi cit iustā sibi dar palmā.
 Bonifacii ad beatū Augustinū: Multos ex aduersariis cecidisse de suis aut nullos vulnera
 tos esse narrantis: & q; ore vt talis de inimicis vitio sape procedat perentis. Epistola.CXCV.

Omino venerabili sancto patri Augustino episcopo: Bonifacius. Manus superba deo
 iuuante cecidit: quæ ante paululum audebat gladium erecta portabat. Multi ex aduer
 sis ceciderunt: de nostris autem Christo iuuante nullus est vulneratus. Ora igitur
 venerabilis papa vt talis de inimicis vitio sape procedat.

Sancti Augustini ad Bonifacium: Lecto se vacare & aduentum vltimæ diei exoptare scilicet
bēris Victoris illius gaudētis: & ipm quēadmodū se in regimine habere debeat instruat.
Epistola.CXCVI.

K Omino insigni meritisq; sublimi filio Bonifacio: Augustinus episcopus. Lecto me vacare: nobilitatem tuam latere non credo: vltimumq; diem mihi exopto venire. Gaudeo tuæ victoriæ. Ciuitatem quas serua Romanam: Tuos vt bonus rege comes. Nihil de viribus propriis prafumas: de authoritate gloriare virtutum: & nullum curabis penitus inimicum.
Vale.

Bonifacii ad beatum Augustinum: superiori eius epistola respondētis: & mansionem ipsius in hac vita adhuc necessariam esse sibi confitētis: vtq; & ipse oret vt salus aliquantulum temporis condonetur exhortantis.
Epistola.CXCVII.

L Vnq; diuinitas preces ac lachrymas despicit peccatorū. Cupis ipse qdē de hac vita se curus ad celi regna migrare: Sed nobis opus es fclis in tantis adhuc periculis constitutis. Itaq; ora nobiscum vt tua nobis salus aliquantulum temporis condonetur.

Sancti Augustini ad Fortunatianum: cōmonētis vt fratrem eorum de quo collocati fuerant rogare dignetur: vt sibi ignoscat si quid in ipsum durius & asperius dictum acceperit in epistola ad eundem scripta: In qua dixit istius corporis oculos nec videre deum nec esse visuros: Se quoq; modo q; scripserit non poenitere testantis: Et causam cur hoc dixerit: dilucida & subtiliter explicantis: sanctorumq; doctorum autoritatis ac diuinarum scripturarū testimonis dicta sua corroborantis.
Epistola.CXCVIII.

M Ommonitorium sancto fratri Fortunatiano. Sicut p̄sens rogauī: & nunc cōmoneo: vt fratrē nostrū de quo collocati sumus: videre & rogare digneris vt ignoscat mihi si qd durū & asperius in se dictum acceperit in epistola: quā me illo modo scripsisse nō poenitet: qā dixi istius corporis oculos nec videre deū nec esse visuros: Causam quippe adduxi cur hoc dixerim: ne scilicet deus ipse corporeus esse credatur: & in loci spatio interualloq; visibilis: Nihil enī videre aliter istū? corporis oculus potest. Et ne illud quod dictum est

Facie ad faciē scilicet accipiat: tanq; membris corporis terminat? sit deū? Ideo me ergo dixisse illud non poenitet: me de ipso deo tā impie sentiamus: vt cū nō vbiq; totū: sed per localia spatia diuisibilem existimemus. Talia q̄ppe his oculis nouimus. Ceterū nihil tale de deo sentiens sed eum incorruptibilem & incorporealem spiritum vbiq; totum esse credens. Si tantum quāq; mutationē huius corporis futuram putat: cū ex animali fuerit spiritalis: vt etiam substantiā in corporealem: non locorum interuallis vel spatiis diuisibile vel etiā mēbrorū liniamenti ac finibus terminatam: sed vbiq; totam per tale corpus videre possum? volo & me doceat si verum sapit. Si autem in hoc falsum sentit: longe tolerabilius est corpori aliquid arrogare q̄ deo deo rogare. Et si vera est ista sententia: non erit cōtraria verbis meis quē in illa epistola posui. Isti? namq; corporis oculos dixi non visuros deum: hoc intuensq; istius corporis oculi omnino nō possunt cernere nisi corpora quæ ab eis aliquo loci interuallo separata sunt. Nam si nullum interuallum sit: nec ipsa corpora per eos videmus. Porro autem si in tantam sui dissimilitudinem nostra corpora mutantur: vt oculos habeant per quos videatur illa substantia quæ nō per locorum spatia vel diffunditur vel finitur: alibi habens aliam partem alibi aliam: in minore loco minorē: in maiore maiore: sed vbiq; incorporaliter tota est: longe aliud erunt hec corpora: & non erūt ipsa. Nec sola detracta mortalitate atq; corruptione & pōderis grauitate aliud erunt: sed in virtutē ipsi? mentis quodāmodo cōuertentur: si videre poterunt quomodo tunc mentis: nunc autem nec ipsi menti videre concessum est. Si cū mutaris moribus dicim? hōiem non esse qui fuit: si deniq; mutaris ætatib? ipsum corpus non dicim? esse qd fuit: quanto magis ipsum non erit tanta conuersione mutatum: vt non solum immortaliter viuat: verū etiam inuisibilem videat? Quapropter si videbunt deum: non istius corporis oculi videbunt: quia & in hoc nō erit ipsum corpus vbiq; in illam vim potentiāq; mutatum: & nō est cōtraria ista opinio illis verbis epistolę meæ. Si autem hæc tunc non erit ipsum: quia tunc mortale tunc immortalē: nunc aggrauans animam tūc nullo pōdere ad omnem motum erit facillimū ad videnda vena ea quę locorum spatiis interuallisq; cernuntur: si non aliud q̄ ipsum erit: substantiam incorporealem & vbiq; totam nullo modo videbit. Siue ergo hoc siue illud verum

sit:secundum vtrūq; verum est:q; istius corporis oculi deum non videbūt. Aut em̄ istius erit
 & non videbunt:aut non erunt istius si videbunt:quoniā tanta cōmutatione / longe alterius
 corporis erunt. Sed paratus sum si quid de hac te melius nover hūc frater: vel ab ipso vel ab
 alio a quo didici:discere. Qd si irridenter dicerem:etiam illud de deo corporalī monbriq; p
 loca diuisibilib:dicere paratum me esse discere:qd non dico:quia non iridenter loquor:& ta
 lem deum non esse omnino non ambigo:& ne talis esse crederetur: illam epistolam scripsi. In
 qua dum essem admonendo sollicitus q̄ nominibus tacitis in corripiendo nimis atq; impro
 uidus fui:nec fraternali & episcopalem personam sicut frater & episcopus quemadmodum
 fuerat dignum cogitavi:hoc non defendo:sed rephendo.Hoc non excuso:sed accuso.Ignos
 scat per:recor detur nostram dilectionem pristinam:& obliuiscatur offensionem nouā.Fa
 ciat certe qd non me fecisse succensuit.Habeat lenitatem in dando veniam quam ego non habui
 in illa epistola conscribenda. Hoc per tuam charitatem rogo: qd præsens praesentem rogare
 volueram si eius haberem copiam. Quod cum conatus essem:scribente ad eum: Viro vene
 rabilino bilisq; omnibus honore preferendo:venire noluit:dolum forsitan mecum sicut plerq;
 humana sunt(quantum existimo) suspicatus:quo me longe abesse: tu illi fac fidem:quanti
 potes qui præsens facilius potes. Indica ei cum quanto & q̄ vero dolore de offensiōe animi ei
 tecum fuerim collocutus.Noverit q̄ non eum contemnā:& quantum in illo deum timeam
 & cogitem caput nostrum in cuius corpore fratres sum⁹. Ad locū in quo habitat:ideo mihi
 putavi non esse veniendum:ne spectaculum facerem:ut idēdum alienis: nostris dolendum:ino
 bis pudendum.Per tuam sanctitatem & charitatem totum recte agi potest.Ab illo quippe agi
 tur qui per fidem suam habitat in corde tuosquem credo q̄ non spernit in te cum agnoscit in
 se. Ego certe in hac causa quid melius facerem non inveni:q̄ vt veniam peterem a fratre qui
 lacrum se literarum mearum asperitate conquestus est. Faciet & ipse vt spero qd sibi imperari
 novit ab eo qui per apostolum loquens ait:Donantes vobismet ipsis:si quis aduersus aliquem
 habet querelam:sicut & deus in Christo donauit vobis.Estote ergo imitatores dei sicut fili di
 lectissimi:& ambulate in charitate sicut & Christus dilexit vos. In hac charitate ambulantes
 si quid diligentius possumus de spiritali corpore quod in resurrectione habebimus concordia
 ter inquiramus. Quia & si quid aliter sapimus:hoc quoq; nobis deus reuelauit si in illo mane
 amus.Qui autem manet in charitate in deo manet: & deus in illo manet: quia deus charitas
 est:sive tanq; eius fons ineffabiliter existens:siue illam nobis per suum spiritum largiendo.
 Si ergo doceri potest:quia charitas corporalibus oculis aliquando videbitur:poterit fortassis
 & deus.Si autem illa nunq; poterit:multo minus ipse fons eius:vel si qd dici excellentius & cō
 uenientius de tanta re potest. Magni quidem viri & in scripturis sanctis doctissimi: qui plus
 rimū ecclesiam & bona studia fidelium suis literis adiu uerunt:ubi eis occasio data est:dixe
 runt inuisibilem deum inuisibiliter videri:hoc est per eam naturam quae in nobis quoq; inui
 sibilis est:munda scilicet mente vel corde. Beatus Ambrosius de Christo cum ageret scēsa
 dum id q; verbum est:Nō enim corporalibus(inquit) sed spiritalibus oculis Iesus videtur. Et
 paulo post:Non eum viderunt(inquit) iudaei:ioē:cautum em̄ erat insipiens cor eorum:Hinc
 ostendens:vn̄de videatur. Item cum de sancto spiritu loqueretur interposuit verba dñi dicē
 tis:Rogabo patrem & alium paracletum dabit vobis q; vobiscum sit in cōmuni sp̄m veritatis
 quem hic mundus nō pōt accipere:quia nō videt eū:nec cognoscit eum.Merito ergo scē(inq; in
 corpore demonstrauit:qñ i diuinitatis substantia nō videt. Vidim⁹ sp̄m:sed i specie corpora
 li.Videamus & patrem:sed quia videre non possumus:audiamus. Et paulo post: Audiam⁹ er
 go inquit patrem:inuisibilis enim pater:sed & filius inuisibilis scđum diuinitatem. Deum
 enim nemo vidit vnq;.Cum ergo filius deus:in eo vtrq; q; deus est filius:nō videtur. Sanct⁹
 autem Hieronymus ait: Videre deum sicuti est in natura sua oculis hominis non potest. Nō
 solum homines: angelineq; thronineq; potestates:nec dominationes:nec omne nomen quod
 nōlatur:Neg; em̄ creatura potest aspicere creatorem suū.His verbis vir doctissimus satis ostē
 dit:quid de futuro saeculo qd ad hanc rem attinet.Quā rūlibet enim oculi corporis nostri mu
 rentur in melius:angelorum oculis equabuntur.Hic autem & ipsi & vniuersae omnino crea
 tū creaturē inuisibilem naturam dixit esse creatoris. Aut si & hinc sit questio: & insertur vl
 la dubitatio:vn̄nō sinas futuri angelis potiores:ip̄s domini est hinc a p̄a sententia:ubi
 ait de resurrectionis id regnū:Erunt aq̄les angelis dei. Vnde idem ipse sanctus Hieronymus
 alibi sic dicit:Homo ergo dei faciem videre non potest: Angeli autē etiā minimorū in ecclesia

Col. 3.
Eph. 5.

Phil. 3.
Ioan. 4.

Ambrosi⁹.

Ioan. 4.

Ioan. 1.
Hieronym⁹

Luce. 20.
Hieronym⁹
Matth. 18.

semper vident facie dei: Et nunc in speculo videmus: & in enigmate: tunc aut facie ad faciem: quando de hominib⁹ in angelos profecerim⁹, & poterim⁹ cum apostolo dicere: Nos aut om̃s reuelata facie gloriam dñi speculantes in eandē imaginem transformamur a gloria in gloriam tanq̃ a dñi spiritu: licet faciem dei iuxta naturę suę proprietatē nulla videat creatura: & tūc mē te cernatur quando inuisibilis creditur. In his verbis hominis dei multa consideranda sunt. Primum: quia secundū apertissimam dñi sententiam: etiam ipse sentit tunc nos visuros facie dei cum in angelos pfecerimus: id est aequales angelis facti fuerimus: qđ erit vtiq̃ in resurrectione mortuorum. Deinde apostolico testimonio satis apparuit: non exterioris: sed interioris hominis faciem intelligendam cum videbimus facie ad facie. De facie quippe cordis loq̃batur apostolus cū diceret qđ hinc cōmemorauit. Nos aut reuelata facie gloriam dñi speculantes in eandē imaginem transformamur. Qđ si quisq̃ dubitat: recenseat eundem locum: & attendat vnde apostolus loquebatur: de velamine scilicet qđ manet in lectione veteris testamenti: dooec quisq̃ transcat ad Christum vt auferatur velamē. Ibi quippe dicit. Nos aut reuelata facie gloriam dñi speculantes: quę facies in iudeis non erat reuelata: de qbus dicit: Velamen super cor eorum positum est: vt ostendat cordis faciem nobis esse reuelatam velamine ablato.

Postremo ne quisq̃ ista minus intuens minusq̃ discernens: visibile deum vel angelis vel hominibus cum aequales angelis facti fuerimus: siue nunc esse: siue futurum esse crederet: euidentissime quid sentiret expressit dicens: Qđ faciem dei iuxta naturę suę proprietatem nulla videat creatura: & tunc mente cernat quando inuisibilis credidit. Vnde sufficienter significauit: quando visus est hoībus per oculos corporis: tanq̃ ipse corporeus: non cum secundum naturę suę proprietatē fuisse visum: In qđ tūc mente cernit qñ inuisibilis credidit. Quibus inuisibilis: nisi aspectib⁹ corporalibus etiā celestib⁹: sicut supra de angelis & potestatibus & dominationibus dixit: quanto magis terrestrib⁹? Vnde alio loco euidentius dicit: Non solum patris diuinitatem: sed nec filii quidem & spiritus sancti: quę vna in trinitate natura est posse oculos carnis aspicere: sed oculos mentis. De quibus ipse saluator ait: Beati mundo corde qñ ipsi deum videbunt. Quid hac manifestatione lucidius? Si enī tantūmodo dixisset: Nec patris: nec filii: nec spiritus sancti diuinitatē posse oculos carnis aspicere: nec deinceps addidisset. Sed oculos mentis: forte diceretur carnem iam non esse appellandā cum corpus fuerit spiritale. Addēdo ergo & dicendo: Sed oculos mentis: ab omni genere corporis alienauit hūmōi visionē. Ne qđ aut putaret eum de presentē tēpore locutum: subiicit etiam a dñi testimonio volens ostendere quos dixerat oculos mentis: quo testimonio non p̃sentis: sed futurę visionis promissio declarat:

Beati mīdo corde: qñ ipsi deum videbūt. Beatissim⁹ quoq̃ Athanasius Alexandrinus epus: cū ageret aduersus Arianos: qđ tantūmodo deum patrē inuisibile dicit: filii vero & sp̃s sancti visibiles putant: equalem trinitatis inuisibilitatē scripturarū sanctarū testimoniis & diligētia suę disputationis asseruit: instantissime suadens deum non esse visum nisi assumptione creaturę: secundū deitatis autem suę proprietatem oīno deum esse inuisibilem: id est deū patrē & filium & spiritum sanctum: nisi in quantum mente ac spiritu nosci potest. Gregorius etiā sanctus episcopus orientalis apertissime dicit deū a natura inuisibile qñ patrib⁹ visus est: sicut Moyse cū quo facie ad facie loquebat: alicui⁹ cōspicibilis materię dispositione assumptus: salua sua inuisibilitate: videri potuisse. Hoc est qđ etiam noster dicit Ambrosius: & patrē & filiū & spiritum sanctū ea specie videri quam volūtas elegerit: non natura formauerit. Vt & illud verum sit: qđ deum nemo vidit vnq̃que vox ipsius dñi christi est: Et quē nemo hominū vidit nec videre potest: quę vox apostoli: immo eius per apostolum Christi est: Et illa non repudietur testimonia scripturarum quibus deus visus esse narratur: quia & inuisibilis est per propriam deitatis naturam: Et cum vult videri potest per assumptam sicut placuerit creaturam. Porro si natura eius est inuisibilis: sicut incorruptibilis: non mutabitur vtiq̃ in futuro seculo illa natura vt de inuisibili visibilis fiat: quia neq̃ poterit de incorruptibili corruptibilis fieri. Simul enim & incommutabilis est. Et vtiq̃ naturam eius commendauit apostolus cum duo ista simul poneret dicens: Regi autem seculorū inuisibili incorruptibili soli deo honor & gloria in secula seculorū. Vnde nō audeo ego ita distinguere vt dicā: Incorruptibili qđ ē in secula seculorū: Inuisibili autē nō in secula seculorū: sed tū in hoc seculo. Verum qā nec ista testimonia falsa esse possunt: Beati mundo corde quoniam ipsi deum videbunt: Et scimus quia cum apparuerit: similes ei erimus: quoniam videbimus eum sicut est: negare non possumus filios dei visuros deum: sed sicut videntur inuisibilia: sicut seipsum ostensurum promittebat: qui homi

1. Cor. 13.
1. Cor. 3.

Matth. 5.

Athanasius

Gregorius.
Nazanzen⁹

Ambrosius

Ioan. 1.
1. Timot. 6.

1. Timot. 1.

Matth. 5.
1. Ioan. 3.

Ioan.4.

nibus apparebat in carne visibilis | quando dicebat: Et ego diligam eum & ostendam meipsum illis: ante oculos hominum completus loqueretur. Vnde ait inuisibilia videtur: nisi oculis cordis: de quibus paulo ante dixit Hieronymus scripsit ad videndum deum? Hinc est etiam

Ambrosi⁹.

q̄ memoratus Mediolanensis episcopus in ipsa resurrectione dixit: Nō facile esse videre deum nisi his qui mundo corde sunt: ideo scriptum esse: Beati mundo corde de quoniam ipsi deū videbunt. Quantos beatos (inquit) iam numerauerat: & tamen eis videndi deum non permisit facultatem. Deinde adiungit & dicit: Si ergo hi qui mudo sunt corde deū videbūt: vtrique alii nō videbunt. Et ne alios illos acciperemus de quibus dictum est: Beati pauperes: beati mites &c. continuo subiungit: Neg enim indigēt deum videre. Indignos vtrique illos volens intelligi qui licet resurgant: deum videre non poterunt: quoniam ad damnationem resurgent: quia per fidem veram que per dilectionem operatur: cor mundare noluerūt. Et ideo sequitur & dicit: Ne q̄ is qui deum videre noluerit potest deum videre. Deinde quia occurrebat etiam impiis omnes velle videre deum: statim: vt ostenderet quare dixit: qui deum videre noluerit: quia vtrique vilo modo non vult deum videre impius: quia cor mundare non vult: q̄ ille videri poterit: securus adiūxit: & ait: Nec in loco deus videtur sed mundo corde: nec corporalibus oculis deus quaeritur: nec circumferibitur visu: nec tactu tenetur: nec auditur affatus: nec sentitur in conspectu. Quibus verbis beatus Ambrosi⁹ voluit admonere quid debeant homines preparare qui volunt deum videre: hoc est cor mundare per fidem quare per dilectionē opatur dono spississima: unde pignus accipimus: quo illā visionem desiderare nouerimus. Nam de mīris dei quę assidue scriptura commemorat: ne quisq̄ scdm carnis hui⁹ formā & figurā nos esse crederet: si

Hieronym⁹
Psal. 93.

milis deos: propterea & eadem scriptura & alas habere deum dixit: quas nos vtrique non habemus. Sicut ergo cum alas audimus: protectionem intelligimus: sic & cum audimus manus operationem intelligere debemus: Et cum audimus pedes: praesentationem: & cum audimus oculos: visionem qua cognoscitur: & cum audimus faciem: iustitiam qua innotescit: Et si quid aliud eadem scriptura tale commemorat: puro spiritualiter intelligendum. Neg ego hoc em aut ego prior: sed omēs qui qualicūq̄ spiritali intelligentia resistunt eis: qui ob hoc antiquo pomorphi nominantur. Ex quorum literis ne multa commemorando maiores moras faciam: hoc vnum sancti Hieronymi interpono: vt nouerit iste frater meus ne se de hac re mecum magis q̄ cum prioribus agere deberet: si quid cum contra permoet. Cum ergo ille vir in scriptura docuimus: psalmum exponeret vbi dictum est: intelligite ergo qui insipientes estis in populo & stulti: aliquando sapite: Qui plantauit aurem nō audiet: aut qui finxit oculum non considerat. Inter cetera iste loc⁹ (inquit) aduersus eos maxime facit: qui anthropomorphi sunt: qui dicunt deum habere membra quę etiam nos habemus. Verbi causa: dicitur habere oculos. Oculi domini aspiciunt omnia: manus domini facit omnia: Et audiuit inquit Adam sonum pedum domini ambulantis in paradiso: nec simpliciter audiuit: & humanas imbecillitates ad dei magnificientiam referunt: Ego autem dico q̄ deus totus oculus est: totus manus est: totus pes est. Totus oculus est: quia omnia videt. Totus manus est: quia omnia operatur. Totus pes est: quia vbiq̄ est. Ergo videte quid dicat: Qui plantauit aurem non audiet: aut qui finxit oculos non considerat. Et non dixit plantauit aurem: ergo ipse aurem non habet: Non dixit: ergo ipse oculos non habet: sed quid dixit: Qui plantauit aurem non audiet: qui finxit oculos non considerat: membra tulit: efficientias dedit. Hac omnia de literis eorū & latinorum & grecorum q̄ priores nobis in catholica ecclesia viuentes eloquia sancta tractauerūt: deo commemoranda arbitratus sum: vt sciat iste frater si quid aliter q̄ iste sentit deposita dissensionis amaritudine: & fraternæ charitatis suauitate seruata: atq̄ in integrū constituta diligenter & tranquilla consideratione quaerendū vel discendū vel docendū. Neg enim quorumlibet disputaciones quīs catholicorum & laudatorum hominum velut scripturas canonicas habere debemus: vt nobis non liceat salua honorificentia: q̄ illis debetur hōibus: aliquid in eorū scriptis im

Gen. 3.

probare atq̄ respueris: forte inuenerimus quid aliter senserit q̄ veritas habet: diuino adiutorio vel ab aliis intellecta vel a nobis. Talis ego sum in scriptis aliorū: tales volo esse intellectores meorū. Deniq̄ in his obis q̄ de opusculis sanctorum atq̄ doctorū commemorat: Ambrosii: Hieronymi: Athanasii: Gregorii: & si qua aliorum talia legere potuissē: commemorare longum puta uideum non esse corpus: nec formę humanę habere membra: nec eū esse per locorum spacia diuisibilem: & esse naturam incommutabiliter inuisibilem: nec per eandē naturā atq̄ substantiā: sed assumpta visibili specie sicut voluit apparuisse quibus apparuit q̄: per corporis oculos in

scripturis sanctis visus est narrare: in adiutorio dei confidisse credo & quartum ipse donat intelligi
T De spiritali autem corpore quod in resurrectione habebimus: quantum capiat in meliorem commutationem: vix
 in simplicitate spiritus cedat: ut totum non iam spiritus sit: an quod magis potest non dum pleno iudicio con-
 firmari: ita futurum sit spiritale corpus: ut propter ineffabilem quandam facilitatem spiritale dicat: seruet
 etiam subtilitatem corporalem quod per seipsam vivere ac sentire non possit: sed per illud quod est virtus spiritus: Neque enim
 & nunc quia corpus dicitur animale: eadem est animae natura quod corporis: & verum si corpus quibus iam immor-
 talis atque incorruptibilis natura servabitur: adiuvet tunc aliquid spiritum ad videndum ipsa visibilia: id
 est corporalia: sicut nunc tale aliquid nisi per corpus videre non possumus. An vero etiam tunc sine organo
 non corporis valeat spiritus non nosse corporalia: Neque enim de talia per sensus corporis novit: & multa
 alia quod in hac questione mouere possint: fateor me non dum alicubi legisse quod mihi sufficere existimarem
 siue ad discendum: siue ad docendum: ac per hoc si non displicet huic fratri mea qualiscumque cautela: inter-
 rim propter quod scriptum est: *Quoniam videbimus eum sicuti est: quartum possumus cor mundum ad illam visionem*
ipso adiuvante praeparare. De corpore autem spiritali pacatius & diligentius inquamus: ne forte alius
 quid certum ac liquidum si nobis hoc utile esse novit: secundum scripturas suas deus dignetur
 demonstrare. Si enim hoc inuenerit inquisitio diligentior: tantam corporis futuram mutationem
 ut possit videre inuisibilia: (ut opinor) talis potentia corporis menti auferet visionem ut exte-
 rior homo videre deum tunc possit: non possit interior: quasi tamen foris sit deus & intus non
 sit in hominem: cum potissime scriptum sit: *ut sit deus omnia in omnibus.* Aut ita fit intus ille quod sine vi-
 lis locorum spatiis ubique totus est: ut foris tantum videri ab exteriori homine possit: intus autem ab inte-
 riori homine non possit. Quae si absurdissime sentiuntur: magis enim sancti pleni erunt deo non inanes
 intrinsecus: ab illo circundabuntur extrinsecus: nec cuncti intrinsecus eum quo pleni erunt non videbunt
 & tamen forinsecus oculati eum quo circundabuntur videbunt: restat ut interim de visione dei secundum
 interiorem hominem certissimi simus. Si autem etiam corpus mira commutatione hoc valuerit: aliud
 accedet non illud abscedet. Melius ergo illud affirmamus unde minime dubitamus: quod homo in-
 terior videbit deum quo minus solus potest videre charitatem: quod cum laudaret dictum est: deus charitas
 est: solus potest videre pacem & sanctificationem sine qua nemo poterit videre deum. Neque enim cha-
 ritate: pacis: sanctificatione: & si quae sunt similia: videt minus vilius carnalis oculi: quam tamen omnia iam vi-
 det: quartum potest meritis oculis: tanto purius quanto purius: ut sine dubitatione deum non visuros
 esse credamus: siue inueniamus siue non inueniamus quod de qualitate futuri corporis quibus
 cum tamen corpus resurrecturum & immortale atque incorruptibile futurum non ambigamus: quoniam haec
 sanctarum scripturarum sententias apertissimas firmissimasque retinemus. Si autem iste frater quod de spi-
 rituali corpore adhuc requirit: iam sibi firmat esse certissimum: nisi placidus audire docere: ita ut
 ille quoque placidus me audiat inquirentem: habebit iure unde respondeat. Nunc tamen per Christum
 obsecro: ut de illa asperitate literarum mearum qua illum non immerito offensum esse didici: ve-
 niam mihi ab illo impetres: & me rescriptis domino adiuvante laxetices.

1. Ioan. 3.

Sancti Augustini ad Editiam: vehementer se doluisse narratis: quod ipsa sic cum marito egerit:
 ut in adulterii ruinam miserabiliter lapsus sit. Et ob hanc causam: atque sine eiusdem mariti consen-
 su pene omnia quod habebat: duobus monachis tamquam pauperibus erogando donauerit. Quod etiam propter illam
 arbitrii habitum mutauerit: acriter reprehensione increpantis. Et quodammodo se erga eundem iam
 ac deo precepto habere debere diligentius instruendis.

Eplā. CXCIX.

V Omne religiosissime filie Editie: Augustini in domino salutem. Lectis istis reuer-
 ter tunc: & earum platore interrogato quod interroganda restabat: vehementer do-
 lui sic te voluisse agere cum marito: ut adflicto continentiae quod in eo iam co-
 strui coeperat: amissa perseverantia in adulterii ruinam miserabiliter laberet.
 Cum enim lugendus esset si post continentiam votam deo iamque actu ipso
 moribusque susceptam revertere ad coniugis carnem: quanto magis nunc demer-
 sus in interitum profundior iugedus est: quae tam abrupta dissolutione moechas
 irat? tibi perniciosus sibi tanquam in te acerbi? saeviat si ipse peccat? Hoc autem tamen mali accidit: dum tu ei
 animum non qua debuisti moderatione tractasti: ga etiam carnali consortio iam ex consensu vobis
 non miscbamini: in ceteris tamen rebus coniugali obsequio viro tuo mulier servare debuisti: pra-
 sertim cum ambo essetis membra corporis Christi. Et utique si maritum infidelem fidelis habuisset
 agere te conversatione subdita oportuit ut eum domino lucraretur: sicut apostoli monuerunt. Omitto ei
 quod ipsam continentiam illo non dum volente non secundum sanam doctrinam te suscepisse cognovi. Neque
 enim corporis tui debito fraudatus fuit: priusquam ad illud bonum quod superat pudiciam coniugis

Hail.

1. Cor. 7.

galem tuæ voluntati voluntas quoque eius accederet: nisi forte non legeras: nec audieras: vel non attenderas apostolum dicentem: Bonum est homini mulierem non tangere. Propter fornicationem autem unusquisque uxorem suam habeat: & unusquisque suum virum habeat. Vxori vir debetur reddat: similiter autem & vxor viro. Vxor non habet potestatem corporis sui sed vir. Similiter autem & vir non habet potestatem corporis sui sed mulier. Nolite fraudare inuicem nisi ex consensu ad tempus ut vacetis orationi: & iterum ad id ipsum estote: ne vos tentet Sathanas propter inperantiam vestram. Secundum hæc verba apostolica etiam si se ipse continere voluisset: & tu noluisse debuit tibi reddere coegeretur: & illi deus imputaret continentiam: si non sue sed tuæ cedens infirmitati: ne in adultério damnabile flagitium caderes: maritalem tibi concubitum non negaret: quanto magis te quam magis subiectam esse decuerat: ne ipse quoque in adultério diabolica tentatione traheretur: in reddendo huiusmodi debito voluntati eius obtemperare conuenerat: tibi voluntatem continendi acceptaret deus: quia propterea non faceres ne periret maritus! Sed hoc ut dixi merito omitto: quoniam postea tibi nolenti sibi ad reddenda coniugalia debita consentire: ad eadem continentiam pacta ipse consensit: & tecum continentissime diu vixit: quoque consensu a pacto illo quo ei debitum carnis negabas: ipse te ab soluit. Non ergo iam in tua causa ista vertitur questio: utrum redire debeas ad concubitum viri. Quid enim deo pari consensu ambo voueratis: perseveraret usque in finem reddere ambo debuisse: quo proposito si lapsus est iller: tu saltem constantissime persevera. Quid te non exhortarer nisi quia tibi ad hoc ipse consenserat. Nam si nunquam tenuisses eius assensum: numerus te nullus defendisset annorum: Sed post quolibet tempus me consuluisse: nihil tibi aliud respondere nisi quod ait apostolus: Vxor non habet potestatem corporis sui sed vir: de qua potestate sic tibi iam mulierat continentiam: ut eam tecum & ipse susceperet. Sed illud est quod minus te ob-

33. q. 5. secundum verba.

33. q. 5. quod deo.

33. q. 5. quod deo.

servasse contritor: quia tanto humiliter & obedientius ei obsequi in domestica conversatione debuisti: quanto ille religiosius tibi rem tam magnam etiam imitando concesserat. Non enim quia pariter temperabatis a commixtione carnali: ideo tuus maritus esse desisterat: immo vero tanto sanctius inter vos coniuges manebatis: quanto sanctiora concorditer placita servabatis. Nihil ergo de tua veste: nihil de tuo auro vel argento vel quacunque pecunia: aut rebus vllis terrenis tuis sine arbitrio eius facere debuisti: ne scandalizares hominem qui deo tecum maiora vouerat: & ab eo quod de tua carne licita praeceposset exigere: continenter abstinerat. Denique factum est ut vinculum continentiae quo se dilectus innoxerat: contemptus abruperet: & iratus tibi non parceret sibi. Sicut enim mihi retulit plator episcopus: cognovisset quod omnia vel pene omnia que habebas nescio quibus duobus transuentibus monachis tanquam pauperibus eroganda donaveris: tunc ille derisus eos tecum: & non dei servos: sed domus alienae penetratores & tuos captivatores & depradatores putans: tam sanctam sarcinam quam tecum sublebat indignatus abiecit. Infirmitas enim erat: & ideo tibi quae in communi proposito fortior videbaris: non erat praesumptione turbandus: quia etiam si ad ipsas elemosynas largius faciendas forte pigrius movebar: posset & ista condiscere si tuis inopinatis non feriretur expensis: sed expectatis inuiceres obsequiis: ut etiam hoc quod temere sola fecisti: multo consilium dilectione cõcordi multoque ordini natus & honestius ambo faceretis: ne blasphemarent servi dei: si tamen hi fuerint: qui marito absente atque nesciente: ab ignota muliere & aliena uxore tanta sumperunt: & laudaretur deus in operibus vestris quorum esset tam fida societas: ut a vobis communiter teneretur non solum ma castitas: verum etiam gloriosa paupertas. Nunc autem inconfyderata festinatione attende quod feceris: Ut enim de illis monachis a quibus teipse non edificata sed spoliata esse conqueris: ego bene sentiam: nec homini prae ira turbatum oculum habenti cõtra dei fortasse famulos facile cõsentiam: Nunquid tantum bonum est quod pauperum carnem largioribus elemosynis refecisti: quantum malum est quod vi tui mactem a tam bono proposito subruisti! An cuiusque tibi vitæ temporalis salus charior esse debebat: quam huius aeterna! Nonne si ampliorem misericordiam cogitans ideo pauperibus res tuas erogare differres: ne scandalizatus maritus tuus deo periret: veriores tibi deus elemosynas imputaret! Proinde si recolis quod acquieveras quoniam lucrata fueras virum tuum: ut tecum Christo sciore castitate fuisset: intellige per illas elemosynas tuas quod cor eius eversum est: quanto grauiore dano percussa fueris: quam sunt illa lucra quae celestia cogitabas. Si enim habet tibi magnus locus pauperis fractus: diueris quantum locum tibi credenda est habere misericordia qua homo eripit diabolo tanquam leoni rugienti: & quem deuoret inquirenti! Neque hoc ita dicimus: ut si quis scandalizatus fuerit de bonis operibus nostris: ab eis desistendum putemus: sed alia causa est alienarum alia necessitas

X

Y

riatū i societate aliqua psonarū: alia fidelis: alia infidelis: alia parētū erga filios: alia filiorū erga parētes: alia postremo ea q̄ i his reb⁹ vel maxime itūda ē viri & vxoris: vbi mulierē coniugatā nō licet dicere: Facio qd volo de meo: cū & ipsa nō sit sua sed capitis sui: hoc est viri sui. Nā sic qdā qd commemorat ap̄s Petr⁹: mulieres sancte q̄ in deū sp̄bat̄ ornatū vestrū fructu ac pace gatu deret: & aduersari⁹ reueret̄ nihil habēs de vobis dicere prauū. Porro si de faciēdis elemosynis & in paupes ipendēdis reb⁹ tuis: de quo bono ope & magno tā euidentia scripta sunt dñi cū tuo fidei & tecū sancte cōtinētiē pacta seruāte cōsiliū cōicare deberis: eiusdēq̄ nō sperne re voluntatē. Quāto magis de habitu atq; vestitu nihil tibi p̄ter eius arbitrium mutandū vel vsurpandū fuit: vnde nihil di uinitus legim⁹ imperatū. Scriptum est qdem: mulieres esse debere in habitu ornato: aurig; circumposito: & in oratorio crinitis: & cetera huiusmodi q̄ vel ad in anē pompā vel ad illecebriā ferme haberi solēt: merito reprehēsa sunt. Sed est qdā p̄ modulo psona: habitus matronalis a viduali veste distinctusq; p̄r fidelib⁹ cōiugatis salua religionis obseruatiā cōuenire. Hūc te maritus si deponere noluī: ne te velut viduā illo viuentē iactares: puto qā nō fuerat i hac re vsq; ad diffensionis scādālū pducend⁹: magis inobediētiē maior q̄ vltius abstinētiē bono. Quid ei ē absurdū q̄ mulierē de humili veste viro sup̄bire: cui te potius exp̄dieret obēpare candidis morib⁹: q̄ nigellis vestib⁹ repugnare! Quia est te indumentū monachē delectatū: etiā hoc grat⁹ posset marito obseruato exoratoq; lūmūq; illo consulo cōrē ptog; p̄sumi. Qd si oīno nō fineret: qd tuo pposito depiret! Absit vt hīc displiceres deo q̄ cōiuge tuo nōdū defuncto: nō idueris sicut Anna: sed sicut Susanna. Neq; ei ille q̄ tecū iā cōperat custodire tā magnū cōtinētiē bonū: etiā si cōiugale nō viduale voluisset vt accipies indumentū: ad idēcētē quoq; te cōpulisset ornatū. Qd & si aliq̄ dura cōditioē cogereris: posses hēre in sup̄bo cultu cor humile. Nāq; ap̄d p̄fēs: Iester illa regina deū timēdū colēs: deo subditae marito regi alienigenae nō etiā secti colēti deū: itū subiecta seruiebat. Quē cū extremo piculo nō sua tūc sed etiā gentis suae q̄ tūc erat ppl's dei: dño p̄sterneret orādo: ipsa oīone sua dixit: ita sibi ēē ornatū regis sicut p̄nū mēstrualē: & ita orantē cōfessim exaudiuit q̄ cordis īspector eā verū dicere sciuit. Et vtrq; maritū habebat multarū mulierū virū: & deorū alienorū fallorūq; cultorē. Tu autē si & ille i pposito qd tecū suscepit p̄duraret: nec ad te offensus i flagitiū corruisset: maritū habebas nō solū fidelē & verū deū tecū colētē: sed etiā cōtinētēq; pculdubio p̄positi vfi nō īmemor: etiā ad cōiugaliā te cogeret īdūmēra: ad sup̄ba tū ornamēta nō cogeret. Hęc tibi scriptisq; me consulendū putastū: vt tuū rectū institutū sermone meo frāgeret: sed q̄ te inordinate & incaute agere viri tui factum dolerē. De cuius reparatione debes vehemētissime cogitare si vere ad Christū vis p̄tinere. Indue itaq; humilitatē mētis: & vt te de cōfessioe p̄cueratē noli maritū cōtinēre peuntē. Fide p̄ illo pijs & assiduas orationes. Sacrificia chrymas tāq; vulnerati sanguinē cordis: Et scribe ad eu satisfactioē: p̄ter veniāq; in eū peccasti: q̄ p̄ter ei⁹ cōsiliū & volūtatē de reb⁹ tuis fecisti qd faciēdū putastū: vt te poeniteat tribuiste paupib⁹: sed eū boni tui opis participē & moderatorem habere noluisse. Promitte de cetero i adiutorio dñi si & illū suę turpitudinis poenitueris: & cōtinētiā quā deserueris repetueris: te illi sicut decet in oib⁹ seruiurūme forte: vt ait ap̄s: det illi deus poenitentia & respiciat de diaboli loquēsa quo captiu⁹ teneb; secūdū ipsū volūtatē. Filiū autē vsm qm de legitimis est & honestis nuptijs suscepisti: magis i patris q̄ i tua esse potestate qs nescias! Et ideo negari nō pōt vbiq; illū esse cognoueris: & iure poposceris: ac per hoc vt secūdum tuam voluntatem in dei possit nutrirī & erudiri sapiētia: necessaria est illi etiam vestra concordia.

H. IIII.

1. Petri. 3.

1. Cor. 7.

1. Timot. 5.

1. Timot. 4.

33. q. 5. qd deo.

2. Timot. 1.

Sancti Augustini ad Afellicum. Iis illi⁹ de cauendi iudaismi disceptatione respondendo testimonis Pauli apostoli comprobant: christianos maxime ex gentibus venientes: iudaizare non oportere: & quae sit utilitas legis pulchre declarant: et recte q⁹ aliquorū consulantur. Tractando praeterea quaestionem: vtrum qui christianus est: etiam iudeus vel israelita dicens sit: diffiniens q⁹ si hoc esse non carnis: sed spiritu intelligatur: non debere ipsum nomen sibi in consuetudine sermonis imponere: sed spiritali intelligentia retinere. Epistola.CC.

Omnino beatissimo fratri & episcopo Afellico: Augustinus in domino salutem. Literas sanctitatis tuae quas ad venerabilem senem Donatianum de cauendi iudaismi disceptatione misisti: ad me ipse dignatus est mittere: atq⁹ vt eis responderem petendo vehementius impetrauit: quem veritus contemnere: vt possum domino adiuuante respondeo: gratum exultans etiam charitati tuae: q⁹ ad te scribendo illi iubenti quem pro suis meritis ambo veneramus: obtemperare non renui. Christianos maxime ex gentibus

venientes iudaizare non oportere: Paulus apostolus docet vbi ait: Dixi Petro coram omnibus Si tu cum sis iudeus gentiliter & non iudaice viuus: quemadmodum gentes cogis iudaizare? Et securus adiunxit: Nos natura iudei: & non ex gentibus peccatores. Sciens aut quonia nō iustificatur homo ex opibus legis: nisi p fidem Iesu Christi: & nos Iesu Christo credim⁹ vt iustificemur p fidē Christi: & nō ex operibus legis: qm̄ ex operibus legis nō iustificabim⁹ oīs caro. Non solū aut illa opera legis q⁹ sunt in veteribus sacramentis: & nunc reuelato testamēto nouo nō obseruatur a christianis: sicuti est circūcisio pputii & sabbati carnalis vacatio: & a gubsdā ecclis abstinentia: & peccatū ī sacrificiis imolatio: & Neomenia & azimū: & cetera huiusmodi: reuera illud qd in lege dictū est: Nō concupisces: qd vtriq⁹ & christian⁹ null⁹ abigit ēē dicēdū nō iustificat hoīem nisi p fidē Iesu Christi: & gratiā dei p Iesum Christū dsm̄ nrm̄. Idē ipse q⁹pe dicit apls. Quid ergo dicem⁹? Lex pētū est! Abst. Sed pētū nō cognoui nisi p legē. Nā concupiscētia nesciebā nisi lex diceret: Nō concupisces. Occasione aut accepta: pētū p mādātū opatū est in me oēm concupiscentiā. Sine lege enim pētū mortuū est. Ego aut viuēbā aliqñ sine lege. Ad ueniente aut mādātū pētū reuixit. Ego aut mortuus sum: & inuētū est mihi mādātū: qd erat in vitā: hoc est ī mortē. Pētū ē occasione accepta p mādātū fessit me: & p illud occidit: itaq⁹ lex qd sancta: & mādātū sanctū: & iustū: & bonū. Qd ergo bonū est mihi factū est mors! Abst. Sed peccatū vt appareat pētū p bonū mihi opatū est mortem: vt fiat sup modū pētū peccans per mandatum. Scimus em̄ quia lex spiritalis est: Ego autē carnalis sum: venundatus sub pētū Qd enim oporor ignoro. Non em̄ qd volo hoc ago: sed qd odi illud facio. Si autem quod nolo hoc facio: consensio legi quoniam bona est. Videm⁹ itaq⁹ in his aplis verbis legē nō solū nō esse pētū: sed etiam esse sanctā: & mādātū sanctū & iustū & bonū: qd dictum est: nō concupisces. Sed pētū p bonū fallit: & p illud occidit eos: q⁹ sint carnales: putat suis virib⁹ legē spiritalē se posse complere: & per hoc fiunt non solum peccatores: qd essent etiā si legem non accepissent: sed etiam puaricatores: quod non essent nisi legem accepissent. Sic enim alio loco dicit: Vbi lex non est: nec prauaricatio. I. ex ergo subintrauit: sicut alibi ipse testatur: vt abundaret delictum. Vbi autem abundauit delictum: superabundauit & gratia. Hec est igitur utilitas legis: q⁹ ostendit hoīem sibi ipsi: vt sciat infirmitatem suā: & videat quemadmodū p phibitionē attingatur: potius carnalis concupiscentia q⁹ sanetur. Appetuntur em̄ ardenti⁹ quae verant⁹: dū id qd spiritaliter iubetur carnalis obseruare compellitur. Vt aut sit spiritalis q⁹ legem impleat spiritalē non sit ipsa lege sed gratia: hoc est nō impio: sed beneficio: non iubente litera: sed adiuuante spiritu. Incipit aut homo secū dū gratiā in interiori hoīe renouari: vt mente agat quod amari nec carni consentiat agēti qd odit: id est non vt omnino non concupiscant: sed vt post concupiscentias suas non eat. Qd qui dē tā magnū est: vt si omī modo fieret: & quis insit dū sumus in corpore mortis huius desyderia peccati: nulli eorū tñ adhiberem⁹ assensum: non esset vnde diceremus patri nostro qui est in caelis: Dimitte nobis debita nostra. Nec tñ ideo tales iā esse mus quales erimus cum mortale hoc induerit immortalitatē. Tunc em̄ nō solū nullo desyderio peccati obediemus: sed nulla erunt desyderia talia qbus non obedire iubeamur. Nūc ergo vbi dicis: iā nō ego oporor illud: sed id qd in me habitat pētū: de concupiscentia carnis dicitur: quae opatur in nobis mortis suos etiā qñ eis non obediemus: dum non regnat pētū in nostro mortali corpore ad obediētū desyderis eius: nec exhibemus membra nostra arma iniquitatis peccatorū: quia iustitia nondū cōsummata perseverat pñciēs: ad ei⁹ cōsumationē qñq⁹ ve

Gal. 2.

Ro. 7.

Ro. 4.

Ro. 5.

Matth. 6.

Ro. 6.

niemus ubi peccati concupiscētia non cohilēda atq; frenāda: sed nulla sit. Hæc enim lex posuit dīcēdo: Non concupisces: non q; hic valeamus: sed ad qd proficiēdo redāmus. Verū hoc fit non lege quæ hoc imperat: sed fide quæ hoc imperat: nō litera quæ iubet: sed spiritu quo sanat: Nō ergo meritis operātis hōis: sed largiētis gratia saluatoris. Vtilitas itaq; legis est vt hominē de sua infirmitate cōuincat: & gratiæ medicinā quæ ī Christo est implorare cōpellat. Oīs enim qui inuocauerit nomē dñi saluus erit. Quomodo ergo inuocabūt in quē nō crediderūt? Quo-

Roma. 10.

Vbi supra.

B modo credēt quē nō audierūt? Vnde paulo post dicit: Igitur fides ex auditu: auditus autē per verbū Christi. Quæ cū ita sint: Qui se israelitas esse carnaliter gaudēt: sic aduersantē se huius itē lege gloriānt: hi sunt de quib; idem apostolus ait: Q; ignorātes dei iustitiā & suā volētes cōstitūere: iustitiā dei nō sunt subiecti. Dei quippe dicit iustitiā: quæ hominē ex deo est: Suā veros: quā putat sibi sufficere ad faciēda mādāta sine adiutorio & dono eius q; legē dedit. His autē similes sunt qui cū profiteant se esse christianos: ipsi gratiæ Christi sic aduersantē se huius itē manib; virib; diuina existimēt implere mādāta: ac sic etiā ipsi ignorātes dei iustitiā: & suā volētes cōstitūere: iustitiā dei nō sunt subiecti. Nō quidē noscūt: sed tantū errore iudaizātes. Hoc genus hominū capita sibi inuenerūt Pelagiū & Celestinū impietatis huius assertores acerrimos. Qui recēti iudicio dei p diligētes & fideles seruos eius etiā catholica cōmuniōne priuati sunt: & ppter cor impenitēs adhuc in sua dānatione pstant. Quisquis ab isto carnali & animalit; ideo nō immerito reprehensibilis atq; dānabilis iudaismo esse querit alienus: nō solum veteres illas obseruatiōes a se facere debet alienas: quæ iā reuelato testamēto nouo postea q; se nescit ea quæ p illas significabāt esse futura: pculdubio esse necessaria destitūt: vt nō iudicetur in cibo & potu & in parte diei festi & neomeniæ & sabbatorū: qd est ymbra futurorū: & veritatem illa quæ in lege ita pcepta sunt vt valeāt ad infirmādos mores fidelis: id est vt abnegātes impietātē & seculares cupiditates: tēperātē & iuste & pie viuamus in hoc saculo. Vnde est etiā hoc qd ex lege maxime cōmēdandū elegit apostolus: Non concupisces: & quēcūq; de deo & proximo diligēdo sine vllis figuris sacramentorū præcipiūt in lege. In quib; duobus præceptis: etiā ipse dñs Christi dicit: totā legē pphetarūq; pēdere: sic accipit: sic amplectit: sic obseruāda esse nō dubitat: vt quicq; in eis pfectū: nō sibi tribuat: sed gratiæ dei p lesūm Christū dñm nostrū. Verūtamē cū quisq; isto modo fuerit verus germanusq; christianus: vtrū etiā iudeus ne israelitā dīcēdis sit merito querit. Qd quidē si nō carne sed spiritu hoc esse intelli-

Roma. 7.
Marth. 22.

C gitur: non debet ipsum nomē sibi in cōsuetudine sermonis imponere: sed spiritali intelligētia retinere: ne propter ambiguitatē vocabuli quā nō discernit quotidiana locutione: illud profectū videatur qd est inimicū nomini christiano. Hanc autē quēstionē id est vtrū qui christiana sunt: etiā iudeus vel israelita possit intelligi: Idem beat; nobis aperit & dissoluit apostolus vbi dicit: Circūcisio qui dē prodest si legem custodias. Si autē præuicator legis si circūcisio tua præputiū facta est. Si igitur præputiū iustitias legis custodias: nōne præputiū eius in circūcisionē reputabit: & iudicabit qd ex natura est præputiū legē perficiens te qui per literā & circūcisionē præuicator legis es? Nō enim qui in manifesto iudeus est: neq; quæ in manifesta carne est circūcisio: sed qui in abscondito iudeus est & circūcisione cordis: qui spiritu nō litera: cuius ius nō ex hominib;: sed ex deo est. Cū igitur audiam; apostolū Christi cōmēdantē nobis iudeū in abscondito: nō in carnis circūcisione: sed cordis: & spiritū nō litera: quis est iste nisi christianus? Sic itaq; sumus iudei: nō carnaliter sed spiritaliter: quēadmodū sumus semē Abrahæ: nō secundū carnē sicut illi q; de ipso nose carnali supbia gloriānt: sed secundū spiritū fidei quo nō illi. Scim; em̄ nos nō fuisse pmissos: quādo ei duxit deus: Patrē multarū gentiū posui te. Et q; multa de hęc dicat apostolus: nouimus. Dicimus em̄ inquit: quā deputata est Abrahæ fides ad iustitiā. Quomodo ergo deputata est? An cū in circūcisione esset: an esset in præputio? Nō in circūcisione: sed in præputio. Et signū accepit circūcisionis signaculū iustitiæ & fidei quæ est in præputio vt sit poter omniū credentiū per præputiū: vt deputet & illis ad iustitiā: vt sit poter circūcisionis: nō his soli qui ex circūcisione sunt: sed & his qui sequunt vestigia: quæ est in præputio fidei patris nostri Abrahæ. Et paulo post: idē inq; ex fide: vt secundū gratiā firma sit promissio omni semini: nō ei tantū qd ex lege est: sed & ei qd ex fide est Abrahā qui est pater omniū nostrū: sicut scriptū est: Quia patrē multarū gentiū posui te. Item ad Galatas: Abrahā inquit credidit deo & deputatū est illi ad iustitiā. Intelligite ergo: quā qui ex fide: hi sunt filii Abrahæ. Promittēs autē scriptura quia ex fide iustificat gētes deus: prænūtiāuit Abrahæ: quia benedicēt in te oēs gētes: ita vt qui ex fide sunt benedicant cū fidelī Abrahā. Iam aliquāto

Roma. 2.

Gen. 17.
Roma. 4.

Vbi supra.

Gen. 17.
Gal. 3.

H.v.

post in eadē epistola: Fratres (inquit) secundū hominē dico tamen hominibz confirmatū testamētum nemo irritum facit aut superordinat. Abraae dictae sunt promissiones & semini eius. Non dicit: & feminibus: tanq̃ in multis: sed tanq̃ in vno: & semini tuo qd̃ est Christus. Item paulo post: Omnes enim vos inquit vñ estis in Christo Iesu. Si autē vos Christi: ergo Abraae semen estis secundū promissionē hae redēs. Secundū istum ergo intellectum apostolici tū inueniuntur iudei qui christiani non sunt: cū ex carne Abraae originē ducant: nō esse filii Abraae. Cū enim dicir: intelligite ergo quoniā qui ex fide: hi sunt filii Abraae: pfecto significat eos qui ex fide nō sunt: nō esse filios Abraae: Ac per hoc nisi iudeis eo modo sit pater Abraam quomodo est nobis: quid eis prodest qd̃ de carne eius exorti sunt: & nomē sine virtute teneant? Cum autē ad Christū transeunt: & incipiunt esse ex fide filii Abraae: tunc erunt iudeis in manifestis: sed in absconditis: circūcisione cordis: spiritu nō litera: quorū laus nō sit ex hominibz sed ex deo. Ab hac autē fide alienari: in ramis fractis deputabūtur ex illa olea: in cuius radice idem dicit apostolus: inserere oleastrū: id est gentes. qd̃ vtriq̃ nō fit per carnē: sed p fidem: neq̃ per legē: sed per gratiā: nec per literā: sed per spiritum: neq̃ carnis circūcisione: sed cordis: nec in manifestis: sed in absconditis: nec laude ex hominibus: sed ex deo: vt sit vnusquisq̃ christianus sicut nō carnalis sed spiritalis Abraae filius: ita nō carnalis sed spiritalis iudeus: nec carnalis sed spiritalis israelita. Nam & de isto nomine sic apostolus loquitur. Non enim omnes qui ex israel hi sunt israel: neq̃ qui sunt semen Abraam omnes filii sunt in Isaac vocabitur tibi semen: hoc est non hi qui filii carnis hi filii dei: sed filii promissionis deputabūtur in semine. Nonne mirabilia magna sunt ista profundūq̃ mysterium: vt multi ex israel nati sint israel: & multi non sint filii cū sint semen Abraae? Quomodo enim nō sunt: quomodo sunt: nisi quia nō sunt filii promissionis ad Christi gratiā pertinentes: sed filii carnis nomen inane gestantes: ac per hoc nec illi sunt israel sicut sumus nos: nec nos sumus israel sicut sunt illi. Nos enim sumus secundū spiritale regenerationem: illi secundū carnalem generationem. Intuendū est quippe ac discernendū: alium esse israel qui ppter carnem nomē accepit: alium vero qui propter spiritū rem quae illo nomini significatur obtinuit. Nunq̃ enim ex Agar ancilla Sarae nati sunt israelitae. Nōne Hismael ex illa natus est: & non israelitarum gentem suo semine propagauit? De Sara nāq̃ venit israel per Isaac qui ex pmissione natus est Abraae: Tamē cum secundū propaginem carnis le ita res habet: venit ad intellectum spiritale: & inueniuntur ad Saram nō pertinere carnales israelitae: qui ex illa carnis originem ducūt: & pertinere ad eam potius christiani qui non secundū Hismael filii sunt carnis: sed secundū Isaac filii sunt promissionis: nō ad ipsius Isaac carnale fecit: sed ad spiritale mysteriū pertinentes. Ita quippe ad Galatas apostolus loquitur. Dicite mihi si sub lege esse volentes: Legem nō audistis: Scriptum est enim qd̃ Abraham duos filios habuit: vnum de ancilla: & vnum de libera. Sed ille quidem qui de ancilla: secundū carnem natus est: qui autem de libera per remissionē: quae sunt in allegoria. Haec enim sunt duo testamenta: Vnum quidē a monte Sina in seruitutē generans qd̃ est Agar: Sina enim mons est in Arabia qui sub lege esse volentes: Hierusalem: & seruit cum filiis suis. Quae autem sursum est hierusalem libera est: quae est mater nostra. Scriptum est enim: Latere sterili quē nō pariat: erūpe & clama quae non parituris: quia multi filii desertae magis q̃ eius quae habet virum. Nos autē fratres secundū Isaac promissionis filii sumus: Sed sicut tūc qui secundū carnē natus fuerat: persequēbatur eum qui secundū spiritum: ita & nunc. Sed quid dicit scriptura: Elieze ancillam & filium eius: Non enim haeres erit filius ancillae cū filio liberae. qua libertate Christus nos liberauit. Ecce secundū istam spiritale atq̃ apostolicam intelligētiā nos potius pertinemus ad liberam Saram: qui ex illa nullam carnem propaginē trahimus. Iudei autem qui ex illa carnis propaginem trahunt: ad Agar potius ancillam pertinere monstrātur: de qua carnis propagationē non trahunt. In nepotibus etiam Abraae & Sarae: id est filiis Isaac & Rebeccae illis gemiuit: Elau & Iacob qui postea vocatus est israel: hoc ipsum magnum & profundū mysterium reperitur. De quo idem apostolus loquens: cum per Isaac promissionis filios cōmemorasset ad Christi gratiam pertinentes: Non solū autē illa (inquit) Ied & Rebecca ex vno concubitu habens Isaac patris nostri. Nondum enim natis: nec qui egerint aliquid boni aut mali: vt secundū electionem propofitū dei manerent: nō ex operibus: sed ex vocante dictum est ei: quia maior seruiet minori: sicut scriptum est: Iacob dilexi: Elau autem odio habui. Hec certe doctrina apostolica atq̃ catholica satis euidenter indicat nobis secundū originē carnis ad Saram iudeos: id est israelitas pertinere: Secundū autem mysterium spiritus ad Saram christianos: ad

Roma. 9.

Gal. 4.

Esa. 54.

Roma. 9.

Malachi. 1.

Agar iudeos. Item secundum originem carnis ad Esau: qui dictus est etiam Edomigenitem idumeorum: Ad Iacob autem qui dictus est etiam Isaac: gentem iudeorum. Porro secundum mysterium spiritus ad Esau iudeos: ad Israel pertinere christianos. Ita quippe impletur quod scriptum est: Maior seruiet minor: id est prior natus populus iudeorum: posteriori nato populo christianorum. Ecce quemadmodum sumus israel adoptione diuina: non humana cognitione gloriantes: nec in manifesto: sed in occulto: nec litera: sed spiritu: nec carnis: sed cordis circumcisione iudaei. Quae cum ita se habeant: nec tamen debemus consuetudinem sermonis humani inepta loquacitate confundere: & in rebus discernendis frequentata vocabula perturbata significatione miscere: vt eos qui christiani sunt: & appellati de visitatissima christiani vocatur: inusitato vocabulo aliquis affectet appellare iudeos: vel cum sit ipse vocetur: christia sumus israelae: potius nomine deleatur: & quod in mysterio debet semper intelligi: & parcius autem ore proferre: haec in quotidiana loquendi consuetudine magis elatit frequentare inepta insolentia: & si dici potest: imperita scientia. Nunquid enim apostoli per quos ea didicimus ista nesciebant: quomodo nos potius sumus semen Abrae secundum Isaac promissionis haeredes: & iudaei spiritu non litera: cordis circumcisione non carnis: & non secundum carnem israelae sed israel dei? Sciebant itaque ista multo sapientius certiusque quam nos: & tamen in loquendi consuetudine iudeos & israelitas eos appellabant qui secundum carnem de Abrae stirpe tunc exstebant. Namque ait apostolus: Iudaei signa petunt: & graeci sapientiam quaerunt: Nos autem praedicamus Christum crucifixum: iudeis quidem scandalum: gentibus autem stultitiam: ipsis autem vocatis iudeis & graecis: Christum dei virtutem & dei sapientiam. Quod dixit graecorum hos etiam gentium nomine significauit: eo quod haec lingua maxime excellit in gentibus. Iudeos tamen ipsos vocauit quos omnes hoc nomine appellat. Nam si christiani ipsi sunt iudaei: christiani est ergo scandalum Christus crucifixus: de quo dictum est: Iudeis quidem scandalum. Quis haec nisi infansissimus sentiat? Item dicit: Sine offensione estote iudeis & graecis & ecclesiae dei. Quomodo ista distingueret si & ecclesiam dei in quotidiana loquendi consuetudine iudeos appellare deberet? Item ait: Quos & vocauit non solum ex iudeis: sed etiam ex gentibus. Quomodo vocauit ex iudeis si potius ex non iudeis vocauit vt essent iudaei? Item de israelitis: Quid ergo dicemus inquit? Quia gentes quae non sectabantur iustitiam apprehenderunt iustitiam: Israel autem persequens legem iustitiae in legem iustitiae non peruenit. Quare? Quia non ex fide: sed quasi ex operibus. Offenderunt enim in lapidem offensionis. Item Ad israel autem quid dicit? Tota die extendi manus meas ad populum non credentem & contradicentem. Et secutus adiungit: Dico ergo: Nunquid repulit deus plebem suam? Absit. Nam & ego Israelita sum ex semine Abrae de tribu Benjamin. Non repulit deus plebem suam quam praesciuit. Quomodo hic appellauit apostolus israel non credentem & contradicentem si christiani sunt israelae: vel quomodo se appellauit israelitam? Nunquid ex eo quod christianus factus erat? Non vtique: Sed ex eo quod secundum carnem fuerat ex semine Abraae: de tribu Benjamin: quod non sumus nos secundum carnem: quis secundum fidem sumus semen Abrae: ac per hoc & israel. Sed aliud est quod agnoscit altioris intelligentia sacramenti: aliud exposcit quotidiana consuetudo vocabuli. Denique aptius iste nescio quis de quo scripsisti quod doceat iudicare christianos: eo modo sicut insinuauit sanctitas tua: iudaeum & israelitam vocat: vt ab eis prohibeat a quibus pro temporis illius congruentia lex per sanctum famulum dei Moysen data prohibeat: & ceteras illius temporis obseruationes iam nunc apud christianos abolitas remotasque persoluat: quas vmbrae futurorum appellat apostolus: vt & prophetia in illis intelligatur: & eorum obseruatio iam euacuata monstratur. Vnde apparet quare se iste aptius velit israelitam iudaeumque vocitari: non spiritualiter: sed omnino carnaliter. Nos autem nec illis obseruationibus quae nouo testamento reuelato euacuatae sunt: tenemur obstricti: & praecepta legis huic etiam temporis necessaria: qualia sunt: Non adulterabis: non homicidium facies: non concupisces: & si quod est aliud mandatum quod in hoc sermone recapitulatur: Diliges proximum tuum tanquam teipsum: non viribus humanis quasi vestram constituentes iustitiam: sed gratia dei per Iesum Christum dominum nostrum: in ea iustitia quae nobis ab illo est obseruanda esse didicimus: docemus. Nec tamen ideo nos negamus semen Abrae: quibus dicit apostolus: Vos ergo Abrae semen: Aut iudeos in abscondito: de quibus idem dicit: Non enim qui in manifesto iudeus est: neque quae in manifesto in carne est circumcisio: sed qui in abscondito iudeus est: & circumcisio cordis: qui spiritu non litera: cuius laus non ex hominibus

1. Corin. 1.

1. Corin. 10

Roma. 9.

Vbi supra.

Roma. 10.

Roma. 11.

Exo. 20.
Leuitici. 19.Gal. 3.
Roma. 2.

sed ex deo est: ad israelitis spiritalis: ad eum scilicet pertinentes cui minori predictum est seruiturum esse maiorem. Sed hæc vocabula nobis non indecenter imponimus: ea quæ mysteriis intelligentia continemus: non verborum insolentia ventilamus.

Nectarium ad beatum Augustinum: quantum patriam diligat: & eam florere & incolus mē esse cupiat: exponentis: & Calamēsem coloniam non leui populi sui errato plagam conquerētis: deposcētis: ut si res defendenda finis innoxius defendatur: & ab innocentibus molestia separetur.

Epistola.CC.I.

Omino insigni & merito suscipiēdo fratri Augustino episcopo: Nectarius, Quanta sit charitas patriæ: quoniam nosti: prætereo. Sola est enim quæ parentum iure vincat affectum. Cui si vllus esset consulendi modus aut finis bonis: digne iam ab eius muneribus meruimus excusari. Sed quoniam creditur in dies singulos dilectus & gratia ciuitatis: quantūq; grās finis proxima est: tantum incolamē ac florentem relinquere patriam cupimus: idcirco gauideo primū q̄ apud instructum disciplinis omnibus virum mihi hic esse: deo institutus. In Calamēsi colonia multa sunt quæ merito diligamus: vel q̄ in ea geniti sumus: vel q̄ eidem magna contulisse videamur officia. Hæc ergo domine præstantissime & merito suscipiēdo nō leui populi sui errato plagam est. Qd̄ quidem si iuris publici rigore & metum: debet plecti seueriores censura. Sed episcopum fas non est nisi salutem hominibus imperare: & pro statu meliore causis adesse: & apud omnipotentē deum veniam aliorum mereri de licitis. Quobrem quanta possum supplicatione deposco: ut si defendenda res est: innoxius defendatur: ab innocentibus molestia separetur. Præsta hoc qd̄ secundū naturā tuam peruides postulare: de damnis facilis potest haberi taxatio: tantū supplicia deprecamur. Acceptor deo viuas domine insignis & merito suscipiēdo frater.

Sancti Augustini ad Nectarium epistolæ illius apertissime & ad plenum cum multa admonitione ac reprehensione respondentis.

Epistola.CC.II.

Omino ex animo meritoq; honorabili fratri Nectario Augustinus. Iam senio trigentescentis mēbris: si tuere animū tuum patriæ charitate nec miror sed laudoretq; non tantū nō tenere memoriter: verū etiam vitā ac moribus demonstrare: q̄ nullus sit patriæ consulendi modus: aut finis bonis: non inuius immo etiam libens accipio. Vnde supernæ cuiusdam patrię in cuius sancto amore pro nostro modulo inter eos quibus ad illam capiendā confulimus periclitamur atq; laboramus. Talem etiam te ipsum ciuem habere vellemus: ut eius portuicule in hac terra peregrinantium nullum consulendi modum finēq; censes: tanto effectus melior: quanto meliori ciuitati officia debita prærogas: in eius atq; pace nullum gaudendi finem inuenturus: cuius ad tempus laboribus nullum tibi finem statueres consulendi. Verum hoc donec fiat. Neq; enim desperādum est illam te patriā posse acquirere: vel iam acquirendam prudētissime cogitare: ad quam te pater etiam qui in ista genuit antecessit. Hoc ergo donec fiat: da nobis veniam si propter patriam nostram quā cupimus nunq; relinquere: contristamus patriam tuam quā cupis florentem relinquere. De cuius quidem floribus si cum tua prudentia disputemus: nō est verendū ne tibi difficile persuadeatur: aut vero etiam nō facile occurrat: quæ admodū florere ciuitas debeat. Cōmemorauit poeta ille vestrarum clarissimus litterarum quosdam flores Italie: sed nos in vestra patria nō tam experti sumus quibus floruit terra illa viris: q̄ quibus arserit armis. Immo vero nō armis sed flammis: nec arserit: sed incenderit. Qd̄ tantum scelus si fuerit impunitum: nulla digna correctione prauorum florentem te patriam putas relicturum. O flores non plane fructu: uisid spinarum. Compara nunc vtrum malis florere patriam tuam pietate an impunitate: correctis moribus an securis ausibus. Compara ista & vide vtrum in patriæ tuæ amore nos vincas: vtrum eam magis veriusq; cupias florere q̄ nos. Intuere paululum ipsos de republica liberos: vnde illum affectum amarissimū ciuis ebibisti: q̄ nullus sit patriæ consulendi modus: aut finis bonis. Intuere obsecro te & cerne quantis ibi laudibus frugalitas & continentia prædicatur: & erga coniugale vinculum fides certiq; honesti ac probi mores: quibus cum præpollet ciuitas: vere florere dicenda est. Hi autem mores in ecclesiis toto orbe crescentibus:

tanq̃ in sanctis auditoriis populorum docentur atq; discuntur: & maxime pietas: qua verus & verax colatur deus: quia hæc omnia quibus animus humanus diuinæ societati ad inhabitandam æternam celestemq; ciuitatem instruitur: & apertur: non solum iubet aggredienda: verumetiam donat implenda. Inde est q̃ deorum multorum falforumq; simulacra: & prædixit euerfura: & præcepit euerri. Nihil enim homines tam insatiabiles reddit vitæ peruersitate q̃ illorum deorū imitatio: quales describuntur: & cōmendantur literis eorum. Deniq; illi doctissimi viri qui rempublicam ciuitatemq; terrenā qualis eis esse debere videbatur: magis domesticis disputationibus requirebant vel etiā describebant: q̃ publicis actionibus instituebant atq; formabant: egregios atq; laudabiles quos putabant homines: potius q̃ deos suos imitandos proponebant erudiende: indoli iuuēturis. Et reuera Terentianus ille adolescens quī spectans tabulam pictam in pariete: vbi pictura inerat de adulterio regis deorum: libidinē qua rapiebatur stimulis etiam tantę aut horitatis accendit. Nullo modo in illud flagitium vel concupiscendo laberetur: vel perpetrando immergeretur: si Catonem maluisset imitari q̃ louem: sed quo pacto id faceret cum in templis adorare cogeretur louem potius q̃ Catonem. Verū hæc ex comœdiis: quibus implorum luxur: & sacrilega superstitio conuinceretur: profere forsitan non debemus. Lege vel recole in eisdē libris q̃ prudenter disseratur nullo modo potuisse scriptores & actiones recipi comœdiarum: nisi mores recipientium consonarent. Ita clarissimorum virorum in republica excellentium: & de republica disputantium auctoritate firmatur: nequissimos homines fieri deorum imitatione peiores: non sane verorū sed falforum atq; fictorū. At enim illa omnia quę antiquitus de vita deorum moribusq; cōscripta sunt: longe aliter sunt intelligenda atq; interpretanda sapientibus. Ita vero in tēplis populis congregatis: recitari huiusmodi salubres interpretationes heri & nudius tertius audiuim⁹. Quęlo te: sicne oꝀcum est humanum genus aduersus veritatē: vt tam aperta & manifesta non sentiat? Tot locis pingitur: funditur: tunditur: sculpirur: scribitur: legitur: agitur: canitur: saltatur: lupitet ad altera tanta cōmitrens: quantū erat vt suo saltem capitolio ista prohibens legere tur? Hæc mala dedecoris impietatisq; plenissima si nemine prohibente in populis ferueant: adorentur in templis: rideantur in theatris: cum his victimas immolant: vassetur pecus etiā patipuum cum hæc histriones agunt & saltant: effundantur patrimonia: diuitum: ciuitates florent dicuntur. Horum plane florū non terra fertilis: non aliorū opulens virtus: sed illa dea Flora digna mater inuenta est: cuius ludī scenici tam effusore & licentiore turpitudine celebrantur: vt quiuis intelligat quale dæmonium sit quod placari aliter non potest: nisi illic non aues: non quadrupes: sed deniq; sanguis humanus: sed multo scelestius pudor human⁹: tanq̃ immolatus intereat. Hæc dixi propter quod scripsisti: Quātū tibi ætas fini proxima est: cupere te vt patriā tuam incolumē ac florentem relinquis. Tollantur iam illa omnia vana & insana: cōuertantur homines ad verum dei cultum: moreq; castos & pios: tunc patriam tuam florentem videbis: non opinione stultorum: sed veritate sapientium. Cum hæc patria cænalis generationis tuę portio fuerit: illius patrię cui non corpore sed fide nascimur: vbi omnes sancti & fideles dei post labores velut hyemales vitæ huius: interminata æternitate florebit. Nobis itaq; cordi est: neq; christianam amittere mansuetudinē: neq; perniciosum cæteris imitationis exemplum in illa ciuitate relinquere. Quomodo id agamus: aderit deus si eis non ita grauiter indignetur. Alioquin & mansuetudo quā seruare cupimus: & disciplina qua vti moderate nitimur: impediri potest: si deo aliud in oculo placet: siue iudicanti hoc tantū malum flagello aciore plectendum: siue etiam vehementius irascenti: si non correctis nec ad se conuersis ad tempus esse voluerit impunitum. Prescribit nobis quodāmodo prudentia tua de persona episcopali: & dicis patriam tuam non leui populi sui errato prolapsam. Quod quidē si iuris publici rigore metiamur: debet plecti seueriori censura. Sed episcopum inquis: si non est nisi salutarum hominibus impertire: & pro statu meliore causis adesse: & apud omnipotentem deum veniam aliorū mereri delictis. Hoc omnino seruare conamur: vt seueriore censurā nemo plectatur: neq; a nobis: neq; ab alio vilo intercedentibus nobis: & salutem hominibus cupimus impertire: quæ posita est in recte viuendi felicitate: non in male faciendi securitate. Veniam quoq; non tantum nostris: verum & aliorum instans dilectis mereri: quod impetrare nisi pro correctis omnino non possumus. Adiungis etiam & dicis: Quanta possum supplicatione deponco: vt si defendenda res est innoxius defendatur: ab innocentibus molestia separetur. Accipe breuiter quæ commissa sunt: & noxios ab innocentibus ipse discer.

De diuina
tione demo
nū.ca.9.

ne. Contra recentissimas leges: kalēdis Iuniis sexto: paganorum sacrilega solēitas agitata est: nemine prohibente: tam insolenti ausu: vt qđ nec Iuliani temporibus factum est: petulantissimā turba saltantium in eodem prostrus vico ante fores transiret ecclesie. Quā rem illicitissimā atq; indignissimā clericis prohibere tentantibus: ecclesia lapidata est. Deinde post dies ferme octos: cum leges notissimas episcopus ordini replicasset: & dum ea quę iussa sunt velut implere disponeret: iterum ecclesia lapidata est. Postridie nostris ad imponēdum perditis metum: (qđ videbatur) apud acta dicere volētib⁹ publica iura negata sunt. Eodēq; ipso die ne vel diuinitus terreretur: grando lapidationibus reddita est: qua transacta continuo tertiam lapidationem: & postremo ignes ecclesiasticis tectis atq; hominibus intulerunt: vnū seruorū dei qui oberrans occurrere potuit occiderunt: ceteris partim vbi potuerant latitātib⁹: partim quo potuerant fugientibus: cum interea contrusus atq; coartatus quodam loco se occultaret episcopus: vbi se ad mortem quarentium voces audiebat: sibiq; increpantium q; eo non inuento gratis tantū perpetrasset scelus. Gesta sunt hæc ab hora ferme decima vsq; ad noctis partē set authoritas: præter vnum peregrinū per quem & plurimi serui dei de manibus interficere conātium liberati sunt: & multa extorta prædātib⁹: per quem clarum factum est: qđ facile illa vel omnino non fierent vel cepta desisterent: si ciues maximeq; primates ea fieri perficere vellent. Proinde in vniuersa illa ciuitate nō innocentes a nocentibus: sed minores a nocentibus poteris fortasse discernere. Nam in paruo peccato illi sunt qui metu deterrii maximeq; ne offenderēt eos quos in illo oppido plurimū posse & inimicos ecclesię nouerat: opem ferre non ausi sunt. Scelerati autem omnes quibus etiā non facientibus: neq; immittētib⁹ ista men volentibus ista cōmissa sunt: sceleratiores qui cōmiserunt: sceleratissimi qui inmisērūt. Sed de immisione suspicionem putemus esse non veritatem: nec ea discutiamus quę nisi tormentis eorum per quos inquiritur inueniri omnino non possunt. Demus etiam veniam timorē eorum qui potius deum pro episcopo & seruis eius deprecādum q̄ potētes inimicos ecclesię offendendos esse putauerunt. Quid eos qui restant: nulla ne censes disciplina coercendos: & proponēdum astutias impunitū tam immanis furoris exemplū? Non præterita vindicando pascere iram nostrā studemus: sed misericorditer in futurū consulendo satagimus. Hæc homines mali vbi & per christianos non solum mansuerunt: veritiū vtiliter salubriterq; plestantur. Habent enim q; corpore incolumi viuunt: habent vnde viuunt: habent vnde male viuunt. Duo prima salua sint: vt quos poenitear sint: hoc optamus: hoc quātum in nobis est etiā impēta opera instamus. Tertium vero si deus voluerit: tanq; putre noxiūq; refecar: valde misericorditer puniet. Si autē vel amplius voluerit: vel ne hoc quidem permiserit: altioris & profecto iustioris consilii ratio penes ipsum est: a nobis curam officiūq; oportet impendi quousq; videre conceditur: deprecantibus eum vt animū nostrum approbet quo cunctis volumus esse cōsultum: nihilq; fieri sinat per nos quod & nobis & ecclesię suę non expedire longe melius notuit ipse q̄ nos. Modo cum apud Calamā essemus: vt nostri in tam graui dolore: vel consolarentur afflicti: vel sedarentur accensi: quantum potuimus quod in rēpore oportuisse existimauimus cum christianis egimus. Deinde etiam ipsos paganos mali tantū caput & causam perentes vt ab eis videremur admittimus: vt hac occasione admoneremus eos quid facere deberent si scirent: non tātum pro remouenda præsentī sollicitudine: verū etiam pro inquirēda salute perperaz: multa a nobis audierunt: multum etiam ipsi rogauerunt: sed absit vt tales serui simus: quos ab eis rogari delectet: a quibus noster dominus non rogatur. Vnde peruides pro viuacitate mentis ruę: ad hoc esse nitendū seruata māserudine & moderatione christiana: vt aut ceteros deterreamus eorum imitari peruersitatē: aut ceteros optemus eorum imitari correctionem. Damna quę illata sunt vel tolerantur a christianis: vel refarciuntur per christianos. Animarū vero luera quibus acquirendis cum periculo etiā singulis inhiamus: & in loco illo quætuosius puenire: & aliis locis illo exēplo non impediri desyderamus. Dei misericordia nobis præstet de tua salute gaudere.

Sancti Augustini ad Maximinum: primo rationem tituli huius epistolę reddentis: & dein de cum dubitet vtrum ille diaconum quōdam rebaptizauerit: obsecrātis: vt sibi quid gestum sit rescribere dignetur: rescribendi impedimenta repellendos: diligentēq; admonentis: vt si nō rebaptizet libera voce hoc clamet. Quid ipse etiam vltius facere decreuerit: exponētis.

M Omīno dilectissimo & honorabili fratri Maximino: Augustinus presbyter
ecclesie catholice in dño salutē. Priusq̃ ad rē veniā de qua tuā benivolētiā
scribere voluisti: tui hui⁹ epistolā ne vel te vel aliū quēpiā moueat rationē
breuitatē reddā. Dño scripsi quia scriptū est: Vos ī libertatē vocati estis fra- Gal. 5.
tres: tantū ne libertatē in occasione carnis detis: sed p̃ charitatē seruite in-
iūicē. Cū ergo vel hoc ipso officio literarū p̃r charitatē tibi seruia: nō absur-
de te dñm voco p̃pter vnū & verū dñm nostrū qui nobis ista p̃cepit. Dī-
lectissimo autē q̃ scripsim: nouit deus q̃ nō solū te diligā: sed ita diligā vt me ipsum quādoquidē
bene mihi sum cōsilius bona me tibi optare q̃ mihi. Honorabili vero q̃ addidi: nō ad hoc addi-
di vt honoratē episcopatū tuum: mihi enim episcopus nō es: neq̃ hoc cū cōtumelia dictū acce-
peris: sed ex animo quo in ore nostro debet esse: est dñs nō nō. Neq̃ cū ignoras: aut quisq̃ hoīm
qui nos nouit ignorat: neq̃ te esse episcopū meū: neq̃ me presbyterū tuū. Honorabilē igit̃ ex
ea regula te libet appellare qua noui te eē hominē: & noui hoīm ad imaginē dei & similitudi-
nem factū: & in honore positū ipso ordine & iure naturā: si tamē intelligēdo quē intelligenda
sunt serues honorē tuū. Nā ita scriptū est: Homo in honore positus nō intellexit: cōparat⁹ est
sumētis insensatis & similis factus est illis. Cur ergo te honorabilē inquantū homo es nō appel-
lemus: p̃sertim de tua salute atq̃ correctione q̃ diu in hac vita es desperare nō audeam? Fra-
trem vero vt vocā: nō te latet p̃ceptū nobis esse diuinū: vt etiā eis qui negant se fratres no-
stros esse dicam⁹: Fratres nostri estis: & hoc vehemētē valet ad causam p̃pter quā scribere vo-
lui fraternitati tuę. Iam cū reddita ratione cur epistolę talē ianuā fecerim: audi placidissime
quę sequuntur. Ego cū in ista regione cōsuetudinē hominū lugendā atq̃ plāgendā qui cū chris-
tiano nōse gloriantur: christianos rebaptizare nō dubitā: quib⁹ verbis poterā detestari: nō
desuerūt laudatores tui qui mihi dicerēt te ista nō facere. Fateor: primo nō credidi. Deinde cō-
siderās posse fieri vt animā humanā de futura vita cogitātē dei timor īuaderet: vt se ab sceler-
is apertissimo tēperaret: gratulat⁹ credidi q̃ tali proposito ab ecclesia catholica nolueris esse
nimis alienus. Quērebā sane occasione loquendi tecū: vt si fieri posset ea quę parua remiserat
inter nos dissensio tolleret. Cū ecce ante paucos dies diaconū nostrū Mutugensē te rebapti-
zasse nuntiāt: est: dolui vehemētē: & illius miserabilē lapsū: & tuū frat̃r inopinātū scelus.
Nō enim quē sit ecclesia catholica: Gētes sunt hereditas Christi: & possessio Christi: termini
terre. Nōtis & vos: Nā etsi nō nostis: aduertite: facillime a volētib⁹ sciri potest. Rebaptizare
igitur hereticū hoīm qui hęc sanctitatis signa p̃ceperit quę christiana tradidit disciplina: oī-
no peccatū est. Rebaptizare autē catholicū: immanissimū scelus est. Tamē nō adeo credēs: quia
de te mihi bene p̃sumum tenebā: Mutugennā ipse p̃ceci: & eū quidē miserū videre nō potui: a
parētib⁹ vero ei⁹ audiui q̃ vester iā etiā diaconus fact⁹ sit. Et tamē tā bene adhuc de tuo cor-
de sentio: vt eū rebaptizatū esse nō credā. Quare te frater dilectissime p̃ diuinitatē & huma-
nitatē dñi nostri Iesu Christi obsecro vt rescribere mihi digneris qd̃ gestū sit: Et sic rescriberes
vt noueris me in ecclesia fratrib⁹ nostris epistolā tuā velle recitare. Qd̃ ideo scripsim cum id
postea facerē qd̃ me nō sperāres esse facturū: offenderē charitatē tuam: & iustā de me apud cō-
munes amicos querelā deponeret. Quid ergo te impediāt ad rescribendū nō video. Si enim
rebaptizassē: nihil est q̃ hoīes de tuo collegio formides cū id te rescripseris facere qd̃ te illi face-
re etiā si nolles īuberēt. Cum autē id quāris potueris documētis faciendū esse defenderis: non
solum nō succēderūt: sed etiā p̃dicabūt. Si autē nō rebaptizassē: rēp̃ libertatē christianā
frat̃r Maximine: Arripe quāso te non cuiusq̃ hoīs in cōtēplatione Christi: aut reprehensionē
veracis: aut exhorreas potestātē: Trāsit honor huius seculi: trāsit ambitio. In futuro Chri-
sti iudicio: nec absidē gradatæ: nec cathedræ velatæ: nec sanctimonialis occurrant: atq̃ can-
tātūm greges adhibebūt ad defensionē: vbi ceperit accusare consciētiā: & consciētiā a-
biter iudicare. Quæ hic honorant ibi onerant: quæ hic releuant ibi grauant. Ista quæ pro tēpo-
re propter ecclesię vilitatē honori nostro exhibētur: defendēt forte bonam consciētiā: defen-
o dere autē nō poterūt malam. Qd̃ ergo tam pio & tam religioso animo facis: si tamē facis vt
ecclesia catholica baptisimū nō iteret: sed approbes potius tanq̃ vnus verissimæ matris: quæ
omnib⁹ gētib⁹ & regenerādis sinit p̃ndit: & regeneratis vbera infundit: tanq̃ vnus pos-
sessionis Christi: sese vq̃ ad terræ terminos porrigit: si hoc vere facis: cur nō eris p̃ in exul-
tantem & liberatū vocē: Cur lucernæ tuæ tam vtilem splendore premis sub modio: Cur non
discissis atq̃ abiectis veteribus pellibus timidæ seruitutis: christiana potius indutus sudaria

Gal. 5.

Gesi.

Psal. 48.

existis & dicis: Ego vnum baptisum noui: patris & filii & spir itus sancti nomine cōsecratū atq; signatū. Hanc formā vbi inuenio necesse est vt approbē: non destruo qd dominici agnosco: nō exussio vexillum regis mei. Vitem Christi & qui diuiserūt nō violauerunt: & illi adhuc Christi stum nō resurrecturū crediderant: sed morientē videbant. Si a persecutoribus vestis nō cōcisa est pendētis in cruce: cur a christianis destruitur sacramentū sedētis in caelo? Si veteris populi tēporibus iudeus essem: quādo aliud esse melius nō possem: accipiem f vrig circūcisio nem: qd signaculū fidei tantū illo tēpore valuit anteq; domini euacuaretur aduentus vt infamē filium Noysi angelus praefocasset: nisi mater arrepto calculo circūcidisset puerū: & hoc sacramēto imminētē perniciem depulisset. Hoc sacramentū etiam iordanē flumiū refregit nauit: & reduxit in fontē. Hoc sacramentū ipse dominus quīs euacuauerit crucifixus: ramentū natus accepit. Nō enim singula illa dānata sunt: sed succedētib; opportuniorib; decesserūt.

Ioan. 4.

Nam sicut circūcisionē abstulit dominus primus aduentus: sic baptisum auferret secūds aduentus. Sicut enim nūc posteq; venit libertas fidei: & remotū est seruitutis iugū nullus christianus circūciditur carne: sic tūc regnātibus iustis cū domino dānatq; implis nemo rebaptizabitur: sed illud qd ista praefigurāt: id est circūcisio cordis: & mūdatio cōscientiae manebit in aeternum. Si ergo illo tēpore iudeus essem: & veniret ad me samaritanus velletq; illo errore derelicto quē etiam domin' improbauit: dices: Vos adoratis qd nescitis: nos odoramus qd sci mus: quoniam salus ex iudeis est: Vellet ergo samaritanus quē samaritanū circūcidērāt fieri iudeus: vacaret certe iterationis audacia: & id qd apud haereticū factū erat qd praepērat deus: non repetere sed approbare cogerentur. Qd si in carne circūcisi hominis non inuenirem locū vbi circūcisionem repeterē: quia vnum est illud membrū: multo min' inuenitur locus in vno corde vbi baptisum Christi repetatur. Ideo qui duplicare baptisum vultis: necesse est omnino vt corda duplicata requiratis. Clama ergo recte te facere si non rebaptizas: & nō solum sine trepidatione: sed etiā cum gaudio mihi inde rescribe: Nulla te tuorū concilia frater exterreāt. Si enim hoc eis displicuerit: nō sunt digni qui te habeant. Si autē placuerit: credimus de misericordia dñi qui timētes sibi displicere: & cōnātes placere nunq; desierit: q; inter vos & nos cito pax erit: ne ppet honores nostros de qua sarcina periculosa ratio reddetur: miserā plebes credentes in Christū habeant in domibus suis cōmunes cibos: mēsam Christi cōmunem habere non possint. Nōne ingemiscimus q; vir & vxor vt fideliter cōiungant corpora sua: iurant sibi plerūq; per Christū: & ipsius corpus Christi diuersa cōmunionē dilantant: hoc tantū scandalum: tantus diaboli triūphus: tanta perniciēs animarū: si per tuam modestiā & prudentiā & dilectionē: quā debemus ei qui pro nobis suum sanguinē fudit: ablata de medio in his regionibus fuerit: quis explicet verbis quā tibi palmā praeparet dominus: vt ad cetera mēbra sanāda quae per totā Africā tabefacta miserabiliter iacent: a te pficiatur tā imitabile medicinē documentū! Cū vereor quoniam cor meum videre nō potes: ne tibi cum insultatione potius q; cum dilectionē loqui videar. Sed certe amplius quid faciam nō inuenio: nisi vt inspicendum sermonē meum tibi offeram: animā deo. Tollamus de medio inania obiecta quae a partibus imperitis iactari contra inuicem solent. Nec tu obicias tēpora machariae: nec ego sauciā circūcellionē. Si hoc ad te non pertinet: nec illud ad me. Area dominica nondū ventilata est: si ne paleis esse nō potest. Nos oremus atq; agamus quantū possumus vt frumentū simus. Ergo rebaptizato diacono nostro filere non possum: Scio enim q; mihi silentiū perniciōsum sit. Non enim cogito in ecclesiasticis honoribus tēpora ventosa trāfigere: sed cogito me principi passo rum omnīū rationem de cōmissis ouibus redditurū. Si forte nolles vt haec tibi scriberē: oportet te frater ignoscere timori meo: Multū enim timeo ne me tacēne & dissimulātē: alii quoq; rebaptizēt a vobis. Decreui ergo quantū vires & facultatē dominus praebere dignatur: eam sam istam sic agere: vt pacificis cōsolationib; nostris oēs qui nobis cōmunicāt nouerint ab haereticis aut schismaticib; quantū catholica distet ecclesia: & quantū sit cauenda perniciēs vel zizaniorum vel praecursorū de vite domini samentorū. Quā collationē mecum si libenti animo susceperis: vt cōcordibus nobis amorū literae populis recitentur: ineffabili exultabo letitia. Si autē id aequo animo nō accipis: quid faciā frater: nisi vt te quoq; inuito epistolā nostrā populo catholico legam quo esse possit instructior! Q; si rescribere dignatus nō fueris: vel meas solas legere decreui: vt salū diffidētia vestra cognita rebaptizari erubescāt. Negi id agi cum miles praesens est: ne quis vestrū arbitretur tumultuosius me agere voluisse q; ratio pacis desyderat: sed post abcessum militis: vt oēs qui nos audiūt intelligant nō hoc esse ppositi mei: vt

Inuici hoies ad cuiusq; cōmunionē cogant: sed vt quietissime quarentibus veritas innotescat
Cessabit a vris parib; timor rēporaliū potestatiū. Cesset etiā a vestris parib; terror cōgrega-
toriū ciuicellioniū. Re agamus: ratione agamus: diuinariū scripurarū authoritatib; agam;
quiesci atq; tranquilli quantū possumus peramus: quēram; pulsemus: vt accipiamus & inuenia-
mus: & aperiat nobis: ne forte fieri posset vt a diuinate dño cōcordes conatus & orationes nos-
tras ita deus miras atq; impietas Africanarū regionū de vris terris incipiat aboleri. Si non
credis post discessum militū me velle agere: post discessum militum tu rescinde. Si em̄ ego prę-
sente milite lras meas legere populo volueris: plara ep̄la mea demonstrabūt me fidelē violatoriū
Qd̄ mis dñi a uertat a morib; atq; insuetudo meo qd̄ mihi p̄ fugi suū inspirare dignatus est.
Ep̄s meus deuolūtū tuæ fortasse potius lras misisset si esset p̄sens: aut ego illo vel iubete vel
permittēte scripsissem. Sed illo absente cū diaconū rebaptizatio recēs esse dicit: frigidere actio
nē ipsam dilatiōe non passus sum: de fraterna & vera morte acerbissimi doloris aculeis excita-
tus: Quā dolorē meū adiuuante miā & puidētia dñi: pacis fortasse cōpensatio lenitior est. De
us & dñs noster tibi mentē pacatā inspirare dignetur: dñe dilectissime frater.

Sancti Augustini a d Donatū presbyterū partis Donati: illi dolorē cordis & sollicitudinē
nē pro salute ei; exponeret. Et errore ipsius quo estimat neminē ad bonū esse cogendū: scriptu-
ris sc̄is atq; exemplis cōfirmatis: suauiores quoq; eiusdē & obiectiones atq; reuolūtiōis diuili
genri admonitione vt respiciat: & ad eccl̄ę unitatē redeat.

Epistola.CCIII.

Onatō presbytero partis Donati: Augustinus ep̄s eccl̄ie catholice. Si pos-
sividerē dolorē cordis mei & sollicitudinē p̄ salute tuā: fortassis miserere-
ris aīe tuę: placēs deo in audiendo verborū nō isto fide ipsius: nec eius scriptu-
ras sic in memoria tua figeres vt cōtra eas cor clauderes. Displicet tibi q̄
traheris ad salutē: cū rā multos nros ad perniciē traxeris. Quid enim volu-
mus nisi te cōprehendi & p̄sentari & seruari ne percas? Q; autē in corpore
salus exiit tibi fecisti: qui iumento tibi mox admoto vt inuolūt: & te ad
terrā grauitē collassisti. Nā virgī alius q̄ adductus est recti collega tuus illeus veni: q̄ talia si-
bi ipse nō fecit. Sed neq; hoc putas tibi fieri debuissē: q̄a neminē estimas cogendū esse ad bonū
Attende quid ap̄s duxerit: Qui ep̄scopatū desiderat bonū opus cōcupiscit: Et tñ tā multū vt
ep̄scopatū suscipiat tenent multū perducunt: includunt: custodiunt: patiunt: tamq; nolūt
donec eis assit volūtas suscipiendi opis boni. Quātomagis vos ab errore pernicioso in quo vo-
bis inimici estis trahendi estis: & perducēdi ad veritatē vel cognoscendā vel eligendā: nō solū
vt honorē salubriter habeatis: sed etiā ne pessime pereatis! Dicis deū dedisse liberū arbitriū
Ideo nō debere cogi hoīem nec ad bonū: quare ergo illi de quibus supra dixi cogunt ad bonū?
Attende ergo qd̄ cōsiderare nō vis. Ideo volūtas boni misericorditer impendit: vt mala vo-
luntas hoīs dirigat. Nā quis nesciat nec dānari hoīem nisi merito malę volūtatē: nec liberari
nisi bonā habuerit voluntatē? Nō tñ ideo qm̄ diligunt: malę suę voluntati impune & crude-
liter permittendi sunt: sed vbi potestas dā: & a malo phibendi: & ad bonū cogendi. Nā si vo-
luntas mala semp suę permittēda est libertati: quare israelitę recusantes & murmurantes tā
duris flagellis a malo phibeant: & a terrā p̄missionis cōpelleant? Si volūtas mala suę per-
mittēda est libertati: q̄re Paulus nō est permittus vt pessima volūtate q̄ persequēbat ecclesiās
sed p̄stratus est vt excāret: & excāretus est vt mutaret: mutatus vt mitteretur: missus vt
qualia fecerat in errore: talia p̄ veritate pateret! Si volūtas mala semp permittēda est li-
bertati: quare monet ut pater in scripturis sanctis filium durū nō solum verbis corrigeret: sed
etiā latera eius tunderet: vt ad bonā disciplinā coactus & domitus dirigatur? Vnde itē
dicit: Tu qui de percutis eum virga: amā autē eius liberas a morte! Si mala volūtas semp suę
permittēda est libertati: quare corripunt negligētes pastores: & dicit eis: Errātē nō reuocā-
tis: perditū ouem non inquisitis! Et vos oves Christi estis: characterē dñici portatis in sacra-
mento qd̄ accepistis: sed erratis & peritis. Non ideo vobis displicemus: quia reuocam; erran-
tes: & quærimus perditos. Melius em̄ facimus volūtatē dñi monēti vt vos ad eius ouile re-
dire cogamus: q̄ cōsentiamus voluntati omniū errantiū vt perire vos permittamus. Nō it̄ ergo
iam dicere qd̄ te alibi deo audio dicere: Sic volo errare: sic volo perire. Melius em̄ nos hoc omniū
nō non permittimus quantū possumus. Modo q̄ te in puteū vt morereris misisti: virgī libera
volūtate fecisti. Sed q̄ crudelis essent ferri dei si huic malę tuę voluntati te permittērent: &
nō te de illa morte liberarēt! Quis eos nō merito culparet: quis nō impios recte iudicaret! Et

23. q. 4. displicet.

1. Timoth. 3.

Eccl̄. 3. 2.
Prouer. 23.1. dr Ciuitas
te dei. ca. 7.

tñ tu te volēs in aquā mīstītyz moreris illi te nolentē de aqua leuauerunt ne moreris. Tu
 fecisti scdm voluntatē tuā: sed in perniciē tuā. Illi contra voluntarē tuā: sed propter salutē tuā
 Si ergo salus ista corporalis sic custodienda est: vt etiā in nolentib⁹ ab eis qui eos diligēte serue
 runt: quantomagis illa spiritalis in cuius desertione mors ęterna metuitur. Quā in ista morte:
 quā tibi tuipe inferre voluisti: nō solū ad tpsē sed etiā in aeternū moreris: quā et si nō ad salutē
 non ad ecclīę pacē: nō ad Christi corporis vnitatē: nō ad sanctā & indiuiduā charitatē: sed ad
 mala aliqua cogēris: nec sic tibi ipse mortē inferre debuisti. Cōsidera scripturas diuinas: &
 discere quātu pōtes: & vide vtrū hoc fecerit aliquis aliqñ iustorū atq; fidelīū: cum ab eis tāta
 mala perpeſsi sint: qui eos ad aeternū interitū nō ad virā ęternā quo rū cōpelleris adigebant.
 1. Cor. 13. Audiui q; dixeris apostolū Paulū significasse hoc fieri debere vbi ait: Erit tradidero corpus
 meum vt ardeat: q; videlicet oīa bona dicebat: q; sine charitate nihil profunt: sicut sunt linguę
 hoīm & angelorū: & oīa sacramenta: & oīs scientia: & oīs prophetia: & oīs fides: ita vt montes
 rānterantur & rerum suarū distributio pauperibus p̄stet: deo videb tibi etiā hoc inter bona
 numerasse vt tibi quisq; inferat mortē. Sed attende diligenter & agnosce quēadmodum dicat
 scriptura: q; tradat quisq; suū corpus vt ardeat: Non vtiq; vt ipse se in ignē mittat: quādo per
 sequentē patit inimicū: sed qñ ei pponit: vt aut mali aliquid faciat: aut mali aliquid patiat: ut
 1. de Ciuitate dei. ca. 18. eligat nō facere mala: q; nō pati mala: Argi ita corpus suū tradat in poestatem interfectionis: si
 & 19. cur tres illi viri fecerunt q aureā statuā cōgebant adorare: & nisi facerent minabatur eis ille q
 Danielis. 3. cōgebat: caminū ignis ardentē. Idolū adorare noluerūt: nō ipsi se in ignē miserunt: & etiā
 1. Cor. 13. de illis sic scriptū est: q; tradiderūt corpa suā: vt negi ferirēt: neq; adorarent vbi dei: sed deū
 suū. Ecce quō dixit apls: Si tradidero corpus meum vt ardeam. Qd autē sequit vide. Si chari
 tatem nō habes nihil mihi pder. Ad istā charitatē vocaris: ab ista charitate perire non finis
 & putas tibi aliquid pdesse si reipse p̄cipires in iteritū: cum tibi nihil pdesset: etiā si alter te
 occideret charitatis inimicū: Fors aut ab ecclīa constitutus & separatus a cōpagē vnitaris &
 vinculo charitatis: aeterno supplicio punireris etiā si pre Christi noīe vitius incēdereris. Hoc
 est etiā qd ait apls: Erit tradidero corpus meum vt ardeat: charitatē aut nō habeam: nihil mihi
 pdest. Reuoca ergo animū ad sanā cōsyderationē: & subriam cogitationem: attende diligēter
 vtrū ad errorē & impietate voceris: & patere pro veritate qualibet molestias. Si aut rū pot⁹
 in errore atq; in impietate versaris: quō adē vocaris tibi est veritas & pietas: quia ibi est Chris
 tiana veritas & sancti spiri⁹ charitas: quid adhuc tibi esse conaris inimicus: / deo prastitit
 misericordia dei vt & nos & epi vestri tam frequēti numerosoq; conuentu Carthaginem venire
 mus: atq; inter nos de ipa dissensione ordinatissime conferremus. Gesta cōscripta sunt: nostre
 etiam subscriptiones tenentur. Lege vel patere vt tibi legatur: & tūc elige quod volueris. Au
 diui q; dixeris posse te nobiscū de ipsis gestis aliquid agere si omittamus verba episcoporum
 vestrorū vbi dixerunt: Nec causa causa: nec persona personę pręiudicat. Hęc verba vis omīte
 ramus: vbi per eos nescientes veritas ipsa locuta est. Sed tu dicturus es hic eos errasse: & in fal
 sam sententiam incautus cecidisse. Nos autem dicimus: hoc eos verum dixisse: & hoc per te
 ipsum facillime probamus. Si enim episcopi vestri electi ab vniuersa parte Donati qui causam
 omnium sustinerent: et si quid egissent gratum & acceptum ceteri haberent: tamen in eo q
 illos temere & non recte dixisse arbitramur: non vis vt tibi pręiudicent. Verum ergo dixerunt
 quia nec causa causa: nec persona personę pręiudicat. Et ibi debes agnoscere: quia etsi perso
 na tot episcoporum & tuorum in illis septem constitutorum non vis vt pręiudicet personę Do
 nati Mutagenensis presbyteri: quanto minus nō debet pręiudicare Cęciliani personę: etiam
 si mali aliquid in illo esset inuentum: vniuersę vnitati Christi: quę non in vna villa Muru
 gena concluditur: sed toto terrarum orbe diffunditur: Sed ecce facimus quod voluisti: q
 tecum agimus ac si non dixerint vestri: nec causa causa: nec persona personę pręiudicat: Tu
 inueni quid illic dicere debuerint cum eis oblecta esset causa & persona Primiani: qui dam
 natos suos: & damnauit cum ceteris: & damnatos ac detestatos in suo rursus honore susce
 pit: & baptismum quem mortuū dederant: quia de ipsis in illa pręclara sententia dictum
 erat: q; mortuorum funeribus plena sine litorā: agnoscere potius & acceptare q; exufflare &
 rescindere maluit: totumq; resoluit. Quod male intelligentes dicere solent: Qui baptizat
 a mortuū: iterum tangit mortuum: quid ei prodest lauacri ei⁹? Si ergo nō diceret: nec cau
 sa causa: nec persona personę pręiudicat: rei tenerent in causa Primiani. Cū autē hoc dixerant
 inuicem fecerunt ecclesiam catholicam: sicut nos asserabamus: a causa Cęciliani. Sed cō

tera lege; & cetera discute. Vide vtrum in ipſm Cęcilianum de cuius perſona præiudicare co-
nabatur eccleſia: aliquid mali probare poterint. Vide vtrum nõ porius etiam pro illa mul-
ta egerint; & pluribus lectionibus quas contra ſe protulerunt & recitauerunt cauſam eius bon-
nam omnino firmauerint. Lege iſta vel legantur tibi. Conſyder: omnia: retracta diligenter &
elige quid ſequaris: vtrum nobiſcũ in Chriſti pace in eccleſia catholica: vnitati in fraterna
charitate gaudere: an proneſaria diſſenſione: pro Donati parte: pro ſacerlega diuiſiõe impo-
tunitatem noſtræ circa te dilectionis diutius ſuſtinere. Attendis enim & lape repetas (ſicut
audio) quod in euangelio ſcriptum eſt: reſeſſiſſe a domino ſeptuaginta diſcipulos: & arbitrio
ſuar male atq; impię diſſenſionis fuiſſe permiſſos: ceteriſq; duodecim qui remanſerant fuiſſe
reſponſum: Nunquid & vos vultis ire? Et non attendiſſis: quia tunc primũ eccleſia nouello ger-
mine pullulabat: nondumq; in ea fuerat completa illa prophetia: Et adorabunt eum omnes
reges terrarum: omnes gentes ſeruient illi. Quod vtrq; quantum magis impletur: tanto maiore vri-
tur eccleſia poteſtate: vt non ſolum inuitet: ſed etiam cogat ad bonum. Hoc tunc dñs ſignifi-
care volebat: qui ſuis haberet magnam poteſtatem: prius tamen elegit commendare humili-
tatem. Hoc & in illa conſultiũ ſimilitudine ſatis euidenter oſtendit: vbi miſit ad inuitatos: &
venire noluerunt: & ait ſeruus: Exi in plateas & vicos ciuitatis: & pauperes & debiles & cæcos
& claudos introduc huc. Et ait ſeruus domino: Factum eſt vt imperalli: & adhuc locus eſt. Et
ait dominus ſeruus: Exi in vias & ſepes & cõpelle intrare vt impleatur domus mea. Vide nũc
quemadmodum de his qui prius venerunt dictum eſt: Introduc eos: non dictum eſt compelle
ita ſignificata ſunt eccleſie primordia adhuc creſcentis vt eſſent vires etiam cõpellendi. Pro-
inde quia oportebat eius iam viribus & magnitudine roborata etiam cõpelli homines ad cõ-
muniũ ſalutis æternę: poſtea q̃ dictũ eſt: Factum eſt quod iuſſiſti: & adhuc eſt locus: Exi (in-
quit) in vias & ſepes & compelle intrare. Quapropter ſi ambularetis quieti extra hoc conui-
uium ſanctę vnitatis eccleſie: tanq̃ in viis vos inueniremus: Nunc vero quia per multa mala
& ſæua que in noſtros committiti: tanq̃ ſpinis & aſperitate pleni eſtis: vos tanq̃ in ſepib⁹ in-
uenimus: & intrare compellimus. Qui compellitur quo nõ vult cogitur: Sed cũ intrauerit iſa
volens paſcitur. Cohibe itaq; iſa iniquũ & impacatũ animũ vt in vera eccleſia Chriſti inuenia-
as ſalutare conuiuium.

23. q. 4. diſe-
plicit.Ioan. 6.
Pſal. 71.

Luc. 14.

Sancti Auguſtini ad Aureliũ Carthaginenſis eccleſie epiſm: Cauſam exponẽs ob quaſ-
libros de ſancta trinitate p̃ ſe iuuenem inchoatos & poſtea relictos iam terminare & illi mitte-
re curauerit: petentis quoq; vt hæc epiſtolã ad caput eorundẽ librorũ iubeat anteponi.

Epiſtola. CCIII.

X Omino beatiffimo & ſynceriſſima charitate: venerabili fratri & cõſacerdo-
ti papæ Aurelio: Auguſtinus in dño ſalutẽ. De trinitate q̃ deus & ſumm⁹
& verus eſt: libros (iuuenis inchoauit: ſenex edidit. Dimiſerã quippe hoc opus
poſtea q̃ cõpẽri præreptos mihi eſſe ſiue ſurreptos anteq̃ eos abſoluerem: &
retractatos: vt mea diſpoſitio fuerat: expoliã. Nõ em̃ ſingillatĩ: ſed oēs ſi-
mul edere ea ratione decreuerã: qua præcedẽtibus conſequẽtes inq̃uiſitiõe
neciterẽ. Cũ ergo per eos hoſes qui priuſq; vellẽ ad quodã illorũ perueni-
re poterũt: diſpoſitio mea neſſet impleri: inextuptã dictationẽ reliquerã: cogitã hoc ipſm
in aliquib⁹ meis ſcriptis cõqueri: vt ſcirent q̃ poſſent nõ a me fuiſſe eoſdẽ libros editos: ſed ab
alios: priuſq; mihi editione mea digni viderẽt. Verũ multorũ fratrũ vehemẽtiſſima poſtula-
tione & maxime tua iuſſione compulſus: opus tam laborioſum a diuina dño terminare cura
uiſcoſq; emẽdatos nõ vt voluiſſe potui: ne ab illis q̃ ſurrepti iã in manus hoĩm exierãt: plu-
rimũ diſcreparẽt: venerationi tuę per filiũ noſtrũ diaconũ chariſſimũ miſi. Et cuiuſq; audien-
dos: deſcribẽdos: legẽdoſq; permiſiſi quib⁹ ſeruari mea diſpoſitio potuiſſet: eſſent p̃fecto etſi
eaſdẽ ſnias habẽres: multo tñ enodatiores atq; plauiores quãrũ rerũ rãrarũ explicandãr diſ-
ſiculas & ſaculas nra patereſ. Sũt autẽ q̃ primos quatuor vel porius quig etia ſine procen-
ſis habẽt: & duodecimũ ſine extrema parte nõ parua. Sed ſi eis hæc editio poterit innotefcere
omnia ſi voluerint emẽdabũt. Peto ſane vt hæc epiſtolã ſeorſum quidẽ: ſed tñ ad caput eorũ
dem librorũ iubeas anteponi. Vale.

1. Retra. 19.

Sancti Auguſtini ad Cyrillũ Hieroſolymitanũ epiſcopũ: de magnificis admirãdiſq; ſan-
cti Hieronymi virtutibus ac præconiis: elegantiſſimo ſtilo diſſerentis.

Epiſtola. CCV.

Lii.

Loriosissimi christiane fidei Athleta: sanctae matris ecclesiae lapidis angu-
 laris: in quo admodum firmata consistit: Nunc vero in celesti gloria dei syderis
 radiantis olim Hieronymi presbyteri laudes venerabilis pater Cyrille: fili
 dum ne putas: aut lingua balbutiens pueri: ut virum polluti labris me locuru-
 rum fore reris: Caeli enarrant gloriam dei: & omnia quae fecit dominus cum in
 sanctis suis laudant. Silere debet rationalis creatura a laude dei: ut irra-
 tionabili non silente! Taceam: aut loquar? Cum si taceam lapidibus iubetur cla-
 mare. Qui quis indignus & insufficiens laudator existat: cum non sit pulchra in ore peccato-
 ris laus: tamē ab eiusdem laudibus minime cessabo. Firmetur itaque manus nostra: & lingua nos-
 tra palato non inhareat: quoniam certe magnus est iste vir sanctissimus: mirabilis: & metuen-
 dus super omnes: qui in circuitu nostro sunt: magnus certe in vita excellentissima: sanctitate
 magnus in sapientiae ineffabilis profunditate: magnus in maiori nunc gloriae quietate. Mi-
 rabilis in prodigiis infueris: Metuendus ob sibi a domino traditam potestatem. Quis itaque magnus sit
 iste gloriosissimus Hieronymus: in suae vitae excellentissimae sanctitatis: patefaceret mea lin-
 gua: cum praecipue cunctorum non sufficerent mortalium lingua: ut eius excellentiam expli-
 carent! Liceat ergo dicitaliter hic Helias: alter hic Samuel: alter hic Iohannes baptista vitae excel-
 lentissimae sanctitate. Helias & Iohannes eremitae magnis ciborum & vestium asperitatibus
 carnem macerauerunt. Non minoris vitae Hieronymus gloriosissimus: eremita idem per qua-
 driennium in eremo ferarum tantum socius persistit. Quinquaginta annis ut venerabilis Eu-
 sebius literarum: quas pridie recepi: plenius fitebatur: & ut me certius tu idem nosti: vinum & si-
 ceram aliquoties non gustavit. Ab omni carnis & etiam piscium esu ita se abstulit: quod vix
 ea nominare volebat. Coctum quid non nisi in vltima aegritudine bis comedit. Cilicino sacco
 carnem veluti ethylopiis macerans: de super pannovillissimo se tegebat. Stratum alium nisi ter-
 ram nunquam scivit. Non nisi semel fructibus aut herbarum foliis siue radicibus pastus in die: post
 vespas se orationibus praebens: deinceps usque ad secundam noctis horam quoties vigilabat
 postmodum vero somno fessus in terra dormiens usque ad mediam noctem quiescebat. Qua qui-
 dem continue surgens lectionibus & scripturis sanctissimis: quibus tora radiat ecclesia: ut la-
 pidibus pretiosis: iniret: usque ad eius horam perdurabat. Ita leuissima flectat peccata: ut quis
 eum ad maiorem hominem interemisse. Ter in die carnem duris verberibus flagellavit: ita ut
 ex eius corpore ciuili sanguinis effluerent. Quin verbum otiosum aliquod ut pestem maxi-
 mam fugiebat. Sibi otium nullum erat: semper aut factis lectionibus: aut scribendis: aut docendo
 cunctos exercitabat. Quid plura loquar! Si sanctorum singulorum perquirere vitas: eo ut
 puto maiorem neminem inuenirem. Sed quia superius Samuelem nominauimus: fuisse hunc
 Samuelem ostendamus. Hic certe Samuel: qui de variis literarum studiis: verberibus euocatus
 factus: scripturarum ministerio deputatur. In cuius lumine diuina gratia influente: vtriusque testa-
 menti lumen vidimus: & in cuius beatis haereticorum pars maxima est dispersa. Hic certe
 gloria virtutis nostrae transferret vtriusque testamentum ex hebraeorum lingua in graecam pariter &
 latinam: disponensque ipsum posteris in aeternum: declarans aenigmata & obscura dubia & no-
 dosa: praeparans officiorum serie cunctis ecclesiae ministris: tota pene ecclesiam edificauit. Vbi be-
 ne magnus apparet in sapientiae ineffabilis profunditate. Liberales adit scientias ita perfecte sciuit
 quod relatione omnium nullus sibi similis apparet adhuc. De scripturis vero sacris vti multarum
 suarum epistolarum: Hebraeorum: Graecorum: Chaldaeorum: Persarum: & Medorum: Arabicorum: &
 pene omnium nationum linguas & linguas: tamquam si fuisset in eis: natus & educatus sciuit. Quid plu-
 ra dicam? Quia Hieronymus ignorauit in natura: nullus hominum unquam sciuit. Non me ista ve-
 nerabilis pater exilimes dicere: ut putem te Hieronymi & vitam & virtutes peius me scire
 cum sibi socius extiteris multo tempore. Sed testor deum: quoniam ob tam ineffabilem viri sanctita-
 tem: si voluisset tacere: non poruissim Confitemur mirabilia & sanctitatem suam & ipsi caeli. In qui-
 bus magnus maiore gloriae quietate quam multorum sanctorum habitare sine fine. Nulli itaque dubi-
 um est infra patris mansiones: ipsum vnum ex maioribus & sublimioribus sedibus obrinere. Cum
 enim homo idem sedem opera praemietur: & iste perfectioris penetrauit extiterit: clare patet ipsum
 vnum de maioribus & sublimioribus celestis Hierusalem ciuibus fore. Quod ut a nobis ple-
 nius & certius credatur: in mundo praeter cunctis: quorum nostra recordatur aetas: valde mira-
 bilis apparet prodigiis infueris: & miraculis infinitis: quorum mihi aliqua venerabilis Euse-
 bius suis literis declarauit. De ceteris vero prodigiis quae mirabiliter sunt quoties: ut quo-

ridie intelligo re latibus plurimorum auidus peraudire:tibi ipe pater charissime supplicor:vt
 mihi in breui volumine quecumq; poteris vera & utilia miracula collecta & citius facultas ade
 rit:eiudem Hieronymi sanctissimi deuotione transmittere no deneges.Sed vt multa merita
 Hieronymi sanctissimi no laeant:quid erga me diuina annuente clementia in ipso sui obitus
 9 die acciderit:enarrabo. Eodē nāq; die & hora qua exur⁹ purreddinis & immunditiae carnis to
 ga Hieronymus sanctissimus vestimētū perpetue immortalitatis inuestimabilis laetitia & glo
 ria induit: dū Hippone in cellula mea quiescens a uide cogitans quales inessent animab⁹ beato
 rūq; cū Christo gauderet glorie:& letitiae:quāritas cupiens inde ex hac materia breuē cōpone
 re tractatū:precib⁹ cōpulsus nisi Seueri quondā uenerabilis Martini Turonensis epi discipuli
 charta:calamopugillariq; in manibus susceptis:breuē uellē scribere eplam sanctissimo Hie
 ronymo destinandā:vt quicqd ex hoc sentiret respōderet.Sciebat em̄ tā difficulti quēstione a nul
 lo uiuentū me posse doceri euidētus.Oūq; tā scribēs salutationis exordium Hieronymo prē
 notatē:ineffabile subito lamē nris inuisum rēporib⁹ nostrisq; minime linguis declarandū: cū
 ineffabili inauditaq; odorū oīm fragrantia cellulā in qua stabā intrauit:hota cōpletorūi.Quo a
 me uisū stupore admiratiōeq; cōmotus:animi & mēborū uirtutes repere amisi.Nesciebam
 em̄ tunc q; dextera mirabilis dei exaltasset seruum suū: notas faciēs in populis uirtutes suas.
 Nesciebat etenim q; deus antiq; miserationis seruū suū fidēle a carnis immunditūis dissoluisset:&
 eā sublimē ei in caelo sedē parasset.Nesciebat certe inuestigabiles vias dñi.Nesciebat thesauros
 infinitae dei sapiētiae & scientiae.Secreta & occulta dei iudicia nō agnoscebat: qm̄ quos uult fa
 ciat sua ineffabili sapientia ad sui agnitionem uenire.Quos autē prae destinat uocat:iustificat:&
 beatificat:putē decernit fieri.Itaq; quia talē oculi mei nunq; p̄pexerāt lucē:osfactus me⁹ odorē
 nō fenserat:tā nouis:tā inauditis nris obstupēbā.Inter haec autē meis in me persēptentibus
 cogitationibus quid hoc esset:de luce hęc dicēs uerba:vox emicuit:Augustine:Augustine qd
 queris?Puras ne breui immittere uasculo mare totum?Breui includere pugillo terrarū orbē
 Caelum firmare ne uisitato exerceat motus?Quae oculus nullius hominū uidere potuit tuus
 uidebit?Quae auris nulla per sonantū hausit audiet tua?Quae cor humanum nullatenus intel
 lexit: nec etiam cogitauit:existimas te posse intelligere?Infinitae rei quis erit finis? Immensa q;
 mensura metieris?Potius totum mare in artissimo clauderetur uasculo: Potius terrarum or
 bem paruulus teneret pugillus:Potius caelum a motu continuo desisteretq; gaudiorū & glo
 ria quibus beatorum animae sine fine potiuntur minorē intelligeres particulam: nisi vri ego
 experientia docereris.Discurrē adhuc breue temporis spatium.Impossibilia facere ne cone
 ris:donec impleatur uirae cursus.Hic non quaeras quae non alibi nisi quo tam feliciter prope
 rocinuēti possunt. Hic sarge talia exercere opera:vt postmodū ibi quē aliquatiter hic intel
 ligere cupis:in aeternum habeas.Inde qui intrant nullatenus exeunt. Ad haec ego pauore stu
 pens:admiratiōe tam inuisa pene amens omni quasi vigore carens: his uerbis aliqualem su
 mens audaciam:tremebunda uoce dixi: Fasytinam mihi foret:qui tam felix es:tam gloriosus
 tam honorifice ad illa properans gaudia:qui tam dulcia eloquia gutturi meo satis: non ambi
 gere.At ille inquit. Nomen meum quaeris:Hieronymi illius presbyteri: cui transmittendam
 epistolam iam scribens coepisti sum anima: quae hac in hora in Bethleē Iuda carnis onere de
 positā: Christo omnīq; celesti comitata cohorte: omni decorata pulchritudine: omni illustri
 ta splendore: illo induta immortalitatis deaurato uestimento: circumamicta omnium bonorū
 & gaudiorum uarietate: terrenorum omnium diademate coronata: om
 ni beatitudine et felicitate uallata. Tā nullum etenim deinceps expecto glorie defectum: sed
 augmentum. Tam gloriose tamq; ineffabiliter pergo ad regna caelōrū sine fine mansura. Quā
 1 iterum iungar corpori glorificando & non morituro: sed gloriam quam nunc sola habeo ha
 bituro: in illa scilicet uolueris carnis resurrectionis die. Tunc ego amplius animi in me co
 lectis uiribus: praegaudio a lachrymis non cessans: sic respondi: Vtinam uirorum eximie tui
 mereret fieri pedisequus. Sed quēto tui seruulūq; uilissimū: quem dilexisti in mundo nimia
 charitatis affectione: recorderis: vt tuis interuentionibus assiduus ab inimicis mihi cōtinue
 insidiantibus protegar: tuq; sancto ductu salutis astringam portum. Ploceat utinam volun
 tati tuae aliqua mihi interroganti respondere. At illa: Qd optas dicito: me omni tuae volun
 tati responsuram sciens. Vellem inquā intelligere: Vtrum beatorū animae quādam uelle poss
 sint: quae obtinere nequeant. At illa. Vnū Augustine noueris: q; sanctorum animae ita in illa

narum acceptor deus: sed singulorum merita decernens: & reddens vnicuique quod meruit. Ast si cuique videatur minorem Ioanne & apostolis Hieronymum: parum videatur minorem ipsum obcinere: cum & illius sanctitatis merita: illius laboris grauius: illius scripturae & veritatis translatio: utriusque testamenti: officiorumque ordinationis fructus: non solum presentibus: sed etiam futuris perspicaciter cernat: paulominus fore nil ipsum ab eisdem in gloria discordem? Verum restor deum? puto iudicabit. Porro ne aliquibus deridendi laquei initia re videat: dum Ioanni & apostolis in sanctitate & gloria aequalem esse Hieronymum sanctissimi muni fateor: vnum quod expletis nondum diebus quatuor in visione vidi enarrabo. Veritas non lateat: & ne quis me has laudes retexere credat: vel amore carnali: quo homo a veritatis cognitione maxime deuiat: vel vesanae mentis imperitia: vel alia quacunque causa veliti: Sed me hoc non ambigat ab homine intellexisse minime: sed per reuelationem quam dedit deus omnipotens.

D qui suos exaltat sanctos: & exaltando magnificat. Quarta praesente nocte mihi auidè cogitatio: cuius laudis: quid ve debita reuerentia Hieronymi in breui retexerem epistola: demonstrat a uir hoc modo. Dum itaque ut dixi: dispones hanc epistolam tibi scribere: cogitarem aptam laudis materiam inuenire: hora adueniente noctis mediarum somnus oppressit: & ecce maxima mihi affuit angelorum multitudo: inter quos fulgentes plus infimo sole duo erant viri: ita similes & uniformes ut nulla in eis videretur differentia: quia alter ab altero differe posteminis si quid tria ferebat alter in capite ex auro & lapidibus pretiosis: alter vero duo. Hi candidissimis induti colobis: undique auro & gemmis contextis: tantae erant pulchritudinis ut non valeat quispian imaginare. Accedentes itaque illi ambo: prope me sub silentio paulisper steterunt. Deinde ille qui tria ferebat: his me verbis fuit allocutus: Cogitas Augustine: nequid debas laudis de Hieronymo in veritate proferre. Et certe diu cogitans nodum nostri: sed huc ambo venimus: ut eius tibi gloriam indicemus. Hic certe meus socius quem vides. Hieronymus ipse est: qui sicut aequalis mihi in vitae sanctitate fuit: ita per omnia in gloria aequalis est: & qui possumus & ipse potest: & quae volo & ipse vult: & sicuti deus videt: & ipse videt: & cognoscit & intelligit. In quo omnis nostra & sanctorum omnium consistit gloria & beatitudo. Nec habet maiorem vel minorem gloriam alter ab altero sanctorum nisi in quantum magis & minus diuinam contemplantur speciem siue cognoscit. Sertum vero tertium quod plus illo ferat: aureola martyrii est: quod vitam finiuit corporis. Qui etsi in mundo ob labores: poenitentias: gratias: afflictiones: verbera: contumelias: & hominum opprobria: & derisiones: & caetera valde grauias: quae pacifice pertulit: ita gauderet propter deum: ut infirmitatibus exulceraret: & verus martyr existeret: & pernam martyrii non amiserit: nisi quia gladio vitam non finiuit: aureolam quae in signum datur martyrii: talis non habet. Sertum vero duo alia quae habemus: aureolae sunt: quae solum virginibus & doctoribus dantur: ut ab aliis discernant. Ad haec ut mihi videbas respondit: Quis enim es domine mi? Et ille: Ioannes (inquit) baptista sum: qui huc ad te descendidi: ut nuntiarem tibi Hieronymi gloriam: quatenus ipsam generibus nunties. Hoc enim noueris: quia honor & reuerentia quae singulis sanctorum exhibetur: caeteris omnibus exhibetur: ne putes ut in caelo sit aliqua inuidia: ut in mundo. Sicut enim in mundo quilibet hominem caeteris praesse potius vellet quam subesse: ita in caelo propter charitatem ineffabilem quae se inuicem diligunt beatae animae: quilibet sanctorum ita alterius gloria gaudet: sicut sua. Quin & vellet quisque maior sibi esse: equalis & pene maior: quia gloria esset sua: ita minor maioris gloria gaudet: sicuti eam haberet: nec vellet eam habere ut ille non haberet: immo potius de sua (si fas esset) impatiretur. Vnde gloria singulorum est gloria cunctorum: & gloria cunctorum est gloria singulorum. His dictis: societas omnis illa discessit: & exasperatus ita a somno: tantos in me subito sensu charitatis ardores: quantos in me nunquam senseram. Nam deinceps hactenus nunquam aliquis in me vel inuidia: vel superbia: siue arroganti fuerat appetitus vel cogitatio. Testis enim est deus qui omnia antequam fiant nouit: quod inde tantus in me extiterit charitatis feruor: quod plus alieno bono gaudeo quam meo: plus affecto omnibus subesse: quam supra esse. Hec idcirco dixerim: non ut laudis acquiram famam: sed ut quod haec non putet vana fuisse sonia quibus sepe deludis mens ista. Sepe etenim deus abscondita & maxima per somnia refferat. Magnificem ergo opera sua: quoniam perfecta sunt: nec est in eis iniquitas. Sanctus dominus Hieronymus propter deum cum quo regnat secure magnificem: quoniam in vita sua magnifice fecit: in morte sua magnifice recepit. Quapropter magnus est in medio istius & sanctus & excelsus in vitae excellentia magnae sanctitatis. Magnus sanctus & excelsus in sapientiae ineffabili profunditate. Magnus sanctus & pater excelsus in maiore

is nunc glie quāritate, Mirabilis & laudabilis & gloriosus in pdigiis inuis: inauditis & insu-
 fectis: meruēdus: colēdus: & venerādus: ob sibi traditā a dño potestātē honorē: & glām semp-
 pternā. Magnificemus ergo obsecro eū: ne taceam⁹: qm̄ maior est omni laude. Notas faciam⁹
 in populis glie sue lau des. Nō mites homo si eū quē deus magnificauit & coluit: laudamus.
 Nō hoīem pigeat venerari & colere: quē deus coluit & venerat⁹ est. Nō putet quispiā loānē &
 apostolis in glia & fctitate aequādo Hieronymū: loānē & apls exercere iniuriā: qm̄ ipm̄ illis p̄
 stare & glia & sanctitate si possent optarent. Glia em̄ & beatitudo eius eorum est glia: & beati-
 tudo eorū est sua. Honor laus & reuerētia a nobis exhibita Hieronymo: eorū singulis exhibet⁹:
 & q̄ illis singillarim exhibet⁹: Hieronymo exhibet⁹. Si ergo cupis loannē baptistā & aplos vene-
 rarissimul venerare illū: qm̄ ipis p̄ oīa est equalis. Secura igit̄ mentes omni depulsa formidīne:
 loannē baptistā Hieronymo aequalē: & nō maiore: qm̄ nullus maior surrexit omni deuotione
 & reuerētia: fateamur: qm̄ si minore facimus: loannis glie derogamus: & magis iniurias exer-
 cemus ad laudes. Huius mei imparis sermonis opus: q̄q̄ insufficienter: q̄q̄ vilissime: q̄q̄ nihil:
 tñ deuote & reuerēter expletū: ad te venerabilis pater puro corde: & magna animi deuoti af-
 fectione dirigo: supplicās vt ingenio mei verbula q̄ de meā peritē pauperie in laudes eximii
 Hieronymi obtulino: de reddendis sed charitate debita æquanimiter tolerando legas: Et qm̄
 nus debita dixi ad tanti viri laudes: & me imputes imperitiē & eplā breuiari: & eius laudū
 immēsa immēsitari. Qm̄ certe si oīm mortaliū linguā solū eius laudes p̄meret: minus debi-
 to satis esset. Mei peccatoris venerabilis pater esto memor: vt dū in illo fteris loco: quo illud
 sacru eximii Hieronymi cadauer quiescit: ei us me interuēt ionibus cōmēdes. Qm̄ nulli dubi-
 um est: q̄ ea quæ opat̄ idem Hieronymus: potest cōtinuo obtinere. Non enim suo aliquāliter
 defraudatur desiderio.

Beati Cyrilli ad sanctū Augustinū: de miraculis beati Hieronymi presbyteri post mortē
 celebratis: accurate disertissimeq̄ scribentis.

Epistola.CCVI.

Venerabili epōrū eximio Augustino Hipponēsi prefuli: Cyrillus Hiero-
 solymitanus pōtifer: & oīm sacerdotū infimus illius sequi vestigia: cu-
 ius sanctitas radiat & nō cessat: Illius scilicet Hieronymi gloriosissimi me-
 moria in benedictiōe in saculū saculū. Qui quātus sit & ru similiter bñ-
 nesti: eius vsus maxime colloquiis & doctrinis: de quo me vellem disse-
 rare cum sim reprobis in toto: & indignus quasi reputo audaciā. Sed ta-
 men quia tua me cogit dilectiō: vt tibi aliqua scribam de pdigiis hoīb⁹ i
 fueris: q̄ per illū in diebus nostris fecit dñs: vt eū celebrē in mundo faceret: & cunctis hominib⁹
 bus gloriosum: tñ tuis cōsis oratiōib⁹: opus aggrediat vt tua possit deuotio: & breuiloquo p̄-
 stringā de multis pauca. Gloriosum huius viri obitū: visionēq̄: meā: necnō & mirifica tūc
 potis peracta te nosse nō ambigo. Nā vit vtique reuerēdus & memoriē obliuioni nō danda: Eu-
 lebius nobilis Cremonēsis eius discipulus: in quo magistri refulsit sanctitas & doctrina: cuius
 sapientiā & p̄bitatē & excellentiā nō ignoras: q̄ post bienniū a nostra mortalitatis miseria ere-
 prus: suū p̄ dilectissimum beatū Hieronymū in celi patria est securus: vt nobis indicat ei⁹
 crebra miracula: de quibus etiā inferius aliquāliter p̄ratabo: reuerendo p̄tē Damaso Por-
 tuensi epō: & Theodonio Romanorū senatori eius fratri: Severo p̄bissimo viro: Eustochio san-
 ctissimā mulierē: & tibi & multis aliis quos singillarim nominari nō eget: tūc t̄p̄s p̄ suas lras
 totius eius obitus feriē inrimauit. Vñ amplius ea q̄ nosti reiterare fore superflui: & dicendū
 rū impedimentū. His ergo ommissis ad eiusdem q̄ nō cessant cōtinue clarere mī acula nostet se
 stitit: vt tua possit deuotio. Et primo ab Eusebio viro sanctissimō eiusdē Hieronymi
 sanctissimi discipulo sumat initium.

Error ortus
 post obitū
 bñ Hiero-
 nymi.
 Ratio erran-
 tium.

Est obitum gloriosi Hieronymi: quēdā hēresis inter gressos id est secta: surrexit: quē
 ad latinos vsq̄ deuenit: quē suis nefandis nitebatur rationibus plare: q̄ aīa beatorū
 vsq̄ ad vniuersalis iudicii diē: in quo eorū corporib⁹ erant iteq̄ cōiungendē: visione
 & cognitione diuina: in qua tota cōsistit beatitudo sanctorū: priuabant. Et dānatorū aīa: simi-
 liter vsq̄ ad diē illū nullis cruciabant poenis. Quotum ratio talis erat: Sicut aīa cum corpore
 meruit vel peccauit: ita cū corpore p̄mia recepit siue poenas. Asserebāt etiā illius secta: neq̄
 simi: nullū fore purgatorij locū: in quo aīa q̄ nondū de suis p̄cis in mūdo plenā egisset p̄niam
 purgaret. Quā qdē secta pestifera crebre cōterētārus in nos dolor irrui: vt nos amplius pige

ret viuere. Quocirca meis cunctis suffraganeis epis: & aliis viris catholicis conuocatis: eis laudibus & orationibus indixi: vt suam sic agitati fidem diuina non pmitteret bonitas, Mira res: & forte huic similis nunq̃ visa, Tribus expletis diebus seiuiorum & orationum sublequenti nocte gloriosus Hieronymus suo prae dilectissimo filio Eusebio orationibus incubenti manifeste apparen: benignaq̃ cū allocutione cōferrans ei dixit: in hac secta pestifera minime formidare contra sibi finis iam ponendus erat. Quē Eusebius nimio fulgentē splēdore: ita vt ei oculus humanus aspicere nō valeret: inuicuit: quasi de graui somno euigilās: dulces p̃ oculos fundēs laichrymas: ita vt pene formare vocē posset: quātū poterat clamare coepit: Pater meus Hieronymus es: Quate me societare spernis? Certe teneā te: nec dimittā: nec sine tuo quē dilexisti filio gradiaris. Ad quē gloriosus Hieronymus: Nō te fili dilectissime deferā: Cōfortare: Nāq̃ vicesimo die me segris: & simul in gaudio pmanebimus sine fine. Sed Cyrillo cunctisq̃ fratribus nuntia: vt die crastina iuxta p̃sepe dñi: vbi meum quiescit corpus: oēs in vñ cōueniant: tū ca tholici q̃ etiā illi sece viri. Et rū triū hominūq̃ in hac sunt vrbe hac nocte defuncti: cadauera inhumata in locū in quo meū est humanū corpus facies deportari: sup̃ qbus sacco quo vtrebar pone: statim vitæ pristinū redditi: hāc radicitus hēresim exiripabit. Cui vale dicēs gloriosus Hieronymus disparuit. Mane autē factū: ad me q̃ Bethleem tūc erā: venerabilis Eusebius veni ens: cuncta q̃ viderat enarrauit. Quo immēsas creatori gratias agēs: & glorioso Hieronymo oibus in p̃dicto loco: in quo p nobis de intemerata virgine natus est: & vbi etiā sacratissimum Hieronymi cadauer humatū est cōgregatis: p̃dictorū defunctorū cadauera deferri fecit. O mi ra erga hōies dei miseratio & dispēlatio. Quot modis in se sperātes scit iuuare? Quātū & quot honoribus suos exaltat sanctos? Fiebat interea ab illius sece cultoribus derisio: credētibz q̃ foret exanimata manus dñi. Laetetur itaq̃ oīs fidelis cōtē: & deo in voce exultationis psallat: qm̃ suscipim⁹ misericordiā in medio tēpli sui. Accedēs nāq̃ vir venerabilis Eusebius ad singulos cadauera flexis genibus manibzq̃ in calū exēssis: cūctis audientibus sic orauit: Deus cui nihil est impossibile: nihil graue: inuictē fortitudinis & virtutisq̃ facis mirabilia magna sol⁹: & nulum in te sperātū spernis: nūc preces tuorum exaudi fidelium: & vt tua quā dedisti fides: in temerata violataq̃ p secula maneat: ac etiā vt horū error appareat: & p merita & intercessiōes gloriosi tui Hieronymi dilecti: introduc in hāc cadauera aīas q̃s de ipsis egredi voluisti. Quā qdē oratione finit: singulū sacco quo supra carnē gloriosus Hieronymus vtrebar: tangens cadauer: petus in eā vitæ spiritū introduxit. Qui hōies apertis oculis: oibusq̃ vitæ signis ostē sis sunt p̃cte resuscitati: & coeperunt beatitudinē animarū gloriā: & peccatorum poenā: sū gatorūq̃ inferni clara voce omnibus iniremare. Nam vt mihi postmodū interrogāti dixerūt: beatus Hieronymus eos conduxerat secū in paradysum: purgatoriu: & infernum: vt quē ibi agebant: patefaceret vniuersis. Sibi q̃ dixerat qd ad corpora redirēt: & de p̃petratis peccatis ibi agerēt poenitentiam: quī eo die & hora qua venerabilis Eusebius migraturus erat: & ipsi morituri erāt: ac etiam si bene agerēt poenitentiā cū eo gl'iam adepturi. Qd & factū est: vt inferus declarabo. His igit̃ pactis multitudo maxima populorū tā fidelium q̃ etiā illius sece defensorum: ad tā grāde concurreāt spectaculū: tā certū indicū: & veritatis experimētū: necnō beati Hieronymi merita egregia cernens: magnis vocibus immēsas gratias referēt creatoris: quos in se sperātes nō deserit. Et sic Augustine charissime: pius dñs nauiculā suā fidei sacratissimē in huius mundi mari eructantibus malorū hōim fluctibus agitati pmitte: sed minime naufragari. Quo qdē forti q̃so esto aīor: viriliter age: nō formides contra fidei persecutores magnanimus dimica: resub ymbra alarū tā pii patrisq̃ suorū fidelīū p̃ces inefficaces nō sinet: dūmodo tota spe & puro fiant aīo. Nō em̃ nostrē nequeunt exaudiri p̃ces: nisi cū in deo nostra nō p̃fēce spes consistit: vel quia petim⁹ nō petēda. Ad ipsum ergo dñm nos tātū ore: sed toto corde clamemus dū affligimur. Et ipse qui dominat in virtute sua: & nos quotidie oculo respicit pietatis: nō p̃mitter nos tētari supra id qd possumus. Sed ne nimis deus a proposito modo gradiar: ad incepta redeam: & venerabilis Eusebii obitū expens: primo & virorum illorum t̃rum similiter: quos resuscitados nosti: migrationem scribens: q̃ eadem hora sunt & die qua Eusebius de huius mundi & valle miseriq̃ exēptali qua Hieronymi miracula de mul tis introducā postmodum.

Recursum ad
domini cōtra
errorē.
Exauditio
miraculosa.

I

Dumēntē autē die quo venerabilis Eusebius a beato Hieronymo in visione de qua supra farus sum: se migraturū scelerat: die terria p̃eunre languore febrium cōcussus valide: se sup̃ terram: magistri non inmemor: nudum defertū fecit a fratribus: & sin-

Dies lāguoris beati Eusebii.

L.v.

Res formi-
dabilis ipso
die mortis
eius.

gulum fratrum benigna consolatione confortauit: & ut in sancto manerent pposito admonuit. Deinde lacum quo gloriosus induebat Hieronymus deferri fecit: & supra se poni iussit. Ordinauitque se nudum intar gloriosi magistrum in ecclesia: in qua iacebat sanctum Hieronymi cadauer: sepeliri. Post hoc communionem sacratissimi corporis Iesu Christi se muniens domino se & beato Hieronymo commendauit. Et per triduum locutione corporalique visione priuatus: scilicet instantibus fratribus alternatim psalterium: passionem domini: & alia sacra cōtinue legentibus iacuit. Durum quippe & cunctis recte in mundo degentibus formidabile hoc quod narro. Die autem quo moriturus erat: per duas horas ante animæ beatæ exitum: venerabilis Eusebius tam terribiles actus coepit peragere: quod circumstantes monachi pauore perterriti: uelut amētes in terra iacebant. Nam quandoque transuersis oculis: manibus iunctis: facie terribili: vocem duram: quasi sedens clamabat: Non faciādo faciāmetris: meueris. Post hæc ad terram rediens: faciem firmabat in terram: quātū potuit clamans: Adiuaue me firres ne peream. Quod monachi uidentes: lachrymantes & tremantes eum interrogauerunt. Quid habes pater? Ad quos ille. Nō uideris daemonum agmina: quæ me debellare cupiunt? Et illi. Quid te facturum uolebas: cum dicebas: non faciādo? Et ille. Conaneur namque uel diuini nominis blasphemum inueniri: & ideo hoc me non facere clamabam. Et illi. Quare pater faciem abscondebas in terrā? Et ille. Ne eius aspectum eernerem: qui tam turpis & terribilis est quod omnes pene formidines quæ in mundo sunt: respectu eius nihil sunt. Inter hæc uerba actus priores reuerans: sic ad extremā hori uis delictis deuenit. Fratres autem qui astabant: pauore & dolore perterriti uelut mortui stabant quid facerent nescientes. Gloriosus deus in sanctis suis: mirabilis in maiestate sua: benignus & se amantibus misericors: sanctos suos non derelinquit in tempore necessitatis. Ad extremam namque horam uenerabili Eusebio perueniente: gloriosus Hieronymus apparuit: eum benigne confortans. Cuius aduentu omnis illa daemonū turba: quasi insinuatius timore perterrita ab eo uelut euasit: ut plures testantur monachi qui propriis oculis dispensatione diuina se hoc uidisse dicunt. Sed hoc magis approbatur: nam omnes circumstantes ad uerunt has ab Eusebio uoces. Vnde uenis pater? Quare tantum moratus es? Cui subito cunctis audientibus alia uox respondit: Expecta filium: formides: quia te non deferam: quem tantum diligo. Qua audita uoce: breui inde decursa morula: uenerabilis Eusebius expirauit. Qua quidē hora & illi tres qui resuscitati sunt migrauerunt: & ut puto cum Eusebio ad æterna gaudia puerunt. Nam per illos omnes viginti dies quibus postquam uel noster resuscitati sunt: se in tanta poenitentia tradiderunt: quod sine dubio æterna beatitudine potiunt. Silentio præmittendum nequaquam puto: quod eisdem tribus uiris p illis dies quibus uixerunt didici. Cōtinue uero hoc tēpore cū aliquo eorū secreta uita illius quā post hæc breuē & momentaneā expectamus: timari cupiens: alterā diē ducens ad uesperam. Sed quis multa ab eisdem didicerim: tamen ad præsens breuitatis causa quēdam tantum referam: cetera uero alias ea dicturus omitam. Quadam uice ad unum eorū me iussisse contigit: quem dure lachrymantē: nec meis uerbis cōsolationē aliquā admittētē: optiens: tanti fletus causam ab eo coepi inquirere. Qui pluries de hoc a me interrogatus: nec tamen ad interrogata respondēs: tandem meis coactus importunitatibus sic respondit: Si quæ pridie sum expertus non ignorares: tibi inelset semper causa fletus. Ad quem ego. Quæso: in quæ uidisti edisseras? Tunc ille paulisper tacēs dixit: Quales credis poenas & tormenta: in solum damnatis: sed etiam in purgatorio existētibz preparari? Ad quem ego. De incertis quæ uera potest profertī sententia: ut enim puto nostris quibus affligimur poenis equari non possunt. Ad quod ille. Si omnes quæ in mundo cogitari possunt poenæ: tormenta: afflictiones: minori quæ illic habetur poenæ & tormēto comparent: solaria erunt. Mallet enim quibet uiuētium si illas experientia nosceret poenas: usque ad finem mundi omnibus his simul sine remedio cruciari poenis: quas omnes homines ab Adam hucusque singillatim perulerunt: quō die in inferno: siue in purgatorio: minori quæ illic habetur poena torqueri. Et ideo si causam mei fletus in interrogas: timor poenarum est quæ peccatoribus iuste dant. Scio namque erga deum meum peccasse: & ipsum iussu fore non dubito. Quæ de re nō mireris si plangeas: cū potius si non plangerē uehementer admirari deberes. Sed potius admirare quare homines qui se mori non dubitant: talia ceterorum experimētō tanta hic securitate uiuūt: nec tātas cogitant euadere poenas. Ad hæc dolore tactus in infirmitate uix uerba formare possem dixi. Heu quod audio! Sed quæso in quo tormenta differit infernalis ab his quæ sunt in purgatorio dicat? Et ille. Nihil inrer se differit: quia eadē sunt magnitudine poenæ purgatorii & inferni: Sed unū ē quo differre possunt:

Poenæ pur-
gatorii gra-
uitas.

Cōpati poe-
narū inferna-
liū & pur-
gatorii.

K

ga infernales finē nō expectātes ad augmētū: scilicet in iudicii vniuersalis dieiq̃ corpora ibidē cruciabunt cū alabus: & purgatorij sunt cū fine. Nā post expletā poenitēciā inde exempti gaudiis beatissimis p̃sent. Ad hęc ego: Sūt oībus in purgatorio existētibz equalia tormēta vel diuersa? Ad hęc ille: Diuersa qdē. In aliquibz maiora: aliquibz vero leuiora iuxta magnitudinē peccatorū. Nā in patria etiā beatorū oēs aīę gloriose diuinā cōtēplant speciem in quo oīs cōsistit gl'ia. Quē quis singulē tāta habēat gaudia: quāta velle vel cogitare possit: tñ gaudiis nō sunt pares: q̃a maiora hęc possidet: minora illa: iuxta op̃a q̃ fecerunt. Sed si ribi aliq̃ ex hoc oriret admiratio: vt sanctis possit inesse diuersitas gaudiorū: quorum causa est solus ipse deus: in quo nulla potuit vnq̃ fore diuersitas. Solutio satis pater. Nā cū diuin cōtēplari & cognitio siue intelligētia sit tota merces & gl'ia: in aliquo pōt esse sanctorū minor: in aliquo vero maior. Idcirco cū oīs simul aīę deum sicuti est videāt & cognoscāt: aliqua minus videt & intelligit: & sic minor sibi inest gl'ia: aliqua vero clari'us videt & subilins intelligit: & sic maiorē possit de gl'ia. Sic etiā de illorū miserorū dātorū poenis dici pōt. Nā cū oēs aīę damnatorum in vno consistant poenarū loco: nō diuersis cruciant poenis iuxta viriorū qualitates. Tantū figdē differre inter christianos q̃ ibi torquent poenas & paganorum: vt paganorū cruciamēta respēctū eorū q̃ sūnt christiani & peccatores sustinēt: sine quasi nullas: q̃q̃ ineffabilia sunt: nec a viuētibz cogitabilia vt dignū est. Nam illi gratiam dei in vacuū receperūt: nec voluerunt a peccatis corrigi: dū vixerūt: sacris cōtinue vociferantibz scripturis: quas p̃ nihilo putauere. Tū ego: horribile est in quā qd̃ dicis: & vniū sedulo mortaliū insisteret mētibz: vt tantarum poenarum errore a prauis cessarēt: si nollēt amore gl'ie. Sed quēso quid erga te pridie exēcūtē anima pactum est: breuiter innōcesce. Ad qd̃ ille. Aduenietē inq̃ duortis mēz horatāta in loco quo migraturus iacebam: nefeandorum affuit spiritūū multitudo: q̃ prae multitudine dī numerari oīno nō possunt: quorū species talis erat: q̃ ea nil poenosi'us: nil vt horribiliū exco'gitari potest. Porus enī quilibet hoīū flāmis ardētibz ar'uge se exponeret: q̃ earū formarū iētū oculi visione potiri: qui ad me veniētes: omnia quācūq̃ p̃petraui op̃era contra deū: ad meā memoriā reuocabāt: suadētes mihi vt amplius diuinā misericordiam quā tam grauiorē offēderam: non sperarem. Et certe noueris q̃ nisi me diuina misēratio adiuuisset: eis resistere nō valebam. Nam dum omni vigore spiritus destitutus: eorū verbis paulominus assentirē: gl'iofus affuit Hieronymus: magno vallatus agmine angelorū: septies sole splēdidiore: me cōfortans. Qui vbi illos spiritus immundos fuit inuēitus: me tam durē exacerbantes: vāde comotus erga eos: voce terribili eis dixit: Quid ad hunc nequitie & oīs maledictionis spiritus? vbi nistis? Nesciebatis hūc meis fore fouendum auxiliis? Protinus hunc relinquentes abire: & vestras ab eo elongate nequitias: quantum distat oriens ab occasu. Hic illa maledictorum spirituum societas perterrita: diris yllatibus & clamoribus limen loci in quo iacebam exorsit. Tunc gl'iofus & Hieronymus aliquibz imperās angelis: ne a me discederēt: sed quousq̃ reuertetur expectarent: cum ceteris angelis festināter abscēssit. Eodē quoq̃ abeūt: angeli qui ad me custodiendum remanserant: me confortate coepere: blanda & dulcia promittentes: si forti animo perdurarem. Inter hęc autem consolationis eloquia: hora quasi decurrā: secūdo beatus Hieronymus veniens: stansq̃ in limine velociter inquit venite. Tunc subito anima corpore relinquens tam grauiorē & acerbiorē: certe quāte fuerint pressurę & angustię: intellectu nō caperet mens humana: nisi vt ego p̃ experiētiā didicisset. Si enī oīs humanorū intelligētia: quas vellet angustias & dolores existimaret: respectu anime dissolutionis a corpore: tamen illa pro nihilo cōputaret. Hęc & alia non minus ardua: & valde mortalibus formidāda: quę p̃ lōgitudine præsenti operi nō inscribā: eo loquētes: incipiebat claudi dies: occasu solis: quo necesse fuit qd̃ ei post mortē cōgerire nō exple. Sed quia prae ceteris affectibz: habam sequēti die duobz aliis cū eo insimul cōuocatis: ista narrationis illi⁹ seriē rediī: hoc cupiēs ab illis etiā duobz aliis peraudire: vt tristi testimonio solidius edoceret. Itaq̃ cū hi iam dicare inciperēt: sic respōdi. Q̃z hęc vtriusq̃ sint: nec cederet in vacuum sapius ipsa fari: tñ his quę iam a diu omi'ssā: quāto vt quid vobis post dissolutionem corporis euenit: itē meo hianti detegat animo. Ad hoc ille qui mihi quę au disti transācto narrauerat die. Qd̃ Cyrille inquit interrogas: nō est possibi le plene fari: quoniam spiritus Italia nostis in limine sensibus comprehendunt. Scis namq̃ non te ex animo fore: tamen quid aut qualis sit anima nō agnoscis. Deum certe scis omnium esse principium & finē: quo incipiunt omnia atq̃ tendūt: & tñ quid sit deus: aut qualis dī carnis illi? grauius itē coreuēibile portas onus: non intelligis: nisi p̃ speculū in enigmate: sic etiam de an

Diuersitas
poenarū in
iēni.
Diuersitas
gandiorū cō
lectium.

Differentia
poenarū dā
natorū chri
stianorū &
paganorū.

Quēstio de
aīa istius te
suscitati ho
ra mortis.
Rātio terri
bilis.
De grauita
te vniūis dē
monū ante
exitum aīa.

Acerbitas
exitus aīa
a corpore.

Quēstio de
aīab⁹ istorū
post egressi
onem.
Respōsionis
difficultas.

Responsio p
circumlocu-
tionem.
Præsentatio
animæ ante
iudicem.

Accusatio a
demonibꝫ &
peccatis.

Succursus
beati Hiero-
nymi.

Post mortē
Eusebii mi-
racula.
Primum.
Secundum.

gelis: & ceteris incorporeis idem liquet. Cū em̃ mēla q̃ sunt notissima in natura nūc parū in
telligentiæ defectu intelligere nō possumus: sup̃caelestia & spiritalia om̃ino aliena a naturæ co-
gnitione: q̃dō intelligemus! Vt dicis (inquā) est: sed vt potes: q̃dō dicas. At ille: Circūloquar
(ingr) id q̃d opas: & dicā paulominus q̃d nō possum. At hī q̃ meci ea quæ pridie dixi: sunt ex-
perts: si ita est restificabunt. Mea pridie aīa a corpore tor vt supra factus sum pressuris & dolo-
ribus dissoluta: subito ictu oculi ineffabiliter fui ante dei iudicātis p̃sentiā deportata. Sed a
gibꝫ: & quō nō agnosco. Nec certe mirū: Nā nunc carnis mole aggrauor: tūc autē erat aīa sine
carne. Fuerūt etiā ibidē istorū aīa: terroribus incogitabilibus q̃d iudex ageret formidantes.
Heu cur mortales nesciūt q̃bus hoc euenit q̃d tūc nobis: certe si illius nō foret ignorantia: tou-
rens nō peccaret. Nullū quē toto tēpore gēsimus peccatorū iudicē latere potuit: Imo cuncta
quæ fecimus: tanq̃ si foret p̃sentiā: cūctis astātibus clara erāt: ita vt minimū nostrorū cogita-
minū: sicuri fuerat apparebat. Considera nāq̃ q̃bus & quot agitabamur terroribus. Hic dā-
monū multitudo stabat: mala restificātes q̃ fecimꝫ: locū/modū & tēpora declarātes. Hinc nos
merip̃si q̃ obiciebant: nullatenus cōtradice poteramus: tū q̃a iudicē cūctā scitēnt: ut q̃a ip̃-
sum q̃libet nostrū iustissimū cognoscebat. Heu q̃d dicā! Quā sententiā p̃solabamur: ob eiꝫ me-
morā nunc formido. Hincinde mala vndiq̃ vindictā iudici acclamabāt. Cōq̃ iā nihil deesset
nisi sententiā publicari q̃ peccatoribus digna dā: Ecce gloriosus Hieronymus cūctis splendi-
dior astris: beato Ioanne baptista: summoq̃ apostolorum Petro: necnon angelorū ingēti mul-
titudine comitatus: ad p̃sidentis iudicis thronū veniēs: nostrā sententiā iūspēdi modico tē-
poris: nosq̃ sibi dari ob reuerentiā & deuotionem: quā sibi contuleramus: & p̃pter erroris de-
struendi necessitatem vt voluit impetrauit. Deinde nos secum ducens: omni illa beata valla-
tus sociate: vbi fidelium animā instimabili gloria perpetuo perficiunt: quē ibi gerebantur
vt redderemus testimonium: declarauit. Post hęc ad purgatorium & infernum nos deducens
non solum quā ibi erant indicauit: sed voluit vt poenarum experitiā probaremꝫ. His igi-
tur omnibus sic peractis: hora qua nostra cadauera sacco quo beatus vltus fuit Hieronymus:
tetigit venerabilis Eusebius: idem gloriosus Hieronymus nobis imperauit: vt ad corpora re-
diremus: mandans vt de his quæ vidimus restarē: r̃promittensq̃ nobis vltimo die: si de
perpetratis peccatis non coningeret debitam poenitentiam exercere: cum beato Eusebio: qui
tunc erat ex hoc saculo migraturus: gloriam finis nesciam adipisci. Sicq̃ corporibus nostre
animæ sunt coniunctæ. Multa siquidem Augustine charissime formidanda: quæ mortalid im-
pressa mentibus ab eisdem habentium omnium terrorem amorem & curam perugile: qua
tot aberrant homines: (vt puro) funditus extirparēt: patenter didicimꝫ: si his charis im̃pi-
merem: plus cogitatio opus procederet: nec esset compos subscribere iam promissis. Itaq̃
de proximo te expectem visitaturum gloriosi Hieronymi reliquias: vt tuæ quas pridie recep-
literæ fatebantur: hæc omnia hoc fine claudam: tangens venerabilis Eusebii sepulcrum: vt
ad miracula redeam enarranda: quæ superius sum pollicitus enarrare. Obitus namq̃ Eusebii
venerabilis & triū hominū p̃dictorum seriē in p̃cedentibus: si breuius potui: inserui: quē
dā tibi vt puro affectuosa interponēs. Sed p̃dictorū sepulcræ series ita pater. Mortuo nāq̃
venerabili Eusebio: plura sunt miracula cūctis visa: quæ p̃cedentis vitæ sanctitatem testatur.
Quorū ad p̃sēs duo solum dicam. Monachus q̃dam cuiusdā cenobii p̃æ lachrymis & vi-
gilis priuatus corporali lumine oculorum: statim vt Eusebii corpus venerandum facie teri-
git: pristinae lucis gratiam est adeptus. Dæmoniacus autē q̃dam dum sacrum corpus ad ecclesiā
ad duceres: eisdem obuius est protinus liberatus. Iuxta ecclesiā in qua gloriosi Hierony-
mi cadauer sanctissimū est humarū: venerabilis Eusebii corpus honore debito nudū magistri
instar sepeliuimus. In cuius etiam coemiterio hoīm illorū triū q̃ eadē sunt hora mortui: iuere
corpora r̃mulara. His ergo dictis venerabilis Eusebii cūcta sileant: vt p̃ægrandia & ineffa-
bilia locum teneant: p̃digia eximii beati Hieronymi iam promissa.

Nam ceno & iocidissimo sigdē gestorū sanctissimi Hieronymi p̃rato possit: vt fertū
faciēs: p̃cipuos & decoros miraculorum flores ad huius opusculi venustatem: & no-
stra postecorumve salutis viles pro posse legam. Quorum om̃ium quid pridie erga
Sabinianū hæresiarchā p̃stiterū: quē agnosci: pactū est: primo dicā. Sabinianū nāq̃ hæretico-
rū fautor: duas in Christo asserēs vclūrates: & q̃d peius est: inter se g̃gq̃ discordes. Ad cuius
rām inopinabilis falsitatis p̃tationē introducebat illud q̃d in euangelio Hieronius dixit: Pater
si fieri p̃otest: transeat a me calix iste: Elicies ex hoc rationes grauissimas: & pene inextricabiles:

Matth. 26.

q̄ passionē voluerit vna fugere volūtate: & altera eandē coacte subire oportuerit passionē. Et ex his dicebat q̄ multa Christus voluit: q̄ obtinere nō potuit: tātū in nos doloris exercuit: vt magnitudinē explicare nequeamus. Peruertebat nāq̄ idē pestifer anguis & lupus rapax se vestimento ouis induens: nobis cōmissum gregē. Et vt leuitiā diri pectoris efficacius exerceret: opusculū qd dā cōpilauerat: falsis p̄b̄s rationibus hoc sic eē. Qd qd opusculū vt fidē eī dare mus: glorioso Hieronymo totius veritatis speculo intitulauerat. Cuius falsitatis notitiam cōperiens: sciens tibi Hieronymū epistolam super huius erroris destructione non multum ante suū obitum edidisse: prādictū Hēresiarcham cum suis discipulis: & eiusdem nequitie ministris inuauit quodam dominico die in ecclesiam Hierosolymitanam ad disputandum & suū errorem nequissimum comprobandum. Quo nāq̄ de vniuersis meis suffraganeis epis: & aliis q̄ pluribus orthodoxis: necnō & ipso hēresiarcha cum suis nefandis discipulis in prādicta ecclesia adunatis: disputatio a nona incepta: ad vesp̄as vsq̄ tetendit. Cū autē idē hēresiarcha cōtra nos opusculum ab ipso falso cōpositū: qd glorioso intitulabat Hieronymo allegaret: has rātas beati Hieronymi iniurias ferre nō valēs: bonę memorię Syluan⁹ sanctę Nazareth ecclesię archiepiscopus: q̄ rāta beatū Hieronymū affectione animi & deuotione colebat: vt si qd faceret: diuinum nomē: & beati Hieronymi p̄mirtebat. Vñ q̄si ab omnibus Hieronymus dicebat: p̄dicto hēresiarchē prius assuerat: dire eū increpās: q̄ tot & tātas exercuisset nequicias. Dū autē inter eos longa oriret cōtentio: & vterq̄ opprobria sibi inuicem p̄ posse dicere: in fine sic ambo pariter statuerūt: q̄ si vsq̄ in subsequētis diei hoc a nona beatus Hieronymus hoc opus falso cōpositum euidenter ostenderet: prādictus hēresiarcha capite puniretur: sin autē archiepiscopus. Quibus finitis singuli ad p̄pria remearunt. Per totam autem noctem quisq̄ nostrum orationibus vacans orabat: vt nobis in opportunitatibus auxilium eueniret: a domino: gne minem vnq̄ in se sperantium spreuit. Magnus dominus & laudabilis nimis: cuius certe lapiditiae non est numerus. Statuto autē die & hora: latus hēresiarcha in ecclesiā cū suis nequitie filiis veniens: huc illucq̄ discurrens querebat dei seruū: tanq̄ leo rugiens paratus cum deo rēre: veluti si foret deus non intelligens: nec suorum seruo ut preces exaudiret. Sed tamen cum solidius se fatuus stare crederet: miserabilius cecidit. Stabat autem omnis fidelium cōcio in ecclesiā glibet sancti Hieronymi clamans nomē. Clauserat siquidē gloriosus Hieronym⁹ aus res: fingēs se dormire orationes supplicantū nō intēdēs: vt mirabilior appareret. At ego totus p̄fusus lacrymis: stupens & admirāscus Hieronymus scabellis: qd deinceps accideret expectabam. Deniq̄ cū nil miraculi appareret: scire cepit hēresiarcha canina rabie: vt Syluanus qd p̄miserat: ita explet. Ad locū autē quo decollāndus erat Syluanus sanctissimus: gaudēs & intrepidus tanq̄ a d̄ nuptias veniēs: ep̄os & oēs alios catholicos: qd ad hoc cōcurrerāt: his cōfortabatur verbis: Exultate mecum charissimi: gaudete & nolite cōteristari: quā nō derelinqt deus sperantes in se. Si nō exaudiat: plus meis id p̄peratis merui peccatis. Post hac genua flectens: Sācte inq̄ Hieronymus adesto mihi si placet: q̄ hoc & maiori sum dignus supplicio: tū ne falsas locū teneat veritati succurre. Qd si fas non est: vt adiuvet: p̄pitiis mihi esto in hora mortis: vt glorię finis nesciē nō sim expers. Hęc diōēs spiculatori collū p̄buit: vt feriat ipsum rogar. Eleuat autē spiculator ensē: anstictis venerandi caput vno ictu cupiēs amputare. Adest subito Hieronymus gloriosus cunctis cernētibus: manu extensa tenet ensē: Syluano imperans vt exurgat. Deinde hēresiarchā increpans: scripturas falso compositas innuens: ei⁹ minans: ab omni euauit oculis. Qd huic eius similibus vtiā eueniret. Constitit vt gloriosus Hieronymus adsparet: hēresiarchē caput terrā petiit a corpore detruncatū: tanq̄ si ense spiculatoris manus ampuisset ictu vno. Qd tā mirabile: cuncti vidētēs q̄ aderāt: ita stupē facti: deo gratias egerūt & Hieronymo gloriosū: eē ad veritatis tramitē hēresiarchē discipuli redire. Ecce quātū venerabilis anstictis fiduria in dño & beato Hieronymo fuit efficax: q̄ p̄ veritate mori minime formidauit. Exēplar certe factus est venerandus anstictis ceteris Christianis. Non eū Christianus ille est: q̄ p̄ veritate mori timet. Si eū Christianus p̄ nobis aliam posuit: vt nos ab omni redimeret seruitute: & nos p̄ ipso cū tēpus est: aīas ponere minime timeamus. Quia nemo nisi legitime certans: potest coronam glorię obtinere.

Psal. 44.

Q̄ **M** Erum quia de Syluano aliqd dictū nostrū aliud qd dā nō minus vt puto mirabile erga eum factum narro: cuius tot fuerunt testes: quos Nazareth vrb̄s & Bethleem tenet: q̄ p̄p̄is oculis hoc viderūt. Sēp̄s ille antiqu⁹ diabolus ob suam deictus sup̄bia in infernū p̄fundū: venerandi anstictis Syluani nimis inuidens sanctitari: in eū dolis vt callidior

cunctis animabus grauiter est commotus: q vt viri dei infame redderet: quatenus qui suo sanctitatis exemplo releuabant ad recte conuersationis semitas: suo casu decideret ad priora. Nocte quadam formam sancti viri sumens: cuidam mulieri nobilissime iam in stratu gesceri apparuit: & se ad eam illicite accedere fingens: consensum sui corporis ingrebat. Ad qd perterrita mulier viri igno-
rans specie dum se cum hoi solam in thalamo cerneret: nec quid faceret sciret: diras ceperit voces emittere illa: vt clamoribus assiduus oes excitaret dormientes: & non solum de illa domo: sed etiam conuicini. Qui oes ad pulchritudinem mulieris thalamum accurrerent: qd hoc esset interrogare pauidam mulierem. Interea callidus serpens sub rhorio se ponens ceperit latere. Qui euerterat hec audierat: qd hic homini fuerit: vbiq pquirere inceperit. Vt illi diu perscrutaret: rade ad locum veniens vbi pectus latebat agnus: aliena specie occultatum hoiem inueniret. Qui etiam cadelis accessit intraret: Syllanum archiepiscopum crediderunt. Ad qd oes q aderat stupefacti: & veluti ametes effecti: quasi qd agerent: qd ve dicerent ignorabant: sciens eiusdem sanctitatis nomen. Et qd hoc tam deestabile inopinabileq cernebatur: interrogauerunt cur eas nequicias perpetrasset. At ille: Quid inquit? malum pccati mulier hac me ad huiusmodi negotium inuicauit? Qd mulier tu dicens: tu forte medaer lachrymas correspondit. Tunc ille: vt hoies illos erga dei virum ad maius odium incitaret: quatenus illum citius diffamaret: talia cepit: & tam abhorrenda verba facit: nullus pre turbatione aut ibi poterat sustinere. Quocirca eum comitibus & opprobriis exacerbat: coacte extra domiciliu expulerunt. Mane autem factio quae gesta fuerat enarrans: Syllanum archiepiscopum hypocritam & dignum incendio acclamabat. Qua de re quasi tota est Nazareth commota versus archiepiscopum: ita vt audiendo eius nomen glibet blasphemare. Mira huius viri patientia: & magnae sanctitatis indicium. Volat ad innoxii antistitis aures tanti fama discriminis os tui non mouet ad iurias, lurer tot aduersa cor manet imobile: ad nullam se vertes impatiens. Graciam diuino semper agens nomini: sua hoc confitetur noxia meruisse. Heu qd dicam Augustinus. Non solum iurias & opprobria ferre vt possum fugio: sed etiam qd verbalibus fragor: spolia opto: nec de laboribus euros: qd sciam ad regna calorum non aliter quodammodo laborum & afflictionum tramite puenire. Quid enim aliud debeo iudicare: reum me a sanctis moribus & vita discordem inuenio: nisi & discordem in morte & premio reperiri? Flebilis & grauia mihi assunsi sanctorum vita: & me am recordor. Miro quippe auditu sanctorum gesta reuoluere hoies: vt ego: & tamen ipsi voluit peragere. Porro hoc ad mea detegenda inspicere est: qd dicam. Pluries me ab eiusdem Syllani ore audisse scionum: tantum se felici fuisse: quantum cum se ab hoibus despici & oculari cernebat. Creuit scilicet eius infamia: quod eius opinio vsq ad Alexandriam: Cyprum: & p ciuitates affines pene ore omnium est delata. Arguimur domus innoxii antistitis: calx tangere non audebat. Manens vero in supernis dominis spectator omnium: suos finit labi sanctos in tribulationis arduas: vt tunc fideles patientia eos rededat: sed eos exigere necessitate in passuris minime derelinqt. Reuoluto itaq anno quo diaboli astutia talia erga dei hoies perpetrata ciuitatem Nazareth: vt illarum gentium aliquoties scilicet humi mitigaret: vir dei occulte deferens ad ecclesiam in qua gloriosi Hieronymi humeris quiescit corpus: tanquam ad refugium portum veniens: se in sepultura: loco posuit: oraturus. Quo per duarum horarum spatium se manente: vir quidam nequitie spiritu inflammarus: in predictam ecclesiam intras: sanctumq reperiens sup sepulturam in oratione positum: ad eum velut draco cucurrit ei improperans q: mulierum mentes ad libidinosas suas voluptates continue incitaret. Qui agnus innocens Syllanus se despici gaudens humilitate solita: vt iste sepe ei diceret blandis colloquiis inuitabat. Qd pessimum ille laro audies: gladium ex vagina suo pedere lateri: impudica trahens dextera ipsum: vt in Syllani antistitis guttur immergeret eleuauit. Cui cum hoc verbum: Succurre Hieronyme glorioso: venerandus antistes opponeret: in gurgitibus proprii eleuatum gladium immergit viri illius dextera retrouersa: Et sic vt decebat seipsum vir nequissimus interemit: vt in laeum caderet: quem effodit. Admirabile hoc: sed non minus est mirabile: id qd restat. Casu itaq alius supueniens vir nequissimus: hoc qd visionis diuinae peccatorum fuerat: vt vidit: petius gladium arripens: a dei viro hominem illum astimans interemptum: Syllanum interficere conabatur. Ne nimia verba loquar: id qd primo acciderat: huic euenit. Quin non dum vir iste secutus in terram ceciderat: qd duo alii viri ecclesiam intrauere. Qui id videntes diuini ignari iudicii: hoc tantum fuisse pactum scelus a dei hoie putauerunt. Quorum vnus id pre alio graue ferens: furia yfanti vndiq inflammarus: laro ceperit quantu poterat exclamare: vsquequo tua viger malitia? Tu mulieres ad tuas libidinosas cogis voluptates: & hoies interfectis in occulto: morte tuae hodie negritas finis erit: & subito p posse cucurrit: vt eum exstingeret.

vibrato & denu dato ense. At vbi Syllanus more solito: Succurte gloriose Hieronymus: exclamavit: vir ille vt duo primi se manu & ense ppterio interfecit. Vir aut alius q cum ipso venerat hoc intuens tremebundus ob visionem ad ecclesie fores cucurrit. Qui id qd maleficiis factu putauit: quantu poterat exclamare cepit. Huc oēs accurrerit: ecce maleficus Syllanus archieps nō solū mulieres vir operat: sed suis etiā incitationibus necat hoies toto p posse. Fit his auditis nimis virore & mulierū cōcursus: verberāt aerē voces: combustione dignū Syllanū archiepiscopū negligimū acclamātes. Hac ad meas sonāt aures. Tristis ego & lachrymans ad tantū pgo monstrū. Stabat agnus inter lupos atrocissimos scruientes vt caues: famelicū rabie nō minū mamitissimū & letus tanq fungēs pserpis: nil dicēs aliud nisi hoc iuste patior: q in deū meū peccauī grauitur. Verberat vir innocēs. Capis ab oib⁹ vt ad suppliciatūo lerio: quāto poenā grauior: deducas. At dū ego manu filētū populorū opreans furorē nimis mitigare: insinuo eo amplius iracūdia & furore populus inflāmas. Cūq iā cap⁹ Syllanus extra ecclesiam duce ret: subito gloriosus Hieronymus: vt visum est: de loco in quo iacebat furgēs: tāto circūfusus lumine q radiis in eū intūētū oculi vibrarent: cūctis apparuit suo deuotissimo antistiti auidia donaturusq sua dextera Syllanū venerādū capies dexterā: his q eundē caprū retinebāt antistitē voce terribili vt eundē dimitteret imperauit. Tātē siqē fuit virtutis hāc visio: vt ante q finiret vox talis: oēs repēte rātus timor inuasit: q oīm vigore corpus destituti in terrā velut mortuū ceciderē. Inter hāc mulier quēdā a nefando spirite obdūrata: catenis vincatū compeditus: manijcisq ferreis alligata: plurimū hoīm manibus liberationis obtinēdē causa ad ecclesiam deportat. At vbi mulieris pes tangit limen: yllulatus & voces terribiles: miserere mei gloriose Hieronymus: nā p te crucior ante repūs diabolus emittere non cessabat. Cui Hieronymus gloriosus: Nefandē inqē xpūs ab hac exi famula dei: & tuas detege quas erga Syllanū egisti fallacias: in Syllanū forma oib⁹ te demonstrās. Tūc diabolus: vt gloriosus Hieronymus iusserat vt ab oib⁹ Syllanus ep⁹ putaret: apparuit: & rē quā fecerat: vt infamē redderet dei famulū enarrauit. His dictis: diris clamoribus & yllulatibus nefandus spūs de tēplo disparuit. Qd vbi tū mirabile negotiū est pactum: gloriosus Hieronymus antistitis sui dexterā nō derelinquēs. Quid opas: inqē voce leui Syllane charissimē: tibi placitū me facturū? At ille. Mi dñe vt me hāc amplius nō relinqs. Ad quē glōsios Hieronym⁹ cor respōdit: Qd postulas ita fiat. Post me velociter ergo veni: hēc dicēs cūctōrū visui se negauit. Interuallo autē horē vnū factū Syllanus archieps expirauit. Fit ob hoc cūctis stupor & admiratio inaudita. Vndiq mulierū & yllulatio: necnō & puerorū cōfuit multitudo. Lachrymarū effusio: terra mater: voces lamentationes: yllulatus: gemitus: & suspiria in Rama sonāt. Quilibet se reum eo q in Syllanū commisisset: veniā petēs clamabat. Per totā autē sequentē noctē gentiū multitudo ab ecclesia nō recedit. Itaq mane factū clero ad antistitis funus sparato: corpus eius dē ad Nazareth ecclesiam deportat: tam istius ciuitatis q illius scilicet Bethleē populū multitudine comitatū. In qua qd dem ecclesia Nazareth: corpus illud venerandū humauimus vt decebat. Loriga certe adhuc verba ac etiā admiranda forēt. At vero nunc Syllanū venerandū: praesulū actus finit: quaedam alia non minus grandia breui verborum schemate narraturus.

S Narrandū puto qd dā satis mirabile: qd prim relatione veridicorū testū didicē: p tūm oculorū visu. Duo vici nobilissimi in rebus trāsitoris locupletes: licet catholica fidei veritatis inscitū vt in gētili ritu geniti satis boni: gloriosi Hieronymi mirabilia au dieret: ex ciuitate Alexandria multis adunaris opibus: deuotione eiusdē seruidi coeperunt iter vt eiusdē gloriosi Hieronymi reliqas visitaret. Cūq iā icepto itinere quoddā a tramite deuū introissent nemus: vbi nulla hoīmaur equorū vestigia videbant: beati Hieronymi inuocātes nomē eiusdē se custodiē tradiderūt. In eodē siqē nemore: qdā latronū habēs sub se plures gngenis latronibus habitabat princeps: hos & illos ad aliq pdestinās iter: vt trāsiret inuēneret: & ad eūdē & ceteros spolia reportaret. Is itaq princeps hos transeātes intūēs: tribus cōuocatis latronibus: vt ad eos interficiendū accederēt: imperauit. Qui sui principis implere iussu cupiētes: assumpsi armis: illorū qm gradiebant. Alexādrini cōcio cursū redūt. Magna siqē gloriosi Hieronymi merita: magna & pdigia: forte (vt puto) a sanctis modicis talia vnq visa. Accorlerāt latrones: vt transeātes mactēt. Sed dū ppe fuerint: quos prius solum cernebat duos: paulominus innumerales esse vidēt. Inter quos vir praebat rāto lumine circūfustrās: vt intūēdi in eū aliquid fieri nō esset. Apprehēdit timor stupor & admiratio hos latrones: qd aliud possint facere nesciūt nisi ad latrones alios remeare. Aut vbi iā forēt lōge redētes re

errouerſi: ſolū duos vt prius hoies reuiderūt. Mirant nimis latrones: & ſe illuſos arbitrares: con-
perunt ad tranſeuntes hoies retrogradi. At vbi appropinquarūt: vt prius viderāt: nunc vide-
runt. Magis ac magis ſtupefacti latrones cernētes in vacuū ſe rediſſe: terga verterunt: & velo-
citer ad ſuū qd hi feciſſent: expectare principē deuenerūt. Incepit eos princeps quid tam diu
pegiſſent. Sed cum tē geſſa au diſſet: eos inſipientes & fatuos exiſtimās: duodecim aliis latroni-
bus cōuocatis: cū eiſdē verſus hoies tranſeuntes meat curſim. A lōge duos cernūt: ſed p̄p̄nua
vri primi viderant: ſic & iſti. Eorundē prius tremūt baſes: trepidat cor: ſunt velut auentes
omni vigore animi deſtituti. Tandē in ſe redcūtes: eos latēter ſequunt̄ cupientes qd deinceps
accideret edoceri. Trepidat̄ vero huius neſciū tranſeuntes hos videntes hoies: & inter ſe qui hi
ſint auidē p̄conant. Deniq; iam occaſu ſolis inclinara diecum qd in nocte faciāt neſciūt: illos
duodecim latrones viatores exiſtimātes: ad eoſdē cōſulēdū ſtatutū declinare. At vbi ad latro-
nes veniſſi iter carpit: eoſdē latrones ſolū duos cernunt. Quo vigore latrones adepti tranſeū-
tibus & ipſi prius obuiarūt. Qui omnes inuicē iſcti ſe ſimul ſalutarunt. Interim interrogat̄
latrones: qui ſint: vnde veniūt: & quo pergant. At illi inquirunt: Sumus de Alexandria: inde ve-
nientes Bethleē petimus vt glorioſi Hieronymi reliquias viſitem⁹. Ad hęc latronū princeps
Qui inquit iſterit viri qd hucufq; vobis cū tantūmodo veniebant. Mirant̄ hos talia ſari viano-
res: & ſe poſtq; nemus intrauerunt: neminem niſi ipſos & tres alios viſiſſe: vel audire dicunt.
Quę geſſa fuerant: tūc latronū narrat princeps: illos obſecrat: vt ipſis ob quā cauſam hoc ac-
ciderit: ſi noſcūt: debeat̄ indicare. Quib⁹ illi ob aliā cauſam: niſi qd glorioſi Hieronymi cultus
diſ ſe dederūt: hoc eueniſſe ſe neſcire dicūt. Ad hoc latrones ſpū ſancto qd vbi vult ſpirat ſubito
inſpirante: omni quā prius habebāt ferocitate depoſita: in terrā eorū pedibus puoluti: p̄ exco-
gitatis flagitiis veniā poſtulautes: illos ad latrones alios p̄duxerūt. Sed qd dicā nō min⁹ pareat
ad contuendū. Hora prima noctis ad latrones expectantes deueniūt: poſt hoc qd acciderat de-
clarant: eoſdem ſuppliciter exorātes: vt hi flagitiis ſolitis iam expulſis: ad glorioſum viſitēdū
cadauer Hieronymi ſecti irēt. Fit his verbis ceteris latronibus irriſio. Promittūt ſiquid ſuo p̄ſi-
cipi & illis aliis necē duriffimā: ſi audeant amplius iſta ſari. Non ceſſantibus illis priora iterū
loq; verba: latronū q̄ plurimi canis rabie ſuribundi mox in eos inſurgūt enſibus denudatis. Po-
tuerūt neq; rhōphas eleuare: ſed ipſi glorioſi Hieronymi auxilia poſtulantibus enſes depo-
nere donec illi qui fuerant occidendi a Hieronymo poſtularūt: nullatenus valuerunt. O inſe-
fabilis clementia ſaluatoris: quot modis quos vult facit ad agnitionem ſui noſ deuente! Re-
p̄re hęc tam inſueta om̄is illa latronum videns cōſociatis deo & glorioſo Hieronymo voca-
bus debitas agūt laudes: eiſdē ſe vouētes reliq; viſitare. Facto igit mane plures trecētis ho-
minibus: tūc tēporis ibi erant talia p̄teritēs: cū eiſdē Alexandrinis ex illo exeuntes nemore
ad glorioſi Hieronymi tumultū deuenerūt: cunctis tā inſueta p̄digia enarrātes. Baptizant̄ ita
q; gentiles Alexandrini: & cōctis mūdi vanitatibus cōſculcatis religioſam in quodam cenobio
vitam ducunt. Latrones ad̄ illis ſimiliter ad lucem veritatis ſanctę & laudabilis vitę diui-
na gratia & glorioſi Hieronymi meritis peruenerunt.

Sicuti Cōſtātinopolitanis literis hac de re mihi ſpecialiter directis tranſacto non longo
dierum ſpatio intellexi: ſimile pene miraculū illi qd ſupra ſarus ſum: duob⁹ accidit
Romanis iuuenibus: a Romana vrbe Bethleē veniētib⁹: p̄ glorioſi Hieronymi viſita-
tō corpore. Qd tractabo ſicuti breuius potero. Cum igit duo illi iuuenes cuiſdā appropin-
quarēt ruri: Cōſtātinopoli per duodecim ſorte diſtante miliaribus ſpatiū: anteq; rus a duo-
bus miliaribus introirent: eadem fere hora duos contigerat homines interimi. Quorū mor-
tis rumore prædicta: reſonante ruri: loci eiſdē viri congregati circūquaq; quib⁹ horum fue-
rit interfecti coeperunt ingreſſe vehementer. Cūq; diligēter pergerent: a deſſe certum nemē
nē niſi prædictos iuuenes: qui iam prope venerant: repēientes eoſdē prius tenuerūt: ab eiſ
dem credentes fore homines interfectos. Miratur itaq; huius ignari iuuenes: & horum ſe nil
ſcire totis niſibus conſurabār. At illi eorum pro nihilo compurantes verba: capros eoſdem
ad rus conantur ducere ſeſtinanter. Poſt hoc de rure: qd ad eoſdem viros iuſſitia non ſpecta-
bat: cum accenſionibus ad Cōſtātinopolitanum dominum capri iuuenes deſtinant. Quin
ne nimis longus ſiam verbis: qd non fecerant tormentorum rigore iuuenibus iam conſeſſus
adiſcitur: more ſolito ſententia decollandi. Heu quale cor audiendo tota lamenta innocētium:
quos & iuuenetis & pulchritudinis maxima venuſtas & ortus nobiſſimus decorabant: poſ-
ſet ſe a lachrymis continere! Flentes itaq; iuuenes: grauibus lachrymis pallidas facies irru-

gates: vultatus: gemitusq; & suspiria premere non cessantes: Gloriosè dicebant Hieronymus: hoc tale ne est premiū qd obsequētib; tibi p̄stas: Est tale qd labore tui meruiū? itineris: Iteu Romana vrbs nostri p̄sicia mortis: nō sic te credebamus nesciam nostra finis. Ad locū namq; tui supplicii sibi dē gentiū multitudine maxima expectante innoxii iuuenes cōducunt. Quid effabilis misericordia dei nostri: quā cælū rēdūdat & terra: nec ad se currentis obliuiscit ut misere ri. Flexis in loco plectendi erant genibus: in cælū vtrq; iuuenes manibus eleuatis: Gloriosè se magna voce inquit Hieronymus nostræ salutis & auxilii portus: nosti rēq; spēs anchora saluberrima & vitalis: hac inclina hora nostris indignis supplicationib; p̄stas aures: vt si hoc quo punimur scelus non gessimus: tuas liberationis opes pietate solita sentiamus. Quid si scimus: exigente iusticia cōdenemur. Hæc vbi dixerunt: colla extendunt carnificibus ferenda: nil dicentes aliudq;: Succurre: succurre Hieronymus gloriose. Quid mirū si tot lachrymis cūctōrū ad se currentiū misericors opifer Hieronymus se a miserendo non potuit abstinere: cū cūctūstatiū oīm: & carnificiū corda ad cōpassionē mouerent? Eleuatis siquidē enib; iuuenū carnifices colla ferunt: ac colla per cūssionū signa vtriusque porphyretici lapides forent recipiunt. Miratur carnifices: credentes se ictus fecisse: denū eleuant vt plus possunt enes & ferunt: sed enes vtriusque essent palæ iuuenes nunq; lēdu ne. Oris ex hoc inter astantes admiratio: & stupor vehemens: tūm omnes capis. Hincinde gentium ad tam insuetam visionē cōstitit multitudo. Audit hoc & ipse sententiæ lator: & currit: lubet iterum carnificibus: vt se vidente denno feriant: & tamen omnimode illæsa iuuenū colla manent. Stupens magis ac magis iudex: autig; ignarus miraculi: nil scit aliud cur hæc fiant: q̄ veneficia cogitare. Præcepit itaq; ministris omni mora postposita: nudos tradi arduos iuuenes rogi flammis. Circa illos mox copiosus ignis accendit infundit lignis oleū & p̄stas: vt eorū vita citius destruat. Quid mirādū si cōpos p̄tēdi ab enib; b' gloriose Hieronymus a flammis suis se inuocātes sedulis vocib; iuuenes potuit liberare? Sursum ignis flammæ in insensum scandit. At iuuenes sub alis consistentes Hieronymi gloriose: salubriter pmanēt veluti in amono si quiescerēt viridario & iucundo. Post hæc iudex vtrū hoc ascribendū miraculis: an veneficiis: certius cupiēs experiri: vt si hi diebus octo suspensū viderent: quo vellent: abirent soluti & liberi censuit. Suspensis itaq; illis: mox Hieronymi gloriose præsentia minime defuit: qui plantas manibus tenens pedū illæsos: & viuaces statutis dieb; mirabiliter obseruauit. Currūt igitur octauo die toti ciuitatis & circūadiacentiū villarū viriscurrit & iudex. Cernūt clare gloriosum miraculū: patefacientibus q̄ videntur: qd custodiendos iuuenes fuerāt deputati. Mirant oēs: vocibus in excelsis laudes pagunt creatori & Hieronymo gloriose. Mox de ceulo innoxii iuuenes deponuntur: & maximis honorum exequiis ab oī populo venerant. Verum ceu in vrbem Constantinopolitanam capet & dolore vehementissimū intrauerāt: liberi: honorifice: & cum gaudio ineffabili exierunt. Et tandem annūte deo a multis Constantinopolitani populi comitati Bethleē attingentes: veneratione debita gloriose Hieronymi reliquias vīstāt. Statimq; deposita seculariū oī curas: cōcenobiū in quo iussit gloriose Hieronymus intrauerūt: & vacantes die noctuq; pōtētiæ: & orationibus celebri vita sanctitatis perspicue in prædicto cōcenobio adhuc manent.

V Agnæ admirationis gaudiū deuotionisq; tam præcedens iuuenum miraculum extitit: sed multæ formidinis cōstat sequens in sacris ordinibus maxime cōstitutis. Adsuperiorē Thebaidem quoddam dominarum fuisse ante duos annos dicitur eximium & diues monasterium: omni pulchritudine & excellentia decoratū. In quo pene ducentæ domine vitæ honestæ religionis reclusionē continua decorisq; moribus permanebāt. Ad hoc qui insunt figant aures: ne quod vna hauserit auriculæ: fundat altera. Nautis quatumcumq; sana sit & integra modici: immo nihil prodest si alta volens secare maria: paruum qd fundo inest foras relinquat: vt dirā naufragia non admittat. Cur hæc sim farus præsentis narrationis historia referabit. Multis itaq; pollens prædictum monasterium virtutibus: vnum pessimum quo ruit: symoniæ vitium retinebat. Nam instigante diabolo: in eisdem dominab; hæc obseruabat abusus: vt si quam vellent in monialē recipere: non tantum intuitu charitatis & misericordiæ recipiendq; bonitate: quantū recipiebant respectu pecuniæ. Nulla enim in monasterium intare mansura poterat: nisi certa pecuniæ quantitas secum ireret. In hoc siquidem erat monasterio sanctimonialis quædam domina: etate grandæua: quæ ab infantia sua se iunioris & ofonibus: vtriusque resoluta coeno deo vixerat: qd vitium illud q̄ plurimū abhorrebat. Cui nocte quadā (vt erat solita) in oratiōe posita: gloriose Hieronymus apparēs: locum illū inmensū lu

trans lumine eidem præcepit: vt ad abbatissam cæterasq; illius cœnobii moniales mane pergeret: nuntians q; nisi a peccato iam inueterato manum extraheret: vltionem diuinam subitoe expectarent. In his dictis disparuit. Præterita visione insuera sanctimonialis domina: quis hic fuerit iubens talia nūtiari in seipsam auide pertractans: totam illam noctem peregit insonnē. Crepusculo diei aduenientes: omnes in capitulo moniales propulso tinnitabulo cōgregauit. Quibus admiranibus ad quæ forent tanta festinatione in capitulo conuocata: sanctimonialis domina ex eorum assurgēs mediisque viderat & audierat omnibus patefecit. Fit illico ex hoc monialibus cunctis irrisio: hanc exclamant fatuam: multisq; garrunt derisionibus hanc forte illa nimia ebrietas somniasse. Illa vero accepta contumelia: patienter secuto se munens de eorū liquidem prinacia nimis dolens: sed de sua despectione gaudens: ad solitas rediit ofones: supplicans continuo: ne suis monialibus quod audierat eueniret. Transactis igitur diebus decem: nocte media prædictæ sanctimoniali dominæ hac de re deuotis orationibus incumbēti: gloriosus iterum apparuit Hieronymus eidem vt quæ prius nūtiauerat monialibus: de nouo in terope nūtiaret allocutione mandauit benigna. Ad quæ illa: Quis (inquit) es domine talia mihi mandans? Hieronymus (inquit) sū: ab eiusdē euauit oculis. Illa vero sciens eorū duriciā: quid ageret: qd videret & nesciebat. Tandē malēs a monialib; insana & ebria reputari q; diuinis cōtraire pœpris: cōgregaris iterū monialibus q; viderat & audierat voluit intimare. At vt eā assurgere moniales pestiferæ conspexerunt: diuini nesciē iudicii sibi de proximo affuturantiq; verba inderet & capitulo cū magnis cachinnationib; exierunt. Quin transactis insup diebus tribus dormienti prædictæ sanctimoniali dñæ gloriosus Hieronymus ineffabili q̄s societate vallatus angelorū: nocte apparēs media eā excitauit: eiq; iussit p̄tinē vt de illo exiret monasterio: nec subito futuram sententiā expectaret. Cū illa vero multis lachrymis supplicaret: ne hoc fieret: gloriosus inquit Hieronymus: Ad abbatissā & cæteras pergit oīi mora postposita: eisdē nuntians: q; nisi poeniteant: hac nocte diuinā sentiet vltionē. Si autē in sua permanebunt duricia: statim exiens amplius in monasterio nō moreris. His finitis abscessit. Hæc igit audiēs sanctimonialis anxia plenaq; tristitiei capitulū adiit: & cāpanā coepit vehementer vead capitulum accederent moniales resonare. Quo abbatissa de somno euigilās: cognoscēq; ab hac fore campanam pulsatam: cum iracundia ad capitulum properauit. At vbi illā vidit diris eam mihi increpans: nullū voluit audire verbū: p̄mittens q; nisi cessaret nec agerese: cum in monasterio amplius nō maneret. Cui sanctimonialis dominiæ rades inquit: quæso agere quæ promittis. Perfecto me noscas hoc in loco amplius non mansuram. Gloriosus equi dē Hieronymus apparēs mihi rātummodo hoc statim monasterio futurū iudiciū patefecit. Hæc audiēs abbatissa deridere coepit: hanc astmans vesano capite ista fari: & ostiari conuocās iussit vt hāc de monasterio protinus effugaret: mādans eidem: vt aliqua hora sic extra dī missam postmodū faceret introire: vt sic ab inceptis operibus iam cessaret. Hæc de re lata sanctimonialis dñā q; citi potuit e monasterio est egressa: lachrymis tū fusa dolori busq; repleta p his q; monasterio nouerat euenire. Terribilis siquidē deus fortis atq; potens: & q; resistit eis. Heu cur cum homines nō formidant: scientes se nullatenus posse ab eius effugere manibus: vt eius in eos magnum & inenarrabile iudiciū nun comprehendant: saltem his miseri ter reantur exemplis. Audiant q; in suis cōfūdūt diuitiis: q; in ita cōcitant excessum dñm suū avaritiā: siccitate: quale huic monasterio a deo propter pecunias faciē auertēti de cælo est iudiciū iaculatum. Pene limen ostiī sanctimonialis dñæ excesser atq; subito rotum corruit monasteriū: omnes opprimens moniales: ita vt ex eis viua aliqua nō remansit. Sanctimonialis vero illa in quodam venerabili dominarum monasterio: quod est apud inferiorem Thebaidem haec tenus sanctitate p̄cipua viua manet.

Ignem censui præmissis miraculis aliqua alia diuinī cōtra peccātes manifesti iudicii declaratiua iūgeret: si forte p̄ iudiciorū multitudine peccatorum corda tenacia & plus q; lapidea in carnea verterentur: quatenus cū se ob peccata cerneret beluas: rōnē et cognitionē suā conarent vt fierēt: hoīes adipisci. Abiecta etenim rōne qua sūt hoīes: infra bruta animalia redigunt. Græcorū quidā hereticus die quadā cū sacerdotē quodā in Hierosolymitana ecclesia publicē disputabat. Cūq; sacerdos ob suæ p̄tis defensionē auctoritatē quandam gloriosi Hieronymi allegaret: vt græci destrueret rōnes: temerario pestifer græcorū gloriolum fuisse Hieronymum totius veritatis lumen: mentiri nō erubuit voce fari. At q; vocatā lem: nequitiam perpetraret: vocem deinceps vllatenus non formauit.

Y Vidam insuper alius hæreticus pestifer Arrianorum iniquam disputatione cuiusdam gloriosi Hieronymi auctoritatem contra eum inducenti ut reciteret sua temeritate respondit: subito fuit diuina ultione percussus. Nam nodum verbum voce sciens clamare per totum diem sine aliqua cessatione non desit: Miserere mei Hieronymus gloriatur quia a te poenis durissimis torquor. Et hoc per totum illud diem quantis vocibus poterat clamans hora completoris miserabiliter cunctis qui ad hæc concurrerant cernentibus expirauit.

Z Aeteticus quidam alius pestifer hæresis Arrianæ: cui autem meum obitum sine plus imponat do minus in ecclesia Sion gloriosi Hieronymi imaginem cernens: Vtinam (inquit) sic te cum virebas meis manibus tenuissem: quia te meo gladio iugularem. Hæc ut dicta de dir: gladium euaginandis tota vi ipsum in imaginis illius guttur infixit. Quis magnus iste Hieronymus tot faciens mirabilia: cui secundum sua opera filius non apparet: potuit equidem imbecillis in imaginis gutture gladium figere dextera: sed de imagine gladium & a gladio manum quousque res innouit: extrahere nullatenus fuit compos. Mox quoque ex percussione loco tantum ex hominis corpore viui sanguinis vnda fluxit: quæ usque modo per miraculo declarando fluere nunquam cessat. Eadem insuper hora: quæ res sic acta est: iudici in arrio existenti idem gloriosus Hieronymus cum gladio gutturi infixio apparet: pro offensione huiusmodi vindictam fieri postulat: narrans equidem sibi factam. & hæc dicens abiit. Stupefactus itaque iudex: cum cæteris qui astabant: ad ecclesiam pertrans: hæreticum manu gladium infixum tenentem repperit. Qui protinus ut ibi videretur: manum fuit compos a gladio remouendi. Captus itaque hæreticus in sua permanens duritia: ob aliud se non dolere: nisi quod viuum non teneret Hieronymum: garriens a populi multitudine lapidibus: & ensibus: & lanceis iugulatur.

& Epos meus Ioannes quem agnosces: omni fulgens pulchritudine: quem mihi in loci filii ad optauit: ut potui tibi pridie quid ei euenerit: enarraui: sed tamē ut præstantius memorie commendetur: silērio non transibo. Captus itaque idē Ioannes ante duos annos a Persis et Periarum regis ministris veditus: propter eminentem suam pulchritudinem: ad regis exercitum obsequia deputatur. Cuius per annum in curia non paruo dolore & tædio permansisset: eodē revolutionis anni die prandeni regi seruus: præ tristitia se a lachrymis non potuit continere. Hoc rex intuens: lachrymarum ab eo auidè querit causam. Quæ cōperta: in quodā eū castro custodiri fecit. Ibi nocte quadā existeret diris lachrymis vndique madefactus: in sonis eidē gloriosus Hieronymus veniens: mandū eius (ut sibi videbat) capiens: ad ciuitatem Hierusalem secum duxit. Experge factus manes: putans se in castro a militibus retineri: in domo quā maneo se inuenit. Qui ad mirationem velut amens quasi verum in castro vel in domicilio meo staret: nullatenus discernebat. In se postremo rediens emissæ voce dormientē familiam excitauit. Currant igitur ad me famuli adesse. Ioannem ineffabili gaudio nuntiantes. Quare dubius accurrens: quæ a Persis vincitū putabā: præsentē cerno. Quo quidē quid ei acciderat enarrāte deo & glorioso Hieronymo laudes maxime persoluantur.

9 Sanctimonialis quedam domina: omnium pene pulcherrima foeminarum: ætate iuueniculus: sed animi sapientia valde cana: beati Hieronymi deuotissimæ: in quodam cenobio dominarum multa sanctitate (ut opinor) adhuc viuūt. Cui quid audies dicere contigisse. Sit mulier hæc aliis in exemplū: quæ huc illuc per plateas & vicos discurrere non cessat: sua stultoria hominum illaqueantes animas visione. Nullo tot diabolus asinus recte capit: quot laqueo pessimo mulierum. Sanctimonialis hæc: ut omnium dominarum testimonio comprobatur: nūquam cum maxima cōpellat necessitas extra suam cellam gradū figit. Neque enim aliud agit opus quin aut orationibus vacat: aut lectionibus & meditationibus implicatur: aut corpore reficit dormiendo. His diuersis serpens antiquus diabolus operibus inuidens: ut eam a sancto proposito reuocaret: cuiusdam nobilissimi iuuenis animum in eiusdem sanctimonialis intritum incitauit concupiscentiam: quod nil poterat die nocteque aliud uisi quomodo posset eam attingere cogitare. Circa monasterium veri luminis obsecratus continue pergens: nullum remedium aliud reperire quibat. Tanta namque infestitæ nube caligatus exitit: ut multoties se suis putiosis turbarum affectibus cernens: voluerit se agere tradere suffocandum. Stulti amoris stultum iuuenem catena de die in diem strigit: ut hæc ad sanctimonialis aures resonet ob suam non audeat pudicitiam. Quæ de re offad hoc auxilio destituit: quodā iuuenis magis: veneficia demonum incantationes nefasidus artibus exercere: magnā promittit si quod optat experiri: pecunia quæritur. Tunc veneficiis magis suis carnalibus conuocatum demonem decipiendi causa. nocte media festine ad sanctam destitit.

nat monialem. Ad cellulā itaq; accedēs demon trāsire vltra cellulā Hieronymi imaginis in cella pictæ timore nimio nequit limen. Mira res Augustine: vt multiplicib; parer exēplis: Tā-
 tus gloriosi Hieronymi timor diaboli inest: vt etiam sup picturā non audeat apparere. Nā si
 cui ab eodē obfesso corpori p̄fiosa demonstret imago: ab eodē cōtinuo diabolus effugaf. Igif
 cōmiffū expiēdi opus nequā spirit⁹ desperāssad mitrentē reuertit: fibig; negari ad moniale in
 erroitū pandit ob gloriosi Hieronymi imaginē cella pictā: quē deridēs magus dimisit. Moxq;
 cōuocati alii demonē q̄ p̄t mittit citius ad huiusmodi opa finieda. Fitq; scdo id qd̄ primo.
 At secundus p̄ horā forte manēs coactus excellas coepit voces mittere: Si me Hieronymus hic
 finis recedere: huc vltcrius nequā sp̄rit⁹ scitū: eundē cōiurāt: vt debeat q̄ de causa venierit: intima
 re. Narrās equidē diabolus rei seriē: seq; gemiribus & ululatibus pādēs catenis igneis victū
 a Hieronymo t̄tineri: rogat eas vt suis meret̄ p̄cibus abeūdi gratiā inuenire. At vbi hac
 moniales audiunt: deo & glorioso Hieronymo laudes reddunt: suppliciter postulantes vt dæ-
 monē hunc nullatenus reuerturū de eodē cōnobio effugaret. Vix orationis verbis finitis: dia-
 bolus magnis stridoribus ex eodē loco recedens magū adiit: eq; capies tātis verberib; & cru-
 ciarib; flagellauit: vt pulula horarū sp̄atia aliqd̄ vitale signū paulomin⁹ appareret: diris cla-
 mans vocibus: Mei cruciatus causa fultū ad illā me destinās moniale. Certe in te iisdē verberib;
 bus vindicabor. Inter hac ast̄ verba tā horrida: magus cū se pene p̄niciē p̄ritū cerneret: suas
 videns artes nullū sibi auxiliū adhibere: ad toti⁹ refugii portū Hieronymi gloriosum iā nau-
 fragus se dirigit: Glosse (ingit) Hieronymus: huic ad tuā clementiā subueni misero accurrenti
 ei solita misericordie dona p̄grandia nō denegās. Promitto nāq; si tuis hac hora iur⁹ auxiliis:
 p̄niciē tā horribilī nō succubā: q̄ deinceps cūctis exur⁹ fallacis: a tuis obsequiis non recedam
 His finitis: velut fumus ab eodē nequā sp̄ritus evanuit. Per annū autē idē iacuit verberibus
 magus incartū sui corporis impos: q̄ nō nisi alieno auxilio potuit se mouere. Mox idē accepta po-
 nitenā magus: ante q̄ de lecto surgeret: cunctis cōbustis codicib; q̄bus artes illas neq̄ssimas
 exercebat: venditisq; oib; q̄ habebat & paupibus erogatis: cōpleto anno in illa se ob poeniten-
 tiā pagendā in quadā spelunca claudens eremo i qua p̄ quadriennū glosius stetit Hieronym⁹
 multa sanctitate & vite & poenitentiæ asperitate pollet. Huc q̄so iuuenes oēs currant: & infans
 iuuenis exēplo discat: ne qd̄ illi cōrigit: sibi postmodū doleat cōtigisse. Infans itaq; iuuenis tā-
 tis circūligatus luxuriæ laqueis: vidēs se oimode suæ miserrimę voluptatis desyderio nefas-
 sistimo deitradari: quadā nocte laqueo se suspēdit: & sic infelix t̄pali vita poti⁹ & p̄petua priua-
 uit. Ecce quot malorū causā turpissimū luxurię vitii fore liquet. Nil tā ruinę aimę pariter &
 corporis p̄p̄tū: quā istud neq̄ssimū arbitror scel⁹. Ex ipso nāq; homicidia: ebrietates: cōtēti-
 ones: & pene vniuersa oriūf mala: vt veteris & noui testamēti infinitis patet exēplis: necnō
 & cōtinuis manifestisq; expientis declarat. Ad hoc autē vt maior iuuenibus dēf astutia se tuēdi
 (Nā status vilius periculosior non est insipientis iuuetutis statu) iudici censui exēplū mei nepo-
 ris Rufi: ætatis forte annorū decem & octo: q̄q; dolore nimio: subrogat.

Non est ambigū ista quæ incipio enarrare magnis tribulationibus meæ memoriæ re-
 uocari: sed tū vt præmissum est: vt omnibus & maxime iuuenibus proueniat in exē-
 plum: silentio illa nequeo præterire. Nepos quidā meus: Rufus nomie: vtroq; priua-
 tus parente anniculus ad meas devenit manus: qui vrinam ex matris viscēribus non exisset
 ne illi quod sustinet: contigisset: quem tanta diligētia suo infortunio enutritus vt a pluribus
 a me genitus putaretur. Celsōs itaq; in diem puer infelix ætate: sed non sapientiæ: ingēti pul-
 chritudine corporis: sed non animæ decorisq; & probis moribus: honestatē: bonitatē: & mul-
 tæ sapientiæ elegantia: iūq; vane: decoratus: cūctis dilectiōe supbia colebatur. Is namq; in de-
 cimo octavo ætatis suæ anno imbecillis & miserrimus expirauit. Propter quem tantus ab om-
 nibus insonuit luctus: vt vix per mensē finem potuerit inuenire. Sed certe luctus pro eo qd̄
 euenerat non suffecit. Ast ego eius nimis incumbēs dilectioni: pluries gloriosum rogavi Hie-
 ronymum: vt mihi quidē nepoti meo acciderat reuelaret. Igitor meis annuens gloriosus Hie-
 ronymus precibus: obcinui quod gliscbam. Oranti cū mihi diē quodam hora nonat̄: eue-
 nit factor: q̄ narib; nullatenus poteram tolerare. Hac dum mecum tacitus repurans: vñ hic
 tantus adisset fuctor: admirarer: supra meum verticem eleuatis oculis: infelicē nepotem vidi

terribilis visionis: ita q̄ in eum visum imprimere nō audebā. Nā catenis igneis cū cōligatus formae instar flammis ficti dissimulatas eructabat. Ad hanc itaq̄ visionē subito me tam vehementis timor irrepfit: vt dū pluries loqui vellē: formandi vocē nullatenus cōpos eram. Postremo aliquid tantulū in me rediens: si meus erat nepos voce cōpi pquirere tremebunda. Ad hēc ille vultu latibus & suspicis: Vtinam (inquit) nō fuissē: ne tā diris esse in cruciatibus deputatus. Nā si, q̄ as me rartareis mansuibus perpetuis tēporibus pmanfurū. Iteu quid dicā: illis dictis tantus mihi dolor affuit: vt sim pluries admiratus quō vira pcius nō discessit. Longis aut̄ expletis colloquiis: ab eodem sciscitatus fuiscur diuinat̄ fuisset misericordia: sic experscū in mōdo tot virtutib⁹ sic polleret. Pro nulla (inquit) me scias causa fore damnatū: nisi q̄ in ludis maxime delectabar. At q̄ si morte accepta poenitētia q̄i stulta ignorāria postpositus cōfiteri: diuinā nō merui veniam adipisci. Et hēc diēssa meis disparuit oculis. Talis autem eo abeunte rēmāsse fortior: vt in locū illū hacten⁹ null⁹ audeat inroire. Ecce quantū turpissimū ludi scelus diuinat̄ abhorrent in maiestatis oculi. Timeamus ergo ne nos bonorū rapiat inermes tā repentinus inuētiens ne nō poenitere nos vitiorū contingat: dū rēpus inest: quia postmodū poenitentia foret frustra. Vir igitur Christianus tantae ruinae ludi pcul effugiat: ne fas: immo vt oranium memoria deleatur: expleat alia quadam q̄ breuius potero surrogabo.

B N Samaria decem nondū expletis diebus: dum miser quidam ludens quasi omnia quae habere poterat cōsumpserat: gloriosi cepit Hieronymi nomen ausu temerario blasphemare. Quem nefanda blasphemiae vix finientem verba videntibus & stupentibus cunctis: mox e caelo fulmen veniens interemit.

C Ribus altis in Tyro ludentibus hoc accidit qd̄ enarro. Cū illi suū vellēt incipere ludum: vt hi qui se hoc ab eis dē audisse & totā rei serie etiam se viderē: sancti & reuerē: sic dixerūt. Quācūq̄ potes exerce vim Hieronymē: q̄ te inuito ludū istū alacriter finimus. His ita dictis suū incoeperunt ludū: quo quidē primor diato: quasi vno elapso instanti se terra aperiens: illos solum absorbit: ita vt nil ex eis amplius fuerit visum.

D Quid visu noscitur: verissimo testimonio comprobatur. Idcirco quae dico cū multis possent probari testibus: tamen me ipso teste q̄ ea visione propria didici comprobabo. Iuxta meam in qua Hierusalem habito eadem nobilissim⁹ quidā miles fuit: rāstoris nimirum locuples: qui vnicū habens filium: eiusdem stultissimi amoris cecitate perculsus: non solum a prauis cum non corrigere: sed etiam cū ipse met praua institueret conabatur. Parentes fati & isti similes mētis: quāto oculis huc inclinent: vt quis finis eueniat: non ignorent. Multi enim homines magnas aīa & corporis inciderunt ruinas ob prauorū parentum insipientiam. Crescens namq̄ illius militis fili⁹: cūctis moribus bonis desiturus: de die in diē peierando: totum suū tempus amittens in ludis & blasphemis: cunctisq̄ immunditatis paere causante annum contigit duodeniū. Qui quodā aduersa scēte die solitū cum pte ludis insistent: indum eodem vt gliscēbar non habēte: primo prupit in haec verba: St quid ille potest Hieronymus qui ludos prohibet: iam exerceat: nā se inuito hinc nō nisi victor exurgā. Verū hēc duntaxat ipso prosequente: nequā spūs teterrimi hominis sp̄ce cunctis videntibus locū in quo ludebat veloci gradu adiens: eundem puerum infelicem rapuit. Sed quo eum derulie nulli hactenus hominē est cōpertum: Verum vt puro cū derulie in infernū. Eadē nāq̄ hora casu ad quādam mēx dom⁹ fenestrā: quae locū in quo ludentes debebāt pariter & filius: ex opposito sita est: me posuerā: quo me videre fuit necesse veritate perspicua seriem tam formidāda rei gestae. Discant ergo iuuenes in iuuentutis p̄p̄d ceteris est praestanti: & expendis morib⁹ se siculcine vilius caducisq̄ morib⁹ iuuenilis animus informatus statū in canicie nequeat pmutare. Qd̄ cū noua charta inscribit: defacili nō deletur. Discat etiā parentes fati filios correptionibus & verberibus erudire: nec vitiorū sinant vepres & adices figere nō facilliter euellēdas ne fendi & hic & in futuro cedant euē. Nam nisi fallor ad eternorū gaudiorū patriā deuēnīē diatissima & sine ambiguitate aliqua a paucissimis cetera cognita ex ter via. Eundē ad perditionem iter latissimū: & multis immo pene infinitis limitib⁹ plēnū fore cōstat. Qd̄libet cū mortalitū peccatorū ad pditionē suā tramitem struit. Quo dum hominū nō solum paganorum sed etiā illorū quos sacri baptismatis vnda lauit. Nam de paganis nulla oritur quaestio: q̄ nō damnentur maiorem fore liquet numerū multiplicibus insistentiū flagitiis: quorum nulla pene vnq̄ cognoscit emendari. Quinimo Respective qd̄ dico pariter bonis & malis hoīb⁹ cōsyderatis: non est q̄ faciat bonū: nō est vsq̄ ad vniū: sed omnes post suas improbas & pessimas am

balant voluptates. Consequenter concludi debet: qd ad eterne beatitudinis gaudia rarissimi gradientur. Infinitè quoniam. Oēs pene sacrę scripturę auctoritates hoc testant. Infinita si quę exemplum possent pspicaciter intueri: ad huiusmodi veritatē sufficienter demonstrādam. Hoc ex omnibus unum censeri decet: nec ab hoc discrepari potest: nullū scilicet ad eterne mō aliquo pervenire posse gaudia: nisi omnibus non particulariter: sed totaliter vitiis extirpatis virtutum studeat itinere festinare. His iam sine dato: exēpla & pdigia quędā iam huius operis fini propinquus breviter introducam. Et duo præcipue admiranda: quę a venerabili viro Nicolao Cretensis insulę archiepiscopo referente didici: primo dicam.

Venerabilis idē archiepiscopus pridie gloriosi Hieronymi deuotiōe nimia Bethleem veniens: vt eiusdem cunctis honoribus colendas reliquias visitaret: vt totus charitate feruidus redire noluit: donec me sua gratissima visitatione eximisi lætitiis adimpleret. Qui vtī donorum præcipuus vt gratissima mihi donaria super abundantiissime more solito impertiret: me visitare minime contentus: mecum dignatus est iam diebus pluribus commorari: & etiā adhuc manet: qd vti nā tēpore longo duret. In Christo nāq; Auguſtine charissimi me venerabilis idem pōſſet te salutat. Qd pluries igiſ mihi suorum verborum audio venerabilis idem pontifex enarrauit: hoc tale in ciuitate Candia contigisse. Sacros quidā suus suę maioris ecclesię custos impudicus: luxurię & ebrietati dedit: nondū completō anno de hoc sæculo migravit. Cuius corpore in cæterorum sepulto barathro sacerdotum: vt eius puniſtio cunctis innotesceret ad exemplum: subsequenti nocte tantus in ecclesiā: cuius cœmiteriis fuit strepitus: q; rumor nimio in vrbe illa commorantes excitati: pauore ingenti velut amens ad ecclesiā cucurrerunt. Stant itaq; omnes circa ecclesiā strepitus vehementes: sciparant q; sonitus audientes. Diuinā quidē exorant clementiā: quatenus cur ista fiant debeat reuelare sed nullū exauditiōis sentiunt adiuturam. Diluculo hoc cessante: cuncta quę fuerant in ecclesiā reperiri reuoluit: & quasi vndiq; flāmis igniū violata. Ad hoc memoratus pontifex orationes indicens populo: quid sequenti eueniat nocte præcipit expectari. Ne nimis succumbat verbis: sequenti nocte duplex strepitus & paucioris tribulatio est secuta. Qua de re: replet populus amaritu dine & dolore: cernens nullū sibi a domino adiutorium euenire: sicut vulnerati qui in monumentis protecti dormiunt: existerant. Die autē elucescente: omnibus in ecclesiā orationibus congregatis: gloriosus Hieronymus subito septies sole splendidior in ecclesiā veniens: ad altareq; gradiens cunctis videntibus & mirantibus per horam forte sub silentio manens: oblitus populo: hoc propter sacerdotis illius miserū cadaver sacris indigne locis committi ad terrore peccantiū contigisse intimaui: eidemq; mandans vt cadaver miserū tartareis post resurrectionē omniū mansionibus depurandū dissepulcris flāmis traderent protinus concremandū. Alioquin incepta pestilētia non abiret. Et sic ab inuentum oculis est inuisus. Qd vt ordinauerat lætundus populus protinus adimpleuit: deo & beato Hieronymo laudes præcipuas persoluendo. Et sic pestis illa cessauit. Qui deinceps beatissimū Hieronymū oēs unanimiter deuotione maxima inceptum colere.

Neadem insuper ciuitate quidam pulcherrimus extitit iuuenis: Titus nomine: honestis moribus: luculentus: carnali non ignobiliori natus progenie: prædiues valde totam pene deuotionem & fidutiam habens in beato Hieronymo. Hic siquidem iuuenis virgineo nitens candore: in eiusdem sanctę virginitatē proposito vsq; ad viceſimum annum probis vitę moribus perdurauit. Quo itaq; tempore sui fratrē nescendo consilio incitat: spretisq; nobilissimis virginitatē gemmis: auri pretiosissimum metallū calcans: ad carnis spurcias & luti ac fætorē vehementer declinans: puellā quandā omni pulchritudine corporis renitentē sibi in matrimonio copulauit. In cuius amoris retibus ita se capiens q; aliud præter ipsam poterat minime cogitare: de die in diem coepit diuinā obsequia obliuisci. At quia mæſer dereliquit iustitiam: oblitus fuit deum alentem: se oblitus fuit sibi dominum misereri. Compio namq; anno quo cum puella iuuenis inſenſatus steterat: nō vt in matrimonio: sed causa explendę libidinis copulatus: suggerēte diaboli astutia: ita se frater puellę illaqueatus amore auide diu querens eius amplexibus frui: tandem quod optauerat est adeptus. Huc accurrant iuuenes & exemplo iuuenis sint experti. Fiant nota iuueni puellę viro iam peracta. Tacens idem cogitat auide quo valeat modo certitudinem reperire. Expeſtat dieb; aliquot se simulās hoc nescire. Ast die qdā ordiavrbē deferēs pēgre pſifici. Et lates pdiē in ciuitate: nocte mediā domū veniēs: rēſeratis ſeris a puella ſeruitrice clā vt prius ſimul

ordinauerant ambo vsq; ad thalamū in quo ei⁹ frater & vxor in lecto stabāt pcedēs sibi postu-
lar apiri. Mirantur illi & timore perterriti vehemētī: pulsanti negligētī ostiū referre. Tādē cō-
fractis feris thalami iuuenis ira & furor nimio fornacis instar ardētis vndiq; inflāmat⁹: vxo-
rē primo euaginato gladio interfecit. Deinde sub rhoro ppriū latitārē fratrem iuuenis intrare
mit. His ira gestis ex ciuitate exiēs: multo tpe p mundū huc illucq; errās cū gubūdāliis coepit
quosdā trāsire in itinere depdici: ac etiā iugulare. Permanētī itaq; eidē Tito p decē annos
talib⁹ negotiis īplicatus gloriosissim⁹ Hieronym⁹ salubre refugiū & vitale diē quadā iā adue-
sp̄are scēre luce in modū mercatoris se mōstrauit: ne ille solum hābit⁹ deuotiōis p̄mis priua-
ret. Nā ille q̄q; tot & rāta vitia abhorrēda cōtinue exerceret: tñ in beato Hieronymo deuotio
nē aliqūā reminebat: ita vt eidē quotidie se cōmēdās boni aliq; diē⁹ singulis ad ei⁹ honorem
facere nullaten⁹ postponēbat. Cernēs itaq; Titus mercatorē: nefandis sociis ad solita nequi-
tiae opa cōuocatis cōcito cū eis dē p̄gēs cursu vibratis lācis Hieronymo mercatoris instar ob-
uiant veniētī. Moxq; in ei⁹ īfurgēs a sociis eundē p̄cepit retineri: donec ei⁹ lateri gladiū īfi-
gat. Deinde manū eleuat: interficiēdi gladiū retinētē: vt scelus tm̄ valeat iā explere. Ad hęc
Hieronym⁹ gloriosus: Amore (ingr) Hieronym⁹ (quē tu diligis) aliqua loquēdi breuis licē-
tia mihi des. Postmodū si volueris facto id qd optas. Ad hęc & Titus: Amore (ingr) ei⁹ quē
noiastris: & loquēdi & viuēdi licētia tibi vt postulas cōcedas: tm̄ quae portas mercimonia iā de-
pone. At gloriosus Hieronymus: Ego ipse sum Hieronymus q huc ppter tuā liberationē ve-
nime mihi a te imp̄sa obsequia in vacuū prēterirēt. Te tot quē gessisti peccaminū iā pōniteat:
ad te ipsum redeas: ne formides: hucusq; me noueris ppter tuā salutem & aīe & corporis sup-
plicē erga te apud iratā diuinā iustitiā extirissē: ne in te dignas tibi sēquitias exerceret. Ad po-
nitentiā igitur gēitius perge callē: & peccatorū onera iam deponē: alioquin me tui custodē &
supplicē nō habebis. His dictis Hieronym⁹ gloriosus ab illorū oculis disparuit. Ad hoc stupe-
fact⁹ Titus: & qd illo erant timore & admiratiōe tam ingēti ad terram p̄cidēs: p horā non
potuit eleuari. Tunc subito in Titū: & qui cū illo erat sp̄itus sancti gratia est effusa: & lux eos
caelitus illustrauit. Qui p̄in⁹ in viros alteros iā mutatis: sp̄etis cunctis sp̄urciis vitiorum:
ad poenitentiā tramitem redierē. Deinde ad eremorum antra deuā & ignota p̄perantes: in
magnis se corporū asperitatibus: & vita sanctissima tradiderunt.

G Miraculum aliud qd veridicorū testimonio solidissime in superioribus Aegypti parti-
bus peractū intellexi: quatenus hominibus & maxime iuuenibus quātrūq; castis
proueniat in exemplū ad euitandū periculū mulierū pcedentū miraculo ad... & co-
gito fore gratū. Monach⁹ quidā iuuenis & decorus: honestate p̄cipuus: morū maturus: quī
senex virginalis pudicitiae custos: cunctisq; illius monasterii monachis speculum sanctitatis:
gloriosissimi Hieronymi amator deuotissim⁹ fuit. xii. degēs annis in monasterio: cōtinue ora-
tionibus vacās & studio scripturā. Hic amore castitatis timens ne cor aliquāliter violaret:
mulierū visus ineffabiliter abhorrebat: ita vt eius memoriā formidaret. Huic pposito diabo-
lus antiquus serpens: & hominum inimicus: inuidēs: suae nequiae: inueteratē: cōtra ei⁹ dolos
& artes multiplices incitauit: cōtinue cogitationū stimulis iuuenē pessimum tentator affligēs
die noctuq; a tentationibus duobus mensibus nō cessauit. Iuuenis vero puidus sese domini
& beati Hieronymi (cuius dilectioni ardore feruebar) cōmēdans custodia: victrici: tentamē-
ta diabolica seiuuit & orationibus tristiphabar. Cōstuant huc quēso iuuenes atq; senes: & quā-
ti fir calisa mulierū fallax pulchritudo hic doceantur maxime per exemplū. Cernēs se asperis
perfidus diabolus a iuvene superari: tanq̄ leo rugiēs subtiliores nocēdi artes coepit quærere:
vt iuuenē deuoraret: sit itaq; inter eos pugna grauis. Hinc astutis obsecutis castra aduersus
iuuenē struit pessimum inimic⁹: hinc iuuenis oratiōes & gloriosi Hieronymi protectio castro-
rū sternunt munitiones: & vires eorum tripho nobili vilipendūt. Interea genitoris ad mor-
tem agrotātis visitationis causa ingruente: ex monasterio in ciuitatē ad paternā eđem veni-
re iuuenis est cōpulsus. Nam se pater dolore nimīū moriturum vī visione frustraretur: illi
crebris clamoribus acclamabat. Ob hoc dolens monachus: timens ne mulierū visu cor mun-
dum & virgineo candore miridum violaret: potius nisi fratrum sui cōnobii fuisset supplica-
tionibus inclinatus: erga patrem crudelitatem volebat ppter dominum exercere: q̄ eidē ī-
firmantē compati a monasterio recedendo. Sciebat enim monacho nil tā nocuum & detestabile
& mortale: q̄ vicos & ciuitates & gentiū multitudinē circūire. Nulla certe permanet in hōie
quies mētis: qui multorū verbositate & vaniloquiis implicatur. Qd aqua p̄ficib⁹: monachis

idem præcipue silentiū operatur. In paterna itaq; manēs eū de monachus: diebus tribus tædio. H tam vehemēti affectu? est: q; sibi potius videbatur tetris se fore carceribus mancipatum. Com-
 pleto die terribissimū eū cū sorore sua quadā pulchritudinis inaudire infirmitatis causa patris
 crura simul cōtingeret cōfricare: casu sororis dextera eiusdē tangente dexteram: tam diris li-
 bidinis & eiusdē sororis inepti & abominabilis concupiscēcie fuit subito aculis cor eiusdē
 monachi instigante diabolo vulneratū: q; pene eam ad illicita: & omnino ab hominibus abhorren-
 da: nisi extirpisset timor verecundiē inuabat. Heu quid dicat! Quē monachis illis inerit obsec-
 uscia castitatis: q; continue mulierū vīribus potiuntur infimul colloquendo? Sic manet in casti-
 tate homo facie intruens assidue mulierū: sicut manet palea stans in igne. Fallax certe & ruinæ
 maxime propinquus casus: inuitabileq; periculū est foemina pulchritudo, Timor certe mo-
 nacho euenit: quem timebat: & sibi accidit: qd tanto tempore verebatur: nec sine exēplo ma-
 ximo aliorum: non illud iustum est parentibus obedire: in quo animæ periculum formidatur.
 A monasterio inuite monachus egreditur: sed ardore libidinis tam nefandæ cor inflammare
 nil aliud q; sororis hoc nescientis scelus faciem improbis oculorum vīribus videre cogitans: pe-
 ne vnq; fuisse monasteriū recordatur. Sanatur interim pater: at monachus excusationib; ad-
 inuentis tardat de die in diem ad monasterium remeare. Manente eodem in paterna domo
 tribus mensibus hinc monachos hinc patrem maxima mouit admiratio: omnemq; familiam
 cur istum tam vehemens irrepperit mutatio: & alteratio inaudita. Ignorant siquidem rei cau-
 sam: idcirco effectū eos cōtingit ignorare. Ad monasteriū cū duob; ad se ex prius detulerat
 exeuendo. Coepit itaq; in monasterio corpus degere monachi: cor vero a sorore aliquāter
 non recedit: hoc sibi fit studium scripturarum: vt attingat pessima quæ affectat. Hac contē-
 platio diuinorū: vt peccatorū modum inueniat explendorum. Percurrit alienus suus: & ve-
 ritatis cognitione deuius continue a diabolo: cuius iugo grauissimo imbecille collū submisit
 libidinis nouq; telis. Sicut fumus deficiūt dies eius: cōtingunt sicut in frizorio ossa eius: & in-
 firmatur dolorib; vitæ: irratiōabili fit silis aīali. Obluiscit in toto diuinā clemētiā exora-
 tio: tota die cogitans modū appareat habilis: vt poculū mortis valeat degustare. Heu q; sunt
 inopes & miseri: & oib; bonis egentes & exules: q; a dñō se elōgāt. Tāto fit peius brutis aīalib;
 vir in peccatis: q; ab aīa de maiori spatio elōgāt q; id quo calū a terra distat: & oriēs ab oc-
 casu: q; eisdē pīstis cū diuina gratia est tūctus. Cogitant deniq; monacho: veritatis luminis
 nescione nefandissimē & auditui horribilis voluptatis adipiscēda reperire modū: mali cōsiliū se
 minator diabolus: hoc sibi tale insinuat cōsiliū occulto cogitamine vani cordis: vt scilicet intē-
 pestæ noctis medio cūctis dormiētibus: veste deposita monachali: sumptuq; habitu laicali ex
 monasterio exiēs: pater nas clā adeat mansiōes: & domū crepusculo noctis latenter intrās sub
 thoro sororis lateat: donec dormiente ipsa ad eandē accedat: suæ voluptatis libidines expleto-
 rus. Placet infanē mēsis imperitiū consilium erogatum: studetq; ipsum toto posse q; potest
 breuius effectui mancipare. Sequentis igitur aduenienti noctis medio sub silentio ad fores coe-
 nobii clauē gerēs manib; pperat: sed ad ostia veniēs p totā illā noctem huc illucq; discursūs
 quo sint in loco posita non inuenit. Stupore & admirationē pterit? cur hęc sint nesciens intru-
 rianz matutinali quæ ad laudes debitas dñicas monachi excubabant pproquantē hora: com-
 pellit ille ad cellulā retrogradi. Manet in cellula ille admirās p diē illū: pponit sequenti nocte
 facere qd nō fecit: audet imbecillis dextera quæ non pōt: sperat stultū pecus cōtra leonem pu-
 gnans triumphū gloriā adipisci. Quid insensate reris! Putas agere vile pecus quæ leo fortissi-
 mus Hieronymus cōter adiciet! Cessa imaginē gloriosissimi Hieronymi genua flectere: ipsum
 vterius nō salutes: & tibi potestas prius cōcedatur: vt cadas in foueam quam effodis: vt di-
 ra naufragia tā admittas. Non possunt impensa gloriosissimo Hieronymo seruituta quoquo-
 modo fiant: mercedibus vacuari. Retinebat siquidē in cellula monachus illē deuius & errans
 & diabolico dñō mancipatus: imaginē gloriosi Hieronymi tabula insignatā: cui diē? singu-
 lis antiqua cōsuetudine flectēs genua: se eidē pluries cōmendabat. Idcirco vt eius mira clemē-
 tia cūctis innotesceret: illo eū die retinebat ne malū faceret qd volebat. Ignorās vero hęc ille
 monachus: subleuāt nocte ad coenobii iterū fores pergit. Sed qd præcedenti nocte fecerat: id
 hac fecit. Ne igitur in hęcram verbis: per vnū fere mēsem singulis noctibus cōtinue hoc eue-
 nit. Cōpleto itaq; vt puto mensis circulo: in somnis beatus Hieronymus sanctissimo cuidam
 illius monasterii monacho apparuit in strato suo quiescētē nocte: eidē reuelādo qd ille mona-

chus faciebat: mandāsq; illi vt debeat eidē monacho sic et tanti declarare quomodo ipse cum ob sibi impensam reuerentiam custodiuit vt ostia non videret ad cogitatum perpetrandum scelus: & q; nisi sibi velox de inceptis subsequatur emendatio sese de ipsi custodia remouebit: discessitq; prius ab eodē. Mane aut factū: q; viderat monachus alteri monacho enarrauit. At ille se quid hic dicat nō intelligere pluribus detestans sacramētis cepit dicere ppter cecēbri vacuitatem hęc somnia euēnisse. Tacet monachus & recedit: hic gaudēs pponit nocte sequenti nullā amplius exhibēs solitā Hieronymo reuerentiā: ostia monasterii ad nequā opus qd; ram diu affectauerat pagendū: ad suū libitū referare. Vt breuiter dicam: Qd; miser diu hianti aīo cogitauerat: mala opandi a Hieronymo honore solito priuato sibi tradita potestare: vt voluit sic effecit: sed tū in fine gloriosissimi Hieronymi clemētia nō defecit. Recedēs itaq; ille de monasterio nocturna hora: alieno habitu occultatus: parris domū adueniēs: p; idē illū vndiq; circūcūit. Cūq; noctis crepusculo domū intrasset: ad lectū in quo virgo soror gescere rūc solebat clā pcedēs: itā diu sub eodē latitauit qd; diu sororē dormire potuit asstimare. Tūc idē exiēs expoliatis vestib; sororis se dextero lateri applicauit. Ad hęc soror leui somno dormiēs excitat: & virū iuxta se manu sentiēs admodū expauescēs: diris emissis clamorib; ad se oēs pariter euocauit. Currunt ad puellā: rhamū cūcti cū lumine: & tandē in lecto inueniūt hūc iacetē. Mirantē parētēs & stupēt: cernūt hoc cūcti q; cucurrerāt & cōdolent. Interrogat a filio parer diris criminis tāti cām: reatū suū fili; filētio cōstet. Vt em̄ dixi: voluit gloriosus Hieronymus hūc suā stulticiā experiri: vt in postērū humilior & astutior fieret ad cauendū: & in p̄lo se tuēdū: & ne amplius ex p̄lo suo q; de sanctitate cōsideret & speraret. Quāto em̄ maior inest homini sanctitas: dū in mari mundi hui; p̄celoso: & inimicorū agminibus pleno: imbecilli carnis nauicula nauigat: tūto maior est timor & astutia se ruendi. Infinitas pessimus ille rētor diabolus nocēdi possidet artes. Qui incurrit p̄git: cuiusne capis. Qui in cūctis timeret: ab oibus diabolis hic rimeretur. Certe plus nil nocet: q; sp̄reto aliorū cōsilio: vt p̄pria volūtas p̄cipit ambulare. Qui suā rē volūtatē credit: in cunctis quē facit finem odibilem adinueniet. Magnus exēplo iam finito timor de fragilitate nostra maxima: & de diabolica calliditate & astutia nobis oibus demonstratur: magna spes veniēs peccatoribus declarat. Cernēs namq; se monachus sic a diabolo deturbatū: delusum: ac etiā in tanta miseria captiuatū: prius suffragiis gloriosissimi Hieronymi: cuius semper deuotus extiterat: suam miseriā & culpā vehementissimā teco gnoscēs in seipsum rediit: & de eadē parerna exiens domo: omni retardatione abiecta lūgens & dolens: ad fontem penitentiae properauit. Deinde vero in suo monasterio per annos duos in tanta se abstinentia: asperitate assitit: vt foret cor hominū insufficientes cogitare: & completo annorum duorū spatio: autē dies modicos ex hoc saeculo feliciter expirauit.

L **E**nerabilis Damasi Portuens ep̄i pridie receptis literis: aliqua eis s̄cripta cor de auidē intellexi: quæ ob eius reuerentiā nō dimittā. Romæ cardinalis quidam Cēlestinus nomine: Hieronymi gloriosū amulus & detractor: dum diē quodam in conuentu extens cardinalis: more solito ore audax & temerario in eiusdē iniuriā: verba prorupit: dolore subito viscerū impellente: ad occulta naturæ loca p̄perans: viscera omnia prius emanauit: & anteq; illinc recederet expirauit.

M **A**lius quoq; p̄sbyter cardinalis Andreas nomine: isti nō similis: sed gloriosissimi Hieronymi deuotissimus arg; color: pridie in eadem Romana vrbe multis circūstantibus expirauit. Qui cum iam in ecclesia esset paratis exequiis: quæ solent si defunum tumulandis exhiberi corporibus: assistente summo pontifice cum penetoto clero & populo Romanorum: qui ad eundem Andream conuenerant honorandum: emissis violatibus & crebris gemitibus in feretro cūctis stupentibus: & veluti amantibus effectis: tanq; si a somni dormitione excitaretur: mirabiliter exurrexit. Cūq; a Romano pontifice remoto de ecclesia maiori beati Petri apostoli vniuerso populo: clausisq; foribus inrerrogaretur: intulit ista verba: Dum starem diuino examini iudicandus: & iam per vestium & ciborum quibus hactenus vīsus eram: nimiam superfluitatem tartareis crucianibus condānaret: subito adueniens quidam sole splendidior: miueq; candidior: quē fuisse gloriosum Hieronymū ad se inuicē referentibus qui absante intellexi: p̄sidentē iudici flexis genibus animā meo corpori iūgi portectis p̄cib; sp̄trauit. Quib; finitis verbis: in ictu oculi inde recedēs aīa vti cernietis corpori est cōsūcta. Ad hoc miratur summus pontifex & ceteri audientes. Fuit hac nota populo extra ecclesiam expectanti: cōsuetis ecclesiæ foribus protinus ecclesiam intrant: omnes magnis

vocibus deum & gloriosum Hieronymum collaudantes.

Mita nos mentis afflictio comouet & cōturbat: intellecto q̄ plurimi episcoporum N
dei & domini n̄ lesūm Chrīstū cuius vicem gerunt: abnegantes terrenorū quo-
rū deus venter est: vestigiis inherentes: de stipēdiis pauperū & sanguine lesū Chri-
sti: delicatissimis ferculis cū histriōib⁹ & cæteris diuinibus suā ventris replent ingluuiens
ad societatē luxuriæ incitanda. Vestimentorūq; de die in diē sup̄fluitatibus abutitur: de pau-
peribus quorum mercedē rapā manu latrocinii deuorāt: fame morientibus & frigore: non
curantes. Hi certe non episcopi: sed diaboli. Episcopus autē aut sanctissimus: aut diabolicus.
Magni certe meriti status episcopalis sed periculi infiniti. Leuissimū peccatū aliis imputādi: gra-
uissimū episcopo imputatur. Pontificis etenim vitium in subditos diffunditur per exēplū.
Maiora recipienti: ratio maior crescit. Quot enim ouium Chriſti vel negligētia episcopi: vel
exēplo in peccata deuiant: de tot tenetur domino reddere rationē. Heu quid Augustine cha-
rissime dicam! Graue nobis inest pondus: grauis sarcina. Sed debiles ego habens humeros: qd
portabo! Sūt certe angustie mihi: vndiq; me torquentes. At dum graues mihi p̄ptos casus
intueor: timore maximo succrescente: cōtinue affligor & contristor. Securius est episcopalem
statum fugere q̄ appetere. Laudo certe ep̄atum tanq̄ vicarium dñi nostri lesū Chriſti: sed
illis qui in eo vitam agunt multū terrenorū: qui mundi gloriā & p̄pas appetunt: non collatu-
docimmo eis consulo vt effugiant quantū possunt. Melius certe fuisset eis cum tertenis vitā
agere terrenorū: q̄ in pontificali culmine hac agentes ad infima & pfundiora loca decideret
tanto p̄a cæteris cruciandi: quanto p̄a cæteris plura donaria receperunt. Intelligens itaq;
episcopos plurimos: potius nomen gerere q̄ essentiam: potius lupos rapaces fore Chriſti ou-
um q̄ pastores: destructores magis esse Chriſti ecclesie q̄ rectores: qui Chriſtianorum elemo-
synas depredātes: mercedē pauperum lupinis faucibus in superfluitatibus ciborum & vestīū
deuorant & consumunt: quod absurdū est: abominabile: & defendendum. Hæc idcirco dixerim:
vt talis abominatio cunctis gentibus innotescat: quatenus si deum nō metuunt: hoīes verē-
tes suis aliquāliter abominationibus retar dentur. Audiant quoq; hi tales episcopi: quæ nar-
randa proponimus: & saltem aliorū calamitatibus sterreantur.

Nsuperiorib⁹. Aegypti partib⁹ in deserto quodā ab hominibus propter vitæ incōm-
moda inhabitabile: quidam debebat monachus Helias noīe: antiquissim⁹ & magnē vitē
sanctitate radiāsq; in vita beatissimi Hieronymi eidē familiarissim⁹ valde fuit: quem
tūc beatissim⁹ Hieronym⁹ habuisse pphetiæ spiritum pluries enarrauit. Hic die quodā (ve-
luti mihi testificans monachi: vita venerabiles fideiq; digni: qui se dixerunt ab eiusdem san-
cti viri ore multotiens peraudivisse) solitis incubens orationibus: somno repētino adueniente:
aliquātulū obdormiuit: & ecce in visione quo quidem modo multotiens deus omnipotēs grā-
dia & occulta suis fidelib⁹ referat sacramenta: in quodā palatio miræ pulchritudinis ineffa-
bilis & a mortalib⁹ nunq; visæ: vt sibi videbatur: erat. Cū per horā per palatū illud huc illuc
q; gradiens: eius admiraretur pulchritudinē vehementē: vidit quoddam p̄parari tribunal
a quibusdā nimis pulchritudinis iuuenib⁹: stratis tapetib⁹ & vestib⁹ auro & gemis ac multa
mus & decoris: cuius aspectus tantē erat suauitatis: vt nil veller aliud qui habere magna de-
siderat: vitorum sole lucidior comitatus societate veniēs se posuit vt iudicia exerceret. Inter
hæc cuiusdā anima quem fuisse Anconitanum p̄sulem ab aliquibus ibidem consistentibus
postmodū intellexit nequā spiritib⁹: catenis ignisq; vinculis vincta instat fornacis flammis
erumpēs sulphureas: deplorata maiestati regiē p̄sentat. Quæ prius q̄ de aliquo interrogā-
retur: cepit diris vocibus se infernalibus mōtionibus dignissimā acclamare: hanc inter cæte-
ras maxime assignā principālē causam: quā vanis p̄pis intētus: in cōuiuiis & vestibus & hu-
iusmodi stulticiis delectabatur. Quibus finitis: lata per iudicem sententia: vt poenis infernali-
bus traderetur: donec corpori iuncta duplices poenas in perpetuū sustineret: mox illā secū se
retraxit: oīs illa nequā spiritū turbā: inde diris clamorib⁹ recesserunt. Deinde alteri⁹ cuiusdā
animæ: quam fuisse Theodoti senatoris fratris venerabilis Damasi p̄dicti ep̄i Portuenſis si-
militer intellexit: ante maiestātē regiam circūstātib⁹ multis nequam spiritibus eum graui-
sime accusantibus p̄sentatur. Cūq; a diabolis in longū accusatio traheretur: & nullus exa-
verso aliquo responderet: vir quidam sepius sole splendidior: & vt sibi videbatur: pene cæte-
ris altantibus eminentiori: ad regis sedens dexteram: in pedibus se erexit. Quo quidem sur-

gente silentiū rex manu p̄pria a cunctis fieri imperauit: tūc q̄ se terat oib⁹ opponēs accusanti
bus: hūc suū fuisse fidelissimū & deuotū: & ei cōtinue exhibuisse reuerentiā specialem: eisdem
mox loquēdo audaciā abstulit: & taciturnitate p̄notauit. Postmodū vero is flectēs ante regem
genua: huic suo fidelissimo ueniā & aternā requiē solita pietate & mīa infinita clementissime
elargiri ita tū q̄ p̄ cōmissis in mūdo flagitiis in purgatorio purgare: suis p̄cib⁹ vt uoluit est
adept⁹. Tūc oīs illa natio horā spiritū multitudine gemēs & ululās de illo loco p̄tinus se remo
uit. Interuallū aut̄ factū horā vni⁹: ruenis qdā pulcherrim⁹ cōcito gradu p̄ palatiū ueniens:
ad hūc⁹ accedēs: q̄ tam eminēs & p̄clarus in auxiliū exurrexerat Theodonij senatoris: se fore
dixit a Petro patricio Romanorū eius deuotissimo missum: quatenus eiusdē p̄ces exaudiens:
sibi impetrare a dño filiū dignaretur. Ad hēc rex: Qd̄ (inquit) a filio meo Hieronymo Pet⁹
postulat: certe fiat. His omnibus sic finitis: somno illo mox Helias monachus excitatur: lau
des immensas deo reddēs: & Hieronymo glorioso. Qui diē illū in quo tam miranda viderat
p̄notās: eodē postea intellexit die episcopū Anconitanū & Theodonij senatorem ex hoc sē
culo migrātes. Quo liquide patet: hęc vana somnia nō fuisse.

P Agnam putas Augustine charissime aliquibus admirationē inducere veluti si qd
nouū & inauditū ei p̄ponēs: dū in tuis pristinis literis quas recepi: Ioanni baptistā &
ceteris apostolis Hieronymū sanctissimū aequalē in sanctitate & gloria: rationibus si
ne dubio efficacibus & visionibus mīrificis cōprobabas. Certe non est aliquis ambiguitas
verissima & omni fide & deuotione dignissima ista fore. Nec puto aliquibus eius vitā sanctis
simā: & eius tanta prodigia hominibus inuēta nō ignorantibus: admirationis aliquid eueni
re. Sed quoniam tales tuæ fuerūt rariores: ad veritatē hui⁹ declarandā: quis meas leuissimas &
imperitas nūc illis opponere nō deceret: omissis oib⁹ visionem mirabilē quā venerabilis vir
Cyrillus episcopus Alexandrinus se vidisse suis ad me diebus pluribus iam elapsis destinatis
literis affirmabat breuiter introducā. Post beati Hieronymi obitū gloriosum: anno cōpleto:
die natiuitatis gloriosissimi Ioannis dñi p̄curatoris: laudib⁹ expletis maritibus dū memorat⁹
p̄cēfex more solito in ecclesia solus: ante altare eiusdē p̄curatoris domini gloriosus: flexis genib⁹
ip̄ius gloriā & excellentiā multa spūs dulcedine cōtemplarē: repente somno aliquāto lum
obdormiuit: & ecce in ecclesiam vt sibi clarissime videbatur binatim quorū dā speciosissimorū
hominū vltra humanā aestimatiōē cantus alternatiui suauissimos concinentiū turba vehē
mentissima/ miro ordine veniebat. Deinde binatim oēs ad altare p̄cedēs: & ibidē flectentes
genua: ad sedendū singuli se ponebāt. Cūq̄ illorū hominū iam esset ecclesia valde plena: post
oēs duo viri eminentiores ceteris in toto siles atq̄ pares infiniti o sole lucidiores: sola induiti cā
didissimā: auro & gēmis vndiq̄ ineffabiliter rutilante: veniēs: ecclesiā pariter intrauerūt.
Ad quos introitū oēs in ecclesia residēs: prin⁹ flexis genibus eisdē summā reuerentiā p̄sol
uerūt. Tunc duo illi viri ante altare ab eisdē reuerentiā exhibita: in duabus cathedris aureis
mira lapidū p̄ciosorū varietate & pulchritudine decoratis: sibi a quib⁹dā pulcherrimis iuue
nibus p̄paratis: ambo pariter cōsederūt: & sic filētes aliquāto lū p̄miserūt. Interim inter illos
silentio: cepit alter eorū duorū alterū impellere ad loquendū. Cūq̄ lōga adinuicē altercatio
oriretur: vt quis primo inciperet p̄a dicare: coeperūt singuli: vt Hieronymus Ioannis/ cuius
erat die illa solēntas/ laudes & magnificēcias explicaret: magnis vocib⁹ acclamare. Quo vñ
illoꝝ sermonē mox incipiēs: laudes beatissimi p̄curatoris dñi tanta loquelie dulcedine: tantoq̄
verbōꝝ ornatu: necnō & sentētiarū grauitate cōtexuit: q̄ fas nō esset linguae hoīm declarare.
Finito itaq̄ sermone illo: alter quē Ioannē baptistā cuncti q̄ aderāt nominabāt: eidē grates re
ferēs multiplices: hoc circūstātib⁹ ad eius honorē & gloriā est locut⁹. Socius iste me⁹ charis
simus Hieronymus: aqualis mihi in gloria: aqualis etiā in sanctitate: ferē mearum laudū est
hacten⁹ p̄secutus: idcirco dignū est vt eius laudibus nunc insistā. Hic vere lux est ecclesie: re
nebras effugans errorē: & cunctos illuminās hoīes veritatis claritate cōspēs. Hic fons est aque
sapientiē salutaris: ad quē firiētes dū accedunt: largissime sarianē. Hic arbor altissima: cuius
cacumen cælū ascendit: sub cuius doctrinæ frondibus de suauī eiusdem oris fructu: aues cælī
scilicet hoīes multū intelligentes: & bestie terræ scilicet hoīes parū intelligentes vberime fa
tiantur: Hic mecū fuit in seculo eremita: & certe non minus me carnem abstinentis macera
uit: Hic mecū vitgō nitidus atq̄ purus: Hic mecū fuit p̄phetico spū illustratus: Hic mecum
doctor exitiū veritatis. Ego propter iusticiā & veritatem vitam corpoream dereliqui: hic
etiā sic non amiserit vitam corporā: p̄pter iusticiā & doctrinā suā p̄cificacissimē veritatē:

tempus sui tñ rotti gessit in seculo in martyrio: afflictionibus: & dolore. Ego Ch ristianꝝ fidei
præcurren t nuntius & gentiũ inuitator: hic postmodũ veniens eiusdẽ extitit sustentator: &
ab hæreticis eandẽ laceratibꝫ defensor. Ego semel in baptismo manibꝫ pꝑriis Ch ristũ te
rigit in Iordane: hic ipsũ nõ solum manibꝫ pꝑriis habuit multoties in altari fidei & ore pꝑrio mĩ
ducauit. Hic mihi in sanctitate p oia fuit equalis: nẽc em̃ equali ambo æt ætẽ vitæ pmo infa
mul cõgaudemꝫ. Hæc & alia multa psequẽte beato Iohã: qđ idẽ beatus Cyrillus nõ potuit ro
taliter memoriæ cõmẽdare: iã hora diei prima adueniẽte: ecclesiã custos intransse p̃m Iroitus
dormientẽ eundẽ manibꝫ excitaui. Expergefactꝫ itaqꝫ pontifex stupore: admiratione: & gau
dio admodum plenꝫ: quæ viderat custodi cum lachrymis enarrauit: deinde illodie missam so
lemnissimẽ celebrans: visionem mirabilem omni populo declarauit.

S Vne infinito plura quæ dici possent miracula verissima: & vtilia enarrãda: qđ ea quæ Q
in breui hoc opusculo sunt inscripta. Sed ne prolixitate operis aliquid legitimus tẽ
oriatur: vno solo miraculo qđ nondũ expleto mẽse in Bethleem peractum est: per
fectus huic operi finis erit. Die dominico transacto post octauas pentecostes: omnibꝫ meis
suffraganeis episcopis: & multitudine maxima tam virorum qđ mulierũ in ecclesia in qua san
ctissimum quiescit Hieronymi cadauer in simul congregatis: honore debito & veneratione
tam debita qđ deuota: primo egomet sacris indutus vestibus: ad locũ foueæ: in qua corpus vte
nerandum iacet: accedẽs: iterrã coepi effodere sepulturæ: quatenus sacratissimum illud cor
pus inde ablatum in tumulo marmoreo mira pulchritudine vndiqꝫ decorato: qđ hac de cau
sa fuerat fabricatum: postmodum poneretur. Cum iam fouea foret vacua cunctis oermentibꝫ
corpus sanctissimum in medio foueæ: tanqđ in aera nulla parte terram tangens permanebat
integrum: nec corruptione aliqua violatum. Quod inde eleuantes cum odore tam vehemen
tissimo & suauisqꝫ talem olfactus hominũ nunqđ sensit: collocauimus in altari: quatenus a po
pulo reliquæ sanctissimæ viderentur. Quot autẽ illo die me cunctisqꝫ qui aderant: altantibus
sunt peracta miracula gloriosa: explicare ea nullatenꝫ cõpos esse. Cæci sedecim illas religas
tangentes: usque visum protinus receperunt. Tres p̃cipue demoniaci carenis vincti: in illam
ecclesiã plurimorum hominũ manibus deportati: sunt protinus liberati. Mulieris cuius
dam viduæ pauperculæ puerulus: eius vnus filius: in ecclesia fuit pꝑ genium multitudi
ne suffocatus: quem mater inueniens: dolens & lugens: mox in vlnis puerile cadauer ad foueã
in qua sepultum fuerat corpus Hieronymi gloriosi deferens: eum in foueam proiecit: hæc di
cẽs verba: Sancte Hieronymẽ gloriose: hinc non recedam: donec restituas mihi vnicum meũ
filium: quem amisi. Mirabilis certe deus in sanctis suis: faciens prodigia inueta. Statim vt ter
ram extincti pueruli corpus tetigit: eidẽ anima est coniuncta. Quidam vir corpus cuiusdã
sui filii. de sepulchro in qua per triduum steterat extractum: mox ad foueam illam detulit:
& illud in foueam sic proiecit: qui iuuentis fuit illico vitæ pristinæ restitutus. Innumera
bile pene forent miracula: quæ peracta sunt a mane vsqꝫ ad vespas: quo quidem tempore gloria
sum Hieronymi cadauer de fouea dissepultum in altari extitit collocatum. Sed tamen ad hu
iusmodi miracula vltius non procedam. Vnum quod nocte sequenti accidit non silebo.

N hora siquidem vespertina corpus illud sacratissimum in monumento qđ præpa
rauimus: posuimus: sed mane monumentũ vacuum est inuentum: & corpus sanctis
simum foueæ pristinæ inuenimus restitutum. Qđ dum ego plurimum admiraret:
nocte sequenti mihi dormienti beatus Hieronymus apparens in visione: plurima mihi grã
dia patefecit. Sed inter cætera talia mihi dixit: Noueris Cyrille: qđ corpus meum de fo
uea in qua iacet: nullatenus extrahetur: quousqꝫ ciuitas Hierusalem ab infidelibus capietur.
Quo quidem tempore Romam delatum: ibidem multo tempore requiescet. Ad hæc experge
factus: quæ videram cunctis episcopis & aliis viris catholicis enarraui. Quid & quando hæc
euementia: taliter non agnosco. Si quid vtile aut bonum in hac epistola dixi: non meis sed glori
osissimi Hieronymi meritis imputetur. Si quid vero superfluum inutile & non bonum: so
lum meę insipientiæ & negligentiæ causa hoc accidisse: ab omnibus iudicetur. Mei Augustine
charissime in tuis orationibus memor esto.

DIVI Aurelii Augustini Hipponẽsis episcopi Epistolæ Libri Finis. Parrhisii in Chal
cographia Ascensiana, Anno. MDXV. ad decimũ quartũ Calendas Iulias.

Præcipuarum sententiarum ac materiartū in hoc epistolari a beato Augustino disertissimè digestarum cum indicatione ubi unaquæque earum in ipso libro reperitur: brevis ordinatag; annotatio.

Directio lectoris.

Lector promptè & expedite cupiens inuenire ea quæ hic annotata sunt: animaduertat notas numerorum indicare ordinē numeralē alphabetorū in minoribus ipsis operis marginibus cōsignatorū: In quorū marginum capitibus etiā huiusmodi notæ sunt expressæ. Literas vero eisdē notis hic appositas: sciat representare literas eorūdem alphabetorū: quibus singula quæ inueniri deſyderantur: ad oculū ostenduntur.

Ab

Bba & pater cū idē significet eū vtrūq; ponit. xliii. D. Abraam Isaac & Iacob q̄q; diuites fuerit tñ regnū celorum meruerunt. xxii. 9. De abstinentia falsa q̄ nō parcit corpori. xvi. T. & xvii. M.

De abstinentiæ discretione. xxviii. N. De abstinentiæ potentia & impotentia. Ibidem. Abstinere a carnibus veluti immundus est contra fidem & apostolicā doctrinā. xxxiii. B. Abstinentiæ virtutem clarior ē facie indulgentia eſcaram. xxviii. G. circa finem. Abstinentia pauperum refectione fit gratior. xxxvii. T. in medio. leuium.

Ac

Achillē fabulæ ferunt inuulnerabilē. vi. H. Accusatio sic iudicā legitima. x. R. S. xli. Q. Accusationis ordo. xxviii. Q. Magis nocet qui crimē celat q̄ qui accusat. ibidē.

Ad

Adam pro libero voluntaris arbitrio regebat corpus suū ante pēcātū sed nō post. ii. T. in fine. Adam si non peccasset vtrum fuisset mortuus. xxvii. L. M.

Q; non accepisset consilium serpentis si nō de fecisset a dilectione dei. xxix. E.

Adam quæ habuit & quæ perdidit. xxx. I.

Q; comparatur stulto. xxxii. M.

Cur adam veterem imitari non debemus sed nouum. xxix. E.

Factus est prim⁹ Adā in aiām viuētē: nouissimus in spiritū viuificantē: exponit. xxxviii. V. Sicut in Adā oēs moriuntur: ita & in Christo oēs viuificabuntur: exponitur. xvi. E. xxii. V.

Admirationis causa. xvi. L.

Admiratio pro laude ponitur. Ibidem. & M.

Adoptare quid sit. xxxiii. G.

Adorari non vult deus corporaliter sicut nec videri. ii. Q.

Aduer⁹ Christi secūdi⁹ nō pōt cognosci qm̄ erit

probat⁹ testimoniis. xix. R. S. T. V. xx. D. E. F. Aduentus domini est diligendus sicuti expectandus. xix. X. & xx. G.

Aduentū dñi manifestant signa prophetica & euangelica iā completa. xix. Y. in medio. xx. M. Aduer⁹ ei⁹ quō tard⁹ vel lōge futur⁹ est. xix. 9. Aduentus Christi est ad vnumquemq; hominū quando hanc vitam exit. xx. A.

Tēp⁹ aduer⁹ dñi cognoscere nō est vtile. xx. B. Qui aduentum domini primū cognouerit non potest se præparare ad secundum. xx. C.

Vtrum tempus aduentus determinetur ex verbis apostoli. xx. D. E. M.

Aduentum domini diligit qui eū credidit & ardore charitatis expectat. xx. G.

Vtrū tēpus aduer⁹ ei⁹ in certo numero tēporum colligi possit. xix. X. in medio. xx. H. I.

Vtrū ad primū aduentū an ad secūdiū pertineat hebdomadē Danielis. xix. Z. in medio. xx. K.

Vtrum in aduentu domini primo / hebdomadē Danielis implet⁹ sint an secūdum prophetarum vtrūq; simul. xx. L. et. R.

Tria signa aduentus domini euangelica exponuntur. xix. Y. in medio. xx. O.

Quō i narratiōe aduer⁹ destructiōis ciuitatis Hierusalem euangelistē nō discordat. xx. P. Q.

De signis coelestibus aduentum domini præcedentibus. xx. S.

Vtrum aduentum domini adesse demonstrat tribulatio locorum & regnorum. xx. T.

Si ista mala sint signa aduer⁹ quō nō cōtrariat⁹ aplo dicenti: cū dixerint pax & securitas. xx. V

Quomodo ante aduentum leguntur virtutes celorum commoueri. xx. X. Z.

Quō adueniet in nube & præte magna. xx. Y.

Quæ de aduentu dñi a tribus euangelistis dictæ sunt quō intelligēda sunt. xx. Y. in medio. & Z.

Quomodo ante aduentum eius cōsummabit⁹ prædicatio euangelii. xix. S. Z. xx. & et. 9.

Auentū domini sciētē deſyderare: vigilanter expectare: & fideliter amare debemus. xxi. A.

Priusq; aduenit in carne Christus in spiritu venie vñs congruis alloquens. xxv. C.

Quid ante eius aduentum tot sæculorum homines egerint. xi. X.

Ideo tunc hominibus aduenit Christus. xi. 9.

Adulatores blanda facie decipiunt animas & perpetua morte perimunt. xxvii. 9.

Magis amat qui obiurgat q̄ qui adularur. iiii. C. in fine. xxxix. A.

Adulatores dicuntur venditores olei. xxxviii. I. xxxvii. T. xxxix. A.

Adulatio est inimica amicitie. xxxvi. H. i. fine. Adulatores malecredulus blandum vulgus inu-

figit. xxvii. T.
 Adulātib' lex foris refistit & it' cōsentit. ibid
 Beatus qui nec adulat nec adulatū credit. ibid.
 Aduocatus licite vādit parrocinia. xliii. T.
 Ae Aer corpus est: sed quodā se gignit. xv. I.
 Af Affinitas spiritalis verior ē carnali. viii. Y. et. Z
 Affinitas temporalis nihil prodest si salus eter
 na contemnitur. xlii. Z.
 Africa vastatur a Barbaris. xviii. &. et. 9.
 Actiōes n'as oēs ad deū referre debem'. xxi. C.
 Al Q³ In Alba ciuitate religiones ritusq' valuerūt
 reimplorū. xi. X.
 Alleluia cur cantatur tempore paschali: & qd
 significet. xxxii. Y. et. xxi. &.
 De Alexandro vetere haeretico. iiii. P. v. G.
 Alienū est omne quod male possides. xliiii. V.
 Alogia & aloga quid significent. xxi. S.
 Am Amādo non ambulando itur ad deū. xliii. B.
 Quid sit amandum. xxxix. L.
 Plus animus q' corpus est amandus. xxxix. M.
 Amicitia quid sit & inter quos. xl. C. D.
 Dum amicitia quidam timent exasperare dul
 cedinem: minorem q' oportet exhibent iustitię
 libertatem. iiii. K. in fine.
 De amicitia omnis tollēda est suspitio: & sic cū
 amico quasi cum altero se ē loquendum. iiii. F.
 Amicitia vera nō ē pēfanda r'salib' cōmodis:
 sed gratuito amore potiēda. xlii. V. xxi. A.
 Amicitia nō angustis finibus terminatur: sed
 omnes amplectitur: alios propensius: alios sus
 pensius. xxxiii. V. in fine.
 Amicitia saculi & dei quibus constāt. xxi. A.
 Amicis veris debent consilia manifestari & cor
 dis arcana. iiii. P.
 Amici non debēt p'dere amicis aliorū peccata:
 nec quā prodi timeāt vlla cōmittere. ibidem.
 Nemo amicus est hominis nisi prius fuerit ve
 ritatis. xlii. V.
 Nihil est homini amicum sine homīe amico in
 rebus humanis. xxxiii. Q.
 Amicis optare salutem temporalem non est in
 decens. xxxiii. V.
 Per quid vocamur amici dei: & hoc nobis ma
 xima gloria. xxix. A. et. B.
 Amor dei facit hominem beatum. xxviii. &.
 Qui vere amat deum. xliiii. D.
 Amor pondus est animae: quo sursum aut de
 orsum feratur. xxii. R. et. S. in fine.
 Amor carnalis nunq' excludere debet coelestē.
 xxix. M. in medio.
 Amator dei mulierum amore non vincitur.
 xxxvii. C. in medio.
 Amomum Assyriū vulgo nascit. i. N. i. fine.
 Ambulare debent simul religiosi & stare: & de

disciplina in ambulando. xxviii. Q. et. S.
 Ambrosii sancti scripta non ipsius authorita
 te aut aliorum fauore: sed ipsa veritate firmā
 tur. xxxi. P.
 Ambrosius scripsit libros de officiis. v. F.
 Scripsit libros contra eos qui dicunt Christi
 ex Platonis libris profecisse. viii. H. circa finē.
 Verba Ambrosii de sp's sancto ponunt. xlv. O.
 Verba Ambrosii super Lucam exponuntur.
 xxx. Z. & xxxi. B. C. G. xliiii. S. lxx. R.
 Ambrosius perfectiones patitur. xli. P.
 Ambrosius de ieiunio quid responderit. xxi. I.
 et. xxxii. B.
 De Anconitano episcopo damnato propter de
 litias & pompas saculi. xlviii. O. An
 Annē duē fuerit honorabiliter notata. xxxv. I
 De Andrea cardinali resuscitato. xlviii. M.
 De Anastasio cō Romano. vi. F. in fine. xli. 9.
 Anathema maranatha quid significet: & cur
 vtrumq' ponitur. xliiii. D.
 Anaxagoras phis qd sentit de deo. xv. K. I.
 De Anaxagora & Anaximene phis. xv. C. et. I.
 Angeli offerit oratiōes nostras deo. xxxiii. G. Z.
 Angeli ex libero arbitrio facti sunt mali: & in
 conuertibiles. xxvii. Y.
 Q³ sint obdurati. xxxii. 9. xlii. K.
 Q³ boni retinent charitatem vnde mali defece
 runt. xli. K.
 Q³ per superbiam ceciderunt: & sic decepti a
 se nos decipere festinant. xxx. I.
 Cur diuinos honores appetunt quos boni an
 geli refugunt. xli. D.
 Q³ sint i hoc aere caliginoso qñ i carcere. xli. C.
 Quomodo apparent in somnis. xxv. L.
 Angeli mali & boni sic discernuntur. xxx. H.
 Q³ assint morientibus. xlvii. I. M.
 De Anicio genere nobilissimo. xlii. X. xliiii. G.
 De animę origine ad Optatum scripsit. xli. P.
 De aīę origie ad Renatū cur scripsit patet. xl. F.
 De aīę origine ad Hieronymū. vi. G. et. xxv. Y.
 Animę natura aliud est q' corporis. i. G.
 Quomodo quā sint extra corpus sentit quē ni
 si in carne viuat. i. H.
 Q³ post peccatum in inferioribus anima ordi
 nata regit corpus suū nō omnimodo pro ar
 bitrio: sed sicut leges vniuersitatis sunt: sic in
 telligendum est. ii. T. V.
 De animę origine quinq' opiniones. vi. E.
 Anima primi hominis ante peccatum regebat
 corpus animale pro arbitrio suo non post pec
 catum. ii. T. in fine.
 Q³ anima sit creatura non de substantia crea
 toris. ii. V. in fine. vi. H. xv. E. xxxviii. &.
 Q³ anima sit mortalis & immortalis scdm quem

dam vitæ modum. vi. H.

Q non sit corporea. vi. I.

Per totū corpus qd animā nō locali diffuſione ſed vitali inſerēone porrigit: nec minor i mino rib⁹: nec maior in maiorib⁹: ſed in oib⁹ tota & i ſingulis tota adeſt & ſentit: alibi tñ intēti⁹ & remiſſius: nō tñ niſi p corpus. Ibidē. et. xv. X. In corpore non toto ſentit tota. Ibidē. et. xv. K. Q anima habet propriā naturā omnibus ele mentis excellentiorem: que nō ſenſu carnis ſen titur: ſed mente intelligitur. vi. In fine.

De anima quæ firmiſſime ſunt tenenda. vi. K.

Q anima nulla dei culpa aut neceſſitate: ſed propria volūtare in peccatū lapſa eſt: nec po teſt de corpore mortis ſuæ voluntatis virtute liberari: ſed ſacramento Chriſti. Ibidem.

Vnde aīa cōſtatit reatum quo trahatur in eoſ demnationē etiā infantis: ſi ei per ſacramentū regenerationis grā Chriſti nō ſubuenient. vi. L.

Quatuor de aīa origine ſententiæ: quas etiam recitat tertio de libero arbitrio: & quæ earum probatur eſſe verior. vi. M. Q. et. Z. ii. T.

Si aīa de nouo creent quōd hoc nō ſit ſcripturę cōſtantiū diceat: i deum quieuiſſe ſepimo die ab omnibus operibus ſuis. vi. N. xxviii. Z. xl. I. Si ſingulæ aīa: ſingulis de nouo formentur vbi peccant: aut ſi non peccant quare damnan tur: petit edoceri. vi. O.

Deus non cogit aīas fieri peccatrices. Ibidem.

Si aīa de nouo creentur quomodo non ſit con tra qd ſcribitur: Requieſcit deus ab operib⁹ ſuis: & pater meus vſq modū operatur. vi. P.

Quomodo cum aīas creat nō aliquid facit quod ante non fecerat. vi. Q.

Cur aīas facit eis quos cito nouit moriſos. 6. R.

Animas ideo quidam credūt immortales qua ſi ante omnia tempora ſint creatæ. vi. S.

Cur aīa inſundunt adulterinis & in ceſtuo ſis amplexibus. vi. T.

Cur anima in infantilibus membris tātās pœ nas luit. vi. V. Y. Z.

Cur quorundam corporibus ita religatur vt non poſſit exerceri ingenium. vi. X.

Sicut contrahit condemnationem per Adam ita liberationem per Chriſtum. vi. & 9.

Q ſint receptæ corpora ſua: ſue in reſurre ctionē vitæ ſine iudiciū. vi. 9.

Sētētū aīas a nouo creati ſi fidē nō oppugnat opat eſſe ſuam ſi ſibi non contradicant aut ho ritates: Qui ſunt ſingillatim corda eorum: Et ſpūs reuerſat ad dñm qui fecit illum. vii. B. C.

Quare damnetur aīa: quæ nouæ creatur ſingulis quibuſq naſcentibus ſi præter Chri ſti ſacramentum paruuli moriantur. vii. B. E.

Sicut aīa iā exiſtēs creat in nouatiōe iuſtitia: ſic iam formata ſingit cōſirmatiōe doctrinę. vii. B.

Animas in ſuperiore vita peccaſſe: & ideo car ni illabi credendum non eſt. vii. C. xxv. D.

Aīa ſtantis de reat u pñ Chriſti grā eſt liberan da et ſi cauſa peccati ignota: tēplopbat. vii. B.

Animæ intentiones non videntur locis ſed ſen tiuntur affectibus. vii. O.

Qui amat aīam ſuā pder eā: exponitur. viii. Z.

Q aīa ſolū mouet p rēpūs & nō p locū. xvii. Y.

Animā non perit ſi nō malis cupiditatibus ca ptiua teneatur. xix. B.

Vtrum poſſit imaginari corporalia non viſa p ſenſus corporis. xix. E. F. G. xxi. X.

Aīa tribus modis cogitat aliqd. xix. H. xxi. H. I.

Animā habet quandam vim minuendi & au gendi inſitam. xix. I.

Animā moritur amiſſa iuſtitia. xxi. L.

Animus amore velut quodam pondere fertur quocunq fertur. xxi. Q.

Vtrum omnes aīa: ex vna prima inſufflata homini tra ducantur. xxv. D.

Animā in ſonnis videns quomodo abſens aut præſens corpori comprobatur. xxv. K.

Q intelligentia memoria & voluntas inſunt aīa: non eadem tria eſt aīa. xxv. S.

Quomodo hæc tria trinitati comparata nō ex omni parte continentur. xxv. S. xxviii. &.

Vtrū aīa nouæ ſingulis naſcētib⁹ ſiāt. xxv. Y.

Animā quibus cibis paſcitur ad vitam aut na tritur ad mortem. xxi. O. in fine. R. 9.

Q anima non peccat niſi per carnem. xxx. O.

De deſiderio aīa: in deum vt mala carnis ſuperet. xxx. P. Q. R.

Q non ſit genita de deo ſed creata. xxxi. H.

Animā inſra ſe habet corporealem creaturam ſupra ſe ſui & corporis creatorem. xxxv. E.

Cur anima corpori alligata facilius inſa q ſum ma cogitat & concupiſcit. xl. E.

Ratio de aduentu vel exortu aīa: in tanto naturæ profundo ſic latet: vt ſatius ſit eā ſemp quę cretū aliq inueniſſe præſumere. xxx. P.

Animā viriata melior eſt omni corpore. xxxiii. A.

Animā mea ipſi viuat: exponitur. xxxiii. F.

Aīa q peccauerit ipſa moriet: exponit. v. S.

Animā Chriſtiana cur ſe deſolat cogitare de bet in hac vita. xxxiii. G. xxxv. K.

Aīa viuens & viuificās ſic diſſert. xxxvii. V.

Vtrum aīa: vt corpora propagatione naſcā tur: ſint q ex illa vna que primo homini creata eſt: nō nouas faciat ſingulis deus. xl. F.

Cur de aīa: origine Auguſtin⁹ in tam mul tis ſuis opusculis nunq voluit diſſertim⁹ pro ferre ſententiam. Ibidem.

Si animæ origo lateat dum tamen redemptio
claret: periculum nõ est. xl. F. in fine.
Q: anima non fit pars dei sed creatura: nec de
deo nata sed facta: nec corpus sed spiritus crea-
tus: nec ideo venisse i corpus corruptibile quo
grauatur: q: illuc eam virẽ in cœlestibus vel in
quibilibet mundi partibus antea male gesta
merita compulerint. xl. G.
Cur creauit alias quas præciuit ad dñationẽ
non ad gratiam pertinere: aut eam multas vt
multitudine prædestinatũ vinceret. xl. H.
Animæ vbi vnde vel quando coeperint habere
culpam: si de nouo creantur: cum deus non
damnat innocentes: aut vnde peccatrices si
ex illa prima propagantur: quæ per se non pec-
cauerunt. xl. I. K. N. in fine.
Qui alas ex vna & per semen trahit dicunt:
eas nõ spūs sed corpora necessario fatentur: &
quæ inde cōsequẽtia sequunt. lbidẽ in medio.
Vtrum immortalitatẽ tunc accipit quando
formatur vt viuatur: sicut iustitiam quando for-
matur vt sapiat. lbidẽ.
Si feminaliter trahatur ex anima quomodo fin-
gitur in homine. lbidẽ in fine.
Nõ vnus aĩ: sed oĩ creator est deus. xl. L.
Anima nomine stat? significat. xxviii. & xl. L.
Vtrum nouas animas ex nihilo: noua vero cor-
pora ex vno faciat. xl. L.
De animæ origine certum aliquid nondum in
scripturis canonicis Augustinus dicit se com-
perisse. xl. M.
Animas de nouo fieri potius q̃ propagari cre-
dendum est. xl. N.
Qui animas ex illa prima peccatrice originem
non ducere dicunt: non ideo iudicadi sunt hæ-
retici: sed quia negant eas habere peccatum
Christi gratia diluendum. xl. O.
Non est aĩ: eadem natura quæ carnis. xlv. T.
Anima quid sit aut qualis a mortalibus cogno-
sci non potest. xlvii. N.
Animæ defunctorum quibus remediis iuuantur.
xlvii. p. in fine.
Vtrum anima cum aliquo corpore egrediatur
& corpore quo possit ad corporalia loca ferri: vel
locis corporalibus contineri. xlv. F. K.
Animæ sanctorum sunt in requie ante resurre-
ctionem corporum. xxxii. V.
Q: animæ bonorum siue malorum sunt corpo-
ra sua receptura in resurrectione. vi. p.
Animæ beatorum sunt in requie & malorum
in poena vsq; ad diem iudicii: probatur exem-
plo. xlvii. G. k. xlviii. O.
Animæ defunctorum statim præsentantur an-
te iudicem: sed a quibus ignoratur. xlvii. N.

Alia rationalis quæ saluator est corpore assum-
ptus: vtrũ in vna de opinionibus est illis quæ po-
nunt cum de animæ origine quaerit: si qua
ibi pōt veritate fulciri: an q̃q rationalis sit non
tamen ex his speciebus quæ de animalũ anima
dicuntur sed in alia habetur. xxxii. Q. xlv. D.
Animam veram & rationalem Christum suscep-
sit: nec fuit illi verbum pro anima & mente.
xv. S. xxxii. G. circa finem.
Anima Christi nullũ cōtraxit peccatũ. xlv. D.
Anima Christi descendit ad inferos carne in se
pulchro manente. xv. S.
Quomodo libet se origo habeat animarum: siue
ex illa vna: siue ex nulla alia propagatur: me-
diatoris tamen animam nullum ex Adam tra-
xisse peccatum dubitare fas non est. xl. Q.
Q: potuit sibi nouam creare animam sicut car-
nem sine concubitu. lbidẽ.
Annuntiabitur domino generatio ventura: ex
ponitur. xxxiii. G.
Quid de Antichristi aduentu apostolus prædi-
xit. xx. E.
Anthropomorphi qui dicuntur. xlv. S.
Apparete dicit quod non potest videri. xxx. Z. Ap
Deus apparuit in ea specie qua voluit etiam la-
tente natura. lbidẽ. xxxi. L. et. xlv. Q.
Appellare quando licet. xvi. F. in medio.
Appere vel appeti velle criminosi. xxviii. P.
Appetunt ardentius quæ vetantur. xvi. A.
A pis in mellis copia non fit ultra pennas habet.
xxi. Q. in fine.
De Apollonio tyaneo & Apaleio Madautensi
magis. ii. L. M. O. et. xii. K.
Apostoli qui dicuntur & vnde. xvi. P.
Apringi proconsule rogat ne circa cellides &
Donaristas id de scelere conuictos & confessos
ad rationem condemnet sed mēris agat. xl. Y.
Aptum est cui ex aduerso est iēptum: quasi re-
legatum pendet aliunde. i. &.
Aqua exhibens forissecus sacramenti gratia &
spūs operis intrinsecus beneficii gratia: sol-
uens vinculum culpæ recedens bonum necti-
tæ regenerat hominem in vno Christo. v. T.
Aquarum noie populi significatur. xvi. l. in fi.
Aranea filum tertrine: suæ corpore velut in-
tegro parit. xxv. M.
Arca Noe figurat ecclesiam. xxv. A. B.
Arriani patris & filii & spiritus sancti diuersas
substantias esse dicunt. xii. O.
Ammaturatione Christi non habet. est. liii. N. xix. D.
Armentarium Augustinus hortatur ad cōtẽ-
ptum vitæ: præsentis ac rerum terrenarum: &
vt votum quod deo promissum reddat. ix. R.
Per artes magicas nulla potest præstari felicitas

- tas: nec quidem terrena. *ii. L. M.*
 Artes magicæ non nisi pro cupiditate aut ctu
 riositate exercentur. *ii. M.*
Ad Ad Afellicum Augustinus utrum Christiā
 ni debeant obseruare legem Moisaicam. *xlv. 9.*
 Afinorum non ideo miranda est sapiētia: quia
 semel vna insipientiam prophetæ redarguit.
v. V. in fine. xxvii. C.
 Astra: vide stella.
 Astutia tam in bono q̄ in malo accipitur. *vii. l.*
De De Athanasio episcopo Alexadrino. *xli. O.* cit
 ca finem. *xliiii. L.*
 Athanasius q̄ vtilis fuit ecclesiæ. *xliiii. N.*
 Athanasius contra Arianos agit. *xlv. Q.*
 De Atomis quid sentit Democritus & Epicu
 rus philosophi. *xy. M. N. O.*
Au Auarus inferno comparatur. *xxix. P.*
 Augustinus quo tempore floruit. *xxviii. X.*
 Augustinus in studiis liberalibus eruditus
 astronomiam didicit. *xxii. L.*
 Augustin⁹ docet rhetoricā. *i. L. xv. A. f. 35. T*
 Augustin⁹ baptizatur a beato Ambrosio. *xxii. L.*
 Augustinus iuuenis episcopatum suscepit.
xxviii. X. xxxix. C.
 Augustinus nouo more episcopatum suscepit
 ut episcopo in cathedra non successerit: sed ac
 cesserit. *viii. F. M. in medio. xxviii. Z.*
 Cum quantis lachrymis suscepit episcopatu.
xxxix. C. D.
 Q̄ nō tā præfesse q̄ prodesse desiderabat. *xi. Y.*
 Nunq̄ absens fuit plebi licentiosa libertate: sed
 necessaria seruitute. *xxxvi. T.*
 Quantum amabat & amabatur. *xxxi. R. xxxvi. T*
 De magnitudine ingenti sui. *vii. V. xlii. Z.*
 De magnitudine scientiæ suæ. *vi. E. in fine. N.*
 Vtrum eum aliquid latuerit. *xxviii. C.*
 Legidei doctæ quicquid contigerit Augusti
 num ignorare. *i. C. E. in fine.*
 Augustinus proficiendo scribit: & scribendo
 proficit. *ii. R.*
Os Os Augustini comparatur fistulæ aquæ viuę
 & venę fontis æterni. *vii. X.*
 Augustinus comparatur soli: & lucernę super
 candelabrum ecclesiæ positę: lumen effundēs
 densas hæreticorum caligines discutiens: & lu
 cem veritatis a confusione tenebrarum enubi
 lans. *ibidem.*
 Augustinus oraculum legis: sacrorum iustitiæ
 instaurator vitæ spiritalis gloriæ: dispensator
 salutis æternæ. *xxxvi. V. X.*
 Augustini verba diuinit⁹ dictata credūt. *viii. k.*
 Augustini doctrina tāq̄ manus matris: & vna
 nutritrix iustabilem regit paruulum. *viii. N.*

Quæti scripta ei⁹ delectat legere. *8. S. T. 38. H.*
 Q̄ sine coelesti sagina & omni spiritali dulcedi
 ne condita: & geminæ charitatis vinculo redi
 mita. *viii. S.*
 Q̄ magnarū rerū cōfinent probationes. *xix. E*
 Tantum acuminis habent scientiæ sanctitatis
 ut nihil supra sit: & tantum verecundiæ ut ni
 hil ei quod petierit denegeretur. *xliii. T.*
 Augustinum catholici tanq̄ antiquæ fidei cō
 ditorem venerantur. *vi. C.*
 Vtrum sit minor Hieronymo. *v. L.*
 Vtrum sit inferior Ambrosio. *xxxi. H.*
 Quāti etī honorauit quo & cōuer⁹ & bapti
 zat⁹ est. *xxx. Z. & xxxi. P. xxxii. B. in fi. xlv. O.*
 Augustinus plus affectat omnibus subesse q̄
 præfesse. *xlvi. D. in fine.*
 Pudet Augustinum tantū de se credere quāti
 de ipso alii æstimat. *viii. A. xxxiii. C. xxxvi. H. l.*
 Magis appetit esse veracē q̄ famā suā. *xliii. G*
 Q̄ gratia sermonis diuini humiliter rumens
 aliis placere emeruit. *i. V.*
 Magis de se sibi q̄ vili alteri credi dicit. *i. F.*
 In libris suis noluit cōmēdari. *viii. B. xxxix. k.*
 Noluit laudari. *xxxiii. C. xxxvi. H. l. X. 35. V.*
 Noluit falsē laudare aliquē aut adulari. *35. S. T*
 Noluit beatus dici. *xxxix. k. L.*
 Fugit laudes etiam laudatus. *xxviii. Y.*
 Quæ per ipsum fiebant bona non sibi sed deo
 tribuit. *xxxv. 9. xxxvi. A.*
 Non confidit in magno ingenio suo quod se a
 deo accepisse cognoscit. *xlii. Z. xxi. F.*
 Non agnoscit in se tantam sapientiam quantā
 ei homines tribuunt. *xlii. V. Z.*
 Plura se nescire q̄ scire testatur. *xxvi. X.*
 Non erubescit confiteri quod nescit. *xi. L.*
 Multa se ignorare confitetur. *vi. N. vii. E. xxi. A. xxi. C. xxxvi. D. xxxix. L.*
 Magis vult suam ignorantiam confiteri q̄ falsā
 scientiam profiteri. *xix. S. in fine. xxv. H.*
 Libentius audit sua vitia a melioribus q̄ ut si
 bi blandiatur. *iii. C. in fine.*
 Augustinus nec in se nec in dictis suis dignam
 reprehensionem recusat. *iii. k. v. L. xi. F. xvi. L*
 in fine. *xlv. N.*
 Q̄ non vult suas sententiās defendere tanq̄
 non reprehensibiles: nec esse acceptor personarū
 suarū. *ii. R. xxi. F.*
 Gratum habet si quis eum ab errore præcipue
 sanctæ trinitatis reuocare conetur. *xxxix. G.*
 Nulli præscribit in dictis suis sane sententiā.
xliiii. Q. in fine.
 Iam senex paratus erat a iuene discere. *xix. M*
 post medium.
 Libentius vult discere quod ignorat q̄ docere
 a. iii.

quod fecit. vii. T. xlii. k. in fine.
 Magis vult ad dire magistrum q̄ audiri vt ma-
 gister. vi. N. xxvi. D. E.
 Q̄ erat p̄p̄t̄ ad docēdū alios. i. A. 35. E. H. X
 Nō vult rogari sed oib⁹ p̄stare: si cātū ab sit qd
 dedecet. xliii. X. in medio. et. Y. in medio.
 Magis cupit omnes scientes q̄ aliquem sup̄ sciē-
 riā indigentem. xxvi. E.
 Petit veniam ab eis quos verbis aut scriptis of-
 fenderit. liii. k. Q. v. l. xlv. M. N.
 Patet p̄st̄ irritos. ix. l. 35. S. lii. Y. 43. T. V.
 De charitate Augustini ad oēs. i. D. et. xvii. X.
 Q̄ omnes homines saluos fieri cupiebat. xlii. D
 Q̄ habuit perfectionem euangelicam: omnia
 vendens distribuit pauperibus: ad hoc etiam
 suos fratres hortatur. xxiii. l.
 De zelo eius in reuocandis haereticis & ab eis
 seductis. xi. Q. xxi. & xlii. k. xvi. P.
 De studio eius in detegendis haereticis. xix. l.
 De studio eius in cōuertendis gentilibus. v. N
 Q. viii. M. ix. C. G. H. k. xl. D. xvi. H.
 Augustin⁹ liberat captiuos: & intercedit pro
 occidendis. xlii. T. xliii. D. xliii. Z. xlv. A. C. D.
 xvi. k. xl. R. V. Y. per totum.
 Consolatur afflictos. xxi. D. E. xxvi. l. Q. R.
 Excusat & purgat immo: enter accusatos: & eo-
 rum causas diligenter examinat. xxvi. l. N.
 Augustinus pacificat discordantes. liii. P. x. C.
 in fine. xxviii. l. k. xlv. E. F.
 Quantum gaudebat de honore dei. xix. P.
 Doluit de scandalis proximorū. xxvi. l. Q. R.
 Q̄ orat pro suis. xxviii. V. in fine. et. 9.
 De solitudine & gēcei⁹. xxxi. R. Z. &. xxvi. l. Z.
 De laboribus Augustini in scripturis. xxviii.
 Z. et. xxvi. k.
 Quantis curis obstringitur. xxviii. k.
 Multum laborauit contra diuersos errores &
 haereses. xxvi. Z. in fine.
 Augustin⁹ disputat cum Fortuniano ep̄o Tu-
 buricii partis Donati eccl̄ia Zertensi. xli. M.
 Augustin⁹ mittit ad Mauritaniam cēsariensem a
 papa Zozimo p̄ causa ecclesiastica. xl. F.
 Quibus conciliis interfuit: vide concilium.
 Augustin⁹ ubi oneratur ibidem diligitur et
 subleuatur. xxvi. B.
 Quātū curauit & laborauit p̄ pace ac vnitate
 eccl̄ie. xxviii. X. xxv. 9. 35. A. xxxix. B. xlii. S.
 Augustin⁹ cōsiliarius vtilis. xviii. X. 9. xxi. D
 De ei⁹ māluerudie & zelo i corrīpiēdo. xxviii. l
 Quantumcumq̄ vīguit disciplina domus suae
 malos tamen habuit. xxvi. S.
 Arguit potētes. xviii. Y. Z. & xliii. X. xlv. A.
 Arguit fornicatores. xxv. S. T.
 Qui ab Augustino perfectissimo sacerdote cor-

riptus veniē prap̄atur. xlv. B.
 Qui dicit Augustin⁹ nūq̄ errasse recte ex ei⁹
 iudicio superant si eum diligunt. li. R. in fine.
 Q̄ nullis haereticorum indignationibus ter-
 ritus silere voluit cōtra eos. xliii. S. X. in fine.
 Augustin⁹ cur in disputatione cōtra haereticos
 fidem suam distulit profiteri. xlii. E. F. G. S.
 Fidem sanctae trinitatis proficitur & subscri-
 bit. xliii. H. Q. R. in fine. S. V.
 Negat se p̄fidia ebrietate submersum. xlii. V.
 Catholicum se esse & hominon in sancta tri-
 nitate confitetur. xliii. Y. in medio.
 Augustinus pronūtiat sibi successorem in ep̄i-
 scopatu Eradium presbyterum more aliarum
 ecclesiarum. xxviii. X. Y.
 Cur hoc fecit. xxviii. Z.
 Vita Augustini necessaria fuit ecclesiae. viii.
 M. circa finem. xlv. l.
 Augustinus febribus laborat. xv. Q. xviii. X.
 et. xxi. Z.
 Augustinus dolore ragadis vel exochadis le-
 tho decumbit. xxxix. E.
 Augustinus vltima sua agitudine laborat &
 diem vltimum sibi venire exoptat. xlv. k.
 Augustin⁹ celesti fruiuit visione & alloquio.
 xlii. 9. xlvii. A. C. D.
 Aureola solum debetur martyribus: virginis-
 bus: & doctoribus. xlvii. D.
 Aurelio Augustin⁹ vtrū ad clericatus sine susci-
 piēdi monachi desertores monasteriorū. xix. O
 Ad eundem congratulās ei de institutione ser-
 monis presbyterorum ad populum eo praesen-
 ter & vt deo gratias in ecclesia dicatur. xix. P.
 Ad Aurelium de sancta trinitate. xlv. X.
 Aureli⁹ dōauit Aug. & fratrib⁹ agrū. xviii. B
 Auster significat gratiā spiritus sancti. xxxiii. 9
 De Auxentio Arriano. xlii. F. Y.
 Auxilio episcopo Augustinus vt iniusto ana-
 themate percussum absoluit. xix. N.

B Alnearum vsus conceditur. xxviii. S. Bal
 De baptismo puulorū scripsit libros. Bal
 Aug. xvi. A. et. xxviii. & xl. T. Bal
 Baptismi figura fuit diluuium. xxv. A. B.
 Baptismi figura praecessit in circumcisione.
 xxviii. E. xvi. H.
 Baptismi sui humilitate Christus nobis com-
 mendauit regenerationis sacramentum: & a
 peccato transitum fecit. xvi. E.
 Baptismus non fuit institutus in lorione pe-
 dum discipulorum. xxxii. 9.
 Christus baptizabat praesentia maiestatis non
 tamen manibus suis. xxviii. F.
 Baptismus significat mortem & sepulturam
 Christi. xxxii. X. in medio.

Verum beatus Petrus & ceteri apostoli fuerint baptizati. xxviii. D.
 Q. Erant baptizati spiritu sancto. Ibidem.
 Q. Baptizatis spiritu sancto non sufficit non baptizari aqua: nisi quos angustia passionis tempore persecutionis inuenit: quibus passio ipsa pro baptismo computatur. xxviii. E.
 Apli baptizati sunt aqua: licet quando ubi aut aquo scriptura non exprimat. Ibidem. et F.
 Perfecta mundatio non in Ioannis sed in Christo baptismo conferebatur. xli. F.
 Quomodo Christus lauat ecclesiam suam lauoacro regenerationis. xlii. L.
 Differentia inter baptismum Ioannis & Christi. xi. M. N.
 Verum morte praeventus perit non baptizandus. xlii. L. in medio. S. T. xxiii. O. 9. in fine.
 Baptismus delet omnia peccata tam actualia quam originalia. xvi. D. xlii. S.
 Baptizandus renuntiat actibus diaboli ut ab eius dominatione liberetur. xxvi. R. in fine. xxx. C.
 Vtrum baptizati omnes sint ab omni poenitentia diuersis criminibus irretiti morerentur: veniam sint vniq. consecuturi. xxviii. &.
 Vtrum aliquis sit baptizandus antequam nascatur. xvi. F. G.
 Vtrum baptizandus sit sanctificatus in utero matris. xvi. G.
 Baptismus est secunda natiuitas. xvi. E. F. G. xxvi. O.
 Vtrum baptizari possit natus tempore excommunicationis. xix. M.
 Ecclesia non falsa sed vera peccatorum remissionem baptizat paruulos. xl. k. N. in fine.
 Baptismus paruulorum non verbotenus dicitur sed veraciter agitur. xl. P.
 Baptizati etiam infantes habent spiritum sanctum. xvi. C. D.
 Baptismus paruulis nescientibus & fidem nondum habentibus prodest. vi. Z. xxvii. B. & 9.
 Q. baptizant paruuli non propter carnes sed propter animas: auctoritate Cypriani ostendit. vii. A.
 Cur alius de sacrilegio stupro natus baptizatus hinc exit & saluatur: alius etiam natus a fidelibus non baptizatus expirat & damnatur. xxvi. O. xl. H.
 Vtrum ideo sine baptismo facit mori: quia non uir eum deus nequiter victurum. xxvi. R.
 Vtrum baptizatis paruulis parentes noceant cum eos demoniorum sacrificiis sanare conentur: sicut psumit illis aliorum fides dum baptizantur. v. S.
 Semel baptizatus per fidem offerentium: non potest astringi vinculo alienae iniquitatis: cui nulla sua voluntate consentit. Ibidem.
 Vtrum baptizandus possit regenerari per fidem offerentium facit hoc vnus spiritus ex quo re-

generatur oblat. v. T.
 De baptismo exponitur: Nisi quis renatus fuerit ex aqua & spiritu &c. v. T. xvi. G. H. xxviii. E.
 Cum paruulum baptizatum demoni sacrilegiis maiores conantur obligare: non est aia veriorumque communis ut culpam habere possint com munem. v. T.
 Baptismi gratiam semel perceptam non amittit paruulus nisi ex propria impietate. Ibidem.
 Q. taliter offerentes sunt spiritualiter homicidae v. V. X.
 Non ideo non baptizantur paruuli cum a maioribus offerunt: non ut gratiam spiritalem sed sanitatem corporalem recipiant: dum tamen necessariis verbis & ministeriis baptismus celebretur. v. X.
 Q. ad baptizandum non tam offeruntur ab eis quorum manibus gestantur quam ab vniuersa societate sanctorum. Ibidem.
 Q. paruulus ad salutem baptizatus etiam si ab aliis quam a parentibus suis offeratur. v. Y. et. xxvi. O.
 Cur pro paruulo baptizandum fidem promittunt maiores: cum de moribus eius futuris nihil certi promittere audeant. v. Y. Z.
 Qua ratione baptizati dicuntur fideles qui nondum habent rationis usum. v. 9. vi. Z.
 Baptismus Christi rite suscipiens perfecte mori datur: Indigne autem non ad salutem sed ad perniciem accipit. xli. R.
 Q. graue sit post acceptum baptismum ad voluntates malas redire. xxx. k.
 Vtrum cum baptizatur homo iustus ipse sanctificetur: cum malus tunc non homo sed deus sanctificetur. xlii. L. Q.
 Gsa baptismi non praebet ex qualitate ministerii: sed ex diuino munere. xi. N. et. xlii. L. Q. xlii. L.
 Baptismus rite susceptus ab haereticis & schismaticis verus est sed infructuosus. xli. Z.
 Rebaptizator hominis scelerator est quam corporis interemptor. xli. Q.
 Rebaptizatur haereticum rite baptizatum peccatum est: rebaptizare catholicum scelus immanissimum. xli. N.
 Rebaptizatores comparantur seruus qui fuerant oues de grege domini sui: & eis quod inde nascitur characterem insigunt. xlii. D.
 Baptismus haereticorum corrigendus est sana doctrina non iter adus. v. X. in fine. xlii. S. i. fi.
 Vtrum baptizati ab haereticis rebaptizari debeant: ostenditur auctoritate Cypriani martyris. xi. G. H. i. k.
 Ratio cur baptismus Christi non iteratur reuertentibus ab haeresi. xli. L.
 Cur post Ioannem baptismum Paulus baptizatus. xl. M. N.

Hac ratione quis baptizatus post loannē nō baptizatus post hereticū: q̄ ratione quis baptizatus sit p̄ loannē nō baptizatus post ebriosum. xi. N. O.

Qz venientes ab heresi nō recipiūt baptismum Christi quē habent: sed vnitate spūs i vīculo pa- dis: sine quo baptismus eis non prodest. xlii. N.

Qz Donatistę recipiunt baptismum Maximia- nistarum: & iteratę baptismum Christi. xliii. C

Bea Beata nulla creatura a se esse pōt. xxxiii. A. G.

Quid sit beata vita. xxxiiii. I.

Beatum esse quid sit. xxxv. C.

Beatitudo non est ponenda in hac vīta secun- dum Ciceronis sententiam. xlii. X.

Beatitudo verain hac vita non nisi in spe habe- ri potest. xlii. Y. xlii. X. in medio.

Beatitudo non consistit in corporis aut animę virtute: sed in solo vero deo: de qua philosophi diuersimode senserunt. xv. D. E. F.

Beatitudo non cōsistit in virtute animę: quia defectibilis est. xv. E.

Qz beatitudo non consistit in corpore aut ani- mo: sed in deo: ostenditur: moralibus: naturalibus: & rationalibus documentis. xv. F. G.

Beatitudo nō ē in sufficiētia & honore tēporaliū aut i incolumitate ppria vel amicorū. xx. xliii. V

Beatitudo æterna non est in læticia sensibiliū. xxxix. M.

Vtrū cōsistat i dilectiōe dei & primi. xxxiiii. X

Beatitudinem iustorum duo sperari faciunt. xlii. G.

Beati oēs esse cupiunt etiam iniqui. xxxiii. S.

Beati oēs ēē volūt nec nolle nō pñt: & quāta co- rri sit insania q̄ se a se beatos confidunt. xlii. Z.

Qui beatos se sua virtute aut opulencia terre- norum confidunt: x̄ scripturis reprehendun- tur. xlii. &.

Beatus quis dicat. xxviii. & xxxiii. V. xxv. F.

Beatissimi sunt qbus hoc est deū habere qd nos- se: & ipsa notitia felicissima est. xv. 9. in fine.

Beat nō ē q̄ scdm suā volūtātē viuit. xxxiii. T

Beatum esse solius sapientis est. Et quid si etiā- stultis beata vita contingat. xxxix. K.

Qz ex beatitudine animę beatum erit corpus & qualis illa sit beatitudo. xv. D.

Vtrum beati aliquid volūt quod obinere nō possunt. xlvii. A.

Beati æquales sunt i gl̄ia quorū æqualis fuit lā- titas vitę: probatur exemplo. xlvii. C. D.

Qz Christiana disciplina nō oīa bella culpāt. ii. H

Bello iusto fauet deus. xlv. H.

Inter bella cogitare quę sunt dei: signum est magnę fidei. xii. O.

Qz viri spirituales bellant orationibus. xlv. G.

Belqz marīnę quantę magnitudinis esse per-

hibentur. xii. I.

Bñdictio sacerdotalis vtrū p̄stet p̄p̄o. xxiii. N.

De causa Bonifacii ep̄i Caratūensis. xxv. R. & Bē Bē

De fratris Bonifacii p̄sbyteri monasterii san- cti Augustini purgatione super crimine sibi obiecto. xxxvi. L. N.

Bonifaci⁹ p̄sbyter maluit de suę vitę dubita- tiōe sc̄dālū fieri: q̄ in cōtēctiōe suspiciōis suā demonstrare conscientiam. xxxvi. N. in fine.

Bonifacio comiti Augustinus de correptione Donatistarum. xii. O.

Bonifacium comitem hortatur ad cōtemp̄tū s̄culi pri⁹ op̄as eum cupiditates fugere: pacē quærere: bonis operibus insistere: & pudiciā conjugalem seruare. xviii. X.

Bōnfacio comiti de p̄fectissia iustitia. xxviii. &

Bonifacio comiti Augustin⁹ vt corruptorē fa- cre virginis debita disciplina corrigat. xliiii. X

Bonifacii comitis respōsio q̄ eum quem libido præuenit gladius vltor absumet aut periturū carceris custodia retinebit. xliiii. Y.

Bonifacio comiti Augustin⁹: q̄ corruptorem illum non desyderet occidi aut incarcerationi: sed veniā: si poenitet referuari. xliiii. Z.

Augustin⁹ Bonifacio comiti: ab Italia hostem publicum esse nuntiatum contra victicia si- gna super has erigens hastas referens: pacem fieri velit: sed ne terga Catholici præbeant orā- dum suadet. xliiii. &.

Bonifacius comes Augustinus q̄ hostem non ignoret: se suosq̄ morti offerat: preceturq̄ vī- cere deum qui causam respicit. xliiii. 9.

Augustinus Bonifacio comiti: vt hominē quē de ecclesia rapuit illa sum restituat: & oblati- nem d̄xnis suę & communionē ei interdicit donec condigne poeniteat. xlv. A.

Bonifacio comiti: q̄ hominem raptum vitę do- net & ecclesię: culpam suam cognoscat: eccle- się aditum & domus suę oblationem sibi non denegari precatur. xlv. B.

Augustinus Bonifacio comiti petens vt ser- uo eius fugitiuus vitam habeat quem deus eruit et vnda referuauit. xlv. C.

Bonifacius comes ob Augustini petitionem seruo veniam condonauit. xlv. D.

Bonifacius comes Augustino: vt recipiat sa- cramentum a Castino priuato proconsule q̄ nō- hil mali vt olim in eum molitur. xlv. E.

Augustinus Bonifacio comiti q̄ Castin⁹ & sa- cramento prodidit ab omni culpa alienum & quærat vitę subfidium. xlv. F.

Bonifacius comes augustino vt fundat solitas preces deo pro victoriā: quia graue sit ei bellū inimici. xlv. G.

Be

Augustinus Bonifacio comiti q̄ manibus arripiat arma: & oratione pulset aures dei qui iustam causam respicit. xlv. l. l.

Bonifacius comes Augustino q̄ multi ex hostibus corruerint: & de suis nec vnus quidem sit vulneratus. xlv. l.

Augustinus Bonifacio comiti cōgaudens de victoria: sed i deo gloriarī hortat: sepe lecto de cibere indicat: & diē vltimū expectare. xlv. l. k.

Bonifacius comes Augustino vt oret vitā suā in periculis constituturū aliquantulum temporis condonari. xlv. l.

Bonum summū hominū qd̄ finis ceterorum bonorum non est cōstitutū in corpore aut animo aut in vtriusq̄: sed in solo deo. xv. D. E.

Q̄ duo errores de summo bono se inuicē destrunt ratione veritatis: qua summum bonū nostrum intelligitur deus. xv. F.

Q̄ hi errores de summo bono vtrūq̄ ad tempora christiana durauerint. xv. G.

Nemo bonus nisi solus deus: & bonus homo de bono thesauro profert bona: quomodo non sint contraria. xliii. l.

Deus singulariter est bonus qui nullius boni participatione sicut homo bonus est: sed a se bonus est. lbidem.

Q̄ maxime debet homo velle esse bonus: & qd̄ sit vnde fiat bonus. v. N.

In tantū homo bonus est inquantū recte sciēter & amanter bonū opati: & intantum malus inquantū a pietate & charitate deuiat. xliii. l.

Non est aliquis bonus timore poenē: sed amore iustitię. xliii. N.

Magnū bonū est libēter deo caste seruire. 35. V.

Bonus est q̄ amat dei q̄ est summū bonū. 28. & Quedā sit idifferētē bona vs̄ mala. iii. Z. 4. 9.

Ad cōmēdandū bonum naturę quis ordo sit seruandus. xxxvi. 9.

Bonum appetere non est nisi de bono naturę xxxvii. A. in fine.

Bona mentis nō aliūd melius q̄ ab ipsa mente discimus. xxxvii. B.

Bonum naturę cōmendat ex insito dolore & rubore peccati: & letitia ex conscientia recte factorum: quod probatur exemplo patriarcharū sine lege iustificatorum. xxxvii. B. C. D.

Ad pbandū naturę bonū nō parū argumentū est primos hoīes diu sine lege vixisse. 37. F.

Bona quę nō extrinsecus veniunt: sed in ipso corde generantur vere propria sunt: & in nostra potestate sunt. xxxvii. l.

Bonū cōe pferat priuato. xxxviii. R. xxxiii. F.

Homines boni sibi inuicem in hac vita nō parua solaria videntur p̄stare. xxxiii. Q.

Cū omnia bona creata sint: cur nō meliora aut cur non duplicata. xxvii. F.

Bona terrena idifferētē sunt bona vel mala scdm̄ qualitates & volūtates vtētis. xxxiii. E.

Q̄ dantur bonis & malis a bono deo: sed summa bona nō dāt nisi bonis & iustis. xix. B. et C.

Bona terrena patribus promittebantur sed inuisibilia figurabant. xxxiii. E.

Bona terrena auferunt iustis vt probentur: & malis vt crucientur. xix. B. xxi. E.

Sic eis vtī debemus vt multa bona nullum inde malum faciamus. xix. B. C.

Bona terrena non sunt p̄ponenda cælestibus. xxi. E. xlii. E. F.

Q̄ propter supernę vitę adeptiōem abiciēda sunt. xxxiii. X.

Bona terrena transierēda sunt in cælestes mansiones. xix. V.

Bona terrena nullū cōferūt aīę exeunti p̄asiduum: & ideo non sunt amanda. xxix. A.

Vtīlī tenent hūiliter q̄ relinqūt sup̄e. 8. G.

Cur bona adepta artius q̄ cupira cōstringit diligenter. viii. G.

Bos lassus fortis figit pedē. iiii. E. in fi. et. k. O

Alphurnius. iiii. E. in fine.

Canum nomine gentiles intelliguntur. xvi. O. in fi. xvii. C.

Canes dicuntur ludæi. xxxiii. T.

Canes nō semp in malo accipiunt. xvii. C.

Canis natura est contra insolitam personā latrare: & figurat mundum. xxxiii. T. in fine.

Cantandi vsus in ecclesia inuentus est ad mouendum pię animę affectum. xxxii. 9.

Nō cāte nisi qd̄ ita scriptū est vt cātes. 28. M.

Cantate domino canticum nouum: & exponit. xxxiii. V. in medio.

Non omnis cantat canticum nouum qui laudibus personat. lbidem in fine.

Capillorum ornatus phibet. xix. k. et. xviii. O

Capriuos deos non deserit quos nouerit esse suos. xxxv. P.

Chaos magnū firmatum quid sit. xxxiii. X.

Charitas qua inuicem secundum dei diligimus & iuste pieq̄ viuimus: non ex nobis est: sed ex illo qui nos p̄destinauit ab origine mundi. viii. l.

Charitas sola bene operatur: quia donum dei est. xxvi. & xxxviii. l.

Qui charitatem habet omnes virtutes habet: & quanto magis maiorem: & quanto min⁹ minorem. vii. M.

Charitas est virtus qua id qd̄ diligendū est diligis: hac in aliis maior: in aliis minor: in aliis vero nulla est scdm̄ cultusq̄ aīę intētiōē. 7. O

Cal
Can

Cap

Cha

Charitatis maxime signū est martyriū. xliiii. l.
Charitas potest semper augeri q̄dū hic homo
vixit: quia nemo sine vitio vivit. vii. o.
Nemo peccat nisi contra charitatem faciēdo
& ideo sit omnium reus: quia ipsa est legis ple-
nitudo. vii. p.

Magis facit contra charitatem qui graui⁹ pec-
cat: & minus qui leuius. vii. q.

Sola charitas non peccat. xxi. iii. k.

Quanto quis charitate maior aut minor est:
tanto iniquitate inamior aut plenior. Et tunc
perfecti sumus in charitate: quādo nihil restat
ex infirmitate. vii. q.

Fides: spes: charitas: tria haec: maior autē his
est charitas: exponitur. xxv. c.

De charitate beatorum qua se inuicē diligunt.
xlvii. d. circa finem.

Charitas ad quatuor se extendit. xxxiii. c.

Charitas tanq̄ nutrix fouet filios suos non or-
dine amandis: sed ordine subueniēdis: infirmio-
res quandoq; fortiorib⁹ anteponit quos tales
vult esse: quales illi iam sunt. xl. t. circa finē.

Charitas sola reddita semper debitorem deti-
net: nec cum redditor amittitur: sed multipli-
plicatur. Et cum reddi non possit nisi habea-
tur: nec hēri pot̄ nisi reddat. xvii. x. xxxvi. h.

Non est verus charitatis ip̄sor nisi fuerit beni-
gnus exactor. xvii. x.

Non est participes diuine charitatis qui hostis
est vnitatis. xlii. s.

Charitas quae describi potest non est vera cha-
ritas. xxix. a.

Charitas facit nos deo & hominibus charos.
xxix. d. in medio.

Qui charitate plenus est: tranquillo animo &
sereno vultu procedit. xxix. l.

Charitas gaudet cum gaudentibus & flet cū
fletibus. xxx. b. xxxvi. f.

Charitas vnit diuersa. xxx. c. xxviii. l. 36. t.

Charitas quae colligit & viuificat omnia mē-
bra: q̄o cognoscitur. xxx. b.

Charitas in cōmunia p̄p̄riis: sed propria com-
munib⁹ anteponit. xxvii. r. xlvii. d. in fine.

Charitas non querit quae sua sunt: q̄o itelligi-
tur. lbidem. et. xxxiii. b.

Vt in charitate fundari & radicari possitis cō-
phendere: exponit. xxxi. f. xxxii. x. xxxiii. d.

Si tradidero corpus meū ita vt ar deū: charita-
tem autē non habuerō: exponitur. xvi. s.

Charitas comparatur patri. xxxiii. y. in med.

Charitas dicitur fortis vt mors. vii. m.

Car Carnis & sanguinis noīe qd significat: & quō
non possidebit regnū coelōrū. xxxviii. s. x. y.

Carnis noīe etiam anima itelligit. xxxii. g.
circa finem. xl. m. in medio.

Carnis cura non est faciēda in desyderiis: sed
secundum necessitatem salutis. xxxiii. r.

Caro est q̄ perditur a iam: & ideo mortificanda.
xxx. m. xxix. s.

Caro in malicia est potēs: in bonis opibus infir-
ma. lbidem.

Caro omne qd malum est concupiscit: & ideo
se & animam occidit. xxx. n. o.

De Castino consule. xlv. e. f.

Castitas sic fugit de morib⁹. xxviii. p. t. in fi.

Castitas sic custoditur. lbidem.

Castitas nec in corpore potest violari: cui⁹ etiā
mēbra possunt supari. xxxv. p. in fi. xliiii. l. fi.

Casulano Augustin⁹ de ieiunio sabbati. xxi. n

De Castit⁹ falsis virtutibus. vii. k.

Catalogus summorum pontificum vsq; ad tē

pora Augustini. xli. 9.

Catholicū inde dicit q̄ totū tenet. x. & xlii. z.

Causae temporales necessario referuntur ad ae-
ternas. xxxiii. g.

Causa non praedicitur causa: nec persona per-
sonae. xxxix. q. xvi. t.

Cur caeci a natiuitate de luce & colore discer-
ere nequeunt. xix. j.

Cecitas ex parte conrigit in Israel donec pleni-
tudo gentium intraret: exponitur. xvii. g.

Cecilian⁹ episcopus Carthaginēsis false accu-
satus apd imparos a Donatistis. x. r. s. t. y. xii

q. r. xviii. l. xxxix. r. s. xli. a. xlii. b. f. g.
h. o.

Cecilian⁹ ad verā catholicam ecclesiam p̄tine-
bat. xii. x.

Cecilian⁹ episcopi causa cur ab ecclesiae causis
distinguitur. xxxix. q.

Cecilian⁹ a sepeuaginta ferme episcopis cum
collegis & ordinatoribus suis false condemna-
tur. xli. a. ad finem epistolae.

Cecilianum virū illustre Augustinus petir vt
sicut africa partibus praediali sui edicti vigo-
re contra haereticos consuluit: ita etiam regio
ni Hipponensi succurrat. xvii. q.

De Caelestino cardinali & emulo sancti Hiero-
nymi. xlviii. l.

Caelestino diacono Augustinus de charitate
scribit. xvii. x.

Ad Caelestinū diaconū vt libros quos cōtra ma-
nichaeos paratos & emēdatos miserat: cū rescri-
ptis remittat: qbus nosse valeat qd armaturae
in illum errorem extingvendum opus sit: ad-
dēq; triplicē naturarum distinctionē. xvii. y.

Caelestius presbyter Carthaginēsis contra
Christi gratiam disputans episcopali iudicio

Ca

Ca

Ch

contactus ea paruulis necessariâ confiteri. **xxii**
 & **xxiii**. **L.O.** **Y.** **xxiii**. **A.** **xl.O.** **xlvi**. **B.**
 De coena domini. **xxvii**. **D.E.G.**
 Coena magna quâ inuirti coguntur intrare qd
 spiritaliter significet. **xxii**. **D.**
 De Cherintho haeretico antiquo. **iii**. **V.**
 Christus nomen est græcum. **xlvi**. **C.**
 Christus a philosophis p̄dicatus fuit & a poe-
 tis. **i**. **N.**
 Quid Moysē & pphetis veraciter sit prophē-
 tatus. **i**. **O.**
 Quod quæ de Christo & ecclesia pphetata sūt:
 impleta cernuntur. **i**. **Q.**
 Quid Christus sit deus. **xlvi**. **O.**
 In Christo quomodo sit plenitudo diuinitatis
 corporaliter. **xvi**. **K.**
 In Christo verbum & homo vna persona est si
 cur aia rationalis & corpus vna p̄sona. **xxv**. **T.**
 Quid vnus Christus sit verbū & hō sicut aia ra-
 tionalis & caro vn' homo: equalis patri secun-
 dū deitatem: minor scdm hūanitatē. **xv**. **T.** **i**. **N.**
 Christus assumpsit veram animam rationālē
 & mentem humanam. **xv**. **S.**
 Christus tantum differt a ceteris hominibus
 quantum sol a syderibus. **xxi**. **X.** in fine.
 Vtrum Christus generaliter hominibus an cu-
 iusq; nostrū rationem contineat. **xxi**. **Y.**
 In Christo venit hominibus magisteriū & ad-
 iutorium ad capeſcendam æternam salutē. **i**. **N.**
 Christus quæ nos docuit. **xxx**. **E.**
 Christus venit ad nos per stratū humilitatis
 nostrę non cum morbo iniquitatē. **xxviii**. **V.**
 Christ' suscepit humanas passiōes nō vitia vt
 p̄baret veritatē carnis. **i**. **L.** **3**. **J.O.** **xxxviii**. **V.**
 Christus passus est scdm carnē: nō scdm ver-
 bum: & tamen verbū passum dicē. **xxv**. **T.** **Y.**
 Christus exhonorat' & crucifixus fuit: vt nos
 præsētia continere: & æterna sperare doce-
 ret. **xviii**. **X.** **xxi**. **E.** in fine. **xxx**. **B.**
 Christ' cur rebus viliſſimis comparat'. **xxii**.
N. in fine.
 Cur comparatur vermi. **xxiii**. **L.** **xi**. **L.** si. et. **M.**
 Cur dicit se non esse hominē sed filiū hominis
xxiii. **L.** ante medium.
 Christ' quōd dicit derelict' a deo. **xxxiii**. **I.** **N.** **O.**
 Christus cur vocatur redēptor noster: salua-
 tor adiutor: protector & susceptor. **xxix**. **A.**
 Christiani a Christo cur dicuntur. **xlvi**. **D.**
 Vtrum christianus iudeus siue israelita dicē
 dū est. **xlvi**. **C.**
 Christiani cur poti' ad Isaac & Jacob q̄ ad Iſa-
 mael & Esau pertinere noscant. **xlvi**. **D.** **E.**
 Quid christiani fumus non nisi in capite nostro
 apparere debuit. **xxiii**. **O.**

Christiani cur efficiuntur. **xxx**. **E.**
 Christiani nō debemus esse propter vitam ter-
 renam sed æternam. **xxiii**. **O.**
 Christiani veri a falsis per hęc cognoscuntur
 ix. **Z.** **xxiii**. **E.** **F.** **xxix**. **T.**
 Satis est christianos credere qd deus neminem
 liberet nisi gratia misericordie p̄lesti Chri-
 stum: & neminē dānet nisi equissima veritate
 per eundē dñm nostrū scdm Christū. **xxvi**. **L.**
 Cibi animæ mortiferi aut vitales. **xxix**. **O.** in fi-
 ne. **R.** **9**. in fine.
 Cicatrices vulnerū cur Christ' retinuit. **xi**. **V**
 Cicero adulator aut laudator eē conuincitur.
 ii. **D.**
 Cicero qd de beata vita senserit. **xxii**. **X.** **Y.**
 Cicero quid senserit de deo. **xv**. **J.** **k.** **L.**
 Cicero ex opinioib' Democriti & Epicuri ne-
 gat deū æternum. **xv**. **M.** **N.**
 Ciceronis librorum sensum legentes vix intel-
 ligunt. **xxiii**. **&**
 Cyprianus scripsit librum de immortalitate.
xxviii. **A.**
 Cypriani verba in libro de oratione dominica
 ponunt. **x**. **E.** in medio. **xxvii**. **R.** **T.** **xxviii**. **B.**
 Cypriani epistola ad Iubaianum. **xi**. **G.**
 Cypriani de lapsis verba ponunt. **v**. **V.** **xxiii**. **E.**
 Cypriani verba ex epistola ad Antonianū po-
 nuntur. **xi**. **L.**
 Cyprianus non extraxit sed scripta ei' sunt fal-
 sificata. **xi**. **H.** **J.**
 Cyprianus quid de paruulorum baptismo cū
 coepiscopis suis senserit ostendit. **vii**. **A.**
 Cyprianus vnitatem orbis terrarū ac omnium
 gentium diligendō tenuit: & disputando de-
 fendit. **xi**. **G.**
 Cyprianus tolerat collegarum suorum avari-
 tiam. **x**. **S.** in fine.
 Circensibus congaudet Augustin' de adepta
 pace & cōcordia: quā nō suo studio sed deo tri-
 buendam hortatur. **xxv**. **9**.
 De circūcellionū nimia seueritate in catholi-
 cos. **x**. **P.** **xi**. **Y.** **Z.** & **9**. **xxii**. **E.** **N.** **xviii**. **O.**
 Circūcelliones agunt facta latronū: & volunt
 habere honorem martyrum. **xviii**. **R.**
 Circūcelliones iudicialiter pro malefactis ad
 rationem cōdemant: sed per catholicorū ite-
 rentum legum seueritas temperatur. **xl**. **R.** **V**
Y. per totas epistolas.
 Ex circūcellionibus crudelibus multi facti
 sunt catholici. **x**. **H.** in fine. **xxv**. **Z.** &
 Circūcelliones non malum pro malis: sed ma-
 iora pro bonis reddunt. **xviii**. **L.**
 Si circūcisio antiquis probatissimo fuisse p̄-
 hibetur: qd de his q̄ ante circūcisionē deo p̄la-

euerunt.xvi.H.v.A.

Circumcisionis omiffio nō erat antiquis in peccatum nisi postq̃ dominus iussit Abrahā & posteris eius.xxviii.E.

Circumcisio cur fiebat octaua die.xxii.V.xxvii.V.xxv.L.

Sicut circumcissionem abstulit primus aduent⁹; sic baptismum auferet secundus.xxvi.O.

Circumcisio carnis cur abolita est non circumcisio cordis.xlvi.O.

Ad Cyrillū episcopū Hierosolymitanū Augustin⁹ de magnificētis beati Hieronymi.xlvi.Y.

Cyrill⁹ ad Augustinū de miraculis beati Hieronymi.xlvii.F.

De Cyrillo episcopo Alexandrino.xlviii.P.

De ciuitate dei perfecit quinq; primos libros.xrv.O.Y.

Ciuitas est concors hominū multitudo.ii.B.xliii.&. in fine.

Ciuitas nulla conditur aut custoditur nisi vī culo concordie & cōmunis boni.i.R.in si.ii.E.

Cl
Ck

De Classiciano viro illustri.xix.M.

Ad clericatum non eligant delectores monasteriorum.xlvii.O.

Ad clericatum meliores in monasterio assumi debent.lbidem.

Ad clericatū nō assumatur suspectus de crimine.xxvi.N.

Ad clericatū cur assumitur post publicā poenitentiam de damnabili crimine.xliii.O.P.

Clericus nondū cōuict⁹ de crimine nō debet a cōmunionē suspēdi.xxvi.L.in fi.O circa finē.

Clerici necessarii sunt plebi.xliiii.H.I.

Clerū & plebē Hipponēsem hortat nō turbari pro scandalo factio inter duos clericos domus suā.xxvi.M.

Ad clerum & plebem Hipponēsem de eius absentia tristens sed vt opibus misericordie tempore tribulationis insistant sicut in sua p̃sentia facere consueuerūt deprecas.xxvi.T.

Cogi

Cogi debet mali ad faciēdū bonū.x.Lxvi.Q.

Non est considerandū q̃ quisq; cogit; sed quale sit illud quo cogitur.x.T.

Multis profuit timore vel dolore cogi vt possent doceri.xlii.B.

Mali cogendi sunt ad bonum; patet exemplo Christi.xlii.C.D.

Mali neminē cogūt ad bonum.xlii.D.in fine.

Mali cogendi sunt ad bonum & a malo prohibēdi.xxrv.X.

Cogitationes quomodo inferantur menti humanae per spiritus.xxvi.S.T.

Cogitatio bona non potest haberi nisi inspiratur diuinitus.xxvi.Z.

Cogitationes sunt examinandae.xx ix.Y.

De cautela in cogitationibus discernendis; & quando ascribitur culpae; & qualiter primis moribus cogitationū sit resistēdū.xxvii.&.⁹.

Cogitatio est fons boni origo peccandi; oīsq; delicti in cor de principium.xxvii.&.

Cogitationes nō licet corrigere a veritate in falsitatē.xl.A.in fine.xxix.X.

Cogitationes malae cur cito sint extirpandae.xxix.R.circa finem.

Cogitationes nostrae inuicem patebunt post resurrectionē corporis.ii.N.in fine.xxix.X.in fine.

Cum dicitur cognoscat nos deus nobis sui cognitionem praestat.xxviii.N.

Deus non sic innotescit quasi antea nō cognouerit.xxviii.Z.in fine.

Q̃ non cognoscat per sensus corporeos quasi homo.xlv.T.

Cognitionem dei nemo habet nisi creatura rationalis.xxviii.F.circa finem.

Nemo cognoscat deum nisi qui intelligit eum esse summum bonum.xxviii.N.

Sicut malus est voluntatem dei facere q̃ nosse ita prius est cognoscere q̃ facere.xxvii.G.

Quomodo per cognitionem creaturarum p̃uenitur ad cognitionem dei.xv.F.

Q̃ post resurrectionem nihil latebit proximi in proximo.ii.N.in fine.xxx.X.in fine.

Sine coitu plura animalia procreantur quae tamē coeundo pariunt.xi.S.circa finem.

Quo modo colendus est deus.v.N.circa finē.

xviii.E.G.

Deus sola pietate colitur.vii.M.xlii.V.

Nihil interest pro diuersa temporum locorū q̃ congruetia q̃ diuersis sacramentis colitur; dum id quod colitur sanctum est & verū.xi.X.Y.Z.

Colere deum prodest nobis non illi.xii.A.

Ad colendum deū melius quis doctrina q̃ potestate roditur.xlii.B.

Concediarum descripciones nō possunt recipi ab his nisi quorū morib⁹ cōueniāt.xlvii.I.

Commonitorium Augustini ad Fortunarium episcopum de videndo deo.xlv.M.

Communia sunt omnia iure diuino non humano.x.Q.Y.xi.P.

Cōmunia sunt oīa in societate iustorū.xlii.K.

In cōmunitate quomodo sit viuēdū.xxviii.L.

Vtrum in communi viuētib⁹ distribuēdum sit aequaliter.xxviii.N.

In communi viuētib⁹ non licet accipere singulariter oblata.xxviii.Q.in fine.R.

Cōmunio malorū nō maculat sed cōsensio facit.⁹.xxix.P.I.fine.x.S.xi.xlii.K.et xlii.M.⁹.

Cogit

Col

Col

Com

Christus cur concipi voluit ex virgine sine virili semine. xvi. F.

Conceptio Christi sine semine figurat in vera me corroderet hederā. xii. M.

Christus conceptus est sine semine sicut sine seminibus opatur semina. i. L. in fine.

Q. fit conceptus sine semine a simili ostenditur. xii. L. in fine. M. xxxiii. L.

De concilio Africano. x. E.

De concilio Arelatensi galliæ. xviii. M. xli. A.

xlii. B. G. H. O. ?

De concilio ariminensi. xliii. F. in medio.

De concilio Carthaginensi ab episcopis. cclxxv.

vt patet. xi. k. xii. R. xiii. E. xxviii. Z.

Acta concilii Carthaginensis ab episcopis. lxxv.

ad Innocentii papæ Romæ p. dñatione Pelagii & Cælestii. xxiii. L. p. xxiii. B. in me. xxvi. Y.

De actis concilii Carthaginensis. x. E. xi. G.

xl. & xxxi. O. Q. xli. A. xlii. B. i. med. G. 4. 6. T

De synodo Diopolitana. vi. B.

De concilio Bagairano. xviii. T.

Acta concilii Mileuitani ab episcopis. lvi. ad Innocentium papam contra impiam dogma Pelagii & Cælestii. xxiii. X. Z. xxvi. Y. xlii. T.

De concilio Niceno. xxviii. Z. xlii. F.

De gestis concilii Numidentis. x. E. xi. G. xxi. & xxi. i. Y. i. f. xliii. B. i. me. C. xxviii. Z. xl. A.

De gestis conciliorum Orientalium contra Pelagium & Cælestium. xxiii. N. O. in h. xliii. C.

xxvi. D. Y. xxvii. J. L. N. S.

De actis conciliorum contra Pelagianos. x. C.

E. in fine. xliii. L. Y. xliiii. B. C.

De concilio Romano. xviii. M.

De concilio Sardiceni. xli. O.

Epistola concilio Zertensis ad Donatistas. 39. N.

Conciliorum in ecclesia saluberrima est auctoritas. xxxii. A.

De cautela i. concilii gñalis habenda. xxxix. O.

Concorditer est viuendum. xxviii. L.

Concupiscentia q. est in membris ad cuius modum redigitur iustitia coniugalit vt licite filii generentur. xvi. F.

Cōcupiscentia carnis p. phibitionē legis poti⁹ auget q. sanat. xvi. A.

Non ideo cōcupiscentia mox tollit cum reatus eius aboleretur. xxvi. S. xvi. F.

Concupiscentia vitiofas nemo superat sine si de Christi. i. N. circa finem.

Concupiscentia carnis in hac vita p. gratiam Christi reprimi non extinguitur. xvi. A.

Concupiscentia est refrēnda. xlii. S.

De concupiscentia carnis aduersus spiritum & spūs aduersus carnē. xxx. M. N. O. P. Q.

Confessio peccatorum humilis meretur veni

am: vbi a. tanta sanctitatis reportat culpam. xvi. M.

Confitēs & cōfessor quales esse debent. xxx. G.

Cōfessio nō tñ est peccatorum: sed etiam laus dei. xxxiii. B.

Confiteri contēnēs dñant: exēplū. xlviii. A.

Est cōfessio adducēs signominiā: & est cōfessio adducens gloriā: exponitur. xi. Q.

Q. neuter coniugum cōtinere debet sine alio: ix. ? xix. C. xlv. V.

Coniugari sibi inuicē debent obsequia etiam si ex consensu non miscntur. xlv. V.

Tanto verius est coniugium quāto sanctorū placita cōtinentiā inter cōiugatos. xlv. X.

De coniugio infidelium. xlii. D.

Consanguinitas: vide Affinitas.

Omnis conscientia supplicium suum aut gaudium comportat. xxvii. B.

Consensus erroris est bene agere & mala non prohibere. xliii. X.

Nihil interest inter consentientis fauorē & cōmittentis animum. xxiii. A.

Concilium certū habere non possunt incerta. xviii. ?

Plures consulunt vtilia secundum vitam mūdi: sed pauci secundum vitam animæ. xviii. X.

Consilium licite vendunt iurisperiti. xliii.

Consiliarii principum quales eligi debeant. xxviii. 9. xxi. Y.

Constantius imperator persequitur Athanasium episcopum Alexandrinum. xliiii. L.

Constantinus imperator primus cōdidit leges contra hætericos vt res eorum sisco cederent. x. R. S. T. xviii. M. xli. R. S. T.

Constantinus imperator post relationem Anulini pconsulis Africæ ob instāciam Donatistarum contra Cæcilianum episcopum iubet concilium Romæ fieri. xviii. L. M.

Constantini relatio ad Probianum proconsulem Africæ: qua apud se accusatores Cæcilianii fuisse testatur. xviii. N.

Constantinus dat iudices episcopos inter Maiorinum & Cæcilianum episcopos in vrbe Romæ: & post apud Arelatum ad preces Donatistarum. xli. A. F. J. lii. B. F. G. H. O.

Constantinus adhuc paganus dat pacem ecclesiæ. xli. C.

Cōstātinopolis a Cōstantino conditur. xxx. T.

Consuetudines diuersæ in ecclesiis nullo modo quod in fide verum est impediunt. xli. A.

Consuetudo ecclesiæ seruanda est qui non vult scandalū pari aut facere. xlii. H. xlii. B.

Consuetudo quæ non est contra fidem & bonos mores indifferēter habenda est. xlii. B.

Cōsuetudo aut ppter fidem: aut ppter bonos mores emendari oportet. xxiii. E.
 Consuetudo quæ vilitate adiuuat nouitate prurbit: & q̄ non est vtilis prurbitatione infusa: et uolens: consequenter noxia est. Ibidem.
 Consuetudines multæ traditæ sunt ecclesiæ per apostolos. xxxiii. E. F. 7.
 Consuetudines quæ non sunt contra fidē aut bonos mores: & aliquid habent ad exhortatio nem vitæ melioris non improbantur sed lau dantur & debent imitari etiam si sint quibus displiceant. xxiii. 9.
 Consuetudo varia pmitit in ecclesiā ad mouē dum piæ aīæ affectum. Ibidem in fine.
 Qd̄ ppter cōsuetudinē fit: vt quasi obserua tio sacramenti firio approbat. xxxiii. A.
 Quæ non scripturarum sanctorum authorita te continent: neq; cōciliis episcoporum statuta: nec vniuersæ ecclesiæ consuetudine roborata refecanda sunt. Ibidem.
 Consuetudo populi p lege habet in his de qb̄ scriptura nihil certi statuit. xxi. N. xxvii. B.
 Consuetudines malæ quō sint emendandæ & cō mutandæ. xvii. 9.
 Cōsuetudo male libera vulnus infligit. Ibidē.
 Consuetudo longa habet quodāmodo vim na turæ. xxxvii. F. in medio.
 Consuetudo inueterata non cum paruo labo re vitatur vel expellitur. xxi. X.
 Consuetudo vitia & virtutes alit. xxvii. L.
 Facilius est in bonis cursus quæ malorū consue tudo nō retinet. xxxvii. P. in fine.
 Contentionis mater est superbia & hūanę lau dis auditas. xviii. A.
 Contentio q̄ mala fit. xxviii. I. K.
 Contentionis cupidi magis q̄ veritatis: in qui bus solent larebras suæ defensionis inquirere. xliii. E.
 Contentiosi⁹ nihil est q̄ certare de nomine vbi de re constat. xliii. F.
 Cōtinens ponit pro contento. xl. M. in medio.
 Deus iubet cōtinētā & dat cōtinētā. xxii. Q.
 Nemo habet continentiam nisi volens: etiam si iam sit continens. xxii. R.
 Continenti meriti habet qui p̄ incontinentia vitāda vxori debitum reddat. xlv. V.
 Non contumacia sed fiducia dicēda sunt quæ pro fide & charitate geruntur. xxxix. A.
 Cōuersus sp̄s de⁹ parat⁹ ē peccata idulgere. 30. F.
 Cor sic liq̄scit vt cæra. xxxiii. R.
 Cor sic est custodiendum. xxix. S.
 Coraula malus bon⁹ est symphoniacus. xix. O.
 Qz deus sit incorporeus: nec habitu membroꝝ rū terminatus. iii. P. xlv. X. xlv. M. S.

Cor

Cō sit incorporeus quō oīa corpora implet & cōtinet: exemplis probatur. xv. V. X.
 Deus quō corporaliter dicit esse I Christo. 16. K.
 Deus non est corpus nec oculis corporeis vide ri potest. xxvii. N.
 Cur deū qdam corporeum esse credunt. xxxi. N. xliii. V.
 Omni corpore incorporea natura præstātor est etiam vitata. xxxiii. A.
 Omnia corpora picipatione melioris sūt me lora. Ibidem.
 Oē corpus occupat sp̄atū loci. i. G. ii. O. xv. V.
 Corp⁹ est qd̄ p loci sp̄atū lōgitudine: latitudi ne: altitudine ita sistit: vt maiore sui pte maio rē breuiore breuiorē locū occupet. 6. I. 17. V.
 Si corpib⁹ sp̄atia locorū & qualitates tollunt: nusq̄ erūt: & q̄a nusq̄ erūt nec erūt. xv. &.
 In corpore quolibet sunt duo: scilicet liniāmē tum & color. xvii. O.
 Vtrū singula corporū liniāmēta a deo formen tur. xxv. iii. Z.
 Vtrum corpora possint infinite augeri vel mi nuī. xxix. L.
 Vtrū corpus dñi ossa & sanguinē aut reliqua carnis liniamenta habeat. xxviii. Q.
 Corpus futurę glorificationis ipsecq̄ felici tatis erit si cibos sumere nō poterit: & imper secq̄ felicitatis si egerit. xi. V.
 Corpus glorificatū nō erit sp̄s sed spiritale. xxxi. N. O. xxvii. V. xlv. M.
 Vtrū corp⁹ spiritale sp̄s erit: an ppter ineffa bilē quādā felicitatē spiritale dicat: non pleno iudicio confirmat. xlv. T.
 Corp⁹ aīale & spiritale sic differit. xxxviii. V.
 Corp⁹ quorūlibet incorruptā qualitatē de⁹ prædere pōt p quātū tps voluerit. xxviii. Q.
 Nihil corrigi debet nisi qd̄ ante nō recte factū probatur. i. X. Z. xix. N.
 Corrigendū est incaute cōmissum. xix. N.
 Correctio p̄cipue p̄inet ad platos. 28. Q. V.
 Correctionis ordo sic est seruandus. xxviii. Q.
 Qui corripit i alio nō corripieda: se lēdit: ita cūerit corrigēda alterū lædit & se. iiiii. K.
 Nō erit inocēs q̄ quos corrigere iudicādo pos set tacēdo perire p̄mittit. xxviii. Q.
 Qui vult alium corrigere: non faciat ipse vn de niritur alium accusare. xliiii. B.
 Nemo corrigitur sine penitentia. xi. Q. in fi.
 Correctio fieri debet cum misericōdia. xliiii. Z.
 Correctio non est faciēda pro immitate scele rum: sed pro lenitatis christianæ: considerati one. xxv. V.
 Correctio non animo vindicādi præterita: sed animo consulendi in futurum fieri debet: quē

quibusdam personis pro extirpatione vitiō
facienda est. xlv. k. l.
Ex potestatis officio vtiliter inquieti corrigi-
tur. x. H. T. V. xxviii. Q.
Non semp̄ sequit q̄ corripit. x. H. l. V. xliii. O.
Correctio non est negligenda licet ex ea aliqui
non emendentur. x. l.
Correctioni vtili doctrina salubris est adhibē-
da: ne quasi ip̄roba dominatio videatur: & do-
ctrinæ terrorine vetustate consuetudinis au-
ditores obdurentur. l. b. idem.
Non omnis qui corripit inimicus est: nec ois q̄
parcit amicis. x. k. xlii. R.
Correctio nō debet fieri odio nocēdi: sed dile-
ctione sanandi. x. M. N. xi. P. Q. xli. S. T. xliii. H.
Vtiliores sunt inimici iurgantes q̄ amici cor-
ripere mercentes. liii. M. in fi. xxxix. A.
Correctio non ē fugienda etiam a minore. v. l. l.
fine.
Correctio multitudinis non imperādo aut mi-
nando: sed monendo potius fieri debet & scri-
pturis docendo. xvii. 9.
Aliqui corrigēdi sunt seuerius: alii vigilanti9
inuestigandis tractandi sunt leni9: sed nō se-
gnius docendi ne pereant. xxvi. A.
Q2 magister: parētes: & episcopi: corrigere pos-
sunt subditos virgarū verberibus. xl. X.
Q2 variis modis errātes corrigunt. xlii. k.
Plectendo & ignoscendo hoc solū bñ agit vt vi-
ta hoim corrigatur. xliii. P.
Correctio non ē differēda vsq̄ ad mortem cū
sit cui prodesse possit. xliii. O.
Corripere debemus p̄imos quos cernim9 de
linquentes. xxi. k. xxviii. Q.
Incorrigibiles tolerandi sunt. xi. P. in fine.
Qui in correptione modū excedit in subditis
nō ab ip̄is sed a deo veniā petat. xxviii. T.
Corruptio inest oibus creaturis & quare. v. E.
Corruptio q̄o dicit nō possidere icorruptio-
nem. xxxviii. S. X. Y.
De costa piscis magni apud Cartaginē. xlii. l.
Deas multa creauit ex naturis sex p̄mis die-
bus institutis. vi. P. Q.
Plus valet creare q̄ fingere. vii. B.
Cur non creauit meliora. xxvii. F.
Cur creauit malos futuros. xvii. G.
Ois creatura p̄im corporalis est: & partim sp̄iri-
talis: & sp̄iritalis corporali p̄ponit. xii. C.
Oia creata vel creanda in creatrice trinitate
subsistunt. xxv. R. S.
Creaturæ oēs ideo mutabiles & defectibiles
sunt: quia ex nihilo sunt. xv. E.
Creaturæ rationales p̄cipatione creatoris fi-
unt meliores. xx xliii. A.

Dectus creaturæ rationalis in libertate positi
est. xxvii. A.
Credere nihil aliud est q̄ fidē habere. v. & l. fi.
Vtrū liberū sit credere vel nō credere. xlii. C.
Credere posse donū dei est gratuitū. xxvi. B. F.
Credere nemo potest nisi volens & tū non nisi
dei gratia. xxvii. X. Y.
Vtrum q̄ credamus in deum & euangelio cō-
sentiamus sit donum dei aut propriæ volunta-
tis. xxvii. R. S. T. V.
Credere oportet quæ nec sensib9 corporis nec
animi contuitu percipimus. xxx. T. in medio.
Credere & videre differūt. xxx. V. X.
Melius est nō visum credere qd̄ verū est: q̄ pa-
tere verū videre qd̄ falsum est. xxi. G.
Qui vera ratione qd̄ credebant intelligit prepo-
nendus est ei qui cupit adhuc intelligere qd̄
credit: si autem nec cupit: & ea quæ intelligen-
da sunt t̄ antū credenda existimat: cui rei fides
profit ignorat. xxi. G.
Ad hoc credunt qui recte credūt vt inuocent
in quem credunt: & vt valeant facere quod in
p̄ceptis acceperunt. xxii. O. P.
Cur ille credit ille non credit cum ambo idē
audiūt verbum dei. xxvi. E. in fine.
Qd̄ nos credimus factum de Christo hoc an-
tiqui credebant futurū. xi. Z. xvi. H. xxi. V.
xxiii. G. in fine. H. xl. G.
Vtrū gentes potuerunt credere nisi iudei nō
credidissent. xvi. R. xvii. G. H.
Credibilis triplex differētia. xxi. H.
Si crimen est p̄prium: nescire crimē alienum
nullus locus innocentie refert. x. S.
Crimen alienū & incognitū nō grauat. xlii. P.
Crispinus iudicatus hæreticus ad Cæsarem
appellat. xviii. Q. xlii. E. in fine.
Tunc cruciatur caro cum membra mortificā-
tur. xxxii. X.
Quæ est crux quam dominus portare iubet.
ix. B. xxxii. X.
Crucis latitudo: longitudo: altitudo: & p̄fun-
dum quæ sit. xxxi. F. xxxii. X. xxxiii. D. xxx
iiii. C. D. O.
Vtrum cupiā cupiri sit modus infinitus
xxxix. M. in fine.
Cucurbita qd̄ sit & quid figurat. iii. B. C. S. v.
M. xii. L.
Cupidus animā suā v̄nalē habet p̄ re quā cu-
pit & deū deridet. xxix. P.
Cupiditas nō est sine supbia: & quales facit ho-
mines. xxix. H.
Cupiditas est contraria deo. l. b. idem.
Cupiditates q̄b9 mūd9 diligī & vincend9 sunt.
xvii. Z. 9.

Cri

Cri

Crq

Ca

Cupiditates cum vincuntur tunc finiuntur
nec necessitates. xix. B.

Cupiditati non semper est obediēdū. xxviii. S.
Curam sibi denegar q medico causā non publi
cat. xlv. B.

Curiositas multorum mentes pōit. xliii. Y.

Da Damaso episcopo Portuēsi. xlvii. F
Neminem dānat de nisi aq̄ssima ve
ritate & neminē liberat a dānatione
nisi gratuita misericordia. 26. k. l. 27. D. E. F.
Qz nō dānat bonam naturā quā condidit: sed
iniquitē quā s̄probat. xxvi. N. in med. xxvii. G.
De Darete philosopho. liii. E. circa fi. l.
Dauid gerit figuram Christi. xxxii. & in fine.
Dauid opilio parcendo inimicis obtinuit re
gnum. xlv. F.

De Homo debet seipsum deo vt beatus sit a quo
accepit vt fir. ix. Y.

Debita dicantur peccata. xliiii. L.

Omnibus debemus dilectionem: quæ tūto am
plius debetur: quanto plus redditur. xvii. X.
xxxvi. H.

Debitum qd pluribus debetur maius est eo q̄
quod vni vel paucis. xxxvi. K.

Debitū scdm iustitię ordinem prius reddēdū
est: deinde si placet aliqd donādū. xxxvi. l.

Decens & indecens differunt. i. &.

Defensoris officium est. xliii. K.

Qd delectat pdesse credid etiā si nocet. 28. S.
Delectatio carnis animam sordidat & grauāt
sed delectatio dei purificat & subleuat. 32. R.

Contra deliriose viuentes exēpla. xlviii. M. O.
Demistocles philosophus non curauit indo
ctus reputari: cum canere in epulis neruis re
cularer: cum tamē rempublicam ex parua ma
gnam facere nouerat. xv. C. in fine.

Demetrias virgo ex domestica gloria & qua
dam comparatione sui generis viris ac magis
stratibus præferritur. xxxvii. M. xliiii. G.

De Democrito philosopho & de eius opinio
ne. xv. C. circa finem. l. M. N. O.

Dæmones quomodo inferant cogitationes &
somnia. xxi. S. T.

Dæmones grauissime impugnant morituros
& q̄ terribilis sit eorum aspectus. xlvii. l. M.

Desperare non debemus de alicui⁹ correctione
ne q̄ diu est in hac vita. xlv. M.

Detractio fornicatio est animæ. xxix. R.

Detractor & detractioes libenter audiens in
asa morit: & diaboli in lingua portat. xxix. N.

Detractio non minus fugienda est auribus q̄
lingua. xxxvii. R. in medio.

Ex detractioe tria mala proueniunt. xxxvi. P

Contra detractores clericorum & religiosorum

ubi si vnum malum viderint omnes tales iedi
cant. xxxvi. Q. R.

Detractores comparantur canibus lingenti
bus vulnera. xxxvi. Q.

Deus omnibus religionib⁹ cōdenomē est. lx. M.

Diuinitas a spiritalibus cogitari potest nō e
sari. xxxix. H. l. in fine.

Deus quid sit aut qualis non cognoscitur nisi
p speculum in ænigmate. xlvii. N.

Hoc est deo esse qd est intelligere: vel si qd aliud
de dei natura dicitur. xxv. S.

Qz deus non sit corpus sed spiritus. xxxi. L. N.

Deum corporeum & formam corpoream ha
bere aut aerem vel ipsam mentem esse quidam
putabant. xv. l.

Deum non rebus corporalibus nec corporalib⁹
rerum imaginibus similem credere debemus.
xxi. l.

Deus nō est cōpositus ex minutissimis & labē
tibus imaginib⁹ vt qdā p̄i estimauerūt: alias
nō esset sempiternus. xv. M. N. O.

Qz deus sit incōuertibilis & incommutabilis;
xxx. &.

In deo sunt cuncta bona quæ desyderari pos
sunt. xxix. C.

Deum bonum iustum & omnipotētem dubi
tare dementis est. vi. V.

Qz fir infinitus. xy. K.

Qz vbiq̄ sit præsens. xv. S. T.

Cauendum est in Christo ne ita diuinitatem
astruamus hominis vt veritatem corporis a
seramus. xv. T.

Non est aūt consequens vt qd in deo est: ita sit
vbiq̄ vt deus. xv. T. cir ca finem.

Qz aliter deus est in Christo: & Christus i deo
q̄ deus in nobis: vel nos in deo. l. bidem.

Deus ita dicitur vnus vt trinus in personis in
relligatur. xviii. E. F.

Quomodo tres non duo: aut tres sed vn⁹ de⁹
dicuntur: exemplis ostenditur & auctoritati
bus. xliii. l. S. in fine. xliiii. D.

Quomodo tres personæ vnus deus est nō pue
rili animo firate: sed pacifica scripturnā in qui
sitione reperitur. xliii. L.

De scripturis quæ vnum deum in tribus per
sonis testantur. xliii. M.

Qd de vno deo dicitur nihil phibet de patre
& filio & spiritali: dico dī. l. bidem.

Simul secum vnus est qd scdm incōmutabi
lē oīno substantiā in trinitate deus est. xliiii. A.

Deus sine labore regit: & sine onere continet
mundum. xv. X.

Dīi nō sunt cōlādī ppter bona tēporalia q̄ præ
stare non possunt. ii. L. M.

Dii non sunt membra vnius magni & veri dei.
ix.M.&Q.in fine.
Dii non sunt colendi ppter felicitatē præsantis
vitæ: neq. ppter vitā post mortem. xxv. O.
Deos semper fuisse & ad liberandos cultores
suos vbique valuisse quiddā dicūt: sed pro varietate
et eorum tēporum & locorū sibi voluisse ser-
uiri. xi. Y.
Dii falsi sunt prauaricatores angeli: & cur di-
uinis honores expetunt. xii. B. D.
Plus valet imitari exempla clarissimorū viro-
rum q̄ falsorum deorum. xlv. l.
Dii q̄ turpibus placantur obsequiis. lbidem.
Deorum & deorū plura nota recitant. ix. M. P.
Et si sunt qui dicantur dii in caelo & in terra:
exponitur. xliiii. M.
Dia Diabolus quomodo dicat potestas tenebrarū
& princeps potestatis aeris. xxvii. X. Y. xxx. H
Diabolus cur cōparatur aquiloni. xxxiii. 9.
Diabolus quid sit. xxx. l.
Quomodo dicatur pater mendaciū. lbidem.
Diabolus p̄ tria seducit hominem. xxvi. P. & Q.
Cur primū hominem deiecit. xxx. l.
Diabolus sic superatur. xxx. H. xxxviii. Z. &
Diabol⁹ semp cōtraria suadet Christo. xxix. H
Q̄ sit crudelis exactor. xxx. l. in medio.
Q̄ sit iniquorum accusator. xxx. K.
Dies Dies passionis Christi cur non ad eundem re-
dit anni diē sicut dies natiuitatis. xxxii. B. H.
Quomodo aliqd dicatur illo die fieri propter
sacramenti celebrationē: qd tamē non illo die
fuit olim factum esse constat. v. &
De mysterio diei dominic⁹. xxxii. Q.
Dies septimus cur nō habuit vesperā. lbidem
Dies septim⁹ cur solus sanctificatur. xxxii. R.
Dies dominica non ex sabbato iudeorum: sed
ex resurrectione domini coepit habere festiui-
tatem: & cur octaua. xxxii. V.
Dies dominica praeponitur sabbato fidei resur-
rectionis: nō consuetudine refectionis. xxi. T.
Dies iudicii timēdus est & sperand⁹. xxxviii. C.
Dies domini quomodo dicatur longe esse aut
prope. xix. 9.
Dies nouissim⁹ in quo quēq. inuenerit finis:
in hoc cōprehēdet eū mundi nouissim⁹. xx. A.
Dies domini cur furi cōparatur. xx. D.
Nisi fuissent breuiari dies illi non fieret salua
omnis caro: exponitur. xix. Y. & xx. K. P. Q.
Dies nouissimi quomodo leguntur fuisse rem-
poribus apostolorum. xxx. N.
Dies ideo mali dicuntur. xx. Q.
Dies significat prosperitatem. xxxiii. K.
Dili Diliges dominū deum tuū ex toto corde &c.
exponitur. i. R. v. N. xxxviii. &c.

In dilectione dei nullus modus imponit: quia
ipse modus est sine modo. viii. T. in fine.
Deus p̄cipue est diligendus quia nihil me-
lius eocui si aliqd praeponimus vel aquamus
nos ipsos diligere nescimus. xliii. B.
Parum diligit deum qui nō ab illo sed a seipso
bonum se arbitrat. xxxdiii. P.
Diligentibus deum omnia cooperantur in bo-
num: exponitur. xl. E.
Plus diligēdus est Christus q̄ patres. xxx. K.
Cum p̄cipit vt homo diligat deū: seipsum
& proximū: nō tamē ex hoc tria p̄cepta sed
duo data sunt. xliii. B. in medio.
Deus non vult verbis diligi: sed corde puro &
operibus iustis. xxi. M.
Qui Christo credit nō diligit infimū: nō supe-
bit in medio: sed summo tot⁹ inheret. xvi. Y.
Dei diligam⁹ propter se & primos sicut nos
si eos ad simile dilectionē pducim⁹. xxxiii. X.
Quēadmodū debet homo diligere p̄ximū sicut
seipsum. xliii. B. in fine.
Dilectio proximi sic probatur. xxx. B.
Dilectio proximi tranquillat cor: sed odiū per-
turbat. xxi. L.
Non carnalem: sed spiritalem debemus habere
dilectionem. xxviii. T. in fine.
Dilectio facit cōmune qd propriū est. viii. Z.
Dilectio dum impenditur & redditur adhuc
debetur. xvii. X. xxvi. H. l.
Oib⁹ debetur dilectio: et si nō ex mutua cha-
ritate tamē pro cōitate naturē. xxxiii. V. in fi.
Malos odisse quia mali sunt facile est: sed et ar-
& p̄m eosdē diligere quia hōes sunt. xliii. F.
Sic diligendi sunt mali vt nō sint mali: sed vt
sanctur agroti. xliii. L. in fine.
De dilectione inimicorum. xliii. G. xviii. 9.
Inimicum non diligimus nisi velimus eū esse
bonum. xvii. X.
Dilectio fortis est vt mors: exponitur. vii. M.
Diluuū significat baptismū & iudicium ex-
tremum. xxv. A. B.
Qui non vult dimittere proximo suo non spe-
ret orationis suae effectum. xxviii. T.
Dioscorus architheater q̄ miraculose ad fidē
conuertitur. xviii. K.
Ad discēdū nulla etas abūdat. i. B. vi. G. vii. Y
Contra eos qui ad discendum rapiuntur non
nisi vt laudentur: vel ne vituperentur. xliii. X.
Y. Z. &
De disciplina claustralium in incestu i habitu
& moribus. xxviii. O.
De discordia malo. diii. M. xxviii. l. K.
Discordia nunq sunt amandē licet quandoq.
ex charitate nascant & charitate p̄tēt. xlii. K.

Dispensatores multi sunt tam boni q̄ malis per quorum ministeriū peruenitur ad eternam salutem. xxvii. X. in medio.

Disputans de deo animus debet esse senior. xliii. X.

Di Vtrum diues baptizari potest intrare regnū dei nisi omnia viderit: aut si ei prodest si ex ipſis diuitiis mandata fecerit. xxi. L. in medio. 9. xxvii. L. M.

Vtrū antiqui diuites: quia hoc præceptū vendendis diuitiis non acceperant obligabantur. xxi. A.

Qz diuites sine illa perfectione si mandata seruauerint ad vitam eternam perueniant: euangelicis & apostolicis probatur auctoritatibus xxi. A. in medio. B.

Qd apostolus præcipit diuitibus sæculi nō est contrarium euangelio. xxi. B. C.

Diuites iusti non sedebunt cum Christo iudicaturi: sed stabūt ad dexteram misericorditer iudicandi. xxi. G.

Diuites semper latrones imaginantur occursum. xxvii. Z.

Illi sunt diuiores qui fuerint in sustinenda pacitate fortiores. xxviii. N. in fine.

Diuites terræ dicuntur superbi. xxi. E.

Diuitie plus excruciant adeptæ timore amissionis: q̄ cōcupitæ adeptiōis ardore. xxi. Q.

In diuitiis nihil querendum est nisi integra corporis validudo. xxi. R.

Sufficiencia diuitiarū tunc non inconuenienter appetitur. xxi. V. xxv. B.

Diuitie sunt semper incertæ. xxv. K.

Diuitie generant delicias: & ideo sunt fugiendæ. xxi. R.

Diuitie etsi nullo eripiuntur casu certe morte perduntur. xxviii. B.

Diuitie si diliguntur ibi seruētur ubi perire non possunt. ix. X.

Diuitias cōtinere & pauperibus erogare non est virtutis humanæ: sed gratiæ dei. xxi. B.

Diuites huius sæculi contemptores finita diuitiarum cupiditate ditiores fiunt. xxi. Q.

Aliud est diuitias dimittere pro Christo & aliud vendere. xxi. D.

Diuitie pro Christo dimittendæ sunt ne deferatur Christus si necessitatis articulus imminet. xxi. E. F.

Fideli totus mundus diuitiarum est. xxi. E.

Diuitias multas dimitte qui adeptas cum voluntate habendi dimittit. xxi. L.

Diuitias philosophi posuerunt in rebus intelligibilibus: & egestatē in sensibilibus. xxi. L.

Quæ sunt veræ diuitie. xxi. D.

Diuitie spirituales dona sunt dei. xxviii. F. G.

Diu non est qd tempore finitur. xxviii. B.

A quocūq; verum docetur illo donante dicitur qui est ipsa veritas. vi. N. in fine.

Deus docet intrinsecus per semetipsum quod ministros suos externi rerum signis admonet. xxv. 9. xxvi. E.

Sape officium impertiendi meritum est accipiendi. xxvi. D. in fine.

Docentem nō solum oportet docere suauiter sed etiam terrere salubriter. x. L. in fi. k. xii. B.

In docendo cauendum est superbiæ vitio: qd in discendo non ita est. xxvi. E.

Doctores diuinorū eloquiorū sunt honorandi non temere arguendi. xxi. P. xxx. Z. &.

Qz ex doctorū dictis quorūlibet cōtra diuinā testimonia non sint colligendæ calūniæ. xi. F.

Doctores debent sua scripta corrigere in quibus errauerint. ii. R. S. iiii. E. G. iiii. M.

De doctorum iudicare sententiis & alteri alteri præponere periculosum est. xix. Z. in medio.

Doctor nō debet plures omittere & vnus de seruire voluntati. xiii. V.

Doctor ecclesiasticus nō indiget nosse errores vel sententiās philosophorū: nec si talia nesciat erubescere. xiii. Z. & xv. C.

Doctor vt doceat nō debet optare aliorū ignorantiam. xxvi. E.

Quid intersit inter doctores & pastores. xvi. Q. in fine. xvii. D.

Omnis doctrina vtilis & salutaris in duobus præceptis cōtinetur charitatis. i. R. et. v. N.

Quicquid doctrinæ veritatis aduersatur infanum est & hæreticum. xvi. S.

Vtrum doctrina christiana moribus reipublicæ cōueniat. i. T. in medio. X. et. ii. C.

In doctrina christiana nihil reipublicæ cōtrariari sed potius cōuenire auctoritate scripturarum & philosophorū probat. ii. D. E. F. G. J.

Doctrina cōstans mutato præcepto nō mutat instructionem. i. Z. in medio.

Qz multæ sint doctrinæ si tamen doctrinæ dicendæ sunt superflue & noxiæ. v. N.

Vtrū dolore possit aliquis recte de aliquo qd non perfecte cognoscit. vii. &.

Vnus dominus Iesus Christus per quem omnia creata sunt. xxi. M.

Donatus nomen est Afrum. xli. O.

De donato Mascultano: Marino: & Calamēsi De Donato diacono rebaptizato. x. S. (xli. A.

De Donato & eius fratre qui monasticam vitam reliquerat. xix. O.

Donato proconsuli Augustinus vt donatistas inimicos ecclesiæ ab sceleratis ausibus strice

Doc

Dom

Don

Do

coerceat: nō tamen occidat. xxxv. X.
Donatū proconſulē in adminiſtratione & vir-
tute ab omnib⁹ cōmendatū: hortatur ne vultu
gi laudibus corruptatur. xxxv. Y.
De Donato epīſcopo hæreſiarcha. xli. A. In me,
F. in fine. G. xlii. F. G. Z. et. xlii. A.
Q. pars Donatī apud Carthaginē primo Ma-
iorini dicebatur. xviii. L.
Donatiſtæ a Donato hæreſiarcha dicuntur: &
de eorū crudelitate. x. P. Z. xlii. Q.
Donatiſtæ vocant Machariani. xl. &. in fine.
xli. N. O. Z. xli. P.
Donatiſtæ quid proprie credant: vel a fide ve-
ra diſcrepent. xii. O. P.
Ad Donatiſtas laicos ſcribit epīſtolam. xl. T.
Ad laicos Donatiſtas admonitio vt ad vnitatē
ecclēſie redeant. xlii. D. &.
Ad primarios donatiſtarū ſcribit literas qui-
bus illi reſpondere noluerunt. xl. 9.
Ad Donatiſtas ex concilio ciſceni. xxxix. N.
Donatiſtæ cui⁹ ſe ab vnitatē ecclēſie diuiſerūt.
Donatiſtæ prius imperatorū implo-
rant auxilium qd catholici cōtra eos fieri de-
bere denegant. xii. R.
Q. in donatiſtas cōuerſi ſunt leges imperiales
ſicut in accuſatores Danielis leones: niſi q. lo-
ges eis proſint quæ vidētur eſſe aduerſæ. xii.
S. T. qd probatur exemplis. xvi. O.
Donatiſtæ ſibi fallaciter quærit martyriū glo-
riam cū perſecutionē pariant. xii. V. X. Y.
De donatiſtarū nimia crudelitate: vel ſi ſe vel
alios: q. meritū erat legib⁹ coercenda. xli. Y. Z.
Quomodo leges pecuniales cōtra oēs (et. 9.)
hæreticos promulgatas ſpecialiter i. Donatiſta-
rū ſeueritatē catholici ſerri præcant imperato-
rēſed miſa dei nō obtinuerūt. xlii. E. xviii. Q.
Donatiſtæ incredibiles cædes exercēt in epōn
Vagiſem: ob qd accuſari ſperator maluit eo-
rū errorē oīno corrigere q. cūtimodo ſeuiēdi
auferre licentiā. xlii. E. in fi. F. xvi. P. Q. xxxv.
Q. plures donatiſtarū poſt datas le-
ges cognoscōtes diſtantiā erroris & veritatē
ad vnitatē ecclēſie redierūt: ſed ſimulatio com-
municauerūt: vel ppter eorū paucitatē perti-
naces latueſcunt: quorū cōuerſione catholi-
ci clerici hominū perpeſſi ſunt. xlii. G. xxxv. &
Donatiſtæ qd catholici faciunt ſibi nō impu-
rant: & qd ſibi faciūt catholici impuāt. xlii.
H. xvi. R. xli. Q.
Donatiſtæ ſcīti ſunt ab vnitatē ecclēſie. xlii. N.
Inter donatiſtas & Cēcilianū iudicātes etiam
ſi extra ecclēſiam ordinati in ſuis honorib⁹ ro-
cipi cenſuerunt. xlii. Q.
Donatiſtæ frūſtrare nituntur diſputationem

inter ſe & catholicos: quia ſua partē malā ſcīe-
bant: ob qd dantur exceptores vtriuſq. partib⁹.
xlii. O.
Donatiſtæ gloriant maiores ſuos Cēcilianum
epīſcopū accuſaſſe apud imperatorē. xxxix. R.
Dormire pro mori ponitur. xxi. iii. K.
Ebrietates & coneſſationes ita a qui-
buſdā licite putantur: vt etiā in hono-
rem martyriū & ſolatia mortuorū ſup eorū fe-
ſtula celebrantur. xvii. 9.
Q. ecclēſia ſit vnica. xxxlii. V.
Ecclēſia q. ſit vna etiā hæretici pſtente. xxi. x. P.
Q. vniuerſæ ecclēſie ſepentenario numero cō-
mendantur. xl. &. in medio.
Ecclēſiā catholicā nulli licet ignorare. xlii. Z.
Ecclēſia cōparatur ciuitati ſupra montē poſi-
tæ: quæ abſcondi non poteſt. xlii. Z.
Ecclēſia ſolis: luna: ſtellarū & nubis noīe appel-
latur. xx. X. xxi. N. xx. Y.
Ecclēſia dicitur regina. xxi. A. in fine. B.
Ecclēſia eſt ſpiritalis māter fidelis: & præ car-
nalibus matribus parit: nutrit: & c. vii. 9.
Pro ecclēſia toto orbe diſſuſa mel⁹ interpreta-
tur: mons ſion: latera aquilonis: ciuitas regis
magni: q. pro parte donatī quæ in ſola Africa
eſt: vbi paſcis: vbi cubas in meridie. xl. A.
Ecclēſiā Chriſti nō in aliqua mundi parte: ſed
toto orbe diſſundi teſtimoniis ſcripturarū po-
batur. x. Z. xli. P. xl. & xlii. A. &.
Ecclēſiā in oībus gētib⁹ diſſundi: ex ei⁹ noīis
interpretatōe qua catholica diſt. pbatur. x. 9.
Conuincit dicētes ideo apud ſe eſſe ecclēſiam
Chriſti: quia numero pauciores ſunt & iuſtiſ-
res. xi. B. O.
Ecclēſiā catholicā parū in malorū cōparatō-
ne: non tamen parūm toto orbe inter tot ma-
los diſſuſam oſtenditur. xi. C.
Ecclēſia mixtim inſtar ſagene: euangelicę bo-
nos & malos trahit. xi. E.
Ecclēſia in terris nō amittit niſi malos: & ſcā-
lum nō admittit niſi bonos. xli. L. in fine.
Ecclēſia non ideo perit: quia ſacramēta cū ma-
lis cōmunia habet: probatur ex dictis Cypria-
ni martyris. xi. G. H. I.
Si aliam ecclēſiam q. quæ ſecundū euāgelium
toto orbe diſſunditur etiam angelus prædica-
ret: non eſt audiendus. xli. &.
Ecclēſia adhuc habet quo crefcat: & q. nulla re-
linquitur ſſala vbi non ſit ecclēſia Chriſti. xx.
& xxi. A. in fine. B.
Ecclēſiam Chriſti calcinſatores i. diuiniſ libris
nolunt agnoscere: cum ipſum Chriſtum præ-
ter ſcripturas neſciant. xxi. P.

Dot
Eb

Ec

Ecclesia Christi nō litigiosis opinionibus fingitur: sed diuina attestationibus in toto orbe comprobatur. xii. Q.
 Ecclesia suā Christ⁹ p scripturā sanctē & apostolorum auctorē & verā spiritalis vitae doctores inuictē rationis apparatus armauit. xv. P.
 Extra ecclesie vnitatē nullū opus bonū est meritorium aeternae salutis. xiii. R. xviii. R.
 Qui ab hac ecclesia separatur quantūlibet benēixerit dānatur. xlii. Z.
 Qui ab ecclesia p̄scinditur: spiritum iustitię non habet. xlii. N. S.
 Ecclesia ob vni⁹ culpā nō est dereliquēda. 39. Q.
 Ab ecclesia multi separātur i morte qui i vita p sacramētōrū cōiōnē videbant cōiuncti. xvi. &
 Ecclesia dei multa tolerat: & tamē quę sunt cōtra fidem aut bonos mores: nec tacet: nec approbat: nec facit. xxxiii. A. in fine.
 Ecclesia tota facit qd in singulis suis sanctis facit. Vtrū ecclesia cōtra p̄secutores possit citari. v. X.
 fit postulare auxiliū principū. xii. R. xlii. F.
 Vtrū sit vera ecclesia Christi quę persecutio- nes patiatur. xii. X. xli. N. P.
 Ecclesia cōtra p̄secutores iuste inuocat principē secularē. xii. Y. Z. & 9. xxi. A. xlii. F.
 Cur hoc i ecclesia primitiua nō legi factū. 13. A.
 Ecclesie duo sunt tēpora: vni⁹ quo habuit aduersarios principes mundi: aliud in quo habuit eos defensores: ex p̄lo regis Nabuchodonosor. x. O. xii. T. xlii. A.
 Ecclesia iuste cogit p̄ditos suos filios p principē probat auctoritate & ratione. xlii. B. C. D.
 Ecclesia per schismata & hareses pereuntibus pie cōsuevit subuenire. xlii. P. xlviii. R.
 Ecclesia salutem omnīi materna charitate procurat. xlii. R.
 Ecclesia non denegat poenitentibus medicinā salutis. xlii. V. xlii. A. Met. xxi. T.
 Ecclesia tolerat malos quos emendare non potest. xlviii. V. xlii. D.
 Ecclesia tolerat bonos & malos. xlii. I. in fine. K. xli. L. in fine.
 Ecclesia non reddit malū pro malo: nec passio- nes martyriū vindicat. xl. R. V. Y. xlv. K. L.
 Ecclesia quādo nō habebit maculā aut rugā. xlii. L. xvi. D. xlii. L. in fine. xlii. K.
 Medium ecclesie quid sit. xlii. V.
 Ecclesie romanę auctoritas p̄bat. xlii. L. in fi.
 Quā illa cunctę ecclesie velut de fonte proce- dunt: nec aliquid diffiniunt qd non prius ad eius noticiam peruenerit. xlii. P. Z.
 Vtrū ecclesie cōueniat iterocedere p reis. 4. D. E.
 Ecclesia ideo steruēnit p reis. xlii. F. et. lli. X.
 Ecclesia hoc non facit ex debito religionis sed

ex officio pietatis: sicut cum orat iubet orare pro inimicis. xlii. G.
 Ecclesia criminofos liberatos a iudiciaria potestate: quare a cōmuniōe sacri altaris remo- uet. Ibidem in fine.
 Vtrum ab ecclesia trahēdi sint qui per euāge- lium periurant. xli. M.
 Res ecclesie non sunt p̄latorum sed pauperum. xlii. K.
 Ecclesie nomine populi qui in ea continentur intelliguntur. xl. M. circa finem.
 Eclipsis solis tēpore passionis Christi non fuit naturalis sed mirabilis. xx. S.
 Eclipsis lunę quomodo causatur & certis ra- tionibus p̄dicatur. xxxi. L.
 Edent pauperes & saturabūtur & laudabunt. Ed & c. exponitur. xxxiii. B. C. D. E.
 Edificare supra petram quid sit. 4. Z.
 Fit tanq̄ agros⁹ qui egrotū ministrat. iii. F. V. Eg
 Elementorū quatuor proprietates. i. G. El
 Eleemosyna prodest post vitā p̄sentē: proba- tur exemplo notabili. xxv. G.
 Cur eleemosynis & aliis piis operib⁹ est libe- ter insistendum. xxvi. T. in medio.
 Eleemosynis nostris nō indiget deus sed per il- las nos participes regni caelōrū facit. xxix. & c.
 Eleemosyna superba cōtemnitur. xxviii. L.
 Eleemosyna faciēda est secūdi cuiusq̄ substa- tiam: nō tamē de male acquisitis. xxi. P. in fine.
 Eleemosyna fieri pōt de male acquisitis. xlii. T.
 Eleemosyna nō est quę fit de p̄diis mortuorū: & rapinis pauperum. xxx. D.
 Cōtra eos qui per eleemosynas putāt se posse deum placare dī peccant. Ibidem.
 Eleemosyna nō prodest vitā infelicitē agentibus. xlii. M. in fine. le. in fine.
 Vtrum eleemosynā facere possit vxor sine cō- sensu viri sui. xlv. X. b. p. d. m. i. v.
 Eleemosynam quomodo facere possit vt nec sibi nec suis quib⁹ prouidere habet necessaria subtrahat. xlv. Y. m. n. o. p. q. r. s. t. u. v. w. x. y. z.
 Electio dei in p̄destinatione est per gratiam non per meritum. xvi. P. xlvii. C.
 Quis nō eligit secūdi merita p̄cedētia vel p̄pter opera bona futura. Ibidem. Q. xlvii. E. n.
 Quidā sunt dilecti anteq̄ electi. xlvii. G. H.
 Qui eligit diutem paup̄e doctore aut sanā- ctore contempto grauius peccat. vii. R.
 Eligi non possunt ad melius qui facti fuerint deteriores. xix. O.
 Electi ad ecclesiastica officia nō aude suscipi- re debent: nec desidiose respiciunt. xxi. B.
 Eloquētię p̄ceptum primum est pronun- tiatio. xv. H. Q.

En De Entello philosopho. lili. E. circa finē. l. k. O
Epi Epicurus nihil i rerū pīcipiis prāter atomos
 ponit; quorum concursu mundos innumera-
 biles & animalia & ipsas animas fieri dicit. xv.
 M. N. O. xxxix. L.
 Epicuri dicunt voluptatem carnis summā fe-
 licitatem. xv. C. D. E. F. G.
 Epicurei nihil prāter corporeum intellexerūt
 xv. L. M.
 Epitaphium proprie titulus est morientium
 non viuientium. iiii. D. in fine. O.
 Episcoporum ordo sibi succedēdū cur sit in-
 quirendus. xli. & 9.
 Episcopi officio nihil lātius & facilius homi-
 nibus & nihil damnabilius & miserius deo si
 perfuntorie agitur. xxxix. C. xlviii. N.
 Episcopi officiū est salutem hominib⁹ imper-
 tiri; & pro statu melliore causis adesse; & alio-
 rum delictis veniam mereri. xli. k.
 Episcopum nō decet libros philosophicos ex-
 ponere. xliii. Z. xv. A. Q.
 Episcopus vtrum viuens possit designare sibi
 successorem. viii. F. M. xxviii. X. Y.
 Episcopi sunt dispensatores rerū ecclesiasticarū
 nō domini. xlii. k. xlviii. N. xlviii. N. S.
 Episcopatu gđā cogēdi sunt suscipere. xli. Q.
 Episcopat⁹ securius fugit q̄ appetit. xlviii. N.
 Epistolę Augustini magnę sunt non quārita-
 te sed rebus. xix. E.
Et Non errat qui aliquid scit se nescire; sed cum
 putat se scire qđ nescit. xxi. A.
 Sunt plura in quib⁹ periculose errat. xxviii.
 H. in fine.
 Plerump. dediscit errare cui nemo consentit.
 Nimis peruerse fe amat qui alios (xxiii. A.
 vult errare; vt error suus lateat. ii. R.
 Vtrum conueniat errata corrigere. ii. R. S.
 Ab errore ad veritatem nemo sine poenitētia
 transit. xi. Q. circa finem.
 Error vitādas est quantum cauere potest. xxi. A.
 Erubescens corrigere errorem non erubescit
 permanere in errore. xi. Q.
 De duplici erubescētia laudabili & vitupera-
 bili. ibidem.
Est Estimantibus recte magis q̄ ei de quo vulgus
 bene estimat aliquid ex eo felicitatis accidit.
 xxv. Y. et. V.
Et Erat laudabilis sic cognoscit. xvi. C. D. xxix. X
 In tenera adhuc ætate facilius sanctę conuer-
 sationis vsus inolefcit. xxvii. L.
 Erates nostrę quomodo variātur & sibi succē-
 dunt. i. Z. xxviii. X.
 Eternitas semper manet. xix. G.
 Coeternum aliquid dicitur. xliii. 9.

Eucharistię figura p̄cessit in māna. xxxii. C. Eu
 Eucharistia sacramentū est vnionis. xvii. F.
 Q. Iude primū tradidit eucharistia sacramē-
 tum. xli. Q. in fine.
 Vtrū apostoli acceperint eucharistiā nōdum
 baptizati baptismo Christi. xli. R.
 Alii eucharistiam quotidie; alii certis diebus
 percipiunt. xxxi. B.
 Vtrum eucharistia quotidie an rarius sit su-
 menda. xxxii. C.
 Eucharistia tūc indigne sumit si eo tēpore ac-
 cipiat q̄s quo debeat agere poenitentia. Ibidē.
 Eucharistię p̄ceptionē duo p̄cedere debēt: cō-
 scilio scilicet mūda & cōteritio vera. xxix. R.
 Vtrum in die cenę antequā post refectionem
 offerēda sit eucharistia. xxxii. E. F. G.
 Eucharistia cur a ieiuniis est sumēda cum hoc
 nō ab apostolis factum perhibeatur. xxxii. F.
 Eucharistia institutio cur vno certo die p̄ an-
 num cōmemoratur. xxxii. G.
 De eucharistię perceptione; vide exemplū pul-
 chrum. v. V. in medio.
 De eucharistia exponitur: Nisi manducaueri-
 tis carnem filii hominis. xxvii. l. k.
 Eudoxium abbatē & suos hortatur vt me-
 mores sui & suoru sint in orationib⁹. Et vt ofi-
 cia ecclesiastica ita subeant vt neq̄ auida elā-
 rione affectasse neq̄ blandiente desidia respue-
 re videantur. xxi. B.
 De Eunomiano Arriano. xlii. R. xliii. F. Y.
 Euodii quęstiones quatuor ad Augu. xliii. Q.
 Ad Euodium Augustinus determinās duas
 quęstiones: scilicet de verbis apostoli Petri de
 de anima Christi. xliii. R.
 Ad Euodium quomodo anima in corpore vi-
 deat corporum similia sine corporeis sensibus
 xxv. F. k.
 Ad Euodium vtrū corp⁹ Christi videat sub-
 stantiam patris. xxv. M. N.
 Ad Euodium de trinitate & colūba in qua ap-
 paruit spiritus sanctus. xxv. O.
 De zelo Euodii in disputādo pro fide catholi-
 ca & charitate. xxxix. A.
 Eusebius Cremonēsis discipulus sancti Hiero-
 nymi quando mortitur. xlvii. F.
 Eusebius Cremonensis tres mortuos suscitāt.
 xlvii. G. H.
 Eusebius moriturus horribilia vidit. xlvii. l.
 Eusebius post mortē claret miraculis. xlvii. O
 Eusebio iudici Augustinus: execrans facinus
 cuiusdā iuuenis matrē propriā cadentis & in
 partem Donati se transferentis. xlii. S.
 Quomodo legitur Christum mortuus euāge-
 lizasse. xliii. Z. xxv. E.

Vtrum euangelio nō audito excusationē habereat. *xxiii. &.*

Vtrū ideo euāgelizari sit eis vt iā mortui crederent. qd de christi veritate credēdū sit. *xxiii. 9.*
Qz euāgelii nō sit p̄dicari apud inferos ad faciēdos si deles aut liberādos. *xxv. A. xxiii. &.*
Quomodo p̄dicauit euāgelii in carcere cōclusis qui quōdā nō crediderāt in dieb⁹ Noe: quia illo tēpore nōdū venerat Christ⁹. *xxv. C.*
Si nos aut angelus de celo vobis euāgelizauerit prater id quod accepistis anathema sit exponitur. *xli. &.*

Euāgelistae qui pprie dicunt. *xvi. P. xvi. D.*
Euāgelistae non discordāt cum aliis dicat qd alius tacet. *xx. O. xxx. Y. circa medium.*

Vtrū euāgelii Christi ad oēs mundi partes venisse credendū sit. *xix. S. Z. xx. &. 9.*

Ex Excoicāctus nemo est nisi p crimine. *xxii. C.*
Nemo excoicāctus est aut reconciliandus nisi auctoritate episcopi. *lbide. et. xlv. A. B.*
Excoicatio p correctione delinquentis ferenda est. *xxiii. G. in fine. xlv. A.*

Excoicari ab hereticis p facinore a catholicis nō est recipiendus. *xi. P. in fine. xlii. X.*

Vtrū excoicari possit alijs p debitis. *xxiii. R.*
Non excoicari filius p peccato patris: aut vxor p maritus: aut seruus pro dño. *xix. M.*

Vtrū natus tēpore excoicacionis sit excoicatus & non baptizandus nisi in mortis articulo. *lbidem.*

Vtrū aliquis sit excoicandus cū omni domo sua aut familia. *lbidem. et. xlv. A.*

Vtrū excoicari possit mortuus. *xii. Q. xvi. &.*
Exhortationis ordo. *xxvi. 9.*

De Fabiola illustri femina. *vi. F.*

Fa Acies dei sic intelligitur. *xxxi. O.*
Facies pro mente ponitur. *xlv. P.*
Non fallamus homines: nā deum fallere non valemus. *xxv. V.*

Famā nostram non debemus ponere in ore hominum. *xliii. X. Z. &.*

Famā popularem gloriāq; non esse in ore vulgi laetabilem: sed in rebus ipis: quē si vulgo displiceant proprio tamē fulgore ac pōdere non imperitorū cōmēdatione priore sunt. *xxv. Y.*
Familia quomodo est regēda & admonenda. *xxix. Q. R. S. T.*

Vtrū omnis fantasia sit cū memoria. *xix. E.*
Ad fantasiam non nisi corporale & temporale pertinet. *xix. E.*

Vtrum fantasia a se pot⁹ q̄ a sensu imaginis recipiat. *lbidem.*

Fantasiarum tria genera. *xix. H.*

De fatore vide. *xxii. O.*

Cōtra Faustū manicheū August. scripsit. *v. C.*
Fellis abūdiāria nos ad irā crebriores sentim⁹. *Fe*
De sancto Felice martyre Noliti. *(xxxi. V.*
qui miraculis claret. *xxxvi. O.*

Felicitas mundi trāstoria si diligitur: aeterna felicitas non reperitur. *xxx. G.*

Felicitas tēporalis dei donū ē nec aliūde sperāda nisi ab ipso: & eterna sperāda f̄dicat. *xxxii. &.*

Felicitas terrena etiā malis conceditur: ne pro magno a bonis putetur. *xxxiii. H. N.*

Ferrū p tribulationē & dolore ponit. *xvi. X. Y.*
Fides intellectui aditū aperit: infusio. *(xvii. O. Fi*
delitas claudit. *i. P. in fine.*

Fidei rationes nō sunt reddendae nolentibus credere. *ix. C.*

Fides etiam rerum nondum intellectarū falsae rationi praefertur. *xxi. G. xxx. P. Q.*

Fides habet oculos quib⁹ videt verum esse qd nondum videt. *xxi. G.*

Fides est p̄teritorū & futurorū. Et est nec p̄teritorū nec futurorū: sed aeternorū: quē paritū visibilia sunt partim inuisibilia. *xxi. H.*

Vtrū fides sit solū de inuisibilibus. *xxx. T. V.*
Fidei aliqua sunt necessaria quē i verbis aliter sonant q̄ interior continent. *xxii. X.*

Qz sint innumerabiles quēstiones quae nō sunt finiedē ante fidē: ne finiat vita sine fide. *xii. N.*

Vtrum fidei meritum p̄cedat gratia orationis. *xxvi. E. et. H. xxvii. R. S. T.*

Fides nō nisi fidei spiritus: & nō ex meritis: sed ex misericordia dei accipit. *xxvi. G. et. H. in fi.*

Assi gratiā fidei nō est meritū hoīs quo merito illā p̄cipiat: q̄ ipsa meritū facit. *xxvi. l. xxvii. T.*

Vtrum fides mereatur gratiā bene operandi & iustificationem. *xxvi. &. 9.*

Initū fidei nō est ex nobis: sed ex deo. *xxviii. C.*
Fides quae per dilectionē operat̄ gratis datur: ostenditur auctoritatibus. *xxvi. F.*

Fides pficit qd lex sperat. *xxii. P. Q. xxxviii. L.*
Sine fide catholica nullū opus valet. *xxvii. Y.*

Fides vera nulli vnq; homini defuit digno: & cui defuerit dignus non fuit. *xi. 9.*

Vna est fides antiquorum patrum & nostra licet tempora sint variata. *xl. Z. xlii. V. xxxiii. G.*

in fine. *l. xl. G. xvi. H.*

Idem probatur exemplis. *xi. &.*

Fides pia sine spe & charitate nō est. *xl. G.*
Duodecim regulae fidei catholicae. *xxvii. &. 9.*

Fides catholica in quo magis cōsistat. *xl. F. circa finem.*

Ad sequendā fidem non potuit melius homini consuli: q̄ per hominē ab ipso verbo susceptum persuaderetur salubriter credi qd nondum prudenter intelligi posset. *xv. P.*

Fides catholica discernitur a fide humanorum placitorum atq. pactorum. xxxix. Z. in fine.
 Vnitas fidei non impeditur diuersis obseruationibus ecclesię. xxii. A. in fine.
 Qz veritate fidei catholica omne impium & miserum vincitur. xliiii. Q.
 Fidem deserere q̃ malum sit. xxvii. S.
 Fidei minister est p̃dicator non dator. xxvi. E. xxvii. Y. Z.
 Res fidem aliqui suscipiunt non in ea permāsur. xxvii. Z. in fine.
 Fides cōparatur pisci. xliiii. Y. in medio.
 Fidem suam aliquis videt in corde suo. xxx. X.
 Res veteris testamenti figurę erant futurorum. xxv. B.
 In vna figurā diuersę res quādoq. vnum signifi-
 cant. ibidem.
 Filii dei inōmutabiles & coeterni est pater. xxv. T.
 Filius nō nisi alicui⁹ patris filius dicit. xliii. K.
 Filius nō est pater aut spiritus sanctus: sed tan-
 cū patris fili⁹. xviii. E. f. x. xv. R. xliii. K. M. f. f.
 Filius non ex deo patre quēdamodū creatura
 quam ex nihilo creauit: sed pater de substantia
 sua coeternū sibi genuit: qđ probatur exem-
 plo. xviii. F.
 Filius nō ideo est alterius substantię q̃ pater: qđ
 de patre deo est & ille de nullo. xviii. G.
 Filius non sic accepit vnde equalis esset quasi
 prius fuerit inaequalis: sed natus equalis: sicut
 semper natus sit semper equalis. xviii. H.
 Filius nō est fact⁹ per seipsum nec fact⁹ sed na-
 tus: quia omnia per ipsum facta sunt. xxxix. H.
 Filius tot⁹ est in patre & pater in filio. xliiii. A.
 Filius est verbum dei: veritas & sapientia: in-
 uisibilis: incorruptibilis: candor lucis eternę
 & semper nascitur. xliii. P. 9.
 Quomodo secundū Salomonem deus legitur
 non habere filium: & habere filium. xii. H.
 Filius non ideo maior est patre: quia iste veri-
 tas ille verus est. xliii. O.
 Solus filius assumpsit humanā naturā in vni-
 tatem persone: in qua apparuit. xxv. S.
 Filius ante incarnationem iustus & impiis cō-
 gruis sicut voluit alloquebat vñs. xxv. C. xxv.
 Z. in medio. xlv. Q.
 Filius assumens hominē mās̃ deus nō ab ho-
 mine consumptus est de⁹. xviii. H. in fine. xxv.
 S. in fine. xxviii. F. G. xliii. N. in fine.
 Filius nō ita infusus est vtero virginis ex qua
 nasceretur vt eorum gubernandę vñi creaturę
 eis amitteret. i. C. G.
 Idem probatur exemplo. i. H.
 Qz simul fuit tot⁹ i vtero virginis & i oplo. i.

Qz nullas ibi passus est angustias secundū dei-
 tatem: sed corpus sibi coaptauit. i. K.
 Filius non accepit principium ex virgine vt
 esset. xx. Z. & in medio.
 Qz accepit infirmitates nostras non iniquita-
 tes. xxvi. Z.
 Qz filius secundum deitatem non sit creatu-
 ra. xxii. S.
 De filio multa in scripturis secundum formā
 dei & secundum formā serui indistincte dicun-
 tur. xliii. H.
 Filius est eiusdē substantię cū patre & spiritu
 sancto in forma dei & minor i forma serui: qđ
 exēplis & auctoritatib⁹ p̃bat. xliii. I. 9. xviii. G.
 Filius nō per rapinā equalis est patri. xliii. A.
 Filius secundū susceptam formā minor est pa-
 tre & spiritu sancto & seipso: nec solum subdi-
 tus patri: sed etiā seru⁹. xviii. G. xliii. E. an fi.
 Eundē filium hominis quē & filium dei fate-
 mur crucifixum. xliii. L. in fine.
 Filii hoīs separare a filio dei fas nō est. xliii. O.
 Filii dei naturalis & filii dei adoptiui fidei se-
 ferunt. xliii. L. in medio. xliiii. F. G.
 Vtrū filii dei possint dici nisi omnino fuerint
 absq. peccato effecti. xxvii. L. M.
 Filiorum dei nomen cur tam saepe in scriptu-
 ris nobis imponitur. xxviii. R.
 Filii dei quomodo dicantur nondū fideles: aut
 nondum baptizati. xvi. J.
 Cur filii promissionis p̃tineat ad Isaac. xxviii. Y. Z.
 Quoties volui congregare filios tuos &c. ex-
 ponitur. xxvii. K.
 Filius magis est in potestate patris q̃ matris.
 xlv. & in fine.
 Filii boni opera bona: filii nequā opera mala.
 xvi. 9.
 Fingere quid sit. xix. H.
 Qui fingit singillatim corda eorum: exponit
 tur. xl. K. in fine. M.
 Finis actionum non debet cōstitui i rebus cō-
 mutabilibus: sed i bono incommutabili qđ est
 deus. xliii. Z. & 9. xv. D.
 Finis i exordio actiōis cogitatus est. xxvii. L.
 Vtrum infinito potest fieri additio. xv. K.
 Infinitum qua ratione dicitur de re incorpo-
 rea. ibidem.
 Vtrum dei status ille in Adam idem ipse sit
 anima. xxviii. &c.
 Vtrū omne statū ex illo vno statu sicut omne
 corpus hoīs ex vno corpore faciat deus. xl. L.
 Florētina ad scribēdū si que ab eo scire cupiat
 hortatur: & se nō negaturū pollicet. xxvi. D.
 Vbi est forma dei nihil habet prorsus minus
 omnino natura. xliiii. A.

Informe dicitur quod formari possit. xlv. E. in me. l. k.
Fornicatores sunt arguendi. xxxv. S. T.

Fortitudo imprudens vel intemperans vel iniusta esse non potest. vii. H.

Fortitudinis quid contrarietur. vii. l.

Fortitudo vera non est quæ non habet virtutem annexam. vii. k.

Fortuna bona veri sapientes nec timere volunt nec cupi aut cupiri. xxxix. M. in fine.

Fra Franea gladius est & significat linguam persecutorum. xxxiii. T. ante medium.

Fre Qui frenetici ligati & lethargici excitati: amobus molestus est & ambos diligit. x. k. xlii. R.

Fu Frenerici cur medicum non regunt. xxii. O. xlii. R.

Vtrum fugiri an fugi sit modus infinitivus. xxxix. M. in fine.

Fugere possunt clerici tempore persecutionis ad loca munita: exemplo Christi & apostoli: quando eorum quisque specialiter queritur: dum tamen ab aliis qui non querunt ecclesia non deserat. xliiii. H.

Vtrum fugere possunt clerici dum sit commune periculum. xliiii. l.

Qui non fugit cum possit ne deserat ministerium Christi: maioris fructus inuenit qui non propter fratres sed propter se fugiens comprehensus non negat Christum suscipiens martyrium. ibidem

Fugere possunt dum non fuerint propter quos maneat: exemplo episcoporum Hispanie. xliiii. k.

Quæ fuga a domino iubet aut arguit. xliiii. L. Q.

Tunc fugiendum est cum non fuerint quibus ministraretur: aut quando per alios ministratur: probatur exemplis. xliiii. L.

Ex fuga clericorum quæta mala pueniant plebi: aut quæ bona consequatur ex eorum praesentia. xliiii. L. in medio. M.

Fugere licet pro utilitate ecclesie ut se temporibus tranquillioribus seruent: dummodo fuerint alii per quos ministerium ecclesiasticum suppleatur: quod probatur exemplis. xliiii. N.

Cum aliqui ideo utiliter fugiunt ut seruetur & populo post persecutionem sacramenta ministraretur: quis eorum manere debeat ne fuga aut morte omni ecclesia deseratur. xliiii. O. P.

Vtrum fugere debeant clerici si soli persequantur. xliiii. O.

Fugere non debent clerici si communis est persecutio cleri & plebis. ibidem.

Vtrum cum non fugiant clerici sit deceptio plebis. xliiii. Q.

Fuga felix est quæ ad veniam currit. xlv. C.

Furtum: vide Restitutio.

Ga

Abianus baptizatur & corde & ore habet gratiam quam percepit. xviii. k.
Gaio Augustinus transmittit aliqua le

genda ob suam flagrantissimam infectionem. xxi. F

De Galla vidua nobilissima. xxv. Z.

De expositione epistolæ Pauli ad galatas. iiii. A. E. G

Quomodo gaudiorum possit esse diuersitas sanctis quorum causa est solus ipse deus. xlvii. L.

Gaudere cum sit bonum in malo gaudere malum est & peccatum: ac scelus abominabile gaudere do remissis praeterita peccata. xxix. C.

De quibus gaudere debeamus. xxix. D.

Gaudium vitæ temporale aut mentis in quo consistat. xxxiii. E.

Gaudium beatorum quæle erit. xxix. V. 9. et. xvi. 9.

De Genadio medico qui rapit filios &c. xxv. G

De Genethlio episcopo. xli. R. in fine.

Pater semper gignit. xliii. P. in medio.

Si non generaret inuidus esset aut sportes. ibidem

De sua substantia genuit sibi æqualem perfectum sine tempore. xliii. 9. xliiii. C.

Cum deus sua bonitate in rebus quæ nascuntur in tempore effecerit ut suæ substantiæ plenam quælibet signat: imple dicitur ipsum non genuisse quod ipse est. xviii. G.

Quædam non genita gignunt. xi. S. in fine.

Sicut per primam generationem omnes pertinent ad Adam: ita per secundam omnes ad Christum. vi. & xxii. S. T. V.

De duplici generatione carnali & spiritali. xliii. E. F.

Cur generatio carnalis habeat quod regeneratio spiritalis tollat. xvi. S.

Generatio spiritalis more scripturarum ad optio dicitur ut distinguatur a generatione diuina. xliiii. L. in medio.

Generatio ventura quomodo annuntiabitur domino. xxxiii. G.

De Gildone. xli. X.

Gladii nomine in scripturis quod intelligatur. xvi. X. Y. & xvii. O.

Glari debemus? sed non in nobis. 37. H. l. medio.

Glariari non debet religiosi de parentum dignitate sed de pauperum societate. 38. L. xxxvii. V.

Glorie beatorum describere aut intelligere minus particula impossibile est: exemplo probat. xvi. 9.

Gloria singulorum est gloria cunctorum: & gloria cunctorum est singulorum. xlvii. D.

Gloria beatorum est æqualis & differens. xlvii. L.

Gothi Africam & Romam deualant. xviii. & xxxviii. C. xliiii. & 9. xlv. G.

Gratiam dei sic quidam prædicant ut negent gratiam liberum esse arbitrium. x. A. et. xliiii. B.

Gratiam dei necessariam esse libero arbitrio hominibus auctoritatibus probatur. x. B. F. G.

Gratia dei nullis operibus vel orationibus vel fidelis meritis traditur: non tamen ideo e uacua: nec

Gil

Gla

Go

Go

Go

Omnis intentio gratiae noui testamēti id agit ne simus ingrati. xxiii. P. circa finem.

Meli⁹ est de paruo dei ipsi gratias agere q̄ sibi agi uelle de magno. viii. B.

Nihil breuius dici nec latius audiri nec intel ligi grandius: nec agi fructuosius pōt: q̄ Deo gratias. xix. P.

Quid meli⁹ & alo geram⁹ & ore pmam⁹ & ca lamo exprimamus q̄ deo gfas. Ibidem.

Gfari actio p̄ numeris dei beneficiis. xxx. R.

Cū gfas deo dicimus nihil agim⁹ nisi vt nō in nobis sed in deo gloriemur. xxiii. P. in fine.

Gu De Gudila seruo Bonifacii comitis fugitiuo. xlv. G. D.

Gulam deponere eo difficius est: quo ea vti dulcius est. xxvii. Q.

Gula tentatio est Sarhan⁹ vitata: per quā mo dicum suadet vt totum auferat. xxi. T.

De virio gula x. vide. xxviii. N. xxx. S.

Ha Abit⁹ clericorū nō erit notabil⁹. 18. O. Q. 2. al⁹ habi⁹ cōuenit coniugatis q̄ viduis: & sc̄imonialib⁹. xlv. Z.

Hānibal iuueniliter exultans: Quinti Maximi parientia sternit. liiii. G.

He De Heliano p̄cōsule Africae. 18. N. 39. S. 4. 2. G. Helias monachus sanctus sp̄s propheticus cla ret & arcana videt. alviii. O.

Apollinaristaru⁹. xxiii. G. in fi.

Arriana. xii. O.

Anniana. vi. B.

Celestina. vi. A. xxiii. Y.

Cherinthi & Hebionis. iii. V.

Donatiana. xii. O.

De haeresi Manicheorum. iii. X. in fi. vi. E.

Marconis. Ibidem.

Mineoru. iiii. V.

Nouatiana. xxviii. D. G.

Pelagiana. xviii. L. M.

Priscilliana. vi. E. Max. Y.

Rogariana. x. Z.

Haereses multae & errores antiqui recitant. 15. C.

Haeresis quae negat purgatorii locū quō extinguitur. xlvii. G. H. N.

Haeresis Sabiniana quae duas in Christo asserit voluntates quō extinguitur. xlvii. P.

Haeresis plures de Christo. xliii. R.

Haeresis & sc̄dala futura p̄dicta sunt vt in ter inimicos erudiamur ac sic fides & dilectio nostra possit esse probatio. xli. P.

Non sunt haeretici q̄ non sua audacia: sed alio rum seducuntur errore. xli. 9.

Haeretici cōparatū zizanias. alii. & i. fi. xlv. P.

Haeretici praeficiuntur ab ecclesia sicut sarmen tum a vite. xlii. Z.

Haeretici sp̄ritu Christi hīc nō p̄st. xlii. N. S. Haereticoru⁹ quasi regularis temeritas est cona ri stabilissimā autoritatē fundatissimē eccl̄ie rōnis nōle ac pollicitatiōe supare. xv. P. in me. Haeretici relicto fonte veritatis daemoniorū do ctinas & proprias adinventiones sequūt. 15. S. Haereticū non facit christiana sacramēta sed praui dissensio. xi. L.

Haereticus pullulantib⁹ celeriter est obuiatū sanandumq; ne longius excreandis animis morbus inferat. xliii. Q. T.

Haeretici secundū zelū pares sunt iudeis: sed pro animositate idololatras superant. x. P.

Haeretici p̄ potestates ordinatas cohiberi p̄st p̄bat ex multoru⁹ correptione & emendatione. x. l. l. T. V. X. xli. S. xlvii. Q.

Haereticos cōpellere nō est crudelitas sed p̄ci tas. x. K.

Idē p̄barur ex ep̄lis veteris ac noui testamēti. x. l. M. N. xlii. A. B. C. D.

Haeretici a malo sunt p̄hibendi & ad bonum cogendi. xlv. Q. Aurhoritate p̄bat. V.

Verum contra haereticos eccl̄ia periuisset au xlium principum inueniatur in scripturis ca nonicis. x. O. xlii. A.

Vt cōtra haereticos vel schismaticos ab impa tore petēdū sit auxiliū vt sua q̄q; recuperet: nō vt aliquē quo cōroesitur accuset. x. Q.

Opinio sc̄ti Augustini q̄ putabat nullū haeret ci vt ad vnitatē rediret cogendum sed verbo aut rōne vincendū. x. V. xlii. E.

Cur haeretici ad vnitatē redire contemnunt causae reddunt: sed i omnibus illis terror legē p̄stuit. x. X.

Haeretici cōpellēdi sunt ad vnitatē: exemplo Christi. xlii. B. C. D.

Cōtra haereticos fertur lex pecuniaria. xlii. E. xlvii. P. Q.

Haeretici iniuste possidentes res eccl̄ie nec ideo catholicis aliena rapiunt: ita ab haereticis ablata tenent. xi. P. xlii. K. M.

Haeretici corrigendi sunt p̄ supplicia non ne candi. xxv. X.

Haeretici cur obiciūt catholicis vt per pestes terrenas p̄secutionem patiant. xlii. C.

Haeretici cū suis cadi⁹ catholicos visitare nō p̄st: proprio suo exilio eos terrere credūt. xli. Y. xlvii. R. xlv. R. S.

Haeretici p̄pter mortes crudeles quas sibi ipsis inferūt qd̄ scripturae testimonio fieri licere pu tant: rēi suis fautorib⁹ detestabiles faciunt. xlv. T. V. xlv. S.

Cur haeretici catholici reuocare nō p̄st. xi. L. xli. P. xlv. Q.

Cur ab heresi reuerentes non iterant sacra-
mēta. xi. Lxlii. R.
Hæretici non quærantur a catholicis vt in iu-
sti permaneant: sed vt de eorum salute con-
gaudeant. xi. Lxlii. M.
Qz nō recipiunt sine poenitentia: nec iterāt
baptismū: sed recipiūt vnitatem spūs: sine quo
nullū opus bonū prodest. xi. N. xlii. S. xlii. X.
Hæretici catholici esse non incipiūt: nisi hære-
tici esse desisterint. xlii. R. xlii. S.
De his q ab heresi ficti aut coacti redeunt. xlii.
R. in medio.
Hæreticis abnegata perfidia poenitentia non
negatur. xlii. V. Z. xlii. A. M. N.
Hæretici vtrum post abnegatam hæresim in
ordinibus permanere valeant. xlii. O.
Cur eos in dignitatibus ecclesie quādoq; per-
manere concedit. xlii. P.
Idem probatur exemplo Donatistarum q in
suis conciliis hoc pmisisse legunt. xlii. Q.
De hæreticorum correctione potius cōgratu
landū eē q de iteru cōstitutiō. xlii. Y. xlii. A. N.
Qui hereticos defendunt per eos vindicta cō-
stringit. xlii. A.
Ab hæreticis seducti alii seuerius sunt coercē-
dialiū vigilantius vestigandialiū tractadi sunt
leni: sed non segnius docendi. xlii. 9. xlii. A.
In hæreticis vitandis nō solū cauti eē debem⁹
sed & ad docendū & monendū si pariant imple-
gri: & ad orandū assidui. xlii. O.
Non ideo p hæreticis non est orandū qā non
corrīguntur. xlii. P.
Hic Qui Hieronymi sanctos studiōsi labores non
digne honorat infelix est. vii. T.
De dictis Hieronymi. xlii. P. in fine.
Hieronymus fuit magnus in vitæ sanctitate:
sapientiæ pfunditate: gloriæ quantitate: mi-
rabilis in pdigiis insuetis: metuēd⁹ ob sibi tra-
ditam ad dño præterit. xlii. Y. xlii. E. xlii. P.
Hieronymus obviat sanctitatē cōpat Helie:
Samueli: & Ioanni baptistæ. xlii. Z.
Ita leuissima flebat peccata vt qs eū hoīem oc-
cidisse q̄timaret. Et verbum otiosum vt pestē
fugebat. Ibidem.
Hieronymus pene oīm nationum linguas no-
uit: quæ eū Hieronymus ignorauit in natu-
ra: nullus vñg hominū scuit. xlii. &.
Hieronymi facē quo opiebat cū trib⁹ mortu-
is supposit⁹ esset: resuscitati sunt: & heresis ex-
tincta. xlii. G. H.
Hieronym⁹ liberat morituros ab infestatione
demonum in se confidentes. xlii. I. M. N.
Hieronymus liberat Syllanā archiep̄m occi-

dendum in se cōfidentem. xlii. P. R.
Hieronymus duos alexandrinōs gentiles a la-
tronibus liberat. & ipsos cum latronibus ad si-
dem conuertit. xlii. S.
Hieronymus duos iuuenēs Romanos latroci-
nii inficis decollados: arduos: suspēdōs octo
diebus liberat. xlii. T.
Hieronym⁹ sanctimonialē a subuersiōe mo-
nasterii simoniaci eripit. xlii. V.
Hieronymi dicta negans aut eis detrahēs ma-
le perit: exempla. xlii. P. X. Y.
Hieronymi imago ab hæretico iūdo trāsuer-
berata sanguinem fluxit. xlii. Z.
Hieronymus Ioannem nepotē Cyrilli ep̄i ap-
fis captū libertati donauit. xlii. &.
Hieronymi timor tātus lest diabolo vt sup̄ pl-
cturē nō audeat apparere: exēplū. xlii. 9.
Hieronym⁹ se de iuroribus maledicis vindicat
exempla. xlii. A. B. C. D.
Hieronymus cuiusdam luxuriosi sacerdotis
cadauer ex sepultura sacerdotali efferri præce-
pit vt ei⁹ damnatio ceteris innotesceret: exem-
plum. xlii. E.
Hieronym⁹ sibi deuoti in crimen luxuriæ &
latrocinii lapsum erigit. xlii. F.
Hieronymo impēfa seruitutis quoquo modo si-
ant: mercedibus euacuari non possunt: exem-
plum. xlii. F. G. H. I. K.
Hieronymū blasphemias male perit cardina-
lis. xlii. L.
Hieronym⁹ cardinali reddidit vitā. xlii. M.
Hieronymus Theodouio senatori damnādo
veniat: & Petro patricio sterili filium impetrat
xlii. O.
Hieronymus lux ecclesie: fons sapientiæ: salu-
taris: arbor altissima & fructuosa: virgo cor-
pore: & martyr animo. xlii. P. post medium.
In Hieronymi exaltatione cecī vidēt: demoni-
aci liberant: mortui resurgunt. xlii. Q.
Hieronymus pdicit suā trāslationē. xlii. R.
Hieronym⁹ sanctus scripsit de optimo genere
interpretandi. iiii. A. in fine. v. M.
Hieronym⁹ edidit epitaphium de dormitiōe
Nepotiani presbyteri. iiii. O.
Hieronymus contra Rufinum opuscula edi-
dit. vi. F. T.
Hieronym⁹ contra Iouinianum scripsit. vi. L.
vii. G. M.
Hieronym⁹ cōtra libros Aniani scripsit. 6. B.
Hieronym⁹ contra Pelagium configit. 23. Y.
Hieronym⁹ præfatiunculas oībus libris biblię
præposuit. iiii. A. in fine.
Hieronymus Danielē cōmentatus est. xix. Q.
S. in fin. T. Z. in medio.

Ionam prophetā interpretatus est & commē-
tatus.iii.L.iii.B.C.S.vi.L.

Hieronymus Ezechielē cōmentatus est.vi.F.

Hieronymus psalteriū transulit ex hebreo.
xxxvi.X.in fine.

Verba beati hieronymi sup psal.pontif.xlv.S.

Hieronymus vetus & nouū testamēta tran-
sulit.iii.M.iii.B.

Hieronymo Augustinus de origine aīcē & sen-
tentia iacobi.vi.G.vii.B.xrv.Y.xl.N.

Excusatio Hieronymi q̄ p̄diciis duobus li-
bellis respondere non valcat ob notariū po-
nuriā.vii.V.

Hieronymus Augustino & Alipio congratu-
lans de heresi Cēlestina extincta per eorum in-
dustriā.vi.A.

Hieronymus Augustino congratulans de re-
lo fidei cōtra hereticos.vi.C.

Hieronymus Augustino dolens hereticorum
psidia Hierosolymā captam teneri.vi.D.

Hierosolyma vastā post Christi p̄dicationem
xix.V.in fine.xx.F.P.Q.vi.D.

Hierosolyma capiendi ab infidelibus p̄dici
tur.xlviii.R.

His Hispania deusatur.xlviii.k.

Historiarum notitia habet aliquid libertatis:
xxxvi.B.in fine.

Ho Homo ē animal rationale mortale.vi.V.I me.

Hō non est perfectus si vel aīa carnī vel aīcē ipsi
mens humana deficiat.xv.S.

Homo ex anima & corpore dicī vn⁹ hō.xliii.I

Hō qlibet vna rōe q̄ hō itelligit:fact⁹ ē.3i.Y.

Hōies abiecta ratione qua hōies sunt infra bru-
ta aīalia redigunt.xlvii.X.xlviii.H.in fine.

Hōis dignitas ex qb⁹ appet.xlviii. & xxxvi.9.

Hō cur accipit libere arbitriū.36.9.ā fi.37.A.

Hō cur non factus est vt omnino peccare non
possit.xxvii.A.

Homo primus non nisi homo; secundus homo
deus & homo fuit.xvi.B.

Homo primus de terra terrenus; secundus hō
de coelo cēlesti:exponitur.xcvi. V.cir. finē

Homo aīalis quocūq; appellādis sit. xxxix.H.

Homo exterior a solo corpore; & hō interior ex
sola aīa rationali:dicī tñ vn⁹ hō.xliii.I.

Homo & filii hominum differunt.xciii.L.

Homicida est qui se vel alterum sine legitime
p̄tatis auctoritate occidit.xvii.T.V.

Homicidii re⁹ ē q̄ p̄culū euirandū p̄ximo nō
īdicat: & is cui indicat si nō euirat.xiii.I.

Homicidæ spiritaliter sunt q̄ filios suos aut p-
tuolos quoslibet daemoniorū sacrilegiis conantē
obligare.v.V.X.

Homouision græci est vocabulū: & si quid si-
ficet in latinis īsis nō inueni:trū dictū in asser-

tionē fidei defenditur.xliii.F.P.R.

Homouision in trinitate credēdi est.xliii.Y.

Verbū homouisiō a græcis sacerdotib⁹ positū I
asseritōe fidei & recte dici defendit.xliii. & .9.

Homouisiō nō verbū sed res I verbo: nec solus
sermo sed substantia vna dei credenda in menti-
bus.xliiii.A.

Homouision recte pbat positum: & in asseritōe
nē fidei q̄ trinitatis vnitas a catholicis credi-
ta græcis patribus dictum.xliiii.B.C.F.

Homouision verbum græci est & sonat vnus
eiusdēq; substantiæ.xliiii.C.D.E.

Homouisiones vocari catholici non debēt eru-
berescere.xliiii.D.

Cur patres in conciliis vñ sunt græco vocabu-
lo Homouision.xliiii.E.

Honor blandū nomē mala seruatus:exit⁹ eger
viii.P.ix.C.

Honore non delectari sed ad vtilitatem hono-
rantium referre magnum est.xviii.A.

Honor mōdi qñ licite appetit.xciii. V.35.B.

Honor si diligēti illic habeatur vbi nemo indi-
gnus honoratur.ix.X.in fine.

Non est honorād⁹ diues: paupere docto & ius-
to contempro.vii.F.R.

Honor exhibitus praelatis a subditis nec recipi
debet nec respul.xviii.A.

Honorandus est praelatus.xxviii.V.

Quo honore mali sint honorandi.xlvi.M.

De honore mutuo.xxviii.L.in fine.

Hora pro tempore ponitur.xx.I.

In hospitibus recipiendis melius est malum p-
peti q̄ per ignorantiam excludi bonū dū caue-
mus ne recipiat malus.xcix.F.

Hostis noster cui mille nocendi artes:tam va-
riis expugnād⁹ ē telis q̄ oppugnat īfidius.7.Y.

Hostis vires nō sērit nisiq; ei bellū indicat.8.A

Humilitate diuina in terrenis nihil ē potēt⁹ Hu
ix.M.xv.F.

Humilitas hōies facit q̄sles āgelis.29.G.ān fi.

Humilitatis gradus.xxix.H.

Humilitas est virtutum sublimitas: & in se ge-
stat deum.xxix.Q.

Humilis ver⁹ quomodo cognoscitur.Ibidem.

Humilitatis vmbra multi: veritate eius pau-
ci consequuntur.xcvi.S.

Humilitas nisi p̄cesserit: & comitē: oīa q̄ bñ fa-
cim⁹ extorquet de manu supbia.xv.H.

Hūilitati maxie aduersat sciētia impita.xv.J.

Aīa magis de falsa humilitate inflatur: q̄ si ap-
te superbiat.xvii.L.

Verū humilē patiētia offidit iniuriē. xxvii.S.

Hūilitatē laboriosū obtinere ī loco alto.35.E.

Dum nimium seruāt humilitas: regendi fran-
gitur auctoritas.xciii.T.

Ia **AB** Antuario episcopo Augustinus de diuersis obseruationibus ecclesiasticis. **xxii. A. H.**

De Iacobo adolefcere seducto a Pelagio. 24. F. Ad Ianuariam de diuersis consuetudinibus ecclesiarum. **xxii. H.**

Ad Ianuarii primis sedis pris Donati de nouo gnie & inuidie crudelitatis psecutiõe donati istari & circelcellioni cõtra catholicos. **xviii. L.**

Ido Idololatrẽ in quo sint reprehendi. **xii. B.** Idololatrẽ nõ per hoc excusantur q̃ eleganter interpretant sua simulacra. **xii. C.**

Si de idolothyrj licet vri christiano. **xxix. X.** Nõ ideo reliqua sunt immunda: si ex area aut torculari aliqd idolis imolat: aut a paganis p conferuandis frugibus per deos iurat. **xxix. & 9.**

Talis peccat si fieri permittit vbi phibendi potestas adest. **xxix. 9.**

Cum idola aut luci vertunt iusta pteat: nõ licet in priuatos vsus sed in cõmunes aut in honorem dei conuertri. **xxix. 9. in medio.** Vtri peccet q̃ cibũ postea mādauauerit nescis quẽ pri? nõq̃ idolothyrj rep̃uit. **39. X. xl. A.**

Vtri vscil licet qd̃ in agro idolo consecrato crescit. **xxix. Y. in me. & xl. A.**

Vtri de puteo aut fonte idolo consecrato licet ar haurire. **xxix. Y. in prin. et xl. A. in medio.**

Vtri licet christiano māducare aut vendere & de pretio vri qd̃ aliq̃ mentiens dixerit idolothyrum. **xxix. X.**

Vtri rpe extreme necessitatis licet edere de idolothyro. **xxix. X. cir. fl. xl. B. cir. finem.**

Vtrum non ieiunare sabbato malũ sit cũ hoc consuetudo quorũdam locorum habeat. **v. A.**

Vtrum sabbato licet ieiunare. **xxi. N.**

Ic De quodã yrbicoq̃ non solũ vniuersam ecclesiã laerare nõ rimuit: sed nec ipis quorũ cõsuetudinem videt defendere: inuenit reperisse Romanis q̃ sabbato ieiunant. **xxi. O.**

Quo p̃fatus Vrbicus gaudiũ manducanti- bus & luctum sabbato ieiunantibus deputat ex scripturẽ verbis. **xxi. P.**

Ieiunare bis in sabbato cũ supbo pharisaico est instructuositas in hõie fideliter humili etiã plus ieiunare religiosum. **xxi. Q.**

Cõtra etiã q̃ excepto dñico sex cõteris diebus ieiunare cõpelli: nec eos q̃ min⁹ q̃ sex dieb⁹ i hebdomada ieiunant putat legitime ieiunare: nec deo eẽ deuotos: nec maculas erroris q̃ de ista moralitate contrahũtur abluere. **xxi. R. S. T.**

Ieiunare dñico die scdaliũ. **xxi. S. T. xxii. D.**

De testimoniis scripturarij q̃ sonare videntur sabbato ieiunandum. **xxi. X. Y. Z.**

Vtrum aliquis ieiunio etiã non promeretur offenda. **xxi. X. in fine.**

Ieiunium deo charum est cũ oratione & elemosyna. **xxi. Z.**

Cur quiquaginta dies post pascha ecclesia nõ ieiunat. **ibidem in fine.**

Vtrum ieiunij sabbati sit institutum a beato Petro aplo p victoria Simonis magi. **xxii. A.**

Ieiunium est pceptum: sed qbus dieb⁹: nec dñi nec aplos pcepto inuenitur exp̃sum. **22. C. G.**

In ieiunij sabbati tuxi⁹ est eorũ cõgbus viuim⁹ custodiẽda inoffensa societas. **22. l. xxxii. B.**

Ieiunare sabbato facilius causa est: sed domini eo die ieiunare magnum scandalũ & deestabj le crimen. **xxii. D.**

Quid ieiunauit tempore Augustini quadraginta diebus. **ibidem.**

Sicut Moyse & Helias nihil contra sabbatorũ p̃dã egerunt ieiunando quadraginta dieb⁹: ita q̃ potuerit septẽ dieb⁹ ieiunandũ trãsire non sibi eligat dñici diem. **ibidem.**

Ieiunium cõtinuatum si in hebdomada solue dñi ẽ nullo cõgruẽt? q̃ dñico die soluit. **ibide.**

Apostoli non ieiunabũt dñicis diebus vt qdã fingunt. **xxii. E.**

Qñ nõ plures dies sine refectiõe cõtinuandi vult: iter ieiuniorũ dies dñic⁹ nõ ponat. **ibid. l. fi.**

Cur ecclesia ieiunat q̃rta & sexta ferijs. **xxii. F.**

Ieiunium significat humilitatem. **xxii. G.**

Cur ecclesiã orientales relaxant sabbato ieiunium: & Romana sabbato ieiunet. **ibidem.**

Tempora ieiuniorũ seruanda sunt iuxta consuetudinem eorũ cũ quibus viuim⁹. **xxii. l. xxxii. B.**

Ieiunare quadraginta diebus exemplo Moyse & Christi nõ cogit nos ieiunare sabbato aut dominico die. **xxi. V. Y.**

Ieiunium quadragesimale cur in prima parte anni celebratur. **xxii. Y.**

Ieiunia cur relaxant tẽpore paschali. **xxii. &.**

Vtrum ieiunandũ sit quã feria ante pascha & post coenam offerendũ: an ieiunandũ & post oblationem coenandum. **xxii. D. E. G.**

Ieiunij est corpus regendũ non frangendum. **xxvii. T. in medio.**

Ieiunandũ est quantum validudo permittit. **xxviii. N.**

Ieiunium temperatum & p̃cipue diebus ieiuniorum medela est corporis & aia. **xxix. S.**

Qz duplex est ieiunij: corporis scilicet & animæ. **xxix. 9. circa finem.**

In nomine iesu totum culmen authoritatis su menq̃ rationis atq̃ in vna eius ecclesia hu-

mano generi recreando atq̃ reformando est

constitutum. xv. P.

Nomen Iesus assumptum est ex dispensatione
misericordie susceptæ humanitatis. xliii. M.
in medio.

Ig Quid non sit aliud nomen sub celo in quo saluari
oportet credentes: exponit. xl. G. in fine.

Ignavia principis multos habet imitatores.
xliiii. N.

Ignis & splendor sunt coæui & consubstantia
les. xliii. G.

Ignorare dei impiorū est improbatum. xxv. Q.

Im Ignorantia eis qui intelligere noluerūt peccatū
est: eis autē qui nō poruerūt poena peti. 26. M.

Qui ignorat ignorabit: exponit. xxv. P. Q.

Imaginē suam deus exigit ab ipso hoīe sicut
Cæsar suam exigit in numero. ix. V.

Imaginem cum deus habeat cui prohibetur
coli in figmentis hominum. xxxi. S.

Imago unitatis & trinitatis quō gelucet in ho
mine. xxviii. &.

Utrum imaginari possimus corporalia non
visā sensib⁹ corporeis. xix. E. F. G. xxi. H. 31. X.

Quis vis imaginandi insita sit ipsi animæ insepa
rabiliter. xix. L.

Imagines corporearū similitudinū q̄ oculos la
terioris hoīs ex cōsuetudinē & cōuersationē sicut
mitatis hūanę turbant: nō sūt corpora. xxxi. H.

Imaginatio freneticorū nihil aliud ē q̄ plaga in
siccā per sensus. xix. G.

Imaginū tria sunt genera: & quid cuiusq̄ ge
neris sit proprium. xix. H. xxi. H. xxv. F.

Opinio Democriti de imaginibus fluentibus
a corporibus in animā vt cognitio fiat repro
batū. xv. M. N.

Cur imagines corporum minui liceat si specu
la minuant: augeri si augeat nō licet. 39. L. I. fi.

Imperatores qñ cōdūt leges malas tūc pbanf
credētes: & coronant fideles: qñ cōstituit bonas
tunc terrentur facientes: & corriguntur

In negligentēs. x. Y. xi. P. xii. T. xiii. A. xlii. F.

Inferorum nomē raro in bono accipit: & quō
Christ⁹ ad inferos descendit. xv. S. xliii. X.

Cur ad inferos descēderit solus liber. xxiii. V

Utrum apud inferos christus mortuis euan
gelii p̄dicauerit. xliiii. Q. in fine. R. S. Z.

Utrū apud inferos ad quos Christus descēdit
plures tenebant q̄ duo quos scriptura cōme
morat. Et si plures: cur tūc q̄ in dieb⁹ Noe emi
grarunt p̄missa multitudine Christus p̄
dicasse perhibetur. xliiii. S. X. xxv. C.

Quō dolores inferni soluiffe dicat. 24. T. V.

Utrū oēs inde soluerit vt a tēpore resurrectio
nis dñi iudicium expedetur extremum infer
nis exinanitis. xliiii. Q. in fine. V. X. in fine.

In inferno qd iustis Christ⁹ cōculerit. xliiii. Y

Cōtra eos q̄ ad inferos ideo Christū descēdisse
credūt: q̄ in mundo p̄dicationē euāgelii
non audierāt: iustam excusationem non habe
rent. xliiii. & xxv. A.

Non ideo ad inferos descendit vt annuntiato
euāgelio ibi mortui credant: qd de Christi ve
ritate credendum esset. xliiii. 9.

Infirmi quō tractādi sūt vt cici⁹ recreet. 28. N.

Infirmorum cura quō est habēda. xxviii. S.

Quorundam infirmitas sustinenda est nō de
speranda. x. L. circa finem.

Multipliat⁹ sunt infirmitates corū postea ac
celerauerunt: exponitur. xvi. N. xvii. A.

Ingeniorum diuersitas vnde pueniat. vi. X.

Ingenia acutissima & excellentissima tanto in
maiores errores ierunt: quanto perfidētius
quasi in suis viribus p̄sumpserūt. xlii. Z.

Si deum pie colimus: inimicos nisi impios ha
bere non possum⁹. xliii. G.

Innocēs p̄ christo ab Herode occisus nō fru
stra ecclesia inter martyres recipit. vi. Y. in fi.

Iniurias acceptas obliuisci laudabile est. ii. D.

Iniurias ignorare & remittere debem⁹ & nō
vindicari. ii. E. F. xxviii. T. xxix. N. in me.

Ex interione iudicaf act⁹ bon⁹ aut mal⁹. x. M.

Intercedētū est p̄ reis exemplo Aug. xlii. T.

xliii. D. xl. R. in fine. V. xliiii. Z. xli. N.

Intercessor nō est criminis approbator. xliii.

D. F. G. xl. V.

Intercessoris officium quale sit. liii. K.

Intercedere conuenit pro reis: exemplo Chris
ti & Ioseph sponsi Mariæ. xliii. L.

Intercedere p̄ reis humanū est: qd q̄libet na
turaliter inclinatur. xliii. L. K.

Intercessoris officii est cū de culpa cōstat pro
poena remouēda vlt̄ rēpēda curā gerefi. 14. K.

Christ⁹ intercessit pro adultera. xliii. K. I. fi. M.

Intercessionēs episcoporum nō sunt contrarię
ordinationi legum. xliii. N.

Intercedentiū beneficia tanto sunt gratiora
quanto peccantiū supplicia iustiora. ibidem.

Cum intercedit p̄ reo si sequunt̄ inde mala in
ipso reo aut aliis: nō sunt hęc impūda inter
cessoriq̄ probatur exemplis. xliii. O.

In intercessione principū severitas temperat̄
& officium dilectionis impletur. xliii. P.

Intercedere p̄ debitoribus sicut p̄ reis qui nō
sunt reddere inhumanū nō est. xliii. Q.

Qui intercedit p̄ hoīem iniuste ablata restitui
at: socius fraudis est & criminis. xliii. Q. I. fi. R.

Non est interueniendū p̄ aliquo vt qd scelerē
abstulit sceleris impunitate possideat: sed vt
remissa iniuria qd iniuriōse abstulit si habue

rit reddat vel aliud vñ illd restituat. xlii. S.
Interpretatio græca solet esse verior. xvi. O. 9.
xvii. A. E. F. xix. R.

Quorū interpretū diuinorū eloquiorū debeat
esse maior authoritas. ii. 9. iii. K.

Interp̃tes psalmorū qui fuerunt ex græco. 4. A
Translatio Hieronymi a quibusdam difficul-
ter recipitur. iii. L. liii. B.

Interp̃atio Hieronymi nō discrepat nec cor-
rigit veteres: ex quo probatur fructuosa. liii. 9
A. B. C.

Cur prior ei⁹ interpretatio distinguitur as-
p̃ris & obelis. liii. 9. liii. A.

Interp̃tes cur aliqua verba non transtulerūt
xliii. B.

Inuidia est vitium diabolicum. x. S. in fine.

Inuidia est initium ois perditionis n̄rę. xxx. L.

Inuidus similis est navi q̄ iactatur in fluctibus
maris. xxix. L.

lo Job fortiter fuit tentatus. xxxiii. Q.

De laude Job. xxvii. D.

Ioannes baptista quō exultauerit in vtero ma-
tris: & vtrū habuerit fidem & cognitionē de p̃-
sentia saluatoris. xvi. A. B.

Cur testimoniū phibuerit Christo. xxxiii. F.

De laudibus Ioannis euangelistę. xvi. X.

Ionā prophetā transuoratum cum veste qui-
dam ridiculum putant. xii. l. K.

Historie lonę figura erat eorum q̄ acta sunt
per Christum. xii. L. M.

Quę de lonā scripta leguntur licet cuilibet se-
cūdi regulę fidei exponeres: illd q̄ fuit i v̄s-
tre ceti triduorū nō ē aliter itelligere q̄ ab ip̃-
so christo i euangelio reuelatū est. xii. N.

De laude Ioseph patriarchę. xxxvii. C. in fine.
Ira dei non est ex animi p̃urbatione sed iusta
vindicta. xl. H.

Ir ira qd fit: & cur sepe irascimur: nō sōlti hoibus
sed & reb⁹ insensibilib⁹. & q̄ ex sellis iocremēto se-
pe irascimur. xxxd. V.

Ira corrumpit cor: vt acētū vas in quo fuerit
xdi. K. in fine. xxxix. F.

Ira si transit in odium trabem facit de festuca.
xxviii. T. xxxix. F.

Melior est q̄ ira tēatur & statim recoñiliatur
q̄ tarde irascit & nō vult recoñiliari. ab. T.

Salubrius est ire iuste pulsanti nō ap̃ire: q̄ ade-
mittere nō facile recessurū. xxxvi. F.

Nulli irascenti ira sua videt iniusta. xxxix. F.

Ira dei timore superatur. xxxvii. S. id fine.
Ire vasa quę dicantur. xl. H.

Israhel carnalis & Israhel spiritalis quō differunt
xvii. G. H. xvi. C. D.

Israhel: cur ab Isaac & non ab Hismael nomi-

nantur. xvi. D. E.

Ad Italicā viduā Augustin⁹ consolans eā de
morte mariti: & de interiori visione qua deus
videt: differens. ii. N.

Ad Italicam viduā: an iussibilis deus possit p̃ le
oculos corporeos videri. xliii. R.

Ad Italicam cur tribulationes q̄ circa v̄tē
gerātur ei non indicauerit. xxx. F.

Cur iudæorum populus non penitus sit dele-
t⁹ sed dispersus vbiq̄ portat nobis codices san-
ctos. l. Q. xvi. O. & xvii. B.

Vtrum iudei conuersi ad fidē possint dispen-
sariue seruare p̃cepta legalia. liii. F. R. S. T. liii.
X. v. A. B.

Iudæi quō secūdi euangelii dicant inimici p̃
pter gentiles: & charissimi secūdi electionē
p̃pter patres. xvi. R. xvii. G. H.

Iudicia dei abscondita sunt malis. xvi. 9.

Iudicia dei et̃i sunt occulta nō tamen iniusta.
xxvi. E. in fine. G. K. L. xxvii. B. F. G.

Iudicia tua abyssus multa: exponit. xxxiii. H.
Inest deo & misericordia iudicanti & iudiciū
miseranti. vii. S.

Iudicium dei ita est veraciter v̄tūsi sicut oia
quę in scripturis futura legūtur iam facta cer-
nuntur. ix. K. L.

In iudicio extremo nulli parebit excusationis
locus. ix. L.

Vtrū in die iudicii sit redditurus de⁹ vniciui
q̄ secundum opera ei⁹. x. A. D.

In iudiciō deus non labit: q̄ i cognoscendo
non fallitur. xliii. G.

Iudicium extremum nō erit ante cōpletionē
p̃dicationis euangelii. xix. S.

In quibus actibus vnusq̄q̄ homo inuentus fue-
rit in eisde iudicabit q̄ anima eius exierit de
corpore. xx. A. xxix. V. xlvii. N.

Quō dicant iudicari viui & mortui. xxv. E.
Iudicis sententia tunc est timēda q̄n dicit: Ite
&c. xxx. A.

In die iudicii iudex æquissimus nullius poten-
tis p̃sonam accipit. xxx. K.

In iudicio astabūt demones accusādos: testificā-
dos: & h̄pc dicēdo. libidē. & xlvii. N. xlviii. O.

Testimonia de terribili extremo iudicio. xxx. L.

In iudicio extremo vix sibi sufficiet cuiusq̄ iu-
sticia. xxxiii. M.

Iudiciū extremū quātū sit formidādi. 38. C.

Iudiciū p̃ poena æterna ponit. xxxi. C. et. 38. X.

Iudicare de alio & de se nolle iudicari iniquū
est. xliii. E.

Difficillime aliq̄s bene iudicat de se. iii. C.

In quo iudicio iudicaueritis iudicabimini: ex-
ponitur. xii. F.

Iudicare cur phibemur. xxxiiii. Q. in medio.
Iudex non debet ex suspitione aut ex occulto
publicam proferre sententiam. xxxvi. L. in me.
Qñ causa ad superiorem iudicē defertur rebus
similiter manentib⁹: nihil est añ ipsi⁹ sententiā
imutandum. Ibidē in fi. xxxvi. O. circa finē.
Iudiciū diuinū i dubiis & occultis est expectā
dum. xxxvi. L. circa finē. et. O.
Iudex debet sufficiētē causam añ sententiā
examinare. xxxvi. L. circa fi. N. xl. X.
In iudicis potestate est mitigare suam. xl. S.
Iudex non debet putare ad culpam sui officii
similius agere: exēplo Christi. xliii. l.
Iudex quanto est p̄tate celsior: tanto debet p̄e
tate fieri humilior: & quanto melior: tanto mi
rior. xliii. l.
Iudicis animus quanto est purior a p̄tō: tan
to plenior debet esse clementia: exēplo Chri
sti q̄ ream absoluit. xliii. M.
Iudicium mortis nō debet inferri ab ecclesia i
imicis ecclesie: sed pena minori multari: vt
mansuetudo ecclesie seruetur & iustitia.
xl. R. S. V. X.
Iudex non debet suarum iniuriarum: sed alia
rum secundum leges examinarum esse vin
dex. xliii. l.
Iudex non vlciscendi libidine: sed peccatorum
vulneribus curandi adhibeat voluntatem.
xl. V. in fine.
Iudex in inquisitione scelerū non debet adhi
bere atrocitatis sed mansuetudinis tormenta
xl. X.
Iudex debet semp cogitare diuinū iudicium:
vbi & iudices stabunt rationem de suo iudi
cio reddituri. xl. Y.
Iudex qualis esse debeat in causa puincia: aut
ecclesie. xl. Z.
Iudicium iustum vendi non licet. xliii. T.
Iugum Christi leui⁹ est q̄ seculi. xxx. l.
Ad Iulianam viduam congaudens ei de con
uersione nepotis suae Demetriadis. xliii. G.
Iulianus apostata basilicas reddidit hæreticis
& templa demoniis. xlii. G.
An apud Iulianum iustitia habuit locū. x. Q.
xlii. G.
De Iulio episcopo. xxiii. P. Z. xliii. M.
De laude Iuliani diaconi. xxxvi. C. in fine.
Melius est verū nō iurare q̄ iurandi consueta
dine in piurum cadere: aut perituro appropin
quare. xliii. k.
Non ideo quia apostolus iurauit: ludus nobis
debet esse iuratio. Ibidem.
Iurare non est p̄tū: sed falsum iurare grauiss
simum: in quo citius cadit qui iurare consue
uit. Ibidem.
Iuramentum potest exigi per sanctorū reliqui
as. xxxvi. N. in fine. O.
Vtrum eius fide vtēdum sit q̄ vt eam seruet
per dēmonia iurauerit. xxxix. V. Z.
Qui iurat per dēmonia dupliciter peccat.
xxxix. Z.
Qui vtritur fide illius nō ad malū sed ad licitū
& bonū: qui per deos falsos iurat: nō peccato
eius se sociat q̄ per dēmonia iura uit: sed bono
pacto eius q̄ hōdem seruauit. Ibidem.
Iurare per deum falsum verum: min⁹ malum
est q̄ per deum verum falsum. Ibidem.
Vtrum peccet qui per deos falsos iuramentū
exigit. xxxix. & Y. in fine.
Peccare immane peccatum est: non verum iu
rare. xxxix. & xxxiii. k.
Iuramentū accipere nō prohibemur. xxxix. &
Vtrum ex pace vti debeamus quæ inter alios
inuicem iurantes facta est. Ibidē in fine.
Vtrum qui iurat per deos de frugibus & re
bus conseruandis: inquinant omnia quæ ipsa
pace manuntur quam illa iuratio confirmat
xxxix. V. & in fine.
Iuris rigor qñq̄ tēpōd⁹ est. xlii. P. xliii. l. xli. k.
Qz de⁹ est iustitia viuēs ex seip̄a: & qua ala vi
uit: & nobis fit iustitia cū ei coherendo iuste
viuim⁹: & tanto magis minus ve iusti sumus
quanto magis minulue ei coheremus. xxi. l.
Qz non debemus cogitare deum similem ius
titie nostræ: sed nos potius tanto filiores
deos: quanto esse poterimus eius participatio
ne iustiores. Ibidem in fine. et. M.
Iustus & iustificās nō est nisi solus deus. xlii. l.
Annuntiabunt coeli iustitiam tuam: exponit
xxxiii. H.
Iustitia sicut montes dei: exponitur. Ibidem.
Cur iustitiam quæ ex lege est suam esse dixe
rit apl̄sacum lex sit ex deo a quo omnis nra ius
titia est. xxvi. 9.
Nemo iustus est sua iustitia: & nemo potest
esse iustus q̄ diu ab vnitare ecclesie separatur
xlii. N.
Iustitia cui debet vita æterna non ex nobis sed
ex deo est. xxvi. l. xxxviii. E. in fine.
Iustificati gratis per fidem Iesu Christi: expo
nitur. xxvi. 9.
Ignorantes dei iustitiam & suā volentes statu
ere & exponi. xlii. l. xxxviii. Q. xxvi. C. 9. xxxiii.
Z. & 9. xxxiii. H. xli. B.
Contra eos qui se iustos fieri æstimaunt ex se.
x. B. xxvi. 9.
Iustitia non habet molem corporis neq̄ corpo
reas formas. xvi. l. xxi. l.

Ois iustitia duobus modis impletur. xxix. B.
Iustitia generaliter oibus mādatur. xxxvii. G.
Iustitia pfecta est deū toro corde amare illiq
eora ad hēre voluntate. xxxviii. &
Ille iustus pbatut ante deum qui corpore san
ctus est & corde. xxxvii. C.
Iustitia est hois interioris pulchritudo. ii. M.
Iustitiam nemo male habet: & qui non dilexe
rit eam non habet. xliii. V.
Iustitia sic amāda est vt nec poenā corporis ab
eius opibus nos cohibere debeant. xxxviii. N.
Iustitiam quasi solet imitari vindicandi libi
do quā victim est. viii. L.
Iustitiā inimic⁹ est q poenā timore nō peccat
amicus si eius amore non peccet. xxxviii. M.
Iustitiā plus seruaturis debet q peccato. 39. N.
Sicut iustissimus est qui non poenaturum terro
re reuocat ut ab operibus charitatis: sic iniquis
simus quē nō poenā deterrent ab immundis
operibus sordidā voluptatis. Ibidem.
Tūc stabunt iusti in magna constantia aduer
sus eos qui se &c. exponitur. xliii. M.
Iuuenalis satyricus poeta. ii. Lin fine.

Labor solatus ē spes similis. xxxviii. A.
Nullus labor durus: nullū tēpus lō
gum videri debet quo gloria æterni
tatis acquiratur. xxxviii. C. in fine.

Ibi labor vbi multa grūat & diligunt. ix. X.
Vbi multæ lachrymæ: ibi spiritalis ignis acc
endit. xlix. X.

Lampades significant bona opera. xxxliii. J. L.
Ad Largū Augustinus vt vana seculi si in
expta cōcupiscentiā experta contēnat. xxi. D.

Latria est serui⁹ q soli deo debet. ii. C. 18. E. F.
Latrō crucifixus cū Christo quomodo eodem
die fuit in paradiso. xv. S. T. xxxliii. Y.

Ille laudat veracit⁹ deū q veracit⁹ amat. 33. X.
Multi laudat quos facta nō laudant. xvii. V.

Laudare debemus ex charitate syncera nō ex
adulatione. xxxvi. H.

Laudari velle alterius virtupratione est viliū
personarum. xxxvii. R. in medio.

Sepe laudam⁹ alios cā recipiēda laudis. 37. T.
Vanitas laudis humanæ cum non serauerit
auidū spiritū: cogit ipsum in aliū referre vbe
rius quasi fluuius ducat in fluuium: vt nō sit
finitis miseris. xliii. 9.

Laudē hūana nō est vēdū vt instrumēto ad p
suadēdū hoib⁹ vera & salubria. Ibidem.

Si facile est cui⁹ laudē carere dū denegat: dif
ficile est tñ ea nō delectari cū offert. xviii. A.

In laudib⁹ hoim⁹ q cogitare debeamus. Ibidē.
Laudans aliquem de bono qd putat esse in il
lo: cogit eum quodāmodo vt talis esse cupiat

qualem se credit a quo laudatur. xxxv. V.

Qui laudatur ab amico velut a seipso lauda
tur. xxvii. L.

Ibi estia vanitate remota laudatio: vbi etiā vl
tuperatio ab offensione secuta est. xxxv. Y.

Laudationes defunctorū sunt magis pro con
solatione viuorū. xxxv. S. T.

De Laurentio iudice viro clarissimo inter Pa
scentium comitem arrianum: & Augustinū
catholicum disputantes. xliii. X.

Lectionē sepe interrumpat oratio: & sic tpatat **Le**
cui cōsiliū nō lassitudo finē iponat. xxxvii. X.

Lethargici qui sint & quos figurant. xlii. R.
Lex vniuersitatis est vt orta occidat: & aucta
senescant. ii. T. in fine.

De duplici lege: scripturæ scilicet & naturæ
& quōd hō vtrāq preuaricat us sit. xxii. X.

De lege naturali scripta in cordib⁹ hominum
quā bonū & malū discernit: sub qua vtrūq
patres ante legem scriptam. xxxvii. B. C. D.

Cūr tam diu vixerant homines sine lege scri
pta. xxxvii. F.

Lex dei duplici gñe mādatorū distinguit mat
lum phibēs: & bonum imperās. xxxvii. N. h.

Lex data est vt manifest⁹ sibiipsum ostēderet
hominē ne supbus animus human⁹ a seipso se
posse esse iustū puraret. 37. F. 40. G. 46. A.

Lex p literā iubet nō p spm suauat. xxvi. 9.

Lex ostēdit peccatū nō vniūficat a peccō. 27. Y.
in fine. xli. A.

Lex subintravit vt abundaret delictum: expo
nitur. xlii. X.

Qz non sufficit hominī ad bene opēradū si
ne gratia dei. xxlii. O. P. Q. xxvi. 9.

Lex docet quid velle debeamus: sed gratia ad
iuuāt vt quod volumus valeam⁹. xxii. R.

Lex docēdo & iubendo sine gratia impleri nō
potest. xxxviii. L. O.

Vt spiritalis sit qui legem impleat spiritalem
non sit ipsa lege sed gratia. xli. A.

Lex distinguitur a gratia. xxiii. B.

Legis veteris memoria quid conferat ad salu
tem quā fide queritur. xvi. X. in medio.

Aliud est legem dei habere in memoria: aliud
in intellectu & affectu. xvii. B. in fine.

Legis veteris cur districtior fuerit vidicta q no
uæ. xliii. N.

Vtrū q legē in vno nō seruauerit sit omnium
reus quē in lege sunt. vii. F. P. Q. R.

Lex libertatis est lex charitatis. vii. R. xxv. Y.

Lex vet⁹ nō est seruāda post euāgeliū: ex acti
bus apostolorum ostenditur. iii. R. S. T.

Qui legē docet seruādā p⁹ acceptū euāgeliū
hēresim sapit & i barathrū diaboli deuoluī.

lii. V. X. Y. Z. v. D.

Leges veterē nō debere seruate maxime ex gētibz cōuerfos; ex verbis apli ostēdit. xlv. 9. Vtrum legis ceremonias obseruare vel non obseruare possit esse indifferens ad bonū vel malum. iii. Zi. iii. 9.

Qui legibus imperatorum p veritate editis non obedit acrit grāde supplicii: & qui obēperat grande prēmium. xli. T.

Qd vtile sit condere leges cōtra iniquos vt coercentur. xli. Y. Z. & 9. xlii. A.

Cur legibus puniatur adulteria: & sacrilegia pmittantur hominī darum sit diuinitus liberum arbitrium. xlii. B.

Legum metu non inutiliter humana coercentur audacia. xlii. N. P.

Q legibus suis legislator nō sit subiectus. 38. S. Legum seueritati quandoq est subrahendum vt maioribus malis sanandis charitas syncretā subueniat. xlii. P.

Leges Romanas semp licet implorare. xlii. F.

Leges inter arma silent. vi. F.

Liberales disciplinē non vere liberāt. xxvi. B.

Li Libertas vera est seruire Christo. viii. Q.

Non est gratulanda libertas qua fit vt non de beatur qd cū lucro redditur. ix. &.

Libertas sine gratia non est libertas sed contumacia. xlii. X. in fine.

Liberū arbitriū in diabolo est obduratum pccatū sui scelet ad maximā malivolentiā. xxvii. Y. Liberum arbitrium cur debuit esse liberum. xxvi. 9. in fine. xxvii. A.

Liberum arbitrium sic hominī datū est vt tñ diuinis & humanis legibus rectissime supplicia constituta sint criminum. xvi. S.

Liberum arbitrium quātum in Adam valuit ad mortem: tantum Christi gratia ad vitam. xvi. E. xlii. S. et. xxvii. A.

Ibi nō est vis naturę sed libertas intelligit vbi velle videm⁹ & nolle: eligere & refutare. 37. E. Liberū arbitriū nō subiaceat astris. xxxii. O.

Quidam dum defundūt liberum liberum arbitrium pdunt orationis auxiliū. xxvii. T. V. Qui vult defendere liberū arbitrium non opugniet vnde sit liberum. xxvii. X.

Quidā liberū arbitriū negāt: qdā sic confitentur vt p gratiā dei adiuari credant. x. A.

Liberū arbitriū sine gfa dei nec conuerti pōt ad deū nec proficere in deo. x. C.

Liberū arbitrium iuuat gfa vt sit bonū. 38. H. Ecclia catholica neq liberū arbitriū negat siue in vitā malā siue bonā: neq rātū ei tribuit vt sine dei gratia valeat aliqd: siue vt ex malo conuertatur in bonū: siue vt in bono perse-

ueranter pficiat. x. E. in fine.

Q sit liberū arbitriū nō tamē sine gratia delibatur verbis Salomonis. x. F. G.

Vtrū liberū arbitriū sufficiat hominī ad dñica prœcepta implēda sine gratia. xxii. N. xlii. M. X. xlii. F. xxvii. M.

Liberum arbitrium valet ad opera bona si iuuatur gratia: qua defertur qualicunq scietia legis excellat non habet iustitiae soliditatem sed superbia tumorem. xlii. N.

Liberum arbitrium sic habendum est non vt superba voluntate respuatur adiutorio gratiæ: sed vt pia voluntate inuocetur. xlii. O.

Q tāto est sanius & liberius: quāto misericordiae & gratiæ dei magis subicitur. xxii. P. Q.

Non ideo liberum arbitrium tollitur quia iuuatur gratia: sed ideo iuuatur: quia non tollitur. xlii. R. et. xxvi. Z.

Liberum arbitrium sic quidam extollunt: vt nullum gratiæ dei qua christiani sumus locū relinquunt. xlii. M. xlii. B.

Tūc vere liberū erit: cū a carnali cōcupiscentiarum dominatione liberatur. xlii. M.

Qui liberum arbitrium affirmat sibi sufficere ad salutem: anathema sit. xlii. O.

Nihil tā mortifex: nihil tā pccatū ad casum & tam expositum ad omnia pericula q putare liberū arbitriū sibi sufficere ad salutē. 43. R. &.

Si liberum arbitrium sufficit: frustra Dauid deum rogat. xlii. S. &.

Vtrum per liberum arbitrium pceptis dei cognitris homo possit venire ad tantam perfectionem iustitiæ sine adiutorio gratiæ: vt sit sine peccato. xlii. X. xlii. B. C.

Si p liberum arbitrium homo possit iustificari: frustra Christus mortuus esset: frustra lex & mandata dei essent. xlii. G. H.

Liberū arbitriū nō tollit: cū sine adiutorio gfe nec ipsa volūtas haberi cōprobat. xvi. B. Z.

Humana supbia tanq de virib⁹ liberi arbitrii psumens excusatum se putat q ignorantię nō volūtat⁹ videt esse q peccat. xxvi. M.

Liberum arbitrium nihil valet sine gratia: ex psalmo ostenditur. xxvi. Z. in fine. &.

Q liberum arbitrium sit liberum etiā si gfa indigeat. xxvii. L. M.

Vtrum facultas liberi arbitrii sine gratia possit equaliter esse bona vel mala. xxvii. N. O.

Libidinem deponeat eo difficilior est quo ea vti dulcius est. xxvii. Q.

Lingua facili⁹ peccat q ceteris mēbris. 37. R.

Ad Licentium versus Paulini vt monita Augustini sequat⁹ & mundi cōrēnat. viii. P.

Versus Licentii ad Augustinum. ix. D.

Licentiū Augustin⁹ arguit q̄ plus curauerit ordinare uerbus suos q̄ uitā: & hortat ad sc̄u li contēptū & Christi imitationem. ix. G.
De libris cauendis & exortis cito sedandis. xxviii. T. xlii. k.

Lo In omni loco diuinitas Christi nō humanitas extenditur. xv. S. T.

Deus ubiq̄ diffundit non locali magnitudi ne: qd̄ exemplis probatur. xv. V. Y.

Sic de⁹ est in loco vt nullo cōtineat loco: non quomodo corpus quodlibet vel anima. i. G. N. et. xlv. M.

Qz̄ sit in cālo beatificāte sapiētia & in inferno iudicante potentia. xxxiii. Y.

Deus non extendit corporalibus locis nec includitur. xiiii. B.

Qz̄ sit in cālo tot⁹ & in terra tot⁹ ac solus: nec vilo cōtētus locus: sed in seipso ubiq̄ totus. qd̄ auctoritate probatur & exemplo. xv. X.

Qz̄ ubiq̄ sit p̄ diuinitatis præsentiā: sed nō ubiq̄ per inhabitationis gratiam. xv. Y.

Qz̄ sit ubiq̄ in omnibus: non tamen equaliter inest omnibus. ibidem.

Quomodo sit ubiq̄ totus in seipso: exponitur & probat exemplis naturalibus. xv. &.

In qbus est nō ita est vt eis indigeat: q̄ nō cōtinet ab eis qbus p̄s est: q̄ in seipso est. ibidē.

Qz̄ nō sit in oibus q̄ in singulis maior q̄ q̄q̄ eum plures minus capit vtius amplius. xv. 9

Inest qbusdā eū nondū cognoscentibus: & cognoscentibus abest. ibidem. et. xvi. C.

Cum deus ubiq̄ præsens sit & totus: non tamen in omnibus habitat: sed in eis tantū quos beatissimū templū suū efficit. xvi. J.

Christus ubiq̄ præsens est & totus vt de⁹. sed vt homo in aliquo cāli loco propter veri corporis modum. xvi. L.

Deus ubiq̄ est totus: & nullo continetur loco. xxi. Z. in fine. xxxi. D. xxvi. O.

Qz̄ non sit minor in minor: nec maior in maiori: sed ubiq̄ totus: atq̄ ita nō absens etiā mētib⁹ impij: q̄ ius eum non videant. xxxiii. F.

Oē qd̄ est in loco p̄ modo loci occupat spatium & minus est in parte q̄ in toto: qd̄ non deo intelligi potest. xxv. N. xv. V.

Quid proprie dicatur locale. vi. J.

Omne locale est uisibile. ii. O. xlv. M.

Deus loq̄ factus sicut hō uerbis. xlii. K. in fine.

Qz̄ nobis loqat p̄ scripturas sanctas. xxix. B.

Qz̄ loquatur ex persona sui corporis qd̄ est ecclesia. xxxiii. I. O.

Nihil interest q̄ diuersis linguis loquantur homines si qd̄ dicitur uerū sit. xi. Y.

Qui sic credit vt loquitur etiā nō uera loquit

fideliter loq̄: q̄ aut nō credit quā loquit etiā uera loquit infideliter loquitur. xxxix. L.

Lucifer hæretic⁹: ideo occidit in tenebris schifmatis amisso lumine charitatis: q̄ displicuit ei eos recipi ad unitatem ecclesie: qui ueneno perierant ariano. xiii. P. in fine.

De Lucilla femina pecuniāsa. xlii. H. L.

Lumē illuminis incomparabiliter excellit illud qd̄ illuminatur. xxi. M. xlii. F.

Lux ipsa q̄ta illuminatū ablōdita tenebrarū & manifestat cogitationes cordis: de⁹ est: & quomodo & q̄n videbit. ii. N. in fine. O.

Quomodo deus dicitur lux. xxxiii. 9.

Lux in tenebris lucet & tenebræ eam nō comprehendunt: exponitur. xxxiii. F.

Lux ipsa q̄q̄ oculis corporeis cernitur est corpora. xxxiii. A.

Lux adest oculis & vidētis & cecis: sed uidentis adest p̄senti: ceco uero absenti adest. i. l. xv. Z.

Luxuriū uitiū malorū oīm corporis & aiæ causa est: exēplis pbat. xlvii. 9. alviii. B. F. G. H.

Luna quomodo minuit & augetur. xxxii. L.

Lunæ accessus & recessus ad solē significat peccatores. xxxii. M.

Luna figurat ecclesie mutabilitatē & c. qd̄ scripturis probatur. xxxii. N.

Luna nō ideo est adoranda: q̄a ducit ex ea aliā quā similitudo ad diuinā. xxxii. N. in fine.

Magi Pharaonis cur in tertio signo de Magis fecerunt. xxxii. Z.

Non maculant innocentes facta malorum. x. S. xi. G. H. I. k. V. xxxix. P. in fine: et. xlii. M. 9.

Contra magos terribile exemplum. xlvii. 9.

Magnus est deus non mole sed uirtute. i. k.

Ipsa eius magnitudo nullas in utero uirginis sensit angustias. i. C. k.

Qz̄ facit magna de minimis qui non est paru⁹ in paruis. i. k.

Omnis magnitudo minor est in sui parte q̄ in toto. xv. V. vi. l.

Qd̄ magnum vel paruum in qualitatibus dicitur non mole constat. xv. &.

Mali cur in ecclesia sint tolerandi. xviii. V.

Mali exēplo Christi sunt tolerandi. xli. Q. i. ff.

Mali sunt tolerādi: probatur auctoritatibus xlii. M.

Mali semper permixti sunt cū bonis. xxxvi. S.

Idem pbat auctoritate ueteris & noui testamenti. xli. k.

Malis deus bene utitur. xxvii. G. xxxiii. E.

Mali sicut boni dei abutiuntur: sic deus malis utitur ad prouectum & exercitationem bonorum. xxxvi. Y. xli. H.

De malis nostris deus multa bona facit. vi. T. xxvi. N.
 Malorū cōmunio in picipatiōe sacramētōrū non nocet: nisi eorū factis q̄s cōsentiar. x. S. xi. G. H. J. xxxix. P. in fine. xli. k. V. xlii. M. 9.
 Quib⁹ mali placēt ipsi malis cōcāt: q̄b⁹ displicet & eos emēdare nō p̄t: nō factis sed altari Christi cōcāt: & tales in scripturis cōmendātur. xli. k.
 Q̄ ppter malos boni nō sint deserēdis: sed propter bonos tolerādi. x. S. in medio. et. xi. l. in fi.
 Mali q̄ corrigi nō possunt tolerādi sunt. xi. P.
 Mali inuisti trahendi sunt ad bonū. xlv. Q.
 Mali compellēdi sunt ad bonū exemplo Christi. xlii. C. D.
 Malos ecclesia iuste persequitur. xii. X. xlii. A. l. er. xliii. A.
 Mala vitę p̄sentis contingunt tam bonis q̄ malis. xx. V.
 Mala mundi dum spe futurorum tolerantur: vsu quodā bono conuertunt in bonum. xk. E.
 Mala pati vtilius est q̄ nō facere mala. xlv. S.
 Oē mādātū aut bonū sperat aut malū phibet & ab vtraq; parte cōtempta verat. xxxvii. N.
 Mandata dei sunt implenda sine murmure & cum alacritate. xxxvii. N. O.
 Qui mandata dei seruare cōtēnit duplici deum scientia ignorancia accusat. ibidem.
 Mādara dei nō p̄t impleri sine eius gr̄a. 4. S. B.
 Māra quomodo sapiebat vnicuiq; secundum propriam voluntatem. xxxii. C.
 Manducauerunt & adorauerunt omnes pingues terrę: exponitur. xxxiii. E.
 Manichæorum errores quasi omnes recitantur. xix. L.
 Manichæi quomodo naturam mali conantur inducere suo principio p̄ditam. vi. M.
 Manichæi nō recipiūt legem veterem. iiii. X.
 Manichæi cōstituunt suis auditoribus diem dominicū seiuare. xxii. D. xix. L.
 De Mantuano rhetore. ix. N. in fine. Q.
 Mansuerunt nō solum seruanda est in corde sed & ostendenda in opere. xl. X.
 Martianus Vrgensis sit catholicus. xlii. E.
 Marcus presbyter caspaliānensis sit catholicus. xlii. E.
 Maria p̄c omnibus hominibus faciebat volūtatem dei. viii. 9. in medio.
 Maria mansit virgo in conceptu & partu filii dei. xvi. F. et. xxv. L. N.
 De dolore Marię in passione filii. xvi. X. Y. xvii. O.
 De commendatione eiusdem facta euangelistę iohāni. xvi. X.

Man

Mar

Martyrem non poena sed causa facit. xvii. S. x. M. xii. V. xlii. F. N.
 Non habent martyriū mortem qui non habēt Christianorum vitam. xvii. S.
 Martyrium non prodest sed obest sine charitate. xlv. S.
 Martyres veri sunt qui propter iustitiam nō ppter suam iniquitatē patiunt. xii. V. xvii. S.
 Q̄ impiorum similis potest esse poenā: sed dissimilis est martyrum causa. xii. V.
 Contra eos qui se falsā spe martyrii mortibus ingerunt. xi. Y. xviii. R. xlii. R. S.
 Cōtra mathematicos & ex positione syderum ponunt actus & voluntates hoīm. xxii. O. P.
 Matrē cur se xp̄s negauit habere. viii. 9. t. me. Maximian⁹ diacon⁹ Carthaginēsis p̄is Donati ordiatur a plebe ep̄s cōtra ep̄m suū. xii. 9.
 Medicina non ideo negligēda est licet quorūdam insanabilis sit pestis. x. l.
 Cui poenitendi medicina non p̄dest pessimū est hominum genus. xliii. Q.
 De consilio medicorū faciendum est qd̄ faciendum est pro salute. xxviii. S.
 Medicinas multas inuenire cogunt multorū experimēta morborum. xlii. O in fine.
 Medicinę pro ætate & tēpore adhiberi debent: exemplo probatur. i. Z.
 Membra deus quomō habere dicitur. xlv. S.
 Memoria vtrum possit esse sine fantasia: vel sine imaginariis vitiis fantasiarum. xix. E. F.
 Memoria nō semp est p̄teritorū sed manētis: & cū est p̄teritorum prim est eorū quę nos serunt: prim quę deleruntur a nobis. xix. F.
 Memoria quomodo continet incorporea: corporalia: & absentia. xxxi. H.
 Memoria quędam potest esse sine vlla rerum imaginatione. xix. G.
 Quō meminim⁹ eorū q̄ nō vīdim⁹. xix. H. l.
 Men daciū officiosum non est dicendū nec ob laudem qd̄m dei. iii. A. in fine. B. E. v. F.
 Vtrū mentiri sit viri boni: & an oporteat alio quando mentiri. iii. A. v. F.
 Mētē quō qdā est imābilis dēi esse. xv. k. l.
 Mens nō potest habere animā interiorē vt sit alia ipsa corpus extrinsecus habet: cui sit interior vt sit animal. xv. l.
 Mētē vocare a sensibus & cogitatione a consuetudine abducere magni ingenti est. i. H.
 Mensis notorum qui dicitur: & quando sequatur. xxii. K. in fine.
 Quō de mensura peccati & supplicii exponit: In qua mēsurā mēsi fueritis remetiatur vobis xii. E. F. G.
 Vtrū oīs mēsurā sit circūscriptibilis tpe. xli. E.

Mat
Mat
Med

Mem

Men

Vtrū aliqd possit eē cū mēsurā sēpīternū. lbi.
Mēsurabile quot modis dicitur. lbidem.
In mēdi discipula vna est ratio angulī: alia
quadrati. xxxi. V.

Meritū hoīs donū dei est gratulūm. xxvii. A.
Meritū impij non grātia sed pōna debetur.
xxvi. D.

Oē meritū nostrū non facit nisi grātia. xxvi. I.
Cum merita nostra coronat deus coronat do
na sua. lbidem.

Militia saeculi grauior ē militia Christi. 29. I.
Militi Christi nō oportet castra deserere: sed
poti⁹ ad turrē euangelicā cōfugere. viii. X.

Militēs suos Christi in silentio pugnant non vt oc
cidant homines: sed vt expugnent principes
tenebrarū. xix. C.

Miles sub comite positus habere debet disci
plinam. xliii. X.

Mira sunt quae occultā rationē habēt quae vi
deri vel reddi ab hoīe non possit. xxv. L. M.

In miraculis nō facti ē potētia faciētis. i. K. I. fi.
Miracula dei quotidiana consuetudine viles
sunt. i. Lxi. T.

Qd miracula diuina / infirmitas humana ex cō
suetudine rerū extrarum metiri conat. 38. R.

Miracula talia fecit Christus qualia fecerunt
pphetae: necnō & alia ppria: qualia fieri oport
ebat pro nostra salute. i. O. P.

Christum nulla miracula ampli⁹ q̄ magos fa
cere potuisse quidam mentiuntur. i. V. in fi.

Qui miracula diuina nolūt esse vera quomo
do refellendi sunt. xii. K.

Miracula in scripturis sanctis ppter aliquam
significationem conscrip̄ta sunt. lbidem.

Miracula diuinae potētia non sunt trahē
da in exemplar naturae. xvi. A.

Miracula dei sunt eius verba ad nos. xii. K.

Qd daemones faciunt miracula sanctis ange
lis similia: non veritate sed specie: non sapien
tia sed fallacia. xii. K.

Miracula diuina non sunt semper expectan
da. xliii. O.

Cur miracula in aliis locis sūt I aliis nō. 36. O

Cur miracula deus facit p malos. xvi. I.

Nulla miracula magorū pferri possunt mira
culis Christi aut sanctorum. ii. M. in fine.

Quō magi Pharaonis iuenerint cōuersa in sā
guinē tota aq̄ egypti vñ sile aliqd faceret. 2. R

Miserior tanto quisq̄ est quanto facilius ma
la eius voluntas impletur. xxxiii. T.

Misericordia dei nō deserit eosq̄ ex fide vsut
& eius bonis rēparare vtuntur. i. T. in medio.

De misericordia dei q̄ peccatorib⁹ p̄cit. 14. H.

Misericordia dei quidam ad suam perniciem
abutuntur. xiii. G.

Misericordes debemus esse ad delinquentes.
xiii. F. v. q. N.

Iudicium siue misericordia fiet ei qui non se
cerit misericordiam: exponitur. vii. S.

Modus optimus est in omni re: & laudabilis
vbīq̄ mēsurā. xxxvii. T. circa finem.

Quicquid modum etiam in rebus bonis ex
ceiserit vitium est. xxxvii. circa finem.

Moyse figurabat populū iudeorum in Chri
sto passo crediturum. xxi. E.

Monachi egypti occidunt a barbaris. xxxv. L.

Monach⁹ bonus vix bonū clericū facit. xix. O.

Monachus deservens monasterium ad clerica
rum non potest promoueri. lbidem.

Qd non nisi meliores in monasterio ad clerica
rum sunt promouendi. lbidem.

Monacho nil tam nocuum est q̄ vicos & ciui
tates visitare: exemplum. xlviii. G.

Qd aqua piscibus hoc silērium monachis ope
ratur. xlviii. H.

Sicut meliores sunt q̄ in monasteriis p̄fecerūt
sic peiores sunt q̄ in eo ceciderunt. xxxvi. S.

Ex monasterio quis propter quae est proticien
dus. xxviii. Q. T. xxvi. N.

In monasterio cōtentiose viuere q̄ malum sit.
xxviii. L. K.

Mōtiū nomine sancti intelliguntur. xxxiii. H

Moriones qui dicuntur. ii. S. vi. X.

Mortis meditatio ad quē vtilis est. xxix. V.

Mortis acerbitas quanta sit: exemplo ostendū
tur. xlvii. M. in fine.

Mortem plures fugiunt non vt non moriant
sed vt tardius moriantur. ix. S.

Mortē dū vitam quaerunt inueniunt. lbidem

Ad mortis differētiā nihil valet diuersa na
tiuitas: exemplo probatur. xi. S.

Mors incerta est. xxviii. X. xxix. V.

Mortem nō formidare sed appetere paucis est
concessum. xxxi. &.

Cur q̄q̄ dum de morte loquimur non formi
damus: & cum non loquimur appetimus. lbidem.

Mors cur timeat etiā ab his q̄ se post mortē be
atius victuros credūt. xxxiii. I. in me. N. in fi.

Si mors timetur temporalis quanto plus p̄ter
na. xxxvi. T. in medio.

Mors somno comparatur. xxxiii. K.

Mortu⁹ carne: q̄ nec facere p̄t nec pati. xxix. P.

De morte amicorum nō est dolendum. ii. N.

Qui mortis causam praebet plus peccat q̄ qui
interficat. xliii. O.

Nō oīs q̄ causa est / mortis aliq̄ reus ē. lbidem.

Nō refert qua q̄ occasione moriat: sed qualis
causa.

Moy

Mon

Mor.

erationis euangelii. xix. S. Z. xx. & 9.

Mundi finis cur nō cognoscitur cum scriptura cum testant finiendū. xix. T. V. xx. D. E. F. Mundi finis diligendus est & expectandus. xix. X. & xx. G.

Mundi finem propinquum pphetica & euangelica oracula ostendunt. xix. Y. Z. xx. M.

Vtrum mundi finis infra certum numerum annorum possit diffiniri. xx. H.

Vtrum mundi finem indicant tribulationes locorum & bella. xx. T. V.

De mundi fine non est predicandum vtrum sit breuius vel longius: quia nobis ignotū: sed bene viuendum. xxi. A.

Sine murmure seruire debem⁹ proximis. xxi. S. Murmurādū nō est in difficultatibus ne pda tur laetudo hilaritatis. xxii. X. in medio.

Omnia sine murmure & hesitatione facite vt sitis irreprehensibiles: exponitur. xxvii. O. P.

De musica Augustinus scripsit libros. ix. F. in fine. xxxvi. C.

Musica maxime gradat⁹ trinitas nris ad superna intima veritatis. xxxvi. C.

Musica piā Dauid amabat: & magis in ea studia nos q̄ vllus author accendit. ibidem.

Musica ad admonitionem magnę rei a deo his minibus concessa est. s. R.

Q̄ summe incommutabilis sit deus. vi. H.

Omnis creatura mutabilis est: solus deus immutabilis. xvii. Y.

Non ideo mutabilis est deus: q̄ in priore seculo aliud q̄ in posteriore sibi offerri instituit. d. 9. ii. A.

Hoc vere incommutabile est & incorruptibile qd null⁹ rei accessu mutari v' corrūpi p̄t. s. H.

Omne mutabile viciosum & defectibile pbat: quia ex nihilo est. xv. B.

Quot modis aliquid dicitur mutari. xlv. M.

Vtrū recte facta mutari iuste possit. i. X. Z. & d. 9. ii. A.

Afci & renasci in vno homine ad duos homines pertinent. xvi. B.

Natalis dies Christi non celebrat in sacramentis sed in memoria. xxxii. H.

Quedam dicuntur nasci argere similitudinibus gratia: alia remotius: alia congruenti⁹: sed solus Christus natus est ex virgine. xxv. M.

Omnes nati ex ad poenam: sed misericordia renascimur in gratia. xxvii. B.

Vtrum filius dei semper nascatur an semper natus sit. xliii. P. ante medium.

Nemo nascitur ex Adam sine vinculo damnationis: nemo renascitur nisi per Christi gratiam. xl. F. circa finem. G.

Nemo nascitur quāvis concupiscentia tracta

ab Adam præter Christum: & nemo renascitur nisi operante gratia spiritali Christi: nos renasci quisq̄ potest anteq̄ natus. xvi. F.

Nullus vitam in qua natus est bene finiet: nisi si renatus anteq̄ finiat. xvi. G.

Vtrum homo potest dici natus adhuc in vte roxistens secundum illud: Qd natum est ex ea &c. ibidem.

Nisi quis renat⁹ fuerit ex aqua & spiritu &c. exponitur. xvi. E. F. G. v. T. xxy. O.

Dissimiliter nata similiter viuūt & similiter moriuntur. xi. S. in medio.

Naturæ omnes bonæ sunt. xxvii. G.

Naturarum triplex distinctio. xvii. Y.

Natura humana quantum in Adam vitata fuit. xxvii. Q.

Naturæ duæ in Christo erant. xiv. T.

Naui sana vno neglecto foramine naufragiū patitur: subiungitur exemplū. xlvii. V. a. s. H.

Necessitas felix quæ ad meliora cōpellit. ix. 9.

Necessitates tunc finiuntur quando vincuntur cupiditates. xix. B.

Deus quomodo aliquid notit⁹ & non notit⁹. No

F. ante medium. xi. E. in fine.

Certior nostra notitia intrus est. ii. N.

Homo vix nescit quid in præsentī sit: qualis futurus sit penitus ignorat. iiii. O. in medio.

Illud noscimus quod credendo inconcussē retinemus. xxxi. F. circa finem.

Nox aduersitatem significat. xxxiii. K.

Nubes cali qui dicantur. xx. Y.

Nuptiarum bonum non exinguit: sed modifical inobedientium membrorum malū: vt imitata concupiscentia carnalis fiat pudicitia coniugalis. xvi. F.

Numa Pompilius Romanus deos colēdos instituit. xl. &c.

Numer⁹ intelligibilis licet infinite crescat: nō tamen infinite minuitur: nā nō licet eū ultra monadē resolueret: sed eōtra sensibilis. 39. L.

Numerus sensibilis est corporeorum vel corporum quāritas: qui minui infinite sed infini

te crescere nequit. ibidem.

In ratione numerorum septem & tria non decem esse debent: sed decem sunt. xxv. L. in fine.

Numer⁹ septenari⁹ in scripturis quāda pfectionē significare solet. xxxi. k. a. n. s. M. a. n. ti.

De mysterio numeri quadragenarii / denarii / octenarii / septenarii / quaternarii / ternarii / &c. quinquagenarii. xxxii. Y. &c.

Numer⁹ ternarius in multis sacramentis maxime excellit. xxxii. 9.

Numerus centenarius significat perfectionē. xxxii. E.

De Nūdinario diacono degradato.xli.H.xlii.

A.

Ob

Bdurationis causa non est nisi peccatum præcedens.xxvi.G.k.Neminē obdurat de⁹ nisi iustissimo demerito: nec miseretur nisi gratuito dono, xxvi.Q.in fi.R.xxvii.B.Obediētiū est p̄positis ne offēdat de⁹.28.V. Obediētiē iūritum est velle cognoscere quid præcipiatur: & pars obsequii didicisse quid facias.xxvii.G.

Obsecratio quid sit.xvii.E.F.

Oc

De laude fratris Oceani.vi.F.in fine.

Occidere non licet aliquem nisi accepta legitima potestate.xl.B.

Q³ non sit reus q̄ possessioni suæ muri circū dederit: si inde aliquis occidit: aut aliquis feriēdo bos vel equus occideret.xl.B.

Vtrū iustus debeat occidere malum.xli.Q.

Vtrū q̄ occidit an q̄ occidit purā⁹ iust⁹.ibi. Cum homo occidit ab hoste multū refert quo animo occidatur.xiii.O.

Ille qui occidit quādoq̄ minus in culpa est q̄ qui causam præbuit.ibidem.

Vtrum liceat aliquem occidere ne ab eo occidatur: vel si liceat sine interfectione repellere, xxxix.X.in fine.xl.B.

Occidi potius eligat clericus q̄ occidendū iudici tradere,xxxv.X.

Occidi fas nō est suggestionib⁹ episcopi reū, xliiii.Z.

Non licet occidere se vel alterū etiā petētem & viuere nō valētē nisi legitima potestate accepta: pbat ex scriptura.xliiii.T.xlvi.R.S.

Quid de Razia in libris Macchabœorū sentiēdum sit qui seipsum occidit.xvii.V.

Occidere seipsum infontē magnum scelus est cū oīno nō debeat hō occidere nocentē.23.X.

Qui seipsum occidere volentem non phibuerit reus est.xlvi.R.xxviii.Q.

Qui seipsum occidit in ceteris moris, xlvi.R.

De his qui se trucidandos sponte ingerebant: aut a iudicibus extorquebant vt a carnificib⁹ ferirent: aut per abrupta p̄cipitia: p̄ aquas & flammās seipsos occiderunt, xli.V.xvii.R.

Oritum priuatum non est necessitatibus eccle siæ præferendum,xxl.B.

Oritum sic diligendum est vt omīs delectatio terrena refrenetur,lbidem.

Omne qd oculis corporis cōspicit corpus est & locum occupat,ii.O.xlv.M.

Oculi iteriores iudices sunt iteriorū, xxxi.H.

Oculi erri iaciant in aliquam foeminarum nō tamen figantur,xxviii.P.

Oculus impudicus impudici cordis est: nuntius,lbidem.

Oculus defixus abominabilis est dño,lbidem

Oculorum petulantia sic corriget,xxviii.O.

Odium est ira inueterata,xxxix.F.

Omnes odit qui malos odit,xliiii.L.in fine.

Odiendi sunt parentes & propinqui p̄ Christo, viii.Y.Z.& xxxix.k.

Quomodo etiam ipsam animam nostram odire debeamus, viii.Z.

Duo odit in nobis deus: negligentia reuertendi ad eū: & desperationē salutis,xxxix.A in fi.

Officiales iudicū licite possunt accipere lucra moderata ab vtriusq̄ partib⁹: nec tenent ad restitutionem, xliiii.T.

Officiosum mendacium quid sit, v.F.

Oleū qd ex adipibus aut oliua p̄stuit vtrumq̄ natat: licet vtriusq̄ dissimilis sit origo, xl.S.

Oleum si dimittat in aere deorsum: si sub aqua sursum nititur, xxxii.R.

Oleum vendere quid est, xxxiii.I.M.

Oleum significat opa misericordiar, 34.L.

Oleum in lāpadib⁹ qd significat, xxxiii.I.M.

Olympum mōtē deorum habitaculum gratia fabulatur, ix.M.O.

Opa trinitatis sunt idiuia licet q̄sq̄ diuīsum referunt: exemplo pbat, xxv.C.R.S.xxvi.F.

Opa tenebrarum sunt abicienda, xxx.H.

Operandi difficultas vnde vobis proueniat, xxvii.F.in me.

Opus omne fit leue dum eius p̄seium cogitur, xxxviii.A.in medio.

Cū bene operamur: ipsius munere opamur q̄ in nobis operatur, xxxii.R.in fine.

Operum similitudo quoddā cōiungit: sed causæ dissimilitudo discernit, x.M.

Opa bona amant in luce constitui, xl.X.

Tunc opus recte iuste & pie fit: cū in dei laudem fit: & eius gratia donat vt fiat, xxxiii.G.L.

Op⁹ bonū nō ē faciēdū ob laudē hūanā, 34.L.

Opus iudicat bonum vel malum ex voluntate, xii.F.G.x.N.

Diuerfitas operum diuerfitatem facit p̄miorum, xxxvii.P.

Ad Operatū de origine aīæ Augustinus, xl.F.

Operatum episcopum docet de prauo dogmate Pelagii & Celsi: trāsmittitq̄ ei acta concilii contra eos confecta, xl.O.

De Oratore Aug. scripsit libros, xxxi.Q.

De orādo deo ad Probā scripsit, xxxiii.Q.

Inter orationes/obsecrationes/postulationes/ & gratiarū actiones quid distat, 16.R.17.E.F.

Nulla erit orationis necessitas vbi nulla erit tentatio, 34.Q.circa finem.

Qualiter & quare sit orandum. xxxiii. Q. R.
 Quid sit orandū. xxxiii. S. T. V. X. xxxv. C.
 Q. nō sit orandū in multiloquio. xxxiii. S.
 Cū in oratione multiloquiū phibeat cur ora-
 re nos admonet q̄ nouit quid nobis necessari-
 um sit priusq̄ petamus. xxxiii. Y. Z. &.
 Orandū est instantē in fide spē & charitate;
 quod ex euāgelio pbat̄. xxxiii. Y.
 Cur orem⁹ verbis per intercepa & interual-
 la horarum. xxxiii. Z.
 Dignior orantis sequit̄ effectus quo seruen-
 ti or fuerit affectus. lbidem.
 Semp orare est: beatā vitā sine intermissione
 desiderare. lbidem.
 Ofones nostrā vt innotescat deo. lbidē i fine.
 Vtrū sit orare si multiloquio diutius immo-
 retur. xxxiii. &.
 Oraciones crebras sed tñ breuissimas & ras-
 prim quodāmodo iaculatas patres in egypto
 dicuntur habere. lbidem.
 Quid intersit inter multū loqui in orando &
 precari. lbidem.
 De septē petitionib⁹ ofonis dñice. xxxiii. 9.
 Nulla oratio licita est q̄ nō in oratione domi-
 nica conetnetur. xxxv. A.
 Licetū est aliis ac aliis verbis eadē orādo dice-
 re: sed nō debet esse liberū alia dicere. xxxv. B.
 Vtrū liceat petere diuitias: potentias &c. lbidē.
 & xxxiii. I. K.
 Quid debeamus orare: & q̄ orantē perducit
 ad deum. xxxv. C.
 Quē iuuat orationem. xxxv. D.
 Quid oremus sicut oportet nescim⁹: exponi-
 tur. xxxiii. S. xxxv. E. F. G.
 Cur orantes nō statim exaudiamur. xxxv. E.
 Curantib⁹ deus q̄q̄ obcedit (xxxiii. I. K.
 iratus qd̄ aliis pie denegat. lbidem.
 Secure orat̄ seu petis beata vita. xxxv. F.
 In ofone si aliqd̄ cōtra acciderit debem⁹ patiē-
 ter nos cōcordare diuine voluntati. lbidem.
 Orandū est spē fideliter: amāter: instantē &
 patiēter. xxxv. H. xlvii. I. I. in fine.
 Oratio et̄ omnib⁹ generaliter indicitur: spe-
 cialibus tamē viduis. xxxv. I.
 Orandum est pro tentatis. xxxv. K.
 Ad orationē valet castigatio corporis. lbidē.
 Ofō qd̄ min⁹ pōt in se p alterū facit. lbidem.
 Orandum est pro captiuis. xxxv. P.
 Orandū est pro inimicis: & in dignitatis cō-
 stitutus. xlvii. Fin fine.
 Orandum est pro infidelibus vt credāt. x. E.
 xlvii. R. T. V. X. Y. xlviii. B.
 Orādū est pro eis vt volūtas corrigat: doctri-
 nā conferantur: & natura sanetur. xlvii. Z.

Gratior est oratio vbi sacrificium charitatis
 offertur. xxxv. V. in fine.
 Orantibus saepe non dat deus quod volum⁹
 vt quod malimus attribuat. viii. E.
 Dominum deum tuū adorabis & illi soli ser-
 uies: exponitur. xviii. E. F. G.
 Oraciones lauciant & debilitāt caliginem &
 tumulus sacrarum actionum. xxi. B.
 Ofō superat hostes. xlviii. & 9. xlv. G. H. I.
 Oratio dominica omnibus hominibus est ne-
 cessaria. xxi. M. xxiii. X. xlviii. B.
 Oracionibus cōmunibus & alternis plus agi-
 mus q̄ singularibus & priuatis. xxxiii. P.
 Oratio præsūponit donū fidei: & nō pōt e-
 se recta sine virtute spiritus sancti. xvi. I. I.
 Non oramus sed orare nos fingim⁹: si nō cre-
 dimus deum facere quod oramus. xxvii. V.
 Oracionibus est instandū horis & rēporibus
 constitutis. xlviii. M.
 In orationibus hoc versetur in corde qd̄ pro-
 fertur in voce. lbidem.
 In oratorio non est agendum nisi ad qd̄ est fa-
 ctū: vnde & nomē accepit: ne orātes impediā
 Oraciones quāto sunt crebri⁹: tur. lbidē.
 res tanto erunt puriores. xxviii. T.
 In ofone nō debem⁹ nos iustificare. xxix. N.
 In ofone debem⁹ venenū inuidia deponere ex
 emplo serpentis ad fontē pperantis. lbidem.
 Orationis utilitas: & quē impediūt purā ora-
 tionem. xxix. O.
 Orantes cur nō sectamur genua tpe pascha-
 li. xxxii. Y. circa finem. & in fine.
 Ofoni magi cōgruit tps maritini. xxxvii. X.
 Orandū est ante dormitiōē exemplo Augu-
 stini. xxxix. M. in medio.
 Qui iniuste se ordinat in peccatis iuste ordi-
 natur in poenis. xxxiii. E. in medio.
 Origenis libri quinq̄ sup eplām ad Galatas
 & stromatū: & psal. notant. iiii. P. Q. iiii. A.
 Ornatus auri & vestis quibus & q̄n permitti-
 tur. xix. K. xlv. Y. Z.
 Ornatus verus christianorū quis fir. xix. K.
 In ornatu supbo cor humile haberi pōt. xlv. Z.
 in medio.
 De laude Orosii pbi. vi. G. vii. V. xlviii. L.
 Orania orta occidit & aucta se (xxxv. Y.
 nescit. vi. S.
 Osa dei dicuntur apostoli. xxxiii. R.
 Quis error sic est corrigendus vt nō in ea cor-
 rumpatur signaculum redemptoris. xiii. D.
O Alemonē Xenocrates plūs disputan-
 do de fruge temperantiē: non solum
 ebriosus: verū & tūc ebrium ad alia
 os mores conuertit. xxxv. 9.

Pammachiū Augustinus collaudat q̄ ppter
catholicā vnitatem seruandam: colonos suos
hortatus sit ad sequelā suam. xxvi. G.

De pane pisce & ouo quibus opponitur lapis
serpens & scorpio. xxiii. Y.

Papa consulendus est in his quæ sunt fidei ca-
tholicæ vtilia. xxiii. Y.

Quo animo quis peccat plurimum interest
xiii. O. x. K.

Vtrū paradisi nōle vbi latro cū Christo erat
aliqua pars cæli debeat intelligi. xv. S. T.

Vtrū paradisi nomine sepulchrū in horto po-
situm possit intelligi. lbidem. S.

Vtrū paradisi nōle infernus vel sinus Abraæ
ad quē Christus descēderit possit intelligi. lb.

Paradisus nomē est generale. C d. & xxiii. Y.

vbi feliciter viuatur. xv. S. in fine.

Paradisus vbiq̄q̄ sit beatorum quisq̄ ibi est
cum illo ibi est qui vbiq̄ est. xv. T.

Parentes sunt honorandi & eorū cura est ha-
Parētes debēt suos pueros vi. (bēda. xvi. X.

ciolos corrīpere: & bonis moribus informare:
exemplum. xlviii. D.

Qui parētes amar perdet eos nō more patri-
darū interficiēs: sed spiritali gladio verbo dei

carnele eorū affectū p̄scindens. viii. Z.

Parentes non sunt audiendi cū prohibēt nos
sequi Christum. viii. & xxix. K.

Parēti spiritali magis q̄ carnali est obediendū
In parētib⁹ carnalis affectus cōtē- (viii. 9.

ni debet nō natura: exēplo Christi. lbidem.

Paruuli sunt aliqui ætate: alig mēte. xvi. C. D

Paruulis baptizatis parētū p̄fiss (xxix. X

dia non nocet. v. S. T.

Paruuli iā baptizati nō habēt fidelē effectum
sed fidei sacramētū. v. 9. xxvii. &.

Paruuli cur aliquādo tam diras poenas patī-
tur corporales in hac vita sine vlla sua cau-
sa. vi. V. X.

Quid de paruulorū poenis quas in hac vita fi-
ne sua culpa sustinēt: in tertio libro de libero

arbitrio disputauerit: ostendit. vi. Y. Z.

Qui paruulos dicit saluari sine baptismo: cō-
tra apostolū venit & ecclesiam confundit. vi.

& xxii. Liii medio. S. T. xxv. Y.

Paruuli cur damnen sine baptismo: cū in il-
la ætate nullū vidēt esse p̄cātū: nec a deo credē-
dum est aliquē damnari sine p̄cātō. vi. & in fi.

Paruuli necessariā habēt (iye. 9. vii. B.

Christi gratiā. xxi. & xxiii. O. xxvi. O.

Qui paruulos per baptismū a dānatione libe-
rari: & salutē æternā acquiri negat: anathe-
ma sit. xxiii. O.

Cur alius sic gubernet vt hinc baptizatus ex

eat: alius neglect⁹ expiret. xxvi. O. R. xxvii. L.

Paruuli credit⁹ per corda & ora offerentium.

Oēs nascunt⁹ in poena: sed miseris (xxvi. T.

cordia renascunt⁹ in gratia. xxvii. B. &.

In paruulis nullū est vel ad bonū vel ad malū

p̄p̄tiae volūtaris arbitriū vñ p̄mia aut sup̄-

p̄icia meritis p̄cedētib⁹ subsequant⁹. xxvii. C.

Paruuli cur oēs cum p̄cātō nascunt⁹. xxvii. F.

Vtrū possint intrare regnū gloriæ fine parti-

cipatiōe corporis & sanguinis Christi. xxvii. J. K.

Paruuli non sunt in illo statu in quo Adā fuit

ante p̄auaricationē. xxvii. L. M.

Qz nō solū nō baptizati regnū celorū habe-
re nō possint sed nec vitā æternā. lbidem.

Pascha non solū in memoriā rei gestæ: sed eti-

am in sacramēti significatiōe singulis annis

non tamē eodē die celebratur. xxxii. H.

Pascha nō græcū sed heb̄ræum esse verbū ostē-

ditur ex eo q̄ transit⁹ dicitur & trāsitū sp̄i-

ritalē significet. xxxii. H. in me. J. K. Q.

Cur pascha primo mēse anni celebretur & a

quartadecima die mēsis & c. xxxii. K. in fine.

L. M. N. O. Z. & c. x. S.

Pascha cur ad solis & lunæ cursū cōputet⁹

cū scriptura p̄hibeat obseruare annos mōses

Pascha cur celebret⁹ (& tpa. xxxii. O. P.

cum sol sit in ariete. xxxii. P.

Pascha cur ita celebretur vt sabbatum occur-

rar. xxxii. Q. R. S. T. V. X.

Pascha semper dñicis diebus debere celebra-

ri vnde sit institutum. xxxii. X. Y.

Pascha cur in fine quadragesimæ incipiat &

Par

Par

Pater qui est inuisibilis ingenit⁹ & innatus & incapabilis: et si null⁹ ingenitus legisset ingenuus defenditur. xliii. F. Z. 9.

Pater quō dicatur ingenitus. xliii. 9.

Pater malorum non est deus. xliii. in fine.

Passio figurabatur in agno paschali. xxxii. V.

In passione Christi quid discere debeam⁹: aut

Passio Christi p⁹ (qd sperare. xxxiii. H. M.

phetas in psalmo vicissimoprismo. xxxiii. I.

Quādo parietur Christ⁹ pro ecclesia: in illo pariebar ecclesia. ibidem.

Passio dñi pñit est orbis terrarū. xliii. D. &.

Pati pro Christo supplet vicē baptismi tpe ne cessitatis. xxviii. E.

Non quicūq; paritunt similia similiter laudādi sunt vel culpandī. x. M.

Multos passio eadem iungit quos causa separat. xli. V. xviii. S. xviii. R. xlii. F.

Interest plurimū qua causa: qua expectatione quo fine quis patiat mūdi mala. xxi. D.

Pati nō debemus mala tēporalia pro spe eternorū bonorū sed æternorū. xxxiii. N.

De patientia dei ad pēdēs. xliii. G. H.

Tūc patientia recte sit cū videat qd p futura esse propter quē sit ad operandū in eo correctionē atq; cōcordiam. ii. E. in fine.

Patientia est plures habēda: q̄ omne qd potest etiā inuito inimicus auferre. ii. F.

Patientiæ p̄cepta magis ad animi p̄paratio nē q̄ ad opus extrinsecū perrinēt. ii. F. G.

Patientia vera a falsa quō distinguitur. vii. K.

Ad Paulinū viduā de viduā deo. xxx. S.

Paulinus a Delphino Burdegaliē baptizatus & a Lampio apud Barcelonā Hispaniæ eps consecratus sancti Ambrosii dilectione ad fidem nutritus est. viii. L.

De laude Paulini episcopi eo qd tantū fastum seculi reliquerit: & colla Christi iugo subdidit. ix. H.

Ad Paulinum Augustinus de gratia dei contra pelagianos. xxvi. X.

Paulus ap̄s vtrū falsum dilexerit cū i eplā ad Galatas Petrū ap̄m reprehenderit. liii. F. P. Q.

Paulus qua autoritate in Petro sit. (liii. Y. mulationē reprehenderit quā in seipso admiserit. liii. R. S. T. V.

Paulus nō simulatorie Petrū reprehēdit. liii. X.

Paulū ap̄m ad collegiū & societatem (v. A. apostolorū pertinere non ambigimus quīs cū eis non fuerit. xx. E.

Paupras ppter se nō est meritoria. xlii. 9.

Paupras supba & humil⁹ distinguūtur. xxviii. L.

Cōtra eos qui pauperes fuerunt in saculo & volunt delitiri in religione. xxviii. L. N.

Pauperis laborē serui dei potius tolerare debent: q̄ vt necessariorū facultatē cū cōsciētia fraudis obtineant. xxxv. R. in fine.

Pax illa q̄ exuperat oēm intellectū non est minor intellectus nostro. xxxi. K. xxxv. G. xliiii. T.

Pax q̄ cōciliat iuratiōē barbarica vtrumvten Vbi pax ibi reges: vbi (da sit. xxxix. & in fi.

requies ibi finis appetendi & nulla causa laborandi. ix. X.

Pacificus hō securā mentē possidet. xxix. L.

Peccatū primum est gaudere ad ppriam potestare. xv. E. in fine.

Peccatū nō est nisi contemptus dei. xxxix. H.

Nemo peccat nisi faciendo cōtra charitatem

Peccatū tāto maius vel min⁹ est: quā (vii. P. eo magis vel minus quis facit contra charitatem. vii. Q.

In pēdō primi hoīs tria fuerunt concurrentia Peccatū illud solius Adæ fuisse si (xxix. E. nullus de illo exisset. xxvii. F.

Peccato primi hoīs naturā humanā totā per istū ostenditur. xxvii. I. L. M. xxx. I.

Peccatum Adæ quāta mala inflixit humane

Peccatū Adæ subiecit (naturā. xxvii. Q. oēs hoīs atrocissimo exactor. xxx. L. in me.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Peccatū originale nō traducitur imitatione Peccato alterius sine sua cōsensu (xxii. T. Z.

Pax

Pec

77

pat

A pctō originali nemo liberat nisi p̄ Christū.
 Peccatū quōdvis ad legē dī (Gal. I. in fine. G.
 citur in mundo fuisse. xxi. Y.
 Cur peccatores omnes ab Adā & non iusti ab
 A pctō tā origie (Abel nascimur. xxi. Z.
 nali q̄ actuali Christū liber fuit. xrv. D.
 Peccatū puteo p̄ fundo comparatur a quo ne
 mo liberatur nisi gratia dei. vii. B.
 Peccata omnia esse aequalia nemo philosopho
 rum nisi stoici defendunt. vii. G. O.
 Cur omnia peccata nō sint paria. vii. Q.
 Peccatū impingit voluntari peccātis non na
 rut aqd̄ resistenti p̄batur. xxvii. B.
 Nullius peccatū vel crimen maculat nescien
 Nemo maculat peccatū (tem. x. S. xix. M. y. S.
 caris alienis. xi. G. xxxix. P. in fine.
 Peccatū vtique q̄ bonū putat qd̄ malū est: & fece
 rit hoc putando. xxxix. X. cir. fi. xl. A. in fine.
 Peccata meriunt ex qualitatibus volūtarum
 nō ex tēpōe spātis. xii. F. i medio. G. xxvi. N.
 Peccator quantū in ipso est velle nō esse desi
 iustum peccata punientē. xxxviii. M.
 Non deus inultū peccatū relinquit vt hō. i. T.
 Peccatū victor non est qui timore poenæ non
 peccat. xxxviii. M. xliii. N.
 Peccatū quisq̄ tātū odit quantum iusticiam
 A peccatis quē retrahit (amat. xxviii. M.
 hominem. xxi. V. et. xxx. A.
 Peccatū ibi observare oportet vbi nasci solet.
 xxvii. & circa finem.
 Peccare quidā nō cessant: quia desi munerib⁹
 placari putant. xxx. D. xxi. M. in fine.
 Peccatū nō dimittit nisi est iustit ablatū: si re
 sit ut potest. xliii. Q. T.
 Sine peccato hic nemo viuūt: hoc alius malus
 ali⁹ min⁹. vii. N. O. xliii. H. i. fi. l. xvi. B. i. fi. D.
 Vtrū sine peccato hō hāc vitam agere possit.
 xxi. M. xxi. X. xliii. B. k. l.
 Quōd vtrūq̄ verū sit q̄ natus est ex deo nō pec
 cat: & si dixerimus qd̄ pctō nō habemus nos
 ipsos seducimus. xli. l.
 Peccatū in spiritū sanctū quō dicit irremissibi
 le: & quale sit illud. xlii. R.
 Peccatū quale habuisset iudaei si eis Christū
 locutus nō fuisset. xlii. R. xvi. l. in fine.
 Pctā post baptisum cōmissa si non sint crimi
 nalia operib⁹ pietatis expiant. xlii. M.
 Peccata quotidiana sine q̄ hō nō viuūt quo
 tidianis remediis expiant. vii. T. i. fine. xxi. M.
 Cōtra peccatū vlnus quotidiana medicamē
 ta sunt opponenda. xxxii. G.
 Oīa pctā vident veniabilia cū si q̄ reus est
 correctionē p̄mittit. xlii. D. in medio. F.
 Peccata multa & minuta sine animā obruunt

quēadmodū vnū aliquod grāde pctm: pbat p
 Pecunia male ac (similitudinē. xxviii. H.
 quisita quō restitui debeat. xliii. T.
 Pecunia a malis male habet: & a bonis tanto
 melius: quanto minus amatut. xliii. V.
 Pecunia nō sic impēdit quō charitas. xvii. X.
 Pelagius Brito, a Pelagio Tarenti distinguit
 Pelagius asserit gratiā dei scdm̄ (xxvi. X.
 merita nostra dari: vt q̄ gloriā nō in dño sed
 in scripō gloriē. x. B. D. xliii. S. X. xliii. B.
 Pelagius in conciliis dānatut pro hæresi. x. C.
 E. in medio. xliii. L. N. X. xliii. A. xvi. D.
 Pelagius etiā iuste visus fuerat absolutus ge
 stis epalib⁹: error tñ eius auctoritate aplice
 sedis anathematizādus fuit iam per diuersa
 dispersus. xliii. N. xliii. C. D. M.
 Pelagius in cōcilio cogit suū errorē reuocare
 aut si sibi falsū attributū ēst imat anathemati
 zare. xliii. F. l. N. O. x. l. O.
 Quæ obiecta sunt Pelagio in cōcilio confite
 ri vel negare. xxvii. l. l. M.
 Pelagius qd̄ in suis libris quos post iudiciū
 de gratia & libero arbitrio scripserit: ostendit
 xxvii. N.
 Pelagius ne dānaret dānatut eos q̄ gratiā dei
 secundū merita dari dicunt. xxvii. P.
 Contra Pelagianistas Augustin⁹ grādē libet
 scripsit. xxv. Y. in fine.
 Poena damnatorū quō correspondet peccatis
 xii. E. xxix. V. in fine.
 Poena cur sit æterna cū pctm̄ pro quo infligi
 tur sit transitorium. xii. G.
 Poena mitior vel acrior est non in p̄ductione
 tēpōis: sed in voluntate peccatū. Ibidem.
 Poena debita reddi dātor: indebita gratia
 liberato. xxvi. B.
 Idem ex verbis apostoli p̄batur. xxvi. C.
 Poena æterna iuste iniquis deputat. xliii. A.
 Ex poenarū diuersitate cognoscit diuersitas
 Poenæ dātorū quā (merito. xli. k. in fi.
 rum timēda sint. xxix. V. xxx. A.
 Omnes poenæ simul ab initio mūdi poenæ mi
 nori q̄ est in purgatorio aut in inferno nō pos
 sunt cōparari: experimēto p̄batur. xlvii. K. N.
 Poenæ infernales a poenis purgatorii in quo
 Poenæ dātorū (differunt. xlvii. k. in fi.
 infligunt luxa viciōri qualitates. xlvii. l.
 Poeniterē dicti mali vel stulti vel incommodi
 cordatorum est. i. S.
 Quē veraciter poeniter nihil aliud agit nisi
 qd̄ malefecerit impunitū esse nō sinit. xliii. G.
 Quēlibet veraciter poenitentē deus ad mase
 ricordiā recipit. xliii. H.
 Poenitentibus vere datur spes salutis. xxx. F.

pd

pen

Poenitentibus non datur venia sedm merita
eorum: sed sedm gratia dei. xxvii. M.
Poenitentes qui dicant. xxviii. G.
Vtrū pñiam publicam fecerit beatus Petrus
Vtrū pñiam publicā im- Capl. xxviii. D.
posuerit apli ante baptismum. xxviii. G.
Poenitētia publica non imponit nisi ab epō &
pro mortali peccato. xxiii. C.
Cum post pñiam publicā nemo clericatū acci-
pere vel ad clericatum redire: vñ in clericatu
manere nisi ex gratia pmitit. xiii. O. P.
Post peractā publicā pñiam bene aliquis resti-
tui potest ad gradū pristinū. xiii. P.
Vtrū poenitētia solennis plus q̄ semel recidia-
uanti imponi debeat. xiii. H.
Poenitentia nō agit sed fingitur: si res aliena
propter quam peccatū est cū reddi possit non
reducitur. xiii. Q.
Poenitētia cū agitur sicut est agenda ab om-
nibus periculis liberat. xviii. Y.
Poenitētia nemini est deneganda. xiii. V. Z.
Poenitentia vñis est peccanti post baptismum. xxviii. A.
Pñia pñiam. xxviii. G.
Pñia pñiam agi ante & post baptismū. Ibidem.
Poenitētia est propter fragilitatē humanam
post baptismum. xxx. C.
A quocūq; peccato siue in igno siue paruo ne-
mo siue pñia potest emendari. xi. Q. in fine.
Pñia est honorū & humilium fidelium poena
quodiana in qua pectora tundunt. xxviii. H.
Pñia nō est differenda vsq; in finē vite speran-
do de dei misericordia. xxix. V. xxx. C.
Pērecosites cur die quinquagesimo post resur-
rectionē dñi celebraretur. xxii. Y. Z. &c.
De Pherecy de Assyrio philosopho. N.
Perfectus dicitur non qui in actōe sed in sen-
su perfectus est. xxix. X.
Perfectis viris ē lugere & prauis ridere. Ibidem.
Perfectorum virorum consortio est fruē-
dum. xxix. Y.
Malos iuste persequit ecclesia. xii. X. xiii. A.
Ecclesia persequit malos nō malū p malo red-
dens: sed bonū disciplinā expellēdo malū ini-
quitatis apponit. x. d. in fine. xii. X.
Vbi suos hostes ecclesia persequit semper ser-
uat lenitatē. xl. R. in fine.
Persecutio non ex poenis sed ex causis discer-
nitur. x. M. xii. V. xlii. N.
Persecutionē pari non semp laudabile est: nec
persecutionē facere culpabile. x. N.
Mali semper persecuti sunt bonos: & boni ma-
los illi nocendo per iniusticiā: isti cōsulendo p-
disciplinā. Ibidem. ex. xii. X. xviii. Q. R.
Persecutio ecclesie primitiua figuratur in re-

ge Nabuchodonosor. x. O. xii. T. xiii. A.
Quidam persequitur ecclesiā ex ignorantia:
quidā ex animositate. x. P. xii. Y.
Vtrū persecutoribus vlla iniuria aut iure su-
terioris potestatis resistendū sit. x. Q.
Persecutio contra veritatem fortibus est glo-
riosa pbatio: infirmis periculosa tentatio: sed
qū veritatē prēdicat errantibus & discordan-
tibus vñis admonitiō: infensatis inutilis as-
suetio. x. Y. xii. T. xl. X. in fine. Z.
Non q̄ persecutionē patiunt: sed q̄ ppter iusti-
tiam patiunt bñi sunt. xii. V. xvii. S. xvi. R.
Cōtra eos q̄ putat esse. xlii. F. N. O. x. N.
signū veri christiani si quis persecutionē nō fa-
ciat sed patiat. xii. X.
Q̄ ecclesia persecutores sustineat & persequat
figuratur i Abalon & David. xlii. H. xvi. R.
Nō ideo ecclesia persequit malos vt res eorum
possit deari: sed vt emendati res suas iuste posse
sint. xii. K.
Qui persequit crimen vt hominē liberet mon-
est iniquus sed humanus. xlii. F. O.
Vtrū q̄ persequat an q̄ persecutionē patiat
sit dicendus iustus. xli. P.
Vtrū tpe persecutionis epī vel clerici possint
ecclesiam deserere. xlii. H.
Persecutiones posse sufferre nemo se iudicat:
etiā si aliqua gratia pñis videatur. xlii. P.
Qua sit persecutio eorū q̄ volunt pie i Chri-
sto viuere. xxxviii. P.
Cur tot persecutiones sint in mundo tpe reli-
gionis christiane: & hoc maxime christianis
xxv. L. M. N. O.
Persona vna est deus & homo: sicut anima ra-
tionalis & caro vnus est hō. M. xv. T. xxviii.
G. in fine.
Q̄ singulari quadā susceptione hoīs facta est
persona vna cū verbo. xvi. K. in medio.
Petrus apls totius ecclesie figurā gerit. xli. P.
De Petro patricio Romano. xlviii. O. in fine.
Philosophia latine dicitur sciendi sapiētia. xvii.
Philosophia vtrū aliquid asari (Mētra si
saluti conferat. xi. &c.
Pñs nemo dicit nisi sedm aiam. xv. T.
Philosophi cur erant amatores iustitiā nō mi-
nus q̄ scientiā. xxxvii. A. in fine.
Phorū sententias cognoscere: vtrū aliqd vale-
at ad veritatē religionis christiane. xv. C.
Vtrū philosophorū scias scire conferat aliqd
ad beatitudinem. xv. D. I.
Philosophi quid dixerint esse deū. xv. I. K. L.
Phi quidā senserūt vñs esse deū. xliiii. T.
Phi excellēiores nō potuerūt cognoscere ve-
ritatē sufficienter in his in quib⁹ aliorum im-

Pet

Pet.

Phil.

- pugnabant errores: quia defuit eis diuinę hu-
militatis exēplū tpe opportuno reuelādum.
Philosophi q̄ diuersa sentiat de (xv. F.
summo bono. xv. D. E. F. G. xxxiii. T.)
Cur philosophi veram pietatē & beatitudinē
inuenire nō potuerint. xiii. V.
Philosophi multa laudabiliterviaerunt sedm
quendā vitę modū. xiiii. T.
Pi Pietas quō ad olavaleat. xiiii. C. in medio.
Pietas quā grāci Eusebian vel Theosebīa vo-
cāt: est cultus dei. vii. M. in fine.
Piscario ap̄stōrū post Christi resurrectionē qd
significet. xxxii. Z.
Pythagorę temporibus philosophia primū
celebrata refertur. xi. &
Pythagoras Sami disputatione Pherecydis
alīy tū ex athleta sit p̄s. i. N. in fine.
Pythagoras dicit animas e celo illabi corpo-
ribus. vi. E.
Pla Placere velle debemus ad ædificationē nō ad
destructionē. xxviii. 9. in fine. xxix. Y.
Impossibile est ei quēq̄ placere: cui quid place-
at ignorat. xxvii. G.
Satis placet deo qui hominib⁹ placere nō stu-
det. xxvii. Y.
Platonē boni & rerū causas & ratiocinandi
fiduciā posuit in veritate incommutabili. xv. G
Plato aliter ea q̄ intelligendo discim⁹ semper
esse nec posse interire. xix. F. in fine.
Platonici sunt academici: & de eorū errore.
Platonis sc̄ptis in moralī (xv. E. F. in fine.
bus: naturalibus: & rationalib⁹ p̄p̄iniores
sunt christianę veritati q̄ ceterorū p̄horum
Ple Plenitudo qua dicti est: Vt im⁹ (xv. F. G.
pleam⁹ in omnē plenitudinē dei: quō intelli-
genda est. xxi. F. C. xliiii. S.
Flo Quā Plorini schola Romę floruit: plures ex
eius acutissimis discipulis magica arte sunt
deprauatī: alii Christū secuti. xv. P. in fine.
Por Porphyrius fculus negat Christū viā salutis
gratiā & veritatē. xi. X.
Porphyrius arguit Paulū de eo q̄ Petrus ap̄-
stolorū principē ausus sit reprehendere. iii. Q.
T. in fine. et. Z.
Pol Possē deū aliqd qd nos faciamus inuestigare
nō posse in talibus rebus tota ratio facti ē po-
tētia facientis. i. K. in fine.
Vtrum impossibile sit aliquid deo. ii. Q.
Cum quēdam deum nō posse dicimus: nō
eius prāti derogam⁹: sed æternitatē & verita-
tē tenebim⁹ qd (tē laudam⁹. xxv. N.
sit: & quōq̄ ab illa eruat & trāsc̄ratur in re-
gnum charitatis Christi. xxvii. Y.
Ad impossibilia incitare nihil p̄dest. xxxvi. 9.
Potestas regalīs & tormēta legalia ad qd sunt
instituta. xiiii. N.
Prās secularis ad qd ordinata sit. xxv. X.
Potestas secularis nihil nocendi cupiditate
agere debet. xliii. P.
Prās secularis qñ licite appetit. xxxiii. V.
Potētes sæculi multa cogunt facere q̄ deo dīf
Nemo possidet deū nisi q̄ (p̄cipit. viii. Z.
possidetur a deo. xxix. C.
Male rem possidet q̄ ea male vrit. xliii. V.
Res terrena nō nisi iure diuino aut humano
possidetur. xi. P.
Postulare quid sit. xvi. R. xvii. E. F.
Præcationes q̄ p̄prie dicant. ibidem.
Deus nihil p̄cipit qd sibi p̄dest: sed illi cui⁹ p̄p̄e
Præcepta dei sunt sub quadru (cipit. i. 9.
plici distinctione. xxxvii. G.
Præcepta dei nō debēt arbitrari fabulosa aut
ab hoib⁹ edita dū ex fonte saluatoris nostri
emanauerint. xxix. M.
Cur tria prima p̄cepta ad deū & septē ad p̄d
mū referantur. xxxii. S.
Inter oīa p̄cepta decalogi solū qd de sabba-
to positum est: figurate obseruandū p̄cipi-
tur. xxxii. T.
Præcepta dei data sunt t̄s laicis q̄ clericis: q̄
oib⁹ seruand⁹: regnū celorū p̄mittit. xxix. T.
Q̄ oib⁹ eq̄litter p̄cipiunt. xxxvii. G. in me. H.
Contēptus p̄cepti cui⁹ sc̄pt⁹ eris minimi inq̄-
tutia est p̄cipiētis. xxxvii. N.
Præceptorū magna est vrilitas si libero arbitrio
rātūm def vt gratia dei amplius honore
Vnde fiet oīm reus si in vno of- (tur. vii. P.
fendat q̄ totā legē seruauerit. ibidem.
Præcepta cōtinere debēt temporib⁹ & perso-
nis. i. X. Z. &
Quid distet inter p̄ceptū & cōsiliū. xxxvii. H.
Præcepta diuina quāra alacritate sunt implem⁹
Præcepta dei nolētib⁹ grauiā (da. xxxvii. O.
sunt volentibus leuiā. xxix. A.
Sedm p̄destinationē omnia opa sua deus q̄
faciuit. xxvii. Z.
De duplici p̄destinatione. xvii. G. H.
Cur ad p̄destinationē alii pertineant: alii nō
P̄destinationario nō ē (xvii. H. in fi. xxvi. G. K.
sedm merita aut bona opa futura: sed secūddū
gratiā. xxvi. P. Q. xxvii. C. al. G.
ē r̄destinatione p̄mū ē numerus. xvii. F. H.
Quō p̄stultitā p̄dicatiōis deus saluos faciat
credēs. xxv. Q.
Quib⁹dā p̄dicat ad salutē: quib⁹dā ad iudiciū
Prælati sine auiditate suscipi de (Cum. xi. 9.
bet: & sine desidia respu. xxi. B. in medio.
Prælati vniū subditos sūddū p̄ceptū. 4. s. N.

Præpositi vel p̄sbyteri auctoritas. xxviii. Q. R.S. et. V.

In præpositis nō debet esse n̄m̄ia humilitas. Præpositi quales debeant esse ad. (xxviii. T. subditos: & quales ad se. xxviii. V. xxix. P. Præpositos mutare sine causa non est laudabile. xxviii. K.

Præbyter: vide ep̄s & præpositus.

Præsentia dei falli non potest. xvii. G. H.

Verū p̄scentia sui casus habuerit diabolus. Cur tā multos creando nasci voluit. (liii. M. quos ad suā grām nō pertinere p̄scent. xl. H. Præsentia a p̄sento nominat. xxx. V. Præsentior nobis est deus quo est purius amamus. xliii. B.

Princeps qualis esse debeat. xxviii. 9.

Pr Principi vñ est ex quo oīa. ix. L. In medio. Priscillianistæ dicūt dominicū diem esse iesu nabilem. xxi. E.

Contra Priscillianistas scribit librū. xxv. Y. Ad Probū nobilem viduā Augustin⁹ de or̄do deo. xxxiii. Q.

Pro Ad Probū mala mūdi tolerabilia sibi faciat spe futurorū: scdm̄ ap̄lī solam. xl. E. Promissa caelestia semper debemus meditari. Propheta vñ dicat & quorū modis. (xxix. V. dicat ut propheta. xvi. Q.

Propheta: qui dicant. xvi. P. xvii. D. Propheta: cur vocetur vidēs. xxi. N. n̄n. si. Prophetia fictitia putaret si nō de inimicorū codicibus probaretur. xvii. B.

Prophetarū vocabus oīa facta vel faciēda q̄ in voluntate diuina erant p̄dicta sūt. xix. T. xx. B. Propinquitā vera quæ sit. viii. Y.

Propinquitā nō sanguinis sed rationis societas pensanda est. xliii. B.

Nihil aīe sua carne p̄pinquus est. xxxiii. Q. Proprietas denegat religiosis. xviii. L. Q. In Prouidentia dei nec fato p̄mis: nec. (fine. R. fortuitis casibus impedit: nec vlla iniquitate corrumpitur. xvi. O.

Prouidentia diuinæ ratio nō mutatur licet res p̄o p̄o variantur. i. Z. ii. A.

Prouidentia beneficentissima omnipotēs de⁹ terrenā felicitatē oīcōssē imp̄mis: p̄ magno quæretur a bonis. xxiii. H.

Prudentia nec ignara: nec iniusta: nec intemperans esse potest. vii. H.

pu Prudentia imprudentia contrariā: cui astutia fallaciter assimilatur. vii. L. Psalmi Dauidici vers⁹ q̄b⁹ numeris in hebreo consistit Augustinus dicit se nescire. xxvi. G. Psalmi & hymnī si canēdi sine l̄ eccl̄is. xxi. 9. Psalmi sexagesimū septimū & septuagesimū

mus prim⁹ & septuagesimū septim⁹ narratur expositi ab Augustino. xxv. O. Y.

Psalmus septuagesimū septim⁹ dū narratur expositus ab Augustino. xxviii. H.

Psalmus vigesimū prim⁹ exponit. xxiii. L. Psalmi narrant expositi a brō Augustino. liii. Psalmi quorūda ver⁹. (H. in fi. xvi. 9. i. me.

sus exponunt. xvi. M. N. O. &.

Publicolæ quæstiones ad Augustin⁹. xxxix. V. Ad Publicolā Augustin⁹ p̄dictas q̄stiones sol

Pudicitia cōiugalī in viris & (uēs. xxxix. Z. fœminis ē virtus nō tñ sine vicio est. vii. L.

Impudicitie crimen q̄ magnū sit. xvii. &.

Pudicitia nec in corp̄ p̄e violari cuius mēbra potuerunt superari. xxv. P. in fine.

Pudicitia nō violentia violat si mente seruaf. Pudicitia mēris fugat. (xliiii. L. in fine.

Impudicitia oculorum. xxviii. P. Pudicitia quō custodit. ibidē. et. T. in fine.

Inter puerū & iuuenē quid differat. xxxi. 9. Pulchri & apri quæ sit distantia. i. &.

Pulchritudo aī est iustitia & virtus. xxi. M. Pulchritudo corp̄is ē cōgruētia partū cum

quādā coloris suauitate: q̄ melior ē in aīa vbi Pulchritudo carnis fœ. (verior est. xxxix. M. no comparatur. xxix. M. in medio.

Pulsis mortis quid sit. xxiii. S. Deus punit neminē propter opera mala quæ

facturus esset. xxvi. R. Q. non punit innocentes. vi. O. 9.

Cū imputa de p̄cā dimittit tunc infestus Cū multitudine peccatū agē. (punit. ii. H. dū est leniter nō asper: seueritas aīe exercenda est in peccata paucorū. xvii. 9.

Q. sit purgatorii loc⁹: p̄batur exēplis. xlvii. G. H. K. N.

Purgatoriū in quo differt ab inferno. xlvii. K. Vtrū omnibus in purgatorio existentib⁹ sint

æquales poenæ. xlvii. L. Putredo ponitur pro mortalitate. xxxiii. L.

Q Valitas & quātitas in quo differunt Qualitates corp̄is sine cor. (xv. V. poribus esse nō possunt. xv. &.

Quadragesimas vide leiunium. Quæstiones magnæ nō sunt breuī responsione soluendæ. v. Z. xliii. Y.

Quies tēporalis q̄ ad melius cogitandū data est quasi dei beneficio vtenda est. xxxi. Q.

Quies ē amica cōtēplationis. xxxi. Z. & xlvii. Quinquagesimas dies in. (xlvii. A. D. scripturis commēdat. xxxii. Y. Z. &.

Rō maior crescit maiora recipienti. xlviii. N. Vtrū aīa sapientia generaliter hoīe an cū

ius⁹ nostrum rationē contineat. xxxi. Y.

Pu

Qy

Ra

Rationes de pluribus reddi nō possunt : non quia nō sunt : sed quia latent. xxv. M. N.
Ratio quasi quēdā scintilla sopita est i parvulis aetatis accessu excrēda. xvi. B. C. xvii. Y.
De raptu Pauli. xxxi. E.

Re Reddere nō debemus mala pro malis : nec mala pro bonis. iii. C. D. E. x. H. in me. xviii. 9.

Regna duo sunt : vnum Christianiū diaboli Nō est regnū dei eīca & potius expositum. Cxx. T. nī ut. xxi. Y. in fine.

Rex aliter servit deo qā hōaliter qā rex. 13. A
Reges nō solum adulteria vel homicidia : sed etiā sacrilegia cohibere debēt. xvii. S.

Relatiua nōia dicunt q̄ aliqui eadē sunt aliq̄i Relatiua nōia p̄dicata nō (diversa. xviii. G. significāt substantiā : sed ea de quib⁹ dicitur De religione vera (ad invicē referunt. xliii. k. ra scripsit librū. viii. A. xxv. l. in fi. xxi. Q.
Vtrū tēpus religionis Christianae prius fuerit q̄ cultura deorū. xi. X. Y. Z. & 9.

Qz vna eadēq̄ fuerit religio christiana antiquorum q̄ nūc est : licet aliis prius nobis⁹ & si gnis q̄ nunc observabatur. xi. Z.

Cut religionē christianā nō oēs sequant. xi. 9.
Religio christiana per quā solū salus vera promittit : nunq̄ ulli defuit q̄ dign⁹ fuit : & cui de fuit dignus nō fuit. lbidem.

Religio angelorū a qua apl's admonet non se duci q̄ fit. xvi. S. xvii. l. k. L. M.

In religione nō est querendū qd quis in seculo nō potuit obtinere. xxviii. L.

Ille relinquit oīa q̄ nō solū quātū habuit : sed etiā quātū habere voluit cōtēnē. viii. G.

Vtilius opulētia terrena tenet q̄ supbe relinquitur. lbidē in fine. xxviii. L. N.

Ren De vere aut fide rēnditiāribus seculo. xxiii. B

Req Reges dei nostrā futurā quietē signat. xxxii. Qz requieverit a condendis novis (R. in. fi. non a iam conditā rerum administratione xxviii. Z.

Qz reges quā vbiq̄ amatus nō nisi deū amādo p̄ spiritū sanctū inveniāt. xxxii. S.

Reges q̄ in decalogo precipit & vbiq̄ amatur in solo deo certa & sc̄ta inveniūt. xxxii. T.

Requies beatæ vitæ nō est in desidiōsa segnitia : sed in quādā ineffabili tranquillitate actionis otioſe. xxxii. Q.

Requies perfecta nō erit nisi transeat iniquitas & in iudiciū iustitia cōvertat. xxi. B. in fine.

Requie appetunt tā aīa suis amoribus q̄ corpora suis pōderibus. xxxii. R. S. in fine.

Requie aeternā desiderare cōpellūt molestiae temporales. xxxviii. k.

Ref Respublica est res populi. ii. E.

Respublica quidā stare negat firmitate virtutis : sed impunitate vitiōrū. i. X. ii. k.

Respublica vnde dicat beata. xiii. &.

Respublica qñ recte ministratur. xxv. R.

Rēpublicā quō poterit gubernare aut augere princeps qui accepta iniuria persequi nō vult q̄ ignoscere. ii. D.

Qz reipublice Romanę plura mala acciderit per suos imperatores q̄ per imperatores Christianos : & quibus virtus aut virtutibus defecit vel profecit. ii. l. k.

Ad restitutionē quis cruciatibus extorqueri Qui impedit ne quis ma (poteſt. xiiii. Q.

le ablata restituit socius fraudis est & criminis. lbidem in fine.

Vtrū ep̄s exigere vel ad restitutionē tradere possit aliquem. xiiii. R.

Restituere debet qz qd iniuriose abstulit vel aliud : si non habet vnde restituit. xiiii. S.

Restituere debet iudex accepti pro iusto iudicio : ac ceteri officiales q̄ per improbitatem immoderate extorserunt. xiiii. T.

Restituenda sunt tanq̄ aliena q̄ furtis & rapinis ablata sunt. lbidem.

Restitui debet qd vsurus acquirif. xiiii. V.

Restituit⁹ Victorianēsis sit catholicus ex doctrina. xviii. P. xlii. E.

Resurrectio Christi fide credit⁹ : quia mēte videtur. xxx. V. circa finem. X.

Cur resurrexerit post tridū. 32. k. et. Q. X.

Cur resurrectionē suā nō in finē dīstulerit : & cur resurrexerit in conspectu filiorum hominū

Vtrū post resurrectionem (num. xxiii. M. Christus habuerit ossa & sanguinem aut carnis linimenta vel etiā vestimēta. xxviii. Q.

Post resurrectionem Christus habuit sanguinem : nec ideo corruptioni subiacebat : exterius ostendit. xxviii. R.

Dubitandū nō ē corpus Christi qd licet corruptionem putredinis in sepulchro nō viderit post resurrectionē in incorruptione consistere. xxviii. T.

Qz resurrexerit i corpore spiritali : nec tamē corpus illud erat spūs. xxviii. V. xxi. N. O.

Divinē potētie facilitas ē q̄ Christi corpus nō fit rabe dissolutū & tertio die resurrexerit

nostra vero corpora post longū tēpus ex quo soluta discesserant cōfusione reparabunt. xi.

T. et. xxviii. R. in fine.

In resurrectione sua Christus carnē mutavit de mortalitate ad immortalitatem : nō vitā. 33. P.

Quomodo post resurrectionem Christus a quibusdam sit agnitus & a quibusdam non cum tamē in eodem corpore & in eadem corpore

poris forma i quo pass⁹ fuerat surrexerit. xvi.
V. in medio. xvii. N.
Vtrum in ei⁹ corpore aut in eorum oculis ali-
quid factum sit quo non possit post resurrecti-
onem agnosci. xvii. N.
Cur ante resurrectionem transfiguratus secū-
dum claritatem neminem moueat; & post re-
surrectionem mouet corporis lintamenta mu-
tata esse ne possit agnosci. Ibidem.
Cur post resurrectionem cicatrices retinuerit
xi. S. V.
Cur post resurrectionem Mariam a tactu phi-
buerit. xvi. V. circa finem. xvii. N. in fine.
Cur post resurrectionem comedit. xi. S. circa
principium. V.
Cur resurrectio Christi celebretur octaua die,
xxii. V. X.
Resurrectionē Christi cur qdā nō credidit. J. P.
Resurrectionē Christi christiani nō crederent
si pagonorū irrationes for midaret. xii. l.
Christus virtute suae resurrectionis ostēdit si-
dei nostrę spmum ac meritū. xxvii. V. p⁹ me.
Per resurrectionē Christi nobis futura reges
promittitur. xxvii. X. &.
Resurrectio Christi nobis est figura spiritalis
resurrectionis & spes futurę quę in fine rēpo-
rum complebitur. xxvii. H. l.
Resurrectionem carnis quā futuram spera-
mus iam quidam impleram dicunt. xxvii. K.
Vtrum iustus qui cū Christo surrexerint prę-
stet sit tale corpus quale in resurrectione no-
uissima speramus. xxviii. Y.
Vtrum David cuius sepulchrum Petrus ostē-
dit surrexerit cū Christo. Ibidem.
Vtrum resurgentes cū Christo ad hoc car-
nem receperint vt in ea iudicarentur secundū
hominem. xxviii. Y. in fine. &.
Quę duarum resurrectionum; Christi an La-
zari conueniat promissā futurę nostrę resur-
rectioni. xi. S. T.
Sicut nec ad mortis ita nec ad resurrectionis
differentiam valet diuersa nariuitas Christi
vel nostrā. xi. S. in medio.
Quomodo Christus dicitur primogenit⁹ ex
mortuis resurrexisse. xxviii. Y.
Vtrum post resurrectionem erit vsus mēbro-
rum. xvi. Z. in fine.
De qualitate resurgentium. xlv. M.
In resurrectione caro nō cōuertet in spiritum
vt qdā volūt. xxxi. N. O. xxviii. V. xliiii. S. V.
Post resurrectionem non erimus quod de⁹ est.
xxxi. G. xliiii. S. V.
In resurrectione quō corpora nostra erūt secū-
dum apostolū ex corruptibilib⁹ incorrupta &

gloriosiora ex infirmis fortiora ex aialibus spirita-
lia ex mortalibus immortalia. xxviii. X.
Seminatur corpus animale; exurgit spiritalis
exponitur. xxviii. T.
Resurrectio mortuorum erit in ictu oculi.
xxviii. X.
In resurrectione non erit omnium corporum
immutatio sed iustorum tantum erit incor-
ruptibilitas & impassibilitas. xxviii. X.
Iniqui resurgent ad damnationem. xlv. R.
Q⁹ erit diuersitas resurgentium ppter diuer-
sas glorias fidelium; ex verbis apostoli ostēdi-
tur. xxvii. P. in medio. xxviii. T.
Vtrum post resurrectionem inuicem cogita-
tiones videbimus. ii. N. in fine.
Infantes ante baptismum decedentes resur-
gent. vi. 9.
Deus in resurrectione reparabit quod minus
erat in corpore humano. xxviii. S.
Resurrectionis fides ostēditur ex lob; & ista
ratio rerum clamat. xxviii. N. xxviii. R. in fi.
Retractare si liceat verba semel emissā. ii. R. S.
De Rhythmo Augustinus sex scripsit libros. Rhi
xxvi. C.
Rogatisq⁹ a Rogato aut hore miores dicunt Ro
Donatistis; sed reuera crudeliores. x. P. Q. Z.
xli. Z. in fine.
Roma a Romulo condit. xxx. T. in fine. et. li. D
Roma magis perit peruersitate morum q̄ tui-
na hostili. ii. l.
Roma vastatur. ix. V. xxv. F.
Roma vastatur a barbaris tempore Galinę
peratoris. xx. T.
Roma opprimis a Gothis. xxviii. C. xviii. &.
Rufinus dum auditorum simplicitati illude-
re nititur suę perfidię illudit. vi. E.
S Abbato vacare a quibus operib⁹ pre⁹ Sab-
ceptum sit. xxi. P.
Vtrum ab obseruatione sabbati debe-
ant christiani esse alienis; sicut iudæi sunt a do-
minico die. xxii. B.
Quō sabbatū carnale cessit spiritali. Ibidem.
Sabbatum trāsit in dominicum diem. xxii. E.
et. xliii. Q. V.
Sabbatum commēdatur est populo priori in
orio corporali vt figura esset sanctificationis i
requiem spiritus sancti. xxxii. R. T.
Sabbati obseruatio cur inter tria prima prę-
cepta tertio loco ponatur. xxvii. S.
Sabbatum cur inter omnia mandata legis si-
gurare seruandū pręcipiatur. xxxii. T.
Vtrum quinta sabbati vltimę quadragesimę
mos laudandi & ieiunare sit licitum & offerre
ad vespem. xxvii. D. G.

Sabbatum cur medium sit inter passionem & resurrectionem Christi. xxxii. Q.
 Sabinius haereticus qui asseruit duas in Christo voluntates sibi contrarias: & librum de hoc Hieronymo falsè inscripsit: diuina vltione perit. xlvii. P.
 Sacerdos prius sua peccata debeat deinde aliena dererget. xxx. G.
 Vtrum sacerdotii officium sit interuenire p rejs. xlii. D. xlii. T.
 Sacramentum fidei fides est. v. &.
 Si sacramenta quandā similitudinem earū re- rti quā sacramenta dicunt non haberent; sa- cramenta non essent. v. & in medio. xli. A.
 Sacramentum est in aliqua celebratione cū rei gesta: ita sit rememoratio vt aliquid significa- ri intelligat qd sancte accipiendū est. xxxii. H.
 Sacramenta potuerunt esse diuersa pro diuer- sitate temporum ad vnicatem fidel concurren- tia. xl. G. xli. D.
 Quis sacramenta veterum variata sint non tamen fides. xi. Z. xlii. V.
 Sacramenta vetera nō sunt dānata: sed oppor- tunioribus succedentibus decesserūt. xli. C.
 Cur sacramenta Iudeorum fuerint occulta & christianorum manifesta. xvi. H.
 Sacramētōz nouæ legis cōmēdatō. 31. A. B.
 Vtrum sacramenta legalia tempore gratiæ a iudeis conuersis possint seruari. iiii. F. Q.
 Omnia sacramenta dominica ex catholica sūt ecclesia. xi. L.
 Sacramenta apud hæreticos valent ad conse- crationem non ad vitæ æternæ participationē v. X. in fine. xlii. Q. R.
 Sacramenta quæ non mutantur catholicis & hæreticis communia sunt. xli. Z. xlii. R.
 Sacramenta vera sunt apud hæreticos: sed fru- ctu carent: quia sine spiritu vnitatis & vincu- lo pacis ea habent. xi. L.
 Sacramenta Christi mali apud se habēt ad po- nam. xlii. R.
 Sacramenta visibilia ministrantur per bonos & malos: sed gratia inuisibilis nō nisi per deū. xlii. L. Q.
 Sacramentorum species æqualis agnoscitur cum tamen magna sit differētia in hominum meritis. xi. N. in fine.
 Cur sacrificijs veteribus spiritus de⁹ notis sit delectatus. i. X. Z. &.
 Sacrificia vetera remissionem peccatorum si- gurabant non efficebant. xvii. A. in fine.
 Sacrificia vetera vmbra erāt veri sacrificij fu- turi. xxxiii. X. xlii. B.
 De duplici sacrificio pro temporum congruē

tia. xlii. D.
 Qd deus non iubet sibi sacrificari suæ vtilita- tis aut delectationis causa. l. ii. A. xli. A.
 Sacrificia vetera erant signa quædam quibus animus ad pietatis officia exercebatur. i. 9.
 Sacrificiorum mutatio propheticis oraculis est prædicata. ii. A.
 Sacrificium altaris proprie est sacrificium hu- militum. xv. 9.
 Qd non sit sacrificiū nisi soli vni vero deo. xii. C. D.
 Cur sacrificia & ritus sacrorum &c. christia- ni acculent: cum idem cultus ab ipsiis veta deo quem colunt exorsus sit. xli. A.
 Sacrificare deo q̄ sit res antiqua & significati- ua. ibidem.
 Non sacrificium sed qd diū falsis sacrificatur a vera religione reprehenditur. xii. B.
 Salus vera non est nisi in Christo. xvii. F. in fine.
 Salus posita est in recte viuendi felicitate non in male faciendi securitate. xli. K.
 Salus si diligitur ibi adipiscenda desyderetur vbi adepta nihil timeatur. ix. X. in fine.
 Pro salute æterna plus consulendum est homi- nibus: q̄ pro temporali. xlii. L.
 Salutē optare amicis non est indecens. xlii. V.
 Salus quæ iumentis & hominibus datur vtrif- q̄ gratis datur. xxxiii. H.
 Sallustius nobilissimus historicus. ii. L.
 De Samfurio episcopo Turenfi fratre & colle- ga Augustini. xlii. T. in fine.
 Sanus nō est qui æternis temporalia preponit. xxxlii. X.
 Sanitas perfecta corporis est totius hominis i mortalitas. xv. D. in fine.
 Sanitas in inæqualibus membris est æqualis: quia sanitas non quātitas sed qualitas est. xv. V. &.
 Sanitas consistit in integritate animi & corpo- ris. xxxlii. V.
 Sanctificatio cur attribuitur proprie spiritui sancto. xxxii. S. ix. L. in medio.
 Vtrum sanctificatus in vtero matris præter Ioannem egat baptismo Christi. xvi. A. G. L.
 Sanctitas vitæ cōsistit in opib⁹ rectis. xxix. B.
 Sanctis qui sunt in terra eius mirificauit oīs voluntates &c. exponitur. xvi. M. xvii. A.
 Ad sanctimoniales Augustinus arguens eas pro altera inter se discordia: tradendū eis mo- dum viuendi in monasterio. xxviii. l. K.
 Sapere altum pro superbiere ponitur. xxxiii. & Vtrū sapiens sapi sit mod⁹ insinitiu⁹. xxxix. M.
 Sapiēs studia prudentiæ suæ nullis terminis

Sal

San San

Sep

nec sine concludit. l. B.

Homo sapiens esse debet: si est vt maneat: si nō dum est vt fiat: deus autem sapiens esse non debet sed est. xvi. l. in fine.

Sapientia summa & vera est in primo praecepto: Diliges dominum deum &c. Ac per hoc sapientia est charitas. xxxiii. X.

Quae sit vera sapientia. xliii. Z.

Sapientia non est maior in maiore nec minor in minore: nec minor in vno q̄ in duobus: sed tota in singulis. xv. V.

Cur aliqua quae videntur habere rationem sapientia reprehendantur. xvi. S. xvii. M.

Quique propter sapientiam adipiscendam quaeritur: aut de moribus: aut de natura: aut de ratione quaestionem habet. xv. F.

Sapientia quos primo alligauerit & exercitatoris laboribus edomuerit soluit postea: liberatque sese donat ad fruendum: Et quos primo torpulis nexibus erudiuerit post aeternis amplexibus alligabit. ix. C.

Vtrum in sapientia proficiens sapientiam habeat an ille qui in ea perfectus sit. vii. N.

Sapientiam mundi scētās stultus & mutus est deo. vii. Y.

Satan quomodo venit in cōspectu dei. xxx. Y. xliiii. R.

Sachanas quomodo trāssignatur se in angelum lucis. xlii. C.

Scandala oportet fieri: nec ideo debemus desistere: sed constanter in virtute perseverare. xxxvi. L. xlii. P.

Qui de scandalis non dolent nō est in eis Christi charitas: & qui de eis gaudent abundat in illis malignitas diaboli. xxvi. N. Q.

Scire velle non debemus propter laudem vel famam: cōtra illud Petri: Scire tuum nihil est &c. xliii. X. Y. Z.

Scire velle omnium philosophorum opiniones non expedit. xv. H. l. k. L.

Qui se scire mentitur nunq̄ scire meretur. xli. L.

Scientia mēti tribuitur: siue per corporis sensus siue per ipsum animum aliquid perceptū cognitumq̄ retineat. xxx. V. in fine.

Omnes scientiae quorūlibet philosophorum: duobus praeceptis ex quibus Christus dicit totam legem prophetasq̄ pendere: nullo modo sunt comparandae. i. R. v. N.

Scientia sine charitate non solum superflua est sed & perniciofa. vii. M. in fine. xxxiii. C.

Scientia sic adhibeatur vt per eā fructus charitatis affurgat. xxxiii. C.

Q̄ persuasione scientiae homines facilius mit-

tantur in errorem. xvii. k.

Scientia nostra constat ex visis rebus & creditis. xxx. V.

Scientia summa est: discernere vitia & virtutes. xxvii. S.

Schisma sit haereticis cum in eo perseveratur. xli. X.

Schismatici puniuntur a deo. xli. k. in fine. X. xliii. A. B.

Quid inter schisma quodlibet & vnam ecclesiam interfir nemo sollicitus de statu animae suae atq̄ ob hoc sine pertinacia inquirenda: volutari domini intentus est qui bono demonstratore vsus non dinoscatur. xxxv. V. in fine.

Scripturae sacrae commendatio: & quae praecipue sint legenda. i. A.

Scripturae sacrae maxima est profunditas. i. P.

Modus dicēdi quo sacra scriptura contextitur omnib⁹ est accessibilis paucis penetrabilis. l. S.

Conuenit reipublicae. i. T. X. ii. C.

Contra diuinam scripturam si ratio quantūlibet acuta redditur fallit veri similitudine: quia vera esse non potest: et si manifeste rationi eius auctoritas obicitur: non intelligit eam qui hoc facit. ii. X.

In scriptura sacra iniquum est credere aliquid esse mendacium. iiii. A. B. v. F.

Q̄ nullus debet fauere mendacio. iiii. B.

Si admiserit aliquid mendacium officiosum nihil referuabit veritatis. iiii. E.

Cur in scriptura sacra mendacia non sint admittenda. iiii. V. in fine. v. G. xxx. Y.

Cum ex scripturis sacris quorundam error cōvincitur: falsitatem apostolis quidam quasi falsē scripserint tribuunt. iiii. X. in fine.

Scripturis non credere nefas est: credere pietas. xxx. S.

Q̄ non mentiantur ex aliqua parte nec vnq̄ si bñplis contrariantur. xxx. Y.

Quae scripturarum confirmantur auctoritate: sine dubitatione etiam si non assint sensibus: credenda sunt. xxx. T.

Plus credendum est scripturis sacris nondum intellectis: q̄ scriptis doctorum quibus lucidis. xxxi. H.

Quod praeter auctoritatem sacrae scripturae ponitur vacuum approbatur. xlii. Y.

Non decet sine scripturarum auctoritate aliquid ponere. xliii. &.

Vbi res naturaliter obscura nostrum modum vincit: & aperte diuina scriptura non subuenit: temere hinc aliquid definire humana coniectura non praesumat. xliii. L.

Scriptura sancta in summo & coefferi auctori

d. ii.

tatis culmine est collata. iiii. X. in medio.
 Diuina scriptura non racuit omnia quæ p̄ter
 eis temporibus maiores nostri gesta memine-
 runt nobisq̄ tradiderunt: omnia etiam quæ vi-
 demus & posteris tradimus quæ pertinent ad
 veram religionem. ix. K.
 Scriptura sacra tāta emittit auctoritate: vt nec
 aliquis error sit q̄l non eius fauorem requi-
 rat. xv. P.
 Scriptura sacra dicitur cor dei. xxxiii. R.
 Q̄ p̄cellat omnem garrulitatem philosopho-
 rum & signenta poetarum. xxxvi. B. in me-
 dio. et. i. R.
 Scriptura non solum p̄mia fidelibus sed & sc̄a
 dala non defutura p̄dixit. xxxvi. L. M. Y.
 In scripturis agnoscitur Christus & ecclesia.
 xlii. L.
 Scriptura sacra vt edī ē speculi vice. xxxvii. X.
 Cur libenter legi debeat. xxxvii. &. 9.
 Q̄ sine tumultu & contentione sit audienda.
 xxxviii. N.
 Q̄ reficiat mentem non ventrem. lbidem.
 Quāta reuerentia sit suscipienda & legenda.
 xxix. B.
 Scriptura sancta melius deo inspirante q̄ ho-
 minum aliquo cōmonēte p̄dicatur. xxxiii. P.
 De scripturarum obscuritatibus vtiliter di-
 uerse sententiæ inueniuntur. xvii. P.
 Q̄ ad exercitationem nostrā ira sint modifi-
 cata: vt altius penetrari se velint. xx. Y.
 In scripturis non solum alius alio motus ac-
 tius: sed etiam quilibet illorum aliquando mi-
 nus aliquando melius intelligit. xx. Z. in fine.
 Q̄ secundum circūstantias lectiōis non locu-
 tionis regulā intelligēdū sint. xxxiii. L.
 Scriptura habet hunc arguendi morem: vt tā
 q̄ omnibus dicatur: & ad quosdam verbum p̄-
 ueniat. xi. E. xx. 9.
 Q̄ loquatur de faciēdis quasi de iā factis. xvi.
 C. xx. 9.
 Scriptura vtitur translatis verbis. xvi. K.
 Q̄ loquatur de parte sicut de toto. xvii. H.
 In scripturis non omnia illicita exprīmūtur.
 xix. K. in fine.
 Plura credēda nō exprimit. xlii. V. xxviii. E.
 In reb⁹ de quibus scriptura nihil certi statuit
 consuetudini populi & maiorū institutis stan-
 dum est. xxi. N.
 Cur quæ per scripturas deus p̄dicari volue-
 rit ad hominum sensum non posse puenire con-
 stituerit. xix. T.
 In scripturis res gesta significat gerendam.
 xxv. B.
 Quæ in scripturis per allegoriam dicunt p̄

movent delectant & honorant q̄ si verbis pro-
 priis dicerentur. xxii. S.
 Multa in scripturis sunt saluberrima p̄cepta
 & minus curantur: q̄ ea quæ p̄sumptioni-
 bus plena sunt & corruptunt. xxviii. A.
 In scripturis quædam prohibentur: quædam
 p̄cipiuntur: quædam conceduntur: & quæ
 dam suadentur. xxxvii. G.
 Scriptura sacra q̄dam verba retinet nō trāssa
 ta. xliii. B.
 In vno verbo quandoq̄ duob⁹ vtitur lingua.
 xliii. D.
 In campo scripturarum iuuenis senem non p̄-
 uocet. iiii. E.
 Talis homo ad cognitionem diuinarum scri-
 pturarum accedat: qui de sanctis libris tā san-
 cte & veraciter existimet vt nolit in aliqua eo-
 rum parte p̄uiciose delectari per officiosa men-
 dacia: & potius id qd nō intelligit trāsire q̄ cor
 suum illi veritati p̄ferre. V. iiii. B.
 Scripta doctorū nō ira legenda sunt quasi con-
 tra sentire non liceat: si forte aliter sapiat q̄ ve-
 ritas postulat. xi. F. iiii. V. in fine.
 Qd scriptum habetur: semper vacat ad legen-
 dum cum vacat legenti. i. A. in fine.
 Semina non ideo terra non confouet gremio
 suo quia sator immunda ea proiecerit manu:
 neq̄ virtum seminis in tritico quod furto di-
 citur esse sublatum: sed in eo qui frumenta sa-
 raturus est. vi. T.
 Senecę philosophi epistola ad sanctum Paulū Sen-
 apostolum norantur. xlii. L. in fine.
 Sententia iniusta nō nocet hos. xxxvi. O. in fi.
 Aliud sentitur p̄ corpus: aliud per mentem.
 xxx. T. V.
 Q̄ omnes sensus a cerebro tanq̄ a centro dis-
 funduntur. i. K.
 Sensus corporis ab aliquo loco incipit nec p̄-
 currit totum nisi ad cuius finem peruenierit.
 xv. K. in fine.
 Omnes sensus in capite magis vigent. xvi. K.
 Sensus excellentior est visus. i. H.
 Sensus tactus alicubi est intensior alicubi re-
 missior. vi. L.
 Sensem meliorem habet formicę & apes: q̄ ca-
 meli & asini. i. K.
 Sensibus solet inhaerere quod prius sederit in
 mente. xxxvii. L.
 Sensualitati totis animæ viribus est resisten-
 dum. xxxix. M.
 In sepulchro q̄ diu Christus iacuit. xii. L.
 Quomodo ramus inseritur arbori etiam spiri-
 taliter. xiii. O.
 Sermo nē plus ornat pudor q̄ eloquātia. 37. R.

Sermo in longum protractus caret intelligencia.iii.Y.
 Servire Christo est vera libertas & nobilitas, viii.Q.
 Servitus Christi & mundi quantum distans. Ibidem. xxi. l.
 Servitute nostra deus non indiget. l. 9.
 Servire mente multo indignius est q̄ corpore, xxxvii. V.
 Ad Severinum Augustin⁹ dolēs de eo q̄ secti dum carnem fratres sint: & in Christi corpore vna societate non vivunt. xlii. Z.
 De Severo episcopo Sirisensi: cuius neptis sanctorialis a barbaris capta cum honore restituitur. xxxv. P.
 Sexus a corpore nominatur. ix. 9.
 Simon magus figura erat diaboli. xxi. A.
 Simonia vitium q̄ grave sit & detestabile exēplo patet. xlvii. V.
 Similitudines inuisibiles ex rebus visibilib⁹ congrue ducuntur. xxxii. M. N. O.
 Sinus Abrahæ q̄ sit. xv. S. in fi. xliiii. X. l. med.
 Socratis sententia de viro bono. v. N. O.
 Socrates dicit nostrum discere esse rememora ri. xix. F.
 Sol est sempiternus & mensurabilis. xii. E.
 Sol differt ab astris. xxxi. X. in medio.
 Præter solem nullius syderis lumē implet diū. Ibidem.
 Sol in allegoria significat Christum. xxxi. M.
 Solis defectus tempore mortis Christi nō fuit naturalis sed mirabilis. xx. S.
 Soles duo apparuerunt. Ibidem.
 Solaria vera & certa in hac vita nulla sunt. xxxiii. Q.
 Homines boni videntur in hac vita præstare non parva solaria. Ibidem.
 Docet sollicitudo quos negligentes securitas fecit. xlii. G.
 De libris soliloquiorum Augustini. liii. H. in fine. xxxix. K. M.
 Somnia sic ingeruntur animæ. xxxi. T. xix. E. F.
 Per somnia sepe de⁹ maxima abscondita referat: p̄bat exēplis. xlvii. D. xlviii. O. P.
 Nihil interest q̄ diversis sonis aliquid dicatur per diversa linguarum auditorumq̄ cōgruentia: si quod dicitur verum sit. xi. Y.
 Sortibus vri quandoq̄ licet. xliiii. P.
 Sortibus vri ex paginis euangelicis ad secula ria negotia non est licitum. xxvii. B. in fine.
 Spe Specula magna non reddunt maiores imagi nes q̄ sint corpora brevissima obiecta: & i parvis speculis magna corpora conformantur, xxxix. l. in fine.

Sphære extremi tardi⁹ rotæ q̄ mediū. Ibidem.
 Non sperat in deo qui sperat in ioceto divitiarum. xxxliii. Q.
 Sperantes in deo quomodo salvi facti dicant. xxxlii. K. xvi. C. D. xxxii. L. S. X. in medio.
 Spes comparatur ovo. xxxlii. Y. in medio.
 Spes mea ab yberibus matris meę exponitur: xxxlii. P.
 Cur spiritus sanctus proprio quodam mō dicatur spiritus: cum & pater sit spiritus: & fili⁹ sit spūs: nec tñ tres spūs. xliii. K. in fine.
 Spūs scdm id qd ad aliquid refertur spirantia alicuius est spiritus. Ibidem in principio.
 Spiritus sanctus patris & filii est spirit⁹. xviii. E. xliii. H. K. M. in fine.
 Q̄ spiritus sanctus verus sit deus auctoritate probatur. xviii. E. xliii. N.
 Spiritus sanctus non est sicut creatura ex nihilo factus. xviii. F.
 Spiritus sanctus non est filio minor nec maior. xliii. N. O.
 Q̄ pater & filius & spiritus sanctus nō sit vna persona triformis. xliii. T. V.
 Spiritus sanctus integer de integro est: non p̄cedit vnde procedit: sed tantus cum illo quantus ex illo: nec minuit cum procedendo nec auget harendo. xviii. F. xliii. A.
 Spiritus sanctus semper procedit. xliii. A.
 Spirit⁹ quomodo dicat multiplex & simplex. xv. T.
 Q̄ non sint tot spiritus quot dona eius referuntur: sed vnus. xvi. H.
 In diuisione donationum spiritus sancti quid significet diuersitas nominum: & quæ sit nominum & officiorū vel gratiarū p̄prietas. xvi. P.
 Spiritus sancti dona cōia sunt trinitati. xvi. F.
 Spiritus sanctus non assumpsit columbæ substantiam in qua apparuit in unitatem personæ vt filius carnis. xv. S. in fine. T. V.
 Spiritus sancti signa significatiua operatione peracta esse desierunt. xvi. T. V.
 Spiritus sanctus dabat die quinquagesimæ ideo commendatur in scripturis. xxii. Y. in fine.
 Spiritus sanctus quandoq̄ per indignos agit quod agit. v. X.
 Spiritus sancto cur remissio peccatorum attribuat. xlii. R.
 Spiritus sanctus neminem visitat extra ecclesiam nec factum in ecclesia. xlii. S.
 Neminem inhabitat sine patre & filio. xv. X. Y.
 Cum sit vbq̄ quia deus: non in omnibus habitat: & in quibus habitat non equaliter habitat. xv. Y.
 Spiritus sanctus sicut non ab illo abest in quo d. u. i.

non habitat: & totus adest quīs eum ille nō habet: ita & illi in quo habitat totus est præsens quīs eum non ex toto capiat: qđ probatur exēplis. xv. &.

Spiritus sanctus quomodo diuidat singulis dona indiuisus: & quorūdam eum nondum cognoscentium sit inhabitator: & quorūdam cognoscentium non sit. xv. 9.

Spiritus sanctus quid efficiat in illis quos inhabitat. xvi. C. D.

Quāliter iuuat quos nōdum inhabitat: aliter quos inhabitat. xvi. H. in fine.

Spiritus sanctus contrarius est suauiterentibus: & quietē p̄stat humilibus. xxii. Z.

Spiritus sanctus quomodo interpellat pro sanctis. xxvi. H. xxxv. G.

Spiritus nolite extinguere: exponitur. v. V. Omnis incorporea natura in scripturis spiritus appellatur. xliii. K.

Spiritus ponitur pro anima. Ibidem.

Spiritus redeat ad dominum qui fecit illū: exponitur. ii. X. Y. xl. M.

Nemo scit qđ agat in hōie nisi spūs hōis qui in ipso est: exponitur. xxx. X. in fine. Y. in medio.

Qui sint spūs quibus Christus mortificat in carne veniens p̄dicauit. xxiii. Q. R. et. xxv. A.

Stellæ non sunt adorandæ. xxii. N. in fine.

Ex constellationibus nō debemus nostrarum actionum euentu coniscere nisi secundū naturæ effectus circa motum. xxii. O. P. in fine.

Stella differat a stella in claritate: exponitur. xxvii. P. in medio. xxxviii. T.

Stethochorus inter viruperatōes & laudes Helenæ fluctuans quos perdidit oculos viruperatō: laudando recepit. liti. E.

Stipendium iustitiæ vita æterna. xxvi. 9.

Quod stipendium est militantium: hoc est merces operantium. Ibidem.

Stoici dicunt qđ qui vnā virtutē habuerit oēs habeat: & qui vnam non habuerit: nullam habeat. vii. G.

Stoici dicunt hominem proficientem in sapientia non habere sapientiam: sed cum in ea perfectus fuerit. vii. N.

Stoici nīl nisi corpore a cognouerunt. xv. L.

Strudia literarum teneris melius inseruntur in gentis. xxxvii. L.

Strulus vt luna mutatur: exponitur. xxii. M.

Substancia vna est patris & filii. xxx. Y.

Superbia ex angelis fecit dēmones. xxix. G.

Superbia est auctio a bono incommutabili ad bonum commutabile. xxxiii. G.

Quā sit initium oīs peccati: & nullū peccatum potest esse sine illa. xxix. H. xxxiii. B. in fine.

Superbia est mater inuidiæ. xxxii. 9.

Superbia est mater cūctorū viriorum. xviii. A.

Superbia odit consortium. xxxiii. T. in fine.

Superbia delectatur priuariis. xxxiii. B. F.

Superbia destruit omnia bona: & maxime re ete factis est timenda. xv. H.

Per superbiam non solum fiunt mala: sed etiā pereunt bona. viii. G. xxviii. L.

Supbia destruit quod iustitia edificat. xvi. M.

Inter apicē superbiæ & voraginem desidii iter nostrum temperare debemus. xxi. B.

Cum superbia nō est acceptum deo quicquid homo faciat. xxix. Q.

Superbus quō cognoscitur. Ibidem.

Superbi displicet deo: quia placet sibi. xvi. M.

Superbia non est sine cupiditate. xxix. H.

Surdus & surdaster differūt. xv. & in fine.

Tangerē Christum est in ipsum credere. xvi. V. post med. xvii. N. in fine.

Tactus foeminarum incontinentium est libidinis: probatur exemplo. xlviii. H.

Temperantia necesse est vt prudens fortis & iusta sit. vii. H.

Temperantiæ contrariatur aperte effusio parsimonie. vii. I.

De templo duplici: spiritali & materiali. xliii. X. in fine. Y.

Quā omnes sumus vnum templum dei & singuli singula. xv. 9. xvi. G. in fine.

Nescitis quia templum dei estis & spiritus dei habitat in vobis: exponitur. xvi. C. D. xviii. E.

Ad templi huius structuram nemo nisi Christi gratia redemptus assumitur. xvi. G. in fine.

Aliter dicitur templum dei materiale in significatione: aliter re ipsa quæ illis significationibus figurata est. xvi. I. K.

In templo suo benignius adest per gratiam: & propius habitat cū tñ sit vbique. xvi. I. in fine.

In templo corporis Christi quō habitat plenitudo diuinitatis: exemplo ostenditur. xvi. K.

Temporis triplex distinctio: ante legem: sub lege: & sub gratia. xxxii. K. in fine.

Tempora non fortuito labi: sed diuina proni dicta or dinari etiā gētilēs fatent: & quō tēp ap̄tū & opportunū sit ad salutē. xi. Y. Z.

Tempora quāq; vocant nō ea quæ in spatio voluminibus transeunt: sed q̄ in rebus ad aliqd opportunū vel ipsorum sententiā. xix. R.

Factum in tempore ponitur pro tempore. v. & Vniuersum tps dicitur hora nouissima. xx. I.

Non est vestrum nosse tempora vel momenta exponitur. xix. R. T. 9.

Tempora nouissima noluit Christus per apostolos p̄dicari quæ videbat nō vtiliter sciri. xx. B.

Ta

Tē

Cur admonuit de rēporib⁹ nouissimis cogno
scendisq^{ue} denegar scire rēporum finem. xx. C.
Quæ de temporibus nouissimis & periculosis
apostolus scripserit quomodo intelligēda sint
xx. D. E. M.

Vtrum nouissima tempora possint dici mille
anni. xx. H.

Quomodo tempora nouissima temporib⁹ apo
stolorum fuisse intelligantur. xx. N.

Tempora obseruare & annos & menses si liceat
at. xxii. O. P.

Quō tentet deus & non tentet. xxy. M.

Est tentatio deceptionis & probationis; prima
dei altera diaboli. xxvii. Y.

Non cogendo sed suadendo tentat diabolus.
xxvii. Z. in fine.

Tentationis utilitas. xxv. B. xxvi. Y.

Tentatio prima conuertentium se quæ est.
xxvii. &.

Tentationibus non est cedendum sed resisten
dum. viii. X.

Tentationes nō supant sine gratia dei. xxi. N.

Q. xxii. N. X. xxi. B. xxi. L. M. xxviii. O.

Tentatio non sentitur nisi cū resistit. xxi. A.

Tenacitas virum est simile parsimonie; nō na
raturæ sed iustitiæ specie. vii. L.

In tenebris exteriores qui mittēdi sint; & qua
les illi sint. xxviii. D. Z. & 9. xxviii. A.

Quō tenebre scilicet aut lucefcit creatura rōna
lis. xxviii. A.

Tenebræ dicuntur infideles. ibidem.

Tenebræ exteriores cur iniquis deputentur.
ibidem in fine.

Terre noīe ecclesia significat. xvi. & xvii. A.

De Tertulliano philosopho. vi. E. xl. K.

Testamenta duo sibi concordant. xxii. Z.

Testamentum vetus ad veterem hominem perti
nebat; quia sola temporalia promittebat; sed si
gerabat nouum in occultis. xxviii. E. F.

Qui testimonia diuina non sequuntur pōd⁹
humani testimonij pēderunt. xii. Q. in fine.

Testis non debet vendere verum testimoniū.
xiii. T.

Theodosius imperator qualē legē statuit con
tra hæreticos. xiii. E. xxv. Z. & xlii. G. in fine.

Terentianus adolescētes ex pictura adulepti re
gis decorum in flagitium corrui. xvi. J.

Terentii verba ponuntur. v. L. circa finem.

Terror temporalium potestatem quando veri
tatem oppugnauit iustis fortibus gloriosa pro
batio est; infirmis periculosa renatio; quādo
aurem veritatem prædicat errantib⁹ & discor
dantib⁹; cordatis vtilis admonitio est & insec
saris inuitis afflictio. x. Y.

Ticonius Afer licet esset Donatista scripsit ta
men contra Donatistas. xi. K.

In Ticonii libris quædam cauenda sunt proq
bus ad diuinas scripturas recurrere oportet.
xviii. V.

Ticonius scripsit de septero regulis siue clau
ibus scripture. xix. P. in fine.

De Tymasio adolescente seducto a Pelagio.
xiii. F.

Timor præparat locum charitati. xxviii. X.

Timor cur quibusdam pēpiatur quibusdam
non. xxviii. Z.

De duplici timore seruili & castro exemplum.
xxviii. & xxviii. M.

Qui timeris deum laudare eum; & timeat est
omne semen israel exponitur. xxviii. Y. Z.

Qui timet in omnibus ab omnibus diabolis ti
metur. xlviii. K. in fine.

In timore malorum temporalium quanta sit
acquisitio malorum æternorum. xlviii. M.

Titulus crucis Christi scriptus erat tribus lin
guis. xlviii. E.

Trahit sua quæq^{ue} voluptas. ix. N. in fine. Q.

Tribulatio quādo proxima dicitur. xxviii. Q.

Tribulationes mundi quādoq^{ue} valent ad san
nandum superbiæ tumorem. xxv. B.

Tribulationes eueniunt iustis ad probandama
lis ad blasphemiam. xxv. L. xxvi. L. M. Y.

Q. sancti tribulentur propter peccata sua a ue
parrum suorum; & se iuste tribulari consensu
tur. xxv. M. N. O.

In tribulationibus quæ iustis eueniunt nō est
murmurandum. xxv. Q.

Tribulationes fortiter sunt tolerandæ; q̄a præ
dictæ sunt iustis a domino. xxvi. L. M.

Tribulatos deus consolatur & iuuat vt forti
ter setant. xxvi. F.

Tribulationes sunt admonitiones cogitandi
æternam requiem; & æternas penas. xxvi. T.

Q. tribulationes sint dona & beneficia dei.
xxii. K.

Tribulationes charorum vel amicorum scire
ad quid prodest. xxvi. F.

De renitrate sancta quæ deus est; Augustinus
iuuenis scribere ichoauit & senex compleuit
& cur cōplere distulit. xlv. X. li. S. in fine. xxv.

Lin medio. Q.

Trinitas figuratur in tribus primis præceptis
decalogi. xxviii. S.

Trinitatis similitudo ostenditur in anima rati
onali tamen dissimiliter. xxv. S. xxviii. &.

Multi sunt quæ de trinitatis ineffabilitate di
cant vt ipsa nō dicat; alioq^{ue} nō esset ineffabilis
sed vt illis dictis illa dici nō posse intelligat. 39.

H. in fine.

Q² trinitas sit vnus deus sine vlla diuersitate & separatione naturæ. xxxi. L.

Trinitas est inseparabilis. xv. X. Y.

In trinitate sunt tres discretæ personæ & vna deitas. xviii. E. xxv. R.

In trinitate quælibet personarum ad alteram dicitur. xviii. G. xlii. K.

In trinitate quælibet personarum æterna est & incommutabilis: & ipsæ tres simul vn⁹ de⁹. xlii. L.

Q² trinitas sit vnus et vndemq³ naturæ ac substantię non minor in singulis q̄ in omnib⁹; nec maior in omnibus q̄ in singulis. xviii. F.

Q² hæc omnia non confuse vnum sunt; nec distincte tria sunt; sed cū sine vnum tria sunt & cum sint tria vnum sunt. Ibidem.

De trinitate quid credi oporteat. xlii. H. S.

Trinitatem ita vnius substantię credi oportet: vt ipsa essentia non aliud sit q̄ ipsa trinitas xxi. K.

Trinitatis opera sunt indiuisa. xxv. R. xxvi. F. Qui trinitatis vnitatem non valet intelligentiā sic discernere sicut discernit in animo memoria intellectus voluntas: non est puniendus. xlii. P.

In trinitate nihil temporib⁹ locis ve distat: sed hæc tria æqualia coæterna & omnino vna natura sunt. xxv. R.

In scripturis multa separatim de singulis personis dicunt^r q̄uis inseparabilis sit trinitas. Ibidem in medio. et S.

In trinitate non est auctus numerus personarum ex assumpto hoīe. xxv. T. xxxiii. G. in fine Simul secū vnum est qd̄ secūdi incommutabilē substantiā in trinitate deus est. xlii. A.

Tristitia pia quid sit. xxxviii. P.

Tu Tubæ nomine quid intelligatur. xxxlii. M. xxxviii. X.

Tullii verba de amicitia ponunt. xl. G. xxv. S. De unica incōfutili saluatoris. xli. & xlii. O.

Va Valerius sanctus Augustinus non solum presbyterum suum esse passus est: sed etiā sacra ei⁹ episcopalem eidē iposuit. viii. F. in fine. M. xxviii. Z.

Sancti Valerii mentem nunq̄ lucentis inuidię macula diffudit. viii. M. xxxix. A.

Ad Valerium sanctum senem Augustinus de graui sarcina episcopali sibi imposita conquerens. xxxix. D.

Ve Venenum quod vita est serpentis mors est hominis. xxi. R. in fine.

Venia quando & a quibus est petenda. xxvii. T.

Venia est concedenda petenti & culpam agno-

scenti. xix. N.

Vēris nomine quid intelligatur. xvi. ⁹. xxxiii

R. in fine.

De ventre matris meæ tu es deus meus: exponitur. xxxiii. P.

Verbum dei semper manet vbique: totū nec aliqd̄ eius trāsiit: aut sit ex futuro præteritum. i. L. Verbo accessit homo non verbum in hominē conuertibiliter accessit. xxv. T.

Verbum caro factum est: quomodo intelligendum sit. xxxiii. D. in fine. E. F. G.

Verbum incommutabile nihil in deterius cōmutatum participes carnis effectum est aia & a rationali mediante. xxxiii. G.

Verbum totam suscepit humanam naturam sine peccato. xxvi. Z.

Verbum totum fuit in coelo & totum in vtero virginis: ita simili offenditur. i. H. I. xv. &.

Verbum quomodo sibi vniuit carnem nō est ratione inuestigandum. i. K. M.

Q² sit vna persona cum homine. i. M.

Q² tempus elegit quo susceperet carnem non tempore cessit vt verteretur in carnem. i. L.

Cum verbum mixtum est aia habēti corpus simul animam suscepit & corpus. i. M.

Cur se in carne offendere voluerit. ix. L.

Verbum non est impar gignenti. ix. L. in medio.

Q² verbum dei pro congruentia temporum & locorum ab exordio humani generis salus fuit in se recte credentibus. xi. Z.

Verbum homines ex quodam pacto societatis vt sua sensa communicent instituerunt. xi. Y.

Verbum prolatum totum est in se & totum in singulis audientibus etiam si alter altero minus capiat. i. I. xv. & in fine.

Vtrum verbum emissum debeat vnq̄ reuocari. i. S.

Verbum emissum non potest reuocari. Ibidem.

Verba delictorum quæ dicantur. xxxix. L. in medio.

Verecundia nihil aliud est q̄ quidam displicere dimet. xiii. ⁹.

Verecundia in rebus difficillimis efficax est petitio. xiii. T. ⁹.

Veritas an verum quid malus sit. xlii. O.

Veritas vincit hominem siue negantem siue confitentem. xlii. R. in fine.

Veritatis cognitio omnia falsa & inaudita diiudicare & subuertere ex se idonea est. xv. C.

Veritas tota est vbique. xv. J. K. xix. I.

Veritas omnibus animis se frui valentib⁹ prestat. xv. J.

Ve

Veritas propter se est amanda. *libidem.*
 Ad veritatem assequendam non potuit meli^{us}
 consuli humano generi q̄ vt homo ab ipsa ve-
 ritate susceptor & ipsius in terra personam
 gerens recta precipiendo & diuina faciendo
 salubriter credi persuaderet quod nōdū pru-
 denter posset intelligi. *xv. P.*
 Veritatis cognitio ante Christi incarnationē
 perfecte haberi non potuit. *xv. F.*
 Veritas parit odium obsequium amicos. *v. I.*
 Verum nemo loquitur nisi ex deo qui est veritas.
xliii. G. in fine.
 Veritas Christianorum incomparabiliter pul-
 chrior est q̄ Helena grecorum. *iii. G.*
 Vermis cur comparatur Christus. *xii. I. si. M.*
 Vermis de carne sine concubitu nascitur. *libi-
 dem. et. xxxiii. L. M.*
 Vortex capilli perambulantium in delictis qd
 fit. *xvi. O. circa finem. xvi. C.*
 Non vestibus sed morib^{us} placēdū est. *xxviii. O.*
 Vestis munda appetitus generat animar^{um} for-
 des. *xxviii. R. in fine.*
 De vestib^{us} & vestiario monasterii. *xxviii. R. S.*
 Veritas carnalis quomodo cedat nouitati
 spiritali. *xxiii. B.*
 Vtrum ea sola via quae a Christo demonstra-
 ta est alia aliqua sit qua possit quis ad aeter-
 nam beatitudinem pertingere. *v. N. in medio.*
P. Q.
 Via dei non est nisi fides recta. *xxvii. S.*
 Viae quae a dextris sunt nouit dominus &c. ex
 ponitur. *x. F. G.*
 Cum viciolorum subsidium euerit deus & co-
 piofas libidines inopes reddit: misericorditer
 aduersatur. *ii. H.*
 Quis vitia virtutibus semper sint contraria
 tamē aliqua ex eis tam fallaci similitudine iun-
 guntur virtutibus vt discerni vix possint. *xxx
 vii. S. viii. I.*
 Idem probatur exemplo. *vii. K.*
 Vicia omnia vtrum ibi sint vbi vnum est: aut
 nulla sint vbi vnum non est. *libidem.*
 Aliquādo vitium vicio tollitur: aliquādo vni^{us}
 cedit vt plura succedant. *vii. L.*
 Vicia duo sunt quae homines decipiunt volu-
 ptae: gula & libido: cetera nil habent iucun-
 ditatis. *xxvii. Q.*
 Vitiolorum tria genera sunt detestanda & vitā
 da: de quibus innumerabilium peccatorum se-
 ges exurgit. *xvii. &.*
 Vicia magna sepe vincimus & a parvis vinci-
 mur. *xxvii. Q.*
 Victor apud belligeros dicitur victor occisus
 xlv. D.

Vtiliter vincitur cui licēcia iniquitatis eripi-
 tur. *ii. H.*
 Visus praestantior est ceteris sensibus. *ii. H.*
 Visus nō citi^{us} p̄pinq̄iora q̄ remota: sed paria
 li celeritate vtrag^{ue} interualla contingit. *xi. T.*
 Visus quis sit proprie oculorū ponitur tamē
 pro omnibus sensibus. *xxx. V. in medio.*
 Nihil videmus oculis corporeis nisi corporeā
 per locorum interualla separata. *xlv. M.*
 Aliud est videre: aliud videndo totum com-
 prehendere: probatur exemplis. *xxxi. A.*
 Nemo noscit faciem suam sed tantum animū
 iii. D.
 Visus tam ad oculos q̄ ad mentem refertur.
xxx. Z. in medio. xxxi. A.
 Quod rerum visibilium innumerabiles imagines
 quotidie per sensus corporis fiūt: quae qua via
 fiant aut quomōdo explicare difficile est. *xv. F.*
 De visionum generibus: libro duodecimo de
 Genesi ad litteram Augustinus vehemēter dis-
 putauit. *xxv. F. I.*
 Quae anima videat vera praeter sensus carnis: p-
 batur exemplo notabili. *xxv. G.*
 Visiones similes formis & qualitatibus aut
 motibus corporum quomodo fiant veluti cor-
 poreā sine corpore: verbis explicari nō potest.
xxv. H.
 Quomodo angelus videatur ratio reddi non
 potest. *xxv. L.*
 Vtrum quae videantur in somnis sint corpora
 cum nec videantur oculis corporeis. *xxv. F. K.*
 Visionum duo sunt genera: vna per subiectā
 creaturam: altera quae sit per reuelationem spi-
 ritalem: quae non nisi diuino spiritu discernun-
 tur. *xxv. X.*
 Discretio eorum quae videntur corpore aut
 quae mente conspiciuntur. *xxxi. H.*
 Visionum mentalis cur praefertur corporali. *libi-
 dem in medio.*
 Cum optimum nostrum hoc est mens & intel-
 ligentia nostra sit inuisibilis oculis corporis:
 quomodo id quod est melius optimo nostro vi-
 sibile erit inferiori nostro. *xxxi. K.*
 Qui visionem tantum corporibus tribuit nō
 sunt audiendi. *xxxi. N. in medio.*
 Deus ab homine non potest videri nisi per mē-
 tem. *ii. Q.*
 Videbimus eum in tantum in quantum ei si-
 miles fuerimus. *libidem.*
 Videmus nunc per speculum in aenigmate
 tunc autem facie ad faciem: exponitur. *ii. P. Q.*
xxxi. O. in medio.
 Contra eos qui dicunt nunc nos videre mentē
 tunc corporeā: vt etiam impios deum pari-
 d. v.

modo visuros esse affirmant.ii.P.xxx.Y. in fine. xliiii.R.

Vtrum visuri sint eum sancti eodem modo receperis in resurrectione corporibus.ii.P.

Dei substantia corporaliter videri non potest. ii.Q.xiv.M.

Vtrum Christus potuerit carni suæ præstare vt oculis corporeis videret patrem:et si oculis vtrum hoc donum attributum sit etiam aliis sensibus.ii.Q.

Visibili quædã sunt rerum præteritarũ quædã futurarũ:quæ vero æterna pmanēt partim visibilia sunt:partim inuisibilia. xxi.H.

Inuisibilia intellecta conspiciunt: & ideo certiora q̃ quæ sensus corporis attingit. Ibi dem.

Visibilia permanentia oculis corporis videri possunt si ostendantur: & ea credimus & speramus. Ibi dem.

Quo genere visionum prædictarum videatur trinitas. xxi.I.

In hac vita videri non potest nisi in ænigmate sed post resurrectionem videbimus siue mente siue alio modo mirabili non per locorum intervalla: nec in parte minorem: nec i parte maiorem: quia non est corpus. xxi.K.

Vtrum videri possit diuina substantia velut in loco apud nos. xxv.E. in fine. M.

Vtrũ p oculos corporeos videri possit. xxx.S. In hac questione plus valet viuendi q̃ inquirendi modus. Ibi dem in medio.

Qz de⁹ creditur videri: sed vtrum per oculos corporis an per mentis obtutum: questio est. xxx.T.

Ad omnia videnda non oculi corporei adhibendũ sunt nec locorum intervalla. Ibi dem et xlv.M.

Videre vel mente vel corpore quid sit: & quid intersit inter videre & credere. xxx.V.X.

Non videntur nisi præsentia vel animi vel corporis sensibus. xxx.V.

Deus non videtur corpore nec mente sicut ipsa qua credimus fides. xxx.Y.

Deum nemo vidit vnq̃ nec videre potest: quo modo non repugnat scripturis testantibus deum visum. Ibi dem. et. xlv.R.

Non videntur impii dei nec diabolus. xxx.Y. Z. circa finem. xxi.C.xliiii.R.

Qui videt me videt & patrem meum: exponitur. xxx.Y. in fine.

Nullius personæ trinitatis substantia vnq̃ visa est patribus. Ibi dem. et. Z. & xxi.C. circa fi.

Quomodo non sit contrarium q̃ tot antiqui viderunt deum: si deum nemo vidit vnq̃ nec videre potest: ex verbis Ambrosii ostenditur.

xxx.Z. &.

Videre & apparere differunt. xxx.Z.

Species videtur virtus enæ: crassilla oculis hæc mente conspiciatur. Ibi dem in medio. xxi.B.

In præsentī sæculo non videtur deus nisi quando vult: & a quib⁹ vult: & quomō vult: etiam post resurrectionem suā. xxx.Z. & xxi.C.I.

Deſideriũ piorum quo deum videre cupiunt non in eam speciem contuendam flagrat qua vt vult apparet quod ipse nō est: sed in eam substantiam qua ipse est quod est. xxx.9.

Visio deitatis promittitur solum in alia vita. Ibi dem. et. xxi.C.

Quomodo angeli vident deum: aut quomodo nos videbimus cum angelis conequabimur. xxi.B.xlv.P.

Si nō est nobis potestas vidēdi: est tñ gratia promerendi vt videre possimus. xxx.Z.xxi.B.

Neg: is qui noluerit deum videre potest eum videre. xxx.Z. circa finem. xxi.C.xlv.R.

Deus non videtur loco: nec corporalib⁹ oculis quaeritur: nec circūscribitur visu: nec tactu teſtatur: nec a uis affatur: nec sentit in cessu: & cum absens putat videri: & cū præſens est & non videtur. xxx.Z.xxi.C. in fine. D.H.xliiii.S.

Aliiter videbunt eum iusti post resurrectionē q̃ impii. xxi.C.xlv.R.

Qz nec apostoli omnes Christum videbant. xxx.Z.xxi.D.E.F.P.

Vtrum diuina substantia in hac vita videri possit cum scriptum sit. Nō videbit me homo & viuēt. xxi.E.

Quomodo dictus sit inuisibilis si videri potest. xxi.G.xliiii.T.

Quicunq̃ viderunt deum ideo viderūt: quia cui voluerit sicut voluerit apparet ea specie quā voluntas elegerit: etiam latente natura. xxx. & xxi.L.xliiii.T.

Visio substantiæ diuinæ non promittitur nisi filiis cū ægles fuerint angelis. xxi.G.xliiii.T.

Deus ita semp est inuisibilis sicut incorruptibilis: atramē inuisibiliter videt. xxi.G.M.xlv.Q.

Cum nō videatur nisi mundo corde: nō tamē localiter: nec corporalibus oculis cernitur: exemplis ostenditur. xxi.H.P.xliiii.T.

Ideo deus inuisibilis dicitur: ne corpus esse credatur. xxi.M.N.

Visio est merces fidelis. Q. in fine. xxi.M.

Vtrum possit videri oculis corporeis post resurrectionem. xxi.N.O.

Quomodo pater videat filium: & fili⁹ patrem. Ibi dem in fine. et. O.

Nulla creatura videre potest suum creatorem xlv.O.

